Digitized by Google

BIBLIOTECA NAZ.
Vittorio Emanuele III
XLV
F
14
NAPOLI

ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

ἐθνικὰ καὶ ἐπιτομὴν,

STEPHANI BYZANTINI

Gentilia per epitomen,

ANTEHAC

ΠΕΡΙ ΠΟΛΕΩΝ
DE URBIBUS

INSCRIPTA,

Quæ ex MSS. Codicibus Palatinis ab CL. SALMASIO quondam collatis & MS. VOSSIANO reſtituit, ſupplevit, ac Latina verſione & integro commentario illuſtravit

ABRAHAMUS BERKELIUS.

Accedunt collectæ ab JACOBO GRONOVIO *variæ lectiones ex codice MS. Peruſino, intermixtis ejuſdem notis cum excuſatione de excerptis Bocharti & Palmerii ab ſe non publicatis.*

BIBLIOTECA NAZIONALE DI NAPOLI

LUGDUNI BATAVORUM,

Apud FREDERICUM HAARING,

cIↄ Iↄc xciv.

Digitized by Google

SPLENDIDISSIMIS AC PRIMARIIS REIPVBLICÆ DELPHENSIS TVENDÆ QVATVORVIRIS,

D. ARNOLDO VANDER BURCH,

ANTEHAC AD POTENTISSIMORUM FOEDERATÆ BELGICÆ ORDINUM CONSESSUM DELEGATO, CONSULUM PRÆSIDI.

D. ADRIANO BOOGAERT JC.

TOPARCHÆ IN BELOIS ET NATTAIRS, OLIM ILL. DEPUTATORUM HOLLANDIÆ ORDINUM COLLEGÆ, CONSULI, REBUS ORIENTALIS INDIÆ CURANDIS PRÆFECTO, IN SUPREMA DELPHENSIS AGRI AGGERUM CURIA ADSESSORI, SCHOLÆQUE ET COLLEGII LITERARII IN EA URBE CURATORI.

D. ARNOLDO SLACHTOE,

CONSULI.

D. ADRIANO VANDER HOEFF,

CONSULI.

ET CONSVLTISSIMIS ERVDITISSIMISQVE VIRIS,

D. NICOLAO VAN ASSENDELFT

JC. IBIDEMQUE SENATORI, NUPER SCABINORUM PRÆSIDI.

D. ANTONIO HEINSIO JC.

NUPER AD SERENISSIMUM GALLIÆ REGEM LUDOVICUM XIV FOEDERATÆ BELGICÆ LEGATO, SYNDICO.

D. DAVIDI CLINQUANTIO

ECCLESIÆ DOCTORI.

GYMNASII ET COLLEGII LITERARII IN EA VRBE CVRATORIBVS GRAVISSIMIS ET SAPIENTISSIMIS, DOMINIS MEIS HONORANDIS.

Dum undiquaque circumſpicio, ut non modo quantum vidua poſſum, ſingulas imperfectæ domus partes fulciam & conſoler; ſed etiam in omnibus obſequar poſtremo deſiderio ac judicio ejus,

 quem

quem habui dilectiſſimum; iſta quoque triſtiſſimi fulminis ac damni mei nota ſe nunc patefacit, ut STEPHANI Ε'ΘΝΙΚΑ'. *gratiſſimum defuncti mariti ludicrum, adjuvem. In quo quum moriens ſupra voluntatem ac deſtinationem ſuam declaraverit quoque conſilium, non potuit in me ulla eſſe mora, quin fidei & ſedulitati conjugali ſatisfacerem; nec ullas habui cauſas, cur ab prudentia ejus vel minimum deflecterem. Unde eſt, ut ad expertam toties non viventi tantum ſed & mortuo jam marito pietatem prolixitatemque nunc quoque confugiam, & hunc STEPHANUM Veſtræ, Ampliſſimi Viri, tutelæ ac fidei exponere ſuſtineam. Vos enim eſtis, apud quos tum manus, quę ſcripſit iſta omnia, tum reliquę exuviæ, quæ mentis ejus, cujus receptaculo & partu concepta ſunt ſingula, domicilium per ſuos annos fuere, jam vita caſſæ requiem exceperunt; ut ſane per me non ſtet, quin, quam cadaver ejus ex terræ veſtræ gremio ſentit benignitatem, ad eandem in Poſſeſſoribus iſtius ac Dominis ſuſpiciendam & adorandam concedat hęc non minima reliquiarum mariti pars, atque adeo*

STE-

Digitized by Google

STEPHANUM quoque, ut debitam fatigato coronam, Secum habeat ſervetque ſepulchro. *Sed quæ propius hunc auctorem tangunt, Vos eſtis, in quorum urbe vel maximo cum ſtudio ac ſucceſſu labor hic promotus fuit; quum diu jactato marito & tantum non deſeſſo portum aperuiſtis, & in ſolido ſpem non domus modo ſed muſarum ejus quoque locantes, renovaviſtis eum ad profligandam rem ut inceptu maximam, ſic factu moleſtam & ſane prægravem. Sed neque contigiſſet ut defetiſceret ullo modo, antequam tota fuiſſet exhauſta, & penitus effectam fide bona dediſſet, niſi placuiſſet Sapientiſſimo Numini, harum etiam lucubrationum conſcio, miſereri humanarum ſollicitudinum; & dum medio adhuc in curſu eſt, receptui ſignum dare. Hinc, quod reverentiæ erga Vos ſuæ indicium edere propoſuerat, in aliorum ſuperſtitum curas transſcribere compulſus, eam tamen in Vobis gratiſſime expertus eſt lenitatem, ut ſatisfactum Vobis eſſe putaveritis ea tenui teſtatione, quam ex ferali & funeſto cubili in morte jam natans enunciare potuit. Nihilominus ut ſciatis hoc unum in ſumma, qua deceſ-*

ſit, tranquillitate dolori illi fuiſſe, quod plenius ampliuſque explanare cultum ſuum nequierit; ſimul etiam beneficiorum Veſtrorum, quæ enumeravi, parte pro ſocietate conjugali me exhilaratam obſtrictamque & nunc quoque eorum ſentientem intelligatis; juſſa mariti mei cum animo meo convenientia exſequens, hunc tanta ejus adſiduitate tractatum STEPHANUM Veſtris, Illuſtriſſimi Viri, nominibus exorno inſcriboque, & in eo ſimul me & quos ex eodem peperi liberos, benevolentiæ Veſtræ commendo, Deum orans, ut tum univerſam Veſtram rempublicam, tum iſtam hujus partem, quæ marito nuper meo a Vobis commiſſa fuit, ſub Veſtra providentia vigere ac florere diu concedat,

Ill. Virtutibus ac Dignitatibus Veſtris

Ex caſtro Offenberg calendis Majis anni cIↄ Iↄc LXXXIIX.

Addictiſſima

JOHANNA VAN BAERSENBURGH.

ABRAH.

ABRAH. BERKELIUS

LECTORI MEO

S. D.

Tandem hoc opus exit, quod quanto mihi labore ſteterit, nec lingua exprimi nec calamo delineari poſſet. Academicis medicinæ ſtudiis emenſis, quum animum ad praxin applicare nunquam poſſem; imo ſæpiſſime ſubterfugerem, humaniores quas vocant literas de integro impenſius colere atque iiſdem incumbere incipiens, in hunc miſerum, mutilum & depravatum ſcriptorem incidi, quem reſtituere, emendare, priſtino habitu induere tentabam. Sed poſtquam multum ei operis & olei inſumpſeram, aliquot elapſis annis fando audivi Stephanum ſub prælo ſudare, & Romæ ab Holſtenio eſſe reſtitutum. Quare ab amicis admonebar, ut huic labori parcerem, non immemor veteris adagii, non oportere *μάζαν μάττειν τὴν ὑπ' ἄλλου μεμαγμένην.* Cumque jam omnem curam aliquamdiu & cogitationem de reſtituendo edendoque Stephano abjeciſſem, docebat eventus mihi ficta pro veris ab amicis eſſe tradita. Quare penſum in manus reſumpſi, & latercula obſervationum inſpexi; & quod jam a Caſaubono, Salmaſio aliiſque præſtantiſſimis rei literariæ luminibus tentatum & deploratum, animo fortiter obfirmato aggreſſus ſum. In quo quidem ita egi, ut maluiſſem

Cum Leone, cum Excetra, cum Corvo, cum Apro Ætolico,
Cum Avibus Stymphalibus, cum Antæo deluctari,

quam cum monſtris Geographicis, &, ut quondam dixi, portentis Mythologicis aliiſque ad Grammatica ſpectantibus perquam intricatis. Erat etiam mihi ante oculos labes & macula hujus ſæculi, quæ virtuti invidens videtur velle ipſum florem omnis elegantiæ infringere; plena talibus, qui vix unquam promenda ſua, (ſi modo præſtare aliqua ſua poſſunt) ſed uſque cavillando aliena, ſibi laudem quærunt, & quoſcunque conatus ingrate traducunt. Tanto autem amariorem operam hanc prævidebam, quod præter multa manca, corrupta, quæ in omni & nulla excepta pagina occurrunt, quæ emendatu erant difficillima, multa quoque levia erant corrigenda, adeo ut aliquando me ipſum pigeret iſtas λεπτολογίας perſequi. Sed tamen & hoc fuit mihi exſolvendum, quia, pace omnium, ita ſum animatus, ut opiner nihil tam tenue eſſe & ſordidum & in hiſce literis exiguum, quod meo labore & cura indignum exiſtimarem, dummodo bonum auctorem reddat nitidiorem & a mendis vindicet. Præterea quum ex Plinio didiciſſem eſſe rem arduam dare quibuſcunque vetuſtis novitatem, obſcuris lucem, faſtiditis gratiam, dubiis fidem; tum experientia me docuerat negotium eſſe inprimis arduum atque difficile veterum ſcripta injuriâ temporum aut hominum imperitiâ deturpata in aliquam dignitatem reſtituere, præſertim ei, qui veteribus libris deſtitutus eſt. His autem ut hoc tempore & in hoc auctore uterer, vix videbam fieri poſſe, etſi ab aliis adjumentis plane inopes non eſſemus aut imparati. Sed ante omnia quum blandâ mentis atque animi inclinatione ſtudia gignantur,

& otio

& otio inter lætæ fortunæ bona nutriantur; me injuriarum & iniquitatis moles & infortuniorum calamitas oppreſſit. Et quis ego eram homo obſcuro loco natus, cui nulla ex atavorum majorumve nobilitate & eruditione gloria, qui poſt tantorum virorum lucubrationes prodeam, iiſque meas conjecturas & cogitationes commiſceam & publici juris faciam? ——

Quid enim contendat hirundo
Cygnis? aut quidnam tremulis facere artubus hædi
Conſimile in curſu poſſint, ut fortis equi vis?

Verum enimvero liceat mihi, benigne lector, quod res eſt, ingenue profiteri. Multa ſummi viri in reip. literariæ bonum præſtitere, ſed plura adhuc intacta & medicâ manu indigentia reliquerunt. Itaque tantum ſcias; hic Stephanus fuit delicium noſtrum merum; & quicquid ſit, quantum inter hanc atque alias editiones interſit, facile apparebit ei, qui priores cum poſtrema hac contulerit, & quid diſtent æra lupinis, noverit. Præfationis igitur vice aliquid loquamur tam de auctore hujus operis, quam de opere ipſo; quod quum utrumque obſcurum ſit, tum vel maxime prius; aliis vitam ejus ad ſæcula citeriora deprimentibus, aliis ad nimis altiora elevantibus, ac præcipue Triſtano Sanctamantio, qui ad nummum Perinthiorum ſub Severo ſignatum pag. 81 tom. II ab priore ſententia ſe alienum oſtendit, & ſaltem ante Heracleæ cognomen Perintho datum, quod etſi apud Ptolemæum, tamen in nummis non niſi poſt Gallienum cuſis exſtare obſervat, vixiſſe credit. Nec poſſum hic præterire Cluverii ἀνιστορησίαν exiſtimantem ætatem Stephani Euſtathio inferiorem fuiſſe. Ita enim ſcribit ad vocem Τάρας pag 1234 Ital. Antiq. Itaque ut quam certiſſime agam, ſequar exemplum Cl. Jonſii in ſcrutatione vitæ Diogenis Laërtii, ut & quantum fieri poteſt, ſciamus, ante quos vixerit Stephanus, nec minore diligentia inquiramus, poſt quos vixerit, ſic arctiſſimis cancellis ætatem ejus incluſuri, argumentis ex hac epitome petitis. Præmitto igitur me putare hunc Stephanum inter Conſtantini & Juſtiniani tempora vixiſſe: nam refert Βυζάντιον Conſtantinopolin & Novam Romam translatâ eò imperii ſede denominatam eſſe. Vixit & poſt Euſebium, cujus hiſtoria Eccleſiaſtica citatur in voce Βίεννος. Vixit poſt Decentium & Magnentium Imperatores; recenſet enim Decentios gentem ab altero ſic denominatam. Tum præterea conjici poteſt, vixiſſe poſt Julianum. Nam hiſtoricus ille Capito, cujus Iſaurica citat in Ἀλίμαλα, & Lycius fuit hiſtoricus, & Eutropii rerum Romanarum compendium ex Livio aliiſque concinnatum in Græcam linguam tranſtulit, tum poſt Juliani imperatoris tempora demum innotuit, cujus mentio fit in hujus editionis pagina 74 com. 57. Quin etiam de ejus ætate conjectura poteſt fieri ex voce Σάλωνα, ubi meminit Priſci cujuſdam, qui vixit tempore Theodoſii junioris. Quin etiam Stephanum Juſtiniani tempora non vidiſſe, ſed ante illa vixiſſe præclare mihi videretur confirmari ex eo, quod Xylander ex vocabulo Ανακτόρια produxit. Ibi enim Epitomator hunc in modum ſcripſit. Καὶ Εὐγένιος δὲ ὁ πρὸ ἡμῶν τὰς ἐν τῇ βασιλίδι σχολὰς διακοσμήσας, ἐν συλλογῇ λέξεων διὰ διφθόγγου φησίν· ἔοικε δὲ ἀγνοῦ ἐντετυχηκέναι βιβλίῳ. ἡμεῖς γὰρ διὰ τοῦ ι εὕρομεν. Sed hæc verba non eſſe ipſius Stephani luce meridiana clarius apparet ex recta temporum ſerie. Hermolaus Epitomator de ſuo hæc adjecit. Ergo aliud argumentum nobis ſuppeditaretur in voce Ακόναι; ſed ibi rurſum non Stephani, verum Epitomatoris verba occurrunt. Οὕτω γάρ τις νῆσος διαφέρουσα μὲν τοῦ πανευφήμου Πατρικίου καὶ τοῦ πάντα σοφωτάτου Μαγίστρου Πέτρου, κειμένη δὲ καταντικρὺ τῆς εὐδαίμονος πόλεως Χαλκηδόνος. Petrus hic Patricius & Magiſter, cujus legationum Eclogas reipublicæ literariæ bono divulgavit Hoeſchelius Auguſtæ Vindelicor. anno 1603, etiam Juſtiniani temporibus vixit, cujus profecto Stephanus ne-

qua-

quaquam potuit meminiſſe, ſi ante Juſtinianum ſupremum vitæ diem obierit. Sed non eſt minimæ notæ conjectura, quam ex Tzetza de ætate Stephani colligimus. Hic enim Stephanum citat Chiliade III Hiſt. centeſima: Eſt autem illud Tzetzæ opus, quod ipſe nonnunquam epiſtolam, nonnunquam πίνακας, ſæpe hiſtoriam appellat, ab eo ſcriptum anno a C. N. MCLXXVI, uti docet Nicolaus Gerbelius in præfatione Tzetzæ præfixa.

Etiam Chriſtianum fuiſſe indicat luculentiſſimus locus deſumptus ex octavo capite Geneſeos de Ammanitis, in voce Αμανον. Similiter in Σόδομα, Ἰδυμαῖοι, Ἑβραῖοι. Sed evidenti argumento id ipſum demonſtrari poteſt; quum optime de D. Chriſto confeſſionem exhibet in voce Βήτλεμα, in qua urbe non tantum natum D. Chriſtum profitetur, ſed ſecundum carnem ibi genitum, attamen etiam Servatorem & Deum noſtrum eſſe. Non eſt igitur audiendus Septimius Florens Chriſtianus, quem non puduit Stephanum Auctorem Ethnicum appellare in commentariis ſuis ad Ariſtoph. Irenam pag. 77; ipſique tamen ſacras literas veteris teſtamenti non incognitas fuiſſe liquet ex voce Eſau de primogenitura ejus.

Hic Stephanus ſcripſit librum, quo ego non fuiſſe unquam limatius ſcriptum in tota ſequioris ævi ſcriptorum turba ullum puto, tam egregiis diverſiſque exemplis & tanta geographiæ peritia conflatum. Ad cujus materiam quod attinet; in ea ob oculos ponit Stephanus in tribus habitabilis orbis partibus præcipuas regiones, provincias, gentes, urbes, oppida, caſtella, colonias, demos, montes, colles, valles, ſaltus, ſilvas, lucos, fana, maria, ſinus, promontoria, inſulas, peninſulas, portus, freta, litora, ſcopulos, flumina, fontes, lacus & paludes. Hiſce præterea ex antiquiſſimis Hiſtoricis, Mythologis & Geographis adjiciuntur hiſtoriæ, fabulæ, locorum ſitus, mores aliquando gentium, regnorum conditores, regionum & urbium nomenclaturæ, multarum coloniarum origines, antiquitates, etymologiæ, & plurima ad Grammaticam ſpectantia. Itaque tam neceſſaria & utilis opera hæc eſt venerandæ antiquitatis ſcrinia perſcrutanti, ut ille prorſus numerus ſit & in literatorum cenſum vix veniat, qui ſe hac in Criticæ parte non ſedulo exercuerit. Miratus ſum profecto ſæpiſſime, atque etiam nunc miror commentatores & doctiſſimos interpretes toties in verſione gentilium & tam turpiter fuiſſe hallucinatos, nihil omnino nitori & elegantiæ relinquentes. Utinam interea Stephanus manſiſſet ille, qualem ſe in publicum emiſerat. Sed ut nunc denuo, ſic ipſius etiam & ſequenti tempore ſtulti & bonarum artium profani ſe oblectarunt breviariis & compendiis colligandis, ita ut quidam ipſos auctores in epitomen redegerint ipſis auctorum verbis ſervatis aut paulum immutatis; alii breviaria proprio ſtylo confecerint ex variis ſcriptoribus excerpendo, quod in rem videretur; ut Salmaſii verbis utar in præfatione ad Lucium Ampelium; eo ſucceſſu, ut poſtea ipſi veri auctores fuerint aut ignorati, aut neglecti, ac tandem merſi & æternis tenebris damnati. Quod quum queramur in multis, etiam Stephanus hanc deplorationem meretur. Non enim vere Stephanum hodie tractari, ſed hactenus tantum Stephani epitomen exſtitiſſe, licet argumenta infallibilia & minime in dubium revocanda ex v. Ἀγελώη, Φρὶξ & aliis poſſem producere, ſatis clare nunc liquet conſtatque ex genuino fragmento edito. Unde etiam dilucide apparet, qualem ſcopum in hoc auctore ad eam redigendo tenuitatem habuerit Hermolaus ille. Nam ſic vocabatur, qui gangrænam iſtam Stephano attulit. Multis in locis vanum & nugax fecit hoc opus, niſi interpretatione ſubleves. Loca ex antiquorum ſcriptorum ſcriniis deprompta a Stephano, omnia vel negligit prorſus, vel de auctoris nomine duntaxat mentionem facit ipſiſſima verba prætermittens. Et hæc ratio eſt, quare exiſti-

 mem

mem noſtrum ſcriptorem in literis Φ Χ Ψ & Ω tantam injuriam non fuiſſe paſſum, quam in præcedentibus: nam iſtis in ſectionibus quæcunque ex veterum ſcriptis citantur, omnia ferme invenies. Præterea alterutrum horum, quæ modo ex Salmaſio dicebamus, in Stephani luxatione etiam contigiſſe, & Hermolaum non tantum Stephani verbis hanc epitomen confeciſſe, non immerito quis ſuſpicetur. Sed quis tanto acumine præditus, qui additamenta illa probe a Stephani verbis dignoſceret? Non quemadmodum haud ita facile eſt, ſpuria ſcripta a genuinis diſtinguere, quam ſit nativas gemmas dignoſcere ab adulterinis; eodem modo tam facili negotio dignoſcuntur verba, quibus auctor uſus eſt, & quæ epitomator de ſuo addidit. Immo quam mutaverit Stephani verba, ex genuino fragmento id manifeſte diſcere poſſumus. Quo autem tempore hoc Stephani opus in compendium ſit redactum, nequeo dicere, neque fortaſſis quiſpiam alius: ſi diſcedat ab Suida, qui Hermolai epitomen Juſtiniano Imperatori dedicatam teſtatur. Porro quo tempore propter ſubjectam epitomen in tenebras abierit, non facile commemorari, multo minus argumentis probabilibus evinci poſſet. Tempore tamen Conſtantini Imperatoris Porphyrogeneti integer fuit, uti liquet ex libellis de adminiſtrando imperio & thematibus ad Romanum filium, ubi totos ex noſtro deſumpſit locos, uti annotavimus in voce Ἰϐηρία, Καππαδοκία, Πελοπόννησος, Βυζάντιον, Βόσπορον & innumeris aliis locis. Immo ipſum Stephanum alibi nominat Grammaticum, ut in Siciliæ Themate. Diu certi dubitavi, an Euſtathius ex omnibus locis, quibus hujus libri meminit, ſive in Homeri ſive in Dionyſii commentariis, appareret aliud quam ipſum tantum hac epitome & nihil ex ipſo Stephani opere uſum fuiſſe aut tranſcripſiſſe. Nam certe & auctorem epitomatoris titulo inſigniit. Donec tandem diligentiſſime a capite ad calcem immenſa illa in Homerum volumina perlegendo, atque etiam in Dionyſium commentaria, invenire potui, ex quo mihi liceret hanc conjecturam facere, Euſtathium aliud quid in uſu habuiſſe, quam quod videtis & legitis.

Omnino enim reperiuntur apud illum, quæ hodie non conſpiciuntur in nobis familiari Stephano: unde dubitandum non eſt ipſum integriores habuiſſe ſua ætate codices, quam nunc circumferuntur. Hujus rei inſigne argumentum depromam ex comment. ad Iliados β', ubi ſic ſcribit. Ἰστέον δὲ ὅτι Λίνδος, οὐ μόνον Ῥοδία πόλις, ἀλλὰ καί τι ἀρωματικὸν εἶδος, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ ὀσμὴ λιβάνου σμύρνης καλάμου στύραξ Λίνδου, ὥς φησιν Ἀθήναιος. Τὴν δὲ Ῥόδον τὴν πόλιν ὕστερόν φησι κτισθῆναι κατὰ τὰ Πελοποννησιακὰ ὑπὸ ἀρχιτέκτονος, ὑφ' οὗ καὶ ὁ Ἀττικὸς λιμὴν ὁ Πειραιεύς. Ὁ δὲ τὰ ἐθνικὰ συλλέξας, καὶ Σικελικὴν πόλιν Λίνδον ἱστορεῖ. ὃς καὶ τὴν παρ' Ὁμήρῳ Ἰηλυσὸν Ἰαλυσὸν γράφει· λέγων εἶναι καὶ ἐν Σκυθίᾳ, καὶ ἐν τῷ Ἀδρίᾳ δὲ κόλπῳ Ἰαλυσόν. Τὴν δὲ Κάμιρον διὰ τοῦ ι καὶ αὐτὸς γράφει πρὸς διαστολὴν τοῦ κυρίου. Τὸ γὰρ κύριον ὁ Κάμειρος διὰ διφθόγγου γράφεται). Verum ſi cui hæc Lindi deſcriptio levis & minimi ponderis videatur, addam majoris efficaciæ argumentum ex eodem Archiepiſcopo ad Iliad. β, ubi ex Stephano Ornearum deſcriptionem abſolvit, de quibus hodie in Ethnicographo nihil circumfertur. Ὀρνεαὶ δὲ ἡ δίχα τοῦ ι Ὀρνιαὶ, τοῦτο γὰρ μάλιστα ἐν κοινῇ χρήσει κεῖται, κώμη ἐστὶν Ἀργείας κατὰ τὸν γεωγράφον. ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα μεταξὺ Κορίνθου καὶ Σικυῶνος. ταύτην δὲ ὁ τὰ ἐθνικὰ γράψας πόλιν λέγει, οὐ κώμην. Sed de his Orneis ne gry quidem apud noſtrum: unde non temere conjicitur Euſtathium integriori ſua ætate epitome uſum fuiſſe. Quin etiam ubi loquitur περὶ Λυκάστου, in notis ad Iliad. β pag. 237. inſigne & præſtantiſſimum ibi incrementum legitur: Λύκαστος δὲ ἀπὸ Λυκάστου φασὶν αὐτόχθονος ἢ παιδὸς τοῦ Μίνωος. ἔστι δὲ καὶ Ποντικὴ Λύκαστος κατὰ τὸν γράφοντα τὰ ἐθνικά. ὃς λέγει καὶ ὅτι τὴν Κρητικὴν Λύκαστον ὀξυτονοῦσιν οἱ ἐγχώριοι. οὐκ ἐπικρατεῖ δέ φησιν ἡ ἐθνικὴ παράδοσις. τουτέστι παρὰ τοῖς ἄλλοις οὐκ ὀξύνεται). Ἡ δὲ φαμὲς ὀξύνεται)

πρὸς

πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῆς Βαβυλῶνος Φαίστου τοῦ κυρίου ὀνόματος, ὃς καὶ ἔκτισεν αὐτὴν υἱὸς ὢν Ῥοπάλου υἱοῦ Ἡρακλέος, ὡς ὁ ἐθνογράφος λέγει, ὃς καὶ Πελοποννησίαν Φαιστὸν ἱστορεῖ. Propterea credimus Euſtathio ſane ad manum fuiſſe ipſum integrum Stephanum, quum poſtera ſæcula, certe noſtra, his minutiis contenta eſſe debuerint; utique quantum nos ex aliorum ſcriptis animadvertere poſſumus. Etenim epitome jam confecta potuiſſe adhuc alibi latere & latuiſſe, nec minus ipſum, quàm hanc epitomen, facile perſuadeor vel ex particula voluminis Seguieriani, vel legens verba illa, quæ Illuſtris Scaliger ſcripſit epiſtol. lib. IV. 431 ad Iſaacum Gruterum. *Jam video illum codicem eundem eſſe, quem Nicolaus Sophianus habebat. nam præter alios codices inerat & integer Stephanus* ἐθνικογράφος *cum toto* Κ *&* Λ, *quæ hodie imperfecta circumferri haud ignoras.*

Hæc igitur epitome, quum in avorum noſtrorum veniſſet manus, ter prodire juſſa, etſi valde mutilata & manca, per Aldum & Juntam, tandem & ab Xylandro in lucem venit multis in locis mediocriter emendata & reſtaurata. Ab omnibus quidem ea grate ſalutata eſt & uſurpata, & interdum nimis. Nam Ferrarius in dictionario Geograph. & pag. 59 in Ἄρβηλα Suidæ verba adſcribit Stephano; & pag. 447 in Mangreſia ait Hîc Antiochus " Rex a Scipione victus, magna clade affectus eſt, unde Scipio Aſiaticus cog- " nominatus Stephano libro de urbibus; quæ ſi inquiras, vix invenias. Sed " primus omnium videtur uſum ejus optime noviſſe Carol. Sigonius in ſcholiis ad Livium, quem illic paſſim eximit ab dubitatione, nonniſi una hujus breviarii ope. Poſt Xylandrum, qui præſtitit multa, quoque alii viri docti miſerati fuerunt ejus conditionem, ut eam mollire ſedulo conarentur; hinc Petro Lambecio libro 1 comment. de Bibliotheca Cæſarea vidiſſe teſtante præter Strabonem & poëmatia vetera Latina Stephanum de Urbibus a Xylandro Gr. editum A. 1568 manu Scaligeri notatum ab Seb. Tegnagelio emptum & in bibliothecam Cæſaream translatum, hinc Caſaubono ſcribente nunc in Theocriticis pag. 15 *Docebimus illud cum illum auctorem* (Stephanum dicit) *ſexcentis mendis quibus ſcatet liberatum olim Deo volente edemus*: nunc in epiſtola ſecunda ad Theodorum Canterum teſtante ſe habere *in Stephanum paratas notas, quæ miſerum illum ſcriptorem ab infinitis mendis aliquando, ſi Deo viſum fuerit, vindicabunt*; quæ in cujuſcunque manus inciderunt. Poſt hunc Cluverius de antiqua Geographia optime meritus ejuſque ſcientiſſimus, in operibus de Italia, Sicilia & Germania antiqua feliciſſime aliquando noſtrum auctorem reſtituit & emendavit. Poſt eum Salmaſius ope & auxilio MSS. Palatinorum aliorumque, (nam uti ex codice ejus liquet, antiquos & recentiores conſuluit) innumeris locis Epitomatorem ſupplevit, auxit, reſtituit, & genuinum nitorem reddidit, uti omnibus patet Plinianas exercitationes evolventibus; ipſo etiam in notis ad Florum progreſſum anno 1609 ſcribente pag. 93. *Stephanum ante annum recenſuimus & caſtigavimus*; & pag. 197 ubi titulum Stephani formare videtur; & pag. 209 appellante Stephanum meum. Vide etiam ad Trebell. Pollionem pag. 197. Sed quid plura de notis, quas Salmaſius ad oram ſui codicis annotavit? tantopere hoc doctis viris fuit notum, ut omnino & in publicis dedicationibus dixerint & exiſtimaverint Salmaſium edidiſſe Stephanum. Colligimus hoc præſertim ex appendice notarum ad Harpocrationem, quem Mauſſacus poſt obſervationes ſuas in Plutarchum de fluminibus Salmaſio dicabat, ubi ita ſcripſit: *Tibi vero hæc dedicare libuit, Salmazi, quia & me amas, & neminem melius te Harpocrationem noviſſe ſciunt omnes eruditi, qui a te jam diu ſpectant tot præclara & illuſtria opera, ut Stephanum de Urbibus, Epigrammata Græca veterum, Geoponica, Solinum, Hiſtoriæ Auguſtæ ſcriptores, & alia innume-*

 ra,

ra, quorum dominus ac poſſeſſor es. Salmaſius ſane pluribus codicibus uſus fuit, ut ex margine ejus Stephani colligere fuit faciliimum, vetuſtioribus & recentioribus: ſed non eodem modo erant diviſi. Nam recentior ille in libros erat diſtributus: poſt finem literæ Δ teſtatur ibi incipere librum decimum tertium: & ad initium literæ Ζ dicit incipere librum decimum quintum in MS. tecentiore Palatino. Non ubique tamen invenit hanc diſtributionem in libros; vel tanquam rem non neceſſariam ubique addidit. In fine ad fragmenta hæc leguntur, βιβλίον ια. ὀγδοήκοντα κεφάλαια, πάντα ταῦτα, ſed non convenit cum Palatini codicis numero. Nam Salmaſius teſtatur ibi incipere librum decimum tertium. Quid dicam de noſtri ævi miraculo Iſ. Voſſio, qui exquiſitiſſimis annotationibus in Pomponium Melam publicatis, præterea nobiſcum communicavit ipſum Salmaſii codicem, longo cum uſu tantopere detritum & deturpatum, ut multis in locis ſenſum elicere non potuerim, ſed interim collatum cum Palatinis aliiſque codicibus. Immo ex bibliotheca ſua rariſſimorum codicum MSS. refertiſſima uſum nobis conceſſit alterius cujuſdam manu exarati codicis, ex quo totos locos, qui in aliis non reperiuntur, Stephano noſtro addidimus. Repente enim, mi Lector, dico tibi, quid acciderit. Quum ſic eſſet laboratum in Stephano, fata voluerunt, ut is incideret poſt Xylandrum in curam noſtram, & id quod modo dixi, in optimo hoc auctore præſtiti. Quantum enim inter hanc atque alias editiones interſit, facile tibi apparebit, ſi priores cum hac poſtrema contuleris, & reſpexeris vocabula Ἀγνοῦς, Ἀκυληία, Ἀμφίλοχοι, Ἀντανδρος, Ἄρειος πάγος, Ἀρκαδία, Εὐεσπερῖτες, Ἀφροδιτόπολις, Βαγίστανα, Βύρσα, Γάζα, & paſſim, ubi ex MSS. hanc epitomen auximus. Multi enim in hac epitome erant hiatus. Sed nullibi major, quam in litera Κ: nam vocabula ultima literarum ΚΕ & ſequentium, & prima literarum ΚΟ deſiderantur. Et in Palatinis codicibus nihil ad has pertinens obſervavit Salmaſius, earumque nullum veſtigium nobis ſuppeditavit cod. Voſſianus: ſed neque ex ſeria Euſtathii lectione in his aliquid apud eum deprehendi; nec quod ſciam ullum locum ἐκ τῶν ἐθνικῶν ſcriptore allegat, qui ad hoc fragmentum referri poſſit. Putat tamen vir doctus Nicolaus Lloydius Parrhaſium integro Stephani codice uſum fuiſſe, qui nos monet ab ipſo fabulam de Arginno recitari in voce Κήφισος, de qua voce in hodiernis editionibus & ſcriptis codd. quos videre licuit, ne gry quidem occurrit, cum omnes iſthac parte mutili circumferantur. Verum vix puto Parrhaſium vera loqui: nam pars hujus fabulæ apud Stephanum in voce Ἄργυννος exſtat, & quia hic puer frequentius in fluvio Cephiſſo nataverit, ibique perierit & ſepultus ſit, fortaſſis locum non diligenter inquirens, exiſtimavit Stephanum hac de re in Κήφισος loqui, cum tamen tota hiſtoria ab eo loco ſupra nominato commemoraretur. Solebant enim primi rei literariæ reſtauratores aliquando partem ex Artemidoro, ex Hellanico, ex Eratoſthene, a Strabone, Athenæo aliiſque antiquis ſcriptoribus allegata, ita in medium producere, quaſi ex ipſis ſcriptoribus hauſiſſent, & ipſi in eorum bibliothecis laterent, uti vana hac eruditionis oſtentatione in ſedula antiquitatis inveſtigatione tanto doctiores viderentur, & admirationem apud imperitos excitarent. Sed ſæpiſſime fruſtra ex MSS. codd. opem emendicavimus, qui vulgato contextu interdum corruptiores erant. Quare aliquando ſolis conjecturis nobis ſtandum & res peragenda fuit; quæ ſi non ſemper certæ ſint & veræ, quid mirum? Homines ſumus; & humanitatis ſuæ indicia in rebus maxima ſagacitate, cura & indefeſſa diligentia elaboratis relinquere humano generi eſt innatum. Neque tamen omnibus in locis, quibus licitum fuit conjectare, nobis Suffeni fuimus: φιλαυτίαν enim ac αὐθαδίαν cane pejus & angue odimus, nec nimis noſtri juris ac noſtræ ſententiæ

tentiæ eſſe amamus, ſed in his ſolum, ubi veritas ſe exſerit tam coruſcis radiis, ut non alio lumine indigeat. Inter alia adminicula, quæ nobis laborantibus profuere, jure meritoque Euſtathii Archiepiſcopi in Homerum & Dionyſium Alexandrinum de ſitu orbis commentaria recenſenda exiſtimo. Hujus enim doctiſſimi Viri opera ſi ad noſtram ætatem non perveniſſent, ſæpenumero in luto hæſitaſſemus, & nulla nobis cognita fuiſſet via, qua nos commode extricare potuiſſemus: nihil ipſi in Homero occurrit ad Geographiam ſpectans, quod noſtri Epitomatoris teſtimonio non confirmat, tantum ipſius quantum Strabonis atque aliorum Geographorum auctoritati attribuens. Præter uſum horum, quos dixi, operum librorumque nihil magis noſtrum opus promovit, quam diligens nummorum antiquorum perſcrutatio, ex quibus tanquam incorruptis teſtibus vera aliquando nomina urbium & ab iis deducta gentilia non fruſtra petivimus. Qua in re Lucas Holſtenius vir doctiſſimus & Germaniæ decus, cum multa utilitate verſatus primo fuit. Quanto nummorum prodierit major copia, tanto major etiam τῶν ἐθνικῶν evidentia & claritudo enituit. Neque interim fruſtrandus eſt ſua laude Amicus noſter Luſitanus, vir eruditiſſimus, cujus nomen, quanquam dignum noſtra commemoratione, hic reticeo, ut nimis modeſtæ ejus petitioni ſatisfacerem. Totum epitomatoris opus in Latinum tranſtulit, magnoque commentariorum volumine auxit atque illuſtravit, quæ omnia poſt inceptum noſtrum opus videnda nobis exhibuit.

Quod ad inſcriptionem attinet, de ea dixi principio notarum, & quanquam ea recenſeantur in hoc Stephani opere, non tamen ab Heinſio in notis ad Heſiodum pag. 98 appellandus erat *urbium auctor*; & recte Delrio in Claudianum non credit hunc librum eſſe Stephani περὶ πόλεων, ſed potius epitomen τῶν ἐθνικῶν Στεφάνου ab Hermolao Grammatico Conſtantinopoli concinnatam: ut ſolebant veteres librorum indices una tantum voce inſignire, ut Κρητικὰ, Λυκιακὰ, Ἀττικὰ, quæ indicabant res & origines Cretæ, Lyciæ, Atticæ aliarumque: ut de chirurgia dixerunt χειρουργικὰ, de medicina ἰατρικὰ, de harmonia ἁρμονικὰ, & ſic de aliis artibus ac ſcientiis. Ita Stephano ἐθνικὰ, nihil aliud denotant, quam libros de gentilibus nominibus conſignatos, materiam non Stephano primum, ſed ante eum pluribus tractatam. Sic enim legitur Ζηνόδοτος ἐν τῇ ἐθνικαῖς λέξεσι apud Voſſium de Hiſt. Græc. pag. 72 ex Galeno citatus; Sic Ori liber ſecundus de gentilibus citatur ab ipſo Stephano in v. Ταύα, quod fuit opus Grammaticum, non Hiſtoricum, ut Stephani quoque noſtri opus fuit, quemadmodum etiam ex Suida probari poſſet. Hellanicus Athenæo in ὀνομασίαις ἐθνῶν καὶ πόλεων. Ὤρίων περὶ ἐθνικῶν apud Etymologici M. auctorem in Ἄςυ. Hippias Delius idem argumentum tractavit teſte Scholiaſta doctiſſimo in Apollon. Rhod. Argon. pag. 365. Etiam, ſi id huc facit, Demetrius Magnes ſcripſit de urbibus ſynonymis, de quo conſtat ex Harpocratione pag. 240 & Suida in Μεθώνη. Etiam Auctores Arabici hanc materiam tractarunt, & in bibliotheca Lugduno-Batava inter Werneriana duo auctores reperiuntur. Scilicet quum vox ἔθνος non duntaxat ſimpliciter gentem denotet, ſed omnes urbes, omnes vicos, omnes inſulas totius orbis terræ, quo ſignificatu occurrit apud Pollucem pag. 425, ſed & aliquando non nationem, ſed cœtum vel genus quoddam hominum, ut docet Valeſius ad Harpocrationem, ut etiam gentes aliquando non pro integris populorum nationibus, ſed ſingularum provinciarum incolis ſeu provincialibus eodem jure utentibus ſumi notaverat Seldenus ad Marmora Arundel. pag. 123. Hinc Stephanus operis ſui titulum finxit ἐθνικὰ, id eſt, gentilia, non ab unica gente, ſed omnibus terrarum orbem paſſim incolentibus. De quibus gentilibus Stephanus agere non poterat, niſi habita urbium,

regionum & locorum mentione, de quibus illa erant formanda & deducenda. Nam quanquam Etymologici auctor ſtatuat quadrifariam gentilia formari, nos tamen ſcimus & ab pagis, ab aliis item locis gentilia formari. Verba Etymologici ſunt in voce Ἀχαιός. Ποσαχῶς λαμβάνονται τὰ ἐθνικά; τετραχῶς· ἐκ πόλεως, ἐξ ἔθνους, ἐκ χώρας, ἐκ βασιλείας. Fateor unam vocem ſæpiſſime pro gentili, pro heroë, pro urbe & fluvio ſumi, ſed gentilia etiam deducuntur ab aliis nominibus, ſcilicet fluminibus, maribus, paludibus. In fluviis enim occurrunt Ῥῆνοι accolæ Rheni, Αὐχερμαῖος eſt ab Αὐχέρμας, & Μελανιππίδης vel Μελανίππιος ab loco Μελανίππιον, etſi ποταμὸς male hic perhibeatur. Sic etiam gentilitia nomina deducuntur a familiis, ut Julius, Æmilius, quæ ſunt gentilia nomina, de quo conſule auctores linguæ Latin. pag. 1398 & 1402. Ita per iſta ἐθνικὰ vehementer innotuit Stephanus, ut per hanc deſcriptionem eum præcipue indigetarent, Euſtathius præſertim, apud quem Scholiis in Dionyſium pag. 9 & 15 & 77 & 93, in Homerum vero ad Bœotiam pag. 265 & Odyſſ. Α initium invenies ὁ δὲ vel μὲν τὰ ἐθνικὰ γράψας. Item ad Dionyſium pag. 73 κατὰ τὸν γράψαντα τὰ ἐθνικά. 55 ἐν τῇ καταγραφῇ τῶν ἐθνικῶν. 88 οἱ δὲ τὰ ἐθνικὰ γράψαντες numero plurativo circumſcribens nomen. 122 ὁ δὲ τῶν ἐθνικῶν ἀναγραφεύς. Sed præcipue luxuriat hujus citationibus ad Iliad β vel Bœotiam, ut pag. 229 ἐθνικῶν γραφεύς. 313 ἐθνικὴ παράδοσις. 335 ἀναγραφὴ τῶν ἐθνικῶν. ὁ δὲ τὰ ἐθνικὰ καταγραψάμενος. ὁ δὲ καταγράψας τὰ ἐθνικά. 266 ὁ τῶν ἐθνικῶν συγγραφεύς. ὁ τὰ ἐθνικὰ ἐπιλεξάμενος. ἐπιλέκτης τῶν ἐθνικῶν. 305 ὁ δὲ τὰ ἐθνικὰ ἐκθείς. 304 ὁ δὲ τὰ ἐθνικὰ ἐκθέμενος. ὁ δὲ τῶν ἐθνικῶν ἐκθέτης. 335 ὁ τῶν ἐθνικῶν καταγραφεύς. ὁ δὲ τὰ ἐθνικὰ συλλέξας. 333 κατὰ δὲ τὸν τὰ ἐθνικὰ ἀναλεξάμενον. ὁ τῶν ἐθνικῶν συναγωγεύς. 233 ὁ δὲ τὰ ἐθνικὰ ἐπελθών. 338 & 368 ὁ ἐθνογράφος. 320 ὁ ἐνδιαλείψας τοῖς ἐθνικοῖς. 329 ὁ τῶν ἐθνικῶν συλλέκτης. 368 ἐθνολόγος. Interdum ſimpliciter ſine ullo auctoris nomine libri titulum ἐθνικὰ fecit, ut pag. 201, ἐν τοῖς ἐθνικοῖς φέρεται. Qua in re prorſus Græcorum Magiſtrorum exemplum imitatur, citantium incertos & innominatos auctores, eorum operibus duntaxat indicatis, ut patet apud Mauſſacum in appendice notarum ad Harpocrationem poſt Plutarchum de fluviis. Suidas, quum in v. Νακώνη eum appellaſſet ἐθνικογράφον, in v. Νάξης ait ὁ γράψας τὰ ἐθνικά. Sic enim ibi ſupplendus, ut facile cuivis patebit. Imo & epitomes meminit Euſtathius pag. 332. τοῦ δὲ γράψαντος τὰ τῶν ἐθνικῶν ἐπιτομὴν δυσχερὲς προστυχεῖν. & ὁ τὰ ἐθνικὰ ἐπιτεμνων. Quin & ipſum Stephani nomen illic coruſcat pag. 15. Ἱστέον ὅτι διαφόρους γραφὰς ἀποφέρεται τὸ ῥηθὲν Ἀδραμύττιον, καθὰ καὶ Στέφανος παραδίδωσιν ἐν τοῖς ἐθνικοῖς. Quod quanquam exiſtimabam a me primo in Euſtathio fuiſſe inventum, poſtea tamen aliter didici: nam iſtius loci meminit Caſaubonus in notis ad Diogenem Laërtium pag. 10 & 11. Etiam Stephani meminit Scholiaſtes ad Epigrammata Græca pag. 302 Brod. edit. & 239. Etiam ejus meminit nominatim Scholiaſtes Lycophronis pag. 10. ... ἐπίρρημα θρηνητικόν, ὃ πάντες οἱ νῦν βαρύνουσι. Στέφανος δὲ καὶ Μελάμπους περισπᾶν ἀξιοῦσι, λέγοντες τηρεῖν τὸν κανόνα &c. Sic quoque Etymologici Magni auctor. Σφήκεια, ἡ Κύπρος, πρότερον γὰρ Σφήκεια ἐκαλεῖτο, ὥς φησι Στέφανος ἐν τῷ περὶ Κύπρου. Sic illi. Qua igitur occaſione & quo fato noſter nomen illud περὶ πόλεων fuerit indeptus, dixerim difficulter; utrum ex MSS (in quorum nonnullis id extare novimus) primi editores hauſerint, an vero ei magis congruum cenſuerint, non duntaxat de gentibus ſed etiam de urbibus gentilium primitivis agenti. Hoc interim evidentiſſimum, plures ex nuperis eum cognoſcere indice περὶ πόλεων, quam περὶ ἐθνικῶν; & ſic eum citaverunt, ut Biſetus ad Ariſtophanis Lyſiſtratam pag. 901 & 908.

Hæc ipſa expolire magis vellem, & his prolegomenis inſerere omnes canones, quos Stephanus ſparſim per totum opus diſperſit. Sic poſſem oſtendere,

dere, quot modis Siculi ſua formarint gentilia, quibus terminationibus utantur Itali, quibus Orientales populi, quibus Libyes, quibus Cares, quibus Lydi, quibus Ægyptii &c. Nam & in v. Ἄβαι Cares ſolitos ait gentilia in ᾶς formare, Aſiæ incolas alio modo quam Europæos in v. Ἀβασηνοὶ, Italos per αῖος in v. Βέλιτρα, alios aliquando periphraſi uti in v. Βάτη, Ἀκόναι, Ἐρύθραι, Μεταχοιον. Præter quæ omnia agnoſcit κοινὸν χαρακτῆρα, cujus duas facit terminationes; alteram in ις, ut in voce Βῆγις, & in ος, ut in voce Τελχίς. In v. Ἀβρότονον duo vel tres canones inveniuntur. Gentilia alia difficilia inventu & ſecundum artem formanda habet in v. Ἀγαθοῦ δαίμονος. Aliquando etiam formatur gentile ex ſimilitudine aliarum urbium, ut neceſſe habeat reſpondere terminationi gentilium a vicinis oppidis deductorum, in v. Ἄβυδος, Χωχή. Aliquando recedit plane a ſolita regioni forma, ut in v. Μαχάνη, unde non debebat formari Μαχανεὺς, ſed juxta τύπον τῆς χώρας Μαχανηνός. In qua parte non ſatis accurate de Stephano ejuſque gentilibus judicant, qui cenſent eum plurima ſæpe fingere ſuo captu & arbitrio, cum ego contrarium ſtatuendum arbitrer, Stephanum nunquam ea formare niſi obſervatis in hanc rem canonibus, nempe ſolita regioni forma; imo ſi ab ea recedat, hoc non facit niſi auctoritate aliorum ſcriptorum, qui iis gentilibus fuere uſi. Hoc manifeſte liquet ex fragmentis integris, in quibus nullum gentile producitur, quod non veterum auctoritate ſtabiliat. Si igitur alibi gentile occurrat in hoc opere, cujus uſus nobis non ſatis arridet, non ilico illud obelo confodiendum expungendumque, ſed judicandum potius Stephanum in genuino opere auctores habuiſſe, quos neglexit Epitomator, quique cum ipſo Stephano hodie deſiderantur. Hæc inquam & alia ſimilia Stephanum tangentia polire & exornare cupiebam, quum intelligo me a fatis vocari ad illud munus, a quo nec tu, mi Lector, nec quiſquam viventium hominum erunt immunes. Quod momentum ſicut in majore poteſtate eſt; ita tibi dico, nec credentibus me perſuaſurum, quam fœdiſſimis mendis conſpurcatum ſuſceperim, & vere ex ſubverbuſto, ut antiqui loquebantur, non dediticium, ſed in fraudem legis Æliæ Sentiæ civem Romanum fecerim, hoc eſt, ope ingenii omni ſquallore liberarim. Quod fortaſſis non ita manifeſto legentium oculis ſeſe offeret; nam de ſingulis cum illis deliberare ſupervacuum arbitrabar, quod rectius facient, qui otii ſui ephemeridem a ſe non exigunt. Non nego tamen multa reſidua & latentia & aperta errata, quæ oculos meos effugerunt. Iſtiuſmodi aliorum acumini reliqui, ut ille olim, qui Veneris effigiem inchoatam aliis perficiendam expoſuerat. Exſtabunt ſpicilegi, qui hujus meſſis reliquias perſequentur. Non ut apud Philoſtratum queritur Agation, fortunam ſe magno præmio privaſſe, quod Acarnania non amplius nutriret leones, ita docti viri habent deplorare, nihil ſupereſſe in rep. literaria, in quo ingenium exercere liceat. Quod ſi aliquando non tetigi, quod deſtinabam; cogita neminem eſſe mortalium, qui non aliquo ignorantiæ calore infucatur. Hanc contagionem a rerum primordio mortalitas ex ipſa natura contraxit, & homo cum errat, humanitus errat; quod in me ne calumnieris: alioquin toti mortalitati convitium facies. At tu ſi quid humanitatem colis, æquus & benevolus ades; neque tum in commentariis, tum in hac etiam Stephani verſione Latina (de qua agit Scaliger, & eam ſibi non placere ſcribit in epiſt. pag. 528 & ſeq.) quam multa peccaverim, aut quid non ſim adſequutus, ſed quantum tua cauſa & voluerim & tentarim, & immenſo labore, quod potui, ad umbilicum perduxerim, diſpice. Hoc ſperans, finem facio cum divinioris ingenii vate, qui fulgore carminum ſuorum ſolus appellari poëta meruit, ſermone Ulyſſis utens ad regem Alcinoum;

Θεὸς δ' ἀρετὴν ὀπάσειε
Παντοίην, καὶ μή τι κακὸν μεταδήμιον εἴη.

GUILIELMI XYLANDRI AUGUSTANI,
IN
STEPHANI DE VRBIBVS
editionem ſuam, ad candidum Lectorem Præfatio.

Jampridem hunc Geographicorum propriorum nominum Indicem in Latinam linguam convertere ita ſum aggreſſus, ut urbium, regionum, montium, fluviorum, aliaque id genus nomina vel ab autore omiſſa adiicerem ex aliis Geographis, Strabone puta, Plinio, Mela, Ptolemæo, nec non Hiſtoricis Poëtiſque, Græcis juxta Latiniſque: vel quæ hic brevius aut confuſius proponuntur, ex iiſdem ſcriptoribus plenius atque diſtinctius exponerem. Quod noſtrum opus aliquandiu intermiſſum, hoc tempore perſequimur: & ſpes eſt confore, ut Græci hujus libri editionem confeſtim ſubſequatur ipſius quoque in publicum emiſſio. Nunc explicandum mihi eſt paucis, & cur Græcum hoc opus ſeorſum, & quale id edam, ac quid in eo à nobis ſit elaboratum. Simul de autore ipſo, Indice libri, & utilitate, aliquid afferemus.

De iis quæ Latinè non redduntur.

Qui librum hunc perlegerit, niſi valde ſit ineruditus, nullo negocio intelliget permulta eſſe, quæ cùm propriè pertineant ad Grammaticam Græcam, & vocabulorum Græcorum etymologiam, neque poſſint Latinè verti aut exprimi: neque ſi poſſent, à me debuerint, qui Geographicis duntaxat operam deſtinaverim. Illa ipſa autem quæ Grammatica diximus, præclara ſunt, multiſque modis cognitu digna, atque etiam ad multa menda de bonis libris tollenda plurimum conducunt: ut ſupprimere ea velle, aut prorſus omittere, hominis ſit ingrati, ac faſtidioſi. Itaque hæc quidem græcè ſunt & edenda, & legenda: quod video à doctiſſimis & rectiſſimè & diligentiſſimè factitatum. Præterea in meo Commentario, utpote quem Latinè (mirum enim ni debebam Græcè?) ſcriberem, ſecutus ſum Latinarum litterarum ſeriem atque ordinem: ne malè mererer de iis qui Græca non didicerunt, quod minimè interpretem ac collectorem decuit: quomodo autem huic ordini cum Græco alphabetico conveniat, obſcurum non eſt. Proinde totum potius opus Græcum ſeorſum edendum duxi, quàm diſcerptum hinc inde Latinis non ubique reſponſuris conjungendum, & quaſi intercalandum. Legent ergo Stephanum Græcè, qui ſunt gnari ſermonis Græci: & ſi volent, ſuo tempore cum noſtris comparabunt. Interim autem invenient, niſi me omnia fallunt, quorum nomine gratias nobis agant:

Editio hæc quid aliis præſtet.

modò comparare noſtram cum prioribus editionibus non graventur. Primò enim, multas mendorum centurias ſublatas, locaque permulta fœdè corrupta prius, à nobis ſuæ integritati reſtituta deprehendes: quæ res quanto nobis labore, quibuſque moleſtiis ſteterit, nemo rectius judicabit iis, qui in ſimili ipſi quoque aliquando re laborarunt. Emendationum rationes in Commentarios, quò maximè pertinent, conjecimus. ubi etiam de aliis admonuimus, quæ, ne nimium juris nobis ſumere videremur, loco movere non ſumus auſi, quanquam vitioſa certis de cauſis ſuſpicaremur.

Indices, & eorum ratio.

Deinde quia & multi boni ſcriptores, eorumque etiam nominatim libri adducuntur, partim ſuperſtites, plerique jampridem aboliti: quia hæc ipſa commemoratio non jucunda duntaxat eſt, ſed & ad aliorum autorum ſcripta vel intelligenda, vel etiam corrigenda facit: indicem accuratum ſecundum ſeriem Latinarum (in rudiorum gratiam) litterarum compoſui, in quo ſcriptor, ac (ubi requirebatur, & res ferebat) liber ejus ponuntur: tum ubi allegetur, non numeris hoc, ſed (ut & errandi minus occaſionum relinqueretur, neque huic ſoli editioni index conduceret) ipſis vocabulis adſcriptis, in quorum expoſitione Stephanus eorum meminit. Verbi gratia. Æſchyli tragœdi Prometheus ſolutus, λυόμενος, citatur in ἄβιοι: Sophoclis captivæ, αἰχμαλωτίδες, in βωμοὶ, & in χεύση, &c. Denique cùm paſſim multa verba explicentur, multæ res commemorentur, adeoque in tam exiguo libro permulta ſint erudita, rara, memorabilia: ea itidem in Indicem eodem modo conjeci. In quo id obſervandum tibi eſt, ea, ad quæ ipſa litterarum ſeries

ta

re dacit, me non poſuiſſe, quorſum enim profuiſſet ſcribere (verbi gratia) Abydus in ἄβυδος? Litteram quoque Ha aliquando omiſi: & quæ in ea quæres, ubi non extabunt, in vocali aſpirationem ſequente inveſtiga: ut, Halicarna, ἁλι. &c. Ejus generis ſunt etiam, quòd, cum litera e, eodem ordine Latinitatem ſecutus, poſui: & χ cum κ, incipientia, in ch collocavi. & pro β, u conſonantem interdum ſumſi. οι, in œ: αι, in æ alicubi mutavi: & ſi qua ſunt alia, quæ elementorum Græcorum cum Latinis comparatio non difficulter explicabit. Ita ergo & correctius multo hoc Opuſculum, & ad uſum accommodatius, in præſentia emittimus: cujus illuſtratio in noſtro Commentario brevi (Deo volente) ſubſequetur. De utilitate dicerem, niſi res hoc non poſtularet. Qui enim inutilem cum putabit eſſe librum ſtudiis liberalibus, cujus autoritate doctiſſimos quoſque ſcriptores manifeſtum eſt vel ſua confirmare, vel aliena explicare; is quid utile cenſeat, non facilè dixerim. Omnino autem, qui hiſtoriarum lectionem neſciunt eſſe maximè & utilem, & eruditionis veræ cupido neceſſariam, à nobis hoc loco doceri non debent: qui ſciunt, & ſine Geographiæ cognitione eam expediri poſſe ſibi perſuadent, fatui ſunt. Et cùm in aliis generibus Onomaſtica tanti fiant, cur in hac parte, quæ vocabulorum multitudine nulli cedit, ordinata nominum conſignatio, eaque fidelis & certa, non in ſummo habeatur precio? *Utilitas libri.*

Titulum hujus Onomaſtici, Στέφανος περὶ πόλεων, nolui immutare, quanquam genuinum eſſe minimè credam. Quis fuerit Stephanus, nondum comperi, quove tempore vixerit. Euſtathio quidem prior fuerit, & magni nominis grammaticus, oportet. ab eo enim paſſim ad teſtimonium, atque etiam ſententiam ferendam adducitur: præſertim in Commentariis in Bœotiam Homeri, & in Dionyſii periegeſin. Appellatur autem non Stephanus, ſed ὁ τὰ ἐθνικὰ συγγράψας, ὁ τῶν ἐθνικῶν συλλέκτης, ἐθνικά. Zezes in capite ſui Alpha centeſimo, Stephanum Byzantium vocat. Cæterùm ἐθνικὰ citari hoc ipſum opus, cujus nos Epitomen nunc edimus, in promptu eſt videre, conferenti Euſtathii loca cum noſtris. Exemplo ſit pro plurimis unum Θέσπεια: de qua planiſſimè ea hic reperies, quæ initio Bœotiæ ex Ethnicis, hoc eſt gentilibus, citat Euſtathius. Apparet autem, Indicem operi à Stephano factum ἐθνικά: quia non tam propria locorum nomina è Geographis interpretaretur, quàm de nominibus gentiliciis, aliiſque id genus inde derivandis diſputaret, re inter grammaticos ſic ſatis controverſa: cujus extant etiam in noſtro hoc Opere illuſtria documenta. Atque hoc nomen ἐθνικῶν extat etiam, ut mox dicemus, apud Suidam. Byzantinam quoque hiſtoriam à Stephano fuiſſe ſcriptam, apparet ex Γότθοι, in noſtra editione. Fieri poteſt ut verba iſta non Stephani ſint, ſed Hermolai: ut & quæ de Eugenio in ἀνακτόρια. atque huc magis inclinat animus, motus eorum quæ ſubjiciemus comparatione. Utrum ſua ἐθνικὰ ſcripſerit ſecundum elementorum ordinem Stephanus, nihilo magis poſſum pronunciare, quàm de ipſius autoris vita. niſi ſi quis putet ex Epitomæ ordine, quicquam de ipſo etiam opere certò poſſe ſtatui. Apud Suidam (quod ante nos Aldus monuit) legitur, Hermolaum quendam qui Conſtantinopoli fuerit grammaticus, ſcripſiſſe Epitomen ἐθνικῶν Stephani, & eam Iuſtiniano imperatori inſcripſiſſe. Id ego non ad Rhinotmetum illum, ſed magnum Iuſtinianum, qui ante annos circiter CIↃ deceſſit, cur referam, paulo pòſt intelligetur. Dicet contentioſus aliquis, inde non conſequi, ipſo Stephani opere amiſſo, nos nunc Epitomen habere (nam nihil obſtare, quin amiſſa Epitoma, ipſum ad nos perlatum ſit Opus) & ut ſit Epitome, alterius potuiſſe eſſe autoris quàm Hermolai. Ego meam conjecturam diſſimulare nolo. Opus Stephani nos non habere, ſed compendium, quod vocant, magno bonarum rerum diſpendio nobis ſubſtitutum, res ipſa vociferatur. Non inſtituam aliorum cum hoc libro comparationem: ipſum ſi ſecum conferas, illicò de pleno aliquo negligenter in breviarium fuiſſe contractum animadvertes. Pauciſſimis exemplis de plurimis utar. Neque nunc perſequar, quòd multis in vocibus explicandis aliquando verboſus: nonnunquam, cum res maximè poſcebat verba, conciſus eſt & aridus: magno argumento, eſſe optimi ſcripti hoc non optimam Epitomen, qua de re alicubi in Commentario meo monui. Id unum ſufficiat, quòd compluribus locis aliò lectorem rejiciens, ubi ſit ejus de quo agitur inventurus explicationem, planè fruſtratur, inanemque dimittit. Verbi gratia, in Ἀκκαβικὸν τεῖχος, ad

De titulo, & autore.

De ipſo Opere.

Σαλμύκην (ſic enim correxi) te amandat: in ἀκμονία, ad ὕαλον πεδίον: in παλάνζιον, ad ἱστιαίας. quò ſi te convertas, nihil prorſum eorum quæ promittuntur, ac ne umbram quidem rei invenies: ſitque hoc, quàm expediat, crebrius. Quid quòd mendoſa occurrunt permulta, quæ Stephano attribuere perinde verear: ut, cum Tmolo, præterito quo debuit eum indicare loco, τύμωλον deindè figura poetica pro eo ponit. cum τίμωλον & Euſtathius in Iliad. β. 866 agnoſcat: & Latinus poeta,

Deſeruére ſui Nymphæ vineta Timoli.

Quod genus eſt etiam Τάβιοι pro Gabiis, ubi Remus fuerit educatus, Τ pro Γ ſuppoſito: & alia. de quibus ſuo loco diſputatur. Jam cum κατὰ στοιχεῖον inſtituerit vocum explicationem, ita ſæpe is confunditur, ut magnam conditoris aut conſcriptoris Epitomæ hujus oſcitantiam nemo non ſentiat. Mihi quidem ex ea ſubiit aliquando ſuſpicari, librum, quem is in compendium redigeret, non fuiſſe alphabetico ordine deſcriptum: ſed vel Hermolaum, vel librarium, ex eo excerpta voluiſſe eum in ordinem digerere, atque ob incuriam alicubi propoſitum non tenuiſſe. Vide ἀλίμαλα, ἄμολβος, ἀνζιγόνεια, ἀργύνηλα, βαιτάῤῥης, βερενικίδαι, χάδαρα, νισαίη, & multa alia. Sed de ipſius Stephani opere, & ejus ordine, ſum, ut dixi, incertus. Hujus autem, quod edimus, Onomaſticí autorem eſſe Hermolaum, non Aldo jam aſſentior: ſed rationi temporum, & iis quæ in Ἀνακτόρια noſter, Suidas in Εὐγένιος habent. Noſter ſic: Vocem hanc per diphthongum Eugenius ſcribit in Collectione vocabulorum, ſeu Dictionario, is qui ante nos Conſtantinopoli ſcholam rexit, & cætera. Hæc verba non Stephani eſſe, ſed Hermolai, liquet ex ratione temporum. Iuſtiniano enim hic ſuam ἐθνικῶν Stephani decurtationem (abſit invidia à vero) dedicavit, & fuit grammaticus Byzantii: id eſt, id geſſit muneris, quod alio tempore Eugenius. Succeſſiſſe autem huic eum, docet Suidas, cùm Eugenium ſenem ſub Anaſtaſio maximè clarum fuiſſe diſertè ſcribit, litteras Conſtantinopoli docentem. additque, eum ſcripſiſſe παμμιγῆ λέξιν κατὰ στοιχεῖον: id eſt, omnis generis vocabula promiſcuè ordine alphabeti conſcripſiſſe. quod quid ſit, niſi ea quam noſter vocat συλλογὴν λέξεων, non video. præſertim cum Suidas in principio Operis ſui, unde id collegerit exprimens, Eugenium quoque referat, qui περὶ λέξεων κατὰ στοιχεῖον ſcripſerit. Quanquam in libro περὶ τεμενικῶν, etiam hæc ab eo potuit vox declarari, aſſimilis exemplis quæ Suidas refert, διονύσιον, ἀσκληπιεῖον. Atqui inter mortem Anaſtaſii, & Juſtiniani imperium initum, non niſi ſeptem interveniſſe annos, perhibitum eſt monimentis hiſtoriarum. ut negare qui velit, Hermolaum Eugenio ſucceſſiſſe, & Stephani ἐθνικὰ in compendium redegiſſe, omnem fidem bonis conjecturis derogare videri queat. Atque hinc etiam liquet, IϽCL minimùm annis Stephanum Euſtathio fuiſſe priorem: fortaſſe etiam multo pluribus, cum à Iuſtiniano magno (de quo cur hæc accipiam, Anaſtaſii mentio ſatis indicat) ad Andronicum, ſub quo Euſtathius claruit, anni ſint circiter totidem. Atque, ut præfandi finem faciam, niſi metuiſſem ne cui hoc videretur audacius quàm fidelius abs me factum: ſi mihi Index hujus libri meo fuiſſet arbitratu adſignandus, ita haberet: Ἑρμολάου Γραμματικοῦ Κωνσταντινουπόλεως, Ἐπιτομὴ τῶν ἐθνικῶν Στεφάνου Γραμματικοῦ. Neque repugnabo tamen, imò lubens adſentiar, ſi quis cenſebit, ea de quib. dictum eſt graviora hujus Opuſculi vitia, non tam Hermolao, quàm poſteritatis inertiæ, & librariorum deteſtandæ incuriæ (cui magnæ litterariæ calamitates debentur) imputanda eſſe: cum etiam Præfationem ad Iuſtinianum imperatorem extriverint ea. Iuſtinianas quidem vocatas, in συκαῖς extat, tempore autoris eam urbem, quæ e regione ſita fuit novæ Romæ: haud dubiè, à Iuſtiniano imperatore. quod ipſum quoque ad temporum rationem pertinet. Sed jam ad ipſam Epitomen hanc Onomaſtici Geographici ut accedas, per me licet.

Autor libri demonſtratur.

Ratio temporum.

ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

ΠΕΡΙ

ΠΟΛΕΩΝ ΚΑΙ ΔΗΜΩΝ.

STEPHANUS BYZANTINUS

DE

VRBIBVS ET POPVLIS.

ΑΒΑΙ[a], πόλις Φωκική, ἀπὸ εὐθείας ἑνικῆς τῆς Ἄϐη. Κέκληται δὲ ἀπὸ ἥρωος Ἄϐα. Ἡρωδιανὸς δέ φησιν, ὅτι τὸ Ἄϐας, ὅτε B ἔθνος σημαίνει, περιττοσυλλάϐως κλίνεται ἀεὶ, ὅτε δὲ ἐστι κύριον, καὶ ἰσοσυλλάϐως, καὶ

A ABÆ, urbs Phocenſis, à nominativo ſingulari Abe. Ita autem dicta eſt ab heroe Aba. Verum Abas, quandò gentem ſignificat, auctore Herodiano, ſemper imparisſyllabicè declinatur; cum verò nomen eſt proprium, pariſyllabice &

[1] Στεφάνου Βυζαντίου περὶ πόλεων καὶ Δήμων.] Eodem prorſus modo hæc Inſcriptio in tribus editionibus legitur; verum an hanc Aldus & Xylander invenerint in MSS. vehementer dubito, ſi invenerint, eam non Epitomator, ſed recentiores quidam librarii, Stephani Epitomen tranſcribentes, ita conceperunt: nam minime reſpondet Inſcriptionibus codicum manu exaratorum: neque tali titulo hæc epitome Euſtathio & ejus ævi ſcriptoribus fuit cognita & commemorata. Incomparabilis Salmaſius, procul dubio vulgatam Inſcriptionem non inveniens, ex Palatinæ Bibliothecæ MSS, multis in locis ſui codicis, eam ad hunc modum formare ſtuduit. Στεφάνου Βυζαντίου περὶ ἐθνικῶν καὶ τοπικῶν. Elegantiſſimi MS. codicis Voſſiani ἐπιγραφὴ ita ſe habet. Ἐκ τῶν ἐθνικῶν Στεφάνου κατὰ ἐπιτομὴν ἀρχὴ τοῦ A. Nuper Amſtelodami ex Bibliotheca Seguieriana fragmentum genuini operis a Stephano compoſiti prodiit, in quo hæc inſcriptio ad calcem reperitur. Στεφάνου Γραμματικοῦ Κωνσταντινουπόλεως περὶ πόλεων, νήσων τε καὶ ἐθνῶν, δήμων τε καὶ τόπων, καὶ ὁμωνυμίας αὐτῶν καὶ μετονομασίας, καὶ τῶν ἐντεῦθεν παραγομένων ἐθνικῶν τε καὶ τοπικῶν καὶ κτητικῶν τε ἐσομένων. Hæc profectò prima fronte valde placebat, imo eam genuinam & accuratiſſimam habui; quia non tantum de *urbibus & populis*, ſed etiam de *inſulis & regionibus*, item de *homonymia & tranſnominatione ipſarum, & productis inde nominibus gentilitiis, localibus & poſſeſſivis* tractat: ſed plurima, re deinde bene penſitata, in eo deſiderari animadverti, nam nulla in hoc titulo fit mentio de *Fluviis*, de *Montibus*, de *Demis*, & de rebus aliis hac epitome contentis: adeoque eum, ad calcem membranarum repertum, & forte ab imperito librario confictum, minimè genuinum exiſtimo. Nam nullus Græcus auctor tot vocibus indicem ſui ſcripti concepit. Hiſtorici plerumque una voce libri inſcriptionem faciebant: Ita Sunius & Uranius ſcripſerunt Ἀραϐικά: Rhianus, Ἀχαϊκά: Eratoſthenes Γαλατικά: Demoſthenes & Arrianus, Βιθυνιακά: Theopompus, Ἑλληνικά. Apollonius, Καρικά: Xenion, Κρητικά: Alexander, Λιϐυκά: Hellanicus, Περσικά: Philiſtus, Σικελικά, & alii alia. Cum itaque Hiſtoricis id unum ſufficerent, licet non tantum urbes Arabiæ vel Achaiæ, vel Galatiæ &c. ſed & populos, & ſi ad ſingularem gentem venirent, ejus mores, oppida, tribus, loca pagoſque deſcriberent, quid ni Stephano ſatis fuerit ſuum opus inſcribere Ἐθνικά, cum præcipuus ejus ſcopus eſſet tradere appellationes ab urbibus, & aliis gentium per orbem diſſipatarum locis procedentes? Quare recipiendum puto titulum præcedentium ſæculorum ſcriptoribus allegatum, quique paſſim ab Euſtathio in Homeri Bœotiam, & alios ejuſdem poetæ libros, atque etiam ſæpiſſime in Dionyſium de ſitu orbis, ſub tali plerumque periphraſi citatur, ὁ τὰ Ἐθνικὰ γράψας· ὁ γράψας τὴν τῶν Ἐθνικῶν ἐπιτομήν. Et ὁ τὰ Ἐθνικὰ ἐπιτεμών. Verum hoc mihi puto palmarium, quod apud Euſtathium nomen Stephani memoratum, & negatum Xylandro, cum adjuncto libri titulo reperi. ita enim ille ad Iliad. Z. Ἱστέον ὅτι διαφόρους χώρας ἀπεφήνατο, τὴν Ἀδραμυττηνὴν καθὰ ὁ Στέφανος παραδίδωσιν ἐν τοῖς Ἐθνικοῖς. Verum cum certum ſit, uti multis probat Xylander ex Suida, Hermolaum quendam Stephani Ἐθνικὰ in compendium redegiſſe, cum ipſo huic epitomæ ejuſmodi titulum adſignarem: Ἑρμολάου Γραμματικοῦ Κωνσταντινουπόλεως Ἐπιτομὴ τῶν Ἐθνικῶν Στεφάνου Γραμματικοῦ. Sed enim cum animo revolvo, magis ad ignominiam quam ad decus vergere, præſtantiſſimi alicujus ſcriptoris opus in compendium redigere, valde dubito an nomen ſuum huic epitomæ Hermolaus, egregius alioquin Grammaticus, præfixerit & ex alienis plumis gloriam quæſiverit. Quapropter ego conjecturam meam diſſimulare nolens, hanc genuinam hujus Onomaſtici Geographici breviarii inſcriptionem eſſe exiſtimo, nempe, Ἐκ τῶν Ἐθνικῶν Στεφάνου κατὰ ἐπιτομὴν ἀρχὴ τοῦ A, quam nobis Voſſianus codex ſuppeditavit.

[2] Ἀϐαί, πόλις Φωκική.] Promiſcuè ab auctoribus vox Ἀϐαί ſignatur, nunc oxytonως, nunc paroxytonως. Ipſe Stephanus ſibi non conſtat, nam in voce Τίγρις ex Calliſthene ſcripto-

A

καὶ περιττοσυλλάβως. [3] Ἔστι δὲ καὶ πόλις Ἰταλίας. Ὡς οὖν ἀπὸ τῆς Ἀμύκλα Ἀμύκλαι, οὕτως Ἄβα Ἄβαι. Λυκόφρων,

> Ποθοῦντες Ἀμφισσάν τε, καὶ κλεινὰς Ἄβας.

[4] Τὸ ἐθνικὸν, Ἀβαῖος, καὶ τὸ κτητικόν. [5] Μηδεὶς γὰρ περιττολογίαν ἡγείσθω τὴν παράθεσιν τῶν ἐθνικῶν, διὰ τὸ ἀνόμοιον. Δέρβη γὰρ φρούριον Ἰσαυρίας, [6] τὸ δὲ ἐθνικὸν, Δερβίτης καὶ Δερβαῖος, ὡς Σιδήτης, καὶ Πυλήτης, ὡς δειχθήσεται, ἀπὸ τῆς Σίδη καὶ Πύλη. [7] Ὡς καὶ Ἄλβα, τὸ ἐθνικὸν Ἀλβανός. Καὶ Ἀλύβη, τὸ δὲ ἐθνικὸν Ἀλυβαῖος, καὶ Ἀλυβεύς, [8] οὗ θηλυκὸν, Ἀλυβηΐς, καὶ Ἀλυβήϊος τὸ κτητικὸν, ὡς βασιλήϊος, [9] ἀλλὰ καὶ Ἄλυβες. [10] Καὶ Ἀρτάκη, Ἀρτάκιος, οὐκ Ἀρτακαῖος. [11] αἱ D δὲ Ἄβαι, πόλις Φωκεῦσιν, [12] ἔνθα ἱερὸν Ἀπόλ-

A & imparisyllabicè flectitur. Sunt item Abæ Italiæ civitas. Porro, veluti Amycla in plurali numero facit Amyclæ, ita ex Aba venit Abæ. Lycophron:

> *Desiderantes Amphiſſamque, & celebres Abas.*

B Hujus gentile pariter & poſſeſſivum eſt Abæus. Nec eſt cur quis exiſtimet, nominum gentilium appoſitionem, ob illorum diſſimilitudinem, in tractatu hoc eſſe ſupervacaneam. Eſt enim Derbe, Iſauriæ caſtellum; gentile verò Derbeta & Derbæus, non aliter quam Sideta & Pyle- C ta, à Side & Pyle deductum, quemadmodum demonſtrabitur. Sic quoque Alba gentile, Albanus: Et Alybe, gentile vero Alybæus & Alybenſis; cujus fœmininum eſt Alybeis, & poſſeſſivum Alybeius, uti βασιλήϊος regius; verum D quoque Alybes dicitur. Et Artace habet Artacius, non Artacæus. Abis Phocenſibus fanum eſt Apol-

ſcriptore antiquiſſimo citat, ἐν Ἄβαις; & ita quoque apud Pauſaniam circa finem libri quarti τὰ ἐν Ἄβαις reperitur; cum tamen ab eodem conſtanter lib x & aliis locis accentu in penultima notetur, & ita quoque ab Heſychio, Lycophrone aliiſque: verum Strabo l. ix & Sophocles in Oedipo Tyran accentum in ultima collocarunt. Enimvero, quemadmodum in accentu, ita etiam in voce ipſa inconſtans declinationis forma invenitur: nam à Pauſania & Strabone alibi ſingulari numero Ἄβα & alibi plurali numero Ἄβαι exprimitur. Sed pluralis in eo nomine flexio uſitatior eſt. nam apud Pauſaniam ſemel tantum lib x. circa initium ſingulariter flectitur: Τότε δὲ κατασκαφῆναι αἱ κατειλεγμέναι, καὶ ἐς κώμας πλὴν Ἄβας ᾠκίσθησαν αἱ ἄλλαι. Hoc eſt: *Omnes quas percenſuimus deletæ, & ad formam vicorum redactæ, præter Abam.* Ita quoque Strabo lib x, ἐξ Ἄβας τῆς Φωκικῆς, *ex Aba Phocidis*, dixit; cum præcedenti libro eandem vocem pluraliter formaverit. Oppidi ſitum, conditorem, & in eo maxime memorabilia refert idem Pauſanias libro eodem: atque antiquiſſima etiam ejus memoria exſtat apud Diodorum Siculum lib. xvii.

[3] Ἔστι δὲ καὶ πόλις Ἰταλίας.] Nemo quod ſciam Geographorum, aut alius quiſpiam, qui nobis Italiæ Chorographiam exhibuit, oppidi Abæ meminit. A Ptolemæo Ἥβα pro mediterraneo Tuſcorum oppido habetur, collocaturque inter *Volſcos* & *Saturnianam Coloniam*. Verum differunt hæ voces Ἄβα & Ἥβα, niſi quis dicat à longam Ionica dialecto in η verſum eſſe. Sed quia Stephanus accuratiorem ſitus deſcriptionem non tradidit, dubitandi occaſionem reliquit, an *Aba* idem ſit illud oppidum, quod à Ptolemæo Ἥβα appellatur.

[4] Τὸ ἐθνικὸν, Ἀβαῖος, καὶ τὸ κτητικόν.] Ita ex Voſſiano cod. repoſuimus, pro Τὸ κτητικὸν, Ἀβαῖος, καὶ τὸ ἐθνικὸν, quemadmodum Aldus & Xylander ediderant. Sed vulgatam lectionem probare non poſſumus, quia Stephanus aut ejus breviator conditor derivationem Gentilium, ante derivationem Poſſeſſivorum paſſim inſtituere ſolet.

[5] Μηδεὶς γάρ] MSS μηδεὶς δέ.

[6] Τὸ δὲ ἐθνικὸν, Δερβίτης.] Ita perperam habent MSS. & Vulgatæ editiones. Lege, τὸ δὲ ἐθνικὸν, Δερβήτης; uti erit manifeſtum ſequentia cum hac voce conferenti: ὡς Σιδήτης καὶ Πυλήτης. Sed vide etiam in Δέρβη.

[7] Ὡς καὶ Ἄλβα.] In codice Voſſiano, ὡς καὶ Ἀλβά. Aſt eodem res redit, ut ipſe Stephanus teſtatur in voce Ἀλβά, cum inquit, λέγεται καὶ Ἄλβα. Apud Auctores tamen Græcos Ἄλβα uſitatior eſt.

[8] Οὗ θηλυκὸν Ἀλυβηΐς, καὶ Ἀλυβήϊος τὸ κτητικόν.] Malè in Voſſiano legimus: οὐ θηλυκὸν Ἀλυβηΐς καὶ Ἀλυβῆ. καὶ τὸ κτητικὸν ὡς βασιλήϊος. Nam unde ſecundum illud fœmininum deducatur, mihi non conſtat. Aſt hanc conjecturam facio, exſcriptorem tres ultimas literas, ſcilicet ιος, in καὶ mutaſſe, quas ſi cum præcedentibus, nempe Ἀλυβῆ, conjungas, poſ-

ſeſſivum Ἀλυβήϊος formabis, quod in prædicto codice non exſtat.

[9] Ἀλλὰ καὶ Ἄλυβες. Καὶ Ἀρτάκη, Ἀρτάκιος, οὐκ Ἀρτακαῖος.] Ita optime habet præſtantiſſimus codex Voſſianus. Peſſimè vero legitur in omnibus vulgatis: Ἀλλὰ καὶ Ἄλυβες, καὶ Ἀρτάβαι. καὶ Ἀρτάκη, Ἀρτάκιος &c. Nam hæc oratio omni prorſus ſenſu eſt deſtituta, & cujus imperitia hæ voces, καὶ Ἀρτάβαι, in vulgatum textum irrepſerint, non facile divinare poſſum. Illas tanquam otioſas ac inutiles prorſus expunxi. Primò quidem, quia in MSS non reperiuntur. Deindè, quia Ἀρτάβη non ſignificat urbem aut gentem aliquam, unde aliquod gentile derivari poteſt. Apud Herodotum lib I. ſumitur pro menſura quadam Perſica: & apud Ægyptios *Artaba* facit modios viginti, uti teſtatur Divus Hieronymus in cap v Eſaiæ: Sed apud Polyænum lib. IV. legimus: *Artabam* Atticum modium apud Medos conteciſſe. ἡ δὲ ἀρτάβη ὁ Μηδικὸς μέδιμνος ἐστιν Ἀττικός. Vide etiam Etymol magnum, Heſychium, Phavorinum atque alios. Verum pro vulgata lectione hæc dici poſſent. Locum eſſe mutilum & fœde corruptum, legi debere: Ἀλλὰ καὶ Ἄλυβες. Καὶ Ἀρτάκη, τὸ ἐθνικὸν Ἀρτακηνὸς. Ἀρτάβαι δὲ Ἀρτάβιος, οὐκ Ἀρταβαῖος. Nempe ut probet Stephanus nominum gentilium appoſitionem ob illorum diſſimilitudinem, in tractatu hoc valde neceſſariam eſſe.

[10] Καὶ Ἀρτάκη, Ἀρτάκιος.] Ita MSS codices & vulgati. Stephanus tamen in voce Ἀρτάκη, tria oppida gentilia enumerans, non habet Ἀρτάκιος, ſed Ἀρτακηνός, quod Demoſthenis auctoritate confirmat, cujus verſiculus ibidem legi poteſt.

[11] Πόλις Φωκεῦσιν.] Male in Florentina editione: πόλις Φωκέων. MSS τοῖς Φωκεῦσιν. Sed cenſeo legendum: αἱ δὲ Ἄβαι πόλις Φωκέων.

[12] Ἔνθα ἱερὸν Ἀπόλλωνος.] Celeberrimi hujus Apollinis templi atque oraculi meminit Herodotus lib prim & viii Strabo lib ix Pauſanias in Phocicis Euſtathius ad Iliad B. Et Sophocles in Oedipo Tyranno hiſce verbis

> Οὐκέτι τὸν ἄθικτον εἶμι
> Γᾶς ἐπ᾽ ὀμφαλὸν σέβων,
> Οὐδ᾽ ἐς τὸν Ἀβαῖσι ναόν. Hoc eſt:
> *Non eſt ut ad ſanctum poſthac eam*
> *Terræ umbilicum religionis cauſa,*
> *Neque ad delubrum quod eſt Abis.*

Ad hæc verba Scholia antiqua: Ἄβαι πόλις Λυκίας, ἔνθα ἱερὸν ἐστιν Ἀπόλλωνος. Et Demetrius Triclinius fœdiſſimo huic errori patrocinans, templum illud in Lycia fuiſſe inquit: οὐδ᾽ εἰς τὸν Ἀπόλλωνος ναὸν, τὸν ἐν Ἄβαισι τῇ ἐν Λυκίᾳ. Ἄβαι γὰρ τόπος Λυκίας. Sed hunc errorem Heſychius refutavit, qui eundem Sophoclis locum citat in voce Ἄβαι. τόπος τῆς Φωκίδος πρὸς . . . ἡ μαντεῖον Ἀπόλλωνος Σιδοῦς. Σοφοκλῆς. Hoc eſt: *Abæ locus circa Phocidem: ubi oraculum Apollinis Abæi, quemadmodum Sophocles perhibet.* Alii ante me dixerunt pro Σιδοῦς hoc loco Ἀβαίου legen-

Ἀπόλλωνος. ἦν δὲ τοῦτο μαντεῖον πρὸ τοῦ ἐν A Δελφοῖς. [13] ἔστι δὲ ἄλλη Ἄβα πόλις Καρίας, ὡς Ἡρωδιανὸς ἐν εἰκοστῷ βιβλίῳ. δύναται δὲ Ἀβεὺς τὸ ἐθνικόν, διὰ τὸν εἰθισμένον τοῖς Καρικοῖς τύπον, ὡς δείξομεν.

ἈΒΑΚΑῖΝΟΝ [14], πόλις Σικελίας οὐ- B δετέρως, καὶ προπαροξυτόνως, καὶ ἡ παραλήγουσα διὰ διφθόγγου, ὡς Ἡρωδιανὸς ἐν τρισκαιδεκάτῳ περὶ οὐδετέρων. λέγει δὲ εἶναι πόλιν Καρικήν, ἣν εὑρεῖν οὐκ ἠδυνήθημεν. Σικελῶν δὲ μοῖρά τις ἐστί. τὸ ἐθνικὸν Ἀβακαινῖ- C νος, ὡς Ἀκραγαντῖνος, [15] ὃ οὐκ ἀηθὲς Σικελῶν· [16] Μεταποντῖνος, Λεοντῖνος, Βρεντεσῖνος, [17] Τερεντῖνος, Ἀρρητῖνος, Ἀσσωρῖνος, Ἐρυκῖνος.

ἈΒΑΝΤΙΣ [18], ἡ Εὔβοια. [19] ὡς Ἡσίο- D δος ἐν Αἰγιμίῳ δευτέρῳ περὶ Ἰοῦς,

----- νήσῳ

Apollinis, oraculo quam Delphis vetuſtiore. Eſt autem & alia Aba Cariæ civitas, uti Herodianus lib. XX. perhibet; à cujus nomine gentile Abenſis formari poteſt, juxta loquendi modum quem Caribus uſitatum fuiſſe oſtendemus.

ABACÆNUM, oppidum Siciliæ. Hæc vox neutrius eſt generis, in penultima habet accentum, & ibidem cum diphthongo ſcribitur, teſte Herodiano lib. XIII. de Neutris. Verum inquit urbem eſſe Caricam, quam invenire non potuimus. Eſt igitur Siculorum quædam pars, quæ gentile habet Abacæninus, uti Agrigentinus: Quam terminationem Siculis non inſolitam fuiſſe ex multis patet; puta, Metapontinus, Leontinus, Brenteſinus, Terbetinus, Arretinus, Aſſorinus, Erycinus.

ABANTIS, ita Eubœa dicitur; uti eſt apud Heſiodum in Ægimio ſecundo de Iô:

----- *Inſu-*

legendum eſſe. Itaque contra omnium hiſtoricorum & Geographorum fidem, oraculum illud Abis, in Lyciæ oppido fuiſſe, perhibent Scholia & Triclinius. Non tamen negamus Apollinem in Lycia religioſiſſimè cultum fuiſſe. nam conſtat, cum apud Pataram civitatem, unde Patareus Apollo dicebatur, ſex menſibus hiemalibus quotannis reſponſa dediſſe. Virgilius hoc IV. Æneid. innuere videtur:

Qualis ubi hibernam Lyciam Xanthique fluenta
Deſerit, ac Delum maternam inviſit Apollo.

[13] Ἔστι δὲ ἄλλη Ἄβα πόλις Καρίας.] Illam Cariæ civitatem, ingenue profiteri cogor, quærendo invenire non potui. Si quis mihi Hiſtoricum aut Geographum, qui de illa mentionem facit, indicaverit, ei maximas gratias habebo. A Ptolemæo in ſinu Meſſeniaco Ἄβια collocatur; & Plinius lib. v. cap. XXIV. montis *Aba* meminit, ex quo ſecundum Domitium Corbulonem Euphrates oritur.

[14] Ἀβακαῖνον.] Plerumque Græci oppidorum & regionum etymologias à Deorum Heroumque nominibus deducunt, ſed de hac urbe nullum apud ipſos veſtigium reperies. Eruditiſſimus Bochartus illud, quia in edito & undiquaque prærupto monte ſitum eſt Pœnorum lingua אבכי *Abacim* dictum putavit, apud quos אבך *Abac extollere* ſignificat. Extat Eſ. IX. 18. in conjugatione Hithpahel. Apud omnes auctores Græcos Ἀβάκαινον, & ſolum Ptolemæum Ἀβάκαινα legitur. De ſitu hujus oppidi habes in lib. XIX. Diodori Siculi, qui illud Mylis, Meſſanentium caſtello conterminum facit. Apud eundem tamen lib. XIV. legitur. Καὶ χώραν τινὰ παρὰ θάλατταν οὖσαν τῆς Ἀβακαινῶν χώρας ἀπένειμεν. Hoc eſt. *Aliam quandam Abacenæ regionis locum juxta mare illis attribuit.* Sed Cluverius hunc locum corruptum cenſet propterque. Quare igitur pari jure non liceret nobis Ptolemæi vocem Ἀβάκαινα mendoſam ſuſpicari? Niſi quis dicat apud ipſum plurali numero expreſſam eſſe. Sed videant illi, an tunc ratione accentus etiam bene ſit conſtituta?

[15] Ὃ οὐκ ἀηθὲς Σικελῶν.] Gentilia ſua Siculi, quantum ex Stephano conjicere potui, quatuor modis ipſis propriis, formare ſolebant: in ινος, uti hic loci Ἀβακαινῖνος: in αιος, uti probatur ex voce Ἀγάθυρνα, Siciliæ oppidum, cujus gentile eſt Ἀγαθυρναῖος. & addit inſuper Stephanus: ὁ γὰρ ἀηθὴς ὁ τύπος τοῖς τὴν Σικελίαν οἰκοῦσι: *Qui loquendi modus Siciliam colentibus non eſt inſolens.* Præterea in [illegible], quod apparet ex vocabulo Ὀμφάκη, à quo quidem derivatur gentile Ὀμφακαῖος, ſed debet eſſe Ὀμφακινὸς propter formationem regioni uſitatam, quemadmodum ibidem à Stephano perhibetur. Et per hanc regulam Ἔρυκα non tantum gentile Ἐρυκῖνος, ſed & Ἐρυκαῖος habet, uti in voce Παλική liquet. Denique à Ταρχία deducitur Ταρχιάτης & Ταρχιανὸς formâ regioni ſolitâ. Si aliæ gentilium formæ à Siculorum urbibus derivatæ apud auctores reperiantur, [illegible] occurrant, illæ non Siciliæ, ſed aliarum regionum incolis propriæ & genuinæ ſunt cenſendæ. Sic à voce Ταυρομένιον, Siciliæ oppidum, oppidani Ταυρομενῖται dicuntur κοινῷ χαρακτῆρι (id eſt communi dicendi modo uti videre eſt in voce Τάρχις) & Ταυρομενίτης; tali autem formâ apud Athenæum lib. II. & IV. reperitur, Τίμαιος ὁ Ταυρομενίτης, *Timæus Taurominita*: Sed hæc non Siculis, verum Ægyptiis & Libyæ populis propria videtur: imo tam raro ejuſmodi formationes occurrunt, ut multò plures de Siculorum oppidis legiſſe non meminerim.

[16] Μεταποντῖνος, Λεοντῖνος &c.] Stephanus, vel breviarii conditor omnibus illis nominibus gentilibus præcedentem canonem, nempe, ὃ οὐκ ἀηθὲς Σικελῶν, probare conatur: ſed miror ipſum ad ejus probationem gentilia pura puta Sicula non adduxiſſe. nam Μεταποντῖνος à voce Μεταπόντιον, Βρεντεσῖνος (ita legendum, ſi Stephanum noſtrum ſequamur) à Βρεντέσιον, & Ἀρρητῖνος ab Ἀρρήτιον, quæ Italiæ civitates ſunt, quarum gentilia etiam in ινος deſinunt. Verum quod Stephanus Italicarum urbium nomina ponit, cum de τύπῳ Siculorum præfatus fuiſſet, videtur eſſe ratio, quod Siculi ante Aborigines ipſum Latium tenuerunt; deinde ab Aboriginibus & Pelaſgis debellati ad fretum, deinde in Siciliam habitatum conceſſerunt uti multis tradit Dionyſ. Halicarnaſſeus lib. primo Antiq. cap. 9. 16. 18. 20. & 21.

[17] Τερεντῖνος.] Hæc vox mendoſa videtur; vel ſcribendum eſt Ταραντῖνος, quod gentile eſt à voce Τάρας, Italiæ oppidum: vel Τεγεαντῖνος à Τεγεάντα, Siciliæ civitas, quod veriſimilius videtur, quia de Siculorum Gentilibus loquitur: nam Terentini nec in Italia nec in Sicilia inveniuntur.

[18] Ἀβαντὶς, ἡ Εὔβοια.] Vox Ἀβαντὶς hic in penultima acuitur: apud Pauſaniam, Strabonem & alios accentu in ultima notatur. Qua occaſione Eubœa Abantis dicta ſit, habes apud Strabonem circa principium libri decimi. Miram vocis etymologiam refert Bochartus in Geographia ſacra pag. 435. parte ſecund. De aliis hujus inſulæ nominibus in voce Εὔβοια agemus.

[19] Ὡς Ἡσίοδος ἐν Αἰγιμίῳ δευτέρῳ.] Ita ex codice Voſſiano repoſuimus, pro ὡς Ἡσίοδος ἐν Αἰγι** δευτέρῳ, uti conſtanter habent vulgatæ editiones omnes. Heu Stephanus Αἰγιοῦ voluiſſe videtur, ſcribens ſequentes Heſiodi verſus ab auctore noſtro ex Ægide aſſerri. Magnus Salmaſius non tantum hic ad oram, ſed etiam alio loco ſui codicis contendit eſſe legendum, ὡς Ἡσίοδος ἐν τῷ ἀλόγῳ δευτέρῳ: quam in rem & alia ex Stephano & Apollonii Rhodii Scholiaſte loca producit, quæ, vix video, quod ad rem faciant. Nec prætereunda non minus illuſtris Dan. Heinſii etiam ſpecioſior conjectura ἐν Αἰγόνος δευτέρῳ: quæque nuper & doctiſſimum virum in editione Heſiodæa ſubſcriptorem invenit. Mihi tamen & ſic hærebat aqua, donec amiciſſimus noſter Jacobus Gronovius, juvenis eruditione & judicio præſtans, cum in familiari ſermone ſcriptam hujus loci lectionem cum eo communicaſſem, brevi poſt ſignificavit corrigendum: ὡς Ἡσίοδος ἐν Αἰγιμίῳ δευτέρῳ

A ----- νήσῳ ἐν Ἀβαντίδι δίῃ.
Τὴν πρὶν Ἀβαντίδα [20] κίκλησκον θεοὶ αἰὲν ἐόντες,
Τὴν τότ' ἐπώνυμον Εὔβοιαν βοὸς ὠνόμασεν Ζεύς.

B ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Ἄβαντος τοῦ Ἀργείου, ἢ τοῦ υἱοῦ Ποσειδῶνος καὶ Ἀρεθούσης, [21] ὡς Ἀριστοκράτης. τὸ ἐθνικὸν ὁμωνυμεῖ τῷ ἥρωϊ, ὡς, Ἴων, Θεσσαλὸς, Ἀχαιὸς, Τρὼς, Δαναὸς, Λοκρός. [22] τὸ δὲ Τεῦκρος διήλλαξεν· ὀξύνεται γάρ. τὸ κτητικὸν, Ἀβάντειος, ἢ τοῦ κυρίου, ἢ τῶν Ἀβάν- C των, [23] οὐ τόπου τινὸς Ἀβαντίου, ὡς τὸ Βυζαντίου, ἀλλ' ὡς Θόας Θοάντειος. [24] τὸ δὲ Ὑάντιος ἐθνικὸν, [25] συνέστειλεν Ἀπολλώνιος ἐν τῷ,

D ----- Ὑαντίου Ὀγχηστοῖο.

[26] ἢ παρὰ λόγον, ὡς

----- [27] Ποιάντιον ἀγλαὸν υἱόν.

Δοκεῖ δὲ ἀπὸ τοῦ Ἀβάντιος εἶναι τὸ Ἀβαντιάς, ὡς ἀπὸ τοῦ Ἑλικώνιος Ἑλικωνιάς, Ὀλύμπιος Ὀλυμπιὰς, Δήλιος, Δηλιάς. τὸ δὲ E Ἀβαντὶς, ἀπὸ τῆς Ἄβαντος γενικῆς· ὡς Ἑλικωνὶς τῆς Ἑλικῶνος, Βίστονος Βιστονὶς, Αὔσονος Αὐσονίς. ἴσως δὲ καὶ τὸ Ἀβαντιὰς,

----- *Inſula in Abantide nobili.*
Quam prius Abantidem vocarunt Dii ſemper exiſtentes:
Hanc tum cognominem Eubœam bovis nominavit Jupiter.

Ita autem dicta eſt ab Abante Argivo, ſeu Neptuni & Arethuſæ, ſecundum Ariſtocratem filio. Hujus gentile perinde ſonat, ac ipſum proprium nomen herois, ſicuti in vocibus Iôn, Theſſalus, Achæus, Tros, Danaus, Locrus contingit; Teucer autem variat, utpote quod acuitur. Poſſeſſivum ejus eſt Abantius, ſive illud à proprio, ſive ab Abantibus deducas: non à loco aliquo, qui vocatur Abantium, ut fit in Byzantium; ſed ſicut à Thoas Thoantius. Gentile vero Hyantius corripuit Apollonius in verſu;

----- *Hyantii Oncheſti.*

Aut præter rationem ut in illo;

----- *Pœantium ſplendidum filium.*

Videtur autem à voce Abantius derivari Abantias, ſicuti ab Heliconius Heliconias, Olympius Olympias, Delius Delias. Abantis verò [quod fœmininum eſt] deducitur à genitivo caſu Ἄβαντος, veluti Heliconis ab Ἑλικῶνος, Biſtonis à Βίστονος, Auſonis ab Αὔσονος. Verum, fortaſſe etiam vox Aban-

Verſatum enim olim in antiquorum manibus poëma inſcriptum Αἰγίμιος, incerti auctoris, quem tamen Heſiodum eſſe nonnulli exiſtimaverunt. Athenæus lib. XI, p 503. Καὶ ὁ τὸν Αἰγίμιον ποιήσας, εἴθ' Ἡσίοδός ἐστιν, ἢ Κέρκωψ ὁ Μιλήσιος. *Auctor Ægimii, ſive eſt Heſiodus, ſive Cercops Mileſius.* Ubi Caſaubonus alium inſuper locum dat ex Apollonii Scholiaſta. Cui ſententiæ cari capitis aſtipulari præ omnibus aliis neceſſe habeo, præſertim quum animadverterim ex Diogene Laertio Cercopem hunc Heſiodo æqualem & obtrectatorem fuiſſe. Ita enim ille in Socrate. Τούτῳ τις, καθά φησιν Ἀριστοτέλης ἐν τρίτῳ περὶ ποιητικῆς, ἐφιλονείκει Ἀντίλοχος Λήμνιος, καὶ Ἀντιφῶν ὁ τερατοσκόπος, ὡς Πυθαγόρᾳ Κύλων καὶ Ὀνάτας, καὶ Σύαγρος Ὁμήρῳ ζῶντι, ἀποθανόντι δὲ Ξενοφάνης ὁ Κολοφώνιος. καὶ Κέρκωψ Ἡσιόδῳ ζῶντι, τελευτήσαντι δὲ ὁ προειρημένος Ξενοφάνης. Hoc eſt: *Huic, ut Ariſtoteles in tertio de Poetica tradit, Antilochus quidam Lemnius, & Antiphon prodigiorum interpres, obtrectatores fuerunt, quemadmodum Pythagoræ Cydon & Onatas, & Sagaris Homero viventi, mortuo Xenophanes Colophonius, & Heſiodo viventi Cercops, mortuo vero ſupradictus Xenophanes.*

[20] Κίκλησκον. Variis modis verbum illud à Poetis formatur: hinc aliquando vulgatæ edit. cum MSS non conſentiunt. Aldina habet male κίκλησκον. MSS. κίκλησκον: & in Florentina, uti etiam Baſil. κίκλησκον, quam imitati ſumus.

[21] Ὡς Ἀριστοκράτης.] Operis nomen non additur: fortaſſis idem auctor eſt, cujus quartus Laconicorum ab Athenæo lib. III adducitur. Euſtathius ad Iliad. B eadem hæc ex Arriano quodam refert.

[22] Τὸ δὲ Τεῦκρος διήλλαξεν.] Cum vox Τευκρὸς accentum acutum habet in ultima pro gentili habetur: cum verò in penultima circumflectitur, pro nomine proprio herois ſumitur. Lege Stephanum in voce Αἰγιαλός, ubi inquit: τὸ Τεῦκρος ὡς τρίβολος ὀξύνεται.

[23] Οὐ τόπου τινὸς Ἀβαντίου.] Salmaſius in recentiore MS. invenit οὐ τόπου τινὸς Ἀβαντίας. & in alio, οὐ τόπου τινὸς Ἀβαντίου, quod vulgatis reſpondet.

[24] Τὸ δὲ Ὑάντιος ἐθνικόν.] Optime vir ſummus Gronovius nobis indicavit huic loco aliquid deeſſe, & forte poſſe reſtitui, ſi ita legatur: Τὸ δὲ Ἀβάντιος, ὡς Ὑάντιος ἐθνικὸν συνέστειλεν Ἀπολλώνιος. *Sed vox Abantius corripitur, uti Apollonius gentile Hyantius corripuit.* Et ita hunc locum emendari debere apertè ſatis innuit Euſtathius ad Dionyſium pag. 106. Ἰστέον δὲ ὅτι ὥσπερ τὸ Βυζάντιον δοκεῖ παραλόγως διὰ τοῦ ι γράφεσθαι, οὕτω καὶ παρὰ Ἀπολλωνίῳ τὸ Ὑάντιος Ὀγχηστὸς, ὅ ἐστιν Ὑάντων πόλις. οὕτω δὲ καὶ τὸ Ἄβας Ἄβαντος, Ἀβάντιον, ἐξ οὗ καὶ τὸ Ἀβαντιὰς Μάκρις. *Sed ſciendum eſt, quemadmodum Byzantium videtur præter rationem cum I ſcribi, ſimili modo etiam apud Apollonium ſcribi Hyantius Oncheſtus, quæ Hyantum eſt oppidum: verum neque aliter fit cum voce Abas Abantis, Abantium, unde factum eſt Abantias, quæ Macris dicitur.*

[25] Συνέστειλεν Ἀπολλώνιος.] Intelligitur Apollonius Rhodius, & verba quæ Stephanus ex ipſo citat exſtant lib. III, verſu 1241. Ut autem à lectore percipiantur, verba Scholiaſtæ adſcribam. Ὑαντίου Ὀγχηστοῖο. τοῦ Εὐβοϊκοῦ. Ὕαντες γὰρ τὸ πρὶν ᾤκουν τὴν Βοιωτίαν. Ὀγχηστὸς δὲ, πόλις τῆς Βοιωτίας, ἱερὰ Ποσειδῶνος. Ὑάντιον δὲ, ἀντὶ τοῦ Βοιώτιον. Ὕαντες γὰρ Βοιωτίας ἔθνος βάρβαρον. *Hyantii Oncheſti. Id eſt Euboici. Hyantes enim olim Bœotiam incolebant. Oncheſtus verò, oppidum eſt Bœotiæ, Neptuno ſacrum. Per Hyantium autem Bœotium intelligitur. Hyantes enim barbari Bœotiæ populi ſunt.*

[26] Ἢ παρὰ λόγον, *aut præter rationem.*] Id eſt præter ſolitum derivandi morem, ut *Pœantius.* Stephanus ſimili modo loquitur in voce Γάζα· ὁ πολίτης, Γαζαῖος. λέγονται καὶ Γαζῆνοι παραλόγως. *Oppidanus dicitur Gazæus. Et vocantur etiam Gazeni præter rationem*, id eſt præter ſolitum derivandi morem: nam Arabum gentilia plerumque in ηνος exeunt, de quibus vide in Ἀβασηνοί & aliis locis. Sed ut tanto accuratius Stephani locus intelligatur, non pigebit hic adſcribere Euſtathii verba, quæ leguntur ad verſum Dionyſii 804. pag. 106. Ἀληθῶς δὲ παραλόγως, Αἰπρώτιον παρὰ τύμβον, καὶ τὸ, Ποιάντιον ἀγλαὸν υἱόν. ταῦτα γὰρ, κτητικὰ ὄντα κυρίων ὀνομάτων τοῦ Αἰπρώτου καὶ τοῦ Ποίαντος, καὶ ὀφείλοντα δίφθογγον ἔχειν τὴν παραλήγουσαν, ὅμως διὰ μέτρου ἀνάγκην μετέβαλον εἰς ἁπλοῦν τὴν παραλήγουσαν. Hoc eſt: *Revera hæc, nempe Æprotium juxta tumulum, & Pœantium ſplendidum filium, præter ſolitum derivandi formam derivantur: hæc enim cum ſint poſſeſſiva à nominibus propriis, ſcilicet Æproto & Pœante, deducta, neceſſario in penultima deberent habere diphthongum, ſed nihilominus tamen eorum penultima neceſſitate metri in vocalem ſimplicem deſinunt.*

[27] Ποιάντιον ἀγλαὸν υἱόν.] In MSS & inſuper in Florentina & Aldina editione legitur Ποιάντιον. Sed malè. Sunt verba Homeri quæ exſtant Odyſſ. Γ. Verſu 190.

πὰς, ἀπὸ τῆς Ἀβαντὶς περιήχθη, ὡς [28] ἀπὸ A τοῦ Λέσβος Λεσβὶς Λεσβιὰς, Ἀχαιῒς Ἀχαιϊάς·

----- [29] Ἀχαιϊάδων εὐπέπλων.

[27] Μαρτυρεῖ δὲ τῷ δευτέρῳ λόγῳ ἀπὸ τοῦ Ἄβαντος Ἀβαντιὰς, τὸ ἀβαντία θηλυκόν· ὅπερ B [30] κατὰ βαρβαρικὴν τροπὴν τοῦ β εἰς μ, Ἀμαντία [31] ἐκλήθη [32] παρὰ Ἀντιγόνῳ ἐν Μακεδονικῇ περιηγήσει. [33] Καλλίμαχος δὲ Ἀμαντίνην, ὡς Λεοντίνην, αὐτὴν ἔφη·

[34] Καὶ Ἀμαντίνην ᾤκησαν Ὠρικίην. C

ἌΒΑΡΝΟΣ [35], πόλις καὶ χώρα ἄκρα τῆς Παριανῆς. [36] Ἡρόδοτος δὲ ἐν τετάρτῃ φησὶν, ὅτι Ἄβαρνις λέγεται· ἀλλὰ καὶ εἰς ος. Ἀβαρνεῖς, τοὺς κατοικοῦντας· ὡς παρὰ τὸ Ἄψυρτος Ἀψυρτεῖς, Κάμιρος Καμιρεῖς, [37] Ἄλος Ἀλεῖς, D Τέλμισσος Τελμισσεῖς, περὶ ὧν εἰρήσεται. τὸ δὲ Ἄβαρνις, οὐ δύναται ἔχειν [38] τοιοῦτο ἐθνικόν. [39] τὰ γὰρ εἰς ι, φιληδεῖ τῷ ιτης τύπῳ· ὡς Μέμφη

Abantias, à voce Abantis deducta eſt; veluti à Lesbus Lesbis, & inde Lesbias, Achaiis Achaiias, quod eſt in verſu.

----- *Græcarum bene-veſtitarum.*

Conſentit priori rationi, nempe ab Abantius venire Abantias, fœmininum Abantia; quæ eadem, juxta barbaricam variationem literæ B in M, apud Antigonum in Macedoniæ deſcriptione Amantia vocatur. Callimachus verò, ſicuti Leontinen, ita & hanc Amantinen appellavit;

----- *& Amantinen habitarunt Oriciam.*

ABARNUS, oppidum eſt & extrema regio Parianæ. Herodotus autem lib. IV. ait, Abarnis nominari; ſed tamen rectè in os terminatur. Incolæ vocantur Abarnenſes, quemadmodum ab Abſyrtus Abſyrtenſes, Camirus Camirenſes, Alus Alenſes, Telmiſſus Telmiſſenſes, de quibus ſuo loco dicetur. Abarnis verò non poteſt ejuſmodi gentile habere; nam quæ in ις deſinunt, gaudent in ιτης terminari, ut Memphis

[28] Ὡς ἀπὸ τοῦ Λέσβος Λεσβὶς Λεσβιάς.] Stephanus hoc exemplo, & aliis præcedentibus probare conatur, patronymica fœminina duobus modis formari. Et ita formari poſſe etiam Apollonii Rhodii Scholiaſtes teſtatur ad hunc verſum, qui exſtat lib. I.

---- Ἡ δ᾽ ἄρα τοῖσι Θοαντιὰς Ὑψιπύλεια

At inter eos Hypſipylea Thoantis filia.

Δύο τύποι εἰσὶ τῶν θηλυκῶν πατρωνυμικῶν. ὁ μὲν εἰς ας, οἷον Πελιάς. ὁ δὲ εἰς ις, οἷον Πελοπίς. Hoc eſt: *Patronymica fœminina duas habent formas; altera quidem in ας, uti Pelias; altera verò in ις deſinit, uti Pelopis.*

[29] Ἀχαιϊάδων εὐπέπλων.] Hæc Homeri verba exſtant Iliad. E, Verſu 430, & Odyſſ. Φ, verſu 160.

[30] Κατὰ βαρβαρικὴν τροπὴν τοῦ β εἰς μ.] Βαρβαρικὴν τροπὴν vocat Latinam. Latini enim B in M mutabant, ut *proboſcis promoſcis* vel *promuſcis*, *turba turma*, *globus glomus* & ſimilia: ita Salmaſius ad oram ſui codicis annotaverat, qui hanc etiam materiam tractat in Plinianis exercitationibus pag. 400. & 1308. Hinc apud Heſychium, qui hanc τροπὴν ſequitur in hac voce, legimus: Ἀμαντῖνοι, ἔθνος Ἠπειρωτικόν. Inſigne etiam hujus rei teſtimonium exſtat apud Etymologici mag. auctorem: Ἀμαντες, οἱ περὶ Ἐλεφήνορα ἐκ Τροίας ἀλῶντες ἐξώκησαν εἰς τὴν Ἤπειρον, καὶ ᾤκησαν παρὰ τὰ Κεραύνια ὄρη. ἔλιπον δὲ Εὔβοιαν, ὅθεν Ἄβαντες ἐκλήθησαν, ἐν ὑπομνήμασι Λυκόφρονος, καὶ τροπῇ τοῦ στοιχείου, Ἀμαντες. Hoc eſt: *Amantes circa Elephenorem poſt captam Trojam in Epirum tranſierunt, atque circa montes Ceraunios habitarunt. Cum deſeruerint verò Eubœam, qua de cauſa Abanteſes Commentariis Lycophronis, & mutatâ literâ, Amantes dicti ſunt.*

[31] Ἐκλήθη.] In Voſſiano Codice, ἐλέγετο.

[32] Παρὰ Ἀντιγόνῳ ἐν Μακ. &c. Vide Voſſium de Hiſtoricis Græcis lib. primo.

[33] Καλλίμαχος δὲ Ἀμαντίνην.] Licet Salmaſius in duobus MSS. Μαντίνην invenerit, & nos eodem modo in Voſſiano, & Florentina Aldinaque editione, non tamen Xylandri lectio eſt emendanda, nam præterquam quod Callimachi verſus Ἀμαντίνην habeat, etiam omnes vulgatæ & MSS. in voce Ἀμαντία conſtanter hæc exhibent. Καλλίμαχος Ἀμαντίνην αὐτὴν φησιν. Itaque nihil ad rem facit Salmaſium ad marginem ſui libri hunc Heſychii locum ſcripſiſſe: Μαντίνη, πόλις Ἀρκαδίας.

[34] Καὶ Ἀμαντίνην ᾤκησαν.] Ut verſus conſtet, lege, Καὶ Ἀμαντίνην ᾤκησαν Ὠρικίην. Uti optime monuit Incomparabilis J. F. Gronovius. In hodiernis Callimachi hymnis & epigrammatibus hic locus non exſtat; neque etiam inter fragmenta reperitur.

[35] Ἄβαρνος.] Tali etiam formâ reperitur apud Heſychium, Ἄβαρνος, πόλις Φωκαίας.

[36] Ἡρόδοτος δὲ ἐν τετάρτῃ.] Hic Herodoti locus lib. IV. non exſtat, & aliis libris nulla hujus oppidi memoria reperitur. Credo Stephanum in mendoſum Herodoti codicem incidiſſe, atque hæc verba lib. IV. hoc modo legiſſe: Τὸν γὰρ περὶ Ἀβάρνιδος λόγον, τοῦ λεγομένου εἶναι Ὑπερβορέου, οὐ λέγω. Cum legendum ſit & hodie legatur: τὸν γὰρ περὶ Ἀβάριος λόγον, τοῦ &c. Hoc eſt: *Nam de fabula Abaris, qui fertur eſſe Hyperboreus, nihil dico.*

[37] Ἄλος Ἀλεῖς.] Ita ex codicibus Palatinis Salmaſius, & nos ex Voſſiano pro Ἀλιεῖς repoſuimus, quod perperam vulgatæ editiones exhibent. Vide Stephanum in voce Ἄλος (ibi accentu in penultima ſignatur) qui gentile fecit Ἀλεύς, inde plurale Ἀλεῖς, quod hic habes.

[38] Τοιοῦτο ἐθνικόν.] Ita optime MSS, & Xylander quem ſequimur: ſed corruptiſſimè in Aldina & Florentina legitur Τοιοῦτον ἐθνικόν.

[39] Τὰ γὰρ εἰς ι, φιληδεῖ τῷ ιτης τύπῳ, ὡς Μέμφη Μεμφίτης.] Corruptiſſime ita vulgatæ editiones, & malè etiam MSS. Voſſianus codex habet: Τὰ γὰρ φιληδεῖ τῷ εἰς ιτης τύπῳ, ὡς Μέμφις Μεμφίτης, ſed hinc ſenſus commodus non poteſt elici. Quantum igitur valeo conjecturâ aſſequi, videtur Stephanum velle probare theſin antecedentem, ſcilicet: Τὸ δὲ Ἄβαρνις οὐ δύναται ἔχειν τοιοῦτο ἐθνικόν: Nam ſi ſequentia ita verba, τὰ γὰρ εἰς ι, φιληδεῖ τῷ ιτης τύπῳ &c. prioribus applicentur, ac ita ſumantur quemadmodum impreſſa ſunt, nihil ad rem pertinere à quoquam judicabuntur; ſiquidem inter nomina quæ in ις, & quæ in ι deſinunt, nulla omninò convenientia exiſtit. Procul omni dubio itaque hic locus non Stephani ignorantiâ, ſed tranſcriptorum vecordiâ inſigni mendo laborat, quod tamen medica manu auferri poteſt. Scripſerat enim Stephanus: Τὰ γὰρ εἰς ις, φιληδεῖ τῷ εἰς ιτης τύπῳ, ὡς Μέμφις Μεμφίτης. Veſtigia hujus rectæ lectionis etiamnum hodie in Voſſiano MS. remanſerunt. Sed quis unquam vel ex Latino vel Græco auctore legit, *Memphin* Ægypti olim metropolin, in nominativo Μέμφη vel Μέμφης habuiſſe? Longè aliter ipſe Stephanus: Μέμφις, inquit, ἡ μεγίστη Αἰγύπτου μητρόπολις. Verumenimvero, ut noſtra conjectura minimè dubiis argumentis confirmetur, lectorem hinc ablegamus ad vocem Ἄζιλις, ubi ex mutilis Stephani verbis, quæ emendata hic adſcripturi ſumus, colligi poteſt, gentilia Libyca & Ægyptia, à primitivis in ις exeuntibus derivata, Libycò & Ægyptiò loquendi modo in ιτης terminari. Ita autem iſte Stephani locus eſt legendus: Ὅτι τὰ πρωτότυπα εἰς ις, τὰ παράγωγα τῷ Λιβυκῷ χαρακτῆρι καὶ Αἰγυπτίῳ εἰς ιτης λήγει. ὡς Κραμβοῦτις, Κραμβουτίτης. Hoc eſt: *Quando primitivum exit in ις, derivativum Libyco & Ægyptio idiomate in ιτης deſinit; uti Crambutis Crambutites.* Hanc canonem etiam in voce Ὦφις exhibet.

Μέμφη Μεμφίτης. τὸ δὲ Μακριεὺς, καὶ [40] Χαλκιδεὺς, καὶ Χαλκιδεὺς, ἀπὸ γενικῆς παρῆλθον. [41] Ἑκαταῖος δ' ὁ Μιλήσιος ἐν Ἀσίας περιηγήσει, [42] Λαμψάκου ἄκραν εἶναί φησιν. [43] Ἔφορος δ' ἐν τῇ πέμπτῃ, λέγει κληθῆναι αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ἐν Φωκίδι Ἀβαρνίδος, [44] ὑπὸ Φωκέων τὴν Λάμψακον κτιζόντων. Ἀπολλώνιος,

[45] Περκώτην δ' ἐπὶ τῇ, καὶ Ἀβαρνίδος ἠμαθόεσσαν
Ἠϊόνα. - - - -

[46] Τοῦτο δὲ Σοφοκλῆς ὑπομνηματίζων ἱστορεῖ, [47] τὴν Ἀφροδίτην ἄμορφον ἐν Λαμψάκῳ τεκοῦσαν τὸν Πρίαπον ἀπαρνήσασθαι, καὶ τὴν χώραν Ἀπαρνίδα καλέσαι, ἣ κατὰ παραφθορὰν Ἀβαρνὶς καλεῖται. [48] Ἔστι δὲ καὶ πόλις, καὶ χώρα;

Memphis Memphites: at Macrienſis, & Chalcienſis, & Chalcidenſis à genitivis procedunt. Sed Hecatæus Mileſius in Aſiæ deſcriptione perhibet, Abarnum Lampſaci promontorium eſſe. Ephorus autem lib. v. nominis illi originem tribuit ab Abarnide Phocidis, occaſione Phocenſium, qui Lampſacum condiderunt. Apollonius,

Percoten verò poſteà, & Abarnidis arenoſum
Littus. - - -

Sophocles verò, ſuper hoc nomine commentatus, ita refert: Venerem, quando Lampſaci Priapum deformem pepererat, ſe illius matrem pernegaſſe, & regionem hinc Aparnidem nominaſſe, quæ corruptè Abarnis appellatur. Interim tamen apud Artemidorum Geographum

[40] Καὶ Χαλκιδεὺς.] Salmaſius in Palatinis, & nos in Voſſiano Χαλκηδεὺς invenimus: ſed mendoſe. Depravatam hanc lectionem etiam Aldina & Florentina exhibent. Vide in voce Ἀβαί: ibi enim a genitivo Χάλκιδος Χαλκιδεὺς deducitur & a genitivo Χαλκίδος Χαλκιδεὺς formatur, ut manifeſte liquet in voce Χαλκίς, πόλις Εὐβοίας.

[41] Ἑκαταῖος δ' ὁ Μιλήσιος.] Scriptor ſatis notus, quique paſſim a Stephano citatur. Vide Voſſium de Hiſtoricis Græcis lib. primo, pag. 53.

[42] Λαμψάκου ἄκραν εἶναι.] In hac opinione etiam fuit Xenophon, qui libro ſecundo Hellenicor. ita ſcribit ἐπὶ τὴν Ἀβαρνίδα τὴν Λαμψάκου ἄκραν. *Juxta Abarnidem Lampſaci promontorium.*

[43] Ἔφορος δ' ἐν τῇ πέμπτῃ.] Hujus Scriptoris Stephanus multis in locis meminit. Vide Voſſium de Hiſtoricis Græc. lib. primo, cap. VII.

[44] Ὑπὸ Φωκέων τὴν Λάμψακον κτιζόντων.] Ita habent MSS, & omnes vulgati codices: ſed lege, ὑπὸ Φωκαιέων τὴν Λάμψακον κτιζόντων. Vide in voce Λάμψακος. Mela lib. primo cap. XIX. *Lampſacum Phocæis appellantibus nomen ex eo traxit, quod conſulentibus in quaſnam terras potiſſimum tenderent, reſponſum erat, ubi primum fulſiſſet, ibi ſedem capeſſerent.*

[45] Περκώτην δ' ἐπὶ τῇ &c.] Optimè ita reſtituit Xylander pro Περκώτην, nam aliter verſus non conſtaret. MSS. & vulgati codices etiam perperam Περκώτην exhibent. Hæc Stephanus deſumſit ex lib. primo Apollonii Rhodii.

[46] Τοῦτο δὲ Σοφοκλῆς ὑπομνηματίζων.] Sophocles hic fuit unus ex commentatoribus in Apollonium Rhodium. L. Gyraldus de Poetarum hiſtoria Dialogo tertiò ita refert: *Leguntur in ipſius Apollonii Argonautica commentaria brevia illa quidem, ſed erudita, & alicubi copioſa & varia, quæque noſtris Grammaticis uſui eſſe poſſunt, quæ collecta & concinnata eſſe creduntur ex Lucillo Tarrhæo, Sophocle & Theone, clariſſimis Græcis ſcriptoribus.*

[47] Τὴν Ἀφροδίτην ἄμορφον ἐν Λαμψάκῳ τεκοῦσαν τὸν Πρίαπον &c.] Quia Apollonii Scholiaſtes hanc fabulam omnibus ſuis circumſtantiis refert, integram eandem hic adſcribere libet. Ἡ Ἄβαρνις, πόλις τῆς Λαμψάκου. ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ αἰτίας τοιαύτης. Διονύσου ἐρασθεῖσα Ἀφροδίτη ἐμίγη αὐτῷ. καὶ ἀναχωρήσαντος αὐτοῦ εἰς τὴν Ἰνδικὴν, ἐμίγη τῷ Ἀδώνιδι. ὡς δὲ ἦλθεν ὁ Διόνυσος, στέφανον ποιήσασα ὑπήντησεν αὐτῷ. καὶ στεφανώσασα αὐτὸν ἀκολουθῆσαι μὲν ᾐδεῖτο, διὰ τὸ εἶναι γεγαμημένη. εἰς δὲ Λάμψακον ἀναχωρήσασα, τὸ ἐξ αὐτῆς [Lege, τὸ ἐξ αὐτοῦ.] κυοφορουμένον ἐβούλετο κτείνειν [Lege, ἀνελεῖν, uti habet Etymologicum magnum in voce Ἄβαρνις. Vel lege κτείνειν, quod mendoſo vocabulo magis reſpondet, uti obſervavit vir ſummus Gronovius.] Ἡ Ἥρα δὲ ζηλοτυπήσασα, μαγγανεύσασα τῇ χειρὶ ἐψηλάφησε τὴν γαστέρα αὐτῆς. καὶ ἐποίησε τεκεῖν παῖδα τὰ μὲν ἄλλα δύσμορφον, καὶ αἰδοῖον ἔχοντα ὑπερμέγεθες, ὃν Πρίαπον προσηγόρευσαν. ἰδοῦσα δὲ ἡ Ἀφροδίτη, οὐκ ἠξίωσεν ἀναλαβεῖν, ἀλλ' ἀπεστράφη τὸν παῖδα, καὶ διὰ τὴν ἀσχημοσύνην τοῦ αἰδοίου. διὰ ὃ καὶ τὸ τὴν Ἀφροδίτην ἀπαρνήσασθαι αὐτὸν, ἡ πόλις ἐκλήθη Ἄπαρνις. ὕστερον δὲ κατὰ μετάθεσιν τοῦ στοιχείου ἐκλήθη Ἄβαρνις. Hoc eſt: *Abarnis urbs Lampſaci, quæ tali de cauſa ita appellata eſt. Venus Bacchi amore capta, cum ipſo rem habuit. Cum autem in Indiam ſe contuliſſet, cum Adonide rem habuit: Sed Bacchus cum rediiſſet, & illa coronam confeciſſet, ei honoris gratia obviam ivit: cumque ipſum coronaſſet, eum ſequi verecundabatur, propterea quod jam alteri eſſet nupta. Clanculum ergo Lampſacum illa ſecedens, quod utero geſtabat ex eo conceptum interimere conabatur: Sed zelo incenſa Juno veneficâ manu ventrem illius attigit, eaque re effecit, ut enitteretur puerum, ſed deformem, & prægrandi pudendo inſtructum, Priapum appellatum. Aſt Venus eodem viſo, non dignata eſt ipſum ſuſcipere, ſed contra infantem odio propter pudendi deformitatem, proſecuta eſt. Quia igitur Venus eo loco puerum abnegavit, oppidum Aparnis poſtea verò mutatâ literâ* Abarnis *appellatum eſt.* Sed quia Etymologici magni auctor hanc fabulam iiſdem ferme verbis mendoſe in voce Ἄβαρνις retulit, eandem emendatam ſubjungere non abs re judicamus. Ἄβαρνις, πόλις Λαμψάκου. ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ τοιαύτης αἰτίας. Διονύσου ἐρασθεῖσα Ἀφροδίτη, ἐμίγη αὐτῷ. Ἀναχωρήσαντος δὲ τούτου εἰς τὴν Μηδικὴν, [Lege εἰς τὴν Ἰνδικὴν, uti habet Apollonii Scholiaſtes: nam Dionyſum in Indiam profectum fuiſſe, eandemque debellaſſe, conſtat ex Diodoro, Arriano, Strabone aliiſque.] ἐμίγη τῷ Ἀδώνιδι. ὡς δὲ ἦλθεν ὁ Διόνυσος, στέφανον ποιήσασα, ἀπήντησεν αὐτῷ. ᾐδεῖτο δὲ ἀκολουθῆσαι αὐτῷ, διὰ τὸ γεγαμῆσθαι. εἰς δὲ Λάμψακον ἀναχωρήσασα, τὸ ἐξ αὐτοῦ κυοφορούμενον [Lege τὸ ἐξ αὐτοῦ κυοφορούμενον: nam quod conceptum & nondum productum eſt, ſæpiſſime neutro genere efferetur, quemadmodum etiam fit i Spiritu Sancto Matth. 1. 20. Ubi de Maria loquitur: τὸ γὰρ ἐν αὐτῇ γεννηθὲν ἐκ πνεύματός ἐστιν ἁγίου. *quod enim in ipſa genitum eſt ex Spiritu ſancto eſt.*] ἐβούλετο ἀνελεῖν. ἡ δὲ Ἥρα ζηλοτυπήσασα, μαγγανεύσασα τῇ χειρὶ ἐψηλάφησε τὴν γαστέρα αὐτῆς. καὶ ἐποίησεν αὐτὴν τεκεῖν παῖδα, ὃν Πρίαπον ὠνόμασαν, ἄμορφον, καὶ βαρυαίδοιον. Reſtat ut ultima vox occurrit: Sed quia perperam apud Lycophronis Scholiaſt. reperitur, locum producam, extat pag. 124. edit. Paul. Stephani. Ἄδωνις δὲ ὁ Κύπριος καὶ ὁ Πρίαπος, Κινύρου παῖς ἦν τοῦ Κυπρίων βασιλέως, καὶ ὁ Θεσσαλός. Scribe Θεσσαλός. ἐξ οὗ Ἀφροδίτη γεννᾷ Πρίαπον δύσειδῆ καὶ βαρυαιδίαν. Sed lege βαρυαίδοιον.] καὶ τοῦτον ἀπαρνήσασθαι αὐτὸν τὴν Ἀφροδίτην. καὶ ἀπὸ τούτου, Ἀπαρνίδα κληθῆναι. κατὰ δὲ ἐναλλαγὴν τοῦ στοιχείου, Ἀβαρνίδα, ὥς Ὧρος ὁ Θηβαῖος ἐτυμολογεῖ. Qua ratione auctor bis accuſativum Ἀβαρνίδα & Ἀπαρνίδα formaverit, non video, præſertim cum ipſe dicat oppidi nomen eſſe Ἄβαρνις, unde accuſativus Ἄπαρνιν vel mutatâ literâ Ἄβαρνιν, quo etiam utitur Apollonius.

[48] Ἔστι δὲ καὶ πόλις, καὶ &c.] Hæc & ſequentia videntur parum conſtricta & tranſpoſita. Si mei arbitrii res foret hunc locum ita legerem. Ἔστι καὶ διὰ τοῦ π. ὡς παρὰ Ἀρτεμιδώρῳ τῷ γεωγράφῳ. ἔστι δὲ καὶ πόλις, καὶ χώρα, καὶ ἄκρα τῆς Λαμψάκου. & ſic porro.

χώρα, καὶ ἄκρα. Εὕρηται καὶ διὰ τοῦ π, A Ἀβαρπὶς, [9] ὡς παρὰ Ἀρτεμιδώρῳ τῷ γεωγράφῳ. τὸ ἐθνικὸν, Ἀβαρναῖος. καὶ θηλυκὸν, Ἀβαρναία.

phum etiam cum p, Abarpis reperitur. Eſt igitur Abarnus & urbs, & regio & promontorium, cujus gentilia ſunt maſculinum Ἀβαρναῖος, & fœmininum Ἀβαρναία.

ΑΒΑΣΗΝΟΙ [10], ἔθνος Ἀραβίας. [11] Οὐράνιος ἐν Ἀραβικῶν τρίτῳ. Μετὰ τοὺς Σα- B βαίους, Χατραμωτῖται καὶ Ἀβασηνοί. καὶ πάλιν. [12] ἡ χώρη τῶν Ἀβασηνῶν σμύρναν φέρει, καὶ ὄσσον, καὶ [13] θυμίαμα, καὶ κέρπαθον. [14] γεωργοῦσι δὲ καὶ πορφυρῆν ποίην εἰκέλην αἵματι [15] Τυρίης κοχλίης. ὁ τύπος ὀξὺς καὶ ἐπιχώ- C ριος τοῖς Ἄραψιν, ὡς Μηδαβηνοὶ, Ὀβοδηνοὶ, [16] Ἀδρηνοί. ἀλλὰ καὶ τοῖς Ἀσιανοῖς ἅπασιν, [17] ὡς Ἀπολλώνιος ὁ τεχνικὸς ἐν τῷ περὶ παρωνύμων φησὶ, δι' ἔθους εἶναι ταῦτα τοῖς ἐπὶ τῆς Ἀσίας κατοικοῦσιν. ἀλλότρια δὲ τῆς Εὐρω- D παίων.

ABASENI, populi Arabiæ, de quibus Uranius Arabicorum tertio. Poſt Sabæos Chatramotæ habentur, & Abaſeni. Et rurſus inquit: & regio Abaſenorum profert myrrham, & oſſum, & ſuffimenta, & cerpathum. Colunt etiam in agris herbam purpuram ſanguini ſimilem Tyriæ conchæ. Figura vocis acuta eſt, & ex vernacula Arabum conſuetudine formata; ſicut Medabeni, Adareni. Quin & Apollonius dictus Artifex, in libro quem de Denominativis conſcripſit, omnibus Aſiaticis idem eſſe moris perhibet, ut aliter ſua Denominativa forment, ac Europæi;

[9] Ὡς παρὰ Ἀρτεμιδώρῳ τῷ γεωγράφῳ.] Salmaſius in recentiori MS invenit ὡς παρὰ Ἀρτεμιδώρῳ τῷ χωρογράφῳ. Palam hic ſcriptor a Stephano allegatur; de eo vide Voſſium de Hiſtoricis Græcis lib. primo cap. xxii.

[10] Ἀβασηνοὶ, ἔθνος Ἀραβίας.] Optime hunc locum Xylander procul dubio codice in MSS ope reſtituit. Nam in Aldina ac Florentina editione hic de Abaſenis locus præcedenti hoc modo, nullaque facta diſtinctione annectitur Καὶ θηλυκὸν, Ἀβαρναία. Ἀραβίας. Οὐράνιος ἐν Ἀραβικῶν τρίτῳ. μετὰ τοὺς Ἀβαρνίους, Χατραμωτῖται Ἀβασηνοί. καὶ πάλιν ἡ χώρη τῶν Βασηνῶν σμύρναν φέρει &c. Eodem ferme modo in Voſſiano legitur, neque aliter Salmaſius in Palatinis invenit. Abaſenorum regio a Pauſania lib. vi. circa finem Ἀβασία appellatur: Καὶ ἐστι [illegible]. Ἄβασα καὶ Σακαία. Et quotquot inſulas huic proximas Abaſam & Sacæam incolunt. Vide Sylburgium ad hunc locum, cui, dum dubitat, facile permiſerim Σαβαίους pro Σακαίων hic reſtitui.

[11] Οὐράνιος ἐν Ἀραβικῶν τρίτῳ.] Scripſit Uranius Arabica, & Stephano primus, ſecundus, tertius, & quartus liber citatur. Ejuſdem operis tertium citat Joh. Tzetzes Chil. vii. Hiſt. cxliv. Uranii quoque meminit Euſtathius ad verſum Dionyſii de ſitu orbis xxxviii.

[12] Ἡ χώρη τῶν Ἀβασηνῶν σμύρναν φέρει, καὶ ὄσσον, καὶ θυμίαμα. καὶ κέρπαθον.] Inter mortales quondam doctiſſimi, Salmaſius in ſuis ad Solinum commentariis pag. 452; & Bochartus lib. ii. Geog. Sac. cap. xviii. hunc Stephani locum ſollicitarunt, ſed ambo fatentur ὄσσον & κέρπαθον ignota eſſe aromata aliiſque innominata: addens inſuper Salmaſius: ſuſpicor cum legerem, σμύρναν φέρει καὶ λάδανον θυμίαμα, quaſi κατὰ θυμίαμα pro Ladano dixiſſet Stephanus. Sed aliter Bochartus: ὄσσον forte eſt [illegible] vel [illegible], aroma quod in certi unguenti confectione cum muſco & ben, id eſt balano myrepſica, miſceri ajunt Arabum Lexicographi. Et κέρπαθον eſt [illegible] Kerphath ξυλοκινάμωμον. Ita appellat Avicenna lib. ii. voce a Græcis mutuatâ, qui καρφὸς vocant feſtucas Cinnamomi. Et affert locum ex Herod. lib. iii. ubi legit: τὰ δὲ κάρφεα ταῦτα τὰ ἡμεῖς ἀπὸ Φοινίκων μαθόντες κιννάμωμον καλέομεν. Feſtucas illas quas nos a Phœnicibus edocti cinnamomum appellamus. Sed liceat mihi a tantis viris, nunquam niſi cum honore nominandis, diſſentire: ſemper enim de fide hujus loci dubitavi, atque ſuſpicatus ſum textum vitio exſcriptorum fuiſſe vitiatum, ac proinde legi debere, ἡ χώρη τῶν Ἀβασηνῶν σμύρναν φέρει, καὶ κόστον, καὶ θυμίαμα καὶ λάκαρθον. Apud Heſychium legitur: κοστὸν. εἶδος μύρου. quod profecto non ita ut ὄσσον ignotum eſt: nam nemo antiquorum illud nominavit, & incertum eſt qualis inter aromata ſpecies fuerit; cum contra κόστον ab Heſychio ſpeciebus odoriferis annumeretur. Quod ad λάκαρθον attinet, de eo legimus apud Paul. Æginetam lib. vii. cap. 22 (alio loco illud κάκαρθον appellans) eſſe genus quoddam odoramenti, corticoſum naturâ, & putaminibus arboris mori ſimile, quod ex Arabia deportatur & ſuffitibus admiſcetur. Vide quoque Dioſcoridem lib. primo, cap. 22, qui illud κάγκαμον appellat. Certiora ſi quis attulerit, ea libentiſſimè amplectar.

[13] Καὶ θυμίαμα.] Quia nemo melius aut doctius dixit quid ſit θυμίαμα, quam Salmaſius, ejus verba quæ exſtant in Plinianis exercitationibus, exſcribere non pigebit. Θύος Græce idem quod θυμίαμα. Inde Latinum Thus, ut μῦς mus. γλοιὸς vel γλοιὸς glus. Veteres Græci θύειν non pro ſacrificare, ſed ἀντὶ θυμιᾶν ponebant. Æolicum φύω, unde Latinum fuo & fio, & compoſitum ſuffio & ſuffimen. A θύω θυμὸς. Æolicè φυμὸς, unde fumus Latinum, & fumigare, ut a Græco θυμιᾶν. Heſychius: θυμὸς, πνοὴ, ἀὴρ. Sic θύος & θυμίαμα idem. Sed κατ' ἐξοχὴν Græci thus dixerunt θυμίαμα. Uranius in Arabicis apud Stephanum ἡ χώρη τῶν Ἀβασηνῶν σμύρναν φέρει, καὶ ὄσσον, καὶ θυμίαμα: ubi θυμίαμα pro thure poſuit. Recentiores Latinitatis auctores incenſum appellavêre, hoc eſt θυμίαμα. Gloſſæ θυμίαμα incenſum. Inde vox noſtra qua thus hodie appellamus.

[14] Γεωργοῦσι δὲ καὶ πορφυρῆν ποίην εἰκέλην αἵματι Τυρίης κοχλίης.] Inſigniter ſane erraret, qui hæc ſumeret de Purpura ex conchyliorum genere, quod intrinſecus animatam continebat carnem, & candidiſſimam mediis in faucibus venam habebat, qua exſecti pretioſiſſimus ille cruor promanabat, quo olim lana & ſericum, ad veſtes inde contexendas, tingebatur, de quo Plinius lib. ix. cap. xxxvi, Ariſtoteles in hiſtoria Animalium lib. v. cap. xv, & Athenæus lib. iii. Nam veterum ſcriptorum teſtimoniis certiſſimum eſt, etiam diverſis in regionibus purpuram factam fuiſſe ex floribus, herbis & radicibus, quæ in terra naſcuntur; quod ſeriatim poſſemus probare niſi longum nimis foret. Hinc apud Petronium legimus:

Quæſitus tellure nitor certaverat oſtro.

De Creta Theophraſtus teſtatur lib. iv. cap. vii. Καὶ ἐν Κρήτῃ δέ φασι, τὸ φῦκος πρὸς τῇ γῇ ἐπὶ τῶν πετρῶν πλεῖστον καὶ κάλλιστον, ᾧ βάπτουσιν οὐ μόνον τὰς ταινίας, ἀλλὰ καὶ ἔρια, καὶ ἱμάτια. καὶ ἕως ἂν ᾖ πρόσφατος ἡ βαφὴ, πολὺ καλλίων ἡ χρόα τῆς πορφύρας. Etenim in Creta juxta terram ſuper ſaxa naſcitur alga plurima & pulcherrima, qua non ſolum vittas, ſed & lanas veſteſque inficiunt. Et quamdiu recens eſt tinctura, color purpura longe præſtat. De Gallia Plinius lib. xxii. cap. ii. Jam vero infici veſtes ſcimus admirabili fuco. Atque ut ſileamus, Galatia, Africa, Luſitania granis, coccum Imperatoriis dicatum paludamentis. Tranſalpina Gallia herbis Tyrium atque Conchylium tingit, omneſque alios colores. nec quærit in profundis murices. Et lib. xvi. cap. xviii: Eſt & in Apennino frutex, qui vocatur cotinus, ad lineamenta modo, conchylii colore inſignis. Et ita etiam alii ſcriptores de aliis regionibus.

[15] Τυρίης κοχλίης.] Ope codicis Salmaſiani ita pro Τυρίου κοχλίου ex Palatinis repoſuimus.

[16] Ἀδρηνοί.] Perperam ita libri ſcripti & vulgati. Lege indubitanter Ἀδαρηνοὶ, a voce Ἀδαρα, κώμη μεγάλη τῆς Παλαιστίνης.

[17] Ὡς Ἀπολλώνιος.] Vide Suidam, qui inter alios libros ab Apollonio conſcriptos, etiam hunc de Derivativis citat.

πατρίων. οὐ γὰρ ἀπὸ πόλεως, ἢ δήμου, κατὰ τοῦτον A ἀνόμασεν τὸν τύπον.

ἌΒΔΗΡΑ, πόλεις δύο. [58] ἡ μὲν Θρᾴκης, [59] ἀπὸ Ἀβδήρου τοῦ υἱοῦ Ἐρίμου, Ἡρακλέους ἐρωμένου. ὃν [60] αἱ Διομήδους ἵπποι διεσπάσαντο, [61] ὡς Ἑλλάνικος καὶ ἄλλοι φα- B σίν. [62] ἐκ ταύτης γὰρ καὶ Δημόκριτός ἐστιν ὁ φιλόσοφος. [63] ἡ δὲ δευτέρα, πόλις τῆς Ἰβηρίας. πρὸς τοῖς Γαδείροις, ὡς Ἀρτεμίδωρος ἐν δευτέρῳ γεωγραφουμένων. ὁ πολίτης, Ἀβδηρίτης. καὶ γὰρ τοῦ [64] Διόλκος, τὸ Διολκίτης, C καὶ τοῦ [65] Ὀξύρυγχος, Ὀξυρυγχίτης. [66] Ἔφορος καὶ τὴν [67] πόλιν Ἄβδηρον φησὶν, ἀφ' οὗ [68] τὰ Ἄβδηρα. [69] καὶ ἀπὸ τῶν εἰς α οὐδετέρων εὑρίσκεται, ὡς Γάβαλα, Γαβαλίτης. τοῦ Ἀβδηρίτης μέμνηται [70] Εὔδοξος ἐν τετάρτῃ περιόδων, D [71] καὶ

pæi; qui utique non ſimili forma ab urbe, aut populo quovis, gentilia ſua denominat.

ABDERA. Duæ hoc nomine civitates exiſtunt; altera Thraciæ, ita ab Erini filio Abdero dicta, quem ab Hercule adamatum Diomedis equæ divulſerunt, ut Hellanicus aliique referunt. Ex hac etiam urbe Democritus originem duxit. Altera verò Iberiæ civitas eſt, prope Gadiram, ut Artemidorus lib. II. Geographicorum teſtatur. Civis nomen eſt Abderita: nam & Diolcus Diolcita, & Oxyrinchus Oxyrinchita. Ephorus autem hanc urbem Ἄβδηρον nuncupat, à quo plurale τὰ Ἄβδηρα formatur; reperitur enim inter illa nomina, quæ formantur à neutris in α exeuntibus. Veluti à Gabala venit Gabalita, ſic ab Abdera Abderita; de quo nomine Eudoxus lib. IV. Periodorum, &

[58] Ἡ μὲν Θρᾴκης] De tempore quo civitas fuerit condita legendus Salmaſius ad Solinum pag. 160. & 161. & incomparabilis J. Voſſius contra Salmaſium in obſervationibus ad P. Melam. De conditoribus non conveniunt auctores. Solinus eam à Diomedis ſorore conditam eſſe ait: *Inde non procul Abdera, quam Diomedis Soror condidit, & à ſe ſic vocavit.* Joh. Tzetzes ab Hercule:

Ἐφ' ᾧ πόλιν Ἄβδηρα ὁ Ἡρακλῆς ἱδρύσας
Πρὸς Εὐρυσθέα τὰ λοιπὰ ἐκόμισε τὰς ἵππους.

[59] Ἀπὸ Ἀβδηρίτου τοῦ υἱοῦ Ἐρίμου.] Licet in omnibus manu exaratis & vulgaris codicibus conſtanter ita legatur, tamen hic locus ita eſt reſtingendus: ἀπὸ Ἀβδήρου τοῦ υἱοῦ Ἐρίμου, uti liquet ex libro ſec. Apollod. Bibliothecæ. Τῶν δὲ Βιστόνων σὺν ὅπλοις ἐπιβοηθούντων, τὰς μὲν ἵππους παρέδωκεν Ἀβδήρῳ φυλάσσειν. οὗτος δὲ ἦν Ἐρίμου παῖς, Λοκρὸς ἐξ Ὀποῦντος, Ἡρακλέους ἐρώμενος, ὃν αἱ ἵπποι διέφθειραν ἐπισπασάμεναι. πρὸς δὲ τοὺς Βιστόνας διαγωνισάμενος, καὶ Διομήδην ἀποκτείνας, τοὺς λοιποὺς ἠνάγκασε φεύγειν. καὶ κτίσας πόλιν Ἄβδηρον, παρὰ τὸν τάφον τοῦ διαφθαρέντος Ἀβδήρου, τὰς ἵππους [Lege τὰς ἵππους] κομίσας Εὐρυσθεῖ ἔδωκε. *Inter hæc Biſtonibus ſumptis armis ad opem ferendam accurrentibus, equas Abdero cuſtodiendas commiſit. Hic autem Erimi fuiſſe filius dicitur, genere Locrus ab Opunte, Herculis Amaſius, quem equæ direptum interemerunt. Hercules devictu Biſtonibus, atque occiſo Diomede, reliquos in fugam abire compulit. Inde Abdera urbe ad Abderi peremti ſepulchrum condita, abactas equas Eryſtheo tradidit.* Idem etiam apparet ex Hygini tabula XXX: *Diomedem regem Thraciæ & equos quatuor ejus, qui carne humana veſcebantur, cum Abdero famulo interfecit.* Adeo ut pro Ἀβδηρίτου hic indubitanter Ἀβδήρου legendum ſit.

[60] Αἱ Διομήδους ἵπποι.] Intellige equas, non verò equos, quemadmodum ex Apollodoro mox citato, & Palæphato eſt manifeſtum, qui tabulæ ſignificationem explicans, per equas Diomedis filias intelligit. Non tamen in mendo cubat Hygini locus, ubi equarum nomina enumerat hiſce verbis. *Equorum autem nomina Podarius, Lampon, Xanthus, Dinus:* nam vocabulum *equus* ſæpiſſime generaliter ſumitur. Vide etiam Melam. lib. II. cap. 2.

[61] Ὡς Ἑλλάνικος.] Auctor ſatis notus, quique paſſim à Stephano citatur. De eo videndus omninò Voſſius de Hiſtoricis Græcis.

[62] Ἐκ ταύτης γὰρ καὶ Δημόκριτός ἐστι.] Nonnulli tamen ipſum Mileſium fuiſſe perhibent, teſte Diogene Laertio, qui libro nono ita refert. Δημόκριτος Ἡγησιστράτου. οἱ δὲ Ἀθηνοκρίτου. τινὲς Δαμασίππου. Ἀβδηρίτης, ἢ (ὥς τινες) Μιλήσιος. *Democritus Hegeſiſtrati filius, quidam Athenocriti, alii Damaſippi ajunt. Abderita fuit, vel ut non nulli malunt, Mileſius.* Sed communior eſt ſententia Abderitam fuiſſe, quod etiam ex Hippocratis Epiſtolis multis in locis colligi poteſt. Vide quoque apud A. Gellium Laberii verſus lib. X. cap. XVII.

[63] Ἡ δὲ δευτέρα πόλις τῆς Ἰβηρίας, πρὸς τοῖς Γαδείροις] Ita ex Voſſiano codice repoſuimus, ubi vulgati habebant, πρὸς τοῖς Γαδείροις. Vir ſummus Voſſius in obſervationibus ſuis ad Melam oppidum illud inde longiſſime abeſſe ſcribit. Vide Strabonem lib. III, qui illud à Phœnicibus conditum aſſerit: Plinium lib. III. cap. I. & Melam lib. II. cap. VI.

[64] Διόλκος, τὸ Διολκίτης.] Eædem hæ voces quoque in voce Δῖος & Ὠρίας citantur. Diolcus ſignificat Tractum per ſpatium inter duo littora, notante Hen. Stephano ex Budæo. Apud Heſychium pro nomine proprio ſumi videtur: Δίολκος, ὁ ἀπὸ Λεχαίου ἕως Κεγχρεῶν τόπος. *Diolcus, ſive Iſthmus, eſt locus a Lechæo uſque ad Cenchreas.* Vide Strabonem lib. VIII. & Caſaubonum ad illum locum. Διολκίτης igitur ejuſmodi loci incolam ſignificat. Δίολκος propriè *traductio*, quod inter Amſtelædamum & Harlemum dicimus Overtoom. Jul. Higinus in Helvii Cinnæ propemptico apud Chariſium Soſipatrum: *Ab Actio navigantes ſtadia XL. veniunt ad Iſthmum Leucadienſium: ibi ſolent itera minuendi cauſa remulco, quem Græci πανέλκιον vocant, navem traducere.* Idem in eodem opere: *Quærunt etiam nonnulli quamobrem ejus cura jubent Actio navigare, quod eſt e regione traductionis Leucadienſis.* Poteſt tamen uſus ſignificationem vocis ad quemvis Iſthmum tranſtuliſſe & produxiſſe, & quod πορθμεῖον erat νεώριον eſſe. Quæ cum ab incomparabili Gronovio accepiſſem, non indigna, quod adjicerem putavi.

[65] Ὀξύρυγχος, Ὀξυρυγχίτης.] Ita quoque MSS. ſed lege Ὀξύρυγχος Ὀξυρυγχίτης, uti ex auctore noſtro liquet, ubi de hac voce agitur.

[66] Ἔφορος.] Paſſim citatur ab auctore noſtro ſcriptor ſatis notus, & etiam ab aliis. De ejus patria & ſcriptis lege Strabonem lib. XIII.

[67] Πόλιν Ἄβδηρον φησί.] Ita etiam Apollodorus lib. II. urbem nominat, quem mox citavimus: Καὶ κτίσας πόλιν Ἄβδηρον. Sed locus mihi non videtur ſatis ſanus.

[68] Τὰ Ἄβδηρα.] Apud Thucydidem lib. II. hæc vox etiam plurali numero extat. Ἀπὸ Ἀβδήρων πόλεως ἐς τὸν Εὔξεινον πόντον. *Ab urbe Abderis ad Euxinum pontum.* Simili quoque modo apud Plutarchum in Laconicis: πρὸς δὲ τὸν ἐκ τῶν Ἀβδήρων πρεσβευτὴν ἔφη. id eſt: *Legato ex Abderis reſpondit.*

[69] Καὶ ἀπὸ τῶν εἰς α.] Hic quoque aliquid excidiſſe videtur. Nimirum καὶ τὸ ἴσως καὶ ἀπὸ τῶν εἰς α οὐδετέρων εὑρίσκεται. Duas enim reddit rationes analogiæ in τῷ Ἀβδηρίτης. Prior eſt poſſe dici ab Ἄβδηρος tum ut Διόλκος: & poſterior etiam a deſinentibus in A neutrum plurale talia gentilia formare, ut Gabala Gabalites. Sed & τὸ ἴσως a neutris in A finientibus reperitur. Hanc obſervationem Clariſſimo J. F. Gronovio debemus.

[70] Εὔδοξος ἐν τετάρτῃ περιόδων.] Quis & qualis fuerit Eudoxus apud Suidam in Eudoxo, & Diogenem Laertium lib. VIII. legere licet. Miror Stephanum hunc librum plurali numero citare, cum in Ἀζανία, Ἀρμενία & aliis in locis, eum ſingulari numero citet. Quapropter hic etiam, ſi mei arbitrii res foret, ſcriberem, Εὔδοξος ἐν τετάρ-

τῃ

[71] καὶ Παυσανίας περιηγήσεως, καὶ [72] Ἡρόδοτος A ἑβδόμῃ. καὶ πολλαχοῦ Ἑκαταῖος τε, καὶ πολλοί. [73] Πλεῖστοι δ' Ἀβδηρῖται ὑπὸ τῶν πινακογράφων ἀναγράφονται. [74] Νικαίνετος ἐποποιὸς, καὶ [75] Πρωταγόρας, ὃν Εὔδοξος ἱστορεῖ τὸν [76] ἥττω καὶ κρείττω λόγον πεποιηκέναι, καὶ τοὺς μαθητὰς B δεδιδαχέναι τὸν αὐτὸν ψέγειν καὶ ἐπαινεῖν. οὗτος οὖν ὁ Πρωταγόρας, καὶ Δημόκριτος, Ἀβδηρῖται.

& Pauſanias in Græciæ deſcriptione, & Herodot. lib. 7. mentionem faciunt; compluribuſq; etiam in locis Hecatæus, ac multi alii. Plurimi autem Abderitæ exſtitêre, de quibus doctorum virorum indices commemorant: inter alios Nicænetus heroicorum carminum ſcriptor, & Protagoras, qui aliquando inferiorem potentiorem cauſam egit, diſcipuloſque ſuos docuit, ipſum culpare & laudare, uti ab Eudoxo accepimus. Is igitur Protagoras & Democritus Abderitæ fuere.

ἈΒΙΛΗ [77], πόλις ἐπὶ τῷ Ἰορδάνῃ ποταμῷ. [78] ἔστι δὲ καὶ ἄλλη πόλις Φοινίκης Ἄβιλα, C ἐξ ἧς ἦν Διογένης ὁ ἐπισημότατος σοφιστής. [79] οὐδετέρως δὲ αὕτη ἡ πόλις Ἄβιλα. τὸ ἐθνικὸν, Ἀβιληνός, ὡς Γέβαλα, Γεβαληνός, Ἀρίνδηλα, Ἀρινδηληνός.

ABILE, urbs ad Jordanem fluvium, & alia Phœniciæ, quæ Abila dicitur, ex qua Diogenes præſtantiſſimus ille Sophiſta originem traxit. Verum illa civitas quæ Abila nominatur neutrius generis eſt. Hinc gentile Abilenus, uti à Gebala Gebalenus, Arindela Arindelenus.

ΑΒΙΟΙ ABII,

τῆς γῆς περιόδῳ. Plutarchus in libello, quo probat *ne ſuaviter quidem vivi poſſe ſecundum Epicuri decreta*, etiam Eudoxi librum citat hiſce verbis. ἢ τὰς περιόδους Εὔδοξος. quæ verba ita vertuntur ab interprete: *aut Eudoxus de converſionibus orbium cæleſtium.* Sed errat vir doctus, nam liber, quem in Aſtrologia compoſuerat Eudoxus, inſcribebatur Ἀστρολογούμενα ſecundum Laertium, ſive Φαινόμενα, uti ſcriptor Anonymus in vita Arati teſtatur. Illud Eudoxi opus *de ambitu ſive circuitione terræ* multis conſtabat libris, nam octavum citat Harpocration in Ἀτταγᾶς.

[71] Καὶ Παυσανίας Περιηγήσεως.] Ita in vulgatis, nec aliter in Voſſiano cod. Quis non animadvertit, hic libri numerum deeſſe? quem Salmaſius corruptum invenit in Palatinis, in quibus legebat. καὶ Παυσανίας καὶ Περιηγήσεως.

[72] Ἡρόδοτος ἑβδόμῃ.] Apud Herodotum lib. VIII. aliquoties de hac voce fit mentio.

[73] Πλεῖστοι δ' Ἀβδηρῖται ὑπὸ τῶν πινακογράφων ἀναγράφονται.] Plurimos eruditione inſignes hæc urbs viros dedit, ut non immeritò incomparabilis J. Voſſius dixerit: Cum in omnibus illuſtrium virorum catalogis crebri paſſim ſint Abderitæ, neſcio qui ut Juvenalis hanc vervecum vocet patriam. Nam quod multi apud Abderitas mimi naſcerentur aut fierent, quis hoc ſtupori tribuat; cum inſania non hebetes & ſtupidos, qui nihil habent quod perdant, ſed maxima pleramque invadat ingenia? Quamvis autem Hippocrates lib. III. de morbis vulgaribus compluriùm Abderitarum meminerit, quorum febres conjunctæ fuerint cum delirio, non tamen ex tam inamœno morbo natum eſſe puto proverbium illud de malo Abderitico; ſed potius ex affectu jucundiſſimo, qui ipſorum febribus ſuccedere ſolebat, ut teſtatur Lucianus, ſcripto de conſcribenda hiſtoria. Omnes namque Muſicæ & Poeticæ ſtudebant, carmina poetarum recitantes ſibi invicem, & paſſim in plateis hiſtrionem agentes. Tam elegans inſania non cadit in ſtolidos & pituitoſos, ne dum in vervecea capita, quæ, ſi verum eſt paradoxum Stoicum, ſemper delirant.

[74] Νικαίνετος ἐποποιός.] Hujus poetæ etiam meminit Athenæus lib. XIII. Sed dubitat an Samius, an verò Abderita fuerit: Hæc ſunt ejus verba. ὁ τὸν τῶν γυναικῶν κατάλογον Νικαίνετος ὁ Σάμιος, ἢ Ἀβδηρίτης. Sed qualis fuerit poeta docet lib. XIV. Καὶ Νικαίνετος ὁ ἐποποιὸς ἐν τοῖς ἐπιχωρίοις ποιητὴς γενόμενος ἐπιχώριος, καὶ τὰ ἐπιχώρια ἱστορίας ἐκ μάλιστα ἐν τοῖς ἔπεσι. *Nicænetus verſuum ſcriptor, poeta indigena, & gentilitiam hiſtoriam ut plurimum ſecutus.*

[75] Καὶ Πρωταγόρας.] Ejus vitam deſcripſit Diog. Laertius, qui etiam ejus ſcripta enumerat. Plurimi antiquorum ipſum *Abderitam* fuiſſe teſtantur. Cicero lib. prim. de Natura Deorum, Fabius III. I. Gellius V. cap. III. Sextus Empiricus adverſus Mathematicos, Philoſtratus in ejus vita, Minutius Felix, aliique. Sed Eupolis, citante Laertio, in Adulatoribus ipſum *Teium* fuiſſe perhibet. ait enim.

> Ἔνδον μέν ἐστι Πρωταγόρας ὁ Τήϊος.
> *Intus quidem eſt Protagoras Teius.*

Hinc apud Suidam legitur: Τινὲς δὲ αὐτὸν καὶ Τήϊον ἔγραψαν. *Quidam verò, ipſum Teium eſſe, ſcripſerunt.* Stephanus quoque ſibi non conſtat hic Abderitam, & in voce Τέως. Τήϊος, Teium fuiſſe ſcribit. Primus omnium mercede docuit, atque hanc ob cauſam plures pecunias cumulavit, uti Plato in Theæteto teſtificatur. Diſcipulum Euathlum in jus vocavit, quia promiſſam mercedem non perſolverat, uti Gellius lib. V. cap. X. & Apuleius in Floridis tradiderunt.

[76] Τὸν ἥττω καὶ κρείττω λόγον πεποιηκέναι.] Licet MSS. & vulgati codices conſtanter ita habeant, inductus auctoritate Diog. Laertii & Auli Gellii, hæc ita ſcriberem. Τὸν ἥττω λόγον κρείττω πεποιηκέναι, nam nullibi hæc verba cum conjunctione καὶ copulantur. Apud Laertium lib. II. de Socrate legitur. Καὶ Ἀριστοφάνης αὐτὸν κωμῳδεῖ, ὡς τὸν ἥττω λόγον κρείττω ποιοῦντα: *Ariſtophanes* (nempe in Νεφέλαις.) *maledictis quoque illum vexat, quaſi pejorem cauſam dicendo meliorem faceret.* Et in Noct. Atticas lib. V. cap. III. ubi graphicè Protagoræ mores & ingenium deſcribuntur. *Is tamen Protagoras inſincerus quidem Philoſophus, ſed acerrimus Sophiſtarum fuit: pecuniam quippe ingentem quum à diſcipulis acciperet annuam, pollicebatur ſe id docere, quanam verborum induſtriâ cauſa infirmior, fieret fortior; quam rem Græcè ita dicebat*, τὸν ἥττω λόγον κρείττω ποιεῖν. Præſtat igitur hæc verba abſque καὶ protuliſſe. Sed Laertius de Protagora hunc ſenſum aliis verbis concepit. Ita enim ſcribit lib. IX. Πρῶτος ἔφη δύο λόγους εἶναι περὶ παντὸς πράγματος ἀντικειμένους ἀλλήλοις. Id eſt: *Primus de omni re duos eſſe ſermones oppoſitos dixit.* Conſimili modo etiam Clemens Stromat. VI. loquitur. Καὶ ἕπεται Ἕλληνες φασὶ, Πρωταγόρου προκατάρξαντος, παντὶ λόγῳ λόγον ἀντικεῖσθαι παρεσκευάσθαι. Ita iſte locus eſt legendus, ubi malè legitur: λόγῳ ἀντικεῖσθαι.

[77] Ἀβίλη, πόλις ἐπὶ τῷ Ἰορδ.] Quia perperam in Voſſiano codice Ἄφιλα legitur, dubito an non ſit Ἄβιλα hic reponendum: nam a Ptolemæo etiam vocatur Ἄβιλα, ἐπικληθεῖσα Λυσανίου: *Abila cognominata Lyſaniæ*; Non verò Lyſanii, uti perperam habet Ptolemæi interpres: In quem errorem etiam incurrit Ortelius in Theſauro Geographico. Verum a Joſepho lib. XX. cap. V. dicitur Ἄβελλα, ſi locus mendo careat. Δωρεῖται τὸν Ἀγρίππαν τῇ Φιλίππου τετραρχίᾳ, καὶ Βαταναίᾳ, προσθεὶς αὐτῇ τὴν Τραχωνῖτιν σὺν Ἀβέλλᾳ: *Agrippam donavit Philippi Tetrarchia & Batanea, adjuncta his Trachonitide cum Abella.* Et apud Lucam in Evang. cap. III. verſu 1. etiam exſtat memoria Λυσανίου τῆς Ἀβιληνῆς τετραρχοῦντος, quod profectò ab *Abila* & non ab *Abella* deducitur. Et ita quoque apud Anonymum in Anagraphe Olympiadum, pag. 382.

[78] Ἔστι δὲ καὶ ἄλλη πόλις Φοιν. Ἄβ. ἐξ ἧς ἦν Διογ.] Totidem verbis hic locus apud Suidam in voce Ἄβιλα exſtat. Quique ibidem de Patria Diogenis eadem teſtatur.

[79] Οὐδετέρως ἐστὶν πόλις.] Ita etiam a Joſepho ex Polybii libro XVI. hæc vox uſurpatur, uti liquet ex Antiq. Jud. lib. XII. cap. III. Et apud Polybium lib. V. etiamnum hodie legitur: Κύριος γενόμενος Ἀβίλων, καὶ τῶν εἰς αὐτὴν παραβεβοηθη-

βεβοηθη-

ἌΒΙΟΙ[80], ἔθνος Σκυθικόν. Ὅμηρος, A

[81] Γλακτοφάγων Ἀβίων τε, δικαιοτάτων ἀνθρώπων.

[82] Ἀλέξανδρος δ' ἐν τῷ περὶ Εὐξείνου πόντου, [83] ὡς Διόφαντος, εἶπεν οὕτω λέγεσθαι αὐτοὺς, B διὰ τὸ τὸν Ἀβιανὸν ποταμὸν οἰκεῖν. δικαίους δ' εἶπεν Ὅμηρος, διὰ τὸ μὴ βουληθῆναι μετὰ τῶν Ἀμαζόνων ἐπὶ τὴν Ἀσίαν στρατεῦσαι. [84] ἢ ὅτι βίῳ ἑδραίῳ οὐ χρῶνται, οὕτω λέγονται, διὰ τὸ ἐφ' ἁμαξῶν φέρεσθαι. [85] Δίδυμος δὲ Θρᾴκιον C ἔθνος φησίν. Αἰσχύλος τε Γαβίους διὰ τοῦ γ [86] ἐν λυομένῳ Προμηθεῖ.

[87] Ἔπειτα δ' ἥξεις δῆμον [88] ἐνδικώτατον
* ἁπάντων καὶ [89] φιλοξενώτατον Γαβίους.
ἵν' οὔτ' ἄροτρον, οὔτε γατόμος D
[90] Τέμνει δίκελλ' ἄρουραν, ἀλλ' αὐτοσπόροι
Γύαι φέρουσι βίοτον ἄφθονον βροτοῖς.

ὁμοίως καὶ [91] Φιλοστέφανός φησι, καὶ ἄλλοι. εἰσὶ δὲ Σκύθαι. οἱ πλείους δὲ τῶν ὑπομνηματιστῶν [92] ἐπίθετα φασὶ τῶν Ἀγαβῶν, τὸ γαλακτοφά- E γων

ABII, populi ſunt Scythiæ, de quibus Homerus inquit.

Et lacte veſcentium Abiorum, juſtiſſimorum hominum.

Alexander in libro, quem de Ponto Euxino conſcripſit, auctore Diophanto, exiſtimat, eos ita appellari, eo quod Abianum amnem accolant. Homerus vero eos juſtos nominavit, quia recuſarunt cum Amazonibus Aſiæ bellum inferre: vel etiam hoc nomine inſigniti ſunt, quod per totam vitam nullibi fixis ſedibus fruantur, & ubique terrarum curribus vehantur. Didymus autem eos inter Thraciæ populos collocat, & Æſchylus in Prometheo ſoluto eos cum G. Gabios nominavit

Poſtea autem perveniet ad populum juſtiſſimum
Omnium, & hoſpitaliſſimum, Gabios:
Ubi neque aratrum, neque terram ſecans
Ligo terram ſcindit, ſed ubi ultro ſeminata
Terra mortalibus copioſum cibum ferunt.

ſimiliter etiam Philoſtephanus dicit, & alii. Sunt autem Scythæ. Major autem pars illorum, qui hanc vocem ſunt interpretati, inquiunt eſſe epitheta Agaborum, vocabulum illud lacte veſcentium

βιοθανησόντων: *eaque potitus Abila in poteſtatem redegit, & ſimul omnes, qui pro ferenda ope eo occurrerant.*

[80] Ἄβιοι, ἔθνος Σκυθικόν.] Gentem eſſe Scythicam animadvertere licet ex Strabone lib. VII. Ex Arriano circa initium lib. IV: ex Curtio libro VII, & multis aliis. Nemo tamen ſcriptorum proprio nomine Abiorum regionem appellavit, quod ſibi factum videtur a Stephano: Ὕλαια, χώρα Ποντικὴ, Ἀβίκη λεγομένη. *Hylea, regio Pontica, quæ Abica dicitur.*

[81] Γλακτοφάγων Ἀβίων.] Aldina & Florentina malè habent, γαλακτοφάγων Ἀβίων, nam ſic verſus non conſtat, & aliter reperitur apud Homerum Iliad. N. circa principium. Quam intulere interpretes hunc Homeri verſum tranſtulerunt, jam aliis dictum eſt.

[82] Ἀλέξανδρος ἐν τῷ περὶ Εὐξ. πόντ.] De Alexandro & omnibus ejus ſcriptis videndus Voſſius de Hiſtor. Græc. lib. I. cap. XXII.

[83] Ὡς Διόφαντος.] Hujus ſcriptoris opus Geographicum citatur ab Agatharcide de mari rubro cap. XXXI. Ex quo procul dubio quæ à Stephano ex Alexandro de Abiis referuntur, ipſe Alexander tranſcripſit. Item Diophantus teſte Fulgentio lib. primo ſcripſit XIV. Antiquitatum libros, ubi male pro Diophantus Diophantes legitur. A Stephano in Αἰθίοπες, Διόφαντος ἐν Πολιτικοῖς citatur. Adfert Theodoretus lib. IV. Therapeutices Diophantum Syracuſanum. Et exſtat hodie Diophantus Alexandrinus, qui Arithmeticam conſcripſit.

[84] Ἢ ὅτι βίῳ ἑδραίῳ οὐ χρῶνται, οὕτω λέγονται. διὰ τὸ ἐφ' ἁμαξ. φερ.] Hic locus non caret mendo, lege confidenter: ἢ ὅτι βίῳ ἑδραίῳ οὐ χρῶνται, Ἁμαξόβιοι λέγονται, διὰ τὸ ἐφ' ἁμαξῶν φέρεσθαι. Id eſt: *vel quod vita ſtabili non fruantur Hamaxobii dicuntur, quia curribus vehuntur.* Ita eos appellavit Mela lib. ſecundo, cap. primo. *Hujus fluxum Buces amnis ſecat. Agathyrſi & Sauromatæ ambiunt: quia pro ſedibus plauſtra habent, dicti Hamaxobii.* Et in genere Juſtinus libro ſecundo Scythas ita depingit. *Uxores liberoſque ſecum in plauſtris vehunt, quibus, coriis, imbrium hiemiſque cauſa tectis, pro domibus utuntur.* Sed relictis aliis, ipſe Stephanus in voce Βούδινοι illorum meminit, quam gentem Scythicam nominatam ait παρὰ τὸ ἐνδέοντα ἁμαξῶν, ὑπὸ βοῶν ἐλαυνομένων. Ἁμαξόβιοι γὰρ οἱ Σκύθαι. Vide etiam Photium lib. IV. cap. XII.

[85] Δίδυμος δὲ Θρᾴκιον ἔθνος.] Intelligit procul dubio Commentarium in Homerum cujus verſum paulo ante citaverat. Sed in Mſſ. & Aldina Florentinaque editione vox ἔθνος non reperitur, ſed lacuna, quam Xylander hac voce ſupplevit.

[86] Ἐν Λυομένῳ Προμηθεῖ.] Non exſtat hæc Æſchyli fabula. Ejus etiam meminit Heſychius in voce ἀνασπαστὸς.

[87] Ἔπειτα δ' ἥξεις &c.] Hoſce verſus Thomas Stanleus ſuis numeris ita reſtituit. Vide Londinenſem Æſchyli editionem pag. 643.

Ἔπειτα δ' ἥξεις δῆμον ἐνδικώτατον
Θνητῶν ἁπάντων καὶ φιλοξενώτατον
Γαβίους, ἵν' οὔτ' ἄροτρον, οὔτε γατόμος
Τέμνει δίκελλ' ἄρουραν, ἀλλ' αὐτοσπόροι
Γύαι φέρουσι βίοτον ἄφθονον βροτοῖς.

[88] Ἐνδικώτατον.] Hæc vera eſt lectio quam nos in Voſſiano codice, & Salmaſius in Palatinis invenit: Male in vulgatis legitur εὐδικαιότατον. Non poſſum quin hic locum Curtii adſcribam, qui libro VII. legitur. *Legati deinde Abiorum Scytharum ſupervenerunt, liberi, ex quo deceſſerat Cyrus, tum imperata facturi: Juſtiſſimos barbarorum conſtabat. Armis abſtinebant, niſi laceſſiti. Libertatis modico & æquali uſu, principibus humiliores pares fecerunt.*

[89] Φιλοξενώτατον.] Perperam ita Mſſ. & vulgati codices. Lege, καὶ φιλοξενώτατον, uti etiam Stanleus animadvertit.

[90] Τέμνει δικέλλη.] Ita in vulgatis: verum in Mſſ. δικέλλης. Dativus & Genitivus huic loco non conveniunt: legerem οὔτε γατόμος τέμνει δίκελλα. ut ſit nominativus cum γατόμος reſpondens. vel δίκελλ' uti habet Stanleus ut verſus conſtet.

[91] Φιλοστέφανος.] Semper ab auctore noſtro ſine cognomine citatur. Hinc difficile eſt indicare qualis fuerit & quænam ſcripſerit. Vide de Philoſtephano Voſſium de Hiſtor. Græc. lib. primo, cap. XV.

[92] Ἐπίθετα φασὶ τῶν Ἀγαβῶν.] Ita conſtanter habent ſcripti & vulgati codices, verum reſcribendum eſt: ἐπίθετα φασὶ τῶν Ἀγαυῶν. Sunt enim Ἀγαυοὶ populi Scythiæ. Heſychius: Ἀγαυοί, λαμπροί, φανεροί, ἔνδοξοι, ἐπιφανεῖς. ἔτι δὲ καὶ ἔθνος Σκυθικὸν Ἀγαυοὶ ἱππημολγοί, ὥς φησι λόγῳ ὁ ποιητής, καὶ Ἀγαυῶν ἱππημολγῶν. Reſpicit Heſychius locum Homeri, qui exſtat Iliad. N. circa initium.

Μυσῶν τ' ἀγχεμάχων, καὶ Ἀγαυῶν ἱππημολγῶν.
Myſorumque cominus pugnantium, & illuſtrium Hippemolgorum.

Mirum eſt profectò omnes Homeri interpretes hanc vocem tam inſulsè pro epitheto & non pro gente accepiſſe: in quem

γων καὶ τὸ Ἀβίων ἐκλαμβάνοντες. οἱ μὲν τὸ μὴ βιαζομένων, διὸ καὶ δικαιότατοι. οἱ δὲ, ἄοικοι, διὰ τὸ μὴ ἔχειν ἡμῖν ὅμοιον βίον. οἱ δὲ, ὁμοβίων, τουτέστιν ὁμοτόξων. [93] τοξόται γὰρ οἱ αὐτοί. A

ἈΒΟΛΛΑ[94], πόλις Σικελίας· ὁ τόνος βαρὺς, ὡς [95] Ἄγυλλα. τὸ ἐθνικὸν, Ἀβολλαῖος, καὶ Ἀβολλαία. B

ἈΒΟΡΙΓΙΝΕΣ[96], ἔθνος Ἰταλικὸν, [97] ὡς Ἰόβας ἐν Ῥωμαϊκῆς ἱστορίας πρώτῃ. [98] Μέχρις οὖν τοῦ Τρωικοῦ πολέμου [99] τὴν ἀρχαίαν C Ἀβοριγίνων διέσωζον. [1] Λατίνου δὲ βασιλεύσαντος, οὕτω προσηγορεύθησαν. [2] τὰ αὐτὰ καὶ Χάραξ. [3] εἰκὸς οἴεσθαί τινας τούτου τὴν κλίσιν ἀπὸ τοῦ Ἀβοριγῖνος εὐθείας, ὡς Λεοντῖνος, Ἀκραγαντῖνος. ἀλλὰ Διονύσιος ὁ Ἁλικαρ- D νασσεὺς, Ἀβοριγῖνες, καὶ Ἀβοριγῖσιν φησιν, ὡς Δελφῖσιν. ἔστι δὲ καὶ ἄλλη κλίσις ἐν χρησμῷ κειμένη [4], ἣν αὐτὸς παρέθηκεν. [5] ὡς γὰρ ἀπὸ τοῦ ναύτης ναυτέων, οὕτως Ἀβοριγῖναι, Ἀβοριγινέων. [6] ἔχει δ' ὁ χρησμὸς οὕτω. E

Στείχετε [7] μαιόμενοι Σικελῶν Σατορνίαν αἶαν,

Ἠδ'

tium & Abiorum excipientes: & à quibuſdam Juſtiſſimi vocantur, quia nemini vim inferunt; ab aliis vagi, & domiciliis carentes, quia non degunt vitam noſtræ ſimilem; denique & nomen ὁμοβίων ſortiti ſunt, quia etiam arcu more aliarum gentium utuntur; nam Sagittarii fuerunt.

ABOLLA, urbs Siciliæ. Habet hæc vox accentum in penultima, uti etiam Agylla. Hinc deducitur gentile Abollæus & Abollæa.

ABORIGINES, gens Italica, uti perhibet Juba hiſtoriæ Romanæ primo. Equidem ad bellum uſque Trojanum vetus Aboriginum nomen ſervabant; ſed imperante Latino, ab ipſo denominati ſunt. Eadem hæc Charax habet. Non eſt abſurdum quoſdam exiſtimare hujus vocis declinationem deduci à caſu recto Aborigines, uti Leontinus, Acragantinus: verum Dionyſius Halicarnaſſeus vocibus Ἀβοριγῖνες & Ἀβοριγῖσιν uti Δελφῖσιν utitur. Sed alia adhuc inſuper vocis declinatio in oraculo quodam reperitur, quam ipſe appoſuit. Nam uti à ναύτης ναυτέων, ita etiam ab Ἀβοριγῖναι Ἀβοριγινέων deducitur. Verum oraculum illud ita ſe habet.

Pergite quærentes Siculorum Saturniam terram,

Atque

in quem errorem etiam J. Caſaubonum virum incomparabilem prolapſum fuiſſe manifeſtiſſime liquet ex Strabonis verſione ad lib. VII. ubi eundem hunc poetæ locum ineptiſſime tranſtulit: cum expreſſe Heſychius hos Homeri Ἀγαυοὺς pro gente Scythica ſumſerit. Horum etiam meminit Dionyſius de ſitu Orbis:

Τῶν δ' ὑπὲρ ἐκτέταται πολυΐππων φῦλον Ἀγαυῶν,
Ἔνθα Μελαγχλαινοί τε καὶ ἀνέρες ἱππημολγοί. Hoc eſt:
Supra hos autem porrecta eſt equis abundantium gens Agauorum:
Ubi Melanchlenique & homines qui equos mulgent.

In vulgatis Dionyſii codicibus hodie Ἀλανῶν pro Ἀγαυῶν reperitur. Sed præter H. Stephanum, etiam ὁ πάνυ Salmaſius in optimis Dionyſii MSS. olim Ἀγαυῶν legebat.

[93] Τοξόται γὰρ οἱ αὐτοί.] Scythæ ſemper optimi arquites fuere; unde & Scytharum appellatio producta videtur: nam ſeptentrionalibus uti & Germanicæ populis *ſchieten* eſt ſagittam arcu emittere. Præſtantiſſimi in hac arte fuerunt Sacæ, de quibus ita canit Dionyſius.

Τὸν μετ', ἐπὶ προχοῇσιν Ἰαξάρταο νέμονται
Τόξα Σάκαι φορέοντες, ἀμείνονες ἄνδρες ὀϊστῶν
Τοξάζεσθαι· οὐ γάρ σφι θέμις κενεὸν βέλος εἶναι. Hoc eſt:
Quem poſt, ad fluenta Jaxartæ degunt
Arcus Sacæ geſtantes, quos nemo alius improbaverit
Sagittarius. Non enim ipſis fas eſt incaſſum jaculari.

[94] Ἄβολλα, πόλις Σικελίας.] Cum nemo veterum de hac urbe mentionem fecerit, merito à Geographis inter loca incertæ poſitionis collocatur.

[95] Ὡς Ἄγυλλα.] Perperam ita habent MSS & vulgati codices. Lege confidenter, ὡς Ἄγυλλα, cujus gentile etiam eſt Ἀγυλλαῖος, quod reſpondet gentili Ἀβολλαῖος.

[96] Ἀβοριγῖνες ἔθνος Ἰταλικόν.] Nolumus actum agere. Qui hanc gentem accurate ex antiquis deſcriptam cupit, Cluverium conſulat. Nullibi hoc nomen cum ω ſcribitur, niſi apud Suidam.

[97] Ὡς Ἰόβας.] Idem hiſtoricus etiam citatur in voce Ὠεία, & ſine libri nomine in Ἀράβαι. De aliis ejus ſcriptis lege Voſſium de Hiſtoricis Græcis lib. II. cap. IV.

[98] Μέχρις οὖν.] Lege ex Voſſiano codice: Μέχρι μὲν οὖν τοῦ Τρωικοῦ πολέμου.

[99] Τὴν ἀρχαίαν Ἀβοριγίνων διέσωζον.] Ineptiſſima hæc eſt Xylandri & aliorum lectio. nam nuſquam reperitur, hujus gentis regionem Ἀβοριγίνων dictam fuiſſe. Et cum nihil juvent MSS: conjectura tamen hic locus curari poſſet. Scribe itaque ut eſt apud Dionyſium Halicarnaſſeum lib. I. unde hæc tranſcripta videntur: Μέχρι μὲν οὖν τοῦ Τρωικοῦ πολέμου τὴν ἀρχαίαν τῶν Ἀβοριγίνων ὀνομασίαν διέσωζον.

[1] Λατίνου δὲ βασιλεύσαντος.] Vide Livium lib. I. Saluſtii bellum Catilinarium, Dionyſ. Halicar. lib. I. atque alios.

[2] Τὰ αὐτὰ καὶ Χάραξ.] Vide Voſſium de Hiſtoricis Græcis libr. III. Multis in locis hic Scriptor à Stephano allegatur.

[3] Εἰκὸς οἴεσθαί τινας τούτου τὴν κλίσιν ἀπὸ τοῦ Ἀβοριγῖνος εὐθείας, ὡς Λεοντῖνος.] Legerem cum Porto: εἰκὸς οἴεσθαί τινας τούτου τοῦ ὀνόματος τὴν κλίσιν ἀπὸ τοῦ Ἀβοριγῖνος εὐθείας γίνεσθαι, ὡς Λεοντῖνος, & ita porro.

[4] Ἣν αὐτὸς παρέθηκεν.] Videlicet Dionyſius Halicarnaſſenſis, & oraculum illud, cujus infra meminit Stephanus, libro I. legitur.

[5] Ὡς γὰρ ἀπὸ τοῦ ναύτης ναυτέων, οὕτως Ἀβοριγῖναι Ἀβοριγινέων.] Scribe potius: ὡς γὰρ ἀπὸ τοῦ ναύτης ναυτέων, οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἀβοριγῖναι Ἀβοριγινέων. Genitivus pluralis primæ declinationis nominum ſimplicium quoque in ῶν circumflexum deſinit; ſed Jonicè in έων cum accentu in penultima. Verum ejuſmodi nomina non neceſſariò ad primam declinationem pertinent: nam in genitivo plurali quintæ declinationis ſæpius eadem terminatio obſervatur: Jones enim dicunt ἀνδρέων pro ἀνδρῶν ab ἀνὴρ vir. item χηνέων pro χηνῶν à χῆνες anſeres: & ſimiliter in multis aliis. Itaque à caſu recto Ἀβοριγῖνες communiter Ἀβοριγίνων, & Jonicè Ἀβοριγινέων formari poſſet. Præterea etiam Stephanus ſupra inquit, non eſſe abſurdum, ſi quis exiſtimet Ἀβοριγίνων ab Ἀβοριγῖνος deduci poſſe. Nam tali forma Lycophronem vocem Βορείγονος pro Ἀβοριγῖνος uſurpaſſe certum eſt:

Κλεοὶ δὲ χώρον ἐν τοῖσις Βορειγόνων

Ad quæ verba Iſacius Tzetzes ita commentatur. Πάλαι τολμηθεὶς βαλεῖν κατὰ χώραν τῆς Λυκόφρονος οἱ Ἰταλοὶ καλοῦνται Ἀβορίγενες [ſcriberem Ἀβοριγῖνες] ἐκαλοῦντο καὶ ὄρεσι μόνα ἀπὸ τῶν οἰκιῶν αὐτοὺς εἶναι. οὗτος δὲ Βορειγόνους λέγει τοὺς Ἀβοριγῖνας.

[6] Ἔχει δ' ὁ χρησμὸς οὕτω.] Oraculum illud etiam exſtat apud Macrobium libro primo Saturnaliorum cap. VII.

[7] Μαιόμενοι.] Optime ita Xylander repoſuit pro μαινόμενοι, quod Aldina & Florentina perperam exhibent. neque etiam aliter Salmaſius in ſcriptis Bibliothecæ Palatinæ codicibus invenit. In Voſſiano multa hujus oraculi deſunt.

Ἠδ᾽ Ἀβοριγινίων Κοτύλην, οὗ νᾶσος A
ὀχεῖται·
Οἷς ἀναμιχθέντες, δεκάτην [8] ἐκπέμψατε Φοίβῳ,
[9] Καὶ κεφαλὰς Κρονίδῃ, καὶ τῷ πατρὶ πέμπετε φῶτα. B

ἀλλ᾽ αὐτὸς τῷ χρησμῷ μὴ πειθόμενος, ταῖς προειρημέναις [10] ἐχρήσατο κινήσεσιν.

ἌΒΟΤΙΣ [11], πόλις Αἰγυπτία, ὡς Ἑκαταῖος. ἣν Ἡρωδιανός φησι βαρυτέον. [12] ὁ πολίτης κατὰ μὲν τὸ ἐπιχώριον, Ἀβοτίτης, ὡς νῦν C Κλαυΐτης, καὶ Ναυκρατίτης· κατὰ δὲ Ἑκαταῖον, Ἀβοτιεὺς, ὡς Μάκρος, Μακριεύς. [13] Χάλκις, Χάλκιος, Χαλκιδεύς. Ἄβοτις, Ἀβότιος, Ἀβοτιεύς.

ἈΒΡΕΤΤΊΝΗ [14], χώρα Μυσίας, ἀπὸ D Βρεττίας νύμφης. τὸ ἐθνικὸν, Ἀβρεττηνὸς, [15] ὡς Ἀρριανός φησιν.

ἈΒΡΙΝΆΤΑΙ, Ποντικὸν ἔθνος. [16] ὁ δὲ Τεχνι-

Atque Aboriginum Cotylen, ubi inſula vehitur
Quibus permiſti decimas transmittite Phœbo
Atque Diti capita, & lumina patri mittite.

Sed ipſe oraculo non confidens, prædictis inflectionibus uſus fuit.

ABOTIS, urbs Ægypti apud Hecatæum, quam Herodianus inquit accentu in penultima notari. Ex vernacula regionis conſuetudine hinc formatur civis nomen Abotita, ut Naucratis Naucratita: Sed ex Hecatæi ſententia haberet Abotienſis, uti Macris in genitivo Μάκρεως & inde Μακριεύς Macrienſis: Chalcis Χάλκιος Χαλκιδεύς Chalcienſis, & ita Abotis Ἀβότιος Ἀβοτιεύς, Abotienſis.

ABRETTINE, Myſiæ regio, à Brettia Nympha ita denominata. Hinc fit gentile Abrettenus, uti Arrianus auctor eſt.

ABRINATÆ, gens Pontica. Sed Gram-

[8] Ἐκπέμψατε Φοίβῳ.] Ita repoſuimus pro ἐκπέμψατε Φοίβου, uti legitur in Xylandri editione. Sed videtur eſſe typothetarum σφάλμα. Perperam etiam legitur in aliis ἐπιπέμψατε Φοίβῳ.

[9] Καὶ κεφαλὰς Κρονίδῃ.] Hunc verſum nec Dionyſii Halicarnaſſei interpres nec Opſopæus probè perceperunt, ejus ſenſum hiſce verbis exprimentes.

Atque Jovi capita: & tranſmittite lumina Patri.

Virgilii exemplum ſi imitati fuiſſent, qui Plutonem Jovem Stygium appellat, in errorem non incidiſſent: ait enim ille lib. IV. Æneid.

Sacra Jovi Stygio quæ ritè incepta paravi
Perficere eſt animus. Et Ovidius:
Sæpe tibi eſt Stygii regia viſa Jovis.

Κρονίδης patronymicum maſculinum à Κρόνος *Saturnus* abſolutè poſitum Saturni filium denotat, omnibuſque ejus filiis Jovi, Neptuno, & Plutoni æqualiter convenit: ſed hi optime à Poetis diſtinguuntur, cum patronymico prænomen adſcribitur. Ita apud Homerum legimus Iliad. I.

Ἦ ῥα ἔπειτα, δέ χερσὶν ἑλὼν ...
Ὅς ῥα Διὶ Κρονίδῃ ἀγορεύομεν, αἰὲν ἐόντι.

Et ſimili etiam modo aliis in locis apud eundem ac alios poetas. Quiſnam filiorum Saturni in hoc oraculo intelligi debeat non facile divinaſſem, niſi mihi lux affulſiſſet ex Macrobii libro I. Saturnal. cap. VII, qui idem oraculum in medium producens loco Κρονίδῃ ſcripſit Ἅδῃ, hoc eſt, Diti ſive Plutoni, qui æque ac Jupiter & Neptunus Saturni filius fuit, uti aperte teſtantur ſcriptores Mythologici. Hi tres cum rerum imperium inter ſe eſſent partiti, Jovi cœli regnum, Neptuno maris, & Plutoni inferorum loca obtigerunt. Hinc Cicero in ſecundo de Nat. Deorum: *Terrena autem vis omnis atque natura Diti patri dedicata eſt: qui Dives ut apud Græcos Πλούτων, quod recidant omnia in terras & oriantur è terris.* E terris originem ducunt omnes fructus, & omnia metallorum genera: imo & humana corpora Diti debentur, utpote terrena, quæque poſt mortem à terra recipiuntur. Hinc Horatius Carm. lib. I. Od. IV, ſepulchrum domum Plutoniam nominavit.

Jam te premet nox, fabulæque manes,
Et domus exilis Plutonia.

Et ſic quoque ſæpiſſime apud Homerum: è multis unum adducam exemplum, quod extat Iliad. Γ.

Τὸν δὲ ἀποφθίμενον δῶμεν δόμον Ἄϊδος εἴσω.

Si igitur humana cadavera Plutoni debeantur, genuinus Oraculi ſenſus in eo conſiſtet, ut per Saturni filium non Jupiter, ſed Pluto intelligatur. Sed non magnopere miror ſupradictos viros ad oraculi ſenſum non penetraſſe, cum ipſe Euſebius in eundem ſcopulum impegerit, per Κρονίδην etiam Δία intelligens, ita enim iſte in Conſtantini oratione: ὁ δὲ τῆς Γυμνικῆς συγγραφεὺς Διονύσιος, ὀνομάζει αὐτὸν τὸν Δία ἐν τῷ Ἀπόλλωνι αἱ ἱεραὶ ἀποστελλόμεναι ἐν Ἰταλίᾳ παρὰ τῶν καλουμένων Ἀβοριγινῶν. Hic obiter adhuc notandum eſt Ἀβοριγινῶν pro Ἀβοριγίνων ſcriptum eſſe.

[10] Ἐχρήσατο κινήσεσι.] Ita invenit magnus Salmaſius in Palatinis & nos in Voſſiano codice: ſed ad marginem ſui codicis annotavit, hanc vocem tali ſignificatione apud Græcos non occurrere, pro κινήσεσι legendum eſſe κλήσεσι.

[11] Ἄβοτις, πόλις Αἰγυπτία.] Veteres de hac urbe nullam faciunt mentionem: ſolus Suidas ejus meminit notante Ortelio in Theſauro Geographico. Apud Plinium libro VI. cap. XXIX. legimus: *Oppida eorum expugnavit, quæ ſola invenerit, quo dicemus ordine: Phelcen, Primim, Abotcen &c.* Ubi forte pro *Abotcen Abotin* eſt reſcribendum.

[12] Ὁ πολίτης κατὰ μὲν τὸ ἐπιχώριον, Ἀβοτίτης, ὡς νῦν Κλαυΐτης καὶ Ναυκρατίτης.] Locus hic, fœdiſſime eſt corruptus, nam nullum, quod ſciam, oppidum reperitur, à quo gentile Κλαυΐτης deducitur. Veram lectionem nobis Voſſ. cod. exhibuit. Ὁ πολίτης κατὰ μὲν τὸ ἐπιχώριον. Ἀβοτίτης, ὡς Ναύκρατις, Ναυκρατίτης. Hanc in verſione noſtra ſecuti ſumus.

[13] Χάλκις Χάλκιος Χαλκιδεύς.] Salmaſius ex Palatinæ bibliothecæ codicibus nititur reponere, Χαλκὶς Χαλκίδος Χαλκιδεύς, quam lectionem etiam in Voſſiano MSS. invenientes non probamus: nam non convenit cum Ἄβοτις Ἀβότιος Ἀβοτιεύς. Ex Stephano eſt manifeſtum, hanc vocem gemino gentili gaudere. nempe Χαλκὶς Χαλκίδος, inde Χαλκιδεύς: & præterea Χάλκις Χάλκιος & inde Χαλκιεύς. quod non duntaxat hic legitur, ſed etiam in voce Ἄβαρνος pag. 6.

[14] Ἀβρεττίνη, χώρα Μυσίας.] Malè habet Aldina & Florentina, Ἀβρεττίνη. Hic ſcribendum eſſe Ἀβρεττηνή ſatis innuit gentile inde deductum, quod eſt Ἀβρεττηνός. Simili etiam modo apud Strabonem lib. XII (quem Stephanus plerumque ſequitur) ἱερεὺς μὲν ἦν τοῦ Ἀβρεττηνοῦ Διὸς Μυσίου θεοῦ. μέρος δ᾽ ἔχων ὑπήκοον τὴν Μορζηνήν. Μυσία δ᾽ ἐστὶ καὶ αὕτη καθάπερ ἡ Ἀβρεττηνή. Et ſic quoque apud Suidam legerem, ubi nunc exaratum eſt: Ἀβρεττανία, χώρα ἡ λεγομένη Μυσία, ἀπὸ Βρεττίας νύμφης.

[15] Ὡς Ἀρριανός φησι.] Scribe ὡς Ἀρριανός φησιν: ita enim Salmaſius in MSS invenit.

[16] Ὁ δὲ Τεχνικός φησι.] Suidas, & Stephanus in Ἀπολλωνία, aliique loci. Apollonii Technici meminerunt. Sed præter hunc Apollonium etiam reperi mentionem Euſtathio factam de Herodiano Technico, qui forte, uti nos docet Suidas Apollonii filius fuit. Ita etiam ille ad Iliad. B 365. ὁ δὲ χαλκὸς τὸ ... Ἡρωδιανοῦ. Sed uter horum Τεχνικῶν ſive Grammaticorum hic intelligi debeat non conjecerim facillime, quia proprium nomen non exprimitur.

Τεχνικός φησι καὶ μετὰ τοῦ ρ, καὶ χωρὶς τοῦ ρ λέγεσθ. A

ἌΒΡΟΙ[17], ἔθνος[18] πρὸς τῷ Ἀδρίᾳ Ταλαυτίνων,[19] προσεχὲς τοῖς Χελιδονίοις, ὡς Ἑκαταῖος. βαρύνεται δὲ, ὡς Κίμβροι. οὓς[20] τινές φασι Κιμμερίους.[21] Σκόμβροι, καὶ οὗτοι B ἔθνος, ὡς Σοφοκλῆς.

ἈΒΡΌΤΟΝΟΝ.[22] Λύκος ὁ Ῥηγῖνος χωρίον οἴεται εἶναι.[23] Στράβων δὲ ἐν ἑκκαιδεκάτῳ βιβλίῳ, πόλιν φησὶ, καὶ ἄλλοι.[24] πόλις δὲ Λιβυφοινίκων. καλεῖται δὲ καὶ Νεάπολις, ὡς C Ἔφορος. τὸ ἐθνικὸν οὐκ ἔστιν ἐν χρήσει. ἡ τέχνη δὲ ἐπινοεῖ ἐξ ὁμοιότητος.[25] ὡς γὰρ Ἄθμονον, Ἀθμονεὺς, καὶ Γάργαρον, Γαργαρεὺς, καὶ Σούνιον, Σουνιεὺς, καὶ Σιγεὺς, καὶ Ἰλιεὺς, καὶ[26] Λευκωνιεὺς, καὶ Παντικαπαιεὺς, καὶ Δουλιχιεὺς, οὕτως D Ἀβροτονεύς. ὁ δὲ τῶν οὐδετέρων τύπος ἐστὶν,[27] ὅτι τὸ ἐθνικὸν διὰ τοῦ ηνος ἔχει, ὡς Πέργαμον, Περγαμηνὸς, εἰ μὴ ἀπὸ θηλυκοῦ τοῦ Πέργαμος, ὡς Κύζικος, Κυζικηνός.[28] δυνατὸν δὲ καὶ ἐξ Ἀβροτόνου φάναι τὸ ἐθνικόν.[29] πολλὰ γὰρ τοιαῦτα, μάλιστα ἐν τοῖς δήμοις τῶν Ἀθηναίων,[30] ὡς ἐξ E οἴου δημότης, καὶ ἐκ κηδῶν, ὡς δειχθήσεται.

ἈΒΥ-

Grammaticus inquit hanc vocem legi cum R, & abſque R.

ABRI, populi Taulantinorum ad mare Adriaticum, Chelidoniis proximi, uti Hecatæus tradidit. Figura vocis barytona eſt uti Cimbri, quos quidam Cimmerios appellant. Et Scombri etiam populi, ut Sophocles teſtatur.

ABROTONUM. Lycus Reginus exiſtimat caſtellum eſſe; verum à Strabone lib. XVI, & ab aliis pro urbe habetur. Eſt igitur urbs Libophœnicum, quæ apud Ephorum Neapolis appellatur. Ejus gentile non eſt in uſu; ſed ex ſimilitudine aliorum ars illud comminiſcitur: nam uti à vocibus Athmonum Athmonenſis, Gargarum Gargarenſis, Sunium Sunienſis, & Sigeenſis & Ilienſis, & Leuconienſis, & Panticapænſis, & Dulichienſis, ita etiam Abrotonenſis. Neutrorum autem forma eſt, cum gentile in ηνος deſinit, uti Pergamum Pergamenus, ſi non à fœminino Pergamus deductum ſit, quemadmodum à Cyzicus Cyzicenus. Sed præterea dicere poſſumus ex Abrotono, & illud pro gentile habere; multa enim hoc modo gentilia formantur, quę tamen in Athenienſium Demis maximè locum habent, cum nimirum indicare volumus ex quali populo popularis originem habeat; uti demonſtrabitur.

ABY-

[17] Ἄβροι, ἔθνος.] Perperam in Voſſiano: Ἄβροι, ἔθνος. Quod etiam Aldina & Florentina exhibent.

[18] Πρὸς τῷ Ἀδρίᾳ Ταλαυτίνων.] Sic habent editiones omnes & ſcripti codices. Salmaſius & alii legendum cenſent: πρὸς τῷ Ἀδρίᾳ Ταυλαντίνων.

[19] Προσεχὲς τοῖς Χελιδονίοις.] Optimè ita reſcripſit Xylander pro, προσεχὴς τοῖς Χελιδονίοις. quod Salmaſius in Palatinis codd. & nos in Voſſiano invenimus: neque ab eo diſſentiunt aliæ editiones vulgatæ.

[20] Οὓς τινές φασι Κιμμερίους.] Ita Græci eos appellant teſte Strabone lib. VII. Καὶ ὁ τεκμαίρεται, ὅτι λῃστρικοὶ ὄντες καὶ πλανῆται οἱ Κίμβροι, καὶ μέχρι τῶν περὶ τὴν Μαιῶτιν ποιήσαιντο στρατείαν. ἀπ' ἐκείνων δὲ καὶ ὁ Κιμμερικὸς κληθείη Βόσπορος, οἷον Κιμβρικὸς, Κιμμερίους τοὺς Κίμβρους ὀνομασάντων τῶν Ἑλλήνων. hoc eſt, *Idem non inepta conjectura colligit Cimbros homines fuiſſe prædones ac vagos, armiſque ad Mæotin uſque lacum progreſſos: & fuiſſe ab iis Cimmerium Boſporum denominatum, quaſi Cimbricum, cum Græci Cimbros Cimmeriorum nomine afficiant.* Conſule etiam Plutarchum in vita Marii.

[21] Σκόμβροι, καὶ οὗτοι ἔθνος, ὡς Σοφοκλῆς.] Monſtrum hæc eſt lectio, nec facile dictu eſt, quid ſit reponendum: nemo Geographorum *Scombros* agnoſcit. Suſpicor eſſe legendum: βαρύνεται δὲ, ὡς Κίμβροι, οὓς τινές φασι Κιμμερίους. Στράβων. Κιμμέριοι καὶ οὗτοι ἔθνος, ὡς Σοφοκλῆς. Nam Sophoclem quendam de Cimmeriis ſcripſiſſe auctoritate Etymologici magni comprobatur. Κιμμερίους] φησὶν Ἡρακλείδης ὁ Ποντικὸς [illegible] τοῦ Πόντου εἶναι. γράφεται καὶ Κερβερίους. καὶ ἴσως καὶ Σοφοκλῆς [illegible] γράφει. ὁμοίως καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Βατράχοις. οἷον. Ἢ Κερβερίους λέγω.

[22] Λύκος ὁ Ῥηγῖνος.] Vide Voſſium de Hiſtoricis Græcis lib. I cap XII.

[23] Στράβων δὲ ἐν ἑκκαιδεκάτῳ βιβλίῳ.] Strabonis locus ita ſonat: Εἶτ' ἄλλη λίμνη τοῦδ' ἐλάττων. καὶ μετὰ ταύτην Ἀβρότονον πόλις, καὶ ἄλλαι τινές. *Hinc eſt alius Lacus longè minor, poſt quem eſt Abrotonum urbs, & aliquot alia.*

[24] Πόλις δὲ Λιβυφοινίκων.] Ad hanc urbem etiam ſunt referenda quæ refert Scylax Caryandenſis pag. 46. De ſitu hujus oppidi lege judicium viri incomparabilis J. Voſſii in ſuis ad Melam obſervationibus.

[25] Ὡς γὰρ Ἄθμονον Ἀθμονεύς.] Lege ex MSS. Καὶ γὰρ Ἄθμονον Ἀθμονεύς.

[26] Λευκωνιεύς.] Malè in ſcriptis codd. Λευκωνοεύς. Videtur eſſe gentile deductum à voce Λευκώνιον Æolidis oppidum, de quo Thucydides lib. VIII. Καὶ ἐν Φάναις αὖθις ἄλλῃ μάχῃ ἐνίκησαν, καὶ τρίτῃ ἐν Λευκωνίῳ. *Et ad Phanas rurſus altero prælio & tertio ad Leuconium vicerunt.*

[27] Ὅτι τὸ ἐθνικὸν διὰ τοῦ ηνος ἔχει.] In codice Voſſiano hæc abſque ἔχει leguntur. Reſcribendum videtur: ὅτι τὸ ἐθνικὸν διὰ τοῦ ηνος λήγει.

[28] Δυνατὸν δὲ καὶ ἐξ Ἀβροτόνου φᾶναι τὸ ἐθνικόν.] Manu exarati codd. cum vulgatis conveniunt: ſed pro φᾶναι reſcribendum eſt φάναι. Nam φᾶναι pro φῆναι dictum, eſt infinitivus Aoriſt. I. act. a φαίνω *appareo*: Et φάναι eſt infinit. præſ. a φημὶ *dico*.

[29] Πολλὰ γὰρ τοιαῦτα, μάλιστα ἐν τοῖς δήμοις &c.] Paulò antè Stephanus dixerat gentile nomen hujus urbis non eſſe in uſu, ſed artem tamen innuere, quo pacto ſecundum aliorum oppidorum formam Ἀβροτονεὺς fingi poſſet: hoc ſi cuiquam non placeat, licebit dicere ἐξ Ἀβροτόνου, quandoquidem apud Græcos multa tali forma gentilia reperiantur. non enim expedit ab unoquoque oppidi vocabulo gentile nomen deducere, quemadmodum auctor noſter luculenter in voce Βάρη affirmat, cujus verba, quia hunc locum egregie illuſtrant, huc transferam. Οὐ γὰρ δεῖ ἐν πᾶσι τὸ ἐθνικὸν ζητεῖν, ἀλλ' ἢ τῷ ἐπιρρηματικῷ χρῆσθαι, ὡς ἐπὶ τῶν δήμων. ἢ τῇ γενικῇ μετ' ἀντωνυμίας, ἢ τῷ ἀναλόγῳ, ἢ τῷ συνήθει τῆς χώρας. *Non enim oportet in omnibus gentile quærere, ſed vel adverbio uti, quemadmodum in Demis: vel genitivo cum pronomine: vel analogiâ: vel regionis conſuetudine.* Primò itaque Stephanus ſecundum analogiam Ἀβροτονεὺς, & deinde adverbio cum præpoſitione utens, ἐξ Ἀβροτόνου fecerat. Neque aliter ſe res habet cum lingua noſtra Belgica, in qua nobis etiam non licet à quovis oppido & pago gentilia deducere: à Leyden quidem fit Leydenaar, ab Haarlem Haarlemer, Middelburg Middelburger & ſic porrò: Verum à voce Utrecht non Utrechtenaar ſive Utrechter, neque à Deventer Deventenaar: illa enim non ſunt in uſu, quanquam ad analogiam & formam aliarum urbium facta videantur. Itaque, cum per neceſſitatem gentili utendum ſit, illud Græcorum more formamus: ut enim illis ἐξ Ἀβροτόνου, ita & nobis van Utrecht, & van Deventer dicere licebit.

[30] Ὡς ἐξ οἴου δημότης, καὶ ἐκ κηδῶν, ὡς δειχθήσεται.] Mendo non

A Ἄ'ΒΥΔΟΙ[11], τρεῖς πόλεις. ἡ καθ' Ἑλλήσποντον τῶν Μιλησίων ἄποικος,[12] ὡς Διονύσιος,

Σηστὸς ὅπη ἥ τ' Ἄβυδος ἐναντίον ὅρμον ἔθεντο,

B [13] ἔστι καὶ κατ' Αἴγυπτον τῶν αὐτῶν ἄποικος, ἀπὸ Ἀβύδου τινὸς κληθεῖσα, [14] ἔστι καὶ κατὰ τὴν Ἰαπυγίαν, ἢ Ἰταλίαν, ἣ οὐδετέρως λέγεται, [15] ὡς Φιλέας. [16] ἔστι δὲ καὶ Ἰαπυγίας πολισμάτιον ἐν Πευκετίοις, οὕτω κατ' ὀρθὴν λεγόμενον Ἄβυδον. καὶ [17] εἰ μὴ δὴ εἰκῇ τὴν Ἄβυδον πατεῖν, παρ- C οιμία. τουτέστι, μὴ καταθαρρεῖν αὐτῆς ἐπιβαίνειν. λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν εἰκαίων. [18] οἱ δὲ τὴν ἐν Μιλήτῳ Ἄβυδον οἰκοῦντες, διεβάλλοντο ἐπὶ συκοφαντίᾳ, καὶ μαλακίᾳ. [19] τὸ ἐθνικὸν, Ἀβυδηνός. [40] λέγεται δὲ καὶ τὸ Ἀβυ- D δηνὸν ἐπιφόρημα, ἐπὶ τῶν ἀηδῶν. Σημειω-

τέον

ABYDI. Tres hoc nomine civitates reperiuntur. Prima juxta Helleſpontum, Mileſiorum colonia, de qua Dionyſius.

Ubi Seſtus & Abydus contrariam ſtationem poſuerunt.

Secunda juxta Ægyptum, eorundem colonia, & ab Abydo quodam ita denominata. Tertia juxta Japygiam ſive Italiam, quæ neutro genere effertur, uti Phileas teſtatur. Eſt autem Japygiæ oppidulum in Peucetiis, quod in caſu recto Abydum dicitur. Hinc proverbium: ſi ne temerè quidem Abydum calcare: id eſt: ne quis confidenter illam ingrediatur: etenim de temerariis ſumitur. Enimvero Mileſii qui Abydum incolunt, calumniarum artificii & effæminatæ mollitiæ accuſabantur. Hinc gentile, Abydènus: Nam plerumque de rebus ingratis ſive moleſtis, Abydenorum bellaria dici ſolet. Ve-

rum

non caret hic locus, nam commodus ex hiſce verbis ſenſus non poteſt elici: ita eſſent reddenda: *ſicut ex quali [Demo vel tribu] Popularis, & ex affinitatibus, quemadmodum demonſtrabitur.* Fortaſſe legendum eſt: Ὡς ἐξ οἵου δήμου δημότης, ὡς δειχθήσεται; quorum verborum verſionem exhibemus. Hoc ſi non arrideat, lege: Ὡς ἐξ οἵου δημότης, καὶ ἐκ φυλῶν, ὡς δειχθήσεται: *Sicut ex quali demo Popularis, & ex quibuſnam tribubus [originem ducat:] quemadmodum demonſtrabitur.*

[11] Ἡ κατ' Ἑλλήσποντον τῶν Μιλησίων ἄποικος.] Eoſdem urbis conditores & ſitum agnoſcit Thucyd. lib. VIII. Δερκυλίδας ἀνὴρ Σπαρτιάτης, στρατιὰν ἔχων οὐ πολλὴν παρεπέμφθη πεζῇ ἐφ' Ἑλλησπόντου. Ἄβυδον ἀποστήσων, εἰσὶ δὲ Μιλησίων ἄποικοι. *Dercylidas vir Spartanus, cum non magna militum manu itinere pedeſtri in Helleſpontum miſſus fuit, ut Abydum ad defectionem ſollicitaret: Sunt autem Mileſiorum coloni.* Strabo eam vel a Mileſiis vel Cyzicenis ædificatam refert, ita enim ille lib. XIII. Πρίαπος δ' ἐστὶ πόλις ἐπὶ θαλάττῃ καὶ λιμήν. κτίσμα δ' οἱ μὲν Μιλησίων φασὶν, οἵπερ καὶ Ἄβυδον καὶ Προκόννησον συνῴκισαν κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν, οἱ δὲ Κυζικηνῶν. *Priapus urbs eſt maritima cum portu: quidam a Mileſiis conditam ajunt, eodem quo Abydum & Proconneſum tempore. alii a Cyzicenis.* Marcianus Heracleota ab utroque diſſentit, cum eam vult ab Æolibus conditam eſſe.

Ἑξῆς Σηστὸς καὶ Ἄβυδος αἱ κείμεναι
Ἐπὶ τοῦ στόματος Αἰολέων οὖσαι κτίσεις.

De ſitu opportunitate & peculiari hujus loci natura nemo antiquorum accuratius ſcripſit quam Polybius Hiſtoriarum lib. XVI, ubi refert obſidionem a Philippo factam, & obſeſſorum generoſitatem, ac ſupra quam dici queat excelſum animum, qui tandem urbe capta, ſe ipſos, uxores & liberos vario mortis genere occiderunt. Vide & Liv. XXX. cap. XVII.

[12] Ὡς Διονύσιος.] Scriptor hic ſatis notus paſſim citatur à Stephano. Eſtque verſus 516. qui ab auctore noſtro producitur.

[13] Καὶ ἡ κατ' Αἴγυπτον.] Ptolemæus libro IV tradit urbem eſſe mediterraneam, cum eo convenit Plinius qui ita inquit lib. V. cap. IX. *Infra quod Abydus Memnonis regia, & Oſyris templo inclytum, VII. M. CCCCC. paſſ. in Lybiam remotum a flumine.* De Abydo ita ſcribit Strabo lib. XVII. Ἐν δὲ τῇ Ἀβύδῳ τιμῶσι τὸν Ὄσιριν. ἐν δὲ τῷ ἱερῷ τοῦ Ὀσίριδος οὐκ ἔξεστιν, οὔτε ᾠδὸν, οὔτε αὐλητὴν, οὔτε ψάλτην ἀπάρχεσθαι τῷ θεῷ, καθάπερ τοῖς ἄλλοις θεοῖς ἔθος. *Abydi Oſiris colitur, in ejus templo non licet nec cantori, nec tibicini, nec citharœdo ſacrificium auſpicari, quemadmodum mos eſt aliis Deis.* Et Ælianus de animalibus lib. X. cap. XXVIII. Σάλπιγγος ἦχον βδελύττονται Βουσιρῖται, καὶ Ἀβῦ ν Αἰγυπτία, καὶ Λύκων πόλις. Pro Ἀβῦ hic non eſt ſcribendum Ἄβυλος uti editor ad marginem collocavit, ſed Ἄβυδος ἡ Αἰγυπτία. *Buſirita & Abydus Ægyptia & Lycopolis tubæ ſonitum deteſtantur.* Oppidi hujus etiam meminit Athenæus lib. XV, cujus locum, quia in mendo cubat, producam. Δημήτριος δ' ἐν τῷ περὶ τῶν κατ' Αἴγυπτον, περὶ Ἄβυλον πόλιν τὰς ἀκάνθας ταύτας εἶναί φησι. *Demetrius in libris rerum Ægyptiarum ſcribit ejuſmodi ſpinas circa oppidum Abylon etiam naſci.* Cum nemo veterum de oppido Ægyptio quod Abylon dicitur, mentionem faciat, hic Ἄβυδον eſſe legendum unicuique eſt manifeſtum.

[14] Καὶ ἡ κατὰ τὴν Ἰαπυγίαν, ἢ Ἰταλίαν.] Codex Voſſ. Καὶ ἡ κατὰ Ἰαπυγίαν ἢ Ἰταλίαν. Si mei arbitrii res foret, ſcriberem: καὶ ἡ κατὰ Ἰαπυγίαν τῆς Ἰταλίας. Nam Italia Japygiam continet.

[15] Ὡς Φιλέας.] Conſule Voſſium de Hiſt. Græc. lib. III.

[16] Ἔστι δὲ Ἰαπυγίας πολισμάτιον ἐν Πευκετίοις.] Hic locus procul dubio in mendo cubat, nam Salmaſius poſt ἔστι δὲ in Palatinis codd. lacunam invenit. Cluverius qui nobis accuratiſſimam Italiæ antiquæ deſcriptionem reliquit nullam de hoc oppido facit mentionem & quandoquidem is illud non cognoverit, mihi ad inveſtigandum tempus eſſe terendum non videtur magnopere neceſſarium. Vide Euſtathium cujus verba infra à nobis producuntur.

[17] Εἰ μὴ δ' εἰκῇ τὴν Ἄβυδον πατεῖν.] Peſſimè in Florentina editione Εἰ μὴ δ' εἰκεῖ τὴν Ἄβυδον πατεῖν. Vide Eraſmum de hoc adagio.

[18] Οἱ δὲ τὴν ἐν Μιλήτῳ Ἄβυδον οἰκοῦντες.] Hic locus librariorum incuriâ miſerrime eſt depravatus, licet in ſcriptis & vulgatis codd. conſtanter ita legatur. Magnus ille Eraſmus mendum hoc non eſt odoratus, qui in Adagio *Ne temere Abydum* inſignem ſuam in Geographia imperitiam oſtendit, ubi expreſſis verbis affirmat *in Mileto inſula Abydum* fuiſſe. Procul dubio Stephanus olim ita ſcripſerat: οἱ δὲ Μιλήσιοι τὴν Ἄβυδον οἰκοῦντες, *Mileſii autem Abydum incolentes.* Et ita eſſe legendum manifeſte apparet ex Euſtathio ad Dionyſium de ſitu orbis, qui totum hunc Stephani locum tranſcripſit. Ἔστιν ἐν κοιλῇ τῇ χώρᾳ καὶ τῇ Ἰταλίᾳ, καὶ Ἰταλικὴ πόλις τις λέγεται, οὐδετέρως τὸ Ἄβυδον, καὶ ὅτι ἐπὶ συκοφαντίᾳ καὶ μαλακίᾳ διεβάλλοντο οἱ Μιλήσιοι Ἀβυδηνοὶ ὄντες [quod idem eſt perinde ac ſi dixiſſet οἱ Μιλήσιοι τὴν Ἄβυδον οἰκοῦντες.] Ὅτι δὲ παροιμία, μὴ δ' εἰκῇ τὴν Ἄβυδον πατεῖν, ἀντὶ τοῦ μὴ θαρροῦντας αὐτῆς ἐπιβαίνειν. ἐξ αὐτῆς δὲ καὶ ἑτέρα παροιμία ἐπὶ τῶν ἀηδῶν, τὸ, Ἀβυδηνὸν ἐπιφόρημα. Abydenorum luxuriam & vitam ſolutiorem graphice etiam depingit Athenæus lib. XII.

[19] Τὸ ἐθνικὸν Ἀβυδηνός.] Hoc gentilitio etiam Latini utuntur. Ovidius lib. I. Triſt.

Quoque per anguſtam malè cœpta virginis undas
Seſton Abydena ſeparat urbe fretum.

Livius lib. XXXI. cap. XVII. Abydeni *primo tormentis per muros diſpoſitis, non terra modo adeuntes aditu arcebant: ſed navium quoque ſtationem infeſtam hoſti faciebant.*

[40] Λέγεται δὲ καὶ τὸ Ἀβυδηνὸν ἐπιφόρημα, ἐπὶ τῶν ἀηδῶν.] De hoc adagio & ejus ſenſu lege Eraſmum ad titulum, Abydena Illatio. Athenæum lib. XIV. & Caſaubonum ad hunc locum.

πίου ἦ, ὅτι τοῦ μὲν Α'ραδ☉, Α'ράδι☉, καὶ Τέ- A
νεδ☉ Τενέδι☉ καὶ Τενεδεὺς, καὶ Λέβεδ☉
Λεβέδι☉, τοῦ δὲ Α'βυδ☉, Α'βυδηνός. [41] ἴσως
διὰ τὸ πλησιόχωρον, Κυζικηνὸς, καὶ τὰ
ὅμοια.

rum manifeſtum eſt, à voce Aradus Aradius, Tenedus Tenedius & Tenedenſis, & à Lebedus Lebedius, ſed ab Abydus Abydenus deduci: fortaſſis ob vicinitatem oppidi Cyzici, a quo fit Cyzicenus, & ſimilia ab aliis.

Α'ΒΥΔΩ'Ν [42] Α'βυδῶνος, χωρίον Μα- B
κεδονίας, [43] ὡς Στράβων.

Τηλόθεν ἐξ Α'βυδῶν☉ ἀπ' Α'ξίου εὐρὺ
ῥέοντ☉.

ἐξενεῖται δὲ τὸ ἐθνικὸν, Α'βυδώνι☉, ὡς Κα-
λυδώνι☉.

ABYDON, Abydonis, locus Macedoniæ, uti Strabo teſtatur.

Procul ex Abydone ab Axio late fluente.

Hæc vox in ultima acuitur. Gentile, Abydonius, C veluti Calydonius.

Α'ΒΥΛΛΟΙ [44], ἔθνος πρὸς τῇ Τρωγλο-
δυτικῇ, ἐγγὺς τοῦ Νείλου, [45] ὡς Α'πολλόδωρ☉
δευτέρῳ περιηγήσεως.

ABYLLI, gens juxta regionem Troglodyticam, Nili proxima, uti tradidit Apollodorus lib. ſecundo periegeſeos.

Α'ΒΩ'ΝΟΥ ΤΕΙ'ΧΟΣ [46], πόλις μι-
κρὰ πρὸς τῷ Εὐξείνῳ πόντῳ. [47] ὁ πολίτης D
Α'βωνοτειχίτης, ὡς Γορδιοτειχίτης, τοῦ Γορδίου
τείχ☉.

ABONI MURUS, oppidulum ad Pontum Euxinum, cujus oppidanus Abonotichites dicitur, uti Gordiotichites, quod à Gordii Muro derivatur.

Α'ΓΑ'ΘΕΙΑ [48], πόλις Φωκίδ☉, [49] ὡς
Ε'λλάνικ☉ πρώτῳ Δευκαλιωνείας. [50] ὁ πο-
λίτης, Α'γαθεὺς. E

AGATHEA, oppidum Phocidis, uti perhibet Hellanicus primo Deucalioniæ, cujus oppidanus Agathenſis dicitur.

Α'ΓΑ'ΘΗ [51], πόλις Λιγύων ἢ Κελτῶν.
[52] Σκύμν☉ δὲ Φωκαίων αὐτὴν φησὶν ἐν
τῇ Εὐρώπῃ. [53] Τιμοσθένης δὲ ἐν τῷ στα-
διασμῷ ἀγαθὴν τύχην αὐτὴν φησίν. εἰ δ'
ὕτω λέγοιτο, καὶ ἐξενεῖται ἂν, ὡς ἐπι- F
θετι-

AGATHA, urbs Ligurum ſive Celtarum. Scymnus autem in Europæ deſcriptione eam Phocaenſium urbem eſſe tradidit. Sed Timoſthenes in dimenſione terræ per ſtadia, eam bonam fortunam nominavit; ſi vero ita dixerit & accen-

[41] Ἴσως διὰ τὸ πλησιόχωρον.] Conſtat enim Geographorum teſtimonio, Cyzicum non longe ab Abydo abeſſe. Vide Plinium lib. v. cap. xxxii. Ptolem. lib. v. cap. ii. Et Strabonem lib. xiii.

[42] Α'βυδών.] Hic locus iiſdem verbis apud Suidam legitur: Α'βυδών, Α'βυδῶν☉, χωρίον Μακεδονίας. ὡς Στράβων. Τηλόθεν ἐξ Α'βυδῶν☉ ἀπ' Α'ξίου εὐρὺ ῥέοντ☉.

[43] Ὡς Στράβων.] Nulla apud Strabonem de hoc loco fit mentio, niſi in excerptis libri vii. ubi hæc leguntur [illegible] Ὅμηρ☉ [illegible] Πα[illegible] εἰς Τροίαν [illegible].

Τηλόθεν ἐξ Α'μυδῶν☉ ἀπ' Α'ξίου εὐρὺ ῥέοντ☉.

Vide locum apud Homerum Iliad. B. & Euſtathii commentaria ad hunc locum. Hoc apud Scriptores non eſt inſolens B in M mutari. Vide noſtras obſervationes pag. 5. ad numerum 20.

[44] Α'βυλλοι, ἔθν☉.] Hujus gentis meminit Athenæus lib. xv. notante Ortelio.

[45] Ὡς Α'πολλόδωρ☉ δευτέρῳ περιηγήσεως.] In Voſſiano, περὶ γῆς. Salmaſius hæc ad oram ſui codicis annotavit. Mendoſe in Vet. MS. legitur περὶ γῆς. Recentior habet δευτέρῳ περιηγήσεως. Ad me quod attinet cum Voſſio exiſtimarem, idem eſſe Apollodori opus, quod nunc Περιήγησις, & alias ut in voce Γαυγάμηλα, περὶ γῆς inſcribitur.

[46] Α'βώνου τεῖχ☉.] Hoc oppidum à Ptolemæo lib. v. cap. vi. Galatiæ annumeratur, & ab Arriano in periplo. Hujus quoque oppidi aliquoties meminit Lucianus in Pſeudomante, Vide & Strabonem lib. xii.

[47] Ὁ πολίτης Α'βωνοτειχίτης.] Ita Lucianus Alexandrum quendam impoſtorem ſceleratiſſimum appellat in principio tractatus, qui Pſeudomantis inſcribitur. Sed pro τοῦ Γορδίου τείχ☉. legendum videtur ἀπὸ τοῦ Γορδίου τείχους.

[48] Α'γάθεια.] Nulla de hoc oppido apud antiquos fit mentio.

[49] Ὡς Ε'λλάνικ☉ πρώτῳ Δευκαλιωνείας.] Hujus auctoris & libri Stephanus etiam meminit in Α'στυρ☉ & aliis locis: Sed pro Δευκαλιωνείας alibi Δευκαλιωνίας ſcribitur.

De Hellanico & ejus ſcriptis vide Doctiſſimum Voſſ. de Hiſt. Græc. lib. iv.

[50] Ὁ πολίτης Α'γαθεύς.] Nemo exiſtimet hoc gentile non poſſe formari ab Α'γάθεια, Rationem quare ab Α'γάθεια deducatur Α'γαθεὺς & non Α'γαθειεὺς, leges in voce Σχοινοῦς.

[51] Α'γάθη, πόλις Λιγύων, ἢ Κελτῶν.] Liguria & Ligures olim ad Rhodanum uſque pertigerunt: Nec ad Rhodanum tantum, ſed ad Iberum uſque flumen. quamobrem Ι'βηρες καὶ Λίγυες μιγάδες appellabantur. Qua de cauſa hanc urbem etiam vel Liguriæ vel Celtogalatiæ adſcripſit Stephanus. Strabo lib. iv. Plinius lib. iii. cap. iv. Pomponius Mela lib. ii. cap. v. & Ptolemæus lib. ii. cap. v. eam Narbonenſi Galliæ annumerant.

[52] Σκύμν☉ δὲ Φωκαίων αὐτὴν φησίν.] Videtur hic aliquid excidiſſe; reſcriberem: Σκύμν☉ δὲ Φωκαίων κτίσμα αὐτὴν εἶναι φησίν. Non dubito quin hunc Scymni Chii locum reſpexerit Stephanus, quem ab incomparabili J. Voſſio emendatum hic adſcribam.

- - - - Μεθ' ἣν ἔχοντες εἰς Γ[illegible]
Οἱ Μασσαλίαν κτίσαντες ᾤκησαν Φωκαεῖς
Καὶ [illegible] Ῥοδανὸν ἐκλήθη πόλεις,
Α'γάθην [illegible].

Verum à Scymno videtur differre Strabo, qui urbem à Maſſilienſibus conditam affirmat, ita enim ille lib. iv. *Τούτου δ' ὑπὲρ [illegible] πόλις ἀσφαλὴς ἵδρυται, πλησίον τοῦ Ναρβῶν☉. ἐφ' ᾧ δὲ Α'γάθη, κτίσμα Μασσαλιωτῶν. Supra illum ſita eſt Biltera, urbs bene munita, Narboni vicina: ad hunc Agatha, à Maſſilienſibus condita.* ſed extructa à Phocæenſibus Maſſilia, Maſſilienſes conditores dicti ſunt, qui poſterioribus temporibus fortitudine ſua freti, circumjacentes quoſdam campos in poteſtatem ſuam redegerunt, in quibus munimenta & oppida condiderunt, quædam contra Hiſpanos, & Rhodanuſiam atque Agatham contra barbaros Rhodanum accolentes.

[53] Τιμοσθένης δὲ ἐν τῷ σταδιασμῷ.] De hoc ſcriptore lege Voſſium de Hiſt. Græc. lib. v. cap. xvii.

θετικόν. [54] ὡς τὸ Ἡραῖον τεῖχος· καὶ A Ἥραιον, καὶ Ἑρμαῖος λόφος, καὶ Ἑρμαῖος. [55] ἔστι δὲ καὶ ἄλλη πόλις, ὡς Φίλων, Λιγυστίων, ἀπὸ λίμνης Λιγυστίας. τάχα δ' ἡ αὐτή ἐστι τῇ πρώτῃ, [56] ὡς Εὔδοξος. [57] βαρυτόνεται δέ. τὸ ἐθνικὸν, Ἀγαθῖνος, ὡς Ἀκρα- B γαντῖνος. [58] Ἄβρων γὰρ ἐν τῷ περὶ παρωνύμων τοῖς τοιούτοις καὶ αὐτὸ συνέμιξεν. εἰ δὲ καὶ κύριον εἴη τὸ Ἀγαθῖνος, οὐκ ἀπεικὸς σημαίνειν ἀμφότερα. Σχοινεὺς γὰρ καὶ κύριον, καὶ ποταμοῦ, καὶ ἐθνικόν. [59] καὶ Λυκαῖος, ὁμοίως C Θεσσαλὸς, καὶ Σικανὸς, καὶ Σικελὸς, καὶ μυρία. εἰ δὲ μὴ ὡς ἐθνικὸν τὸ Ἀγαθῖνος [60] ἐκλήθη, [61] τὸν οἰκήτορα λέξομεν Ἀγαθαῖον τῷ κοινῷ λόγῳ. ἢ Ἀγαθεὺς, ὡς Θεσσαλονικεὺς, [62] καὶ Σινδαρεὺς, καὶ D Βερενικεὺς, [63] ἐπεὶ καὶ Ἀγάθεια τῆς Ἀγάθης εὑρίσκεται παραγωγὴ, [64] ὡς Βερενίκεια, καὶ Θεσσαλονίκεια. [65] ἔστι καὶ νῆσος Ἀγάθη Λυκίας. τὸ ἐθνικὸν ὤφειλεν Ἀγαθεύς. [66] ἡ γὰρ χώρα τῷ εἰς δις τύπῳ χαί- E ρει, ὡς Παταρεὺς, Τλωεὺς, Τελμισσεὺς, Κρυεύς.

A accentum in ultima collocaverit, vocem Adjectivè accepit. Idem etiam cernere licet in vocibus Heræus murus, & Heræum; in Hermæus collis, & Hermæus. Eſt autem & alia urbs Ligurum, quæ, uti Philo affirmat, à Liguſtia palude nomen accepit, cujus prima ſyllaba brevis habe- B tur; uti Eudoxus auctor eſt, & accentu in penultima notatur. Hinc gentile Agathinus, uti Acragentinus. Abro enim in libro, quem de Denominativis conſcripſit, idem quoque illis commiſcuit. Si autem vox Agathinus etiam pro no- C mine proprio habeatur, non abſurdum erit ei duplicem ſignificationem aſſignare. Schœneus enim nomen eſt proprium, & fluvii, & gentile: Similiter etiam Lixus, & Theſſalus, & Sicanus & Siculus, & innumera alia. Sed ſi vox Agathinus non tanquam gentile prolata fuerit, D incolam communi idiomate Agathæum nominabimus: aut ſit Agathenſis, uti Theſſalonicenſis, & Sindacenſis, & Berenicenſis: quandoquidem ab Ἀγάθεια, derivativum Ἀγάθη deprehendatur, uti etiam à Βερενίκεια & Θεσσαλονίκεια. Agatha item Lyciæ inſula eſt, unde gentile Agathenſis deri- E vari debet: illa autem regio tali gaudet forma, quæ in δις deſinit, uti etiam Πάταρδις, Τλωδις, Τελμισσίδις, Κρυδις.

ἈΓΑΘΟΥ͂ ΔΑΊΜΟΝΟΣ, νῆσος ἐν τῇ Ἰνδικῇ θαλάσσῃ. τὸ ἐθνικὸν, κατὰ τέχνην ἐξ Ἀγαθοῦ δαίμονος, διὰ τὸ ἄπορον.

BONI GENII inſula in mari Indico ſita eſt. Hinc ſecundum artem formatur gentile, ex F Bono Genio, quia aliud inventu difficile eſt.

B

ἈΓΑ- AGA-

[54] Ὡς τὸ Ἡραῖον τεῖχος, καὶ Ἥραιον &c.] Obſervavimus Stephanum ita etiam diſtinxiſſe in voce Ἡραῖον.

[55] Ἔστι δὲ καὶ ἄλλη πόλις, ὡς Φίλων, Λιγυστίων ἀπὸ λίμνης Λιγυστίας.] In Voſſiano codice inveni. ἔστι δὲ καὶ ἄλλη πόλις, ὡς Φίλων, Λυστίων, ἀπὸ λίμνης Λυστίας. Idem quoque exhibuit Salmaſio vetus & codex recentior. Totus hic locus ἄλλως ἔχων, partim eſt mutilus & partim corruptus: nam pro Λιγυστίων ſine dubio Λιγυστίνων reſcribendum eſt. Deinde poſt illa verba ἀπὸ λίμνης Λιγυστίας (vel ut habent MSS Λυστίας) prorſus pendet ſententiæ ſenſus, & talia videntur deeſſe verba, quibus urbis diſtantia ab hoc lacu, cujus nomen etiam in mendo cubat, terminabatur. Attamen duas fuiſſe *Agathas* in vel circa Narbonenſem Galliam Ptolemæi teſtimonio eſt manifeſtum. Illius ſitum, de qua ſupra mentionem fecimus, hoc modo deſcripſit.

Μιξ τὸ ἀφροδίσιον	κγ	μβ γ
Γαλαγρ. ποτ. ἐκβολαί	κα	μβ γο
Ῥοδανοῦ ποτ. ἐκβολαί	κα δ	μβ ∠ δ
Ἀτακ. ποτ. ἐκβολαί	κα ∠	μβ ∠ δ
Ὀρβι. ποτ. ἐκβολαί	κα ∠ δ	μβ ∠ γ.
Ἀραυρίου ποτ. ἐκβολαί	κβ	μβ ∠ γ.
Ἀγάθη πόλις	κβ δ	μβ ∠ γ.
Σητίον ὄρος	κβ ∠	μβ ∠

De altera Agatha, quam ait eſſe inſulam cum urbe ejuſdem nominis, ita ſcribit, eodem libro & capite ſupra citato. Νῆσοι δὲ ὑπόκεινται τῇ Ναρβωνησίᾳ, Ἀγάθη μὲν κατὰ τὴν ὁμώνυμον πόλιν, ἧς θέσις κβ ∠ μβ ς

[56] Ὡς Εὔδοξος.] Xylander in auctorum à Stephano allegatorum catalogo putat hic forte reſcribendum eſſe, ὡς Εὔδοξος. Salmaſius ad oram ſui codicis quærendum exiſtimat, quiſnam hic ſit, atque cum illo amplius deliberandum cenſeo: nam non invenio Eudoxum, qui ad grammaticam aut proſodiam pertinentia conſcripſit. Marcianus Heracleota equidem meminit alicujus Eudoxii Rhodii in ſectiuncula epitomes undecim librorum Artemidori Epheſii, ſed locus eſt corruptus & ita legendus. ἐν οἷς Ἀρτεμίδωρος ὁ Κυζικηνὸς, καὶ Εὐθυμένης ὁ Μασσαλιώτης, καὶ Φιλέας ὁ Ἀθηναῖος, καὶ Ἀνδροσθένης ὁ Θάσιος, καὶ Κλέων ὁ Σικελιώτης, Εὔδοξός τε ὁ Ῥόδιος, καὶ Ἄννων ὁ Καρχηδόνιος.

[57] Βαρυτόνεται δὲ τὸ ἐθνικόν.] Sic habent ſcripti & vulgati codd. In Voſſiano legitur: βαρυτόνεται τὸ ἐθνικόν, Ἀγαθῖνος.

[58] Ἄβρων γὰρ ἐν τῷ περὶ παρωνύμων.] Producitur hic auctor à Stephano etiam aliis locis. Vide Voſſ. de Hiſt. Græc lib. III.

[59] Καὶ Λυκαῖος.] Variant codices ſcripti & editi. Xylandrum ſequimur, qui ex Λίκαιος, quod exhibent Aldina Florentinaque editiones, Λυκαῖος fecit. Salmaſius in veteri MS, & nos in Voſſiano Λίξος invenimus, quæ vera eſt lectio. Λίξος enim eſt nomen fluvii, oppidi & oppidani. Λίξ, ποταμὸς Μαυρουσίας, καὶ πόλις. τοὺς δὲ Λίξου χαρακτῆρι, καὶ Λίξος τῆς πόλεως.

[60] Ἐκλήθη] Ex codd. Palatinis & Voſſiano ἐκλήθη repoſuimus.

[61] Τὸν οἰκήτορα λέξομεν Ἀγαθαῖον τῷ κοινῷ λόγῳ.] Suſpicor legendum eſſe: Τὸν οἰκήτορα λέξομεν Ἀγαθαῖον τῷ κοινῷ λόγῳ. Nam Siculorum eſt τύπος, cum gentilia in αιος deſinunt, uti fuſius demonſtravimus pag. 3. ad numerum 15. Ex κοινῷ λόγῳ ſive χαρακτῆρι formantur cum in ιος exeunt, uti liquet ex voce Τράγιος & aliis locis.

[62] Σινδαρεύς.] Corrupta, ſine dubio, lectio: ſed qualem veteres & ſcripti & editi exhibent. Fortaſſe Σινδακεὺς legendum eſt.

[63] Ἐπεὶ καὶ Ἀγάθεια τῆς Ἀγάθης εὑρίσκεται παραγωγή.] Et hic etiam aliquid excidiſſe videtur. Legerem ἐπεὶ καὶ ἀπὸ τῆς Ἀγάθεια τῆς Ἀγάθης εὑρίσκεται παραγωγή. Hanc figuram, qua ab Ἀγάθεια Ἀγάθη deducitur, infra in voce Ἀγάμεια Stephanus σχηματισμόν appellavit. Vide noſtras obſervationes ad illum locum.

[64] Ὡς Βερενίκεια καὶ Θεσσαλονίκεια.] Nam ex illis vocibus etiam fit Βερενίκη, & Θεσσαλονίκη.

[65] Ἔστι καὶ νῆσος Ἀγάθη Λυκίας.] Quænam hæc ſit Lyciæ inſula ex antiquis mihi hactenus non eſt compertum.

[66] Ἡ γὰρ χώρα τῷ εἰς δις τύπῳ χαίρει.] Hunc canonem etiam legimus in Σίδηνα, πόλις Λυκίας, & aliis locis.

A ἈΓΆΘΥΡΣΑ[67], πόλις Σικελίας, ὡς Πολύβιος ἐνάτῃ. τὸ ἐθνικὸν, Ἀγαθυρσαῖος. οὐ γὰρ ἀήθης ὁ τύπος τοῖς τῆς Σικελίας οἰκοῦσι. Ἱμεραῖος γὰρ, καὶ Ἐνναῖος, καὶ Καταναῖός φασιν.

AGATHYRSA, urbs Siciliæ, de qua Polybius libro IX. cujus gentile Agathyrſæus dicitur. Qui loquendi modus Siciliam habitantibus non eſt inſolens, uti ex aliis apparet, dicunt enim Himeræus, Ennæus & Catanæus.

B ἈΓΆΘΥΡΣΟΙ[68], ἔθνος ἐνδοτέρω τοῦ Αἵμου. [69] κέκληνται δὲ ἢ ἀπ' Ἀγαθύρσου τοῦ Ἡρακλέους. ἢ, [70] ὡς Πείσανδρος, [71] ἀπὸ τῶν θύρσων τοῦ Διονύσου. ὁ τόνος βαρύς. [72] τὰ εἰς ος, ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ἔχοντα τὴν πρὸ τέλους εἰς ἀμετάβολον λήγειν, βαρύνεται. [73] Μέγαρ- C σος, πόλις Σικελίας. [74] Μαίμαρσος, πόλις Ἴστρων. οὕτως Ἀγάθυρσος, καὶ κύριον, καὶ ἐθνικόν. λέγονται καὶ Ἀγαθύρσιοι κτητικῶς, ἢ ἐθνικῶς. [75] ἀπὸ δὲ τοῦ Καβακηνοῦ οἴεται Δίδυμος κατὰ συγκοπὴν Κάβασσος. πόλις δὲ D αὕτη Ὀθρυονέως, περὶ ἧς βιβλίον ὅλον συνέγραψε. [76] διαχθήσεται δὲ ἐν τῷ περὶ αὐτῆς λόγῳ, τοῦτο ψεῦδος.

AGATHYRSI, populi interiora Æmi incolentes; aut ab Agathyrſo Herculis filio; aut (perhibente Piſandro) à Bacchi Thyrſis ita dicti. Nomina in ος, plures quam duas ſyllabas habentia, quorum antefinalis cum immutabili deſinit, gravi tono efferuntur, uti liquet ex vocibus Megarſus, oppidum Ciliciæ, Mæmarſus, oppidum Iſtrorum, ita etiam Agathyrſus, quod proprium eſt & gentile. Agathyrſii præterea etiam poſſeſſive & gentilitiè dicuntur. Exiſtimat autem Didymus, à voce Cabaceſus derivari per ſyncopen Cabaſſus. Ipſa autem Othryonei civitas eſt, de qua totum librum conſcripſit. Sed demonſtrabitur eſſe falſum, quando nobis de illa eſt ſermo.

ἈΓΑΜΗ'ΔΗ[77], τόπος περὶ Πύῤῥαν τῆς Λέσβου,

AGAMEDE, locus circa Pyrrham Lesbi,

[67] Ἀγάθυρσα, πόλις Σικελίας, ὡς Πολύβιος ἐνάτῃ.] Variis modis hujus oppidi vocabulum apud auctores Græcos ac Latinos depravatum reperitur. Apud Strabonem lib. VI. Ἀγάθυρνον. apud Plinium alias *Agathyrnum* & interdum *Agathyrſum*: Apud Ptolemæum Ἀγάθυρνον: in Antonini Itinerario *Agatinnum*, & apud Stephanum noſtrum & Suidam Ἀγάθυρσα. Sed quia apud Livium Polybii compilatorem lib. XXVII. *Agatirna* legitur, à Polybio procul dubio ſcriptum fuit, uti cenſet Cluverius, Ἀγάθυρνα, quandoquidem apud omnes pariter Græcos in tertia Syllaba eſt Y. quod facillimè librariorum lapſu depravari potuit voci σ addendo, quia continuò apud Stephanum ſequitur vocabulum Ἀγάθυρσοι. De conditore & vetuſtate hujus urbis lege Diodorum Siculum lib. IV.

[68] Ἀγάθυρσοι, ἔθνος ἐνδοτέρω τοῦ Αἵμου.] Suidas hunc Stephani locum iiſdem verbis tranſcripſit. Salmaſio hujus loci lectio ſuſpecta videtur, qui potius reponeret; Ἀγάθυρσοι. ἔθνος ἐπέκεινα τοῦ Αἵμου. Verum in ſcriptis & vulgatis codd. nullam variationem reperi. De hujus gentis ſede mirè diſſentiunt geographi: A quibuſdam in Thracia ad Hæmum montem collocantur, inter quos & Stephanus: plures vero in Sarmatia Europæa ut Ptolemæus lib. III. cap. V. Et Marcianus Heracleota in Sarmatiæ periplo. Ἔθνη ἐστὶ ἱκανὰ οἰκοῦντα τὴν Σαρματίαν, ἃ ἄγουσιν γῆς ... τοῦ Χρόνου ποταμοῦ οἱ Ἀγάθυρσοι. [lege Ἀγάθυρσοι.] τὸ ἔθνος τῆς ἐν Εὐρώπῃ Σαρματίας ἐστίν. De *Agathyrſorum* moribus & inſtitutis lege Herodot. lib. IV. in Melpomene.

[69] Κέκληνται δὲ ἢ ἀπ' Ἀγαθύρσου τοῦ Ἡρακλέους.] Refert Herodotus lib. IV. Herculem Geryonis vaccas agentem, tandem in terram, quæ dicitur Hylæa, deveniſſe, ibique in antro quandam inveniſſe virginem ancipitis naturæ, humanæ ac ſerpentinæ, quæ ex eo tres filios concepit, nempe Agathyrſum, Gelonum, & Scytham: ab hoc igitur Herculis filio *Agathyrſi* nomen ſortiti ſunt.

[70] Ὡς Πείσανδρος.] Ubicunque à Stephano hic auctor allegatur, operis nomen reticetur. Quæ hic producuntur Herculem ſpectant, de quo Piſandrum ſcripſiſſe Athenæi teſtimonio evincitur. ita enim ille lib. XI. Πείσανδρος ἐν δευτέρῳ Ἡρακλείας τὸ δέπας ἐν ᾧ διέπλευσεν ὁ Ἡρακλῆς τὸν ὠκεανόν. *Piſander libro ſecundo hiſtoriæ Herculis pateram eſſe tradit, qua vectus Hercules oceanum trajecit.*

[71] Ἀπὸ τῶν θύρσων τοῦ Διονύσου.] Euſtathius ad verſum 310. Dionyſii de ſitu orbis totum hunc Epitomatoris locum tranſcripſit. ὁ δὲ τὰ ἐθνικὰ γράψας οὕτω φησί, Γελωνὸς πόλις Σαρματίας &c. mox hæc ſequuntur: περὶ δὲ τῶν Ἀγαθύρσων ὁ αὐτὸς λέγει, ὅτι ἀπὸ Ἀγαθύρσου υἱοῦ Ἡρακλέους οὕτω λέγονται, ἢ ἀπὸ τῶν θύρσων τοῦ Διονύσου. κλάδοι δέ εἰσιν οἱ θύρσοι οὓς ἐν ταῖς τοῦ Διονύσου τελεταῖς φέρουσι. Hoc eſt: *Qui de Gentilibus ſcripſit, ita refert: Gelons oppidum Sarmatiæ &c. Idem de Agathyrſis perhibet, ita denominari ab Agathyrſo Herculis filio, ſive à Bacchi Thyrſis: Thyrſi autem ſunt rami, quos in Bacchi feſtis geſtant.*

[72] Τὰ εἰς ος, ὑπὲρ δύο συλ. &c.] Legerem: Τὰ εἰς σος, ὑπὲρ δύο συλλαβὰς &c. Nam non producuntur alia exempla, quam quæ in σος terminantur.

[73] Μέγαρσος, πόλις Σικελίας.] Hæc corrupta ſunt in ſcriptis & vulgatis libris: lege confidenter: Μέγαρσος, πόλις Κιλικίας. Ipſe Stephanus. Μέγαρσος, μικρὸς ὄχθος ἐν Κιλικίᾳ. Imperiti librarii pro Κιλικία ſæpenumero Σικελία, & pro Σικελία vice verſa Κιλικία ſcripſerunt, quod diligens lector non tantum apud Stephanum noſtrum, ſed etiam apud alios auctores obſervabit. Invenitur tamen & per ε in prima ſyllaba ſcriptum apud Lycophronem verſu 443.

Αἰπὺς δ' ἀλιβαφὴς ὄχμος ἐν μεταιχμίῳ
Μέγαρσος ἀγνῶν ἱερῶν σταθήσεται. Id eſt.
Altus autem excelſuſque tumulus, Megarſus
In medio ſacrorum ſtabit ſepulchrorum.

Plura producam, cum ad vocem ipſam pervenerimus.

[74] Μαίμαρσος, πόλις Ἴστρων.] Salmaſius in optimo Palatino codice invenit, Μασμαρσος πόλις Ἴστρων. Probam hanc lectionem & nobis Voſſianus cod. ſuppeditavit. Suſpicor vocem Μασμαρσος eſſe corruptam, nam nemo veterum de hoc Iſtrorum oppido mentionem facit: commodiſſime hic poſſet reſtitui Μάγαρσος, ſi Iſtrorum eſſet civitas.

[75] Ἀπὸ δὲ τοῦ Καβακηνοῦ, οἴεται Δίδυμος κατὰ συγκοπὴν Κάβασσος. πόλις &c.] Quomodo hæc verba cum præcedentibus cohæreant non video, ac proinde ante vocabulum ἀπὸ aſteriſcum collocarem, quandoquidem multa ibidem exciderunt. Pergit auctor: πόλις δὲ αὕτη Ὀθρυονέως. Et hæc verba luxata ſunt & confuſa, ad quæ intelligenda & illuſtranda omninò facit locus noſtri Epitomatoris in Κάβασσος ex quo conjecturam facimus totum hunc locum ita eſſe legendum: Ἀπὸ δὲ τοῦ Καβακηνοῦ, οἴεται Δίδυμος κατὰ συγκοπὴν τοῦ Καβασσός. πόλις δὲ αὕτη Καππαδοκίας, πατρὶς Ὀθρυονέως.

[76] Διαχθήσεται δὲ ἐν τῷ περὶ αὐτῆς λόγῳ, τοῦτο ψεῦδος.] Rejicit nos Epitomator in alium locum, quem legimus atque relegimus, nihil prorſus eorum quæ hic promittuntur invenientes, unde apertiſſimè liquet, nos duntaxat Stephani epitomen habere.

[77] Ἀγαμήδη τόπος περὶ Πύῤῥαν τῆς Λέσβου.] Plinius lib. V. cap. XXXI. circa Pyrrham oppidum hoc nomine collocat, ſed quod ſuo tempore omninò interierat.

Λέσβῳ, [78] ἀπὸ Ἀγαμήδης τῆς Μακαρέως, A [79] τῆς καὶ Πύῤῥας ἐπικληθείσης. ἔστι καὶ κρήνη Ἀγαμήδη, [80] ὡς Νικόλαος ἐννάτῳ. [81] τὸ ἐθνικὸν, Ἀγαμήδεια κατὰ τέχνην, ὡς Νικομήδεια.

Lesbi, ita vocata ab Agamede Macariæ filia, quæ Pyrrha cognominata fuit. Eſt præterea fons qui Agamede dicitur, uti Nicolaus refert lib. IX. Hinc ſecundum artem fit gentile Agamedenſis, uti Nicomedenſis.

ἈΓΆΜΕΙΑ [82], ἄκρα, καὶ λιμὴν περὶ B τὴν Τροίαν, ὡς Ἑλλάνικος ἐν δευτέρῳ. [83] ἐκλήθη δὲ ἀπὸ τοῦ ἄγαμον τὴν Ἡσιόνην ὑπ' αὐτοῦ παραδοθῆναι τῷ κήτει. [84] λέγεται δὲ καὶ Ἀγάμη, ὡς πρέσβεια, πρέσβη, καὶ τὸ βασίλεια κατὰ συναλοιφὴν βασίλη, οὕτως Ἀγάμεια, C Ἀγάμη. δύναται δὲ καὶ τὸ Ἀγάμεια ἐκ τοῦ Ἀγάμη, ὡς τὸ Πηνελόπεια, ἐκ τοῦ Πηνελόπη. τὸ ἐθνικὸν, Ἀγαμεύς, ὡς τῆς Μαντινείας, Μαντινεύς. λέγεται καὶ Μαντίνη κατὰ συναλοιφὴν παρ' Ἑκαταίῳ. καὶ Ἀγαμεάτης, [85] ὡς Σελεάτης. D εἴρηται γὰρ ἡ Ζέλεια, καὶ Ζέλη. ὥστε εἶναι τοῦ Ἀγάμεια τὸ Ἀγαμεάτης, ὡς τὸ Ζελεάτης.

AGAMEA, promontorium cum portu circa Trojam, uti ſcribit Hellanicus in lib. II. Ab eo autem ita appellatur, quod Heſione penes ipſum nondum nupta ceto fuerit tradita. Vocatur etiam Agame, uti à πρέσβεια, legatio, πρέσβη, & à βασίλεια, regnum, βασίλη derivatur commixtione duarum vocalium in unam, ita etiam ab Agamea Agame deducitur. Verum ex voce Agame etiam Agamea formari poſſet, uti ex voce Penelope Penelopea. Gentile eſt Agamenſis, uti à Mantinea Mantinenſis: Et per contractionem duarum vocalium in unam, etiam Mantine dicitur apud Hecatæum. Et Agameates, uti Zeleates. Zelea enim etiam Zele dicta eſt. Adeo ut ex Agamea Agameates, ſicuti Zeleates, formari poſſit.

ἌΓΑΜΟΣ [86], πόλις περὶ Ἡράκλειαν τὴν Ποντικήν. ὠνόμασται δὲ ἀπὸ παλαιᾶς βασιλίδος, [87] ἣ στέρξασα παρθένον καὶ κυνηγὸν * αὐτήν. E ὁ πολίτης, Ἀγάμιος.

AGAMUS, oppidum circa Heracleam Ponticam. Ita autem appellatum à veteri regina, quæ cum eſſet virgo venatorem Ἄγαμον id eſt, nuptias non expertum adamavit. Oppidanus inde Agamius dicitur.

ἈΓΒΆΤΑΝΑ [88], πολίχνιον Συρίας. Ἡρό-

AGBATANA, oppidulum Syriæ, apud Hero-

[78] Ἀπὸ Ἀγαμήδης τῆς Μακαρέως.] Fortaſſe Agamedes patrem Euſtathius commemorat ad Odyſſ. Λ. pag. 1415. Οὗτο δὲ ἡ τοῦ Αὐγέου θυγάτηρ φασὶ τοῦ βασιλέως τῶν Ἐπειῶν, ἡ ἐν Ἰλιάδι κειμένη Ἀγαμήδη, φαρμακὶς ἦν. Et Hercules habuit filiam *Macariam* teſte Plutarcho, nam is ita in Pelopida. ὧν αἱ μὲν ἐν Ἄργει παρθένοι... τῶν μὲν παλαιῶν παρθένων Μενοικέως τοῦ Κρέοντος, καὶ Μακαρίαν τὴν Ἡρακλέους. Vide etiam Pauſaniam in Atticis.

[79] Τῆς καὶ Πύῤῥας ἐπικληθείσης.] Malè in Voſſiano cod. τῆς καὶ Πύῤῥας ἐπικληθεῖσα. Salmaſius eandem lectionem in optimo Palatino inveniſſe teſtificatur.

[80] Ὡς Νικόλαος ἐννάτῳ.] Licet à Stephano paſſim hic auctor ſine cognomine producatur, haud tamen alius erit intelligendus quam *Nicolaus Damaſcenus*; de cujus ſcriptis & tempore quo vixerit lege Voſſium de Hiſt. Græc lib II cap IV.

[81] Τὸ ἐθνικὸν Ἀγαμήδεια, κατὰ τέχνην, ὡς Νικομήδεια.] Vel cæcus, vel mente captus, qui non perciperet hunc locum in fœdiſſimo mendo cubare. Salmaſius ad marginem ſui codicis ita conatur emendare. τὸ ἐθνικὸν Ἀγαμηδεύς, κατὰ τέχνην, ὡς Νικομηδεύς. ſed non ſatis felici conjecturâ: nam à Νικομήδεια non fit gentile Νικομηδεύς, ſed Νικομηδεύς, ut ipſe Stephanus perhibet. Legerem itaque: Τὸ ἐθνικὸν Ἀγαμηδεύς, κατὰ τέχνην, ὡς Νικομηδεύς. Nam à vocibus Ἀγάμη, Θεσσαλονίκη, Βερονίκη & ſimilibus, Ἀγαμεύς, Θεσσαλονικεύς & Βερονικεύς Epitomator noſter ſolet deducere.

[82] Ἀγάμεια ἄκρα καὶ λιμήν.] Heſychii locus, de mendo mihi eſt ſuſpectus, cum inquit Ἀγαμίας, ἔνθα αἱ παρθένοι ἐξετίθεντο τῷ κήτει. τινὲς δὲ, πολίχνιον.

[83] Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ τοῦ ἄγαμον τὴν Ἡσιόνην ὑπ' αὐτοῦ παραδοθῆναι τῷ κήτει.] Hanc fabulam omnibus cum ſuis circumſtantiis reliquit nobis Apollodorus lib. II. Vide etiam Hyginum Fab. LXXXIX, & Lycophronis Scholiaſtam pag. 83. & pag. 154.

[84] Λέγεται δὲ καὶ Ἀγάμη, ὡς πρέσβεια πρέσβη, καὶ τὸ βασίλεια κατὰ συναλοιφὴν βασίλη.] Quid ſit συναλοιφὴ norunt probe Grammaticorum filii: nimirum eſſe unionem ſive commixtionem duarum ſyllabarum, quantum ad vocales, in unam. Vide Quintilianum lib. I. cap. IV. Sed rem ipſam magis illuſtrabimus, ſi eandem aliis exemplis ex Stephano productis demonſtremus, ita enim ille in voce Ψυττάλεια. Ἡρωδιανὸς μὲν Ψυττάλην αὐτὴν καλεῖ. ἔοικε δὲ τὸ Ψυττάλεια πρωτότυπον εἶναι, ὡς Ἀπάμεια, Μαντίνεια, Εὔβοια, Ζέλεια, ἀφ' ὧν κατὰ συναλοιφὴν ἐγένετο Ἀπάμη, Μαντίνη, Ζέλη, Ἐρύθη, περὶ ὧν κατὰ τοὺς οἰκείους εἰρήκαμεν τόπους. Vide eandem ſynalœpham in voce Ἐρύθεια. Hanc materiam etiam tractat Euſtathius ad Dionyſium pag. 25, & Salmaſius in Plinianis exercit. pag 698

[85] Ὡς Σελεάτης.] Ita habent libri ſcripti & editi, ſed malè. Lege Ζελεάτης.

[86] Ἄγαμος, πόλις περὶ Ἡράκλειαν.] In Voſſiano: Ἀγάμη, πόλις περὶ Ἡράκλειαν.] Verum vocabulum urbis ibi corruptum videtur, nam juſtam literarum ſeriem non ſequitur.

[87] Ἣ στέρξασα παρθένον καὶ κυνηγὸν * αὐτήν.] Hæc loci lectio prorſus eſt levata & confuſa æque in ſcriptis atque editis codicibus. In Voſſiano pro παρθένον invenimus παρθένος, & ita etiam exhibuit Salmaſio optimus codex Palatinus: & pro αὐτὴν in alio MS. αὐτὸν reperit, unde ſuſpicabatur hanc veram fuiſſe loci lectionem: ἣ στέρξασα παρθένος τὸν κυνηγὸν αὐτόν. Sed doctiſſimi viri ſententiæ non poſſum aſſipulari: ſenſus enim foret planior & melior, ſi legeretur: ἣ στέρξασα παρθένος τὸν κυνηγὸν ἄγαμον. Hæc mihi probiſſima videtur loci lectio, & quæ proximè ad etymologiam oppidi accedit.

[88] Ἀγβάτανα, πολίχνιον Συρίας.] Actum agerem ſi poſt Scaligerum & Bochartum viros profundiſſimæ eruditionis, de origine hujus vocis aliquid tentarem proferre. Specioſi ſunt quæ habet Bochartus in ſuo Phaleg. lib. III. cap XIV: ſed ſpecioſiora mihi videntur quæ refert Scaliger in ſuis ad Euſebium animadverſionibus. Fatemur Herodot lib I. commemorare, Deiocem urbis conditorem ita conſtituiſſe mœnia, ut ſinguli ambitus, qui numero erant ſeptem, alteris gradatim eſſent ſublimiores, ſolique pinnis pronunerent. Singulæ autem pinnæ ſuis diſtinctis fulgebant coloribus. Nam primi ambitus pinnæ, colore erant albicanti, ſecundi nigro, tertii purpureo, quarti cæſio, quinti ſandaracino. poſtremi vero duo, alter argenteas, & alter deauratas habebant pinnas. Sed ſciendum

A Ἡρόδοτος τρίτῳ. οἱ δὲ νῦν Βατάνειαν αὐτὴν καλοῦσι. τὸ ἐθνικὸν, Βαταναιώτης, ὡς Ῥαφάνεια, Ῥαφανεώτης. Δημήτριος δέ φησιν Ἀγβάτανα δισσά, τὰ μὲν τῆς Μηδίας, τὰ δὲ τῆς Συρίας. Κτησίας δὲ πανταχοῦ τῶν Περσικῶν τὰ παρὰ Μήδοις Ἀγβάτανα διὰ τοῦ α

B γράφει. παρὰ δὲ τοῖς ἀρχαίοις, διὰ τοῦ ε τὸ Περσικὸν, ὡς δειχθήσεται. παρὰ Χάρακι δὲ καὶ αὐτὴ διὰ τοῦ ε, ἣν καὶ Ἐπιφάνειαν φασὶ κεκλῆσθαι. Ἡρωδιανὸς δ' ἐν τῷ περὶ συντάξεως στοιχείων ἐγκρίνει τὴν διὰ τοῦ κ γρα-

C φὴν, παραιτούμενος τὴν διὰ τοῦ γ, λέγων οὕτω. μή τι ἄρα παρακινδυνεύει τὸ β ὑποτετάχθαι τῷ γ, ἐν οἷς ὑποτέτακται ἐν τῷ λάγβα, τὰ ὅρκια. τὴν δὲ διὰ τοῦ γ γραφὴν, καὶ ἐν τῷ ε δηλώσομεν. καὶ Ἑλ-

D λάδιος ἐν τῷ α στοιχείῳ παρέθετο τὸ ἐθνικὸν, Ἀγβατανηνός. τοῖς Πέρσαις γὰρ συνήθης ὁ τύπος. λέγουσι γὰρ Καμβυσηνοὺς, Παραιτακηνοὺς, Σωφηνοὺς, ὡς δειχθήσεται. καθ' Ἕλληνας δὲ, Ἀγβατανεύς. δείξομεν δ' ἐν τῷ

E β, ὅτι ἡ καθ' ἡμᾶς Βατάνεια, καὶ Βατάνεια καλεῖται. καὶ τὸ ἐθνικὸν, Βαταναιώτης.

A Herodotum tertio. Aliqui autem, eam urbem Bataneam nunc appellant. Gentilitium inde eſt, Bataneotæ, ut, Rhaphanea, Rhaphaneotæ. Demetrius vero inquit gemina eſſe Agbatana, alia quidem Mediæ, alia vero Syriæ. Sed Cteſias paſſim in Perſicis Medorum Agbatana

B cum a ſcribit: Sed ab antiquis, oppidulum illud Perſicum cum ε ſcribebatur, uti demonſtrabitur. A Charace autem hæc ipſa urbs cum ε effertur, quam etiam Epiphaneam nominatam fuiſſe ajunt. Enimvero Herodianus in libro

C de conſtructione literarum ſcriptionem cum κ approbat, & illam cum γ repudiat, ita dicens. An non forte vitii diſcrimen habet, β pro γ ſuppoſitum eſſe, in quibus ſupponitur, ut in iſto, λάγβα, τὰ ὅρκια. Lagba juramenta. Scriptionem vero cum γ etiam in litera ε indicabimus. Et

D Helladius in litera A collocavit gentile, Agbatanenus; quæ formatio Perſis eſt ſolita: Dicunt enim Cambyſenos, Paretacenos, Sophenos, uti demonſtrabitur. Apud Græcos vero Agbatanenſis dicitur. Indicabimus porrò in litera β, quod Batanea apud nos, etiam

E Batanea vocatur, cujus gentile, Bataneotæ.

A'T- A G-

ſciendum eſt hoc de magna Mediæ civitate [illegible]. Unde igitur oppidum Syriæ nomen accepit? Nemo certè [illegible] duas diverſas urbes, licet eodem gaudeant nomine, [illegible] modo [illegible] & forma [illegible]. Ac primùm, ſi Ecbatanorum, quæ ſunt in Syria, nominis originem derivare non poſſumus à colore [illegible], quo Medorum Ecbatanorum mœnia [illegible], præſtabit mea quidem ſententia utrique urbi [illegible] non cum Scaligero [illegible] nomine בתן *Bethan* [illegible], quod *regiam* ſive *palatium* denotat: in quo teſte Strabone lib. xi Parthi [illegible], & Perſæ hieme [illegible], unde ab eodem ſpeciali nomine *Χειμάδιον Hybernaculum* [illegible].

[illegible] Οἱ δὲ νῦν Βατάνειαν αὐτὴν καλοῦσι] In Voſſiano codice legitur: [illegible]. Apud Iſidorum Characenum [illegible], quod ibi perperam pro [illegible] ſcriptum videtur. Nam paulo poſt ſequitur [illegible].

[illegible] Τὰ μὲν τῆς Μηδίας, τὰ δὲ τῆς Συρίας] Nuſquam mutat Salmaſius, & conſtanter ita habent vulgatæ editiones. Codex Voſſianus: τὰ μὲν τῆς Μηδίας, τὰ δὲ τῆς Συρίας. [illegible] Stephano olim ſcriptum fuiſſe [illegible] eo loco, [illegible] voce [illegible] Κασπίας [illegible]. A Strabone quoque paſſim [illegible] non [illegible], & ab Herodoto Μηδικὴ, qui lib. III eandem diſtinctionem inter Syriæ & Mediæ [illegible] adhibet, [illegible] quem Stephanus reſpicit hic producemus [illegible].

[illegible] Κτησίας δὲ πανταχοῦ τῶν Περσικῶν, τὰ παρὰ Μήδοις Ἀγβάτανα διὰ τοῦ α γράφει] Nullum tamen in Cteſiæ excerptis hujus rei veſtigium invenimus. Paſſim Ἐκβάτανα, non verò Ἀγβάτανα ibi legitur.

[illegible] Διὰ τοῦ ε, τὸ Περσικὸν] Magnus Salmaſius id in margine ſui codicis ingenue profitetur, [illegible], quid Stephanus ſibi hiſce verbis velit. Proinde & nos [illegible] dedimus. Fortaſſe ſcribendum [illegible], & [illegible] ad Ἀγβάτανα, in quibus Perſæ hieme degebant, uti mox diximus. Verum ſi [illegible] tum ſubintelligeretur [illegible], uti noſtra exhibet verſio: & tunc mea confirmatur conjectura, quod Charax idem illud oppidulum cum ε ſcripſerit.

[illegible] Ἡρωδιανὸς δ' ἐν τῷ περὶ συντάξεως στοιχείων] Libri ſcripti & editi inter ſe non conveniunt. Xylandri lectionem exhibemus, quam etiam magnus Salmaſius in vetere codice reperit. Aldina Florentinaque editiones habent: Ἡρωδιανὸς δ' ἐν τῷ περὶ συντάξεως στοιχείων: & ſic idem Salm. in recentiore MS. invenit.

[illegible] Ἐν οἷς ὑποτέτακται ἐν τῷ λάγβα, τὰ ὅρκια] Conſtanter ita legunt editiones omnes, [illegible] codicibus nihil [illegible]. Imo omnia circa hunc locum adeo ſunt turbata & inſeſtata, ut verear me operam perdituram omnem, ſi conjecturam velim exſequi. Incomparabilis Salmaſius hunc locum ſollicitavit, & fortaſſe correxit, verum [illegible] codicis margine [illegible] lectionem & vetuſtate adeo [illegible], ut ex iis commodum ſenſum percipere nequeam. At primùm, ſi [illegible] foret [illegible] Herodiani [illegible] hoc modo: [illegible] Συρίας. Longiſſimè quidem hæc [illegible] lectione [illegible], ſed ſi quid [illegible] & certius [illegible], ea lubentiſſimè amplectar.

[illegible] Καὶ Ἑλλάδιος ἐν τῷ α στοιχείῳ παρέθετο τὸ ἐθνικόν] Et hic locus mihi de mendo eſt ſuſpectus: legendum fortaſſe [illegible] Ἑλλάνικος ἐν τῷ α [illegible]. Vel Ἑλλάνικος ἐν [illegible]. Salmaſius in vetere codice [illegible] expreſſum invenit, & nos in Voſſiano [illegible] cum utroque Salmaſii [illegible]. Sed quod pro Ἑλλάδιος reponendum puto Ἑλλάνικος, hæc eſt cauſa, quod nullum inveniam Helladium [illegible] Hellanici mentionem facit Athenæus lib. XI hiſce verbis: [illegible] Ἑλλάνικος [illegible] Ναυμάχων [illegible]. Hellanicum de Gentium nomine [illegible] *Nomadum* [illegible] in hoc eſſe, quam [illegible]. Et ſi [illegible] Hellanici opus, [illegible] fuiſſe noſtri auctoris operi hinc ſufficienter [illegible].

[illegible] Λέγουσι γὰρ Καμβυσηνούς] Ita habent vulgati codices: ſcribe: λέγουσι γὰρ Καμβυσηνοὺς, ut MSS. exhibent.

[illegible] Παραιτακηνούς] Ita perperam exhibent omnes editiones: legitime [illegible], Παραιτακηνούς.

[illegible] Καθ' Ἕλληνας δὲ, Ἀγβατανεύς] Mendoſa hæc eſt lectio, ſed quidem ſcripti & editi exhibent, lege indubitanter: καθ' Ἕλληνας δὲ Ἀγβατανεύς.

Α'ΓΓΕΛΗ[99], δῆμος τῆς Πανδιονίδος φυλῆς. ὁ δημότης, ἐπιρρηματικῶς Α'γγελῆθεν, ἐκ τόπου, [1] Χάρης Κλεοχάρους Α'γγελῆθεν. εἰς τόπον, Α'γγελῆνδε. ἐν τόπῳ, Α'γγελῆσιν. ὀξύνεται δὲ κατὰ δύο τρόπους, ὅτι δήμου ὄνομα, ὡς τὸ Περγασὴ, καὶ Καλή. [2] καὶ ὅτι τὰ τῷ ελη μονογενῆ, ὑπὲρ δύο συλλαβὰς βαρύνεται, εἰ μὴ ἀπὸ φύσει μακρᾶς, ἢ θέσει ἄρχοιτο. Σεμέλη. ἀγέλη. διὰ τὸ παντελὴ ὁ καὶ Α'γγελὴ. τὸ πιμελὴ, σεσημείωται.

ANGELE, populus Pandionidis tribus. Tribulis cum adverbio de loco dicitur, ex Angelle. Chares Cleocharis filius ex Angelle. Ad locum, ad Angellen; in loco, in Angelle. Duobus autem modis accentu ſignatur, in ultima; quando eſt nomen tribûs, uti Pergaſe, & Cale; & in penultima, ut nomina in ελη execuntia, quæ unius generis, & plurium quam duarum ſunt ſyllabarum, niſi naturâ aut poſitione longam habuerint: uti in ἀγέλη, grex, & Semele. Quia manifeſtum ſcribi παντελῆ & Α'γγελῆ & πιμελή.

Α'ΓΗΣΣΟΣ, πόλις Θρᾴκης, ὡς Θεόπομπος ἐν τεσσαρακοστῷ ἑβδόμῳ. [3] τὸ ἐθνικὸν, Α'γήσσιος, ὡς Α'σήσσιος, Ταρτήσσιος, [4] ὡς δειχθήσεται ἐν τῷ περὶ. * * ἢ Α'γησσίτης, [5] ὡς Ο'δησσίτης διὰ τὸ ὁμοεθνές.

AGESSUS, urbs Thraciæ, auctore Theopompo lib. quadrageſimo ſeptimo. Gentile inde Ageſſius, uti Aſſeſius, Tarteſſius, ut oſtendetur, cum nobis de illo eſt ſermo: ſive etiam Ageſſites, veluti Odeſſites, quia ejuſdem eſt nationis cum altero.

Α'ΓΙΟΝ[6], τόπος Σκυθίας, ἐν ᾧ Α'σκληπιὸς ἐτιμᾶτο, ὡς Πολυΐστωρ.

AGIUM, locus Scythiæ, in quo Aſclepius colebatur, uti Polyhiſtor tradidit.

Α'ΓΚΑΡΑ[7], πόλις Ι'ταλίας, ὡς Α'ντία, Α'δρία. τὸ ἐθνικὸν Α'γκαράτης, ὡς Πολύβιος ὀγδόῳ.

ANCARA, urbs Italiæ, uti Antia, Adria. Gentile, Ancarates, uti habet Polybius lib. VIII.

Α'ΓΚΥΡΑ[8], πόλις Γαλατίας. [9] οἱ δὲ, Φρυγίας αὐτὴν ἀναγράφουσιν. [10] ἔοικε δὲ εἶναι Φρυγίας, διὰ τὸ ἀμφοτέρων εἶναι. Γαλατῶν γὰρ οὖσα, ὅμορος ἐστὶ τῇ μεγάλῃ Φρυγίᾳ. [11] οἱ γὰρ ἀπὸ Κελτικῶν Γαλάται, [illegible] ὡς

ANCYRA, urbs Galatiæ: ſed alii eam inter Phrygiæ urbes recenſent. Videtur autem Phrygiæ eſſe, inde adeo quia ſe ad utriuſque fines extendit. Cum enim Galatiæ civitas ſit, magnæ Phrygiæ terminis adjacet. Nam quum Galatæ ex Celtica, uti

[99] Α'γγέλη, δῆμος τῆς Πανδ. φυλῆς.] Eadem apud Heſychium legimus. Verum poſtea ſcripſit cum ſimplici Γ. Α'γέλη, δῆμος Α'ττικῆς.

[1] Χάρης Κλεοχάρους Α'γγελῆθεν.] Fortaſſe hic fuit ille Athenienſium dux, qui quidvis cuivis benignè pollicebatur, ſed nihil præſtabat. Unde natum proverbium, αἱ Χάρητος ὑποσχέσεις Charetis pollicitationes, de quo vide Suidam.

[2] Καὶ ὅτι τὰ τῷ ελη, &c.] Scriberem, καὶ ὅτι τὰ εἰς ελη. Similem canonem exhibet Etymologici magni auctor in voce Νεφέλη. Καὶ τὰ διὰ τοῦ ελη θηλυκὰ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, βαρύνεται, εἰ μὴ φύσει ἢ θέσει μακρὰ, Σεμέλη. Nomina ſubſtantiva fœminini generis quæ in ελη exeunt, plures quàm duas ſyllabas habentia, in penultima accentu notantur, ſi vocalis ſit natura ſimplex, ut Semele.

[3] Τὸ ἐθνικὸν Α'γήσσιος.] Goltzius ex Gordiani nummo ΑΓΕΣΣΙΩΝ meminit: adeo ut hic ſcribendum videatur, τὸ ἐθνικὸν Α'γέσσιος, & urbis nomen Α'γεσσος, quod etiam Alphabetico ordini, quo epitomator utitur, non repugnat.

[4] Ὡς δειχθήσεται ἐν τῷ περὶ.] Sic habent libri ſcripti & editi. Hunc locum hoc modo ſupplerem: ὡς δειχθήσεται ἐν τῷ περὶ τούτου λόγῳ.

[5] Ὡς Ο'δησσίτης.] In omnibus libris conſtanter hæc vox cum aſpiratione legitur, cum tamen apud Epitomatorem noſtrum & alios Ο'δησσὸς cum ſpiritu leni ſcribatur.

[6] Α'γιον, τόπος Σκυθίας.] In voce [illegible] Stephanus mentionem facit de monte Hagio ſive ſacro. [illegible] ἐν Σκυθίᾳ. μετὰ τὸ λεγόμενον ὄρος Α'γιον.

[7] Α'γκαρα, πόλ. Ι'ταλίας.] Enumerat Cluverius quinque modos, quibus apud Stephanum hoc oppidi nomen formatur. Α'γκαρα, πόλις Ι'ταλίας, [illegible] Paulo poſt Α'ϊδρα. πόλις Ι'ταλίας, [illegible] Deinde Α'ττικ. πόλις Ι'ταλίας, [illegible] & in eodem themate. [illegible] Et hoc loco habemus Α'γκαρα, πόλις Ι'ταλίας, ὡς Α'ντία, Α'δρία. Verum urbis nomen ſi non ſit corruptum, illud, cum quo comparatur, mendo laborat, quia nullam cerno convenientiam inter Α'γκαρα & Α'ντία: quam vocem Salmaſius in MS. mendoſam invenit, legebatque ὡς Α'ντία. Si Stephanus tot oppida, quot quidem vocabulorum formas fecerit, ſe ipſum Geographiæ imperitiſſimum prodidit. Sed vehementer adhuc ambigo, an Α'γκαρα non ſit oppidum diverſum ab Α'ντία, quod a Stephano etiam Α'ντίον & Α'νθεια appellatur; præſertim quum animadverterim, Nonium apud Lucilium gentile Ancarites formaſſe, & Fabium de Ancariana familia mentionem feciſſe.

[8] Α'γκυρα πόλις Γαλατίας.] De ſitu hujus urbis Gallogræciæ, quæ Aſiæ minoris regio eſt legere licet Ptolemæum lib. v. cap. VI, & Plinium lib. v. cap. XXXII. Anonymi Expoſitio totius orbis hæc habet. Γαλατία ἔχει πόλιν μεγίστην, ἣ καλεῖται Α'γκυρα. Θεῖον ἄρτον ἐξοχώτατον ἐσθίειν λέγεται. Urbem Galatia habet maximam, quæ dicitur Ancyra. Fertur divinum & præſtantiſſimum panem comedere. Vide & Strab. lib. XII.

[9] Οἱ δὲ Φρυγίας αὐτὴν ἀναγράφουσι.] Plinius & Ptolemæus etiam Ancyram in Phrygia majori collocant; & aliam Livius cap. XLIII. circa Macedoniam aut Illyricum. Illa de qua Stephanus nunc loquitur unanimiter Galatiæ adſcribitur. Arrianus lib. II. αὐτὸς δὲ ἐς Α'γκυραν τῆς Γαλατικῆς ἐστάλη. Alexander pyſtridie Ancyram Galatiæ, profectus eſt. Ita quoque Libanius orat. XXVI. Ἐν Α'γκύρᾳ τῇ [illegible] μεγίστῃ Γαλατῶν πόλει.

[10] Ἔοικε δ' εἶναι Φρυγίας διὰ τὸ ἀμφοτέρων εἶναι.] Non ſincera eſt hæc lectio, licet ita in omnibus codd. legatur. Vir ſummus Gronovius pro ultimum εἶναι reſcriberet ὅμορον, quod intendum ſignificat, finitimum eſſe, unde & οἱ ὅμοροι proximi & continentes: vel legeret totum locum hoc modo: ἔοικε δ' εἶναι τῆς Φρυγίας, διὰ τὸ ἀμφοτέρων ἐγγύς.

[11] Οἱ γὰρ ἀπὸ Κελτικῶν Γαλάται.] Locus eſt depravatus, quem ex Voſſiano cod. hoc modo emendamus: οἱ γὰρ ἀπὸ Κελτικῆς Γαλάται. Sed poſtea vidi Florentinam editionem hanc lectionem exhibere.

[12] ὡς Στράβων φησὶ δωδεκάτῳ, εἰς τούτους A πλανηθέντες τοὺς τόπους, [13] τριμερεῖς τε γενόμενοι, εἰς τοσαύτας μοίρας διενείμαντο τὴν χώραν. Ἀπολλώνιος δὲ ἐν ἑπτακαιδεκάτῃ Καρικῶν ἱστορεῖ, [14] Μιθριδάτην, καὶ Ἀριοβαρζάνην ἐπηλύδας τοὺς Γαλάτας συμμαχησαμένους, B διῶξαι τοὺς [15] ὑπὸ Πτολεμαίου σταλέντας Αἰγυπτίους ἄχρι θαλάσσης, καὶ λαβεῖν τὰς ἀγκύρας τῶν νεῶν αὐτῶν, καὶ μισθὸν τῆς νίκης [16] εἰς πολισμὸν λαβόντας, χώραν ἐλθεῖν, καὶ ὀνομάσαι οὕτω. τρεῖς δὲ πόλεις ἔκτισαν. Ἄγκυραν, ἀπὸ τοῦ C κατὰ τὸν πόλεμον πλεονεκτήματος. [17] τὴν δὲ, ἀπὸ Πισσινοῦντος τοῦ ἄρχοντος. [18] τὴν δὲ Ταυΐαν, ἀπὸ τοῦ ἑτέρου ἄρχοντος. τὸ ἐθνικὸν Ἀγκυρανός. [19] τὰ

uti Strabo lib. XII. perhibet, ad hæc uſque loca tripartito agmine oberraſſent, regionem in totidem partes diviſerunt. Enimvero Apollonius lib. XVII. rerum Caricarum refert, Galatas, qui recens advenerant, Mithridati & Ariobarzani militantes, Ægyptios à Ptolemæo miſſos, uſque ad mare fuiſſe perſecutos, atque cepiſſe anchoras navium ipſorum: & cum præmium victoriæ regionem fruendam & vectigalem accepiſſent eam incoluiſſe & ſic appellaſſe. Tres autem urbes condiderunt, nempe Ancyram, quæ ab eo nomen habet, quod in bello ſtrenuè fecerant: alteram verò à Peſſinunte duce; ſed tertiam Tauiam ab alio duce denominarunt. Gentile Ancyranus dicitur. Gen-

[12] Ὡς Στράβων φησὶ δωδεκάτῳ.] Quia hæc de Gallogræcis hiſtoria Stephanum [illegible] illuſtrat, Strabonis verba tranſcribam. Πρὸς νότον τοίνυν εἰσὶ τοῖς Παφλαγόσι Γαλάται. τούτων δ' ἐστὶν ἔθνη τρία. δύο μὲν τῶν ἡγεμόνων ἐπώνυμα, Τρόκμοι, καὶ Τολιστοβώγιοι. τὸ τρίτον δ' ἀπὸ τοῦ ἐν Κελτικῇ ἔθνους Τεκτόσαγες. κατέσχον δὲ τὴν χώραν ταύτην οἱ Γαλάται πλανηθέντες πολὺν χρόνον, καὶ καταδραμόντες τὴν ὑπὸ τοῖς Ἀτταλικοῖς βασιλεῦσι χώραν, καὶ τοῖς Βιθυνοῖς, ἕως παρ' ἑκόντων ἔλαβον τὴν νῦν Γαλατίαν, καὶ Γαλλογραικίαν λεγομένην. Ἀρχηγέτης δὲ μάλιστα δοκεῖ τῆς περαιώσεως τῆς εἰς τὴν Ἀσίαν γενέσθαι Λεοννόριος. Τριῶν δὲ ὄντων ἐθνῶν ὁμογλώττων, καὶ κατ' ἄλλο οὐδὲν ἐξηλλαγμένων, ἕκαστον διελόντες εἰς τέτταρας μερίδας, τετραρχίαν ἐκάλεσαν, τετράρχην ἔχουσαν ἴδιον, καὶ δικαστὴν ἕνα &c. Hoc eſt: *Galatæ ergo Paphlagonibus verſus meridiem ſunt. Tria Galatarum habentur genera, quorum duo à ducibus nomen habent, Trocmi & Toliſtobogi, tertium à Celtica gente Tectoſages. Hanc regionem Galatæ occupaverunt, cum diu vagati incurſionibus Attalicorum regum Bithynorumque ditionem vexaſſent, tandem ab iis volentibus acceperunt eam terram, quæ nunc Bithynia & Gallogræcia dicitur. Princeps trajectionis horum præcipue exiſtimatur fuiſſe Leonorius. Cum autem ſint tres gentes eadem utentes lingua, & aliis quoque in rebus nihil differentes, quamlibet earum in quatuor diviſerunt partes, & tetrarchiam nominarunt, quæ ſuum haberet tetrarcham & judicem unum &c.* De hac Celtarum commigratione, & qua occaſione alias ſibi ſedes quæſiverint, legi poteſt alius Strabonis locus, qui exſtat lib. IV. Juſtini lib. XXIV. cap. IV. & Suidas in voce Γαλάται.

[13] Τριμερεῖς τε γενόμενοι, εἰς τοσαύτας μοίρας διενείμαντο τὴν χώραν. id eſt. *Tripartito agmine, vel quod tres quidem nationes forent gentes, in totidem partes regionem diviſerunt*] nempe partem illam Bithyniæ, quam à Bithynorum regibus acceperant. Si hunc Stephani locum accurate cum illo Strabonis, quem præcedenti numero produximus, conferamus, magnam differentiam deprehendemus. Strabo in quatuor partes, noſter vero in tres regionem diviſam affirmat: at Livius libro XXXVIII. cap. XVI. habita etiam ratione etiam gentium, in totidem partes regionem partitam tunc, teſtatur: ita enim ille. *Poſtremo cum tres eſſent gentes, Toliſtobogi, Trocmi, Tectoſages: in tres partes, qua cuique populorum ſuorum vectigalis Aſia eſſet, diviſerunt.* Contra illi modo etiam apud Memnonem factum legimus: ἐπεὶ δὲ πολλὴν ἐπεξῄεσαν χώραν, [illegible] καὶ τὴν ἀφαιρεθεῖσαν αὐτοῖς κατανεμόμενοι, οἱ τῶν Γαλατῶν [illegible], εἰς τρεῖς μοίρας ταύτην διενείμαντο. καὶ τοὺς μὲν Τρόκμους ὠνόμασαν, τοὺς δὲ Τολιστοβωγίους, τοὺς δὲ Τεκτόσαγας. *Qui*, nempe Galatæ, *cum in multum terræ proceſſiſſent, redeuntes tandem, eam quam ibi præ aliis ſelegerant, Galatiam nunc dictam, in tres partes diviſere, hos Trogmos, hos Toloſtobogios, hos Tectoſages vocantes.* Sed cum hiſce auctoribus non pugnat Strabo, qui poſtea addidit, *quondam Galatiam ita fuiſſe conſtitutam.*

[14] Μιθριδάτην καὶ Ἀριοβαρζάνην ἐπηλύδας τοὺς Γαλάτας συμμαχησαμένους.] Ita conſtanter habent codices ſcripti & editi: verum maximè hic locus, librariorum vecordia eſt depravatus, vel ipſe Stephanus hiſtoriam non cognovit, quod non eſt probabile. Incomparabilis Gronovius, cui plurimum debemus, cum quo hunc locum communicavi, mihi indicavit corrigendum eſſe: Μιθριδάτῃ καὶ Ἀριοβαρζάνῃ ἐπήλυδας τοὺς Γαλάτας συμμαχήσαντας. Hi duo pater & filius Ponti reges fuere: meminit utriuſque Memnon Heracleotes. Sed ſi hi reges Gallorum auxiliarii pepulerunt Ptolemaicos, cur Galli potiſſimum victoriæ μισθὸν tulerunt, cur item hi reges ἐπήλυδες? Non fuerunt Gallorum auxiliarii hi reges, ſed Galli regibus iis mercede militabant, ut teſtatur Juſtinus, & recens erant in Aſiam advecti, ita enim refert lib. XXV cap. II. *Denique neque reges Orientis ſine mercenario Gallorum exercitu ulla bella geſſerunt, neque pulſi regno ad alios quam ad Gallos confugerunt.* Et paulo poſt. *Itaque in auxilium à Bithyniæ rege invocati regnum cum eo parta victoria diviſerunt, eamque regionem Gallogræciam cognominarunt.* Vide & Livium lib. XXXVIII. cap. XVI. & Polyænum lib. IV. In Antigono, themate XVII.

[15] Ὑπὸ Πτολεμαίου.] Multi fuerunt Ptolemæi: Vir ſummus Gronovius ſuſpicatur hic debere intelligi Ptolemæum Cerauni è Macedonia aut Cherſoneſo Thraciæ, non Philadelphi ex Ægypto. Itaque non niſi pauci homines inter erant Ægyptii exilem ſequuti; potior pars erant reliquiæ exercitus Lyſimachi.

[16] Εἰς πολισμὸν λαβόντας.] Ita habent ſcripti & vulgati libri, ſed corrigebam, εἰς πόλισμα λαβόντας: magis tamen placet conjectura clariſſimi Gronovii. εἰς μισθὸν μὲν λαβόντας, quam in verſione ſequuti ſumus.

[17] Τὴν δὲ, ἀπὸ Πισσινοῦντος τοῦ ἄρχοντος.] Neque hic locus ſe bene habet, videtur enim urbis nomen deeſſe, legerem: τὴν δὲ Πεσσινοῦντα ἀπὸ Πεσσινοῦντος τοῦ ἄρχοντος. Ptolemæus lib. V. cap. IV. Strabo lib. XII. Plutarchus & alii primam vocis Syllabam cum ε legunt: Sed Julianus in epiſtola ad Callixenem cum ι. & Perperam apud Memnonem Πισσινοῦς reperitur. Nugari videtur Epitomator, qui ducem *Peſſinuntem* facit, à quo urbi nomen eſſet inditum: Alii, quodque exactius Græcorum fabulis reſpondet, ei nominis originem tribuunt à *Peſſinunte* ſive *Peſſinuntia Dea*, cujus ſimulachrum, quod bello Punico ſecundo per Scipionem Naſicam Romam eſt tranſlatum, in illum Galatiæ locum cœlitus delapſum fuiſſe exiſtimant, adeo ut urbi ibi extructæ, ἀπὸ τοῦ πεσεῖν nomen datum fuerit. Herodianus lib. I cap. XI. αὐτὸ μὲν τὸ ἄγαλμα διοπετὲς εἶναι λέγουσιν, οὔτε τὴν ὕλην, ἥτις ἐστὶν, εἰδότες, οὔτε τεχνίτας ἐργασαμένους, ἀλλ' ἀχειροποίητον. κατενεχθῆναι δὲ αὐτὸ λέγουσιν ἐξ οὐρανοῦ ἔς τι τῆς Φρυγίας χωρίον. Πεσσινοῦς δ' ὄνομα αὐτῷ, τὴν δὲ προσηγορίαν λαβεῖν τὸν τόπον ἐκ τοῦ πεσεῖν τὸ ἄγαλμα ἐξ οὐρανοῦ. Hoc eſt: *Ipſum igitur ſimulachrum cœlitus, ut ajunt, demiſſum, neque qua ſit materia, nec à quo fabricatum artifice, ſatis conſtat neque plane manibus hominum creditur factum. Hoc igitur cœlitus decidiſſe ferunt in quendam Phrygiæ agrum, cui nomen Peſſinunti, à caſu ejus ſimulachri, factum putant.*

[18] Τὴν δὲ Ταυΐαν.] Diverſimodè oppidi nomen ab auctoribus exprimitur. Ptolemæus lib. V. cap. IV. Ταούιον, & Strabo lib. XII. Ταούιον exhibet, ubi ſcripti, notante Caſaubono τὸ Οὔιον habent. Magnus Salmaſius ad marginem

[19] τὰ εἰς νος ἐθνικὰ, ἐὰν ἀπὸ τῆς γενικῆς τοῦ πρωτοτύπου γένοιτο καθαρευούσης, τῷ α παραλήγει μακρῷ, καὶ μιᾷ συλλαβῇ τῆς γενικῆς πλεονάζει, [20] οὐκ ἀναστρέφοντος τοῦ λόγου. οὐ γὰρ ὅσα τὸ α κατὰ τὴν προπαραλήγουσαν ἔχει, ταῦτα ἐκ θηλυκῶν παρῆκται. τοῦ μὲν προτέρου παράδειγμά ἐστιν, B Ἀσιανός, Καρδιανός, Ὀλβιανός, Φασιανὸς, ἀπὸ τῆς Φάσιος πόλεως. Τράλλιες, Τραλλιανός, Σάρδιος, Σαρδιανός. [21] Πάριον, Παριανός. Βοσπόριον, Βοσποριανός. [22] ἀπὸ τῶν ἐθνικῶν, ἐθνικὸν, ὡς τοῦ Ῥοδίου, τὸ Ῥοδιακὸς κτητικόν. καὶ C Σαμίου, τὸ Σαμιακός. Κίου πόλεως Μυσίας, Κιανός. Τίου, Τιανός. [23] Καρίου, Καριανός. Σηλυμ-

A Gentilia in ANUS, ſi à genitivo primitivi puro formentur, habent in penultima A longum, & unâ ſyllabâ genitivum ſuperant, ratione tamen in omnibus non reciprocante: nam quæcunque in antepenultima habent A, eadem à fœmininis non producuntur. Prioris quidem exempli ſunt, Aſianus, Cardianus, Olbianus, Phaſianus [à genitivo] urbis Φάσιος, à Τράλλεις Trallianus, à Σάρδεις Sardianus. Parium, Parianus. Boſporium Boſporianus. quæ gentilia à gentilibus facta ſunt, uti à Rhodio poſſeſſivum Rhodiacus, & à Samio Samiacus. A Cio urbe Myſiæ deducitur Cianus, à Tio Tianus, à Cario Carianus, à Se-

nem ſui cod. annotavit omninò hoc loco legendum eſſe, [illegible] Ergo Memnon in mento cubat, in cujus fragmento Ταβιαι legitur: [illegible] Τελεσφόρος δὲ Ταβιαι, ubi Ταβιαι vel Ταβιοι reponendum eſt: Sed obiter notandum, Memnonem Tabios Toliſtobogiis annumerare contra auctoritatem Strabonis, Ptolemæi & aliorum, qui illud Trocmis annumerant. In Chronico Alexandrino etiam perperam legitur, [illegible] quem locum vide.

19 Τὰ εἰς νος ἐθνικὰ, ἐὰν ἀπὸ τῆς γενικῆς τοῦ πρωτοτύπου γένοιτο &c.] Hæc verba non ſunt ſatis ſana, videtur mihi legendum. τὰ εἰς ανος ἐθνικὰ, ἐὰν ἀπὸ τῆς γενικῆς τοῦ πρωτοτύπου & ſic porro. Hæc ita eſſe reſtruenda ſole meridiano clarius apparet ex Euſtathio ad Dionyſium de ſitu orbis pag. 43. ubi canonem Stephani noſtri prorſus ſimilem allegat, qui ſic ſe habet. [illegible] Quibus verbis ſummus ille grammaticus innuit, nomina gentilia in ανος deſinentia penultimam producere, & ab hoc canone excipi *Eridanus*, uti & *Oceanus*, quia non ſunt gentilia. Attamen multò accuratius Epitomator qui, præterquam quod debeant terminari in *anus*, inſuper quaſdam conditiones requirit, quæ hic recenſentur & legi poſſunt. nempe, ſi a genitivo primitivi puro formentur, &c.

20 Οὐκ ἀναστρέφοντος τοῦ λόγου.] Diu me torſit hic locus, nam phraſis eſt inſueta & ſenſus obſcurus. Doctiſſimus & nunquam ſine laude memorandus Gronovius, cum quo hunc locum communicavi, cum ita verteret, *ut ipſe ſermo reflectatur* (id eſt, contrahatur aut brevior fiat) [illegible], addens, aut legendum eſſe [illegible] τοῦ λόγου, aut [illegible] eo ſenſu accipiendum. quodque illuſtrare nititur ſimul univerſis, quæ infra à Stephano producuntur. [illegible] τοῦ λόγου, id eſt, *efferatur (in ſuperiori canone) modo ne contrahatur vox*: & hanc ſententiam ei videntur exempla ſubjecta confirmare quandoquidem ab *Hiſpania* [illegible] fit *Hiſpanus* [illegible], ſic à *Carmania Carmanus*. *Campania Campanus*, *&c.* Habes lector viri incomparabilis & eximii ſententiam, cui contradicere ſummum nefas ducerem. Meam tibi nolo obtrudere, licet enim, cum [illegible] ſuper hoc loco ſim producturus: nam hic locus eſt, ſi quis alius, in quo Stephani mentem inveſtigare eſt difficillimum, quamque forſan aſſequi non potero, licet id tentare aggrediar. Totum hunc canonem ita transtulimus. *Gentilia in ανος, ſi a genitivo primitivi puro formentur, habent in penultima A longum, & unâ ſyllabâ genitivum ſuperant, non reciprocante tamen in omnibus ratione*, vel non revertente ratione, id eſt, cum ratio in omnibus gentilibus, quæ tali modo formantur & in ανος deſinunt, non ubique ſit eadem: cujus rei deinde reddit rationem, cum inquit: *non enim omnia quæcunque in penultima habent A à fœmininis producuntur*, nam ſimilia etiam formantur à nominibus [illegible] genere gaudentibus, ut deinde probat aliis exemplis, nempe Πάριον, Βοσπόριον, &c. à quibus [illegible] atque [illegible] terminus gentilia in ανος, ſicuti Παριανός, Βοσπο-ριανός; &c. deducuntur. Atque hunc ſenſum hic deliteſcere manifeſtiſſimè apparet in voce Θέρμαι, ubi prorſus eadem hæc proponuntur: [illegible] Priora gentilia, imo & ſolitam Italis formam rejicit, & nititur talia inducere quæ juxta hunc canonem vel à Θερμὸς vel à Θέρμα deſcendunt. Adeo ut pro οὐκ ἀναστρέφοντος τοῦ λόγου reſcribendum putarem, οὐκ ἀναστρέφοντος τοῦ λόγου, qui terminus Dialecticis Græcis eſt familiariſſimus. Cum autem noſter Epitomator infra inquit, [illegible] οὐκ ἀναστρέφοντος τοῦ λόγου, [illegible] Καρμανός, &c. (ubi ſimiliter legendum) eo nihil aliud voluit indicare, quam ſupradictis exemplis contra ſuperiorem canonem formatis, inſuper adhuc poſſe addi Hiſpanus, Carmanus, quæ etiam in penultima habent A longum, licet ratio formandi non ſit eadem: Quandoquidem tali modo deducta gentilia genitivos primitivorum unâ ſyllabâ non ſuperant: nam à [illegible] ſit [illegible], & ita etiam in ſequentibus. Hæc ſunt, quæ me nutantem & fluctuantem impulerunt, ut à doctiſſimi & incomparabilis viri opinione paululum diſceſſerim, de quibus judicabit æquus lector: mea enim ſententia etiam mera conjectura eſt, neque peto ut eam approbes, multò minus ut applauſum largiaris: Nam ideo hæc appoſuimus, ut ea te valde dubia atque incertiſſima habere, quod eheu

21 Πάριον, Παριανός. Βοσπόριον, Βοσποριανός.] Salmaſius in Palatinis codd. nihil invenit, quo corruptiſſimum hunc locum emendaret, quâ de cauſâ ad oram ſui codicis ultimum gentile Βοσποριανός delendum putavit. In Voſſiano cod. reperi Πάριον Παρίου, Παριανός. Βοσπόριον Βοσπο-ριανός. Præterea ſi attentè legeris hunc locum integrum, ex præcedentibus & conſequentibus deprehendes, eum non eſſe integrum, & ante τὸ Πάριον excidiſſe, τοῦ δὲ δευτέρου παράδειγμά ἐστι, ut ſimile quid, uti antea dixerat Epitomator, τοῦ μὲν προτέρου παράδειγμά ἐστι. nam de quibus nunc ſermonem inſtruit gentilia, non à fœmininis producuntur. Deinde, poſt Βοσπόριον videtur deeſſe Βοσπορίου, quemadmodum in Voſſiano MS. Παρίου poſt Πάριον legitur: adeo ut totum hunc locum ſic conſtituerem Τοῦ δὲ δευτέρου παράδειγμά ἐστι, Πάριον Παρίου, Παριανός. Βοσπόριον Βοσπορίου, Βοσποριανός. Atque hanc veriſſimam eſſe lectionem non ambigo.

22 Ἀπὸ τῶν ἐθνικῶν, ἐθνικόν.] Sic habent veteres omnes. Perperam in Voſſiano cod. Ἀπὸ τῶν ἐθνικῶν, ἐθνικός. Sed ex male ex eam ſcriptura, probam colligo: ἀπὸ τῶν ἐθνικῶν, ἐθνικά. nam ultimum α [illegible] librariorum lapſu in ος mutari potuit. Hoc autem fit quum ſæpulſime, ut à gentili aliud gentile formetur. videatur [illegible] Πάριον & aliis locis: Ita enim ibi inquit Stephanus. [illegible]

23 Καρίου Καριανός. Σηλυμβρία Σηλυμβριανός.] Hæc etiam videntur eſſe gentilia à gentilibus deducta, nam à vocibus Κάριον & Σηλυμβρία non flectitur Καρίου aut Σηλυμβρίου [illegible] & licet Epitomator [illegible] gentilium affirmet, tamen ita poſſe formari ex ipſo præcedenti canone probavimus.

Σηλυμβρία, Σηλυμβριανός. [24] ἡμάρτηται A τὸ Βοτρυηνὸς, ἐὰν ἀπὸ τοῦ Βότρυος γέγονεν. [25] ἐνταῦθεν δὲ ὁ τύπος μιᾷ περιττεύει. σπανίως δὲ δυσὶν, ὡς τὸ Ταυριανὸς, καὶ Σκορπιανὸς, καὶ Ζυγιανὸς, [26] ἅπερ ἀπὸ τοῦ Σκορπίου, καὶ Ταύρων, καὶ Ζυγῶν παράγειν ἐοίκασι, δυνάμενα B καὶ αὐτὰ ἀπὸ προτέρων παράγεσθαι τοπικῶν, [27] Ζυγίων, Σκορπίων, Ταυρίων. [28] πρόσκειται οὐκ ἀναστρέφοντος τοῦ λόγου, διὰ τὸ Ἱσπανὸς, Καρμανὸς, Καμπανὸς, Γερμανὸς, Βρεττανὸς, [29] Ῥητανὸς, Ἀφρικανὸς, Ὀλβανὸς, C Ὑρκανός. [30] οὐδὲν γὰρ τούτων ἀπὸ γενικῆς καθαρευούσης. [31] ὁ δὲ Ὦρος τὰ μὲν τοῦ καθαρεύοντα τὸ η θέλει παραλήγεσθαι, χωρὶς εἰ μὴ τῷ ρ παρεδρεύομενα διαφοροῖτο, καθάπερ ἐπὶ τοῦ Ἀγκυρανὸς, καὶ Θυατειρηνὸς, Γερμανὸς, καὶ D Γαγγρηνός. ὧν τὰ μὲν παρὰ τὴν Ἄγκυραν συνεξέδραμε τῷ [32] Σωρανὸς, Βοστρανός. τὰ δὲ ἀπὸ τοῦ Θυατείρων, καὶ τὰ Γάγγρα παρῆκται. [33] ἀλλὰ καὶ θηλυκῶς λέγεται ἡ Γάγγρα, ὡς Πολυίστωρ φησὶν, αἰπόλον φάναι περὶ τὸν τόπον E αἶγας νεμοντα. κτίσαντα οὖν πόλιν, οὕτως ὀνομάσαι. οὕτω γὰρ ὄνομα τῇ αἰγί.

ἈΓΚΥΡΙΟΝ [34], πόλις Ἰταλίας. δύναται ὁ πολίτης Ἀγκύριος ὡς Βυζάντιος. ἢ Ἀγκυριεὺς, ὡς Κιτιεύς. Δουλιχιεύς. Σιγειεύς. F Σουνιεύς. ἀλλ' ἄμεινον διὰ τὸ τῆς χώρας ἔθος Ἀγκυριανὸς, ὡς Ἀδριανός. εἰ μὴ, ὡς παρὰ τὸ Ῥή-

A à Selymbrio Selymbrianus. Sed hæc ratio in Botryenus deficit, ſi à genitivo Βότρυος productum ſit: hac autem in forma gentilium unâ ſyllabâ genitivus primitivi ſuperatur; ſed raro geminâ, uti liquet in Taurianus, & Scorpianus, & Zygianus, quæ à Scorpis, Tauris & Zygis deſcendere B videntur; poſſent tamen illa à prioribus localibus deduci, videlicet à Zygiis, Scorpiis, Tauriis. [Præterea ſuperiori exceptioni ubi formandi] ratio non reciprocat, adjicitur Hiſpanus, Carmanus, Campanus, Germanus, Brittanus, C Oretanus, Arianus, Albanus, Hyrcanus: nam nullum eorum à genitivo puro formatur. Sed Orus vult, ut illa nomina, quibus genitivus eſt purus, in penultima η habeant: Sin aliter, niſi conjuncta forent cum R, neceſſariò inter ſe diſcreparent, uti in Ancyranus & Thyatirenus: Ger- D manus & Gangrenus: è quibus alia quidem, quæ ab Ancyra ſunt derivata, conveniunt cum Soranus, Boſtranus: alia verò à Thyatira & Gangra producuntur. Sed Gangra etiam genere fœminino effertur, & nomen habet ex eo, uti Polyhiſtor tradit, quod circa hunc locum paſtor E apparuiſſet, qui capras paſceret, & urbem, quam condidit, ita appellaſſet; tale enim capræ nomen erat.

ANCYRIUM, oppidum Italiæ, cujus oppidanus Ancyrius, uti Byzantius dici poteſt; F ſive Ancyrienſis, ſicuti Citienſis, Dulichienſis, Sigeenſis, Sunienſis; Verum ob regionis conſuetudinem melius eſſet dicere Ancyrianus, uti Adrianus; vel ſi hoc non placet, fiat tanquam à Rhe-

[24] Ἡμάρτηται τὸ Βοτρυηνός.] Verum eſt hoc gentile præter ſolitum derivandi morem eſſe formatum. ita enim Stephanus in voce Βότρυς· ὁ πολίτης, Βοτρυηνός, ὡς Παιονηνοί, παραλόγως. ἀπὸ γὰρ γενικῆς καθαρευούσης τὸ η ἔχει πρὸ τέλους, ὀφεῖλον τὸ α, ὡς Ὀλβιανός, Καρδιανός.

[25] Ἐνταῦθα δὲ ὁ τύπος μιᾷ περιττεύει.] Hæc cum Gronovio non præciſè accipio de uno Βοτρυηνός: ſed præpoſita πλείονι ſυλλαβῇ, de omnibus exemplis ſupra poſitis.

[26] Ἅπερ ἀπὸ τοῦ Σκορπίου.] Salmaſius vidit ulcus, & ſanavit, nam ad oram ſui cod. contendit debere legi, ἅπερ ἀπὸ τοῦ Σκόρπων, aut Σκορπίων: & ultimum ipſi vera lectio videtur, ut & mihi.

[27] Ζυγίων.] Stephanus in voce Ζύγοι non affirmat illos etiam Ζυγίους appellari: attamen à rei veritate non aberrat, nam Ζύγοι etiam Ζύγιοι dicuntur Dionyſio Alexandrino:

Τοὺς δ' ἐπιναιετάουσιν ὁμούριον αἶαν ἔχοντες
Ἡνίοχοι, Ζύγιοί τε Πελασγίδος ἔκγονοι αἴης. Hoc eſt:
Poſt hos autem habitant vicinam terram tenentes
Heniochi, Zygiique è Pelaſgica oriundi terra.

Et idem de reliquis erit ſtatuendum, quod nempe Σκόρπιοι & Ταύριοι dicantur, licet exempla ad probandum, jam non occurrant. Verum alio loco refert Stephanus ejuſmodi gentilia per pleonaſmum literæ A formari: ita enim inquit in Ταῦρος. τὸ ἐθνικὸν Ταυριανός, πλεονασμῷ τοῦ α, ὡς Ζυγιανός.

[28] Πρόσκειται οὐκ ἀναστρέφοντος τοῦ λόγου, διὰ τὸ Ἱσπανός.] Legerem, uti jam monui: πρόσκειται, οὐκ ἀναστρέφοντος τοῦ λόγου, διὰ τὸ Ἱσπανὸς &c. Satis fusè de hoc loco commentario xx. diſſeruimus, illuc te remittimus lector, ne repetita crambe tibi nauſeam pariat.

[29] Ῥητανός, Ἀφρικανός, Ὀλβανός.] Hæc tria non novi, imo aliena ſunt: fortaſſe legendum, Ὠρητανός, Ἀριανός, Ἀλβανός. Latinis *Africanus* eſt in uſu: ſed Græci eo vocabulo non utuntur.

[30] Οὐδὲν γὰρ τούτων ἀπὸ γενικῆς καθαρευούσης.] Conjecturam meam commentario xx. memoratam non parum hæc verba confirmant: nam manifeſtiſſimè hiſce verbis Stephanus demonſtrat, gentilia in ανος non eodem ſemper modo, ſive ratione ubique reciprocante, à ſuis primitivis derivari, quæ nunc enumeravit, à genitivo puro non formantur: tum enim neceſſariò hâc formâ procederent, & locò *Hiſpanus* dicendum foret *Hiſpanianus*, *Oretianus* *Campanianus*, *Germanianus*, &c. quod ſanè uſus & rei ratio non admittunt.

[31] Ὁ δὲ Ὦρος τὰ μὲν τοῦ καθαρεύοντα.] Florentinam editionem ſequimur: perperam habent editiones Veneta & Baſileenſis. ὁ δὲ Ὦρος τὰ μὲν τοῦ μὴ καθαρεύοντα. Orus fuit Grammaticus Alexandrinus, qui Conſtantinopoli docuit, multis in locis ab Epitomatore producitur. De eo vide Suidam & alios.

[32] Σωρανός, Βοστρανός.] Primum gentile deductum eſt à Σώρα ad caput Liris fluminis ſita. Livius & urbis & gentilitii meminit lib. ix. cap. xxiv. *Ad Soram inde reditum, novique COSS. M. Petilius, C. Sulpicius exercitum ab dictatore Fabio accipiunt.* Et paulo inferius; *Soranus transfuga clam ex oppido profectus.* Sed Stephanus hoc gentile ab oppido Phœniciæ deduxit. Vide in voce Σώρα. Dubito an pro Βοστρανὸς non ſit reponendum Βοσρηνός.

[33] Ἀλλὰ καὶ θηλυκῶς λέγεται ἡ Γάγγρα, ὡς Πολυίστωρ φησὶν, αἰπόλον φάναι &c.] Oratio hæc claudicat & eſt imperfecta: lege indubitanter: Ἀλλὰ καὶ θηλυκῶς λέγεται ἡ Γάγγρα. οὕτως δὲ κέκληται, ὡς Πολυίστωρ φησὶ, ἀπὸ τοῦ αἰπόλον φανῆναι. Omnes editiones habent φάναι, ſed multum differt à φανῆναι, uti docuimus pag. 13, commentario vigeſimo octavo. Integra hæc fabula cum omnibus ſuis circumſtantiis à Stephano in voce Γάγγρα narratur.

[34] Ἀγκύριον, πόλις Ἰταλίας.] Hæc civitas prorſum eſt ignota Italiæ Chorographis. In excerptis legationum è Diodori Sic. lib. xxxvi. legitur de aliqua Ἀγκυλίων regione in Sicilia: verum *Ancylienſes* (& *Ancyrienſes* ſive *Ancy-*

Ῥήγιον, Ῥηγῖνος, Μεταπόντιον, Μεταποντῖνος. [35] Ἰταλοὶ γὰρ μάλιστα τούτῳ φιλήδουσι τῷ τύπῳ.

Rhegium Rheginus, Metapontium Metapontinus. Itali enim maxime iſthac formatione gaudent.

ἈΓΚΥΡΩΝ[36], πόλις Αἰγύπτου, [37] ὡς Ἀλέξανδρος ἐν τρισκαιδεκάτῳ Αἰγυπτιακῶν. ὠνόμασται δὲ οὕτως, [38] ἐπειδὴ λιθίνας ἐκεῖ ἔτεμνον, αἷς κατεχρῶντο, ἀγκύρας ἐκ τῆς παρακειμένης λατομίας. [39] τὸ ἐθνικὸν ἡ τέχνη ἐκ τοῦ Αἰγυπτίων ἔθους. ὡς γὰρ Κυνῶν πόλις, Κυνοπολίτης, Λεόντων πόλις, Λεοντοπολίτης, Λύκων πόλις, Λυκοπολίτης, Λάτων πόλις, Λατοπολίτης, οὕτως Ἀγκυρῶν, Ἀγκυροπολίτης.

ANCYRON, urbs Ægypti, cujus meminit Alexander rerum Ægyptiacarum lib. XIII. Ita autem vocata eſt, quia ibi ex adjacente lapidicina, anchoras lapideas, quibus utebantur, ſcindebant. Ars gentilitium ex Ægyptiorum conſuetudine format; uti enim à Cynopolis fit Cynopolites, Leontopolis Leontopolites, Lycopolis Lycopolites, Latopolis Latopolites; ita etiam Ancyron, Ancyropolites.

ἈΓΚΩΝ [40], πόλις Πικεντίνων. ἴσως δὲ βαρύνεται κατὰ τοὺς ἐγχωρίους, ὡς Ἄντρων. τὸ ἐθνικὸν Ἀγκώνιος, [41] ὡς Ἀντρώνιος ὄνος (ἡ παροιμία. εὐφυεῖς γὰρ πρὸς μυλῶνας ἔχει λίθους) Καλυδώνιος. λέγεται δὲ καὶ Ἀγκωνίτης, ὡς Ἀρτεμίδωρος.

ANCON, oppidum eſt Picentinorum; ſed quod forte apud incolas gravi tono profertur, uti Ἄντρων. Gentile inde Anconius, uti Antronius catillus, (Proverbium eſt. Egregios enim ad piſtrinum habet lapides) Calydonius. Dicitur etiam Anconites, uti Artemidorus refert.

ἈΓΝΟΥΣ, δῆμος ἐν τῇ Ἀττικῇ τῆς Δημητριάδος φυλῆς. [42] τινὲς δὲ τῆς Ἀκαμαντίδος. ἢ

AGNUS, populus in Attica Demetriadis tribus, ſed quidam Acamantidis eſſe volunt, ſive

Ancyriani uti habet Epitomator) in tota Italia ſunt incogniti. Adeoque hinc non levis oritur ſuſpicio totum hunc locum valde eſſe confuſum, & Epitomatorem hunc Siciliæ locum in alienam regionem transportaſſe, & quam peritus fuerit Suidas Geographiæ vel inde apparet, quod totum hunc de Ἀγκυρείῳ locum tranſcripſerit, indeque eadem gentilia formaverit.

[35] Ἰταλοὶ γὰρ μάλιστα &c.] Non tantum Itali, ſed etiam Siculi hâc formâ gaudent, uti ſuſius demonſtravimus pag. 3. commentario XV.

[36] Ἀγκυρῶν, πόλις Αἰγύπτου.] Si hoc oppidum nomen habeat ab anchoris lapideis, quæ ibi ex lapicidinis exſcindebantur, levis mendi ſuſpicionem recipit locus Ptolemæi, qui exſtat lib. IV. cap. V. ubi nunc legitur: εἶτα ὁμοίως ἀπὸ ἀνατολῶν τοῦ ποταμοῦ, Ἀγυρῶν πόλις ξβ γ κθ γ. Sed reſcribendum videtur, Ἀγκυρῶν πόλις.

[37] Ὡς Ἀλέξανδρος ἐν τρισκαιδεκάτῳ Αἰγυπτιακῶν.] Vide Voſſium de Hiſtoricis Græcis lib. 1. cap. XXII.

[38] Ἐπειδὴ λιθίνας ἐκεῖ ἔτεμνον, αἷς κατεχρῶντο, ἀγκύρας.] Olim apud veteres anchoras lapideas in uſu fuiſſe manifeſtiſſime liquet ex Apol. Rhodio, qui lib. primo ita canit.

> *Κεῖσε δ' εὐναίης ὀλίγον λίθον ἐκλύσαντες*
> *Τίφυος ἐννεσίῃσιν ὑπὸ κρήνῃ ἐλίποντο,*
> *Κρήνῃ ὑπ' Ἀρτακίῃ· ἕτερον δ' ἕλον ὅστις ἀρήρει*
> *Βριθύς.* - - - - Hoc eſt, vertente Hoelzlino:
> *Hic etiam minuſculum lapidem, qui pro anchora fuerat,*
> *Extractum de conſilio Typhis expoſuerunt ad fontem,*
> *Ad fontem Artacium, aliumque legerunt, qui juſtioris eſſet*
> *Momenti.*

Quia hæc explicatione indigent, Scholiaſtæ verba producam Κεῖσε δ' εὐναίης. λείπει ἡ ἀντὶ πρόθεσις, ἵν' ᾖ, τὸν ἀντὶ εὐναίας δὲ ἀγκύρας λίθον, διὰ τὸ βεβρῶσθαι ἐκ τῆς θαλάσσης, ἀπολύσαντες, ἕτερον εἵλοντο. ἐκεῖνον δὲ κατέλιπον ἐν τῇ Ἀρτακίῃ κρήνῃ. Μιλήσιοι δὲ ἐπικαλέσαντες, χρόνῳ ὕστερον Ἀπολλωνίου ... τὴν ἄγκυραν ἀνέθηκαν ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἰασονίας Ἀθηνᾶς. Ex hiſce doctiſſimi Scholiaſtæ verbis liquet, Argonautas, lapide quem pro anchora uſurpabant aquâ marina eroſo & deperdito, alium accepiſſe. Verum hac occaſione mihi videtur operæ pretium, ut expendamus locum Homeri, qui legitur Odyſſ. N

> - - - - *πεῖσμα δ' ἔλυσαν ἀπὸ τρητοῖο λίθοιο*
> *Funem autem ſolverunt a pertuſo lapide.*

Ex hiſce poetæ verbis nuper vir doctus & amicus in familiari colloquio uſum anchorarum lapidearum mihi demonſtrare conabatur, cujus ego opinioni nequaquam accedere poteram. Nam obſervandum eſt, naves in intimum portus receſſum appulſas (portum hic non ſumo pro flumine, aut quodam maris ſinu) rariſſime à noſtratibus & aliis anchoris alligari, ſed quidem palo in terram defixo, aut annulo quodam ferreo. Deinde funis ab anchora nunquam ſolvitur, ſed ingruente neceſſitate quidem abſcinditur, & in fundo relinquitur. Quid multis opus eſt? Ipſe Heſychius, qui hæc Homeri verba eruditiſſimo commentario illuſtrat, ibi de nullo anchorarum lapidearum uſu mentionem facit, ita enim ille: *Τρητοῖο λίθοιο, εἰώθασιν ἐπὶ τῶν λιμένων τρυπᾶν λίθους, ἵνα ἐξ αὐτῶν τὰ ἀπόγεια ἐξάπτωσιν οἱ ναῦται. Conſueverunt in portubus perforare lapides, ut iiſdem nautæ retinacula adjungant.* Adeo ut pertuſi ſive perforati iſti lapides, in portubus pro palis ſive annulis ferreis fuerint.

[39] Τὸ ἐθνικὸν ἡ τέχνη ἐκ τοῦ Αἰγυπτίων ἔθους] Conſimili modo etiam loquitur Stephanus in voce Ἀβόριγες. τὸ ἐθνικὸν οὐκ ἔστιν ἐν χρήσει, ἡ τέχνη δὲ ἀπαιτεῖ ἐξ ὀρειγενὴς. Et ſic etiam aliis in locis. Per *artem* vero ſive τέχνην nihil aliud intelligimus quam Grammaticam: nam veteres illa vocabula ita uſurpaſſe certiſſimum eſt, Servio præſertum admodum familiare fuit, ita enim ille ad lib. 1. Æneid. *Non ut quidam putant pro currui poſuit, nec eſt Apocope: ſed ratio artis antiqua, quia omnis nominativus pluralis regit genitivum ſingularem.*

[40] Ἀγκὼν, πόλις Πικεντίνων.] A rei argumento urbs nomen accepit; egregie hoc demonſtrat Procopius rer. Gothicar. lib. II. hiſce verbis: ἡ δὲ Ἀγκὼν πέτρα τίς ἐστιν ἐγγώνιος, ἀφ' οὗ δὴ καὶ τὴν ἐπωνυμίαν εἴληφε ταύτην. ἀγκῶνι γὰρ ἐπικαμπεῖ ἐμφερὴς ἐστιν. *Ancon iſte rupes quædam eſt angulosa: unde etiam nomen ei quæſitum. quippe inflexo cubito quam ſimillima eſt.* Vide etiam Plinium lib. III. cap. XIII, & Melam lib. II. cap. IV. Verum pro Græco vocabulo Latini deinde formarunt *Ancona*, quemadmodum Δερτὼν *Dertona*, Κρεμὼν *Cremona*, & multa alia quæ iſtius ſunt generis. Urbs Syracuſanos conditores habuit, teſte Strabone lib. v. & cum eo convenit Solinus cap. VIII. inquiens, *Notum eſt Anconam à Siculis conſtitutam.*

[41] Ὡς Ἀντρώνιος ὄνος] De hoc proverbio agemus in voce Ἄντρων, Θετταλίας πόλις.

[42] Τινὲς δὲ τῆς Ἀκαμαντίδος.] Inter illos fuit Harpocration: Ἀγνοῦς, δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς. ὁ δημότης, Ἀγνούσιος: *Populus tribus Acamantidis, cujus tribulis Agnuſius dicitur.* Apud Heſychium eſt τῆς Αἰολίδος φυλῆς δῆμος. Sed Æolidem tribum nemo antiquorum nominavit, uti bene annotavit Meurſius in tractatu de Populis Atticis, qui hunc Heſychii locum emendavit.

ἢ [43] ὡς Φρύνιχος, τῆς Ἀτταλίδος. [44] ἐκλήθη δὲ A ἀπὸ τῆς ἐν αὐτῷ φυομένης ἄγνου. ἐπιπολάζει γὰρ καὶ τοῦτο τὸ εἶδος παρ' Ἕλλησιν. [45] οἷον Σκολυμοῦς, Κυλλοῦς, Πιτυωδοῦς, Δαφνοῦς, Σεμνοῦς, Ἐρικωδοῦς, [46] ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς τόποις φυομένων [47] καὶ τῶν ἐν Ἀθήνησι δήμων. τινὲς Ἀχερδοῦς, B Φηγοῦς, Μυῤῥινοῦς. [48] ὁ δημότης Ἀγνούσιος, ὡς Ῥαμνούσιος, [49] ἀπὸ τῆς γενικῆς, [50] προσθέσει τοῦ ι, τοῦ τ φυλασσομένου, ὡς ἐν τῷ Σεμνούντιος, Ὀπούντιος, Ἐριχούντιος. τρεπομένου δὲ εἰς σ, καὶ τοῦ πρὸ αὐτοῦ ν ὑφαιρουμένου, Ἀλιμούσιος, C Φηγούσιος, [51] διακρίνεται ἡ τροπὴ τῷ ἀδιαιρέτῳ τοῦ πρωτοτύπου, ὅπερ Ἀττικοὶ φιλοῦσι. [52] παρ' αὐτοῖς γὰρ οὐ λέγεται Ἀγνόεις, ἢ Φηγόεις, ἢ Μυῤῥινόεις. [53] ὅθεν οὐδὲ διὰ τοῦ τ λέγεται Σιμνούντιος. [54] ἀλλὰ διὰ τοῦ σ D [55] μετὰ

Attalidis, uti Phrynichus exiſtimat. Ita dictus A ab agno ſive à vitice ibi creſcente: Græcis enim hic loquendi modus valde frequens eſt. Similiter etiam Scolymûs, Scillûs, Pityûs, Daphnûs, Rhamnûs, Ericûs nomen acceperunt ab iis rebus, quæ in illis locis, & Athenienſium pagis gignebantur. B Quidam etiam dicuntur Acherdûs, Phegûs, Myrrhinûs. Hinc populare nomen Agnuſius, uti Rhamnuſius, quod derivatur à genitivo, addendo I, & T non reſervando, ſicuti fit in Simuntius, Opuntius, Jerichuntius; ſed illo in S mutato, & N, quod ipſum præcedit, ſublatô, naſcitur Alimuſius, Pheguſius. C Diſcernitur autem hæc mutatio indiviſibilitate primitivi, qua Attici gaudent, ab ipſis enim non dicitur Ἀγνόεις, aut Φηγόεις, aut Μυῤῥινόεις: hanc ob cauſam Agnuſius non per T effertur, ſed cum S, D &

[43] Ὡς Φρύνιχος, τῆς Ἀτταλίδος.] Apud Phrynichum in Ecloga Atticorum nominum & verborum, nulla, quod ſciam, de hac re fit mentio. Salmaſius in Vet. MS. mendoſè, ut opinatur, invenit τῆς Ἀτταλίας, non verò Ἀτταλίδος. Videt et vir doctiſſimus hic latere ulcus, aſt non ſanavit: exigua mutatione legendum erat, τῆς Ἀτταλίδος.

[44] Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ τῆς ἐν αὐτῷ φυομένης ἄγνου.] Nomen igitur accepit à frutice quodam in arborem aſſurgente, qui Latinis vitex dicitur. Ariſtoteles lib. IX. de natura animalium refert hoc plantæ genus apibus, quorum ingens apud Atticos ſemper fuit copia, eſſe gratiſſimum. Unde hic frutex nomen habeat lege apud Dioſcorid. lib. I. Nicandri Scholiaſt. & de eo etiam Theophraſt. lib. I. hiſtor. plant.

[45] Οἷον Σκολυμοῦς, Κυλλοῦς, Πιτυωδοῦς &c.] Omnia ſic legebat vir ſummus Gronovius: οἷον Σκολυμοῦς, Σκιλλοῦς, Πιτυοῦς, Δαφνοῦς, Ῥαμνοῦς, Ἐρικοῦς. Satis placet hæc ita legi: ſed pro Σκολυμοῦς etiam legi poſſet Σχοινοῦς, qui locus Arcadiæ à junciis ibi creſcentibus nomen accepit: de quo etiam vide Lycophronis Scholiaſt. pag. 109.

[46] Ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς τόποις φυομένων.] Videtur hic aliquid excidiſſe, & ſi mei arbitrii res foret reſcriberem: ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς τόποις φυομένων φυτῶν. Hunc locum non parum illuſtrabunt verba [illegible], quæ refert ad Dionyſium pag. 69. [illegible] Manifeſtum eſt multos locos ſuas denominationes ſortiri à plantis, ut jam dicta Cotinuſa. Ita quoque Ericuſa appellatur, propterea quod ibi ericæ naſcantur. Et Miletus quondam Pityuſa dicta fuit à pinibus. Atque apud Athenienſes multi loci hinc nomen acceperunt, uti Rhamnus à rhamno ibi creſcente. Et Ponticæ Ceraſus à ceraſis, & Myrrhinus à myrtu. Sed unde Athenienſium Demi habeant ſuum nomen, nemo accuratius dixit, quam Etymologici magni auctor in voce Ἐλαιεύς [illegible]

[47] Καὶ τῶν ἐν Ἀθήνησι δήμων. τινὲς Ἀχερδοῦς, &c.] Obſervavit Salmaſius hic ulcus latere, & indubitanter legendum eſſe, καὶ τῶν ἐν Ἀθήνησι δήμων τινὰς, optime quidem. aſt ſi mei arbitrii res foret ſcriberem: καὶ τῶν ἐν Ἀθήνησι δήμων τινὰς, ὡς Ἀχερδοῦς, Φηγοῦς, &c. Nihil alteri facit Salmaſium in eadem ora ſui cod. ſcripſiſſe, hic reſcribendum eſſe, [illegible]

[48] Ὁ δημότης Ἀγνούσιος.] Plutarchus in Theſeo: [illegible] Inde ajunt Pallenæorum populo cum Agnuſiis connubium non eſſe. Et paulo ante: [illegible] Erat in illorum cœtu caduceator Agnuſius.

[49] Ἀπὸ τῆς γενικῆς, προσθέσει τοῦ ι, τοῦ τ φυλασσομένου, ὡς ἐν τῷ Σεμνούντιος, &c.] Nullus in toto Stephano eſt locus corruptior: miſerrimè enim librariorum tranſcriptionibus eſt depravatus: ut nunc partim ſit mutilus, & partim confuſus. Magnum Salmaſium ſatis vexavit, qui veram lectionem vix invenit, ita enim ipſum [illegible] ac fluctuantem deprehendo. In MS. veteri erat exaratum: ἀπὸ τῆς γενικῆς προσθέσει τοῦ ι τοῦ τ φυλασσομένου: ſed hæc, uti affirmat, non eſt indubitata loci lectio: licet codex Voſſianus eadem [illegible] exhibeant. Quæ ſequuntur ita invenit in MSS: τρεπομένου δὲ εἰς σ, καὶ τοῦ πρὸ αὐτοῦ ν ὑφαιρουμένου: addens; ita hunc locum concepiſſe & emendaſſe, antequam ſcriptos codices nactus fuiſſet. Poſteriora laudamus, ſed antecedentia paulò aliter conſtituerem; totum proinde locum ita lege: ἀπὸ τῆς γενικῆς προσθέσει τοῦ ἰῶτα, τοῦ τ φυλασσομένου, ὡς ἐν τῷ Σιμούντιος, Ἱεριχούντιος, τρεπομένου δὲ εἰς σ, καὶ τοῦ πρὸ αὐτοῦ ν ὑφαιρουμένου, ὡς Ἀλιμούσιος, Φηγούσιος. Hanc veriſſimam hujus loci lectionem eſſe, nemo ambigere poteſt.

[50] Προσθέσει τοῦ ιος.] Legendum eſt uti jam diximus: προσθέσει τοῦ ἰῶτα, id eſt, addendo jota. Quia hæc vocis figuratio raras occurrit, exemplum unum atque alterum ſubjiciam ex Etymologici Magni auctore, ita enim ille in voce Ἀγηγέρατο. [illegible] Id eſt, Jonica acceſſione literæ a dicitur ἀγηγέρεται. Neque diſſimili modo in vocabulo Ἀφεῖσαν. [illegible] &c.

[51] Διακρίνεται ἡ τροπὴ τῷ ἀδιαιρέτῳ, &c.] Verborum interpretationem quam exhibuimus, [illegible] planior eſſet ſenſus, ſi licitum eſſet illa ita reddere. Differentia hæc inde oritur quod alterum venit à primitivo contracto, quo Attici gaudent.

[52] Παρ' αὐτοῖς γὰρ οὐ λέγεται Ἀγνόεις &c.] Attici gaudent contractionibus, atque ideo non Ἀγνόεις ſed Ἀγνοῦς efferunt. Canonem huic non abſimilem legimus apud Etymologici Mag. auctorem in voce Πλακοῦς. [illegible] Et ita etiam Ἀγνόεις, pro quo Attici dicunt Ἀγνοῦς, & ſic in multis aliis.

[53] Ὅθεν οὐδὲ διὰ τοῦ τ λέγεται Σιμνούντιος.] Locus hic eſt corruptiſſimus, licet etiam ita habeant MSS. & Vulgati codd. [illegible] διὰ τοῦ τ λέγεται Ἀγνούντιος, & tunc ſequentia, quæ [illegible] MSS. auctorem reddimus, antecedentibus reſpondebunt, nempe: ἀλλὰ διὰ τοῦ σ μετὰ τῆς ὑφέσεως τοῦ ν.

[54] Ἀλλὰ διὰ τοῦ σ μετὰ τ &c.] Hæc & ſequentia verba, uſque ad illa, [illegible] in vulgatis editionis non extant, quibus hic locus ita legebatur: [illegible] Hiſce verbis codex Voſſianus [illegible], quem optimus Palatinæ bibliothecæ manu exaratus liber etiam Salmaſio exhibuit.

[55] μετὰ τῆς ὑφέσεως τοῦ ν. τὸ δὲ Σιμοῦς, Σιμόεις διαιρεῖται, καὶ Ὀποῦς, Ὀπόεις. τάχα δὲ καὶ [56] τὰ δοκοῦντα διαιρεῖσθαι, κυριώτερα κατέστηκεν. ὅθεν μετὰ τοῦ τ λέγεται Σιμουντίος· οὐ γὰρ Ἀττικὰ ταῦτα. τὸ τοπικὸν, Ἀγνουντόθεν. [57] καὶ ἐν τόπῳ Ἀγνοῦντι. [58] ἐν τοῖς Ἄξοσιν, ἐπειδὴ Ἀγνοῦντι θυσία ἐστὶ τῷ λεῷ. εἰς τόπον, Ἀγνοῦντάδε.

ἈΓΝΩΝΕΙΑ, πόλις Θράκης, πλησίον Ἀμφιπόλεως, [59] Ἀγνῶνος κτίσμα τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων. τὸ ἐθνικὸν Ἀγνωνείτης, ὡς Μαρωνείτης, τοῦ Μαρώνεια, [60] καὶ Καυνωνείτης, τοῦ Καυνώνεια, κατ᾽ ἔλλειψιν τοῦ α.

ἈΓΝΩΤΕΣ [61], ἔθνος Κελτικῆς παρὰ τὸν ὠκεανὸν, ὡς Ἀρτεμίδωρος.

ἈΓΟΡᾺ [62], πόλις ἐν Χερρονήσῳ, ὁ οἰκητὴς Ἀγοραῖος.

ἈΓΟΡΑΙ͂ΟΝ ΤΕΙ͂ΧΟΣ [63], πόλις Εὐρώπης ἐν Ἑλλησπόντῳ. τὸ ἐθνικὸν, Ἀγοραιοτειχίτης.

ἈΓΟΡΗΣΟ͂Σ, πόλις Καρίας, κτίσμα Ἀργείων ἀποίκων. τὸ ἐθνικὸν Ἀγορησεὺς, ὡς Τελμισεύς. Τυμνησὸς, Τυμνησεύς. δύναται καὶ Ἀγορήσιος, ὡς Λυρνήσιος.

ἌΓΡΑ καὶ ἌΓΡΑΙ, [64] χωρίον [65] ἑνικῶς καὶ

& N ſublato. Sed Σιμοῦς Σιμόεις dividitur, & ita etiam Ὀποῦς Ὀπόεις. Verum fortaſſis illa quæ videntur dividi magis propria manſerunt: qua de cauſa Simuntius cum T effertur: illa enim non ſunt Attica. Locale, ſive de loco, ab Agnunte. Et in loco, in Agnunte. In Axibus legitur: Quoniam in Agnunte ſacrificium eſt populo. Ad locum, ad Agnuntem.

AGNONEA, urbs Thraciæ, prope Amphipolin, ab Agnone Athenienſium prætore condita. Gentilitium eſt Agnonites, uti Maronites à Maronea; & Caunonites à Caunonea, per ellipſin literæ α.

AGNOTES, gens Celtica juxta Oceanum, uti Artemidorus teſtatur.

AGORA, oppidum in Cherroneſo, cujus incola Agoræus dicitur.

AGORÆUS MURUS, oppidum Europæ in Helleſponto, cujus gentile eſt Agoræotichites.

AGORESUS, oppidum Cariæ, à coloniis Argivorum conditum. Gentilitium eſt Agoreſenſis, uti Telmiſenſis, Tymneſus Tymneſenſis. Poteſt etiam Agoreſius dici, uti Lyrneſius.

AGRA & AGRÆ, ſingulariter & plu-

[55] Μετὰ τῆς ὑφέσεως.] Ita Salmaſius ex optimo codice. In Voſſiano inveni, μετὰ τῆς ὑφαλείας, ſed perperam, unde non levis oritur ſuſpicio legendum eſſe: μετὰ τῆς ὑφαιρέσεως. Et illam lectionem puto eſſe veram.

[56] Τὰ δοκοῦντα διαιρεῖσθαι, κυριώτερα κατέστηκεν.] Sic legebat Salmaſius. ſed lego ex Voſſiano cod. τὰ δοκοῦντα διαιρεῖσθαι κυριώτερα κατέστηκεν. Sed Salmaſianam præfero: & pro κυριώτερα forte κοινότερα eſt reſcribendum.

[57] Καὶ ἐν τόπῳ, Ἀγνοῦντι ἐν τοῖς Ἄξοσι. Ἐπειδὴ Ἀγνοῦντι θυσία ἐστὶ τῷ λεῷ.] Ita hunc locum diſtinximus, qui peſſimâ interpunctione antea laborabat. Vulgati & ſcripti codices exhibebant. Καὶ ἐν τόπῳ, Ἀγνοῦντι ἐν τοῖς Ἄξοσι, ἐπειδὴ Ἀγνοῦντι θυσία ἐστὶ τῷ λεῷ. Mala hæc interpunctio tantas [illegible] excitavit, ut Lugdunenſe noſtrum oraculum J. F. Gronov. conſulere neceſſe habuerim, qui me admonebat, hæc verba ita eſſe diſtinguenda, uti hæc habet editio.

[58] Ἐν τοῖς Ἄξοσι. In Axibus.] Axes dicuntur Athenienſibus tabulæ ligneæ in quibus Solonis leges inciſæ erant. Illuſtre hujus rei teſtimonium extat apud A. Gellium lib. II. cap. XII. quod ſic incipit *In legibus Solonis illis antiquiſſimis, quæ Athenis axibus ligneis inciſæ ſunt, quaſque latas ab eo Athenienſes, ut ſempiternæ manerent, pœnis & religionibus ſanxerant, legem eſſe Ariſtoteles refert ſcriptam ad hanc ſententiam*, &c. Suidas: Ἄξονες. [illegible] Ἀθηναῖοι τοὺς Σόλωνος νόμους, [illegible] αὐτοὺς ἐν ξυλίνοις ἄξοσι. [illegible] τῆς λέξεως Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀριστοκράτους. *Axes. Athenienſes ſic appellarunt Solonis leges, quod illæ in ligneis tabulis eſſent inſcriptæ. Fuerunt autem figura quadrata. Hujus vocis meminit Demoſthenes in oratione contra Ariſtocratem.* Vide Plutarchum in Solone & in Numa qui de hisce Axibus etiam mentionem facit, atque etiam Suidam qui totum Harpocrationis locum tranſcripſit. Ex hisce igitur Axibus ſive ligneis [illegible] in quibus Solonis leges erant inſcriptæ, [illegible] Stephanus ſequentia verba, nempe. ἐπειδὴ Ἀγνοῦντι θυσία ἐστὶ τῷ λεῷ. Omnes teſtantur tabulas fuiſſe ligneas Polluce excepto, qui [illegible].

[59] Ἀγνῶνος κτίσμα τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων.] Quia multi fuerunt Agnones, dubitabam, quiſnam hoc loco eſſet intelligendus, niſi Stephanus dixiſſet Athenienſium ducem fuiſſe, de quo apud Thucyd. lib. II Τοῦ δ᾽ αὐτοῦ θέρους, Ἅγνων ὁ Νικίου, καὶ Κλεόπομπος ὁ Κλεινίου, ξυστράτηγοι ὄντες Περικλέους. *Eadem æſtate Agnon Niciæ, & Cleopompus Cliniæ filius, Periclis in prætura collega.* Vide & Plutarchum in Pericle & in Nicia. Alius eſt de quo mentionem facit in Alexandro, qui ſibi volebat comparare Crobylum celebris apud Corinthios nominis puerum; quique Athenæo teſte lib. XII. tanto luxu vitam degebat, ut crepidis clavis aureis confixis geſtaret.

[60] Καὶ Καυνωνείτης, τοῦ Καυνώνεια.] Sic habent ſcripti & editi. ſed vitioſa eſt ſcriptura. ſine dubio ſcribendum, καὶ Καυκωνείτης, ἀπὸ τῆς Καυκωνεία.

[61] Ἀγνῶτες, ἔθνος Κελτικῆς.] Fortaſſis hi iidem ſunt populi, qui à Plinio lib. III. cap. XIX. Anagnutes appellantur.

[62] Ἀγορὰ, πόλις ἐν Χερρονήσῳ.] Hujus oppidi etiam meminit Herodot. lib. VII, quique ei eundem ſitum aſſignat.

[63] Ἀγοραῖον τεῖχος.] Valde ambigo, ut & alii viri docti, an non ſit idem oppidum quod à Stephano modo Ἀγορὰ appellatum ſit.

[64] Χωρίον, ἑνικῶς καὶ πληθυντικῶς. Ἵνα ἐστὶ τῆς Ἀττικῆς &c.] Hic locus mihi nonnihil videtur confuſus, quem ita conſtituerem: Ἄγρα καὶ Ἄγραι, ἑνικῶς καὶ πληθυντικῶς, χωρίον ἐστὶ τῆς Ἀττικῆς· πρὸ τῆς πόλεως &c. Antiquiſſima Agrarum memoria extat apud Pauſaniam in Atticis: Διαβᾶσι δὲ τὸν Εἰλισσὸν, χωρίον Ἄγραι καλούμενον, καὶ ναὸς Ἀγροτέρας ἐστὶν Ἀρτέμιδος. ἐνταῦθα Ἄρτεμιν πρῶτον θηρεῦσαι λέγουσιν ἐλθοῦσαν ἐκ Δήλου. καὶ τὸ ἄγαλμα διὰ τοῦτο ἔχει τόξον. *Ubi Iliſſum trajeceris, locum offendes, qui Agra dicitur, & venatricis Dianæ ædem: ibi enim primum, cum ex Delo veniſſet, venationi eam operam dediſſe Dianam ferunt, ob eamque cauſam ejus ſimulachrum arcu additur.*

[65] Ἑνικῶς καὶ πληθυντικῶς.] Idem teſtificatur Euſtathius ad Iliad. B. pag. 361. [illegible] Ἀγροτέρα Ἄρτεμις, ὡς ὁ κωμικὸς δηλοῖ, ἡ καὶ Ἀγραία παρὰ Πλάτωνι κατὰ Παυσανίαν ἀπὸ χώρου τινὸς παρὰ τὸν Ἰλισσὸν. ὃ καλεῖται Ἄγραι καὶ Ἄγρα. Id eſt *Præterea autem Diana Agrotera, uti etiam comicus indicat, apud Platonem ſecundum Pauſaniam Agræa dicitur, à regione quadam juxta Iliſſum, cui nomen eſt Agra & Agræ.*

Apud

καὶ πληθυντικῶς. ἔστι δὲ τῆς Ἀττικῆς [66] πρὸ τῆς A πόλεως, [67] ἐν ᾧ τὰ μικρὰ μυστήρια ἐπιτελεῖται, μίμημα τῶν περὶ τὸν Διόνυσον. ἐν ᾧ λέγουσι καὶ τὸν Ἡρακλέα μεμυῆσθαι.

ἈΓΡΑΙ͂ΟΙ [68], ἔθνος Ἀράβιον, ὡς [69] ἐν ἑκκαιδεκάτῳ Στράβων. ἔστι δὲ ἕτερον ἔθνος B πλησίον Ἀκαρνάνων, [70] ὡς Θουκυδίδης ἐν τρίτῃ. τὸ [71] θηλυκὸν ἐπὶ τῆς χώρας, Ἀγραία. λέγονται δὲ καὶ Ἀγραεῖς, ὡς Ἐρατοσθένης.

ἈΓΡΑΥΛΗ͂, δῆμος Ἀθήνησι [72] τῆς Ἐρεχθηΐδος φυλῆς. τινὲς δὲ Ἀγρυλὴ γράφουσιν C ἄνευ τοῦ α, Ἀγρυλῆθεν. θέλει δὲ τὸ α, ἀπὸ Ἀγραύλου τῆς Κέκροπος θυγατρός. [73] τρεῖς δὲ ἦσαν, [74] ἀπὸ τῶν αὐξόντων τοὺς καρποὺς ὠνομασμέναι, [75] Πάνδρο-

pluraliter, locus in Attica ante urbem, ubi minora myſteria peraguntur ad imitationem Dionyſiorum: quibus etiam Hercules initiatus dicitur.

AGRÆI, gens Arabica, uti Strabo lib. XVI. teſtatur. Eſt præterea alia gens prope Acarnanos, uti Thucydides lib. III. refert. Fœmininum regionis eſt Agræa. Dicuntur autem etiam Agræenſes, ut Eratoſthenes tradidit.

AGRAULE, populus apud Athenienſes tribus Erechtheidis. Quidam vero abſque a, Agryle ſcribunt. Ex Agryle. Sed ſcriptionem per à requirit. quia ab Agraulo Cecropis filia nomen habet: Tres autem erant, ita dictæ ab iis rebus, quibus fructus augentur: Pandro-

Apud Pauſaniam quem modò produximus plurali numero, & apud Strabonem lib. IX. ſingulari numero uſurpatur. Etymologici Mag. auctor. Ἄγρα, [illegible] ἱερὸν [illegible].

[66] Πρὸ τῆς πόλεως.] Neque aliter Heſychius: Ἄγραι, χωρίον Ἀττικὸν ἔξω τῆς πόλεως, ἱερὸν Δήμητρος. Omnis ager extra urbem, & fundus, & [illegible] & prædium Græcis ἀγρὸς dicitur. unde hic locus in Attica extra Athenas nomen forte ſortitus eſt. Etymologici Mag. auctor. Ἄγρα, ὁ ἔξω τῆς πόλεως τόπος.

[67] Ἐν ᾧ τὰ μικρὰ μυστήρια ἐπιτελεῖται.] Vide Meurſii Græciam feriatam pag. 8.

[68] Ἀγραῖοι, ἔθνος Ἀράβιον.] Ptolemæo lib. V. cap. XIX. & Dionyſio Alexandrino etiam Ἀγραῖοι dicuntur, & Hebræis הגרים vel הגריאים primo Chron. 5. 10. 19. 20. & Pſalm. 83. verſu 7. Nomen habent ab Hagare, uti teſtatur Aben Ezra in commentariis ad Pſalmum modo citatum: Sunt iſti Hagareni, quos genuit Hagar ex viro alio, non Abrahamo. Sed contra Gabriel Sionita in Arabiæ deſcriptione cap. 1. Arabia inquit non ab Arabo Apollinis & Babylonis filio, ut Latinorum plerique aſſerunt, ſed ab Araba, plaga non longe a Medina ſita, nomen ſortita eſt. quam incolunt Iſmael Abrahami & Hagar filius, a quo etiam Iſmaelitæ, & Hagareni dicuntur. Eratoſthenes apud Strabonem lib. XVI. dicit, felicis Arabiæ ab Heroum urbe Babylonem uſque adjacere Nabathæos, Chaulotæos & Agræos & Dionyſius pag. 122. eoſdem populos a monte Libano uſque ad mare Perſicum ſimili ordine collocat. ſed Ἀγραῖοι ab ipſo appellantur Ἀγρεῖς forte metri gratia. & ad hunc locum Euſtathius ipſum citat Stephanum: Χαυλασίοι καὶ Ἀγρεῖς, [illegible] Ἀγραίους λέγει.

[69] Ἐν ἑκκαιδεκάτῳ.] M. in MSS. ς, id eſt ſexto: librariis jota præterita [illegible].

[70] Ὡς Θουκυδίδης ἐν τρίτῃ.] Forte Epitomator hunc locum reſpexit: [illegible] Ἀγραίων [illegible] Ἀμφιλόχους, φιλίας [illegible]. Ingreſſi ſunt in Agræorum agrum, qui non Acarnaniæ jam, ſed ipſis amicus erat. Idem eodem libro & aliis locis de hiſce populis mentionem facit. Vide quoque Livium lib. XXXII. cap. XXXIV.

[71] Θηλυκὸν ἐπὶ τῆς χώρας, Ἀγραία.] Non ſolum Agræa, ſed & Ἀγραὶς dicitur a Thucydide lib. III. [illegible] Ἀγραΐδα, [illegible]. Cæteri verò in Agraïdem, quæ ſuæ ditionis erat, aufugerunt.

[72] Τῆς Ἐρεχθηΐδος φυλῆς.] Ita etiam Suidas, Harpocration, & Phavorinus: alii tamen ad aliam tribum referunt, inter quos eſt Heſychius, qui Demi nomen etiam ſine A effert: Ἀγρυλή, δῆμος τῆς Ἐρεχθηΐδος φυλῆς, καὶ τῆς Ἀτταλίδος. Sed Stephanus hanc Heſychii ſcriptionem improbat: θέλει δὲ τὸ α.

[73] Τρεῖς δὲ ἦσαν.] Recte Apollodorus lib. III. Κέκροψ δὲ γήμας τὴν Ἀκταίου κόρην Ἄγραυλον, παῖδας ἔσχεν [lege: παῖδα μὲν ἔσχεν] Ἐρυσίχθονα, [illegible] Θυγατέρας δὲ Ἄγραυλον, Ἕρσην, Πάνδροσον.

[74] Ἀπὸ τῶν αὐξόντων τοὺς καρποὺς ὠνομασμέναι.] Nullis profectò rebus magis [illegible] fructus, quam talibus quæ vim habent calefaciendi & refrigerandi. a calore ſive igne

nomen habet Ἄγραυλος, teſte Heſychio: Ἄγραυλοι, ὑπαίθριοι καὶ ἀγροῖκοι, [illegible], [illegible]. Hoc eſt: calore ſolis ferventem. Tali enim [illegible] hæc vox [illegible] ſumitur a Theocriti Scholiaſta ad hunc verſum, qui legitur Idyl. ſexto:

Ὡς αἴτ' [illegible], hoc eſt:

Quemadmodum [illegible].

Ubi Scholiaſt. [illegible]. Componitur autem [illegible] vox, ut annotavit Euſtathius ad Iliad. [illegible] pag. 477. ἀπὸ τοῦ [illegible]. Quis ignorat rorem refrigerandi vim habere, quod hic ſignificatur vocabulo Ἕρση & Πάνδροσος. Nam Etym. Mag. auctor in Ἕρση. Ἕρση γὰρ ἐστὶν ἡ δρόσος: Herſe rorem denotat. Heſychius: Ἕρση, [illegible], καὶ [illegible], καὶ ἡ δρόσος. Hinc Minerva apud Homerum Iliad. N. in Scheriæ deſcriptione rorem [illegible] nominavit, quæ fructus facit creſcere, vigeſcere & augeſcere: nam in hæc verba Scholiaſte, qui nobis pro Didymo obtruditur, explicantur: [illegible] καὶ αὔξειν τὰ φυτά. Neque hoc mirum, nam omnia plantarum genera & fructus rore rigantur, & inde quaſi potum accipiunt. Adeò ut in hunc ſenſum egregie dixerit Etymologici Mag. auctor. Ἕρση, ἡ δρόσος, [illegible] Ἕρση. [illegible], ἄερση, ἕρση, [illegible] φυτά, καὶ [illegible].

[75] Πάνδροσος, Ἕρση, Ἄγραυλος.] Ita etiam appellantur Apollodoro lib. III. cujus locum paulò ante allegavimus, neque etiam aliter Ovidio lib. II. Metamorph.

Pars ſecreta domus ebore, & teſtudine cultos
Tres habuit thalamos: Quorum tu Pandroſe dextrum,
Aglauros lævum, medium poſſederat Herſe.

Similiter etiam Hyginus Fab. CLXVI. Quem Minerva cum clam nutriret, dedit in ciſta ſervandum Aglauro, Pandroſo & Herſæ Cecropis filiabus. Sed notandum eſt apud Ovidium & Hyginum ſcribi Aglauros, cùm indubitanter Agraulos ſcribendum ſit. Mendum illud leve etiam apud Suidam occurrit. Ἄγλαυρος, ἡ θυγάτηρ Κέκροπος. & apud Pauſaniam in Atticis pag. 31. ubi etiam Ἄγραυλος reſcribendum cenſeo, nam λ & ρ hic non debent commutari, quemadmodum evincitur ex ipſo Demi nomine; & addit Stephanus a quibuſdam ſcribi Ἀγρυλή, ſed non Ἀγλαυρή: Ita apud Heſychium non Ἄγλαυροι, ſed Ἄγραυλοι, [illegible] denotat, uti jam probavimus. Sic etiam ſcripſit Etymol. Mag. auctor in voce Ἀ[illegible]. Et Demoſthenes in oratione de falſa legatione, ad quem locum ita commentatur Ulpianus. Ἐστι μία τῶν Κέκροπος θυγατέρων Ἄγραυλος. ἐν δὲ τῷ [illegible] αὐτῆς οἱ ἐξιόντες εἰς τοὺς [illegible], [illegible] ἄχρι θανάτου τῆς [illegible]. Eſt una e Cecropis filiabus Agraulus dicta: in ejus autem templo, qui pueritiam exceſſerant, in omni armatura jurabant, pugnaturos ſe ad mortem uſque pro patria. In memoriam Herſe etiam Athenis Ἑρσηφόρια celebrabant, cujus feſti meminerunt Suidas & Etymol. Mag. auctor. Denique & Pandroſo Athenienſes ſacrificaſſe, docet Athenagoras in Legatione. Præterea

per

δρόσος, Ἕρση, Ἄγραυλος. [76] ἔστι δὲ καὶ πόλις A Ἀθηναίων ἄποικος ἐν Σαρδοῖ, ἀπὸ τοῦ δήμου κληθεῖσα Ἀγρυλή. ὁ δημότης, Ἀγρυλεύς. [77] καὶ Ἀγρυλῆθεν ἐκ τόπου. εἰς τόπον, Ἀγρυλῆνδε. [78] δέχεται δὲ δύο τύπους. καὶ ἐν τόπῳ, Ἀγρυλῆσι.

ΑΓΡΗ, πόλις Λυδίας. Ἡρωδιανὸς ἐν B ἑνδεκάτῃ. τὸ ἐθνικὸν Ἀγραῖος, ὡς Ἀσκραῖος.

ΑΓΡΙΑΙ [79], ἀρσενικῶς, ἔθνος Παιονίας, μεταξὺ Αἵμου, καὶ Ῥοδόπης. παρὰ Πολυβίῳ δὲ [80] διὰ τοῦ αι, [81] εὑρέθη δὲ ἐν ὀκτωκαιδεκάτῃ, τὸ γὰρ τῶν Ἀγραίων ἔθνος. λέγονται δὲ Ἀγραῖοι C τετρασυλλάβως, καὶ Ἀγριεῖς, ὡς Θεόπομπος. καὶ κτητικὸν, Ἀγρικόν. λέγονται δὲ Ἀγριᾶνες, ὡς ἐν τῷ ἐπιγράμματι γραφέντι εἰς Νεοπτόλεμον Πισίδην οὕτως·

Εἰμὶ Νεοπτόλεμος Κρεοντος, τρισσῶν δ' D
ἐν ἀδελφῶν
Ἔστασαν Τλωεῖς κῦδος ἐμὸν δόρατος
[82] Οὐ νεκέων Πισίδας καὶ Ἀγριᾶνες, ἠδ'
Ἀγριάνας
Καὶ Γαλάτας τοσοὺς ἀντιάσας στόρεσα. E

τὸ κτητικὸν Ἀγριανικὸς, ὡς Χάραξ ἐν δευτέρῳ χρονικῶν.

ΑΓΡΙΣΑ [83], πόλις Καρμανίας. ὁ πολίτης,

droſus, Herſe, Agraulus. Eſt item urbs, Athenienſium colonia in Sardinia, à Demo Agryle nominata. Tribulis Agrylenſis: & ex Agryle, de loco: ad locum, ad Agrylem. quod duobus modis dicitur. Et in loco, in Agryle.

AGRE, urbs Lydiæ, apud Herodianum lib. XI. Gentile eſt Agræus, uti Aſcræus.

AGRIÆ, in maſculino genere, gens eſt Pæoniæ inter Hæmum & Rhodopen. Apud Polybium verò vocabulum illud libro decimo octavo cum αι inventum eſt: Gens enim Agræorum. Vocantur etiam quadriſyllabice Agræi, & Agrienſes apud Theopompum. Poſſeſſivum eſt, Agricum. Nominantur etiam Agrianes, uti liquet ex epigrammate, quod in Neoptolemum Piſiden hoc modo ſcriptum eſt.

Sum Neoptolemus Creſi filius, trinos inter fratres
Steterunt Tloenſes, gloria mea haſtæ.
Submiſi Piſidas, & Paones, & etiam Agrianes,
Et Gallos tantos invadendo proſtravi.

Poſſeſſivum Agrianicus, uti Charax libro ſecundo chronicorum inquit.

AGRISA, oppidum Carmaniæ, cujus oppi-

per Agraulum ſolebant jurare: hinc apud Comicum Græcum in Cerealia celebrantibus legimus. Οὕτω μὰ τὴν Ἄγραυλον ὦ γυναῖκες διαφέρειν. Sed interpres & Biſetus in turpiſſimum errorem incidunt, per Ἄγραυλον Dianam intelligentes: Nam ita Biſetus. ἐπιφθεγματικῶς οὕτω καλεῖ τὴν Ἄρτεμιν, ὡς ἐν τοῖς ἀγροῖς διὰ τὰς θήρας ἀναστρεφομένην, καὶ διάγουσαν. Hæc nemo antiquorum affirmabit, nam neminem Ariſtophanes intelligit, niſi Cecropis filiam; & uti per Agraulum Athenienſes ſolebant jurare, ita etiam per Pandroſum, ut apud eundem in Lyſiſtrate.

Εἰ τὰν ἄρ᾽ γε τὴν Πάνδροσον ταύτῃ μόνον
Τὴν χεῖρ᾽ ἐπιβαλεῖς.
Per Pandroſum, ſi tu iſti pauluſum
Manum injeceris.

[76] Ἔστι δὲ καὶ πόλις Ἀθηναίων ἄποικος ἐν Σαρδοῖ.] Hanc urbem Cluverius in antiquæ Sardiniæ deſcriptione non agnoſcit, & præterquam quod hæc urbs ab Athenienſium Demo nomen accepiſſe hic dicitur: Pauſan. in Phocicis ei præterea etiam nominis originem attribuit à Gryllo quodam, qui claſſis Athenienſium eò miſſæ dux & præfectus fuit. Sed locum, quia eſt corruptiſſimus, producam. Καὶ Ὀλβίαν μὲν πόλιν οἰκίζουσιν, ἰδίᾳ δὲ Ὀγρύλλην οἱ Ἀθηναῖοι διασώζοντες τῶν δήμων τῶν οἴκοι τινὸς τὸ ὄνομα. ἢ καὶ αὐτὸς τοῦ στόλου μετέχων ὁ Γρύλλος. ubi procul dubio Ἀγρύλην pro Ὀγρύλλην eſt reſcribendum.

[77] Καὶ Ἀγρυλῆθεν.] Alio vocabulo uſus fuit Plutarchus in Themiſtocle: ὁ δὲ γραψάμενος αὐτὸν προδοσίας, Λεωβώτης ἦν Ἀλκμαίωνος Ἀγραυλῆθεν, ubi male vox in antepenultima ſignabatur. *Proditionis crimen intentavit ei Leobotes Alcmæonis filius Agraulenſis.*

[78] Δέχεται δὲ δύο τύπους.] Sic perperam hic legitur. MSS habent, δέχεται δὲ δύο τόνους quod mihi etiam non placet, reſcribendum cenſeo, λέγεται δὲ κατὰ δύο τρόπους uti noſtra exhibet verſio, nam duobus modis nomen populare effertur. Ἀγρυλῆθεν & Ἀγραυλῆθεν uti modo ex Plutarcho produximus, neque aliud ab Ἀγρυλὴ formari poſſet niſi etiam Ἀγραυλὴ diceretur.

[79] Ἀγριαι, ἀρσενικῶς, ἔθνος Παιονίας.] Variè apud Græcos auctores hujus gentis nomen ſcriptum reperitur. Stephanus quinque modos enumerat: Ἀγραι, Ἀγραῖοι ex Polybio, ubi nunc aliter legitur, ut infra oſtendimus: Ἀγρικοί, Ἀγριεῖς, & denique Ἀγριᾶνες quod Herodoto, libro v Thucyd. lib. II. & Arriano præſertim eſt familiariſſimum. Accuratè Stephanus gentis ſitum indicat, neque ab eo diſſentiunt ſupra dicti. A Curtio paſſim *Agriani* appellantur, & fuerunt viri fortiſſimi, quique ſemper ab Alexandro eligebantur, quoties magnum aliquod & heroicum facinus aggrediebatur.

[80] Διὰ τοῦ αι.] Aldina cum Florentina convenit, quæ habet, διὰ τοῦ αι. ita nobis exhibuit cod. Voſſianus, neque aliter legebat Salmaſius ex MSS Palat. Xylander verò correxit, διὰ τοῦ αι. Nihil auderem ſtatuere, quia citata ex Polybio cum hodiernis editionibus non conveniunt. Salmaſius tamen de loco Polybii aliquid affirmavit, in margine ſui codicis; quod non recte legere, multò minus transſcribere poſſum.

[81] Εὑρέθη δὲ ἐν ὀκτωκαιδεκάτῃ, τὸ γὰρ τῶν Ἀγραίων ἔθνος.] Hodie apud Polybium legitur: τὸ γὰρ τῶν Ἀγριανῶν ἔθνος: & non inveniuntur eo libro quem Stephanus citat, uti me monuit elegantiſſimi ingenii juvenis Jacobus Gronovius, qui tunc temporis in Polybio edendo bonam operam collocabat. ſed libro XVII. cap. v. Itaque non eſt emendandus Stephanus conſentientibus in vulgatum MSS. Nam egregiè hunc fulcitur conjectura eruditiſſimi Hen. Valeſii pag. 18 ad excerpta, ex MS. & Livio nos docentis, colloquium Titi cum Philippo pertinere ad librum XVIII, non XVII, quæ nunc diſtinctio male obtinet.

[82] Οὐ νεκέων Πισίδας καὶ Ἀγριᾶνες ἠδ' Ἀγριάνας.] In omnibus editionibus talis reperitur lacuna: Οὐ ... Πισίδας &c. Illam ſupplevimus ex Voſſiano cod. verbis revera nihil ſignificantibus. Salmaſius ex Palatinis codd. legebat: Φοινικῶν Πισίδας. & reliqua ita reſtituenda putabat, καὶ Παίονας ἠδ' Ἀγριάνας: Sed utinam hæc proba eſſet loci lectio! Hic verſus eſt profligatiſſimus, & nihil juvant, ut vides lector, libri manu exarati: nam quid eſt φοινικῶν, & quid ὁ νεκέων? præterea Ἀγριᾶνες & Ἀγριάνας non ſunt ſimiles caſus, quos conjunctio poſtulat. Putarem tamen conjectura hunc locum ita poſſe conſtitui.

Τρέψας Πισίδας, καὶ Παίονας ἠδ' Ἀγριάνας.
Καὶ Γαλάτας τοσσοὺς ἀντιάσας στόρεσα.

[83] Ἄγρισα, πόλις Καρμανίας.] Ptolemæus lib. VI. cap. XVI. in Carmaniæ deſcriptione mentionem facit de oppido cujus nomen eſt Ἀγρὶς, quod fortè idem eſt, de quo nunc Epitomator.

λίτης, Ἀγρισαῖος, [84] ὡς Ἔδεσα, Ἐδεσαῖος.

ἈΓΡΟΣ [85], τὸ χωρίον. ὁ οἰκήτωρ, ἀγρότης, καὶ ἄγρολις, καὶ ἀγροιώτης, καὶ ἀγρωτήρ, καὶ ἀγρώτειρα, καὶ ἀγρώτης διὰ τοῦ ω μεγάλου. [86] ὡς Μαλλὸς Μαλλώτης, καὶ Ἤπειρος Ἠπειρώτης. καὶ ἀγρώσης πλεονασμῷ τοῦ σ. καὶ συνθέτως [87] ἀγροικός, καὶ ἄγροικος. [88] ἀφ' οὗ παρώνυμον τὸ ἀγροικηρός, ὡς σιγηρός. καὶ ἀγροικηρὴν φύσιν. [89] καὶ ἀγροιώτης, καὶ ἀγρωστῖνος. καὶ ἀγρεῖος. καὶ ἀγρείτης, ὡς τόπος, τοπίτης. καὶ ἀγρείη διὰ διφθόγγου.

ἈΓΥΙΑ [90], τόπος δηλῶν τὴν ἐν τῇ πόλει πορευτὴν ὁδόν. [91] Ἡρακλέων δὲ ὁ Γλαύκωνος, παρὰ τὸ ἀίσσω φησίν. [92] ἔστι δέ, ὡς παρὰ τὸ ἄρπη, ἅρπυια, ὀρέγω, ὀρεγυιά. ὁ τοπίτης, ἀγυιεύς. [93] λέγονται καὶ ὀβελίσκοι θεοῖς ἀνειμένοι, [94] ὡς Εὔπολις. [95] καὶ κατὰ συναίρεσιν ἀγυιάς, ἀγυιᾶς. [96] λέγεται καὶ κίων ἀγυιεὺς εἰς ὀξὺ ἀπολήγων, [97] ὁ πρὸ τῶν θυρῶν ἱσταμένος. [98] Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζού-

oppidanus Agriſæus dicitur, uti Edeſa Edeſæus.

AGYIA, locus in urbe, qui viam meabilem ſignificat. Verum Heracleo Glauconis filius ait derivari à voce ἀίσσω, me impello, tranſeo. Formatur autem ab ἄγω ἀγυιά, uti ab ἄρπω ἅρπυια, ὀρέγω ὀργυιά. Qui in tali loco habitat Ἀγυιεὺς dicitur. Sic etiam appellantur obeliſci Diis dedicati, ut Eupolis tradidit, & per ſynæreſin ἀγυιὰς ἀγυιᾶς. Et Ἀγυιεὺς quoque dicitur columna in acumen deſinens, quam ante fores ſtatuunt, de qua Ariſtophanes in Cerealia celebran-

[84] Ὡς Ἔδεσα, Ἐδεσαῖος.] Urbis hujus nomen & gentile ſuo loco Stephanus ſcripſit cum duplici S, Ἔδεσσα, Ἐδεσσαῖος.

[85] Ἄγρος, τὸ χωρίον.] Hic locus Græcè debet legi, neque recte Latinè verti aut exprimi poſſet. Et pleraque ab hoc vocabulo derivativa leguntur apud Heſychium, Etymologici Mag. auctorem, Suidam, Phavorinum, Euſtathium, atque alios.

[86] Ὡς Μαλλός, Μαλλώτης.] Eſt oppidum Ciliciæ cujus incola Mallota dicitur, de quo vide Stephanum ſuo loco.

[87] Ἀγροικός & Ἄγροικος.] Diſtinguit ſimiliter Euſtathius ad Odyſſ. A. pag. 1409. Ἀγροικὸς ὀξυτόνως ὁ κατ' ἀγρὸν διατριβῶν, ἄγροικος δὲ προπαροξυτόνως ὁ ἀπαίδευτος. Contra vero apud Heſychium legitur: Ἀγροῖκος, ὁ ἐν ἀγρῷ διάγων. Hic in penultima circumflectitur, & tamen indocti ſignificationem non habet.

[88] Ἀφ' οὗ παρώνυμον.] Sic in omnibus editionibus eſt excuſum, & ita etiam invenit Salmaſius in quodam codice: ſed ex alio recentiori legebat: ἀφ' οὗ παράγεται τὸ ἀγροικηρός.

[89] Καὶ ἀγροιώτης, καὶ ἀγρωστῖνος.] Salmaſius legebat: καὶ ἀγροιώτης, καὶ ἀγρώστης, καὶ ἀγρωστῖνος.

[90] Ἀγυιὰ τόπος &c.] De hac voce vide Heſychium, qui illud deducit, ἀπὸ τοῦ δι' αὐτῶν ἄγειν ἡμᾶς τὰ γυῖα, [illegible]. Ita hunc Heſychii locum legerem. Vide præterea Suidam, Harpocrationem, & Euſtathium pag. 166. ad Iliad. B. & aliis in locis.

[91] Ἡρακλέων δὲ ὁ Γλαύκωνος.] In voce Ἀρίσβη legitur, Ἡρακλέων δὲ ὁ Γλαύκου. Sed nihil refert quomodo ſcribatur. Vide Euſtath. ad Iliad. B. pag. 369.

[92] Ἔστι δέ, ὡς παρὰ τὸ ἄρπη ἅρπυια, ὀρέγω ὀργυιά.] Hæc partim ſunt mutila, partim corrupta, quæque procul dubio hoc modo ſunt reſtituenda: ἔστι δὲ παρὰ τὸ ἄγω ἀγυιά, ὡς ἅρπω ἅρπυια, ὀρέγω ὀργυιά. Quia Heracleoni derivationem παρὰ τὸ ἀίσσω non approbat, neceſſario aliam debebat indicare: eſtque hæc παρὰ τὸ ἄγω ἀγυιά aliis grammaticis familiariſſima, Etymologici Mag. auctor Ἀγυιά, ἡ ὁδός, παρὰ τὸ ἄγω τὸ πορεύομαι: & alio loco: Ἅρπυιαι, αἱ ἁρπακτικαὶ θεαί. παρὰ τὸ ἅρπω τὸ ἁρπάζω, ἅρπυια, ὡς ὀρέγω, ὀργυιά, ἄγω, ἀγυιά.

[93] Λέγονται καὶ ὀβελίσκοι θεοῖς ἀνειμένοι.] Videtur hic aliquid deeſſe, legerem: λέγονται καὶ ἀγυιεῖς ὀβελίσκοι θεοῖς ἀνειμένοι. Sed quibusnam Diis erant dicati? Explicat hoc Suidas: ἰδίως δέ φασιν αὐτοὺς εἶναι Ἀπόλλωνος, οἱ δὲ Διονύσου, οἱ δὲ ἀμφοῖν. *Ajunt autem hos obeliſcos Apollinis eſſe proprios, alii vero Baccho: alii vero ambobus ſacros eſſe volunt.* Sed præter hunc uſum, quod Apollini ſive Baccho eſſent ſacræ columnæ alium etiam habebant; nam unuſquiſque civium de re quapiam læto accepto nuntio aras in veſtibulo ſtantes adolebat, diiſque quibus erant dicatæ hæ columnæ ſacrificabat, quod obſervare licet apud Ariſtophanem in Equitibus, ubi Chorus ad Agoracritum ita loquitur.

Τί δ' ἔχεις φράσαι ἀγαθὸν ἡμῖν; ἐφ' ὅτῳ κνισῶμεν Ἀγυιᾶς;

Quam bonam & quam lætam famam adfers! Hac de cauſa Diis in veſtibulis ſtantibus ſacrificabimus.

Et ad hæc verba antiqua Scholia. [illegible]

[94] Ὡς Εὔπολις.] Fortaſſe priſcum illum Comicum intelligit, de quo vide Suidam & alios.

[95] Καὶ κατὰ συναίρεσιν ἀγυιὰς ἀγυιᾶς.] Noſter hanc figuram appellat ſynæreſin, qua in accuſ. plural. ἀγυιᾶς dicitur: Suidas dicit per ſynalœpham fieri, in eo Harpocrationem ſequens, qui & Atticis eam in hujuſmodi locis ait eſſe propriam, hujus rei exemplum habemus apud Ariſtophanem in Equitibus, & in Avibus.

[96] Λέγεται καὶ κίων ἀγυιεύς, εἰς ὀξὺ ἀπολήγων.] Paulò ante obeliſcum Diis dedicatum appellabat: nunc vero dicit eſſe columnam in acumen deſinentem. Euſtathius ad Iliad. B. pag. 166. [illegible] ἀφ' ἧς καὶ ἀγυιεύς, κίων ἱερὸς Ἀπόλλωνος πρὸ θυρῶν [illegible]. Sed Heſychius refert fuiſſe aram ſtantem pro foribus, quæ columnæ formam habebat. Ἀγυιεύς, ὁ πρὸ τῶν θυρῶν ἑστὼς βωμὸς ἐν σχήματι κίονος. A quo etiam non diſſentit Etymol. Mag. auctor.

[97] Ὁ πρὸ τῶν θυρῶν ἱσταμένος.] Sic habent libri editi: in Voſſiano codice inveni, & Salmaſius in Palatinis: Ὁ πρὸ τῶν θυρῶν [illegible], ſed perperam ita legitur, ut liquet ex Euſtathio, Suida & Cl. Alexandrino in admonitione ad gentes.

[98] Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις.] Locus Ariſtophanis, quem reſpicit Stephanus, ita ſonat.

Ἐξῆλθον ὡς τὸν μοιχόν. εἶτ' ἐρειδομένη
Παρὰ τὸν Ἀγυιᾶ κύβδ', ἐχομένη τῆς δάφνης.
Ταῦτ' οὐδεπώποτ' εἴρηκ' Εὐριπίδης. Hoc eſt.

Egreſſa ſum ad mœchum, deinde enixa ſum
Juxta columnam in veſtibulo collocatam fortiter adhærens lauro.
Hæc nunquam deprehendit Euripides.

ζύσαις. [99] καὶ ὁ Ἀπόλλων ἀγυιεὺς, καὶ ἀγυιάτης, τουτέστιν ὁ ἐφόδιος. καὶ θηλυκὸν ἀγυιᾶτις, [1] ὡς καὶ τὰ προπύλαια τοῦ ἀγυιέως ἀγυιάτιδες λέγονται. τὸ τοπικὸν ἀγυιαῖος. Σοφοκλῆς Ἑρμιόνῃ,

Ἀλλ' ὦ πατρῴας γῆς ἀγυιαίου πέδον.

ἔστιν οὖν τὸ μὲν ἀγυιεὺς, ἀπὸ τοῦ ἀγυιά, ὡς Τρύφων φησὶν ἐν παρωνύμοις, πᾶν εἰς α θηλυκὸν ἰσοσύλλαβον ἔχει τῇ εὐθείᾳ καὶ τῇ γενικῇ τὸ παρώνυμον. Μοψοπία Μοψοπιεὺς, Ἐρετριεὺς, Φωκαεὺς, Θεσπιεύς. τὸ δὲ ἀγυιάτης, ὡς Κορώνεια Κορωνειάτης, [2] Καρνειάτης, Καυλωνιάτης. τὸ δὲ ἀγυιαῖος, ὡς ἀγροῖκος.

ΑΓΥΛΛΑ [3], πόλις Τυῤῥηνίας. Λυκόφρων,

Ἀγύλλας Αὐσονῖτιν εἰσεκώμασεν.

[4] Ἔστι δὲ κτίσμα τῶν ἐκ Θετταλίας Πελασγῶν. μετωνομάσθη δὲ Καῖρε. Θετταλῶν γὰρ κρατούντων τῆς πόλεως, προσελθών τις τῶν ἀπὸ Λυδίας μετοικησάντων Τυῤῥηνῶν, ἠρώτα τί ἂν εἴη τὸ ὄνομα τῆς πόλεως; τὶς δὲ ἀντὶ τῆς ἀποκρίσεως, τὸ χαῖρε εἶπεν. ὅθεν Τυῤῥηνοὶ κρατήσαντες, [5] Καῖρε προσηγόρευσαν. τὸ ἐθνικὸν Καιρετανοὶ, ὡς Στράβων. ὁ πο-

brantibus: Et Apollo Agyieus & Agyiates viarius eſt. Hinc fœmininum Agyiatis: ſiquidem veſtibula Agyiei Agyiatides nuncupentur. Locale Agyiæus, quo utitur Sophocles in Hermione.

Sed ô paterna terra Agyiei ſolum.

Agyieus igitur à voce Agyia derivatur, uti Tryphon in denominativis inquit. Omne fœmininum in a deſinens, ſi derivativum ſit, in nominativo & genitivo pares habet ſyllabas. Mopſopia Mopſopieus, Eretrieus, Phocaeus, Theſpieus. Agyiates, verò uti Coronea Coroneates, Carneates, Cauloneates. Agyiæus verò, uti ἀγροῖκος agreſtis.

AGYLLA, urbs Etruriæ, de qua Lycophron ait:

In Agyllam Italicam irruerunt.

Condita autem eſt à Pelaſgis è Theſſalia profectis. Poſtea verò Cære appellata fuit. Quippe cum Theſſali eam tenerent, Tyrrhenorum quidam accedens, qui huc ex Lydia commigraverant, interrogavit, quodnam urbis nomen eſſet? Quidam verò loco reſponſionis dixit, χαῖρε, id eſt, Salve. Quamobrem Tyrrheni, cum eam occupaſſent, Cære vocaverunt. Gentile ejus eſt Cæretani, uti Strabo perhibet. Oppi-

Ita hi verſus ſunt vertendi, qui ab Andrea Divuo non ſatis exacte verſi ſunt.

[99] Καὶ ὁ Ἀπόλλων Ἀγυιεὺς καὶ Ἀγυιάτης, τουτέστιν ὁ ἐφόδιος.] Macrobius Saturnal. cap IX. *Idem Apollo apud illos & Ἀγυιεὺς nuncupatur, quaſi viis præpoſitus urbanis. illi enim vias quæ inter pomœria ſunt, ἀγυιὰς appellant.* Hic apud Stephanum ἐφόδιος pro ſimplici ὅδιος videtur accipiendum, quaſi Latinè diceres Apollo *Viarius*, vel *Vius*, ut in Virgilii epigrammate de fœmina Prænestina:

Omnibus hic annis veterum more ſuorum
Centenas adjicit numero creſcente coronas,
Fortunæ ſimulachra colens, & Apollinis aras
Arcanumque Vii.

[1] Ὡς καὶ τὰ προπύλαια τοῦ ἀγυιέως, ἀγυιάτιδες]. Dicit Stephanus veſtibula (loca ante januas inter fores domus & viam media relicta, in quibus Apollo ἀγυιεὺς vel ἐφόδιος colebatur) ἀγυιάτιδες appellari: Verum hæc vocis ſignificatio aliis quod ſciam non eſt cognita. Heſychius ſi locus ſit ſanus Ἀγυιάτιδες. αἱ πρὸ τῶν θυρῶν θεραπεῖαι. Et Euſtathius ad Iliad. B. pag. 166. hanc vocem intelligit de aris ante fores collocatis, ita enim ille: ἔφη δέ τις καὶ ἀγυιάτιδας θεραπείας, τοὺς πρὸ τῶν θυρῶν βωμοὺς, οἱ πρὸς χαρὶν Ἀγυιέως Ἀπόλλωνος ἱδρύοντο, τιμωμένου πρὸ πυλῶν, ὡς Ἀλεξανδρεῖς. Quis autem veram vocis ſignificationem habeat, affirmare in tanta opinionum diverſitate nequeo.

[2] Καρνειάτης] Sic optimè reſcripſit Xylander pro Καρνάτης, uti habent aliæ editiones, & etiam nobis Voſſianus codex exhibuit.

[3] Ἀγύλλα πόλις Τυῤῥηνίας.] Accuratum oppidi ſitum habemus apud Plinium lib IV. qui affirmat IV millia paſſuum à mari ab eſſe. Antiquum hodie retinet ſitum in ſaxeo tumulo, & item nomen exiguo detortum, quo vulgò vocatur *Cerveteri*, quaſi dicas *Cere veteri*, id eſt Cære vetus: ad diſcrimen alterius oppidi, quod eodem tractu vulgo dicitur *Ceri*, uti prolixe teſtatur Cluverius in antiqu. Ital. deſcriptione lib. II. cap. II. pag. 489.

[4] Ἔστι δὲ κτίσμα τῶν ἐκ Θετταλίας Πελασγῶν.] Pelaſgos hanc urbem condidiſſe teſtatur Strabo lib. V, cujus verba Epitomator tranſcripſit, ut ipſe infra affirmat. Ἀγύλλα ἐλέγετο τὸ πρότερον ἡ νῦν Καιρὲ καλουμένη, Πελασγῶν κτίσμα τῶν ἐκ Θετταλίας ἀφιγμένων. τῶν δὲ Λυδῶν τῶν Τυῤῥηνῶν μετονομασθέντων, ἐπιστρατευσάντων τοῖς Ἀγυλλαίοις, προσιὼν τῷ τείχει τις ἐπυνθάνετο τοὔνομα τῆς πόλεως. τῶν δ' ἀπὸ τοῦ τείχους Θετταλῶν τινος, ἀντὶ τοῦ ἀποκρίνασθαι, προσαγορεύσαντος αὐτὸν Χαῖρε, δεξάμενοι τὸν οἰωνὸν, οἱ Τυῤῥηνοὶ τοῦτον, ἁλοῦσαν τὴν πόλιν μετωνόμασαν. Hoc eſt. *Agylla prius vocabatur quæ nunc Cære eſt: ferturque condita a Pelaſgis è Theſſalia profectis: quos Lydorum qui mutato nomine Tyrrheni dicti ſunt, quum bello petiſſent, acceſſiſſe quendam ad murum, nomen urbis ſciſcitantem: quumque Theſſalorum quidam de muro reſponſi loco eum ſalvere juſſiſſet* [quod Græco vocabulo dicitur Χαῖρε] *omen accepiſſe Tyrrhenos & urbe capta nomen mutaſſe.* Sed optime ex Strabone Stephanus dixit, ἐκ Θετταλίας Πελασγῶν. nam præter Pelaſgos ex Theſſalia, quorum regio proprio nomine Πελασγιῶτις dicebatur, etiam in Arcadia Pelaſgi fuère, qui ut & alii, diverſis in locis & diverſis temporibus varias colonias inſtruxerunt.

[5] Καῖρε προσηγόρευσαν] Vetuſtiſſimum igitur oppidi nomen fuit Ἀγύλλα, uti præter alios auctores, etiam liquet ex Herodoto lib. I. & Dion. Halicar. lib. III. cujus hæc ſunt verba: ἐπὶ τὴν Καιρετανῶν πόλιν ἦγε τὴν δύναμιν, ἣ πρότερον μὲν Ἄγυλλα ἐκαλεῖτο, Πελασγῶν αὐτὴν κατοικούντων. *Ad Caretanorum urbem duxit exercitum, quæ olim, quum à Pelaſgis teneretur, Agylla dicta eſt.* Sed aliam vocabuli Cære originem affert Servius ad lib X Æneid. *Cære*, inquit, *dicitur ἀπὸ τοῦ χαίρειν. quod verbum ſalutandi gratia apud Græcos dici ſolet. hanc Pelaſgi condiderunt. qui quum ſitim paſſi, nec uſquam aquam invenientes, caſu quodam fontem inveniſſent, in eodem loco oppidum condiderunt.* Ergò tunc ἀπὸ τοῦ χαίρειν, id eſt, à gaudendo, quod fontem inveniſſent, non vero à ſalutando, ſic dictum. Geminam ſcil. de oppidi nomine intellexerunt narrationem, quam Servius nunc in unam confundit, uti bene obſervavit Cluverius. Sed ad librum VIII. refert, urbem hoc nomine à Romanis, non vero à Pelaſgis inſignitam fuiſſe: ita enim inquit. *Agylla civitas eſt Tuſciæ a conditore appellata, cui ex inſcitia Romana aliud eſt inditum nomen: nam quum Romani euntes per Tuſciam, interrogarent Agyllinos quo nomine diceretur civitas, & illi utpote Græci quid audirent ignorantes, & optimum ducentes ſi prius eos ſalutarent, dixerunt χαῖρε, quam ſalutationem Romani civitatis nomen eſſe arbitrati ſunt, & detracta aſpiratione eam Cære nominaverunt.*

ὁ πολίτης Ἀγυλλαῖος. [6] Ῥιανὸς δὲ Ἀγύλλιον εἶπε χαλκόν. A

ἈΓΥΡΗΝΑ[7], πόλις Σικελίας. τὸ ἐθνικὸν, Ἀγυρηναῖος. [8] Διονύσιος δὲ τὸ Ἀγύριον ἔφη.

ἈΓΧΙΑΛΗ[9], πόλις Κιλικίας, παραθαλασσία τῇ Ταρσῷ καὶ Ζεφυρίῳ. B ἔστι δὲ κτίσμα Ἀγχιάλης τῆς Ἰαπετοῦ θυγατρὸς, [10] ὡς Ἀθηνόδωρος περὶ τῆς αὐτοῦ πατρίδος γράφων, καὶ παραλαβὼν Διόδωρον τὸν γραμματικὸν συμφωνοῦντα [11] Πτολεμαίῳ βασιλεῖ. C γίνεται δὲ Ἰαπετοῦ θυγάτηρ Ἀγχιάλη, [12] καὶ κτίζει πόλιν Ἀγχιάλην, Ἀγχιάλεια τὸν παρακείμενον ποταμόν. γεννᾷ δὲ υἱὸν Κύδνον, ἀφ' οὗ ποταμὸς Κύδνος ἐν Ταρσῷ. ὁ δὲ Κύδνος, υἱὸν Παρθένιον, ἀφ' οὗ D ἡ πόλις μετωνομάσθη Παρθενία. μεταπεσόντος δὲ τοῦ ὀνόματος, Ταρσὸς ἐκλήθη. τινὲς δέ φασι Σαρδανάπαλον δύο πόλεις κτίσαι, Ἀγχιάλην καὶ Ταρσὸν, οὗ ἐστι καὶ τὸ ἐπίγραμμα ὧδε. E

[13] Ταῦτ' ἔχω, ὅσσ' ἔφαγον, καὶ ἐφύβρισα, καὶ μετ' ἔρωτος
Τερπνὰ πάθον. τὰ δὲ πολλὰ καὶ ὄλβια κεῖνα λέλειπται.

ΣΑΡ-

Oppidanus Agyllæus dicitur. Rhianus autem Agyllinum æs dixit.

AGYRENA, oppidum Siciliæ, cujus gentile eſt Agyrenæus. Dionyſius vero illud Agyrium nominavit.

ANCHIALE, urbs Ciliciæ, cum Tarſo & Zephyrio in eodem littore ſita: condita autem eſt ab Anchiale Japeti filia, uti Athenodorus exiſtimat, qui de ſua ipſius patria conſcripſit, allegans Diodorum grammaticum, cum rege Ptolemæo conſentientem. Eſt autem Japeti filia Anchiale, & urbem Anchialem ad adjacentem fluvium Anchialem condidit. Hæc vero filium Cydnum genuit, à quo Cydnus Tarſi fluvius nomen habet. Cydnus autem filium Parthenium, habuit, à quo poſtea urbs Parthenia, ſed mutato nomine, Tarſus appellata eſt. Aliqui vero narrant, Sardanapalum duas urbes, Anchialem & Tarſum condidiſſe, cujuſque illud epigramma exſtat.

Hæc habeo, quæ edi, & luſi, & cum libidine
Jucunda paſſus ſum; multa verò, & præclara [à me] relicta ſunt.

SAR-

[6] *Ῥιανὸς δὲ Ἀγύλλιον εἶπε χαλκόν.*] Sic legitur in ſcriptis & vulgatis: ego verò hæc Rhiani verba corrupta exiſtimo: reſcriberem, *Ῥιανὸς δὲ Ἀγυλλῖνον εἶπε χαλκόν*: nam hæc forma ſtatis non eſt inſolita uti liquet ex voce Ἀγκυρῖνος, aliiſque locis. Nihil hac noſtra emendatione firmius: nam ita etiam Latini dixêre. Virg. lib. VII.

Lauſus equum domitor, debellatorque ferarum
Ducit Agyllina nequicquam ex urbe ſecutos
Mille viros.

Et lib. VIII.

Haud procul hinc ſaxo colitur fundata vetuſto.
Urbis Agyllinæ ſedes, ubi Lydia quondam
Gens, bello præclara, jugis inſedit Hetruſcis.

[7] *Ἀγύρηνα, πόλις Σικελ.*] Nuſquam apud antiquos legitur Ἀγύρηνα. apud Diodorum equidem lib. XIV. τῶν Ἀγυρηναίων reperitur; quod à voce Ἀγύρηνα videtur derivatum: at eodem lib. poſtea ter, & lib. XVI. quater eſt Ἀγυριναῖος; ut duo etiam nummi antiqui habent hujus oppidi apud Goltzium, unde ejus nomen erit Ἀγύριον. Hinc *oppidani* Ciceroni in Verrinis frequenter *Agyrinenſes* (quum tamen illi in Verrem actione III. & IV, ipſum oppidum *Agyrium* dicatur) & Plinio lib. III, cap. VIII. *Agyrini* memorantur, quod rectè ab *Agyrio* formatur. Illa ſane Ἀγύρηνα & Ἀγυρηναῖος facta ſunt à genuinis Ἀγύριον & Ἀγυριναῖος, more ſcilicet poſterioris ſæculi, quo plerumque, ante ι & loquelâ & ſcripturâ vertebatur in η. Non eſt hic audiendus Fazellus, qui Decad. I, lib. X. ex antiquorum ſententia urbem hanc *ab argento Argiream* nominatam fuiſſe exiſtimat; cum nemo veterum hoc uſquam tradiderit, qui unanimiter id vocabulum ſine R in prima ſyllaba habent. Unde urbs nomen acceperit, hactenus nemo pro certo indicavit, forte ab *Agyri*, qui urbis princeps fuit, ut Diodorus teſtatur lib. XIV. Vulgo nunc vocatur incolis *S. Filippo d'Agirone*, & nonnunquam, variato paululum vocabulo, *d'Argirone*. Plura narrat de hac urbe Diodorus Siculus lib. IV. lib. XIV. & XVI: nam ſub initium operis in illa ſe natum teſtatur. Ἡμεῖς γὰρ, inquit, ἐξ Ἀγυρίου τὸ γένος τῆς Σικελίας ὄντες. Vide etiam Ciceronem in Verrina III.

[8] *Διονύσιος.*] Non tantum Dionyſius, ſed etiam Diodorus plurimis locis urbem Ἀγύριον nominavit, cum tamen oppidani ab ipſo Ἀγυριναῖοι paſſim appellentur.

[9] *Ἀγχιάλη πόλις Κιλικίας.*] Rectè ſic edidit Xylander, nam in MSS & aliis editionibus legitur, Ἀγχιάλη πόλις Σικελίας, in quem errorem librarii facillimo negotio prolabuntur, uti ſæpius annotavimus. Quæ Stephanus nobis de hac urbe reliquit, etiam inveniuntur apud Euſtathium in Dionyſ. de ſitu orbis pag. 116. Similem urbis ſitum habemus apud Plinium lib. II. cap. XXVII. Vide etiam Arrianum lib. II. de exp. Alex. Magni, qui urbem Anchialon nominat. *Αὐτὸς δὲ ὕστερον ἄρας ἐκ Ταρσοῦ, τῇ μὲν πρώτῃ εἰς Ἀγχίαλον πόλιν ἀφικνεῖται.* *Ipſe ex Tharſo ſubſequutus, primo die ad Anchialon oppidum pervenit.*

[10] *Ἀθηνόδωρος περὶ τῆς αὐτοῦ πατρίδος.*] Vide Voſſium de Hiſtoricis Græcis lib. II. cap. V.

[11] *Πτολεμαίῳ βασιλεῖ.*] Doctiſſimus Bochartus affirmat rem eodem redire, ſive Ptolemæum Lagum ſive Evergetem intelligamus: nam uterque hiſtorias ſcripſit. Neque ab ejus opinione diſſentio. Prior ſcripſit res geſtas Alexandri Mag. uti honorificè de illo teſtatur Arrianus in præfatione operis. Secundus ſcripſit ἱστοριῶν βιβλία, quæ ab Athenæo lib. II. ὑπομνήματα appellantur.

[12] *Καὶ κτίζει πόλιν Ἀγχιάλην, Ἀγχιάλεια τὸν παρακείμενον ποταμόν.*] Locus hic eſt mutilus quem profundiſſimæ eruditionis Bochartus ita in integrum reſtituit. *Καὶ κτίζει πόλιν Ἀγχιάλην πρὸς Ἀγχιάλῳ τῷ παρακειμένῳ ποταμῷ.*

[13] *Ταῦτ' ἔχω, ὅσσ' ἔφαγον, καὶ ἐφύβρισα.*] Priora hæc epi-

ΣΑΡΔΑΝΑΠΑΛΟΣ Ο [14] ΚΥΝΔΑΡΑΞΕΩ ΠΑΙΣ ΑΓΧΙΑΛΗΝ ΚΑΙ ΤΑΡΣΟΝ ΕΔΕΙΜΕΝ [15] ΕΝ ΗΜΕΡΑι ΜΙΗι [16] ΕΣΘΙΕ ΠΙΝΕ ΠΑΙΖΕ [17] ΩΣ ΤΑΛΛΑ ΤΟΥΤΟΥ ΟΥΚ ΑΞΙΑ A B

SARDANAPALUS CYNDARAXÆ FILIUS ANCHIALEN ET TARSUM UNO DIE ÆDIFICAVIT EDE BIBE LUDE RELIQUA NE QUIDEM HOC DIGNA SUNT

[18] τοῦ ἀποκροτήματος. [19] λέγεται δὲ καὶ Ἀγχιάλεια, ὡς Διονύσιος ὁ περιηγητής. ὁ πολίτης Ἀγχιαλεὺς, ὡς Σινώπη Σινωπεύς. ἔστι δὲ καὶ Ἰλλυρίας ἄλλη, κτίσμα Παρίων, παρ' ἣν κόλπος Ἐνεστηδὼν λεγόμενος. C ἐν ᾧ ἡ Σχερία. ὁ πολίτης, ὁ αὐτός.

scilicet crepitu. Verum vocatur etiam Anchialea, uti Dionyſius periegeta tradidit. Civis inde dicitur Anchialenſis, uti Sinope Sinopenſis. Sed etiam & alia Illyriæ civitas eſt à Pariis condita, juxta quam ſinus eſt, qui Eneſtedon appellatur, in quo Scheria ſita eſt. Civis eodem modo vocatur.

ἈΓΧΙΣΗ [20], πόλις Ἰταλίας, ἀπὸ τοῦ προπάτορος Ἀγχίσου, [21] ὡς Διονύσιος ἐν πρώτῃ περὶ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας. D τὸ ἐθνικὸν, Ἀγχισεύς.

ANCHISE, urbs Italiæ, quæ à progenitore Anchiſæ nomen habet, uti Dionyſius in primo de antiquit. Rom. tradidit. Gentile, Anchiſenſis.

ἈΔΑΝΑ [22], Κιλικίας πόλις, οὐδετέρως, ταύτην ᾤκισεν Ἄδανος, καὶ Σάρος, Ταρσεῦσι πολεμήσαντες καὶ ἡττηθέντες. [23] ἀφ' ὧν ἡ πόλις, ἀπὸ τοῦ ἡγεμόνος, E Ἄδα-

ADANA, urbs Ciliciæ, in genere neutro. Hanc Adanus & Sarus exſtruxerunt, cum bellum geſſiſſent adverſus Tarſenſes, ſed ſuccubuiſſent. Ab iis quidem urbs eſt condita, ſed à duce Adano,

epigrammatis verba citantur à Plutarcho in oratione ſecunda de Fortuna Alexandri Mag. quæque interpres tranſtulit verbis Ciceronis quæ exſtant Tuſc. Quæſt. lib. v. Vide & Strabonem lib. xiv.

[14] Κυνδαραξέω.] Hæc vox mihi non videtur ſatis proba. Strabo lib. xiv: & Athenæus lib. xii. eandem inſcriptionem allegantes, habent Ἀνακυνδαράξεω. Neque ab iis multùm diſſentit Arrianus lib. ii. licet alio idiomate utatur, apud quem atque apud Suidam Ἀνακυνδαράξου legitur.

[15] Ἐν ἡμέρῃ μιῇ.] Ita Strabo & ita Athenæus: Arrianus verò, ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ. Hoc ſi intelligatur de abſoluta conſummatione ædificationis, uti verba videntur indicare, & de naturali ſive artificiali die, ἐν ταῖς ἀπολύτως νόμιζε: Nam hanc artem nemo veterum aut recentiorum artificum novit. Imò mortalium pigerrimi fuerunt qui tredecim annos ædificationi domus Salomonis, & quadraginta templi Hieroſolymitani, & centum Epheſii impenderunt.

[16] Ἔσθιε.] Stephanus noſter cum Athenæo convenit. Sed Strabo, Arrianus & Suidas ita legunt: Σὺ δὲ ὦ ξένε ἔσθιε & ſic porrò.

[17] Ὡς τ' ἄλλα τούτου οὐκ ἄξια.] Cum Strabone & Athenæo Stephanus convenit. Sed apud Arrianum hæc tali modo leguntur: ὡς τ' ἄλλα τὰ ἀνθρώπινα οὐκ ὄντα τούτου ἄξια. Neque aliter apud Suidam exſtat.

[18] Τοῦ ἀποκροτήματος.] Optime Caſaubonus animadvertit haſce voculas ad inſcriptionem non pertinere: ſed explicare τὸ ΤΟΥΤΟΥ. Et hoc facillime illi potuerunt intelligere, qui ejus τύπον λίθινον viderunt, nam ſimulachrum ejus monumento impoſitum, ita erat factum, ut dextram manum ſupra caput habeat elatum, cujus pollex & digitus medius in ſummo erant compoſiti, quaſi ederent illud ἀποκρότημα. Et hac de cauſa Athenæus recte de ſuo poſt τούτου οὐκ ἄξια addidit: τοῦ ἀποκροτήματος ἐκείνου.

[19] Λέγεται δὲ καὶ Ἀγχιάλεια, ὡς Διονύσιος.] Locus Dionyſii quem innuit, exſtat pag. 115.

Πολλαὶ δ' ἑξείης Κιλίκων γεγάασι πόληες,
Ἀγχίαλος, Μαλλός τε, καὶ Ἀγχιάλεια, Σόλοι τε.

Sic & apud Suidam Ἀγχιάλεια ſcriptum reperitur.

[20] Ἀγχίση πόλις Ἰταλίας.] Cluverius in antiquæ Italiæ deſcriptione nullam hujus oppidi facit mentionem, neque etiam alii hujus regionis chorographi: adeoque hinc non levis oritur ſuſpicio locum eſſe corruptum, vel Stephanum parum conſiderate ſcripſiſſe. Et teſtimonium quod infrà ex Dionyſio Hal. producitur, nullius eſt momenti: nam apud illum *Anchiſæ portum* invenio in Epiro, vel haud procul inde, ſed non in Italia.

[21] Ὡς Διονύσιος ἐν πρώτῃ, &c.] Verba Dionyſii, quæ videtur innuere Epitomator, exſtant loco allegato: Ἐκ δὲ Ἀμβρακίας, Ἀγχίσης ἐπὶ τοὺς ἀπ' ἔχειν, παρὰ γῆν κομιζόμενος, εἰς Βουθρωτὸν λιμένα τῆς Ἠπείρου ἀφικνεῖται. *Ex Ambracia navibus Anchiſes oram legendo, Buthrotum Epiri portum ſubit*, & paucis interjectis vocabulis. Ἐκ δὲ Βουθρωτοῦ παρὰ γῆν κομισθέντες ἄχρι λιμένος, Ἀγχίσου μὲν τότε ὀνομαζομένου, νῦν δὲ ἀσαφεστέρῳ ὀνόματι ἐπονομαζομένου. *A Buthroto ſecundum oram delati in portum qui tunc Anchiſæ, nunc obſcuriore nomine dicitur.*

[22] Ἄδανα, Κιλικίας πόλις.] Accuratum urbis ſitum habemus apud Ptolemæum lib. v. cap. viii. inter Tarſum & Cæſaream penes Anazarbum. Hujus etiam meminerunt Dio, Cedrenus aliique.

[23] Ἀφ' ὧν ἡ πόλις ἀπὸ τοῦ ἡγεμόνος, Ἄδανα.] Hæc verba mihi videntur manca, imo certum eſt hic quædam excidiſſe. Legerem proinde: ἀφ' ὧν ἡ πόλις ἐκτίσθη. ἀπὸ δὲ τοῦ ἡγεμόνος Ἀδάνου, Ἄδανα ἐκλήθη. quem ſenſum noſtra expriniet verſio. Ger. Joh. Voſſius exiſtimat hanc urbem à primo omnium noſtrorum parente nomen accepiſſe: ita enim inquit lib. 1. cap. xxxviii. de origine & progreſſu Idololatriæ: Nec enim putandum primorum parentum memoriam in Aſia penitus interciſiſſe apud gentiles. Multa in contrarium obducere poſſem: ſed uno contentus nunc ero, quod occurrit. Adana antiqua Ciliciæ urbs erat, condita à Syris, inque memoriam primi hominis, *Adam* ſive *Adama* appellata: Sed cum ſciret, Græcos non habere voces in M exeuntes, eoque pro *Adam* dixere *Adan*, & terminatione auctâ, Ἄδανος, unde urbs Ἄδανα. Ἄδανος ille, ut ait Stephanus, Cœli Terræque filius erat. Quod nulli melius convenit quam Adamo noſtro. Idem Stephanus ait, alter eorum Saturnum, & Rheam. Puta, quia Saturnus erat primus homo & Rhea, omnium mater Eva. Hi, quia una erant caro, ut etiam loquitur ſcriptura, eo uno nomine numineque comprehendebantur à Cilicibus.

Ἄδανα. [24] τὸν δὲ ποταμὸν Κοίρανον καλούμενον, Σάρον καλέσαντες. ἔστι δὲ ὁ Ἄδανος Γῆς καὶ Οὐρανοῦ παῖς, καὶ Ὄστασος, [25] καὶ Ἄνδης, καὶ Κρόνος, καὶ Ῥέα, καὶ Ἰαπετὸς, [26] καὶ Ὀλυμβρος. ὁ πολίτης, Ἀδανεύς, ὡς Γάργαρα Γαργαρεύς, Τύανα, Τυανεύς. [27] ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα πόλις ἐν μεσογείῳ τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας, ὡς Οὐράνιος φησὶν ἐν Ἀραβικῶν τρίτῳ. ὁ ταύτης πολίτης οὐ δύναται Ἀδανεὺς εἶναι. οὐ γὰρ ὁ τύπος Ἀράβων, ἀλλὰ τῶν διὰ τοῦ α οὐδετέρων, [28] ὁ διὰ τοῦ ηνος. Ζόαρα Ζοαρηνός. Μήδαβα Μηδαβηνός. Ταρφάρα Ταρφαρηνός. Αὔαρα Αὐαρηνός. οὕτω καὶ Ἀδανηνός, ἢ Ἀδανίτης, ὡς Αἴλινα Αἰλινίτης. Ἡρωδιανὸς ἐν τετάρτῃ τῆς καθόλου. [29] τὸ Ἄδανις, καὶ Θήμαλις θηλυκὸν, τὸν Αἰολίδα ἔχει τόνον. [30] ἐπίσταμαι δὲ ὅτι καὶ ἀρσενικόν ἐστιν. οὕτω δὲ ἄνεμος καλεῖται, [31] ἀπὸ Θήβης πόλεως πνέων, τῆς Ἠετίωνος, τοῦ πατρὸς Ἀνδρο-

A no, Adana appellata eſt. Flumen vero, quod Cæranos dicitur, Sarum nominarunt. Eſt autem Adanus Cæli ac Terræ filius, ut & Oſtaſus, & Andes, & Saturnus, & Rhea, & Japetus, & Olympus. Civis vocatur Adanenſis, ut a Gargara fit Gargarenſis, Tyana Tyanenſis. B Eſt verò & alia urbs mediterranea felicis Arabiæ, uti Uranius in tertio Arabicorum inquit. Illius civis non poteſt Adanenſis appellari: Non enim ſic formant Arabes gentilia à neutris in A deſinentibus, ſed per ηνος. C Zoara Zoarenus, Medaba Medabenus, Tarphara Tarpharenus, Auara Auarenus; ita etiam Adanenus. Vel etiam Adanita dici poſſit, uti Ælina Ælinita. Herodianus in quarto de univerſali inquit: Adanis, uti Thebanis genere fæminino, accentum habet Æolicum. D Verum ſcio, etiam maſculini generis eſſe: Ita enim appellatur ventus, a Thebis ſpirans, quæ urbs quondam regia fuit Eetionis, patris Andro-

cibus, ſi rectè eorum mentem nobis expoſuit Stephanus.

[24] *Τὸν δὲ ποταμὸν Κοίρανον καλούμενον Σάρον καλέσαντες.*] Et pergit deinde idem Voſſius eodem loco: Dicitur autem & Sarus urbem ædificaſſe, ac honori ejus flumen, ad quod exſtructa fuit, Sarum nominatum. Sari quidem appellatio optime convenit tum Adamo, tanquam Deo tutelari, unde urbs dicta: tum conditori urbis, qui & ipſe fortitan *Adam* dictus, quomodo ambiguitas vocabuli occaſionem præbuerit Cilicibus natales ſuæ urbis referendi ad primum hominem, Cœli Terræque filium. Utrique convenit appellatio שר *Sar*, quod eſt *dominus*, *princeps*. Unde & Abrahami uxor vocata שרה *Sara*, hoc eſt, *domina*. Non vanam eſſe hanc conjecturam, arguit, quod Stephanum audimus dicentem, fluvium alter vocatum Κοίρανον, hoc eſt *Dominum*: nempe a Syris *Sarus*, a Græcis Κοίρανος vocabatur: quia Ciliciæ variis in locis Syri Græcique erant permixti.

[25] *Καὶ Ἄνδης.*] Viri docti pro Ἄνδης reſcribunt Σάνδης, quo nomine Hercules a Perſis appellatur. Sed illorum ſententiæ nequaquam accedere poſſum. Probent hoc loco Herculem debere intelligi.

[26] *Καὶ Ὀλυμβρος.*] Divi hujus nomen videtur corruptum: legerem, καὶ Ὄλυμπος.

[27] *Οὐ γὰρ ὁ τύπος Ἀράβων, ἀλλὰ τῶν διὰ τοῦ α οὐδετέρων &c.*] Hæ voces ita videntur tranſponendæ: οὐ γὰρ ὁ τύπος Ἀράβων τῶν διὰ τοῦ α οὐδετέρων, ἀλλ' ὁ διὰ τοῦ ηνος. De hac gentilium forma quæ in ηνος deſinit lege in voce Ἀβασηνοί, pag. 7.

[28] *Ὡς Αἴλινα Αἰλινίτης.*] Procul dubio legendum eſt: ὡς Αἴλανα Αἰλανίτης, uti in voce Αἴλανα docebimus.

[29] *Τὸ Ἄδανις, καὶ Θήμαλις θηλυκὸν, τὸν Αἰολίδα ἔχει τόνον.*] Hæc ſunt profligatiſſima. Voſſianus cod. τὸ Ἄδανις καὶ Θήμαλις θηλυκόν. τὸν Αἰολίδα ἔχει: neque hunc locum integriorem reddit, quod Salmaſius in vet. MS. invenit: nempe, τὸν Αἰολίδα ἔχει. Salm. ad oram ſui codicis notavit, ſcribendum eſſe: τὸ Ἄδανις καὶ Θήβανις θηλυκὸν, τὸν Αἰολίδα ἔχει τόνον. Planior foret ſenſus, ſi legatur: τὸ Ἄδανις, ὡς Θήβανις θηλυκὸν &c. Hujus emendationis hanc rationem allego, quia infra habet Steph. εἰ μὴ καὶ Αἰολέας βαρύνοι, ὅ ἐστι τοῦ Θήβανις εἴρηται. Hinc ſatis liquet Epitomatorem mentionem facere de accentu quodam Æolico, de quo mox agemus.

[30] *Ἐπίσταμαι δὲ ὅτι καὶ ἀρσενικόν ἐστιν. οὕτω δὲ ἄνεμος καλεῖται &c.*] Hujus venti meminit Heſychius, apud quem corruptiſſime nunc legitur Θηβαῖος, ἄνεμος. Θρασκίας, θρασκία, ἐκ τοῦ Πλαγίου κόλπου πνέων. Hic pro θρασκία, uti alii admonuerunt, & pro Πλαγίου Πλακίου eſt ſcribendum: nam ſinus ille nomen habet a Placia, quæ Myſiæ civitas eſt, teſte Plinio lib. v. cap. xxxii; vel Bithyniæ ſecundum Pomponium lib. 1. cap. xix. Ergo fœdiſſimo mendo non caret locus Ariſtotelis in tractatu de ventorum appellationibus & ſitu: Θηβαῖος ἐν τῷ Λεσβίῳ καλεῖται Θηβαΐας. πνεῖ γὰρ ἀπὸ Θήβης πόλεως τῆς ὑπὸ τὴν Ἴδην ἐν τῷ Ἐλαϊτικῷ κόλπῳ τῆς Μυσίας. Pro Θηβαΐας ſcribendum eſt Θηβαῖος uti habet Heſychius vel Θηβάνις retracto accentu uti exhibet Stephanus: & præterea pro Ἐλαϊτικῷ κόλπῳ videtur legendum Πλακίῳ vel Πλακιανῷ κόλπῳ. Elaniticus enim ſinus Rubro mari & Heroum urbi adjacet, uti teſtantur Geographi. Enimvero circa Thebas Ægyptias (quas Stephanus hic nequaquam reſpicit) referente Callimacho antrum quoddam reperitur, quod alternis diebus vento repletur, adeo ut poſt aliquot dies ipſa regio nullis omnino ventis perflatur. Vide in voce Θῆβαι ubi ipſa Callimachi verba legi poſſunt. Imo & Thebæ Bœotiæ ventis valde infeſtabantur, nam de illo oppido ita ſcribit Dicæarchus: Ἔστι δὲ δίοικος ὅτι καὶ χλωρὰ ἔχουσα τὴν σύνοψιν, ἰχάμπυρός τι [lege, δύσπυρός τι] καὶ τοῖς χειμῶσιν ὅτι ἄφθονος ἄξυλός ἐστι, καὶ ἐγχειμάσαι χαλεπὴ, διά τε τοὺς ποταμοὺς καὶ τὰ πνεύματα.

[31] *Ἀπὸ Θήβης πόλεως πνέων, τῆς Ἠετίωνος, τοῦ πατρὸς Ἀνδρομάχης.*] Si hunc locum conferamus cum aliis ſcriptoribus qui de oppido Thebe & rege Eetione mentionem fecere, facillime ex iis colligi poterit, poſt τῆς Ἠετίωνος aliquid excidiſſe, cujus abſentia oratio quodammodo imperfecta redditur. Legerem, ἀπὸ Θήβης πόλεως πνέων, τῆς Ἠετίωνος βασιλείας, τοῦ πατρὸς Ἀνδρομάχης. Hunc locum ita poſſe & debere conſtitui ſole meridiano clarius apparet ex Euſtathio, ita enim ille in Παρεκβολαῖς ad lib. prim. Homeri pag 119. πόλιν δὲ Ἠετίωνος τὴν Θήβην λέγει, τοῦ πατρὸς Ἀνδρομάχης τῆς γυναικὸς Ἕκτορος, ὡς τοῦ Ἠετίωνος οὐ καὶ μόνον οἰκιστοῦ, ἀλλ' ὅμως βασιλέως ἐν αὐτῇ ὄντος. Et in eundem locum Scholiaſtes, qui ſub Didymi nomine exſtat, ita ſcripſit: Νῦν δὲ λέγει τὰς Ὑποπλακίας (ſcil. Θήβας) ἐν αἷς ἐπολιτεύετο Ἠετίων, ὁ Ἀνδρομάχης πατήρ. Κίλικες ἔθνος βαρβάρων τῶν ὑπὸ τῷ Πλακίῳ ὄρει Θήβης. τούτων ἦρχε τῶν Κιλίκων Ἠετίων, ἔχων υἱοὺς ἑπτὰ, θυγατέρα δὲ τὴν Ἀνδρομάχην τὴν γαμηθεῖσαν Ἕκτορι τῷ υἱῷ Πριάμου. Sed quid opus eſt Scholiaſtis, cum ipſe Homerus de hac veritate non dubitant, ita enim canit Iliad. Z.

Ἔνθ' ἄλοχος πολύδωρος ἐναντίη ἦλθε θέουσα
Ἀνδρομάχη, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἠετίωνος.
Ἠετίων, ὃς ἔναιεν ὑπὸ Πλάκῳ ὑληέσσῃ,
Θήβῃ Ὑποπλακίῃ, Κιλίκεσσ' ἄνδρεσσιν ἀνάσσων. Hoc eſt.
Tum uxor quæ ei magnam attulit dotem, obvia venit currens
Andromache, filia magnanimi Eetionis
Eetion, qui habitabat in Hypoplace ſylvoſa:
In Thebe ſub monte Placio ſita Cilicibus viris imperans.

Vide etiam Strabonem lib xiii. qui refert hoſce Cilices Homericos in duas provincias fuiſſe diviſos, quarum una Eetioni altera Myneti pareret. Hinc liquet Eetionem urbi imperaſſe, & ibi neceſſario regiam habuiſſe. imo hac de

Ἀνδρομάχης. [32] εἰ τοίνυν τοῦ Ἀδανεὺς τὸ Ἀδανεῖς, ὡς τοῦ Ταρσεὺς τὸ Ταρσεῖς, ἔδει συνοξύνεσθαι, [33] εἰ μὴ κατ' Αἰολέας βαρύνεται, ὅπερ ἐπὶ τοῦ Θήβανις εἴρηκεν. εἴγε ὅλως ἐστὶν ἐθνικόν. ἔστι καὶ τρίτη πόλις πρὸς τῷ Εὐφράτῃ. τὸ ἐθνικὸν Περσικῷ ἔθει, Ἀδανηνός.

Andromachæ. Si igitur ab Adaneus deducatur fæmininum Adanis, quemadmodum à Tharſeus Tharſis, oportebat accentu in ultima ſignari, niſi ſecundum Æoles notaretur accentu in penultima (quod de voce Thebanis dixit) ſi tamen pro gentili habendum ſit. Eſt item tertia urbs ad Euphratem ſita, cujus gentile Perſica conſuetudine Adanenus dicitur.

ἈΔΑΡΟΥΠΟΛΙΣ, πόλις Περσική, ὡς Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ τοῦ Περσικοῦ κόλπου. ὁ πολίτης Ἀδαροπολίτης, ὡς Ἡλιοπολίτης, Ἡφαιστοπολίτης, [34] τῷ τεχνικῷ λόγῳ, [35] εἰ μὴ ὀφείλοι τῷ Περσικῷ τύπῳ, ὡς Καμβυσηνός, Σωφηνός, Παραιτακηνός. [36] ἔστι δὲ καὶ Ἄδαρα οὐδετέρως, κώμη μεγάλη, τρίτη Παλαιστίνης, μεταξὺ Χαρακμώβων καὶ Ἀρεοπόλεως, ἴσως ἀπὸ τῆς Περσίδος κληθεῖσα πόλεως. [37] καὶ γὰρ φυλή τις ἐν Χαρακμώβοις Βαβυλωνίων. τῶν δὲ Ἀδάρων τὸ ἐθνικὸν, Ἀδαρηνός.

ADARUPOLIS, urbs Perſica, ut refert Marcianus in Periplo ſinus Perſici: cujus civis Adaropolita dicitur, uti Heliopolita, Hephæſtopolita, ex lege artis noſtræ; niſi Perſica formatione debeat efferri, uti Cambyſenus, Sophenus, Parætacenus. Sunt autem & Adara, genere neutro, vicus magnus tertiæ Palæſtinæ, inter Characmoba & Areopolin, qui forte ab urbe Perſidis ita dictus eſt. Et item tribus quædam in Characmobis Babyloniorum. Adarorum autem gentile Adarenus dicitur.

ἈΔΕΡΚΩΝ [38], πόλις Ἰβηρίας, ὡς Ἀσκάλων. [39] τὸ ἐθνικὸν, Ἀδερκωνίτης, ὡς Ἀσκαλωνίτης.

ADERCON, urbs Hiſpaniæ, uti Aſcalon; cujus gentile eſt Aderconita, veluti Aſcalonita.

ἈΔΙΑΒΗΝΗ [40], χώρα μέση τῶν ποταμῶν Εὐφράτου καὶ Τίγριδος. [41] ἥ τις καὶ Με-

ADIABENE, regio media inter Fluvios Euphratem & Tigrim, quæ etiam Me-

cauſa Thebæ Eetionis urbs à poetis appellantur. Hom. Il. A.

Ὠιχόμεθ' ἐς Θήβην ἱερὴν πόλιν Ἠετίωνος.

Et Ovidius libro XII. Metamorph.

Eetioneas implevi ſanguine Thebas.

Imo & ipſa Andromache ab eodem Poeta lib. III. De Arte Aman. Thebais appellatur.

---- *Quod erat longiſſima, nunquam*
Thebais Hectoreo, nupta reſedit equo.

[32] Εἰ τοίνυν τοῦ Ἀδανεὺς τὸ Ἀδανεῖς, ὡς τοῦ Ταρσεὺς Ταρσεῖς.] Si mei arbitrii res foret, legerem uti videtur legendum, nempe: εἰ τοίνυν ἐκ τοῦ Ἀδανεὺς τὸ Ἀδανίς, ὡς ἐκ τοῦ Ταρσεὺς Ταρσίς. Ita enim me monuit J. F. Gronovius.

[33] Εἰ μὴ κατ' Αἰολέας βαρύνεται.] Æoles in efferendis & ſignandis nominibus gravi tono gaudere teſtatur Euſtath. ad Iliad. E pag. 518. [illegible] *Caſus rectus igitur erit* Ἄιδως, *qui apud Homerum non exſtat. Verum apud Alcæum invenitur, cujus ille uſum indicans, inquit, ſolam hanc vocem omnium illarum, quæ in* -ως *deſinunt, tanquam Æolicam gravi tono debere efferri. Æolibus enim proprium eſt gravi tono ſignare.* Hac de cauſa hic non ſcriberem Ἀδανίς, & Θηβανίς, ſed cum gravi tono, Ἄδανις & Θήβανις, ut τόνον ſive accentum habeant Æolicum, quem auctor in hiſce vocabulis exigit.

[34] Τῷ τεχνικῷ λόγῳ.] Exiſtimo rem eodem redire, ſive Stephanus dicat τῷ τεχνικῷ λόγῳ, ſive κατὰ τέχνην. Lege noſtras obſervationes pag. 24. commentario 39.

[35] Εἰ μὴ ὀφείλοι.] Codex Voſſianus: εἰ μὴ ὀφείλῃ τῷ Περσικῷ τύπῳ.

[36] Ἔστι δὲ καὶ Ἄδαρα οὐδετέρως, κώμη μεγάλη, τρίτη Παλαιστίνης.] Corruptiſſime ita in editis excuſum eſt. Non incommode tamen ex MSS ad ſanitatem revocari poterit, ſi legatur: ἔστι δὲ καὶ Ἄδαρα οὐδετέρως, κώμη μεγάλη τρίτης Παλαιστίνης. Hanc lectionem Salmaſius in Palatinis & nos in Voſſiano invenimus.

[37] Καὶ γὰρ φυλή τις ἐν Χαρακμώβοις Βαβυλωνίων.] Salm. ex Palatinis [illegible] ſcripſit. & [illegible] φυλή τις ἐν Χαρακμώβοις Βαβυλώνιος. Voſſ. pro Βαβυλωνίων nobis Βαβυλώνιοι exhibet: ſed forte Βαβυλώνιοις eſt ſcribendum.

[38] Ἀδέρκων πόλις Ἰβηρίας.] De hoc oppido Suidas mentionem facit.

[39] Τὸ ἐθνικὸν Ἀδερκωνίτης.] In nummo Trajani, uti in Goltzii Theſauro legitur, Ἀδερκωνίται excuſum eſt.

[40] Ἀδιαβηνή, χώρα μέση τῶν ποταμῶν &c.] Hujus regionis ſitum & nominis etymologiam habemus apud Euſtathium in Dionyſ. pag. 102. [illegible] Hoc eſt: *Geographus vero Aſſyrios agnoſcit circa Babylonem & circum eſtam regionem habitantes, apud quos eſt Ninus civitas & Niſibis: ubi etiam verſus ortum Meſopotamiæ ſita eſt regio Adiabene dicta, quæ nomen habet ab aquis, quæ diſtinctæ trajectu ſunt.* Vide etiam Ammianum Marcellinum lib. XXIII. & Suidam, quorum teſtimonia ſubſequenti commentario producuntur. Aliam vocis Ἀδιαβηνή lege etymologiam apud eruditiſſimum Sam. Bochartum pag. 273. Geographiæ Sacræ.

[41] Ἥ τις καὶ Μεσηνὴ ἐκλήθη.] In vocabulo Μεσηνή Stephanus nihil omninò de Adiabene refert, ſed in Μῆνη hujus regionis mentionem facit. [illegible] Verum eſt: Ἀδιαβηνή etiam appellatur Meſene & per ſyncopen Μῆνη: ſed illa non eſt ſita inter Tigrim & Euphratem, quod Stephanus teſtimonio Quadrati probare nititur, ſed inter duos amnes *Diabam & Adiabam*, quos Ammianus Marcell. tranſiviſſe affirmat: ita enim ſcribit lib. XXIII. *Juxta hunc circuitum Adiabena eſt, Aſſyria priſcis temporibus vocitata, longaque aſſuetudine ad hoc tranſlata vocabulum ea re, quod inter Onam & Tigridem ſita navigeros fluvios adiri vado nunquam potuit: tranſire enim* διαβαίνειν *dicimus Græci: & veteres quidem hoc arbitrantur. Nos autem dicimus, quod in his terris amnes ſunt duo perpetui, quos & tranſivimus, Diabas & Adiabas, junctis navalibus pontibus.* Quicquid ſit frequens ille fluviorum trajectus aditum ad hanc regionem, & per conſequens etiam egreſſum peregrinantibus difficiliorem & moleſtiorem reddit, quod etiam Suidas egregie teſtificatur in Ἀδιαβηνή. [illegible] *Hæc regio ſita eſt ante Meſopotamiam, fere orientem verſus, ultra Tigridem. Dicitur autem Adiabene,*

Μεσήνη ὠνόμαστο. [42] τὸ ἐθνικὸν, Ἀδιαβηνός. A

ἈΔΟΥΛΙΣ [43], πόλις Αἰθιόπων. τινὲς δὲ Πανὸς νῆσον αὐτὴν καλοῦσι. [44] καὶ τὰ Μουσῶν βιβλία Ἄδουλι, δίχα τοῦ σ. σφάλμα δὲ ἐστίν. Ἄδουλις γὰρ ὀφείλει, ὡς Ἡρωδιανὸς [45] ἐν τοῖς B εἰς λις, τῷ ω παραληγόμενα. ὁ πολίτης Ἀδουλίτης, ὡς Ἀξουμίτης. καὶ Ἀδουλιτικὸς, τὸ κτητικόν.

ἈΔΡΑΜΥΤΤΕΙΟΝ [46], πόλις τῆς [47] κατὰ Κάϊκον Μυσίας. ἡ [48] γράφεται διχῶς, C διὰ τοῦ τ, καὶ διὰ τοῦ δ, καὶ διὰ διφθόγγου, καὶ διὰ τοῦ ι, καὶ δι' ἑνὸς τ, καὶ διὰ δύο. [49] ἀλλὰ δι' ἑνὸς τ, ὅταν ἔχῃ δίφθογγον, καὶ διὰ δύο τῷ ι μόνας. κέκληται [50] ἀπὸ Ἀδραμύτου κτίστου, [51] παιδὸς μὲν Ἀλυάττου, Κροίσου δὲ ἀδελφοῦ, D ὡς

Mesene vocata fuit. Gentile Adiabenus dicitur.

ADULIS, urbs Æthiopum. Quidam verò eam Panis inſulam nominant. Et Muſarum libri Aduli, abſque S, habent. Verum error eſt. Debet enim Adulis dici, uti teſtatur Herodianus in nominibus in λις, quorum penultima in ω deſinit. Civis Adulita vocatur, uti Axumita; & Aduliticus, poſſeſſivum eſt.

ADRAMYTTEUM, urbs juxta Caïcum Myſiæ amnem. Duplici modo ſcribi ſolet, cum T, & cum D; & cum diphthongo, & cum I; & cum ſimplici T, & cum duplici. Enimvero cum ſimplici T ſcribitur, quando diphthongum; & cum duplici, cum I tantum habeat. Ita autem dicta eſt à conditore Adramyte, qui Alyattis quidem filius, aſt Crœſi frater fuit, uti

bene, quod in iſta plures ſint fluvii, & propter iſtorum frequentiam, hominibus iter illac facientibus, difficilem tranſitum præbeat. Vero omnes urbes & regiones, quas [illegible] amnes fluminibus præcingitur, [illegible] Μεσήνας & Μεσήνας & per [illegible] Μεσήνας appellarunt, uti poſtea ex Stephano demonſtrabimus.

[42] Τὸ ἐθνικὸν Ἀδιαβηνός.] Præter hoc nomen, hujus regionis incolæ a Strabone alio inſigniuntur, nam lib. XVI. inquit: καλοῦνται δ' οἱ Ἀδιαβηνοὶ, καὶ Σακκόποδες. Hunc locum Casaubonus tranſilit, in quo explicando alii jam ſudarunt. Salmaſius in Plinianis exercitationibus Ἀδιαβηνὰς ſuſpicatur a Græcis dictos fuiſſe, quaſi τὰ διαβαίνειν impotes, qui minime poſſent crura divaricare ut ambulando, haud ſecus ac ſi pedes ambo intra ſaccum conditos haberent, ὡς σακκόποδες. Hæc quidem videntur ſpecioſa, ſed tamen magis arridet Bocharti opinio, qui putat Strabonis locum eſſe corruptum, & pro Σακκόποδες debere ſcribi Σαυκόποδες. nam illi Hesychio ſunt κόσοποδες, id eſt ἁβροβαίνοντες, qui infracto greſſu & ſuſpenſo mollitiem animi præ ſe ferunt.

[43] Ἄδουλις πόλις Αἰθιόπων.] Fortaſſe eadem hæc civitas eſt, quæ Plinio lib. VI. cap. XXIX. Adulicon appellatur. Oppidum maximum, inſula Diodori, oppidum Adulitonis, Ægyptiorum hoc ſervi a dominis profugi condidere. Videtur tamen urbi a Græcis nomen impoſitum. Hesychius Ἄδουλος, δοῦλος, ἐλεύθερος.

[44] Καὶ τὰ Μουσῶν βιβλία Ἄδουλι δίχα τοῦ σ.] Hic criticum, ut & alibi, exercet Stephanus: emendat enim Muſarum libros, in quibus urbis nomen abſque S ſcribebatur. Si aliqua de hac urbe apud Herodotum facta eſſet mentio, ſuſpicarer hic reponendum eſſe καὶ τὰ Μουσῶν βιβλία Ἄδουλι δίχα τοῦ σ. Fere quoque videtur exigere maſculina ſcriptura codicis Voſſiani in quo legitur καὶ τινῶν βιβλία. Verum poſſunt etiam Heracliti Μουσῶν βιβλία intelligi: is etiam hoc titulo librum conſcripſit. Diogenes Laert. in vita ejus. Suidas in Λεῖν, aliique.

[45] Ἐν τοῖς εἰς λις, τῷ ω παραληγόμενα.] Peſſime ſic in omnibus vulgatis excuſum eſt. Salmaſius in MSS Palat. invenit ἐν τοῖς εἰς λις, τῷ ω παραληγομένοις, quæ proba eſt hujus loci lectio.

[46] Ἀδραμύττειον.] Variè, uti infra ipſe indicat Stephanus, hæc vox ab Hiſtoricis & Geographis exaratur. Codex Voſſianus, Ἀτραμύττειον. Herodotus lib. VII. ubi hujus oppidi mentionem facit exhibet Ἀδραμύττειον, nec aliter Ptolemæus, & ſic quoque omnes [illegible] Stephani cod. Septimonem vero cum τ ſequitur Thucyd. lib. IV, & ita olim ab ipſo fuiſſe ſcriptum legimus apud ejus Scholiaſtem & Suidam. Ut Græci, ita & Latini inter ſe de ſcriptura vocabuli non conveniunt. Mela lib. I. cap. XVIII. ſcribit Adramyttion. Plinius lib. V. cap. XXX, Adramytteos, & Livius lib. XXXVII. cap. XIX. Adramytteum verum in eo non differunt, quod circa initium D locant. Quomodo autem ſit ſcribendum accurate ab auctore noſtro infra docetur, ſed illum canonem non [illegible] ſcriptores antiquos obſervaſſe, ubique ſit, [illegible] Hom[illegible]rem, an Adramytteum etiam Thebæ appellentur, uti ex Etymologico magno auctore aliique poſſet probari, componere non poſſum. Alii Adramyttium a Thebis diſtinguunt, alii contra. Livius lib. jam citato Antiochus pace nequicquam tentata, vaſtatis Elæenſium primum, deinde Pergamenorum agris, relicto ibi Seleuco filio, Adramytteum hoſtiliter itinere facto petit: agrum opulentum, quem vocant Thebes campum, carmine Homeri nobilitatum.

[47] Κατὰ Κάϊκον Μυσίας.] Similem urbis ſitum habemus apud Strabonem lib. XIII, circa initium. Ἀπὸ δὲ Αἰγῶν μέχρι Καΐκου ποταμοῦ ἐκ τοῦ Καΐκου [illegible] ἐστι τὰ περὶ Ἄσσον, καὶ Ἀτραμύττιον. Ita forte ſcribendus hic locus Strabonis, cui τὸ ἐστι excidiſſe videtur. Herodotus, lib. VII. Ἀπὸ δὲ Καΐκου ὁρμώμενος, Κάνης ὄρος ἔχων ἐν ἀριστερῇ διὰ τοῦ Ἀταρνέος ἐς Καρήνην πόλιν. ἀπὸ δὲ ταύτης, διὰ Θήβης πεδίου ἐπορεύετο, Ἀδραμύττειόν τε πόλιν &c.

[48] Γράφεται διχῶς.] Euſtathius, qui paſſim ſuos commentarios in Homerum & Dionyſium Stephani verbis exornavit, nuſquam Stephanum expreſſe nominavit, niſi ad Iliad. Z. pag. 649, ubi eandem etiam variationem in ſcribendo oppidi nomine agnoſcit. Horum verborum partem allegavimus pag. prima, verum non operæ pretium videtur, ut totum hic locum tranſcribam. [illegible] Ἀδραμύττειον, [illegible] Στέφανος [illegible] ἐν τοῖς ἐθνικοῖς. καὶ γράφεται διὰ τοῦ Δ Ἀδραμύττειον καὶ διὰ τοῦ Τ Ἀτραμύττειον, ὡς καὶ [illegible] [illegible] διὰ δύο Τ ἔχει, ἐὰν δὲ ἑνὸς, ἐπεὶ δὲ καὶ διὰ διφθόγγου, καὶ διὰ μόνου ἰῶτα.

[49] Ἀλλὰ δι' ἑνὸς Τ, ὅταν ἔχῃ δίφθογγον, καὶ διὰ δύο τῷ Ι μόνας.] Sic habent ſcripti & vulgati libri: multo planior eſſet ſententia ſi legeretur hoc modo ἀλλὰ δι' ἑνὸς Τ, ὅταν ἔχῃ δίφθογγον, καὶ διὰ δύο Τ ὅταν ἔχῃ τὸ Ι μόνον.

[50] Ἀπὸ Ἀδραμύτου κτίστου.] Incertiſſima videntur quæ de urbis conditore narrantur. Euſtathius ad Iliad. Z. pag. 649 maxime cum Stephano convenit, qui facit conditorem Adramyttum, virum Pelaſgum a quo urbs Adramyttia appellabatur, quam poſtea eum honoris gratia Adramyttium nominarunt. Contra Strabo lib. XIII. Athenienſium coloniam eſſe affirmat, non tamen addens coloniæ ducem, a quo forſan urbe denominatæ ſunt.

[51] Παιδὸς μὲν Ἀλυάττου Κροίσου δὲ ἀδελφοῦ.] Alyattes rex Lydorum ſatis notus apud Herodotum, Suidam, Euſebium & alios: plures ipſi fuerunt liberi inter quos Adramytes & Crœſus. & improbabile ſaltem non eſt ab illo campum Thebanum, & in eo urbem, nomen accepiſſe: adeo ut hic ad fontes Hebræos recurrere non magnopere ſit neceſſarium. Suidas Κροῖσος Λυδῶν βασιλεύς. υἱὸς Ἀλυάττου [illegible] Ἀδραμύττιον [illegible] Θήβας. Non ſubodoratus eſt Portus in his verbis mendum latere, nam pro Θήβας indubitanter Θήβης eſt reſcribendum.

ſic

A ὡς Ἀριστοτέλης ἐν πολιτείαις, καὶ ἄλλοι. τινὲς δὲ ἀπὸ Ἑρμωνος τοῦ Λυδῶν βασιλέως. [52] τὸν γὰρ Ἑρμωνα Λυδοὶ Ἀδραμυν καλοῦσι Φρυγιστί. οὐ δύναται δὲ, ὡς Ἡρωδιανὸς, διὰ τὸ μὴ ἔχειν τὸ τ τὸ Ἀδραμυς. ὁ πολίτης Ἀδραμυττηνὸς, ὡς Ἀρτακηνὸς, Δατηνὸς, [53] B Δακηνὸς, Σεβαστηνός. [54] λέγεται δὲ καὶ Ἀδραμύττιον διὰ τοῦ ι, [55] ὡς Κρατῖνος.

ἈΔΡΑΜΥΤΤΙΣ, νῆσος ἐν τῇ Λυκίᾳ. τὸ ἐθνικὸν, Ἀδραμυττίτης, ὡς Ναύκρατις, Ναυκρατίτης. C

ἈΔΡΑΝΗ [56], πόλις Θρακικὴ, ἡ μικρὸν ὑπὲρ τῆς Βερενίκης κεῖται, ὡς Θεόπομπος. Πολύβιος δὲ διὰ τοῦ η τὴν μέσην λέγει ἐν τρισκαιδεκάτῃ, Ἀδρήνη. [57] τὸ ἐθνικὸν Ἀδρηνίτης, ὡς Συήνη Συηνίτης. Σελήνη Σεληνίτης. D τούτων τὰ μαρτύρια ἐν τοῖς οἰκείοις. δύναται δὲ καὶ Ἀδρηναῖος, ὡς Κυρηναῖος, Μιτυληναῖος, Πελληναῖος. [58] δίδωσιν ἡ τέχνη καὶ τὸ Ἀδρηνεύς, ὡς Πελληνεύς.

ἌΔΡΑΝΟΝ [59], πόλις Σικελίας ἐν τῇ E Αἴτνῃ, [60] ποταμὸν ὁμώνυμον ἔχουσα. [61] λέγεται καὶ ἀρσενικῶς Ἀδρανός. Ἀπολλόδωρος δὲ, Ἀδρανίτας φησὶ τὸ ἐθνικόν.

ἈΔΡΆΣΤΕΙΑ [62], μεταξὺ Πελάπου καὶ τοῦ Παρίου,

uti Ariſtoteles in Polit. & alii referunt. Quidam verò opinantur, oppidum ab Hermone Lydorum rege nomen accepiſſe: Lydi enim Hermonem Phrygiâ linguâ Adramyn appellant: Verum non poteſt, uti Herodianus exiſtimat, propterea quod Adramys T non habeat. Civis dicitur Adramyttenus, uti Artacenus, Datenus, Dacenus, Sebaſtenus. Dicitur autem & Adramyttinus cum I, uti Cratinus perhibet.

ADRAMYTTIS, inſula in Lycia; cujus gentile eſt Adramyttites, uti Naucratis Naucratites.

ADRANA, oppidum Thraciæ, quod paululum ſupra Berenicen ſitum eſt, uti Theopompus perhibet. Polybius vero mediam ſyllabam in libro XIII. per η pronunciat, Adrene. Gentile inde eſt Adrenites, uti Syene Syenites, Selene Selenites. Illorum teſtimonia in propriis locis exſtant. Poteſt verò etiam eſſe Adrenæus, uti Cyrenæus, Mitylenæus, Pellenæus: & ars quoque ſuppeditat Adrenenſis, uti Pellenenſis.

ADRANUM, oppidum Siciliæ apud Ætnam, quod fluvium cognominem habet. Dicitur & genere maſculino Adranius. Apollodorus vero gentile dicit Adranitæ.

ADRASTEA, inter Priapum & Parium

ſic loquutus eſt Suidas in voce Ἀλυάττης· παιδίσκας δὲ ἐπὶ Καρίαν, παρῆν ἤδη τῆς ἑαυτοῦ στρατιᾶς ἄχρι ἐς Σάρδεις, ἐν οἷς καὶ Κροῖσος, ὅστις ἦν αὐτῷ πρεσβύτατος τῶν παίδων, ἄρχων ἀποδεδειγμένος Ἀδραμυττίου τε καὶ Θήβης. *Adramyttenis & Thebani campi ditis deſignatus.*

[52] Τὸν γὰρ Ἑρμωνα Λυδοὶ Ἀδραμυν καλοῦσι Φρυγιστί.] Apud Heſychium, cujus locum ita conſtituerem, legimus: Ἀδραμύς, ὁ Ἑρμων παρὰ Λυδοῖς, καὶ Ἀδραμυττηνοὶ Ἑρμωνος βασιλεύοντος. Vel forſitan καὶ Ἀδραμυττηνοὶ Ἠετίωνος βασιλεύοντος. Nam Ectionem ibi regnaſſe ex Strabone & Euſtathio ſupra probavimus.

[53] Δακηνός] Forte Δαυληνὸς eſt reſtituendum.

[54] Λέγεται δὲ καὶ Ἀδραμύττιον διὰ τοῦ ι.] Ita exhibent vulgati, codex MS Voſſianus λέγεται δὲ καὶ Ἀδραμυττῖνος, ὡς Κρατῖνος. Hæc non intelligo de ipſo oppidi nomine, ſed de gentili inde deducto, quod [illegible], nempe Ἀδραμυττῖνος, quod eſt [illegible] exſtat in Actis Apoſt. cap. XXVII. 2 & Ἀδραμυττηνός. nam oppidi nomen quomodò ſcribendum, paulo ante indicaverat.

[55] Ὡς Κρατῖνος.] Vir ſummus Salmaſius ad oram ſui codicis hic ſcripſit Κρατῖνος etiam habent MSS. ſed ſine ulla dubitatione legendum Κρανῖνος. Quis ab erroribus homo ſe vindicabit, cum vir tantus etiam ſuæ humanitatis indicia reliquerit? Locus hic ſine ulla dubitatione ſe bene habet, & auctor eſt notiſſimus, qui que paſſim ab aliis imo & a Stephano citatur: vide in [illegible] & aliis locis. Verum eſt, [illegible] quandoque Stephanum producere gentilia, ſed magna hic conſpicitur differentia inter [illegible]: nam Κρανῖνος ſit a Κρανία, Siciliæ oppidum, quod nullam profecto habet convenientiam cum Ἀδραμυττίνοις. Tolerabilius tamen, ſi emendaſſet Κρανεσῖνος: nam Κρανεσία etiam Siciliæ locus eſt, a quo gentile Κρανεσῖνος formatur.

[56] Ἀδράνη, πόλις Θρακική.] Voſſianus codex: Ἀδράνη, πόλις Θρακικ[illegible]. Leonclavius *Adranen* in Bithynia collocat, non longe a Prusa, dictaque a Turcis *Larenos* appellari. Oppidum [illegible] non admodum decantatum.

[57] Τὸ ἐθνικὸν Ἀδρηνίτης, ὡς Συήνη Συηνίτης, Σελήνη Σεληνίτης.] Conveniunt Scripti, & vulgati codd. tamen mihi hæc ſatis ſana non videntur, reſcriberem: τὸ ἐθνικὸν Ἀδρηνίτης, ὡς Συήνη Συηνίτης, Σελήνη Σεληνίτης. Vide Stephanum ipſum in Συήνη & Σελήνη.

[58] Δίδωσιν ἡ τέχνη &c.] Jam ſatis inculcavimus, quid paſſim per τέχνην intelligat Stephanus. Lectorem ablegamus ad commentarium 39 paginæ 24. ne repetita crambe nauſeam pariat.

[59] Ἄδρανον, πόλις Σικελ.] Urbis ſitum & conditorem indicat Diodorus lib. XIV, hiſce verbis. Διονύσιος δ᾽ ἐν τῇ Σικελίᾳ πόλιν ἔκτισεν ὑπ᾽ αὐτὸν τὸν Αἴτνης λόφον, καὶ ἀπό τινος ἱεροῦ ἐπιφανοῦς οὕτως ὠνόμασεν αὐτὴν Ἀδρανόν. Hoc eſt: *Dionyſius in Sic. ia oppidum ſub ipſum Ætnam montem ædificavit, quod ab inclyto quodam fano Hadranum vocavit.* Vide eundem Scriptorem lib. XVI, & Plutarchum in Timoleonte. Incolis hodie *Aderno* dicitur.

[60] Ποταμὸν ὁμώνυμον ἔχουσα.] Quanquam hæc urbs fluvium habuerit cognominem, tamen non à fluvio, ſed a fano quodam nomen accepit, uti ſuperius diximus. Excipitur igitur hoc oppidum ab illa regula, quam Stephanus in voce Ἀκράγαντες ex alio auctore citavit.

[61] Λέγεται καὶ ἀρσενικῶς Ἀδρανός. Ἀπολλόδωρος δὲ Ἀδρανίτας φησὶ τὸ ἐθνικόν.] Ut innumeris aliis locis apud hunc epitomatorem vocabula mirum atque immanem in modum corrupta leguntur, ſic hic etiam τὸ & Ἀδρανίτας vitiata eſſe judicat Cluver. ex genuinis δὲ & Ἀδρανῖται, quapropter poſteriora ſic legit: λέγεται δὲ ἀρσενικῶς Ἀδρανός. Ἀπολλόδωρος δὲ Ἀδρανίτας φησὶ τὸ ἐθνικόν. Hoc eſt *Vocatur autem ſemasculo genere Hadranus. Apolodorus vero gentilitium dicit Hadranita.* Nempe amnis ex oppidi nomine derivativo ſeu gentilitio vocabulo, quod antiquum etiam nummus refert, dicebatur *Hadranus.* Apollodorus verò aliud ab hoc gentilitium uſurpavit *Hadranita*: quo Diodorus quoque & Plutarchus, locis ſupra citatis, uſi ſunt. Amnis is hodieque vulgari appellatione dicitur *Fiume d'Aderno.*

[62] Ἀδράστεια, μεταξὺ Πελάπου καὶ τοῦ Παρίου.] Legerem, Ἀδράστεια, πόλις μεταξὺ Πριάπου καὶ τοῦ Παρίου. Nam procul dubio hæc Stephanus hauſit ex Strabone, quem plurimum ſequitur, ſimiliter apud illum lib. XIII. Ἡ δὲ πόλις μεταξὺ Πριάπου καὶ Παρίου ἔχουσα ὑποκείμενον πεδίον ὁμώνυμον, ἐν ᾧ καὶ μαντεῖον ἦν Ἀπόλλωνος Ἀκταίου, καὶ Ἀρτέμιδος [illegible]

Παρίου, [61] ἀπὸ Ἀδράστου βασιλέως, [64] ὃς καὶ A πρῶτος ἱδρύσατο Νεμέσεως ἱερόν. ἐκαλεῖτο δὲ καὶ ἡ χώρα Ἀδράστεια, καὶ Ἀδραστείας πεδίον, καὶ ἡ πόλις οὕτω. [65] Διογένης ἐν πρώτῃ Κυζίκου φησὶν, ἀπὸ Ἀδραστείας κεκλῆσθαι μιᾶς τῶν Ὀρεστιάδων νυμφῶν. τὸ ἐθνικὸν, B Ἀδραστεύς. [66] οἱ δὲ ἐπιχώριοι, Ἀδραστηνὸς, ὡς Κυζικηνός φασιν. ἔστι δὲ καὶ Τρῳάδος Ἀδράστεια τόπος. [67] ἀπὸ Ἀδραστείας θυγατρὸς Μελίσσου, τοῦ Ἴδης, τοῦ πρῶτον βασιλεύσαντος ἐν Τροίᾳ, [68] ὡς Χάραξ Ἑλληνικῶν C δευτέρα. τὸ δ' αὐτό ἐστι χωρίον, καὶ ἐθνικόν.

ἈΔΡΊΑ [69], πόλις, καὶ παρ' αὐτὴν, [70] κόλπος Ἀδρίας, [71] καὶ ποταμὸς ὁμοίως, ὡς Ἑκαταῖος. [72] ἡ χώρα τοῖς βοσκήμασιν ἐστὶν ἀγαθὴ, ὡς δὶς τίκτειν τὸν ἐνιαυτὸν, καὶ διδυμοτοκεῖν, πολ- D λάκις καὶ τρεῖς καὶ τέσσαρας ἐρίφους τίκτειν. ἐνίοτε δὲ καὶ πέντε, καὶ πλείους. [73] καὶ τὰς ἀλεκτορίδας δὶς τίκτειν τῆς ἡμέρας. [74] τῷ δὲ μεγέθει πασῶν εἶναι μικροτέρας τῶν ὀρνίθων. ὁ πολίτης καὶ ὁ πάροικος, Ἀδριανὸς, ὡς Ἀσιανός. καὶ E Ἀδριάτης. οὕτως [75] Ἀδριατικὸν πέλαγος, ὡς τοῦ Πρελεάτης, ὁ Πρελεατικὸς οἶνος.

ἈΔΡΟΤ-

rium ſita eſt, ab Adraſto rege nomen habens, qui primus Nemeſeôs templum exſtruxit. Regio autem Adraſtea, campuſque Adraſteæ, atque hoc modo etiam urbs vocabatur. Diogenes in primo libro, quem de Cyzico conſcripſit, inquit, urbem ab Adraſtea, quæ una ex Oreſtiadis Nymphis fuit, appellatam eſſe. Gentile eſt Adraſtenſis: Sed indigenæ dicunt Adraſtenus, uti Cyzicenus. Enimvero Adraſtea etiam Troadis locus eſt, qui ab Adraſtea filia Meliſſi, qui & Idæ pater fuit, quæ primum in Troia regnavit, nomen accepit, uti refert Charax Hellenicorum ſecundo. Illud ipſum verò eſt oppidulum, & gentile.

ADRIA, urbs, & juxta eam ſinus Adria, amniſque ejuſdem nominis, uti Hecatæus perhibet. Regio pecoribus eſt egregia; ita ut bis pariant in anno, geminoſque fœtus edant; ſæpius etiam tres atque quatuor hedos; interdum vero quinque, ac plures: Gallinæ autem bis die pariant, quamquam omnibus aliis gallinis ſint minores. Oppidanus inde & accola Adrianus dicitur, uti Aſianus; & Adriates. Ita etiam Adriaticum mare appellatur, uti à Preleates, Preleaticum vinum.

ADROT-

κατὰ τὴν Πυκάτην. Sed quid huc facit κατὰ τὴν Πυκάτην? Incomparabilis ille Caſaubonus nullum hic mendum animadvertit. ſine dubio legendum eſt. κατὰ τὴν [illegible], vel [illegible]. Apollon. Rhodius lib. I.

Νειὸν αὐτῆς βωμοῖο ταχὺς Ἀ[illegible].

Ubi Scholiaſtes, [illegible]. Et idem in hoc loco Strabonis nobis de Diana affirmare licet. Verum enimvero hac emendatione ipſe mihi [illegible] facio; nam ſi eſſet [illegible] tam longè à vulgata lectione divagari reſcriberem, [illegible]. Nam Suidas ex Demetrio Scepſio perhibet Dianam Adraſteam [illegible] cultum fuiſſe: [illegible]. Neque etiam eſt [illegible] emendatio incomparabilis Gronovii, qui pro κατὰ τὴν Πυκάτην reſcribere κατὰ τὴν [illegible]. nam certum eſt Priapum, Parium & Percoten vicina oppida fuiſſe. Sed ad rem. Plinio lib. v. cap. xxxii. toto cælo errat, inter Parium & Adraſtiam non diſtinguens, vel ejus verba in [illegible] mendo cubant. ſic enim ibi legitur: *Deinde Percote oppidum, & Lampſacum, antea Pityuſa dictum. Parium colonia, quam Homerus Adraſtium appellavit*, &c.

[61] Ἀπὸ Ἀδράστου βασιλέως, ὃς καὶ πρῶτος &c.] Totam hiſtoriam lege apud Strabonem lib. xiii. & apud Euſtathium ad Iliad. B. qui omnia huc pertinentia accuratiſſime ex Geographo & Stephano [illegible] verbis tranſcripſit. Lege etiam Suidam, Apollodorum de Diis lib. iii. Hyginum, Pitanam atque alios.

[64] Ὃς καὶ πρῶτος ἱδρύσατο Νεμέσεως ἱερόν.] Salmaſ. ad oram ſui cod. hæc verba emendare nititur pro Νεμέσεως Νεμεσ[illegible] legendo, ſed mutatio hæc non admodum eſt neceſſaria.

[65] Διογένης ἐν πρώτῃ Κυζίκου] Si mei arbitrii res foret, reſcriberem. Διογένης ἐν πρώτῃ περὶ Κυζίκου. Sic videtur eſſe legendum ex voce Βέσβικος, ubi idem ſcriptor allegatur. Vide etiam Suidam.

[66] Οἱ δὲ ἐπιχώριοι, Ἀδραστηνὸς, ὡς Κυζικηνός] Ab omnibus ferme hoc tractu ſitis urbibus derivantur gentilia quæ in ηνος deſinunt, quæ forma Arabiæ incolis eſt propria. Sic Ἀ[illegible], Περγαμηνὸς, Λαμψακηνὸς &c. Stephanus in voce Ἄβυδος inquit. Τοῦ δὲ Ἀβύδου, Ἀβυδηνὸς, ὥσπερ [illegible], Κυζικηνὸς, καὶ τὰ ὅμοια.

[67] Ἀπὸ Ἀδραστείας θυγατρὸς Μελίσσου, τοῦ Ἴδης.] Deeſt hic conjunctio καὶ. Lege ἀπὸ Ἀδραστείας θυγατρὸς Μελίσσου, τοῦ καὶ Ἴδης. Ita etiam ſcribi debet locus Euſtathii ad Iliad. B. pag. 255. Ἔστι δὲ φησι καὶ τόπος Τρῳάδος, Ἀδράστεια. ἀπὸ Ἀδραστείας θυγατρὸς Μελίσσου, τοῦ καὶ Ἴδης, τῆς πρώτης βασιλευσάσης ἐν Τροίᾳ, ubi in vulgatis corrupte legitur ἐκ Ἴδης. De hujus Meliſſi filiabus etiam extat mentio apud Apollodorum lib. prim. Καὶ τοῦτον μὲν [ſcilicet Δία] διδόασι τρέφειν, Κούρησί τε, καὶ ταῖς Μελισσέως παισὶ Νύμφαις, Ἀδραστείᾳ τε καὶ Ἴδῃ. Corruptiſſime in vulgatis legitur Μελισσέως, cum indubitanter Μελίσσου ſit legendum.

[68] Ὡς Χάραξ] Vide Voſſium de Hiſt. Græcis lib. iii.

[69] Ἀδρία.] Ad primam vocis literam quod attinet, apud pleroſque auctores, qui de hac urbe mentionem faciunt, promiſcue, & ſine, & cum aſpiratione ſcriptam reperitur. Verum quia in antiquis nummis, & omnibus lapidibus, Cæſaris Hadriani nomen cum aſpiratione legitur, conſtat Romanos ut plurimum hoc in vocabulo aſpiratione uſos fuiſſe. Hæc urbs antea Ἀτρία dicta fuit, ut in illa voce docebimus.

[70] Κόλπος Ἀδρίας] Ita pleriſque Græcis ſcriptoribus mare Adriaticum dicitur, & ſimpliciter quoque ὁ Ἀδρίας, Latinique etiam nonnunquam eodem modo, *Adria*.

[71] Καὶ ποταμὸς ὁμοίως.] Sed antiquiſſimum illud Adriæ fluvii nomen, poſtea in vocabulum *Tartari* mutatum eſt, & ab accolis hodie *Tartaro* dicitur. Ita habet Plin. lib. iii. cap. xvi: & Tacitus Hiſtoriar. lib. iii *Cæcina inter Hoſtiliam, vicum Veronenſium, & paludes Tartari fluminis, caſtra permunit: tutus loco, quum terga flumine, latera objectu paludis tegerentur.*

[72] Ἡ χώρα τοῖς βοσκήμασιν ἐστὶν ἀγαθή.] De natura & fœcunditate ſoli tradit etiam Marcianus Heracleenſis in Periegeſi.

Διδυμοτοκεῖν γάρ φασι καὶ τὰ θρέμματα. Hoc eſt:
Aiunt enim pecora geminos fœtus edere.

Vide etiam Ariſtotelem in Mirandis.

[73] Καὶ τὰς ἀλεκτορίδας δὶς τίκτειν] De gallinis Plinius lib. x. cap. liii. ita loquitur. *Eſt autem tanta fecunditas, ut aliquæ & ſexagena pariant, aliquæ quotidie, aliquæ bis die, aliquæ in tantum, ut effœta moriantur. Hadrianis laus maxima.*

[74] Τῷ δὲ μεγέθει πασῶν εἶναι μικροτέρας τῶν ὀρνίθων.] In Voſſiano cod. & Salmaſius in Pall. aliter invenit: τῷ δὲ μεγέθει πάντων ἐστὶ μικρότερα τῶν ὀρνίθων. Et pro μικρότερα cenſet μικροτέρας reſcribendum eſſe.

[75] Ἀδριατικὸν πέλαγος] Illud mare antea *Atriaticum* dictum

Α'ΔΡΟΤΤΑ [76], οὐδετέρως χωρίον ἐν Λυδίᾳ παραθαλάσσιον, καὶ κατακρημνον. οἱ οἰκήτορες, Ἀδροττηνοί. [77] τῶν γὰρ εἰς α οὐδετέρων παρά τε τοῖς Λυδοῖς, καὶ τῶν Καρῶν οἰκοῦσι, χαίρει τῇ εἰς ηνὸς, ἐπὶ τῶν ἐθνικῶν. δύναται καὶ Ἀδροττηνὸς, καὶ γὰρ ὁ τύπος τῶν Ἀσιανῶν. καὶ οὕτως οἱ ἐπιχώριοι λέγουσιν.

A ADROTTA, genere neutro, eſt oppidulum in Lydia maritimum, & prærupto loco ſitum. Incolæ Adrottenſes dicuntur. A neutris in A deſinentibus Lydi & Cariæ incolæ gentilia deducunt, quæ in ηνὸς terminantur. Poteſt etiam eſſe Adrottenus; talis enim Aſianorum formatio eſt, & hoc modo indigenæ dicunt. B

Α'ΔΡΥΜΗΣ [78], Ἀδρύμητος, Λιβύης πόλις. λέγεται καὶ ἀρσενικῶς, καὶ θηλυκῶς, καὶ οὐδετέρως. [79] κέκληται ἀπό τινος Ἀδρυμήτου, τῆς γενικῆς παραχθείσης εἰς εὐθεῖαν [80] καὶ τὸ ἐθνικὸν Ἀδρυμήτιος, ὡς Βηρύτιος. ἄμεινον τὸ Ἀδρύμης, [81] καὶ Ἀδραμύτιος. αἱ γὰρ ἀπὸ γενικῆς εὐθεῖαι, δίχα ποιητικῆς φράσεως, σπανιώταται.

ADRYMES, Adrymetis, urbs Libyæ, quæ maſculino & fœminino, & neutro genere ita dicitur. Ab [heroe] aliquo Adrymetus appellata eſt, genitivo in nominativum traducto. Et C gentilitium eſt Adrymetius, uti Berytius. Sed præſtat dicere Adrymes, & inde Adramytius. Nominativi enim qui à genitivo formantur, citra poeticam locutionem, rariſſimi ſunt.

Α'ΔΡΥΞ [82], ὡς Ἔρυξ, ἀρσενικὸν, πόλις Συρακουσίων. τὸ ἐθνικὸν Ἀδρυκῖνος, ὡς Ἐρυκῖνος τῆς Ἔρυκος γενικῆς. καὶ Ἀδρυκίνη, ὡς Ἐρυκίνη Ἀφροδίτη.

D ADRYX, uti Eryx, genere maſculino, Syracuſanorum urbs eſt. Gentile inde dicitur Adrycinus, uti Erycinus à genitivo Erycis: & Adrycina, uti Erycina Venus.

Α'ΔΥΡΜΑΧΙΔΑΙ [83], Λιβυκὸν ἔθνος, [84] ὡς Ἡρόδοτος.

ADRYMACHIDÆ, gens Libyca, uti E Herodotus perhibet.

Α'ΕΡΙ'Α [85], ἡ Αἴγυπτος, παρὰ τὸν ἀέρα. καὶ γὰρ ἠερέσσαν αὐτὴν φασιν. οἱ ἄνθρωποι, ἀέριοι, καὶ ἀερίτης, ἐκ τοῦ ἀέρος γενικῆς. ἐστὶ [86] καὶ

AERIA, ita olim Ægyptus ab aere dicta fuit; qua de cauſa eam ἠερίεσσαν nominant. Homines inde Aerii nominantur. Dicitur etiam Aerites, à genitivo Aeris. Aeria

dictum fuit; quia ipſa urbe Adria primum Atria vocabatur. Vide Plinium lib. III, cap. XVI. *Atrianorum paludes, quæ ſeptem maria appellantur; nobili portu oppidi Tuſcorum Atria: à quo Atriaticum mare ante appellabatur; quod nunc Adriaticum.*

[76] Ἀδροττα, οὐδετέρως χωρίον ἐν Λυδίᾳ] Suidas etiam neutro genere & plurali numero hujus loci mentionem facit. [illegible] Ἀφροδισιεὺς σοφιστὴς [illegible] τῶν ἐν Ἀδρόττοις [illegible], ἃ κεῖται ἐν Λυδίᾳ. [illegible]. Ita hic locus eſt legendus, quem ſua verſione [illegible] & naucula Portus adhuc multo magis deformaverit, qui ita eſt vertendus, ut commodum inde ſenſum percipimus. *Euſtathius Aphrodiſienſis ſophiſta Adrottis, quæ in Lydia ſita ſunt, [illegible] ex claris [illegible]. Scripſit exercitationes.*

[77] Τῶν γὰρ εἰς α οὐδετέρων παρά τε τοῖς Λυδοῖς, καὶ τῶν Καρῶν οἰκοῦσι, χαίρει τῇ εἰς ηνὸς ἐπὶ τῶν ἐθνικῶν.] Hæc ſunt corruptiſſima & mutila. Scriberem, licet in MSS & omnibus editionibus [illegible] inveneriin, τῶν γὰρ εἰς α οὐδέτερα, παρά τε τοῖς Λυδοῖς, καὶ τοῖς Καρῶν οἰκοῦσι, χαίρει τῇ εἰς ηνὸς ἐπὶ τῶν ἐθνικῶν τύπῳ. Sic loqui ſolet noſter Epitomator, quare huic emendationi lectores minime [illegible] esse puto

[78] Ἀδρύμης, Ἀδρύμητος, Λιβύης πόλις.] De ſitu hujus oppidi videndus Ptolemæus lib. IV, cap. III. Plinius lib. VI cap. XXXVI. Tam varias hoc oppidi nomen habet formas, quam auctores reperiuntur, qui de illo mentionem faciunt. Ptolemæus Ἀδρούμητος [illegible] Strabo, Ἀδρούμη. Plutarchus in Catone Min. Ἀδρυμητὸν genere feminino. Appianus in Punicis: ἐς Ἀδρύμητα Λιβύης [illegible] πόλιν. Adeo ut verum ſit apud Græcos omni genere nomen uſurpatum fuiſſe, uti Stephanus perhibet. Apud Latinos reperitur *Adrumetum*, *Adrumetus*. & cum aſpiratione *Hadrumetum*. Salluſtius in bello Jugurth. *Adrumetum*, *Leptim*, *aliaſque urbes in ora maritima condidere*, nempe Phœnices [illegible]. [illegible] Oriſ. lib. IV cap. V. *Byzacium regio* [illegible] *urbium nomen ſortita eſt*, *ex quibus* [illegible] *Adrumetus* [illegible]. Et apud [illegible] in Antica [illegible], alibique cum aſpiratione legitur.

[79] Κέκληται ἀπό τινος Ἀδρυμήτου.] [illegible] etymologias à Dio, vel à rege, vel ab Heroe Græci [illegible]. Magnus Scaliger, [illegible] Cato [illegible] in Rep. literaria [illegible], [illegible] atrium Platonis

& Acherontis oſtium explicant, quaſi *Adrumentum* idem eſſet quod Hebraïs חצרמות. Verum hæc refutavit Bochartus in ſuo Phaleg. pag. 522. & 523. & ſpecioſiora in medium protulit, quæ ibidem legi poſſunt.

[80] Καὶ τὸ ἐθνικὸν Ἀδρυμήτιος.] Latini differunt, & alio modo gentile efferunt. Spartianus in Didio Juliano circa principium *Avus paternus Inſuber Mediolanenſis materuus ex Adrumentina colonia*. Ad fine N in antepenultima habet antiqua inſcriptio apud Smetium COLONIA CONCORDIA ULPIA TRAJANA AUG. FRUGIFERA HADRUMETINA.

[81] Καὶ Ἀδραμύτιος.] [illegible] gentilitium puto eſſe corruptiſſimum [illegible] legi Ἀδρυμήτιος.] Præter hæc duo gentilia à Stephano [illegible], tertium reperitur in voce Τυρέας, nempe Ἀδρυμητινὸς: ſed eſt profligatiſſimum, [illegible].

[82] Ἀδρυξ, ὡς Ἔρυξ, ἀρσενικόν.] Voſſianus codex: Ἄδρυξ, ὡς Ἔρυξ, ἀρσενικῶς. Vide Cluverium in antiquæ Siciliæ deſcriptione p. 323.

[83] Ἀδυρμαχίδαι, Λιβυκὸν ἔθνος.] Sic libri ſcripti & editi exhibent, attamen hic locus eſt corruptiſſimus, uti docet vir incomparabilis Voſſius in commentariis ad Scylacem Caryandenſem, quique cum ita emendat Ἀδυρμαχίδαι, Λιβυκὸν ἔθνος. Hujus gentis meminit & Silius lib. 12:

Et Maſſyla [illegible] ferro [illegible] latum

Vag [illegible] Adyrmachidæ.

[84] Ὡς Ἡρόδοτος.] Locus Herodoti quem Epitomator reſpicit, exſtat in Melpomene. Utuntur iiſdem ferme moribus quibus Ægyptii. Veſtem geſtant qualem & alii Libyes, uxores eorum in utroque crure armillam æream. [illegible] quorum [illegible] quos [illegible] præmordet, atque ita [illegible]. Hi ſoli ex Libybus [illegible] ſoliqueque virgines nupturas regi exhibent, & quæ illi placuerit, eam devirginat.

[85] Ἀερία, ἡ Αἴγυπτος.] [illegible] hoc vetuſtiſſimum Ægypti nomen, uti liquet ex Euſebii Chronico [illegible] tempora, & ſic appellabatur [illegible] Ægyptus [illegible]. [illegible] Αἰγύπτου [illegible] Αἴγυπτον [illegible] [illegible] Αἰγύπτου [illegible], [illegible] Ἀερία [illegible]. Sed hunc locum multo auctiorem produxit eruditiſſimus Seldenus in ſyntagmate de Viuio

[86] καὶ Κελτικὴ πόλις Ἀερία, ὡς Ἀπολλόδωρος [87] ἐν χρονικῶν τετάρτῳ. [88] ἔστι δὲ ἄλλη Κρήτης οὐκ ἄσημος, ἣ ἐλέγετο νῆσος Ἀερία, [89] καὶ Ἰδαία, [90] καὶ Δολιχὴ, διὰ τὸ μῆκος. ἐθνικὰ, τὰ αὐτά. A

Aeria item eſt urbs Celtica, uti refert Apollodorus Chronicorum quarto. Eſt & alia Cretæ, non ignobilis, quæ inſula Aeria, & Idæa, & Doliche ob longitudinem nominabatur. Gentilitia habet eadem.

ἈΖΑΝΙΑ [91], μέρος τῆς Ἀρκαδίας, ἀπὸ Ἀζανὸς τοῦ Ἀρκάδος. οἱ οἰκήτορες Ἀζανεῖς, [92] καὶ Ἀζῆνες. καὶ Ἀζάνιος· καὶ Ἀζανία, καὶ Ἀζάνιον. [93] Εὔδοξος δὲ ἐν ἕκτῃ γῆς περιόδου φησὶν, [94] ἔστι κρήνη τῆς Ἀζηνίας, [95] ἡ τοὺς γευσαμένους τοῦ ὕδατος, ποιεῖ μηδὲ τὴν ὀσμὴν τοῦ οἴνου ἀνέχεσθαι. [96] εἰς ἣν λέγουσι Μελάμποδα, ὅτι τὰς Προιτίδας ἐκάθαιρεν, ἐμβαλεῖν τὰ ἀποκαθάρματα. ἔστι δὲ μοῖρα τῆς Ἀρκαδίας ἡ Ἀζανία. διῄρηται δὲ εἰς τρία, Παρρασίους, Ἀζᾶνας, Τραπεζουντίους. καὶ ἔχει ἡ Ἀζανία πόλεις B C D

AZANIA, pars Arcadiæ, quæ ab Azane Arcadis filio ita dicta eſt. Incolæ vocantur Azanenſes, & Azanes. Dicitur item Azanius, & Azania, & Azanium, Eudoxus vero in ſexto de circuitu terræ hæc refert. Fons quidam eſt in Azania, quæ efficit, ut ejus aquam guſtantes, vini odorem ferre non poſſint. In hunc Melampodem medicamenta purgantia injeciſſe ajunt, quando Prœtides purgabat. Azania autem pars eſt Arcadiæ, quæ in tres diviſa eſt; nempe in Parrhaſios, Azanes, & Trapezuntios. Habetque Azania urbes

de Vitulo aureo. Ῥαμεσσῆς ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ (Armais rege) ὁ Αἴγυπτος καλούμενος ἐβασίλευσεν Αἰγύπτου ἔτη ξη΄. μετονόμασε τὴν χώραν Αἴγυπτον τῷ ἰδίῳ ὀνόματι ἥ τις πρότερον Μισραία, ὑπὸ Ἑλλήνων δὲ Ἀερία ἐλέγετο. Hoc eſt. *Rameſſes frater Armais Ægyptus dictus, regnum obtinuit in Ægypto annos* LXVIII. *Regionem a ſuo nomine Ægyptum, quæ primum Meſtraa, Græcis vero Aeria nuncupata eſt, denominavit.* Hoc nomine Ægyptum inſignivit Apollonii Scholiaſtes ad hæc poetæ verba, quæ extant lib. prim.

.... Ἠερίη πολυλήϊος αἶα Πελασγῶν.

Παρὰ τὸ μέλαιναν εἶναι τὴν γῆν. οὕτω γὰρ τὴν Αἴγυπτον Ἠερίαν φασί. Vide etiam Stephanum in voce Αἴγυπτος.

[86] Καὶ Κελτικὴ πόλις Ἀερία.] Unde oppidum illud, ſitum in Narbonenſi Gallia, nomen habeat, docet Strabo lib. IV ita enim ille: εἶτα δὲ ἐν τῷ μεταξὺ πόλεις Ἀουενιὼν, καὶ Ἀραυσίων, καὶ Ἀερία, τῷ ὄντι φησὶν Ἀρτεμίδωρος Ἀερία, διὰ τὸ ἐφ' ὕψους ἱδρῦσθαι μεγάλου. Hoc eſt. *In medio ſunt urbes Avenio, Arauſio, Aeria, rectè (ut ait Artemidorus) ſic dicta, quod ſita eſt celſiſſimo loco.* Hujus oppidi etiam meminit Plinius lib. III cap. IV.

[87] Ἐν χρονικῶν τετάρτῳ.] Salmaſius in recentioribus MSS invenit, Ἐν χρονικῶν δευτέρῳ.

[88] Ἔστι δὲ ἄλλη Κρήτης.] Imo ſic olim ipſa Creta appellata fuit, uti infra ipſe citatur Stephanus. Plin. lib. IV. cap. XII. *Doſiades eam a Creta nympha Heſperidis filia, Anaximander a rege Curetum, Philiſtides, Mallotes Crates primum Aeriam dictam, deinde poſtea Curetin: & Macaron nonnulli a temperie cæli appellatam exiſtimavere.* Heſychius qui ſe paſſim in oppidorum ſitu & nominibus imperitum prodit, Cretam Aeriam nuncupatam fuiſſe teſtatur. Ἀερία, ἡ Κρήτη δὲ ἡ Δῆλος οὕτως ἐκαλεῖτο.

[89] Καὶ Ἰδαία.] Nomen illud Creta videtur recepiſſe à Nympha Ida, quæ cum Adraſtea Jovem in iſthac inſula enutrivit, vel ab Ida monte altiſſimo, de quo Virgil. lib. III.

Creta Jovis magni medio jacet inſula ponto,
Mons Idæus ubi, & gentis cunabula noſtræ.

Hac de cauſa Ariſtophanes in Ranis Cretenſes Idæ prolem nominat.

Ἀλλ' ὦ Κρῆτες Ἴδης τέκνα
Τὰ τόξα λαβόντες, ἐπαμύνατε.

Vide Stephanum in voce Κρήτη, & Strabonem lib. X.

[90] Καὶ Δολιχή. διὰ τὸ μῆκος.] Mirum eſt Stephanum hujus appellationis in voce Κρήτη non meminiſſe. De longitudine hujus inſulæ lege Strabonem lib. X. Ipſa vox Δολιχὴ longitudinem denotat. Heſychius. Δολιχά, μακρά. Δολιχῶν, μακρῶν. Δολιχός, μακρός, ὁ μακρότερος. Fuerunt & alia loca quæ hoc nomine inſigniebantur. Vide Plinium lib. IV. cap. XII. & Stephanum in [illegible].

[91] Ἀζανία, μέρος τῆς Ἀρκαδίας, ἀπὸ Ἀζανὸς τοῦ Ἀρκάδος.] Ita habent codices ſcripti & editi: ſed corrupte. Legendum eſt. Ἀζανία, μέρος τῆς Ἀρκαδίας. ἀπὸ Ἀζᾶνος τοῦ Ἀρκάδος. Noſtræ emendationis fundamentum exſtat apud Pauſaniam in Arcadicis, ubi ſic legitur. Τοῖς δὲ παισὶν, ὡς ἐξηνδρώθησαν, διελόμενος Ἀρκὰς τριχῇ τὴν χώραν. τὴν ἀπὸ μὲν Ἀζᾶνος ἡ Ἀζανία μοῖρα ὠνομάσθη. Hoc eſt. *Ac filiis jam adultis regionem in tres partes diviſit, & ab Azane, Azania, quæ ei ceſſerat pars, appellata eſt.* Lege etiam Scholiaſt. in Euripidis Oreſtem, & Euſtathium ad Iliad. B. pag. 300.

[92] Καὶ Ἀζῆνες.] Scriberem, καὶ Ἀζᾶνες. Strabo lib. VIII. Δοκεῖ δὲ παλαιότατα ἔθνη εἶναι τὰ Ἀρκαδικὰ τῶν Ἑλλήνων, Ἀζᾶνές τε καὶ Παρράσιοι, καὶ ἄλλοι τοιοῦτοι. *Videntur autem Arcadicæ gentes eſſe vetuſtiſſimæ Græcorum Azanes & Parrhaſii, & alii ſimiles.* Ita quoque infrà reſcriberem, ἔστι κρήνη τῆς Ἀζανίας, pro ἔστι κρήνη τῆς Ἀζηνίας.

[93] Εὔδοξος δὲ ἐν ἕκτῃ γῆς περιόδου.] Vide pag. VIII. commentario 70.

[94] Ἔστι κρήνη τῆς Ἀζηνίας.] Legerem, ἔστι κρήνη τῆς Ἀζανίας. Fontis nomen reticet Stephanus, quod expreſſum reperitur apud Ovidium Metamorph. lib. XV. & ab ipſo *Clitorius* appellatur. Non convenit Stephanus cum aliis, affirmans hunc fontem vel locum, ubi Prœtides purgabat Melampus, fuiſſe in oppido cui nomen eſt Λουσοί, πόλις Ἀρκαδίας, ὅπου Μελάμπους ἔλουσε τὰς Προίτου θυγατέρας, καὶ ἰάσατο τῆς μανίας. Alias profectò habebat vires hic fons circa Luſſos: de quo Plinius lib. XXXI. cap. II. inquit. *At Luſis Arcadiæ quodam fonte mures terreſtres vivere & converſari.* Hic igitur Clitorius fons nomen habuit ab oppido cui nomen erat Κλείτωρ teſte Strabone, Vitruvio & Pauſania in Arcadicis. Inſigniter igitur errat Iſidorus qui hunc fontem alibi in Italia collocat. Ita enim inquit. libro XIII. cap. XIII. De aquarum diverſitate. *Ex Clitorio lacu Italiæ qui biberint, vini tædium habent.*

[95] Ἡ τοὺς γευσαμένους τοῦ ὕδατος ποιεῖ μηδὲ τὴν ὀσμὴν τοῦ οἴνου ἀνέχεσθαι.] Xylander optimè ſic reſtituit. Peſſimè in Aldina & Florentina editione legitur. ἡ τοὺς γευσαμένους τοῦ ὕδατος ποιεῖ μηδὲ τὴν ὀσμὴν τοῦ ὕδατος ἀνέχεσθαι. Ita mihi etiam codex Voſſianus exhibuit, neque aliter Salmaſius invenit in Palatino. Xylandri lectionem eſſe probiſſimam evincitur ex aliis ſcriptoribus, Plinius lib. XXXI. cap. II. inquit *Vinum tædio venire his, qui ex Clitorio lacu biberint.* Idem perhibet Ovidius cujus locum mox producemus. Neque ab his diſſentit Etymologici Mag. auctor. Κλειτόριον, ὄνομα πόλεως, ἀπὸ τοῦ κλίνω, κλειτόριον, τροπὴ τοῦ ι εἰς ει. ἔστι δὲ καὶ πηγὴ ἐν ταύτῃ τῇ πόλει, ἧς ὁ γευσάμενος, ἀποστρέφεται τὸν οἶνον.

[96] Εἰς ἣν λέγουσι Μελάμποδα, ὅτι τὰς Προιτίδας ἐκάθαιρεν &c.] Hanc fabulam habemus apud Apollodorum lib. II. & Ovidium lib. XV. cujus hæc ſunt verba.

Clitorio quicunque ſitim de fonte levarit;
Vina fugit, gaudetque meris abſtemius undis.
Seu vis eſt in aqua calido contraria vino,
Sive, quod indigenæ memorant, Amythaone natus,
Prœtidas attonitas poſtquam per carmen & herbas
Eripuit furiis, purgamina mentis in illas
Miſit aquas: odiumque meri permanſit in undis.

πόλεις ἑπτακαίδεκα, [97] ἃς ἔλαχεν Ἀζὰν. A [98] ἔστι καὶ Μασσαλίας ἄλλη, ὡς Φίλων.

ἈΖΑΝΟΊ [99], Φρυγίας πόλις. Στράβων δωδεκάτῃ. [1] Τῆς δ' Ἐπικτήτου Φρυγίας Ἀζανοί τέ εἰσι, καὶ Νακώλεια. οἱ πολῖται, Ἀζανῖται. τὸ θηλυκὸν, Ἀζανῖτις. [2] Ἡρωδιανὸς B ἐν πρώτῃ συλλαβῇ διὰ τῆς αι καθόλου λέγων, Αἰζὰν Ταντάλου παῖς. ἀφ' οὗ ἐν Φρυγίᾳ πόλις Αἰζανοί. τινὲς δὲ Ἀζάνιον αὐτὴν φασιν. [3] Ἑρμογένης δέ φησιν, οὐ δεῖ οὕτως, [4] ἀλλ' Ἐξουάνουν αὐτὴν καλεῖσθαι. λέγεται γὰρ παρὰ τὸν τόπον C ἀγροικίας εἶναι, λιμοῦ δὲ γενομένου, συνελθόντες οἱ ποιμένες, ἔθυον [5] εὐφορίαν γενέσθαι. οὐκ ἀκουόντων δὲ τῶν θεῶν, Εὔφορβος τὸν οὐανοῦν, ὅ ἐστιν ἀλώπηξ, καὶ ἐξῖν, ὅ ἐστιν ἐχῖνος, θῦσαι τοῖς δαίμοσιν. [6] εὐαρεστηθέντων δὲ τῶν θεῶν, εὐφορίαν D γενέσθαι, καὶ τὴν γῆν πολυκαρπῆσαι. τοὺς δὲ περιοίκους πυθομένους, [7] ἱερέα καὶ ἄρχοντα αὐτὸν στῆσαι. ἐξ αὐτοῦ καὶ [8] κληθῆναι τὴν πόλιν Ἐξουάνουν. ὃ μεθερμηνευόμενον, ἐστὶν ἐχιναλώπηξ. ἔοικε δὲ μεταλλοιῶσθαι [9] ἐκ τοῦ ξοάνου τὸ Ἀζάνιον. ἔστι E δὲ ὅμοιον τῷ Βυθηνίῳ, περὶ οὗ ἐροῦμεν.

ἈΖΕΙΩ͂ΤΑΙ [10], ἔθνος τῆς Τρῳάδος, ὡς Ἑλλάνικος ἐν τοῖς περὶ Λυδίαν λέγει. ἔοικε δὲ τὸ πρωτότυπον Ἄζεια εἶναι, [11] ἵν' ᾖ ὡς [12] Μάρεια Μαρειώτης. Ῥάφεια Ῥαφειώτης. F λέγονται δὲ καὶ Ἀζεοί.

ἈΖΗΝΊΑ [13], ὡς Πλωθία, [14] Λυσία, δῆμος

urbes ſeptendecim, quas Azen obtinuit. Eſt & alia Maſſiliæ, uti Philo teſtatur.

AZANI, urbs Phrygiæ, uti habet Strabo lib. XII. Et Azani, & Nacolia Phrygiæ Epicteti urbes ſunt. Cives inde Azanitæ dicuntur; & fœmininum Azanitis. Herodianus in primo de Univerſali vult primam vocis ſyllabam per αι ſcribi, ita dicens: Æzen Tantali filius fuit, à quo in Phrygia urbs Æzani nomen accepit. Hanc aliqui Azanium appellant. Sed Hermogenes inquit: Non oportet eam hoc modo, ſed Exuanum appellari. Narratur enim circa hunc locum villas eſſe quaſdam; exorta autem fame, paſtores, qui convenerant, pro vilitate annonæ ſacrificia feciſſe: Diis autem, non exaudientibus, Euphorbum Οὐανοῦν, quod vulpem, & Ἐξῖν, quod Echinum ſignificat Dæmonibus ſacrificaſſe: Diis autem placatis terram alimenti copiam & multos fructus produxiſſe; & accolas, cum hæc cognoviſſent, eum ſacerdotem & ducem conſtituiſſe, & hac occaſione urbem Exuanum appellatam fuiſſe, quod ſi interpreteris, Echinuvulpem denotat. Sed ex voce ξόανον Ἀζάνιον transmutatum videtur; eſt autem Bythenio ſimile, de quo dicemus.

AZEIOTÆ, gens Troadis, uti habet Hellanicus, qui res Lydiæ conſcripſit. Primitivum verò Azeia eſſe videtur, ut ſit tanquam Mareia Mareiota, Rapheia Rapheiota. Verum dicuntur etiam Azei.

AZENIA, uti Plothia, Luſia, populus

[97] Ἃς ἔλαχεν Ἀζάν.] Lege indubitanter: ἃς ἔλαχεν Ἀζάν. nam inde genitivus Ἀζᾶνος, qui ſæpiuſime occurrit apud Pauſaniam in Arcadicis.

[98] Ἔστι καὶ Μασσαλίας ἄλλη.] Nemo quod ſciam Geographorum aut Hiſtoricorum circa Maſſiliam oppidum hoc non ine collocavit. Ptolemæus lib IV cap VIII. Azaniæ meminit, cujus hæc ſunt verba: Τὰ δὲ λοιπὰ τῆς χώρας, δυσμικώτερα δὲ τῶν Αἰθιοπικῶν ὀρῶν κατέχουσι μετὰ τὴν ἀμμώδη καὶ ἄνυδρον χώραν, ἐπέκεινα τὴν Ἀζανίαν καὶ τὴν Βακαλίτην. *Reliqua regionis, quæ occidentaliora ſunt Æthiopum montibus, tenent poſt arenoſam & aridam regionem, ii qui juxta Azaniam & Bacalitem.* Adeò ut hic Epitomatoris locus in mendo cubare videatur, apud quem forte legendum eſt: ἔστι καὶ Αἰθιοπίας ἄλλη. Plinius Azanii maris meminit, quod inter Æthiopiam & Indiam citeriorem ſitum eſt. lib VI. cap. XXIV.

[99] Ἀζανοί, Φρυγίας πόλις.] Oppidum illud à Ptolemæo, ſi locus ſit ſanus, lib V. cap II. Ἀζανοὶ nuncupatur.

[1] Τῆς δ' Ἐπικτήτου Φρυγίας Ἀζανοί τέ εἰσι καὶ Νακώλεια.] Sunt verba Strabonis, quæ leguntur libro ab auctore noſtro citato. Sed pro Νακώλεια reſcribendum eſt Νακόλεια cum O parvo, uti habet Strabo, & ipſe Stephanus ubi de hac urbe loquitur.

[2] Ἡρωδιανὸς ἐν πρώτῃ συλλαβῇ διὰ τῆς αι καθόλου λέγων.] Sic omnes habent editiones, ſed perperam. Salmaſius in vetere Palatino legebat: Ἡρωδιανὸς διὰ τῆς αι ἐν πρώτῃ τῆς καθόλου λέγων, & cenſuit hanc ſine dubio veram eſſe lectionem. In Voſſ. inveni Ἡρωδιανὸς διὰ τῆς αι ἐν α' καθόλου λέγων.

[3] Ἑρμογένης δέ φησι.] Fortaſſis hic eſt, cujus Fl. Joſephus lib I. contra Apionem meminit. Scripſerat enim περὶ Φρυγίας teſte Apollonii Rhodii Scholiaſt. in lib II.

[4] Ἀλλ' Ἐξουάνουν αὐτὴν καλεῖσθαι.] Libri editi inter ſe non conveniunt, in Aldina ac Florentina editione habetur ἀλλ' ἐξαναγον αὐτὴν κρατεῖσθαι. Hæc lectio eſt corruptiſſima, quam Salmaſius etiam in Palatinis codd. invenit. Perperam mihi codex Voſſianus exhibuit, ἀλλ' Ἐξουάνουν αὐτὴν κρατεῖσθαι. Xylandri igitur lectionem approbamus, donec alius nobis meliorem demonſtret.

[5] Εὐφορίαν γενέσθαι.] Quanquam hæc lectio tolerari poſſet, reſcriberem tamen, uti in Palatinis invenit Salmaſius & nos in Voſſiano, nempe, εὐθηνίαν γενέσθαι: imo ſine ulla dubitatione ita legendum. Intra paucis interjectis lineis eadem phraſis occurrit, & licet illo loco ſcripti & editi inter ſe nihil diſcrepent, ſimili tamen modo ibidem reponendum videtur.

[6] Εὐαρεστηθέντων δὲ τῶν θεῶν.] Voſſianus cod. perperam: εὐαρεστηθέντων δὲ τῶν θεῶν: pro εὐαρεστηθέντων δὲ τῶν θεῶν.

[7] Ἱερέα καὶ ἄρχοντα αὐτὸν στῆσαι.] Codex Voſſ. ἱερέα καὶ ἄρχοντα αὐτὸν καταστῆσαι. Quæ vera eſt loci lectio, quamque Salmaſius in Pall. reperit.

[8] Καὶ κληθῆναι τὴν πόλιν Ἐξουάνουν.] Sic edidit Xylander: ſed aliæ editiones habent: καὶ κληθῆναι τὴν πόλιν Ἐξαναγον. Et ita Salmaſius, & etiam nos in ſcriptis codd. legimus.

[9] Ἐκ τοῦ ξοάνου τὸ Ἀζάνιον.] Ita conſtanter habent libri ſcripti & editi: ſed ſine dubio legendum, ἐκ τοῦ Ἐξουάνου τὸ Ἀζάνιον. Et ita hic locus cum antecedentibus conveniet.

[10] Ἀζειῶται, ἔθνος τῆς Τρῳάδος.] Fortaſſis idem eſt populus, de quo apud Heſychium Ἀζειῶται ἔθνος Τρῳάδος.

[11] Ἵν' ᾖ ὡς Μάρεια.] In Voſſiano MS. ἵνα ᾖ ὡς Μάρεια.

[12] Μάρεια Μαρειώτης, Ῥάφεια Ῥαφειώτης.] Propriis ſuis locis Stephanus ab iiſdem vocibus alia gentilia format: à Μάρεια Μαρεάτης & à Ῥάφεια Ῥαφεάτης, de quibus poſtea agemus.

[13] Ἀζηνία, ὡς Πλωθία.] Sic repoſuimus pro Ἀζηνιά, ὡς Πλωθιά, uti excuſum eſt in Xylandri & aliorum editionibus. Sed pro Πλωθία ipſe Stephanus ſuo loco habet Πλωθεία. De hac re eadem legere licet apud Harpocrationem pag. 9. & Heſychium.

[14] Λυσία.] Xylander hanc vocem in ultima ſignavit. Vide Stephanum in Λυσία.

δῆμος ἐν Ἀττικῇ τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς. A [15] ὁ δημότης Ἀζηνιεύς, ὡς Ἀρχιεύς. [16] τὸ τοπικὸν, δῆλον.

ΑΖΙΛΙΣ [17], πόλις Λιβύης. [18] οἱ δὲ περὶ Σαλούστιον, οὐ πόλιν, ἀλλὰ τόπον φασὶ καὶ ποταμὸν εἶναι. [19] τινὲς δὲ Ἄζιριν μετὰ τοῦ ρ B λέγουσι τὸν χῶρον. [20] Χάραξ δὲ Ἄξιρον λέγει αὐτήν. [21] ὁ πολίτης Ἀζιλίτης, [22] ὅτι πρωτότυπον εἰς ις τῷ Λιβυκῷ χαρακτῆρι, καὶ Αἰγυπτίῳ. καὶ ὡς Κάνωβος Κανωβίτης. [23] εἰ δὲ οὐδετέρως Ἄξιρον, τὸ ἐθνικὸν Ἀξιρεύς, ὡς Συ- C νιεύς.

ΑΖΩΡΟΣ [24], πόλις Πελαγονίας, [25] τῆς λεγομένης Τριπόλιτιδος, ὡς Στράβων, ἀπό τινος κτισμένη Ἀζώρου. λέγεται καὶ πληθυντικῶς, ἐν Ἀζώροις. ὁ πολίτης Ἀζωρίτης ὡς D Ἀλωρίτης. [26] πόλις δὲ Μακεδονίας ἡ Ἄλωρος. [27] Ἀρριανὸς Ἀζώρειαν αὐτήν φησιν. ἢ Ἀζωριάτης, [28] ὡς Βοιπάτης. ἢ Ἀζωρεύς, ὡς Ἀλεξανδρεύς.

ΑΖΩΤΟΣ [29], πόλις Παλαιστίνης. E [30] τοῦ-

lus Atticus Hippothoontidis tribus. Popularis Azenienſis dicitur, uti Ericeenſis. Locale manifeſtum eſt.

AZILIS, urbs Libyæ. Enimvero Salluſtius non urbem, ſed locum & fluvium eſſe perhibet. Quidam vero hunc locum Azirin, cum R nominant: ſed Charax eum Axirum nuncupat. Civis Azilites dicitur. Quando primitivum exit in ις, derivativum Libyco & Ægyptio loquendi modo in ιτης terminatur, uti Crambutis Crambutites. Si autem genere neutro dicatur Axirum, gentile erit Axirenſis, uti Sunienſis.

AZORUS, urbs Pelagoniæ, Tripolitidis dictæ, uti Strabo perhibet, quæ ab Azoro quodam ædificata eſt. Plurali numero dicitur in Azoris. Civis Azorites vocatur, uti Alorites: (Alorus vero urbs Macedoniæ eſt, quam Arrianus Azoriam appellat.) ſive Azoriates, uti Bottiæates, ſive Azorenſis, uti Alexandrenſis.

AZOTUS, urbs Palæſtinæ, quam ali-

[15] Ὁ δημότης Ἀζηνιεύς, ὡς Ἀρχιεύς.] Scribendum ſine ulla dubitatione: ὁ δημότης Ἀζηνιεύς, ὡς Ἑρικειεύς. Stephano Ἐρίκεια eſt δῆμος Ἀθήνησι Αἰγηΐδος φυλῆς. cujus popularis dicitur Ἑρικειεύς. Mendum huic non diſſimile etiam apud Suidam in Ἀζηνιεὺς occurrit, cujus locus ita eſt legendus: ἀφ' ἧς ὁ φυλέτης Ἀζηνιεύς, καὶ Ἀζηνιεῖς. καὶ Ἑρικειεῖς, καὶ Ἑλαιεῖς: ubi nunc corrupte legitur, Ἐρχιεῖς καὶ Ἁλιεῖς.

[16] Τὸ τοπικὸν δῆλον.] In Palatinis Salmaſ. invenit: τὰ τοπικὰ δῆλα: & ita quoque Voſſianus exhibet.

[17] Ἄζιλις, πόλις Λιβύης.] Situm hujus oppidi manifeſtè indicat Herodotus lib. IV. Καὶ ἐν τῇ ἠπείρῳ Μενέλαος λιμήν ἐστι, καὶ Ἄζιρις, τὴν οἱ Κυρηναῖοι οἴκεον. *Atque in continente eſt portus Menelaus & Aziris, quam Cyrenæi incoluére.* Sed notandum eſt oppidi nomen hic cum R ſcribi, quam ſcriptionem etiam Steph. ex aliis infra obſervavit.

[18] Οἱ δὲ περὶ Σαλούστιον, οὐ πόλιν, ἀλλὰ τόπον φασὶ, καὶ ποταμὸν εἶναι.] Nomen Salluſtii ab auctore noſtro cum ſimplici lambda ſcriptum eſt, quod ſequioris ævi ſcriptoribus Græcis videtur fuiſſe familiariſſimum, nam ſimiliter etiam reperitur apud Anonymum in Olympiadum ἀναγραφῇ, quem L. Holſtenius in commentariis ad Cluverii Italiam eſſe Scaligerum ipſum ter affirmat. Conſtat tamen cum duplici lambda ſcribendum, quemadmodum legitur in MSS antiquiſſimis, & effoſſis lapidibus, uti jam aliis eſt demonſtratum. Hujus oppidi neque in bello Jugurthino, neque in Salluſtii fragmentis, aliqua exſtat memoria. Scholiaſtes in Callimachum ſcribit eſſe ὄρος καὶ ποταμὸν Λιβύης.

[19] Τινὲς δὲ Ἄζιριν μετὰ τοῦ ρ λέγουσι τὸν χῶρον.] Sic ſcripſit Herodotus, uti paullò ante indicavimus, neque aliter Callimachus, Hymno in Apoll. cujus hæc ſunt verba.

---- Πυκινὴν δὲ νάπαις Ἄζιριν ἔναιον.

[20] Χάραξ δὲ Ἄξιρον λέγει αὐτήν.] Ptolemæus lib. IV. cap. V. in Nomo Marmaricæ ponit villam, quæ Ἄζυλις dicitur. Salmaſius ad Solinum eundem hunc affirmat eſſe locum, de quo fit mentio apud Herod. lib. IV, cujus locum ſupra in medium produximus.

[21] Ὁ πολίτης Ἀζιλίτης.] Optimè ſic reſcripſit Xylander pro ὁ πολίτης Ἀξιλίτης, quod exhibent codices ſcripti & editi. Sed a librariis non tantum, verum etiam ab ipſis ſcriptoribus hæ literæ ζ & ξ ſæpiſſimè confunduntur, cujus rei plurima apud Stephanum noſtrum exempla ſunt obvia: Ζύγις, πόλις Λιβύης περὶ τὴν Συρίαν, de qua & alio loco inquit, Ξυγις, πόλις Λιβύης, quæ prorſus eadem cum priori videtur. Sic Τοπαζιον inſula Indica διὰ τοῦ ξ ἐγράφετο πρό-

antea per ξ ſcribebatur. Quod Ptolemæo Ζιλία, illud Stephano Ξιλία: & quod Joſepho Ζιφήνη hoc Stephano Ξιφήνη appellatur.

[22] Ὅτι πρωτότυπον εἰς ις τῷ Λιβυκῷ χαρακτῆρι, καὶ Αἰγυπτίῳ.] Hac lectione nihil inſulſius, nam manifeſtè nonnulla deſiderantur. Et cum nihil juvent MSS conjecturâ res peragenda eſt. Non incommode legi poſſet: ὅτι τὰ πρωτότυπα εἰς ις, τὸ παραγόμενον τῷ Λιβυκῷ χαρακτῆρι καὶ Αἰγυπτίῳ εἰς ιτης λήγει, ὡς Κραμβοῦτις Κραμβουτίτης. Nihil hac noſtra emendatione firmius aut evidentius. Et quod pro καὶ ὡς Κάνωβος Κανωβίτης alia vocabula repoſuerim hæc eſt ratio, quod huic canoni non reſpondeant, magna enim differentia inter exeuntia in ος & ις conſpicitur.

[23] Εἰ δὲ οὐδετέρως, Ἄξιρον.] In Voſſiano MS inveni: ὡς δὲ οὐδετέρως, Ἄξιρον. Exigua hæc eſt mutatio & non magni momenti.

[24] Ἄζωρος, πόλις Πελαγονίας.] In aliis editionibus eſt Πελαγονίας. & etiam in MSS: neque aliter apud Strabonem & ipſum Stephanum, ubi de hac voce verba facit.

[25] Τῆς λεγομένης Τριπολίτιδος, ὡς Στράβων.] Librum Epitomator non expreſſit: locus quem reſpicit extat lib. VII. Τριπολῖτις ἐκλήθη ἡ Πελαγονία ἐκαλεῖτο, ὧν καὶ Ἄζωρος ἦν. *Nam Pelagonia cognomentum tulit Tripolitidis, hoc eſt tribus conſtantis urbibus, quarum una fuit Azorus.* Huc apprimè facit locus Livii Tripolim accuratè deſcribentis lib. XLII. cap. LIII. *Deinde ſaltu anguſto, ſuperatis montibus quos Cambunios vocant, deſcendit ad (Tripolim vocant) Azorum, Pythoum, & Doliches incolentes. Hæc tria oppida cunctata, quia obſides Lariſſæis dederant: victa tamen præſenti metu in deditionem conceſſerunt.*

[26] Πόλις δὲ Μακεδονίας ἡ Ἄλωρος.] Vide Stephanum in voce Ἄλωρος. & noſtras obſervationes ad illum locum.

[27] Ἀρριανὸς Ἀζώρειαν αὐτήν φησιν.] In Voſſiano cod. Ῥιανὸς Ἀζώρειαν αὐτήν φησιν. Et ita quoque Salmaſius in vet. MS invenit.

[28] Ὡς Βοττιάτης.] Sic habent codices vulgati & ita etiam Salmaſius in recentiore MS invenit: in Vet. ὡς Κοττιάτης, quam lectionem & mihi Voſſianus exhibuit, ſed videtur corruptiſſimum Scriberem, ὡς Βοττιαιάτης, quod fit à Βοττιαία. ſed præſtaret aliud reponere, quod magis conveniret.

[29] Ἄζωτος πόλις Παλαιστίνης.] Accuratum oppidi ſitum habemus apud Ptolemæum lib. V. cap. XVI: quem etiam obſervare licet apud Joſephum lib. XIII. cap. VIII. Antiq. Jud. & apud Plinium lib. V. cap. XIII. & apud Strabonem lib. XVI: ubi alio accentu notatur. Ἀπὸ δὲ Γαμ-

ζαμιας

[10] τούτων ἕκαστον εἰς τῶν ἐπανελθόντων ἀπ' ἐρυ- A θρᾶς θαλάσσης φυγάδων. [11] καὶ ἀπὸ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ἄζας ὠνόμασεν, ὅ ἐστι χίμαιραν, ἣν Ἄζωτον μετέφρασαν. λέγεται δὲ ἀρσενικῶς. ἔστι δὲ ἄλλη πόλις Ἄζωτος Ἀχαΐας, ὁ πολίτης Ἀζώτιος, ὡς Βηρύτιος, Ἁλιάρτιος. καὶ B θηλυκῶς. ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Πελωρία, [12] ἀπὸ τῶν Σπαρτῶν ἑνὸς Πελώρου. καὶ ἀπὸ παιδὸς Ἀζώτου, Ἄζωτος.

Ἀθαμανία [13], χώρα Ἰλλυρίας. οἱ δὲ, Θεσσαλίας. τὸ ἐθνικὸν Ἀθαμᾶνες. C

Ἀθάρραβις, πόλις Αἰγύπτου, ὡς καὶ Ἡρωδιανὸς ἐν τρίτῳ. [14] Ἀθαρραβίτης νομὸς ἐν Αἰγύπτῳ. καὶ Ἀθάρραβις πόλις. Ἑκαταῖος δὲ ἐν δευτέρῳ περιηγήσεως, δι' ἑνὸς ρ καὶ τοῦ μ, Ἀθαραμβίτης νομὸς, καὶ Ἀθα- D ράμβη πόλις. τὸ ἐθνικὸν, Ἀθαραμβῖται.

Ἀθῆναι [15], πόλεις, κατὰ μὲν Ὦρον, πέντε. κατὰ δὲ Φίλωνα, ἕξ. [16] ἡ ἐν Ἀττικῇ, [17] περὶ ἧς φησι Χάραξ, ὅτι ὁ Θησεὺς [18] τὰς ἕνδεκα

aliquis ex profugis, à rubro mari redeuntibus, ædificavit, & ab Aza uxore ſui Azam, quæ vox capram denotat, denominavit, quam Azotum interpretati ſunt. Et ſic etiam genere maſculino dicitur. Eſt item alia Azotus, quæ Achaiæ civitas eſt, cujus civis Azotius dicitur, uti Berytius, Haliartius: quæ etiam fæminini generis eſt. Vocabatur verò & Peloria à Peloro aliquo, qui unus ex Spartis fuit, & à filio Azoti, Azotus dicitur.

ATHAMANIA, regio Illyriæ; quidam vero Theſſaliæ eſſe ajunt. Gentile Athamanes.

ATHARRABIS, urbs Ægypti, uti etiam teſtatur Herodianus in lib. III. Atharrabites præfectura, & urbs Atharrabis in Ægypto ſunt. Hecatæus vero in ſecundo Periegeſeôs cum ſimplici R, & cum M ſcripſit. Præfectura Atharambites & urbs Atharambe. Gentile, Atharambitæ.

ATHENÆ, urbes ſecundum Orum quinque, ſecundum Philonem vero ſex hoc nomine reperiuntur. De illa quę in Attica eſt Charax refert, Theſeum,

---

τείας εἰς Ἄζωτον καὶ Ἀσκάλωνα εἰσὶν ὅσον διακόσιοι στάδιοι. *Jamnia Azoto & Aſcalone diſtat ducentis fere ſtadiis.*

[10] Τούτων ἕκαστον εἰς τῶν ἐπανελθόντων ἀπ' ἐρυθρᾶς &c.] Hæc, ut optime obſervat doctiſſimus Bochartus in ſuo Phaleg pag. 822, mere ſunt fabuloſi. Stephanus Phœnices intelligit, quos ex mari rubro, id eſt Perſico veniſſe antiqui crediderunt, quia Phœniciæ partem incolebant Samaritani è Perſide advecti, uti legimus 2 Reg. XVII: 24. Sed hos Azotum condidiſſe, aut ab Aza denominaſſe manifeste falſum eſt. Azotus non eſt Phœnicum, ſed Philiſtæorum oppidum, condi tum multis ſeculis ante Samaritanorum è Perſide commigrationem. An autem primi Phœnices è mari Rubro venerint egregie diſputat idem Bochartus ejuſdem libri pag. 759 quem legiſſe non pœnitebit.

[11] *Καὶ ἀπὸ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ἄζας ὠνόμασεν, ὅ ἐστι χίμαιραν, ἣν Ἄζωτον μετέφρασαν.*] Phœnicibus quidem עז aza dici potuit, qui etiam עז Hebræis. Sed in Hebraica ſcriptura עז *ez capra*, & אשדוד *Aſdod*, id eſt, Azotus, nihil quicquam ſimile aut commune habent. Vide Bochartum loco antea allegato.

[12] Ἀπὸ τῶν Σπαρτῶν ἑνὸς Πελώρου.] Reſpicit Epitomator fabulam de Cadmo, qui juſſu Minervæ Draconis dentes ſevit, unde Spartæ ſunt enati, qui armati è terra exoriebantur. Hi mutuam inter ſe pugnam inierunt, ex quibus quinque ſuperfuerunt: quorum nomina extant apud Apollodor. lib. III. Περιεσώθησαν δὲ πέντε. Ἐχίων, Οὐδαῖος, Χθόνιος, Ὑπερήνωρ, Πέλωρ. Ubi etiam obſervandum in caſu recto dici Πέλωρ & apud Stephanum Πέλωρος. Scholiaſtes ad Apol. Rhodii lib. tert. verſ. 1178. eandem fabulam ex Hippia Delio & Pherecyde referens, etiam Πέλωρ ſcripſit. Sed apud Pauſan. in Bœoticis eſt Πέλωρος, quæ terminatione quoque expreſſum reperitur apud Hyginum lib. CLXXVIII.

[13] Χώρα Ἰλλυρίας. οἱ δὲ Θεσσαλίας.] Neminem inter hiſtoricos aut Geographos hactenus inveni, qui Athamaniam Illyriæ attribuat, omnes Theſſaliæ, non longe ab Olympo monte, uti Strabo lib. IX teſtatur. Nomen accepit hæc regio ab Athamante quodam qui illic oberravit, poſtquam ... [illegible] Etymologici Mag. auctor ... [illegible] Sed reſtituendum eſt Ἀθάμας, uti liquet ex Apollod. lib. I. Hyginus ... prima, & ex Pauſaniæ Atticis.

[14] Ἀθαρραβίτης νομὸς ἐν Αἰγύπτῳ.] Hujus præfecturæ meminit Plinius lib. V cap. IX. Quid ſit Nomus nemo melius dixit quam Epiphanius in hæreſi Barbelianorum.

Οὐκ ἔστι ἐν τῇ αἰχμῇ ... Ἡσαΐᾳ ... περὶ ἑκάστης πόλεως Αἰγυπτιακῶν, οἷον Τάνεως, ἢ Μέμφεως, ἢ τοῦ τῆς Βουβάστεως, Αἰγυπτιακῶς τὴν περίχωρον τῆς ἑκάστης πόλεως σημαίνει. *Ubi enim apud ſanctam prophetam Eſaiam de Ægyptiacis civitatis aliquam, puta Taneos, vel Memphis, vel Bubaſti nomus ſcriptum aliquid reperies, id Ægyptiace circumjacentem cujuſcunque civitatis agrum ſignificat.* Et ab Epiphanio non diſſentit Cyrillus Alexand. qui in commentariis ad cap. XIX. Eſaiæ ita ſcribit. ... πόλιν, καὶ νομὸν ἐπὶ νομὸν ... Νομὸς δὲ λέγεται παρὰ τοῖς τὴν Αἰγυπτίων χώραν οἰκοῦσι πόλις, καὶ αἱ περιοικίδες αὐτῆς, καὶ αἱ ὑπ' αὐτὴν κῶμαι. ... φησι. Hoc eſt. *Ita ut civitas in civitatem, & nomus in nomum inſurgat. Nomus autem dicitur Ægyptiis incolis unaquaque civitas, cum vicina regione, & pagis qui ei ſubſunt, voce apud eos pervulgata.* Sed an vox Nomus ſit Græca aut Ægyptia, adhuc ſub judice lis eſt; qua de re vide Caſaub. ad Strabonem.

[15] Ἀθῆναι.] Non ſemper à Græcis plurali numero effertur celeberrimi hujus oppidi nomen, uti obſervare licet ex Euſtathii Παρεκβολαῖς ad lib. pr. Homeri pag. 119. Sic enim inquit. ... Θήβη, ... Θήβας φασὶ ... Ἀθήνη ... Ἀθῆναι ... Μυκήνη ... Hujus profectò rei exempla non paſſim ſunt obvia, & ſi omninò occurrant, non temere mutanda videntur. Suidas tamen in Ἀθήνη meminit oppidi cujuſdam Laconici, quod ſingulari numero Ἀθήνη dicebatur. Non opus eſt ut diu in enodanda nominis etymologia deſudemus, nam unicuique uno & pueris eſt notiſſimum nomen accepiſſe παρὰ τὴν Ἀθηνᾶν. Quoniam Minerva tanquam tutatrix urbis ſive arcis, in qua templum ei extructum erat, præ cæteris Diis deabuſque ibidem culta fuerit. Vide Servium ad Virgil. alioſque.

[16] Ἡ ἐν Ἀττικῇ.] Atticarum antiquitatum peritiſſimus Joh. Meurſius ſpecialem de Athenis tractatum reliquit.

[17] Περὶ ἧς φησι Χάραξ.] Scriptor hic eſt ſatis notus, de quo alias egimus. Sed quæ Stephanus ex Charace refert, etiam apud Plutarchum in Theſeo leguntur. Et Cicero lib. II de Legibus inquit. *Atticos Theſeus ex agris, & in aſtu quod appellatur, omnes ſe conferre juſſit.* Vide etiam Thucydidem lib. II.

[18] Τὰς ἕνδεκα πόλεις.] Alii ſcriptores duodecim oppida enumerant. Etymologici Mag. auctor in voce Ἐπακρία. *Ἀθηναίους πάλαι κατὰ κώμας οἰκοῦντας, πρῶτος Κέκροψ συναγα-*

γὼν

ἕνδεκα πόλεις, τὰς ἐν τῇ Ἀττικῇ, συνοικίσας A εἰς Ἀθήνας, [39] Συνοίκια ἑορτὴν κατεστήσατο. ὁ πολίτης, Ἀθηναῖος. καὶ θηλυκὸν, Ἀθηναία. [40] ἡ δὲ θεὸς Ἀθηναία λέγεται μονογενῶς. [41] λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ γυναικὸς, [42] ὡς ἄλλοι μὲν πολλοί. Φιλήμων δὲ οὕτως ἐν Πτερυγίῳ, B

Νῦν δ' ὅταν λάβῃ τις εἰς τὴν οἰκίαν

[43] Τὰς Ἱππονικὰς τάσδε, καὶ Ναυσιστράτας,

Καὶ Ναυσινίκας, τὰς Ἀθηναίας λέγω.

Δίδυμος δέ φησιν ὅτι Ἀθηναίας λέγουσιν, ἀντὶ τοῦ Ἀττικάς. [44] ὁ δὲ Φρύνιχος ἀνάττικόν φησιν C εἶναι τὴν φωνὴν, καὶ θαυμάζει πῶς [45] ὁ Φερεκράτης ἀττικώτατος ὢν, [46] χρῆται. [47] Ἀστὰς δὲ τὰς γυναῖκας ἔλεγον, οὐ διὰ τὸ μὴ δύνασθαι λέγειν Ἀθηναίας, ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ τοὺς ἄνδρας Ἀστοὺς ἐκάλουν. [48] πρῶτοι γὰρ Ἀθηναῖοι τὰ ἄστη καὶ τὰς D πόλεις εὑρεῖν ἱστοροῦνται, [49] ὅθεν καὶ τὴν ἀκρόπολιν αὐτῶν

Theſeum, qui undecim urbes, quæ in Attica erant, Athenas commigrare fecerat, feſtum Conſociationis inſtituiſſe. Civis vocatur Athenæus, & in fœminino genere Athenæa: Verum Dea Athenæa per excellentiam ita appellatur. Dicitur autem etiam de muliere, uti multi alii exiſtimant. Sic enim Philemon in Ala loquitur.

Nunc vero, quando quis domum duxerit

Haſce Hipponicas & Nauſiſtratas

Et Nauſinicas, Athenienſes dico.

Aſt Didymus inquit, quod Ἀθηναίας loco Atticas dicant. Phrynichus vero ait vocem non eſſe Atticam: & mirum ipſi videtur, quo pacto Pherecrates, qui linguæ Atticæ fuit peritiſſimus, ea uſus ſit. Mulieres autem nominabant Ἀστὰς, non ea de cauſa, quod nequirent dicere Athenæas, ſed quia viros Ἀστοὺς appellabant: Athenienſes enim omnium primi ἄστη oppida & urbes inveniſſe narrantur; unde etiam ſuam arcem pro-

γὰρ κατῴκισεν εἰς πόλεις δυοκαίδεκα. Totidem etiam enumerat Strabo lib. IX. hiſce verbis: Φησὶ Φιλόχορος Κέκροπα πρῶτον εἰς δυοκαίδεκα πόλεις συνοικίσαι τὸ πλῆθος. ὧν ὀνόματα Κεκροπία, Τετράπολις, Ἐπακρία, Δεκέλεια, Ἐλευσίς, Ἀφιδνα, Θορικός, Βραυρών, Κύθηρος, Σφηττός, Κηφισιά, Φαληρός. πάλιν δ' ὕστερον εἰς μίαν πόλιν συναγαγεῖν λέγεται τὴν νῦν τὰς δώδεκα Θησεύς. Sed facillimo negotio diſſidium hoc componi poteſt: Stephanus undecim urbes Athenis inquit fuiſſe additas; Strabo autem & Etymologus tradunt duodecim in unam coactas, quod certe eodem redit: nam inter duodecim etiam Athenæ debent recenſeri, quibus tunc temporis Cecropiæ nomen erat.

[39] Συνοίκια ἑορτὴν κατεστήσατο.] Refert Plutarchus Theſeum ea occaſione, qua populum Atticum vicatim & ſparſim habitantem in unam urbem commigrare coegit, Μετοίκια, id eſt *feſtum Demigrationis* inſtituiſſe; non tamen Plutarchi aut Stephani ſententia à vero aberrat: nam populus ex agro in urbem commigraturus *Demigrationis feſtum*, & jam una in urbe ſimul habitans *feſtum Contubernii*, ſive *Conſociationis* celebravit.

[40] Ἡ δὲ θεὸς Ἀθηναία λέγεται μονογενῶς.] Peperit mihi difficultatem quandam vox μονογενῶς, cujus ſpem nova ſe pueri norunt. Sed non puto noſtrum reſpicere modum quo Minerva ſit nata, quæ ſola ſolam ſui generis auctorem Jovem agnoſcit. Non memini hanc vocem legiſſe niſi apud Arrianum in Periplo maris Erythræi: ἐν ᾗ μονογενῶς λίβανος ὁ περατικὸς πλεῖστος καὶ διαφορώτερος γεννᾶται. *In qua regione præcipue* (id eſt μονογενῶς potiſſimum vel principaliter) *thus peraticum pluſimum & præſtantiſſimum naſcitur.* Adeo ut apud noſtrum pro κατ' ἐξοχὴν ſumi videatur.

[41] Λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ γυναικὸς.] Auctor noſter in ea videtur verſari opinione, ut Ἀθηναία de muliere Attica uſurpare ſit permiſſum, & ad hujus rei confirmationem ex Philemone teſtimonium in medium producit. Hoc pro vero conſtat Athenienſes ut plurimum fuiſſe religioſiores adeo ut non facile homini, etiamſi eminenti loco conſtituto, de cultu divino quidpiam detulerint: nam cum Demades decreto ſtatuiſſet, ut Alexander eſſet Deus decimus tertius, tam indigne illud tulerunt, ut eum hanc ob cauſam centum talentis mulctarint. Quemadmodum Judæi & deinde nobis, verum ſupremi numinis nomen rebus creatis attribuere, quid etiam attribuere, imò & temerè in os ſumere nunquam fuit licitum, ita Athenienſes ſummum nefas & ſacrilegium ducebant, ſi quis mortalium proprio Dei Deæve nomine inſigniebatur. Euſtathius ad Iliad. A. pag. 84. non negans Atticas mulieres etiam Ἀθηναίας fuiſſe dictas, varias ibi adfert rationes, quare etiam alia nomina ſortitæ ſint, cujus verba, quia apprime ad rem faciunt, huc adſcribam. Ἴσως δὲ καὶ παρεσημειώθησαν οἱ παλαιοὶ, μὴ λεγομένας ποτὲ Ἀθηναίας γυναῖκας, διὰ τὴν ποιὰν τὴν Ὁμωνυμίαν Ἀθηναίας τῆς Ἀθηνᾶς. ἀπὸ μὲν γὰρ φασιν, Ἀθηναῖος, ἐστὶν ὥσπερ καὶ Θηβαῖος. οὐ μὴν ὥσπερ Θηβαία,

ὅπω καὶ Ἀθηναία γυνή. διὰ τὸ ἐπωνυμίας γυνὴ Ἀττική. τὸ γὰρ Ἀθηναία, τὴν θεὸν σημαίνειν. ὅθεν ὡς δεῖσθαι τι τοὺς παλαιοὺς ὁμοίως καὶ ἐπιφρασθῆναι, ἢ ἴσως ὑποσημειῶσαι καὶ δηλοῦν διαφόρως ἐγγράφεσθαι, ἀλλ' ὡς οὐκ ἱστορεῖται θεῖον κλῆσιν. Multa præterea addit ex Lexico Pauſaniæ & Ælii Dionyſii, quæ ibi commodius legi poſſunt.

[42] Ὡς ἄλλοι μὲν πολλοὶ. Φιλήμων &c.] Præter Philemonem, quem citat hoc loco Stephanus, a Suida etiam alii in voce Ἀθηναίας producuntur, nempe Pherecrates, Cantarus, Diphilus, Pindarus & etiam Philemon, apud quos omnes hujus vocis, ſcil. Ἀθηναία, fœminis Atticis attributæ frequentiſſimus fuit uſus. Hujus comici etiam extat mentio apud Phrynichum in Βωμός, & apud Heſychium in Ἴσος: fuitque comicus Syracuſanus, filius cujuſdam Damonis, novæ comœdiæ ſcriptor. Floruit ſub Alexandri regno paulo ante Menandrum. Scripſit comœdias circiter xc, quarum multæ citantur Athenæo, qui hujus tamen, quæ Stephano dicitur Πτερύγιον & Suidæ Πτέρυξ, non meminit.

[43] Τὰς Ἱππονικὰς.] Hi poſteriores verſus etiam apud Suidam extant, ſed pro Ναυσιστράτας ibi Αὐτοστράτας legitur.

[44] Ὁ δὲ Φρύνιχος ἀνάττικόν φησιν εἶναι τὴν φωνήν.] Phrynichus in ecloga Atticarum dictionum nullam hujus rei, quod ſciam, mentionem facit.

[45] Φερεκράτης.] Hujus comici meminit Phrynichus in vocabulo Σάτραι. Θαυμάζει φησὶν ὁ γραμματικὸς εἰρῆσθαι παρὰ Φερεκράτει, λαβών. Lege quoque Suidam & alios.

[46] Χρῆται.] Legerem: χρῆται τῇ λέξει: vel χρῆται τῇ φωνῇ, quod vocabulum paulo ante præceſſerit.

[47] Ἀστὰς δὲ τὰς γυναῖκας ἔλεγον, οὐ διὰ τὸ μὴ δύνασθαι λέγειν Ἀθηναίας, ἀλλ' &c.] Vide Stephanum in voce Ἄστυ. Præterquam quod Athenienſium mulieres Ἀττικαὶ & deinde Ἀθηναῖαι appellarentur, certum eſt eas quoque Ἀστὰς nominatas fuiſſe. Euſtath. ad Iliad. A pag. 84. ita ſcribit. Ἔτι δὲ ἐρρέθησαν αἱ Ἀσταὶ, ἤτοι Ἀττικαὶ γυναῖκες, Ἀθηναῖαι λεγόμεναι, ὅτι δὴ ἐπειδὴ τὸ τῆς θεοῦ ὄνομα Ἀθηναίαν καλεῖσθαι, ἀλλὰ ἀπὸ συνοικισμοῦ, Ἀθηναῖαι. ἐπεὶ δὲ τὸ παλαιόν, ἀπὸ συνοικισμοῦ εἶναι. Ἀνακέγονε Ἀθηναίας γυναῖκας εἶπεν. Ἀστὰς δὲ τὰς Ἀττικὰς γυναῖκας ἔλεγον, ὡς καὶ τοὺς ἄνδρας Ἀστούς.

[48] Πρῶτοι γὰρ Ἀθηναῖοι τὰ ἄστη καὶ τὰς πόλεις εὑρεῖν ἱστοροῦνται.] Hyginus Fab. CCLXIV. *Inter Neptunum & Minervam cum eſſet certatio, qui primus oppidum in terra Attica conderet, Jovem judicem ſumpſerunt &c. Itaque Minerva ex ſuo nomine oppidum Athenas condidit, quod oppidum in terris dicitur primum conſtitutum.* Lege etiam Epitomatorem noſtrum in Ἄστυ & Apollodorum de Diis lib. III.

[49] Ὅθεν καὶ τὴν ἀκρόπολιν αὐτῶν, πόλιν λέγουσι κατ' ἐξοχήν.] Athenienſium arcem Thucyd. Urbem appellari teſtatur: lib. II. inquit Καλεῖται δὲ διὰ τὴν παλαιὰν ταύτην κατοίκησιν καὶ ἡ Ἀκρόπολις μέχρι τοῦδε ἔτι ὑπ' Ἀθηναίων πόλις. Et eodem libro ait. Τὸ δὲ πρὸ τοῦ ἡ ἀκρόπολις ἡ νῦν οὖσα, πόλις ἦν. Vide etiam lib. V. Etymologici mag. auctor in Ἀκρόπολις, πόλιν τὴν ἀκρόπολιν ἔλεγον. Præter jam allegatos lege Pauſaniam in At-

αὐτῶν, πόλιν ἐκάλουν κυρίῳ ὀνόματι, [10] ὡς Ἀριστοφάνης,

Καὶ προσκυνῶ γε πρῶτα μὲν τὸν ἥλιον,
Ἔπειτα σεμνῆς Παλλάδος κλεινὴν πόλιν.

ἐλέγοντο δὲ καὶ πατρωνυμικῷ τύπῳ, ὡς Ἄβρων ἐν τῷ περὶ παρωνύμων, ὅτι εἰσὶ διτταὶ προσηγορίαι παρὰ ποιηταῖς, ἀπό τε τῆς πατρίδος, καὶ τοῦ συνοικιστοῦ. [11] Ἁλικαρνασσεῖς γοῦν Ἀνθεάδαι, [12] καὶ Φαλανθιάδαι, οἱ Ταραντῖνοι ἐλέγοντο, ἀπὸ τῶν διασημοτάτων παρ' αὐτοῖς. [13] Ἀθηναῖοι δὲ Κοδρίδαι, καὶ Κεκροπίδαι, Θησεΐδαι, Ἐρεχθεΐδαι. [14] καὶ ταύτας γε τὰς κλήσεις τῶν ἀπὸ τῆς πατρίδος ἐντιμοτέρας ἐνόμιζον. [15] δευτέρα, πόλις Λακωνική. τρίτη, Καρίας. [16] τετάρτη, Λιγύων. πέμπτη, Ἰταλίας. [17] ἕκτη, Εὐβοίας, Δίαντος κτίσμα, ὡς Ἔφορος τρίτῃ. Ἄβαντος δὲ γίγνονται παῖδες, Ἄλκων καὶ Δίας, καὶ Ἀρέθουσα. ὧν ὁ μὲν Δίας κτίσας πόλιν, οὕτως ἀπὸ τῆς πατρίδος ὠνόμασεν. ὁ πο-

A proprio nomine urbem vocabant, uti teſtatur Ariſtophanes.

Primò quidem Solem adoro,
Deinde caſtæ Palladis celebrem urbem.

Cives verò etiam patronymica formatione B nuncupabantur; nam uti Abro in denominativis perhibet, duplices apud poëtas denominationes habent, & à patria, & à conditore. Hac igitur de cauſa Halicarnaſſenſes Antheadæ, & Tarentini Phalanthiadæ appellabantur; Athenienſes vero Codridæ, Cecro- C pidæ, Theſeidæ, & Erechtheidæ; taleſque appellationes, à clarioribus patriæ viris deſumptas, uſurpabant. Secunda eſt urbs Laconica: Tertia, Cariæ: Quarta, Ligurum: Quinta, Italiæ: Sexta Eubœæ, à Diante D condita, uti Ephorus lib. III. tradidit. Abantis autem liberi fuerunt Alcon, & Dias, & Arethuſa, quorum quidem Dias, cum urbem exſtruxerat, ita à patria appellavit. Civis

in Atticis, & Ariſtidem in Panathenaica. Tanta olim hujus arcis fuit excellentia & dignitas, ut eam & in eo memorabilia ſpeciali tractatu & quindecim libris Heliodorus Athenienſis, ac Polemon quatuor libris accuratiſſime deſcripſerint, qui injuria temporis omnes interierunt. De Polemone lege Strabonem lib. IX. Marcellinum de vita Thucydidis, Athenæum lib. IX, Harpocrationem in Νεμέα χαράδρα, alioſque. De Heliodoro habemus apud Athenæum lib. VI. & IX, & apud Harpocrationem in Θετταλός: in Νίκη Ἀθηνᾶ: & in προπύλαια.

[10] Ὡς Ἀριστοφάνης.] Hi verſus exſtant apud Ariſtophanem in Pluto Act. III. Scen 3. ſed in vulgatis ejus codicibus locus paulo aliter legitur, nempe hoc modo.

Καὶ προσκυνῶ γε πρῶτα μὲν τὸν ἥλιον,
Ἔπειτα σεμνῆς Παλλάδος κλεινὸν πέδον.

Verum quidem eſt hoſce verſus ſuis conſtare numeris ſi hoc modo legatur, ſed Stephani lectionem, qua neque ipſa metri lex læditur, vulgatæ facillime præfero. Tota quidem Attica Palladi erat ſacra: ſed quia Stephanus hiſce verbis probare nititur Athenienſium arcem antiquis urbem ſive πόλιν nominatam fuiſſe, in qua Palladis ſimulachrum erat erectum, ſuo tempore hic non poterat legere κλεινὸν πέδον. Imo tanto magis vulgatæ lectioni diffido, quia poſt hos verſus mox ſubſequatur:

Χώραν τε πᾶσαν Κέκροπος,

Nam χώρα & πέδον ferme ejuſdem ſunt ſignificationis: adeo ut manifeſtam obſervare liceat differentiam, ſi hic legatur κλεινὴν πόλιν: ita olim Athenienſium Arcem dictam fuiſſe, ex aliis auctoribus antea probavimus

[11] Ἁλικαρνασσεῖς γοῦν Ἀνθεάδαι.] Differunt libri ſcripti & editi. Voſſianus codex habet: Ἁλικαρνασσεῖς γοῦν Ἀνθειάδαι. Et vulgati Xylandri editionem præcedentes. Ἁλικαρνασσεῖς γοῦν Ἀνθιάδαι. Halicarnaſſenſes à poetis etiam Antheadæ appellabantur ſecundum Pauſaniam lib II. ab Antha quodam, qui Neptuni filius fuit. Πολλοῖς δὲ ὕστερον ἔτεσιν, εἰς ἀποικίαν ἐκ Τροιζῆνος σταλέντες, Ἁλικαρνασσὸν ἐν τῇ Καρίᾳ, καὶ Μύνδον ᾤκισαν οἱ γεγονότες ἀπ' Ἄνθα τοῦ Ἄνθου. *Multis autem poſtea annis ex Trœzene in coloniam miſſi, Halicarnaſſum in Caria, & Myndum condiderunt qui ab Aetio Anthi filio originem ducebant.* Et paulo ante expreſſis verbis refert Antham Neptuni filium fuiſſe. τοὺς δὲ ὕστερον βασιλεύσαντας οὐκ ἴσασιν, ἄχρις Ὕπερος καὶ Ἄνθα. τούτους δὲ εἶναι Ποσειδῶνος καὶ Ἀλκυόνης Ἄτλαντος θυγατρός. Sed ut verum fatear vox illa Ἄνθα videtur in mendo cubare, nam ab nomine ejuſmodi terminationis patronymicum Ἀνθεάδαι non commode deducitur, uti ex Stephano deinde fiet manifeſtum, cum ad vocem Ἁλικαρνασσὸς pervenerimus.

[12] Καὶ Φαλανθιάδαι οἱ Ταραντῖνοι ἐλέγοντο.] Aldina & Florentina habent: Καὶ Φαλανθιάδαι, καὶ Ταραντῖνοι ἐλέγοντο. Prætero tamen Xylandri editionem quam ſequimur. Sic Tarentini antiquitus etiam appellabantur à Phalantho quodam Spartano, nam ut refert Servius ad Æneid. lib. III. *Lacones & Athenienſes diu inter ſe bella tractarunt, & quum utraque pars affligeretur, Lacones quibus juventus deerat, præceperunt ut virgines cum quibuſcunque concumberent, factumque eſt ut poſt ſedata bella juventus incertis parentibus nata, & patriæ & ſibi eſſet opprobrio (nam Partheniatæ dicebantur) accepto duce Phalantho octavo ab Hercule profecti ſunt, delatique ad breve oppidum Calabriæ, quod Taras Neptuni filius fabricaverat.* Ab eo igitur Phalantho, qui oppidum illud valde auxit, Tarentini Phalantiadæ dicti ſunt. Conſule etiam Pauſaniam in Phocicis, & Strabonem lib. IV. & Juſtinum lib. III. cap. IV. ubi dux ille malè *Palantus*, & nati ex promiſcuo fœminarum concubitu, non rectè *Parthenia* vocantur.

[13] Ἀθηναῖοι δὲ Κοδρίδαι, καὶ Κεκροπίδαι, Θησεΐδαι, Ἐρεχθεΐδαι.] In antecedentibus auctor dixerat, quo nomine cives Athenienſes vulgò appellarentur, nunc varios adfert modos, quibus à poetis patronymicè ſint inſigniti: tam plurima hujus rei exempla apud poetas ſunt obvia, ut ea producere non ſit neceſſe. A Codro igitur ultimo Athenienſium rege, qui ſe pro patriæ ſalute certiſſimæ morti objectavit, Codridæ, à Cecrope Cecropidæ, a Theſeo Theſeidæ, & Erechtheo Erechtheidæ dicti ſunt. Vide Euſtath. ad Iliad B pag. 285. qui totidem pene verbis hæc ex noſtro auctore tranſcripſit.

[14] Καὶ ταύτας γε τὰς κλήσεις τῶν ἀπὸ τῆς πατρίδος ἐντιμοτέρας ἐνόμιζον.] Sic libri ſcripti & editi exhibent: ſed corrupta ſine dubio lectio: reſcribendum videtur, καὶ ταύτας γε τὰς κλήσεις τῶν ἀπὸ τῆς πατρίδος ἐντιμοτέρας ἐνόμιζον. Et ſimiliter paulo ante dixerat. καὶ Φαλανθιάδαι, Ταραντῖνοι ἐλέγοντο, ἀπὸ τῶν διασημοτάτων παρ' αὐτοῖς.

[15] Πόλις Λακωνική.] Hujus oppidi Laconici meminit Suidas. Ἀθήνησιν, ἐν ταῖς Ἀθήναις. Ἀθήνη δὲ πόλις Λακωνικῆς. *Athenis, in Athenis. Athene vero in ſingulari fuit urbs agri Laconici.*

[16] Τετάρτη, Λιγύων.] Salmaſius in Pall. reperit: τετάρτη Λιγύρων, & ita mihi exhibuit Voſſ. cod. quam lectionem etiam Aldina & Florentina profitentur. Videtur legendum: τετάρτη, Λιγυστικῆς, ut Λιβυστὶς, *pelle Libyſtidos urſæ*, apud Virg. Forte hanc intelligit, quæ à Plinio lib. III. cap. IV. Athenopolis dicitur.

[17] Ἕκτη, Εὐβοίας, Δίαντος κτίσμα.] Strabo libro X. in Eubœæ deſcriptione hujus oppidi meminit, & Euſebius in Chronico, cui loco multa videntur excidiſſe: & forte ita in integrum eſt reſtituendus, ſi legatur hoc modo. Κτίσις Ἀθηνῶν ἐν τῇ Ἀττικῇ, καὶ Δίας Ἀθήνας τὰς ἐν Διάδος ἐν Εὐβοίᾳ

ὁ πολίτης Ἀθηναῖος, καὶ Ἀθηναϊκός. τὰς A δὲ Ἀθήνας καὶ Διάδας λέγεσθαι. ἑβδόμη, Ἀκαρνανίας, ὡς Δημήτριος. Ἀθηναίους [58] ἐν τῷ Κουρήτιδι κτίσαντας πόλιν, Ἀθήνας προσαγορεῦσαι. [59] τὴν γὰρ νῦν Ἀκαρνανίαν, Κουρῆτιν ὠνόμαζον. [60] ὀγδόη, Βοιωτίας, ἡ ἐκ τῆς B λίμνης ἀναφανεῖσα μετὰ τὸ πρότερον ἐπικλυσθῆναι τῆς Κωπαΐδος, ὅτε [61] Κράτης αὐτὴν διετάφρευσεν. ἐκλήθη δὲ ἡ πόλις, ὡς τινες μὲν φασιν, Ἀθῆναι. ἄλλοι δὲ Ὀρχομενός, ὡς οἱ Βοιωτοί. ἔστι καὶ ἐν τῷ Εὐξείνῳ πόντῳ C χωρίον Ἀθῆναι, ὡς Ἀρριανός. ἔστι καὶ ἱερὸν αὐτόθι Ἑλληνικόν.

ΑΘΛΙΒΙΣ [62], πόλις Αἰγύπτου. ὁ πολίτης, Ἀθλιβίτης. [63] Νικάνωρ δὲ ὁ Ἑρμείου, ἐν τῇ πρὸς Ἀδριανὸν [64] γράφων διὰ τοῦ ρ, D φησὶν Ἄθριβις. [65] οὕτω καὶ Στράβων. ἔστι καὶ ἄλλη ἐν Ἀραβίᾳ. τὸ ἐθνικόν, Ἀθριβίτης.

ΑΘΜΟΝΟΝ [66], οὐδετέρως, δῆμος τῆς Κεκροπίδος φυλῆς. τὸ μέντοι Ἀθμονῆζε, E καὶ Ἀθμονῆσι, δοκεῖ ἀπὸ τοῦ Ἀθμόνη εἶναι. τὸ ἐθνικόν, Ἀθμονεύς. τὸ θηλυκόν, Ἀθμονίς. ἐν τόπῳ, Ἀθμονοῖ. καὶ τὰ λοιπὰ ὁμοίως δῆλα.

ΑΘΥΜΒΡΑ [67], πόλις Καρίας πρὸς F Μαιάνδρῳ, Ἀθύμβρου κτίσμα. ἥτις μετὰ ταῦτα Νύσσα ἐκλήθη. τὸ ἐθνικὸν Ἀθυμβρεύς, τῷ λόγῳ τῶν Καρικῶν.

ΑΘΥΡΑΣ [68], ἐπίνειον καὶ ποταμὸς περὶ τὸ Βυζάντιον. ἔστι δὲ καὶ κόλπος Ἀθύρας. κλί- G νεται δὲ ἰσοσυλλάβως, [69] ὡς Εὐφορίων,

Ὕδατα δινήεντος ἀμειψάμενος Ἀθύραο.

τὸ ἐθνικὸν διὰ τῆς αι διφθόγγου Ἀθυραῖος, ὡς

Civis dicitur Athenæus, & Athenaïcus: Athenas vero & Diadas nominari ajunt. Septima eſt Acarnaniæ; tradit enim Demetrius, Athenienſes in Curetide urbem ædificantes, eam Athenas denominaſſe; nam quam nunc Acarnaniam, eam Curetin appellabant. Octava, Bœotiæ, quæ ex palude rurſum apparere cœpit, poſtquam antea Copaidis aquis eſſet obruta; cum Crates eam foſſa cinxiſſet. Urbs autem hæc, uti quidam ajunt, Athenæ, verum ſecundum alios Orchomenus dicitur, uti ipſi Bœoti teſtantur. Eſt item Athenæ locus in Ponto Euxino, uti Arrianus perhibet; ibique & Græcum templum extſtat.

ATHLIBIS, urbs Ægypti, cujus civis Athlibites dicitur. Sed Nicanor Hermei filius, in tractatu ad Adrianum, ſcribens cum R, Athribis dicit; & ita quoque Strabo. Eſt & alia in Arabia, cujus gentile Athribites vocatur.

ATHMONUM, genere neutro, eſt populus Cecropidis tribus. Equidem adverbia illa, ad Athmonem, & in Athmone, videntur ex Athmone derivari. Gentile, Athmonenſis; fœmininum Athmonis. In loco, in Athmono; & ſimiliter reliqua, quæ manifeſta ſunt.

ATHYMBRA, urbs Cariæ, ad Mæandrum ab Athymbro condita, quæ poſtea Nyſſa vocata eſt. Gentile Carico modo Athymbreus dicitur.

ATHYRAS, navale cum fluvio circa Byzantium. Eſt item & ſinus Athyras. Declinatur autem pariſyllabicè, uti teſtatur Euphorion.

Qui tranſivit aquas verticoſi Athyra.

Gentile cum æ diphthongo, Athyræus vocatur, uti

Εὐβοίᾳ ἔκτισε. *Cecrops Athenas in Attica, & Dias Athenas in Eubœa, quas & Diadas nominavit, ædificavit.* Verum minima mutatione legi poſſet: Κέκροψ Ἀθήνας, Δίας δὲ Διάδας ἐν Εὐβοίᾳ ἔκτισε.

[58] Ἐν τῷ Κουρήτιδι] Aliæ editiones exhibent, ἐν τῇ Κουρήτιδι, quod præferendum videtur.

[59] Τὴν γὰρ νῦν Ἀκαρνανίαν, Κουρῆτιν ὠνόμαζον.] Aldina & Florentina habent, τὴν γὰρ νῦν Ἀκαρνανίαν, Κουρῆτιν ὠνόμαζον. Uti paulo ante habuimus, ἐν τῇ Κουρήτιδι.

[60] Ὀγδόη, Βοιωτίας] Hujus oppidi aliqua exſtat memoria apud Pauſaniam in Bœoticis. Λέγουσι δὲ οἱ Βοιωτοὶ, καὶ πόλεις [illegible] πρὸς τῇ λίμνῃ ποτὲ καὶ Ἀθήνας καὶ Ἐλευσῖνα οἰκισθῆναι, καὶ ὡς ἦρος χειμῶνος ἐπικλύσαντος ἠφανίσθη. Hanc Crates foſſa cingebat, in quam collecta aqua ſuperſtagnante, ſolum urbis ſiccabatur.

[61] Ὅτι Κράτης.] Plurimi hoc nomine eruditione inſignes viri exſtiterunt. Fuit Crates Academicus, antiquus comicus, Cynicus, Peripateticus Grammaticus & idem Stoicus: ſed quemnam horum Stephanus intelligat, aliis dijudicandum relinquo. Vide Menagium ad Diog. Laert. pag. 104. & in addendis pag. 4.

[62] Ἀθλιβις πόλις Αἰγύπτου.] Hujus urbis meminit Ptolemæus lib. IV. cap. V. Quid urbis nomen denotet, legimus apud Etymologici magni auctorem, cujus verba ita ſunt reſtituenda: Ἄθριβις πόλις Αἰγύπτου. γράφεται καὶ Ἄθλιβις. ἧς ὁ πολίτης Ἀθλιβίτης. Νικάνωρ δὲ διὰ τοῦ Ρ. τὸ [illegible] Αἰγύπτιοι ἐν κεφαλῇ, [illegible] Νείλου [illegible] τοῦ νομοῦ Ἀθριβίτου [illegible] Ἀπίων [illegible] Ὤρου.

[63] Νικάνωρ δὲ ὁ Ἑρμείου] Vide Voſſium de Hiſt. Græcis lib. II. cap. XII.

[64] Γράφων διὰ τοῦ ρ.] Hoc modo etiam Ptolemæus ſcripſit lib. IV. cap. V.

[65] Οὕτω καὶ Στράβων.] Athribiticæ præfecturæ meminit Strabo lib. XVII.

[66] Ἄθμονον, οὐδετέρως, δῆμος.] Apud Harpocrationem Ἀθμονία dicitur, neque aliter apud Suidam qui eum tranſcripſit. Erat apud hunc populum templum Veneris Οὐρανίας à Porphyrione rege extructum, qui ante Actæum in regione Attica regnavit: item fanum Dianæ Amaryſiæ teſte Pauſania in Atticis.

[67] Ἄθυμβρα, πόλις Καρίας.] Tria, uti ex Epitomatore apparet, hæc civitas ſortita fuit nomina. Nam vocata fuit, Ἄθυμβρα, & Νύσσα, & Πυθόπολις. Vide Stephanum in Νύσσα & Πυθόπολις.

[68] Ἀθύρας, ἐπίνειον, καὶ ποταμὸς &c.] Navale, fluvius & ſinus, quantum ex Plinio, Mela, & Ptolemæo queam colligere circa Byzantium in Propontidem exeunt: & apud priores abſque adſpiratione *Atyras* legitur.

[69] Ὡς Εὐφορίων.] Stephanus quam plurimis locis laudat Euphorionem, ſed quia duo hoc nomine extiterunt, difficillimum eſt diſcernere, quis horum hoc loco à Steph. citetur. Lege Suidam, & Voſſium de Hiſt. Græc. l. I. c. XVI.

ὡς Ῥῆβας, Ῥηβαῖος. ἔστι δὲ καὶ Σκυθίας ποταμὸς Ἄθυρας, [70] ὡς Νυμφόδωρος. A

ΑΘΩΣ [71], ὄρος Θρᾴκης, ἀπὸ Ἄθω γίγαντος, [72] ὡς Νίκανδρος πέμπτῳ τῆς Εὐρωπίας.

[73] Καί τις Ἄθω πόνον ὕψος ἰδὼν Θρήικος B
ὑπ' ἄστροις
Ἔκλυσεν οὐ δηθέντος ἀμαρτήτως ὑπὸ
λίμνη,
Ὃς ἀναπᾶν χείρεσσι δύο ῥίπεσκε βέ-
λεμνα C
Ἠλιβάτου προθέλυμνα Καναστραίης πέ-
τρος ἀκρῆς.

[74] βάλλεται δὲ ἡ σκιὰ τοῦ ὄρους ἐπὶ σταδίους τριακοσίους. [75] εἴρηται δὲ καὶ Ἄθοος, ὡς τὸ Κῶς Κόος. λέγεται δὲ καὶ κατὰ συναίρεσιν, Ἄθως. [76] ἡ κλίσις D διττὴ, καὶ Ἄθοος, καὶ Ἄθως. [77] τὸ τοπικὸν Ἄθωος, χωρὶς τοῦ ι, καὶ Ἀθόως, τοὺς ἐνοικοῦντας. [78] τὸ δὲ δηλοῦν τὸ ἀζήμιον, περισπᾶται, καὶ διὰ τοῦ ι ἐκ τῆς θωῆς. παρὰ τὸ ἀμφότερον, τὸ θηλυκὸν, Ἀθωΐς. ἔστι δὲ καὶ Ἄθως πό- E λις, ἐπὶ τῷ Ἄθῳ. καὶ ὁ πολίτης Ἀθωΐτης.

ΑΙΑ [79], πόλις Κόλχων, κτίσμα Αἰήτου, [80] θα-

uti Rhebas Rhebæus. Eſt autem & fluvius Athyras in Scythia, uti Nymphodorus auctor eſt.

ATHOS, mons Thraciæ, qui à gigante Atho nomen accepit, uti Nicander inquit in libro v. de Europa.

Et Atho quidam, cum tantam altitudinem vidiſſet, à ſolo Thracio
Solvit eam, fundatam prius ſub immenſa palude:
Quam radicitus avellens, ambabus manibus circa Lemnum jactavit
Prope pedem excelſi promontorii Canaſtræi.

Montis autem umbra ſe extendit ad trecenta ſtadia uſque. Vocatuſque fuit etiam Athous, uti Côs Cous, & per contractionem Athús dicitur. Inflexionem habet duplicem Ἄθωος & Ἄθω. Locale eſt Athous abſque I ſubſcripto, & Athoos incolas appellant. Cum vero impunitatem ſignificat, in penultima circumflectitur, & i ſubſcriptum habet, ſi ex voce Θωῆς deducatur. Ex utroque fit fæmininum Athois: Eſt autem & Athôs oppidum in monte Atho, cujus oppidanus Athoïtes vocatur.

ÆA, urbs Colchidis, quam Æeta condidit, à ma-

[70] Ὡς Νυμφόδωρος.] Fuit Nymphodorus Amphipolites, de quo legimus apud Clementem Alexand. lib. I. Στρωματέων: Et alius Syracuſinus de quo Athenæus lib. VI. VII. & XIII. & apud Ælianum de animal. lib. XI. & XVI. Sed uter horum debeat intelligi, conjectura minimè aſſequi poſſum.

[71] Ἄθως, ὄρος Θρᾴκης.] Multi hunc montem Macedoniæ attribuunt, ſed re vera Thraciæ eſt adſcribendus cum Plinio lib. IV. cap. XII. Mela lib. II. cap. II. Apollonii Rhodii Scholiaſte ad lib. primum, aliiſque plurimis.

[72] Ὡς Νίκανδρος πέμπτῳ τῆς Εὐρωπίας.] Vide Ger. Joh. Voſſium de Hiſt. Græcis lib. IV. cap. XIV.

[73] Καί τις Ἄθω πόνον ὕψος &c.] In toto Stephano vix alter eſt tam corruptior locus. Et nihil juvant veteres libri. Miratur vir ſummus & incomparabilis Iſaacus Voſſius eruditos, qui hunc locum citant, ita illum tranſilire, tanquam ſi plana eſſent omnia, cum tamen nullus in hiſce verbis ſit ſenſus. Procul dubio ſcripſerat Nicander.

Καί τε Ἄθω πόνον ὕψος ἰδὼν Θρηίκιος αὐτ' ἄχρι
Ἔκλυσεν, [illegible] ἀμαρτήτως ὑπὸ λίμνης,
Ἥν ἀναπᾶν χείρεσσι δύο ῥίψεν ἐπὶ Λῆμνον
Ἠλιβάτου προθέλυμνα Καναστραίης πέτρος ἄκρης.

[74] Βάλλεται δὲ ἡ σκιὰ τοῦ ὄρους ἐπὶ σταδίους τριακοσίους.] Quo montes ſunt altiores, eo etiam longiorem umbram ejaculentur. Apud Apollon. Rhod. elegantiſſimus exſtat locus de umbra hujus montis.

Ἦρι δὲ νισσομένοισιν Ἄθω ἀνέτελλε κολώνη
Θρηικίη, ἣ τόσσον ἀπόπροθι Λῆμνον ἐοῦσαν
Ὅσσον ἐς ἔνδιον κεν ἐΰστολος ὁλκὰς ἀνύσσαι,
Ἀκροτάτῃ κορυφῇ σκιάει, καὶ ἔσῃ ἐς Μυρίνης.
Ceterum dubia luce pergentibus aperiebatur Athonis umbo
Thracius, qui Lemnum, licet tantum diſtantem,
Quantum inſtructior oneraria conficiat in meridiem,
Extantiſſimo inumbrat faſtigio, vel Myrinam uſque.

Quod hic canit Apollonius, confirmatur à Plinio lib. IV. cap. XII. *Oppida habet* (ſcil. Lemnos) *Hephæſtiam & Myrinam, in cujus forum ſolſtitio Athos ejaculatur umbram.* Etym. Mag. auctor. Ἐν τῇ Λήμνῳ βοῦς χαλκοῦ ἵδρυται, ἐφ' ὃν τοῦ Ἄθω ἡ σκιὰ φθάνει.

[75] Εἴρηται δὲ καὶ Ἄθοος, ὡς τὸ Κῶς Κόος.] Salmaſius in Palatinis codicibus invenit, εἴρηται δὲ καὶ Ἄθωος, ὡς τὸ Κῶς Κῶος. Hæc epitomator de caſu recto & non de obliquo intelligere videtur: nam infra inquit, ἡ κλίσις διττὴ, καὶ Ἄθωος καὶ Ἄθως, quæ de caſu obliquo procul omni dubio intelligi debent.

[76] Ἡ κλίσις διττὴ, καὶ Ἄθωος, καὶ Ἄθως.] Codex Voſſianus mihi exhibuit: ἡ κλίσις διττὴ, καὶ Ἄθωνος καὶ Ἄθω. Et ita Salmaſius in Palatinis codd. invenit.

[77] Τὸ τοπικὸν Ἄθωος, χωρὶς τοῦ ι.] Imo contrarium ſuſtinet Etymologici Mag. auctor. Ἀθῷος, σημαίνει τὸν ἐν τῷ Ἄθῳ ἐξ ὑπάρχοντος [illegible], ὀφείλει ἔχειν τὸ Ι καὶ περισπᾶσθαι. [legerem περισπᾶσθαι. & ſic etiam infra] [illegible] Ἄθως [illegible]. [illegible] Μίνως Μινῷος. [illegible] Ἄθως Ἀθῷος ὤφειλεν εἶναι. Fortaſſis hæc differentia inde oritur, quod apud Stephanum ſcribatur Ἄθωος, & in Etymologico Ἀθῷος, nam circumflexa magis deſiderant cum I ſcribi, quam illa quæ non circumflectantur.

[78] Τὸ δὲ δηλοῦν τὸ ἀζήμιον, περισπᾶται, καὶ διὰ τοῦ Ι.] Ita habent ſcripti codices & editi omnes. Conqueritur Salmaſius ad oram ſui codicis hunc locum eſſe corruptiſſimum & nihil opis in veteribus libris repeririſſe. Senſus tamen erit planus ſi eum ita legere & conſtituere liceat. Τὸ δὲ Ἀθῷος ἐκ τῆς θωῆς, δηλοῦν τὸ ἀζήμιον, περισπᾶται, καὶ διὰ τοῦ Ι γράφεται. Contrarium confirmat Etymol. Mag. auctor in voce Ἀθῷος. [illegible] Ἀθῷος [illegible] ἀζήμιος, καὶ τὸ Ι [illegible], καὶ περισπᾶται [illegible]. Starem tamen a partibus Stephani. Etymologus ſibi ipſe contradicit, nam in præcedenti voce dixerat Ἀθῷος, [illegible]. Hæc valde probo, licet Etymologus poſtea eadem rejiciat. Nam ſi apud Archilochum Θωὴ reperiatur, neceſſe eſt Ἀθῷος cum Iota ſubſcribi.

[79] Αἶα, πόλις Κόλχων, κτίσμα Αἰήτου &c.] Hujus oppidi meminit Apollon. Rhod. lib. II. verſu 1096.

Ἐξ Αἴης, ὅσσοι τε παρ' Αἰήταο Κυταίου.
Æa proficiſcebantur ab Æeta Cytæo.

Et Valerius Flacc. lib. I. Argonauticor.

Barbarus in patriis ſectatur montibus Æam,
Phaſis amore furens. - - -

Quod

[80] θαλάσσης ἀπέχουσα στάδια τριακόσια, ἣν περιρρέουσι δύο ποταμοὶ, Ἵππος [81] καὶ Κυάνεος, ποιοῦντες αὐτὴν χερρόνησον. [82] ἔοικε δὲ τοὐναντίον ἐξ αὐτῆς ὁ Αἰήτης εἶναι, ὡς Ἀσία Ἀσιάτης, οὕτως Αἶα Αἰάτης καὶ Αἰήτης. ἔστι δὲ καὶ Θετταλίας ἄλλη, [83] ἧς μέμνηται Σοφοκλῆς. τῆς μὲν προτέρας λέγων,

— — — Εἰς Αἶαν πλέων.

τῆς δὲ δευτέρας, οὕτως,

Ἔστιν τις Αἶα Θετταλῶν παγκληρία.

ἔστιν Αἶα καὶ [84] Μακεδονίας πηγὴ, ὡς [85] Ἀντίμαχος ἐν Θηβαΐδι. τὸ ἐθνικὸν Αἰαῖος, ὡς Γαζαῖος. τὸ θηλυκὸν, Αἰαία.

ΑἸΑΜΗΝΗ, Ναβαταίων χώρα, [86] ὡς Οὐράνιος ἐν Ἀραβικῶν δευτέρῳ. τὸ ἐθνικὸν, Αἰαμηνός.

ΑἸΑΝΗ [87], πόλις Μακεδονίας, ἀπὸ Αἰανοῦ παιδὸς Ἐλύμου, τοῦ βασιλέως Τυρρηνῶν, μετοικησαμένου εἰς Μακεδονίαν, τὸ ἐθνικὸν Αἰαναῖος. [88] Ἰχναῖος γὰρ λέγουσι, καὶ Ἐδεσσαῖος, [89] καὶ Βερροιαῖος.

ΑἸΑΝΙΤΙΣ, Ναβαταίων χώρα, Οὐράνιος Ἀραβικῶν δευτέρῳ. [90] τὸ ἐθνικὸν, Αἰανίτης. προκατελήφθη γὰρ ἐν πρωτοτύπῳ διὰ διφθόγγου. Σοφοκλῆς δὲ Ἀανῖτιν γράφει δίχα τοῦ ι.

ΑἸΒΟΥΔΑΙ [91], νῆσοι πέντε τῆς Βρεττανικῆς,

A à mari trecentis ſtadiis diſtans, hanc duo flumina Hippus & Cyaneus circumfluunt, ipſam peninſulam facientes. Videtur in contrarium ex illa voce derivari Æetes; uti Aſia Aſiates, ſimiliter Æa Æates & quoque Æetes. Eſt vero & alia Theſſaliæ civitas, cujus Sophocles meminit: B De priori quidem ita dicens.

— — — *Æam navigans.*

De ſecunda vero hoc modo.

Eſt quædam Æa tota Theſſalorum hereditas.

C Eſt item Æa fons Macedoniæ, uti Antimachus in Thebaide refert. Gentile Ææus, uti Gazæus; & in fœminino genere Ææa.

ÆAMENE, Nabatæorum regio, auctore Uranio in Arabicorum ſecundo. Gentile Æamenus.
D

ÆANE, oppidum Macedoniæ, quod nomen habet ab Æano Elymi filio, Tyrrhenorum rege, qui in Macedoniam coloniam deduxit. Gentile, Æanæus. Dicunt enim Ichnæus, & Edeſſæus, & Berhœæus.
E

ÆANITIS, Nabatæorum regio, de qua Uranius Arabicorum ſecundo mentionem fecit. Gentile eſt Æanites. Incipit perinde ut primitivum à diphthongo. Sophocles autem Aanitin ſcribit abſque jota.
F

ÆBUDÆ, inſulæ quinque Britanniæ, ut

Quod ad ſitum attinet haud abſimilem invenimus apud Ptolemæum lib. v. cap. x.

Ἵππου ποταμοῦ ἐκβολαὶ	οα	λϛ	L
Νεάπολις	οα L	μϛ	δ
Κυανέου ποταμοῦ ἐκβολαὶ	οα L	μϛ	ϛ
Σιγάνιον	οα L	μ	L δ
Αἰάπολις	οβ	μ	L ϛ

Vide Stephanum in voce Διοσκουριάς, ubi refert oppidum nunc vocari *Sebaſtopolin.*

[80] Θαλάσσης ἀπέχουσα στάδια τριακόσια.] Aut Stephanus eſt corruptus, aut Plinius apud quem lib. vi. cap. iv ita legimus. *Maxime autem incluſtris Æa, xv. paſſuum a mari, ubi Hippos & Cyanos vaſti amnes è diverſo in eum confluunt.* Nam trecenta ſtadia conficiunt 37. M. D paſſ. uti computantibus erit manifeſtum. Hæc abſque præſtantioribus MSS non facile conciliari poſſunt.

[81] Καὶ Κυάνεος.] In MS καὶ Κυανος. Sed legendum eſſe, καὶ Κυάνεος apparet ex Ptolemæo jam allegato. Apud Plinium tamen *Cyanos* legitur, quod mendi ſuſpicionem non fugit. Ab aliis hic fluvius *Glaucus* appellatur, ſed quæ cauſa fuerit mutationis nondum mihi eſt perſpectum.

[82] Ἔοικε δὲ τοὐναντίον ἐξ αὐτῆς ὁ Αἰήτης εἶναι &c.] Dixerat in principio hujus thematis civitatem conditam ab Æeta, quaſi ab illo ſic eſſet appellata. Ergo jam opponit, dicens ab Æa potius τὸ Æetes derivari poſſe. nam poſtea ſubjicit, gentile Αἰαῖος dici. Sed promiſcue appellatur. Nam Circen Ææam vocat Homerus Odyſſ. I.

Ὣς δ' αὔτως Κίρκη ἐρητύεσκεν ἐν μεγάροισιν
Αἰαίη, δολόεσσα, λιλαιομένη πόσιν εἶναι.

Alterius gentilium, (ſcilicet Æates ſive Æetes) meminit Valerius Flac. lib. 1 Argon.

Hunc ferus Æetes, Scythiam Phaſimque rigentem
Qui colit — — —

[83] Ἧς μέμνηται Σοφοκλῆς.] Fabulæ nomen non expreſſit, & loca quæ hic producuntur tanti non videntur pretii, ut tempus noſtrum teramus ad inveſtigandum.

[84] Μακεδονίας πηγή.] Omnes diſſentiunt de loco hujus fontis. Heſychius: Αἶα, γῆ, γαῖα καὶ ὄνομα πηγῆς, καὶ ὄρος τι πρὸς Παφλαγονίαν. Et Etymologici Mag. auctor fontem hunc in Pæonia collocat. Αἶα, τοῦ Ἀνδρομέδου θυγάτηρ, καὶ ἀδελφὴ Κρουνοῦ, ἐκλήθη δὲ καὶ πηγὴ ἐν Παιονίᾳ. Sed fortaſſis hi omnes fontem cum fluvio confundunt: nam fuit Æas fluvius Macedoniæ ex Pindo monte oriens ac in mare Jonium inter Dyrrachium & Apolloniam ſeſe præcipitans, de quo fit mentio apud Ovid. lib. 1 Metam.

Apidanusque ſenex, lenique Amphryſus, & Æas.

[85] Ἀντίμαχος ἐν Θηβαΐδι.] Conſule Suidam, qui quinque Antimachos enumerat, e quibus unum eligat lector.

[86] Ὡς Οὐράνιος ἐν Ἀραβικῶν δευτέρῳ.] Ex ſcriptis codicibus ita repoſuimus. Inſulſe, imo inepte omnes exhibent editiones ὡς Οὐράνιος ἐν Αἰαμηνῶν δευτέρῳ.

[87] Αἰανὴ πόλις Μακεδονίας.] Totidem verbis Suidas hunc Stephani locum in ſuum Lexicon tranſcripſit.

[88] Ἰχναῖος γὰρ λέγουσι.] Sic habent omnes vulgati codices, ſed perperam. Codex Voſſ. Ἰχναῖος γὰρ λέγουσι, de qua lectione non eſt dubitandum. nam Stephanus illud ipſum gentile format a voce Ἴχναι, πόλις Μακεδονίας, quem locum vide.

[89] Καὶ Βερροιαῖος.] Legerem hoc loco, καὶ Βεροιαῖος, uti habet ipſe Stephanus in voce Βέροια.

[90] Τὸ ἐθνικὸν Αἰανίτης. προκατελήφθη γὰρ.] Hæc ut opinatur Salmaſius ita ſunt legenda & diſtinguenda. Τὸ ἐθνικὸν Αἰανίτης, προκατελήφθη γὰρ ἐν πρωτοτύπῳ διὰ διφθόγγου. Σοφοκλῆς δὲ Ἀανῖτιν γράφει, καὶ δίχα τοῦ ι. Sed hæc non placent. totum locum ita ſcriberet Incomp. Gronovius. τὸ ἐθνικὸν Αἰανίτης, προκατελήφθη γὰρ ἐν πρωτοτύπῳ διὰ διφθόγγου. Σοφοκλῆς δὲ Ἀανῖτιν γράφει δίχα τοῦ ι. In Voſſiano cod. inveni, τὸ ἐθνικὸν Αἰανίτης &c.

[91] Αἰβοῦδαι, νῆσοι πέντε τῆς Βρεττανικῆς.] MSS Αἰβοῦδαι, νῆσοι πέντε τῆς Πρεττανικῆς. Sed literæ Β & Π ſæpe confunduntur, ut unicuique eſt manifeſtum. Accuratè loquendo non ſunt Britanniæ, ſeu Hiberniæ inſulæ, niſi Britanniæ nomine etiam Scotia & Hibernia comprehendantur aut confundantur. Ptolemæus lib. 11. cap. 11. Ὑπέρκεινται δὲ νῆσοι

κῆς, ὡς Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ. τὸ ἐθνικὸν, A Αἰβυδαῖος.

ut Marcianus in circuitu refert. Gentile dicitur Æbudæus.

ΑἸΒΟΥΡΑ [92], πόλις Ἰβηρίας, ὡς Στράβων. ὁ πολίτης Αἰβουραῖος, ὡς ἀρουραῖος. [93] Κόλουρα Κολουραῖος, πόλις περὶ Πριήνην. [94] Ἄργουρα, πόλις Εὐβοίας, Ἀρ- B γουραῖος. [95] Ἴουρα, Ἰουραῖος. καὶ σχεδὸν πάντα τὰ εἰς ρα. δύναται δὲ Αἰβουράτης, ὡς Αἴγειρα Αἰγειράτης, [96] Κίβυρα Κιβυράτης.

ÆBURA, oppidum eſt Iberiæ, uti Strabo tradidit, cujus oppidanus Æburæus dicitur, veluti ἀρουραῖος, Colura Coluræus, civitas circa Prienen. Argura, oppidum Eubœæ, Arguræus; Jura Juræus habet, & ita fermè omnia illa nomina, quæ in ρα exeunt. Poteſt etiam dici Æburates, ſicuti Ægira Ægirates, Cibyra Cibyrates.

ΑἸΓΑ͂ΤΗΣ [97], Αἰολίδος ἄκρα, [98] ὡς Στράβων, ἣ νῦν Κανὴ δὲ Καναὶ λέγεται. Ἀρτε- C μίδωρος ἣ Αἴξ εἶπε τὴν εὐθεῖαν, οὐκ ἀναλόγως. [99] τὸ τοπικὸν, Αἰγαῖος. καὶ τὸ πέλαγος οὕτως. ἔστι δὲ πόλις Φοινίκων, ὡς Ἑκαταῖος.

ÆGA, promontorium Æolidis, uti Strabo teſtatur, quod nunc Cane, & Canæ vocatur. Artemidorus vero in caſu recto Αἴξ dixit, non præter rationem. Locale eſt Ægæus. Et ita etiam mare vocatur. Eſt porro quoque oppidum Phœnicum, uti Hecatæus perhibet.

ΑἸΓΑΙ͂ΟΝ ΠΕ΄ΛΑΓΟΣ [1], λέγεται D καὶ ἀρσενικῶς Αἰγαῖος πόντος. [2] ἔστι δὲ Αἰγαῖον πεδίον συνάπτον τῇ Κίρρᾳ, ὡς Ἡσίοδος. [3] λέγεται παρὰ αἶγα ποτὲ φερομένην, ἀπὸ τοῦ περὶ

ÆGÆUM MARE, & in maſculino genere Ægæus pontus dicitur. Eſt & Ægæus campus Cirrhæ annexus, ut apud Heſiodum exſtat. Nomen accepit à capra, quæ olim à monte ad

τοῦ τῆς Ἰβηρίας, αἵ τε καλούμεναι Εὖδαι, ὧν ὁ ἀριθμὸς, αἳ [illegible] [illegible] καλοῦνται

Ἔβουδα	ια	ξβ
Ἡ δὲ ἑξῆς αὐτῶν πρὸς ἀνατολὰς ὁμοίως		
Ἔβουδα	ια	ξβ
Ῥικίνα	ιζ	ξβ
Μαλαιός	ιζ [illegible]	ξβ
Ἐπίδιον	ια	ξβ.

Camdenus, qui præ cæteris videtur fidem mereri, affirmat occidentalem Ebudam appellari hodie *Lewes*, & orientalem *Skye* Et Ricina ipſi dicitur *Racline*, Maleos *Mula*, & Epidium *Iva*.

[92] Αἴβουρα, πόλις Ἰβηρίας, ὡς Στράβων] Apud Strabonem non invenio ita ſcriptum, ſed Ἔβουρα, ita enim apud ipſum lib. tert. legitur: Εἶθ᾽ ὁ τοῦ Βαίτιος ἀνάπλους ἐστί, καὶ πόλις Ἔβουρα, καὶ τὸ τοῦ Φωσφόρου ἱερόν, ἣν καλοῦσι Λουκεμδουβίαν. *Inde ſupra Batim navigatur, & urbs ſuccedit Ebura, & Luciferi ſanum quod vocant Lucem dubiam.* An hoc oppidum intelligat Stephanus, judicet lector. Situm hujus oppidi non ſatis accurate noſter expreſſit: alio loco accuratius. Ἔβουρα, παρωκεανῖτις μετὰ τὰ Γάδειρα. Sed an pro eadem, de qua nunc agimus debeat haberi, difficulter dixerim. Apud Ptolemæum tria hoc nomine oppida reperiuntur Ἔβουρα Turdulorum, & Ἔβουρα Hedetanorum, & Ἔβουρα Luſitanorum: adeo ut ex ſimilitudine τῶν χωρῶν Stephanum de ultima loqui, non vane conjecerim.

[93] Κόλουρα Κολουραῖος, πόλις περὶ Πριήνην.] Locum vel urbem non novi. Si circa Prienen Joniæ oppidum Βοῦρα eſſet ſita, ſuſpicarer hic debere legi: Βοῦρα Βουραῖος, πόλις περὶ Πριήνην.

[94] Ἄργουρα, πόλις Εὐβοίας.] Fortaſſis reſcribendum eſt. Ἄργουρα, τόπος Εὐβοίας, ita enim habet Stephanus in iſthac dictione.

[95] Ἴουρα Ἰουραῖος.] Aliis locis nihil exſtat de hac voce apud Epitomatorem. In Burgundionum finibus mons reperitur hoc nomine cujus meminit Cæſar lib. 1. de bello Gallico, & Ἴουρα quoque ab interprete Græco appellatur.

[96] Κίβυρα Κιβυράτης.] Obiter etiam hujus oppidi auctor meminit in voce Καβαλίς. Vide & Strabonem lib. XIII.

[97] Αἰγάτης, Αἰολίδος ἄκρα.] Sic habent ſcripti libri & editi, ſed peſſime. Procul dubio legendum eſt, Αἶγα, τῆς Αἰολίδος ἄκρα, uti jam monuit Caſaubonus

[98] Ὡς Στράβων, ἣ νῦν Κανὴ δὲ Καναὶ λέγεται.] Videtur reſtituendum: ὡς Στράβων, ἣν νῦν Κάνην δὲ Κανὰς λέγουσι. Nam in cod. Voſſiano perperam exaratum eſt, ὁ νῦν Κανὴν δὲ Κανὰς λέγεται. Hæc ſi cum Strabone conferantur, unicuique erit manifeſtum hunc locum eſſe mutilum & multa ei excidiſſe: nam quæ nobis exhibet cod. Voſſ. potius de monte, quam promontorio ſunt accipienda: Sed ipſum Geographi locum ex lib. XIII. producamus. Αὕτη δὲ μέχρι τῶν Ἀργινουσῶν διήκει δὲ τῆς ὑπερκειμένης ἄκρας, ἣν Αἶγάν τινες ὀνομάζουσιν ὁμωνύμως τῷ ζῴῳ. δεῖ δὲ μακρὰς τὴν δευτέραν συλλαβὴν ἐκφέρειν Αἰγᾶν, ὡς Ἀκτᾶν καὶ Ἀρχᾶν. οὕτω δὲ τὸ ὄρος ὅλον ὠνομάζετο, ὃ νῦν Κάνην δὲ Κανὰς λέγουσι. *Ea regio uſque ad Arginuſas pertinet, uſque imminens promontorium, quod Æga nonnulli appellant, quaſi capram: eſt autem Ægân pronunciandum, ut Archan & Actân: Sic enim totus mons appellatur, quem nunc Canen & Canas appellant* Vide Caſaubonum ad illum locum.

[99] Τὸ τοπικὸν, Αἰγαῖος. καὶ τὸ πέλαγος οὕτως.] Ita hunc locum curavimus, qui antea in vulgatis peſſima interpunctione laborabat, ibi enim diſtinguebatur hoc modo. Τὸ τοπικὸν, Αἰγαῖος. καὶ τὸ πέλαγος. οὕτως ἔστι δὲ πόλις Φοινίκων, ὡς Ἑκαταῖος.

[1] Αἰγαῖον πέλαγος.] Si omnia colligerem, quæ de Etymologia Ægæi maris, à poetis, Scholiaſtis & aliis fabulantur, commentarii fines excederent. Strabo lib. VIII. putat nomen accepiſſe ab Ægis Eubϵæ oppido, & lib. XIII. ab Æga Æolidis promontorio. Feſtus à crebris inſulis quæ procul aſpicientibus videantur ſpecies αἰγῶν caprarum. Plinius ab Æge ſcopulo inter Tenedum & Chium. Vide & Suidam. & Apollonii Scholiaſt. ad lib. primum, & Stephanum in Κάνειος. & alios quam plurimos.

[2] Ἔστι δὲ Αἰγαῖον πεδίον συνάπτον τῇ Κίρρᾳ, ὡς Ἡσίοδος.] Hunc locum ſollicitavit Grævius vir doctiſſimus in lectionibus Heſiodeis cap. XXV: putatque eum ita debere conſtitui. Ἔστι δὲ Αἰγαῖον πεδίον συνάπτον τῷ Κύρτῳ. Nam uti optime obſervavit, Cirrha in Creta nulla eſt. Stephanus: Ἱέρα Πύτνα πόλις Κρήτης, ἡ πρότερον Κύρβα, εἶτα Πύτνα, εἶτα Καμάραι, οὐδ᾽ οὕτως Ἱεραπύτνα. Hunc locum errore oculi vel manus male tranſcripſit, eximia enim viri eruditio non patitur aliter judicare. Ego autem in verbis Stephani, quæ ſatis ſana ſunt, nihil mutandum aut emendandum cenſeo: & illa non de colle Cretenſi, ſed de campo quodam Phocidis accipio: nam præterquam quod hoc ex mentione de Pytheo facta evinci poſſet, inſuper etiam certiſſimum eſt, ita quondam Euſtathium hunc locum intellexiſſe, uti manifeſte liquet ex commentariis ad Dionyſium, ſic enim inquit pag. 22. Γέγονε δὲ ὅτι οὐ μόνον πέλαγος Αἰγαῖον, ἀλλὰ καὶ πεδίον τι περὶ τὴν Φωκίδα γῆν ἱστορεῖται καλούμενον Αἰγαῖον ἐκεῖνο, παρὰ τὸ ἐκεῖ ζῷον ἐς Αἰγαῖον [illegible]. Adeo ut neque applauſum in eo præbere queam, Stephanum hæc Heſiodi verba reſpexiſſe, quæ leguntur in Deorum Generatione.

Αἰγαίῳ ἐν ὄρει πεπυκασμένῳ ὑλήεντι.

Nam Poeta de *monte* & Stephanus de Campo Ægæo loquitur, non in Creta, ſed in Phocide ſito.

[3] Λέγεται παρὰ αἶγα ποτὲ φερομένην ἀπὸ τοῦ περὶ τὸ Πύθιον ὄρους.] Viri docti hunc locum citantes, ita eum tranſferunt, ut in

περὶ τὸ Πύθιον ὄρους, [4] ἀφ᾽ οὗ ἐστι τὸ πεδίον Αἰ- A
γαῖον.

ad Pythium venit, à quo & campus Ægæus dicitur.

ΑἸΓΑΙ` ΠΟΛΛΑΙ` [5], πόλις Κιλικίας, [6] Μακεδονίας, ἥτις ἐστὶ Μηλοβότειρα ἐλέγετο, τῆς Θρακησίων χερρονήσου. καὶ ἡ ἐν Μυῤῥίνῃ, ἐν τῇ Αἰολίδι. καὶ Λυδίας, καὶ Λοκρίδος, καὶ Αἰτω- B λίας, [7] καὶ Εὐβοίας, ἃς Ὅμηρος ἐν τῷ Ν. τὸ ἐθνικὸν, ἀπὸ μὲν δισυλλάβου, Αἰγαῖος. [8] ἀπὸ δὲ τρισυλλάβου, εὕρηται ἐστὶ οὕτως, Αἰγεάτης.

ÆGÆ multæ reperiuntur. Hoc nomine urbs eſt in Cilicia, in Macedonia (quæ etiam Melobotira dicebatur) in Thracenſi Cherſoneſo, in Myrrhina, in Æolide, in Lydia, in Locride, in Ætolia, & in Eubœa, cujus Homerus Iliade N meminit. Gentile à diſſyllabo eſt Ægæus, ſed à triſyllabo, Ægeates invenitur.

ἈΙΓΕΙΡΑ [9], πόλις Ἀχαΐας. [10] ἔνιοι ἀπὸ Αἰγιαλέως τὴν χώραν Αἰγιαλὸν φασὶ, τὸ, τι C Αἴγιον. καὶ ἐστιν Αἴγειρα. τὸ ἐθνικὸν, Αἰγειράτης. τὸ κτητικὸν Αἰγειρατικὸς, ὡς Πελεάτης

ÆGIRA, urbs Achaïæ. Quidam ab Ægialeo regionem Ægialeam nominant, in qua eſt Ægium, & Ægira. Gentile, Ægirates. Poſſeſſivum Ægiraticus, uti Peleates

ut in mendi ſuſpicionem ne quidem veniat: verum neque ſana eſt hæc lectio, nec, quam illi affinximus, interpretatio. Salmaſius in MSS Palatinis invenit: λέγεται παρὰ Αἰγαῖ ποταμοῦ φερόμενον ἀπὸ τοῦ περὶ τοῦ Πυθίου ὄρους. Codex Voſſ. λέγεται παρὰ Αἰγαῖ ποταμοῦ φερόμενον ἀπὸ τοῦ περὶ τὸ Πύθιον ὄρος. Sed in Pall. & in Voſſiano locus leviter eſt corruptus, quem ita reſtituere oporteret: λέγεται παρὰ Αἰγαῖ ποταμοῦ φερόμενον ἀπὸ τοῦ περὶ τὸ Πύθιον ὄρος. Non eſt hic fruſtrandus ſua laude J. Caſaubonus vir incomparabilis, qui quondam hunc Stephani locum à fœdiſſimo illo mendo vindicavit, monens hæc verba in antiquis membranis διὰ σημείων exarata fuiſſe; adeo ut librarius imperitus hanc notam ☧, quæ ποταμοῦ ſignificat, non intelligens, ποτὶ ſcripſerit, & Αἰγαῖ in ἄγαν commutaverit. Quemadmodum veteres, ita etiam nos aliquando integris notis, vel literis & ſignis in ſcribendo vocem comprehendimus & contrahimus: quæ ſcribendi ratio potiſſimùm duplicem ſcopum habet, nempe celeritatem, & obſcuritatem iis in rebus, quas alios celare nitimur. Sic librarii pro χεῖρ hac figura ʃʃ, & pro χεῖρες ʃʃ isthac utuntur; hæc Hρο apud illos valet Herodotus, & illa Hρω Herodianus. Sic etiam in antiquorum Medicorum libris membra corporis humani per compendia plerumque exprimuntur. Sic ⊙ τὸν ἐγκέφαλον: ita ⊙ τὴν κεφαλήν: hoc modo ⌒⊙⊙ τοὺς ὀφθαλμοὺς deſignant & ſic reliquas alia figura ſignificantur ἐκ τοῦ μετακάρπιον ἢ ἀκροχείριον aſfingitur. Sed ſcriptura διὰ σημείων olim præcipuè utebantur Aſtrologi & Mathematici, uti noſtro tempore Chymicorum filii, ne ſcilicet illorum ſecreta omnibus & ſingulis innoteſcant. De hoc ſcribendi genere lege Joan. Wowerium Polymath. cap. v.

[4] Ἀφ᾽ οὗ τὸ πεδίον Αἰγαῖον.] Sic habent libri ſcripti & edit. Et licet alii admonuerint hoc loco ſcribendum eſſe, ἀφ᾽ οὗ τὸ πεδίον Αἰγαῖον, ego tamen nihil immutandum cenſeo. nam ſolent Attici Αἴγαιον, & communis idiomatis imitatores Αἰγαῖον efferre. Attici in plurimis vocabulis mutant accentum, licet eandem vocis ſcripturam ſervent: ſic dicunt ὄρεια pro ὀρεῖα, δίκαια pro δικαία, ἔρημα pro ἐρῆμα, & ita hîc Αἴγαιον pro Αἰγαῖον. Suidas in illa voce: Αἰγαῖον τὸ πέλαγος προπαροξυτόνως. Ἀττικοὶ δὲ τὸ Αἴγαιον.

[5] Αἰγαὶ πολλαί. πόλις Κιλικίας.] Omnes vulgati codices ita exhibent, ſed planiori ſenſu in MSS legitur: Αἰγαὶ, πόλεις πολλαί. Κιλικίας & ſic porrò. Oppidi hujus Ciliciæ meminit Ptolemæus lib. v. cap. viii. & eundem ei ſitum adſcribit Lucanus lib. iii. hiſce verbis

Deſeritur Taurique nemus, Perſeaque Tarſos,
Coryciumque patens exeſis rupibus antrum,
Mallos, & externæ reſonant navalibus Ægæ.

[6] Μακεδονίας, ἥτις ἐστὶ Μηλοβότειρα ἐλέγετο.] Varia hæc civitas ſortita fuit nomina: alterum nomen hic eſt Μηλοβότειρα. Vocabatur etiam Bunomus & Bunomea, & Pella (ut ipſe teſtatur Stephanus in iſthac voce) & Edeſſa apud Juſtinum lib. vii. cap. i, cujus locus ita eſt legendus. *Urbem Edeſſam ob memoriam muneris Ægeas, populum Ægeadas vocavit.* Sed Plinio lib. iv. cap. x ſingulari numero Æge dicitur. *Æge, in quo mos ſepelire reges.* Accuratiſſimum atque amœniſſimum urbis ſitum lege apud Livium lib. xliv. cap. 46.

[7] Καὶ Εὐβοίας, ἃς Ὅμηρος ἐν τῷ Ν.] Lego: Καὶ Εὐβοίας, ἃς Ὅμηρος ἐν τῷ Ν Ἰλιάδος nam ibi locus eſt, quem reſpicit.

Τρὶς μὲν ὀρέξατ᾽ ἰὼν, τὸ δὲ τέτρατον, ἵκετο τέκμωρ
Αἰγάς. - - - -
Ter quidem porrexit greſſum, quarto autem pervenit ad locum deſtinatum
Ægas.

Multarum profectò Ægarum hoc loco meminit Stephanus, de quibus ne γρῦ quidem apud hiſtoricos aut Geographos exſtat. Æolidis tamen mentio facta eſt Plutarcho in Themiſtocle; ἔφυγεν εἰς Αἰγάς, Αἰολικὸν πολισμάτιον. & Plinius lib. v. cap. xxx. Sed miror Stephanum nihil dixiſſe de Ægis Achaicis, de quibus apud Strabonem lib. viii, & Lycophronis Scholiaſt. pag. 27. Tempore autem Pauſaniæ oppidum illud pagus erat, ut teſtatur in Arcadicis, cujus ſitum accuratè in Achaicis demonſtrat.

[8] Ἀπὸ δὲ τρισυλλάβου, εὕρηται ἐστὶ οὕτως, Αἰγεάτης.] Hic locus ante in vulgatis mala interpunctione laborabat, quem ita diſtinguendum admonuit Salmaſius in Plin. exercit. pag. 156. Hinc liquet urbis nomen non tantum fuiſſe Αἰγαί, ſed etiam Αἰγαία & Αἴγεια: nam tribus ſyllabis effertur à Theophraſto in libello de ventis, de quo loco nihil dicimus, quem jam dudum emendavit incomparabilis J. Voſſius.

[9] Αἴγειρα, πόλις Ἀχαΐας.] Clariſſimè ejus ſitum nobis Polybius lib. iv. hiſce verbis demonſtrat. Ἡ δὲ τῶν Αἰγειρατῶν πόλις, κεῖται μὲν τῆς Πελοποννήσου κατὰ τὸν Κορινθιακὸν κόλπον, μεταξὺ τῆς Αἰγιέων καὶ Σικυωνίων πόλεως. κεῖται δ᾽ ἐπὶ λόφων ἐρυμνῶν καὶ δυσβάτων. νεύει δὲ τῇ θέσει πρὸς τὸν Παρνασσὸν, καὶ ταύτης τῆς ἀντιπέρας χώρας. ἀπέχει δὲ τῆς θαλάττης ὡς ἑπτὰ στάδια. *Oppidum porro Ægira, ſitum eſt in ea Peloponneſi parte, quam Corinthiacus ſinus alluit, inter Ægium & Sicyonem, collibus quibuſdam impoſita egregiè munitis & inacceſſis. Spectat ejus ſitus Parnaſſum & vicina loca in regione oppoſita, diſtatque à mari ſtadiis ſeptem.* Lege etiam Plinium lib. iv. cap. v. Melam lib. ii. cap. iii. & Ptolemæum lib. iii. cap. xvi.

[10] Ἔνιοι ἀπὸ Αἰγιαλέως τὴν χώραν Αἰγιαλὸν φασὶ, τὸ, τι Αἴγιον. καὶ ἐστιν Αἴγειρα, τὸ ἐθνικὸν Αἰγειράτης.] Quis non animadverteret hunc locum in mendo delitеſcere? Magnum Salmaſium in eo reſtituendo valde fluctuantem & dubitantem reperio, dum tribus modis illi medicinam adhibere nititur. Primò contendit hanc veram eſſe lectionem: ἔνιοι ἀπὸ Αἰγιαλέως τὴν χώραν Αἰγιαλὸν φασὶ, ἐν ᾗ τὸ Αἴγιον ἐστὶ καὶ Αἴγειρα. Deinde poſt τὸ, τι Αἴγιον inquit deeſſe ἀπὸ Αἰγιέως, vel ſimile quid. Et denique ultima hujus loci verba ita corrigit: καὶ ἐστιν Αἰγείρας τὸ ἐθνικὸν, Αἰγειράτης. Ex diverſo hoc emendandi modo, totum locum procul omni dubio ſic conſtituiſſet. ἔνιοι ἀπὸ Αἰγιαλέως τὴν χώραν Αἰγιαλὸν φασὶ, τὸ τι Αἴγιον ἀπὸ Αἰγιέως. καὶ ἐστιν Αἰγείρας τὸ ἐθνικὸν, Αἰγειράτης. Sed ſi mei arbitrii res foret minori adhuc mutatione locum ita conſtituerem. ἔνιοι ἀπὸ Αἰγιαλέως τὴν χώραν Αἰγιάλειαν φασὶ, ἐν ᾗ τὸ Αἴγιον ἐστὶ καὶ Αἴγειρα. τὸ ἐθνικὸν Αἰγειράτης. Hanc veram lectionem puto, nam Achaia antiquis temporibus Ægialea appellata fuit, uti liquet ex Strabonis lib. viii. Ταύτης δὲ τῆς χώρας τὸ μὲν παλαιὸν Ἴωνες ἐκράτουν, ἐξ Ἀθηναίων τὸ γένος ὄντες. ἐκαλεῖτο δὲ τὸ μὲν παλαιὸν Αἰγιάλεια, καὶ οἱ ἐνοικοῦντες Αἰγιαλεῖς. Vide

 & Eu-

της Πελεαλικός. [11] Παυσανίας ἢ ἑϐδόμῳ λέγει, τὴν A
Υ'περησίαν Α'ἰγειρὰν μετωνομάσθαι διὰ τοιάν-
δε αἰτίαν. ([12] ἣν Ο'μηρος Υ'περησίην φησί.)
Σικυωνίων στρατὸς ἀφίξεσθαι ἔμελλεν αὐτοῖς.
οἱ δὲ ἀθροίζουσιν αἶγας, καὶ τοῖς κέρασιν ἔδη-
σαν δᾷδας, καὶ ἐξάπτουσι διὰ τῆς νυκτός. νομί- B
σαντες οὖν τὴν φλόγα τοῦ ἐπικουρικοῦ πυρὸς, ἔφυ-
γον. οἱ Υ'περησιεῖς ἢ Α'ἴγειραν τὴν πόλιν ὠνόμα-
σαν. τὸ ἐθνικὸν ὁμοίως Α'ἰγειράτης. καὶ θηλυ-
κὸν, Α'ἰγειρᾶτις. Φίλων δέ φησι, Κιλικίας
πόλιν εἶναι Α'ἴγειραν. C

Α'ΙΓΕΙ'ΡΟΥΣΑ [13], πόλις τῆς Μεγαρί-
δος, [14] ὡς Στράϐων. [15] λέγεται καὶ Α'ἴγειρος, ὡς
Θεόπομπος πεντηκοστῇ ἕκτῃ. τὸ ἐθνικὸν Α'ἰγει-
ρεὺς, ὡς τῆς Φιλίππου Φιλιππεὺς, Ταρσοῦ Ταρ-
σεύς. τῆς δὲ Α'ἰγειρούσης Α'ἰγειρουσαῖος, ὡς Σκο- D
τουσαῖος. ἢ Αἰγειρούσιος, ὡς Πιτυούσιος. [16] ἔστι
καὶ Α'ιολίδος πόλις Α'ἰγειρόεσσα, ὡς Η'ρόδοτος.

Α'ΙΓΕΣΤΑΙ'ΟΙ, οἱ Θεσπρωτοὶ, ἀπό
τινος [17] Α'ἰγέστου στρατηγοῦ, ὡς Α'μυμναῖοι,
ἀπὸ Α'μύμνου. E

Α'ΙΓΗΙ'Σ [18], φυλὴ τῆς Α'ττικῆς, [19] ἀπὸ
Α'ἰγέως τοῦ Πανδίονος.

Α'ΙΓΗΛΟΙ' [20], ἔθνος Μηδικόν.

Α'ΙΓΙΑΛΟ'Σ [21], μεταξὺ Σικυῶνος καὶ
τοῦ

tes Preleaticus. Refert Pauſanias lib. VI, Hy-
pereſiam (quam Homerus Υ'περησίην vocat) ta-
lem ob cauſam Ægiram transnominatam fuiſ-
ſe. Cum Sicyoniorum exercitus Hypereſien-
ſium agrum eſſet invaſurus, capras omnes in
unum coegerunt, adligataſque ad cornua faces
nocte accenderunt: Sed ſuſpicantes eſſe flam-
mam ignis auxiliarii, aufugiebant. Hinc Hy-
pereſienſes urbem Ægiram appellarunt. Gen-
tile ſimiliter dicitur Ægirates, & fœmininum
Ægiratis. Verum Philo inquit Ægiram Ciliciæ
urbem eſſe.

ÆGIRUSA, oppidum Megaridis, uti
Strabo teſtatur. Dicitur etiam Ægirus, uti Theo-
pompus lib. LVI. perhibet. Gentile Ægirenſis,
uti à Philippo Philippenſis, Tarſo Tarſenſis:
ſed ab Ægiruſa Ægiruſæus, uti Scotuſæus; vel
Ægiruſius, uti Pityuſius. Ægiruſa quoque Æoli-
dis oppidum eſt, uti Herodotus tradidit.

ÆGESTÆI, Theſproti ſunt; ita à duce
Ægeſto nuncupati: uti Amymnæi ab Amymno.

ÆGEIS, eſt tribus Attica, quæ ab Ægeo
Pandionis filio nomen accepit.

ÆGELI, gens Medica.

ÆGIALUS, locus eſt inter Sicyonem
&

& Euſtathium ad lib. 2. Iliad. pag. 292. qui eandem ſen-
tentiam ex Geographo magis ibi confirmat: & Etymolo-
gici mag. auctorem, qui habet Α'ιγιαλεια ἡ νῦν Α'χαΐα.
Quod etiam confirmatur verbis Johan. Antiocheni περὶ
ἀρχαιολογίας ubi inquit ἀπὸ Α'ιγιαλέως βασιλέως Σικυῶνος.
Α'ιγιαλεια ἡ νῦν Πελοπόννησος.

[11] Παυσανίας δὲ ἐν ζ'. λέγει.] Hiſtoria hæc à Pauſania in
Achaicis, ſive libro ſeptimo narratur, adeo ut reſcriben-
dum ſit, Παυσανίας δὲ ἑϐδόμῳ λέγει: niſi quis poſſet probare
in veteribus libris aliam diviſionem obtinuiſſe. Apud Pau-
ſaniam pluribus verbis hæc narratio deſcribitur, cujus ver-
ba & Epitomatorem Stephani in compendium redegiſſe
liquidò apparet, ita enim Pauſanias. Ο'μήρῳ δὲ ἐν τοῖς ἔπεσιν
Υ'περησία ὀνομάζεται. τὸ δὲ ὄνομα τὸ νῦν ἔσχεν Ι'ώνων ἐνοικούν-
των. ἔσχεν δὲ ἐπ' αἰτίᾳ τοιᾷδε. Σικυωνίων ἀφίξεσθαι στρατὸς
ἔμελλεν αὐτοῖς πολέμιος ἐς τὴν γῆν. οἱ δὲ (οὐ γὰρ ἰδόκουν ἀξιό-
μαχοι τοῖς Σικυωνίοις εἶναι) ἀθροίζουσιν αἶγας, ὁπόσαι ἦσαν
αὐτοῖς ἐν τῇ χώρᾳ· συνδήσαντες δὲ ἔδησαν αὐτῶν τοῖς κέρασιν αὐ-
τῶν δᾷδας, καὶ ὡς προήει νυκτὸς ἤδη, ἐξάπτουσι τὰς δᾷδας.
Σικυώνιοι δὲ (ἔδοξαν γὰρ συμμάχους τοῖς Υ'περησιεῦσιν ἥκειν, καὶ
εἶναι τὴν φλόγα ἐκ τοῦ ἐπικουρικοῦ πυρὸς) οἱ μὲν ὀπίσω ἀπεχώρη-
σαν. Υ'περησιεῖς δὲ τῇ πόλει τὸ ὄνομα τὸ νῦν μετέθεντο ἀπὸ τῶν
αἰγῶν.

[12] Η'ν Ο'μηρος Υ'περησίην φησί.] Locus quem innuit
Epitomator extat Iliad. B. verſu 573.

Ο'ι δ' Υ'περησίην τε καὶ αἰπεινὴν Γονόεσσαν.

Vel Odyſſ. O. verſu 252.

Ο'ς ῥ' Υ'περησίηνδ' ἀπενάσσατο πατρὶ χολωθείς.

[13] Α'ιγείρουσα, πόλις τῆς Μεγαρίδος.] Locus hic videtur
ex eo nomen accepiſſe, quod populis nigris abundaverit,
nam αἴγειρος hujuſmodi arboris ſpeciem denotat. Multa
autem oppida à fructibus & à plantis in vel circa ea cre-
ſcentibus nomen obtinuiſſe docet Epitomator in voce
Α'ιγαῖ. Sic Πιτυοῦσσα dicta fuit à copia pinuum, ſic Δάφνη,
παρὰ τὸ ἐκεῖ πολλὰς φυτείας δαφνῶν; ſic Ἐρινεὸς ab Eri-
cis, & ſimiliter multa alia.

[14] Ω'ς Στράϐων.] Locus reperitur libro nono.

Α'ιας δ' ἐκ Σαλαμῖνος ἄγεν δυοκαίδεκα νῆας,

Ε'κ τε πολίχνης.

Ε'κ Α'ιγειρούσης, Νισαίης τε, Τριποδίων τε.

α' ἔτι χωρία Μεγαρικά. Xenophon lib. v. Hellen. etiam
teſtatur eſſe oppidum agri Megarici.

[15] Λέγεται καὶ Α'ἴγειρος, ὡς Θεόπομπος.] Ita etiam à Suida
in αἴγειρος oppidum appellari videtur. Α'ἴγειρος ὄνομα πό-
λεως. Sed apud Etymologici mag. auctorem corruptiſſi-
me Α'γερος reperitur pro Α'ἴγειρος.

[16] Ε'στι καὶ Α'ιολίδος πόλις Α'ιγειρόεσσα, ὡς Η'ρόδοτος.] In-
nuit locum Herodoti, qui extat lib. 1. ubi undecim civi-
tates Æolicas enumerat, & hanc ſua dialecto Ægiroeſſam
appellat. Α'ιδε δὲ αἱ Α'ιολίδες, Κύμη, ἡ Φρικωνὶς καλεομένη,
Λήρισαι, Νέον τεῖχος, Τῆμνος, Κίλλα, Νότιον, Α'ιγι-
ρόεσσα, Πιτάνη, Α'ιγαῖαι, Μύρινα, Γρύνεια.

[17] Α'ιγέστου στρατηγοῦ.] Varii fuêre Ægeſti. Strabo agno-
ſcit Α'ἴγεστον Trojanum qui miſſus à Philoctete in Siciliam
Ægeſtam condidit: hunc etiam Dionyſ. Hal. memorat.
Lycophron de Ægeſte Trojano:

Α'ιγέστε τλῆμον σὴ δὲ διχομήτορα φερνὰς,

Πέτρος μιχθεῖσα. - - - -

[18] Α'ιγηΐς, φυλὴ τῆς Α'ττικῆς.] Hujus tribus etiam memi-
nit Heſychius, & Ortelio eadem videtur quæ à Polluce
Α'ιγὰς appellatur. Sed puto ibi mendum latere.

[19] Α'πὸ Α'ιγέως τοῦ Πανδίονος.] Vide Pauſaniam lib. 1.
Sed alii referunt Ægeum Scyrii filium eſſe, ut teſtatur
Apollodorus lib. III. vel qui eum in compendium rede-
git. Ε'νιοι δὲ Α'ιγέα Σκυρίου εἶναι λέγουσιν, ὑποϐληθῆναι δὲ
ὑπὸ Πανδίονος.

[20] Α'ιγηλοὶ, ἔθνος Μηδικόν.] Herodotus lib. tertio, uti
obſervat Ortelius in Theſauro Geog. mentionem facit de
Ægilis (Α'ιγλεῖς) populis Perſicis. Qui an iidem ſint, judicabis.

[21] Α'ιγιαλὸς, μεταξὺ Σικυῶνος καὶ τοῦ Βουφραγίου κολπώδης
τόπος.] Hic locus non videtur eſſe integer, & forte ita eſt
reſtituendus. Α'ιγιαλὸς, Πελοποννήσου, μεταξὺ Σικυῶνος καὶ
τοῦ Βουπρασίου, ὅπως κολπώδης τόπος. Metuo ne Stepha-
nus Sicyonem confundat cum eo loco, qui ipſi Α'ιγιαλὸς
dicitur. Pauſanias lib. II. inquit: συνεπάγεται ἐπαγαγόμενος
Σικυῶνα ἐκ τῆς Α'ττικῆς (ſcil. Laomedon) καὶ θυγατέρα τε
συνοικίζει αὐτῷ Ζευξίππην. καὶ ἀπὸ τούτου βασιλεύσαντος ἥ τε
γῆ Σικυωνία, καὶ Σικυὼν ἀντὶ Α'ιγιαλῆς ἡ πόλις ὠνομάσθη.
*Laomedon ex Attica belli gerendi ſibi ſocium Sicyonem ad-
ſciviſſe, data ei in matrimonium filia Zeuxippe: a quo poſtea*
jam

τοῦ Βουπρασίου καλούμενος τόπος, [22] ἀπὸ A
Αἰγιαλέως τοῦ Ἰνάχου, ὡς [23] Ἴστρος ἐν ἀποικίαις τῆς Αἰγύπτου. [24] ἔστιν ἕτερος Αἰγιαλὸς, προσεχὴς τῷ πόντῳ, μετὰ τὴν Κάραμβιν ἄκραν, [25] ὡς Ἀπολλώνιος. [26] ἔχει δὲ καὶ κώμην ὁμώνυμον. Ὅμηρος, B

Κρῶμνάν τ' Αἰγιαλόν τε.

γράφεται δὲ,

[27] Κρῶμναν Κρωβιαλόν τε.

ἔστι καὶ Θρᾴκης Αἰγιαλὸς παρὰ τῷ Στρυμόνι, ὡς Ἑκαταῖος. ἔστι καὶ ἄλλος Αἰγιαλὸς, μέγας C
καλούμενος, ἐν Αἰθιοπίᾳ κατ' Αἴγυπτον. τὸ ἐθνικὸν Αἰγιαλεύς, ἀπὸ τῆς Αἰγιαλοῦ γενικῆς, ὡς Ἀλεξάνδρου, Ἀλεξανδρεύς. εὑρίσκεται δὲ καὶ Αἰγιαλεὺς ἐπὶ ἰχθύος. τὸ θηλυκὸν Αἰγιάλεια, καὶ Αἰγιαλὶς παρὰ Ἀλκμᾶνι. D
καὶ Αἰγιαλίτης ἀρσενικῶς.

ΑἸΓΙΚΟΡΕΩΣ, οὐκ ἔστι δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ὥς τινες, ἀλλὰ φυλὴ παλαιὰ, [28] μία τῶν τεσσάρων τῶν ἀπὸ Ἴωνος. [29] τέσσαρες δ' ἐξ αὐτῶν, Αἰγικορεῖς, Ἐργαδεῖς, Τε- E
λέοντες, Ὁπλῖται. ἡ φυλὴ τοίνυν Αἰγικορεῖς.

ΑἸΓΙΛΙΑ[30], δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς.

& Buprasium, ita dictus ab Ægialeo Inachi filio, uti refert Iſter in Coloniis Ægyptiacis. Alius etiam eſt Ægialus poſt promontorium Carambin, Ponto proximus, quemadmodum Apollonius tradidit. Habet vero & vicum ejuſdem nominis. Homerus:

Et Cromnam, Ægialumque. - - -

Scribitur autem,

Cromnam, Crobialumque. - - -

Eſt & Ægialus in Thracia juxta Strymonem, uti Hecatæus docet. Et item alius Ægialus in Æthiopia juxta Ægyptum, qui Magnus vocatur. Gentile Ægialenſis, à genitivo Αἰγιαλοῦ, uti Alexandrenſis ab Ἀλεξάνδρου. Invenitur etiam Αἰγιαλεύς, de piſce. Fœmininum eſt Ægialea, & Ægialis apud Alcmanem reperitur: & in maſculino genere Ægialites.

ÆGICOREOS, non eſt populus Atticæ, uti quidam volunt; ſed antiqua tribus, una ſcilicet ex quatuor, quæ ab Ionis filiis nomen habent. Quatuor iſtæ erant Ægicorenſes, Ergades, Teleontes, Hoplitæ. Tribus nunc Ægicoris dicitur.

ÆGILIA, populus Antiochidis tribus,

jam regnum adepto, & regio tota Sicyonia, & urbs, quæ ante Ægiale fuit, Sicyon nuncupata eſt. Hinc eſt quod apud Heſychium legamus: Αἰγιαλεῖς, οἱ μετὰ Αἰγιαλέως τοῦ Ἰνάχου ... Ἴωνες. νῦν δὲ Ἀχαιοὶ ἐν Σικυῶνι. Non tantum in Peloponneſo fuit urbs aut locus qui hoc nomine appellabatur, ſed tota Peloponneſus olim Ægialea vel Ægialus vocabatur. Idem Pauſan. eodem libro. Σικυώνιοι δὲ (οὗτοι γὰρ ταύτῃ Κορινθίοις εἰσὶν ὅμοροι) περὶ τῆς χώρας τῆς σφετέρας λέγουσιν, ὡς Αἰγιαλεὺς αὐτόχθων πρῶτος ἐν αὐτῇ γένοιτο. καὶ Πελοποννήσου δὲ ὅσον ἔτι καὶ νῦν καλεῖται Αἰγιαλὸς, ἀπ' ἐκείνου βασιλεύοντος ὀνομασθῆναι, καὶ Αἰγιάλειαν αὐτὸν οἰκίσαι πρῶτον ἐν τῷ πεδίῳ πόλιν. Vide etiam Apollodorum l. II. circa initium, cujus verba infra producam.

[22] Ἀπὸ Αἰγιαλέως τοῦ Ἰνάχου.] Contendit etiam Etymologici mag. auctor cujus locum producam, quia in vulgatis eſt corruptiſſimus. Ἀπία τὸ γὰρ παλαιὸν ἐκαλεῖτο Αἰγιάλεια, ἀπὸ Αἰγιαλέως τοῦ υἱοῦ Ἰνάχου τοῦ ἐν Ἄργει ποταμοῦ, καὶ Μελίας τῆς Ὠκεανοῦ. Totus hic locus ſine ulla dubitatione ita eſt conſtituendus. Ἀπία τὸ γὰρ παλαιὸν ἐκαλεῖτο Αἰγιάλεια, ἀπὸ Αἰγιαλέως τοῦ υἱοῦ Ἰνάχου, ἀφ' οὗ ἐν Ἄργει ποταμὸς, καὶ Μελίσσης τῆς Ὠκεανοῦ. Ita hunc locum eſſe legendum apparet manifeſte, ex illo qui Apollodorum in compendium redegit; ita enim inquit lib. II. Ὠκεανοῦ καὶ Τηθύος γίνεται παῖς Ἴναχος, ἀφ' οὗ ποταμὸς ἐν Ἄργει Ἴναχος καλεῖται. τούτου, καὶ Μελίσσης τῆς Ὠκεανοῦ, Φορωνεύς τε καὶ Αἰγιαλεὺς παῖδες ἐγένοντο. Αἰγιαλέως μὲν οὖν ἄπαιδος ἀποθανόντος, ἡ χώρα ἅπασα Αἰγιάλεια ἐκλήθη. Sed longè aliud ſentit Plinius lib. IV. cap. V *Achaia nomen provinciæ ab Iſthmo incipit: antè Ægialos vocabatur propter urbes in litore per ordinem diſpoſitas.*

[23] Ἴστρος ἐν ἀποικίαις τῆς Αἰγύπτου.] Idem Iſtri liber citatur in voce Ὤλενος. De reliquis ejus ſcriptis Vide Voſſium de Hiſt. Græc.

[24] Ἔστιν ἕτερος Αἰγιαλὸς, προσεχὴς τῷ Πόντῳ, μετὰ τὴν Κάραμβιν ἄκραν.] Hujus meminit eruditiſſimus Scholiaſt. Apoll. Rhod. in lib. II. ἔστι γὰρ Αἰγιαλὸς σταδίων χιλίων παρατείνων ἀπὸ τῆς Καράμβεως μέχρι Σινώπης. Sed aliter Strabo lib. XII qui refert eſſe littus centum ſtadiis longum, adeo ut numerus apud Scholiaſt. vel apud Strabon. ſit vitiatus.

[25] Ὡς Ἀπολλώνιος.] Locus hujus poetæ, quem reſpicit Stephanus, reperitur lib. II.

Ἐγγύθι δ' αὐτῇ Καράμβιος ἄκρη ὑπ' ἠελίοιο βολῇσι

Γειόμενον, ... ἠδὲ καὶ ...
Αἰγιαλὸν, ... κλίτος ...

[26] Ἔχει δὲ καὶ κώμην ὁμώνυμον.] Hæc Stephanus & quæ ſequuntur videtur tranſcripſiſſe ex Strabonis lib. duodecimo. Ὁ δὲ Αἰγιαλὸς ἐστι μὲν ἠϊὼν μακρὰ, πλειόνων ἢ ἑκατὸν σταδίων. ἔχει δὲ καὶ κώμην ὁμώνυμον, ἧς μέμνηται ὁ ποιητὴς ὅταν φῇ,

Κρῶμνάν τ' Αἰγιαλόν τε, καὶ ὑψηλοὺς Ἐρυθίνους.

Γράφουσι δέ τινες, Κρῶμναν Κωβιαλόν τε. Lege etiam Arriani periplum Ponti Euxini.

[27] Κρῶμναν Κρωβιαλόν τε.] Alii ſcribunt, Κρῶμναν Κωβιαλόν τε. Vide Homerum Iliad. B. & Euſtathium ad illum locum, qui verbis Strabonis & Stephani commentarios ſuos egregie illuſtravit.

[28] Μία τῶν τεσσάρων τῶν ἀπὸ Ἴωνος.] Non ſatis inter ſe conveniunt auctores: cum quibuſdam enim Stephanus noſter exiſtimat quatuor haſce tribus, in quas populus Atticus ſub Erechtheo fuit diviſus, nomina ab Jonis filiis accepiſſe Jul. Pollux lib VIII cap. IX Ἀπὸ δὲ Ἴωνος παίδων ἐπὶ Ἐρεχθέως, Τελέοντες, Ὁπλῖται, Αἰγικορεῖς, Ἐργαδεῖς. Ita hic locus eſt legendus, quem Canterus novar. lection. lib. V. cap. XIX. ex Herodoto male emendavit, qui lib. V. etiam ſtatuit haſce tribus ab Jonis filiis ita fuiſſe inſignitas. Verum ab hiſce ſcriptoribus diſſentit Plutarchus in Solone, qui expreſſè ſcribit quoſdam tradere, eas nomen accepiſſe non ab Jonis filiis ſed, a generibus, in qua hominum ſtudia a primordio diſtributa fuére. Neque aliter teſtatur Strabo lib VIII. Ὁ δὲ πρῶτον (ſcilicet Ἴων) μὲν εἰς τέσσαρας φυλὰς διεῖλε τὸ πλῆθος, εἶτα εἰς τέσσαρας βίους, τοὺς μὲν γὰρ γεωργοὺς ἀπέδειξε, τοὺς δὲ δημιουργοὺς, τοὺς δὲ ἱεροποιούς, τετάρτους δὲ τοὺς φύλακας.

[29] Τέσσαρες δ' ἐξ αὐτῶν, Αἰγικορεῖς.] Ita habent omnes vulgati codices: in MS Voſſiano: τέσσαρες δ' ἐξ αὐτοῦ, Αἰγικορεῖς. Sine dubio legendum eſt. τέσσαρες δ' ἐξ αὐτῶν Αἰγικορεῖς: nam infra Stephanus, ἡ φυλὴ τοίνυν Αἰγικορεῖς. Et in voce Αἰγικορεύς legimus, ὁ φυλέτης Αἰγικορεύς, ὡς Αἰγικορεῖς.

[30] Αἰγιλία, δῆμος τῆς &c.] Apud Harpocrat. habes. Αἰγιλία, δῆμος φυλῆς Ἀντιοχίδος. ἔστι ὁ δημότης Αἰγιλιεύς. Doctiſſimus Meurſius, qui de Populis Atticis nobis libellum reliquit, Suidam & Stephanum ita quoque ſcripſiſſe affirmat: Verum errat; nam gentilitia non concordant.

 Apud

λῆς. ὁ δημότης, Αἰγιαλεύς. τὰ τοπικὰ, Αἰγιλιάθεν, Αἰγιλιάδε, Αἰγιλιοῖ. [32] Ἔστι καὶ νῆσος μεταξὺ Κρήτης καὶ Πελοποννήσου Αἰγιάλεια. [33] ὁ οἰκήτωρ, Αἰγίλιος, ὡς Κυθήριος.

ΑἼΓΙΛΙΨ [33], πλησίον Κροκυλείας τῆς Ἠπείρου. Ὅμηρος,

[34] Καὶ Κροκύλειαν ἐνέμοντο, καὶ Αἰγίλιπα τρηχεῖαν.

εἴληχε δὲ τὴν προσηγορίαν [35] διὰ τὸ πετρώδη εἶναι, καὶ ὑψηλὴν, καὶ ἀπρόσβατον. τὸ ἐθνικὸν, Αἰγιλίπιος, [36] ὡς Κίνυφος Κινύφιος, Ἄραβος Ἀράβιος, Φρυγὸς Φρύγιος, καὶ τῶν ὁμοίων.

ΑἸΓΙΜΟΡΟΣ [37], νῆσος Λιβύης. τὸ ἐθνικὸν, Αἰγιμορίτης. διὰ ἔθος γὰρ τοῖς Λίβυσιν ὁ χαρακτήρ.

ΑἼΓΙΝΑΙ [38], τρεῖς. νῆσος μία τῶν Κυκλάδων, [39] ἥ τις Οἰνώνη ἐκαλεῖτο, ὕστερον δὲ Αἴγινα ἀπὸ τῆς Ἀσωποῦ μὲν θυγατρὸς Αἰγίνης, Αἰακοῦ δὲ μητρός. [40] ὁ πολίτης Αἰγινεύς, ὡς Στράβων. ὡς οἱ πολλοὶ, Αἰγινήτης. [41] ὁ δὲ τοῦ Αἰγινήτου φόρτος, ἢ δοῦλος, Αἰγινῆται.

[42] ὡς

A bus, cujus popularis Ægialenſis dicitur. Localia ſunt, ex Ægilia, ad Ægiliam, in Ægilia. Eſt item inſula inter Cretam & Peloponneſum Ægilia dicta, cujus incola Ægilius appellatur, ſicut Cytherius.

B ÆGILIPS, locus prope Crocyliam Epiri, de quo Homerus.

Et Crocyliam habitabant, & aſperam Ægilipem.

Denominationem ſortitus eſt ex eo, quod petroſus, altus & inacceſſus ſit. Gentile, Ægilipius, uti C à genitivo Cinypis Cinypius, Arabis Arabius, Phrygis Phrygius, & ſimilia.

ÆGIMORUS, inſula Libyæ; cujus gentile eſt Ægimorites; quippe iſte modus loquendi D Africanis non eſt inſolitus.

ÆGINÆ tres reperiuntur. Una Cycladum inſula eſt, quæ olim Oenone, poſtea vero Ægina vocabatur à filia quidem Æſopi, Æaci matre, cui Ægina nomen erat. Civis inde Æginenſis dicitur, ut Strabo vult; E ſed ſecundum multos, Ægineta eſſet. Dicitur autem Æginetæ merx, ſive ſervus Æginetæ.

Sic-

Apud Harpocrat. eſt Αἰγιλιεύς, & optimè; ſed apud Stephanum Αἰγιαλεύς, quod ab Αἰγιλία deduci non poteſt: reſcribendum eſt igitur, ὁ δημότης, Αἰγιλιεύς. Inſuper & localia in aliis editionibus profligatiſſime corrupta ſunt, in quibus legitur Αἰγιαλιάθεν, Αἰγιαλιάδε, & ſic porro. Unde tribus nomen acceperit, non expreſſit Stephanus; tamen hic ſciri poſſet ex Athenæi lib. XIV. cum inquit. Αἰγιλίαν δ᾽ εἶναι δῆμον τῆς Ἀττικῆς, ἀπὸ Αἰγίλου τινὸς ἥρωος ὀνομασθεῖσαν. Hoc eſt *Aiunt Ægiliam eſſe tribum Atticæ, quæ ab heroe Ægilo nomen habet.* Vide etiam Theocriti Scholiaſt. ad Idyll. I.

[32] Ἔστι καὶ νῆσος μεταξὺ Κρήτης &c] Forte hanc innuit inſulam, de qua Plinius lib. IV. cap. XII. *Sunt enim Megarico ſinu Methurides quatuor, Ægilia autem XV. M. paſſ. a Cythera, eademque a Creta Phalaſarna oppido XXV. M. paſſ. Ipſa Creta altero latere ad auſtrum, altero ad ſeptentrionem verſa, inter ortum occaſumque porrigitur.* Vide etiam Herod. lib. VI. Et Voſſium ad Melam pag. 111. & 112.

[33] Ὁ οἰκήτωρ, Αἰγίλιος.] Si primitivum ſit Αἰγιάλεια, inde derivari non poteſt gentile Αἰγίλιος. Sed puto inſulæ nomen eſſe corruptum, & pro eo debere reſtitui Αἰγίλεια, uti reperitur apud Herodotum lib. jam citato: vel Αἰγιλία, licet nuſquam exſtat, unde optime Αἰγίλιος deducitur.

[33] Αἰγίλιψ, πλησίον Κροκυλείας τῆς Ἠπείρου.] Strabo libro decimo oppidum hoc in Acarnania collocat, & loci Homerici, quem allegat Stephanus, ibidem meminit. Nominis etymologiam lege apud Suidam, & Etymologici mag. auctorem.

[34] Καὶ Κροκύλειαν ἐνέμοντο &c] Locus exſtat Iliad. B. verſu 633. Vide Euſtath. ad illum locum.

[35] Διὰ τὸ πετρώδη εἶναι. Sic reſcripſimus ex aliis editionibus. Perperam Xylandri editio exhibet διὰ τὸ μετεώδη εἶναι, quod typothetarum videtur eſſe ſphalma. Cod. Voſſianus. διὰ τὸ πετρώδης εἶναι, καὶ ὑψηλὴ, καὶ ἀπρόσβατος.

[36] Ὡς Κίνυφος Κινύφιος.] Gentile hujus oppidi derivatur à genitivo primitivi, uti à Κίνυψ Κίνυπος Κινύπιος, & ita hoc loco debere legi evincitur ex Herodoti libro IV. πόταμος Κίνυψ ῥέων. τοῦτο δὲ ... Et paulo poſt ſequitur. ... ἐν τῇ Κινύπι ἐστὶ ...

[37] Αἰγίμορος, νῆσος Λιβύης.] Ex Antonini Itinerario liquet hanc inſulam a Carthagine diſtare 230 ſtadiis. Hujus inſulæ etiam exſtat memoria apud Ptolemæum lib. IV. cap. III. Plinium, Strabonem & alios.

[38] Αἴγιναι τρεῖς. νῆσος μία τῶν Κυκλάδων.] Fruſtra hoc tempore tres Æginas quæſivi, cum tantum de unica verba faciat ille, quiſquis Stephanum in compendium redegerit. Secutura voce alterius cujuſdam in Ponto ſitæ mentionem facit, cujus quoque Arrianus videtur meminiſſe in Periplo Ponti Euxini. Tertiam ab his duabus diverſam facit Strabo lib. VIII. hiſce verbis: Αἴγινα δ᾽ ἐστὶ μὲν καὶ τόπος τις τῆς Ἐπιδαυρίας, & deinde pergit ad deſcriptionem illius Æginæ, de qua nunc Stephanus agit.

[39] Ἥ τις Οἰνώνη ἐκαλεῖτο, ὕστερον δὲ Αἴγινα ἀπὸ τῆς Ἀσωποῦ μὲν θυγατρὸς Αἰγίνης.] Ita appellatam fuiſſe etiam agnoſcit Strabo lib. ſupra citato, & Marcianus Heracleota,

- - Μία δ᾽ ἐστὶ τῶν κατ᾽ Ἐπίδαυρον ἡ
Πρότερον μὲν Οἰνώνη προσαγορευομένη.
Ὕστερον ἀπ᾽ Αἰγίνης δὲ τῆς Ἀσωπίδος
Αἴγιναν ἐκάλεσεν ταύτην Αἰακός.

Vide Pauſaniam in Corinthiacis, Plinium lib. IV. cap. XII. & alios. Sed præter hæc nomina etiam aliud habuit. Stephanus Μυρμιδόνια, χώρα τῶν Μυρμιδόνων. οὕτω γὰρ ἡ Αἴγινα ἐκαλεῖτο. Et hanc ob cauſam Æginetæ Myrmidones Pindaro appellantur in Nem. Od. III.

[40] Ὁ πολίτης Αἰγινεύς, ὡς Στράβων] Errat noſter: nam Strabo ut plurimum voce Αἰγινήτης uſus fuit, & dubito an Αἰγινεύς apud Geographum reperiatur.

[41] Ὁ δὲ τοῦ Αἰγινήτου φόρτος ἢ δοῦλος, Αἰγινῆται.] Ita habent excuſi codices, & Voſſianus manu exaratus: ὁ δὲ τοῦ Αἰγινήτου φόρτος, ὁ δοῦλος Αἰγινήτου. Salmaſius animadvertens hic mendum delitеſcere, ad oram ſui codicis hæc habet: forraſſe ſcribendum: ὁ δὲ τοῦ Αἰγινήτου φόρτος, ὁ δοῦλος Αἰγινητικός. Verum nec vulgata, nec conjectura magni Salmaſii mihi ſatisfacit, cum ſcripta codicis Voſſ. lectio præferenda videatur. Stephanus hic loquitur de merce Æginetica, quæ, quum eſſet viliſſimi pretii & multi uſûs, ob crebram permutationem & diſtractionem in proverbium abiit. Scholiaſt. Pindari ad Olympia Διὰ τὸ ἐμπορικὸν εἶναι τὴν Αἴγιναν ὅθεν τὰ ἐπὶ μεταβολῆς φορτία Αἰγινητικὰ ἔλεγον. Omnem igitur mercem Æginеticam viliſſimam appellabant, ſi ſæpiſſime diſtraheretur. Locus in hanc rem elegans eſt apud Heſychium. Αἰγιναῖα, τὰ ῥωπικὰ φορτία, καὶ οἱ πιπράσκοντες αὐτὰ Αἰγινοπῶλαι ἐλέγοντο. Simile huic Belgicum jactatur proverbium (Een Koopman van Kalo-hunden ofte Swavel-ſtokken) de iis, qui in rebus viliſſimis mercaturam exercent. Et apud Strabonem lib. VIII. legimus, ἐμπορεῖον γὰρ ἐγένοντο, διὰ τὴν λυπρότητα τῆς χώρας, τῶν ἀνθρώπων θαλαττουργούντων ἐμπορικῶς. ἀφ᾽ οὗ τὸν ῥῶπον Αἰγιναῖον ἐμπολὴν λέγεσθαι. Attamen ex viliſſimis mercibus mercatores quidam ditiſſimi evaſere, nam de Soſtrato quodam ita refert Euſtathius

[42] ὡς τοῦ Ῥόδιος, Ῥοδιακός. Αἰγιναῖος δὲ ὁ ἔποικος, [43] ἢ κέραμος, [44] ἢ ὀβολὸς, ἢ ἄλλο τι σκεῦος ἀπὸ Αἰγίνης. καὶ τὸ θηλυκὸν, Αἰγιναία λέγεται. καὶ γυνὴ Αἰγιναία, ὡς [45] Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Πυθέου ξενίας. τὸ θηλυκὸν τοῦ Αἰγινήτου, Αἰγινῆτις. σπάνια δέ τινα εἰς της ἐθνικὰ τῷ η παραλήγεται, ὑπὲρ τρεῖς συλλαβὰς βαρύτονα. εἰσὶ δὲ ταῦτα, Αἰγινήτης, Μαλιήτης. [46] ἔστι δὲ τρύπανον αἰολικὸν Κεραμιήτης. [47] τὸ δὲ πολιήτης πλεονασμὸν ἔχει τοῦ η, ὡς τὸ μυθιήτης, ὅπερ οὐδ' ἐθνικὸν, καὶ τὸ Ἰουλιήτης, ἀπὸ τοῦ Ἰουλίτης. [48] τὸ δὲ Βαρδηλιήτης, καὶ Μασσαλαιήτης, τέτραπται. τὸ δὲ Κωμήτης καὶ Σιδήτης, Λιμνήτης, τρισύλλαβα. ἀπὸ τοῦ Αἰγινήτης, Αἰγινητικὸν τὸ κτητικὸν, καὶ Αἰγινητικὸς, καὶ Αἰγινητική.

ΑἸΓΙΝΗΤΗΣ [49], πολίχνιον, καὶ ποταμὸς Παφλαγονίας. [50] τὸ ἐθνικὸν ὁμοίως, διὰ τὴν τοῦ πρωτοτύπου ἀρχήν. ἔοικε δὲ τὸ ὄνομα δηλοῦν τὴν ἐν τῷ Πόντῳ Αἴγιναν. Παφλαγονία γὰρ τῷ Πόντῳ συνεχής.

ΑἸΓΙΝΙΟΝ, πόλις Ἰλλυριῶν, [51] ὡς Στράβων. τὸ ἐθνικὸν, Αἰγινιεύς.

ΑἼΓΙΟΝ,

A Sicuti Rhodius facit Rhodiacus. Verum Æginæus dicitur advena, ſive urceus, ſive obolus, ſive aliud aliquod vas, quod ex Ægina advehitur; & ejus fœmininum Æginæa dicitur; & mulier Æginæa, apud Dinarchum in oratione de peregrinitate ſua. Fœmininum Æginetæ eſt
B Æginetis. Rarò admodum gentilitia in tes, quæ plures quam duas ſyllabas, & in penultima η habent, ſunt barytona; talia autem ſunt Æginetes & Malietes. Aſt Κεραμιήτης forma Æolica dicitur; & vox πολιήτης, civis, habet
C pleonaſmum literæ η, uti μυθιήτης, orator, quod neque gentilitium eſt: Et Julietes à Julites. Mutatum verò eſt Βαρδηλιήτης & Μασσαλαιήτης. Aſt Cometes, Sidetes, Limnetes, triſyllaba ſunt. Ab Æginetes fit poſſeſſivum Æginetieum, & Ægineticus, & Æginetica.
D

ÆGINETES, oppidulum, & amnis Paphlagoniæ. Gentile ſimiliter ſe habet, propter anticipationem primitivi. Videtur autem nomen illud Æginam in Ponto ſignificare. Paphlagonia enim Ponto finitima eſt.
E

ÆGINIUM, oppidum Illyriorum, uti Strabo auctor eſt. Gentile Æginienſis.

ÆGIUM,

ſtathius ad Dionyſium pag. 73. Αἴγινα δὲ ἣ Σύρεγγιτις τῆς Αἰγινήτης ἰσοπτερος μεγάλα ἐν φορταῖς περέχουσι. Sed præterea etiam de Æginetarum ſervis hoc loco aliquid ſubjicit Epitomator, & quid de iis dicere in mente habuerit, divinatu eſt difficillimum: fortaſſis de illorum magna copia & multitudine aliquid indicare ſtuduit. nam certum eſt in Ægina inſula, exceptis dominis & liberis, 47 myriades οἰκετῶν habitaſſe. Scholiaſt. Pindari ad Olym. ode H. ita inquit. Δυνατὴν τὸ πολὺ, ἐπὶ τοῦ ὄχλου τῆς τοῦ ἐν τῇ πόλει. οἷον, ὅπου ἐστὶν ὄχλος, ἐνταῦθα τῆς ξενικῆς ὄχλου τοῦ συμφέροντος τὸ τοιοῦτον, χαλεπόν ἐστι. ... Nihil certius in re tam incerta proferre potui, & videat lector an aliquid aptius aut certius conjecturâ poſſit aſſequi.

[42] Ὡς τοῦ Ῥόδιος, Ῥοδιακός.] Ante & poſt hæc verba multa excidiſſe certum eſt, nam neque cum antecedentibus aut conſequentibus cohærent. Imo & ipſiſſima verba mendo non carent, cum legendum ſit, ὡς τοῦ Ῥόδιος Ῥοδιακός.

[43] Ἢ κέραμος.] Ita legitur in omnibus vulgatis, ſed ſine ulla dubitatione legendum eſt, ὁ κεράμιος. Sic mihi codex Voſſianus exhibuit.

[44] Ἢ ὀβολὸς.] Reſpicit Stephanus Αἰγιναῖον νόμισμα, de quo Ælianus var. hiſtor. lib. XII. καὶ πρῶτοι νόμισμα ἐκόψαντο, καὶ ἐξ αὐτῶν ἐκλήθη νόμισμα Αἰγιναῖον. Sed ipſum vocabulum ὀβολὸς uſurpatur ab Euſtathio ad Iliad. B. ... ὁ Αἰγιναῖος ὀβολός. Præterea etiam alii magiſtri Græci hujus rei non fuerunt immemores. Pollux lib. IX. cap. VI. Etymol. Heſych. Pindari Scholiaſt. & alii.

[45] Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Πυθέου ξενίας.] Hic locus in ſcriptis & omnibus vulgatis codd. circumfertur profligatiſſime depravatus. Lege confidenter: Δείναρχος ἐν τῷ περὶ αὐτοῦ ξενίας λόγῳ. Ita corruptiſſimum hunc locum debere reſtitui, liquet ex mutilis Harpocrationis verbis, quæ, in voce Ἀγασικλῆς, ita ſunt legenda. Γέγραπται δὲ Δεινάρχῳ λόγος περὶ αὐτοῦ ξενίας, ἐν ᾧ δηλοῦται, ὅτι Ἁλιμουσίοις συνδικήσας, καὶ διὰ τοῦτο, ξένος ὢν, τῇ πολιτείᾳ ἐνεγράφη. Ex hiſce verbis liquet Dinarchum fuiſſe τὴν ξενίας διωκόμενον: id eſt, peregrinitatis reum. Attamen, cum oratione demonſtraſſet, ſe cum Alimuſiis de re quapiam ſententiam tuliſſe, in album civium eſt relatus.

[46] Ἔστι δὲ τρύπανον Αἰολικόν.] Conſtanter ita habent ſcripti codices & editi, ſed perperam & ſine ſenſu, uti jam olim obſervavit incomparabilis Caſaubonus ad Theocritum, ubi ait legendum eſſe ἔστι δὲ καὶ τρόπον (vel τύπον) Αἰολικὸν ὁ Κεραμιήτης. Non puto tamen locum eſſe mutilum. Sano ſenſu ita legi poteſt. Κεραμιήτης videtur eſſe gentile cujuſdam oppidi. Plinius lib. V. cap. XXXI. *Et in Areonneſo oppidum Ceramus.*

[47] Τὸ δὲ πολιήτης πλεονασμὸν ἔχει τοῦ η, ὡς τὸ μυθιήτης.] Deducitur πολιήτης à voce πολίτης per pleonaſmum literæ η, & reperitur apud Hom. Iliad. B. verſu 806. Pro μυθιήτης nititur Salmaſius ad oram ſui codicis reſcribere Μηλιήτης aut Βυθιήτης. Sed nulla hic emendatione opus eſt, cum τὸ μυθιήτης ſatis ſanum ſit.

[48] Τὸ δὲ Βαρδηλιήτης καὶ Μασσαλαιήτης.] Quid ſit Βαρδηλιήτης, fateor me ignorare. Auctor noſter à ſuperiori canone, nempe Σπάνια δέ τινα εἰς της ἐθνικὰ &c. quædam nomina & gentilia excipit, quam exceptionem etiam ad Βαρδηλιήτης & Μασσαλαιήτης videtur extendere. ſed Βαρδηλιήτης ab hoc canone non recedit, adeo ut gentile aliquod, aliam terminationem habens, ſit reponendum. ſcriberem itaque, τὸ δὲ Βαργυλιήτης καὶ Μασσαλιώτης. De poſteriori non eſt dubitandum, & quod præcedit, exſtat apud Stephanum in Βαργύλια. Verum ſi hic canon de quo nunc fit mentio infallibilis ſit habendus, Cicero in mendi ſuſpicionem veniet, epiſtolarum enim lib. XIII. epiſt. 76. legimus: *Præterea Heracleotæ, & Bargiletæ, qui item debent, aut pecuniam ſolvant, aut fructibus ſuis ſatisfaciant.* Ubi tum Bargylietæ ſcribendum eſſet.

[49] Αἰγινήτης, πολίχνιον &c.] Ab Arriano in Periplo Ponti Euxini Αἰγινῆτα ſcribitur, ſed puto ibi debere ſcribi Αἰγινήτης, uti Stephanus exhibet.

[50] Τὸ ἐθνικὸν ὁμοίως, διὰ τὴν τοῦ πρωτοτύπου ἀρχήν.] Diſſentiunt quod ad voces libri ſcripti & editi. In codice Voſſiano ita legitur hic locus: τὸ ἐθνικὸν ὁμοίως, διὰ τὴν πρωτοτύπου συλληψιν. Simili prorſus phraſi utitur Stephanus in voce Φαρμακοῦσα, πόλις Ἰταλίας. ἐθνικὸν τὸ αὐτὸ, διὰ τὴν συλληψιν τοῦ χαρακτῆρος. Et in Αἰανῖτις inquit: τὸ ἐθνικὸν Αἰανίτης. συνεχωρήθη ὡς ἐν πρωτοτύπῳ διὰ διφθογγον. Puto tamen idem hiſce phraſibus intelligi.

[51] Ὡς Στράβων.] Locus exſtat lib. VII. Καὶ ἔτι τῆς Ἑορδαίας πλησίον ἐν τῇ Δολοπικῇ πόλεις ὤκηντο, ὡς τὸ Βερμίον καὶ Ἀλαλκομεναὶ καὶ Στυμφάλιον. Κυδεαίας δὲ Βοραίοι, Αἴγινιον δὲ

Α'ΙΓΙΟΝ[52], πόλις Ἀχαΐας, ὡς Εὔδοξος ἐν ἕκτῃ. ὁ πολίτης Αἰγιεὺς, ὡς ὁ χρησμός. A

[53] Ὑμεῖς δ' Αἰγιέες, οὔτε τρίτοι, οὔτε τέταρτοι.

ÆGIUM, civitas Achaïæ, uti Eudoxus in ſexto teſtatur. Civis Ægienſis vocatur, uti habet oraculum.

Nos vero Ægienſes neq; tertii, neq; quarti ſumus.

Α'ΙΓΟ'ΣΘΕΝΑ[54], πόλις Μεγαρίδος [55] οὐδετέρως, ὡς Παυσανίας. τὸ ἐθνικὸν ὤφειλεν Αἰγοσθενεὺς, ὡς Μεγαρεύς. Πολύβιος δὲ Αἰγοσθενίτην φησὶν, ὡς Γάβαλα, Γαβαλίτης. [56] Ἀρκάδιος δὲ Αἰγοσθένειαν αὐτὴν φησὶ, καὶ Φωκίδα πόλιν. B

ÆGOSTHENA, urbs Megaridis, neutro genere ita dicta, uti Pauſanias tradidit. Gentile debebat eſſe Ægoſthenenſis, uti Megarenſis: ſed Polybius Ægoſthenitam dixit: uti Gabala Gabalita. Arcadius autem eam Ægoſtheniam, & urbem Phocenſem nominat.

Α'ΙΓΟ'Σ ΠΟΤΑΜΟΙ', πόλις ἐν Ἑλλησπόντῳ. τὸ ἐθνικὸν, Αἰγοσποταμίτης. C

CAPRÆ FLUMINA, urbs in Helleſponto; cujus gentile eſt Ægoſpotamita.

Α'ΙΓΟΥΣΑ[57], νῆσος Λιβύης, κατὰ Λίβυας λεγομένη Κατρία. τὸ ἐθνικὸν, Αἰγουσαῖος, ὡς Σκοτουσσαῖος.

ÆGUSA, inſula Africæ, quæ ſecundum Africanos Catria dicebatur. Gentile eſt Æguſæus, uti Scotuſæus.

Α'ΙΓΥΠΤΟΣ[58], καὶ ἡ χώρα, καὶ ὁ ποταμός. ἐκλήθη ἀπὸ Αἰγύπτου. [59] ὡς Χάραξ. Βήλου παῖς ὢν, καὶ Ἀερίας, τῆς καὶ Ποταμίτιδος, βασιλεύσας ἔτη τεσσαράκοντα τρία. τὸ ἐθνικὸν Αἰγύπτιος, ὡς ἔχει τὸ ἰαμβεῖον. D

ÆGYPTUS, regio, & fluvius, ita dicta ab Ægypto, uti Charax tradidit; Ægyptus Beli filius, Aeriæ, olim Potamitidi, annos quadraginta tres imperavit. Gentile eſt Ægyptius, uti Jambicum illud habet.

[60] Δεινοὶ πλέκειν τοι μηχανὰς Αἰγύπτιοι. E

Præſtantes ſunt in ſtruendis machinis Ægyptii.

[61] καὶ

Hinc

Τυμφαίων ὄμηρον. Non ſatis de ſitu hujus oppidi ſcriptores conveniunt. Vide Livium lib. XXXII. XXXIII. & XLV. & Cæſ. III. Civil.

[52] Αἴγιον, πόλις Ἀχαΐας.] Ptolemæus propriæ Achaïæ oppidum eſſe ait lib. III. cap. XVI. Sæpiſſime hujus oppidi ejuſque ſitus meminit Polybius lib. II. & Pauſanias in Achaicis. Vide etiam Joh. Tzetzæ hiſtor. chil. IX. Hiſt. CCXCI.

[53] Ὑμεῖς δ' Αἰγιέες &c.] Eſt pars vetuſtiſſimi cujuſdam oraculi, quod integrum legi & inveniri poteſt poſt Oracula Sibyllina.

[54] Αἰγόσθενα, πόλις Μεγαρίδος.] Exiſtimo idem eſſe oppidum, de quo Stephanus antea dixerat Αἰγείρουσα, πόλις τῆς Μεγαρίδος.

[55] Οὐδετέρως, ὡς Παυσανίας.] Numero plurativo & neutro genere Pauſanias vocabulo uſus eſt in Atticis Ἐν Αἰγοσθένοις δὲ Μελάμποδός τε τοῦ Ἀμυθάονος ἐστιν ἱερόν. Et eodem libro: ἐν δὲ Μεγαρίδι Παγαὶ πόλις, ἑτέρα δὲ Αἰγόσθενα ὀνομαζομένη Sed utroque loco urbis nomen leviter cenſeo eſſe corruptum: veram lectionem nobis reſervavit Stephanus, uti liquet ex urbe Phocidis, & nomine gentili ex Polybio in medium producto, quod tamen hodie apud Hiſtoricum non exſtat.

[56] Ἀρκάδιος δὲ Αἰγοσθένειαν αὐτὴν φησὶ, καὶ Φωκίδα πόλιν.] Ptolemæus quoque Ægoſtheneam mediterraneam Phocidis urbem agnoſcit lib. III. cap. XV.

[57] Αἴγουσα, νῆσος Λιβύης, κατὰ Λίβυας λεγομένη Κατρία.] Promiſcue ſcribitur nomen inſulæ, nunc Αἴγουσα, nunc Αἴθουσα ſed ſcriptionem cum θ longe præferrem, & ita olim ſcripſerat Plinius lib. III. cap. VIII: optime enim convenit cum Κατρία, uti obſervavit eruditiſſimus Bochartus. Αἴθουσα derivari poſſet ab αἴθω ardeo, incendo; & Κατρία a Phœnicio ſive Hebraico קטר Kathar, quod *incendere* ſignificat, & de ſuffitibus proprie dicitur.

[58] Αἴγυπτος, καὶ ἡ χώρα, καὶ ὁ ποταμός.] Non eſt nobis animus totius Ægypti regionis deſcriptionem in hoſce commentarios rejicere: qui illud deſiderat Melam, Plinium, Herodotum, Diodorum, Strabonem & alios ſcriptores legat, qui accuratiſſime ejus ſitum, incolarum mores & quicquid habeat memorabile, ob oculos ponent. Nugantur profecto Grammatici omnes qui Αἴγυπτον conantur derivare παρὰ τὸ αἴθω, τὸ καίω: οἱ γὰρ ἄνθρωποι μελανόχροοι εἰσὶν ἐκ τῆς σφοδρᾶς τοῦ ἡλίου φορᾶς: vel alio inepto modo, quem apud Euſtath. legimus. Mihi autem videtur compoſita ex αἶ pro αἶα, ἡ γῆ, & Γυπτὸς, quod fit à Κυπτὸς pro Κόπτος, q. d. αἶα τῆς Κόπτου. Fuit in Ægypto hæc urbs Κόπτος Ptolemæo teſte Nomi Coptici metropolis ſub 26 latitudinis gradu, & longitudinis 62 ſita: cujus etiam meminit Strabo lib. XVII. Joſephus & alii. Neque hoc eſt inſolens in regionum nominibus, ut ab urbe principe & metropoli univerſa regio ut provincia nomen habeat. Stephanus hic refert fluvium quendam Ægyptum appellatum fuiſſe, ſub quo nomine ab Homero Nilus deſcribitur Odyſſ. Δ.

Πρὶν γ' ὅτ' ἂν Αἰγύπτοιο διιπετέος ποταμοῖο.

Στῆσα δ' ἐν Αἰγύπτῳ ποταμῷ νέας ἀμφιελίσσας.

Et ita etiam Odyſſ. P. verſu 427. locus in hanc rem egregius eſt apud Etymologici magni auctorem in voce Αἴγυπτος. Ὁ γὰρ Νεῖλος, πρότερον Αἴγυπτος ἐκαλεῖτο σημαίνει δὲ τρία. τὴν χώραν, ὡς τὸ, Αἰγυπτίους δ' ἐν θυμῷ ἄνωγε. τὸν ποταμὸν τὸν Νεῖλον, ὡς τὸ· Στῆσα δ' Αἰγύπτῳ ποταμῷ νέας. Καὶ Αἴγυπτος ὁ δικτυος ποταμὸς. τὴν παρὰ τοῦ Θεολόγου τὴν ἁμαρτίαν, ὡς ἐν τῷ, Αἰγύπτιον τὴν πικρὰν τῆς ἁμαρτίας. Sed Ægyptus de fluvio maſculini, & de regione fœminini generis eſt, uti obſervant Grammatici.

[59] Ὡς Χάραξ, Βήλου παῖς ὢν, καὶ Ἀερίας, τῆς καὶ Ποταμίτιδος, βασιλεύσας ἔτη τεσσαράκοντα τρία.] Sanam profecto non haberet mentem, qui affirmaret hunc locum eſſe ſanum & integrum, ſine ulla dubitatione vox Αἰγύπτιος ante Βήλου παῖς excidit, & de imperii annis ſcriptores non conveniunt, quos Stephanus auctoritate Characis ſtatuit μγʹ ſive XLIII, & Euſebius ἑξ LXVIII. Locus exſtat in Theſauro temporum, quem tamen tranſcribere libet ex Seldeno de Diis Syris, qui cum fortaſſis ope codd. MSS. valde auxit & emendavit Ῥαμεσσῆς ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ, ὁ Αἴγυπτος καλούμενος ἐβασίλευσεν Αἰγύπτου ἔτη ξηʹ μετονομάσας τὴν χώραν Αἴγυπτον τῷ ἰδίῳ ὀνόματι, ἥτις πρότερον Μεστραία, παρ' Ἕλλησι δὲ Ἀερία ἐλέγετο. Sed numeri facili librariorum lapſu confunduntur & corrumpuntur. Suidas etiam refert ab Ægypto hanc regionem dictam eſſe, cujus verba tam miſere ſunt affecta & depravata ut vix in integrum reſtitui queant. Αἴγυπτος. ὄνομα κύριον· καὶ ἡ χώρα τῶν Αἰγυπτίων. ὅτι ἀφικόμενος ὁ Ῥαμεσσῆς, ὁ υἱὸς Βήλου, τοῦ καὶ Διὸς, εἰς Μεστραίαν, ἐβασίλευσε τῶν ἐκεῖ. ὃν μετωνομάσαμεν Αἴγυπτον, ἀφ' οὗ καὶ Αἴγυπτος ἡ χώρα. *Ægyptus. nomen proprium: & Ægyptiorum regio. Quum Rhameſſes, qui filius Beli & Jovis nepos fuit, in Meſtraam perveniſſet, incolis imperavit, quem mutato nomine Ægyptum appellamus.* Si ita hic locus legatur, eum vere, aut certe in ſpeciem ſanaveris.

[60] Δεινοὶ πλέκειν τοι μηχανὰς Αἰγύπτιοι.] Æſchylo hunc verſum attribuit Scholiaſtes Ariſtophanes ad Nebulas, pag. 187. Voſſianus codex: Δεινοὶ πλέκειν τὰς μηχανὰς Αἰγύπτιοι. Vide Euſtathium ad Dionyſium pag. 35. & Eraſmi Adagia.

[61] καὶ αἰγυπτιάζειν, τὸ πανουργεῖν, καὶ δόλια A καὶ ὕπουλα πράττειν. τὸ θηλυκὸν, Αἰγυπτία, καὶ τὸ Αἰγύπτιον. [62] ἐκλήθη δὲ Μύαρα ἡ χώρα ὑπὸ Φοινίκων, [63] καὶ Ἀερία, [64] καὶ Ποταμίτις, [65] καὶ Ἀετία, ἀπό τινος Ἰνδοῦ Ἀετοῦ. [66] τὸ ἐθνικὸν, ὅσον ἀπὸ τοῦ ὁμοίου, Ἀετιδεὺς, [67] ὡς B Ἀεριεύς. [68] ὅσον δ' ἀπὸ τοῦ ἐγχωρίου, Ἀετίτης. [69] ἀλλὰ καὶ Ὠγυγία ἐκαλεῖτο, καὶ [70] Ἑρμοχύμιος.

Hinc & αἰγυπτιάζειν, id eſt fraudulenta, vaſra & ſubdola facere. In fœminino eſt Ægyptia, & in neutro Ægyptium. Sed à Phœnicibus regio appellata fuit Myara, & Aeria, & Potamitis, & Aetia ab Aeto quodam Indo. Hinc fit gentile, quod ex ſimilitudine alterius formatur, Actienſis, uti Aerienſis: ſed formâ vernaculâ Actites dicitur. Enimvero olim etiam Ogygia, & Hermochymius,

[61] Καὶ Αἰγυπτιάζειν, τὸ πανουργεῖν &c.] In hac ſignificatione etiam reperitur apud Etymologum. Αἰγυπτιάζειν, τὸ πανουργεῖν ἢ σκευωρεῖν πολλάκις. Et Ægyptios tali ingenio fuiſſe præditos teſtatur etiam Theocritus Idyll. 15.

- - - - - οὐδεὶς κακοεργὸς
Δαλεῖται τὸν ἰόντα παρέρπων Αἰγυπτιστί. Hoc eſt:
- - - - - Nemo maleficus
Lædit amplius viatorem, doloſè ſubiens more Ægyptio.

Ad quæ verba ita commentatur Scholiaſtes πανοῦργοι γὰρ τὸ λοιπὸν ... Αἰγυπτίων ... Vide etiam Scholia in Ariſtophanis Nebulas & ſacra Cereris celebrantes. Sed præterea αἰγυπτιάζειν etiam neutralem habet ſignificationem, uti apud Lucianum in Lapithis. Καὶ ἀνάπαυσαι συγχωρηθεὶς διεξελθεῖν, Αἰγυπτιάζων τῇ φωνῇ.

[62] Ἐκλήθη δὲ Μύαρα ἡ χώρα ὑπὸ Φοινίκων.] Cum vox Μύαρα non ſit Phœnicia, hic locus in mendi ſuſpicionem venit, quare & ipſum ſollicitavit Ger. Joh. Voſſius lib. 1. de origine & progreſſu Idololat. qui pro Μύαρα reponeret Μέσαρα, ſed cum tali nomine nuſquam Ægyptus appelletur merito nobis ſuſpectum videtur, & fortaſſis legendum eſt Μεσραία, quod occurrit apud Euſebium, atque Suidam, quorum loca ſupra produximus & emendavimus, & facili negotio ex Hebraico fonte מצרים *Mſrajim* deduci poteſt.

[63] Καὶ Ἀερία.] Vide Euſtathium ad Dionyſium de ſitu orbis pag. 35. & noſtras obſervationes ad vocem Ἀερία.

[64] Καὶ Ποταμίτις.] Ita reſcripſimus ex aliis editionibus pro καὶ Ποταμίτης, quod male Xylandri exhibet editio, ſupra in hac voce ipſe Stephanus inquit, τῆς δὲ Ποταμίτιδος ... Vide & Euſtath. ad Dionyſ. loco ſupra citato.

[65] Καὶ Ἀετία, ἀπό τινος Ἰνδοῦ Ἀετοῦ.] Exiſtimo Stephanum, ex loco aliquo ſcriptoris antiqui male percepto, errorem hic errare turpiſſimum, ſtatuentem regionem Ægyptum Aetiam ab Indo quodam Aeto inſignitam fuiſſe. imo miror hunc errorem eruditiſſimum Theſſalonicenſium Archiepiſcopum ſubſcriptorem inveniſſe, qui in ſuis ad Dionyſium commentariis pag. 35. ita ſcribit Ἐκλήθη δέ ποτε καὶ ἡ τῆς ἱστορίας ἡ τοιαύτη χώρα, καὶ Ἀερία, καὶ Ποταμία, καὶ Αἰθιοπία, διὰ τοὺς ἐκεῖ Αἰθίοπας, ... καὶ μὴν δὲ Ἀετία ἀπό τινος Ἰνδοῦ Ἀετοῦ κληθεῖσα. Merum profecto illud eſt commentum, quod Euſtathius tranſcripſit ex noſtro, & in tota antiquorum turba nemo reperitur, qui unquam affirmaverit hoc nomine regionem Ægyptum appellatam fuiſſe. ſed ex Diodoro conſtat fluvium Ægyptum ſive Nilum ob velociſſimum rapidiſſimumque aquarum impetum olim Aquilæ nomen habuiſſe, ita enim ille lib. primo Τούτοις δ' ὄντων ... τὸν Νεῖλον φασὶ κατὰ τὴν τοῦ κυνὸς ἐπιτολὴν (ἐν ᾗ μάλιστα εἴωθε πληροῦσθαι) ῥαγέντα κατακλύσαι πολλὴν τῆς Αἰγύπτου. καὶ μάλιστα ταύτην ... ἧς Προμηθεὺς εἶχε τὴν ἐπιμέλειαν, διαφθαρέντων δὲ σχεδὸν ἁπάντων τῶν κατὰ ταύτην τὴν χώραν. τὸν δὲ Προμηθέα διὰ τὴν λύπην κινδυνεῦσαι ἐκλιπεῖν τὸν βίον ἑκουσίως. διὰ δὲ τὴν ὀξύτητα δὲ τὴν βίαν τοῦ κατενεχθέντος ῥεύματος τὸν ποταμὸν ἀετὸν ὀνομασθῆναι. *Dum his illi occupati tenentur, Nilus, ajunt, ſub canis Sirii ortum (quando impleri ſolet maxime) ruptis aggeribus magnam Ægypti partem inundatione ſubmerſit, eamque graviſſime, cui Prometheus cum imperio præerat, adeo ut omnes propè homines diluvio abſumerentur. Parumque abfuit, quin ſponte doloris impatientia vitam Prometheus abdicaſſet. Et tum à ſubito irruptionis impetu & undarum violentia nomen Aquila fluvius accepit.* Et deinde paucis interjectis lineis ita loquitur. Τὸν δὲ ποταμὸν ἀρχαιότατον μὲν ὄνομα σχεῖν Ὠκεανόν, ὅς ἐστιν Ἑλληνιστὶ Ὠκεανός. ἔπειτα, διὰ τὸ ῥεῦμα ... ἀετὸν ... φασὶν αὐτὸν ὀνομασθῆναι, ὕστερον δ' Αἴγυπτον. *Fluvio antiquiſſimum nomen erat Oceames, quod Græce ſonat Oceanus. Poſt ob eruptionem Aquila dictus, deinde Ægyptus.*

[66] Τὸ ἐθνικὸν, ὅσον ἀπὸ τοῦ ὁμοίου, Ἀετιδεύς.] Horum verborum ſenſum ſimillimis Stephani verbis delinire poſſumus. In voce Ἀβρότονον ita habit. Τὸ ἐθνικὸν ἐκ τοῦ ἐγχωρίου ... ὡς γὰρ Ἄβυδος Ἀβυδηνὸς ... καὶ Γάργαρα Γαργαρεύς, οὕτως Ἀβροτονίτης. Sic etiam hoc loco Ἀετιδεὺς non vernaculâ formâ, id eſt τῷ τύπῳ ἐγχωρίῳ, ſed ex ſimilitudine aliorum formatum eſt, nam uti Αἰθάλη gentile habet Αἰθαλιδεύς, Ἀργεία Ἀργειαδεύς, ſic Ἀετία habet Ἀετιδεύς.

[67] Ὡς Ἀεριεύς.] Neque hoc gentile habet vernaculam ſuam formam, quæ eſſet Ἀερίτης, uti Stephanus in voce Ἀερία dixit, qui præterea addit, incolas etiam Ἀερίους appellari.

[68] Ὅσον δ' ἀπὸ τοῦ ἐγχωρίου, Ἀετίτης.] Hæc jam eſt vernacula & ſolita regioni forma, uti nos docet Stephanus in voce Ἄζιλις, ubi ita inquit: ὅτι τὸ ... ὁ τύπος ... Λιβύων ... Αἰγυπτίων εἰς της λήγει.

[69] Ἀλλὰ καὶ Ὠγυγία.] Fortaſſis Ægyptus ita fuit appellata, quia hæc regio omnium antiquiſſima habetur. Nam magiſtri Græci πᾶν τὸ ἀρχαῖον, ὠγύγιον φασί. Vide Heſychium, Suidam atque alios.

[70] Ἑρμοχύμιος.] Non debet hæc vox emendari, quemadmodum aliqui inter doctos tentarunt, qui pro Ἑρμοχύμιος ſubſtituerant Ἑρμοχήμιος, non conſiderantes veram hujus vocis etymologiam. Non enim componitur ex Ἑρμῆς & Χημία ſive Χημεία (licet Ægyptus quoque Χημία ſive Χημεία ab antiquis dicta ſit) ſed componitur ex Ἑρμῆς & Hebraica חום *chum nigredo*, occurritque aliquoties in trigeſimo Geneſeos, ubi de coloribus pecudum Labanis & Jacobi agitur, adjectaque Græcorum terminatione habes Ἑρμοχύμιος, quaſi diceres, *Mercurii nigrum ſolum.* Luculenter teſtatur Diodorus, Mercurium apud Oſiridem in magna æſtimatione fuiſſe: ab ipſo gentem edoctam eſſe multò accuratius loqui, variarum quoque rerum nova didiciſſe nomina. eundem inveniſſe ſcribendi legendique artificium; ſacrificiaque & religioſos ritus docuiſſe, itemque ſiderum curſus obſervaſſe. In ejus igitur honorem, qui tam neceſſaria incolis impartivit, Ægyptum, antea *Chymiam* dictam, *Hermochymiam* dixerunt: Hinc eſt quod hodie apud Heſychium corrupte legatur. Ἑρμοχύμιος γῆ, ἡ Αἴγυπτος τὸ πρότερον οὕτως ἐκαλεῖτο. Cum legendum ſit Ἑρμοχύμιος γῆ: *Id eſt Mercurii nigra terra, ita Ægyptus antea appellabatur.* Ut autem minimè dubiis argumentis rem confirmemus Plutarchum teſtem producamus, qui in libro de Iſide ita loquitur. Ἔτι τὴν Αἴγυπτον ἐν τοῖς μάλιστα μελάγγειον οὖσαν, ὥσπερ τὸ μέλαν τοῦ ὀφθαλμοῦ, Χημίαν καλοῦσι. *Ægyptum adhuc, cujus ſolum maximè nigrum eſt, uti nigrum illud quod eſt in oculo, Chemiam vocant.* Sed pro Χημίαν reſcribendum puto Χυμίαν, nam ab Hebraico חום *chum nigredo* non rectè Χημία deducitur: Et quandoquidem hoc vocabulo Plutarchus Ægyptii ſoli nigredinem indicare voluerit, pro certo eſt ſtatuendum, non Χημίαν, ſed Χυμίαν, quod ſit ex Hebraico חום, ab ipſo fuiſſe ſcriptum. Hac de cauſa Græci hanc regionem Μελάμβωλον appellarunt, uti hoc commate teſtatur Stephanus & apud Phavorinum legitur. Μελάμβωλος, μελανόγειος, Αἴγυπτος μελίγειος, &c. quod etiam Virgilius libro IV. Georgicor. hoc verſu expreſſit, cum inquit,

Et viridem Ægyptum nigra fœcundat arena.

Præterea non tantum terra Ægyptia nigra erat, ſed & aquam tali colore Homerus commemorat Odyſſ. Δ. verſu 358. ubi de Ægypto loquitur.

Ἐν δ᾽

μιος, ⁷¹ καὶ Μελάμβωλος, καὶ ⁷² Ἡφαιστία. A ⁷³ ἔστι δὲ καὶ ἄλλη Αἴγυπτος μικρά.

ΑἼΓΥΣ ⁷⁴, πόλις Λακωνική, ⁷⁵ ὡς Εὐφορίων. ὁ πολίτης Αἰγύτης, ⁷⁶ ὡς Παυσανίας. Λυκόφρων δὲ τὸ ἐθνικὸν Αἰγύος, τὸ θηλυκὸν λέγων οὕτω, B

⁷⁷ Καὶ πάντα τλήσεσθ' οὕνεκ' Αἰγύας κυνός.
Τῆς θηλύπαιδος, καὶ τριάνορος κόρης.

ὁ λόγος περὶ Ἑλένης Λακωνικῆς οὔσης, καὶ ἄρρενα μὴ τεκούσης ⁷⁸ τῷ Μενελάῳ, καὶ Ἀλεξάνδρῳ, Δηϊφόβῳ γαμηθείσῃ. Θεόπομ- C πος δὲ Αἰγυΐας αὐτούς φησιν.

ΑἸΓΩΝΕΙΑ, πόλις Μηλιέων, Λυκόφρων.

Ὧν οἱ μὲν Αἰγώνειαν ἄθλιοι πάτραν.

⁷⁹ καὶ Ἑκαταῖος. Ῥιανὸς ἑκκαιδεκάτῃ, Αἰ- D γώνην αὐτὴν λέγει. τὸ ἐθνικὸν, Αἰγωνεύς.

ΑἸΓΩΣΤΙΣ, πόλις Λοκρίδος, ἢ τόπος, ἢ χωρίον ἐντὸς τῆς πόλεως, ὡς Ἐπαφρόδιτος. ὁ πολίτης, Αἰγωστίτης.

ΑἸΔΗ-

mius, & Melambolus, & Vulcania vocabatur. Eſt autem quoque alia parva Ægyptus.

ÆGYS, oppidum Laconicum, de quo Euphorion. Oppidani inde Ægytæ dicuntur, uti Pauſanias teſtatur. Lycophron vero gentile facit Ægyus, & fœminium inde ita appellans.

Et omnia perficies propter Ægyam canem,
Femini-puerperam, & triviram puellam.

Loquitur de Helena Laconica, quæ, Menelao, Alexandro & Deiphobo nupta, nullam prolem maſculam peperit. Theopompus vero illos Ægyenſes nominat.

ÆGONEA, urbs Melienſium, uti Lycophron auctor eſt,

Quorum quidem Ægoneam miſeri patriam.

Et ita etiam Hecatæus. Rhianus vero lib. XVI. eam Ægonen nominat. Gentile, Ægonenſis.

ÆGOSTIS, oppidum Locridis, vel locus, vel caſtellum intra urbem, uti Epaphroditus perhibet. Oppidanus inde Ægoſtites.

ÆDE-

Ἐν δὲ λιμὴν εὔορμος, ὅθεν τ' ἀπὸ νῆας ἐΐσας
Ἐς πόντον βάλλουσιν, ἀφυσσάμενοι μέλαν ὕδωρ. Id eſt:
In ea autem portus portuoſus, unde naves æquales
In pontum deducimus, poſtquam hauſerimus nigram aquam.

Inter varia aquæ epitheta, quibus Homerus utitur, illud ipſi minus familiare fuit, nam ſemel adhuc occurrit Iliad. B, ubi Æſepum Lyciæ amnem deſcribit. Non eſſet profectò boni, multo minus divinioris ingenii poetæ, epithetis promiſcuè & ſine ratione uti, quibus plerumque veræ rerum imagines ob oculos ponendæ, & lectorum animis infigendæ ſunt. Sed quid evidentius quam quod Joſ. 19: 26. & Jer. 2: 18. hic fluvius *Schicor* vel *Sihor* a nigrore appelletur, ex eo quod turbidus ſit & nigricans, ob limum quem advehit ſecum ex Æthiopiæ partibus hinc Græcis vocatus fuit Μέλας teſte Plutarcho & Euſtath. in Dionyſ. atque etiam veteribus Latinis *Melo*, ut tradunt Feſtus & Servius. Enimverò, idem illud, quod de terra & aqua Ægyptia affirmamus, de incolis probari poteſt, qui corpora ex ardore ſolis nigriora habent, uti liquet ex hoc ſenario, Χρόαν δὲ τὴν σὴν ἀλ...ν λαμπρὰ φλογὶ Αἰγυπτιώσει: Id eſt, *Cutem tuam ſol flammeus Ægyptiam reddet*, hoc eſt, nigram more Ægyptiorum. Hinc apud Heſychium legimus. Αἰγυπτιώσαι, μελᾶναι· *Denigrare, ſive atrum reddere.* Sed Salmaſius iſthoc loco ſcribendum cenſet Αἰγυπτιῶσαι, μελᾶναι. Quod ibitum propriè ſignificaret, *nigrum reddere uti ſolum Ægyptiacum eſt*, nam non poteſt formari tale verbum ab Αἰγύπτιος, ſed ab Αἴγυπτος, & tali forma etiam apud Phavorinum legitur: Αἰγυπτιῶσαι μελᾶναι ἢ ἐπιχρῶσαι, verum ſi ſcribendum eſſet Αἰγυπτιάσαι, libenter concederem illud ab Αἰγύπτιος formari debere. Ex hiſce autem omnibus ſatis apparet, nulla hac in voce Ἐρημόχωμος emendatione opus eſſe, cum non duntaxat *ſolum*, ſed etiam *aqua* & *incolæ* atro colore tincti ſint.

⁷¹ Καὶ Μελάμβωλος.] Sic exhibent omnes vulgati codices & ſcripti: ſed legendum eſſe καὶ Μελάμβωλος vel pueris, qui extremis labris hujus linguæ elementa deguſtarunt, eſt manifeſtum. Suidas, Μελάμβωλος· μελάγγειος. Αἴγυπτος ἐκαλεῖτο. Vide etiam Phavorinum.

⁷² Ἡφαιστία.] Illud nomen habet a Vulcano qui Græcè Ἥφαιστος dicitur. Cum Mercurius in Ægypto regnaſſet & obiiſſet, Vulcanus regnum ſuſcepit, & regionem de ſuo nomine Ἡφαιστίαν, q. d. Vulcaniam, nominavit, teſtibus Diodoro, Suida aliiſque.

⁷³ Ἔστι δὲ καὶ ἄλλη Αἴγυπτος.] In lib. Notit. fit mentio de peculiari Ægypti regione in Ægypto, qui eam in ſex provincias dividit, uti annotavit Ortelius in Theſauro Geographico. Hanc ſi non intelligat Stephanus, intelliget procul dubio regiunculam Peloponneſi cujus meminit Pauſanias in Arcadicis & noſter in voce Ἦλις.

⁷⁴ Αἴγυς, πόλις Λακωνική.] Codex Voſſ. Αἴγος πόλις Λακωνική. Sed res eodem redit. De origine urbis nihil conſtat. verum a quibus fuerit deleta legimus apud Pauſaniam, cujus locum mox producam.

⁷⁵ Ὡς Εὐφορίων.] Auctor ſatis notus quique paſſim à Stephano allegatur, hic quidem ſine libri nomine, ſed aliis locis libri plerumque nominantur.

⁷⁶ Ὡς Παυσανίας.] Locus, quem reſpicit Epitomator, ubi hujus oppidi cives Αἰγῦται appellantur, extat in Laconicis hiſce verbis. Ἀγησίλαος δὲ παῖς ἔσχεν Ἀρχέλαον. ἐπὶ τούτου Λακεδαιμόνιοι πολέμῳ κρατήσαντες πόλιν τῶν περιοικίδων ἐξηνδραποδίσαντο Αἴγυν, ὑποπτεύσαντες ὡς οἱ Αἰγῦται φρονοῦσι τὰ Ἀρκάδων. Χάριλλος δὲ ὁ τῆς ἑτέρας οἰκίας βασιλεὺς συνεξεῖλεν ὁμοῦ Ἀρχελάῳ τὴν Αἴγυν. *Ageſilaus Archelaum filium ſibi ſucceſſorem reliquit. Dum hic regnaret, Lacedæmonii unam de finitimis urbibus, Ægyn nomine, bello ſubactam exciderunt, Ægytarum ad Arcades defectionem metuentes. In ea urbe excindenda operam tulit Archelao Charilaus ex altera familia rex.*

⁷⁷ Καὶ πάντα τλήσεσθ' οὕνεκ' Αἰγύας κυνός.] Aliter hic verſus in editionibus Lycoph. legitur, nempe: καὶ πάντα τλήσεσθ' οὕνεκ' Αἰγαίας κυνός. Sed Steph. lectionem veram eſſe putat Meurſius ad Lycophronem pag. 272; ubi tamen nullam ſuæ opinionis rationem allegat. Non ſumus certi an non Stephanus in mendoſum Lycophronis locum inciderit. Qua de cauſa nihil mutarem, niſi aliunde lux affulgeat. Nam vox Αἰγαία ſano ſenſu de Laconica dici poteſt, quæ olim hoc nomine fuit inſignita, uti notum eſt ex Strabone, lib. VIII. Pindari Scholiaſta ad Iſthm. Euſtathio in Homerum & Dionyſium aliiſque. Et hinc Helena (quæ alias Laconica appellatur, uti infra a Stephano, ὁ λόγος περὶ Ἑλένης Λακωνικῆς οὔσης) a Virgilio lib. 1. Æneid. *Argiva* dicitur.

Munera præterea Iliacis erepta ruinis
Ferre jubet, pallam ſignis auroque rigentem,
Et circumtextum croceo velamen acantho
Ornatus Argivæ Helenæ.

Et nugatur profectò Servius ad illum locum, cum dicit Helenam à vicinitate Argivam appellari.

⁷⁸ Τῷ Μενελάῳ, καὶ Ἀλεξάνδρῳ, Δηϊφόβῳ γαμηθείσῃ.] In levi mendo cubat hic locus. vel enim conjunctio καὶ ante Δηϊφόβῳ tranſponenda videtur, vel ante Δηϊφόβῳ talis copula excidit.

⁷⁹ Καὶ Ἑκαταῖος. Ῥιανὸς ἑκκαιδεκάτῃ.] Fortaſſis reſcriben-

Αἴδηψος[80], πόλις Εὐβοίας. [81]Στράβων ἐννάτῳ. κεῖται δὲ κατὰ Αἴδηψον τῆς Εὐβοίας, ὅπου τὰ θερμὰ λουτρὰ Ἡρακλέους. [82]ἦν δὲ καὶ σιδηρᾶ, καὶ χαλκᾶ μέταλλα κατὰ Εὔβοιαν. [83]Καλλίμαχος Δαιδάλῳ, A

B Ἐν δὲ λάχαινε μὲν ἔργα σιδήρου.

οἱ γὰρ Εὐβοεῖς σιδηρουργοὶ καὶ χαλκεῖς ἄριστοι. Ἐπαφρόδιτος δὲ μαρτυρεῖ, [84]ἐκεῖ χαλκὸν πρῶτον εὑρεθῆναι. [85]καὶ πρῶτοι χαλκὸν ἐκεῖ ἐνεδύσαντο οἱ Κούρητες, οἱ μετὰ Διὸς ἐλθόντες. οὓς φύλακας τῆς νήσου, καὶ τοῦ ἱεροῦ [86]τῆς Ἥρας C κατέλιπεν. ἀφ' οὗ οἱ Χαλκιδεῖς ὠνομάσθησαν. ὁ πολίτης, Αἰδήψιος. [87]Καλλίμαχος Ἑκάλῃ,

[88]Ἄρκιος ἢ χείρεσσιν ἑλὼν Αἰδήψιον ἄορ.

Αἰδούσιοι[89], σύμμαχοι Ῥωμαίων πρὸς τῇ Κελτικῇ Γαλατίᾳ, Ἀπολλόδωρος ἐν D Χρονικῶν δ.

Αἰζική, Θρᾴκης μέρος, Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ.

Αἰθαία,

ÆDEPSUS, urbs Eubœæ, uti Strabo lib. IX. teſtatur. Eſt vero ſita juxta Ædepſum Eubœæ, ubi Herculis balnea calida exiſtunt. Sed in Eubœa etiam erant ferrea & ænea metalla. Callimachus in Dædalo.

Ubi quidem ferri opera fodiebat.

Eubœenſes enim optimi ſunt fabri ferrarii & ærarii. Teſtatur autem Epaphroditus, æs ibi primo inventum fuiſſe. Atque illic Curetes, qui cum Jove venerant, primi ære induebantur; quos ibi cuſtodes inſulæ, templique Junonis reliquit. Hinc eſt quod Chalcidenſes nominati ſint. Civis Ædepſius dicitur. Callimachus in Hecale.

Arcius qui manibus Ædepſium enſem prehendit.

ÆDUSII, Romanorum ſocii juxta Celtogalatiam, uti Apollodorus in IV. Chronicorum teſtatur.

ÆZICA, pars Thraciæ; auctore Hecatæo in Europa.

ÆTHÆA,

ſcribendum eſt: ὅπου ὁ Εὐρυσθεύς. Ῥωμαῖος δὲ ἑρμηνεύων, Αἰγαῖον αὐτὸ λέγει. Et ſic conſtabit ſenſus.

80 Αἴδηψος, πόλις Εὐβοίας.] Salmaſius in Schedis Palatinis, & nos in codice Voſſiano invenimus, Αἴγηψος, πόλις Εὐβοίας. Sed ob literarum ordinem vulgata lectio videtur præferenda. Et ſic etiam infra pro Αἰδήψιον ἄορ exhibent Αἰγήψιον ἄορ.

81 Στράβων ἐννάτῳ.] Deſumpſit hunc locum ex libro nono. Sed idem Strabo in Eubœæ campo Lelanto aquas calidas ſcribit erumpere ad ſanandos morbos aptas, non longe a Chalcidenſium urbe. Ὑπέρκειται δὲ τῆς τῶν Χαλκιδέων πόλεως τὸ Ληλάντιον καλούμενον πεδίον, ἐν δὲ τούτῳ θερμῶν τε ὑδάτων εἰσὶν ἐκβολαὶ πρὸς θεραπείαν νόσων εὐφυεῖς, οἷς ἐχρήσατο καὶ Σύλλας Κορνήλιος ὁ τῶν Ῥωμαίων ἡγεμών. Verum male apud Ptolem. lib. III. cap. XV. hic locus Αἴδιψος dicitur, & etiam apud Plut. in vita Syllæ: Διατρίβοντος δ' αὐτοῦ περὶ Αἴδιψον, ἐχρῆτο τοῖς θερμοῖς ὕδασι, ῥᾳθυμῶν ἅμα καὶ συνδιημερεύων τοῖς περὶ τὸν Διόνυσον τεχνίταις. Quem locum Xylander emendavit. Sed inſuper apud eundem Plutarchum multo fœdior mendum occurrit lib. IV. Sympoſ. quæſtione tertia, ubi hic Eubœæ locus profligatiſſime Γαλήψος dicitur. Τῆς Εὐβοίας ὁ Αἴδηψος, οὗ τὰ θερμὰ χωρίον ἐστὶν αὐτοφυὲς, πολλὰ ἔχον ὄντως ἄξια ἀπολαύσεως. Optime novi in Thracia eſſe Galepſum, ſed hoc non ſine nullus quod ſciam, in Eubœa locus obſervatur, quare procul dubio apud Plutarchum Αἴδηψος eſt reſtituendum. & ita etiam in libro de Amore fraterno ubi Ἐδηψὸς excuſum eſt.

82 Ἦν δὲ καὶ σιδηρᾶ καὶ χαλκᾶ μέταλλα κατὰ Εὔβοιαν.] Fortaſſis Epitomator alludit ad locum Strabonis, quem paſſim ſequitur, qui extat lib. X. Καὶ μέταλλον δ' ἦν ἐν ἀρχῇ ποὺ χαλκοῦ καὶ σιδήρου κοινὸν, ὅπερ οὐχ ἱστοροῦσιν ἄλλαχοῦ, συμβαίνειν. νυνὶ μέντοι ἀμφότερα ἐκλέλειπται. *Mirabile etiam metallum æris & ferri commune ibi fuit, quale negant alibi extitiſſe, nunc utrumque intercidit.* Idem de hiſce metallis teſtatur Plutarchus in libello de Oraculorum defectu, cujus locum infra hoc eodem tmemate producam.

83 Καλλίμαχος Δαιδάλῳ.] MSS. Καλλίμαχος Δαιδάλῳ. Non diſtinguit auctor inter Callimachum Cyrenæum & Callimachum Grammaticum de quibus apud Suidam & Athenæum lib. III.

84 Ἐκεῖ χαλκὸν πρῶτον εὑρεθῆναι.] Vide Stephanum in voce Χαλκίς, cujus verba Euſtathius compilavit in Παρεκβολαῖς ad lib. II. Hom. Iliad. pag. 279.

85 Καὶ πρῶτοι χαλκὸν ἐκεῖ ἐνεδύσαντο.] Hinc diſcimus quo loco ſe Curetes armaverint, quod apud Mythologos non paſſim eſt obvium. Eos autem armatos ſaltaſſe teſtantur Strabo lib. X. Τούτους δ' ὀνομάζει Κούρητας νέους τινὰς, ἐνόπλιον κίνησιν μετ' ὀρχήσεως ἀποδιδόντας. *Curetas autem appellabant juvenes quoſdam, qui in armis ſaltarent.*

86 Τῆς Ἥρας.] Salmaſius in MSS invenit, τῆς Ῥέας. & exiſtimat ita eſſe legendum, uti ad oram ſui codicis obſervavit. Qui fabulam novit de hac lectione non ambiget.

87 Καλλίμαχος Ἑκάλῃ.] Etymologici magni auctor: Ἑκάλη, ἡρωΐς. εἰς ἣν καὶ ποίημα ἔγραψε Καλλίμαχος. Idem poema & auctor etiam Athenæo citantur lib. ſecundo.

88 Ἄρκιος ἢ χείρεσσιν ἑλὼν Αἰδήψιον ἄορ.] Ita conſtanter habet libri ſcripti & editi, ſed quiſnam hic *Arcius* fuerit, non facile dixerim, cum nemo antiquorum, quod ſciam, ejus meminerit. Ego autem puto locum eſſe mendoſum, & legi debere:

Ἀκρίσιος χείρεσσιν ἑλὼν Αἰδήψιον ἄορ.

Acriſius hic Mythologicis ſatis eſt cognitus, de quo legendi omnino Apollodorus, Hyginus, Pauſanias, Ovidius, aliique: Fortaſſis idem hic erit de quo apud Plinium legimus lib. VII. cap. LVI. *Clypeos invenerunt Prœtus & Acriſius inter ſe bellantes. ſive Chalcus Athamantis filius.* Per Αἰδήψιον ἄορ intelligi debere exiſtimo mucronem vel gladium Euboicum, qui aquæ tinctura durabatur. quod genus enſium deſcripſit Plutarchus in libro de Oraculorum defectu, hiſce verbis: Καὶ μεταλλικὰ, τὰ μὲν ἐξηρημωμένοις γεγονότας κενοὺς, ὡς τὸ περὶ τὴν Ἀττικὴν ἀργυρῖτιν, τὸ δὲ ἐν Εὐβοίᾳ χαλκῖτιν, ἐξ ἧς ἐδημιουργοῦντο τὰ ψυχρῇ βαφῇ τῶν ξιφῶν, ὡς Αἰσχύλος εἴρηκε.

Λαβὼν γὰρ αὐτόθηκτον Εὐβοϊκὸν ξίφος. Hoc eſt.

Jam metalla quædam prorſus exinanita jacent; ut in Attica ſectura argentaria, & in Eubœa æris vena, ex quo cudebantur gladii, qui aquæ tinctura durabantur, quorum ſic meminit Æſchylus.

Sumens acutum mucronem Euboicum manu.

Idem Plutarchus ejuſmodi gladio Brutum comparavit. ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν, ὥσπερ τὰ ψυχρῇ βαφῇ τῶν ξιφῶν, σκληρὸν ἐκ φύσεως, καὶ οὐ μαλακὸν ὑπὸ λόγου τὸ ἦθος. *Cæterum ille gladiorum inſtar qui candentes, frigida extincti ſunt, duris preditus natura non ex literarum cultura mollibus moribus.*

89 Αἰδούσιοι, σύμμαχοι Ῥωμαίων.] Exiſtimo Stephanum intelligere Æduos, quorum ſitus accurate deſcribit Ptolemæus lib II. cap. VIII. Ἀπὸ ἀνατολῶν δὲ τῶν Ἀρβερνῶν μέχρι τῆς αὐτῆς ἀρχῆς ἐκ τροπῆς τοῦ Ῥοδανοῦ ποταμοῦ, τὸ τῶν Αἰδούων ἔθνος. Non immerito Stephanus eos συμμάχους τῶν Ῥωμαίων appellat, quos Strabo lib. IV Romanorum cognatos nuncupat. Οἱ δὲ Ἔδουοι καὶ συγγενεῖς Ῥωμαίων ὠνομάζοντο, καὶ πρῶτοι τῶν ταύτῃ προσῆλθον πρὸς τὴν φιλίαν καὶ συμμαχίαν. Hinc apud Tacitum legimus lib. II. Annal. ubi de Æduis loquitur *Quia ſoli Gallorum fraternitatis nomen cum populo Rom. uſurpant.* Ad quem locum vide quæ Lipſius obſervavit. Lege & Cæſarem de bello Gallico lib. I. Lucanum lib. I. Sidonium Apoll. lib. VII. epiſt. VII. & alios.

ΑἸΘΑΙΑ, πόλις Λακωνικῆς μία τῶν ἑκατόν. [90] Φιλόχορος ἐν Ἀτθίδος τρίτῳ. [91] τὸ ἐθνικὸν, Αἰθαιεὺς, Θουκυδίδης πρώτῃ. A

ΑἸΘΑΛΗ [92], νῆσος Τυρσηνῶν. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. ἔοικε δὲ κεκλῆσθαι [93] διὰ τὸ σίδηρον ἔχειν, τὸ ἐν Αἰθάλῃ τὴν ἐργασίαν ἔχοντα. [94] Φίλιστος δὲ ἐν ε Σικελικῶν Αἰθαλίαν αὐτὴν καλεῖ, καὶ Ἡρωδιανὸς, καὶ Ὧρος. [95] Πολύβιος δ' ἐν τριακοστῇ τετάρτῃ λέγει Αἰθάλειαν τὴν Λῆμνον καλεῖσθαι, [96] ἀφ' ἧς ἦν ὁ Γλαῦκος, εἷς τῶν τὴν κόλλησιν σιδήρου εὑρόντων. δύο γὰρ ἦσαν. οὗτος μὲν Σάμιος, ὅς τις καὶ [97] ἔργον ἀοιδιμώτατον ἀνέθηκεν ἐν Δελφοῖς, ὡς Ἡρόδοτος. ὁ δ' ἕτερος Λήμνιος, ἀνδριαντοποιὸς διάσημος, [98] ἐκαλεῖτο δὲ οὕτως ἡ πόλις, ἴσως ἐκ τῶν ἀναδιδομένων τοῦ Ἡφαίστου κρατήρων. D ἐκεῖ B C

ÆTHÆA, oppidum Laconicum, unum ex centum, uti Philochorus in tertio Atthidis teſtatur. Gentile Æthæenſis, apud Thucydidem primo.

ÆTHALE, inſula Tyrſenorum auctore Hecatæo in Europa. Videtur autem ita à ferro appellata, quod in hac inſula conficitur. Philiſtus vero Sicular. rerum lib. v, eam Æthaliam vocat, ut & Herodianus & Orus. Aſt Polybius in lib. XXXIV. inquit, Lemnum Æthaleam nominari, ex qua Glaucus erat, unus ex illis, qui ferri conglutinationem invenerunt. Quippe duo erant, iſte quidem Samius, quique Delphis opus illud celeberrimum dedicavit, uti Herodotus tradidit. Alter vero erat Lemnius, inſignis ſtatuarius. Sed fortaſſis urbs ita vocabatur ab erumpente fumo ex Vulcani officinis. Hæc

[90] Φιλόχορος ἐν Ἀτθίδος τρίτῳ.] Hujus ſcriptoris liber ſecundus citatur in dictione Ἄρειος πάγος. Vide Voſſium de Hiſt. Græc. lib. I. cap. XVIII.

[91] Τὸ ἐθνικὸν Αἰθαιεὺς, Θουκυδίδης πρώτῃ.] Non ita gentile apud Thucydidem formatum reperio, ſed ſine diphthongo in ſecunda ſyllaba. Ἐν ᾡ καὶ Εἵλωτες αὐτοῖς, καὶ τῶν περιοίκων Θουριᾶταί τε, καὶ Αἰθεεῖς, ἐς Ἰθώμην ἀπέστησαν. *In quo Helotes, & ex limitaneis Thuriatæ & Atheenſes, Ithomen ſucceſſerunt.* Quis autem veram ſervaverit lectionem, tute ipſe judicabis.

[92] Αἰθάλη, νῆσος Τυρσηνῶν.] Græcis ſcriptoribus hæc inſula, quæ ſita eſt contra Populonium urbem Hetruriæ, à qua 10 vel 12 mill. paſſ. abeſt, dicitur Αἰθάλη, ſic legimus apud Ptolemæum lib. II cap primo. Straboni lib v, & Diodoro lib. IV. Αἰθαλία appellatur. Latinis auctoribus dicitur *Ilua.* Plinius lib. III. cap VI. *Ilua cum ferri metallis, circuitu centum millia, à Populonia decem, à Græcis Æthalia dicta.* Vide etiam Livium lib. XXX. Silium lib. VIII. & Virgil. lib. X. Latinum illud nomen videtur factum ex Græco: Latini enim mutant θ in B, pro οὖθαρ dicunt *uber* & ἐρυθρὸς, detracto ε fit *ruther* & inde *ruber*, & ex αἴθω videtur *albus* factum. Deinde etiam mutant αι Diphthongum in I, adeo ut ex Αἰθάλη fit *Ibla*, & per μετάθεσιν τῶν στοιχείων, *Ilba* & inde *Ilua*: imo ex *Ilba* videtur factum nomen *Elba*, quod etiamnum hodie obtinet, & jam inde à temporibus Gregorii magni obtinuit, qui Dialogor. lib III cap XI Populonium oppidum memorat XII. *milibus diſtans ab Elba inſula.*

[93] Διὰ τὸ σίδηρον ἔχειν] Omnes ſcriptores quos præcedenti commentario percenſuimus de ferri metallis mentionem faciunt. Illud duntaxat ex Rutilii Itinerario addam.

Occurrit Chalybum memorabilis Ilua metallis;
Qua nihil uberius Norica gleba tulit.
Non Biturix largo potior ſtrictura camino:
Nec qua Sardonio ceſpite maſſa fluit.
Plus confert populis ferri fœcunda creatrix
Quam Tarteſſiaci glarea fulva Tagi.

[94] Φίλιστος δὲ ἐν ε Σικελικῶν, Αἰθαλίαν &c.] Jam alios auctores produximus, qui eodem prorſus modo hanc inſulam appellabant. De Philiſto rer. ſicular. ſcriptore præſtanti imo lege Voſſium de Hiſt. Græc. lib. I. cap. VI. Sed puto hic debere ſcribi Αἰθάλειαν, nam infra in formatione gentilium inquit, τὸ ἐθνικὸν, ἐκ τοῦ Αἰθάλεια Αἰθαλεύς, ὡς Ζιδεύς· ἐκ δὲ τοῦ Αἰθάλη Αἰθαλίτης. Adeo ut ab Αἰθαλία, qua voce Philiſtus utitur, gentile non deduxerit. Verum poſtquam hæc typographo exhibueram in Voſſ. cod. hanc vocem ita exaratam reperi, ut eam jam conceperam. Ariſtoteles in Mirabil. etiam hanc inſulam Αἰθάλειαν nominat. Ἐν δὲ τῇ Τυρσηνίᾳ λέγεταί τις νῆσος Αἰθάλεια [illegible], ἐν ᾗ ἐκ τοῦ αὐτοῦ μετάλλου [illegible] χαλκὸς [illegible]. [illegible] *Apud Etruriam inſula fertur eſſe nomine Æthalia, in qua ex iiſdem metallis antea æs erutum fuerit, unde omnia ænea vaſa apud illos conflata eſſe tradunt.*

[95] Πολύβιος δ' ἐν τριακοστῇ τετάρτῃ λέγει Αἰθάλειαν τὴν Λῆμνον καλεῖσθαι.] Et tam præclari magni auctor teſtatur Lemnum Αἰθάλειαν appellatam fuiſſe. Αἰθάλη ἐκαλεῖτο ἡ Λῆμνος. ἴσως διὰ τὸ ἀναδίδοσθαι αἰθάλην, ἐκ τῶν Ἡφαίστου χαλκείων. Hinc nomen habere, etiam infra Stephanus perhibet, cujus locum mox emendabimus.

[96] Ἀφ' ἧς ἦν ὁ Γλαῦκος, εἷς τῶν τὴν κόλλησιν σιδήρου εὑρόντων. δύο γὰρ ἦσαν. οὗτος μὲν Σάμιος &c.] Vel hic locus in graviſſimo mendo cubitat vel parum conſiderate ſcripſit Stephanus ex Herodoti lib. primo hunc Glaucum, qui ſolus omnium ferri compactionem ſive conglutinationem invenit, nunc *Lemnium*, & nunc *Samium* fuiſſe. Herodotus manifeſte affirmat ipſum *Chium* fuiſſe, ita enim ſe habent ejus verba. Ἀλυάττης δὲ ὁ Λυδὸς τὸν πρὸς Μιλησίους πόλεμον διενείκας, μετέπειτα τελευτᾷ, βασιλεύσας ἔτεα ἑπτὰ καὶ πεντήκοντα. ἀνέθηκε δὲ, ἐκφυγὼν τὴν νοῦσον, δεύτερος οὗτος τῆς οἰκίης ταύτης, ἐς Δελφοὺς κρητῆρά τε ἀργύρεον μέγαν, καὶ ὑποκρητηρίδιον σιδήρεον κολλητὸν, θέης ἄξιον διὰ πάντων τῶν ἐν Δελφοῖσι ἀναθημάτων. Γλαύκου τοῦ Χίου ποίημα. Et licet à partibus Stephani ſtet Suidas, qui narrat à Glauco quodam *Samio* qui primus ferri conflationem invenit, dimanaſſe proverbium Γλαύκου τέχνη (quod de iis dicitur, qui facile rem aliquam conficiunt) nihilominus tamen omnes ſcriptores antiqui contra eos militant. Athenæus lib. V. qui ſine ulla dubitatione eundem Herodoti locum, quem hic innuit Stephanus, conſuluit, etiam perhibet hunc Glaucum *Chium* fuiſſe, ita enim inquit. Ἡγήσανδρος δὲ ὁ Δελφὸς ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ ὑπομνήματι ἀνδριάντων καὶ ἀγαλμάτων, Γλαύκου φησὶ τοῦ Χίου τὸ ἐν Δελφοῖς ὑπόστημα, οἷον ἐγγυθήκην σιδηρᾶν, Ἀλυάττου ἀνάθημα, οὗ ὁ Ἡρόδοτος μνημονεύει. *Hegeſander Delphus, in libro cui titulus eſt, Commentarius ſtatuarum & imaginum, ſcribit, Glauci Chii Delphis opus eſſe engythecæ ferreæ ſimile, Alyattis donarium, cujus meminit Herodotus.* Neque ab Herodoto & Athenæo diſſentit Pauſanias qui in Phocicis ita ſcribit. Τῶν δὲ ἀναθημάτων ἃ οἱ βασιλεῖς ἀπέστειλαν οἱ Λυδῶν, οὐδὲν ἔτι ἦν αὐτῶν εἰ μὴ σιδηροῦν μόνον τὸ ὑπόθημα τοῦ Ἀλυάττου κρατῆρος. τοῦτο Γλαύκου μέν ἐστιν ἔργον τοῦ Χίου, σιδήρου κόλλησιν ἀνευρόντος. *Ex tam multis, quæ Apollini miſerunt Lydorum reges, donis, reliquum jam nullum eſt, præter ferream Halyattis crateræ baſim. Eam fecit Glaucus Chius, qui primus ferri artem ferruminandi excogitavit.* Vide etiam Euſebium & Scaligeri in eum commentarii.

[97] Ἔργον ἀοιδιμώτατον.] Omnes ſummopere laudant hujus Glauci opus, ſed qua in re ejus præſtantia erat ſita, nemo expreſſit niſi Athenæus, referens Hegeſandrum illud Delphis vidiſſe, libro ſupra citato: quique illud ideo ſpectatu dignum exiſtimabat, quia in eo animalcula quædam inſecta, & puſillæ plantæ torvo cælatæ erant.

[98] Ἐκαλεῖτο δὲ οὕτως ἡ πόλις, ἴσως ἐκ τῶν ἀναδιδομένων τοῦ Ἡφαίστου κρατήρων.] Manifeſte hic nonnulla deſiderantur, licet

ἐκεῖ γὰρ ἀνωμολόγηται ταῦτα. τὸ ἐθνικὸν ἐκ τῆς Αἰθαλεια, Αἰθαλεύτης, ὡς Ζελεύτης. [99] ἐκ δὲ τῆς Αἰθάλη, Αἰθαλίτης, ὡς Σινωπίτης, Ἰοππίτης. δύναται [1] τὸ Αἰθαλίτης ἀντὶ τῆς Χῖος. [2] οὕτω γὰρ ἡ Χῖος ἐλέγετο. καὶ οἱ πολῖται, Αἰθαλεῖς.

A Hæc enim ibi in confeſſo ſunt. Gentile ex Athalea, eſt Æthaleutes, uti Zeleutes; verum ex Æthale, fit Æthalita, uti Sinopita, Joppita. Poteſt etiam Æthalita ſumi pro aliquo ex Chio; ita enim Chius olim appellabatur. Et Cives Æthalenſes dicuntur.

B

ΑἸΘΑΛΊΔΑΙ [3], δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς, ἀπὸ Αἰθαλίδου. καὶ ὁ δημότης, Αἰθαλίδης. [4] οἱ δὲ, Αἰθαλεῖς τοὺς δημότας. τὸ θηλυκὸν, Αἰθαλίς. [5] τὸ τοπικὸν, Αἰθαλιδῶν. ἐς Αἰθαλιδῶν. ἐν Αἰθαλιδῶν.

ÆTHALIDÆ, populus Leontidis tribus, qui ab Æthalida nomen habet. Et Æthalides tribulis vocatur. Quidam vero tribules etiam Æthalenſes appellant. Fœmininum eſt Æthalis. Locale, ex Æthalidis, ad Æthalidas, in Æthalidis.

C

ΑἸΘΗ'Ρ [6], ὁ ὑπὲρ τὸν αἰθέρα πεπυρωμένος τόπος. [7] λέγεται καὶ θηλυκῶς. τὸ παράγωγον, αἰθέριος, καὶ αἰθερία. [8] καὶ τοῦ αἰθέρος, αἰθερίτης.

ÆTHER, locus ſupra aëra inflammatus, quæ etiam in fœminino genere ita dicitur. Derivativum eſt Ætherius, Ætheria. Et à genitivo Ætheris, Ætherites factum eſt.

ΑἸΘΙΚΊΑ [9], ὡς Κιλικία, [10] Θεόπομπος τεσσαρακοστῇ ἐννάτῃ Φιλιππικῶν. τὸ ἐθνικὸν, [11] Αἴθικες, ὡς Κίλικες. ἐν Θετταλίᾳ δὲ ᾤκουν ἐν τῷ Πίνδῳ ὄρει. [12] Μαρσύας δὲ μέσον τῆς Τυμφαίας, καὶ Ἀθα-

D ÆTHICIA, uti Cilicia, auctore Theopompo, rerum Philippicar. lib. XXXIX. Gentile Æthices, ut Cilices. Habitabant autem iſti in Theſſalia, in monte Pindo: quamquam Marſyas regionem hanc mediam inter Tymphæam & Atha-

licet ita in ſcriptis & vulgatis codicibus legatur: Si mei arbitrii res foret hunc locum tali modo reſtituerem. Ἐκαλεῖτο δὲ οὕτως ἡ πόλις, ἴσως ἀπὸ τῶν ἀναδιδομένων αἰθαλῶν, ἐκ τοῦ Ἡφαίστου κεραμείου. Hanc veriſſimam hujus loci lectionem eſſe evincitur ex Etymologici magni auctore, apud quem ita legitur. Αἰθάλη ἐκαλεῖτο ἡ Λῆμνος. ἴσως ἀπὸ τῶν ἀναδιδομένων αἰθαλῶν, ἐκ τοῦ Ἡφαίστου χαλκείου. In Lemno eſſe graviſſimas ignium & vaporum eruptiones nemo dubitat, & hæc eſt cauſa, quod Vulcanus in eam e cœlo delapſus fingatur, ὅτι πῦρ ἐκεῖ γῆθεν ἀνεδίδοτο αὐτόματον, quia olim ibi è terra erumpebat ſpontaneus ignis, ut ſcribit Euſtathius ad Iliad. A pag. 158. Hinc apud Lycophronem legimus,

---- πεφλέγοντας γυῖα Λημνίῳ πυρί.
Adurens igne membra Lemnio.

Et Seneca in Hercule Oetæo verſu 1359.

Quæ tanta nubes flamma Sicanias vomit?
Quæ Lemnos ardens?

Et ignis iſte Lemnius maximè erumpebat è monte Moſychlo, de quo apud Heſychium legimus & Nicandrum in Theriacis verſu 472. Ad quem locum etiam Scholiaſtam vide.

[99] Ἐκ δὲ τῆς Αἰθάλη Αἰθαλίτης, ὡς Σινωπίτης, Ἰοππίτης.] Sic habent omnes editiones: In Voſſiano codice τὸ Ἰοππίτης non legitur, quod fortaſſis ibi excidit.

[1] Τὸ Αἰθαλίτης ἀντὶ τῆς Χῖος.] Hoc loco Χῖος eſt ὁ τῆς Χίου πολίτης. ἀπὸ τῆς Χίος regulariter fieret Χιεὺς, verum κοινῶς fit Χῖος, uti Δῖος.

[2] Οὕτω γὰρ ἡ Χῖος ἐλέγετο.] Chium dictam fuiſſe Æthaliam docet Plinius lib. V. cap. XXXI. *Par claritate ab ea diſtat XCIII. M paſſuum, cum oppido Chios libera, quam Æthaliam Ephorus priſco nomine appellat.*

[3] Αἰθαλίδαι, δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς.] Simili modo apud Harpocrationem: aſt apud Suidam legimus: Αἰθαλίδης Δῆμός ἐστιν Αἰθαλεῖδαι τῆς Λεοντίδος φυλῆς, ὁ δὲ φυλέτης Αἰθαλείδης.

[4] Οἱ δὲ, Αἰθαλεῖς τοὺς δημότας.] Qui tali modo populares nuncupant, non deducunt illud nomen à voce Αἰθαλίδαι vel Αἰθαλεῖδαι, ut eſt apud Stephanum & Harpocrationem. & Suidam, ſed à vocabulo Αἰθαλιά; tali enim appellatione hæc tribus ab Heſychio inſignitur. Αἰθαλιά, δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς.

[5] Τὸ τοπικὸν, Αἰθαλιδῶν &c.] Codex Voſſianus: τὰ τοπικὰ, Αἰθαλιδῶν ἐς Αἰθαλιδῶν &c. Quæ lectio omnino videtur præferenda. Sed exiſtimo poſt, τὰ τοπικὰ præpoſitionem excidiſſe, & debere legi, τὰ τοπικὰ ἐκ Αἰθαλιδῶν. Sæpiſſime tali modo, nempe à genitivo plurali addendo præpoſitionem, localia ex Atheniehſium Demis formantur. Vide in vocibus Βάτη, Ἐχελίδαι, Εὐπυρίδαι & aliis locis.

[6] Αἰθὴρ, ὁ ὑπὲρ τὸν αἰθέρα πεπυρωμένος τόπος.] Hic locus Salmaſio de mendo eſt ſuſpectus, qui ad oram ſui codicis ſcripſit debere legi: Αἰθὴρ, ὁ ὑπὲρ τὸν ἀέρα πεπυρωμένος τόπος. Heſychius: Αἰθέριος, Αἴριος, ὁ ὑπὲρ τὸν ἀέρα ὄντος.

[7] Λέγεται καὶ θηλυκῶς.] Non rectè, ut obſervat Salmaſius ad marginem ſui libri, αἰθὴρ fœminino genere dicitur, ſed αἴθρα & hunc in finem locum ex Simmiæ Rhodii Alis in medium produxit; cujus verba ita ſonant: ὅσ' ἔρπει δι' αἴθρας χάος τε. *Quæcunque nunc peragrant aeris regionem & Chaos.* Alia quædam ad hunc locum annotavit vir incomparabilis, ſed vetuſtate & ſitu adeo ſunt exeſa, ut ea legere nequeam. Verum parum conſiderate hæc ſcripſit vir ille ſummus, nam apud Pindarum & alios poetas ſæpius genere fœminino hæc vox occurrit. In principio Olymp. ſic canit.

μηκέθ' ἁλίου σκόπει	*ne amplius ſole conſidera*
ἄλλο θαλπνότερον	*aliud fovens ius*
ἐν ἁμέρᾳ φαεινὸν ἄστρον	*interdiu lucidum aſtrum,*
ἐρήμας δι' αἰθέρος.	*deſertum per ætherem.*

Sic etiam Ode XIII. Αἰθέρος ψυχρᾶς. Nem. Od. H. ἀπὸ ὑγρᾶς αἰθέρος. Et apud Sophoclem in Oedipo Tyr. οὐρανίαν δι' αἰθέρα.

[8] Καὶ τοῦ αἰθέρος.] Hoc loco ſubintelligendum eſt τῆς γενικῆς uti monet Salmaſius in ſuo codice. Sed legendum videtur: καὶ ἐκ τοῦ αἰθέρος γενικῆς, αἰθερίτης.

[9] Αἰθικία.] An hæc vox de regione, an vero de urbe aliqua debeat accipi, non exprimit Epitomator, ſed quia eam comparat cum nomine regionis, eam quoque hic pro regione accipiendam puto. Urbem tamen hoc nomine commemorat Strabo libro ſept. circa finem.

[10] Θεόπομπος.] Quam plurimis in locis hic auctor à Stephano allegatur: nunc libri titulum expreſſit, quod alias quandoque omittit. De eo Vide Voſſium in ſyntagmate de Hiſtor. Græcis lib. I. cap. VII.

[11] Αἴθικες.] Hanc gentem Stephanus collocat in Theſſalia, & ibi in monte Pindo, Marſyas vero inter Tymphæam & Athamaniam: a quo non diſſentit Strabo lib. VII. eundem huic genti ſitum adſcribens, inter Athamanes & Tymphæos. Μολοττοί τε καὶ Ἀθαμᾶνες καὶ Αἴθικες, καὶ Τυμφαῖοι, καὶ Ὀρέσται, Παρωραῖοί τε καὶ Ἀτιντᾶνες, οἱ μὲν πλησιάζοντες τοῖς Μακεδόσι μᾶλλον, οἱ δὲ τῷ Ἰονίῳ κόλπῳ.

[12] Μαρσύας.] Tres hoc nomine hiſtorici extiterunt: Sed quemnam horum intelligat Stephanus dictu eſt difficillimum. Vide Voſſium de Hiſt. Græc. lib. I. cap. X.

Ἀθαμανίας κεῖσθαί φησι τὴν χώραν. [11] τὸ δὲ A ἔθνος ἐπιεικῶς παράβολόν τε καὶ βάρβαρον, καὶ λῃστείας ἐπιεικῶς προσκείμενον.

ΑἸΘΙΟΨ, ὡς Κίλιξ.

[14] Αἰθίοπες, τοὶ διχθὰ δεδαίαται ἔσχατοι ἀνδρῶν. B

οὐ γὰρ ἀληθὴς [15] ὁ Ὑψικράτης λόγος, ὡς οὐδὲν εἰς οψ λήγει παρ' Ὁμήρῳ, εἰ μὴ τὸ Καλαυροψ. [16] εἰσὶ δὲ καὶ τὸ οψ, καὶ τὸ μεροψ. λέγεται καὶ Αἰθιοπία γυνή. [17] Εὐριπίδης Ἐρεχθεῖ, C

Αἰθιοπίαν νιν ἐξέσωσας ἐπὶ χθόνα.

καὶ Αἰθιοπίς, [18] ὁ αὐτὸς ἐν Ἀρχελάῳ,

Αἰθιοπίδος γῆς ἡνίκα τακῇ χιών.

καὶ Αἰθιοπεύς, ἀπὸ τοῦ Αἰθιοπηΐδος. ἐξ οὗ τὸ Αἰθιοπῆας [19] παρ' Ὁμήρῳ. [20] τὴν γὰρ Αἰθιοπίαν D γῆν πρώτην φασὶ παγῆναι. [21] πρῶτοι δὲ θεοὺς ἐτίμησαν, καὶ νόμοις ἐχρήσαντο. [22] ὀνομάζουσι δὲ τοὺς αἰτίους τούτων Μίθραν καὶ Φλεγύας, ἄνδρας

A Athamaniam jacere dicat. Gens eſt audaciæ projectæ & barbara, latrociniiſque ſupra modum dedita.

ÆTHIOPS, uti Cilix.

Æthiopes, qui biſariam diviſi ſunt, ultimi hominum. B

Itaque non eſt verum quod Hypſicrates affirmat, nullum apud Homerum nomen extare, quod in οψ deſinat, niſi Καλαυροψ: reperiuntur autem & οψ, vox; & μεροψ, vocem diviſam habens. Dicitur etiam Æthiopia fœmina, uti eſt apud Euri- C pidem in Erechtheo,

Ipſam Æthiopiam in terra incolumem conſervaſti.

Et Æthiopis, uti idem in Archelao habet.

Æthiopidis regionis tum nix liqueſcat.

Et Æthiopeis, quod ab Æthiopeeus; & inde D apud Homerum illud Αἰθιοπῆας. Ferunt regionem Æthiopiæ primam excultam fuiſſe, ejuſque incolas primos omnium Deos coluiſſe, & legibus uſos fuiſſe: Mithram & Phlegyam genere

[11] Τὸ δὲ ἔθνος, ἐπιεικῶς παράβολόν τε, καὶ βάρβαρον.] Ingenium & mores hujus gentis non [illegible] ex Mu- [illegible] ſed quia hæc gens [illegible], etiam viciniæ gentes inde [illegible]. nam de Tymphæis legimus apud Heſychium, cujus locus cum ſit corruptus, ita eſt reſtituendus. Τυμφαῖον ἔθνος, ἄγριον ἔθνος. λέγει δὲ περὶ τὰς Θεσπρωτίας. Nam Tymphe Theſprotiæ mons eſt, de quo, præter alios, noſtrum Epitomatorem vide. Et ab antiquis etiam ſcriptoribus Theſſala gens eſt decantata, & veneficiis & præſtigiis præ cæteris infamis: hinc Theſſala mulier, Theſſala vox, & Theſſala portenta.

[14] Αἰθίοπες, τοὶ διχθὰ &c.] Extat hic Homeri verſus Odyſſ. A. verſu 23. Sed in hodiernis editionibus legitur:

Αἰθίοπας, τοὶ διχθὰ δεδαίαται, ἔσχατοι ἀνδρῶν.

[15] Ὁ Ὑψικράτης λόγος.] Hujus Grammatici meminit Aulus Gellius lib. XVI Noctium Att. cap. XII. *Idque dixiſſe ait Hypſicratem quempiam Grammaticum, cujus libri ſunt [illegible] ſuper his, quæ a Græcis accepta ſunt.* Vide & Varronem lib. IV de Lingua Lat. Fuit etiam Hypſicrates Amiſenus [illegible], de quo legimus apud Lucianum in Macrobiis, & Tatianum in oratione ad gentes.

[16] Εἰσὶ δὲ καὶ τὸ οψ, καὶ τὸ μεροψ.] Imperitiam hujus Grammatici hiſce verbis refutat, ſtatuentis nullum apud Homerum nomen reperiri, quod in οψ deſinat, niſi Καλαυροψ, illud enim Iliad. Ψ legimus verſu 845

Ὅσσον τίς τ' ἔῤῥιψε καλαύροπα βουκόλος ἀνήρ.

Verum præter οψ & μεροψ jam Stephano allegata, reperiuntur apud poetam alia inſuper nomina in οψ deſinentia. νωροψ invenitur Iliad. B Η Ν Π & quam pluribus aliis in locis. ἐνοψ extat Odyſſ. Φ verſu 144. αἶθοψ Iliad. Δ & aliis innumeris locis. Fortaſſis & plura, ſi quis Homerum evolveret, occurrerent.

[17] Εὐριπίδης Ἐρεχθεῖ.] Hæc fabula hodie non extat, citatur tamen ab aliis citatur, ab Heſychio in [illegible]. Et in Etymologico magno legimus in voce Ἄσιαις. [illegible] Ἀσιαφόρος εἶπε, παρῳδῶν τὸ ἐξ Ἐρεχθέως Εὐριπίδου.

[18] Ὁ αὐτὸς ἐν Ἀρχελάῳ.] Hujus fabulæ meminit Pindari Scholiaſt. pag. 173.

[19] Παρ' Ὁμήρῳ.] Innuit Epitomator locum Homeri, quem habemus Iliad. A verſu 423

Ζεὺς γὰρ ἐς Ὠκεανὸν μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας
Χθιζὸς ἔβη κατὰ δαῖτα. - - -
Jupiter enim in Oceanum ad inculpatos Æthiopas
Heri profectus eſt ad convivium.

[20] Τὴν γὰρ Αἰθιοπίαν γῆν πρώτην φασὶ παγῆναι.] Ingens ſemper inter Ægyptios & Æthiopiæ incolas, qui ſub meridie [illegible], de antiquitate certamen fuit, uti narrat Diodorus lib. primo. Si Æthiopes primi extiterint, neceſſario ſequitur, eos ante omnes terram excoluiſſe. Sed hanc litem decidit Moſes, ubi inquit *Meſraim genuiſſe Ludæos*, ſive Æthiopes. Non dubitamus primos homines ex Armeniæ montibus fuiſſe profectos, in quibus arca ſubſtiterat, ad auſtri regiones paulatim deveniſſe, & per Aſſyriam, Babyloniam, Syriam & Ægyptum, denique in Æthiopiam uſque penetraſſe. Itaque locorum ſitus poſtulat, ut Ægyptus prior culta & habitata fuerit.

[21] Πρῶτοι δὲ θεοὺς ἐτίμησαν.] Cum præcedenti commentario negaverim eos primos terram coluiſſe, neceſſario ſequitur nec ipſos primum Deum coluiſſe. Nugantur igitur Mythologi, qui Arcadibus attribuunt, quod ante alios ſupremum numen coluerint. Hyginus Fab. CCLXXIV. *Arcades res divinas primi Diis fecerunt.*

[22] Ὀνομάζουσι δὲ τοὺς αἰτίους τούτων, Μίθραν καὶ Φλεγύας.] Primos in Æthiopia legiſlatores appellat Mithram & Phlegyam: ſed nunquam, quod ſciam, Mithra accipitur pro legiſlatore [illegible], quod ab Æthiopibus colitur. Hoc nomine *Solem* apud Perſas cultum noverunt omnes. Strabo lib. XV. Τιμῶσι καὶ ἥλιον, ὃν καλοῦσι Μίθραν. Heſychius Μίθρας, ὁ ἥλιος παρὰ Πέρσαις. Μίθρας, ὁ πρῶτος ἐν Πέρσαις θεός. Plutarchus etiam horum ſententiam in medium produxiſſet, qui apud Perſas *Bonum genium* ſtatuiſſent *Oromaſdem*, & *malum genium Arimanium*, mox addit: μέσον δ' ἀμφοῖν τὸν Μίθρην εἶναι, διὸ καὶ Μίθρην Πέρσαι τὸν μεσίτην ὀνομάζουσι. Hoc eſt: *Utriuſque autem medio Mithram eſſe: quia Mithram Perſæ mediatorem nominant.* Vide Xenophontem in Oeconomico, ubi Cyrum per Mithram tanquam ſummum & Deorum maximum jurantem introducit: Præterea Strabonem, & Julium Cæſarem in eundem Mithram proſaicam ſuam orationem, quam legere poſſunt, quibus Mythologia tanti ſunt. Hanc vocem ergo Romani a Perſis mutuarunt atque acceperunt, qui aliquando huic Mithræ ſummi numinis virtutes attribuerunt, dum ipſum omnipotentem, invictum, ſanctum, & quæ hujuſmodi ſunt plura, appellant. ex variis inſcriptionibus, quæ apud Gruterum pag. 34. & aliis locis leguntur, unicam tantum huc tranſcribemus, quæ ita ſe habet

OMNIPOTENTI
DEO. MITHRÆ
APPIUS. CLAUDIUS
TARRONIUS. DEXTER
V. C. DICAT.

Præterea Romani etiam Mithriaca ſacra celebrarunt, teſte Lampridio in vita Commodi, de quibus, quia alii explicarunt, nunc nihil dicemus. Imo Mithræ nomen tam univerſale fuit, ut quicunque illud agnoverint, locus in hanc rem nobilis extat apud Porphyrium de Nympharum antro, ubi inquit. Σπήλαιον τοίνυν ὁ ἀριθμὸς τῶν παλαιοτάτων περὶ τὰς

ὁδοὺς

ἄνδρας Αἰθίοπας τὸ γένος, [23] ὡς Φαβωρῖνος A
περὶ τῆς Αἰθιοπισσα, πλατύτερον ἐν τοῖς τῶν ἐθνικῶν προτεχνολογήμασιν εἴρηκεν.

nere Æthiopes, harum rerum auctores nominant, uti teſtatur Phavorinus de Æthiopiſſa. Sed latius ea de re in Apparatu ad Gentilia dictum eſt.

ΑἸΘΙΟ΄ΠΙΟΝ [24], χωρίον Λυδίας, παρὰ τὸν Ὕλλον, πλησίον τῆς Εὐρίπου. ἀφ᾽ οὗ ἡ Ἄρτεμις Αἰθιοπία. οἱ δὲ, ὅτι παρὰ τοῖς Αἰ- B
θίοψι διάγουσαν Ἀπόλλων ἤγαγεν αὐτήν. [25] οἱ δὲ, τὴν αὐτὴν τῇ σελήνῃ, παρὰ τὸ αἴθειν, ὡς Καλλίμαχος. οἱ δὲ, ὅτι ἡ αὐτή ἐστι τῇ Ἑκάτῃ, ἥ τις ἀεὶ δᾶδας κατέχει, [26] ὡς Ἐρατοσθένης.

ÆTHIOPIUM, oppidulum Lydiæ juxta Hyllum, prope Euripum, unde Diana Æthiopia dicitur; verum ſecundum quoſdam ita appellatur quod cum apud Æthiopas verſaretur, eam Apollo abduxerit: ſed ſecundum nonnullos παρὰ τὸ αἴθειν, id eſt, ab ardore, quod Luna ſit, ut Callimachus auctor eſt. Quidam quod ea Hecate ſit, quæ facibus uti exiſtimabatur, uti Eratoſthenes tradidit.

ΑἸΘΥΣΣΕΙ΄Σ, ἔθνος Λιβυκόν, [27] Μαρ- C
μαρίδαις πάροικον, ὡς Ῥιανός.

ÆTHYSSEI, gens Libyca, Marmaridis proxima, ut Rhianus perhibet.

ΑἸΚΑΛΟΝ, φρούριον τῆς Ἰταλίας, [28] Διονύσιος ἑκκαιδεκάτῳ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας.

ÆCALUM, Italiæ caſtellum, auctore Dionyſio, lib. XVI. de antiquitate Romana.

ΑἸΛΑΝΟΝ [29], πόλις Ἀραβίας, ἧς ὁ D
πολί-

ÆLANA, oppidum Arabiæ, cujus oppidanus

ναις ἱπποτρόφου θεοῖς ἀφιερώσαντες καὶ ἐν Κρήτῃ μὲν Κουρῆτες, Διὶ ἐν Ἀρκαδίᾳ δὲ Πανὶ Λυκαίῳ. καὶ ἐν Νάξῳ Διονύσῳ· πανταχοῦ δὲ ὅπου τὸν Μίθραν ἔγνωσαν, διὰ σπηλαίου τὸν θεὸν ἱλάσκοντο. *Antiquiſſimi mortalium, priuſquam templa excogitarentur, ſpecus & antra Diis conſecrarunt. & in Creta quidem Curetes Jovi: in Arcadia autem Lunæ & Pani Lyceo: & in Naxo Baccho: ubicunque vero Mithram agnoverant, eundem Deum ſpecubus ſacra fecerunt.* Sed alienam ſignificationem habet vox Mithra apud Apulejum lib. ultimo, uti viri docti exiſtimant, ubi pro ſummo ſacerdote ſumi volunt. Sed locus ita eſt legendus: *Ad iſtum modum deprecato ſummo numine, complexus Mithratum ſacerdotem, & meum jam parentem, colloque ejus multum oſculum inhærens, veniam poſtulabam, quod Deum condigne tantis beneficiis remunerari nequirem.* Sed hoc obiter addam, Mithram pro Sole apud Æthiopes non ſuiſſe cultum, ſiquidem *Aſſabinus* iiſdem idem ac Sol fuerit, uti colligimus ex Plinio lib. XII. cap. XIX. Ex hoc igitur Stephani loco obſervamus, Mithram & Phlegyam genere Æthiopes, primos in Æthiopia legiſlatores exſtitiſſe, qui, quoniam plerumque divulgarunt ejuſmodi homines cum aliquo numine collocutos fuiſſe, etiam divino honore ab imperito populo colebantur. De *Mithra* etiamque per orbem terrarum culto ſatis diximus, ſed qualis fuerit hic *Phlegyas* amplius deliberandum cenſeo, cum nemo antiquorum, quod ſciam, ejus mentionem fecerit. Verum cum certum ſit, quod nullum nomen apud Græcos in accuſativo ſingulari per ας deſinat, merito nobis illud eſt ſuſpectum: imo ſit tamen, non tamen illa terminatio erit ſana: lego itaque, νομοθετῆσαι δὲ τοῖς αὐτοῖς τούτοις Μίθραν καὶ Φλεγύαν.

[23] Ὡς Φαβωρῖνος περὶ τῆς Αἰθιοπίσσα, πλατύτερον ἐν τοῖς τῶν ἐθνικῶν προτεχνολογήμασιν εἴρηκεν.] Hæc ſunt corruptiſſima & profligatiſſima, imo ita hæc dicuntur, quaſi Phavorinus προτεχνολογήματα τῶν ἐθνικῶν conſcripſiſſet, quo profecto nihil ſtultius de hoc ſcriptore excogitari poteſt: attamen hunc locum ita accepit vir doctiſſimus in ſyntagmate ſuo de Hiſtoricis Græc. lib. II. cap. X. ubi agit de ſcriptis Phavorini a Stephano citatis. Verum hunc locum aliter interſtinctum & extritum Salmaſius in vetuſtiſſimis Palatinæ Bibliothecæ ſchedis, & nos in codice Voſſiano invenimus, ubi hunc in modum legebatur: Ὡς Φαβωρῖνος περὶ τῆς Αἰθιοπίσσα. πλατύτερον ἐν τοῖς τῶν ἐθνικῶν προτεχνολογήμασιν εἴρηται. Hæc veriſſima eſt hujus loci lectio, & illis verbis nihil puto deeſſe quam particulam δὲ, poſt vocem πλατύτερον. Quis autem iſta προτεχνολογήματα τῶν ἐθνικῶν conſignaverit, an Stephanus, an vero Epitomator, ad quæ lector remittitur, non exprimitur, & doctioribus dijudicandum relinquo, hoc tamen nego & pernego Phavorinum illorum auctorem fuiſſe. Illa autem vox προτεχνολογήματα non paſſim eſt obvia, & ingenuè fateor me illam in antiquis Græcorum ſcriptis nondum reperiſſe. Sed apud Hermogenem, Dionyſ. Hal. & alios exſtat τεχνολογεῖν. Et apud Alexandrum Aphrodiſ. ἐπὶ τῆς περὶ τοῦδε τεχνολογίας προτεχνολογίαν. Et alio loco ὥσπερ ἐν τοῖς περὶ τούτων προτεχνολογήμασι τινὰ χρήσιμα. Adeo ut προτεχνολογεῖν nihil aliud ſit, quam *ante artis traditionem artificiose aliquid præfari.* Hinc igitur deducitur προτεχνολόγημα, quod nihil aliud quam *præfationem de quadam arte* denotat. Et poſtea fortaſſis factum eſt, ut generalior vocis uſus ad quaslibet præfationes libris præfixas translatus ſit, & non inepte hoc loco de Stephani præfatione ſuo περὶ τῶν ἐθνικῶν operi intelligi poteſt.

[24] Αἰθιόπιον χωρίον Λυδίας.] Hujus loci ſitus eſt incertus: niſi cum Harpocratione & Suida dicamus in Eubœa ſitum eſſe. Harpocration: Αἰθιόπιον, ὄνομα χωρίου ἐν Εὐβοίᾳ. ac proinde vereor ne aut erret Stephanus, aut ſit corruptus; nam Euripus fretum eſt illud anguſtum inter Achaiam, & Eubœam. Sed turbas nobis excitant illud παρὰ τὸν Ὕλλον: Hyllus enim propriè Aſiæ minoris fluvius eſt, ex Phrygia ortum ducens, & in Hermum circa Lydiam defluens. Pro παρὰ τὸν Ὕλλον Salmaſius in Pal. codicibus invenit περὶ Ὕλλον. Totum ego Epitomatoris locum ita concinnarem: Αἰθιόπιον, χωρίον Εὐβοίας, παρὰ Δήλιον, πλησίον τοῦ Εὐρίπου. Delium enim oppidulum eſt prope Aulidem Bœotiæ portum, Eubœæ oppoſitum.

[25] Οἱ δὲ, τὴν αὐτὴν τῇ σελήνῃ.] Simili prorſus modo habemus apud Scholiaſt. Ariſtophanis ad Εἰρήνην. Ὁ μὲν γὰρ ἥλιος, Ἀπόλλων ἐνομίζετο· ἡ δὲ Ἄρτεμις σελήνη. Et Etymologici magni auctor: Ἄρτεμις, ἡ θεὸς, ἀπὸ τοῦ ἀέρα τέμνειν, ἢ τ. [illegible] αὐτὴ γάρ ἐστιν ἡ σελήνη.

[26] Ὡς Ἐρατοσθένης.] De prætantiſſimo hoc ſcriptore legendus omnino Voſſius de Hiſt. Græc. lib. I. cap. XVII.

[27] Μαρμαρίδαις πάροικον.] In codicibus Palatinis Salmaſius reperit Μαρμαρίδαις πάροικοι. In Aldina & Florentina editione ſimili modo exſtat. Sed Xylandri lectio videtur præferenda, Strabo lib. XVII: ἡ δ᾽ ἑξῆς ἐστι Κυρηναία, καὶ οἱ περιοικοῦντες βάρβαροι Μαρμαρίδαι. *Deinceps eſt Cyrenaica, & barbari circumhabitant Marmaridæ.* Et eodem libro: [illegible] Μαρμαρίδαι, καὶ τὸ Καταβαθμός. Sed libro ſecundo penultimam ſyllabam cum υ ſcripſit: πρὸς Αἰγύπτῳ μὲν Μαρμαρυδας, μέχρι τῆς Κυρηναίας. Sed forte hoc loco typographicum σφάλμα irrepſit.

[28] Διονύσιος ἑκκαιδεκάτῳ.] Quia hic Dionyſii Halicarnaſſenſis liber deſideratur, iis fruſtramur verbis, quæ Stephanus innuit, in cujus opere procul dubio extiterunt, quæ jam ab hac epitome exulant. Sed fortaſſis hic locus in mendo delitekit, & pro Αἴκαλον reſcribendum erit Αἰκυλᾶνον, cujus meminit Ptolemæus lib. III. cap. primo. Γερίνων πόλεις, αἱ εἰσιν ἀνατολικώτεραι Πικεντίνων καὶ Λυκανῶν. Ἀκυλωνία, Ἀβέλλινον, Αἰκυλᾶνον, Φερτένολον. Et Appianus lib. I. Civil. Σύλλας δ᾽ ἐς ἕτερον ἔθνος Γερινῶν μετεστρατοπέδευε, καὶ προσέβαλεν Αἰκυλᾶνον. Sed nihil certi poſſum ſtatuere, quia Caſtelli ſitum Epitomator non expreſſit accurate.

[29] Αἴλανον πόλις Ἀραβίας.] In ſcriptis codicibus urbis nomen eſt Αἴλανα; & ita hoc loco eſſe ſcribendum manifeſtè

πολίτης Αἰλανίτης. [10] τινὲς δὲ κόλπον Αἴλα φασί. [11] Γλαῦκος δὲ κώμην αὐτὴν λέγει ἐν Ἀραβικῶν τρίτῳ, τὴν πρὸς ἕω τῆς Αἴλας. [12] ὁ πολίτης, Αἰλανίτης.

ΑἼΛΙΑ, πόλις Παλαιστίνης, ἡ πάλαι Ἱεροσόλυμα, [13] ἀπὸ Αἰλίου Ἀδριανοῦ. ὁ πολίτης, Αἰλιώτης, ὡς Κασταλιώτης, Ἰταλιώτης. [14] τινὲς δὲ καὶ Αἰλιεῖς αὐτοὺς καλοῦσιν, ὡς [15] Εὐδαίμων ἐν τῇ Ὀρθογραφίᾳ [16] διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφων τὸ Αἴλεια, [17] καὶ τὸ Αἰλιεὺς διὰ τοῦ ι, ὡς τὸ Σίγειον φησὶ, Σιγιεύς. ἀλλὰ περὶ μὲν τοῦ Σιγείου καὶ Σιγιεὺς, δειχθήσεται ἐν τῷ οἰκείῳ. οὐ μέντοι ἔοικε τὸ παράδειγμα. εἰ γὰρ τοῦτο,

A danus Ælanita vocatur. Quidam vero ſinum Aïlam nominant. Ait Glaucus in tertio Arabicorum ait pagum eſſe, qui ad orientem Ailæ ſitus eſt. Ejus civis Ailita dicitur.

ÆLIA, urbs Palæſtinæ, quæ olim Hieroſolyma dicta fuit, ab Ælio Adriano nomen B habens. Ejus civis appellatur Æliotes, uti Caſtaliotes, Italiotes. Quidam vero eos Ælienſes nominant, uti Eudæmon in Orthographia, ſcribens Ælia cum ει diphthongo, & Ælienſis cum I, uti Σίγειον inquit, Σιγιεύς. C Sed de voce Sigeum & Sigeenſis proprio ſuo loco demonſtrabitur. Equidem non videtur illud exemplum eſſe hujus loci, nam ſi tale eſſet,

feſtè evincitur ex verbis quibuſdam, quæ in voce Ἄβαινα leguntur, ubi corrupte vulgati codices exhibent ὁ Ἀβαινίτης, ὡς Αἴλανα Αἰλανίτης, ſed indicavimus ibi neceſſario reponendum eſſe ὁ Ἀβαινίτης, ὡς Αἴλανα Αἰλανίτης. Variis modis hujus oppidi nomen a ſcriptoribus concipitur & exaratur, quemadmodum diſcimus ex Plinii lib. VI. cap. XXVIII. ubi omnia ejus ſitum demonſtrat. Plinii verba hæc tranſcribam, uti a Salmaſio ſunt emendata. *Sinus intimus in quo Laanitæ, qui nomen ei dedere. Regia eorum Adra, & in Sinu Leana, vel ut alii Ælana, nam & ipſum ſinum noſtri Ælaniticum ſcripſere: alii Ailaniticum, Artemidorus Elaniticum, Juba Leaniticum.* Ex hoc uno loco liquet, urbis nomen quatuor modis fuiſſe ſcriptum: alii enim ſcripſere Λαάνα, alii Αἴλανα, alii Αἰλάνα, alii Ἔλανα. Adeo ut hinc certo certius appareat, urbis nomen terminationem in ιον nequaquam habuiſſe. Sed apud Procopium rerum Perſicar. primo, hæc urbs Αἰλᾶς dicitur, ubi tamen Αἴλα ſcribendum cenſeo: Καὶ πόλις Αἰλᾶς καλουμένη πρὸς τῇ ταύτης ἀκτῇ ἐστι. Ita enim hoc ipſo themate à Stephano appellatur: τὴν πρὸς ἕω τῆς Αἴλας. Et à Strabone lib. XVI. ἐντεῦθεν δ' ὑπέρβασις λέγεται χιλίων διακοσίων ἑξήκοντα σταδίων εἰς Αἴλανα πόλιν ἐπὶ τῷ μυχῷ τοῦ Ἀραβίου κόλπου κειμένην. Et in Concilio Niceno ex Palæſtina provincia ſubſcripſit Petrus Epiſcopus *Ailenſis*. Ad urbis ſitum quod attinet, ſciendum eſt, in Arabico ſinu duos alios eſſe μυχοὺς, id eſt, intimos receſſus, alterum verſus Ægyptum, alterum verſus orientem, qui ſe verſus Ægyptum fundit dicitur μυχὸς *Heroopoliticus* ab Heroum oppido, quod ei adjacet. Strabo lib. jam citato: Διατὶ ἐπὶ Ἡρώων πόλεως, ἡ τίς ἐστι πρὸς τῷ Νείλῳ μυχὸς τοῦ Ἀραβίου κόλπου, πρὸς μὲν τὴν Ναβαταίων Πέτραν εἰς Βαβυλῶνα, [illegible] ἐξακισχίλιοι. Sed alter ille μυχὸς ſive receſſus intimus ſe extendebat verſus orientem, & ſinus Elaniticus dicebatur, ab urbe Elana, quæ ad eum ſita erat. Strabo eodem libro: Ἔστι δὲ ἡ Ἐλάνα πόλις ἐν θατέρῳ μυχῷ τοῦ Ἀραβίου κόλπου, τῷ κατὰ Γάζαν τῷ Ἐλανίτῃ καλουμένῳ. *Elana urbs eſt in altero receſſu Arabici ſinus, qui apud Gazam eſt nomine Elaniticus.*

[10] Τινὲς δὲ κόλπον Αἴλα φασί.] Sic exhibent codices ſcripti & editi, ſed manifeſto errore, videtur enim reſtituendum: τινὲς δὲ κόλπον Αἰλᾶν φασί. Quot modis nomen urbis, tot modis etiam nomen τοῦ μυχοῦ ſive receſſus appellabatur: Vide Plinium loco ſupra citato. Verum hunc receſſum ita fuiſſe dictum nititur probare Salmaſius ex quodam Marciani Heracleotæ loco, quem hunc in modum emendavit: Ἐστὶ γὰρ ἀπὸ Γάζης τῆς ἐν Παλαιστίνῃ πόλεως ἐπὶ τὸν μυχὸν τοῦ Ἀραβίου κόλπου, καὶ τὸν προσαγορευόμενον Αἰλανίτην [illegible] τὴν [illegible] τῆς [illegible].

[11] Γλαῦκος ἐν Ἀραβικῶν τρίτῳ.] Plurimis in locis à Stephano citatur, & titulum ejus ſcripti hic Ἀραβικὰ, quem in vocibus Γοα & Σαλμώνη Ἀραβικὴν ἀρχαιολογίαν appellat. Vide Voſſium de Hiſt. Græc. lib. III.

[12] Ὁ πολίτης Αἰλανίτης.] Nullam auctor noſter committit ταυτολογίαν, licet ſupra omnino dixerit, ὡς ὁ πολίτης Αἰλανίτης. Nam illud oppidani nomen, de quo nunc loquitur in ſcriptis & vulgatis libris eſt corruptiſſimum. Glaucus urbem appellaverat Αἴλαν, & inde nunc format Αἰλίτης: adeo ut hoc loco reſcribendum ſit: ὁ πολίτης Αἰλίτης.

[13] Ἀπὸ Αἰλίου Ἀδριανοῦ.] Peregrinas regiones viſitaſſe, & multa oppida hunc Imperatorem reſtauraſſe certum eſt ex Epitome Sex. Aurel. Victoris. *Immenſi laboris, quippe qui provincias omnes pedibus circumierit, agmen comitantium prævertens, cum oppida univerſa reſtitueret, augeret ordinibus. Namque ad ſpecimen legionum militarium, fabros, perpendiculatores, architectos, genuſque cunctum extruendorum mœnium, ſeu decorandorum, in cohortes centuriaverat.* Sed Epiphanius de menſuris & ponderibus ſpeciatim refert, ipſum in Ægyptum contendiſſe, cupidumque fuiſſe videndi urbes in itinere poſitas, tandemque veniſſe Hieroſolymam, quam ante annos quadraginta ſeptem Titus Veſpaſiani filius, ſecundo imperii ſui anno, prorſus ſubverterat. Hanc Imperator ſolo æquatam, templum ipſum deſtructum ac proculcatum reperit, paucis ædibus exceptis, ac parva quadam Chriſtianorum eccleſia. Inter hæc Imperator de tota urbe inſtauranda, ſine templo, cogitans, Aquilam ſcripturæ interpretem reficiendæ urbi præfecit, quam de ſe Æliam nominari voluit. Hinc Stephanus format oppidani nomen Αἰλιώτης, quod etiam apud Goltzium in nummo quodam excuſum eſt, ibi enim libemus ΑΙΛΙΩΤΩΝ. Verum ſi Dioni & antiquis inſcriptionibus fides, non *Ælia* ſolum hæc urbs, ſed *Ælia Capitolina* dicta fuit. Dionis in hanc rem verba exſtant lib. LXIX. Ἐς δὲ τὰ Ἱεροσόλυμα πόλιν αὐτοῦ ἀντὶ τῆς κατασκαφείσης οἰκίσαντος, ἣν καὶ Αἰλίαν Καπιτωλῖναν ὠνόμασε, καὶ ἐς τὸν τοῦ ναοῦ τοῦ θεοῦ τόπον ναὸν τῷ Διὶ ἕτερον ἀντεγείραντος, πόλεμος οὔτε μικρὸς οὔτ' ὀλιγοχρόνιος ἐκινήθη. *Quum autem Hieroſolymis coloniam urbis everſæ loco conderet, quam Æliam Capitolinam appellavit, ac quo in loco templum Dei fuerat, alterum Jovi templum [illegible], magnum bellum & diuturnum moveri cœpit.* Ab Imperatore igitur & Jove Capitolino cujus templum Hieroſolymis ſacraverat in monte Sion nomen urbs acceperat. Hinc apud Goltzium legimus: COLONIA. AELIA. CAPITOLINA. Et alio loco: COL. AEL. CAP. CDMM. F. id eſt *Colonia Æliana Capitolina Commodiana felix*, à deductis eo à Commodo colonis.

[14] Τινὲς δὲ καὶ Αἰλιεῖς αὐτοὺς καλοῦσι.] Sic habent libri vulgati: lectionem vero codicis Voſſiani non libenter admiſerim, in quo legitur: Τινὲς δὲ καὶ Αἰλιεῖς αὐτοὺς καλοῦσι.

[15] Εὐδαίμων ἐν τῇ ὀρθογραφίᾳ.] Fuit Grammaticus, auctore Suida, Peluſiotes, æqualis Libanii Sophiſtæ, contra quem etiam ſcripſit. Compoſuit varia poemata: τέχνην γραμματικήν, & συναγωγὴν ὀρθογραφίας. Sæpiſſime etiam citatur ab Etymologici magni auctore, ut in Ἄορτο, Θεῖον, ſed ſine libri nomine. In Θύα tamen ejus Ὀρθογραφία producitur.

[16] Διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφων τὸ Αἰλία.] Fortaſſis reſcribendum eſt. διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφων τὸ Αἴλεια.

[17] Καὶ τὸ Αἰλιεὺς διὰ τοῦ ι, ὡς τὸ Σίγειον καὶ Σιγιεύς.] Locus corruptus, quem ſic emendo. καὶ τὸ Αἰλιεὺς διὰ τοῦ ι, ὡς τὸ Σίγειον καὶ Σιγιεύς. Si ita hæc verba legantur cohærebunt cum ſequentibus, ubi dicit. ἀλλὰ περὶ μὲν τοῦ Σιγείου καὶ Σιγιεὺς δειχθήσεται ἐν τῷ οἰκείῳ. Sed in voce Σίγειον nulla de hac re fit mentio, & lectorem Epitomator ad locum inanem remittit.

τούτου, ὤφειλε διſύλλαβον τὸ Αἰλιδεύς. παρὰ μίαν γὰρ συλλαβὴν εὑρίσκεται τὰ τοιαῦτα. τῆς Ἀντιοχείας, τὸ Ἀντιοχεύς. [38] ἀλλ᾽ οὐδὲ ἀπὸ τούτων γίνεται τὰ εἰς ευς ἀρσενικά, ἀλλὰ ἀπὸ τῶν εἰς ος. ἀπὸ γὰρ τοῦ Ἀντίοχος, Ἀντιοχεύς, καὶ τοῦ Σελεύκου, τὸ Σελευκεύς, ὡς Ἄβρων περὶ παρωνύμων. [39] εἰ γὰρ παρὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἦν ἂν Ἀλεξανδρεύς. ἀμφοῖν δὲ ὁ Ἀλέξανδρος ἀρχή.

ΑἸΜΟΝΊΑ [40], ἡ Θετταλία, ἀπὸ Αἵμονος. [41] Αἵμων δὲ υἱὸς μὲν Χλώρου τοῦ Πελασγοῦ, πατὴρ δὲ Θεσσαλοῦ, [42] ὡς Ῥιανὸς, καὶ ἄλλοι. Αἵμων οὖν ἐστι τὸ ἐθνικόν, ὡς Αὔσων, καὶ Ἀρκάς, καὶ Μαίων, καὶ Ἴων, καὶ ὅσα τοιαῦτα ἐπὶ χωρῶν διὰ τοῦ ι προφερόμενα, [43] ἔχει προκατάρχοντα κύρια. [44] τούτοις ἐπιεικῶς ὁμοφωνεῖ τὰ ἐθνικά. [45] Κίλιξ τὸ κύριον, καὶ τὸ ἐθνικόν, ὅτι Κιλικία. Φρύξ, Ἀχαιός, καὶ τὰ ὅμοια. [46] τὸ δὲ Κρότων, ὡς Κράννων, καὶ Κολοφών, πόλεων ἐστὶν ὀνόματα. ὁ δὲ λόγος τῶν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, διὰ τὸ Αἴολος, Αἰολία ἡ χώρα, καὶ τὸ ἐθνικὸν Αἰολεύς. Ἡρωδιανὸς δέ φησιν,

eſſet, τὸ Αἰλιδεύς duabus tantum conſtaret ſyllabis. Talia enim nomina, unicâ ſyllabâ minora inveniuntur, uti ab Ἀντιοχεία, τὸ Ἀντιοχεύς. Sed præterea neque ab ejuſmodi nominibus derivantur nomina maſculina in ευς deſinentia, ſed ab iis, quæ in ος deſinunt; ab Ἀντίοχος enim fit Ἀντιοχεύς & à Σέλευκος Σελευκεύς, uti Abro in Denominativis tradidit. Si enim ab Ἀλεξάνδρεια derivaretur Ἀλεξανδρεύς, utriuſque primitivum eſſet vox Ἀλέξανδρος.

ÆMONIA, ita Theſſalia ab Æmone dicta fuit. Æmon autem erat filius Chlori, Pelaſgi nepos, ſed pater Theſſali, uti Rhianus & alii tradiderunt. Æmon igitur etiam gentile eſt, uti Auſon, & Arcas, & Mæon, & Jon, & omnia illa de regionibus cum i prolata, quæ propria habent primitiva unde deducantur, gentilia iis ut plurimum ſunt conſona. Cilix proprium eſt & gentile, unde Cilicia: Phryx, Achæus & ſimilia. Aſt Croton, & Cranon & Colophon, urbium nomina ſunt. Verum hæc ratio tantum ut plurimum obtinet; nam ab Æolus deſcendit regio Æolia, & gentile Æolenſis. Sed Herodianus inquit,

38 Ἀλλ᾽ οὐδὲ ἀπὸ τούτων γίνεται τὰ εἰς ευς ἀρσενικά, ἀλλὰ ἀπὸ τῶν εἰς ος. ἀπὸ γὰρ τοῦ Ἀντίοχος Ἀντιοχεύς, καὶ τοῦ Σελεύκου τὸ Σελευκεύς.] Lego poſteriora hujus loci hoc modo: ἀπὸ γὰρ τοῦ Ἀντίοχος Ἀντιοχεύς, καὶ τοῦ Σέλευκος τὸ Σελευκεύς. Quantum conjectura valeam aſſequi, Stephanus hoc canone probare nititur a voce Ἀντιόχεια non poſſe fieri Ἀντιοχεύς, uti neque ab Ἀλεξάνδρεια Ἀλεξανδρεύς. Accuratius multo ſimilem exhibet canonem in voce Εὔβοια, cujus verba in ſcriptis codicibus ita concipiuntur, quemadmodum ad illum locum docebimus. Τὸ ἐθνικὸν τῆς νήσου Εὐβοεύς. καὶ Εὐβοεῖς τὸ [illegible]. καὶ Εὐβοΐς. [illegible] Διὸ ἐστὶ τὸ Ἀλεξάνδρεια οὐ πρωτότυπον τοῦ Ἀλεξανδρεύς [illegible], ἀλλ᾽ ἀπὸ τοῦ Ἀλέξανδρος, ὡς Ταρσός Ταρσεύς. Hinc liquet gentile illius inſulæ dici Εὐβοεύς & Εὐβοΐς, licet derivativa quædam in ευς, deducta a nominibus in α, penultimum retineant. Et hæc eſt ratio quare Ἀλεξάνδρεια non ſit primitivum vocis Ἀλεξανδρεύς, nam ſi inde eſſet deductum debe[illegible] neceſſario Ἀλεξανδρειεύς pro gentili habere. Seu hæc ita re ad vocem Αἰλία applicari poſſunt, cujus gentile eſt Αἰλιεύς, quod penultimam primitivi ſyllabam retinet.

39 Εἰ γὰρ παρὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἦν ἂν Ἀλεξανδρειεύς.] Optime ita habent Aldina & Florentina: ſed Recedimus a Xylandri editione, in qua corruptiſſime excuſum eſt: εἰ γὰρ παρὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἦν ἂν Ἀλεξανδρεύς. Salmaſius in codicibus Palatinis reperit: εἰ δὲ παρὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἦν, Ἀλεξανδρειεὺς ἂν ἦν. Et ita etiam nobis codex Voſſianus exhibuit. De hac re vide commentarium præcedentem.

40 Αἱμονία, ἡ Θετταλία.] Sæpius hujus regionis nomen eſt mutatum, uti teſtatur Plinius lib. IV. cap. VII. *Sequitur mutatis ſæpe nominibus Æmonia. Eadem Pelaſgicum Argos, Hellas, eadem Theſſalia, & Dryopis, ſemper a regibus cognominata. Ibi genitus rex nomine Græcus a quo Græcia. ibi Hellen a quo Hellenes.* Apollonii Rhodii Scholiaſt. ad lib. III. Αἱμονία ποτὲ ἐκαλεῖτο ἡ Θεσσαλία [illegible] καὶ ἄλλας δὲ ἔσχεν ὀνομασίας &c. Heſychius: Αἱμονία ἡ Θεσσαλία.

41 Αἵμων δὲ υἱὸς μὲν Χλώρου τοῦ Πελασγοῦ, πατὴρ δὲ Θεσσαλοῦ.] Hic locus mihi eſt ſuſpectus, & vereor ne falſam Æmonis genealogiam nobis tradat Stephanus: nam Apollonii ſcholiaſtes ad locum ſupra allegatum, etiam ex Rhiano ejus genus referens, nullam hujus Chlori mentionem facit. Quiſnam fuerit, non poſſum affirmare, cum neque Mythologi ipſum noverint.

42 Ὡς Ῥιανός.] Plurimum hic poëta Stephano adeſt, nunc quidem [illegible] ſed in voce Ἀργοῦς ejus Theſſalica producuntur, quæ & hic ſine dubio intelligenda ſunt. Locum, quem noſter innuit, nobis eruditiſſimus Apollonii Scholiaſt. integrum reſervavit:

Πύῤῥαν δή ποτε τήν γε παλαιότεροι καλέεσκον,
Πύῤῥης Δευκαλίωνος ἐπ᾽ ἀρχαίης ἀλόχοιο.
Αἱμονίην δ᾽ ἐξαῦτις ἀφ᾽ Αἵμονος, ὅν ῥα Πελασγὸς
Γείνατο φέρτατον υἷα· ὁ δ᾽ αὖ τέκε Θεσσαλὸν Αἵμων.
Τοῦ δ᾽ ἀπὸ Θεσσαλίην λαοὶ μετεφημίξαντο.

43 Ἔχει προκατάρχοντα κύρια.] Ita legitur in excuſis: ſed in ſcriptis codicibus ἔχει προκατάρχοντα κυρία, quam lectionem vulgatæ prætero: nuſquam enim genitivo conſtructum invenitur, niſi apud Galenum. [illegible]. Sed ſubſtantive & non adjective ſumitur. Quid ſit ὄνομα προκατάρχον conjicere licet ex Etymologici magni auctore, qui in voce Αἵμων ita ſcribit: [illegible]. Hujuſmodi vocis primitivum Græcis etiam appellatur προκατάρχον θέμα, imo abſolute θέμα, & πρωτότυπον dicitur. Egregie ad rem faciunt Moſchopuli verba. Πρωτότυπον ὄνομα ἐστὶ τὸ πρωτοτύπως ὑπάρχον, καὶ μὴ ἔχον προηγούμενόν τι, [illegible]. Hujus Grammatici verba hanc ob cauſam in medium produco, quia etiam uſus fuit voce προκατάρξας, ex qua manifeſtiſſime colligi poteſt, quid per προκατάρχον ὄνομα intelligi debeat.

44 Τούτοις ἐπιεικῶς ὁμοφωνεῖ τὰ ἐθνικά.] Corrupta ſine dubio lectio: ſed qualem veteres & ſcripti & editi exhibent: nam quid huc facit ἐπιεικῶς? Puto cum Salmaſio legendum eſſe τούτοις ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁμοφωνεῖ τὰ ἐθνικά: & tunc ſenſus erit facilis & clarus. Ita autem reſcribendum eſſe ſatis evincitur infra ex ipſis Stephani verbis: ὁ δὲ λόγος τῶν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον.

45 Κίλιξ τὸ κύριον, καὶ τὸ ἐθνικόν, ὅτι Κιλικία.] Neque hæc verba ſe bene habent. Lege confidenter. Κίλιξ τὸ κύριον, καὶ τὸ ἐθνικόν, ὅθεν Κιλικία.

46 Τὸ δὲ Κρότων, ὡς Κράννων, καὶ Κολοφών.] Et hic locus in levis mendi ſuſpicionem venit. reſcribendum eſt: τὸ δὲ Κρότων, καὶ Κράνων, καὶ Κολοφών. Sic enim colligi licet ex male exarata ſcriptura codicis Voſſ. τὸ δὲ Κρότων, καὶ Κρανων, καὶ Κολοφών. Apud Livium vox Κράνων cum ſimplici & duplici N ſcribitur lib. XXXVI. cap. XIV. Et lib. XLII. cap. LXIV: ſed an eædem ſint urbes judicabit lector.

φησιν, ὅτι τοῖς οἰκισταῖς συνεχῶς ὁμοφωνεῖ A τὰ ἐθνικά, δηλονότι καὶ γραφῇ, καὶ τόνῳ. [47] τὸ Τεῦκρος ὡς τρίφυες ὀξύνεται. εὑρίσκεται καὶ πόλεσιν ὁμοφωνοῦντα τὰ τῶν κτιστῶν ὀνόματα, [48] Κάμιμος, καὶ ὁ κτίστης, καὶ ἡ νῆσος. [49] ὁμοίως Τροιζὼν, Κολοφὼν, Κόρινθος, B Κῶς, Σικυὼν, Κύρνος, Λέσβος. ἔσθ᾽ ὅτε καὶ [50] ἐπὶ τῶν τριῶν εὑρίσκεται ἓν ὄνομα, κτιστοῦ, πόλεως, καὶ ἔθνους, ὡς τὸ Δάρδανος. λέγεται καὶ Αἱμονιεὺς τὸ ἐθνικὸν, ὡς Ἀμβρακιεύς. καὶ Αἱμόνιος. καὶ Αἵμο- C νες εἰσί. [51] καὶ Αἱμονία, πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ Αἵμονος τοῦ Λυκάονος παιδὸς, ὡς Παυσανίας ὀγδόῳ περιηγήσεως Ἑλλάδος. τὸ ἐθνικὸν, ὁμοίως. [52] οὕτως εὕρομεν τὰ τῆς χρήσεως. D

quit, nomina gentilia ſemper conditoribus, videlicet & ſcriptura & accentu eſſe cenſona. Teucer, cum tanquam vox trium generum ſumitur, in ultima ſyllaba accentum acutum habet. Reperiuntur conditorum nomina, quæ perindè ſonant ac urbium nomina: nam Camirus conditorem & inſulam ſignificat: ſimiliter ſe res habet cum vocabulis Trœzen, Colophon, Corinthus, Cos, Sicyon, Cyrnus, Lesbus. Contingit etiam aliquando ut unum nomen de tribus inveniatur, nempe de conditore, urbe, & populo, cujus rei vox Dardanus nobis exemplum exhibet. Gentile etiam Æmonienſis dicitur, uti Ambracienſis; & Æmonius. Sunt item & Æmones: & Æmonia urbs Arcadiæ, quæ ab Æmone, Lycaonis filio, perhibente Pauſania lib. VIII. deſcriptionis Græciæ, nomen accepit, cujus gentile ſimili modo ſe habet, ita enim uſurpatum invenimus.

ΑἹΜΟΣ [53], ὄρος Θρᾴκης. [54] λέγεται δὲ οὐδετέρως, ὡς οἱ πολλοί. ἐγένετο δὲ ὁ Αἷμος υἱὸς Βορέου, καὶ Ὠρειθυίας, ἀφ᾽ οὗ καὶ τὸ ὄρος.

ÆMUS, mons Thraciæ: ita autem in genere neutro dicitur, ut multi exiſtimant. Erat autem Æmus filius Boreæ & Orithyiæ, à quo & mons nomen accepit.

ΑἸΝΕΙΑ [55], τόπος Θρᾴκης, ὡς Αἴπεια, E Ζέλεια,

ÆNEA, locus in Thracia, uti Æpea, Zelea,

[47] Τὸ Τεῦκρος ὡς τρίφυες ὀξύνεται.] De accentu hujus vocis egimus in voce Ἄβαρνις, & diximus cum accentu in ultima notari, cum ſit adjectivum trium generum. Sed cum pro heroe ſumitur aut nomine proprio, accentum habere circumflexum in penultima, adeo ut hæc ipſa vox excipiatur ab Herodiani canone, cum dicit, τοῖς οἰκισταῖς συνεχῶς ὁμοφωνεῖ τὰ ἐθνικά, δηλονότι καὶ γραφῇ καὶ τόνῳ. Hoc autem non ſemper, ſed ſæpenumero fieri docet Stephanus hoc ſignemate. Huc etiam videntur pertinere ejus verba quæ leguntur in Ἄβαρνις. τὸ ἐθνικὸν ὁμωνυμεῖ τῷ ἥρωι, ὡς Ἴων, Θεσσαλὸς, Ἀχαιὸς, Τρὼς, Δωριεὺς, Λοκρός.

[48] Κάμιμος, καὶ ὁ κτίστης, καὶ ἡ νῆσος.] Vox Κάμιμος in mendo cubat, pro qua reſcribendum eſt Κάμιρος, & oppidum eſt in inſula Rhodo. Unde hæc hauſerit hanc inſulam quoque Κάμιρον fuiſſe nuncupatam, mihi non conſtat: ac proinde totus hic locus ita videtur conſtituendus: Κάμιρος καὶ ὁ κτίστης, καὶ ἡ νῆσος πόλις. Ipſe Stephanus in iſthac voce: Κάμιρος πόλις ἐν Ῥόδῳ, ἀπὸ τοῦ κτίσαντος Καμείρου &c.

[49] Ὁμοίως Τροιζὼν &c.] Ita hæc verba diſtinguimus. In omnibus vulgatis antea τὸ ὁμοίως ad νῆσος referebatur: καὶ ὁ κτίστης, καὶ ἡ νῆσος ὁμοίως.

[50] Ἐπὶ τῶν τριῶν εὑρίσκεται ἓν ὄνομα.] In voce Ἀχαΐα eodem ferme modo locutus fuerat: Σημαίνει γὰρ, καὶ κτίστην, καὶ πόλιν, καὶ ἐθνικόν. Hoc maxime conſpicitur in fluviorum nominibus, ut præterea etiam gentile & proprium denotent. Sic Μαίων eſt nomen fluvii. & inſuper additur: καὶ τὸ ἐθνικὸν Μαίων, ὁμωνύμως τῷ οἰκιστῇ, ἀφ᾽ οὗ ἡ χώρα.

[51] Καὶ Αἱμονία πόλις Ἀρκαδίας.] Aut Stephanus eſt corruptus, aut Pauſanias, qui hujus urbis libro VIII. mentionem facit, ſed numero plurali. Locus Pauſaniæ ad quem alludit, ita in vulgatis concipitur. Καὶ μετὰ ταῦτα Αἱμονιαὶ πόλις ἦσαν τὸ ἀρχαῖον. οἰκιστὴς δὲ Αἵμων ἐγένετο αὐτοῖς ὁ Λυκάονος. διαμεμένηκε δὲ ἐς τόδε Αἱμονιαῖς τὸ χωρίον τὸ ὄνομα [illegible]. Μετὰ δὲ Αἱμονιὰς ἐν δεξιᾷ τῆς ὁδοῦ, πόλεώς ἐστιν Ὀρεσθασίου καὶ ἄλλα ὑπολειπόμενα. *Adjacebant priſcis temporibus Hæmoniæ, urbs, cujus fuerat conditor Hæmon Lycaonis filius: manſit ad hunc uſque diem oppidulo nomen, quæ Hæmoniæ dicuntur. Ab Hæmoniis diſcedenti, ad dextram viæ, Oreſthaſii urbis & aliæ extant reliquiæ.* Non tantum differentia eſt in numero, ſed etiam in aſpiratione, apud Stephanum enim leni effertur ſpiritu.

[52] Οὕτως εὕρομεν τὰ τῆς χρήσεως.] Salmaſius ad oram ſui codicis teſtatur in duobus MSS legi ἴως εὕρομεν τὰ τῆς χρήσεως. Si legas οὕτως, uti exhibent vulgati codices, gentile erit Αἵμων: ſed ſi ex MSS ἴως reſtituas, de gentilitii uſu Stephanus nondum eſt certus.

[53] Αἷμος ὄρος Θρᾴκης.] Cum optimè notæ Geographis Stephanus hunc montem Thraciæ adſcribit, ſic Strabo, ſic Plinius, ſic Dionyſius Alexand. ſic Mela, qui lib. II. cap. II. montis altitudinem prædicat. *Ex quibus Hæmus in tantum altitudinis abit, ut Euxinum & Adriam ex ſummo vertice oſtendat.* Elegantem atque luculentam Æmi montis deſcriptionem habemus apud Simocattam in Hiſt. Mauricii lib. II. cap. IX. quæ profectò digna eſt ut legatur, quamque huc tranſcriberem, niſi eſt longiuſcula. Sed Strabo lib. VII. Polybium nominatim, qui idem quod Mela de altitudine hujus montis ſcribit, falſitatis arguit.

[54] Λέγεται δὲ οὐδετέρως.] Tertia declinatio nominum ſimplicium non habet neutra quæ in ος deſinunt: ita Αἷμος neceſſario gaudet genere maſculino, & apud Græcos & apud Latinos: adeo ut hinc non levis oritur ſuſpicio locum eſſe mutilum, & ei aliquid excidiſſe, quem ſaniorem redderes ſi legas. λέγεται δὲ οὐδετέρως τὸ Αἷμον, ὡς οἱ πολλοί. Hunc locum ita eſſe reſtituendum manifeſtiſſimè apparet ex Euſtathio ad Dionyſ. qui pag. 61. & 62. hæc ſcribit. Ὅτι Αἷμος, ἢ καὶ οὐδετέρως τὸ Αἷμον λέγεται ἀπό τινος Αἵμου βασιλέως [illegible] Θρᾳκῶν ἐστὶν ὄρος. Sed in Græcorum fabulis nulla fere conſtantia. alii enim contra ſtatuunt montem nominis originem traxiſſe à voce αἷμα. Apollodorus lib. primo. [illegible] αὐτῆς, ἧκεν εἰς Θρᾴκην. καὶ μαχόμενος περὶ τὸν Αἷμον, ὅλα ἔβαλλεν ὄρη. τούτων δὲ ἐπ᾽ αὐτὸν [illegible] τοῦ κεραυνοῦ πάλιν ὠθουμένων, πολὺ ἐπὶ τοῦ ὄρους ἐξεκλύσθη αἷμα. καί φασιν ἐκ τούτου τὸ ὄρος κληθῆναι Αἷμον. *Proinde cum Jovem rurſus inſequentem videret, contendit in Thraciam, pugnaque ad Hæmum commiſſa ſolidos montes jaculatus eſt. iis verò contra nova fulminum vi deturbantur, multumque in ipſo monte ſanguinis exundavit; à quo Hæmi nomen factum fuiſſe ferunt.* Stephanus montis nomen cum leni aſpiratione effert, ſed ſi ἀπὸ τοῦ αἵματος nomen acceperit, præſtabit mea quidem ſententia, ut ſpiritu aſpero efferatur.

[55] Αἴνεια, τόπος Θρᾴκης.] De ſitu hujus loci habemus apud Dionyſium Halicarnaſſeum lib. I. qui illum etiam Αἰνείαν appellat, & refert ſitum eſſe in Cherroneſo, cui nomen Pallene ad Hermæum ſinum haud longe à Theſſalonica, quam peninſulam Barbari tenebant Cruſæi dicti: ſcribitque illum locum duraſſe uſque ad imperium ſucceſſorum Alexandri Macedonis, quum Caſſander eo diruto, Æneadas Theſſalonicam tranſtulit, tunc temporis extructam. Hæc eodem ferme modo referuntur in excerptis ex fine

Ζέλειαν, ἀπὸ Αἰνείου. [56] Θέων Αἰνειάδας A ταύτην καλεῖ, ὑπομνηματίζων τὸν Λυκόφρονα. Αἰνείας δὲ μετὰ τὴν Ἰλίου πόρθησιν εἰς Θρᾴκην παρεγένετο, καὶ ἔκτισε πόλιν Αἰνειάδας, [57] ὅπου τὸν πατέρα ἔθαψε. [58] τὸ ἐθνικὸν, Αἰνειεύς. ὃ δὲ παράσημόν ἐστιν, ὅτι μὴ ἐνδεῖ μιᾷ B συλλαβῇ τοῦ πρωτοτύπου, ὡς εἴπομεν ἐν τῇ Αἰλίᾳ. ἔστι δὲ Αἰνεάτης, ὡς Κορσιαί, Κορσιάτης, [59] Ὑδρέαι, Ὑδρεάτης, [60] Ὀρεῖαι, Ὀρεάτης, [61] Κεγχρεῖαι, Κεγχρεάτης, τοῦ ι σιγηθέντος. [62] καὶ πόλις Τυῤῥηνίας, ἧς οἱ οἰκήτορες Αἰνεῖοι. C

Zelea, ab Ænea nomen habens. Theo, qui ſuper Lycophrone commentatus eſt, eam Æneadas nominat. Æneas autem poſt Ilii everſionem in Thraciam advenit, & urbem Æneadas condidit, ubi patrem ſepelivit. Gentile, Æneenſis. Sed manifeſtum eſt, hic non deeſſe unam ſyllabam primitivi, uti in voce Ælia diximus. Æneates quoque in uſu eſt, uti Corſeæ Corſeates, Hydreæ Hydreates, Oreæ Oreates, Cenchreæ Cenchreates, in quibus I reticetur. Eſt item oppidum Tyrrheniæ, cujus incolæ Ænei dicuntur.

ΑἸΝΗΘΟΣ, ὄρος. Αἰσχύλος. τὸ ἐθνικὸν, Αἰνήθιος.

ÆNETHUS, mons; cujus Æſchylus meminit. Gentile vocatur Ænethius.

ΑἸΝΙΆ [63] διὰ τοῦ ι, πόλις Περῤαιβῶν. καὶ Αἰνιᾶνες οἱ οἰκοῦντες. καὶ Αἴνιος ποταμὸς αὐτῆς. [64] λέγονται δὲ καὶ Αἰνιεῖς. ἐκαλοῦντο δὲ ὡς Μηλιεῖς, οἱ αὐτοί. D [65] Στράβων δὲ ἐν τῇ τεσσαρεσκαιδεκάτῃ φησὶν, ἐν τῷ Πόντῳ Αἰνιᾶνας ἄλλους εἶναι, οὓς καλεῖσθαι νῦν Παρσίους. [66] τὸ ἐθνικὸν, Αἰνιάν. καὶ εἰ μὲν ἀπὸ τοῦ κυρίου Αἰνιᾶνος γέγονεν, [67] εὔλογος ἡ ὁμοφωνία αὐτοῦ, E

ὡς

ÆNIA, cum I, Perrhæborum oppidum eſt, cujus incolæ Ænianes, & fluvius Ænius appellatur. Iidem præterea etiam Ænientes, uti Melienſes, nuncupabantur. Verum Strabo libro quarto decimo refert, alios in Ponto eſſe Ænianes, quos nunc Parſios nominant. Gentile, Ænian. Quod ſi illud à proprio Αἰνιᾶνος deductum ſit, accentus ratio optime erit conſenta-

nea

ex fine libri ſeptimi apud Strabonem. Μετὰ τὸν Ἀξιὸν ποταμόν, ἡ Θεσσαλονίκη ἐστὶ πόλις. [illegible] Κασσάνδρου, ὃς ἐπὶ τῷ ὀνόματι τῆς ἑαυτοῦ γυναικός [illegible] Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου ὠνόμασε, μετῴκισε δὲ τὰ πέριξ πολίχνια εἰς αὐτήν. οἷον Χαλάστραν, Αἰνείαν, Κισσὸν καί τινα καὶ ἄλλα.

[56] Θέων Αἰνειάδας ταύτην καλεῖ] Nomen illud etiam Latini uſurparunt. Virgil. lib. III Æneid.

- - - - *Feror huc & littore curvo*
Mœnia prima loco, fatis ingreſſus iniquis,
Æneadaſque meo nomen de nomine fingo.

[57] Ὅπου τὸν πατέρα ἔθαψε] Auctoritate Theonis, Scholiaſtæ in Lycophronem, Stephanus confirmat Anchiſen in Thracia ab Ænea terræ mandatum eſſe. Sed in hunc uſque diem ejus tumulus ignoratur, quem aliqui in Ida monte Cretenſi, quidam in Sicilia, & alii in Thracia collocant. Euſtathius ad Dion. Periegetem [illegible] Ἀγχίσην [illegible] Βερόλην [illegible] ἔτεροι δέ φασι, ἐν Σικελίᾳ [illegible] αὐτόν. Nam apud Virgil. Æneid. lib. III legimus, ipſum Drepani in Sicilia ad montem Erycem obiiſſe.

Hinc vada dura lego ſaxis Lilybeia cæcis.
Hinc Drepani me portus, & illætabilis ora
Accipit. hic, pelagi tot tempeſtatibus actus,
Heu! genitorem, omnis curæ caſuſque levamen,
Amitto Anchiſen.

[58] Τὸ ἐθνικὸν, Αἰνειεύς. ὃ δὲ παράσημόν ἐστιν, ὅτι μὴ ἐνδεῖ μιᾷ συλλαβῇ τοῦ πρωτοτύπου, ὡς εἴπομεν ἐν τῇ Αἰλίᾳ] In voce Αἰλία docuerat Stephanus multa eſſe gentilia, quibus ſyllaba unica minus erat quam urbium nominibus, de quibus prædicantur: ſic Ἀλεξάνδρεια habet gentile Ἀλεξανδρεύς, & Ἀντιόχεια Ἀντιοχεύς, & hujus rei hanc rationem reddit, quod illorum primitivum ſit Ἀλέξανδρος & Ἀντίοχος. Audent inſuper ex Abrone hunc canonem [illegible] τῆς Ἀντιοχείας, [illegible] Quia igitur hoc oppidi nomen non habet primitivum in ος definens, neceſſario ſecundum ſupra dictum canonem Αἰνεάτης ejus gentile erit dicendum. Vide quæ ad hunc canonem annotavimus.

[59] Ὑδρέαι Ὑδρεάτης] In ipſa voce Stephanus penultimam illius ſyllabam non cum diphthongo, ſed cum ε ſcribit. Ὕδρεα, νῆσος πρὸς τῇ Τροιζηνίᾳ. τὸ ἐθνικὸν, Ὑδρεάτης.

[60] Ὀρεῖαι Ὀρεάτης.] Puto Epitomatorem in exemplum huc adducere nomen urbis in agro Laconico ſitæ cujus meminit Pauſanias in Laconicis. Ἔστι τούτου δ' ἀποσχὼν ... [illegible] Ὀρεάτας ἐς ἐκεῖνο ὀνομαζομένας. Sed ſi noſtri auctoris locus ſit ſanus, Pauſanias in mendi ſuſpicionem veniet, apud quem pro Ὀρεάτας ſine dubio Ὀρεῖαι erit reſcribendum.

[61] Κεγχρεῖαι Κεγχρεάτης.] Sed proprio ſuo loco Stephanus ſcribit penultimam abſque diphthongo. Κεγχρεαί, πόλις Τρῳάδος. τὸ ἐθνικὸν, Κεγχρεάτης. Adeo ut Epitomator aliquando ſibi parum conſtet.

[62] Καὶ πόλις Τυῤῥηνίας.] Codex Voſſ. ἔστι δὲ πόλις Τυῤῥηνίας. Intelligo *Janiculum*, quod in Etruſca amnis ripa erat ſitum. Dionyſius libro primo ex antiquis Romanorum monumentis perhibet, Romulum Æneæ filium, Aſcanii ac Remi fratrem, condidiſſe Αἰνείαν πόλιν, [illegible] ἣν ὕστερον ἐκλήθη Ἰανίκλον. Hinc apud Plinium lib. III. cap. V. legimus: *Saturnia, ubi nunc Roma eſt: Æneopolis; quod nunc Janiculum in parte Romæ.*

[63] Αἰνία, διὰ τοῦ ι, πόλις Περῤαιβῶν.] Intelligo hanc urbem, cujus ſitum nobis Livius lib. XLIV. cap. X. hiſce verbis accurate demonſtrat. *Revocatis igitur [illegible] militibus, omiſſaque Theſalonicæ oppugnatione, Æniam inde petunt, quindecim millia paſſuum ea urbs abeſt, adverſus Pydnam poſita, fertili agro.*

[64] Λέγονται δὲ καὶ Αἰνιεῖς] Plinius libro IV. cap. II inquit: *Ætolorum populi Athamanes, Tymphæi* [ſcribe Tumphæi] *Ephyri, Ænienſes, Perrhæbi, Dolopes, Maraces, Atraces, à quibus Atrax amnis Ionio mari infunditur.* Stephanus noſter ſcripſerat, Æniam urbem in Perrhæborum ditione ſitam eſſe, cum tamen Plinius manifeſte inter Ænientes & Perrhæbos diſtinguat.

[65] Στράβων δὲ ἐν τῇ τεσσαρεσκαιδεκάτῃ φησίν.] Non eſt apud Strabonem lib. XIV, ſed undecimo. Scribe itaque: Στράβων δὲ ἐν τῇ ἑνδεκάτῃ.

[66] Τὸ ἐθνικὸν, Αἰνιάν.] Uſurpat hoc gentile Sophocles apud Plutarchum de curioſitate hiſce verbis. Νῦν ἐς [illegible] τὸ τοῦ Σοφοκλέους. [illegible] Nunc Sophocleum illud uſu venit. *Hinc Ænianes effrenes [illegible] indomita ore*

[67] Εὔλογος ἡ ὁμοφωνία αὐτοῦ.] Ut ſenſus horum verborum lectori ſit clarus & perſpicuus, neceſſe eſt ut in memoriam revocetur Herodiani Canon, quem in voce Ἀμαζονία ex illo grammatico produxit. [illegible] Hæc non incommode applicari poſſunt ad gentile Αἰνιάν, quod fortaſſis γέγονεν ἀπὸ τοῦ κυρίου Αἰνιᾶνος.

Adeo

ὡς τὸ Τρὼς, καὶ Ἀχαιὸς, [68] μὴ ὁμοφωνοῦντος τοῦ Τευκρὸς, καὶ γυναικός. εἰ δὲ παρὰ τὴν πόλιν, εὑρεθήσεται πρότερον Αἴνιος, ὡς τῆς Λυκίας, Λύκιος. εἶτα διὰ τὴν ὁμωνυμίαν τοῦ ποταμοῦ πρὸς διάκρισιν, Αἰνιὰν γέγονε. [69] ὡς μέγιστος, μεγιστάν. τὸ θηλυκὸν, Αἰνιανὶς, ὡς B Βιστωνίς. καὶ τὸ κτητικὸν, Αἰνιακὸς κόλπος.

A nea vocabulis Τρὼς & Ἀχαιός. ſed non conſona vocibus Τεῦκρος & Γυναικός: ſi autem ab urbe, prius reperietur Ænius, uti à Lycia Lycius: poſtea vero propter homonymiam fluvii, diſtinctionis gratia Ænian factum erit, uti à μέγιστος maximus, Megiſtan. Fœmininum eſt Ænianis, uti Biſtonis, & poſſeſſivum, Æniacus ſinus.

ΑἸΝΟΣ [70], πόλις Θράκης, [71] Ἄψυνθος καλουμένη. Στράβων ζ. ἐν δὲ τῇ ἐκβολῇ τοῦ Ἕβρου διστόμου ὄντος, πόλις Αἶνος, καὶ κτίσμα Κυμαίων. κληθῆναι δὲ αὐτὴν, ὅτι πλησίον τῆς C Ὄσσης ἦν Αἶνος ποταμὸς, καὶ κώμη ὁμώνυμος. [72] ἡ δὲ ἀπὸ τοῦ Αἴνου τοῦ Γουνέως ἀδελφοῦ δευτέρα. ἔστι καὶ πόλις Θεσσαλίας τρίτη. ἔστι Λοκρῶν τῶν Ὀζόλων τετάρτη. κατὰ Θάψακον καὶ τὸν Εὐφράτην πέμπτη. ἔστι καὶ νῆσος παρακειμένη τῇ D εὐδαίμονι Ἀραβίᾳ. [73] τὸ ἐθνικὸν Αἴνιος, ὡς Τήνιος. [74] οὕτω γὰρ ἀναγράφεται ἐν τοῖς πίναξι. ταύτην

ÆNUS urbs Thraciæ, Abſynthus dicta. Strabo lib. VII. In Hebri exitu, qui in duo oſtia finditur, urbs Ænus, quam Cymæi condiderunt, ſita eſt. Sed hæc ex eo ita fuit vocata, quod prope Oſſam fluvius Ænus, & vicus ejuſdem eſſet nominis. Secunda ab Æno Gunei fratre nomen accepit. Tertia & urbs Theſſaliæ: quarta Locrorum Ozolorum: quinta juxta Thapſacum & Euphratem. Eſt item inſula felici Arabiæ adjacens. Gentile Ænius, uti Tenius. Ita enim in eruditorum indicibus ſcribitur. Hanc

Adeo ut gentile & proprium conditoris nomen hoc loco etiam & ſcriptura & accentu conveniant. ſed non ita ſe res habet cum vocabulis Τεῦκρος & Γεραιχός, ubi proprium & gentile quidem ſcripturâ inter ſe conveniunt, ſed accentus ſunt diverſi. Nam cum Τεῦκρος pro heroe ſumitur aut proprio, accentum habet circumflexum in penultima: Et ſic etiam quædam eſt diverſitas quod ad accentum in voce Γεραιχός, de qua vide ſuo loco, & ſubſequentem commentarium 67.

[68] Μὴ ὁμοφωνοῦντος τοῦ Τευκρὸς καὶ γυναικός.] Nullum eſt dubium quin vitium irrepſerit, uti etiam Salmaſius ad oram ſui libri annotavit, quo etiam laborant manu exarati codices: legendum videtur: μὴ ὁμοφωνοῦντος ὡς Τεῦκρος καὶ Γεραικός. Vel ſcribendum eſt: μὴ ὁμοφωνοῦντος τοῦ Τεῦκρος καὶ Γεραικός. Hanc veram eſſe lectionem evincitur ex aliis verbis Stephani: in Ἀμφιγένεια inquit: τὸ Τεῦκρος ὡς τετράδι ἀξιοῦται. Et in voce Γεραικός: τὸ δὲ Γεραικὸς τὸ κύριον, βαρυνόμενον. τὸ δὲ ἐθνικὸν, ὀξύνεται.

[69] Ὡς μέγιστος, μεγιστάν.] Plura ſunt hujuſmodi formâ vocabula [illegible]. Latini etiam inde ſuos *Megiſtanes* deduxerunt. Sueton. in Caligula cap. v. *Regum etiam regem & exercitatione venandi, & convictu Megiſtanum abſtinuiſſe. quod apud Parthos juſtitii inſtar eſt.* Hoc vocabulo etiam uſus eſt Annæus Seneca Epiſt. ad Lucilium XXI. Tacitus lib. XV. Annal. Curtius lib. v. Fuerunt Megiſtanes viri ſummi & proceres cujuſque regni, quibus permiſſum ut cum regibus epularentur, uti liquet ex Evang. Marci cap. VI. & Daniele cap. 5. Fuerunt tamen ejuſmodi proceres, qui aliorum imperio erant ſubjecti: Suidas: Μεγιστᾶνες, οἱ τοῦ βασιλέως ἀξιόλογοι ὑπηκόοι. Eſdræ enim lib. III. cap. III. legimus reſcriptum πᾶσι τοῖς Μεγιστᾶσι τῆς Μηδίας καὶ τῆς Περσίδος [illegible], καὶ Μηδίας, καὶ σατράπας, καὶ στρατηγοὺς, καὶ τοπάρχας. Vide etiam Heſychium, Joſephum lib. XX. Antiq. Jud. cap. II. Judith cap. II. Etymologici Mag. auctorem in voce Ἐγχώριον, & alios.

[70] Αἶνος πόλις Θράκης.] De hujus oppidi conditore legimus apud P. Melam lib. II. cap. II. *Eximia eſt Ænos, ab Ænea profugo condita, circa Hebrum Cicones. Trans eundem Doriſcos, ubi Xerxem copias ſuas, quia numero non poterat, ſpatio menſum ferunt.*

[71] Ἄψυνθος καλουμένη.] Urbem in Thracia hoc nomine agnoſcit Suidas. Ἄψινθος, πόλις Θράκης. Ἀψίνθιος ὁ πολίτης. Duplici modo hæc vox exaratur cum υ & cum ι in media ſyllaba. Fortaſſe illi fluvio, qui infra à Stephano Αἶνος dicitur, & Ἄψυνθος vel Ἄψινθος nomen fuit: Nam apud Dionyſium de ſitu orbis ita legimus.

Οὐχ οὕτω Θρηΐκιος ἐπὶ ῥείθροις Ἀψύνθοιο.

Non ſic Thracius juxta ripas Abſynthii.

Ænum vero in regione Abſynthitide ſitam fuiſſe ipſe docet Stephanus in voce Κολωνίαι. ἡ γὰρ Αἶνος πόλις ἦν πρότερον Ἀψυνθίδος.

[72] Ἡ δὲ ἀπὸ τοῦ Αἴνου τοῦ Γουνέως ἀδελφοῦ.] Suidas eadem ex Stephano videtur tranſcripſiſſe. Αἶνος πόλις Θράκης Ἄψινθος καλουμένη. ἑτέρα δέ ἐστιν ἀπὸ τοῦ Αἴνου τοῦ Γουνέως ἀδελφοῦ. Hujus Gunei etiam extat mentio apud Pauſaniam in Arcadicis, & in expeditione contra Trojam unus ex ducibus fuit.

[73] Τὸ ἐθνικὸν Αἴνιος.] Hoc gentili utitur Plutarchus in Catone Majori, poſtquam Æni urbis Thracenſis meminiſſet, ubi ejus frater, Aſiam tendens, in morbum incidit. Καὶ μονωθεὶς ξένου λέγων Θαλλοῦ ἀπὸ ταλάντων ὄντων προσέταξεν ἐν τῇ Αἰνίων ἀγορᾷ.

[74] Οὕτω γὰρ ἀναγράφεται ἐν τοῖς πίναξι.] Cave hoc loco tabulas Geographicas intelligas; (uti hinc ſtudet probare vir doctiſſimus in addendis ad notas in Harpocrationem.) neque πιναχογράφος ſumendus apud noſtrum pro eo qui mappas geographicas conficit, ſed pro eo qui indices celebrium doctorum, eorumque ſcriptorum componit, & hoc etiam ſignificatu vox eſt ſumenda, in Ἀθῆναι, ubi inquit: πρεσβείας δὲ Ἀθηναῖοι κατὰ τὸν πιναχογράφον ἀναγράφονται. Suidas de Callimacho: πίνακας τῶν ἐν πάσῃ παιδείᾳ διαλαμψάντων καὶ ὧν συνέγραψαν, ἐν βιβλίοις κ' καὶ ρ'. Cum itaque Stephanus hac ſectione dicat, οὕτω γὰρ ἀναγράφεται ἐν τοῖς πίναξι, tali modo videtur intelligendum, quod multi viri docti in ejuſmodi indicibus vel catalogis Αἴνιοι appellentur, ab urbe ſcilicet ex qua originem duxerunt: nam non tantum illorum prænomina, ſed & cognomina ibidem annotabantur: Locus in hanc rem egregius habetur apud Suetonium de illuſtribus Grammaticis. *Hujus*, nempe Aurelii Opilii, *cognomen in pleriſque indicibus & titulis per unam literam ſcriptum animadverto: verum ipſe id per duas effert in Paraſtichide libelli, qui inſcribitur* Πίναξ. Hac in re præſtantiſſimus omnium fuit Callimachus Cyrenæus incomparabilis Grammaticus, qui Ptolemæi Philadelphi ætate floruit. Athenæus lib. VI. cap. X. Τὸ Χαιρεφῶντος καὶ συγγράμματα ἀναγράφει Καλλίμαχος ἐν τῷ τῶν παντοδαπῶν πινάκων γράφων οὕτως. Δεῖπνα ὅσοι ἔγραψαν Χαιρεφῶν Κυρηβίων. εἶθ᾽ ἑξῆς τὴν ἀρχὴν ὑποτίθησιν. ἐπειδή μοι πολλάκις ἐπέστειλας, στίχ. *Callimachus in opere de omnis generis indicibus, & Chærephontis quoque hunc librum recenſet dicens: De cœnis ſcripſerunt Chærephon, Cyrebion: poſtea initium hoc libri ſubjungit: Quandoquidem ſæpe ad me literas dediſti &c. Conſtat autem ille liber verſibus trecentis ſeptuaginta quinque.* Vide eundem Athenæum lib. XIII. cap. VI. & XIV cap. XIII. & Etymol. Magni auctorem in πίναξ. Καλλίμαχος ὁ γραμματικὸς ἐποίησε πίνακας, ἐν οἷς ἦσαν αἱ ἀναγραφαὶ παρὰ τῶν ἀρχαίων. *Callimachus Grammaticus indices fecit.*

πόλιν [75] Ἀπολλόδωρος φησὶν ὀνομάζεσθαι A Πολτυμβρίαν. ἔστι καὶ τόπος Αἶνος ἐν τῇ καταντικρὺ Ῥοδίων ἠπείρῳ.

ΑἸΞΩΝΙΑ [76], πόλις Μαγνησίας. τὸ ἐθνικὸν, Αἰξωνεύς. [77] ἔστι δὲ Αἰξωνὴ δῆμος Κεκροπίδος φυλῆς ὀξυτόνως, ὡς ἔθισται πλ- B λῶν τῶν δημων. [78] καὶ ὁ δημότης, Αἰξωνεύς. τὸ θηλυκὸν Αἰξωνὶς, [79] ὡς Ἀθμονίς. [80] καὶ Αἰξωνεύεσθαι, τὸ κατηγορεῖν. βλάσφημοι γὰρ δὲ συκοφάνται κωμῳδοῦνται. [81] τὰ τοπικὰ, ἐκ τῆς Αἰξωνῆθεν. εἰς τόπον, Αἰξώναδε, καὶ Αἰξώ- C ναζε, καὶ ἐν τόπῳ, Αἰξωνῆσι.

ΑἸΟΛΙΑ [82], νῆσος Αἰόλου. Ὅμηρος,

Αἰολίην δ' ἐς νῆσον ἀφικόμεθα. - - - -

[83] τὸ ἐθνικὸν ὁμοίως, καὶ ὁμόφωνον τῷ οἰκιστῇ, ὡς Θετταλὸς, Ἰταλός. ἀλλὰ δὲ Αἰολεώτης, D ὡς Σικελιώτης. [84] λέγονται δὲ οἱ τὴν Λέσβον οἰκοῦντες Αἰολεῖς, ἀπὸ τῶν Αἰόλου παίδων. ὡς

Hanc Apollodorus perhibet Poltyobriam nominari. Eſt præterea locus Ænus dictus in continente e regione Rhodiorum.

ÆXONIA, oppidum Magneſiæ. Gentile Æxonenſis. Eſt & Æxone populus tribus Cecropidis, accentum habens in ultima, quod multis Athenienſium Demis non eſt inſolens. Popularis, Æxonenſis, & fœmininum Æxonis, uti Athmonis: hinc Αἰξωνεύεσθαι, quod accuſare denotat. Nam Æxonenſes ut calumniatores & maledici perſtringuntur. Localia: de loco, ex Æxone, ad locum, ad Æxonem, in loco, in Æxone.

ÆOLIA, inſula Æoli, de qua Homerus.

Ad inſulam Æoliam pervenimus. - - - -

Gentile ſimiliter ſe habet & perinde ſonat ac nomen conditoris, uti Theſſalus, Italus. Verum quoque Æoliotes dicitur, uti Sicilìotes. Qui Lesbum incolunt etiam Æolenſes, ab Æoli filiis, nomi-

fecit, in quibus antiquorum ſcripta recenſebantur. In hujuſmodi igitur πίναξι ſcriptorum nomina annotabantur: eorum vita breviter præmittebatur: auctorum libri enumerabantur (nam Galenus Comm. in Hipp. lib. [illegible] § 46. negat librum Hippocratis περὶ ὀξέων νοσημάτων, propterea legitimum eſſe, quod neque ullus veterum Medicorum ejus libri meminerit, [illegible]) Cujuſcunque libri verus titulus indicabatur: librorum initia excerpebantur: libri dubii ſuis ut plurimum reddebantur auctoribus: & verſuum cujuſcunque libri numerus in fine computabatur, ne de operis magnitudine quiſquam dubitare poſſet.

[75] Ἀπολλόδωρος φησὶν ὀνομάζεσθαι Πολτυμβρίαν.] Hæc ſunt corrupta vel male ex Apollodoro tranſcripta. Lege confidenter: Ἀπολλόδωρος φησὶν ὀνομάζεσθαι Πολτυοβρίαν. Etiam in mendo cubat Strabo apud quem lib. VII. Πολτυοβρία pro Πολτυοβρία legitur. [illegible] Πολτυοβρία [illegible] *Ænus aliquando Poltiobria dicta fuit.* Noſtræ emendationis ratio apud Stephanum deliteſcit in voce Μεσημβρία, πόλις Ποντική. Ibi enim ſimplicia voces compoſitæ extant: videlicet Πόλτυς Πόλτυος quod eſt nomen quoddam proprium, & βρία, quod Thraces ſua lingua *Urbem* appellant: & licet ibi quoque Πολτυμβρία reperiatur, nego tamen ita legi poſſe. Sed ita eſſe reſcribendum nos etiam docet Plutarchus in Apophthegmatibus, qui regem Thraciæ hoc nomine commemorat; a quo & civitas ſine dubio denominationem ſortita eſt. Πόλτυς ὁ Θρᾳκῶν βασιλεὺς ἐν τῷ Τρωϊκῷ πολέμῳ πρεσβευσάμενος [illegible] Τρώων καὶ τῶν Ἀχαιῶν, [illegible] Ἀλέξανδρον ἀποδοῦναι τὴν Ἑλένην, δύο παρ' αὐτοῦ λαβόντα καλὰς γυναῖκας. *Poltys Thraciæ rex, cum bello Trojano ad ipſum ſimul & a Trojanis & à Græcis veniſſent legati: Alexandro juſſit, ut Græcis Helenam redderet, ſe ei daturum duas formoſas fœminas pollicens.*

[76] Αἰξωνία, πόλις Μαγνησίας.] Ab Etymologici Magni auctore cum diphthongo in penultima urbis nomen Αἰξωνεία ſcribitur, ſed nihil de ſitu aut conditore prodit.

[77] Ἔστι δὲ Αἰξωνὴ δῆμος Κεκροπίδος φυλῆς.] Si Meurſii emendationem ſequamur, idem Demus nobis etiam apud Harpocrationem & Suidam occurret.

[78] Ὁ δημότης, Αἰξωνεύς.] Etymologici Magni auctor: Δῆμος δέ ἐστιν ὁ Αἰξωνεὺς τῆς Κεκροπίδος φυλῆς. Vide & Strabonem lib. IX.

[79] Ὡς Ἀθμονίς.] Corruptiſſime hæc vox in ſcriptis & vulgatis codicibus legitur: Xylandrum ſequimur: Aldina & Florentina habent Ἀθμονις, quod proxime ad noſtram accedit emendationem, nam ſine ulla dubitatione reſcribendum eſt, ὡς Ἀθμονίς. Ἀθμονον, [illegible] δῆμος τῆς Κεκροπίδος φυλῆς. τὸ ἐθνικὸν Ἀθμονεύς, τὸ θηλυκὸν Ἀθμονίς.

[80] Καὶ Αἰξωνεύεσθαι, τὸ κατηγορεῖν. βλάσφημοι γὰρ δὲ συκοφάνται κωμῳδοῦνται.] Suidas: Αἰξωνεύεσθαι. τὸ κατηγορεῖν βλασφημεῖν. [illegible] Ἀθηναίων βλάσφημοι [illegible] Eſt autem Æxone, in Demos nam ut maledici carpuntur à comicis. Vide etiam Harpocrationem in Αἰξωνεῖς, Etymologici magni auctorem, alioſque Græcos magiſtros.

[81] Τὰ τοπικὰ, ἐκ τῆς Αἰξωνῆθεν.] Depravata ſine dubio lectio, ſed quidem [illegible] exhibuent. Lego: τὰ τοπικὰ, ἐκ τῆς Αἰξωνῆθεν, & ſic porro.

[82] Αἰολία, νῆσος Αἰόλου. Ὅμηρος.] Locus, quem Epitomator ex Homero citat, eſt in initio libri decimi Odyſſ. poeta tantum de unica inſula Æolia mentionem facit; cum antiqui ſeptem inſulas Æoli hiſce nominibus juxta Siciliam commemorent: Æoli, vel potius Æolia (ubi illius temporibus Æolus regnabat & regnum habebat) Strongyle, Didyme, Hiera, Lipara, Ericuſa, & Phœnicuſa. Vide Plinium lib. III. cap. VIII. Melam lib. II. cap. VII. Verum illo nomine Liparenſes appellantur a Strabone lib. VI. [illegible] *Ante hoc littus ſitæ ſunt Liparenſium inſulæ, LX ſtadiis à freto diſtantes: alii Æoli inſulas dicunt, ajuntque earum poetam [illegible] mentionem feciſſe: ſeptem numero ſunt, in conſpectu ſitæ omnibus vel ex Sicilia, vel ex continente apud Medamam proſpicientibus.* Vide eundem Strabonem etiam lib. II.

[83] Τὸ ἐθνικὸν ὁμοίως, καὶ ὁμόφωνον τῷ οἰκιστῇ.] Aliter hunc locum Salmaſius in ſchedis Palatinis invenit. [illegible]

[84] Λέγονται δὲ οἱ τὴν Λέσβον οἰκοῦντες Αἰολεῖς.] Sic Lesbi inſulæ habitatores dicti ſunt ab Æolica colonia, quam ibi Graus condidit. Strabo lib. XIII. [illegible] *Graum porro filium hujus natu minimum uſque ad Granicum flumen progreſſum: cumque ſe melius inſtruxiſſet majorem exercitus partem in Lesbum trajeciſſe, atque hanc obtinuiſſe.* Sed an nomen hujus conditoris ſe bene habeat merito dubitari licet, nam a Pauſania in Laconicis, non Graus, ſed Grais dicitur. [illegible] *Comites etiam ac ſocios cum Graide Echelati filio, Penthili nepote, Oreſtis pronepote, in coloniam claſſe tranſmittentes, miſerunt. Et ille quidem regionem eam quæ inter Joniam & Myſos eſt, cui ætate noſtra Æolidis nomen, occupavit.* Quæ ſcriptura ſit præferenda, affirmare nequeo, niſi aliunde lux affulgeat. Verum Lesbi incolas Æolenſes fuiſſe dictos etiam colligi poteſt ex Pauſaniæ Phocicis, ubi refert Pittacum Mitylenæum ex

 Æolica

ὡς Δωριεῖς, ἀπὸ τοῦ Δώρου. [85] ἀφ' ὧν αἱ Αἰολικαὶ ἀποικίαι, [86] οἱ δὲ Αἰολίωνες ὀνομάζονται. A

ΑἸΟΛΙΟΝ [87], τῆς Θρᾴκης χερρονήσου πόλις. Θεόπομπος ἐν Φιλιππικῶν εἰκοστῇ τρίτῃ. Ἐπορεύθην εἰς πόλιν Αἰόλιον τῆς Ἀττικῆς μὲν οὖσαν, [88] πολιτευομένην δὲ μετὰ τῶν Χαλκιδέων. B τὸ ἐθνικὸν, Αἰόλειος, ὡς Ῥοίτειος, καὶ Αἰολήιος. δύναται δὲ τοῦτο καὶ ἀπὸ τοῦ Αἰολεὺς εἶναι, ὅθεν καὶ τὸ Αἰόλειον. ὥστε γενικὸν εἶναι τοῦ ἔθνους, καὶ ἰδικὸν τῆς πόλεως, ὡς ὁ Ἠπειρώτης, καὶ ὁ Πόντιος, [89] τῶν γενικῶν, καὶ τῶν ἰδικῶν. C

ΑἼΠΕΙΑ, πόλις Λακωνικῆς, ὡς Ζέλεια.

Καλήν τ' Αἴπειαν, καὶ Πήδασον.

[90] αὕτη δὲ ἡ Κύπρου· τρίτη Κρήτης ὡς Ἑλλάνικος. τὸ ἐθνικὸν, Αἰπεάτης, ὡς Κορσεάτης, [91] Ὑδρεάτης. ἐπὶ δὲ τῶν τοιούτων ἐνίοτε μένοντος D τοῦ ι, ἀφαιρεῖται τὸ α, ὡς Δικαιαρχείτης, Σαμαρείτης, Ζελείτης. ἔσθ' ὅτε μένοντος τοῦ ε, ὑφαιρουμένου τοῦ ι, τὸ α εἰς ω ἀμείβεται. ὡς Ἡρακλεώτης, Μαρεώτης, καὶ Ῥαφεώτης.

ΑἸΠΥ [92], πόλις Μεσσηνίας. E

[93] Καὶ Θρύον Ἀλφειοῖο πόρον, καὶ ἐΰκτιτον Αἰπύ.

[94] ἀπὸ τοῦ ἐρυμνότητος Αἰπὺ καλουμένη. [95] τὸ ἐθνικὸν Αἰπύτης, ὡς Αἰγύτης.

ΑἸΡΑΙ,

nominantur, uti Dorienſes à Dori filiis nomen habent. Hinc Æolicæ coloniæ. Ipſi præterea & Æoliones appellantur.

ÆOLIUM, Thraciæ peninſulæ oppidum, de quo Theopompus rerum Philippicarum lib. XXIII. Profectus eſt ad urbem Æolium, tunc ſub Attico imperio, poſtea vero à Chalcidenſibus gubernatam. Gentile, Æolius, uti Rhœtius, & Æoleius. Poteſt autem hoc à voce Æoleus factum eſſe, unde etiam Æoleum. Adeo ut ſit tanquam generale nomen gentis, & ſpeciale cujuſdam urbis, quemadmodum Epirota & Pontius, quæ vocabula generaliter & ſpecialiter ſumuntur.

ÆPEA, civitas Laconicæ, uti Zelea.

Pulchramque Æpeam, & Pedaſum.

Secunda Cypri, tertia Cretæ auctore Hellanico. Gentile Æpeates, uti Corſeates, Hydreates. Aliquando in ejuſmodi nominibus remanente Jota, Alpha aufertur, ut Dicearchetes, Samaretes, Zeletes. Aliquando autem remanente E, Jota tollitur, & Alpha in ω mutatur, ut Heracleotes, Mareotes, & Rapheotes.

ÆPY, urbs Meſſeniæ.

Et Thryon Alphei vadum, & beneædificatum Æpy.

à munitione urbs Æpy dicta eſt. Gentile, Æpytes, uti Ægytes.

ÆRÆ,

Æolica natione, à Lesbo inſula, originem duxiſſe. Αἰολεῖς δὲ τῶν ἐν Λέσβῳ, Πιττακὸς Μιτυληναῖος.

[85] Ἀφ' ὧν αἱ Αἰολικαὶ ἀποικίαι.] Vulgati codices cum MSS non conveniunt. Salmaſius in Palatinis invenit, ἀφ' ὧν ἡ Αἰολικὴ ἀποικία. Et ita mihi etiam Voſſianus exhibuit.

[86] Οἱ δὲ Αἰολίωνες ὀνομάζονται.] Heſychius: Αἰολίωνες, Αἰολεῖς ἀπὸ τοῦ Αἰόλου. Sed Salmaſius cum Stephano ibi mavult ſcribere Αἰωλίωνες. Aliæ editiones habent Αἰολίωνες.

[87] Αἰόλιον, τῆς Θρᾴκης χερρονήσου πόλις.] Cod. Voſſianus: Αἰόλιον, τῆς Θρᾴκης χερρονήσου. Plinius lib. IV. cap. XI, ipſam Cherroneſi frontem Æolium appellat. *In extrema Cherroneſi fronte, quæ vocatur Æolium, oppidum Elæus.*

[88] Πολιτευομένην δὲ μετὰ τῶν Χαλκιδέων.] Non videntur hæc ſatis ſana. Si mei arbitrii res foret legerem, μετὰ δὲ πολιτευομένην ὑπὸ τῶν Χαλκιδέων.

[89] Τῶν γενικῶν καὶ τῶν ἰδικῶν.] Ante hæc verba aliquid videtur excidiſſe, quod ſenſum claudicare facit: fortaſſis legendum eſt, ἀντὶ τῶν γενικῶν καὶ τῶν ἰδικῶν. Nam Ποντικὸς ſignificat ἰδικῶς Ponti incolam, ſed γενικῶς ſignificat *Marinum, ferum & immanem*. Sic etiam Ἠπειρώτης Epiri incolam ἰδικῶς: verum γενικῶς quemvis alium in continente habitantem denotat.

[90] Οὕτω δὲ ἡ Κύπρου.] Ita hunc locum diſtinguebat Xylander: ſed aliæ editiones habent, αὕτη δὲ ἡ Κύπρου τρίτη. Κρήτης ὡς Ἑλλάνικος: verum quis hanc aut Xylandri lectionem poſſet probare? Scripti Palatini & Voſſianus: αὕτη δὲ ἡ Κύπρος· ſed neque hæc veri ſpeciem habet: nemo enim Geographorum unquam ſomniavit Cyprum Æpeam nominatam fuiſſe, & ipſe Stephanus in voce Κύπρος, ubi varias hujus inſulæ appellationes recenſet, ea de re mentionem nullam facit. Itaque ſine ulla dubitatione reſcribendum eſſe exiſtimo, δευτέρα Κύπρου, quia mox ſubſequitur, τρίτη Κρήτης. Porro autem in Cypro hoc nomine urbs ad Clarium amnem ſita fuit, quæque Demophontem Theſei filium conditorem habuit. Poſtea vero cum Solon apud regem Philocyprum in hanc inſulam veniſſet, in honorem ejus (qui regi erat auctor, ut urbem ad amœniorem locum transferret) *Soli* appellata fuit, uti nos docet Plutarchus in Solonis vita.

[91] Ὑδρεάτης.] Ita ex MSS & vulgatis codicibus reſcripſimus: peſſime Xylander ediderat, Ὑδρεάτης. Vide in voce Αἴπεια & Ὕδρεα.

[92] Αἰπύ, πόλις Μεσσηνίας.] Hoc fuit antiquum oppidi nomen, poſtea vero appellabatur Κορώνη Corone, ab Epimelide ducendæ coloniæ præfecto, quia ipſe ex Coronea Bœotiæ oppido oriundus erat. Vide Pauſaniam lib. IV, ex quo loco & oppidi ſitus obſervari poteſt. Quomodo autem urbis nomen ſit ſcribendum explicat Euſtathius ad Homeri Iliad. B. pag. 297, ubi iiſdem fere Stephani verbis utitur. Τινὲς δὲ ἐν οἷς καὶ ὁ τῶν ἐθνικῶν συγγραφεύς, βαρυτόνως [illegible]

[93] Καὶ Θρύον Ἀλφειοῖο πόρον.] Eſt verſus Homeri deſumptus ex Iliad. B

[94] Ἀπὸ τοῦ ἐρυμνότητος.] Luculenta nominis & ſitus deſcriptio exſtat apud Strabonem lib. VIII. ubi egregie inter alia etiam de jam allegato verſu Homerico diſſerit his verbis. [illegible] *Quod ad ἐΰκτιτον, id bene conditum ſignificat. Αἰπὺ attinet, quærunt nonnulli utrum vocabulorum proprium, utrum adjectivum alterius ſit. Αἰπὺ enim ſublime notat, & an ſint, quæ nunc in Amphipoli appellantur Margala: ſed hæc non ſunt natura munita: naturaliter alia munita monſtratur in Maciſtia: qui hoc probat, is Αἰπὺ nomen urbis intelligit, impoſitum à loci natura: ſicut Helos & Ægialus propria ſunt urbium vocabula, quorum alterum paludem alterum littus communiter notat: ſuntque complura hujuſmodi alia.* Hujus oppidi naturalem ſitum etiam deſcripſit Statius lib. IV. Theb.

Quos Thryon, & ſummis ingeſtum montibus Æpy.

[95] Τὸ ἐθνικὸν Αἰπύτης, ὡς Αἰγύτης.] Conjungitur hoc loco nomen gentile cum oppidani nomine: ὁ πολίτης dicendus eſſet Αἰπεάτης. Et gentile Αἰπύτιος appellatur, uti colligimus ex Statio lib. jam citato.

Æpytios idem arcet agros, & Pſophida celſam.

Sic

ΑἼΡΑΙ, πόλις Μακεδονίας. ἔστι δὲ ἄλλη A Ἰωνίας· τὸ ἐθνικὸν, Αἰρεύς· τὸ δὲ τῆς Μακεδονίας, Αἰραῖος. ἔστι δὲ παρὰ Ἑλλησπόντῳ. ἧς τὸ ἐθνικὸν Αἰράτης, [96] παρὰ Ἀνδροτίωνι, ἐν ἕκτῃ Ἀτθίδος.

ΑἾΣΑ, πόλις Θράκης. [97] προσεχὴς τῇ B Παλλήνῃ. [98] Αἰσαῖος. ὡς Αἶα, Αἰαῖος.

ΑἸΣΎΜΗ [99], πόλις Θράκης. Ὅμηρος, [1]

Τόν ῥ' ἐξ Αἰσύμηθεν ὀπυιομένη τέκε μήτηρ.

τὸ ἐθνικὸν, Αἰσυμαῖος, ὡς Δύμη, Δυμαῖος.

ΑἼΣΩΝ [2], πόλις Θεσσαλίας. [3] ἀπὸ Αἴσωνος τοῦ Ἰάσονος πατρὸς, (οὗ τὸ ὄνομα διὰ τοῦ ο κλίνεται), [4] ὡς Ἡσίοδος. τὸ δὲ Αἰσονίδης, ἀπὸ τοῦ Αἴσονος. C

* * ἠδὲ Φέρητα αἰεὶ * *

[5] τὸ ἐθνικὸν, Αἰσώνιος. [6] καὶ Φερεκύδης τὴν πόλιν D Αἰσω-

ÆRÆ, urbs Macedoniæ & item Ioniæ alia. Gentile Ærenſis; ſed à Macedonico oppido Æræus deducitur. Eſt quoque alia juxta Helleſpontum, cujus gentile Ærates dicitur apud Androtionem libro VI. Hiſtoriæ Atticæ.

ÆSA, oppidum Thraciæ, Pallenæ finitimum, cujus gentile Æſæus dicitur, uti Æa Ææus.

ÆSYME, Thraciæ civitas, de qua Homerus.

Quem ab Æſyma compreſſa peperit mater.

Gentile Æſymæus, quemadm. Dyme Dymæus.

ÆSON, urbs Theſſaliæ ab Æſone Jaſonis patre ita dicta, cujus nomen cum o parvo declinatur, uti vult Heſiodus. Æſonides autem fit ab Æſone.

Æſonemque atque Pheretem Amithaonaque gaudentem equis.

Gentile Æſonius. Et Pherecydes urbem Æſo-

Si ipſe Stephanus in voce Αἶγαι diſtinguebat oppidani nomen a [illegible] ... πολίται Αἰγεᾶται, ὡς Πλωτινίας. Λυκόφρων δὲ τὸ ἐθνικὸν Αἰγαῖος.

[96] Παρὰ Ἀνδροτίωνι ἐν ἕκτῃ Ἀτθίδος] Eadem Androtionis hiſtoria Attica & liber ſextus citantur à Stephano in Γέρανεια & aliis locis Videſis Voſſium de Hiſt. Græc. lib. III.

[97] Προσεχὴς τῇ Παλλήνῃ.] Optime Xylander rejecit depravatam lectionem Florentinæ editionis, in qua legebatur Πανοτχὲς τῇ Παγαλήνῃ.

[98] Αἰσαῖος ὡς Αἶα Αἰαῖος.] Aldina Florentinaque editio [illegible] Αἰσαῖος καὶ Αἶα Αἰαῖος Fortaſſis legendum eſt: τὸ ἐθνικὸν Αἰσαῖος. ὡς Αἶα Αἰαῖος.

[99] Αἰσύμη, πόλις Θράκης.] Oppidum hoc in Thraciæ & Macedoniæ confiniis ſitum fuiſſe inde ſatis apparet, quod nunc Thraciæ & alio loco ab Epitomatore Macedoniæ adſcribatur Οἴσυμη, πόλις Μακεδονίας. Θουκυδίδης τετάρτῃ, ... [illegible] τοῖς δὲ Αἰσύμηθεν Ὅμηρος φησι. Hoc Geographis non eſt inſolens, urbes in confiniis extructas de ſua regione in aliam transportare. Sed qua ratione Heſychius urbem hanc Troicam appellaverit non video: Αἰσύμη πόλις Τρωϊκή: Ubi fortaſſis Θρᾳκική reſcribendum eſt. A partibus Stephani ſtat Euſtathius, cujus verbis ad Iliad. Θ pag. 714 utar eſt. τὸ δὲ ἐξ Αἰσύμηθεν, φησὶ τῆς ἐξ Αἰσύμης πόλεως Θρᾳκικῆς, ὡς ὁ τὰ ἐθνικὰ γράψας δηλοῖ. Ita etiam hunc Homeri locum accipit Etymologici Mag auctor, & præter hunc etiam Suidam vide

[1] Ὅμηρος] Hic poetæ verſus habetur Iliad Θ. verſu 304

[2] Αἴσων πόλις Θεσσαλίας, ἀπὸ Αἴσονος] Hanc Apollonii Rhodii Schol. ad lib. 1 Magneſiæ urbem facit auctoritate Pindari & Pherecydis. Sed [illegible] dubitare poſſet, an non potius urbi nomen eſſet fortitum ab Æſone fluvio, quem prope Theſſaliam deſcripſit Plutarchus in Æmilio. Plurimæ enim urbes per totum terrarum orbem a fluviis, quibus adjacent, denominationem accipiunt

[3] Ἀπὸ Αἴσονος.] Sine ulla dubitatione reſcribendum eſt, ἀπὸ Αἴσονος, quod manifeſtiſſime apparet ex verbis mox ſubſecuturis: οὗ τὸ ὄνομα διὰ τοῦ ο κλίνεται, ὡς Ἡσίοδος. τὸ δὲ Αἰσονίδης ἀπὸ τοῦ Αἴσονος. Verum ſcriptionem per ω probant aliæ editiones in quibus, ſed corruptiſſime excuſum eſt, οὗ τὸ ὄνομα διὰ τοῦ ω κλίνεται. Idem mendum occurrit apud Apollodorum lib. 1. Ἰάσων Αἴσωνος [Lege Αἴσονος] τοῦ Κρηθέως. Hæc ſcribendi ratio cum ο parvo hinc indubitanter colligitur, quod & Latini poetæ mediam iſtius vocis ſyllabam corripiunt Ovid lib VII Metam.

Et caſus, ſolito formoſior Æſone natus
Illa luce fuit. - - - Et eodem loco.
Et jam fortis erat, pulſuſque reſederat ardor
Cum videt Æſoniden, extinctaque flamma reluxit.

Anonymus in præfatione ad Argonautica etiam hunc ſcribendi modum imitatur Καὶ πατρὸς ἐξ αὐτοῦ Αἴσονα, Φέρητα, Ἀμυθάονα. καὶ γεν[illegible] ἐκ τοῦ Αἴσονος Ἰάσων.

[4] Ὡς Ἡσίοδος. τὸ δὲ Αἰσονίδης ἀπὸ τοῦ Αἴσονος. ἠδὲ Φέρητα αἰεί.] Hic locus miſerrime depravatus in ſcriptis & vulgatis libris circumfertur: Quod etiam Salmaſius ad oram ſui codicis eſt ſubodoratus, ſed ejus emendationi nequaquam aſſenſum præbere queam: imo cui bono omnes tanti viri juveniles curas in lucem emitterem? Videamus ergo an aliquid certi ad mutili & obſcuri hujus loci reſtitutionem conjectura poſſimus aſſequi. Priora hujus loci verba in vulgatis [illegible] leguntur, quaſi Epitomator monet nos ex Heſiodo probare Αἴσων in genitivo per ο declinari: verum quoniam in Heſiodi operibus quæ nunc extant Æſonis nomen, quod ſciam, non legitur, ſed Αἴσονος in Deorum generatione, quod eſt patronymicum inde deductum, hinc non levis oritur ſuſpicio, poetæ nomen corruptum, & aliud eo loco eſſe reſtituendum. Deinde, pro τὸ δὲ Αἰσονίδης, ἀπὸ τοῦ Αἴσονος in aliis editionibus excuſum eſt: τὸ δὲ Αἰσωνίδης, ἀπὸ τοῦ Αἴσωνος, quod mendo non caret: ſed Xylandri editionem ſequimur, ex qua hæc verba ſatis quidem ſana divulgamus, ſed quid huc faciant non video, imo iis mox alium locum aſſignabimus. Quod denique attinet ad illa verba, ἠδὲ Φέρητα αἰεί, ſunt pars verſus Homerici ex Odyſſ. Λ deſumpta, quæ profecto tantum nobis luminis ſuppeditarunt, ut luxata hæc & confuſa Stephani verba hoc modo in integrum reſtituere confidenter aggrediamur, lege itaque: Ὡς Ὅμηρος.

Αἴσονά τ', ἠδὲ Φέρητ', Ἀμυθάονά θ' ἱππιοχάρμην.

Τὸ δὲ Αἰσονίδης ἀπὸ τοῦ Αἴσονος. Quam lectionem rem rectè conſideranti veriſſimam, ut ſpero, videbitur

[5] Τὸ ἐθνικὸν, Αἰσώνιος.] Sic habent MSS & vulgati codices ſed ut verum fatear, gentile mihi eſt ſuſpectum, & legendum videtur Τὸ ἐθνικὸν Αἰσόνιος. Quod confirmari poteſt loco Ovid. Metam. lib. VII. ubi inquit.

Somnus in ignotos oculos ubi venit; & auro
Heros Æſonius potitur, ſpolioque ſuperbus, &c.

Apud Poetam antepenultima corripitur, quæ ſecundum vulgatam Stephani lectionem ſine dubio eſſet producenda. Imo omnia illa nomina hac lectione a voce Αἴσων deducta, quæ ω habent in ſecunda ſyllaba, mihi diſplicent, uti Αἰσωνία, Αἰσωνίδης, Αἰσωνιάδης & Αἰσωνίς. Nam in vocabulo Αἱμονία Stephanus Αἵμων cum Αἴσων confert, quæ eodem modo inflectuntur ut Αἴσων, non tamen ab utroque formantur gentilia quæ in ſecunda ſyllaba cum ω ſcribuntur. λέγεται δὲ Αἱμονιεὺς τὸ ἐθνικὸν, ὡς Ἀμφικτυονεύς, καὶ Αἱμόνιος καὶ Αἱμονὶς θηλ. Attamen mihi illud Apollonii Rhodii ex lib primo Argonaut. poſſet objici;

Κλῦθι ἄναξ Παγασάς τε πόλιν τ' Αἰσωνίδα ναίων
Exaudi domine, qui Pagaſas & Æſonidem incolis.

Hic poeta ſecundam ſyllabam producit & per ω ſcribit Sed facilis ad eam rem eſt reſponſio Solent enim poetæ brevem ſyllabam aliquando producere & ο in ω mutare, quod ipſum Stephanus docet in voce Βισωνία, ubi hæc leguntur τὸ ἐθνικὸν. διὰ τοῦ ο κλινόμενον, ὡς τὸ Βισονῖος. τὸ θηλυκὸν Βισονίς. ἐκτείνεται δὲ καὶ λέγεται Βισωνίς, διὰ τοῦ ω, καὶ Βισώνιος ποιητικῶς.

[6] Καὶ Φερεκύδης.] Libri index reticetur. De Pherecyde ejuſque

Αἰσωνίαν φησί. τῆς δὲ Αἰσωνίας τὸ ἐθνικὸν A δύναται Αἰσωνιεὺς, ὡς Τερεὺς, [7] Ὀρθωσιεὺς, Ἀφροδισιεὺς, Δημητριεύς. καὶ Αἰσωνιάτης, ὡς Κυδωνιάτης, καὶ Κροτωνιάτης. τὸ δὲ Αἴσωνις, ἀπὸ τῆς θηλυκῆς ἢ ἀρσενικῆς. καὶ Αἰσωνία. [8] ὀξύτονον τὸ Αἰσών. τὰ γὰρ εἰς ων δισύλλαβα B ἐπὶ πόλεων, ὀξύνεται, εἰ μὴ διαφορὰν ἔχει σημαινομένου, ὡς τὸ Κρότων βαρύνεται. [9] ὀξυνόμενον γὰρ, δηλοῖ ζωΰφιον, ἢ χαρακτῆρι ὑπάγοιτο, ὡς τὸ Ἴτων, συναπενεχθὲν τῷ Τρίτων, [10] Γείτων, Βίτων. ἄιον, ἠιών. [11] Κράννων, C Γύρτων, Νέων. σεσημείωται τὸ [12] Οὔλπων, ἔστι πόλις Ἰταλίας. [13] πάντων ἡ κλίσις διὰ τοῦ ω.

ΑΙΤΝΗ [14], πόλις Σικελίας, ἀπὸ Κατάνης. Ἱέρωνος κτίσμα. ὁ οἰκήτωρ Αἰτναῖος. [15] ἐκαλεῖτο δὲ πρὶν Ἴνησσον.

ΑΙΤΩΛΙΑ, χώρα, [16] ἀπὸ Αἰτωλοῦ τοῦ Ἐνδυ-

A Æſoniam appellat. Sed Æſoniæ gentilitium poſſet eſſe Æſonienſis, uti Hyrienſis, Orthoſienſis, Aphrodiſienſis, Demetrienſis: Et Æſoniates, uti Cydoniates & Crotoniates. Verum Æſonis à genitivo maſculini deducitur, & item Æſonia. Æſon accentum acutum habet in ultima. Nomina enim B duarum ſyllabarum in ων de urbibus prolata, acuuntur in ultima, niſi & inſuper aliam ſignificationem habeant, uti Κρότων, quod in penultima acuitur: nam cum accentu in ultima, animalculum ſignificat; vel à regula excipiuntur uti Iton, cui non eſt diſſimile Triton, Chiron, Biſton: & ita C etiam ἠιών littus, Cranon, Gyrton, Neon; notatur item Ulpon, quod Italiæ oppidum eſt. Illorum omnium declinatio fit per Ω.

ÆTNA, urbs Siciliæ, à Catana LXX ſtadiis diſtans, quam Hiero condidit. Incola appellatur D Ætnæus. Urbs vero antea Ineſſum nominabatur.

ÆTOLIA, regio quæ ab Ætolo Endymio-

ejuſque ſcriptis lege Diogenem Laërtium lib. I. & Menagii ad illum locum commentarios, qui multa de eo ex variis ſcriptoribus congeſſit.

7 Ὀρθωσιεύς.] Idem gentile occurrit in voce Δημητριεύς, ſed de urbe Ὀρθωσιάς in Phœnicia ſita, ſive Ὀρθωσία, ut quibuſdam dicitur, nulla in hac Epitome fit mentio. In aliis editionibus malè ſcribitur Ὀρθοσιεύς cum ο parvo.

8 Ὀξύτονον τὸ Αἰσών. τὰ γὰρ εἰς ων δισύλλαβα ἐπὶ πόλεων ὀξύνεται.] Ergo malè hæc vox in principio thematis accentum habet in penultima.

9 Ὀξυνόμενον γὰρ, δηλοῖ ζωΰφιον.] Simili modo diſtinguit Stephanus in voce Βιστονία & in Κρότων. τὸ μὲν γὰρ ἐπὶ τοῦ φθαρτικοῦ τῶν κυνῶν, ὀξύνεται. Ita hic locus eſt legendus, uti ad illum locum demonſtrabimus. Male igitur accentus collocatur in Heſychii codicibus. Κρότων, ἐστι ζωΰφιον ὃ τοῖς κυσὶ ἐγγίνεται, οἱ δὲ σησαμίδα ἔχειν, καὶ τὸ ζῶον τὸ ἐν κυσὶ ἐμβατεύον, ἄλλοι δὲ πυρετοῖς. Vide quoque Suidam & Etymol. Mag. auctorem.

10 Γείτων. Βίτων. ἄιον, ἠιών.] Hæc corrupta ſunt, infra enim requirit Stephanus, ut eorum κλίσις ſit διὰ τοῦ ω: atqui γείτων in genitivo habet γείτονος & non γείτωνος. Pro eo itaque reſcriberem Χείρων quod in obliquo habet Χείρωνος, eſtque nomen illius qui Χειρωνίαν condidit, uti legimus apud noſtrum in Κάρυσθος. Ad Βίτων quod attinet, pro eo reſtituerem Βίσων quod etiam eſt nomen proprium & per ω declinatur, uti videre licet in Βισωνία, ubi eundem Epitomator canonem exhibet. Ἠιών triſyllabum eſt, & canon de diſſyllabis loquitur, & de nominibus urbium: ſed fortaſſis pro ἐπὶ πόλεων legendum eſt ἐπὶ πολλῶν. tumque ſe canon etiam ad alia nomina poſſet extendere.

11 Κράννων.] Sic habent ſcripti & vulgati libri, ſed ſine dubio Κρανών eſt ſcribendum.

12 Οὔλπων, ἔστι πόλις Ἰταλίας.] Oppidum Italiæ hoc nomine non novi, & Cluverius in antiquæ Italiæ deſcriptione de eo, quod ſciam, mentionem nullam facit. Sed ſine dubio Οὔλτων eſt legendum. Vide Strab. lib. VI.

13 Πάντων ἡ κλίσις διὰ τοῦ ω.] Accuratiorem hac de re, atque huic non diſſimilem, Etymologici Mag. auctor canonem exhibet in voce Μυωψ. Τὰ εἰς ων ὀξύτονα τῷ ω εἰς φθόγγον παραλήγοντα, εἰ μὲν ἀπὸ ἐθνικοῦ, τρέπουσι τὸ ω εἰς ο ἐπὶ τῆς γενικῆς, Παιὼν Παίονος, Παιονὶς ἀνδρὸς ἄγαν. Μαίων Μαίονος. οἱ δὲ μὴ ἀπὸ ἐθνικοῦ, φυλάττει τὸ ω, οἷον βαιὼν βαιῶνος. ἔστι δὲ εἶδος ἰχθύος. Παιὼν Παιῶνος κύριον.

14 Αἴτνη πόλις Σικελίας, ἀπὸ Κατάνης, Ἱέρωνος κτίσμα.] Hunc locum non eſſe integrum obſervavit Salmaſius in margine ſui codicis, eumque ita conatur reſtituere: Αἴτνη, πόλις Σικελίας, ὑπὲρ Κατάνης &c. Sed poſtea addit, ipſi hanc lectionem non ſatisfacere. Cluverius lib. I. Siciliæ antiq. hunc locum Stephani producens nihil in eo mendi ſuſpicatur, & hæc verba ita in Latinum tranſtulit, quaſi Hiero Catanenſis fuiſſet, quo nihil falſius excogitari poteſt. Scio equidem, ſi gentile alicujus oppidi non ſit in uſu, periphraſim eſſe licitam, uti fuſius docuimus pag. 13. ad vocem Ἀβρότονον. Neque me latet Hieronem etiam Ætnæum appellatum fuiſſe, uti colligimus ex Pindari Pythionicis, quarum prima ode inſcribitur ΙΕΡΩΝΙ ΑΙΤΝΑΙΩι ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΩι ΑΡΜΑΤΙ. *Hieroni Ætnæo Syracuſio curru victoriam adepto*: Quod idem eſt ac ſi dixiſſet Καταναίῳ: Nam ipſe Hiero Catanæ nomen in Ætnam mutavit teſtibus Diodoro lib. XI, & Strabone lib. VI. Sed hoc in victoribus non fuit inſolens, ut vel pecunia corrupti, vel ex amore cujuſdam perſonæ aut loci, aliunde quam ex natali patria proclamari vellent. Dicon Cauloniates Italus, quum puer viciſſet, Cauloniatem ſe ἀναγορευθῆναι juſſit: verum in reliquis deinde victoriis, accepta pecunia, Syracuſanum, uti Pauſanias lib. VI. perhibet. Sic etiam ipſe Hiero non tantum ſe Syracuſium de urbe patria, ſed quoque Ætnæum ſeſe prædicavit ab Ætna civitate, alias Catana, quam prope Ætnam Siciliæ montem reſtauraverat & exornaverat ipſe. Si igitur hæc Epitomatoris verba non ſunt emendanda uti Salmaſio ſunt emendata, neque ſic accipienda uti ea Cluverius intellexit, aliud iis remedium ut adhibeamus erit neceſſe. Puto in illis eſſe hiatum, & Stephanum reſpexiſſe verba Strabonis lib. VI, quibus commodiſſime lacuna illa ſuppleri poſſet. Οἱ δὲ Αἰτναῖοι παραχωρήσαντες, τὴν Ἴνησσαν καλουμένην τῆς Αἴτνης ὀρεινὴν ᾤκησαν, καὶ προσηγόρευσαν τὸ χωρίον Αἴτνην, διέχον τῆς Κατάνης σταδίους ὀγδοήκοντα, καὶ τὸν Ἱέρωνα οἰκιστὴν ἀπέδειξαν. Certum eſt Stephanum ut plurimum Strabonem ſequi, qua de cauſa ex hiſce Strabonis verbis mutilum hunc locum ita reſtituerem & ſupplerem. Αἴτνη, πόλις Σικελίας, Κατάνης ὀγδοήκοντα σταδίους ἀπέχουσα, Ἱέρωνος κτίσμα. Verum hæc conjectura ſi lectori non placeat, aliam inſuper addam, nempe illud ἀπὸ Κατάνης ita poſſe accipi, quaſi ex Catanæ ruinis Hiero urbem condidiſſet. Vide Diod. lib. 11: 14: & 15. Nam ſimilis ferme locutio occurrit apud Matth. 3. 14. Τὸ ἱμάτιον ἀπὸ τριχῶν καμήλου. Videat lector an aliquid aptius aut certius conjecturâ poſſit aſſequi.

15 Ἐκαλεῖτο δὲ πρὶν Ἴνησσον.] Ita urbem fuiſſe appellatam etiam Strabo teſtatur lib. VI, ſed ibi corrupte Ἴνησσα legitur. Et male apud Diodorum lib. XI. Ἔννησα dicitur. Verum de Strabonis & Diodori locis vide Cluverium Sicil. ant. lib. I pag. 122. Bochartus in Ætna & Ineſſo Phœnicum veſtigium obſervavit, uti oſtendit in ſuo Phaleg pag. 585.

16 Ἀπὸ Αἰτωλοῦ τοῦ Ἐνδυμίωνος. ὃς ἐκπεσὼν ἀπὸ Πελοποννήσου ὑπὸ Σαλμωνέως &c.] Hanc hiſtoriam Strabo accepit ex Ephoro, & Stephanus ex Strabone lib. VIII, ubi eandem hunc in modum deſcribitur. Ἔφορος δέ φησιν, Αἰτωλὸν ἐκπεσόντα ὑπὸ Σαλμωνέως τοῦ βασιλέως Ἐπειῶν τε καὶ Πισατῶν ἐκ τῆς Ἠλείας εἰς τὴν Αἰτωλίαν, ὀνομάσαι τε ἀφ' αὑτοῦ τὴν χώραν καὶ συνοικίσαι τε, κἀκεῖ πόλεις. Cauſa ob quam ex Elea Ætolus ejectus fuit hæc erat, quod Apin Phoronei filium peremiſſet, uti nos docet Apollod. lib. I & Pauſaniam lib. V. qui Apin Jaſonis filium fuiſſe perhibet.

Ἐνδυμίωνος. [17] ὃς ἐκπεσὼν ἀπὸ Πίσης ὑπὸ A Σαλμωνέως, συνῴκισε τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν Αἰτωλίαν. [18] πρότερον δὲ Ὑάντις ἐκαλεῖτο. [19] τὸ ἐθνικὸν, καὶ Αἰτωλὸς, καὶ Αἰτώλιος. [20] ἔστι καὶ Αἰτωλία πόλις Πελοποννήσου. ἣν συγκαταλέγει ταῖς Λακωνικαῖς πόλεσιν, [21] Ἀνδροτίων B ἐν Ἀτθίδος. [22] ὀξύνεται δέ. τὰ γὰρ εἰς ωλος ἀρσενικὰ πρὸ τοῦ ω τὸ τ ἔχοντα, ὀξύνεται. Κάστωλος, Πακτωλός, ἁμαρτωλός. [23] τὸ Σπάρτωλος, θηλυκόν ἐστι. καὶ τὸ Μαυσωλὸς, οὐκ ἔχει τὸ τ. [24] ἔστι καὶ Αἰτωλὸς ἐπίθετον, παρὰ C τὸ ῥῆμα τὸ αἰτεῖν. τὸ κτητικὸν Αἰτωλικόν. [25] λέγονται καὶ Αἰτωλισταὶ, οἱ Αἰτωλίζοντες, [26] καὶ τὰ Αἰτωλῶν φρονοῦντες.

ἈΚΑΔΗΜΕΙΑ [27], γυμνάσιον Ἀθήνησιν,

mionis filio nomen accepit; qui à Salmoneo Piſſa ejectus regionem a ſe appellatam incoluit: quæ antea Hyantis nuncupabatur. Gentile Ætolus & Ætolius. Eſt item Ætolia Peloponneſi oppidum, quod Androtion in hiſtoria Attica inter Laconicas civitates recenſet. Vox Ætolus accentum habet in ultima. Nam nomina maſculina in ωλος, τ ante ω habentia acuuntur in ultima, uti Caſtolus, Pactolus, ἁμαρτωλὸς peccator: ſed Spartolus fœmininum eſt, & Mauſolus Τ non habet. Eſt item Ætolus adjectivum, quod à verbo αἰτεῖν petere, deſcendit. Poſſeſſivum Ætolicum. Appellantur Ætolitæ qui Ætolorum mores imitantur, & qui ſuperbe Ætolorum modo animos tollunt.

ACADEMIA, gymnaſium Athenienſe,

[17] Ὃς ἐκπεσὼν ἀπὸ Πίσης.] Ubinam Piſſa fuerit ſita Epitomator non addidit: interim tamen hoc diſcimus ex Euſtathio in lib. II. Iliad. qui totum Stephani de Ætolia locum in ſuos commentarios rejecit. Αἰτωλία ἡ χώρα ἐκ Αἰτωλοῦ τοῦ Ἐνδυμίωνος, [illegible] Ἐνδυμίωνος. ὃς ἐκπεσὼν Πίσης τῆς ἐν Πελοποννήσῳ ὑπὸ Σαλμωνέως, συνῴκισε τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν Αἰτωλίαν &c. Montem Piſæum Plutarchus in Peloponneſo collocat, ita enim in Parallelis legitur: Τλησίμαχος εἰδὼς τὸν συνωμοσίαν ἀπὸ τῆς [illegible] ἀπέτρεψε τὸν ὄχλον, εἰπὼν ἑωρακέναι τὸν πατέρα μεθ' ὁρμῆς εἰς τὸ Πισαῖον ὄρος φέρεσθαι, μείζονα μορφὴν ἀνθρώπου καλεῖσθαι. *Teſimachus conjurationis conſcius multitudinem avertit, quod diceret à ſe conſpectum patrem ſuum qui forma, quam humana eſt, auguſtiore ad Piſaum montem ſe proriperet.*

[18] Πρότερον δὲ Ὑάντις ἐκαλεῖτο.] Certum eſt Hyantes è Bœotia tunc profectos qui Ætolorum inquilini facti ſunt, quod Strabo confirmat lib. x. teſtimonio Apollodori hiſce verbis. Ἀπολλόδωρος δ' εἴρηκεν ὅτι τῆς Βοιωτίας ἐκπεσόντες Ὑάντες ἐποίκησαν, καὶ ἐποίκους τοῖς Αἰτωλοῖς [illegible]. Ab iis fortaſſe Ætolia Hyantis appellata eſt.

[19] Τὸ ἐθνικὸν, καὶ Αἰτωλὸς, καὶ Αἰτώλιος.] Conſentiunt in hanc ſcripturam codices ſcripti & editi: ſed reſcribendum eſt. τὸ ἐθνικὸν, Αἰτωλὸς, καὶ Αἰτώλιος.

[20] Ἔστι καὶ Αἰτωλία πόλις Πελοποννήσου.] Ortelius in Theſauro Geogr. affirmat, Polybium libro quinto hujus oppidi meminiſſe, ſed falſiſſimum eſt.

[21] Ἀνδροτίων ἐν Ἀτθίδος.] Sine dubio libri numerus excidit. Salmaſius in ſcriptis codicibus invenit perperam, Ἀνδροτίων ἐ Ἀτθίδος, & ita etiam nobis cod. Voſſ. exhibuit. Reſtitueret Salmaſius, Ἀνδροτίων α' Ἀτθίδος. Verum an ex tot libris conſtiterit Androtionis opus, non ſum certus: duodecimus citatur ab Harpocratione in Ἀμφίπολις.

[22] Ὀξύνεται δέ. τὰ γὰρ εἰς ωλος ἀρσενικὰ, πρὸ τοῦ ω τὸ τ ἔχοντα &c.] Sententia claudicat & oratio eſt imperfecta: nam nomen, quod accentu acuto in ultima ſignari debet, non additur: Lego igitur: ὀξύνεται δὲ τὸ Αἰτωλὸς. τὰ γὰρ εἰς ωλος ἀρσενικὰ & ſic porro. Hanc lectionem etiam confirmant verba Euſtathii ad Iliad. Β pag. 311, qui hunc Stephani locum tranſcripſit. ὀξύνεται δὲ τὸ Αἰτωλὸς, ὡς ὁ Πακτωλὸς ἢ ἁμαρτωλός. καὶ ὅλως τὰ ἔχοντα τὸ τ πρὸ τοῦ ω ἀρσενικά. διὸ τὸ Μαυσωλὸς, οὐ προπαροξύνεται ὡς μὴ ἔχον τὸ τ.

[23] Τὸ Σπάρτωλος, θηλυκόν ἐστι. καὶ τὸ Μαυσωλὸς οὐκ ἔχει τὸ τ.] Hæc vocabula in omnibus Stephani codicibus accentum acutum habent in ultima, cum deberet προπαροξύνεσθαι. De Μαυσωλὸς certi ſumus ex Euſtathio, cujus verba in hanc rem commentario præcedenti produximus: quod ad Σπάρτωλος attinet quia fœminini generis eſt, uti etiam ex Harpocratione liquet, accentu in penultima ſignari debet, ſiquidem ſe canon ad maſculina ſolummodo extendat.

[24] Ἔστι καὶ Αἰτωλὸς ἐπίθετον, παρὰ ῥῆμα τὸ αἰτεῖν.] Huc videntur pertinere verba Euſtathii ad Iliad. Β. pag. 311. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ Αἰτωλὸς ὄνομα ἐχρημάτιζεν τῇ κωμῳδικῇ παρῳδίᾳ, τῷ λέγοντι, τὴν μὲν χεῖρ' ἐν Αἰτωλοῖς, ὁ δὲ νοῦς ἐν Κλωπιδῶν. καὶ ἔγνω ὁ δῆμος, καὶ ἀποδέχεται ἐξ ὑπονοίας τοὺς χεῖρας μὲν αἰτεῖν, τὸν δὲ νοῦν κλέπτειν. [illegible] αἰτωλὸς ἀπὸ τοῦ αἰτεῖν παρωνόμασται. καὶ δῆλοι ὅτι τὸ ἔθνος χεῖρας εἶπεν, ὅτι ἐστὶ καὶ αἰτωλὸς ἐπίθετον, παρὰ ῥῆμα τὸ αἰτεῖν. Reſpicit ſine dubio Euſtathius locum Ariſtophanis in Equitibus non procul ab initio; & idem hic comici locus exſtat apud Plutarchum in libro de curioſitate, ubi animum hominis curioſi comparat cum Ætolorum manibus. Cæterum Ætoli ob totius regionis ſterilitatem ſubinde cogebantur vicinos non tantum, verum etiam longe remotos agros invadere, ut haberent unde viverent. hoc manifeſte apud Athenæum lib. VI. nos docet elegantiſſimum illud carmen Ithyphallicum Demetrio Poliorcetæ cantatum, cum Athenas ingrederetur, cujus ultimam partem ſubjiciam.

Πρῶτον μὲν εἰρήνην ποίησον φίλτατε.
Κύριος γὰρ εἶ σύ
Τὴν δ' οὐχὶ Θηβῶν, ἀλλ' ὅλης τῆς Ἑλλάδος.
Σφίγγα περικρατοῦσαν.
Αἰτωλὸς, ὅστις ἐπὶ πέτρας καθήμενος
Ὥσπερ ἡ παλαιά,
Τὰ σώμαθ' ἡμῶν πάντ' ἀναρπάσας φέρει,
Κοὐκ ἔχω μάχεσθαι.
Αἰτωλικὸν γὰρ ἁρπάσαι τὰ τῶν πέλας.
Νῦν δὲ καὶ τὰ πόρρω.

Imo paſſim apud Polybium Ætolorum rapinæ & avaritia notantur. libro IV. legimus: Ὡς ἂν οἱ προειρημένοι [Ætoli ſcilicet] μὴ ζῶν ἀπὸ τῶν πέλας, διεσφάλησαν δὲ πολλὰς γεγονέναι ἀεὶ τὰς [illegible] [illegible]. Et deinde eodem libro ſubjungit. Αἰτωλοὶ γὰρ τούτῳ τῷ τρόπῳ χρώμενοι, καὶ λεηλατοῦντες συνεχῶς τὴν Ἑλλάδα, καὶ πολέμους [illegible] φέροντες πολλοὺς, οὐδ' ἀπολογίας ἔτι κατηξίουν τοὺς ἐγκαλοῦντας.

[25] Λέγονται καὶ Αἰτωλισταὶ, οἱ Αἰτωλίζοντες.] Conſtanter ſic habent libri ſcripti & vulgati. Attamen Salmaſius ad oram ſui codicis hunc locum ita reſtituendum putat. Λέγονται καὶ Αἰτωλίζειν, οἱ Αἰτωλίζοντες.

[26] Καὶ τὰ Αἰτωλῶν φρονοῦντες.] Non poſſum aſtipulari opinioni Henr. Stephani de Lingua Græca optimè meriti, qua cenſet τὰ Αἰτωλῶν φρονεῖν ſignificare, *Ætolorum partes ſequi, & iiſdem favere.* Ego autem puto τὰ Αἰτωλῶν φρονεῖν idem eſſe ac ſi dicas τὰ μεγάλα φρονεῖν: nam Ætoli mortalium arrogantiſſimi, ſuperbiſſimi & ferociſſimi fuere & rebus proſperis,& rebus adverſis, quare apud Polybium lib. II. Sic deſcribuntur: καὶ [illegible] ἐπὶ τῷ δοκεῖν Αἰτωλοὺς τοὺς μεγάλα ἐγχειρεῖν τὸ φρόνημα [illegible]. Et ab Athenæo lib. x. ex eodem hoc loco Polybii appellantur Αἰτωλοὶ οἱ μέγα φρονοῦντες. Imo hac de cauſa eidem Polybio dicuntur περιφρονοῦμενοι, hoc eſt, *magnifice & animo elato de ſe ſentientes.* De eorum ſuperbia, ferocitate & arrogantia etiam vide Livium lib. XXXVI. cap. XLIX, & Juſtinum lib. XXVIII. cap. II.

[27] Ἀκαδήμεια, γυμνάσιον Ἀθήνησιν.] Hoc nomine appellabatur locus nemoroſus extra Athenas, in quo primus Plato Philoſophiam docuit. Eſt itaque proprium nomen illius

σιν, [28] οὗ οἱ Ἀκαδημαϊκοὶ φιλόσοφοι. κέκληται A ἀπὸ Ἀκαδήμου. γράφεται δὲ διὰ τοῦ ε, Ἐκαδήμεια. περὶ οὗ ἐν τῷ ε λέξομεν. [29] διὸ δὲ ἡ πλείων χρῆσις οὕτως.

ἈΚΑΚΗΣΙΟΝ, πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ Ἀκάκου παιδὸς Λυκάονος, [30] ὡς Παυ- B σανίας ὀγδόῃ. [31] τὸ ἐθνικὸν Ἀκακήσιος. ὡς Ἀνακτόριος, Βυζάντιος. [32] Ἀκαλησσεὺς, ὡς Τυμνησσεὺς, ἢ Ἀκαλήσιος.

ἈΚΑΜΑΝΤΙΟΝ, πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας, [33] Ἀκάμαντος κτίσμα τοῦ Θησέως, C ᾧ [34] συμμαχήσαντι πρὸς τοὺς Σολύμους τὸν τόπον δέδωκε. τὸ ἐθνικὸν Ἀκαμάντιος, ὡς Βυζάντιος. τὸ δὲ κτητικὸν τοῦ Ἀκάμαντος, διὰ τῆς ει, διφθόγγου. λέγεται δὲ Ἀκαμαντὶς, ὡς Βυζαντίς. [35] Παρθένιος δ' ἐν Ἀφροδίτῃ, Ἀκα- D μαντίδα αὐτήν φησι. [36] ἐκαλεῖτο δὲ φυλὴ Ἀκαμαντὶς τῆς Ἀττικῆς, [37] ὡς Σιμωνίδης.

ἌΚΑΝΘΟΣ [38], πόλις Θρᾴκης, ἀκάνθαις πεφραγμένη, [39] ὑπὲρ τὸν Ἄθω, ὅθεν κέκληται. ἢ ἀπό τινος Ἀκάνθου, [40] ὡς Μνασέας. E [41] ἔστι καὶ ἐν Αἰγύπτῳ Ἄκανθος, Μέμφιδος ἀπέχουσα σταδίους τριακοσίους εἴκοσι. δευτέρα, τῆς ἀκάνθης τῆς Θηβαϊκῆς ἄλσος ἐμέ-

ſe, à quo Philoſophi Academici nomen ſortiti ſunt. Itaque autem ab Academo quodam appellatum eſt. Sed etiam Ecademia per E ſcribitur, de quo in litera E dicturi ſumus, quia ſic frequentius uſurpatur.

ACACESIUM, urbs Arcadiæ, quæ ab Acaco Lycaonis filio, perhibente Pauſania lib. VIII, nomen accepit. Gentile Acaceſius, uti Anactorius, Byzantius. Acaleſſenſis, uti Tymniſſenſis, vel etiam Acaleſius dicitur.

ACAMANTIUM, urbs magnæ Phrygiæ, ab Acamante Theſei filio condita, cui, cùm ſtrenue contra Solymos pugnaſſet, locum [urbis condendæ pater] conceſſit. Gentile eſt Acamantius, uti Byzantius. Acamantis vero poſſeſſivum cum ει diphthongo ſcribitur. Dicitur quoque Acamantis, uti Byzantis. Parthenius autem in Venere eam Acamantidem nominat. Et tribus quædam regionis Atticæ Acamantis vocabatur, uti Simonides auctor eſt.

ACANTHUS, oppidum Thraciæ, ſuper Athonem ſitum, ſpiniſque circumſeptum, quamobrem etiam ita dictum eſt. Vel ab Acantho quodam nomen habet, uti Mnaſeas teſtatur. Eſt præterea in Ægypto Acanthus, trecentis viginti ſtadiis à Memphide diſtans. Secunda hæc Thebaïcæ ſpinæ prægrande nemus habet, ex qua gummi colli-

iſtius loci, ſed uſus ſignificationem vocis ad quodvis gymnaſium, in quo ſcientiæ & artes liberales docentur, tranſtulit & produxit, & quod κύριον erat προσηγορικὸν effecit. Sed abuſive & impropriè Amſtelodami ille locus, ubi hiſtriones comœdias & tragœdias agunt, *Academiæ* nomine inſignitur.

[28] Οὗ οἱ Ἀκαδημαϊκοὶ φιλόσοφοι.] Vitioſa ſine dubio lectio, quam ſic reſtituo: Ἀφ' οὗ οἱ Ἀκαδημαϊκοὶ φιλόσοφοι.

[29] Διὸ δὲ ἡ πλείων χρῆσις οὕτως.] Tempore Stephani itaque *Ecademia* magis erat in uſu, quam *Academia*, & ita eſſe ſcribendum poſtea demonſtrabit, licet uſus & conſuetudo nunc aliter obtinuerint.

[30] Ὡς Παυσανίας ὀγδόῃ.] Locum Pauſaniæ, qui ita eſt legendus, ſubjungam. Τραφῆναι δὲ Ἑρμῆν παῖδα αὐτόθι, καὶ Ἄκακον τὸν Λυκάονος γενέσθαι οἱ τροφέα, Ἀρκάδων ἐστὶν ἐς αὐτὸν λόγος. *Enutritum illic Mercurium puerum, & Acacum Lycaonis filium, ejus nutricium fuiſſe, Arcadum ſermo vulgavit.* Hinc à Callimacho Hymno in Dianam Apollo Ἀκακήσιος appellatur verſu 143.

[31] Τὸ ἐθνικὸν Ἀκακήσιος, ὡς Ἀνακτόριος.] Quam egregiè gentile Ἀκακήσιος cum Ἀνακτόριος conveniat nemo non videt: nam Ἀνακτόριος primitivum habet Ἀνακτόριον Acarnaniæ oppidum.

[32] Ἀκαλησσεὺς, ὡς Τυμνησσεὺς, ἢ Ἀκαλήσιος.] Neque hic locus ſanus eſt, nec, quam ipſi affinximus, interpretatio: eſt enim valdè confuſus & perturbatus. Ἀκαλησσεὺς derivari non poteſt ab Ἀκακήσιον, ſed Ἀκαλησσεὺς, cui profecto non reſpondet Τυμνησσεὺς, quod etiam in mendo cubat. Scilicet emendaverim Τυμνησσεὺς, quod gentile à Τυμνησσὸς factum eſt, non tamen video quod ad rem faciat, [illegible] Ἀκακήσιος conveniat. Quid denique in textu faciat, ἢ Ἀκαλήσιος, non capio: totum itaque locum aliis relinquo, quorum ingenium eſt præſtantius, & qui integrioribus codicibus utuntur.

[33] Ἀκάμαντος κτίσμα, τοῦ Θησέως.] Ex Pauſaniæ libro primo [illegible] Acamantem Theſei filium fuiſſe.

[34] Συμμαχήσαντι πρὸς τοὺς Σολύμους.] Fortaſſis legendum eſt [illegible] πρὸς τοὺς Σολύμους.

[35] Παρθένιος δ' ἐν Ἀφροδίτῃ.] Puto eſſe Heraclidis & Eudoræ filium, Elegiacorum & variorum carminum poetam. Hic à Cinna captus eſt, cum Romani Mithridatem debellarunt: verum ob eruditionem in libertatem eſt reſtitutus: Ἔγραψε δὲ ἐλεγεῖα εἰς Ἀφροδίτην. Vide Suidam.

[36] Ἐκαλεῖτο δὲ φυλὴ Ἀκαμαντὶς τῆς Ἀττικῆς.] Hæc tribus ab Acamante quodam nomen habet teſte Heſychio: Ἀκαμαντὶς φυλὴ ἀπὸ Ἀκάμαντος. Clarius apud Suidam exſtat. Ἀκαμαντὶς, ἡ Ἀττικῆς μία τῶν δέκα φυλῶν, ἀπὸ Ἀκάμαντος τοῦ Θησέως. Hujus tribus etiam meminere Harpocration & Pollux.

[37] Ὡς Σιμωνίδης.] Cum multi hoc nomine ſcriptores extiterint, ex [illegible]. Intelligo Simonidem, qui Melicertes cognominabatur. Vixit teſte Suida ante bellum Peloponneſiacum, ſcripſitque genealogiæ & inventionum libros.

[38] Ἄκανθος, πόλις Θρᾴκης.] De ſitu hujus oppidi legendus Plinius lib. IV. cap. X. Et Pomp. Mela lib. II. cap. II. *Inter Strymona & Athon, Turris Calarnea, & Κάλαρα λιμήν, urbs Acanthos, & Echymnia.*

[39] Ὑπὲρ τὸν Ἄθων.] Salmaſius in calamo exaratis libris invenit, ὑπὲρ τὸν Ἄθων. Verum ipſi ſuſpectum eſt illud ὑπὲρ τὸν Ἄθων. Et quia ſæpiſſimè in MSS præpoſitiones hæ περὶ, παρὰ & ὑπὲρ confunduntur, reſcribendum hic putat, περὶ τὸν Ἄθων, vel παρὰ τὸν Ἄθων, addens inſuper hoſce Marciani Heracleotæ verſus.

Τὸν Ἄθων δὲ παροικοῦσιν παράλιος πόλις
Ἄκανθος [illegible]
Παρ' [illegible]
[illegible] αὐτὴν τρεφόν.

[40] Ὡς Μνασέας.] Libri index hic non additur, & ſimiliter in [illegible]. Sed in voce Ἐγγελᾶνες liber tertius [illegible]. De hoc ſcriptore lege Voſſium de Hiſt. Græc. lib. I. cap. XXI.

[41] [illegible] Ἄκανθος, Μέμφιδος ἀπέχουσα σταδίους τριακοσίους εἴκοσι. δευτέρα, τῆς ἀκάνθης τῆς Θηβαϊκῆς.] Hæc juxta exemplum [illegible] editionum ſuperioribus annectimus & à [illegible] editione recedimus, in qua hæc perperam & ſine [illegible], ut conferenti apparebit. [illegible], quæ [illegible], quaſi Acanthus urbs Ægypti, quæ à Memphide trecentis & viginti [illegible], alia ſit ab ea in qua erat ſpinæ Thebaicæ ingens lucus: Sed hæc juxta opinionem

ἐυμέγεθες, [42] ἐξ ἧς καὶ τὸ κόμμι συνάγεται. [43] τρίτη ἄλλη ἐν τῇ χερρονήσῳ παρὰ τὴν Κνιδίαν. ἔστι καὶ ἡ Ἀθαμανίας. τὸ ἐθνικὸν τῆς Ἀκάνθου, Ἀκάνθιος. ἐξ οὗ καὶ παροιμία, [44] Ἀκάνθιος τέττιξ, ἐπὶ τῶν ἀφώνων. [45] τοιοῦτοι γὰρ οἱ τῆς χώρας τέττιγες, ὡς Σιμωνίδης. τὸ θηλυκὸν Ἀκανθιάς. [46] τῆς δὲ Ἀκάνθου, Ἀκανθοπολίτης. λέγεται γὰρ καὶ οὕτως ὁ πολίτης, ὡς Λεοντοπολίτης, καὶ Λυκοπολίτης, καὶ Κυνοπολίτης, περὶ ὧν εἰρήσεται.

colligitur. Tertia in cherroneſo juxta Gnidiam, & præterea alia in Athamania ſita eſt. Ab Acantho fit gentile Acanthius. Hinc eſt in proverbio, Acanthia cicada, quod de mutis dicitur; tales enim ſunt iſtius regionis cicadæ, uti Simonides perhibet. Fœmininum eſt Acanthias. Verum ab Ægyptia Acanthopoli fit Acanthopolites, ita enim oppidanus dicitur, uti Leontopolites, & Lycopolites, & Cynopolites, de quibus poſtea dicetur.

ἌΚΑΝΝΑΙ[47], ἐμπόριον περὶ τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν. τὸ ἐθνικὸν Ἀκανναῖος, ὡς Σαβαῖος. καὶ Γερραῖος. καὶ Ἐρυθραῖος, παρ' αὐτοῖς.

ACANNÆ, emporium juxta mare rubrum. Gentile Acannæus, uti Sabæus, & Gerrhæus, & Erythræus, ita enim uſus apud illos obtinuit.

ἈΚΑΡΝΑΝΊΑ[48], χώρα κεχωρισμένη τῶν Κουρήτων πρὸς τῷ Ἀχελῴῳ. [49] διὸ καλοῦνται οἱ μὲν κειρόμενοι, Κουρῆτες. οἱ δὲ ἀκούρευτοι,

ACARNANIA, regio Curetibus ſeparata ad Acheloum amnem. Hac de cauſa illi qui capite ſunt tonſo Curetes, aſt intonſo Acarnanes

nionem Salmaſii ita eſſent legenda & diſtinguenda: Ἔστι δὲ ἐν Αἰγύπτῳ καὶ Ἄκανθος, Μεμφίδος ἀπέχουσα σταδίους τριακοσίους εἴκοσι πρὸς ἑσπέραν, ἐν ᾗ τὸ τῆς ἀκάνθης τῆς Θηβαϊκῆς ἄλσος ἐυμέγεθες. Ego autem totum locum ſic conſtituerem: ἔστι δὲ ἐν Αἰγύπτῳ Ἄκανθος, Μεμφίδος ἀπέχουσα σταδίους τριακοσίους εἴκοσι. ἐν δὲ τῇ δυτικῇ ἔστι τῆς ἀκάνθης τῆς Θηβαϊκῆς ἄλσος εὐμέγεθες. Sic mihi planior & clarior videtur verborum conſtructio.

[42] Ἐξ ἧς καὶ τὸ κόμμι συνάγεται.] Hæc Stephanus deſumpſit ex Strabonis lib. XVII. Μετὰ δὲ Μέμφιν Ἄκανθος πόλις ὁμοίως ἐν τῇ Λιβύῃ, καὶ τὸ τοῦ Ὀσίριδος ἱερόν, καὶ τὸ τῆς ἀκάνθης ἄλσος Θηβαϊκῆς ἐξ ἧς τὸ κόμμι. *Poſt Memphim etiam Acanthus ſimiliter in latere Lybico eſt: ibidem Oſiridis templum & Acanthæ Thebaicæ lucus unde gummi habetur.* Ita hic locus eſt legendus & vertendus uti monuit Salmaſius in Plinianis exercit. pag. 253. Et quia eodem loco fuſius de ſpina Thebaica & Ægyptia, & de gummis ex iis manantibus egit, eò lectorem malo ablegare, quam actum agere.

[43] Τρίτη ἄλλη ἐν τῇ χερρονήσῳ, παρὰ τὴν Κνιδίαν. ἔστι καὶ ἡ Ἀθαμανίας.] In uno ex Palatinis codicibus legebatur. Γ' ἄλλη ἐν τῇ χερρονήσῳ. παρὰ τὴν Γνιδίαν Δ. ἔστι καὶ ἄλλη τῆς Ἀθαμανίας. Sed hæc lectio veri ſpeciem non habet, & tuto vulgatam ſequimur auctoritate Melæ & aliorum. Mela lib. I. cap. XVI. *Tum tres ex ordine ſinus, Thymnias, Schœnus, Bubeſſius. Thymniæ promontorium Aphrodiſium eſt. Schœnus ambit Hylam, Bybeſſius Acanthum: Gnidus in cornu peninſulæ.* Plinius lib. V. cap. XXVIII. *Oppidum fuit Acanthus, alio nomine Dulopolis. Eſt in promontorio Gnidos libera, Triopia, dein Peguſa & Stadia appellata.*

[44] Ἀκάνθιος τέττιξ.] Plinius lib. XI. cap. XXVI. diſtinguit inter cicadas mutas & cicadas canentes. Hinc ortum duplex proverbium, *Cicada vocalior*, quod in homines impendio garrulos torquetur: & *cicada acanthia*, quod de mutis, indoctis atque ignavis dici ſolet. Etymologici Magni auctor. Ἀκανθίς [ſcribe Ἀκάνθιος] εἶδος τέττιγος. ὁ ἐν τῷ ἀφώνῳ. Sed errorem errat turpiſſimum, quem Suidæ verbis refutabimus. Ἀκανθίας. οὐκ εἶδος τέττιγος, ἀλλ' ἐπίθετον τέττιγος, ἀπὸ τοῦ ἤχου ἐν ἀκάνθαις. ὥστε καὶ ὁ ἀκανθίας οὐκ εἶδος τέττιγος, ἀλλ' ἐπίθετον ἀπὸ τοῦ ἤχου.

[45] Τοιοῦτοι γὰρ οἱ τῆς χώρας τέττιγες.] Quænam eſt intelligenda regio? Vel Ægyptum, vel Thraciam, vel Athamaniam intelligit Epitomator, aliarum enim hoc themate non meminit. Solinus ſcribit cap. II. *Cicadæ apud Rheginos mutæ, nec uſquam alibi, quod ſilentium mirabile eſt, nec immerito, cum vicinæ quæ ſunt Locrenſium, ultra cæteras ſonent. Cauſas Granius tradit, cum obmurmurarent illic Herculi quieſcenti, Deum juſſiſſe ne ſtreperent.* Vide & Antigonum in Mirabilibus.

[46] Τῆς δὲ Ἀκάνθου, Ἀκανθοπολίτης. λέγεται γὰρ καὶ οὕτως ὁ πολίτης.] In Voſſiano codice, licet partim male, exaratum eſt: τῆς δὲ Ἀκανθουπόλεως Ἀκανθοπολίτης. λέγεται γὰρ καὶ οὕτως ἡ πόλις. Stephanus antea dixerat. τὸ ἐθνικὸν τῆς Ἀκάνθου, Ἀκάνθιος, verum hæc forma non eſt Ægyptia. Nunc ab oppido Ægyptio format Ἀκανθοπολίτης: ac proinde exiſtimo hic aliquid excidiſſe, & totum locum ita eſſe reſtituendum. Τῆς δὲ Αἰγυπτίας Ἀκάνθου, vel potius τῆς δὲ Ἀκανθοπόλεως, Ἀκανθοπολίτης. λέγεται γὰρ καὶ οὕτως ἡ πόλις καὶ ὁ πολίτης, ὡς Λεοντοπολίτης &c.

[47] Ἄκανναι, ἐμπόριον περὶ τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν.] Inter montem Elephantem & Aromata promontorium à Ptolemæo lib. IV. cap. VII. Ἀκκάναι collocatur: ſed ibi accentus in antep. tranſponendus, alterum κ tollendum, & ν geminandum videtur.

[48] Ἀκαρνανία, χώρα κεχωρισμένη τῶν Κουρήτων πρὸς τῷ Ἀχελῴῳ.] Hic locus Salmaſio eſt ſuſpectus, ſed illa pars paginæ ubi opinionis rationem exhibet, vetuſtate tantopere eſt detrita, ut ex verbis ſenſum percipere nequeam, quibus ex Strabonis decimo hæc addidit. Αἰτωλοὶ καὶ Ἀκαρνᾶνες ὁμοροῦσιν ἀλλήλοις, μέσον ἔχοντες τὸν Ἀχελῷον ποταμόν. *Ætolos & Acarnanes invicem conterminos medius fluvius Achelous diſtinguit.* Ad me quod attinet aperte dico, ex præcedentibus & conſequentibus ſatis poſſe deprehendi locum non eſſe integrum, ſed inter πρὸς τῷ Ἀχελῴῳ, & διὸ καλοῦνται, hiatum debere notari, quem illis verbis à Salmaſio è Strabone allegatis ſupplere opis non eſt noſtræ. Nam in iis nulla latet cauſa, quare illi qui capite erant raſo Curetes, & intonſo Acarnanes appellarentur. Non dubito, quin ante διὸ καλοῦνται hæc Strabonis verba ex libro jam citato præceſſerint. Ἀρχέμαχος δ' ὁ Εὐβοεύς φησι, τοὺς Κουρῆτας ἐν Χαλκίδι συνοικῆσαι. συνεχῶς δὲ περὶ τοῦ Ληλάντου πεδίου πολεμοῦντας, ἐπειδὴ οἱ πολέμιοι τῆς κόμης ἐδράττοντο τῆς ἔμπροσθεν, καὶ κατέσπων αὐτούς, ὄπισθεν κομῶντας γενέσθαι, τὰ δ' ἔμπροσθεν κείρασθαι. διὸ καὶ Κουρῆτας ἀπὸ τῆς κουρᾶς κληθῆναι. *Archemachus Euboenſis Curetas ait Chalcidem incoluiſſe, cumque continenter de Lelanto campo dimicarent, anterioreque eos comas hoſtes apprehenderent & proſternerent, comam alere in occipite, radere ſinciput inſtituiſſe: atque adeo Curetas à Kura, quæ eſt tonſura dictos.* Certiſſimum eſt ſcripſiſſe Stephanum aut hoc aut ſimili modo, & qui naſum habet, in Epitomatoris verbis nullum ſenſum odoraturus eſt.

[49] Διὸ καλοῦνται οἱ μὲν κειρόμενοι Κουρῆτες, οἱ δὲ ἀκούρευτοι Ἀκαρνᾶνες. ἔνιοι &c.] Sine dubio Stephanus in genuino ſuo opere Strabonem citaverat, cujus verba Epitomator etiam in compendium redegit. Locus Strabonis exſtat lib. X. & ita ſe habet. Διὸ καὶ Κουρῆτας ἀπὸ τῆς κουρᾶς κληθῆναι. μετοικῆσαι δ' εἰς Αἰτωλίαν, καὶ κατασχόντας τὰ περὶ Πλευρῶνα χωρία, τοὺς δὲ πέραν οἰκοῦντας τοῦ Ἀχελῴου, διὰ τὸ ἀκούρους φυλάττειν τὰς κεφαλάς, Ἀκαρνᾶνας καλέσαι. ἔνιοι δ' ἀπὸ ἥρωός τινος ἑκάτερον τὸ φῦλον ὠνομάσθαι· οἱ δ' ἀπὸ τοῦ ὄρους τοῦ Κουρίου τοὺς Κουρῆτας ὠνομάσθαι. Hinc etiam manifeſte apparet Epitomatori non eſſe inſolens, aliorum auctorum verba & integras ſententias à Stephano allegatas in compendium redigere, cujus rei paſſim apud noſtrum plurima exempla occurrunt. Vide in voce Ἄγεια & aliis locis.

ρᾶνται, Ἀκαρνᾶνες. [50] ἔνιοι δὲ ἀπὸ ἥρωος A
τοὔνομα ἔχειν τὸ ἑκάτερον φῦλον. οἱ δὲ, ἀπὸ τοῦ ὄρους τοῦ Κουρίου, τοὺς Κουρῆτας εἶναί φασιν. οἱ δὲ, θηλυστολοῦντας [51] ὡς αἱ κοῦραι τοὔνομα σχεῖν. εἶναι γὰρ καὶ τοιοῦτόν τινα ζῆλον ἐν τοῖς Ἕλλησιν, [52] ὡς καὶ χλαίνας ἑλκεχίτωνας, καὶ B
κρωβύλον, καὶ τέττιγας ἐμπλέκεσθαι. καὶ τοὺς περὶ Λεωνίδαν κτενιζομένους τὴν κόμην, ὅτ' ἐξῄεσαν εἰς τὴν μάχην, [53] καταφρονηθῆναι ὑπὸ Περσῶν. τὸ ἐθνικὸν Ἀκαρνὰν, ὡς Αἰνιὰν, [54] Ἀπτιντὰν, Ἀθαμὰν, [55] Αἰζάν. ἁπλᾶ γάρ. C
[56] τὸ Τιτανόπαν σύνθετον. περὶ δὲ Δύμαν εἴρηται. ἐκ τῆς γενικῆς τοῦ Ἀκαρνᾶνος, Ἀκαρνανία, ὡς Κιλικία. Φρυγία. καὶ τὸ θηλυκὸν Ἀκαρνανίς.

ἈΚΑΡΑΣΣΟΌΣ, πόλις Λυκίας, [57] ὡς Καπίτων. τὸ ἐθνικὸν Ἀκαράσσιος. καὶ Ἀκαρασσεύς. D

nanes appellantur. Alii utramque gentem ſuum ab heroe aliquo nomen habuiſſe exiſtimant. Sunt vero qui è Curio monte Curetas appellatos ſentiunt. Perhibent alii, eos hoc nomine adſectos, quod puellarum (quæ Græcè Curæ dicuntur) in morem muliebres veſtes gererent: tale nimirum quoddam viguit ſtudium apud Græcos, ut Jones inde ſtolitrahi dicti ſint: quique & capillorum plexui cincinnum & cicadam inſerebant. Et hac de cauſa Leonidas cum ſuis, quia in pugnam exeuntes ſe pecterent, à Perſis contemti ſunt. Gentile eſt Acarnan, uti Ænian, Atintan, Athaman, Azan: illa enim ſimplicia ſunt. Titanopan compoſitum eſt: de Dyman poſtea dicetur. A genitivo Acarnanis fit Acarnania, uti Cilicia, Phrygia; & Acarnanis fœmininum eſt.

ACARASSUS, Lyciæ oppidum, de quo Capito teſtatur. Gentile Acaraſſius, & Acaraſſenſis,

[50] Ἔνιοι δὲ ἀπὸ ἥρωος.] Ab Acarnane filio Alcmæonis, ut teſtantur Strabo lib. x. Apoll. lib. III, & Pauſanias in Arcadicis.

[51] Ὡς αἱ κοῦραι] Sic habent libri ſcripti & editi; & quanquam hæc lectio tolerari poſſet, nam per πλεονασμὸν Poetæ dicunt κοῦρη pro κόρη, malo tamen Strabonem ſequi, ex quo hæc de Curetibus ſunt deſumpta, & cum ipſo, ὡς αἱ κόραι legere.

[52] Ὡς καὶ χλαίνας ἑλκεχίτωνας, καὶ κρωβύλον, καὶ τέττιγας ἐμπλέκεσθαι] Maximè depravatus hic locus in vulgatis codicibus circumfertur. Aldina & Florentina habent: ὡς καὶ Ἴωνας ἑλκεχίτωνας, καὶ κρωβύλον καὶ τέττιγας ἐμπλέκεσθαι. Salmaſius in Palatinis, & nos in Voſſiano MS magis probabilem lectionem invenimus, quam ibi hoc modo exaratam legimus. ὡς καὶ Ἴωνας ἑλκεχίτωνας, καὶ κρωβύλον καὶ τέττιγα ἐμπλέκεσθαι. Hiſce verbis nihil deeſt, niſi εἰρῆσθαι poſt ἑλκεχίτωνας collocandum. Hanc indubitatam eſſe hujus loci lectionem colligi poteſt ex Strab. x. ubi de Curetibus ſcribit εἶναι γὰρ καί τινα τοιοῦτον ζῆλον ἐν τοῖς Ἕλλησι. καὶ Ἴωνας ἑλκεχίτωνας εἰρῆσθαι, καὶ τοὺς περὶ Λεωνίδαν &c. Stephanum in [illegible] opere hic Strabonem exſcripſiſſe [illegible] apparet; atque hic de cauſa certum eſt, aliquando Stephanum ex Strabone; & rurſus Strabonem ex Stephano poſſe ſuppleri & corrigi. In verbis Strabonis, quæ jam produximus, eſſe lacunam, cujus ſupplementum ex Stephano peti debet, confidenter affirmo: multo clariora & perfectiora forent, ſi hunc in modum conſtituerentur. εἶναι γὰρ καί τινα τοιοῦτον ζῆλον ἐν τοῖς Ἕλλησι. καὶ Ἴωνας ἑλκεχίτωνας εἰρῆσθαι, καὶ κρωβύλον καὶ τέττιγα ἐμπλέκεσθαι, καὶ τοὺς περὶ Λεωνίδαν κτενιζομένους τὴν κόμην, ὅτ' ἐξῄεσαν εἰς τὴν μάχην, καὶ καταφρονηθῆναι λέγεται. Conferat hanc lectionem qui volet, & videbit haud eſſe contemnendam. Imo miror doctiſſimum Caſaubonum in ſuis ad Strabonem commentariis nullam de hoc Stephani loco mentionem feciſſe, cum tamen ſe ipſum ſatis in Epitomatore verſatum ubique prodat. Antiquos Græcos ejuſmodi capillorum plexum obſervaſſe luculenter teſtatur Ariſtoph. Scholiaſtes ad Nebulas. Τοὺς δὲ τέττιγας παρειλήφασιν, ἐπεὶ οἱ παλαιοὶ καὶ [illegible] χρυσοῦς εἶχον τέττιγας, τεκμήριον ὅτι αὐτόχθονες εἰσὶν οἱ Ἀθηναῖοι, ὡς οἱ τέττιγες. καὶ Θουκυδίδης. καὶ οἱ πρεσβύτεροι αὐτοῖς [illegible] χρυσῶν τεττίγων ἐνέρσει κρωβύλον ἀναδούμενοι τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ τριχῶν. Hoc eſt. Cicadas autem aſſumpſit, quandoquidem antiqui in capillorum plexu aureas cicadas nectebant, ut hoc ſigno comprobarent, ſe, ut cicadas, indigenas eſſe. Et Thucydides (locus exſtat lib. 1. circa initium.) Nec multum temporis eſt, ex quo apud eos illi, qui de ſenioribus erant ditiores, ferre deſierunt lineas tunicas & aureas cicadas, quas capitis comam religantes cincinnis inſerebant.

[53] Καταφρονηθῆναι ὑπὸ Περσῶν.] Sic habent libri ſcripti & editi: ſed conſtat ex Strabonis libro decimo jam toties allegato corrigendum eſſe, καταφρονηθῆναι ὑπὸ Περσῶν. Hiſtoria eſt apud Herodotum in Polymnia: ubi refert exploratorem illum, quem Xerxes miſerat, Lacedæmonios oſtendiſſe τοὺς μὲν γυμναζομένους, τοὺς δὲ τὰς κόμας κτενιζομένους. Quod cum ad Xerxem eſſet relatum, eos quaſi contempſit, & ipſi viſi ſunt rem ridiculam facere.

[54] Ἀπτιντάν.] Optimè ſic legebatur in Xylandri editione, quam ſequimur: peſſime vero in Aldina & Florentina Ἀπτιντὰν excuſum eſt. Ἀπτιντανία, μοῖρα Μακεδονίας. οἱ οἰκήτορες Ἀπτιντᾶνες. In ſingulari numero igitur oppidanus Ἀπτιντὰν dicitur.

[55] Αἰζάν] Mendum eſt in hac voce, eam autem ſanaveris tollendo I, & legendo Ἀζάν. Vide in voce Ἀζανία, & commentarium 9 ei ſubjectum.

[56] Τὸ Τιτανόπαν σύνθετον, περὶ δὲ Δύμαν εἴρηται] Locus mendoſus: legendum eſt: τὸ Τιτανόπαν σύνθετον. περὶ τοῦ Δυμᾶνος εἰρήσεται. Schedæ Palatinæ & codex Voſſianus Δυμᾶν pro Δυμὰν exhibent. Vide in iſta voce, & ibi rationem noſtræ emendationis obſervabis. Pro εἴρηται reſcripſimus εἰρήσεται, & ſimili modo loquitur paſſim alias locis, in Ἀκμωνία: ὡς δὲ λέγεται, εἰρήσεται ἐν τῷ περὶ Γαλατῶν. Sed de vocabulo iſto Τιτανόπαν aliquid ſubjicimus. Varia olim monſtra fingebant Panum, Faunorum, Satyrorum, quidam interpretantes non hæc puſilla & ruſtica numina, ſed prodigia animalium. Sic Ægipanes, Cynopanes, Tragopanes dicebant, de quibus Cl. Voſſius ad Melam lib III. cap. IX. Sed habes ibi ex Arcadio Grammatico Græco è priſcis & Ἑρμόπανας, hoc eſt quod proprie ad hunc locum & Τιτανόπανα pertinet. Solebant enim ex una & continenti materia duorum deorum, præſertim quibus affinia eſſent officia, imagunculas effingere, ut alia hinc alia illinc appareret facies. atque illæ, ut feliciores ad duplicanda verba Græcos Latinis merito Livius prædicat, vocabulis ex utriuſque nomine compoſitis appellabantur. Sic Hermathena, quæ ab altera parte Mercurium, ab altera Minervam oſtendebat, Cicer. ad Att. lib. 1. ep. 1. Sic Hermeracla, quæ Mercurios & Hercules, eodem eodem libro ep. 10. Sic Hermerotes Cidæ nobilis ſtatuarii apud Martialem lib. 10. epigr. 83. quæ Mercurium & Cupidinem junctos habebat: Et Hermerotes Taurisci Tralliani laudantur Plinio lib. 36. 1. Tales & Hermopanes Mercurii cum Pane copulatæ imagines. Denique hujuſmodi duplex ſimulacrum fuiſſe illum Τιτανόπανα cenſeo, quod hoc latere Pan agnoſcebatur, illo, qui, dum nondum diſcretum chaos,

Nullus adhuc mundo præbebat lumina Titan.

Nec mirum hos deos conjungi. Nam mythicæ theologiæ myſtagogi Pana Solem ipſum interpretabantur. Macrobius 1 Saturn. 22. *Pan ipſe, quem vocant Inuum, ſub hoc habitu, quo cernitur, Solem ſe eſſe prudentioribus permittit intelligi.*

[57] Ὡς Καπίτων.] Fuit hiſtoricus Lycius, qui demum poſt Julianum claruit. Aliquoties à Stephano allegatur. Vide Voſſ. de Hiſt. Græc. lib. III.

ἐχοτάδος, σύνηθες ἀεὶ τοῖς τὴν χώραν οἰκοῦσιν.

ΑΚΑΡΡΑ, πόλις Ἀχαΐας. [58] τὸ ἐθνικὸν ἐκ τῆς τέχνης, Ἀκαρραῖος, ὡς Γεφυραῖος, Κερκυραῖος. ἢ Ἀκαρράτης ὡς Αἰγειράτης.

ΑΚΕΛΗ [59], πόλις Λυκίας. οἱ πολῖται, Ἀκελῆται. τὸ θηλυκὸν Ἀκελῆτις. ἔοικε δὲ λέγεσθαι ἀπὸ Ἀκέλλου τοῦ Ἡρακλέους, καὶ Μαλίδος παιδὸς, [60] δούλης τῆς Ὀμφαλίδος, ὡς Ἑλλάνικος. Ἡρωδιανὸς, Ἀκελήσιός φησιν, ὡς Μενδήσιος. ὡς τὸ Ἀκέλης εἶναι, ὡς Μένδης. ᾧ συνάδει μὲν ἡ λοιπὴ χρῆσις. Ἑλλάνικος δ' εἶπεν εἰς πόλιν Ἀκέλην. ἐχρῆν γὰρ Ἀκέλητα εἶναι. [61] ὁ γὰρ τεχνικὸς, [62] τὰ διὰ τοῦ σιος, πάντα προπαροξύνεται, κἂν τὸ τ ὑπάρχῃ πρὸ τοῦ ι, πλὴν τῶν τριβραχέων κυρίων.

ΑΚΕΣΑΙ, πόλις Μακεδονίας. τὸ ἐθνικὸν Ἀκεσαῖος, [63] ὡς Πηγασαῖος. καὶ Ἀκεσίτης, ὡς Πηγασίτης.

ΑΚΕΣΑΜΕΝΑΙ, ὡς Ἀλαλκομεναὶ, Κλαζομεναὶ, πόλις Μακεδονίας, ὡς Θεαγένης. κτίσμα Ἀκεσαμένου, ἑνὸς τῶν ἐν Πιερίᾳ βασιλευσάντων. τὸ ἐθνικὸν Ἀκεσαμένιος, ὡς Κλαζομένιος.

ΑΚΕΣΤΗ [64], πόλις Σικελίας, ὡς Ἄγεστα.

raſſenſis, talis enim forma regionem habitantibus non eſt inſolens.

ACARRHA, urbs Achaiæ. Hinc gentile deducitur ex lege noſtræ artis, Acarrhæus, uti Gephyræus, Cercyræus: vel Acarrates, uti Ægirates.

ACELE, oppidum Lyciæ, cujus oppidani dicuntur Aceletes, & fœmininum Aceletis. Videtur autem ita dici ab Acelle Herculis & Malidis, Omphales famulæ, filio, quemadmodum Hellanicus teſtatur. Herodianus inquit Aceleſius, ſicut Mendeſius: Ergo [urbis] nomen eſt Aceles, ut Mendes, cui quidem reliqua vocis declinatio reſpondet. Verum Hellanicus ad urbem Ἀκέλην dixit, quo loco præſtaret Ἀκέλητα eſſe. Grammaticus omnia nomina in σιος exeuntia, in antepenultima acuit, quoties S ante I habent, exceptis nominibus propr is, quibus tria ſunt brevia.

ACESÆ, urbs Macedoniæ, cujus gentile Aceſæus dicitur, uti Pegaſæus: & Acesites, uti Pegaſites.

ACESAMENÆ, uti Alalcomenæ, Clazomenæ, urbs Macedoniæ, auctore Theagene, ab Aceſameno condita, qui unus ex illis fuit, qui in Pieria regnarunt. Gentile, Aceſamenius, uti Clazomenius.

ACESTA, urbs Siciliæ, uti Ageſta,

[58] Τὸ ἐθνικὸν ἐκ τῆς τέχνης.] Sæpiſſime Stephanus diſtinguit inter gentilia quæ κατὰ τοὺς ἐπιχωρίους, & quæ ἐκ τῆς τέχνης formantur. In voce Ἀβσώριον. τὸ ἐθνικὸν ... ὁ τεχνικὸς ... In Ἀβδηρα πόλις: ὁ πολίτης τῷ τεχνικῷ λόγῳ Ἀβδηροπολίτης. οἱ μὲν ἐπιχώριοι ... In Ἀδραστεια. τὸ ἐθνικὸν Ἀδραστεύς. οἱ δὲ ἐπιχώριοι Ἀδραστηνοὶ. Sed hæc & ſimilia toties occurrunt, ut ubique admonere non videatur neceſſe.

[59] Ἀκέλη, πόλις Λυκίας.] In oppidi nomine latet mendum: legendum eſt ſine ulla dubitatione, uti ex ipſo Epitomatore probabimus, Ἀκέλης, πόλις Λυκίας. Nam noluit in idem incidere vitium, quod in Hellanico inferius culpat. Ἑλλάνικος δ' εἶπεν, εἰς πόλιν Ἀκέλην. ἐχρῆν γὰρ Ἀκέλητα εἶναι. Errat Etymologici Mag. auctor, ubi ſcribit, Ἀκέλης Ἀκέλητος ὁμοίως ... Conditoris nomen apud noſtrum cum λλ ſcribitur, ubi forte alterum redundat.

[60] Δούλης τῆς Ὀμφαλίδος.] Mendum obſervavit ad oram ſui codicis Salmaſius, legendum ipſi videtur, hoc modo: Δούλης τῆς Ὀμφάλης Λυδῆς. Nam fuit teſte Palæphato aliiſque Mythologicis filia Jardani Lydorum regis, quæ Ὀμφάλη conſtanter appellatur, unde ejuſmodi caſus obliquus nequaquam inflecti poteſt. Terentius in Eunucho:

Qui minus quam Hercules ſervivit Omphalæ

[61] Ὁ γὰρ Τεχνικὸς.] Non intelligerem hoc loco Apollonium Dyſcolum Herodiani patrem, qui à Stephano aliiſque etiam Τεχνικὸς appellatur, ſed ipſum Herodianum, cujus hoc ipſo lemmate ſuperius meminit. Herodianus enim etiam hoc cognomine inſignitur, uti demonſtravimus ex Euſtathio pag. 12. comment. 16.

[62] Τὰ διὰ τοῦ σιος, πάντα προπαροξύνεται, κἂν τὸ τ ὑπάρχῃ πρὸ τοῦ ι.] Sic legunt codices ſcripti & vulgati, puto tamen Stephanum ſcripſiſſe hoc modo. Τὰ διὰ τοῦ σιος, πάντα προπαροξύνεται, κἂν τὸ σ ὑπάρχῃ πρὸ τοῦ ι.

[63] Ὡς Πηγασαῖος. καὶ Ἀκεσίτης, ὡς Πηγασίτης.] In mendi ſuſpicionem veniunt Πηγασαῖος & Πηγασίτης quæ gentilia ſine dubio à Πηγασαὶ eſſent deducenda ſed quomodo Πηγασαὶ cum Ἀκεσαὶ conveniant, vel cæcus videret. Præterea Stephanus in Πήγασαι inquit, οἱ πολῖται Πηγασαῖς, qui eſt ὁ ἐν λιμένι τῆς Καρχηδόνος τόπος, uti noſter in voce Ἄπαι docuit.

[64] Ἀκέστη, πόλις Σικελίας, ὡς Ἄγεστα.] Primo intuitu hic locus leviter videtur corruptus, & in hunc modum ſcriptus reſtituendus Ἀκέστη, πόλις Σικελίας, ὡς Ἀγέστη: nam ſi legas uti habent vulgati codices, ſimilitudo claudicabit, & Ἀκέστη & Ἄγεστα non ſatis accurate ſibi invicem reſpondebunt. At ſi proba ſit noſtra lectio Ἀκέστη & Ἀγέστη diverſa erunt oppida, quod nullo veterum teſtimonio confirmari poſſet. Attamen magnus Salmaſius in Plin. exercitat. pag. 111. ita ſcribit: *Aliud nomen eſt Ἀκέστη, ergo & alia urbs Ἀκέστη, quam Αἰγέστη.* Sed quam procul hæc opinio à vero diſtet ſtatim videbimus: imo hujus erroris fons partim apud Salmaſium ipſum reperitur, qui hæc Stephani verba errore oculi vel manus malè tranſcripſit: Ἀκέστη, πόλις Σικελίας, ὡς Αἰγέστη, παρὰ τὸ Ἀκεσταῖος. Quare autem illa, quæ in ſuo Stephani codice intacta reliquit, ita hic transformaverit & ſcribi voluerit, rationem nullam allegat. Si mei arbitrii res foret, Stephani verba ita conſtituerem. Ἀκέστη, πόλις Σικελίας, ἡ καὶ Ἔγεστα. Certum eſt antiquos A & E aliquando promiſcue uſos fuiſſe: dixerunt enim Ἀγρώστεια & Ἐκάστεια. Ἀγλαδίματα & Ἐγλαδίματα: Ἄρκυα & Ἔρκυα: Tzetzes in Lycophronem habet Ἀπέλλα & Ἐπέλλα: atque hoc etiam in multis aliis eſt manifeſtum; adeo ut diverſa hæc ſcribendi ratio non ſemper diverſas faciat urbes & loca. Verum hæc variatio in oppidi nomine tam multiplex, ex ipſius conditoris nomine multifariam variato, originem traxit, nam quot modis conditoris nomen, tot etiam modis oppidi nomen profertur. Stephano hic dicitur Ἀκέστης, & ita etiam aliquoties Virgilio lib. 1. & v. & Silio lib. XIV: Dionyſ. Hal. Αἰγέστης: Tzetzæ ad Lycoph. Αἰγέστης: Et Stephano denique in Ἐγέστα appellatur Ἔγεστος ſive Ἐγέστης. Hinc variæ illæ formæ quas oppidi nomen induit. Hinc Ἀκέστη & Ἀκεσταῖοι *Aceſtæ*, & Latina formatione *Aceſtam*, quod aliquoties occurrit apud Servium in lib. 1. Æneid. Hinc Αἴγεστα, & Αἰγ-

ϛι, παρὰ τὴν Ἀκέστην. τὸ ἐθνικὸν, Ἀκεσταῖος. τὸ A θηλυκὸν, Ἀκεσταία.

ΑΚΗ[65], πόλις Φοινίκης. τὰ εἰς κη λήγοντα δισύλλαβα ἐπὶ πόλεων ἢ χωρῶν βαρύνεται. [66] αὕτη Πτολεμαῒς ἐκαλεῖτο. [67] Κοιλοσυρίτας δ' αὐτοὺς ὠνόμαζον. [68] Κλαύ- B διος δὲ Ἴουλος ἐν πρώτῃ Φοινικικῶν φησὶν, ὅτι ἐκλήθη ἀπὸ Ἡρακλέους. [69] χαλεπωτάτων γὰρ ὑπὸ Εὐρυσθέως ἐν ἐπιταγαῖς ἄθλων προσχεθεὶς, τῷ τῆς Λερναίας ὕδρας ἰῷ τοῖς τῶν δηγμάτων ἐπονεῖτο ἕλκεσιν. ἀνεῖλε δὲ τὸ C Δελφικὸν μαντεῖον, ἐπ' ἀνατολὰς ἰέον, [70] μέχρις ἂν τύχῃ ποταμῷ φύοντι πόαν τῇ ὕδρᾳ παραπλήσιον. ἐκείνης γὰρ καταπλασσόμενον, τῶν ἑλκῶν ἀπαλλαγήσεσθαι. εὗρε δὲ τὸν ποταμὸν, καὶ τὴν πυθόχρηστον πόαν, [71] ἧς ὁ καρ- D πὸς, ἥτε ῥίζα, πάντως ἐστὶν ὁμοιώδης τῷ ποικίλῳ ταῖς κεφαλαῖς. ὁπόσας γὰρ ἄν τις ἀποκείρῃ, φύονται αὖθις ἕτεραι. [72] κολοκάσιον μέντοι κα-

ſta, quæ ab Aceſte nomen habet. Gentile Aceſtæus, & fœmininum Aceſtæa.

ACE, urbs Phœniciæ. Nomina urbium aut regionum duarum ſyllabarum in κη deſinentia in penultima acuuntur. Hæc poſtea Ptolemais appellabatur. Eos autem Cœloſyritas nominabant. Claudius Julius libro primo Phœniciorum refert, Herculem ei nomen indidiſſe. Nam cum ipſi ab Euryſtheo principe difficillima injuncta eſſent certamina, laborabat ulceribus, quæ ex venenatis Hydræ Lernææ morſibus acceperat. Delphicum oraculum [à quo medelam poſcebat] reſponſum tulit ad orientem ipſi pergendum eſſe tamdiu, donec inveniret amnem, in quo herba naſceretur Hydræ ſimilis, quam ſi emplaſtri modo imponeret, futurum ut ab ulceribus liberaretur. Invenit fluvium & herbam Apollinis oraculo monſtratam, cujus caulis atque radix varietate macularum & capitibus Hydram imitantur: quot enim aliquis demetat, tot alia deinde renaſcuntur. Radicem hanc Colo-

Αἰγεσταῖοι, & Ἔγεστα & Ἐγεσταῖοι. Hinc denique Latini ſuum *Segeſta* deduxerunt, uti egregie oſtendit Pompejus Feſtus. *Segeſta, inquit, quæ nunc appellatur, oppidum in Sicilia eſt; quod videtur Æneas condidiſſe, præpoſito ibi Egeſto, qui eam Egeſtam nominavit. Sed præpoſita eſt ei S. litera, ne obſceno nomine appellaretur: ut factum eſt in Malevento, quod Beneventum dictum eſt: & in Epidamno, quod uſurparunt Dyrrachium.* Plura de oppidi ſitu & in eo memorabilibus congeſſit Cluverius Sicil. antiq. lib. II.

[65] Ἄκη πόλις Φοινίκης.] Urbem hanc quaſi *medelam* nominavit Hercules in memoriam reſtitutæ ſanitatis: Verum alii nomen urbis Pœnorum lingua dictum fuiſſe cenſent עכו *Acho*, quod *conſtrictum* vel *compreſſum* denotat, & reperitur Jud. I. 31. A Joſepho ant. Jud. lib. V. cap. I. Ἄρκη appellatur, ſi locus ſit ſanus. Teſtantur ferme omnes urbem fuiſſe, ſed Demetrius apud Suidam Ἀκρόπολιν eſſe perhibet, qua de re etiam videndus Etymologus. Oppidum eſt maritimum, Tyro proximum. Plinius lib. V. cap. XIX. *Juxta colonia Claudii Cæſaris Ptolemais, quæ quondam Ace.* Scribit tamen Pauſanias in Arcadicis, etiam Aceum in Arcadia oppidum eſſe, ubi Oreſtes ſanatus ſit.

[66] Αὕτη Πτολεμαῒς ἐκαλεῖτο.] Cod. Voſſianus: αὕτη δὲ Πτολεμαῒς ἐκαλεῖτο. Acc fuit antiquiſſima urbis denominatio, & primum Ἄκη, & deinde Πτολεμαῒς appellabatur: Adeo ut hic aliquid excidiſſe videatur, & debere legi. Αὕτη ὕστερον Πτολεμαῒς ἐκαλεῖτο. Stephanus in Δῶρος ex Charace lib. XI. it refert. [illegible] ἐν Δώρῳ τῆς κοίλης Συρίας [illegible] Ἄκης [illegible], [illegible] εἰς Πτολεμαΐδα τὴν Ἄκην [illegible]. Vide quoque noſtrum in voce Πτολεμαΐς. Et Strabon lib. XVI.

[67] Κοιλοσυρίτας δ' αὐτοὺς ὠνόμαζον.] Hæc profecto ſunt ineptiſſima & [illegible], & tamen ſic exhibent libri ſcripti & editi. Nullus dubito, quin ante & poſt hæc verba multa exciderint: nam hoc loco non de Phœniciæ aut Cœloſyriæ incolis, ſed de Acæ ſive Ptolemaidis oppidanis agendum videtur, qui [illegible] Ἀκαῖοι dicuntur. Vix puto hæc eſſe Stephani verba, & ſi ſint, ipſe ab orco eſt revocandus, ut illa in integrum reſtituat.

[68] Κλαύδιος δὲ Ἴουλος ἐν πρώτῃ Φοινικικῶν.] Varie hujus Hiſtorici nomen exaratur. In Γάδειρα habet Epitomator: ὡς ὁ Κλαύδιος Ἴουλος. & in Ἀδανα· Κλαύδιος δ' Ἴουλος. Ita etiam appellatur ab Etymologici Mag. auctore in Γάδειρα [illegible] Κλαύδιος Ἴουλος ἐν ταῖς Φοινικικαῖς ἱστορίαις. Verum vide Voſſ. de Hiſt. Græc. lib. III.

[69] Χαλεπωτάτων γὰρ ὑπὸ Εὐρυσθέως ἐν ἐπιταγαῖς ἄθλων προσχεθεὶς, τῷ τῆς Λερναίας ὕδρας ἰῷ τοῖς τῶν δηγμάτων ἐπονεῖτο ἕλκεσιν.] Schedæ Palatinæ & Voſſianæ cum vulgatis codicibus non conſentiunt, in quibus hoc modo eſt exaratum. Χαλεπωτάτων γὰρ ὑπὸ [illegible] Εὐρυσθέως ἐπιταχθεὶς ἄθλων προσχεθεὶς τῷ τῆς Λερναίας Ὕδρας ἰῷ &c. Et ſic porro. Maxime depravata & mutila in ſcriptis & vulgatis codicibus hæc circumferantur, ut ne probus quidem ſenſus hinc eliciatur. Suſpicor tamen hunc locum ita eſſe conſtituendum: Χαλεπωτάτων γὰρ [illegible] Εὐρυσθέως ἐπιταχθέντων ἄθλων, τῷ τῆς Λερναίας Ὕδρας ἰῷ, [illegible] τοῖς τῶν δηγμάτων ἐπονεῖτο ἕλκεσι. Lucem aliquam adfert locus Apollodori ex lib. II. Δεύτερον δὲ ἆθλον ἐπέταξεν (ſcil. Euryſtheus) αὐτῷ τὴν Λερναίαν Ὕδραν κτεῖναι.

[70] Μέχρις ἂν τύχῃ ποταμῷ φύοντι πόαν τῇ ὕδρᾳ παραπλήσιον.] [illegible] ſic legitur in vulgatis, at recte in MSS: Μέχρις ἂν τύχῃ ποταμοῦ φύοντι πόαν τῇ ὕδρᾳ παραπλησίαν. Intelligit hinc dubio Stephanus Dracunculum, cujus caulis verſicolor eſt, & maculis reſperſus purpureis adeo ut hydram ſive anguem plane & examuſſim referat. Scholiaſtes Nicandri ad Theriaca: [illegible] [illegible]. Et infra inquit Stephanus: ἧς ὁ καυλὸς ἥτε ῥίζα πάντως ἐστὶν ὁμοιώδης τῷ ποικίλῳ ταῖς κεφαλαῖς.

[71] Ἧς ὁ καρπὸς, ἥτε ῥίζα, πάντως ἐστὶν ὁμοιώδης τῷ ποικίλῳ ταῖς κεφαλαῖς.] Locus eſt corruptus, quem ſchedæ Palatinæ & Voſſianæ ita habent. ἧς ὁ καυλὸς ἥτε ῥίζα, πάντως [illegible] τῷ ποικίλῳ ταῖς κεφαλαῖς. Poſteriora tamen in MSS non ſunt emendatiora, quæ Caſaubonus ad Athenæum & etiam Salmaſius in Plinianis exerc. ita corrigunt: τῷ ποικίλῳ & ταῖς κεφαλαῖς. Caulis igitur Dracunculi ſive Ari varietate macularum ſerpentes imitatur: radici vero Dracunculi ſive Ari attribuit Claudius Julius κεφαλὰς, eaſque ad inſtar hydræ capitum, ubi cæſæ fuerint renaſci dicit. Radix autem illa craſſa eſt & rotunda, quæ aliis ad latera adnatis ſe propagat, ut tradunt Herbarii neoterici, & illi qui ipſam plantam viderunt. Conſtat igitur illa radix capitibus, hoc eſt bulbis ſive nucleis quam plurimis, quique eſſoſſi renaſcuntur. Capita de bulbis dici res eſt notiſſima: *capita alii, capita ulpici* paſſim apud auctores occurrunt: & apud Græcos, κεφαλαὶ σκορόδου & σκόροδον μονοκέφαλον, quem *unionem* vulgo Latini veteres appellarunt. Apulejus de Dracontia: *Imo radix caput draconis habet.*

[72] Κολοκάσιον μέντοι καλοῦσι τὴν ῥίζαν &c.] Locus eſt corruptus, quem ſic emendavit Salmaſius in Plin. exercit. Κολοκάσιον μέντοι καλοῦσι τὴν ῥίζαν. Ibidem Colocaſium tam docte deſcripſit, ut actum ageret, qui tam eruditæ deſcriptioni aliquid adderet. Radix igitur illa, ſecundum Claud. Julium, plurimas habet κεφαλὰς, qui ſunt bulbi dracontii, quos nunc κολοκάσιον appellat: quod profecto confundit cum Colocaſia altera quæ faba Ægyptia eſt. Ideo inſertus

καλοῦσι τὴν ῥίζαν. [73] τὸ δὲ ὑπερπεφυκὸς κιβώριον ὄψιν ἰδίαν, ἐδωδίμους τε τὰς φλέβας παρέχων Αἰγυπτίοις. περὶ δὲ τὸν Νεῖλον φύεται πολλή. ἡ δὲ περὶ τὸν Βῆλον ἕλκη θεραπεύει δυσίατα. [74] τριβομένη δὲ μετὰ τῆς ῥίζης, λευκὸν ἀναδίδωσιν ὀπόν. τούτῳ, φησὶν, Ἡρακλῆς ἰάθη. καὶ καλέσαι τὴν πόλιν Ἄκην. τὸ ἐθνικὸν, Ἀκαῖος, ὡς Βαρκαῖος.

ἈΚΚΑΒΙΚῸΝ τεῖχος, [75] πόλις περὶ τὰς Ἡρακλείους στήλας, ἣν ἔκτισαν Καρχηδόνιοι, [76] ὡς εἴπομεν ἐν τῷ περὶ Σαλμύκης. ὁ πολίτης Ἀκκαβικοτειχίτης, ὡς Γορδιοτειχίτης. καὶ Χωλοτειχίτης, ὡς εὑρήσομεν ἐν τῷ χ.

ἈΚΜΟΝΊΑ [77], πόλις Φρυγίας, [78] ὡς Ἀλέξανδρος ὁ Πολυίστωρ ἐν τρίτῳ περὶ Φρυγίας. κτίσαι δὲ αὐτὴν Ἄκμονα τὸν Μάνεως. [79] ἔστι καὶ ἄλλο Ἀκμόνιον λεγόμενον, ὡς Φερεκύδης. [80] Ἀκμονίτης δὲ, ἀπὸ τοῦ Ἄκμονος γενικῆς. Ἀκμόνεια, ἀφ' ἧς Ἀκμονειάτης. τοῦτο δέ μοι εἴρηται, [81] ἐπειδὴ τὰ εἰς ευς, ἀπὸ τῆς ου γενικῆς γίγνεται, Ἀλέξανδρος Ἀλεξανδρεύς. ἢ ἀπὸ ἰσοσυλλάβου γενικῆς, Ἀπάμεια Ἀπαμεύς. Τέρας Τερεύς. [82] ἔστι καὶ ἄλλο Ἀκμόνιον ἄλσος περὶ Θερμώδοντα, ἐφ' οὗ μιγεὶς Ἄρης τῇ Ἁρμονίᾳ τὰς Ἀμα-

Colocaſium appellant. Ciborium vero enatum jucundum ſpectaculum, & edules venas præbet Ægyptiis: plurima autem circa Nilum naſcitur: aſt illa circa Belum ulcera curatu difficilia ſanat: cum radice contrita album ſuccum reddit; quo ſe Herculem ait ſanaſſe, & urbem hanc ob cauſam Acen appellaſſe. Gentile Acæus, uti Bercæus.

ACCABICUS MURUS, oppidum circa Herculeas columnas, quod Carthaginenſes condiderunt, uti in vocabulo Salmyce dicturi ſumus. Oppidanus inde dicitur Accabicotichites ut Gordiotichites, & Cholotichites, quemadmodum in litera χ inveniemus.

ACMONIA, urbs Phrygiæ, quam Acmon Manei filius condidit, uti perhibet Alexander Polyhiſtor in tertio de Phrygia. Eſt & aliud Acmonium de quo Pherecydes teſtatur. Acmonites derivatur à genitivo Acmonis. Dicitur etiam Acmonea, a quo fit Acmoneates; quod a me antea eſt demonſtratum. Nomina in ευς deducuntur à genitivo qui in ου deſinit, Ἀλέξανδρος Ἀλεξανδρεύς, vel à genitivo pariſyllabico, uti ab Ἀπάμεια Ἀπαμεύς, Τέρας Τερεύς. Eſt item aliud Acmonium nemus, in quo Mars, poſtquam cum Harmonia rem habuiſſet, Amazo-

ſterius περὶ Νεῖλον [illegible] περὶ Βῆλον φύεσθαι tradit, quod [illegible] Colocaſio proprium eſt, quam Colocaſiam fabam [illegible] appellitabant [illegible]. Legendum igitur [illegible] quent [illegible] Κολοκάσιον [illegible] καλοῦσι τὴν ῥίζαν. τὸ [illegible] [illegible] [illegible] Ἀκ [illegible] [illegible] Hoc [illegible], quæ κιβώριον fert [illegible] [illegible] Colocaſio proprius convenit, cui hanc [illegible] [illegible]

[73] Τὸ δὲ ὑπερπεφυκὸς κιβώριον ὄψιν ἰδίαν, ἐδωδίμους τε τὰς φλέβας παρέχων Αἰγυπτίοις.] Totus hic locus, cujus partem commentario præcedente emendavimus, [illegible] opinionem Salmaſii [illegible] conſtituendus: τὸ δὲ ὑπερπεφυκὸς κιβώριον ὄψιν ἰδίαν, ἐδωδίμους τε τὰς φλέβας παρέχει Αἰγυπτίοις. Non dicit [illegible] quæ Colocaſium vocabatur in cibos admitti ab Ægyptiis, ſed Ciborium edules venas ei illa præbuiſſe. Κιβώριον vocat caulem ipſum, & quicquid ex radice ſurgit, atque aquis ſupereminet. Radix ipſa in fundo Nili [illegible], [illegible] demetitur [illegible] Nilo eximitur, manditurque, non [illegible] avellitur. Sed deinde pro ὄψιν ἰδίαν reſcripſimus, auctoritate Strabonis adducti, ὄψιν ἡδίστην, & quid per jucundum illud ſpectaculum ſit intelligendum, lib. xvii. [illegible]. ubi de hac faba Ægyptia ita loquitur. [illegible] [illegible]

[74] Τριβομένη δὲ μετὰ τῆς ῥίζης.] Subintellige [illegible] ſuperius ea voce [illegible] [illegible] Nunc, [illegible] Mendoſe habet cod. Voſſianus. [illegible] Similiter etiam Salmaſius in Palat. MS. invenit, ſed alii codices cum vulgatis conveniebant.

[75] Πόλις περὶ τὰς Ἡρακλείους στήλας.] Mendum latet in hiſce verbis vel legendum eſt, πόλις περὶ τὰς Ἡρακλέους στήλας, vel πόλις περὶ τὰς Ἡρακλείας στήλας ut in cod. Voſſ. legitur. Alio loco Stephanus hæc habet. Σαλμύκη, πόλις περὶ τὰς Ἡρακλείας στήλας. Scylax Caryandenſis periplum ſuum ſic exorditur. Ἄρξομαι δὲ ἀπὸ Ἡρακλείων στηλῶν τῶν ἐν τῇ Εὐρώπῃ μέχρι Ἡρακλείων στηλῶν τῶν ἐν Λιβύῃ. εἰσὶ δὲ ἀλλήλων καταντικρὺ αἱ Ἡράκλειαι στῆλαι &c.

[76] Ὡς εἴπομεν ἐν τῷ περὶ Σαλμύκης.] Neque hic locus ſe bene habet, [illegible] legendum eſt: ὡς ἐροῦμεν ἐν τῷ περὶ Σαλμύκης. Sed de hac re in iſthoc vocabulo nulla omnino fit mentio. Plerumque in hoc tractu Carthaginenſium fuiſſe colonias & emporia, notum eſt, quem quod docere debeat.

[77] Ἀκμονία πόλις Φρυγίας.] A Ptolemæo lib. v. cap. II. [illegible] Phrygiæ [illegible] recenſetur, atque inter [illegible] & Eumeniam collocatur. Et Plinius lib. v. cap. xxix. Acmonenſes eodem tractu ponit. Ortelius vero ibidem Acmonienſes legit.

[78] Ὡς Ἀλέξανδρος ὁ Πολυίστωρ.] Idem auctor & opus à Stephano allegatur in voce Φαρσανία. Vide Voſſ. de Hiſt. Græc. lib. I. cap. XXII.

[79] Ἔστι καὶ ἄλλο Ἀκμόνιον λεγόμενον.] Hæc verba non ſunt hujus loci, interius [illegible] hoc commate ab epitomatore repetuntur. Forraſſis reſcribendum eſt. ἔστι καὶ ἄλλη πόλις Ἀκμόνιον λεγομένη.

[80] Ἀκμονίτης δὲ, ἀπὸ τοῦ Ἄκμονος γενικῆς. Ἀκμόνεια, ἀφ' ἧς Ἀκμονειάτης. τοῦτο δέ μοι εἴρηται, ἐπειδὴ τὰ εἰς ευς ἀπὸ τῆς ου γενικῆς.] Hæc partim ſunt confuſa & partim mutila. Ἀκμονίτης profecto non deducitur ab Ἄκμονος γενικῆς, unde melius Ἀκμόνιος deduci poſſet. Deinde hoc loco gentile etiam deberet ὁμοφώνως τῷ κτίσῃ, ut in Ἄκμων, Ἄκμων & quam plurimis aliis. Totum hunc Epitomatoris locum ego ſic conſtituerem. Τὸ ἐθνικὸν Ἀκμων. Ἀκμονίτης δὲ, ἀπὸ τοῦ Ἄκμονος γενικῆς. λέγεται καὶ Ἀκμόνεια, ἀφ' ἧς Ἀκμονειάτης. ἐπειδὴ τὰ εἰς ευς ἀπὸ τῆς ου γενικῆς γίγνεται, ὡς Ἀλέξανδρος Ἀλεξάνδρου Ἀλεξανδρεύς.] Male in Voſſiano codice ultima verba ita leguntur, Ἀλέξανδρος Ἀλεξάνδρεια.

[81] Ἐπειδὴ τὰ εἰς ευς ἀπὸ τῆς ου γενικῆς γίγνεται.] De hoc canone fuſe egimus in vocabulo Ἀβαι, quo nunc lectorem ablegamus.

[82] Ἔστι καὶ ἄλλο Ἀκμόνιον ἄλσος περὶ Θερμώδοντα, ἐφ' οὗ μιγεὶς Ἄρης τῇ Ἁρμονίᾳ, τὰς Ἀμαζόνας ἔσχεν, ὡς Ἀπολλώνιος ἐν δευτέρῳ.] Vulgati codices ſcriptis non reſpondent, in quibus hoc modo exaratum eſt. Ἔστι καὶ ἄλλο Ἀκμόνιον ἄλσος περὶ Θερμώδοντα, ἀφ' οὗ μιγεὶς Ἄρης τῆς Ἁρμονίας εἶχε. Sed veri ſpeciem libri ſcripti non habent, uti colligi poteſt ex loco Apollonii à Stephano citato

Δὴ γὰρ καὶ θυγάτηρ ἔσαν Ἄρηος Ἁρμονίης τε
Νύμφης, ἥτ' Ἄρηι φιλοπτόλεμους τέκε κούρας
Ἄλσεος Ἀκμονίοιο κατὰ πτύχας εὐνηθεῖσα.

Ad

ζόνας ἔσχεν, ὡς Ἀπολλώνιος ἐν δευτέρῳ. A [83] Ὅθεν δὲ κέκληται, εἰρήσεται ἐν τῷ περὶ τ' Δοίαντος πεδίῳ. [84] τὸ ἐθνικὸν ἀμφιδοξεῖται, καὶ Ἀκμονιεὺς, καὶ Ἀκμόνιος.

ἈΚΟΝΑΙ [85], πολίχνιον πλησίον Ἡρακλείας. λέγεται κατὰ περίφρασιν, ὁ οἰκῶν B τὰς Ἀκόνας. τὸ ἐθνικὸν Ἀκονίτης, τὸ θηλυκὸν Ἀκονῖτις. οὕτω γὰρ τις νῆσος διαφέρουσα μὲν [86] τῷ πανευφήμῳ πατρικίῳ, καὶ τῷ πάντα σοφωτάτῳ μαγίστρῳ Πέτρῳ, κειμένη δὲ κατέναντι τῆς εὐδαίμονος πόλεως Χαλκηδό- D νος. ἐπικέκληται δὲ διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἐν αὐτῇ πρὸς ἀκόνας πεποιημένων λίθων. [87] λέγεται καὶ ἀκόνιτον δηλητήριον φάρμακον, [88] ὡς

zones genuit, ut Apollonius l. II. perhibet. Unde nemus illud nomen habeat dicetur, cum de Doiantis campo loquimur. Gentile duobus modis videtur poſſe efferri, Acmonienſis & Acmonius.

ACONÆ, oppidulum prope Heracleam. Per circumlocutionem oppidanus dicitur, qui Aconas incolit. Gentile Aconites, fœmininum Aconitis. Nam hoc nomine inſula quædam eſt eximia apud celeberrimum patricium & ſapientiſſimum magiſtrum Petrum, quæ è regione Chalcedonis urbis opulentæ ſita eſt, nomen habens ex eo quod multi ibi lapides naſcantur, ex quibus Ἀκόναι, id eſt, cotes parantur. Appellatur etiam aconitum medicamentum veneneſum, de

Ad hæc verba ita ſcribit Scholiaſtes. Ἀκμονία, νυμφὴ Ναΐς. ἐξ [ſic lego] ἧς καὶ Ἄρεος Ἀμαζόνας εἶναι φησὶ Φερεκύδης. Et mox hæc ſequuntur: ἀδίκουσι ἄλσος Ἀκμόνιον ἐκάλεσεν Ἐπιφανεῖσθαι. ἔστι δὲ περὶ Θεμισκύραν, μέμνηται αὐτοῦ Φερεκύδης ἐν β'. Ex hoc Scholiaſtæ loco manifeſte ſatis apparet, illa Epitomatoris verba, ἔστι καὶ ἄλσος Ἀκμόνιον λεγόμενον, ὡς Φερεκύδης, uti ante diximus, ibi nihil ad rem facere, cum idem illud ſit Acmonium, de quo nunc loquitur, uti teſtimonio Pherecydis jam comprobavit.

[83] Ὅθεν δὲ κέκληται, εἰρήσεται ἐν τῷ περὶ Τ' αὔρου πεδίῳ] Salmaſius in Codice Palatino invenit: ὅθεν δὲ κέκληται, εἰρήσεται ἐν τῷ περὶ Δεραντος πεδίῳ. Codex Voſſianus mihi exhibuit ἐν τῷ περὶ τ' Ταύρου πεδίῳ. Hic locus itaque in editis & manu exaratis libris profligatiſſime eſt corruptus, ut ante me obſervavit doctiſſimus Xylander, qui in præfatione ad lectorem in ſuam Stephani editionem, varia Epitomatoris loca enumerans, inter alia etiam hunc allegat, de quo conqueritur Epitomatorem lectorem amandare ad Ταύρου πεδίον, quo ſi ſe ipſum converterit, nihil prorſus eorum quæ promittuntur, ac ne rei quidem umbram inventurum. Sed mirum eſt ipſi hunc locum de mendo non facile ſuſpectum, cum ex fabulæ narratione certo certius conjici poſſit, Stephanum de hujuſmodi campo, qui præterea in rerum natura non exſtat, nunquam mentionem feciſſe. Hic locus ergo ita ſanari debet: ὅθεν δὲ κέκληται, εἰρήσεται ἐν τῷ περὶ Δοίαντος πεδίῳ. Stephani verba in hac voce ita ex noſtris MSS ſunt legenda: Δοίαντος, πεδίον ... Ἀκμονία γὰρ καὶ Δοίαντα φασὶν ἀδελφοὺς, ἀφ' ὧν τὸ Δοιάντιον, καὶ Ἀκμόνιον ἄλσος. Jam manifeſte liquet, Epitomatorem, hic et alio lectorem rejecerit, cum tamen inanem non dimiſiſſe.

[84] Τὸ ἐθνικὸν ἀμφιδοξεῖται, καὶ Ἀκμονιεὺς, καὶ Ἀκμόνιος.] Præter duo hæc gentilia, alia inſuper duo de hac urbe commodiſſime juxta Stephani canonem formari & deduci poſſent: nam ab Ἀκμονεία (ita enim etiam illud oppidi nomen ſcribitur) fit Ἀκμονειάτης. Præterea conditori nomen fuit Ἄκμων, quod ſæpiſſime pro gentili uſurpatur, uti præſertim in Αἱμονία obſervare licet. Αἱμονία, ἡ Θετταλία, ἀπὸ Αἵμονος. Αἵμων καὶ τὸ ἐθνικὸν, ὡς Ἄκμων, καὶ Ἄραψ καὶ Μάκαρ, καὶ Γάζ. Et infra in eadem lectione inquit λέγεται καὶ Αἱμονιεὺς τὸ ἐθνικὸν, ὡς Ἀμβρακιεύς. καὶ Αἱμόνιος καὶ Αἱμονὶς εἶναι. Illa autem gentilium differentia etiam cerni poteſt in vocabulis Ἄκων, Ἀκώνιος, & aliis locis quam plurimis. Similiter ab Ἀκμονία gentilia derivari poſſunt Ἀκμονεύς, quod eodem modo ſonat ut conditoris nomen, Ἀκμόνιος, Ἀκμονειάτης, & Ἀκμονιεύς. Quod ſi de ultimo gentili non ſit dubitandum, in mendi ſuſpicionem veniunt codices Ciceronis, qui in oratione pro L. Flacco aliquoties ACMONENSIS legunt. *Citat Præco voce maxima legatos Acmonenſes. Idem laudationem, quam nos ab Acmonenſibus Flacco datam proferebamus, falſam eſſe dicebat.* Ciceronem loqui de hac Phrygiæ civitate omnino ambigi non poteſt, ita enim ille in eadem oratione *Hic ego, judices, ſi vos Acmonenſium decretis, ſi cæterorum Phrygum literis permoveri putarem, vociferarer, & quantum maxime poſſem, contenderem.* Hinc aperte liquet Ciceronem Phrygiæ Acmoniam intelligere: ſed hinc ille error, quod imperiti librarii exiſtimarunt urbis nomen *Acmona*, non vero *Acmonia* dici; & an non eundem errorem erraverit Gruterus vehementer me dubitare facit tertius index poſt illam editionem, quam notis ſuis auxit, namque ibi hoc modo excuſum eſt: *Acmona, civitas Phrygiæ.* At multo tetriori mendo conſpurcatæ ſunt editiones Victorii, Pauli Manutii, & Caroli Stephani in quibus legitur *Æmonenſis*, & aliis caſibus & numero *Æmonenſes, Æmonenſium* &c. Neque aliter edi curavit Gabriel Faernus qui ex operibus Ciceronis ſolam orationem pro Flacco recenſuit & notis illuſtravit. Deduci poſſet illud gentile ab Æmonia vel Αἱμονία cujus gentile eſt Αἵμων Stephanus in iſtac voce λέγεται καὶ Αἱμονιεὺς τὸ ἐθνικὸν, ὡς Ἀμβρακιεύς. καὶ Αἱμόνιος. καὶ Αἱμονὶς εἶναι. Sed *Æmonia* & inde gentile *Æmonenſis* nihil ad rem faciunt, cum illud antiquum Theſſaliæ, atque hoc Theſſalorum nomen ſit, & Cicero non de Theſſalia, ſed de quodam Phrygiæ oppido loquatur. Idem mendum occurrit etiam apud Plinium Vide comment. ** Niſi prævaleat authoritas hujus nummi quem nuper vulgarunt Patinus & Spanhemius, in quo excuſum eſt ΑΚΜΟΝΕΩΝ, unde in caſu recto contra Stephani canonem Ἀκμονεὺς deducitur.

[85] Ἀκόναι, πολίχνιον πλησίον Ἡρακλείας.] Recte inquit, prope Heracleam. nam inter doctos lis eſt, an Aconæ non fuerint portus Heracleæ. Solinus cap XLIII. *Sagaris fluvius ortus in Phrygia, dictuſque à pleriſque Sangarius, excurſum facit Mariandinus ſinus, in quo oppidum Heraclea adpoſitum Lyco flumini. & Acone portus, qui proventu malorum graminum uſque eo celebris eſt, ut noxias herbas aconita illinc nominemus.* Strabo lib XII teſtatur Heracleam portum habere commodum Ἡ δ' ἐν Ἡρακλείας ἔστιν εὐλίμενος. Vide & Athenæum libro tertio cujus locum mox producemus. Ammianus Marcellinus: *Ultra hæc loca Acheruſiæ ſpecus eſt, quod accolæ* μυχόπολιον *appellant, & portus Acone.*

[86] Τῷ πανευφήμῳ πατρικίῳ, καὶ τῷ πάντα σοφωτάτῳ μαγίστρῳ Πέτρῳ] Xylander in ſuo indice diſtinguit inter Patricium, & magiſtrum Petrum, cum tamen hæc nomina tanquam tituli honoris & dignitatis, non ſint ſeparanda, ſed τῷ Πέτρῳ tribuenda. Haud abſimili modo legimus apud Photium in Olympiodoro. Ἥλιον δὲ ὁ μάγιστρος καὶ πατρίκιος, καταλαμβάνει τὴν Ῥώμην. *Helion vero patricius & magiſter Romam intravit.* Adeo ut quis ſimul magiſtri & patricii titulo inſigniri poterit. Sed rectius Stephanus patriciam dignitatem magiſterio præpoſuit.

[87] Λέγεται καὶ ἀκόνιτον δηλητήριον φάρμακον.] In Aldina & Florentina peſſime excuſum eſt λέγεται καὶ ἀκόνιον δηλητήριον

[88] ὡς Ἀθήναιος ἐν τῷ τρίτῳ Δειπνοσοφιστῶν. A ὅτι τοὺς προφαγόντας τὸ πήγανον, [89] μηδὲν πάσχειν ἐκ τοῦ κωνείου. [90] κληθῆναι δέ φασι, διὰ τὸ προφύεσθαι ἐν τόπῳ Ἀκόναις καλουμένῳ, ὄντι περὶ Ἡράκλειαν.

de quo Athenæus lib. III. Deipnoſophiſtarum perhibet, rutam edentes ex venenato poculo nihil mali pati. Idem illud ſic appellari ſcribit, quia naſcitur in Aconis: ita enim locus quidam, Heracleæ vicinus, nuncupatur.

ἈΚΌΝΤΙΟΝ [91], πόλις Ἀρκαδίας, B ἀπὸ Ἀκοντίου τοῦ Λυκάονος. ἔστι δὲ ἑτέρα Εὐβοίας, ὡς Ξενογόρας, καὶ Ἀνδροτίων ὀγδόῃ. [92] τὸ ἐθνικὸν Ἀκοντιεύς, ὡς Δουλιχιεύς. Σουνιεύς. καὶ Ἀκόντιος, ὡς Βυζάντιος. καὶ Ἀνακτόριος.

ACONTIUM, urbs Arcadiæ, quæ ab Acontio Lycaonis filio nomen accepit. Eſt & alia Eubœæ, uti teſtantur Xenagoras & Androtio lib. VIII. Gentile Acontienſis, uti Dulichienſis, Sunienſis: & Acontius, quemadmodum Byzantius & Anactorius.

C

ἈΚΟΥΤΕΙΑ [93], πόλις Ἰβηρίας, κατὰ Στράβωνα ἐν τῷ τρίτῳ. [94] τὸ ἐθνικὸν Ἀκουτανοί, ὡς αὐτός. ἔοικε δὲ τὸ ι κατὰ πλεονασμὸν ἔχειν.

ACUTIA, oppidum Iberiæ, auctore Strabone libro III. Gentile, Acutani, ut idem perhibet. Videtur autem illud I per pleonaſmum habere.

ἌΚΡΑ [95], Ἰαπυγίας πόλις, κατά τινας D Ὑδροῦσα λεγομένη. δευτέρα, ἔστι δὲ ἑτέρα ἐν αὐτῇ ἔχουσα λιμένα Βρεντήσιον. ἔστι δὲ ἐν Ἰταλίᾳ. [96] τρίτη ἐστὶ Συρακουσίων κτίσμα, Εὐβοίας.

ACRA, urbs Japygiæ, quibuſdam Hydruſa dicta. Secunda eſt & altera in ſeſe habens portum Brundiſium. Eſt etiam in Italia. Tertia Syracuſanorum eſt opus, Eubœæ.

[illegible] φάρμακον. Proprie enim ἀκόνιον coticulam ſive cotem denotat. Sed hæc vox apud Dioſcoridem lib. v. aliam ſignificationem habet. Γίνεται δὲ ἐκ κολλούρια ἐξ αὐτῶν ἃ ἀκόνια πρὸς τὰ ἐν ὀφθαλμοῖς [illegible]. Videtur hoc loco eſſe medicamentum, quo oculorum vitia curari & tolli poſſint.

[88] Ὡς Ἀθήναιος ἐν τῷ τρίτῳ Δειπνοσοφιστῶν.] In ſcriptis codicibus libri numerus deeſt, legiturque hunc in modum, ὡς Ἀθήναιος ἐν τῷ Δειπνοσοφιστῶν. Locus tamen eodem libro apud Athenæum exſtat, ad quem locum Caſaubonus Stephani quæ verba, quæ ipſi ita videntur conſtituenda. [illegible] ἀκόνιον [illegible] φάρμακον, ὡς Ἀθήναιος ἐν τῷ τρίτῳ Δειπνοσοφιστῶν, ἱστορεῖ τοὺς προφαγόντας τὸ πήγανον, μηδὲν πάσχειν ὑπὸ τοῦ κωνείου. Non puto tamen [illegible] aut poſſe emendari: nam quo [illegible] non video, [illegible] irrepſit, & pro eo vir doctiſſimus voluit [illegible], quod tollerari poſſet: cum tamen vulgata lectio nihil contineat quod ſit culpandum.

[89] Μηδὲν πάσχειν ἐκ τοῦ κωνείου.] Certo [illegible] hæc verba, [illegible] exciderunt: nam in allegatis ex Athenæo [illegible] mentio de Aconito. Hic erat Stephani ſcopus, Athenæi locum de Aconito producere, [illegible] ex præcedentibus. Hic locus [illegible] [illegible] [illegible] ἀκόνιτον [illegible] φάρμακον, ὡς Ἀθήναιος ἐν τῷ τρίτῳ Δειπνοσοφιστῶν, [illegible] τοὺς προφαγόντας τὸ πήγανον, μηδὲν πάσχειν ἐκ τοῦ κωνείου [illegible].

[90] Κληθῆναι δέ φασι, διὰ τὸ προφύεσθαι ἐν τόπῳ Ἀκόναις καλουμένῳ &c.] In Voſſiano MS legitur, exigua mutatione, διὰ τὸ προφύεσθαι ἐν τόπῳ. Locus ita videtur reſtituendus. κληθῆναι δέ φασι, διὰ τὸ προφύεσθαι ἐν τόπῳ &c. Nam refert hoc Athenæus, vel potius Athenæus ex Theopompo, qui libro XXXVIII. Hiſtoriæ ſuæ narrat, Clearchum tyrannum per vim multos palam necaviſſe, & quam plurimos veneni potione per inſidias è medio ſuſtuliſſe: cum vero innotuiſſet omnibus propinandi hujus veneni amoris [illegible] tyranni mos, priuſquam ex ædibus progrederentur, eſu rutæ ſibi caviſſe, [illegible] nihil [illegible], vel qui aconitum biberint. Et deinde ſubjungit Athenæus [illegible] φασὶ διὰ τὸ φύεσθαι ἐν τόπῳ Ἀκόναις καλουμένῳ, ὄντι περὶ τὴν Ἡράκλειαν. Sed Etymologici Magni auctor Aconitum in montibus Aconis [illegible] Mariandynorum finibus [illegible] affirmat, cujus verba, quæ corrupta ſunt, emendata adjiciam. Ἀκόνιτον, βοτάνη [illegible]. ἐν ὄρεσι Ἀκοναίοις ὁρεσι τῆς Μαριανδυνῶν φύεται. Procul dubio hæc hauſit ex Nicandro, qui de Aconito ita ſcribit.

Γένος ἐν κνημοῖσι, Φαλακραίοις ἐνὶ βήσσαις
Πολλάκι [illegible], ἐν οἷς Ἀκοναῖοις
Τῆλε [illegible] Ἀκόνιτα [illegible].

Hoc eſt, vertente Salmaſio:

Sæpe Phalacræa nemoroſa in vallibus Idæ
Tielyphonum invenias, & Cammoron: Aſt Aconæum
Per tetricas cautes nigra longè Aconita leguntur.

[91] Ἀκόντιον, πόλις Ἀρκαδίας.] Hujus oppidi mentionem facit Pauſanias in Arcadicis, ſive lib. VIII.

[92] Τὸ ἐθνικὸν Ἀκοντιεύς, ὡς Δουλιχιεύς, Συνιεύς.] Ita legunt MSS. & omnes vulgati codices, ſed mendoſe, reponendum eſt: τὸ ἐθνικὸν Ἀκοντιεύς, ὡς Δουλιχιεύς, Σουνιεύς.

[93] Ἀκουτεία, πόλις Ἰβηρίας, κατὰ Στράβωνα ἐν τῷ τρίτῳ.] Fruſtra apud Strabonem Ἀκουτείαν quæres: Ἀκοντίαν invenies apud Geographum libro citato. Καρπητανοί τε μετὰ τούτους πρὸς ἄρκτους, εἶτα Οὐέττωνες καὶ Οὐακκαῖοι, δι' ὧν ὁ Δούριος ῥεῖ, κατ' Ἀκοντίαν πόλιν τῶν Οὐακκαίων ἔχων διάβασιν. *Ab his verſus ſeptentrionem ſunt Carpetani, deinde Vettones & Vaccæi, per quos Durius fluit, urbem Vaccæorum Acontiam perlabens.* Sed merito quis ſuſpicetur, inquit Caſaubonus ad hunc locum, legendum apud Strabonem Ἀκούτειαν.

[94] Τὸ ἐθνικὸν Ἀκουτανοί, ὡς αὐτός.] Faciliime obſervari poteſt reſcribendum eſſe: τὸ ἐθνικὸν Ἀκουιτανοί. nam mox ſubjicit Epitomator, ἔοικε δὲ τὸ ι κατὰ πλεονασμὸν ἔχειν. Verum hujuſmodi gentile mihi ab hoc oppido non videtur poſſe formari. Imo mirum eſt, inquit Caſaubonus, Ἀκουιτανοὺς apud noſtrum ab iſta urbe dici: cum ille perpetuo ſic appellet Aquitanos, gentem quamvis τοῖς Ἴβηρσι προσεοικυῖαν, tamen in Gallia ſitam.

[95] Ἄκρα, Ἰαπυγίας πόλις, κατά τινας Ὑδροῦσα λεγομένη. δευτέρα ἐστὶ δὲ ἑτέρα ἐν αὐτῇ ἔχουσα λιμένα Βρεντήσιον. ἔστι δὲ ἐν Ἰταλίᾳ. τρίτη ἐστὶ Συρακουσίων κτίσμα. &c.] Hic locus in ſcriptis & editis exemplaribus profligatiſſime depravatus circumfertur, adeo ut neque ſana ſit noſtra interpretatio, quam ei affinximus: Et ut optime obſervat Cluverius, hæc verba, præterquam quod ipſius auctoris erroribus conſperſa, [illegible] etiam partim luxata, & partim mutilata ſunt. Ἄκραν Ἰαπυγίας in Italia intellexit, in eo an oppidum fuiſſe, aut quid tandem dicere voluerit, aut qua ratione Hydruntum Brundiſiumque urbes ei admiſcuerit, plane non liquet, niſi quod Japygiæ peninſulæ duæ præcipuæ fuere urbes, quarum altera Hydruſa, altera Brundiſium dicebantur, quarum hæc etiam portu fuit inſigni nobilis, ut ipſe teſtatur in voce Βρεντέσιον. Reliqua ex parte ita poſſent reſtitui. Ἔστι δὲ δευτέρα ἐν Ἰταλίᾳ. τρίτη ἐν Σικελίᾳ Συρακουσίων κτίσμα. [illegible] Εὐβοίας. [illegible] ὀγδόη Ἀκαρνανίας.

[96] Τρίτη ἐστὶ δὲ Συρακουσίων κτίσμα.] Jam reſcripſimus: τρίτη ἐν Σικελίᾳ Συρακουσίων κτίσμα. Sed hanc Siciliæ civitatem, uti idem vir doctus obſervat, non ſingularis, ut reliquæ

βοίας. [97] ἕκτη Σκυθίας. ἑβδόμη Κύπρου. A [98] ὀγδόη Ἀκαρνανίας. [99] τὸ θηλυκὸν Ἀκραία. καὶ τὸ ἐθνικὸν Ἀκραῖος. ἐνάτη ἐστὶν Ἄκρα, ὑπὲρ Ἀντιόχειαν, τῆς περὶ τῆς Δάφνην. [1] Ἀκραῖται δ' οἱ ἐξ αὐτῆς ἐκαλοῦντο. δεκάτη ἐστὶ δὲ [2] πέραν τοῦ Τίγρητος Ἄκρα. Ἀρριανὸς B ἑκκαιδεκάτῃ.

Ἀ'ΚΡΑ'ΓΑΝΤΕΣ [3], πόλεις πέντε. Σικελίας, [4] ἀπὸ ποταμοῦ παραρρέοντος. [5] Φησὶ γὰρ Δοῦρις, ὅτι αἱ πλεῖσται τῶν Σικελῶν πόλεων, ἐκ τῶν ποταμῶν ὀνομάζονται, Συρακούσας, Γέ- C λαν, Ἱμέραν, Σελινοῦντα, καὶ Φοινικοῦντα, καὶ Ἔρυκα, [6] καὶ Καμικόν, [7] Ἁλυκόν τε καὶ Θέρμον, καὶ Καμάριναν, ὡς καὶ ἐν Ἰταλίᾳ. οἱ δὲ ἀπὸ Ἀκράγαντος τοῦ Διός, καὶ Ἀστερόπης τῆς Ὠκεανοῦ. ἔστι δὲ Θρᾴκης, καὶ Εὐβοίας, καὶ Κύπρου, D καὶ Αἰτωλίας. Πολύβιος δέ, τὸν ποταμὸν καὶ τὴν πόλιν ἀπὸ τῆς χώρας ὠνομάσθαι Ἀκράγης, διὰ τὸ εὔγεον. τὸ ἐθνικὸν Ἀκραγαντῖνος, ὡς Ἰχανῖνος, Ταραντῖνος, ὡς φησιν Ἡρωδιανός.

A bœæ. Sexta Schytiæ : ſeptima Cypri : octavo Acarnaniæ. Fœmininum Acræa, & gentile Acræus. Nona, Acra ſupra Antiochiam circa Daphnen ſita eſt : cives inde Acraïtæ appellabantur. Decima, Acra trans Tigrim eſt condita, cujus Arrianus lib. XVI. B meminit.

ACRAGANTES, urbes ſunt quinque; quarum una Siciliæ, quæ à flumine prælabente nomen habet. Ait quippe Duris, pleraſque Sicularum urbium ab amnibus nomina accepiſſe: C Syracuſas ſcilicet, Gelam, Himeram, Selinuntem, Phœnicuntem, Erycen, Camicum, Halycum, Thermum, & Camarinam, & ſimiliter etiam in Italia fit. Alii vero dictam exiſtimant ab Acragante, Jovis & Aſteropes, Oceani filiæ, D filio. Eſt & alia Thraciæ, & Eubœæ, & Cypri & Ætoliæ. Polybius vero perhibet fluvium & urbem à regione Acrage, propter terræ fertilitatem, nomen obtinuiſſe. Gentile Agrigentinus, uti Ichaninus, Tarentinus, quemadmodum Herodianus tradit.

E

Ἀ'ΚΡΑΙ- ACRAI-

reliquæ per terrarum orbem urbes, ſed pluralis numeri habuiſſe nomen Ἄκραι, teſtes ſunt auctores Græci & Latini, quotquot ejus meminerunt. Conditas fuiſſe à Syracuſanis Acras teſtis eſt Thucydides lib. VI. his verbis Ἄκραι δὲ καὶ Κασμέναι ὑπὸ Συρακουσίων ᾠκίσθησαν. Ἄκραι μὲν ἑβδομήκοντα ἔτεσι μετὰ Συρακούσας, Κασμέναι δ' ἐγγὺς εἴκοσι μετὰ Ἄκρας. Hoc eſt: *Acra & Caſmena à Syracuſanis ſunt conditæ: & quidem Acra LXX. annis poſt Syracuſas; Caſmena vero prope XX. annis poſt Acras.* Cluverius *Acras* fuiſſe ſtatuit apud Cœnobium, quod inter duo oppida, quibus vulgaria vocabula *Noto* & *Avula*, vulgo incolis dicitur *Santa Maria d'Arcia*: quod & ipſum antiqui *Acrarum* nominis veſtigia ſervare videtur. Edito in loco ſitas fuiſſe *Acras*; unde etiam haud dubie nomen eis quæſitum; teſtatur Silius lib. XIV. hiſce verbis:

Non Thapſos, non tumulis glacialibus Acra Deſuerunt.

[97] Ἕκτη Σκυθίας.] Puto eundem eſſe locum, quem Ptolemæus lib. III. cap. V. in Sarmatia Europæa collocat, poſt Iſthmum qui juxta Carcinitum fluvium eſt.

[98] Ὀγδόη Ἀκαρνανίας.] Hujus meminit Polybius lib. V.

[99] Τὸ θηλυκὸν Ἀκραία, καὶ τὸ ἐθνικὸν, Ἀκραῖος.] Hæc ita videntur tranſponenda. τὸ ἐθνικὸν Ἀκραῖος, καὶ τὸ θηλυκὸν Ἀκραία.

[1] Ἀκραῖται δὲ, οἱ ἐξ αὐτῆς ἐκαλοῦντο.] Salmaſius ad oram ſui codicis variis modis illud gentile formavit: Ἀκραΐται [illegible] pro Ἀκραιῶται. De illo tamen poſtea videtur [illegible], ſcribens ἐθνικὸν efferendum, Ἀκραΐτης uti [illegible]. Verum denique addit, ſe in antiquo MS Palatino inveniſſe Ἀκραΐται, & in alio, ut exhibent vulgati codices, Ἀκραῖται.

[2] Πέραν τοῦ Τίγρητος.] Palatini manu exarati codices habent πέραν τοῦ Πίγρητος, & ita etiam mihi Voſſianus cod. exhibuit. Duplicem hanc ſcripturam agnoſcit Euſtathius ad Dionyſium pag. 124. cujus verba hunc in modum ſunt conſtituenda. [illegible] Locus Arriani exſtat lib. VII.

[3] Ἀκράγας.] Acraga: Græcis, Latinis vero hæc urbs *Agrigentum* dicitur. Plinius, lib. III, cap. VIII: *Oppidum Acragas; quod Agrigentum noſtri* dixère. Vulgo nunc vocatur *Gergenti*, & variantibus, more incolarum, vocalibus *Girgenti*, ac *Giorgenti* etiam dicitur. De ortu hujus urbis vide Thucyd. lib. VI. Marcianum Heracleotam in Περιήγησει: Et Polybium lib. IX. Sed opulentiam ſimul & luxum Agrigentinorum eorumque urbis magnificentiam pluribus deſcribit verbis Diodorus Siculus lib. XIII, quæ huc tranſcripſiſſe nimis longum foret. Cicero in Verrem lib. IV, nonnulla illius urbis templa & ſimulacra recenſet, quorum hodie permultæ reperiuntur reliquiæ. Sed ſingularum ad hanc urbem fabricarum ſitus atque monumenta cui cognoſcere libeat, is adeat hujus urbis deſcriptionem, quam doctiſſimus Fazella, rerum ſuarum Sicular. decad. I, lib. V, cap. I, inſeruit accuratiſſimam. Cœterum urbs hæc tam magna, tam potens, tamque magnifica à Carthaginenſibus expugnata ſimul & direpta dirutaque fuit, uti Diodorus prædicto lib. refert.

[4] Ἀπὸ ποταμοῦ παραρρέοντος.] Pindarus Olympiorum odâ II, dulciſſimo carmine idem tradit, cum inquit.

Κάμοντες οἳ πολλὰ θυμῷ,
Ἱερὸν ἔσχον οἴκημα
Ποταμοῦ. Σικελίας τ' ἔσαν
Ὀφθαλμός. αἰὼν δ' ἔφε-
πε μόρσιμος, πλοῦτόν
τε καὶ χάριν ἄγων
Γνησίαις ἐπ' ἀρεταῖς.

Ad hæc in Scholiis: Ἀρίσταρχος τὴν πόλιν οἴκημα ποταμοῦ προσηγορεῦσθαί φησι, διὰ τὸ ὁμώνυμον εἶναι τῷ ποταμῷ Ἀκράγαντι. τὴν γὰρ ἐπωνυμίαν ἡ πόλις ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ ἔχει. Hoc eſt: *Ariſtarchus ait, urbem (ſcilicet Agrigentum) ideo dici habitaculum fluvii, quod eiuſdem ſit cum fluvio Acragante nominis: Cognomentum quippe urbi à fluvio accepit.* Vide etiam Ælianum Variar. hiſtor. lib. II, cap. XXXIII.

[5] Φησὶ γὰρ Δοῦρις.] De hoc ſcriptore ejuſque ſcriptis vide Voſſ. de Hiſt. Græc. I cap. XV. Meminit Stephanus alterius cujuſdam Duridis, qui in cataclyſmum Epheſi epigramma compoſuit. Vide in voce Ἔφεσος.

[6] Καὶ Καμικόν.] Sic etiam habet Aldina & Baſileenſis: At in Florentina mendoſe, καὶ Καμικὸν excuſum eſt.

[7] Ἁλυκόν.] Puto Epitomatorem ex Duride errare, qui urbem Halycum ad amnem ejuſdem nominis ponit: nulla enim hoc nomine urbs aut Græcis aut Latinis ſcriptoribus ad hunc fluvium, qui nunc vulgo *Platani* dicitur, memoratur. Cenſeo hanc debere intelligi, quam alio loco Epitomator Ἁλικύας nominat, & inter Lilybæum & Entellam collocat. Ἁλικύαι, πόλις Σικελίας. Θεόπομπος μετὰ χώρας κειμένη Ἐντέλλης καὶ Λιλυβαίου.

ἈΚΡΑΙΦΙΑ[9], πόλις Βοιωτίας. οἱ δὲ, Ἀκραίφιον. [9] Παυσανίας δὲ Ἀκραίφνιον, καὶ οὐδετέρως. ἣν δ' ἀπὸ Ἀθάμαντος κτισθεῖσα, ἢ ἀπὸ Ἀκραιφέως τοῦ Ἀπόλλωνος. [10] καὶ ὄρος κληθῆναι ἀπὸ Πτώου παιδὸς αὐτοῦ καὶ Εὐξίππης. [11] ἢ ὅτι Λητὼ ἐκεῖ βουλομένην τεκεῖν, προσπεφανεὶς ὁ κάπρος ἐπτόησε. τὸ ἐθνικὸν Ἀκραιφιαῖος, καὶ Ἀκραίφιος. οὕτω γὰρ Ἀπόλλων τιμᾶται, καὶ Ἀκραιφιάς, ὡς Σουνιεὺς, Σουνιάς. καὶ Ἀκραιφὶς λίμνη. Ἔφορος δὲ καὶ Ἀκραιφνίους καὶ Ἀκραιφνεώτας. Θεόπομπος δὲ, τὰ Ἀκραίφνια φησι. τὸ ἐθνικὸν Ἀκραιφνιεύς.

ACRÆPHIA, urbs Bœotiæ, quam alii Acręphium appellant; aſt Pauſanias Acręphnium & genere neutro. Erat autem ab Athamante, ſive ab Acræpheo Apollinis filio condita. Et monti ajunt nomen datum à Ptoo ejus filio, quem ex Euxippe genuit: vel quod Latonam cupientem ibi parere aper interveniens ἐπτόησε, id eſt, pavore perculit. Gentile Acræphiæus, & Acræphius: hoc enim titulo Apollo colitur: dicitur & Acræphias, uti Sunieus Sunias, & Acræphis palus. Ephorus vero & Acræphnios & Acræphneotas agnoſcit. Theopompus urbem Acræphnia plurali numero appellat, & gentile Acræphnienſis.

ἈΚΡΙΛΛΑ[12], πόλις Σικελίας οὐ πόρρω Συρακουσῶν. τὸ ἐθνικὸν Ἀκριλλαῖος, ὡς Ἄγυλλα Ἀγυλλαῖος.

ACRILLA, urbs Siciliæ non procul à Syracuſis. Gentile Acrillæus, quemadmodum Agylla Agyllæus.

ἈΚΡΟΘΥΝΟΙ[13], πόλις ἐπὶ τῆς ἄκρας τοῦ Ἄθω. τὸ ἐθνικὸν Ἀκρόθυνος, καὶ Ἀκροθυνίτης. [14] ἔστι δὲ παρὰ τὸ Κρῶς. [15] πόλις δέ ἐστιν Ἀράβων. τὸ ἐθνικὸν Κρωΐτης. νομὸς διὰ τοῦ ω.

ACROTHYNI, urbs in cacumine Athonis ſita. Gentile Acrothynus & Acrothynites: eodem modo derivatur quemadmodum à Crôs, quæ Arabum civitas eſt. Gentile Croites, & præfectura cum Omega effertur.

ἈΚΡΟΚΟΡΙΝΘΟΣ[16], ἀρσενικόν. οἱ κατοικοῦντες Ἀκροκορίνθιοι. λέγεται δὲ καὶ Κορίνθιος, ἁπλῶς.

ACROCORINTHUS, maſculini generis eſt. Incolæ Acrocorinthii appellantur. Sed ſimpliciter etiam Corinthius dicitur.

ἈΚΡΟ- ACRO-

[8] Ἀκραιφία, πόλις Βοιωτίας.] Variis modis hoc oppidi nomen ab auctoribus exaratur, & ejus uſus admodum eſt inconſtans, nunc enim ſingulari, nunc plurali numero effertur ab uno eodem auctore: apud Strabonem lib. IX. in Bœotiæ deſcriptione altero loco habemus Ἀκραιφίαι, & altero Ἀκραίφιον, ubi etiam accurate illius ſitum declarat. Ὑπέρκειται δὲ τὸ Πτῷον, τοῦ Τηνερικοῦ πεδίου καὶ τῆς Κωπαΐδος λίμνης πρὸς Ἀκραιφίῳ. Θηβαίων δ' ἦν τό τε μαντεῖον καὶ τὸ ὄρος· τὸ δὲ Ἀκραίφιον καὶ αὐτὸ κεῖται ἐν ὕψει. Verum quia in ſecunda ſyllaba ubique cum diphthongo hujus oppidi nomen ſcribitur, Ptolemæus erit emendandus, qui lib. III. cap. XV. habet male Ἀκρεφία, & non Ἀκραιφία. Livius lib. XXXIII. cap. XV. etiam habet *Acraphia. Plurimi pedites circa Copaidem paludem inventi: ibi ex limo erata, extractaque ex ſtagno cadavera, ſaxis aut amphoris, ut pondere traherentur in profundum, annexa: multa facinora Acraphiæ & Coroneæ facta inveniebantur.*

[9] Παυσανίας δὲ Ἀκραίφνιον οὐδετέρως.] Locus eſt in Bœoticis lib. IX. eandemque ſcripturam agnoſcunt hodierni Pauſaniæ codices, neque aliter apud Suidam reperies. In Aldina & Florentina edit. urbis nomen deeſt, legiturque in illis hoc modo: Παυσανίας δὲ καὶ οὐδετέρως.

[10] Καὶ ὄρος κληθῆναι ἀπὸ Πτώου.] Urbs Acræphia in monte Ptoo ſita ab Acræpheo Apollinis filio nomen accepit: mons vero a Ptoo ſic appellatur, qui ſecundum noſtrum filius etiam eſt Apollinis, ſed quem ex Euxippe genuit. Aliud ſentit Pauſanias lib. IX. jam citato. Προελθόντι δὲ ἀπὸ τῆς πόλεως ἐν δεξιᾷ πέντε που καὶ δέκα σταδίους, τοῦ Ἀπόλλωνός ἐστι τοῦ Πτώου τὸ ἱερόν. εἶναι δὲ Ἀθάμαντος καὶ Θεμιστοῦς παῖδα τὸν Πτῶον, ἀφ' οὗ τῷ τε Ἀπόλλωνι ἐπίκλησις καὶ τῷ ὄρει τὸ ὄνομα ἐγένετο, ὡς Ἄσιος ἐν τοῖς ἔπεσιν εἴρηκε. *Progreſſus ſtadia ferme XV ab urbe ad dexteram Apollinis Ptoi templum videas. Athamantis & Themiſtus filium fuit Ptoum: ab eo Apollini cognomen, & monti nomen datum, uti Aſius verſibus prodidit.* Cum Pauſania etiam convenit Apollod. lib. I. qui refert Athamantem Themiſtum Hypſei filiam uxorem habuiſſe, ex qua Leuconem, Erythroem, Schœneum & Ptoum genuit.

[11] Ἢ ὅτι Λητὼ ἐκεῖ βουλομένην τεκεῖν, προσπεφανεὶς ὁ κάπρος ἐπτόησεν.] Sic edidit Xylander, ſed priores editiones habent Ἢ ὅτι Λητὼ ἐκεῖ βουλομένην τεκεῖν, προσπεφανεὶς ἐπτόησεν. Ita etiam nobis codex Voſſian. & Salmaſio Palatini exhibuerunt, cui ſcriptioni unicam tantum deeſſe ſyllabam in margine ſui libri affirmat, & locum hoc modo emendandum. Ἢ ὅτι Λητὼ ἐκεῖ βουλομένην τεκεῖν κάπρος ἐπιφανεὶς ἐπτόησεν.

[12] Ἀκρίλλα, πόλις Σικελίας.] Hujus oppidi meminit Livius lib. XXIV. cap. XXXV. & Plutarchus in Marcello. Vide Cluverium lib. II. Sicil. antiq.

[13] Ἀκρόθυνοι, πόλις ἐπὶ τῆς ἄκρας τοῦ Ἄθω. τὸ ἐθνικὸν Ἀκρόθυνος καὶ Ἀκροθυνίτης.] Hic locus Salmaſio ad Solinum depravatus videbatur, quem ita ibi in integrum reſtituit. Ἀκρόθωοι πόλις ἐπὶ τῆς ἄκρας τοῦ Ἄθω. τὸ ἐθνικὸν Ἀκρόθωος καὶ Ἀκροθωΐτης. Primo intuitu commodiſſime hunc locum tali modo mihi videbatur redintegraſſe vir ſummus, præſertim partes compoſiti conſideranti: nam apud Melam habemus lib. II. cap. II. *Ima ejus tenent parvæ Pelaſgorum coloniæ. In ſummo fuit oppidum Acroathon, in quo, ut ferunt, dimidio longior quam in aliis terris ætas habitantium erat.* Verum ſi codicum MSS ſcripturam recte conſideremus nobis hærebit aqua, an non præſtiterit ex iis Ἀκρόθωοι reſtituiſſe, nam nullum ex Græcis ſcriptoribus Salmaſius exemplum produxit, quibus oppidi nomen Ἀκρόθωοι dicitur. Ipſe in Palatinis ſchedis & nos in Voſſianis ita legebamus: Ἀκρόθωοι πόλις ἐπὶ τῆς ἄκρας τοῦ Ἄθω. τὸ ἐθνικὸν Ἀκρόθωος, καὶ Ἀκροθωΐτης. Hanc antiquam fuiſſe ſcripturam etiam colligitur ex prioribus editionibus, in quibus ultimum gentile ſatis ſanum occurrit: τὸ ἐθνικὸν Ἀκρόθυνος, καὶ Ἀκροθωΐτης. Præterea codices Thucyd. aliam lectionem non agnoſcunt, lib. V. reperitur Τὰς δὲ ἄλλας, Θυσσὸν, καὶ Κλεωνὰς καὶ Ἀκροθώους &c. ubi ſecundum Salmaſii opinionem manifeſtum irrepſiſſet mendum, quod tamen alii non exiſtimant, neque etiam puto.

[14] Ἔστι δὲ παρὰ τὸ Κρῶς.] Ut planior ſit ſenſus, videtur legendum: Ἔστι δὲ ὡς παρὰ τὸ Κρῶς.

[15] Πόλις ἐστὶν Ἀράβων.] Non conſtat ſibi Epitomator, nam alio loco urbem Ægyptiam facit. Κρῶς, πόλις Αἰγύπτου. Ἑκαταῖος περιηγήσει Ἀσίας· ὁ πολίτης Κρωΐτης. καὶ νομὸς Κρωΐτης. ἔστι καὶ Κρωὶς Ἀράβων πόλις. De hoc oppido & præfectura ſuo loco agemus.

[16] Ἀκροκόρινθος, ἀρσενικόν.] Satis hoc exemplum haberet ponderis ad probandum nos tantum habere epitomen hujus operis: adeoque non puto ita Stephanum, ſed Epitomatorem ſcripſiſſe: hæc enim ſi a Stephani manu eſſent profecta, non tam conciſa & arida fuiſſent, uti manifeſte apparebit, ſi hæc conferas cum ejuſdem & ſimilis argumenti locis: Verbοſior eſt in Ἄρειος πάγος, in Βοσπόριον, Κα-

L

ἈΚΡΟΚΥΛΕΙΑ[17], κεῖται ἐν τῷ κ.

ἈΚΡΟΠΟΛΙΣ, [18]πόλις Λιβύης. ἔστι δὲ καὶ Αἰολίας. ὁ πολίτης Ἀκροπολίτης, δύναται καὶ Ἀκροπολιεύς, ὡς Τετραπολιεύς.

ἈΚΡΩΡΕΙΑ[19], ἄκρον ὄρους. ἐν ᾧ οἱ οἰκοῦντες, Ἀκρωρεῖται. [20]οὕτω δὲ παρὰ Σικυωνίοις ἐτιμᾶτο. ἐκαλεῖτο δὲ παρὰ μὲν Σικυωνίοις, Ἀκρωρείτης. παρὰ δὲ Μεταποντίνοις, Ἔριφιος. Ἀπολλόδωρός φησιν.

ἈΚΡΩΡΕΙΟΙ, πόλις Τριφυλίας. [21]τὸ ἐθνικὸν, ὁμόφωνον.

ἈΚΤΗ, οὕτως ἡ Ἀττικὴ ἐκαλεῖτο, [22]ἀπὸ Ἀκταίου τινός. ἀνὴρ δὲ ἦν αὐτόχθων, ὡς Φαβωρῖνος, ὃς ἐβασίλευσεν ἐκεῖ, καὶ ἀφ᾽ ἑαυτοῦ οὕτω τὴν χώραν ὠνόμασε, καὶ τοὺς λαούς. [23]Ἀπολλόδωρος δὲ τἀναντία φησίν. οὕτω γὰρ ἐκλήθη, διὰ τὸ πολὺ μέρος αὐτῆς καθικνεῖσθαι εἰς θάλασσαν. τριγώνου γὰρ οὔσης, αἱ συνεύουσαι ὑπὸ τὸ Σούνιον ἑκατέρωθεν δύο πλευραὶ παράλιοι τυγχά-

A ACROCYLEA, de eo in litera K dicetur.

ACROPOLIS, oppidum Libyæ & item Æoliæ. Oppidanus inde Acropolita. Poſſet etiam Acropolienſis dici, uti Tetrapolienſis.

ACRORIA, ſumma pars montis; qui autem in ea parte habitant Acroritæ dicuntur: iſt-B hac etiam appellatione apud Sicyonios Bacchus honorabatur: vocabatur autem apud Sicyonios Acrorita, apud Metapontinos Eriphius, ut Apollodorus perhibet.

ACROREI, urbs Triphuliæ, cujus gen-C tile eodem nomine nuncupatur.

ACTA, hoc modo Attica ab Actæo quodam appellabatur. Erat autem ille vir indigena, auctore Phavorino, qui ibi regnavit, atque ita & regionem & populum à ſe ipſo de-D nominavit. Sed contrarium ſtatuit Apollodorus, ſcilicet, ita eſſe dictam παρὰ τὴν ἀκτὴν, id eſt, à littore, quia magna illius pars ad mare vergit. Cum enim triangularis ſit, latera utrinque Sunium verſus vergentia mari adja-

μεῖα, Καπιτώλιον & ejuſmodi nominibus, & ſatis fuſe ibi diſſent: Sed hic non exprimitur quid Acrocorinthi nomine intelligi debeat. Id nos docet Pauſanias in Corinthiacis, ἡ δὲ ἐστιν ὄρους ὑπὲρ τὴν πόλιν κορυφή: *Montis jugum eſt urbi imminens.* Et notante Livio lib XLV. cap. XXVIII. *Arx erat inter omnia in immanem altitudinem edita.* Adeo ut optime cecinerit Statius lib. VII. Thebaid.

Jam pronis Gradivus equis Ephyrea premebat
Littora, qua ſummas caput Acrocorinthus in auras
Tollit. - - - - -

[17] Ἀκροκύλεια, κεῖται ἐν τῷ κ.] Nulla profecto de hac voce in illa litera fit mentio: habes ibi Κροκύλειον, νῆσος Ἰθάκης: ſed nihil ad rem facit. Et Κροκύλεια Acarnaniæ locus eſt, de quo apud Strabonem lib. VIII.

[18] Πόλις Λιβύης.] Sic reſcripſimus pro πόλις Λιβύας; ita enim in omnibus editis & ſcriptis codd. erat exaratum.

[19] Ἀκρώρεια, ἄκρον ὄρους.] Ad hunc Stephani locum pertinere videntur hæc verba Heſychii, Ἀκρωρείαις, ταῖς ἄκραις τῶν ὀρῶν, ἤτοι ἐξοχαῖς κορυφαῖς. εἰς τρία γὰρ τὸ ὄρος μεμέρισται, εἰς ἀκρώρειαν, εἰς ὑπώρειαν, καὶ εἰς τέρμα. καὶ Ἀκρώρεια μέν ἐστιν ἡ κορυφή.

[20] Οὕτω δὲ παρὰ Σικυωνίοις ἐτιμᾶτο.] Quis ille ſit Deus, qui hoc nomine apud Sicyonios colitur, non additur, & fortaſſis excidit. Vidit hunc hiatum Tanaq. Faber vir acutiſſimus, & feliciſſime ſupplevit, legendo, οὕτω δὲ παρὰ Σικυωνίοις ἐτιμᾶτο ὁ Διόνυσος. ἐκαλεῖτο δὲ παρὰ μὲν Σικυωνίοις, Ἀκρωρείτης. παρὰ δὲ Μεταποντίνοις, Ἔριφιος. Ut hæc Stephani verba probe intelligantur, ſciendum eſt, Diis ipſis aliquando cognomina ex beſtiarum nominibus fuiſſe indita: Hinc eſt quod Apollo Lupinus dicatur & Delphinius, Minerva Equeſtris, ut & Neptunus, Hecate autem leænam ſe & canem libenter vocari audiat. Nobiliſſimus in hanc rem exſtat locus apud Porphyrium lib III, περὶ ἀποχῆς ἐμψύχων, cap. XVII. Αὐχεῖ δὲ καὶ τῶν παλαιῶν ἕκαστος, ὅσοις ἐνετύχετο τῆς ἐκ τῶν ζώων ἀνατροφῆς, οὐχ οὕτως τοὺς πατέρας, ὡς τοὺς ἀναθρεψαμένους. ὡς ὁ μὲν λύκαιναν, ὁ δὲ ἔλαφον, ἄλλος αἶγα, ἄλλος μέλιτταν, Σεμίραμις δὲ τὰς περιστεράς, Κῦρος δὲ κύνα, κύκνον δὲ Θρᾷξ, καὶ τοὔνομα τοῦ θρέψαντος ἐφόρει. ὅθεν καὶ θεοῖς ἐπωνυμίαι, Διονύσῳ μὲν εἰραφιώτης, Ἀπόλλωνι δὲ λύκειος, καὶ δελφίνιος, Ποσειδῶνι δὲ ἵππιος, καὶ Ἀθηνᾷ ἱππία. ἡ δὲ Ἑκάτη ταῦρος, κύων, λέαινα ἀκούουσα, μᾶλλον ὑπακούει. *Quin etiam gloriatur veterum unuſquiſque, qui ab animalibus forte educatus fuerat, non tam de parentibus, quam de nutritoribus. Ita ut unus lupam nutricem jactet, alius cervam, alius capram, alius apem: Semiramis columbas, Cyrus canem, Thrax cygnum, a quo nomen etiam retulit. Unde cognomina Diis impoſita ſunt, Baccho hædi, Apollini Lyci & Delphini, Neptuno equeſtris, ut & Minervæ. Hecate vero tauri, canis, leænæ nominibus appellata, melius exaudit.* Verum illud Bacchi cognomen Εἰραφιώτης non inde fit, unde fieri voluerunt Euſtathius & Henr. Stephanus, ſed ab Ἔριφος. Heſychius: Ἔριφος ὁ Διόνυσος. ἔριφος ὁ μικρὸς αἴξ. Hiſce jam adjungamus verba Stephani: οὕτω δὲ παρὰ Σικυωνίοις ἐτιμᾶτο Διόνυσος, ἐκαλεῖτο δὲ παρὰ μὲν Σικυωνίοις, Ἀκρωρείτης. παρὰ δὲ Μεταποντίνοις, Ἔριφιος. Acroritæ appellatione colebatur Bacchus apud Sicyonios, qui idem eſt ac apud Metapontinos, Eriphius. Hinc ſole meridiano clarius apparet Ἔριφιος & Ἀκρωρείτης pro eodem ſumi poſſe: & qui caprini generis naturam norunt, ſciunt illi nullum eſſe animal quod ταῖς ἀκρωρείαις ſeu ſummis montium gaudeat magis ac delectetur.

[21] Τὸ ἐθνικὸν ὁμόφωνον.] Multa paſſim apud Epitomatorem occurrunt exempla, ubi oppidi & oppidani nomen eadem appellatione proferuntur. Ἀμφίδολοι, πόλις τῆς Τριφυλίας. καὶ οἱ πολῖται ὁμοίως, ὡς Θυρέαι, καὶ Θαλάμαι, καὶ Λεοντῖνοι, καὶ Δελφοί, οὕτως Ἀμφίδολοι.

[22] Ἀπὸ Ἀκταίου τινός.] Alii ab Actæo ſive Actæone Atticam ſic nuncupatam perhibent. Vide Euſtathium ad verſum 423. Dionyſii de ſitu orbis. Regem hunc & ab ipſo Atticam denominatam etiam agnoſcunt Strabo lib. IX: Suidas, Etymologus, aliique.

[23] Ἀπολλόδωρος δὲ τἀναντία φησίν. οὕτω γὰρ ἐκλήθη, διὰ τὸ πολὺ μέρος αὐτῆς &c.] Jam fabulas Stephanus valere jubet, & naturalem ex Apollodoro affert rationem, quare hoc nomine Attica inſignita ſit: Verum ut hoc ex Apollodori verbis manifeſte demonſtretur, neceſſe eſt, ut hiatus iſte, quem videre mihi videor, ſuppleatur: Totum itaque locum ſic conſtituerem. Ἀπολλόδωρος δὲ τἀναντία φησίν. οὕτω γὰρ ἐκλήθη παρὰ τὴν ἀκτὴν, διὰ τὸ πολὺ μέρος αὐτῆς καθικνεῖσθαι εἰς θάλασσαν. Quæ lectio, rem conſideranti, veriſſima, ſpero, videbitur: præſertim ſi conferatur cum loco Euſtathii ad verſum ſupra citatum. Ἀττικὴ δὲ ἡ περὶ Ἀθήνας χώρα λέγεται, καὶ Ἀτθίς. τοῦτο μὲν ἀπὸ Ἀτθίδος τῆς θυγατρὸς Κραναοῦ, ἀφ᾽ οὗ καὶ Κραναὴ λέγεται. ἐκεῖνο δὲ ἀπὸ Ἀκταίωνος, ἢ ἀπὸ Ἀκταίου αὐτόχθονος, ἀφ᾽ οὗ καὶ παρὰ Λυκόφρονι. Ἀκταῖοι οἱ Ἀττικοί. ἢ παρὰ τὴν ἀκτήν. τρίγωνος γάρ, φασίν, οὖσα αὐτῆς, πολὺ μέρος καθικνεῖται εἰς τὴν θάλασσαν. διὸ καὶ μία τῶν ἐπὶ Κέκροπος τεσσάρων φυλῶν Παραλία ἐκλήθη, καὶ ἄλλη Ἀκταία. Quia igitur Attica maxima ex parte littoralis eſt, & utrinque mari alluitur eique objacet, hæc regio παρὰ τὴν ἀκτὴν nomen accepit: ejuſmodi autem vocis ſignificationem habemus apud Heſychium. Ἀκτὴ, ἐστὶ παραθαλάσσιος ἢ ἐν τῇ ἐξοχῇ μέρος τοῦ αἰγιαλοῦ. Ἀκτὴ, ὁ αἰγιαλὸς καὶ ὁ παραθαλάσσιος τόπος. Harpocration: Ἀκτὴ, ἐπιθαλάττιός τις μοῖρα τῆς Ἀττικῆς. ἐκαλεῖτο δὲ οὕτω καὶ τὴν Ἀττικὴν οἱ μὲν, ἀπὸ τινος Βασιλέως, οἱ δὲ διὰ τὸ τὴν πλείω μοῖραν τῆς χώρας ἐπιθαλάττιον εἶναι.

τυγχάνουσι, δι' ἃς τῶν ἐπὶ Κέκροπος φυλῶν τεττάρων οὐσῶν, δύο προσηγόρευσαν, [14] Ἀκταίαν, καὶ Παραλίαν. [15] τὸ ἐθνικὸν, Ἀκταῖος, καὶ Ἀκταία, καὶ Ἀκταιίς, καὶ Ἀτθίς, καὶ Ἀκτίτης, [16] ἐξ οὗ τὸ Ἀκτίτου πέτρα ἐν τῇ τραγῳδίᾳ, ἀντὶ τοῦ Ἀττικοῦ. ὡς αὐλὴ, αὐλίτης. ἔστι καὶ [17] Ἄκτιος Αἰγεὺς, ὡς Εὐφορίων Διονύσῳ. ἔστι δὲ Ἀκτιάς, καὶ τὸ Ἄκτιον, ἀφ' οὗ τὸ Ἀκτιώτης, ὡς Πηλιώτης, [18] Ζεφυριώτης. ἄμεινον δὲ τοῦτο εἶναι ἀπὸ τοῦ Ἀκτία, τοῦ δηλοῦντος τήν τε χώραν, καὶ τὴν γυναῖκα, ὡς Πελασγία, Πελασγιώτης. ἔστι δὲ Ἀττικὸς, [19] καὶ Ἀττικὴ κατὰ τροπὴν, διὰ τὴν εὐφωνίαν. ἔστι δὲ Ἀκτὴ Μαγνησίας, ἀφ' ἧς [20] Ἄκτιος, καὶ Ἐπάκτιος Ἀπόλλων τιμᾶται. [21] ἔστι δὲ ἑτέρα Ἀκαρνανίας, [22] ἧς μέμνηται Δαμάγητος. [23] ἔστι δὲ Πελοποννήσου, ὡς Θουκυδίδης. καὶ ἄλλη ἐν Βοσπόρῳ. [24] καὶ ἕκτη ἐν Ἰωνίᾳ. Δημήτριος δὲ τὴν σημαν-

A adjacent. Hac de cauſa duas quatuor tribuum ſub Cecrope Actæam & Paraliam appellarunt. Gentile Actæus, & Actæa, & Actæis, & Atthis, & Actites. Hinc lapis Actites, qui in tragœdia pro Attico ſumitur, ut ab Aule Aulites. Dicitur quoque B Actius Ægeus, apud Euphorionem in Baccho: & item Actias, & Actium, à quo fit Actiotes, ſicuti Peliotes, Zephyriotes. Præſtat tamen hanc vocem deducere ab Actia, quæ vox & regionem & fœminam denotat, C quemadmodum à Pelaſgia Pelaſgiotes. Dicitur etiam Atticus & Attica mutata litera euphoniæ gratia. Eſt præterea Acta Magneſiæ, ubi Actius & Epactius Apollo honoratur. Eſt præterea alia Acarnaniæ cujus meminit Damaratus: & Peloponneſi, uti Thucydides perhi- D bet; & item alia in Boſporo. Et ſexta in Jonia. Sed ſolus Demetrius memorat hanc vocem

14 Ἀκταίαν καὶ Παραλίαν.] Huc pertinet locus Euſtathii jam proxime allegatus. Stephanus in voce Πάραλος. ἔστι δὲ ἡ Παραλία τῆς Ἀττικῆς ἡ [illegible] λεγομένη [illegible]. Non recte igitur Heſychius totam Atticam Paraliam nominavit. Παραλία, ἡ Ἀττική, ἔστι δὲ ἡ [illegible], niſi quis dicat vocem hoc loco [illegible] debere intelligi.

15 Τὸ ἐθνικὸν Ἀκταῖος καὶ Ἀκταία] Athenienſes à Græcis etiam Actæos appellatos. Ille præter alios teſtatur Etymologici Magni auctor Ἀττικὸς, τὸ ἐθνικὸν, ὁ Ἀθηναῖος, [illegible] Ἀκτὴ, Ἀκτικὸς, καὶ Ἀττικός. [illegible] Ἀττικὴ [illegible] καὶ Ἀκταῖοι οἱ Ἀθηναῖοι ἐκαλοῦντο. Etiam Latini ea voce utuntur. Ovid. lib. II. Metam. cap. XII.

Sic ſuper Actæas agilis Cyllenius arces
Inclinat curſus, & eaſdem circinat auras.

16 Ἐξ οὗ τὸ Ἀκτίτου πέτρα] Hujus lapidis meminit etiam Suidas duobus in locis, & Heſychius in vocabulo Ἀκτίτης, ſed quia locus eſt corruptus & mutilus eum ut in integrum reſtituere conabor: Ἀκτίτης, ὁ Ἀττικὸς [illegible] λίθος [illegible] Ἀκτίτου λίθου [illegible], καὶ τοῦ Πεντελικοῦ. Antiquos ex hoc lapide ſimulachra confeciſſe, plurimorum teſtimonio conſtat. Epigramma Nicodemi Heracleotæ

Πραξιτέλης [illegible] Δαιδάλου, καὶ Φείδια [illegible]
[illegible], [illegible] Πανὶ [illegible] Πεντελικῆς.

Cicero lib. I. epiſt. VIII. ad Atticum *Hermæ tui Pentelici cum capitibus æneis, de quibus ad me ſcripſiſti, jam nunc me admodum delectant.* De hoc lapide & marmore etiam mentionem faciunt Strabo lib. VIII: Lucian. in Jove Tragœdo, aliique. Lapis autem ille generali appellatione Ἀκτίτης, [illegible], quia in regione Attica exſcindebatur, verum Pentelicus dicebatur, quia in pago quodam Attico, ad tribum Antiochidem pertinente, naſcebatur. Stephanus: Πεντέλη δῆμος Ἀντιοχίδος φυλῆς [illegible] Πεντελῆθεν τὸ [illegible], Πεντελικός. Lege etiam Pauſan. in Atticis.

17 Ἄκτιος Αἰγεὺς.] Fuit hoc nomine rex Athenienſium, filius Pandionis minoris, de quo Pauſan. in Atticis: Hyginus fab. XXVI. & alii ſcriptores Mythologici.

18 Ζεφυριώτης] Optime ſic habent priores editiones, quæ nunc ſequimur. Xylander male edidit Ξιφυριώτης. Sed hæ literæ ſæpe librariorum lapſu confunduntur.

19 Καὶ Ἀττικὴ κατὰ τροπὴν] Strabo lib. IX. ferme idem tradit. Καὶ Ἀκτὴν φασὶ λεχθῆναι τὸ παλαιὸν καὶ Ἀκτικὴν, [illegible].

20 Ἄκτιος καὶ Ἐπάκτιος Ἀπόλλων τιμᾶται] Diverſis & plurimis in locis hoc nomine Apollo colitur. Vide locum Strabonis pag. 56. comment. 62. quem ex libro XIII. produximus, & inſuper aliam ex lib. I. Apollonii Rhod. Huic duobus tertium addam ex Æliano de animal. lib. XI. cap. VIII. Ἐν δὲ τῇ Λευκάδι ἄκρᾳ [illegible] [illegible] Ἀπόλλωνι [illegible], καὶ Ἀκτίου [illegible] τιμῶντες [illegible].

21 Ἔστι δὲ ἑτέρα Ἀκαρνανίας.] Ptolemæus lib. III. cap. XIV. in Acarnania [illegible] Ambraciam Actium collocat, & fortaſſis de eo nunc loquitur Stephanus. Scylax Caryandenſis in Periplo portum hoc nomine in Acarnania ſtatuit. Καὶ [illegible] Ἀκαρνανίας [illegible], Ἀνακτόριον καὶ λιμὴν Ἄκτιον, καὶ πόλις Ἀλυζία καὶ λιμήν.

22 Ἧς μέμνηται Δαμάγητος.] Nec apud noſtrum, nec apud alios ejuſmodi nominis ſcriptor producitur, quare cenſeo nomen eſſe corruptum, licet conſtanter ita legant aliæ editiones. MSS codices habent Δαμάγητος, quod etiam vitio non caret. Sine dubio legendum eſt, ἧς μέμνηται Δαμάρατος. Hic etiam ab Apollonii Scholiaſte citatur. Scripſit libros de fluminibus & de Phrygia, è priori opere tertium librum Plut. de Fluminib. & è poſteriori quartum adducit. Plura ſcripſit, de quibus lege Voſſ. de Hiſt. Gr. pag. 352. lib. III.

23 Ἔστι δὲ Πελοποννήσου, ὡς Θουκυδίδης.] In Peloponneſo eſſe urbem *Actem* ſolus teſtatur Heſychius. Ἀκτὴ ὁ αἰγιαλὸς, καὶ ὁ παραθαλάσσιος τόπος. ἔστι δὲ καὶ πόλις Πελοποννήσου. Sed quantum ponderis & authoritatis in Geographicis habeat illius Grammatici teſtimonium, omnes non ignorant, qui huic ſtudio dederunt operam. Neque puto Stephanum noſtrum hic intelligere civitatem hoc nomine, neque Thucydidis teſtimonium hoc docere. Nam non fuit oppidum *Acte* in Peloponneſo, ſed totus Peloponneſi ſeptentrionalis tractus orientalis Græcis Ἀκτὴ dicebatur. Scymnus Chius deſcribens omnes Peloponneſi partes, pro ut ventis objacent, quæ jam diximus confirmat.

Τὰ [illegible] Βορέαν τῆς Πελοποννήσου μέρη
Σικυώνιοι [illegible], [illegible]
Κορίνθιοι [illegible] πόλιν.
Ἀλλ' οἳ Ἀχαιοὶ [illegible] πέριξ
Καὶ [illegible] Ἠλεῖοι τε καὶ Μεσσήνιοι,
Τὸ [illegible]. Καὶ [illegible]
Λάκωνες. Ἀργεῖοι τε [illegible]
Ἠλεῖοι, [illegible] τὴν Ἀκτὴν πόλεις.

Hinc jam ſatis apparet quinam populi verſus Boream, quinam ad occidentem, quinam ad meridiem, & quinam in Peloponneſo ad orientem habitant, nempe omnium urbium incolæ, quas Acta continet. Et inſignis eſt locus Polybii lib. V. Hiſtoriar. [illegible], [illegible] τὴν Ἀκτὴν, καὶ τὸ Ἀργολικὸν [illegible], [illegible] δὲ [illegible] Πάτρας. καὶ [illegible]. Imo omnia illa oppida à Thucydide lib. IV. Actæa appellantur: Καὶ [illegible], τὰς [illegible] πόλεις τὰς Ἀκταίας [illegible], [illegible] Μιτυληναίων [illegible] Ἀθηναῖοι [illegible], [illegible]. Et apud Diodorum lib. XV. legimus: [illegible] Ἀκτὴν [illegible], quo loco, uti optime obſervavit Palmerius, Epidaurii, Trœzenii aliique intelligendi ſunt.

24 Καὶ [illegible] ἐν Ἰωνίᾳ] Palatini codd. & Voſſianus καὶ [illegible] ἐν Ἰωνίᾳ. Sed vulgata lectio videtur præferenda.

σημαντικῆς τοῦ αἰγιαλοῦ, [15] καὶ τὸ περὶ τὸν Ἄθω χώρας μόνον ἐμνημόνευσεν.

ἈΚΤΙΑ [16], πόλις Ἀκαρνάνων, [17] ἀπὸ τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου ἀρξαμένοις. [18] ἐν ταύτῃ Ἀπόλλωνος γυμνικὸς ἀγὼν, καὶ ἱππικὸς καὶ πλοίων ἅμιλλα διὰ τριετηρίδος ἦν. [19] ὁμωνύμως δὲ λέγεται καὶ τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ ἡ ἄκρα ἡ ποιοῦσα τὸ στόμα τοῦ κόλπου, καὶ ἡ πόλις, καὶ ὁ Ἀπόλλων, καὶ ὁ πολίτης. λέγεται καὶ Ἀκταῖος Ἀπόλλων, [40] καὶ Ἀκτιακός. [41] λέγεται καὶ Ἀκτιῶτις θηλυκόν. [42] Ἀρκάδιος δὲ ἐν τῇ ὀρθογραφίᾳ φησὶν, Ἄκτια, καὶ ἡ πόλις, καὶ ἡ ἑορτή. ἀλλ' ἡ μὲν ἑορτὴ βαρύνεται, τὰ Ἄκτια. ἡ δὲ πόλις, λέγεται οὐδετέρως, τὸ Ἄκτιον.

ἈΚΥΛΗΙΑ [43], πόλις Ἰταλίας. [44] Στρά-

A vocem littus ſignificare, & circa Athonem hoc nomine locum reperiri.

ACTIUM urbs Acarnanum, prima, ſi ab Ambracico ſinu initium ſumas. In ea ſingulis trienniis certamen gymnicum, & equeſtre, & navale fuit. Idem nomen B gerunt & templum Apollinis, & promontorium, quod ſinus os conficit, & oppidum, & Apollo & Oppidanus. Dicitur etiam Actæus Apollo & Actiacus. Sed Arcadius in orthographia inquit, Actia & C urbem & feſtum denotat: ſed feſtum τὰ Ἄκτια accentu in penultima notatur. Verum urbs genere neutro Actium dicitur.

AQUILEIA, urbs Italiæ, cujus meminit Stra-

[15] Καὶ τὸ περὶ τὸν Ἄθω χώρας] Præter Demetrium, etiam hujus loci mentionem fecit Thucydides lib. IV ubi de [illegible] loquitur. [illegible] ἐπὶ τῶν Ἄθω κειμένων, [illegible] ὅπως ὁ [illegible] ἰσθμὸς [illegible] τὴν [illegible] καὶ ὁ Ἄθως [illegible] ὄρος [illegible] ἐς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος.

[16] Ἀκτία, πόλις Ἀκαρνάνων.] Sic ultima, ſic priores editiones, tamen [illegible] mendoſe Palatini codd. & Voſſianus recte exhibent Ἄκτιον πόλις Ἀκαρνάνων. & ita eſſe legendum infra ipſum Stephanum, ubi Arcadium refutat, convenientem habemus. ἡ δὲ πόλις λέγεται οὐδετέρως, τὸ Ἄκτιον. Adeo ut hinc ſati videatur evinci illud a Stephani manu non eſſe profectum. Præterea Græci Latinique ſcriptores omnes quotquot hujus oppidi meminere, illud genere neutro efferunt. Ptolem. lib. III. cap. XIV. Appian. bellor. civil. lib. IV. Strab. lib. X. Cicero Epiſt. lib. XVI Epiſt. VI: Livius lib. XLIV. cap. I: & Mela lib. II. cap. III.

[17] Ἀπὸ τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου ἀρξαμένοις] Hinc accurate diſcimus oppidi ſitum. ſed locus videtur mutilus, quem ita ſere pleniorem reſtituo. Ἄκτιον, πόλις Ἀκαρνάνων, πρώτη ἀπὸ τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου ἀρξαμένοις. Hoc modo hunc locum debere ſuppleri ſatis apparet ex Strab. lib. X, ex quo eam deſumſit Stephanus: Ἀπὸ δὲ τοῦ ſτόματος ἀρξαμένοις, [illegible] τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου, πρῶτόν ἐστιν Ἀκαρνάνων χωρίον τὸ Ἄκτιον. ὁμωνύμως δὲ λέγεται καὶ τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀκτίου Ἀπόλλωνος, καὶ ἡ ἄκρα ἡ ποιοῦσα τὸ στόμα τοῦ κόλπου.

[18] Ἐν ταύτῃ Ἀπόλλωνος γυμνικὸς ἀγὼν, καὶ ἱππικὸς &c.] Cùm aliis ſcriptoribus non convenit Stephanus, qui ſtatuit hoſce ludos & certamina ſingulis trienniis fuiſſe celebrata: contra refert Strabo lib. VII. illic quinquennale certamen, & ludos quoque Actios Apollinis in honorem fuiſſe editos, ob devictos ſcil. ab Augusto Antonium & Cleopatram; quorum cura Lacedæmoniis fuit commendata. [illegible] ἐν τῷ [illegible] εἰς τὸν ἀγῶνα τὸν πενταετηρικὸν, ἐν ᾧ [illegible] γυμνικός τε καὶ στάδιος, τὸ δ' ἐν τῷ [illegible] ἄλσος ἱερὸν [illegible] τοῦ Ἀκτίου Ἀπόλλωνος. [illegible] Ὀλυμπιακὸς τὰ Ἄκτια, ἱερὸς τοῦ Ἀκτίου Ἀπόλλωνος. τὴν δ' ἐπιμέλειαν ἔχουσιν αὐτοῦ Λακεδαιμόνιοι. Idem etiam teſtatur Dio lib. LI. de Augusto [illegible] καὶ μουσικὸν καὶ γυμνικὸν [illegible] ἱερὸν [illegible] κατέδειξεν, Ἄκτια αὐτὸν προσαγορεύσας. Hi tamen ludi & certamina ante Augustum ibi fuere celebrata: nam de iis omnino loquitur Æneas apud Virgil. lib. III.

Præterque evecta tandem tellure potiti
Luſtramurque Jovi, votiſque incendimus aras,
Actiaque Iliacis celebramus littora ludis.

Sed hi ludi ab Augusto fuerunt egregie inſtaurati, & multo magnificentius editi. De his e ludis etiam fit mentio apud Ariſtidem orat. IV & ab ipſo vocantur Ἀκτιακά, hoc eſt, feſtum Apollinis, in quo [illegible]

[19] Ὁμωνύμως δὲ λέγεται καὶ τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος.] Præter Strabonis teſtimonium, quod ſupra produximus, etiam habemus Polybii, quod extat lib. IV. Αὐτὸς δὲ [illegible]

τὴν δύναμιν, ἀνέζευξε παρὰ Χαράδραν. σπεύδων διαβῆναι τὸν Ἀμβρακικὸν καλούμενον κόλπον. ὃς στενώτατός ἐστι κατὰ τὸ τῶν Ἀκαρνάνων ἱερὸν, καλούμενον Ἄκτιον. *Ipſe propter Charadram cum exercitu iter pergit, ad trajiciendum ſinum Ambracicum properans, qui juxta fanum Acarnanum, quod Actium dicitur.*

[40] Καὶ Ἀκτιακός] Hinc *bellum Actiacum*, ſive *victoria Actiaca*, quæ notior eſt ex Plutarcho, Dione aliiſque, quam docere debeat. Minime vero convenit illud epitheton frondibus ſive ramis olivæ, quæ Palladi totius regionis Atticæ tutatrici ſacraſſe dicitur. ab Ἀκτὴ enim, quo nomine gaudet Attica, non deducitur Ἀκτιακὸς, ſed Ἀκταῖος, Ἀκταία, uti jam docuit Stephanus. ergo in mendo cubat locus Ovidii lib. pr. Faſtor. ubi de ejuſmodi frondibus mentio fit:

Frondibus Actiacis [lego Actæis] *comptos redimita capillos*
Pax ades & toto mitis in orbe mane.

Sic idem Poeta de Acteis urbibus loquitur lib. II. Metam.

Sic ſuper Actæas agilis Cyllenius arces
Inclinat curſus, & eaſdem circinat auras.

[41] Λέγεται καὶ Ἀκτιῶτις θηλυκόν.] Sic curavimus edi ex MSS & prioribus editionibus: peſſime in Baſileenſi excuſum eſt λέγεται καὶ Ἀκτιώτης θηλυκόν. Sed ſi fœminino genere Ἀκτιῶτις, ergo etiam maſculino genere Ἀκτιώτης dicere licet. [illegible] legerem hoc loco: λέγεται καὶ Ἀκτιώτης καὶ Ἀκτιῶτις τὸ θηλυκόν.

[42] Ἀρκάδιος δὲ ἐν τῇ ὀρθογραφίᾳ φησὶν, Ἄκτια καὶ ἡ πόλις.] Jure meritoque Arcadius a Stephano reprehenditur, nam oppidi nomen, uti jam probavimus, neque a Græcis neque a Latinis auctoribus fœminino genere uſurpatur. Arcadii Grammatici præſtantiſſimum opus, etiamnum hodie meditum in Europæ bibliothecis latet, & ſæpiuſcule à Salmaſio, Voſſio aliiſque viris doctis allegatur.

[43] Ἀκυληία, πόλις Ἰταλίας. Στράβων. τὸ ἐθνικὸν, Ἀκυλήιος. ὡς Μεσσηνία Μεσσήνιος &c.] Ita hunc locum emendavimus & ex Voſſiano codice ſupplevimus. in omnibus editionibus, quæ noſtram præceſſerunt, hunc in modum erat excuſum Ἀκυληία, πόλις Ἰταλίας. Στράβων. τὸ ἐθνικὸν, Ἀκυλήιος, ὡς Μεσσηνία, Μεσσήνιος. ἔστι καὶ Ἀκυλήιος κόλπος λέγεται καὶ Ἀκυληίτης Ἰταλικῷ τύπῳ. Hæc ideo addimus, ut lectores, qui utramque lectionem volunt conferre, hinc animadvertant, quantum noſtra editio ab aliis differt. Urbs Latinis ſcriptoribus dicitur AQUILEIA ſita eſt in Carnorum ditione ad [illegible] & Natiſonem amnes Plinius lib. III. cap. XVIII. *Natiſo cum Turro præfluentes Aquileiam coloniam*, XII *millia paſſuum a mari ſitam*. Mela lib. II. cap. IV. *Natiſo non longe a mari ditem attingit Aquileiam.* Quo tempore condita ſit urbs demonſtrat Livius lib. XXXVIII [illegible], in conſulatu Q. Marcii Philippi & Sp. Poſthumii Albini anno ab urbe condita DLXVI. Magnitudinem Aquileiæ & in olearum [illegible] inter alios Herodianus ſub Maximino imperatore lib. VIII. maxime deprehendit. Quomodo autem Attila eam urbem penitus deleverit & vaſtaverit legi poteſt apud

[44] Στράβων. [45] τὸ ἐθνικὸν, Ἀκυλήϊος, ὡς A Μεσσαπία Μεσσάπιος, Λευτερνία Λευτέρνιος, Λυκία Λύκιος. [46] λέγεται δὲ Ἀκύλεια. καὶ Ἀκυλήϊος κόλπος. [47] λέγεται δὲ Ἀκυλεήσιος Ἰταλικῷ τύπῳ.

Strabo. Gentile, Aquileius, uti Meſapia Meſapius, Leuternia Leuternius, Lucia Lucius. Dicitur etiam Aquilia, & Aquileius ſinus: quique Italica forma Aquileeſius appellatur.

ἈΚΥΛΙΝΑ, πόλις Ἰλλυρική. Θεόπομ- B πος. τὸ ἐθνικὸν Ἀκυλιναῖος, ὡς Κωνσταντιναῖος, ἀπὸ τῆς Κωνσταντῖνα.

AQUILINA, urbs Illyrica, cujus Theopompus meminit. Gentile, Aquilinæus, uti Conſtantinæus, quod fit à Conſtantina.

ἈΚΥΤΑΝΙΑ[48], ἐπαρχία τῆς Κελτικῆς Γαλατίας, [49] μία τῶν τεσσάρων. Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ αὐτῆς. C

AQUITANIA, una ex quatuor Galliæ provinciis, cujus Marcianus in Periplo meminit.

ἌΚΥΤΟΣ, νῆσος περὶ Κυδωνίαν τῆς Κρήτης. ὁ νησιώτης, Ἀκύτιος.

ACYTUS, inſula circa Cydoniam Cretæ, cujus inſulanus Acytius dicitur.

ἈΚΥΦΑΣ, πόλις [50] μία τῆς Δωρικῆς τετραπόλεως, ὡς Θεόπομπος.

ACYPHAS, urbs una ex Tetrapoli Dorica, de qua Theopompus mentionem facit.

ἈΚΧΗΝΟΙ[51], ἔθνος Ἀράβιον, ὡς D Οὐράνιος φησὶ τετάρτῃ, ἐπὶ τῷ αὐχένι τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης.

ACCHENI, gens Arabiæ, auctore Uranio libro IV, juxta collum rubri maris.

ἈΛΑΒΑΝΔΑ[52], πόλις Καρίας, ἡ ποτὲ Ἀντιόχεια. ἐκλήθη δὲ [53] ἀπὸ Ἀλαβάνδου τοῦ Εὐίππου, ὡς Χάραξ. ἔστι δὲ ἑτέρα πόλις E Καρῶν εὐτυχεστάτη, ἀφ' ἧς ἡ παροιμία, [54] Ἀλά-

ALABANDA, urbs Cariæ, quæ quondam Antiochia appellabatur. Ita autem dicta eſt ab Alabando Euippi filio, uti Charax perhibet. Eſt item alia urbs Carum fortunatiſſima, de qua jactatur proverbium, Ala-

apud Iornandem in libro de rebus Gothicis, quibus addi poſſunt Caſſiodorus, Freculphus & alii.

[44] Στράβων.] Alludit ad locum Strabonis lib. V. Ἀκυληΐα κέκτισται ὑπὸ Ῥωμαίων, ἐπιτειχισθεῖσα τοῖς ὑπερκειμένοις βαρβάροις. *Aquileia condita eſt a Romanis contra barbaros, qui ſupra eam incolunt.*

[45] Τὸ ἐθνικὸν, Ἀκυλήϊος.] Eo utitur Dionyſius Periegeta verſu 380.

- - - τόθι εὐρέα Ἀδριάς ἅλμη
Πρῶτον ἐς ἐγγυτέρω Ἀκυληΐου - -
- - - Vis trahitur Adrium ſolum
Maris finitimum Aquileenſe.

Quæ verba etiam Euſtath. de ſinu Aquileenſi vult intelligi.

[46] Λέγεται δὲ Ἀκύλεια.] Fortaſſis reſcribendum eſt λέγεται δὲ Ἀκυλία, nam ita urbem iſtam appellatam ſcribit Euſtath. ad Dionyſium pag. 54. Πόλις δὲ ἡ Ἀκυληΐα μεγίστη, ἡ καὶ Ἀκυλία [illegible]. *Aquileia urbs eſt maxima, quæ & Aquilia vocatur quatuor [illegible], a volucre, quam Itali aquilam appellant, denominata.* Huc etiam videntur pertinere verba Juliani in oratione de Conſtantini rebus geſtis. Τὴν πόλιν δὲ αὐτὸς, ὥς φασι, [illegible] τὴν αὐτοῦ φήμην χαράξειεν. hoc eſt: *Urbi cum conderetur, aquila ex parte dextra cælitus advolans de ſuo nomine vocabulum impoſuit.*

[47] Λέγεται δὲ Ἀκυλεήσιος Ἰταλικῷ τύπῳ.] Supra Stephanus Græcam nominis gentilis formam indicavit, & nunc Latinam demonſtrat. Oppidani ab hoc urbe Latinis ſcriptoribus & lapidibus antiquis dicuntur Aquileienſes. Græci omnia hæc in *enſis* ſuo ore in ήσιος formarunt.

[48] Ἐπαρχία τῆς Κελτικῆς Γαλατίας.] Sic omnes habent editiones, ſed in codice Voſſiano erat excuſum: Ἐπαρχία τῆς Κελτογαλατίας.

[49] Μία τῶν τεσσάρων.] Hæc Galliæ in quatuor provincias diviſio non eſt antiqua nec generaliſſima: poſteriores enim omnes Geographi in totidem regiones eam diviſerunt, nempe in *Galliam Narbonenſem*, *Aquitanicam*, *Lugdunenſem* & *Belgicam*: Verum antiquis Romanorum temporibus Gallia generali diviſione duplex Ciſalpina & Tranſalpina dicebatur. Sed hæc ſunt notiſſima, & aliis jam ſæpenumero commemorata.

[50] Μία τῆς Δωρικῆς τετραπόλεως.] Vide Strabonem lib. IX. & inde accuratum oppidi ſitum colligi poteſt.

[51] Ἀκχηνοὶ, ἔθνος Ἀράβιον. Putat Cl. Salmaſius ad marginem ſui libri Stephanum in mendoſum Uranii codicem incidiſſe, in quo Ἀκχηνοὶ exaratum erat pro Σακχηνοὶ, quorum etiam meminit ſuo loco Epitomator. Sed notiſſimum eſt τὸ Σ ſexcentis nominibus in principio nunc addi, nunc demi. Ita dicuntur Ἀρδαῖοι Σαρδαῖοι, Ἀλμυδησσὸς Σαλμυδησσὸς, Ἐξίβωια. Σεξίβωια, Ἐλμάντικη. Σαλμάντικη, Ἰνδικὴ, Σινδικὴ, & alia plurima. Plinius lib. VI. cap. XXVIII. hujus populi nomen etiam à primo elemento incipit, & eos *Acchitas* nominat.

[52] Ἀλάβανδα, πόλις Καρίας, ἡ ποτὲ Ἀντιόχεια.] Non ſunt audiendi illi qui cenſent, aut textum eſſe vitiatum, aut Stephanum, binas hoc nomine civitates Cariæ deſcribentem, errorem commiſiſſe: adeo ut egregie nugentur, qui pro Καρίας hoc loco Φρυγίας ſubſtituere conantur. Contra eos militat ille locus Herodoti, quem ex libro VIII. ad confirmandam ſententiam producunt: nam textum conſiderantibus luce meridiana clarius apparebit, Herodotum ibi etiam de Alabandis Cariæ loqui, quam rex Phrygiæ liberaliter ſua cuidam Amyntæ incolendam dederit. Verba Herodoti ita ſonant. Ἀλεξάνδρου ὁ ἀδελφεὸς Γυγαίη Ἀμύντεω δὲ θυγάτηρ, Βουβάρης ἀνὴρ Πέρσης ἐγεγόνεε Ἀμύντης ὁ ἐν τῇ Ἀσίῃ, ἔχων τὸ οὔνομα τοῦ μητροπάτορος, τῷ δὴ ἐκ βασιλέος τῆς Φρυγίης ἐδόθη Ἀλάβανδα πόλις μεγάλη νέμεσθαι. Verba hæc de rege Phrygiæ, & non de civitate ſunt accipienda: præterea neque in majori neque minori Phrygia oppidum extitit, quod Antiochiæ nomen habuit. Intelligo igitur Antiochiam Cariæ ad Mæandrum ſitam, quæ & Alabanda, & Athymbra, & Pythopolis & Nyſſa dicta fuit, uti ex Stephano manifeſte poteſt colligi.

[53] Ἀπὸ Ἀλαβάνδου.] Græci aliique gentiles urbium aliorumque locorum nomina à Diis vel heroibus deducere plerumque ſolebant. Stephanus hic non refert an Alabandus apud Caras inter numina aut heroes recenſebatur. Conſtat tamen ex Cicerone lib. III de Natura Deorum, illum religioſiſſime cultum fuiſſe. Ita enim inquit: *Alabandenſes quidem ſanctius Alabandum colunt, a quo eſt urbs illa condita, quam quemquam nobilium Deorum. Apud quos non inurbane Stratonicus, ut multa, cum quidam, ei moleſtus, Alabandum Deum eſſe confirmaret, Herculem negaret: Ergo, inquit, mihi Alabandus, tibi Hercules ſit iratus.*

[54] Ἀλάβανδα Καρῶν εὐτυχεστάτη. [55] κτίσμα δὲ Καρὸς ἦν, ἀπὸ τοῦ παιδὸς αὐτοῦ κληθεῖσα τοῦ γεννηθέντος ἀπὸ Καλλιρρόης τῆς Μαιάνδρου, μετὰ νίκην ἱππομαχικὴν, [56] καὶ κληθέντος Ἀλαβάνδου, ὅ ἐστι κατὰ τὴν Καρῶν φωνὴν, Ἱππόνικος. [57] ἄλα μὲν τὸν ἵππον, βάνδα δὲ τὴν νίκην καλοῦσιν. [58] ἔνθεν καὶ παρὰ Ῥωμαίοις, βάνδον τὴν νίκην φασίν. [59] ὁ πολίτης, Ἀλαβανδεύς. [60] οὕτως ἀναγράφεται. [61] λέγεται καὶ κτητικὸν Ἀλα-

A Alabanda Carum fortunatiſſima, à Care condita, & à filio ejus, quem ex Callirrhoë Mæandri filia ſuſceperat, denominata, qui, poſtquam in equeſtri prælio ſtrenue navaſſet operam, Alabandus dictus eſt, quod Carum lingua Hipponicum denotat: Ala enim equum, & banda B victoriam appellant. Hinc & bandum Romani victoriam dicunt. Oppidanus inde Alabandenſis nuncupatur; ita enim in eruditorum indicibus ſcribitur. Poſſeſſivum dicitur Ala-

[54] Ἀλάβανδα Καρῶν εὐτυχεστάτη] Vox πόλις hoc loco ſubaudienda eſt. Nam nomen urbis à Græcis Latiniſque ſcriptoribus neutro genere & numero plurativo effertur. Strabo lib. XIV, unde & ſitum cognoſcis: Τὰ δὲ Ἀλάβανδα κεῖται ἐπὶ λόφοις ... εἰς Ἀλάβανδα εἰς τὰ Μύλασα ... τῆς πόλεως. Sic etiam Herod. lib. VII. Ἐν ... Ἀλάβανδα ... Ἀλάβανδα τὴν ἐν Καρίῃ. Eodem modo Livius hanc vocem lib. XXXIII. cap. II. & cap. XXXVIII. cap. XIII. uſurpavit. *Hic alteris caſtris ad Harpaſum flumen ventum eſt, quo legati ab Alabandis venerunt.* Vide & Juvenal Sat. III, Plinium lib. XXXVII. lib. VII. aliosque. Quare autem hæc urbs fortunatiſſima appelletur, habes apud Strabonem lib. ſupra allegato.

[55] Κτίσμα δὲ Καρὸς ἦν.] Mendoſe in MSS. legitur, κτίσμα δὲ Καρὸς ἦν] Nomen hujus herois eſt Κάρ, non vero Καρος, ut male quis poſſet conjicere ex voce Ὑλλουάλα.

[56] Καὶ κληθέντος Ἀλαβάνδου, ὅ ἐστι κατὰ τὴν Καρῶν φωνὴν, Ἱππόνικος] Duo itaque ſecundum Stephani mentem Alabandi extitere, quorum alter Euippi, alter Caris filius fuit, quem ex Callirrhoe Mæandri filia progenuit: ſed utrum horum Alabandenſes divino honore colant, non facile dictu eſt, cum antiqui hac in parte non clare diſtinxerint, uti liquet ex loco Ciceronis ſupra citato: vel ſi unicus tantum fuerit, ejus genealogia dubia & incerta eſt habenda. Puto tamen hunc fuiſſe quem Alabandenſes in nummo quodam, in honorem Claudii Britannici divulgato, percuſſerunt: nam anterior ejus pars Britannicum, verſa vero Alabandum nudum cum equo repræſentabat, dextra lapidem pretioſum ſive carbunculum Alabandicum in patera (de quo Plinius lib. XXXVII. cap VII.) & ſiniſtra bacillum tenentem, cujus figura ex Triſtano hic

exhibetur. Verum hoc dolendum imprimis Triſtanum tantum ectypum hujus nummi vidiſſe, quod tamen cum typo accurate potuit convenire: quare non libenter cum Cl. Seguino Triſtani explicationem rejicerem, quæ examinatam in urbem & ejus genium quadrat, ſed mallem ſtatuere diverſos fuiſſe nummos, nam in averſa parte Seguini nummus cervum, & juvenem nudum ſine bacillo exhibet.

[57] Ἄλα μὲν τὸν ἵππον.] Idem Stephanus affirmat in vocabulo Ὑλλουάλα, ubi inquit. Ἄλα γὰρ οἱ Κᾶρες τὸν ἵππον λέγουσι, ὡς καὶ προείρηται.) Neque hoc obſcure in præcedenti numiſmate innuitur.

[58] Ἔνθεν καὶ παρὰ Ῥωμαίοις, βάνδον τὴν νίκην φασί.] Salmaſius ad oram ſui codicis reſcripſit. Ἔνθεν καὶ παρὰ Ῥωμαίοις βάνδον τὸ σημεῖον φασί, quod ex gloſſatore quodam contaminatum; ſed mallem cum eruditiſſimo Triſtano ſtatuere, hæc verba ab imperita cujuſdam librarii, quam a Stephani manu eſſe profecta. An apud Caras *Banda victoriam* ſignificaverit, mihi non conſtat, ſiquidem perpauca veteris linguæ Caricæ λείψανα apud auctores ſuperſint. Audeo tamen confidenter hoc affirmare, Stephanum, & neotericos qui eum ſequuntur omnes, toto cœlo aberraſſe ſicuti ait βάνδον apud Romanos *victoriam* ſignificare: tota enim poſterioris ævi ſcriptorum turba ab ipſo diſſentit, apud quos hæc vox pro vexillo, ſive ſigno militari ſumitur, & ita eam explicat Simocatta Hiſtor. Mauric. lib. III, cap. VI. Apud Suidam habes: Βάνδον καλοῦσι Ῥωμαῖοι τὸ σημεῖον τὸ ἐν πολέμῳ. Id eſt: *Bandum vocant Romani ſignum militare.* Apud Paulum Diaconum de geſtis Longobardorum lib. I, cap. XX. *Tato vero Rodulphi vexillum, quod bandum appellant, abſtulit.* Neque pigebit hic adſcribere inſignem Conſtantini locum: ita enim Imperator loquitur in Tacticis: Μὴ ποιῇς τὰ βάνδα ὅλα ἴσα, ἵνα μὴ ... ἰχνεύσωσιν οἱ ἐχθροὶ ... καὶ ἐκ τούτων ... τοῦ στρατοῦ ... Διὰ τοῦτο καλόν ἐστιν, ἵνα ποιῇς καὶ μικρότερα βάνδα καὶ μεγαλύτερα. Si βάνδον hoc loco victoriam denotaret, quam inſulſa & inepta eſſet Imperatoris oratio: magis autem ſidendum eſt ei, cui probro poſſet verti, voces militares ignoraſſe, quam huic Grammatico, qui potiſſimum Geographiæ & nominibus gentilitiis intentus fuit. Ita etiam barbara illa Mauritii verba Strateg. I. intelligenda ſunt, cum mandat: ΚΑΒΕΤΕ ΝΕ ΒΟΣ ΤΟΥΡΒΕΤΙΣ. ΟΡΔΙΝΕΜ ΣΕΡΒΑΤΕ. ΒΑΝΔΟΣΕΚΙΤΕ. ΝΕΜΟ ΔΕΜΙΤΤΑΤ ΒΑΝΔΟΥΜ. Hoc lectori dijudicandum relinquo, an non facillima mutatione vox militaris Belgica **Bende** / hunc deduci poſſet: recte enim Belgico idiomate dicimus; **een Bende voet-knegten** of **een Vaandel voet-knegten**: adeo ut etiam noſtra lingua vox **Bende** non pro cohorte, uti vulgo fieri ſolet, ſed pro βάνδῳ, id eſt vexillo, ſive ſigno militari ſumi oporteat.

[59] Ὁ πολίτης Ἀλαβανδεύς] Hæc eſt ſolita apud Caras gentilia formandi ratio, uti perhibet Stephanus in voce Ἀδωνία, inquit, καὶ Ἀδωνεὺς ὁ πολίτης. ... τύπος. Sic etiam exhibent antiqua numiſmata, cujus rei exemplum ex Triſtano ſupra produximus. Præterea Goltzius habuit nummum in honorem Caracallæ percuſſum cum inſcriptione ΑΛΑΒΑΝΔΕΩΝ: Et teſtatur Spanhemius ſe in ſingulari nummo Claudinæ Auguſtæ eandem epigraphen vidiſſe. Sed à Latinis ſcriptoribus oppidani *Alabandeni* dicuntur, & *Alabandenſes*. Liv. lib. XXXVIII. cap. XIII. *Conſul tribuno militum miſſo cum modica manu, caſtellum vi receptum Alabandenis reddit.* Et lib. XLV. cap XXV. *Mylaſenſes Alabandenique, qui Euromenſium provinciam adempta ad ipſos conjuncto exercitu venerunt, circa Orthoſiam acie vicerunt.*

[60] Οὕτως ἀναγράφεται.] Sententia claudicat, & eſt oratio imperfecta: deeſt nomen viri cujuſdam docti & celebris ex hac civitate oriundi, atque à Pinacographis in πίνακας relati. Quinam apud Alabandenos eruditione claruere teſtatur Strabo lib. XIV. hiſce verbis. Ἄνδρες δ' ἐγένοντο λόγου ἄξιοι δύο ῥήτορες ἀδελφοὶ Ἀλαβανδεῖς, Μενεκλῆς τε, ὃ ἐμνήσθημεν μικρὸν πρότερον, καὶ Ἱεροκλῆς, οἱ μετῳκηκότες εἰς τὴν Ῥόδον, ὅ, τε Ἀπολλώνιος, καὶ ὁ Μόλων. Ad quem locum vide Caſaubonum. Ex hiſce viris Salmaſius ad oram ſui codicis elegit Apollonium & Molonem, conſtruitque locum hunc in modum: οὕτως ἀναγράφεται Ἀπολλώνιος ὁ Μαλακὸς, καὶ Μόλων. Verum neque incommode hic locus tali modo ſuppleri poſſet. οὕτως γὰρ ἀναγράφεται ἐν τοῖς πίναξι. ſæpiſſime enim Stephanus hac phraſi utitur, ut in voce Ἀζωτός. καὶ ... Ἀζώτιος, ὡς Τύριος. οὕτως γὰρ ἀναγράφεται, ἐν τοῖς πίναξι.

[61] Λέγεται καὶ κτητικὸν Ἀλαβανδικὸς.] Latini pro poſſeſſivo

A Ἀλαβανδιακὸς, [62] καὶ Ἀλαβανδιακὸν σύγγραμμα, ἐξ οὗ καὶ [63] Ἀλαβανδιακὸς σολοικισμὸς, ὡς [64] Φιλόξενος τὴν Ὀδύσσειαν ἐξηγούμενος, ὅταν ἡ μὴ ἀπαγόρευσις ἀντὶ τοῦ οὐ κεῖται. ὡς τὸ,

B Μή δι' ἐμὴν ἰότητα Ποσειδάων ἐνοσίχθων.

ἈΛΑΒΑΣΤΡΑ [65], πόλις Φρυγίας. Ἡρόδοτος. [66] ἐν ταύτῃ λίθος διάσημος, ὡς φησι Νικάνωρ. τὸ ἐθνικὸν, Ἀλαβαστρίτης, ὡς Ἀβδηρίτης.

C ἈΛΑΒΟΥΡΙΟΝ, πόλις Συρίας. Χάραξ ὀγδόῃ χρονικῶν. τὸ ἐθνικὸν, Ἀλαβούριος.

ἈΛΑΒΩΝ [67], πόλις, [68] καὶ ποταμὸς, ὡς [69] Δημήτριος ἐν συνωνύμοις. κλίνεται Ἀλαβῶνος. τὸ ἐθνικὸν Ἀλαβώνιος, ὡς Κολοφώνιος.

D ἈΛΑΖΩΝ [70], ἔθνος ὅμορον τοῖς Σκύθαις. ὀξύνεται [71] διὰ τὸ ἐπιθετικὸν, καὶ φυλάττει τὸ ω πρὸς ἀντιδιαστολήν.

ἉΛΑΙ ἈΡΑΦΗΝΙΔΕΣ, [72] καὶ ἉΛΑΙ ΑἸΞΩΝΙΔΕΣ, δῆμοι, ὁ μὲν τῆς

Alabandiacus & Alabandiacum ſcriptum: hinc & ſolœciſmus Alabandiacus, cujus meminit Philoxenus qui Odyſſeam commentariis enarravit, videlicet quando μὴ, ut prohibendi adverbium, pro οὐ ponitur, ut in illo verſu:

Non mei gratiâ Neptunus qui terram quatit.

ALABASTRA, oppidum Phrygiæ, auctore Herodoto: in quo lapis eximius reperitur, uti Nicanor perhibet. Gentile, Alabaſtrita, uti Abderita.

ALABURIUM, urbs Syriæ, cujus meminit Charax lib. VIII. Chron. Gentile, Alaburius.

ALABO, urbs & fluvius: auctore Demetrio in Synonymis. Flectitur, Alabonis. Gentile Alabonius dicitur, uti Colophonius.

ALAZON, gens Scythis finitima. Acuitur propterea quod etiam adjectivum ſit, & differentiæ gratia ω ſervat.

HALÆ ARAPHENIDES, & HALÆ ÆXONIDES, demi ſunt, alter

ſivo utuntur *Alabandicum*: Plinius lib. XXI. cap. IV. ubi de roſarum generibus loquitur: *Mox Alabandicam viliorem albicantibus foliis* Et lib. XIX. *Cannabis vellitur poſt vindemiam, ac lucubrationibus decorticata purgatur, optima Alabandica plagarum præcipue uſibus.*

[62] Καὶ Ἀλαβανδιακὸν σύγγραμμα.] Adagium hoc plerumque dicitur de opere ſive ſcripto inepto ac barbaro. Vide Eraſmum.

[63] Ἀλαβανδιακὸς σολοικισμός.] Barbaries linguæ apud Caras (& inter illos apud Alabandenſes, quod nos docet illud proverbium) præ cæteris Græciæ populis erat frequentiſſima & maxime conſpicua, illi enim per totam Græciam aliaſque circumjacentes regiones mercede militantes, uti Strabo lib. XIV. teſtatur, cum aliis populis & infimæ ſortis hominibus plurimum negotii exercere neceſſe habebant, quorum moribus & linguæ facillime aſſueſcebant, adeo ut tandem Carice loqui pro ſolœciſſare & male Græce loqui ſumptum ſit. Quid proprie ſit ſolœciſmus docet Apollonius Alexandrinus de Syntaxi lib. III. cap. III & IV. Chœroboſcus apud Etymol. Mag. auctorem in voce Σολοικισμός. & ejus rei plurima occurrunt exempla in Luciani Solœciſta.

[64] Φιλόξενος τὴν Ὀδύσσειαν ἐξηγούμενος.] Fuit Grammaticus Alexandrinus qui Romæ docuit, cujus meminit Suidas, & in operibus ejus recenſet librum de notis quæ erant in Iliade, & alterum de Gloſſis apud Homerum. Hujus grammatici paſſim etiam Etymologus meminit.

[65] Πόλις Φρυγίας.] Nemo aut Geographorum aut Hiſtoricorum oppidum hoc nomine in Phrygia agnoſcit; imo neque Herodotus, cujus teſtimonium adducit Stephanus, de eo mentionem fecit. Omnes unanimiter illud in Ægypto collocant. Vide Ptolemæum lib. IV. cap. V: & Plinium lib V. cap. IX. Cæterum quia Alabaſtrites lapis macularum ſimilitudine & vario intertincto colore Synnadicum, qui ex Synnada magnæ Phrygiæ oppido deportabatur, examuſſim referebat, & ad eundem ut plurimum uſum adhibebatur, hinc videtur factum, quod nonnulli Synnadicum illum ſive Phrygium lapidem Alabaſtriten appellaverint, & Alabaſtra ex Ægypto in Phrygiam tranſtulerint.

[66] Ἐν ταύτῃ λίθος διάσημος.] De hoc lapide ita loquitur Iſidorus: *Alabaſtrites lapis, candidus interſtinctus variis coloribus.* Plinius lib XXXVII. cap. X. *Alabaſtrites naſcitur in Alabaſtro Ægypti & in Syria Damaſco, candore interſtincto variis coloribus.* Varium habebat uſum, nam teſte eodem Plinio lib XXXVI. cap. VIII cavatur ad vaſa unguentaria, quoniam optime ſervare incorrupta dicitur. Et Juba auctor eſt: Smaragdum, quem Cholon vocant, in Arabia ædificiorum ornamentis includi, & lapidem, quem Alabaſtriten Ægyptii vocant: quod etiam apud eundem Plin. lib. XXXVII. cap. V. legimus.

[67] Ἀλαβῶν, πόλις.] Non addit Epitomator ubinam terrarum hæc ſita ſit civitas: ſcribendum eſt confidenter: Ἀλαβῶν, πόλις Σικελίας. Haud dubie ad amnem ejuſdem nominis collocari debet; ſed quo loco, & ad utram ripam, item quo tempore fuerit incertum eſt.

[68] Καὶ ποταμός.] Simili modo fluvii hujus nomen ſcribitur apud Diod. Siculum lib. IV. Πλησίον μὲν γὰρ τῆς Μεγαρίδος φιλοτεχνίας ἐποίησε τὴν ὀνομαζομένην Κολυμβήθραν, ἐξ ἧς μέγας ποταμὸς εἰς τὴν πλησίον θάλατταν ἐξερεύγεται, καλούμενος Ἀλαβῶν. *Nam prope Megaridem miræ ingenii ſolertiæ Colymbethram, quam vocant, fecit; ex qua magnus fluvius Alabon in proximum mare eructatur.* Silio lib XIV. dicitur Alabis:

Nec non qui potant Hypſamque Alabinque ſonoros.

A Ptolemæo vocatur Alabus ſive Ἄλαβος. Locum tranſcribam, ut ſimul etiam ſitum cognoſcas ex cap. IV. lib. III.

Ταῦρος ἄκρον	λθ	∟ι	λη	ζγ.
Ἀλάβου ποτ. ἐκβολαί	λθ	γι	λζ	∟.
Πανταχου ποτ. ἐκβολαί	λθ	γ	λζ	∟ιβ.

[69] Δημήτριος ἐν συνωνύμοις.] Fortaſſis intelligendus Demetrius cognomento Ixion, qui, ut Suidas auctor eſt, quædam ad Grammaticam ſpectantia conſcripſit.

[70] Ἀλαζών, ἔθνος.] Hanc gentem deſcribit Herod lib. IV. Ἀπὸ τοῦ Βορυσθενειτέων ἐμπορίου πρῶτοι Καλλιπίδαι νέμονται, ἐόντες Ἕλληνες Σκύθαι· ὑπὲρ δὲ τούτων ἄλλο ἔθνος, οἳ Ἀλαζῶνες καλέονται. Puto gentis nomen apud Herodotum eſſe corruptum & cum Ω debere ſcribi: ita enim ſimilia inflectuntur nomina, ſic Ἀλαβῶν Ἀλαβῶνος, & Ἀλαζών in genitivo Ἀλαζῶνος habet.

[71] Διὰ τὸ ἐπιθετικὸν, καὶ φυλάττει τὸ ω.] Nomen eſſe adjectivum vel pueri norunt, qui linguam Græcam extremis labris quaſi deguſtarunt; nam a Græcis magiſtris pro ſuperbo, jactabundo, arrogante, mendace & impoſtore ſumitur. Suidas Ἀλαζών. πλάνος. ὑπερήφανος ἢ δόλιος. παρὰ τὸ ἐν ἄλῃ ζῆν. Et Etymolog Mag. auctor: Ἀλαζών, ὁ ἀπατεὼν καὶ κομπαστής. ὁ ἐν ἄλῃ καὶ πλάνῃ καὶ ἐν τῷ ἀλᾶσθαι ζῶν, οὐκ ἐξ ἐπιτηδεύματος, ἀλλ' ἀπὸ ἀπάτης, ὁ ἐπὶ πλεῖον τὰ ἑαυτοῦ κομπάζων. Vide etiam Heſychium & Phavorinum. Nomen hoc, adjective ſumptum, cum o parvo in caſibus obliquis declinatur, uti ex Suida, Luciano, Platone, aliiſque pro certo conſtat

[72] Ἁλαὶ Ἀραφηνίδες, καὶ Ἁλαὶ Αἰξωνίδες.] De duobus hiſce Demis etiam fit mentio apud Callimachi ſcholiaſt. Δύο Ἁλαὶ δῆμοι τῆς Ἀττικῆς, Ἁλαὶ Ἀραφηνίδες, καὶ Ἁλαὶ Αἰξωνίδες.

τῆς Αἰγηίδος, ὁ δ' Αἰξωνεὺς τῆς Κεκρο- A πίδος φυλῆς. ἑκατέρου [73] ὁ δημότης ἄνευ τοῦ ι, Ἁλαεύς. καὶ Ἁλῆθεν, καὶ Ἁλῆσι, [74] καὶ Ἅλῆνδε Ξενόφαντος εἶπε. Τρύφων δ' ἐν παρωνύμοις Ἁλαῖος τρισύλλαβον, καὶ Ἁλαιαῖος τετρασύλλαβον. [75] ὡς Λιναῖος, Ληναιεύς, B Κρηταῖος, Κρηταιεύς. ἀλλ' ἐν τοῖς ἑξῆς κατ' ἔθος Ἀττικὸν, [76] ἔνδειαν φησὶ τοῦ ι. ἔστι δὲ ὁ δῆμος [77] τῆς Ἀραφηνίδος, μεταξὺ Φηγέως τοῦ πρὸς Μαραθῶνι, [78] καὶ Βραύρωνος. αἱ δ' Αἰξωνίδες, [79] ἐγγὺς τοῦ ἄστεος. [80] ἔστι καὶ λίμνη C ἐκ θαλάσσης. δασύνεται δὲ τὸ ἁλαί, ὡς καὶ ἐν τῷ δράματι Μενάνδρου. ἀπὸ τοῦ Ἀραφηνίσιν Ἁλαῖς διακεῖσθαι τὰ πράγματα, ὅς ἐστι τόπος Ἀττικῆς.

alter Ægeidis, & alter, nempe Æxonenſis, Cecropidis tribus: utriuſque populare nomen abſque I effertur, Halenſis: & ex Halis, & in Halis. Ad Halas Xenophantus dixit. Verum Trypho in Denominativis triſyllabum habet Halæus, & quadriſyllabum Halææus: uti Lenæus Lenæenſis, Cretæus Cretæenſis. Sed in ſubſequentibus affirmat, Atticæ conſuetudinis eſſe, ſi in ejuſmodi nominibus Jota deficiat. Araphenidis pagus juxta Marathonem inter Phegeum & Brauronem: Halæ vero Æxonides prope urbem ſitæ ſunt. Eſt quoque ſtagnum [hoc nomine] quod à mari conficitur. Vox Halæ in fabula quadam Menandri cum aſpiratione ſcribitur. Quandoquidem res Alis Araphenidibus, qui Atticæ locus eſt, ita conſtitutæ ſint.

ἉΛΑΙ [81], πόλισμα Βοιωτίας. [82] Παυσανίας πέμπτῳ. καὶ ἡ πρόσχωρος τῇ Ἀργείᾳ οὕτως Ἁλη- D

HALÆ, civitas Bœotiæ, uti Pauſanias lib. v. teſtatur. Et terra Argivis vicina etiam Hale

νίδες Sed ultimum vocabulum mendo laborat, pro quo Αἰξωνίδες ſubſtituendum eſt. Hi Demi etiam occurrunt extra compoſitionem, vide in Αἰξωνία & Ἀραφήν. In antiquis libris manu exaratis & duabus primis editionibus prioris Demi nomen unico vocabulo legebatur Ἁλαραφηνίδες. Quam ſcripturam in totum improbare non audeo neque debeo, cum certum ſit urbium & alia nomina propria, ſi ex pluribus componantur & conſtent vocabulis, plerumque à vulgo aliiſque facilioris pronuntiationis gratia contrahi & compendioſius efferri. Sic pro *Album Intemelium* [urbs Liguriæ littoralis ſub Archiepiſc. Mediolanenſi, ditionis tamen Genuatium] dicimus *Albintemelium*. Poſtquam Hiſpani, uti refert Clariſſ. Voſſius ad Melam, ſibi illa firmiter perſuaſerint, quæ de Sancto Jacobo Apoſtolo narrantur, Iria Flavia *ad Jacobum Apoſtolum*, & lingua Hiſpanica *Giacomo Poſtolo* appellari cœpit, ex quibus vocibus *Compoſtel* ſive *Compoſtella* contrahitur, quo nomine illud oppidum etiamnum hodie ab Hiſpanis aliiſque nuncupatur. Ruſtici noſtrates & circumjacentes accolæ pagos illos inter Lugdunum Bat. & Trajectum vulgo Swammerdam & Woerd appellant, quæ nomina contrahuntur ex Swanenburgerdam & Bodengraven, quæ vera ſunt illorum nomina. In Zelandia non procul ab urbe Goeſana pagus quidam inſignitur vulgo Heraankerke, quod nomen componitur ex tribus vocabulis, nam proprie dicendum foret, Singeur Rasaans Kerke. Plurima hujus rei exempla in medium produci poſſent, ſed hæc impræſens ſufficere exiſtimo.

[73] Ὁ δημότης ἄνευ τοῦ ι, Ἁλαεύς.] Expreſſe Stephanus dicit populare nomen abſque jota debere ſcribi. Contra Harpocration & ex eo Suidas populare nomen ſcripſere non tantum cum I, ſed cum diphthongo Ἁλαιεύς, ὄνομα δήμου. Ita etiam apud Suidam lege pro δήμου. Contra Stephani canonem apud Demoſth. oratione adverſus Conon. legimus: Ἀρχεβιάδης δημότης Ἁλαιεύς. Verum ſi ex Epitomatoris opinione abſque jota illud nomen efferendum ſit, ipſum puto ſcripſiſſe Ἁλαεύς & non Ἁλεύς, ex qua voce non I, ſed diphthongum rejecit.

[74] Καὶ Ἁλῆνδε Ξενόφαντος εἶπε.] Conſtanter ſic legimus in omnibus editionibus, aſt locus mendo non caret: Libri ſcripti: καὶ Ἁλῆνδε Ξενόφαντος εἶπε. Hanc Salmaſius lectionem in Palatinis codd. inveniens, veram exiſtimat. Nihil enim dixerat de adverbio ad locum.

[75] Ὡς Λιναῖος Ληναιεύς &c.] Ante hæc verba quædam excidiſſe ſuſpicor, nam non poſſunt comparari cum τετρασυλλάβῳ Ἁλαιαῖος. Locum ita conceperam. Καὶ ἀπὸ Ἁλαῖος Ἁλαιεύς, ὡς Ληναῖος Ληναιεύς, Κρηταῖος Κρηταιεύς.

[76] Ἔνδειαν φησὶ τοῦ ι.] Attici è multis vocabulis I abjiciunt. Dicunt enim αὐτὸς pro αὐτός, pro ἐλαία ἐλάα, pro καίω κάω, pro ποιῶ πῶ, & ita in ſexcentis aliis.

[77] Τῆς Ἀραφηνίδος.] Fortaſſis hoc loco legendum: τῆς Ἁλαραφηνίδος.

[78] Καὶ Βραύρωνος.] Male in Aldina & Florentina edit. excuſum eſt, καὶ Βαυρῶνος.

[79] Ἐγγὺς τοῦ ἄστεος.] Intelligit *Athenas*, quæ κατ' ἐξοχὴν urbs dicebantur. Stephanus in voce Ἀλεξάνδρεια. Ἐλέγετο δὲ κατ' ἐξοχὴν πόλις, καὶ πολῖται ἐξ αὐτῆς. ὡς ἄστυ αἱ Ἀθῆναι, καὶ Ἀστοὶ καὶ Ἀστικοὶ οἱ Ἀθηναῖοι.

[80] Ἔστι καὶ λίμνη ἐκ θαλάσσης.] Puto Stephanum hoc loco intelligere λιμνοθάλατταν Limnothalattam, ſive ſtagnum mari propinquum, cujus exundatione aquæ ſtagni ſalſæ & marinis prorſus ſimiles redduntur. Verum animadverſione dignum eſt quod Strabo lib primo refert, nempe ejuſmodi Limnothalattas in mediterraneis locis reperiri, & quidem duo vel tria ſtadiorum millia à mari diſſitis. Μάλιστα δὲ φησὶ τὸ [illegible] ..., κατὰ τὴν μεσόγαιαν ... πολλαχοῦ ..., καὶ χηραμίδων ..., καὶ λιμνοθαλάττας. Idem eodem libro refert Xanthum Lydum tempore Artaxerxis procul à mari vidiſſe lapides conchylii formam referentes, & Limnothalattam in Armenia, & Matienis, & in inferiori Phrygia: adeo ut hinc ſibi perſuaſerit, campos illos aliquando mare fuiſſe. Et lib. iv. ſupra Rhodani oſtia etiam ejuſmodi ſtagnum collocat: Ὑπέρκειται δὲ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ῥοδανοῦ λιμνοθάλαττα. Imo Ptolemæus in deſertis Libyæ etiam talia ſtagna lib. & cap. iv. commemorat. Ἔχει δὲ ὑπερκειμένα ὄρη τὰ καλούμενα.

Ἡρακλέους στῆλαι, ὧν τὸ μέσον ἐπέχει μοίρας ρκη γο κθ

Καὶ τὸ Οὐσάλαιτον ὄρος ρμζ γο κε ∠

Καὶ τὸ Βαρδέλλαρον ὄρος ρν κσ ∠

Καὶ λιμνοθάλατταν, τὴν τε ἀπὸ τοῦ Λά-
θωνος ποταμοῦ ἐκτετραμμένην λίμνην
ἧς τὸ μέσον ἐπέχει ρζ ∠δ λα γ.

Καὶ τὴν ὑπὸ Παλίουρον λίμνην, ἐν ᾗ ἐστι κογχύλιον. Ita debet hic locus legi & à fœdiſſimo typothetarum mendo liberari. Vide Ariſtotelem lib. viii. Animal. & Hannonis periplum, ubi etiam ejuſmodi ſtagnum in inſula quadam deſcribitur, & λίμνη θαλασσώδης dicitur. Sed nemini mirum videatur ejuſmodi limnothalattas in mediterraneis locis reperiri, cum anno MCDLXII prope Bernam in Helvetia in intimis terræ viſceribus integra navis cum omni apparatu & quadraginta defunctorum hominum ſceletis detecta ſit.

[81] Ἁλαὶ πόλισμα Βοιωτίας.] In Voſſiano codice hunc in modum legebatur: Ἁλαὶ, πληθυντικῶς, πόλισμα Βοιωτίας. Hac de cauſa ſequentia ita conſtituerem: καὶ ἡ πρόσχωρος τῇ Ἀργείᾳ ἑνικῶς Ἁλὴ λέγεται. Hanc lectionem non eſſe ineptam, unuſquiſque aſſentietur, qui utramque contulerit.

[82] Παυσανίας πέμπτῳ.] Locus Pauſaniæ non eſt lib. v. ſed lib. ix. in Bœoticis, quare legendum ἐνάτῳ: & verba ita ſonant, ad quæ fortaſſis Epitomator reſpicit. Ἐν δεξιᾷ δὲ τοῦ ποταμοῦ, Βοιωτῶν ἐσχάτη ταύτῃ πόλισμα οἰκοῦσιν Ἁλαὶ ἐπὶ θαλάσσῃ, ἣ τὴν Λοκρίδα χώραν ἀπὸ τῆς Βοιωτίας διείργει.

Ad ſta-

Ἁλὴ λέγεται), ὀξύτονον. ἔστι δὲ ἑτέρα [83] κατ' ἀντίον A Μάσητος. [84] καὶ τῆς Κιλικίας ἡ πόλις ἐπιθετικῶς λεγομένη Ἁλαί. ἀπὸ δὲ ταύτης, [85] Ἀλήϊον πεδίον. [86] Ἁλαί, τὸ ἐθνικὸν Ἁλαεύς. ἀφ' οὗ τὸ Ἀλήϊον. ἔστι δὲ Ἅλικος κτῆμα Κιλικίας. [87] καὶ Ἁλίκη, ἡ χώρα. [88] καὶ χωρίον Ἅλικος πρὸς B τῇ Αὐγούστᾳ, καὶ ὄρος ὁμώνυμον.

Hale dicitur, & accentu in ultima notatur. Eſt quoque alia è regione Maſetis: & urbs quædam Ciliciæ adjective Halæ dicta eſt, quæ & campo Halejo nomen dedit. Halæ gentile habet Halæus, unde vox Haleïum deducitur. Halicus præterea poſſeſſio quædam eſt Ciliciæ, & regio Halica: item locus Halicus prope Auguſtam & mons ejuſdem nominis.

Ἀλαλκομένιον [89], πόλις Βοιωτίας, [90] ἀπὸ τοῦ Ἀλαλκομενέως, ὃς καὶ ἵδρυσε τὴν Ἀθηνᾶν Ἀλαλκομενηΐδα. [91] οὐ γὰρ παρὰ τὸ ἀλαλκεῖν, ὡς Ἀρίσταρχος, ἦν γὰρ ἂν καὶ Ἀλαλ- C κηΐς, ἀλλ' ὡς Θησεὺς Θησηΐς, οὕτως Ἀλαλκομενεὺς Ἀλαλκομενηΐς, ὥσπερ καὶ Βρισεὺς Βρισηΐς, καὶ Νηρεὺς Νηρηΐς. [92] ἐκ τοῦ Ἀλαλκομενέως δὲ, καὶ Ἀθηναΐδος τῆς Ἱπποβότου, Γλαυκώπος, ἀφ' οὗ τὸ Γλαυκώπιον, καὶ Γλαυκῶπις. D [93] καὶ Ζεὺς Πολιεύς. καὶ Ἀθηνᾶ Πολιάς. τὸ ἐθνικὸν Ἀλαλκομενιεύς, καὶ Ἀλαλκομένιος, καὶ Ἀλαλκομενία ἡ Ἀθηνᾶ ἐκεῖ τιμᾶται).

ALALCOMENIUM, urbs Bœotiæ ab Alalcomeneo quodam dicta, qui & Minervam Alalcomeneïdem erexit: nomen enim non habet à voce ἀλαλκεῖν, uti Ariſtarchus perhibet, quandoquidem tunc Alalceïs nominanda foret. verum ſicuti à Theſeus fit Theſeïs, ita ab Alalcomeneus Alalcomeneïs, à Briſeus Briſeïs, & à Nereus Nereïs. Quin & Glaucopis (unde & Glaucopium deducitur) appellata creditur à Glaucope Alalcomenei filio & Athenaide Hippobotæ filia. Et Jupiter Polieus & Minerva Polias. Gentile dicitur Alalcomenienſis, & Alalcomenius, & Alalcomenia Minerva illic honoratur.

Ad fluminis dexteram ſunt Bœotiorum extremi, ejus nempe accolæ maris, quod Locrorum continentem agrum ab Eubœa dividit, Halas oppidulum inhabitans.

[83] Κατ' ἀντίον Μάσητος.] Suſpicor Epitomatorem errare, cum hasce Halas diſtinguit ab illa Hala quæ Argivis eſt finitima: nam ipſe Maſetem in Argivorum ditione collocat. Μάσης, πόλις Ἀργείων. Παυσανίας δεύτερῳ. Ὁδὸς ἐπὶ Μάσητα. Thuc. lib. IV. hunc agrum ſive locum Ἁλιάδα nuncupavit. Καὶ φρούριον καταστησάμενοι, ἐλῄστευον τήν τε Τροιζηνίαν γῆν, καὶ Ἁλιάδα, καὶ Ἐπιδαυρίαν. *Impoſitoque præſidio, poſtea Trœzenium, & Halienſem, & Epidaurium agrum latrociniis infeſtabant.*

[84] Καὶ τῆς Κιλικίας.] Manifeſte hujus oppidi ſitus ſciri vix poteſt: non vane tamen quis conjecerit ex fabula, quæ de Pegaſo & Bellerophonte narratur, haud longe à Tarſo Ciliciæ ſitum fuiſſe. Vide in voce Ταρσός.

[85] Ἀλήϊον πεδίον.] Quia Grammatici duplicem vocis Etymologiam agnoſcunt, idcirco prima vocalis nunc aſpero, nunc leni ſpiritu exaratur. Clare hoc docet Etymologici magni auctor in voce Ἀλήϊον. Τινὲς δὲ ὅτι οἱ ἐκεῖ ἐξέπεσον αὐτό, ἀπὸ τῆς ἄλης τοῦ Βελλεροφόντου. οἱ δὲ ἐψιλώσαν, ἀπὸ τοῦ τὰς ἅλας ἐκεῖ πήγνυσθαι. Hinc itaque colligi poſſet ſupra dictæ urbis etymon, nempe quod ibi primo ſal indurabatur.

[86] Ἁλαί, τὸ ἐθνικὸν Ἁλαεύς.] Neque ab oppido Bœotiæ, neque ab oppido Ciliciæ ejuſmodi gentile deducitur. Bœotiæ urbis cives à Plutarcho in Sylla Ἁλαῖοι appellantur. neque aliter quondam Ciliciæ urbis oppidani dicti fuere, uti obſervavit doctiſſimus Spanhemius in penu antiquaria Pyrrhi Ligorii, quam habet Chriſtina Auguſta; ibi enim Hadriani nummum vidit, in cujus averſa parte Bellerophon Pegaſo vectus & Chimæra depinguntur, cum inſcriptione ΑΛΑΙΩΝ ΚΙΛΙΚΩΝ.

[87] Καὶ Ἁλίκη ἡ χώρα.] Refert Pauſanias lib. II. ſive in Corinthiacis, Halicen ſua ætate deſertam fuiſſe, & ſe nullum ſcriptum fide dignum vidiſſe, in quo vel de Halicenſi civitate, vel de Halicenſi quopiam homine ulla fieret mentio. Intelligit locum in Peloponneſo circa Argos.

[88] Καὶ χωρίον Ἅλικος πρὸς τῇ Αὐγούστᾳ.] Fortaſſis nunc locum intelligit Ciliciæ littoralem, inter Corycum & Pompejopolin, quo tractu à Geographis etiam Auguſta ſive Sebaſte collocatur.

[89] Ἀλαλκομένιον, πόλις Βοιωτίας.] Hujus oppidi nominis uſus admodum eſt inconſtans, nunc enim forma & genere fœminino, nunc vero forma & genere neutro uſurpatur. Epitomator ipſe ſibi non conſtat, hic neutro, & aliis in locis fœminino genere effert. In voce Τελφοῦσα inquit: Ἔφορος δὲ Τελφούσιον ὄρος ἐν Ἀλαλκομεναῖς, & alio loco. Ὕσσαις, ὄρος περὶ Ἀλαλκομένιον. Reperiuntur item alii, qui vocem quidem fœminino genere, ſed numero plurali efferunt. Pauſanias lib. IX. Ἀλαλκομεναὶ δὲ κώμη μέν ἐστιν οὐ μεγάλη, κεῖται δὲ ὄρους οὐκ ἄγαν ὑψηλοῦ πρὸς τοῖς ποσὶν ἐσχάτοις. Hinc apparet præterea non eſſe urbem, ſed vicum ad imas radices montis non admodum excelſi ſitum: ſed non uno loco is, qui Stephanum in compendium redegit, urbem cum vico confundit. Etiam Strabo hac voce utitur genere fœminino & neutro, ita enim ſcribit lib. IX. Ἡ δὲ Ὠγυγία μία τῶν Ἀλαλκομενῶν, ἱερὸν τριάκοντα σταδίους ἀπέχουσα. Paulo poſt eandem vocem numero plurali & fœminino genere uſurpavit. αἱ δ' ἄλλαι πόλεις εἰσὶν αὗται. Ἀκραιφίαι, Φοινικὶς, Ὀγχηστὸς, Ἁλίαρτος, Ὠκαλέαι, Ἀλαλκομεναί. Talem vocabuli uſum etiam apud Euſtathium in Homerum, & apud Etymologici magni auctorem invenies. Sita eſt hæc urbs ad lacum Copaidem, inter Haliartum & Coronæam.

[90] Ἀπὸ τοῦ Ἀλαλκομενέως.] Pauſanias libro ſupra citato, cujus verba ita ſunt conſtituenda: γενέσθαι δὲ αὐτῇ τὸ ὄνομα ἀπὸ Ἀλαλκομένους ἀνδρὸς αὐτόχθονος, ὑπὸ τούτου δὲ Ἀθηνᾶν τραφῆναι λέγουσιν. οἱ δὲ εἶναι καὶ τὴν Ἀλαλκομενίαν μίαν τῶν Ὠγύγου θυγατέρων φασίν. Ἀπωτέρω δὲ τῆς κώμης, ἐπεποίητο ἐν τοῖς χθαμαλοῖς τῆς Ἀθηνᾶς ναὸς καὶ ἄγαλμα ἀρχαῖον ἐλέφαντος. *Loco nomen datum ferunt ab Alalcomeneo homine indigena, à quo fuerit Minerva enutrita. Dixere alii Ogygi filiam Alalcomeniam fuiſſe. Non ita procul à vico, plano loco erecta fuit Minervæ ædes; in ea priſcum fuit ex ebore ſignum.* Sed male apud Pauſaniam ſcribitur ἀπὸ Ἀλαλκομένους pro ἀπὸ Ἀλαλκομενέως, nam herois nomen in caſu recto Ἀλαλκομενεύς dicitur, uti ex Euſtathio & Etymologo manifeſtiſſime apparet.

[91] Οὐ γὰρ παρὰ τὸ ἀλαλκεῖν.] A grammaticorum partibus non ſtat Stephanus, qui omnes in dubium vocant an ab heroe, an vero a voce ἀλαλκεῖν Minervæ nomen ſit deducendum. Euſtathius ad Iliad. Δ pag. 439. ita ſcribit. Ἀλαλκομενηΐς δὲ ὡς μὲν) ἀπὸ τοῦ ἀλαλκεῖν ἤτοι βοηθεῖν λέγεται. ὁ δὲ ἀπό τινος Ἀλαλκομενέως ἥρωος. Eadem etiam habemus apud Etymologici Mag. auctorem in vocabulo Ἀλαλκομενηΐς.

[92] Ἐκ τοῦ Ἀλαλκομενέως δὲ, καὶ Ἀθηναΐδος τῆς Ἱπποβότου, Γλαυκώπος, ἀφ' οὗ τὸ Γλαυκώπιον, καὶ Γλαυκῶπις καὶ Ζεὺς Πολιεύς. &c.] Totus hic locus tam miſere eſt affectus, ut commodum inde ſenſum percipere nequeam: plurima videntur deſiderari, nec à ſcriptis codicibus, aut ingenio præſidium. Quædam habet Scholiaſtes Apollonii ad verſum 1281. libri primi, quæ ad hunc locum poſſunt pertinere, ſed merito illa præterimus, quia locum hunc prorſus deſperatum non ſanant.

[93] Καὶ Ζεὺς Πολιεύς.] Vide Stephanum noſtrum in voce Πόλις.

πιμᾶ). [94] τῦ δ' Ἀλαλκομενὴ, Ἀλαλκομεναῖος.

ἈΛΑΜΑΝΟῚ [95], ἔθνος Γερμανοῖς πρόσχωρον.

ἈΛΑΡΟ'ΔΙΟΙ, ἔθνος περὶ τὸν Πόντον, [96] ὡς Ἡρόδοτος φησίν.

ἈΛΑΝΟ`Σ, ὄρος [97] Ἀρματίας.

ἌΛΒΑ [98], πόλις Ἰταλίας, [99] ἣν ἔκτισαν οἱ ἀπὸ τῦ Λαβινίου Λατῖνοι, Τρῶες ὄντες. [1] ἔστι δ' ἡ Ἄλβα καθ' Ἑλλάδα, λευκή. κλίνεται δὲ Ἄλβας, ὡς Χάραξ. [2] ἔστι δὲ ποταμὸς Ἄλβας, ὁ νῦν λεγόμενος Τίβερις. [3] Τιβε-

A ratur. Sed ab Alalcomene deducitur Alalcomenæus.

ALAMANI, gens Germanis finitima.

ALARODII, populus circa Pontum,

B cujus Herodotus meminit.

ALANUS, mons Sarmatiæ.

ALBA, urbs Italiæ: quam ab Lavinio profecti Latini, origine Trojani, condiderunt. Alba autem Græcis λευκὴ denotat. In genitivo

C caſu habet Ἄλβας, uti Charax perhibet. Eſt & fluvius Albas; qui nunc vocatur Tiberis, à Tibe-

[94] Τῦ δ' Ἀλαλκομενὴ, Ἀλαλκομεναῖος.] Suſpecta hæc lectio. fortaſſis reſtituendum eſt. τῦ δ' Ἀλαλκομενεί, Ἀλαλκομεναῖος. Similiter etiam Ἀμυκλαι facit Ἀμυκλαῖος, Ἀλαι Ἀλαῖος, Ἀρμαι Ἀρμαῖος, Ἀφιτναὶ Ἀφιτναῖος, & ſic in reliquis. Merito noſtra emendatio vulgatæ lectioni eſt preferenda, quia nuſquam oppidi nomen Ἀλαλκομενὴ dicitur.

[95] Ἀλαμανοί. ἔθνος Γερμανοῖς πρόσχωρον.] Sic plerumque Græci ſcribunt hujus gentis nomen, excepto Zoſimo, qui ut puto minus recte Ἀλαμανοὶ habet: pro quo Latini ſcriptores *Alamanni* & *Alemanni* uſurpant. Alemannos non fuiſſe Germanos ſatis evinci poteſt ex hoc Stephani loco, qui gentem Germanis finitimam eſſe affirmat. Idem etiam indicat locus Euſtathii ad Dionyſium: τὰς Γερμανὰς, ὡς οἱ Ἀλαμανοὶ πρόσχωροι, λευκὰ λέγεται φῦλα. Ad antiquam hujus populi ſedem quod attinet, de ea optime judicat Cluverius lib. III. cap. IV. Germaniæ antiq. eam fuiſſe inter Mœnum, Rhenum ac Danubium: & ſi Alemanni non fuerint Germani, nulli certe alii eſſe poſſunt quam Γαλάται illa ἔθνη Strabonis inter Danubium & Rhenum, & quos Gallos vocat Tacitus *Decumates agros* inter eoſdem amnes exercentes. Huc directo quoque facit ipſum Alemannorum nomen, de cujus etymologia veriorem teſtem habere nequimus, quam eum, qui origini gentis ſive tranſmigrationi è Gallia in Germaniam, fuit proximus: de quo ſic Agathias lib. I. Οἱ δὲ Ἀλαμανοί, εἴγε χρὴ Ἀσινίῳ Κυαδράτῳ ἕπεσθαι ἀνδρὶ Ἰταλιώτῃ, καὶ τὰ Γερμανικὰ εἰς τὸ ἀκριβὲς ἀναγραψαμένῳ, ξυνήλυδές εἰσιν ἄνθρωποι καὶ μιγάδες, καὶ τοῦτο δύναται αὐτοῖς ἡ ἐπωνυμία. *Alamani, ſi Aſinium Quadratum ſequi liceat, hominem Italum, & qui res Germanicas accurate conſcripſit, convenæ ſunt, & miſcellanei homines, quod & appellatio eorum lingua indicat.* Nam All omnem ſignificat & Man hominem; unde Alemannen.

[96] Ὡς Ἡρόδοτος.] Vide Herodotum lib. III. & VII. Sed poſteriori loco gentis nomen duplici lambda exaratur. Ἀλαρόδιοι δὲ καὶ Σάσπειρες, κατάπερ Κόλχοι ὡπλισμένοι ἐστρατεύοντο. *Alarodii & Saſpires eodem quo Colchi ornatu militabant.*

[97] Ὄρος Ἀρματίας.] Conſtanter ita legunt codices ſcripti & editi, ſed minus recte. ſcribendum eſt: ὄρος Σαρματίας, uti manifeſte colligitur ex Euſtathio ad verſum 305 Dionyſii Alexand. Ὅτι Ἀλανὸς ὄρος Σαρματίας, ἀφ' οὗ τὸ ἔθνος οἱ Ἀλανοὶ ἐοίκασιν ὀνομάζεσθαι. Et Marcianus Heracleota in periplo inquit. Ὁ δὲ Ῥύδων ποταμὸς ἐκ τῶν Ἀλανῶν ὀρῶν φέρεται. Παρακειμένου δὲ τὸ, τὸ ὄρος καὶ τὴν χώραν ταύτην ἐπὶ πολὺ ἔχειν τὸ τῶν Ἀλανῶν Σαρματῶν ἔθνος.

[98] Ἄλβα, πόλις Ἰταλίας.] Ad ſitum oppidi quod attinet, nemo de illo accuratius ſcripſit quam Dionyſ. Halicar. lib. I. hiſce verbis: Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐν τοῖς ἐκεῖ ὕστερον χρόνοις ἔγεντο. ᾠκίσθη δὲ ὄρους τε καὶ λίμνης πλησίον, τὸ μέσον ἀπέχουσα ἀμφοῖν, καὶ ἦν ὥσπερ τείχη τῆς πόλεως ταῦτα, δυσάλωτον αὐτὴν ποιοῦντα. *Verum hæc evenerunt poſtea: olim cum ædificaretur, apud montem & lacum extructa eſt; ita ut medium inter utrumque obtineret ſpatium: ac veluti muri uterque urbem tuebantur, ne facile caperetur.* Ex hiſce verbis urbis ſitus minime ignorari poteſt, uti obſervat Cluverius, quando & mons hodieque exiſtat, & item lacus. Mediam inquit Dionyſius fuiſſe urbem inter montem & lacum; idque tam arcto ſpatio, uti hinc lacus inde mons vice murorum eſſent. Hoc ſine nullo pacto de hodierno oppido *Albano*, in via Appia mille paſſus ab Aricia diſſito, intelligi poteſt, ut quod duo millia paſſuum ab lacu & locis inter hunc & montem ſitis abeſt. Fuit ergo Alba ad orientalem lacus ripam ſupra jam dictum oppidum *Albanum*, in iis tumulis, qui medii inter montem & lacum intercedunt.

[99] Ἣν ἔκτισαν οἱ ἀπὸ τῦ Λαβινίου Λατῖνοι, Τρῶες ὄντες.] Conditor hujus urbis fertur Aſcanius, Æneæ filius, cognomento Julus, quem alii ex Creuſa in Troade, alii ex Lavinia, Latini filia, Lavinii genitum tradunt. Virgilius lib. V. Æneid.

Hunc morem, hos curſus, atque hæc certamina primus
Aſcanius, longam muris cum cingeret Albam,
Retulit, & priſcos docuit celebrare Latinos.

Huc etiam pertinet locus Livii dicentis: lib. I. *Aſcanius abundante Lavinii multitudine, florentem jam, ut tum res erant, atque opulentam urbem matri, ſeu novercæ reliquit. Novam ipſe aliam ſub Albano monte condidit: quæ ab ſitu porrecta in dorſo urbis Longa Alba appellata. Inter Lavinium & Albam Longam, coloniam deductam, XXX. ferme interfuere anni.* Sed veriores certioreſque Albæ Longæ conditores apud Dionyſ. Hal. lib. II. circa initium reperiuntur.

[1] Ἔστι δ' ἡ Ἄλβα καθ' Ἑλλάδα, λευκή.] Ultima vox apud Epitomatorem adjective ſumenda eſt. Ad promontorium Sallenticum ſive Japygium in Calabria oppidum hoc nomine collocatur, ſed nihil ad rem facit. Ab alba ſue, ut nugantur Grammatici aliique, urbs nomen accepit. Aurelius Victor de origine gentis Romanæ: *Aſcanius completis in Lavinio XXX annis, recordatus novæ urbis condendæ tempus advenisſe ex numero porcorum, quos peperat ſus alba, circumſpectis diligenter finitimis regionibus, ſpeculatus montem editum, qui nunc ab ea urbe, quæ in eo condita eſt, Albanus nuncupatur, civitatem communiit; eamque ex forma, quod ita in longum porrecta eſt, Longam, ex colore ſuis Albam cognominavit.* Vide etiam Varronem de re ruſt. lib. II. cap. III. & de ling. Lat. lib. IV.

[2] Ἔστι καὶ ποταμὸς Ἄλβας, ὁ νῦν λεγόμενος Τίβερις.] Conſtanter ita legunt codices ſcripti & editi, ſed mendum latet in hiſce verbis, quod neque ſubodoratus eſt vir doctiſſimus in epiſtolis criticis, ubi aliquot errores ex Euſtathio auferre nititur. Nemo aut Græcorum aut Latinorum hunc amnem hoc nomine inſignivit, quare cum Cluverio legendum exiſtimo: Ἔστι δὲ ποταμὸς Ἀλβούλας, ὁ νῦν λεγόμενος Τίβερις. Antiquiſſimum illud eſt mendum, & quod tempore Euſtathii codices Stephani omnino obſederat. Nunc quidem in Henrici Steph. editione male Ἀλβοῦλος excuſum eſt, ita enim ſcribit Archiepiſcopus ille ad Dionyſium: καὶ ὅτι ὁ Τίβερις, Ἀλβοῦλος ποτὲ καλούμενος, ὕστερον μετωνομάσθη: ſed in notis ad Dionyſium obſervavit, in quibuſdam codicibus Ἄλβας, quod ex Stephano hauſtum eſt, reperiri, ex qua ſcriptura imperiti librarii tandem ad Latinam terminationem Ἀλβοῦλος finxere. Tiberis igitur antiquis temporibus à Græcis Ἀλβούλας dicebatur, teſte Dionyſio Hal. lib. I. Unde Latini ſuum *Albula* formarunt. Plinius lib. III. cap. V. *Tiberis, ante Tybris appellatus, & prius Albula.* Virgil. lib. VIII. Æneid.

Tum

³ Τιβερίνου τοῦ βασιλέως ἐν αὐτῷ θανόντος. λέγεται καὶ Ἄλβη. ὁ πολίτης, Ἀλβανός· ὡς καὶ ⁴ οἶνος Ἀλβανός, ἡδύς τι καὶ καλός. ⁵ λέγεται δὲ Ἀλβανὸς ἐν Ἰταλίᾳ τόπος, ⁶ ἐν ᾧ ἱεροποιίαι ἐγένοντο. ⁷ καὶ λίμνη Ἀλβανίς. ⁸ ἔστι δὲ Ἄλβη πόλις Κρήτης. τὸ ἐθνικὸν Ἀλβαῖος, ὡς Θηβαῖος. A B

Tiberino rege, qui in eo interiit. Dicitur etiam Albe. Oppidanus inde Albanus, uti & vinum Albanum, quod perdulce eſt atque præſtans. Locus quidam in Italia etiam Albanus appellatur, in quo ſacrificia fiebant: & item lacus Albanus. In Creta quoque urbs Albe reperitur. Gentile dicitur Albæus, ut Thebæus.

ΑΛΒΑΝΙΑ⁹, χώρα πρὸς τοῖς ἀνατολικοῖς Ἴβηρσιν.

ALBANIA, regio prope orientales Iberos ſita.

ΑΛΒΙΩΝ, νῆσος Βρεττανική. ¹⁰ Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ αὐτῆς. τὸ ἐθνικὸν, Ἀλβιώνιος. C

ALBION, inſula Britannica, cujus Marcianus in periplo meminit. Gentile, Albionius.

ΑΛΓΙΔΟΣ¹¹, πόλις Ἰταλίας. ¹² τὸ ἐθνικὸν Ἀλγίδιος, ὡς Τενέδιος, Ἀράδιος.

ALGIDUS, urbs Italiæ, cujus gentile Algidius dicitur, uti Tenedius, Aradius.

ΑΛΕΑ¹³, πόλις Ἀρκαδίας· Θεόπομπος πεντηκοστῷ ἕκτῳ. ἔστι δὲ Θετταλίας, καὶ ἄλλη Καρπητανῶν, ἔθνους Κελτικοῦ. ὁ πολίτης Ἀλεός, ¹⁴ ὁμοφώνως τῷ οἰκιστῇ, ὡς D

ALEA, urbs Arcadiæ, auctore Theopompo libro quinquageſimo ſexto: & Theſſaliæ, & alia Carpetanorum gentis Celticæ. Oppidanus dicitur Alëus, quod perinde ſonat ac conditoris nomen

Tum reges, aſperque immani corpore Tybris:
A quo poſt Itali fluvium cognomine Tybrim
Diximus, amiſit verum vetus Albula nomen.

Vide etiam Varronem de ling. Lat. lib. iv: Livium lib. i: Pompejum Feſtum: Iſidorum lib. xiii Origin. cap. xxi, & Servium ad jam allegatum locum Virgilii.

³ Τιβερίνου τοῦ βασιλέως ἐν αὐτῷ θανόντος.] Legendum videtur: ἀπὸ Τιβερίνου τοῦ βασιλέως ἐν αὐτῷ θανόντος. Quotquot de hoc rege mentionem facientes eum non *Tiberinum*, ſed *Tiberium* appellant, quod Salmaſius ad oram ſui Stephani reprehendit. Feſtus: *Albula Tiberis fluvius dictus ab albo aquæ colore: Tiberis autem à Tiberio Silvio, rege Albanorum: quod is in eo exſtinctus ſit.* Euſtathius ad Dionyſium pag. 50. Τίβερις ὕστερον μετεκλήθη, ὡς βασιλέως Τιβερίου ἐν αὐτῷ πεσόντος, ἄλλοι τε ἱστορίας βοῶσι, καὶ ὁ τοῦ Διονύσου. Τίβεριν δὲ ἐν τούτῳ ἡ ἱστορία φησίν, οὐ τὸν μετὰ τὸν Αὔγουστον, ἀλλ' ἕτερον ἀρχαιότερον. Verum alii, quotquot hujus regis meminere, omnes eum Tiberinum nuncupant. Sic etiam Anonymus in Hiſtoriarum Συναγωγῇ. Τιβερῖνος ἔτη ὀκτώ. Τελευτήσας δὲ οὗτος ἐν μάχῃ παρὰ τῷ ποταμῷ τῷ πρότερον λεγομένῳ, παρενεχθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ ῥεύματος ἐπώνυμος ἑαυτοῦ κατέλιπε τὸν ποταμὸν Ἀλβούλαν καλούμενον τὸ πρὶν.

⁴ Οἶνος Ἀλβανός.] Vinum illud ſatis eſt notum. Dioſcorides lib. v cap. x: ὁ μὲν οὖν δοκῶν πρωτεύειν τῶν ἐν Ἰταλίᾳ οἴνων Φαλερῖνος καλεῖται. ὁ δὲ Ἀλβανὸς εὐσομώτερος τοῦ Φαλερίνου, γλυκύς. *Inter Italica vina, quod principem locum obtinet, Falernum vocatur. Albanum, quod craſſius Falerno, dulce eſt.* Vide etiam Strabon. lib. v: Columellam rerum ruſticar. lib. iii cap. viii: & Dionyſ. Hal. lib. i.

⁵ Λέγεται δὲ Ἀλβανὸς ἐν Ἰταλίᾳ τόπος.] Kircherus in veteris Latii deſcriptione contendit apud Stephanum reſcribendum eſſe: λέγεται δὲ Ἀλβανὸς ἐν Ἰταλίᾳ ὄρος. Sed jam ante multos annos hunc Epitomatoris locum ita emendaverat Cluverius lib. iii Italiæ antiquæ, cujus ſcrinia reverendus ille pater paſſim compilavit.

⁶ Ἐν ᾧ ἱεροποιίαι ἐγένοντο.] Sic ex aliis editionibus & MSS reſcripſimus, pro ἐν ᾧ ἱεροποιίας ἐγένοντο, uti perperam Xylandri exhibet editio. Hæc ſacrificia fiebant *Feriis Latinis* in monte Albano, quas totius Latii populus ibi celebrare ſolebat. Varro de ling. Lat. lib. v. *Latinæ feriæ dies conceptivus dictus à Latinis populis, quibus ex Albano monte ex ſacris carnem petere fuit jus cum Romanis: à quibus Latinis Latinæ dictæ.* Livius lib. xxii. *Feriæ Latinæ Pontificum decreto inſtauratæ ſunt: quod legati ab Ardea queſti in ſenatu erant, ſibi in monte Albano Latinis carnem, ut adſolet, datam non eſſe.* Sed nemo antiquorum haſce ferias, in monte Albano agitari ſolitas, accuratius deſcripſit quam Dion. Halicarnaſſeus lib. iv, quem legiſſe non pœnitebit.

⁷ Καὶ λίμνη Ἀλβανίς.] Lacus iſte Albanus prodigio quodam eſt celeberrimus. Vide Val. Max. lib. i. cap. vi: Plutarchum in Camillo, Livium lib. v: & Ciceronem lib. v. Divinationum.

⁸ Ἔστι δὲ Ἄλβη πόλις Κρήτης.] Neminem hactenus quærendo invenire potui, qui minimam de hoc Cretæ oppido mentionem fecerit.

⁹ Χώρα πρὸς τοῖς ἀνατολικοῖς Ἴβηρσιν.] Optime hujus regionis ſitum docet Archiepiſcopus Theſſalonicenſis ad Dionyſii περιήγησιν pag. 97. Εἰσὶ δὲ καὶ τὸ ἔθνος οἱ Ἀλβανοί, ποιμενικοί, καὶ μὴ σφόδρα πολεμικοί, μεταξὺ Ἰβήρων καὶ Κασπίας. Mela lib. iii. cap. v. *Intus ſunt ad Caſpium ſinum Caſpii, & Amazones, ſed quas Sauromatidas appellant: ad Hyrcanum Albani & Moſchi.* Eundem ſitum Albanis tribuit Agathemerus lib. ii. cap. vi: Ὑπόκειται δὲ τῇ Σαρματίᾳ πρὸς μὲν τῷ Πόντῳ ἡ Κολχίς, πρὸς δὲ τῇ Κασπίᾳ ἡ Ἀλβανία, ἧς μεταξὺ κεῖται ἡ Ἰβηρία. Nomen habent Albani ab Albano flumine, uti quidam volunt: ſed Juſtinus Albanos Herculem ex Italia ab Albano monte ſecutos narrat, cum Geryone extincto armenta ejus per Italiam duceret, atque inde dictos.

¹⁰ Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ αὐτῆς.] Locus, quem forte reſpicit Epitomator, ita ſe habet: Ἀρκτέον τοίνυν δὲ τῆς Ἀλβιωνος νήσου κατὰ τὴν περιγραφὴν ἀκριβεστέραν. ἡ Ἀλβίων τοίνυν ἡ Πρεττανικὴ περιορίζεται ἀπὸ μὲν ἄρκτου τῷ ὠκεανῷ τῷ καλουμένῳ Δουηκαληδονίῳ &c.

¹¹ Ἀλγίδος, πόλις Ἰταλίας.] A plerisque Græcis Latiniſque ſcriptoribus oppidum *Algidus* dicitur, excepto Dionyſ. Halicarnaſſeo, a quo ejus nomen Ἀλγιδὼν dicitur, ita enim ille lib. x. ἀκούσαντες περὶ πόλιν Ἀλγίδωνα ἱδρυμένους τούς τε Οὐολούσκους καὶ Αἰκανῶν δυνάμεις. Et ita etiam appellatur à Procopio Gothicar. rer. lib. iii. Oppidi ſitum non obſcure monſtrat Strabo lib. v. hiſce verbis. Ἄρχεται δὲ ἡ Λατίνη ὁδὸς ἀπὸ τῆς Ἀππίας, ἐν ἀριστερᾷ δ' αὐτῆς ἐκτρεπομένη πλησίον Ῥώμης. εἶτα διὰ Τουσκλανοῦ ὄρους ὑπερβᾶσα, μεταξὺ Τουσκλου πόλεως καὶ τοῦ Ἀλβανοῦ ὄρους, κατεισιν ἐπ' Ἄλγιδον πολίχνιον καὶ Πικτὰς πανδοχεῖα. Hoc eſt: *Incipit via Latina ab Appia, ad ſiniſtram ab ea prope Romam deflectens, ac ſuper Tuſculanum montem tranſit, inter Tuſculum oppidum & montem Albanum: deſcenditque ad Algidum oppidulum & Pictas deverſoria.*

¹² Τὸ ἐθνικὸν Ἀλγίδιος.] Romanis oppidani dicebantur **ALGIDENSES**. Nam Plinius lib. xix. cap. v. inter genera raphanorum *Algidenſe à loco* ſic dictum refert.

¹³ Ἀλέα, πόλις Ἀρκαδίας.] Plinius hoc oppidum inter mediterranea collocat lib. iv cap. vi. Ejus etiam meminit Pauſanias lib. viii. hiſce verbis: Μετὰ δὲ Στυμφαλόν ἐστιν Ἀλέα, συνεδρίας μὲν Ἀργολικῆς μετέχουσα δὲ αὕτη. *Poſt Stymphalum Alea numeratur, Argolici conventus particeps.*

¹⁴ Ὁμοφώνως τῷ οἰκιστῇ.] Idem Pauſanias in Arcadicis conditorem urbis Aleum appellavit: Ἀλέον δὲ τὸν Ἀφείδαντος οἰκιστὴν γενέσθαι ἀποφαίνουσιν λέγοντες. *Aleum Aphidantis filium conditorem celebrant.*

ὡς Δάρδανος. ἔστι δὲ ἄλλο ἐθνικὸν Ἀλεά- A της, ὡς τῆς Τεγέας Τεγεάτης. Ἡρωδιανὸς δέ φησιν, [16] ἀλέα ἐπὶ τῆς θερμασίας. [16] καὶ ὁπότε δηλοῖ τὴν φυγὴν, βαρύνεται. [17] ἐπὶ δὲ τῆς Ἀθηνᾶς, ὀξύνεται. ἐχρῆν δὲ καὶ τοῦτο βαρύνειν. ἀπὸ δὲ τοῦ Ἀλεοῦ, λέγεται καὶ B Ἀλεαῖος.

ἈΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ [18], πόλεις ὀκτωκαίδεκα. πρώτη, ἡ Αἰγυπτία, ἤτοι Λιβύσσα, ὡς οἱ πολλοὶ, [19] ἀπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλίππου. [20] Ἰάσων δὲ, ὁ τὸν βίον τῆς Ἑλλάδος γράψας C ἐν τέσσαρσι βιβλίοις, φησί. τὸν μὲν οὖν τόπον τῆς πόλεως ὄναρ [21] ἐχρησμοδοτήθη οὕτω,

[22] Νῆσος ἔπειτά τις ἔστι πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ,

Αἰγύπτου προπάροιθε, Φάρον δέ ἑ κικλή- D σκουσιν.

Ἐκέλευσε δὲ [23] διαγράφειν τὸ σχῆμα τοὺς ἀρχι-

men, uti etiam Dardanus. Sed & aliud gentile in uſu eſt, nempe Aleates, uti à Tegea fit Tegeates. Refert autem Herodianus vocem ἀλέα etiam de calore ſumi, & cum inpenultima acuatur effugium denotare: verum ſi de Minerva accipiatur, in ultima eſſe acuendam. Sed oportebat in penultima accentu ſignari. Ab Aleo etiam Aleæus deducitur.

ALEXANDRIA, urbes hoc nomine exſtant XVIII. Prima Ægyptia, ſive Libyca, uti multi tradidere, ab Alexandro Philippi filio ita denominata. Sed Jaſon, qui vitam Græciæ libris quatuor conſcripſit, refert: de urbis loco per inſomnium [Alexander] ejuſmodi oraculum accepit.

Inſula deinde quadam eſt in undoſo ponto,

Ante Ægyptum: Pharum autem illam nominant.

Deinde autem juſſit architectos formam urbis deli-

---

[16] Ἀλέα ἐπὶ τῆς θερμασίας.] Hac ſignificatione vocem uſurpant Magiſtri Græci Etymologici Mag. auctor: Ἀλέα, ἡ θερμασία. ἀλέα λέγεται ὁ τόπος, ὁ ὑπὸ τοῦ ἡλίου θερμαινόμενος. παρὰ τὸν ἥλιον (ἅλιος γὰρ ὁ ἥλιος λέγεται) μεταφορικῶς δὲ καὶ πάντα τόπον θέρμην ἔχοντα. Proprie locus apricus, ſive ſole tepens Ἀλέα dicitur: nam ἅλιος Dorice Sol appellatur, qui communi lingua ἥλιος. Transfertur autem Ἀλέα & ad omnia loca calorem habentia. Heſychius: Ἀλέα, θέρμη, θάλπος. Hinc ἀλεάζω, θερμαίνομαι.

[16] Καὶ ὁπότε δηλοῖ τὴν φυγὴν, βαρύνεται.] Etymologici Magni auctor: Ἀλέαξ, ἐκκλίνει, ἀναχωρεῖ. κυρίως δὲ τὸ ἀπὸ πυρὸς ἐκφυγεῖν. ἀλέα γὰρ ἡ θέρμη τοῦ πυρός. Sed quomodo nugentur Grammaticorum filii in ejuſmodi rebus, facile eſt animadvertere, cum contrarium ſtatuat in voce Ἀλεεινὸν, τὸ ἐκφεύγειν καὶ ἐκκλίνειν, ὥσπερ εἰς τὴν θερμασίαν ἐκ τοῦ ψύχους ἀποφεύγειν. Nobis ſatis ſit hinc probari poſſe τὸ ἀλέα, etiam effugium ſive vitationem denotare.

[17] Ἐπὶ τῆς Ἀθηνᾶς, ὀξύνεται.] De hac Minerva legendus Pauſanias in Arcadicis loco ſupra citato. Aleæ Minervæ ejuſque fani meminit etiam Herodotus lib. I. cujus verba, quia de mendo ſunt ſuſpecta in medium producere & emendare non pigebit: Αἱ δὲ πέδαι αὗται ἐν τῇσι ἐδέδεντο, ἔτι καὶ ἐς ἐμὲ ἦσαν σῶαι ἐν Τεγέῃ, περὶ τὸν νηὸν τῆς Ἀλέης Ἀθηναίης, κρεμάμεναι. Quid audio? An Lacedæmonii compedes quibus vincti erant, circa templum Minervæ Aleæ, quod Tegeæ fuit, ſuſpenderunt? Templum & ſimulachrum hujus Deæ non fuit Tegeæ, ſed Aleæ in Arcadiæ oppido, de quo hoc commate loquitur Stephanus: quare hæc verba ἐν Τεγέῃ, non ab Herodoti, ſed ab imperita librarii manu profecta, è textu expungerem, utpote qui Aleam Arcadiæ civitatem ignorans, Minervæ Aleæ templo in Tegea locum aſſignavit, quia hic de Tegeatibus ſermo non obſcurus inſtituitur. Verum ſi hoc non placeat, pro ἐν Τεγέῃ ſine ulla dubitatione ἐν Ἀλέῃ reſcribendum eſſe nemo ibit inficias.

[18] Πόλεις ὀκτωκαίδεκα.] De numero urbium quibus Alexandria nomen eſt etiam loquitur Euſtathius in Dionyſ. de ſitu orbis. Ἀριθμοῦνται δὲ ἐν ταῖς ἱστορίαις Ἀλεξάνδρειαι ὑπὲρ τὰς ιη. τούτων μία καὶ αὕτη, πόλις Λιβύσσα, ἤτοι Αἰγυπτία. Certum eſt, plures quam octodecim hoc nomine reperiri. Falſi Siculi duodecim ab Alexandro urbes ex ſuo nomine conditas recenſent: Alexandriam ad Pentapolin Mempheos emporium, quæ prius Tettus dicebatur: II. Alexandriam in Ægypto: III. ad Harpam: IV. Cabioſam: V Scythiam in Ægeis: VI. ad Porum: VII. ad Cypridis flumen. VIII. in Troade: IX. in Babylone: X. ad Metargues: XI. in Perſide: XII. Caſon. Ex hiſce Stephanus præter ſecundam, quæ eſt Ægypti, quintam ad Cypridis flumen octavam, quæ eſt Troadis, nullam agnoſcit & enumerat. Sed Stephanus multas Alexandrias quaſi diverſas memorat, quæ prorſus eædem ſunt, cujus rei in ſubſequentibus commentariis nonnulla documenta daturi ſumus.

[19] Ἀπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλίππου.] Sic etiam teſtatur Arrianus lib. III. de exped. Alexandri Magni Ἐλθὼν δὲ ἐς Κάνωβον, καὶ κατὰ τὴν λίμνην τὴν Μαρίαν περιπλεύσας, ἀποβαίνει ὅπου νῦν Ἀλεξάνδρεια πόλις ᾤκισται, Ἀλεξάνδρου ἐπώνυμος, καὶ ἔδοξεν αὐτῷ ὁ χῶρος κάλλιστος κτίσαι ἐν αὐτῷ πόλιν, καὶ γενέσθαι ἂν εὐδαίμονα τὴν πόλιν. *Cumque Canopum veniſſet, Mareotida paludem circumvectus, eo loci appulit, ubi nunc Alexandria ab Alexandri nomine ita dicta, condita eſt. Ejus loci ſitus ei maxime opportunus condendæ urbi eſt viſus, & opulentam urbem fore jam tum animo præſagiebat.* Vide Curtium lib. IV. cap XXI Diodorum Sicul. lib. XVII. Vellejum Paterc. lib. I. cap. XIV: Plinium lib V. cap. X. Livium lib. VIII: Strabonem lib. XVII: Hirtium de bello Alexandrino: Euſebium: Cedrenum: Eutropium: Dionis Chryſoſtomi orationem ad Alexandrinos: Ariſtidem oratione εἰς Ῥώμην, & alios quam plurimos Qui ſcire avet, qualis hodiernus ſit Alexandriæ ſtatus, Bellonium, & aliorum peregrinationes conſulat.

[20] Ἰάσων δὲ, ὁ τὸν βίον τῆς Ἑλλάδος γράψας ἐν τέσσαρσι βιβλίοις.] Suidas etiam teſtatur ipſum ſcripſiſſe libros IV de Græcia: qui præter Græciæ antiquitates, etiam res geſtas Alexandri Mag complectebantur. Vide Voſſium de Hiſt. Græc. lib. II cap. XII.

[21] Ἐχρησμοδοτήθη οὕτω.] Alexandro in quiete ſpectrum oblatum oraculum hoc edidiſſe, auctor eſt Plutarchus in ipſius vita, ubi eadem carmina, quæ a Stephano producuntur, legi poſſunt.

[22] Νῆσος ἔπειτά τις &c.] Hæc quidem ipſum ſpectrum pronunciat, ſive vir ille veneranda canitie, uti refert Plutarchus in vita Alex. Mag. ſed ex Homero ſunt deſumpta. Vide Odyſſ. Δ.

[23] Διαγράφειν τὸ σχῆμα.] Qui ſpatium condendæ urbi deſignat, murorum ambitum circumſcribit, vias omnes ad lineam dirigit, ſitum ædificiorum publicorum delineat is proprie *urbem metari* dicitur. Plutarchus in vita Alexandri: Εὐθὺς οὖν ὁ μὲν ἐκέλευσε ... καὶ στρατοπέδῳ ἀρχιτέκτονας, ἐκέλευσε διαγράψαι τὸ σχῆμα τῆς πόλεως τῷ τόπῳ συναρμόττον. Plinius de eadem hac Alexandria lib V. cap. X: *Metatus eſt eam Dinocrates Architectus pluribus modis memorabili ingenio.* Et lib. VII. cap XXXVII: *Dinocrates metatus eſt Alexandro condente in Ægypto Alexandriam.* Neque aliter de metatione hujus urbis locutus eſt Euſtathius ad Dionyſium pag. 37. λέγεται δὲ καὶ ὅτε τὴν ἀρχὴν ἡ πόλις ἐπιλέγετο κτίζεσθαι, καὶ διαχαράττειν, γῆν μὲν μὴ εἶναι λευκὴν λέγεται, ὡς χρεία ἦν τῇ διαχαράξει πρὸς τὸ συναγάγεις, ἀλφίτοις δὲ διαχαράξαι αὐτήν. Hoc eſt: *Narratur etiam, quando primum civitas ut ædificaretur inſtituta, ac metanda jam eſſet, cretam, qua in meta-*

ἀρχιτέκτονας. [24] οὐκ ἔχοντες δὲ λευκὴν γῆν, ἀλφίτοις διέγραφον. ὄρνιθες δὲ καταπτάντες, τὰ ἄλφιτα αἴφνης διήρπασαν. ταραχθεὶς οὖν Ἀλέξανδρος, οἱ μάντεις θαρρεῖν ἔλεγον· πάντων γὰρ τὴν πόλιν τροφὸν γενήσεσθαι. [25] ταῦτα καὶ Ἀρριανός. [26] ἐκλήθη δὲ Ῥακῶτις, [27] καὶ Φάρος, [28] καὶ Λεοντόπολις, διὰ τὸ τῆς Ὀλυμπιάδος γαστέρα ἐσφραγίσθαι λέοντος εἰκόνι. [29] ἐλέγετο δὲ καὶ κατ' ἐξοχὴν πόλις, καὶ πολῖται ἐξ αὐτῆς· ὡς ἄστυ αἱ Ἀθῆναι, καὶ ἀστοὶ καὶ ἀστικοὶ οἱ Ἀθηναῖοι, [30] ὡς καὶ ἐπὶ Ῥώμης λέγεται ἔρψ. ἐκλήθη δὲ ἐπὶ τῶν Ῥωμαικῶν [31] Σεβαστή, καὶ Ἰουλία, καὶ Κλαυδία, καὶ Δομετιανή, [32] καὶ Ἀλεξωντηρεία. [33] τῶν δὲ συνοικισμῶν, τριακοντατεσσάρων ἐπὶ σταδίων τὸ μῆκος, ὀκτὼ δὲ τὸ πλάτος. ἡ δὲ ὅλη περίμετρος

A delineare, qui cum cretam non haberent, polentam denotarunt: ſed aves advolantes repente farinam ſurripuerunt. Quo augurio Alexandro obtorpeſcenti augures animum dedere, affirmantes hanc urbem multorum alumnam eſſe futuram: Quod etiam Arrianus tradidit. Urbs hæc etiam B Rhacotis dicta eſt, & Pharus, & Leontopolis, quia Olympiadis venter leonis imagine obſignatus fuit. Verum per excellentiam πόλις, & ex illa oriundi πολῖται dicebantur; quemadmodum Athenæ Aſtu, & Athenienſes Ἀστοὶ & Ἀστικοὶ (id eſt cives & urbani) & Roma URBS appellabatur. C In rebus Romanis etiam Sebaſte, & Julia, & Claudia, & Domitiane & Alexunteria nuncupata fuit. Locus cohabitationi deſtinatus longitudinem triginta quatuor, & latitudinem octo ſtadiorum occupabat; totius autem urbis ambitus centum

metatione ex more uterentur, defuiſſe. itaque farina urbem metatam eſſe.

[24] Οὐκ ἔχοντες δὲ λευκὴν γῆν, ἀλφίτοις διέγραφον. ὄρνιθες δὲ καταπτάντες] Apud diverſos ſcriptores hæc hiſtoria refertur. Valerius Max. lib. I. cap. IV. *Cum rex Alexander urbem in Ægypto conſtituere vellet, Architectus Dinocrates cum cretam non haberet, polentaque futuræ urbis lineamenta duxiſſet, ingens avium multitudo proximo lacu emerſa, polentam depaſta eſt: quod ſacerdotes Ægyptiorum interpretati ſunt, advenarum frequentiam alimentis ſuffecturam urbem.* De hoc prodigio etiam ſcripſit Curt. lib. IV. cap. XXI. *Fama eſt, cum rex urbis futuræ muros polenta, ut Macedonum mos eſt, deſtinaſſet, avium greges advolaſſe, & polentam eſſe paſtas. Cumque id omen pro triſti à pleriſque eſſet acceptum, reſpondiſſe vates, magnam illam urbem advenarum frequentiam culturam, multiſque eam terris alimenta præbituram.* De hoc oſtento lege quoque Plutarchum in vita Alexand. Mag. & Strabonem in lib. XVII.

[25] Ταῦτα καὶ Ἀρριανός] Exiſtimo Stephanum ipſum intelligere, qui de expeditione Alexandri Magni hiſtoriam poſteris reliquit, quæque hodie omnium manibus teritur. Sed magis cum Plutarcho, Curtio, & Valerio Max. convenit, quam cum Arriano quem producit: nam nihil de avium advolantium grege e proximo lacu, quæ polentam depaſcebantur, commemorat. Hiſtoria apud Arrianum lib. III. ita ſe habet: λέγεται δέ τις καὶ τοιόσδε λόγος, οὐκ ἄπιστος ἔμοιγε. ἐθέλειν μὲν Ἀλέξανδρον καταλείπειν αὐτὸν τὰ σημεῖα τοῦ τειχισμοῦ τοῖς τέκτοσιν, οὐκ εἶναι δὲ ὅτῳ τὴν γῆν ἐπιχαράξουσι. τῶν δὲ τεκτόνων τινὰ ἐπιφρασθέντα, ὅσα ἐν τεύχεσιν ἄλφιτα οἱ στρατιῶται ἐκόμιζον ξυναγαγόντα, ἐπιβάλλειν τῇ γῇ, ἵνα ἦγεν ὁ βασιλεὺς ὑφηγούμενον. καὶ τὸν κύκλον οὕτω περιχαραχθῆναι τοῦ τειχισμοῦ, ὃν τῇ πόλει ἐποίει. τοῦτο δὲ ἐπιλεξαμένους τοὺς μάντεις, καὶ μάλιστα δὴ Ἀρίστανδρον τὸν Τελμισσέα (ὃς δὴ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα ἀληθεῦσαι ἔλεγεν) Ἀλεξάνδρῳ φάναι, εὐδαίμονα ἔσεσθαι τὴν πόλιν, τά τε ἄλλα, καὶ τῶν ἐκ γῆς καρπῶν εἵνεκα.

[26] Ἐκλήθη δὲ Ῥακῶτις.] Ipſe Stephanus: Ῥακῶτις, οὕτως ἡ Ἀλεξάνδρεια πρότερον ἐκαλεῖτο. Ibi quidem Ῥακῶτις legitur, ſed male. Strabo lib. XVII. partem Alexandriæ, navalibus imminentem *Rhacotin* appellavit. Καθίδρυται δ' αὐτοῖς ἰδίως τὴν προσαγορευομένην Ῥακῶτιν, ἡ νῦν μὲν τῆς Ἀλεξανδρέων πόλεώς ἐστι μέρος. Plinius etiam hujus loci meminit, cujus verba lib. V. cap. X. ita ſunt legenda, uti jam ab aliis eſt obſervatum. *Juxta Mareotim lacum, quæ locus ante Rhacotis nominabatur.*

[27] Καὶ Φάρος.] Stephanus in iſthoc vocabulo: Φάρος δὲ καὶ ἡ Ἀλεξάνδρεια ἐκαλεῖτο. Præter Stephanum neminem antiquorum habemus ea in re conſentientem; neque puto id ſemper verum fuiſſe. Si Alexandria unquam Pharus fuerit dicta, id Ptolemæorum tempore factum eſt, cum Pharus continua mole, idque impenſis Cleopatræ, Alexandriæ jungebatur. Nam Pharus prius octo ſtadiorum intervallo ab Alexandria aberat, & poſtea ponte cum oppido conjungebatur, uti teſtatur Cæſar lib. III. de bello Civil. *A ſuperioribus Ægypti regibus, in longitudinem paſſuum DCCCC. in mare jactis molibus, anguſto itinere, & ponte cum oppido conjungitur.*

[28] Καὶ Λεοντόπολις, διὰ τὸ τὴν τῆς Ὀλυμπιάδος γαστέρα &c.] Paulo aliter hæc refert Euſtathius ad Dionyſium pag. 33. Ταύτην καὶ ἄλλοις μὲν ὀνόμασι διαφόροις κληθῆναί ποτέ φασι. ὀνομασθῆναι δὲ καὶ Λεοντόπολιν, διὰ τὸ τῆς Ὀλυμπιάδος καὶ τὸν Ἀλέξανδρον, ἣν ἡ γαστὴρ ἐσφραγίσθαι λέοντος εἰκόνι λέγεται. Vide Plut. in Alex. vita.

[29] Ἐλέγετο δὲ κατ' ἐξοχὴν πόλις.] Idem etiam de Alexandria teſtatus Euſtathius loco jam aliquoties allegato. Λέγεται δὲ καὶ πόλις ποτὲ κληθῆναι κατ' ἐξοχήν, ὡς νῦν ἡ Κωνσταντίνου πόλις. καὶ ὡς αἱ Ἀθῆναί ποτε, ἄστυ. Eleganter Stephanus de Athenis dixit. Ἀστὰς δὲ τὰς γυναῖκας ἔλεγον, ἵνα διὰ τὸ μὴ δυνατὸν λέγειν Ἀθηναίας, ἀλλ' ὥσπερ καὶ τοὺς ἄνδρας ἀστοὺς ἐκάλουν. ἀστοὶ γὰρ Ἀθηναῖοι τὸ ἄστυ καὶ τὰς πόλεις ἱερεῖς ἐκαλοῦντο. ἔξω δὲ τὴν ἀκρόπολιν αὐτῶν πόλιν ἐκάλουν ὡς ἔμαθεν ἱστορία.

[30] Ὡς καὶ ἐπὶ Ῥώμης λέγεται ἔρψ] Hoc & Græcis & Latinis familiare fuit, Romam κατ' ἐξοχὴν urbem nominare. Triſtium libros ſic incipit Ovidius

Parve, nec invideo, ſine me liber ibis in Urbem,
Hei mihi, quo domino non licet ire tuo.

[31] Σεβαστή, καὶ Ἰουλία, καὶ Κλαυδία, καὶ Δομετιανή.] Nomina illa varia ipſius Alexandriæ puto propter beneficia quædam ab illis principibus in civitatem collata: quæ etſi viventibus ipſis per adulationem Ægyptiorum floruerint, poſt mortem illorum omiſſa, vicit memoria prioris conditoris. Claudius, referente Suetonio in ipſius vita, aliquid muſeo Alexandrino addidit, ob quod beneficium urbs fortaſſis, ipſo vivente, de ſuo nomine nomen gerebat: ſic Ælia aliquandiu pro Hieroſolymis valuit, quia urbem Ælius Adri. reſtauraverat: ſed poſt Imperatoris mortem, priſtinum nomen introductum eſt.

[32] Καὶ Ἀλεξωντηρεία] In MSS: Ἀλεξωντηρεία & Ἀλεξωντηρεία. Sed fortaſſis ſcribendum eſt Ἀλεξαντηρεία: nam teſtatur Quintil. lib. I. Inſt. Orat. 4. in vetuſtis operibus urbis Romanæ, & celebribus templis *Alexanter* & *Caſſantra* legi.

[33] Τῶν δὲ συνοικισμῶν τριακοντατεσσάρων ἐπὶ σταδίων τὸ μῆκος, ὀκτὼ δὲ τὸ πλάτος. ἡ δὲ ὅλη περίμετρος, σταδίων ἑκατὸν δέκα.] Numeri ſunt corrupti, quod ſæpiſſime in antiquorum ſcriptis evenit: nam ſi totius urbis ambitus CX. ſtadia contineat, neceſſariò urbis longitudo & latitudo major eſt habenda: quare ut totius urbis ambitus cum longitudine & latitudine accurate conveniat, hic locus legendus eſt hunc in modum: τῶν δὲ συνοικισμῶν τριάκοντα ἐπὶ σταδίων τὸ μῆκος, δέκα δὲ τὸ πλάτος. ἡ δὲ ὅλη περίμετρος σταδίων ὀγδοήκοντα. Ita hunc locum debere reſtitui ſuadet Curtius lib. IV. cap. XXI, ubi eundem ſtadiorum ambitum Alexandriæ attribuit. *Complexus quicquid ſoli eſt inter paludem & mare, octoginta ſtadiorum muris ambitum deſtinat: & qui exædificandæ urbi præeſſent relictis, Memphim petit.* Hunc verum hujus urbis fuiſſe ambitum etiam colligimus ex præſtantiſſima Agrippæ oratione ad populum Judaicum habita, quam Joſephus lib. II. de bello Jud. reliquit, inter alia ibi de Alexandria hæc leguntur: αὐτῆς δὲ τὸ μέγεθος, μῆκος μὲν τριάκοντα σταδίων, εὖρος δὲ οὐκ ἐλατ-

μέτρος σταδίων ἑκατὸν δέκα. [34] δευτέρα ἐστὶ πόλις Τρῳάδος, [35] ἐν ᾗ ἐγένετο Ἡγήμων ἐποποιός, ὃς ἔγραψε τὸν Λευκτρικὸν πόλεμον τῶν Θηβαίων καὶ Λακεδαιμονίων, περὶ ἧς [36] Δημοσθένης ἐν τετάρτῳ Βιθυνιακῶν. [37] τρίτη Θρᾴκης, πρὸς τῇ Λακεδαιμονίᾳ. ἣν ἔκτισε B πρὸ τῆς μεγάλης Ἀλεξανδρείας, ἑπτακαίδεκα ὢν ἐτῶν. [38] τετάρτη, πόλις Νεαρτῶν, ἔθνους Ἰχθυοφάγων, κατὰ τὸν περίπλουν τῆς Ἰνδικῆς. [39] πέμπτη, ἐν τῇ Ὀπιανῇ, κατὰ τὴν Ἰνδικήν. [40] ἕκτη, πάλιν Ἰνδικῆς. [41] ἑβδόμη, ἐν C Ἀρείοις, ἔθνους Παρθυαίων κατὰ τὴν Ἰνδικήν. [42] ὀγδόη,

A tum & decem ſtadiis menſurabatur. Secunda urbs eſt Troadis, in qua natus eſt Hegemon poeta epicus, qui ſcripſit bellum Leuctricum inter Thebanos & Lacedæmonios geſtum, de qua urbe Demoſthenes libro IV. rerum Bithyniacarum mentionem facit. Tertia Thraciæ prope Macedoniam, quam Alexander condidit ante magnam Alexandriam, cum adhuc ſeptendecim annorum eſſet. Quarta, urbs Neartorum apud Ichtyophagos, juxta Indiæ periplum. Quinta, in Opiane, prope Indiam. Sexta, rurſum Indiæ. Septima, apud Arios, gentem Parthicam, quæ prope Indiam eſt. Octava,

σταδίων ἑκατὸν δέκα. Strabo quidem de toto ambitu ſilet, ſed urbis longitudinem etiam XXX ſtadiorum, & latitudinem ſeptem vel octo ſtadiorum facit. Stephani calculum ſuperat Plinii computatio, tradentis lib V cap. X Alexandriæ ambitum XV. M. paſſuum fuiſſe, qui CXX. ſtadia conficiunt: adeoque Pintiani reprehenſione minime digni ſunt, qui Plinium ex Curtio caſtigare nituntur, apud quem pro XV. M. paſſ. tantum X. M. paſſ. ſubſtituunt.

[34] *Δευτέρα ἐστὶ πόλις Τρῳάδος.*] Hanc urbem Anonymus (vel ipſe Scaliger, uti exiſtimat Holſtenius) in Olympiadum ἀναγραφῇ appellat *τὴν Τρῳαδικὴν Ἀλεξάνδρειαν*. Chronicon Alexandrinum manifeſte Alexandrum Mag. hujus conditorem ſtatuit: ſed ſcrupulum movet Strabo lib. XIII, qui prima civitatis fundamenta Antigono videtur tribuere, à quo antea Antigonea vocata fuit, deinde Alexandria à Lyſimacho in honorem Alexandri: huic etiam adſtipulatur Plinius lib. V. cap XXX: *Troadis primus locus Amaxitus, dein Cebrenia, ipſaque Troas, Antigonea, nunc Alexandria colonia Rom.* Illud etiam quodammodo confirmari poſſet ex nummo Titi Veſpaſiani apud Goltzium in theſauro, ubi oppidi nomina hoc ordine diſpoſita ſunt: COL. TROJAS ANTIGONIA ALEXANDRIA LEGIO XXI. Hic etiam *Antigonia Alexandriam* præcedit, quaſi *Antigonia* magis antiquum eſſet nomen quam *Alexandria*. Sed ego cum aliis viris doctis crediderim ab Alexandro exſtructam, poſtea vero ab Antigono incrementum & nomen accepiſſe; eoque deleto rurſum prævaluiſſe priſtinum nomen, quod utique Lyſimachus potius reduxerit, quam ut hoſtem ſuum Antigonum iſthoc honore frui ſineret. In Actis Apoſtolorum cap. XVI. verſu VIII. *Troadis* meminit Lucas, quæ pro Alexandria hac eſt accipienda, nam à ſcriptoribus ſubinde *Troas*, & ſubinde *Alexandria Troas* dicitur: Triſtanus in nummis Caracallæ & Criſpinæ Auguſtæ hanc inſcriptionem in averſa parte invenit. COL. AUG. TROAS. Et Spanhemius in hujus Alexandriæ nummis: COL AUG. TRO. ALEXA. Id eſt. *Colonia Auguſta Troas Alexandria.* Plerumque hoc nomine inſigniebatur ad differentiam aliarum Alexandriarum: Livius lib. XXX. cap. XLII: *Tres cum civitates tenebant, Smyrna, & Alexandria Troas, & Lampſacus, quas neque vi expugnare ad eum diem poterat, neque conditionibus in amicitiam pellicere.*

[35] *Ἐν ᾗ ἐγένετο Ἡγήμων ἐποποιός.*] Præter hunc bellum etiam Dardanica literis mandavit. Ex iis commemorat Ælianus hiſtoriam de dracone paſtorem Theſſalum amante. Vide eum lib. VII. Hiſt. Animal. cap. XI. Alius eſt ab Hegemone Thaſio, qui Gigantomachiam, & priſcam comœdiam & parodias, & alia reliquit, ut obſervat Voſſius de Hiſt. Græc. lib. III.

[36] *Δημοσθένης ἐν τετάρτῳ Βιθυνιακῶν.*] Multis in locis hic hiſtoricus Stephano adeſt. Patria ejus cognoſcitur ex vocabulo Π*ερίνθος*, ubi Stephanus inquit: *Πολίτης δὲ μᾶλλον τοῦ Βιθυνοῦ Δημοσθένους, ἐν τῷ δ' βιβλίῳ.* Aliis locis ejuſdem Demoſthenis lib. nonus & decimus citatur. Vide noſtrum indicem auctorum à Stephano allegatorum.

[37] *Τρίτη Θρᾴκης, πρὸς τῇ Λακεδαιμονίᾳ.*] Conſtanter ita legunt codices ſcripti & editi, ſed reſcribendum eſt. *τρίτη Θρᾴκης, πρὸς τῇ Μακεδονίᾳ.* Et vereor ne tertia hæc Alexandria eadem ſit cum decima ſexta, de qua ſic infra ſcribit Stephanus: *ἑκκαιδεκάτη, πρὸς τῷ Μέλανι κόλπῳ.* Nam ſinus ille Melas in Thracia fuit, uti nos docet Plinius lib IV. cap. XI. *Circa quem locum fluvius Melas, a quo ſinus appellatur. Oppida, Cypſella Biſanthe. Macrontichos dictum, qua à Propontide ad Melanem ſinum inter duo maria.* Vide etiam Ptolemæum lib. III. cap. XII.

[38] *Τετάρτη, πόλις Νεαρτῶν.*] Neartos Geographi non norunt, multo minus Alexandriam in illhac regione. Fortaſſe reſcribendum erit: *τετάρτη, πόλις Ὠρειτῶν.* Plinius lib VI. cap. XXIV. *Mox Ichthyophagos Oritas, propria, non Indorum lingua utentes, per CC mill. paſſ. Inde poſuere Arbiorum gentem per CC mill. Ichthyophagos omnes Alexander vetuit piſcibus vivere.* Eundem fuiſſe populum exiſtimo, qui à Diodoro lib XVII *Νεωρῖται* dicuntur, & Dionyſio verſu 1096 *Ὠρεῖται.* Ego antiquum illorum nomen *Ὠρεῖται* fuiſſe arbitror, ſed quod hunc in modum ſcribebatur HΩPITAI, cujus primum elementum H ſignum fuit *πνεύματος*, non vero litera, cujus rei Scaliger alibi plura adfert exempla. Librarii uſum ejuſmodi aſpirationis non capientes, eam in proximæ figuræ literam N commutarunt, adeo ut pro HΩPITAI reponerent NΩPITAI, ex quo tandem *Νεωρῖται* & *Νεάρται* factum eſt.

[39] *Πέμπτη, ἐν τῇ Ὀπιανῇ, κατὰ τὴν Ἰνδικήν.*] Nullam profecto prope Indiam *Ὀπιανὴν* collocant Geographi, quare hic omnino reſcribendum putat Salmaſius. *ἐν τῇ Ἀρειανῇ, κατὰ τὴν Ἰνδικήν.* Arianem uſque ad Indiam pertinere conſtat ex Strabone, & diverſam eſſe ab Aria. Diverſa igitur hæc Alexandria *Ἀρειανῆς* ab altera Alexandria, quæ cognominatur *ἐν Ἀρείοις*. Et putat Salmaſius hanc *Ἀρειανῆς* Alexandriam ipſam eſſe, quam ſub Caucaſo condidit Alexander, quum Bactra trans montem illum tranſiturus eſſet. Nullam etiam reperit apud noſtrum in mentione omnium urbium, quæ hoc nomen tulere, cui melius illa conveniant. *Ἀρειανὴ* uſque ad Indum amnem teſte Strabone pertinebat. Sub Paropamiſo & Caucaſo tota erat. Hinc Dionyſius canit omnes populos, qui Paropamiſum accolerent in univerſum appellatos *Ἀριηνούς*.

. . . . ὑπὸ . . . Παροπάμισον

Ἐσπέριοι ἄμυδις μάλα πάντες, ἐπώνυμοι Ἀριηνοί.

Idem alio loco *Ἐρυθραίους Ἀριηνοὺς* vocat, quaſi uſque ad Erythræum ſinum ſive Perſicum pertinerent. Latiſſime itaque patebat Ariena regio & in ſe ... complectebat. Strabo lib XI. *μετὰ δὲ τὴν Ἰνδικήν ἐστιν Ἀριανή.* *Ergo India proxima Ariane.* Aria ſtrictior ſumitur, quam Strabo cum Magiani ſententia lib. XI.

[40] *Ἕκτη, πάλιν Ἰνδικῆς.*] Non unam tantum hoc nomine civitatem Alexander in India condidit: & cum Epitomator de ejus ſitu nihil reliquit, quod accuratum decet Geographum, nihil certi proferre queo. Fulgoſus lib VIII. cap 15. *Urbes ab Alexandro nominatæ in India, apud Aſſyrios, Ægyptum atque Aſiam, item à Seleuco Seleucia, Antiochia ab Antiocho, Cæſarea quoque per terrarum orbem a Cæſaribus condita.*

[41] *Ἑβδόμη, ἐν Ἀρείοις, ἔθνους Παρθυαίων, κατὰ τὴν Ἰνδικήν.*] Hoc in loco, notante magno Salmaſio, Stephanus Arios cum Arienis eodem ſtatuit, nam *Ἀριανοί κατὰ τὴν Ἰνδικήν* ſunt. Arii vero proprie ſumpti vicini non ſunt Indiæ, utpote qui habeant ab oriente Paropamiſadas. Inter provincias & ſatrapias orientis & imperii Parthici nullam nominant

[42] ὀγδόη, τῆς Κιλικίας. [43] ἐννάτη, ἐν Κύπρῳ. A [44] δεκάτη, πρὸς τῷ Λάτμῳ τῆς Καρίας, ἐν ᾗ Ἀδώνιον ἦν, ἔχον Πραξιτέλους Ἀφροδίτην. [45] ἑνδεκάτη, κατὰ Βάκτρα. [46] δυοδεκάτη, ἐν Ἀραχώτοις. [47] τρισκαιδεκάτη, ἐν Μακαρήνῃ, ἣν παραρρεῖ ποταμὸς Μαξάτης. B [48] τεσσαρεσκαιδεκάτη, παρὰ Σωριανοῖς Ἰνδικῷ ἔθνει. [49] πεντεκαιδεκάτη, παρὰ τοῖς Ἀραχώτοις, ὁμοροῦσα τῇ Ἰνδικῇ. [50] ἑκκαιδεκάτη, κατὰ τὸν Μέλανα κόλπον. [51] ἑπτακαιδεκάτη, ἐν τῇ Σογδιανῇ, παρὰ Παροπαμισάδαις. C [52] ὀκτωκαιδεκάτη, ἐπὶ τοῦ Ταναΐδος αὐτοῦ

Octava, Ciliciæ. Nona, in Cypro. Decima, juxta Latmum Cariæ, in qua Adonidis templum eſt, quod Praxitelis Venerem habet. Undecima, juxta Bactra. Duodecima, in Arachotis. Tertia decima in Macarene, quam fluvius Maxates præterfluit. Quarta decima, apud Sorianos gentem Indicam. Quinta decima, apud Arachotos, Indiæ contermina. Sexta decima, juxta ſinum Melanem. Septima decima, in Sogdiane, juxta Paropamiſadas. Octava decima, ad Tanaidem ali

nant Arianen, ſed Ἀρίαν ſolam recenſent auctores antiqui, Iſidorus Characenus, Arrianus, Ptolemæus aliique. Unde ſatis oſtenditur Ἀρίαν & Ἀριανὴν eandem fuiſſe, ſed modo ſtrictius modo latius ſumi ſolitam. Hujus oppidi meminit Iſidorus Characenus, cujus verba ex mente Salmaſii ita ſunt conſtituenda: ἐντεῦθεν Ἀρία, σχοῖνοι λ΄. ἔνθα Κανδὰκ πόλις, καὶ Ἀρτακαύαν πόλις, καὶ Ἀλεξάνδρεια ἡ ἐν Ἀρίοις. Strabo lib. xv: Μέχρι μὲν Ἀλεξανδρείας τῆς ἐν Ἀρίοις ἀπὸ Κασπίων πυλῶν διὰ τῆς Παρθυαίας, μία καὶ ἡ αὐτὴ ὁδός. Ammian. Marcell lib. xxiii: *Abundat autem hæc eadem Aria oppidis: inter quæ ſunt celebria, Bitaxa, Sarmagina, & Sotira, & Niſibis & Alexandria.* Plinius lib. vi. cap. xxiii: *Oppidum Artacoana, Arius amnis qui præfluit Alexandriam ab Alexandro conditam.*

[42] Ὀγδόη, τῆς Κιλικίας] Satis notum eſt hoc Ciliciæ oppidum, ſitum ad ſinum Iſſicum, inter Iſſum & Seleuciam Pieriæ. Hoc tractu deſcribitur a Ptolemæo lib. v. cap. xv. Μετὰ τὴν Ἰσσὸν ἐπὶ τῆς Κιλικίας πύλας, Ἀλεξάνδρεια ἡ κατὰ Ἰσσόν. Μυρίανδρος, Ῥῶσος, ὁ σκόπελος ὁ Ῥωσσικὸς, Σελεύκεια Πιερία, Ὀρόντου ποτ. ἐκβολαί. Willebrandus ab Oldenburg Canonicus Hildeshæmenſis, qui anno cIↃ cc xi terram ſanctam luſtravit, refert in itinerario ſuo urbem tunc temporis ab indigenis *Alexandrettam* appellari; ejus verba quia urbis ſitum non obſcure indicant, huc tranſcribam *In prima planitie hujus terræ, & in exitu montium* (intelligit ſine dubio montem Amanum qui ſe ab Iſſico ſinu, ſive ab Alexandria uſque ad Euphratem extendit.) *quos uno die magna tranſivimus cum difficultate,* * *& venimus Alexandrettam, quæ erat civitas murata, in littore maris ſita, modo deſtructa. Iſtam, ut dicunt indigenæ, Magnus Alexander, ad cuſtodiam ſui equi Bucephali, qui tunc infirmabatur, laboribus unius diei compoſuit, & a ſuo nomine denominavit: juxta etiam illam prata ſunt equis commodiſſima.*

[43] Ἐννάτη, ἐν Κύπρῳ] Hæc Alexandria non admodum eſt celebris, & dubito vehementer an aliis Geographis ſit commemorata. Faſti Siculi mentionem faciunt de quadam Alexandria ad Cypridis flumen extructa, quæ an pro hac eadem ſit habenda, judicabit lector.

[44] Δεκάτη, πρὸς τῷ Λάτμῳ τῆς Καρίας.] Et de hac Cariæ Alexandria altum apud Geographos & hiſtoricos ſilentium. Latmus mons Cariæ non ignobilis eſt, quem Mela lib. i. cap xviii. Joniæ tribuit.

[45] Ἑνδεκάτη, κατὰ Βάκτρα.] Bactrianorum urbs metropolis Bactra, alio nomine Zariaſpa dicebatur, condita erat ad amnem ejuſdem nominis. Curtius lib vii. cap. vii: *Ipſa Bactra regionis ejus caput, ſita ſunt ſub monte Paropamiſo. Bactrus amnis præterit mœnia: is urbi & regioni dedit nomen.* Sed cum urbs & amnis apud alios idem nomen gerant, ex Stephani verbis non facile colligitur, an urbs, an vero amnis intelligi debeat: & quia Geographus lib. xi refert, Alexandrum in Bactriana & Sogdiana octo urbes ædificaſſe, difficulter huic urbi ſuum ſitum aſſignabimus.

[46] Δυοδεκάτη, ἐν Ἀραχώτοις] Duodecima hæc non eſt eadem neque confundenda cum decima quinta, de qua Stephanus ita loquitur: Πεντεκαιδεκάτη, παρὰ τοῖς Ἀραχώτοις, ὁμοροῦσα τῇ Ἰνδικῇ. Puto Iſidorum Characenum in Σταθμοῖς Parthicis hujus duodecimæ meminiſſe, ſed ab ipſo Alexandropolis appellatur, quod diſcrimen auctores parvi faciunt: εἶτα Ἀλεξανδρόπολις, μητρόπολις Ἀραχωσίας, ἔστι δὲ Ἑλληνίς, καὶ παραρρεῖ αὐτὴν ποταμὸς Ἀραχωτός.

[47] Τρισκαιδεκάτη, ἐν Μακαρήνῃ, ἣν παραρρεῖ ποταμὸς Μαξάτης] Turpiſſimis mendis hic locus eſt conſpurcatus, quod vidit vir ſummus Salmaſius, qui eum hoc modo in integrum reſtituit: Τρισκαιδεκάτη ἐν Σακαραύκῃ, ἣν παραρρεῖ ποταμὸς Ἰαξάρτης. Inter tot Alexandrias, nullam in Sacarum regione collocaſſe, non eſt veriſimile, cum alii auctores ibi plures enumerent. Iſidorus in Parthicis Σταθμοῖς duas apud Sacas recenſet ἔνθα Βασίλεια Σακῶν, καὶ πλησίον Ἀλεξάνδρεια πόλις, καὶ πλησίον Ἀλεξανδρόπολις πόλις. Deinde pro Μαξάτης ſubſtituit Ἰαξάρτης, nam nullus hoc nomine fluvius reperitur. Ἰαξάρτης appellabatur Tanais Scythicus, ultimus Scythicorum amnium ad ſeptentrionem, qui ſe in mare Caſpium exonerat. Strabo lib. xi: Καὶ ὁ Ἰαξάρτης ἐκδίδωσι τὸ ὁμοίως ἐκείνοις εἰς τὸ Κάσπιον πέλαγος, πάντων ἀρκτικώτατος· τοῦτον οἱ ὀνομάζουσι Τάναϊν. Hunc amnem ita nominari etiam ſcribit Arrianus lib. iii: Τὸν δὲ Τάναϊν τοῦτον, ὃν δὴ καὶ Ἰαξάρτην ἄλλῳ ὀνόματι πρὸς τῶν ἐπιχωρίων βαρβάρων καλεῖσθαι λέγει Ἀριστόβουλος, αἱ πηγαὶ μὲν ἐκ τοῦ Καυκάσου ὄρους καὶ αὐτῷ εἰσίν. Ita hic locus eſt legendus, uti ante alios admonuit Salmaſius. Stephanus tamen non ignoravit hunc amnem ita fuiſſe dictum, ſed eum confundit cum Tanai Mæotico, uti ex voce Τάναϊς liquido apparebit. Collocat igitur Stephanus quartam decimam Alexandriam ad fluvium Jaxartem finitimis barbaris ſic dictum, qui tamen ab aliis Tanais vocabatur. Hæc igitur eadem eſt Alexandria, quam pro decima octava ad Tanaim ab Alexandro conditam perhibet. Erroris autem hujus fons in geminata fluvii appellatione conſiſtere videtur.

[48] Τεσσαρεσκαιδεκάτη, παρὰ τοῖς Σωριανοῖς, Ἰνδικῷ ἔθνει.] Voſſianus cod. παρὰ τοῖς Σωριανοῖς. Fortaſſis *Sorani* iidem erunt, qui à Ptolemæo *Soræ* appellantur, ſuntque populi Indiæ intra Gangem. Ita enim ille lib vii cap. i: Μεταξὺ δὲ τοῦ Βιττίγου ὄρους, καὶ τοῦ Δισπάζου Σῶραι νομάδες, ἐν οἷς πόλεις, Σαγάλασσα, Ἄρκατου βασίλειον, Σῶρα &c. *Sorani* enim nullibi ſunt niſi in Italia, ſuntque oppidani ita dicti ab oppido *Sora*, ſito ſupra Arpinium & villam Ciceronis apud dextram Liris ripam. Cicero in orat pro Cn. Plancio. *Nemo Arpinas, non Plancio ſtuduit, nemo Soranus, nemo Caſinas.*

[49] Πεντεκαιδεκάτη, παρὰ τοῖς Ἀραχώτοις, ὁμοροῦσα τῇ Ἰνδικῇ] Jam de Alexandria ad amnem Archotum ſita, ſupra commentario 46 egimus. Hæc alia eſt & Indiæ proxima, & in ea Arachotiæ parte, quam veteres Ἰνδικὴν λευκὴν vocabant.

[50] Ἑκκαιδεκάτη, κατὰ τὸν Μέλανα κόλπον.] Hæc eadem eſt Alexandria, quam ſuprà tertio loco poſuerat, ad quæ Stephani verba commentarios noſtros lege

[51] Ἑπτακαιδεκάτη, ἐν τῇ Σογδιανῇ, παρὰ Παροπαμισάδαις.] Ptolemæus duas in Sogdiana Alexandrias numerat, alteram Ὠξειανὴν cognominatam, alteram ἐσχάτην, quas longiſſime à fluminibus removet. Locum Ptolemæi habes lib. vi cap. xii. Si hoc loco non intelligamus Ἀλεξάνδρειαν Ὠξειανὴν, eam confundemus cum decima octava, quæ eadem eſt, quam pro decima tertia habuit Epitomator. Nam quæ ἐσχάτη cognominatur, ἐπ' αὐτῷ τῷ Ταναΐδι conſtructam ab ipſo Alexandro auctores commemorant.

[52] Ὀκτωκαιδεκάτη, ἐπὶ τοῦ Ταναΐδος, αὐτοῦ κλῖσμα] Salmaſius ex libris antiquis hunc locum ita conſtituit:

ὀκτω-

αὐτοῦ κτίσμα, [53] ὡς ἐν τῷ τρίτῳ Πτολεμαῖος A ἀποφαίνεται. [54] ἔστι δὲ τόπος ἐν τῇ Ἴδῃ τῇ Τρωϊκῇ, Ἀλεξάνδρεια λεγόμενος, ἔνθα φασὶ τὸν [55] Πάριν διακρῖναι τὰς θεὰς, ὡς Τιμοσθένης. [56] τὸ ἐθνικὸν, Ἀλεξανδρεύς, ἐκ τῆς Ἀλεξάνδρου γενικῆς. τὸ θηλυκὸν, ὡς ἀπὸ τοῦ B Σινωπεὺς Σινωπὶς, οὕτως ἀπὸ τοῦ Ἀλεξανδρεὺς Ἀλεξανδρίς. Δίδυμος δὲ παρατίθεται χρῆσιν ἐξ Ἐρατοσθένους [57] τὸ Ἀλεξανδρίτης. [58] Φαβωρῖνος δὲ ἐν τῷ περὶ Κυρηναϊκῆς πόλεως, [59] Ἀλεξανδρειώτην φησὶ, παρὰ τὸ Ἀλεξαν- C δρειανὸς· ὡς Μύρλεια Μυρλειανὸς, Ἡράκλεια Ἡρακλειανός. λέγεται δὲ Ἀλεξάνδρειος κτητικόν. [60] Νικάνωρ δὲ ὁ Ἑρμείου, ἐν τῇ περὶ Ἀλεξανδρείας πρώτῃ, ταῦτα πάντα κυροῖ, [61] καὶ τὸ Ἀλεξανδρῖνος, καὶ τὸ Ἀλεξανδρίτης, [62] οὐ D μέν τοι τὸ Ἀλεξανδρειώτης. ἔστι δὲ Ἀλεξάνδρεια βοτάνη καὶ φυτὸν, [63] παρ᾽ ἄλλοις δὲ Ἀλεξάνδρα, [64] ἐξ

ab ipſo Alexandro condita, uti Ptolemæus libro tertio affirmat. Eſt item locus in Ida Troïca Alexandria dictus, in quo Parin inter Deas judicaſſe referunt, auctore Timoſthene. Gentile Alexandreus, quod à genitivo Alexandri deducitur. Quemadmodum à Sinopeus fit Sinopis, ita ab Alexandreus fit fœmininum Alexandris. Verum Didymus ex Eratoſthene uſum vocabuli Alexandrites in medium producit. Sed Phavorinus in libro quem de Cyrenaica urbe conſcripſit, Alexandrioten habet. Et ab Alexandria factum eſt Alexandrianus, uti à Myrleia Myrleianus, Heracleia Heracleianus. Poſſeſſivum etiam Alexandreus dicitur. Aſt Nicanor Hermeæ filius libro primo de Alexandria, omnia hæc ſua authoritate confirmat; & præterea etiam Alexandrinus & Alexandrites, non quidem Alexandreotes. Eſt item Alexandrea herba & planta, quæ ab aliis Alexandra appellatur. Hac

ὑπολαμβάνομεν, ἐπὶ τοῦ Ταναΐδος, αὐτοῦ Ἀλεξάνδρου κτίσμα. Hujus oppidi ab Alexandro ipſo conditi meminit Arrianus lib. IV. hiſce verbis: Αὐτὸς δὲ πρὸς τῷ Ταναΐδι ποταμῷ ἐπενόει πόλιν οἰκίσαι, καὶ ταύτην ἑαυτοῦ ἐπώνυμον. Et paulo poſt ſequitur: Αὐτὸς δὲ τὴν πόλιν, ἣν ἐπενόει, τειχίσας ἐν ἡμέραις εἴκοσι. Palam eſt Tanaidis nomine apud Stephanum Jaxartem intelligi debere, uti ſupra multis docuimus. Plinius lib. VI. cap. XVI: *Gens hæc obtinet averſa montis Paropamiſi ex adverſo fontis Indi: includitur flumine Ocho: ultra Sogdiani: oppidum Panda, ut in ultimis eorum finibus Alexandria oppidum, ab Alexandro magno conditum. Aræ ibi ſunt ab Hercule ac Libero conſtitutæ, item Cyro ac Semiramide, atque Alexandro: finis omnium eorum ductus ab illa parte terrarum includente flumine Jaxarte, quod Scythæ Silim vocant: Alexander militeſque ejus Tanaim putavere.* Hæc igitur Alexandria illa eſt, quam Ptolemæus Ἀλεξάνδρειαν ἐσχάτην appellat lib. VI. cap. XII: & ibi metam expeditionum ſuarum poſuit Alexander: ſed eam longius à flumine Ptolemæus collocavit.

[53] Ὡς ἐν τῷ τρίτῳ Πτολεμαῖος.] Ptolemæum Geographum non intelligo, ſed regem hoc nomine, qui Lagi filius dicebatur: qui teſte Arriano lib. I. accuratiſſime Alexandri res geſtas conſcripſit. Hujus ſcriptoris etiam meminit Stephanus in voce Ἀγχιάλη.

[54] Ἔστι δὲ τόπος ἐν τῇ Ἴδῃ τῇ Τρωϊκῇ, Ἀλεξάνδρεια λεγόμενος.] Hæc Alexandria non eſt confundenda cum Alexandria quæ Troas cognominatur, quod nuper à viro quodam doctiſſimo factum animadverto. Nomen habet hic locus ab Alexandro, qui ibi judex inter Deas ſedit. Theophraſtus qui tempore Alexandri Magni vixit Ἀλεξάνδρειαν δάφνην hanc nominavit, ut videatur non recens nomen ab Alexandro Philippi, ſed antiquius ab Alexandro Paride ſortita, ita enim loquitur lib. III. cap. XVII: ἴδιον δὲ καὶ τὸ περὶ τὴν Ἴδην ἐστὶ, ἣν ἔνιοι Ἀλεξάνδρειαν καλοῦσι δάφνην.

[55] Πάριν διακρῖναι τὰς θεάς.] De hoc judicio apud Ovidium legito epiſtola XVI. ubi Paris ita introducitur.

Præpoſui regnis ego te; quæ maxima quondam
Pollicita eſt nobis nupta ſororque Jovis:
Dumque tuo poſſem circumdare brachia collo,
Contempta eſt virtus Pallade dante mihi:
Cum Venus & Juno, Pallaſque in vallibus Idæ
Corpora judicio ſuppoſuere meo.

[56] Τὸ ἐθνικὸν Ἀλεξανδρεύς, ἐκ τῆς Ἀλεξάνδρου γενικῆς.] Igitur hoc gentile ſecundum Stephani canonem non deducitur à voce Ἀλεξάνδρεια, ſed à genitivo primitivi Ἀλεξάνδρου. Idem etiam docet in voce Ἄλεια, πόλις Παλαιστίνης. ſed multo manifeſtius in vocabulo Εὔβοια. Locum, qui valde ad rem facit, ut in MSS concipitur tranſcribam. Τὸ ἐθνικὸν τῆς νήσου Εὐβοεύς. καὶ Εὐβοῒς τὸ θηλυκόν. καὶ Εὐβοεὺς, χωρὶς τοῦ ι. καί τοι ἀπὸ τῶν εἰς α παρασχηματίζεται εἰς εὺς φυλάττει τὴν παραλήγουσαν. Διὸ δὲ τὸ Ἀλεξάνδρεια ὁ παρώνυμος ἐκ τοῦ Ἀλεξανδρεύς. ἴδιος γὰρ Ἀλεξανδρεὺς, ἀλλ᾽ ἀπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὡς Ταρσὸς Ταρσεύς. Hoc gentile etiam in nummis Gordiani conſpicitur, in quibus Dianæ Epheſiæ ac Serapidis, vel etiam Phari expreſſæ icones reperiuntur: ΟΜΟΝΟΙΑ ΕΦΕCΙΩΝ Κ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΝ, aut: ΕΦΕCΙΩΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΝ ΟΜΟΝΟΙΑ. Reliqua illa gentilia Ἀλεξανδρειώτης & Ἀλεξανδρειανὸς, quæ ab hac voce formantur, non ſunt in uſu apud idoneos auctores, quare pro Grammaticorum nugamentis, vel ſaltem non magnopere æſtimanda videntur.

[57] Τὸ Ἀλεξανδρίτης.] Hæc eſſet Ægyptiorum forma: Ægyptii enim, uti docet Stephanus in voce Ἄζιλις, gentilia ſua plerumque in της terminant, præſertim ſi à nominibus in ις deducantur. Attamen nomina quæ apud illos in ος exeunt, etiam habent gentilia in της deſinentia: ſic Κάνωβος habet Κανωβίτης, & ſic Ἀλεξανδρίτης non poſſet formari ab Ἀλεξάνδρεια, ſed à primitivo Ἀλέξανδρος.

[58] Φαβωρῖνος δὲ ἐν τῷ περὶ Κυρηναϊκῆς πόλεως.] Voſſius in Syntagmate de Hiſtoricis Græcis ex hoc Stephani loco probare nititur Phavorinum Κυρηναϊκὰ ſcripſiſſe, ſed exiſtimo hic ſpecialem urbis cujuſdam deſcriptionem allegari.

[59] Ἀλεξανδρειώτην φησὶ, παρὰ τὸ Ἀλεξανδρειανός.] Hic locus non eſt integer, & ei quædam videntur excidiſſe: ſi mei arbitrii res foret legerem: Φαβωρῖνος δὲ ἐν τῷ περὶ Κυρηναϊκῆς πόλεως Ἀλεξανδρειώτην φησὶ, καὶ παρὰ τὸ Ἀλεξάνδρεια Ἀλεξανδρειανὸς, ὡς Μύρλεια Μυρλειανὸς &c. Sed apud Epitomatorem in voce Μύρλεια è gentili τὸ ι rejicitur.

[60] Νικάνωρ δὲ ὁ Ἑρμείου, ἐν τῇ περὶ Ἀλεξανδρείας πρώτῃ.] Leander Nicanor Hermiæ filius fuit Grammaticus Alexandrinus, ut Suidas in ejus vita perhibet. Hic libros de Alexandria, ubi degebat, conſcripſit, de quorum numero non ſumus certi. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. lib. II. cap. XII.

[61] Καὶ τὸ Ἀλεξανδρῖνος.] Hoc gentili utitur Strabo lib. XIII, ubi refert Heſtiæam Alexandrinam diſſertationem edidiſſe, utrum, quæ Homerus de bello circa Trojam geſto cecinit, hiſtoria, an fabula ſint: Παρατίθησι δ᾽ ὁ Δημήτριος καὶ τὴν Ἀλεξανδρίνην Ἑστίαιαν μάρτυρα, τὴν συγγραψαμένην περὶ τῆς Ὁμήρου Ἰλιάδος. Et in nummo Lepidi hæc inſcriptio legitur, ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ.

[62] Οὐ μέν τοι τὸ Ἀλεξανδρειώτης.] Fortaſſis ut ſupra legendum, οὐ μέν τοι τὸ Ἀλεξανδρειώτης.

[63] Παρ᾽ ἄλλοις δὲ Ἀλεξάνδρα.] Salmaſius in Plinianis exercitationibus locum ex Apuleii herbario producit & corrigit, ubi hæc planta etiam *Alexandra* appellatur: *Empeplios Græci, Daphnoides, Hypogloſſon, Eupetalon, Digloſſon, Daphne Samothracia, Daphne, Stephanos Alexandra,* Chamæ-

[66] ἐξ ἧς ἐςέφετο Ἀλέξανδρος ἐν τοῖς ἀγῶσι. A [67] τινὲς δὲ δανάην αὐτὴν καλοῦσιν· οἱ δὲ, χαμαιδάφνην· [68] οἱ δὲ, ἐπιφυλλόκαρπον, ἢ φυλλόκαρπον.

ἈΛΗΣΙΟΣ [67], τῆς Ἤλιδος πέτρης, τῆς Ὠλένης, καὶ Ἀλησίου, ἀπὸ Ἀλησίου [68] τοῦ Σκιλλοῦντος υἱοῦ. B [69] οὗτος ἦν τῶν Ἱπποδαμείας μνηστήρων. οἱ δὲ, Γαργηττοῦ υἱὸν, ἕνα τῶν μετὰ Πέλοπος ἀφικομένων. τὸ ἐθνικὸν Ἀλησιεὺς, [70] ὡς Συμπρασιεύς. [71] ἔστι καὶ Ἀλήσιον πεδίον τῆς Ἠπείρου, ἵνα πηγνῦται C πολὺ ἅλας. ὁ δ᾽ Εὐφορίων, οὐ γὰρ Ἀλήσιοι ἐστὲ, φησίν.

ἈΛΘΑΙΑ, πόλις Ὀλκάδων. [72] οἱ δὲ Ὀλκάδες, ἔθνος Ἰβηρίας, [73] πλησιόχωροι Καρχηδόνος, ἣν ἐκάλουν καινὴν πόλιν. D τὸ

Hac in certaminibus coronabatur Alexander. Hanc nonnulli danaen, quidam chamædaphnen, alii vero epiphyllocarpum ſive phyllocarpum nominant.

ALESIUS, urbs Elidis. Homerus:

Petræ Olenia & Aleſii. - - - -

Nomen accepit ab Aleſio Scilluntis filio, qui unus ex Hippodamiæ procis fuit. Alii narrant Gargetti filium, unumque ex illis fuiſſe, qui cum Pelope advenere. Gentile Aleſienſis, quemadmodum Sumpraſienſis. Eſt & Campus Aleſius in Epiro, ubi ſal copioſus conficitur. Euphorion vero inquit, *non enim Aleſii eſtis*.

ALTHÆA, urbs Olcadum. Olcades autem Iberiæ gens eſt, Carthagini, quam novam urbem appellant, finitima. Gen-

chamædaphne, carpophyllon, daphnitis. Latini per [illegible], victoriæ [illegible], laurum Alexandrinam, [illegible], [illegible], [illegible] ſtellaginem terreſtrem vocant.

[66] Ἐξ ἧς ἐςέφετο Ἀλέξανδρος ἐν τοῖς ἀγῶσι.] Cave hæc intelligas de Alexandro Magno: ſunt enim de Alexandro Paride accipienda, qui in agonali certamine omnes vincebat, atque [illegible]. Servius ad lib. v. Æneid. & ſpectatum ad hæc poetæ verba,

Solus qui Paridem ſolitus contendere contra.

Sane hic Paris, ſecundum Troica Neronis, fortiſſimus fuit, adeo ut in Troia agonali certamine ſuperaret omnes, ipſum etiam Hectorem: qui cum iratus in eum ſtringeret gladium, dixit ſe eſſe germanum, quod allatis crepundiis probavit, qui habitu [illegible] adhuc latebat.

[67] Τινὲς δὲ δανάην αὐτὴν καλοῦσιν. οἱ δὲ χαμαιδάφνην] Libri calamo exarati a vulgatis nihil differunt, attamen contendit Salmaſius in margine ſui Stephani hic debere legi, τινὲς δὲ δάφνην αὐτὴν καλοῦσι. οἱ δὲ χαμαιδάφνην. Utroque modo hæc planta appellatur & δανάη & δάφνη, verum quum Stephani verbis ſequitur, οἱ δὲ χαμαιδάφνην, a partibus Salmaſii ſtarem, & pro δανάην etiam δάφνην reponerem. Dioſcorides lib. iv. cap. CXLII. hanc herbam δανάην appellat, cujus verba ex optimo codice ita emendavit Salmaſius: [illegible] Ἀλεξάνδρειαν, οἱ δὲ Ἰδαίαν, οἱ δὲ Δανάην, [illegible] Ἀλεξάνδρειαν [illegible], [illegible]. Quæ autem ſit Alexandria, quæ Idæa, quæ [illegible] & chamædaphne apud Salmaſium in Solinum [illegible].

[68] Οἱ δὲ ἐπιφυλλόκαρπον, ἢ φυλλόκαρπον.] Salmaſius in Plinium [illegible] teſtatur, [illegible] ἐπιφυλλόκαρπον, [illegible] quam lectionem vulgatæ longe prætert. Nam [illegible] dicitur, quod folia pungentia haberet, ut Myrta ſylveſtris. Plinius de illa: *folio acutiore quam Myrti*. Dioſcorides: φύλλα ὀξυμυρσίνης ὅμοια ἔχει. Plantam, quam Stephanus vocat φυλλόκαρπον, Plinius [illegible] & Theophraſtus [illegible] appellavit, quod fructum ex medio [illegible] producat, ut & Myrtus ſylveſtris, quæ [illegible] Theophraſto, aliis ὀξυμυρσίνη, & Latinis *Ruſcus* dicitur.

[67] Ἀλήσιος, τῆς Ἤλιδος πέτρης, τῆς Ὠλένης, καὶ Ἀλησίου, ἀπὸ Ἀλησίου τοῦ Σκιλλοῦντος υἱοῦ.] Conſtanter ſic legunt codd. ſcripti & vulgati omnes; verum quia ab Epitomatore non additur nomen urbis, merito hunc locum mutilatis annumeramus: [illegible] hoc non tantum huic loco deeſt, ſed præterea etiam omni ſenſu eſt deſtitutus, cujus rei mala interpunctio præcipua cauſa eſt: nam illa verba, πέτρης τῆς Ὠλένης, καὶ Ἀλησίου, non ſunt Stephani aut Epitomatoris, ſed Homeri, & deſumpta ex Iliad. A. verſu 755. cujus integer locus [illegible] ſonat.

Οἳ δ᾽ ἄρα Βουπράσιόν τε καὶ Ἤλιδα δῖαν ἔναιον,
Πέτρης τ᾽ Ὠλενίης, καὶ Ἀλησίου ἔνθα Κολώνη
Κέκληται. - - - - -

Domicilia Buprasium ſingulum ferax equinus equos

Petramque Olenium & Aleſium, ubi eſt [illegible] Colone Appellatur.

Proinde hunc locum ita ſupplerem & diſtinguerem: Ἀλήσιος, πόλις τῆς Ἤλιδος. Ὅμηρος.

Πέτρης τ᾽ Ὠλενίης καὶ Ἀλησίου. - - -

Ἀπὸ Ἀλησίου τοῦ Σκιλλοῦντος υἱοῦ. Hanc veram eſſe lectionem, nemo [illegible]. Non ſemper τὸ Ἀλήσιος cum ι ſcribitur, ſed aliquando Ἀλείσιος cum diphthongo, & [illegible] Euſtathius, ut Iliad. B teſtatur, in antiquis Homeri exemplaribus invenit.

Πέτρης τ᾽ Ὠλενίης, καὶ Ἀλείσιον ἐντὸς ἔεργε.

Ad quæ verba Archiepiſcopus ita commentatur, & hujus ſcripturæ apud Stephanum meminit: Τὸ δὲ Ἀλείσιον, [illegible] [illegible], [illegible] ἄλσιον. Ἀλείσιον γράφει ὁ Ἐθνικογράφος. ὁ δὲ τῶν Ἐθνικῶν [illegible], [illegible] Ἀλήσιον [illegible] Σκιλλοῦντος, ἑνὸς τῶν τῆς Ἱπποδαμείας μνηστήρων. Ita legenda ſunt hæc verba Euſtathii, ſi ex iis verum ſenſum percipere deſideres, uti manifeſte declarat locus [illegible] auctoris: Ἀλείσιον, τόπος ἐστὶ [illegible], ὡς λέγει ὁ Χα[illegible] [illegible] Ἀλείσιον. Πέτρης τ᾽ Ὠλενίης, καὶ Ἀλείσιον. Hinc liquet apud Homerum, loco à Stephano allegato, male ſcribi Ἀλησίου pro Ἀλεισίου. Hanc ſcripturam etiam agnoſcit Strabo lib. VIII: Verum ſua ætate locus appellabatur *Aleſiæum*, eratque ſitus juxta Amphilochidem, ubi ſingulis menſibus in forum conveniebant vicini.

[68] Τοῦ Σκιλλοῦντος.] Sic habent MSS codices & editi: mallem tamen cum Euſtathio ſcribere, τοῦ Σκιλλοῦντος.

[69] Οὗτος ἦν.] Melius in Voſſiano Cod. Οὗτος δὲ ἦν.

[70] Ὡς Συμπρασιεύς.] Illud gentile videtur corruptum: fortaſſis legendum eſt: ὡς Βουπρασιεύς.

[71] Ἔστι καὶ Ἀλήσιον πεδίον τῆς Ἠπείρου, ἵνα πηγνῦται πολὺ ἅλας.] Ita Euſtathius etiam hunc locum ex Epitomatore legit, pag. 305. ad Iliad B. Ἔστι δέ φασι (nempe ὁ τὰ ἐθνικὰ γράψας) καὶ Ἀλήσιον Ἠπείρου, παρώνυμον τοῖς ἁλσί. ὡς πηγνυμένων ἐκεῖ [illegible]. Et pag. 883. ad Iliad A. eadem ex Stephano referens, inquit: ἔστι δὲ καὶ Ἀλήσιον φασι πεδίον Ἠπείρου, [illegible] ἀπὸ πηγνυμένων ἐκεῖ πολλῶν ἁλῶν. In ſchedis Palatinis & Voſſianis longe aliter hic locus exaratur: Ἔστι καὶ Ἀλήσιον πεδίον τῆς Ἠπείρου, ὅπου πηγνυμένων πολλῶν ἁλῶν. Hæc lectio magis quidem cum Euſtathiana convenit, ſed à Græcæ linguæ elegantia longe recedit, quare vulgata præferenda videtur. Sed hoc imprimis nunc obſervandum eſt, Stephanum in vocabulo Τρίγαμον hunc Epiri locum Ἄλσιον appellare, non vero Ἀλήσιον; ſed quo in loco mendum lateat, poſtea videbimus.

[72] Οἱ δὲ Ὀλκάδες, ἔθνος Ἰβηρίας πλησιόχωροι Καρχηδόνος, ἣν ἐκάλουν καινὴν πόλιν.] Optime ſuſpicatur Salmaſius hanc gloſſam a ſciolo quodam eſſe appoſitam. Quo enim pertinet hic referre, Carthaginem καινὴν πόλιν dictam eſſe? Hoc ſuo loco Stephanus docebit.

[73] Πλησιόχωροι Καρχηδόνος.] Recte ſic edi curavit Xylander: ſed male in aliis editionibus legitur, πλησιόχωροι Καλχηδόνος.

N

τὸ ἐθνικὸν Ἀλθαῖος, ὡς Αἰαῖος. ἢ Ἀλθαιάτης, ἢ Ἀλθαιανός. [74] εὕρομεν δὲ ἐν ταῖς γραφαῖς Δημητρίου, [75] Ἀλθαιέα.

ἉΛΙΑΡΤΟΣ [76], πόλις Βοιωτίας· [77] ἀρσενικόν. [78] Ὅμηρος,

- - - ποιήενθ' Ἁλίαρτον.

[79] λέγεται δὲ κτισθῆναι ὑπὸ Ἁλιάρτου τοῦ Θερσάνδρου. [80] τὸ ἐθνικὸν Ἁλιάρτιος, ὡς Βοιώτιος. [81] Ἀρμενίδας δὲ ἐν τῷ ρ, [82] Ἀρίαρτον φησί.

ἉΛΙΕΙΣ [83], πόλις Λακωνικῆς, παραθαλασσία. τὸ ἐθνικὸν, ὁμοίως. ὡς ἀπὸ τοῦ Ἁλιεύς. Ἔφορος ἐν τῷ ἕκτῳ, ὅτι οὗτοι Τιρύνθιοι εἰσι, καὶ ἐξαναστάντες ἐβουλεύοντο οἰκεῖν τινα τόπον, καὶ ἠρώτων τὸν θεόν. ἔχρησε δὲ οὕτω. [84] Ποῖ τὸ λαβὼν, καὶ ποῖ τὸ καθίξω, καὶ ποῖ τὸ οἴκησιν ἔχων ἁλιεύς τε κεκλήσομαι. [85] ἐλέγοντο δὲ οὕτω, διὰ τὸ πολλοὺς τῶν Ἑρμιονέων ἁλιευομένους, κατὰ τοῦτο τὸ μέρος οἰκεῖν τῆς χώρας. [86] τὸ θηλυκὸν, Ἁλιάς. καὶ Ἁλικὸς, τὸ κτητικόν.

Gentile, Althæus, uti Ææus: ſive Althæates, ſive Althæanus: Verum in Demetrii ſcriptis Ἀλθαιέα invenimus.

HALIARTUS, urbs Bœotiæ, cujus nomen genere maſculino effertur. Homerus

- - - - *Herboſum Haliartum.*

Dicitur autem ab Haliarto Therſandri filio conditus eſſe. Gentile Haliartius, uti Bœotius. Verum Armenidas Ariartum cum R inquit.

HALIEIS, urbs Laconiæ maritima. Simili modo ſe habet gentile, nam tanquam à voce Ἁλιεὺς deducitur. Refert Ephorus libro ſexto, eos eſſe Tirynthios, qui demigraturi, de loco quodam colendo conſilium inibant, Deumque interrogabant, qui ipſis hunc in modum reſpondit: Ubicunque domicilium acceperis, ubicunque conſederis, & ubicunque habitaveris, piſcatorem dictum eſſe. Ita autem appellabantur, propterea quod multi Hermionenſium piſcatores, eam regionis partem obtinebant. Fœmininum Halias, & poſſeſſivum Halicus dicitur.

[74] Εὕρομεν δὲ ἐν ταῖς γραφαῖς Δημητρίου.] Multo melius exhibetur in Palatinis codd. εὕρομεν δὲ ἐν ταῖς συγγραφαῖς Δημητρίου. Quam emendationem non rejicient illi, quibus discrimen inter γραφαῖς & συγγραφαῖς omnino non eſt incognitum.

[75] Ἀλθαιέα.] Sic quatuor gentilium formæ, in αιος, ατης, ανος & in ευς ab hac voce deducuntur, nam hæc vox Ἀλθαιέα accuſativus eſt a recto Ἀλθαιεύς.

[76] Ἁλίαρτος, πόλις Βοιωτίας.] Geographi omnes & hiſtorici hanc urbem Bœotiæ adſcribunt. verum Ptolem. lib. 3 cap. 16. Meſſeniæ mediterraneæ etiam alteram tribuit cognominem. Male hæc urbs in Hymno in Apollinem, qui Homero adſcribitur Ἀρίαρτος appellatur.

[illegible]

[illegible]

Verſus optime conſtabit, ſi legatur, uti ſine dubio legendum eſt:

Ἔνθεν ἄρ' εἰς Ἁλίαρτον ἀφίκεο ποιήεντα

[77] Ἀρσενικόν.] Codex Voſſianus, ἀρσενικῶς. De genere hujus vocabuli inter ſe acerrime rixantur Grammatici. Sed antiqua hæc eſt lectio, quam etiam Euſtathius ad Iliad. B ſecutus eſt. Σημείωσαι δὲ ὡς οὐδετέρως ... [illegible] ... Ἁλίαρτος, πόλις Βοιωτίας, ἀρσενικῶς.

[78] Ὅμηρος.] Vide locum circa initium Bœotiæ.

[79] Λέγεται δὲ κτισθῆναι ὑπὸ Ἁλιάρτου τοῦ Θερσάνδρου.] De urbis conditore præter alios legendus Pauſanias in Bœoticis. Euſtathius uti paſſim ſolet verbotenus hæc ex Stephano tranſcripſit. Ἁλίαρτος δὲ ἀρσενικῶς λέγεται ... [illegible] ... κτισθεῖσα ὑπὸ Ἁλιάρτου υἱοῦ Θερσάνδρου. Etymologici Magni auctor perhibet, hanc urbem ab Alexandro conditam eſſe, quod an ſit veriſimile, aliis dijudicandum relinquo.

[80] Τὸ ἐθνικὸν Ἁλιάρτιος, ὡς Βοιώτιος.] De gentili non eſt dubitandum, cum paſſim apud Pauſaniam, Polybium, Strabonem, Plutarchum aliosque ſcriptores antiquos occurrat. Sed quid Βοιώτιος, quod ſit a Βοιωτία, huc faciat non video, niſi quis dicat Ἁλιάρτιος & Βοιώτιος a conditorum nominibus derivari. Apud Suidam tamen corrupte legitur Ἁλιαρτία, ἀπὸ Ἁλιαρτίας χώρας. Sine dubio ibi reſcribendum eſt: Ἁλιάρτιος, ἀπὸ Ἁλιαρτίας χώρας.

[81] Ἀρμενίδας δὲ ἐν τῷ ρ, Ἀρίαρτον φησί.] Scripſit Armenidas Θηβαϊκά, teſte Scholiaſte in lib. 1. Apoll. Rhodii. Lubens mihi perſuadeo, eundem hunc fuiſſe auctorem, quem nunc citat Stephanus, licet Cl. Voſſius male ſuſpicetur, locum Scholiaſtæ eſſe corruptum. Verum ut non præter Thebaica alia quædam ſcripſerit, hinc dubitari poteſt, nam locus Stephani titulum operis non exprimit, & ſi vitii ſit immunis, libri centeſimi mentionem facit. Sed meam non diſſimulabo opinionem, cenſeo verba eſſe corrupta & debere legi. Ἀρμενίδας δὲ διὰ τοῦ ρ, Ἀρίαρτον φησί.

[82] Ἀρίαρτον.] Vide etiam Euſtathium ad Iliad. B. loco jam ſæpius a nobis allegato.

[83] Ἁλιεῖς, πόλις Λακωνικῆς.] A Geographis & Hiſtoricis hanc urbem inter Laconicas recenſeri non video, quare mendum ſuſpicor, & pro Λακωνικῆς legendum Ἀργολικῆς, licet in ſcriptis codd. & aliis editionibus conſtanter ita reperiatur: nam ipſe Stephanus in Τίρυνς, quæ Peloponneſi urbs eſt juxta Argos ſita, teſtatur, quod prius Ἁλιεῖς dicta ſit. Ἐκαλεῖτο δὲ αὕτη πρότερον Ἁλιεῖς, διὰ τὸ πολλοὺς Ἑρμιονέας ἁλιευομένους οἰκεῖν αὐτήν. Huc etiam pertinent verba Scholiaſtæ in Thuc. qui ad librum primum ita refert. Ἁλιεῖς (quod mihi ſuſpectum eſt) πόλις Πελοποννήσου ἐπὶ Τροιζῆνι τῆς Ἀργολικῆς χώρας. Euſtathius in ſuis ad Homeri Bœotiam commentariis ſcribit, urbis nomen eſſe Ἁλιῆς, quod in mendo cubare valde dubito. Κατῴκουν δέ φασι Τίρυνς, ἀπὸ Τίρυνθος ἀδελφῆς Ἀλκμήνης ... [illegible] ... Ἁλιεῖς, διὰ τὸ πολλοὺς ἁλιευομένους οἰκεῖν ἐκεῖ. Apud Diodorum lib. XI. legimus [illegible] Ἁλιεῖς.

[84] Ποῖ τὸ λαβὼν, καὶ ποῖ τὸ καθίξω, καὶ ποῖ τὸ οἴκησιν ἔχων ἁλιεύς τε κεκλήσομαι.] Oraculum illud valde mendoſum reperitur in libris ſcriptis & editis. Salmaſius ad oram ſui codicis hunc in modum emendare nititur. Ποῖ τὸ λαβὼν, καὶ ποῖ τὸ καθίζων, καὶ ποῖ τὸ οἴκησιν ἔχων ἁλιεὺς κεκλήσῃ.

[85] Ἐλέγοντο δὲ οὕτω, διὰ τὸ πολλοὺς τῶν Ἑρμιονέων ἁλιευομένους, κατὰ τοῦτο etc.] Eadem hæc à Strabone referuntur lib. VIII. Ἑρμιόνη δ' ἐστὶν οὐκ ἄσημος πόλις ... [illegible] ... Ἁλιεῖς λεγόμενοι ... [illegible] ... ἄνδρες. Dicit eos marginem maritimam incolere, verum an urbem, an vicum poſſederint, hinc non cognoſcitur. Solus Stephanus, cujus teſtimonio utitur Euſtathius, de Halienſium urbe mentionem facit, & fortaſſis Thucydidis Scholiaſtes idem etiam ex Epitomatore hauſit.

[86] Τὸ θηλυκὸν, Ἁλιάς.] Thucydides libro IV Halienſium tractum Ἁλιάδα χώραν appellavit. Heſychio Ἁλιάς dicitur ἐν Πελοποννήσῳ ἡ Ἁλιέων χώρα. Hinc apud eundem legimus Ἁλικοὶ καλοῦνται οἱ ... [illegible] ... μέρει τῆς Πελοποννήσου.

Ἀλιζῶνες, ἔθνος. Ὅμηρος,
[87] Αὐτὰρ Ἁλιζώνων. - - -

[88] Ἔφορος οἰκῆσαι φησὶ τοὺς Ἁλιζῶνας [89] τὴν μεταξὺ Μυσίας, καὶ Καρίας, καὶ Λυδίας κειμένην. ἴσως δὲ διὰ τὸ ὑπερήφανον τοῦ πλούτου, κατ' ἐναλλαγὴν τοῦ α εἰς ι, οὕτως ὠνομάσθησαν.

A HALIZONES, gens cujus Homerus meminit.
Sed Halizonum. - - -
Perhibet Ephorus Halizonas habitaſſe oram maritimam inter Myſiam, & Cariam & Lydiam ſitam. Fortaſſis ita dicti ſunt, mutato A in I,
B quod divitiis ſuperbirent.

Ἁλικαρνασσός [90], πόλις Καρίας. [91] Ἄνθης φησὶν, [92] ἀπὸ τοῦ ἅλια περιέχεσθαι τὴν Καρίαν. [93] αὐτὸς δὲ ὁ Ἄνθης ἐκ Τροιζῆνος μετῴκισε, [94] λαβὼν τὴν Δύμαιναν φυλὴν, ὡς Καλλίμαχος. ἢ ἀπὸ τοῦ [94] νάσσασθαι αὐτὸν ἀπὸ Τροιζῆνος, ὡς Ἀπολλόδωρος. [95] ἐκαλεῖτο δὲ Ἰσθμὸς, [96] καὶ Ζεφύρια, ὡς Φίλων, καὶ Ζεφυρία. λέγεται ἀρσενικῶς. [97] ὁ πολίτης Ἁλικαρνασσεὺς, ὡς Ἀψυρτεύς. Ἀνδροτίων ἐν τρίτῃ Ἀτθίδος, [98] Ἁλικαρνάσιός φησι. καὶ Ἁλικαρνασσὶς θηλυκόν. καὶ Ἁλικαρνασσοῖ, τὸ τοπικόν· καὶ ἐκ τόπου, Ἁλικαρνασσόθεν.

Ἀ Λ Ι-

HALICARNASSUS, urbs Cariæ. Refert Anthes eam ſic appellari, quod Caria undique mari cingatur. Ipſe autem Anthes, poſtquam Dymænam tribum occupaſſet, ex Trœzene tranſmigravit, ut Callimachus auctor
C eſt. Vel nomen habet ἀπὸ τοῦ νάσσασθαι, quod urbem habitaverit [Anthes] à Trœzene, quemadmodum Apollodorus perhibet. Nominabatur etiam Iſthmus, & Zephyrium, uti Philo teſtatur, & Zephyria. Urbis nomen genere maſcu-
D lino effertur. Civis nomen eſt Halicarnaſſenſis, ut Abſyrtenſis. Androtion libro tertio hiſtoriæ Atticæ Halicarnaſſius inquit. Fœmininum eſt Halicarnaſſis, & locale, Ἁλικαρνασσοῖ: & ad verbium de loco, Ἁλικαρνασσόθεν.

HALI-

[87] *Αὐτὰρ Ἁλιζώνων.*] Hæc verba Epitomator ex Homeri Bœotia deſumpſit.

[88] *Ἔφορος.*] Euſtathius, uti ſequenti commentario apparebit, male hunc ſcriptorem *Εὔφορον* appellat. Aliquoties obſervavi, librarios *Ephori* nomen in *Euphorum* commutaſſe. Sic in Ἀμαζόνες, ἐκ τῆς γυναικείου πρὸς τοῦ Θερμώδοντα, ὡς Ἔφορος, eo in loco libri veteres conſtanter Εὔφορος exhibent. De corrupto *Ephori* nomine lege Scaligerum ad Euſebium anno MCI.

[89] *Τὴν μεταξὺ Μυσίας, καὶ Καρίας, καὶ Λυδίας κειμένην.*] Hiſce verbis aliquid deeſſe nemo ibit inficias, & tamen ſic exhibent codd. ſcripti & editi. Sine dubio hic locus ita eſt ſupplendus: *τὴν παράλιον μεταξὺ Μυσίας, καὶ Καρίας, καὶ Λυδίας κειμένην.* Hoc manifeſte indicant verba Euſtathii ad Iliad. B. cujus in Homerum & Dionyſium Alexandrinum commentarii, ſi ad noſtra tempora non perveniſſent, in Stephano emendando ſubinde miſerrime hallucinaremur. *Ὁ δὲ τὰ ἐθνικὰ ἐκλεξάμενος, Ἀλιζῶνας γράφει, οὐ μὴν Ἁλιζῶνας. λέγει ὅτι Ἔφορος* [illegible] *φησὶ τοὺς Ἀλιζῶνας τὴν παράλιον οἰκῆσαι τὴν μεταξὺ Μυσίας καὶ Καρίας καὶ Λυδίας.* Hinc luce meridiana clarius apparet in Stephano lacunam debere notari, ſed ex Euſtathii verbis ſuppleri poſſe: Verum omnem dubitandi anſam tollit depravata codicis Voſſiani lectio, in quam incidebam, poſtquam hæc typographis excudenda exhibuiſſem: *Τὴν παράλιον μεταξὺ Μυσίας* &c. Pergit deinde, & etiam reliqua, quæ ad Etymologiam vocis pertinent, tranſcribit. *Ἴσως δὲ φησι διὰ τὸ ὑπερήφανον τοῦ πλούτου κατ' ἐναλλαγὴν τοῦ α εἰς ι οὕτως ὀνομάσθησαν.*

[90] *Ἁλικαρνασσὸς, πόλις Καρίας.*] Sita eſt urbs ad ſinum Ceramicum inter Iaſum & Gnidum. Mela lib. I. cap. XVI. refert Argivorum coloniam eſſe. Strabo lib. quarto decimo inquit, præter alios Anthem cum Trœzeniis urbis conditores fuiſſe. Vide etiam Pauſaniam in Corinthiacis. In hac civitate extitiſſe Mauſoli monumentum, Artemiſiæ opus, unum de ſeptem mundi miraculis, quis ignorat?

[91] *Ἄνθης φησίν.*] Plutarchus de Muſica inter vetuſtiſſimos poetas etiam Anthem nominat, ſed an idem hic ſit alius, judicandum relinquo. *Καθ' ὃ δὲ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν* [illegible] *Ἄνθης ὁ ἐξ Εὐβοίας* [illegible] *καὶ Ἄνθης ὁ ἐξ Ἀνθηδόνος τῆς Βοιωτίας* [illegible]

[92] *Ἀπὸ τοῦ ἅλια περιέχεσθαι τὴν Καρίαν.*] Ad marginem ſui codicis ſcripſit Salmaſius legendum eſſe, *ἀπὸ τοῦ ἁλὶ περιέχεσθαι τὴν Καρίαν*, & ita eſſe reſcribendum cum incomparabili viro cenſeo. Etymologici Magni Auctor: *Ἁλικαρνασσός, διὰ τὸ περιέχεσθαι τῇ ἁλὶ τὴν Καρίαν ὠνόμασται. ἴσως* [illegible]. Nunquam vox *ἅλια* mare denotat. Heſychius: *ἅλιον, θαλάσσιον.* Et ſubſtantive ſi ſumatur, tum vaſculum ſignificat, in quo ſal contunditur, uti liquet ex alio Heſychii loco, qui cum mutilus ſit, hoc modo ſuppleri debet: *Ἅλια, σκεῦος ἐν ᾧ τρίβονται οἱ ἅλες, ἢ ἵνα ὁ ἅλς ἀποτίθηται.*

[93] *Αὐτὸς δὲ ὁ Ἄνθης ἐκ Τροιζῆνος μετῴκισε* &c.] Cave ne referas ad Anthem poetam Anthedonium, jam ſtatim à Stephano allegatum, de quo Plutarchi teſtimonium exhibuimus. Hæc ſunt Callimachi verba referentis, Anthem non tantum ex Trœzene miſiſſe coloniam, ſed coloniæ ducem fuiſſe, & capta Dorienſium tribu, Halicarnaſſum tranſtuliſſe. Præter Callimachi, etiam Strabonis teſtimonium habemus, libro XIV. ita ſcribentis: *Εἶτ' Ἁλικαρνασσός. ἀκρόπολις δ' αὐτῆς ἡ* [illegible]*. Οἰκισταὶ αὐτῆς ἐγένοντο ἄλλοι τε καὶ Ἄνθης μετὰ Τροιζηνίων.* *Arcem habet Halicarnaſſus: & ante eam ſita eſt Arconneſus. Conditores urbis ſunt cum alii, tum Anthes cum Trœzeniis.* De hac re etiam vide Pauſaniam lib. II. Sed ibi male Ἄετος appellari videtur. Ab hoc Anthe Halicarnaſſenſes Antheadæ appellabantur, uti noſter docet in voce Ἀθῆναι. [illegible]

[94] *Λαβὼν τὴν Δυμάνων φυλήν.*] Sic in editis legitur: ſed ſchedæ Palatinæ exhibent, *Λαβὼν τὴν Δυμαναν φυλήν*: Hæc mihi veriſſima videtur loci lectio. Ipſe Stephanus: *Δυμᾶνες, φῦλον Δωριέων* &c. [illegible] *Δυμανεῖς. καὶ Δυμανὶς τὸ θηλυκόν, καὶ Δυμαναία.*

[94] *Νάσσασθαι αὐτὸν ἀπὸ Τροιζῆνος.*] Puto hæc etiam debere referri ad Anthem. Eſtque hæc locutio Græcis & Latinis non inſolens: Virg. Paſtor ab Amphriſo. Phæd. Fabulator à Phrygia.

[95] *Ἐκαλεῖτο δὲ Ἰσθμός.*] Hujus denominationis etiam Stephanus alio loco meminit. *Ἰσθμὸς, ἡ Ἁλικαρνασσὸς τῆς Καρίας* [illegible]

[96] *Καὶ Ζεφύρια, ὡς Φίλων, καὶ Ζεφυρία.*] In ſcriptis codicibus legitur: *καὶ Ζεφύριον, ὡς Φίλων, καὶ Ζεφυρία.* Hanc veram hujus loci lectionem eſſe conjicio ex alio Stephani loco, ubi inquit: *Ζεφύριον, ἡ Ἁλικαρνασσὸς τῆς Καρίας.* Etiam teſtatur Strabo oppidi nomen antea *Ζεφύραν* fuiſſe; ita enim ſcribit lib. XIV: *Εἶτ' Ἁλικαρνασσὸς, τὸ βασίλειον τῶν τῆς Καρίας δυναστῶν, Ζεφύρα καλουμένη πρότερον.*

[97] *Ὁ πολίτης Ἁλικαρνασσεύς.*] De hoc gentili dubitari non poteſt, cum multi ſcriptores ex hac civitate oriundi, hoc nomine inſigniantur, & etiam nummi hanc inſcriptionem præferant: in nummo Mediceo ſub Geta percuſſo legimus ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΣΕΩΝ ΑΥΤΟΝΟΜΩΝ, & in nummo Lepidi ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΣΕΩΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΝ.

[98] *Ἁλικαρνάσιός φησι.*] Urbis nomen apud Herodotum nunc cum ſimplici, nunc vero cum duplici S exaratur, quare gentile nomen etiam ſic ſcribi poſſet: Sed ſchedæ Voſſianæ habent *Ἁλικαρνάσσιός φησι.*

Α'ΛΙΚΥ'ΑΙ, πόλις Σικελίας· Θεόπομ- A
π☉. [99] μεταξὺ κειμένη Ε'ντέλλης ϗ Λιλυ-
βαίου. [1] τὸ ἐθνικὸν Α'λικυαῖ☉, ϗ Α'λικυαία.

Α'ΛΙ'ΚΥΡΝΑ [2], κώμη Α'καρνανίας.
[3] Στράβων. ὁ οἰκήτωρ Α'λικυρναῖος, ὥσπερ
Μηκύβερνα, Μηκυβερναῖ☉. B

Α'ΛΙΜΟΥ'Σ [4], δῆμ☉ τῆς Λεοντίδ☉
φυλῆς. Καλλίμαχ☉ δὲ πόλιν ἡγεῖται. ὁ δη-
μότης, Α'λιμούσι☉. τὰ τοπικὰ, Α'λιμοῦν-
τοθεν, Α'λιμοῦντάδε, Α'λιμοῦντι.

Α'ΛΙΝΑ' [5], πόλις Καρίας, ὡς Πολυΐστωρ. C
[6] ὁ πολίτης Α'λινδεύς.

Α'ΛΙ'ΜΑΛΑ, χωρίον Λυκίας. [7] Κα-
πίτων Ι'σαυρικῶν δευτέρῳ. οἱ ἐνοικοῦντες,
Α'λιμαλεῖς.

Α'ΛΙ'ΝΔΟΙΑ, πόλις Μακεδονίας, D
ὡς Βέροια. τὸ ἐθνικὸν Α'λινδοιαῖ☉, ὡς Βε-
ροιαῖ☉.

Α'ΛΙ'ΣΑΡΝΑ [8], πόλις Τρωάδος χώ-
ρας· Θεόπομπος. τὸ ἐθνικὸν ὁ αὐτὸς, [9] Α'λι-
σαρναῖ☉. E

Α'ΛΙ'ΦΕΙΡΑ [10], πόλις Α'ρκαδίας,
ἀπὸ

HALICYÆ, urbs Siciliæ, auctore Theopompo: ſita inter Entellam & Lilybæum. Gentile Halicyæus & Halicyæa.

HALICYRNA, Acarnaniæ vicus, teſte Strabone. Incola dicitur Halicyrnæus, quemadmodum a Mecyberna deducitur Mecybernæus.

ALIMUS, populus tribus Leontidis. Callimachus autem urbem eſſe exiſtimat. Popularis dicitur Alimuſius. Localia ſunt, ex Alimunte, ad Alimuntem, in Alimunte.

ALINDA, urbs Cariæ, ut Polyhiſtor tradidit. Civis Alindenſis appellatur.

ALIMALA, oppidulum Lyciæ, cujus meminit Capito libro ſecundo Iſauricorum. Incolæ Alimalenſes nominantur.

ALINDOEA, urbs Macedoniæ, uti Berœa. Gentile Alindœæus, quemadmodum Berœæus.

ALISARNA, urbs Troadis, auctore Theopompo. Idem etiam habet gentile, Aliſarnæus.

ALIPHERA, urbs Arcadiæ, nomen ha-
bens

[99] Μεταξὺ κειμένη Ε'ντέλλης ϗ Λιλυβαίου.] Eodem tractu hoc oppidum a Diodoro Siculo libro XIV. deſcribitur. Ο' δὲ Διονύσιος τὴν Αἴγεσταν ϗ τὴν Ε'ντέλλαν πολιορκεῖν ἐπιτάξας αὐτὸς δὲ, τοῦ θέρους ἤδη λήγοντ☉, ἀνέζευξε μετὰ τῆς δυνάμεως εἰς Συρακούσας. τοῦ δ' ἐνιαυσίου χρόνου διεληλυθότ☉, Α'θήνησι μὲν ἄλλαξαν τὴν ἀρχὴν Φορμίων, Ο'λυμπιὰς δ' ἤχθη ἐνενηκοστὴ ϗ ἕκτη. ὁ δὲ Διονύσι☉ μετὰ πάσης τῆς δυνάμεως ἀναζεύξας ἐκ Συρακουσῶν, ἐνέβαλεν εἰς τὴν τῶν Καρχηδονίων ἐπικράτειαν. πορθοῦντ☉ δ' αὐτοῦ τὴν χώραν, Α'λικυαῖοι μὲν καταπλαγέντες, διαπρεσβευσάμενοι πρὸς αὐτὸν, ϗ συμμαχίαν ἐποιήσαντο. Hoc eſt: *Dionyſius Ægeſtam atque Entellam obſidere juſſit: ipſe vero, exeunte jam æſtate cum exercitu Syracuſas regreſſus eſt. Anno ad finem delapſo, Athenis ſummum magiſtratum adit Phormio, & Olympias tum agebatur XCVI. Tum Dionyſius Syracuſis educto exercitu, Carthaginienſium ditionem invadit. Dumque agros populatur, Halicyenſes, metu perculſi, miſſis in caſtra legatis, ſocietatem cum eo junxerunt.* Obſervat Geographiæ peritiſſimus Cluverius, inter Entellæ ruinas & Lilybæum etiamnum celebre oppidum, vulgari vocabulo *Salemi* dictum: quod profecto antiquum illud nomen Α'λικύαι in vulgarem linguam converſum gerit: nam Α'λικύαι recte a voce ἅλς, ſive ἁλικὸς *ſalſus*, & *Salemi* a Latina voce *Salum* deduci poſſet.

[1] Τὸ ἐθνικὸν Α'λικυαῖ☉.] Sic paſſim à Diodoro hujus oppidi gentile exprimitur. ſed Latino ore oppidani HALICIENSES appellantur. Vide Pl. lib. III. cap. VIII. & Ciceronem oratione tertia in Verrem.

[2] Α'λίκυρνα, κώμη Α'καρνανίας.] Scylax Caryandenſis in Periplo refert urbem eſſe, eamque non Acarnaniæ ſed Ætoliæ attribuit. verum qui in Geographicis parum ſunt verſati optime norunt, urbes Ætoliæ & Acarnaniæ a ſcriptoribus ſæpenumero confundi. Scylacis verba hæc ſunt: Μετὰ δὲ Α'καρνανίαν Αἰτωλία ἐστὶν ἔθνος, ϗ πόλεις ἐν αὐτῇ εἰσὶν αἵδε. Καλυδὼν, Α'λίκυρνα, Μολύκρεια, ϗ ὁ Δελφικὸς κόλπος.

[3] Στράβων.] Nulla quod ſciam apud Strabonem hujus vici mentio reperitur.

[4] Α'λιμοῦς, δῆμ☉ τῆς Λεοντίδ☉ φυλῆς.] Hujus demi in Voſſiano codice nulla reperitur mentio. Unde nomen habeat legimus apud Etymol. Mag. auctorem: Α'λιμοῦς, δῆμ☉ τῆς Α'ττικῆς, ἀπὸ τῆς ἐκεῖσε ἁλίμου, Α'λιμοῦντος ϗ Α'λιμοῦς. πολλὰ γὰρ ϗ ἄλλα χωρία οὕτως ὠνόμασται. ὡς γὰρ ἀπὸ τῆς ῥάμνου Ραμνοῦς, δῆμ☉ τῆς Α'ττικῆς. In Xylandri editione gentile nomen hujus Demi eſt Α'λιμούσι☉, pro quo ex aliis editionibus Α'λιμούσιος reſcripſimus.

[5] Α'λινα, πόλις Καρίας, ὡς Πολυΐστωρ. ὁ πολίτης, Α'λινδεύς.] Locus eſt corruptus, & nullum auxilium a MSS. Schedæ Palatinæ & Voſſianæ legunt: Α'λινα, πόλις Καρίας, ὡς Πολυΐστωρ. ὁ πολίτης, Α'λινδρεύς. Sine ulla dubitatione legendum eſt, uti & gentile manifeſte indicat: Α'λινδα, πόλις Καρίας, ὡς Πολυΐστωρ. ὁ πολίτης Α'λινδεύς. Ptolemæus lib. V. cap. II. hanc civitatem Cariæ inter Stratoniceen & Bargaſum collocat: Α'λάβανδα, Στρατονίκεια, Α'λινδα, Βάργασα, Μύλασσα &c. Vide etiam Plinium lib. V. cap. XXIX. Arrianus de Exp. Alex. Mag. lib. I. Conſt. Porphyrog. de Them. lib. I. cap. 3.

[6] Ο' πολίτης Α'λινδεύς.] Bene ſe habet oppidani nomen: in vetere numiſmate ΑΛΙΝΔΕΩΝ excuſum vidit Ful. Urſinus, uti notis ad Polybii Legat. teſtatur.

[7] Καπίτων Ι'σαυρικῶν δευτέρῳ.] Vide Voſſium de Hiſt. Græcis lib. IV. cap. IV.

[8] Α'λίσαρνα, πόλις Τρωάδ☉ χώρας.] Melius habet codex Voſſianus: Α'λίσαρνα, πόλις τῆς Τρωάδ☉ χώρας. Apud Xenophontem variis modis oppidi nomen exaratur: lib. III. Hellen. Α'λισάρνα, & Anabaſ. ultimo Ε'λισάρνα reperitur. Hujus oppidi etiam meminit Plin. lib. V. cap. XXX, ſed ab ipſo Haliſarne dicitur. Puto tamen Stephanum verum nomen habere.

[9] Τὸ ἐθνικὸν ὁ αὐτὸς, Α'λισαρναῖ☉.] Bene ſe habet hoc gentile: nam eodem modo in antiquis numiſmatibus legitur. Num. Veſpaſiani habet: ΑΛΙΣΑΡΝΑΙΩΝ.

[10] Α'λίφειρα, πόλις Α'ρκαδίας &c.] Puto hæc eſſe tranſcripta ex Pauſaniæ Arcadicis, ſed ibi civitatis & gentilitii penultima ſyllaba per η exaratur, quam ſcripturam Stephanus prorſus improbat, nam infra addit: εὕρηται ϗ προπαροξυτόνως διὰ τοῦ η. Pauſaniæ verba ſic ſe habent: Ε'στι δὲ Α'λίφηρα πόλισμα οὐ μέγα. ἐξελείφθη γὰρ ὑπὸ ἀνθρώπων πολλῶν, κατὰ τὸν συνοικισμὸν τῶν Α'ρκάδων ἐς Μεγάλην πόλιν. *Eſt & Aliphera civitas haud ſane magna, quod multitudinis bona pars tunc diſceſſit, quo tempore communi Arcadum conſilio Megalopolin colonia deducta eſt.* Paulo poſt de conditore hæc ſubjiciuntur. Α'λιφηρεῦσι δὲ τὸ μὲν ὄνομα τῇ πόλει γέγονεν ἀπὸ Α'λιφήρου Λυκάον☉ παιδός. Hunc Α'λίφηρον etiam is, qui Apollodorum in compendium redegit, lib. III. inter quinquaginta Lycaonis filios enumerat. Mallem tamen Stephani ſcripturam ſequi, quam Pauſaniæ, utpote conſtantiorem, Polybius enim lib. IV. aliquoties urbem Α'λίφειραν appellat, dicitque antiquitus fuiſſe Arcadicam, quam poſtea Elei ſuæ ditionis fecerunt.

ἀπὸ Λυκάονος παιδὸς Ἀλιφείρου. [11] ὁ πολίτης, Ἀλιφειρεύς. [12] εὕρηται ἡ παραλήγουσα διὰ διφθόγγου.

ἈΛΚΟΜΕΝΑΙ [13], πόλις ἐν Ἰθάκῃ τῇ νήσῳ, ἀφ᾽ ἧς Ἀλκομενεὺς ὁ Ὀδυσσεύς. ἔστι καὶ τῆς Ἰλλυρίας πόλις. ὁ πολίτης ἀμφοτέρων, Ἀλκομενεύς. καὶ τὸ θηλυκὸν, Ἀλκομένεια. B

ἈΛΑΛΊΑ [14], πόλις ἐν Κύρνῳ τῇ νήσῳ, [15] κτίσμα Φωκέων, ὡς Ἡρόδοτος. τὸ ἐθνικὸν, [16] Ἀλλαλιαῖος.

ἈΛΛΑΝΤΗ [17] πόλις Μακεδονίας, καὶ Ἀρκαδίας. Θεόπομπος δ᾽ ἐν πρώτῳ Φιλιππικῶν, Ἀλλάντιον αὐτὴν εἶπε. [18] τὸ ἐθνικὸν Ἀλλάντιος, ὡς Κυλλήνιος. C

ἈΛΛΩΡΙΑ [19], πόλις τῆς Κρήτης· Πολυΐστωρ τρισκαιδεκάτῃ. τὸ ἐθνικὸν Ἀλλαριάτης, ὡς αὐτός φησιν. D

ἈΛΜΗΝΗ [20], πόλις πρὸς τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ, ὡς Ἀρριανός. τὸ ἐθνικὸν Ἀλμήνιος,

A bens ab Aliphero Lycaonis filio. Civis, Alipherenſis. Penultima cum diphthongo reperitur.

ALCOMENÆ, urbs in inſula Ithaca, unde Ulyſſes Alcomenenſis dicitur. Eſt item Illyriæ oppidum: utriuſque oppidanus appellatur Alcomenenſis, & genere fœminino Alcomenia.

ALLALIA, urbs in inſula Corſica, à Phocæenſibus condita, auctore Herodoto. Gentile, Allalizus.

ALLANTE, urbs Macedoniæ & Arcadiæ. Sed Theopompus libro primo rerum Philippicarum eam Allantium appellavit. Gentile, Allantius, quemadmodum Cyllenius.

ALLORIA, urbs Cretæ, teſte Polyhiſtore libro tertio decimo. Gentile Alloriæes dicitur, ut idem perhibet.

ALMENE, urbs ad Euxinum Pontum ſita, cujus Arrianus meminit. Gentile, Almenius,

[11] Ὁ πολίτης, Ἀλιφειρεύς.] Pauſanias oppidani nomen fecit Ἀλιφηρεύς, quod eandem terminationem obtinet, licet in penultima per η ſcribatur, ſed Polybius Ἀλιφειραῖος lib. IV. Προσελάβοντο δὲ τὴν τῶν Ἀλιφειραίων πόλιν, οὖσαν ἐξ ἀρχῆς Ἀρκαδίας.

[12] Εὕρηται ἡ παραλήγουσα διὰ διφθόγγου.] Codices Palatini & Voſſianus legunt: εὕρηται ἡ παραλήγουσα διφθόγγῳ. Sic etiam urbis nomen exaravit Polybius, ut jam oſtendimus.

[13] Ἀλκομεναὶ, πόλις ἐν Ἰθάκῃ τῇ νήσῳ.] De vero hujus oppidi nomine, nihil quod ſciam certi a quoquam ſtatui potuit, præſertim cum pauci antiquorum ejus meminerint. Plutarchus in Quæſtionibus Græcis hujus urbis nomen non Ἀλκομεναὶ, ſed Ἀλαλκομεναὶ eſſe ſcribit. Verum in alia opinione verſatur Apollodorus apud Strabonem lib. X. affirmans, inter Ithacam & Cephalleniam parvam eſſe inſulam Aſteriam dictam, in eaque oppidulum exſtare Alalcomenas, in ipſo iſthmo poſitum. Hæc ſunt Geographi verba: Μεταξὺ δὲ τῆς Ἰθάκης, καὶ τῆς Κεφαλληνίας ἡ Ἀστερία νησίον. Ἀστερὶς δ᾽ ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ λέγεται. ἣν ὁ μὲν Σκήψιος μὴ μένειν τοιαύτην οἵαν φησὶν ὁ ποιητής

- - - - λιμένες δ᾽ ἐνὶ ναύλοχοι αὐτῇ
Ἀμφίδυμοι.

Ὁ δὲ Ἀπολλόδωρος μένειν καὶ νῦν, καὶ πολίχνιον λέγει ἐν αὐτῇ Ἀλαλκομενὰς, τὸ ἐπ᾽ αὐτῷ τῷ ἰσθμῷ κείμενον. Sed aperte dicam quod ſentio: Et Plutarchi & Strabonis locus mendo non carent. Tranſcriptores inſigni vecordia primam hujus nominis ſyllabam geminarunt, quod vitii genus haud raro in manu exaratis codicibus occurrit: nam nullo jure Stephani verba in mendi ſuſpicionem venire poſſunt, quia jam antea & ſuo loco de oppido Bœotiæ Ἀλαλκομεναὶ mentionem fecerat. Si hæc civitas in Ithace eodem nomine fuiſſet inſignita, procul omni dubio ibi etiam ejus meminiſſet: oppidorum enim in variis per totum orbem locis ſitorum homonymiam tam accurate perſequitur Epitomator, ut plurimas omnino enumeret, quæ etiamnum latent & ignorantur, imo quorum apud alios ſcriptores & geographos ne minima quidem memoria exſtat, cujus rei exempla videbis in Ἀβαι, Ἀλεξάνδρεια, & aliis locis quam plurimis. Si igitur oppidi nomen Ἀλαλκομεναὶ fuiſſet, certiſſime illud, commoda ſe ibi occaſione offerente, recenſuiſſet.

[14] Ἀλαλία, πόλις ἐν Κύρνῳ.] Ad oppidi nomen quod attinet, nuſquam apud antiquos cum duplici lambda exaratum conſpicitur, niſi apud Epitomatorem noſtrum. Aliis ſcriptoribus dicitur Ἀλαλία, quod deinde mutatum eſt in Ἀλερίαν, & tandem ab imperitis librariis in Ἀλεξίαν, & apud Diodorum lib. V. in Καλαρίν. Diodori locum emendat Cluverius, quem tamen hoc modo conſtitutum volo: Ὑπάρχουσι δ᾽ ἐν αὐτῇ καὶ πόλεις ἀξιόλογοι δύο· ὧν ἡ μὲν ὀνομάζεται Ἀλαλία, ἡ δὲ Νίκαια προσαγορεύεται. ταύτην δὲ τὴν μὲν Ἀλαλίαν, Φωκαεῖς ἔκτισαν, καὶ χρόνον τινὰ κατοικήσαντες, ὑπὸ Τυρρηνῶν ἐξεβλήθησαν ἐκ τῆς νήσου. Urbes in ea ſunt duæ inſignes, Alaria & Nicæa dictæ. Alariam Phocæenſes condidere: quumque ad tempus eam habitaſſent, à Tyrrhenis fuerunt ejecti. Hujus oppidi ruinæ teſte Cluverio paululum à mari remotæ conſpiciuntur: de ejus ſitu conſulendus Ptolem. lib. III: II.

[15] Κτίσμα Φωκέων, ὡς Ἡρόδοτος.] Hoc loco pro Φωκέων ſine ulla dubitatione reſcribendum eſt, Φωκαιέων, ut apparebit, ſi Herodoti à Stephano allegatum locum inſpiciamus: exſtat lib. I. hiſce verbis: Οἱ δὲ Φωκαιέες, ὠνέοντο τὰς Χίων νήσους τὰς Οἰνούσσας καλεομένας οὐκ ἐβουλόμενοι πωλέειν, δειμαίνοντες μὴ αἱ μὲν ἐμπόριον γένωνται, ἡ δὲ αὐτέων νῆσος ἀποκληισθῇ τούτου εἵνεκεν, πρὸς ταῦτα οἱ Φωκαιέες ἐστέλλοντο ἐς Κύρνον. ἐν γὰρ τῇ Κύρνῳ εἴκοσι ἔτεσι πρότερον τούτων ἐκ θεοπροπίου ἀνεστήσαντο πόλιν τῇ οὔνομα ἦν Ἀλαλίη. Phocæenſes autem, quum ipſis Chii inſulas, quæ Oenuſæ vocantur, licitantibus addicere nollent, metuentes ne illuc emporium transferretur, obque hanc cauſam hac eorum inſula excluderetur, conceſſerunt in Cyrnum. Hic enim jam ante viginti annos civitatem ex vaticinio condiderant, nomine Alaliam.

[16] Τὸ ἐθνικὸν, Ἀλλαλιαῖος.] Editiones, quæ ante Xylandri editionem ſunt divulgatæ, habent: τὸ ἐθνικὸν, Ἀλαλιαῖος cum ſimplici lambda, licet oppidi nomen in iiſdem cum duplici exaretur. Hinc conjecerem illud apud noſtrum Epitomatorem ſic eſſe reſcribendum, ſi literarum ordo hoc pateretur.

[17] Ἀλλάντη, πόλις Μακεδονίας.] A Plinio lib. IV. cap. X. in Macedonia *Allantenſes* commemorantur; qui ab hoc oppido nomen accepiſſe videntur.

[18] Τὸ ἐθνικὸν Ἀλλάντιος, ὡς Κυλλήνιος.] Sic exhibent editi omnes, ſed aliter codices ſcripti. Schedæ Voſſianæ: τὸ ἐθνικὸν Ἀλλάντιος, ὡς Κυπαλλήνιος, ſed hanc ſcripturam non admittimus. Salmaſius in Palatinis invenit Παλλάντιος & Παλλάντιος, verum ultimum gentile corruptum exiſtimat.

[19] Ἀλλωρία, πόλις τῆς Κρήτης.] Conſtanter ita legunt libri editi: Multum ab hac lectione recedunt Palatini ſcripti: in optimo Salmaſius optime legit: Ἀλλαρία, πόλις τῆς Κρήτης. Hoc verum oppidi nomen eſſe, quis dubitabit, præſertim ubi viderit, in ſcriptis & editis libris hinc deduci gentile Ἀλλαριάτης? In alio Palatino peſſime legebat, Ἀλλάριον, πόλις Κρήτης. Oppidum eſt admodum ignobile, & nuſquam apud ſcriptores commemoratum.

[20] Ἀλμήνη, πόλις πρὸς τῷ Εὐξείνῳ πόντῳ, ὡς Ἀρριανός.] Hujus urbis in Arriani Periplo nulla exſtat mentio. Puto hic Ἀρμένην debere intelligi, de qua infra agit Stephanus, & cujus

νι☉, ὡς Παλλεώνι☉· ἢ Ἀλμεωνίτης, ὡς A Σινωπίτης.

ἈΛΛΟΒΡΥΓΕΣ [21], ἔθν☉ δυνατώτατον Γαλατικὸν, ὡς Ἀπολλόδωρ☉. [22] Πολύβι☉ ἐ διὰ τ ι αὐτὺς καλεῖ Ἀλλόβριγας. [23] Χάραξ ἢ διὰ τ ο μικρῦ, Ἀλλόβρογας. B [24] οἱ πλείυς ἢ διὰ τ ι. ὁ ἢ Τεχνικὸς, Ἀλλόβροξ, ἔθν☉ Γαλατικόν.

ἌΛΜΩΝ [25], πόλις Βοιωτίας, ὡς Ἑλλάνικ☉· καὶ [26] Σάλμον αὐτίω φησι, κακῶς. τὸ ἐθνικὸν ἀπὸ τ Ἄλμων☉ γρικῆς, C Ἀλμώνι☉, καὶ Ἀλμωνία.

ἈΛΜΩΠΊΑ [27], χώρα τ Μακεδονίας, ἣν ᾤκυν Ἄλμωπες. Λυκόφρων,

- - - - [28] Ἐκ δ' Ἀλμωπίας
Παλιμπλανήτίω δέξε) [29] Τυρσηνία· D

περὶ Αἰνείυ λέγων. [30] ἐκλήθη ἢ ἀπὸ Ἄλμωπ☉ γίγαντ☉. τὸ ἐθνικὸν, Ἄλμωψ, [31] καὶ Ἀλμώπι☉, καὶ Ἀλμωπία, ἀπὸ Ἄλμωπ☉ τ Ποσειδῶν☉, καὶ Ἕλλης τ Ἀθάμαντ☉.

ἈΛΟ-

nius, ſicut Pallenius, vel Almenites uti Sinopites.

ALLOBRYGES, gens Gallorum potentiſſima, de qua Apollodorus mentionem facit. Polybius eos Allobrigas appellat per I. Charax vero Allobrogas per o parvum: ſed plurimi id nominis cum I efferunt. Grammaticus inquit: Allobrox, gens Gallica.

ALMON, urbs Bœotiæ, teſte Hellanico, qui eam quoque perperam Salmum appellavit. A genitivo Ἄλμων☉ deducitur gentile Almonius & Almonia.

ALMOPIA, Macedoniæ regio, quam Almopes inhabitarunt. Lycophron:

- - - - *Sed ex Almopia*
Rurſus errantem recipiet Tyrſenia.

Sic de Ænea loquitur. Ita autem regio dicta eſt à gigante Almope Neptuni, & Helles Athamantis filiæ, filio. Gentile, Almops, & à genitivo Ἄλμωπ☉ fit Almopius & Almopia.

ALO-

& cujus Arrianus in Periplo Ponti Euxini mentionem facit.

[21] Ἀλλόβρυγες, ἔθν☉ δυνατώτατον Γαλατικόν.] Populi ſunt Galliæ Narbonenſis inter Alpes Grajas, ſive montem Sancti Barnardi (ſic dictum à cœnobio quodam, in quo peregrini hoſpitio excipiuntur) lacum Lemanum, & Iſaram & Rhodanum amnes contenti. Addit Epitomator ex Apollodoro gentem fuiſſe δυνατώτατον, quæ vox non duntaxat de viribus corporis, ſed etiam de opulentia intelligi poteſt, & de utroque ſi acceperis, debitum in gentem honorem conferes: Nam omnino ante bella Punica, quemadmodum Livius lib. XXI. cap. XXXI. perhibet, nulla alia Gallica gente aut opibus aut fama inferior fuit; & uti Italiæ erat proxima, ſic etiam notiſſima, & Romanis præ cæteris metuenda. Unde hæc gens nomen ſit ſortita, dictu eſt difficillimum: fortaſſis à primario quodam oppido Allobriga: ſic enim Latobrigi ſive Latobrogii ab oppido Latobriga, ad flumen Saltinam in Valleſia ſito, denominationem habent.

[22] Πολύβι☉ ἐ διὰ τ ι αὐτὺς καλεῖ Ἀλλόβριγας.] Cod. Voſſianus corruptiſſime: Πολύβι☉ ἐ διὰ τ ι αὐτὺς καλεῖ Ἀλλόβριγας. Sine dubio Epitomator locum aliquem innuit ex libro tertio, ubi aliquoties de hac gente fit mentio.

[23] Χάραξ δὲ διὰ τ ο μικρῦ Ἀλλόβρογας.] [illegible] eſt Ἀλλόβροξ, quem infra ex Τεχνικῷ citat Stephanus noſter. Multa nomina in ξ excuntia, genitivum in γ☉ terminant: ἅρπαξ ἅρπαγ☉, σάλπιγξ σάλπιγγ☉, κόραξ κόραγ☉ &c. Sic Ἀλλόβροξ Ἀλλόβρογ☉. [illegible] hanc vocem efferunt. Horat. Epod. [illegible]

Æmula nec virtus Capua, nec Spartacus acer
Novisque rebus infidelis Allobrox.

Et Auſonius in catalogo urbium

Inſinuant qua ſe Sequanus Allobrogas [illegible]

[24] Οἱ πλείυς δὲ διὰ τ ι.] Græcos, non vero Latinos [illegible] intellige: nempe Plutarchum, Strabonem, Polybium, Appianum & alios.

[25] Ἄλμων πόλις Βοιωτίας.] Conſtanter ita legunt [illegible] vulgati omnes: ſed in [illegible] exſtat Ἄλμων [illegible] Βοιωτίας. [illegible] [illegible] non eſſe [illegible] Poſſet [illegible] ἀκριβῶς ἀπὸ [illegible]. De nomine & ſitu hujus [illegible] nihil potui recognoſcere [illegible] Hellanici codice [illegible] fuiſſe, in eo nunc τὸ Ἄλμων, nunc vero τὸ Σάλμ☉ invenisse, & denique τὸ Ἄλμων pro vero civitatis nomine habuiſſe. Qua in re toto cœlo aberravit, cum ſine dubio Ὄλμων vel Ὄλμ☉ genuinum hujus loci nomen ſit: ipſe Stephanus alibi inquit: Ὄλμωνες, κώμη Βοιωτίας, ἀπὸ Ὄλμυ τ Σισύφυ. Ad quæ verba noſtras obſervationes legito.

[26] Σάλμον αὐτίω φησι κακῶς.] Magna hinc Epitomatoris oſcitantia, de qua ſæpenumero viri eruditione præſtantiſſimi conqueſti ſunt, cognoſcitur: nam hoc loco Hellanicum refutare aggreditur, & alio loco ejus erroribus aſſenſum præbet. imo quæ nunc improbat, deinde in hujus onomaſtici geographici ſeriem transfert Σάλμ☉, πόλις Βοιωτίας, ἧς οἱ πολῖται Σαλμώνιοι, ὡς Ἑλλάνικ☉ ἐν δευτέρῳ Δευκαλιωνείας. Verum ſi oppidi nomen ſit Ἄλμ☉, uti codices ſcripti præferunt, Hellanicus Stephani reprehenſionem non meretur, nam certum eſt τὸ Σ nominibus propriis in principio nunc addi, nunc vero demi. Vide pag. 85. comt. 51.

[27] Ἀλμωπία, χώρα τ Μακεδονίας.] Hujus regionis mentio exſtat apud Thucyd. lib. II. hiſce verbis: Ἀνέστησαν δὲ ἐκ τ νῦν Ἐορδίας καλυμένης Ἐορδυς, καὶ ἐξ Ἀλμωπίας, Ἄλμωπας. Et apud Conſtantinum Porph. lib. II. de Them. in Macedoniæ Themate male Ἀλμοπία cum ο parvo appellatur.

[28] Ἐκ δ' Ἀλμωπίας.] Ex hiſce Stephani verbis quondam [illegible] Lycophronis locum emendarunt, in quo peſſime legebatur, [illegible] Ἀλμωνίας &c.

[29] Τυρσηνία.] In Palatinis male eſt Τυρσηνίαν, quod etiam V[illegible] exhibent.

[30] Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Ἄλμωπ☉ γίγαντ☉. τὸ ἐθνικὸν, Ἄλμωψ &c.] Hæc & quæ ſequuntur verba, ad finem hujus tmematis uſque, non ſatis cohærent. videntur enim tranſpoſita, & hiulca; quare totum locum hunc in modum conſtituerem atque ſupplerem: Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Ἄλμωπος γίγαντ☉ τ Ποσειδῶν☉ ἐ Ἕλλης τ Ἀθάμαντ☉. τὸ ἐθνικὸν, Ἄλμωψ, καὶ ἀπὸ Ἄλμωπος γρικῆς Ἀλμώπι☉, καὶ Ἀλμωπία. Hanc veram eſſe hujus loci lectionem, in dubium vocari non poteſt. Nec [illegible] mirum videatur, quod vocabulum γρικῆς [illegible], nam pluries eſt Stephano [illegible], [illegible] etiam in præcedenti vocabulo uſus eſt. [illegible] ἀπὸ τ Ἄλμωνος γρικῆς, Ἀλμώνιος. In voce Ἀκμονία hæc habet. Ἀκμόνιος δὲ, ἀπὸ τ Ἄκμον☉ γρικῆς. Ad quem locum [illegible].

[31] Καὶ Ἀλμώπι☉.] Plinius lib. IV. cap. X. Almopios in Macedonia [illegible] *[illegible] amne Pæonia gentes, Paroræi, Heordenſes, Almopii, Pelagones, Mygdones.*

ἈΛΟ'ΠΗ [32], πόλις Θεσσαλίας, ἀπὸ A Ἀλόπης [33] τῆς Κερκυόνος, ὡς [34] Φερεκύδης. ἢ τῆς Ἄκτορος, ὡς Φιλωνίδης. [35] ἔστι δὲ μεταξὺ Λαρίσσης τῆς Κρεμαστῆς καὶ Ἐχίνου. δευτέρα ἐστὶ [36] καὶ τῆς Ἀττικῆς Ἀλόπη. [37] τρίτη, Πόντου, ἀφ' [38] ἧς Πενθεσίλεια. [39] τετάρτη, περὶ Εὔβοιαν. B πέμπτη, περὶ Δελφούς. ἕκτη, περὶ Λοκρίδα. Ὅμηρος τὴν μεταξὺ Μυσίας καὶ Καρίας καὶ Λυκίας παράλιόν φησιν,

[40] Ἔλθοντ' ἐξ Ἀλόπης, ὅθ' Ἀμαζονίδων
γένος ἐστίν. C

ὁ πολίτης κατὰ τέχνην Ἀλοπίτης. [41] ἔστι δὲ καὶ Ἀλοπεύς.

ἉΛΟ'ΝΗΣΟΣ [42], περὶ ἧς [43] Φι-

ALOPE, urbs Theſſaliæ, quæ nomen habet ab Alope Cercyonis, ut Pherecydes perhibet, vel Actoris filia ſecundem Philonidem. Sita eſt inter Lariſſam Cremaſten & Echinum. Secunda Alope regionis Atticæ eſt. Tertia, Ponti, cujas Pentheſilea cenſetur. Quarta, circa Eubœam. Quinta, circa Delphos. Sexta, circa Locridem. Hanc Homerus ſtatuit maritimam inter Myſiam, Cariam & Lyciam.

Venientes ex Alope, unde Amazonum genus eſt.

Civis ex lege artis Alopites dicitur, quanquam & Alopenſis reperiatur.

HALONESUS, inſula ob quam Phi-

[32] Ἀλόπη, πόλις Θεσσαλίας] Ex hac epitome aliam confecit Euſtathius ἐν ταῖς Παρεκβολαῖς εἰς τὴν δευτέραν ῥαψῳδ. τῆς Ἰλιάδ. Ἡ δὲ Ἀλόπη, inquit, πόλις ἐστὶν αὕτη Θεσσαλική, ὁμώνυμος Ἀλόπῃ θυγατρὶ Κερκυόνος ἢ Ἄκτορος. ἔκειτο δέ, φασι, μεταξὺ Λαρίσσης τῆς Κρεμαστῆς καὶ Ἐχίνου. Reticentur ab Euſtathio auctorum nomina, nempe Pherecydes & Philonides, quorum teſtimonio Stephanus uſus eſt. Pergit deinde Archiepiſcopus, ὁ πολίτης Ἀλοπίτης καὶ Ἀλοπεύς. εἰσὶ δὲ καὶ ἕτεραι Ἀλόπαι, ὧν μία μεταξὺ Μυσίας καὶ Καρίας καὶ Λυκίας. ἀφ' ἧς φασιν ὁ ποιητὴς ἐν τῷ Καταλόγῳ, ἐξ Ἀλόπης.

[33] Τῆς Κερκυόνος] Pauſanias lib. I & Hyginus fab. CLXXXVII hunc Cercyonem Alopes patrem agnoſcunt, non vero Actorem, uti Philonides ſtatuere videtur.

[34] Φερεκύδης] Vide Voſſ. de Hiſt. Græc. lib. IV. cap. IV.

[35] Ἔστι δὲ μεταξὺ Λαρίσσης &c.] De ſitu hujus oppidi lege Strab. lib. IX & Melam lib. II: III. qui remotius ab Echino collocat.

[36] Καὶ τῆς Ἀττικῆς Ἀλόπη.] In Attica neque fuit oppidum neque pagus hoc nomine, ſed ſepulchrum ſive fons nam Alope, cum Neptuno Hippothoontem peperiſſet, eo ipſo in loco a Cercyone patre interfecta dicitur. Vide Pauſ. in Atticis. Hyginus ſcribit, tabula jam ſupra allegata, Neptunum Alopes corpus in fontem commutaſſe, qui ex Alopes nomine cognominatus eſt: adeo ut hinc conjicere liceat, in Attica vel ſepulchrum vel fontem iſthac appellatione, non vero oppidum, ſive vicum extitiſſe.

[37] Τρίτη Πόντου.] Utinam hoc Stephanus aliqua Scriptoris antiqui auctoritate confirmaſſet! In Ponto ſane Alopam, ante Strabonis ætatem opinio erat vulgatiſſima, quam nonnulli ex mala codicum Homeri ſcriptura hauſerant; nam hi poëtæ verſus Iliad. B.

Αὐτὰρ Ἀλιζώνων Ὀδίος καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον,
Τηλόθεν ἐξ Ἀλύβης, ὅθεν ἀργύρου ἐστὶ γενέθλη.

à Palæphato, Menecrate, Demetrio, aliiſque è veteribus legebantur depravati nunc hunc in modum

Αὐτὰρ Ἀμαζώνων Ὀδίος καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον,
Ἐλθόντ' ἐξ Ἀλόπης, ὅθ' Ἀμαζονίδων γένος ἐστί.

Sed multis argumentis hujus ſententiæ falſitatem idem Strabo lib. XII & XIII. prodidit, ejus verba, quæ valde ad rem faciunt, ex lib. XII transcribam: Οἱ μὲν Ἀλαζῶνας, οἱ δὲ Ἀμαζῶνας ποιοῦσι. τὸ δὲ ἐξ Ἀλύβης, ἐξ Ἀλόπης, ἢ ἐξ Ἀλόβης. Deinde paucis interjectis verſibus ſic pergit: Οἱ δὲ Ἀμαζῶνας τοὺς Ἀλαζῶνας, ἢ Ἀλόπη, πῶς ἂν ἐν τοῖς τόποις τούτοις ἐξεταζοίντο; πῶς δὲ τηλόθεν; πῶς δ' ἡ τοῦ ἀργύρου γενέθλη, ταῦτα μὲν ἀπολύει τῇ μεταγραφῇ, γράφων οὕτως.

Αὐτὰρ Ἀμαζώνων Ὀδίος καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον,
Ἐλθόντ' ἐξ Ἀλόπης, ὅθ' Ἀμαζονίδων γένος ἐστί.

ταῦτα δὲ ἀπολυόμενος εἰς ἄλλο ἐμπίπτει πλάσμα. οὐδαμοῦ γὰρ εὑρίσκεται Ἀλόπη. καὶ ἡ μεταγραφὴ δὲ κινοῦσα τὴν τῶν παλαιῶν τῶν ἀρχαίων πίστιν, καινοτομοῦντι ἔοικεν, σχεδιασμῷ ἔοικεν. Vide etiam lib. XIII. in deſcriptione Troadis.

[38] Πενθεσίλεια] Una ex Amazonibus, vide Hygin. Fab. CLXIII & Juſtin. lib. II. IV.

[39] Τετάρτη, περὶ Εὔβοιαν.] Mihi certe non ſit veriſimile in vicinis hiſce regionibus circa Eubœam, Phocidem & Locridem tres diverſas civitates, eodem nomine gaudentes, unquam extitiſſe. Fuit è regione Eubœæ Alope, quam tamen Scylax ad Locrorum ditionem pertinere affirmat. Μετὰ δὲ Βοιωτοὺς εἰσὶ Λοκροί, ἔθνος. Καὶ ἔστι κατὰ Εὔβοιαν αὐτῶν πόλεις αἵδε. Λάρυμνα, Κυνόσουρα, Ἀλόπη. εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλαι πόλεις Λοκρῶν. Locris in duas partes dividebatur: alteram habebant Locri Eubœæ oppoſiti, alteram vero partem Locri occidui habitabant, qui & Ozolæ appellabantur. Quare in Stephano vellem reponere, τετάρτη, κατ' Εὔβοιαν, pro περὶ Εὔβοιαν: nihilominus tamen eadem manebit civitas, quæ à Stephano pro ſexta ejuſdem nominis recenſetur. In verbis Scylacis jam allegatis exiſtimo latere mendum, quod viri doctiſſimi & de Geographia optime meriti nondum animadverterunt. nam τὸ Κυνόσουρα videtur ex duabus vocibus conflatum, nempe ex Κῦνος & Ὀποῦς, quas imperiti librarii compoſuerunt, pro iis Κυνόσουρα exarantes. itaque Scylacis locus fortaſſe ſic eſt reſtituendus. Καὶ ἔστι κατὰ Εὔβοιαν αὐτῶν πόλεις αἵδε. Λάρυμνα, Κῦνος, Ὀποῦς, Ἀλόπη. Cynoſurus enim hoc loco vox eſt nihili.

[40] Ἔλθοντ' ἐξ Ἀλόπης, ὅθ' Ἀμαζονίδων γένος ἐστί.] Miror profecto Stephanum, alioquin in Strabonis lectione ſatis verſatum commentitium & ſpurium hunc verſiculum, qui nuſquam apud Homerum reperitur, in teſtimonium advocaſſe: nam hæc lectio, contra veterum hiſtoricorum auctoritatem, a Menecrate & aliis novata, temeritatem ſapit, quemadmodum Strabo, locis jam ſupra citatis, clariſſime demonſtravit. Legendum erat

Τηλόθεν ἐξ Ἀλύβης, ὅθεν ἀργύρου ἐστὶ γενέθλη.

Non poſſum quin hic in tranſitu admoneam, verſiculum qui hunc præcedit ferme in omnibus, quas videre licuit, Homeri editionibus, turpiſſimo mendo eſſe intaminatum: In Gyphanium, Porti, Heriſani, Amſtelodamenſi aliiſque, hunc in modum legitur:

Αὐτὰρ Ἀλιζώνων ὁ Δῖος, καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον.

Imperiti editores & tabularum Homeri quam ignari interpretes ex Ὀδίος fecerant ὁ Δῖος, exiſtimantes τὸ ὁ eſſe articulum præpoſitivum, & ducem illum Δῖος appellari, quod non tantum textus Græcus, ſed etiam illorum verſio expreſſe indicat. Nec illi magnitater errant, nam idem hic eſt, qui Iliad. E ab Agamemnone e curru ejicitur.

- - - Πρῶτος δὲ ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
Ἀρχὸν Ἁλιζώνων Ὀδίον μέγαν ἔκβαλε δίφρου

Sed optime ille verſiculus legitur apud Strabonem, Euſtathium aliosque Homeri editores, linguæ Græcæ non imperitos.

[41] Ἀλοπεύς] Bene ſic habent priores editiones, ſed peſſime in Xylandri Ἀλωπεύς, & in Voſſiano codice Ἀλοπεὺς legitur.

[42] Ἁλόνησος.] Fallitur omnino Ortelius exiſtimans hic quendam Theſſaliæ locum debere intelligi, cum certum ſit ex bello, quod Philippus Athenienſibus intulit, Stephanum de maris Ægæi inſula loqui. Mela lib. II. cap. VII. *In Ægæo mari prope Thraciam Thaſos, Imbros, Samothrace, Scandice, Polyagos, Sciathos, Haloneſos & quam aliquando, omnibus qui mares erant caſis, tantum fœmina tenuiſſe dicuntur.*

[43] Φίλιππος καὶ Ἀθηναῖοι διεφέροντο. τὸ ἐθνικὸν Ἁλοννήσιος, ὡς [44] Προκοννήσιος· καὶ Ἁλοννησίτης, ὡς Χερρονησίτης. [45] ἔστι καὶ ἑτέρα τῆς Ἰωνίας. τὸ ἐθνικὸν, ταυτόν.

ἍΛΟΣ[46], πόλις Ἀχαΐας, καὶ [47] Φθιώτιδος, ὑπὸ τῷ πέρατι τῆς Ὄθρυος. [48] ἀπέχει δὲ Ἴτωνος ὡς ἑξήκοντα σταδίους. [49] κτίσαι δ' αὐτὴν Ἀθάμαντα, [50] ἀπὸ τῆς συμβάσης αὐτῷ ἄλης. [51] Θέων δέ φησιν, ὅτι Ἅλος θεράπαινα ἦν Ἀθάμαντος, ἡ μηνύσασα τὴν Ἰνὼ φρύγειν τὰ σπέρματα· ἧς εἰς τιμὴν τὴν πόλιν [52] ὠνόμασαν. δύο δὲ [53] Παρμενίσκος Ἅλους ἱστορεῖ· [54] τὸν μὲν Μαλιακὸν, ὑπὸ Ἀχιλλεῖ, [55] τὸν δὲ ὑπὸ Πρωτεσιλάῳ. λέγεται δὲ καὶ [56] ἀρσενικῶς, καὶ θηλυκῶς. [57] τὸ ἐθνικὸν Ἁλεύς· Σο-

Philippus & Athenienſes inter ſe bellum geſſere. Gentile, Haloneſius, uti Proconeſius: & Halonesites, quemadmodum Cherroneſites. Eſt item alia Ioniæ, quæ idem gentile habet.

ALUS, urbs Achaïæ, & Phthiotidis ad finem Othryos montis ſita. Diſtat ab Itone circiter ſexaginta ſtadia. Narrant Athamantem eam condidiſſe, & ſic appellaſſe ἀπὸ τῆς ἄλης, ab errore, qui ei accidit. Enimvero Theo refert, Alum fuiſſe Athamantis ancillam, quæ indicavit Inonem ſemina torrere: in cujus honorem urbem ſic appellarunt. Sed Parmeniſcus duas Alos commemorat, alteram Maliacam Achilli, alteram vero Proteſilao ſubditam. Utroque genere & maſculino & fœminino urbis nomen effertur. Gentile, Aleuſis. So-

[43] Φίλιππος καὶ Ἀθηναῖοι διεφέροντο.] Hiſtoria nota eſt ex Strabone lib. IX. Nam Philippus viribus auctus, cum videret penes Athenienſes imperium maris eſſe, [illegible] in ſuam poteſtatem redegit. [illegible]

[44] Προκοννήσιος.] Sic edi curavimus: libri ſcripti & editione omnes [illegible] exhibebant Προκοννησίτης. Stephanus: Προκόννησος, μία τῶν Σποράδων ἐν τῇ Προποντίδι. ὁ πολίτης, Προκοννήσιος.

[45] Ἑτέρα τῆς Ἰωνίας.] Apud Strab. lib. XIII hujus inſulæ fit mentio, ubi per duplex Ν nomen exaratur. [illegible]

[46] Ἅλος, πόλις Ἀχαΐας.] Herodotus lib. VII de hoc oppido mentionem facit, ſed ibi per duplex Α ſcribitur, & etiam in Achaia ponitur. De hoc oppido etiam loquitur Mela lib. II cap. III. *At cum littora leguntur, à promontorio Sepiade per Demetrion & Halon & Pteleon & Echinon, ad Pagasæum ſinum curſus eſt.* In ſcriptis Stephani [illegible] vox cum aſpiratione ſcribitur, uti [illegible] Salmaſius; & quoſdam ita hanc vocem exaraſſe teſtatur Euſtathius ad Homer. pag. 320. [illegible] Ἅλος ἢ Ἁλοῦς, ἐν τῇ [illegible]

[47] Καὶ Φθιώτιδος, ὑπὸ τῷ πέρατι τῆς Ὄθρυος.] Sic omnes habent editiones, ſed obſervavit Cl. [illegible] Vossius ad Melam in veteribus libris alio modo hæc verba concepta [illegible] τῷ πέρατι τῆς Ὄθρυος, ex quibus verbis locum hunc [illegible] emendavit: [illegible] τῆς Ὄθρυος. Hæc incomparabilis viri emendatio etiam confirmari poteſt verbis Strabonis, quæ lib. IX. leguntur: [illegible] nam certum eſt Stephanum ex Strabone hunc locum deſumpſiſſe, uti mox probabimus.

[48] Ἀπέχει δὲ Ἴτωνος ὡς ἑξήκοντα σταδίους &c.] Hæc verba Stephanus & quæ ſequuntur ex Strabone tranſcripſit, cujus locus ita eſt legendus: [illegible]

[49] Κτίσαι δ' αὐτὴν Ἀθάμαντα, ἀπὸ τῆς συμβάσης &c.] Epitomatorem ſequitur Euſtathius in ſuis ad Catalogum commentariis. [illegible]

[50] Ἀπὸ τῆς συμβάσης αὐτῷ ἄλης.] Athamantem [illegible] multum terrarum peragraſſe, & poſt [illegible] in Theſſaliam veniſſe [illegible] Mythologiæ doctores. Apoll. lib. I. [illegible]

[illegible] &c.

[51] Θέων δέ φησιν, ὅτι Ἅλος &c.] Intelligo illum, qui in Lycophronem eſt commentatus: Stephanus in Αἴσων: Θέων ὑπομνηματίζων τὸν Λυκόφρονα. In commentariis ad Lycophronem quæ hodie [illegible] multa hujus Ancillæ mentio [illegible] Inonem triticum, ne germinaret, torreſeciſſe, & hanc ob cauſam magnam annonæ caritatem invaluiſſe. Similiter neque apud Hyginum [illegible] in [illegible] hujus fabulæ deſcriptione, ulla hujus ancillæ memoria reperitur, ita enim ille cap. II. *Ino Cadmi & Harmoniæ filia, cum Phrixum & Hellen ex Nebula natos interficere voluiſſet, iniit conſilium cum totius generis matronis, & conjuravit, ut fruges in ſementem quas darent, torrerent, ne naſcerentur.* Vide etiam Apollod lib. I.

[52] Ὠνόμασαν.] Schedæ Voſſianæ num. ſing. ὠνόμασε exhibent.

[53] Παρμενίσκος.] Vide Voſſium de Hiſt. Græcis lib. III.

[54] Τὸν μὲν Μαλιακὸν, ὑπὸ Ἀχιλλεῖ, τὸν δὲ ὑπὸ Πρωτεσιλάῳ.] Salmaſius, [illegible] Voſſius in ſuo codice MS, [illegible] Verum hæc verba, prout in MSS & in [illegible] non [illegible] videntur ſunt, quæ [illegible] Ἀχιλλεῖ, τὸν δὲ [illegible] Alos quæ ſub Proteſilao erat, [illegible] Stephanus [illegible] Strabo lib. IX, [illegible] Voſſio ex [illegible]

[55] Τὸν δὲ ὑπὸ Πρωτεσιλάῳ.] Commentario præcedenti locum [illegible] mentem [illegible] Euſtathium [illegible] Stephani locum in ſuis commentariis [illegible] Temporibus [illegible] Euſtathii hæc [illegible] leguntur, quam uti nunc in vulgaris codicibus [illegible]

[56] Ἀρσενικῶς καὶ θηλυκῶς.] Idem affirmant Strabo lib. IX. & Euſtathius [illegible]

[57] Τὸ ἐθνικὸν Ἁλεύς.] In [illegible] Ἁλεύς, [illegible] & [illegible] etiam apud Archippum in Theſſalonica [illegible]

Σοφοκλῆς δὲ Ἀλυσίους. τινὲς δὲ τῶν γλωσσογράφων, Ἀλίους.

A Sophocles Aleſios, & nonnulli ex Gloſſographis incolas Alios nominarunt.

ἌΛΠΕΙΑ, [58] ἠιὼν πρὸς ἄρκτον τοῦ Τυῤῥηνικοῦ καὶ Ἰωνίας θαλάσσης. οἱ κατοικοῦντες Ἄλπιοι, καὶ Ἀλπεῖς. [59] καὶ Ἄλπια ὄρη, καὶ Ἄλβια. διχῆ γὰρ ἡ γραφὴ, [60] καὶ διὰ τοῦ π, καὶ διὰ τοῦ β. καὶ Ἄλβια ἡ χώρα, διὰ τοῦ β.

ALPIA, tractus littoralis verſus ſeptentrionem Tyrrhenii & Jonii maris. Accolæ dicuntur Alpii & Alpenſes. Sunt item montes Alpes & Albii; nam duplici modo vox exaratur & B per P, & per B. Et regio per B, etiam Albia dicitur.

ἈΛΠΗΝΟΊ, κώμη πλησίον Θερμοπυλῶν. [61] Ἡρόδοτος. [62] ἔστι καὶ μητρόπολις Λοκρῶν. τὸ ἐθνικὸν ὁμοίως Ἀλπηνοί.

ALPENI, vicus prope Thermopylas, auctore Herodoto. Eſt etiam Locrorum me- C tropolis hoc nomine. Similiter Alpeni gentile nomen eſt.

ἌΛΠΩΝΟΣ [63], πόλις καὶ ὄρος ἐν Μακεδονίᾳ, ὡς Εὐφορίων. ὁ πολίτης, Ἀλπώνιος. ἡ χώρα καὶ ἡ γυνὴ, Ἀλπωνία. [64] τινὲς δὲ Θετταλίας αὐτήν φασιν. [65] ἔστι καὶ ἄλλη Λοκρῶν τῶν Ἐπικνημιδίων, ὡς Ἑλλάνικος ἐν πρώτῃ Δευκαλιωνίας.

ALPONUS, urbs & mons in Macedonia, cujus Euphorion meminit. Civis Alponius, & regio & mulier Alponia dicuntur. D Sed nonnulli ſtatuunt, urbem Theſſaliæ eſſe. Eſt item alia Locrorum Epicnemidiorum, uti Hellanicus libro primo Deucalioniæ perhibet.

ἈΛΤΌΣ [66], χωρίον πλησίον Θεσσαλονίκης, [67] ὡς Θεαγένης ἐν Μακεδονικοῖς. τὸ ἐθνικὸν, Ἄλτιος.

ALTUS, caſtellum prope Theſſalonicam, ut Theagenes in Macedoniæ deſcriptione au- E ctor eſt. Gentile, Altius.

ἈΛΥΆΤΤΑ [68], χωρίον Βιθυνίας, ἀπὸ Ἀλυάττου κρατήσαντος τὸν τόπον. ὁ οἰκήτωρ, Ἀλυαττηνός.

ALYATTA, munimentum Bithyniæ, ſic dictum ab Alyatte, qui locum devicit. Incola Alyattenus appellatur.

ἈΛΥΒΑΣ [69], τοῦτον οἱ μὲν Μεταπόν-

ALYBAS, hoc nomine quidam Metapon-

[58] Ἠιών] Codices Palatini & ſchedæ Voſſianæ pro ἠιών, habent ἠιών, quod ferri non poteſt. η & ι a librariis facili negotio confunduntur.

[59] Καὶ Ἄλπια ὄρη] Hæc vox numero plurali uſurpatur, uti inquit Euſtathius, quia mons eſt maximus: Ἡ δὲ Ἄλπις, μέγιστον ὄρος. διὸ καὶ πληθυντικῶς λέγονται αἱ Ἄλπεις. Vide comment. in Dionyſ. Perieg. pag. 42. Feſtus Pompejus inquit, *Alpes nomen habere a candore nivium, quia perpetuis fere nivibus albicant. Sabini enim alpum dixere, quod poſtea Latini album.* Neque tamen improbabilis videtur Iſidori ſententia, lib. XIV. cap. VIII. ita dicentis: *Alpes proprie montes Galliæ ſunt: de quibus Virgil. Aerias Alpes & dicendo aerias, verbum expreſſit a verbo: nam Gallorum lingua Alpes, montes alti vocantur.* De Alpium tractu generatim lege Polyb. lib. II. Melam lib. II. cap. IV. Julianum in oratione ad Conſtantinum: Herodianum lib. II. & VIII. multoſque alios, quos omnes recenſere nimis longum foret. Alpium latitudinem demonſtrat Plinius lib. III. cap. XVIII. Strabo lib. IV, & Zonoras lib. II. Annalium: altitudinem Strabo ex Polybii lib. IV. hiſce verbis indicat: Τὰς δ' Ἄλπεις οὐδ' ἂν εὔζωνος ἀναβαίη τις. Quis primus mortalium Alpium juga tranſcenderit, refert Juſtinus lib. XXIV. cap. IV. *Gens aſpera, audax, bellicoſa, quæ prima poſt Herculem, cui ea res virtutis admirationem & immortalitatis fidem dedit, Alpium invicta juga, & frigore intractabilia loca tranſcendit.*

[60] Καὶ διὰ τοῦ π, καὶ διὰ τοῦ β] Utroque modo ſcripſiſſe hoc nomen veteres Græcos, teſtatur etiam Strabo lib. IV. τὰ γὰρ Ἄλπια, πρότερον Ἄλβια. Et ex Stephano idem affirmat Euſtathius ad Dionyſ. pag. 42. Ἐγράφετο δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν, τὰ Ἄλπια, καὶ Ἄλβια διὰ τοῦ β.

[61] Ἡρόδοτος] Ejus verba leguntur lib. VII. Κώμη δέ ἐστι ἀγχοτάτω τῆς ὁδοῦ Ἀλπηνοὶ οὔνομα, ἐκ ταύτης δὲ ἐπισιτίζοντο οἱ Ἕλληνες.

[62] Ἔστι καὶ μητρόπολις Λοκρῶν.] Primo intuitu hæſitabam, quibuſnam e Locris hæc civitas eſſet attribuenda. Sed puto eandem eſſe, de qua infra in vocabulo Ἄλπωνος agitur. Ἔστι καὶ ἄλλη Λοκρῶν τῶν Ἐπικνημιδίων. Locri Epicnemidii Oetæis & Malienſibus contigui, a monte Cnemide ſic dicti ſunt, teſte Strabone lib. IX. Οἱ δ' Ἐπικνημίδιοι, ἀπὸ ὄρους Κνημῖδος προσεχεῖς Οἰταίοις τε, καὶ Μαλιεῦσι. Herodotus lib. VII. hujus oppidi meminit, ſed numero ſing. eundem prorſus ei ſitum adſcribens: Τοίη δὲ ἡ Ἀνθήλη αὕτη κατὰ ῥηχίην τοῦ οὔρεος, λέγει δὲ κατὰ τὴν Ἀλπηνὸν πόλιν, πρώτην ἐοῦσαν τῶν Λοκρῶν πρὸς Μηλιέων.

[63] Ἄλπωνος, πόλις καὶ ὄρος ἐν Μακεδονίᾳ.] Aſſentior Ortelio, exiſtimanti hunc locum eundem eſſe, de quo præcedenti commate Stephanus egit, nam circa ſitum notabilem non conſpicio differentiam. Hauſit hæc noſter, quemadmodum ipſe fatetur, ex Herodoto & Euphorione qui diverſo idiomate ſcripſerunt: quidam enim e Græcis, propter ſonum pleniorem, Η in Ω mutarunt, ut ῥηγνύω, ῥωγνύω, ῥηγμὸς ῥωχμὸς, ῥῆγμα ῥῶγμα, ῥηγὴ ῥωγὴ, ψηχω ψώχω, τίθηται τίθωται, ἄρηγος ἄρωγος & ſic in ſexcentis aliis.

[64] Τινὲς δὲ Θετταλίας] Dubitarunt itaque cui ſolo deberet aſſignari. unde etiam evinci poteſt, Alpenos, vicum prope Thermopylas, & Alponum in Macedonia, ſive ut alii volunt, in Theſſalia, eoſdem fuiſſe nam omnes norunt harum regionum confinia a ſcriptoribus ſæpe confundi.

[65] Ἄλλη Λοκρῶν τῶν Ἐπικνημιδ.] Sine dubio & hæc eadem eſt urbs de qua ſupra: ἔστι καὶ μητρόπολις Λοκρῶν, quemadmodum luculenter probavimus.

[66] Ἀλτὸς, χωρίον πλησίον Θεσσαλ.] Sic ſupplevimus locum ex Voſſiano cod. qui in aliis editionibus mutilus circumferebatur: Ἀλτὸς, πλησίον Θεσσαλονίκης.

[67] Θεαγένης ἐν Μακεδονικοῖς] Præter res Macedonicas, etiam Caricas conſignavit, uti apparet in voce Καρπασία: ſæpiſſime autem abſque operis indice allegatur.

[68] Ἀλυάττα, χωρίον Βιθυνίας] Apud Liv. lib. XXXVIII. cap. X. occurrit *Alyattus*, locus circa Tectoſagos in minori Aſia.

[69] Ἀλύβας, τοῦτον οἱ μὲν Μεταπόντιον ἤκουσαν τῆς Ἰταλίας.] Sic dictum fuiſſe Metapontium etiam teſtatur Joh. Tzetzes Hiſt. Chil. XII. Num. CCCCIV.

Ἀλύβα πόλις ὑπάρχει τῆς ἀργύρου φύσεως,
Ὡς ὁ χρυσοῦς κατέλεξεν Ὅμηρος Βοιωτίᾳ,
Τηλόθεν ἐξ Ἀλύβης, ὅθι ἀργύρου ἐστὶ γενέθλη.
Ἀλύβας δ' ἡ Μεταπόντιος πόλις τῆς Ἰταλίας.

O

πόντιον ἤκουσαν τ̃ Ἰταλίας. [70] τινὲς ἢ, Θρᾴκης A πόλιν. τὸ ἐθνικὸν, Ἀλυβάντι۞.

ἈΛΥΒΗ[71],

Τηλόθεν ἐξ Ἀλύβης, ὅθι ἀργύρου ἐστὶ γενέθλη

[72] παρὰ ταύτην ἐλθεῖν Ῥέαν, τὸν Δία φέρουσαν νεογνόν. οἱ ταύτην οἰκοῦντες Ἄλυβες, ἀντὶ B τ̃ ἀργυρείων μετάλλων σιδηρᾶ ἔχοντες. [73] οἱ νῦν Χαλδαῖοι, ὡς Στράβων. ἔστι ϛ Ἀλυβεὺς, ϗ Ἀλυβηΐς. [74] Εὐφορίων ἐν Ἀραῖς, ἢ Ποτηροκλέπτῃ,

C [75] Ὅστις μεῦ κέλλιν Ἀλυβηΐδα μῆνιν۞ ἀπηύρα.

τουτέστι τὴν ἀργυρᾶν, διὰ τὰ μέταλλα. Ἑλλάνικ۞ δέ φησι, λίμνην εἶναι Ποντικήν. τὸ ἐθνικὸν, Ἀλυβαῖ۞. D

ἈΛΥΖΕΙΑ[76], πόλις Ἀκαρνανίας, ἀπὸ τ̃ παιδὸς

pontum Italiæ, alii vero urbem Thraciæ ſic appellarunt. Gentile, Alybantius.

ALYBE.

Procul ex Alybe, ubi argenti origo eſt.

Huc veniſſe dicitur Rhea, ferens Jovem recens natum. Qui urbem incolunt Alybes appellantur, pro argento ferrum poſſidentes. Nunc autem, uti Strabo auctor eſt, Chaldæi nominantur. Exſtat quoque vox Alybeus, & Alybeïs apud Euphorionem in Imprecationibus, ſive poculorum fure.

Qui poculum meum Alybenſe ſolus abſtulit.

Hoc eſt argenteum, propter metalla. Verum Hellanicus refert, paludem eſſe Ponticam. Gentile, Alybæus.

ALYZIA, urbs Acarnaniæ, ſic dicta ab

[70] Τινὲς δὲ Θρᾴκης πόλιν.] Legebat Salmaſius è Palatinis codicibus. τινὲς δὲ Θρᾴκης πόλιν, ὡς Ὅμηρ۞. Corruptiſſime in Voſſiano inveni: τινὲς δὲ Θρᾴκης πόλεως. Sed Poetæ nomen non eſt hujus loci: ſequuturæ ſectioni excidit, quod imperitus librarius hic inſerebat.

[71] Ἀλύβη.] Si non accuratum ſitum, ſaltem regionis nomen addere ſolet Epitomator, & hæc cauſa eſt, cur putem hæc ab ipſius manu haud eſſe profecta. Verum alia inſuper eſt ratio cur hoc velim: redundabat commate præcedenti poetæ nomen, quod hic deſideratur, nam ſequens verſiculus ex Homeri Bœotia eſt deſumptus, ad quem vide Euſtathium pag. 363. Poſt Ἀλύβη itaque adderem, Ὅμηρ۞. De ſcriptura vocis Ἀλύβη, & quomodo veteres eam mutarunt, ex illa Ἀλόπη, Ἀλόη & Ἀλόβη facientes, legi poteſt apud Strabonem lib. XII. & XIII.

[72] Παρὰ ταύτην ἐλθεῖν Ῥέαν, τὸν Δία φέρουσαν νεογνόν.] Manifeſte vox quædam ad ſententiæ expletionem deſideratur. Editiones quæ Baſileenſem præceſſerunt, cum illa non conveniunt, in iis enim locus ſic conſtituitur: παρὰ ταύτην ἐλθεῖν Ῥέαν τε Δία &c. Codex Voſſianus habet: παρὰ ταύτην ἐλθεῖν Ῥέα τε Δία &c. Salmaſius è Palatinis ſchedis legebat: παρὰ ταύτην ἐλθεῖν Ῥέα δὲ Δία φέρουσα νεογνόν, & præterea, Ῥέα δὲ Δία φέρουσα &c. Concludit tandem hæc verba ita eſſe reſtituenda & ſupplenda: παρὰ ταύτην ἐλθεῖν Ῥέα λέγε), Δία φέρουσα νεογνόν: cui ſententiæ libenter calculum album adjicio.

[73] Οἱ νῦν Χαλδαῖοι ὡς Στράβων.] Stephanum reſpicere verba Strabonis, quæ leguntur libro XII, nemo ſanus negaturus eſt. Οἱ δὲ νῦν Χαλδαῖοι, Χάλυβες τὸ παλαιὸν ὠνομάζοντο, καθ' οὓς μάλιστα ἡ Φαρνακία ἵδρυται. Verum codices Stephani manu exarati, nec non Aldina Florentinaque editio quartam literam è voce Χαλδαῖοι rejiciunt, habentque: οἱ νῦν Χαλαῖοι, ὡς Στράβων. Proxime ad hanc ſcripturam accedit Menippus, qui in Periplo ſuo Χαλδίαν, Armeniæ minoris regionem, & incolas Χάλδους appellatos fuiſſe perhibet: Menippi locus exſtat apud noſtrum in voce Χαλδία, eſtque ita legendus, ut poſtea docebimus: Τὴν μέχρι τούτων τ̃ Τιβαρηνῶν ἐστὶ ἡ Ποντικὴ βασίλεια, ϗ κατὰ Τιβαρηνίαν ϛ Χαλδίαν ϛ Σαννικήν. οἱ ἐν ταύτῃ κατοικοῦντες, Χάλδοι. ὧν ἐγὼ ἐπικράτησα ἡ συνωνυμία. Hi Chaldi, Tibarenis & Sannis ſive Macronibus proxime adjacentes, a Strabone etiam Χαλδαῖοι appellantur, ita enim legimus lib. jam allegato: Τῆς δὲ Τραπεζοῦντ۞ ὑπέρκειται, ϗ τ̃ Φαρνακίας, Τιβαρηνοί τε ϛ Χαλδαῖοι, ϗ Σάννοι, οὓς πρότερον ἐκάλουν Μάκρωνας. Prope Colchidem Chaldæos etiam habitaſſe, teſtatur Stephanus in vocabulo Χαλδαῖοι ex Sophoclis Tympaniſtis. Ἔστι δὲ ϛ Χαλδαίων ἔθν۞ πλησίον τ̃ Κόλχιδ۞. Σοφοκλῆς Τυμπανισταῖς,

Κόλχοι τε, Χαλδαῖοί τε, ϗ Σύρων ἔθν۞.

οἱ μὲν τοι χαριέστεροι περὶ Βαβυλῶνα λέγουσιν οἰκεῖν αὐτοὺς, ὡς εἰδυῖα ᾳ. Verum cum ſubjiciat Stephanus, doctiores hoc nomen Chaldæis circa Babylonem, non vero circa Colchidem habitantibus, attribuere; & ego de illis etiam Sophoclis locum poſſe intelligi cenſeam, dubium non eſt, quin in Strabonis codicibus lateat mendum, quod an ex iis tranſcripſerit Stephanus, affirmare nequaquam audeo, cum in Palatt. & Voſſianis ſchedis conſtanter legatur, οἱ νῦν Χαλαῖοι, ὡς Στράβων. Scriberem itaque hoc loco: οἱ νῦν Χάλδοι, ὡς Στράβων: & apud Strabonem utroque loco: Τιβαρηνοί τε, ϗ Χάλδοι &c. Rurſum, οἱ δὲ νῦν Χάλδοι, Χάλυβες τὸ παλαιὸν ὠνομάζοντο. Ita autem eſſe legendum, etiam Menippi locus non obſcure indicat.

[74] Εὐφορίων ἐν Ἀραῖς, ἢ Ποτηροκλέπτῃ.] Locus eſt corruptus, & à MSS ſchedis nullum auxilium; peſſime enim Voſſianæ exhibent, ἢ Ποτηροκλέπτῃ. Legendum eſt ſine dubio, vel Ποτηροκλέπτῃ, quemadmodum reſtituit Xylander in indice poſt ſuam Stephani editionem, vel Ποτηριογλύπτῃ, quod confirmari poteſt auctoritate Scholiaſtæ in Theocritum, ita enim ille ad hæc verba Idyl. ſecund. Στέψον τὰν κελέβαν. Στέφανωσον τὴν κελέβην. Κελέβη δὲ ἐστι εἶδος ἀγγείου ποτηρίου· ἐστι δὲ ϛ ποτήριον ξύλινον κελεβῶδες. Εὐφορίων ἐν Ποτηριογλύπτῃ. Monet Caſaubonus ad Theocritum, ſcriptos codices hoc in loco utramque lectionem, & Ποτηροκλέπτῃ, & Ποτηριογλύπτῃ agnoſcere, ſed primum nos retinuimus.

[75] Ὅστις μεῦ κέλλιν &c.] Hæc ſunt corruptiſſima in omnibus editionibus. Libri ſcripti: ὅστις μὲ κελλίν. quod etiam eſt nihili: ex qua ſcriptura Salmaſius ad oram ſui codicis fecit, ὅστις μεῦ κελέβην &c. Eundem hunc Euphorionis verſum citat Scholiaſtes in Theocritum loco jam allegato:

Ὅστις ἐμὴν κελέβην Ἀλυβηΐδα μοῦνος ἀπηύρα.

Verum etiam corruptus eſt. Legendum hic & apud Stephanum, uti admonuit Caſaubonus.

Ὅστις μεῦ κελέβην Ἀλυβηΐδα μοῦν۞ ἀπηύρα.

Xylander edidit, ἄπυρα: editiones priores & libri ſcripti habent ἀπηύρα: Sed res eodem redibit, ſi vocem recte penſitaveris. Lubet obiter admonere, Scholiaſtem ad hunc Theocriti verſum, nugas agere, & quidem tales, quæ Siculas gerras multis paraſangis ſuperant, ſtatuentem τὴν κελέβην etiam urbis nomen eſſe: in eaſdem quoque per ſummam inſcitiam incidit Phavorinus, hinc *Celebenos* deducens.

[76] Ἀλυζεια, πόλις Ἀκαρνανίας.] Varie hoc urbis nomen apud ſcriptores exaratum exſtat. Strabo lib. X. in Acarnaniæ deſcriptione aliquoties habet Ἀλυζία: & ita etiam Thucydides lib. V. Scylax, Ἀλυζία. quod Clariſſimus Voſſius mutavit in Ἀλυζεία. Longius ab hac ſcriptura recedunt Xenophon & Ptolemæus: hic Hellenic. V. circa libri finem Ἀλυζίαν nominavit hanc urbem; ille vero lib. III cap. XIV. Ἀζυλεία, tranſpoſitis literis, quod inter typothetarum σφάλματα recenſeri meretur. Ad oppidi ſitum quod attinet, manifeſtiſſime deſcribitur a Strabone libro ſupra citato hiſce verbis. Ἀπὸ δὲ Ἀνακτορί۞ ἑξῆς Πάλαιρ۞ ϛ Ἀλυζία τ̃ Ἀκαρνανίας ἐστὶ πόλις, ἐν ᾗ Ἀλυζίᾳ πεντεκαίδεκα ἀπὸ θαλάττης σταδίους ἀπέχουσα.

παιδὸς Ἰκάρου κληθεῖσα Ἀλύζου. [78] τὸ ἐθνικὸν Ἀλυζεὺς, καὶ Ἀλυζαῖος.

A ab Alyzo Icari filio; ejus gentile eſt Alyzenſis & Alyzæus.

ἌΛΥΚΟΣ [79], πόλις Πελοποννήσου.

[80] Εἰς Ἀσίνην, Ἀλυκόντε, καὶ [81] ἄμπολιν Ἑρμιονίων·

Καλλίμαχος. τὸ ἐθνικὸν Ἀλύκιος.

ALYCUS, urbs Peloponneſi.

Ad Aſinen Alycumque, & per urbem Hermionenſium.

B Uti Callimachus tradidit. Gentile, Alycius.

ἈΛΥΧΜΗ [82], ἐν ᾗ τιμᾶται [83] Ἀλύχμιος Ἑρμῆς. τὸ ἐθνικὸν, ὡς τοῦ [84] Βοίβη Βοιβαῖος, Ἀκτὴ Ἀκταῖος, οὕτω καὶ Ἀλύχμιος.

ALYMNE, locus ubi Alymnius Mercurius colitur. Gentile, uti à Bœbe Bœbius, Acte Actius formatur, ſic ab Alymne Alymnius.

ἈΛΩΊΟΝ, πόλις Θεσσαλίας ἐπὶ τῶν C [85] Τέμπεων, ἣν ἔκτισαν [86] οἱ Ἀλωάδαι, καθελόντες τοὺς Θρᾶκας, ὡς εἶναι αὐτὴν ἀπὸ Ἀλωέως. [87] τὸ ἐθνικὸν, Ἀλωεύς.

ALOJUM, urbs Theſſaliæ circa Tempe, quam condiderunt Aloidæ poſtquam Thracas profligaſſent. Sic dicitur, quaſi ab Aloeo nomen eſſet ſortita. Gentile, Aloenſis.

ἉΛΩΝΗ [88], νῆσος πρὸς τῇ Κυζίκῳ, [89] ἥτις

HALONE, inſula juxta Cyzicum, quæ etiam

[77] Ἀπὸ τοῦ παιδὸς Ἰκάρου κληθεῖσα Ἀλύζου.] Hæc hauſit Stephanus ex Strabonis lib. x. & Strabo ex illo qui Alcmæonidem conſcripſit. Ὁ δὲ τῆς Ἀκαρνανίας χώρας, Γενεὰς δὲ Πηνελόπης πατρὸς, ἐκ γένους δύο, Ἀλυζέα ἐ Λευκάδιον, ἐπικατασχεῖν ἐν τῇ Ἀκαρνανίᾳ τούτους μετὰ τοῦ πατρός. Sed Icari filius Stephano Ἀλύζος, Straboni Ἀλυζεὺς dicitur. A vero meminit noſter, qui eundem, male Lyxeum nominavit, in vocabulo Λυξεία. confidenter itaque apud Stephanum Ἀλυζέως vel Ἀλυζίου pro Ἀλύζου repone: Nam Λυξεία & Ἀλυζεία idem eſt oppidum, ut poſtea demonſtraturi ſumus.

[78] Τὸ ἐθνικὸν Ἀλυζεὺς, καὶ Ἀλυζαῖος.] Utrumque gentile Stephani canones admittunt, nam uti ab Ἀλεξάνδρεια Ἀλεξανδρεὺς, Λυκόρεια Λυκορεὺς, Ἀπάμεια Ἀπαμεὺς, Αἰθαία Αἰθαιεὺς, ſic Ἀλύζεια Ἀλυζεύς. Ad ſecundum gentile quod attinet, illud apud Thuc. lib. VII. legitur quinque ſyllabis Ἀλυζαῖοι, quod, ſi Stephani codices non fallunt, aperte mendoſum eſt, & reſtituendum Ἀλυζαῖοι; ita enim Λυκόρεια habet Λυκορεὺς & Λυκορεῖος. Nummi nobis deſunt, ex quibus infallibile teſtimonium peti poſſet, ſaltem probabile mihi videtur, quod ex voce Λυξεία adferam. Λυξεία, πόλις Ἀκαρνανίας. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ, ἀπὸ Λυξέως τινός. τὸ ἐθνικὸν, Λυξεὺς, καὶ Λυξαῖος. Ita hic locus eſt legendus, qui in vulgatis corruptus & mutilus circumfertur: imo omne dubium ſolvitur, ſi mecum ſtatuas, idem eſſe oppidum, quod hic à Stephano ex Strabone Ἀλύζεια, & deinde ex depravato Hecatæi codice Λυξεία appellatur.

[79] Ἄλυκος, πόλις Πελοποννήσου.] Urbis ſitum & nominis originem nemo antiquorum tradidit: ex allegato Callimachi verſu apparet, non procul ab Aſinæo ſinu fuiſſe. Plutarchus in Theſeo, obſervante Ortelio etiam *Alycum* in Megaride collocat, quæ Achaiæ regio eſt.

[80] Εἰς Ἀσίνην, Ἀλυκόντε ἐ ἄμπ. &c.] Verſus erat corruptus in Xylandri editione: pro Ἑρμιονίων reſcripſimus Ἑρμιονίων, uti priores editiones exhibebant: mallem tamen, Ἑρμιονέων, qui genitivus eſt Jonicus ab Ἑρμιονεύς, quin & noſter in voce Ἑρμιών, & nummi veteres illud gentile agnoſcunt, uti poſtea demonſtrabimus.

[81] Ἄμπολιν.] Sic legendum eſt pro ἀνὰ πόλιν, ut alibi apud Poëtas occurrit.

[82] Ἀλύχμη.] Altum ubique apud utriuſque linguæ ſcriptores de hoc loco ſilentium. Sed noſter eſt mendoſus, & legendum cenſeo, Ἀλύμνη, quæ Phrygiæ majoris urbs habetur prope Cibyram, uti colligo ex Livio lib. XXXVIII. cap. XIV. *Erant autem ſub eo, præter Cibyram, Syleum, & quæ Alymne appellatur.* Hanc conjecturam hauſi ex depravata lectione codicis Voſſ. in quo exaratum erat: Ἀλύχμη, ἐν ᾗ τιμᾶται Ἀλύμνιος Ἑρμῆς.

[83] Ἀλύχμιος Ἑρμῆς.] Aſſumſit Xylander lectionem aliarum editionum, in quibus erat Ἀλύχμιος Ἑρμῆς; ſed omnes errant. Inſra ipſe Stephanus: οὕτω ἐ Ἀλύχμιος, uti repoſuimus, quam ſcripturam quoque Salmaſius ex Palatinis libris produxit: malim tamen, uti ſupra, Ἀλύμνιος Ἑρμῆς.

[84] Βοίβη Βοιβαῖος.] Conſtanter ſic legunt libri ſcripti & editi: ſed manifeſte reſcribendum: Βοίβη Βοίβιος, ne ſimilitudo claudicet. Si mei arbitrii res foret, totum hunc locum ita conſtituerem. Ἀλύμνη, πόλις μεγάλης Φρυγίας, ἐν ᾗ τιμᾶται Ἀλύμνιος Ἑρμῆς. τὸ ἐθνικὸν, ὡς τοῦ Βοίβη Βοίβιος, Ἀκτὴ Ἄκτιος, οὕτω ἐ Ἀλύμνιος. Stephanum hoc vel ſimili modo locum hunc concepiſſe, nemo eſt qui dubitare poteſt.

[85] Τεμπέων.] Dubitabat Salmaſius ad oram ſui libri, an hæc vox ſemper cum M eſſet exaranda, cum in ſcriptis codicibus aliquoties Τέπη occurrat: quod obiter admonere ipſi viſum fuit.

[86] Οἱ Ἀλωάδαι.] A nominibus in δης quo pacto formentur patronymica maſculina, fuſius docent Grammatici & Scholiaſtæ; nuſquam tamen Ἀλωάδης fit ab Ἀλωεὺς, niſi hic apud noſtrum. Virgil. lib. 6. Æneid.

Hinc & Aloidas geminos immania vidi
Corpora, &c.

Apollodorus in deſcriptione hujus fabulæ lib. 1. ab Ἀλωεὺς facit Ἀλωείδης, ita enim inquit: συνελθὼν δὲ αὐτῇ Ποσειδῶν, δύο ἐγέννησε παῖδας, Ὦτον ἐ Ἐφιάλτην τοὺς Ἀλωείδας λεγομένους: & ſimili prorſus modo Euſtath. ad Iliad. E. pag. 560. Horum etiam meminit Hyginus Fab. XXIIX. cujus verba, cum mendis plurimis ſcateant, ſic emendare conabimur. *Otus & Ephialtes Aloei & Iphimedia Neptuni filia filii, mira magnitudine dicuntur fuiſſe. Hi ſinguli ſingulis menſibus novem digitis creſcebant. Itaque cum eſſent annorum novem, in cœlum aſcendere ſunt conati, qui aditum ſibi ita faciebant: montem enim Oſſam ſuper Pelion poſuerunt, unde etiam Pelion Oſſa mons appellatur, aliosque montes conſtruebant, qui ab avo nacti, ſunt interfecti. Alii autem auctores dicunt Neptuni & Iphimediæ filios fuiſſe atrotos. Hi cum Dianam comprimere voluiſſent, quæ cum non poſſet viribus eorum, reſiſtere, Apollo inter eos cervam miſit, quam illi, furore incenſi, dum volunt jaculis interficere alius alium interfecerunt. Qui ad inferos dicuntur hanc pœnam pati: ad columnam, averſi alter ab altero, ſerpentibus ſunt deligati. Eſt ſtrix viſcera columnam ſedens, ad quam ſunt deligati.*

[87] Τὸ ἐθνικὸν, Ἀλωεύς.] Fortaſſis ab Aloeo oppidum eſt conditum, & ſic gentile & conditoris nomen idem eſſet, ut ſæpiſſime aliis in locis. Libri ſcripti & editi nihil omnino variant, tamen reſcribendum exiſtimo: τὸ ἐθνικὸν, Ἀλωαιεύς.

[88] Ἁλώνη, νῆσος πρὸς τῇ Κυζίκῳ.] Diogenes Cyzicenus lib. 1. in deſcriptione ſeptem inſularum patriæ, hujus inſulæ non obſcuram mentionem facit, cujus verba in voce Βέσβικος Stephanus integra reſervavit: Βέσβικος, νησίον περὶ Κύζικον, ὡς Διογένης ὁ Κυζικηνὸς ἐν πρώτῳ τῶν ἱστοριῶν περὶ τῆς πατρίδος γράφων, λέγων Πασιφάεσσα, καὶ Φοῖνιξ, καὶ Ἁλώνη, καὶ Φοινίκη, καὶ Ὀφιοῦσσα, καὶ Βέσβικος, καὶ Γόρυμος, καὶ Ἀστακαί. Cenſeo tamen inſulas admodum fuiſſe ignobiles, quia pauci ſcriptores earum meminerunt. Plinius lib. V. cap. XXXII. hanc Halonam etiam inter inſulas circa Propontidem recenſet. *Sequuntur Ophiuſa, Acanthus, Phœbe, Scope-*

[89] ἥτις ἐ Νδρὶς, ϰ Προχώνη ἐϰαλεῖτο. τὸ ἐθνιϰὸν, Ἁλωνήσιος. ὠνομάσθη δ' οὕτως, ὅτι οἱ ἐποιϰοῦντες τ τ ἅλων ἐργασίαν ἐπενόησαν. τινὲς δ' αὐτὴν εἶπον πόλιν Παφλαγονίας.

ἈΛΩΝΙ͂Σ [90], νῆσος ἐ πόλις Μασσαλίας, ὡς Ἀρτεμίδωρος. τὸ ἐθνιϰὸν, Ἀλωνίτης.

ἈΛΩΠΕΚΗ [91], δῆμος τ Ἀντιοχίδος φυλῆς. ὁ δημότης, Ἀλωπεϰεύς. τὰ τοπιϰὰ, Ἀλωπεϰῆθεν, [92] Ἀλωπεϰῆδε, Ἀλωπεϰῆς.

ἈΛΩΠΕΚΙ͂Α [93], νῆσος. [94] Στράβων ἑνδεϰάτῃ. [95] τὸ ἐθνιϰὸν Ἀλωπεϰιεὺς, ὡς Οἰχαλιεὺς, τῆς Οἰχαλίας.

ἈΛΩΠΕΚΟΝΗΣΟΣ [96], πόλις τῆς Ἑλλησποντίας χερρονήσου, [97] ϰατὰ χρησμὸν ϰτισθεῖσα, [98] ϰελεύοντα, ἔνθα ἂν σϰύλαϰας ἴδωσιν ἀλώπεϰος, ἐϰεῖ πόλιν οἰϰίσαι. [99] τὸ ἐθνιϰὸν, Ἀλωπεϰοννήσιος. ἐϰλήθησαν δ', [1] ὅτι ὅτε ἔϰτιζον τὴν πόλιν, ἀλώπηξ σϰύμνον ἄλλοθεν φέρουσα, ϰατέθετο.

ἌΛΩΡΟΣ [2], πόλις Μαϰεδονίας. ἔστι δ' τὸ

etiam Neuris & Prochone vocabatur. Gentile Halonesius. Ita appellata eſt, cum incolæ confectionem ſalis excogitaſſent. Verum alii affirmant Paphlagoniæ urbem eſſe.

ALONIS, inſula & urbs Maſſiliæ, auctore Artemidoro. Gentile, Alonita.

ALOPECE, populus Antiochidis tribus. Popularis, Alopecenſis. Hinc de deducuntur localia quæ ex, ad, & in Alopece denotant.

ALOPECIA, inſula, cujus meminit Strabo libro undecimo. Gentile, Alopecienſis, uti fit Oechalienſis à voce Oechalia.

ALOPECONESUS, urbs Helleſpontiæ Cherroneſi, ſecundum oraculum condita, quod juſſit, ut illo in loco urbem ædificarent, ubi catulos vulpis vidiſſent. Gentile, Alopeconeſius. Urbs autem ita dicta eſt, quod dum urbem conderent, vulpes catulum aliunde afferens, ibi depoſuerit.

ALORUS, urbs Macedoniæ, latens in in-

Scopelos. Porphyrione. Halone cum oppido. Delphacia. Polydora.

[89] Ἥτις ἐ Νδρὶς, ϰ Προχώνη] Ne γρ quidem apud Stephanum de his nominibus reperies. Si fides ſit habenda Plinii codicibus, Νευρὶς dicta fuit Elaphonneſus, quæ ipſo auctore ab Halone diverſa ſtatuitur. Ejus verba ita ſunt tranſponenda legendaque, loco jam citato: *Inſula in Propontide ante Cyzicum Elaphoneſus, unde Cyzicenum marmor, eadem Neuris dicta, & Proconneſus. Sequuntur Ophiuſa, Acanthus &c.*

[90] Ἀλωνὶς, νῆσος ἐ πόλις Μασσαλ.] Pomponio Mel. lib. II cap VI Alone, & Ptolemæo lib. II. cap VI. Ἀλωναὶ numero plurativo dicitur. Urbs eſt Hiſpaniæ Tarracon. in littore regni Valentini, Maſſilienſium colonia uti noſter teſtatur. Clar. Voſſius in ſuis ad Melam obſervationibus, verum nomen putat eſſe Ἀλώνα vel Ἀλώνη. Græcum igitur eſt vocabulum, nam quemadmodum παρὰ τ αἵματος αἱμαώνη, & ſimilia, ſic παρὰ τ ἁλῶν fit ἁλώνη. Præſtantiſſimo enim ſale & olim & nunc quoque abundat. Atque hoc ſolo argumento convinci poſſunt, qui Alonam hodie putant eſſe Alicante, cum ea urbs nullas habeat Salinas. Certum eſt Alonam eſſe id oppidum, quod olim Arabes *Tudemar*, Hiſpani vero *Guardamar* vocant, ſitum in peninſula ad os Taberis fluminis, quem vulgo Seguram vocant. Innumeræ illic & præſtantiſſimæ Salinæ, eoque ipſo loco veteres *Alonam* deſcribunt.

[91] Ἀλωπεϰὴ, δῆμος τ Ἀντιοχίδος φυλ.] Eadem hæc apud Suidam invenies. Harpocration numero plurali Demi nomen Ἀλωπεϰαὶ fecit: hujus etiam Herodot. lib. V. & Diog. Laert. lib. II. meminerunt.

[92] Ἀλωπεϰῆθε, Ἀλωπεϰῆς.] Adverbia hæc corrupta ſunt. Lege Ἀλωπεϰῆθεν, Ἀλωπεϰῆσι.

[93] Ἀλωπεϰία, νῆσος.] Plinio lib. IV. cap. XII. Alopece dicitur, & Ptolemæo lib. III cap V. Ἀλωπεϰία, νῆσος ἐν παραϰειμένη ταῖς ἐϰβολαῖς τ Ταναΐδος ποταμοῦ. Ἀλωπεϰία, ἡ ϰ Ταναΐς νῆσος. Hinc etiam de ſitu certi ſumus, de quo nihil omnino Epitomator hoc loco, ſed in voce Ταναΐς ſitum ſatis clare deſcribit, & inſulam Ἀλωπεϰίαν nominat: Ταναΐς, νῆσος μεγάλη, ϰ λίαν ἐπίσημος, ϰ πολλὰ ἔχουσα ἔθνη, ϰ ἐϰπλέουσα εἰς τὴν Μαιῶτιν λίμνην. ἧς ὁ πολυς ἐϰτείνεται ἡ Ἀλωπεϰία ἐν μέσῳ. Alopecia etiam à noſtro Κάλαρος appellari videtur. Κάλαρος, ϰτισ ἐϰαλεῖτο ἡ Ἀλωπεϰία νῆσος, ἀπὸ Καλάρου βασιλέως. Sed hæc peſſime ſunt contaminata. veterem & minime dubiam lectionem reducemus, ubi ad illa verba pervenerimus.

[94] Στράβων, ἑνδεϰάτῃ.] Sine dubio reſpicit hæc verba: Πρόϰειται δ' ἐν ἑϰατὸν σταδίοις τ ἐμπορίου νῆσος Ἀλωπεϰία, ϰατοιϰία μιγάδων ἀνθρώπων.

[95] Τὸ ἐθνιϰὸν, Ἀλωπεϰιεὺς] Viſum fuit ita faciendum, ejecto ſpurio Ἀλωπεϰεύς, quod omnes editiones, & codices ſcriptos obſederat, ſequenti voce illud exponente, à qua non deducitur ἐθνιϰὸν, Οἰχάλιος, ſed Οἰχαλιεύς.

[96] Ἀλωπεϰόννησος, πόλις τ Ἑλλησποντίας χερρονήσου] Livius lib XXXI cap XVI. oppidi nomen cum duplici N protulit, ex cujus verbis etiam cognoſcere licet, urbem illum obtinere ſitum, quem ei Stephanus aſſignavit: *Ænum inde cum magno labore, poſtremo per proditionem Ganymedis præfecti Ptolemæi cepit: deinceps alia caſtella, Cypſela, & Doriscon, & Serrheum occupat. inde progreſſus ad Cherſoneſum, Elæunta & Alopeconneſum, tradentibus ipſis, recipit.* Urbs condita eſt teſte Marciano Heracleota, ſeu potius Scymno Chio (ut docti viri cenſent) ab Æoliis, cujus Senarii ita ſupplendi & reſtituendi ſunt:

Εἶτ' Αἰολέων Ἀλωπεϰόννησος πόλις,
Ἐξῆς Ἐλαιοῦς Ἀττιϰὴν ἀποιϰίαν
Ἔχουσα, Φόρβας ἣν συνῴϰισεν δοϰεῖ.

Urbs hæc etiam Calaros à rege Calaro dicta fuit, uti noſter in voce Κάλαρος refert. ſed locus eſt mendoſus, uti jam admonui, eumque deinde emendabimus.

[97] Κατὰ χρησμὸν ϰτισθεῖσα.] Sine dubio vitioſa eſt ſcriptura codicum ante Xylandrum, in quibus legitur: ϰατὰ χρησμὸν χρησθεῖσα.

[98] Κελεύοντα.] Codex Voſſianus male, ϰελεύοντος.

[99] Τὸ ἐθνιϰὸν, Ἀλωπεϰοννήσιος] Sic hæc Voſſ. & priores editiones, Ἀλωπεϰονήσιος. Unde Xylander hanc lectionem aſſumſerit, & quam ob cauſam, divinando aſſequi non poſſum. Si oppido nomen ſit Ἀλωπεϰόννησος, qua ratione inde gentile Ἀλωπεϰονήσιος deducetur? Etiam tamen ſic exhibet nummus C. Cæſaris Augusti, in quo hæc eſt inſcriptio, ΑΛΩΠΕΚΟΝΝΗΣΙΩΝ.

[1] Ὅτι ὅτε ἔϰτιζον τὴν πόλιν] Optime ſic legunt omnes editiones: male liber Voſſ. ſcriptus ὅτι ἔϰτιζον τὴν πόλιν. ſimilitudo duarum vocum ὅτι & ὅτε hunc quoque locum mutilandi imperitis librariis occaſionem dedit. Partem hujus fabulæ etiam Stephanus in voce Κάλαρος narrat. Ἀλωπεϰόννησος δὲ, ὅτι ἐϰεῖ ἴδοι σϰύμνους φέρουσαν, ϰ ϰατατίθεισαν ἀλώπεϰα.

[2] Ἄλωρος, πόλις Μαϰεδονίας] In voce Ἄζωρος omnino dixerat Alorum Macedoniæ urbem eſſe, verum nunc accuratius ejus ſitum perſtringit, eum ad Thermaicum ſinum collocando. Sic omnes Geographi: Scylax, ἀπὸ δὲ Πηνειοῦ ποταμοῦ Μαϰεδονία ἐστὶν ἔθνος, ϰ ϰόλπος Θερμαῖος. Πρώτη πόλις Μαϰεδονίας Ἡράϰλειον. Μετὰ δὲ πόλις Ἐλλάς, ϰ Ἀλιάϰμων ποταμός, Ἄλωρος πόλις &c. Mela lib II cap III. *Cæterum longis in altum immiſſis lateribus, ingens inde Thermaicus ſinus eſt. In eum Axius per Macedo-*

τὸ μυχαίτατον [3] τοῦ Ἑρμαίου κόλπου. [4] τὸ ἐθνικὸν Ἀλωρίτης, καὶ Ἀλωρῖτις. A

ἈΜΆΔΟΚΟΙ, Σκυθικὸν ἔθνος· Ἑλλάνικος ἐν Σκυθικοῖς. [5] ἡ γῆ δὲ τούτων, Ἀμαδόκιον.

ἈΜΑΖΌΝΕΙΟΝ [6], τόπος ἐν τῇ Ἀττικῇ, ἔνθα Θησεὺς [7] τῶν Ἀμαζόνων ἐκράτησεν. [8] οὕτως ἐκαλεῖτο δὲ ἡ Κύμη, ἐν ᾗ αἱ Ἀμαζόνες ᾤκουν. Ἑκαταῖος δ' [9] ἐν τοῖς Αἰολικοῖς διὰ τοῦ ι γράφει τὸ ὄνομα. ἔστι δὲ ἄλλο διὰ τοῦ κ Ἀμαζονικὸν, ἐν Βοιωτίᾳ. ἔστι δὲ ἐν Βιθυνίᾳ Μαζαῖον κατὰ παραφθορὰν, ὡς Ἀρριανὸς ἐν Βιθυνιακοῖς. [10] τὸ ἐθνικὸν Μαζαιεὺς, ὡς Μιδακεὺς, καὶ Δορυλαεύς. B C

ἈΜΑΖΌΝΕΣ [11], ἔθνος γυναικεῖον [12] πρὸς τῷ Θερμώδοντι, [13] ὡς Ἔφορος, [14] ἃς νῦν Σαυρομάτιδας καλοῦσι. Φασὶ δὲ περὶ αὐτῶν, ὅτι τῇ φύσει τῶν ἀνδρῶν διαφέροιεν, αἰτιώμενοι τοῦ τόπου τὴν κρᾶσιν, ὡς γυναῖκ' εἰκ- D

A intimo receſſu Thermæi ſinus. Gentile, Aloritа & Aloritis.

AMADOCI, gens Scythica, cujus meminit Hellanicus in Scythicis. Horum regio Amadocium dicitur.

B AMAZONIUM, locus in Attica, ubi Theſeus Amazonas devicit. Ita etiam Cyme vocabatur, quam Amazones habitabant. Sed Hecatæus in Æolicis nomen illud per I ſcribit. Eſt item aliud in Bœotia, quod per K exaratur. Eſt quoque in C Bithynia Mazæum, quæ vox corrupte ſic profertur, uti Arrianus in Bithyniacis refert.*

AMAZONES, gens ſolis mulieribus conſtans ad Thermodontem, auctore Ephoro, quas nunc Sauromatidas appellant. Perhibent illas à viris natura differre, accuſantes loci temperiem, quaſi fœminina corpora ma-

Macedonas, & jam per Theſſalos Peneus exturrit. Ante Axium Theſſalonice eſt: inter utrumque, Caſſandria, Cydna, Aloros, Icaris. Hæc urbs à Stephano etiam Ἄλωρος dicitur: Vide in iſthac voce.

[3] Τοῦ Ἑρμαίου κόλπου.] Conſtanter ſic legunt libri ſcripti & editi, ſed male. Reſcribendum eſt ſine dubio τοῦ Θερμαίου κόλπου. Hermæus ſinus nuſquam eſt.

[4] Τὸ ἐθνικὸν, Ἀλωρίτης, καὶ Ἀλωρῖτις] Hæc erat ſcriptura editionum ante Xylandrum, quam ut probam & optimam reduximus. Xylandri editio habet: τὸ ἐθνικὸν, Ἀλωρίτης, καὶ Ἀλωρῖτις. Priorem ſcripturam etiam libri ſcripti confirmant. Polybius (cujus τὰ σωζόμενα politiſſimus Jacobus Gronovius, nuper ad prælum revocavit & obſervationibus ſuis illuſtravit) lib. v. Ἄγει δὲ τούτοις Ἱππόλοχος ὁ Μάγνης, καὶ Ζωπυρὸς ὁ Βοιωτὸς, σὺν οἷς ἦν δὲ Κρατίας ὁ Ἀλωρίτης.

[5] Ἡ γῆ δὲ τούτων, Ἀμαδόκιον.] Ptolemæus de Amadocorum regione meminit lib. III cap. v. Περὶ δὲ τὸν Βορυσθένην ποταμὸν, Ἀζάγαριον Ἀμάδοκα, Σάρον &c.

[6] Ἀμαζόνειον, τόπος ἐν τῇ Ἀττικῇ.] Ita habent codices calamo exarati & priores editiones. Xylander divulgavit, Ἀμαζόνιον, quod Græcis auribus eſt inſolitum. Locus hoc nomine fuit in agro Attico prope Athenas, ſic dictus quod in eum ſiniſtrum Amazonum cornu ſe convertit, quum ipſæ, cum Theſeo duce Athenienſium confligerent, de quo prælio & loco legendus eſt Plutarchus in Theſei vita. Diodorus idem refert lib. IV. [illegible] Ἀττικὴν, [illegible] Ἀμαζόνειον.

[7] Τῶν Ἀμαζόνων ἐκράτησεν.] Præter Plutarchum & Diodorum, etiam habemus Arrianum libro VII. teſtantem Amazonas à Theſeo fuiſſe devictas.

[8] Οὕτως ἐκαλεῖτο δὲ ἡ Κύμη] Vide in voce Κύμη.

[9] Ἐν τοῖς Αἰολικοῖς διὰ τοῦ ι γράφει.] Hinc manifeſtiſſime evincitur, ſuperius à Stephano Ἀμαζόνειον ſcriptum fuiſſe, ſed Hecatæum in Æolicis illud nomen cum I exaraſſe.

[10] Τὸ ἐθνικὸν Μαζαιεὺς, ὡς Μιδακεὺς] Hæc ſunt corruptiſſima in libris editis, reſcribendum eſt, ut annotavit Cl. Salmaſius ad oram ſui codicis, τὸ ἐθνικὸν Μαζαεὺς, ὡς Μιδαεύς. Ultimum gentile in Voſſiano codice ſic invenimus, & licet à Stephano in voce Μιδάειον non agnoſcatur, nos tamen ad illam vocem genuinum ac probum eſſe, ex nummis antiquis demonſtrabimus.

[11] Ἔθνος γυναικεῖον.] De Amazonibus frequentiſſima apud auctores antiquos reperitur mentio, & earum res geſtæ notiores ſunt, quam quod hic referri debeant. Hoc tamen lubet in memoriam revocare, Palæphatum cenſere, eas non fuiſſe mulieres, ſed viros barbatos, geſtantes tunicas talares, quales in more erant feminis Thracibus. Hi quia comam mitris alligabant, & barbas radebant, ab ho-

ſtibus mulieres appellabantur. Eruditiſſimus Archiepiſcopus Theſſalonicenſis reputans neque exercitum, neque urbem, neque gentem ſine viris conſiſtere poſſe, etiam non credebat Amazonas fuiſſe, ita enim ille ad Iliad. I. Τίς ἂν πιστεύσειεν ὡς γυναικῶν στρατὸς, ἢ πόλις, ἢ ἔθνος συσταίη ἄν ποτε χωρὶς ἀνδρῶν; καὶ οὐ μόνον συσταίη, ἀλλὰ καὶ ἐφόδους ποιοῖτο ἐπὶ τὴν ἀλλοτρίαν, καὶ κρατοίη; ὅμοιον γὰρ τοῦτο, ὡς ἂν εἴ τις λέγοι, τοὺς μὲν ἄνδρας τοὺς τότε γυναῖκας γεγονέναι, τὰς δὲ γυναῖκας ἄνδρας. Hæc Euſtathius hauſit de verbo ad verbum ex Strabone lib. XI: ſed Plato lib. VII. de Legibus relationes de Amazonibus non prorſus fabuloſas habet, certo ſciens circa Pontum innumeras eſſe mulieres, quæ ſe non duntaxat equitatione, ſed etiam arcu & alio armorum genere exercent: Οἶδα, inquit, ὅτι μυριάδες ἀναρίθμητοι γυναικῶν εἰσὶ τῶν περὶ τὸν Πόντον, ἃς Σαυρομάτιδας καλοῦσιν, αἷς οὐχ ἵππων μόνον, ἀλλὰ καὶ τόξων, καὶ τῶν ἄλλων ὅπλων κοινωνία καὶ τοῖς ἀνδράσιν ἴση προστεταγμένη, ἴσως ἀσκεῖται. Præſtantiſſimus etiam de iis extat locus apud Hippocratem Medicorum principem lib. de Aeribus, Aquis & locis. Τούτων αἱ γυναῖκες ἱππάζονταί τε καὶ τοξεύουσι, καὶ ἀκοντίζουσιν ἀπὸ τῶν ἵππων, καὶ μάχονται τοῖς πολεμίοις, ἕως ἂν παρθένοι ἔωσιν. οὐκ ἀποπαρθενοῦνται δὲ, μέχρις ἂν τῶν πολεμίων τρεῖς ἀποκτείνωσι. Et mox ſequitur: τὸν δεξιὸν δὲ μαζὸν οὐκ ἔχουσι, παιδίοισι γὰρ ἐοῦσιν ἔτι νηπίοισιν, αἱ μητέρες χαλκίον τετεχνημένον ἐπ' αὐτῷ τούτῳ διάπυρον ποιέουσαι, πρὸς τὸν μαζὸν τιθέασι τὸν δεξιὸν, καὶ ἐπικαίεται. Hæc profecto fabulis non videntur annumeranda: imo tantorum virorum auctoritas plus apud me valet, quam hodiernæ de Americanis mulieribus relationes: de iis enim à peregrinantibus non minora narrantur.

[12] Πρὸς τῷ Θερμώδοντι.] Hac in re Geographi conveniunt omnes: Arrianus in Periplo Ponti Euxini: Ἀπὸ δὲ τοῦ Ἴρεως τῶν ἐκβολῶν ἐς Ἡράκλειον ἑξήκοντα καὶ τριακόσιοι, [illegible] ὁ Θερμώδων ἐστὶν, ἵνα δὴ αἱ Ἀμαζόνες οἰκῆσαι λέγονται. Vide etiam Apollod. Biblioth lib. II. Curtium, Juſtinum & alios.

[13] Ὡς Ἔφορος] Sequimur Xylandrum, qui primus ſic edidit: codices ſcripti & priores editiones exhibent, ὡς Εὔφορος, ſed male. Ephorus de Amazonibus ſcripſit & quidem libro nono, ut nos docet Apollonii Rhodii eruditiſſimus Scholiaſtes: lib. II. ad verſum 967. Ἔφορος δὲ ἐν ἐνάτῳ φησὶ, τὰς Ἀμαζόνας ὑβριζομένας ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν, ἐξελθόντων αὐτῶν &c.

[14] Ἃς νῦν Σαυρομάτιδας καλοῦσι] Hæc etiam deſumpta ſunt ex Ephoro, & fortaſſis libro jam allegato: nam de Sauromatis auctor anonymus in Periplo Ponti Euxini & Mæotidis paludis, quem Clar. Voſſius poſt Scylacem edidit, hæc habet: Ὡς δὲ Ἔφορος λέγει, Σαυροματῶν λέγεται ἔθνος. τούτους δὲ [illegible] τὰς Ἀμαζόνας τοῖς Σαυρομάταις λέγουσιν, ἐλθούσας ποτὲ ἀπὸ τῶν περὶ τὸν Θερμώδοντα [illegible] μάχης.

εἰωθότος τὰ θήλεα σώματα ἰσχυρότερα καὶ A μείζω τῶν ἀρσενικῶν. [15] ἐγὼ δὲ φυσικὰ νομίζω τὰ κοινὰ πάντων πάθη· ὥστε ἄλογος ἡ αἰτία. πιθανωτέρα δ', ἣν φασιν οἱ πλησιόχωροι. [16] οἱ γὰρ Σαυρομάται ἐξ ἀρχῆς ἐπὶ τὴν Εὐρώπην στρατεύσαντες, καὶ πάντες διαφθαρέντες, [17] τὰς B γυναῖκας οὔσας μόνας, καὶ αὐξησάντων τῶν ἀῤῥένων, [18] στασιάσαι πρὸς τὰς γυναῖκας. ὑπερεχουσῶν δὲ τῶν γυναικῶν, καταφυγεῖν τοὺς ἄρρενας εἰς δασύ τινα τόπον, καὶ ἀπολέσθαι. Φο- C βηθεῖσαι δὲ, μήπως ἀπὸ τῶν νεωτέρων τιμωρία τις γένηται, δόγμα ἐποίησαν, ὥστε τὰ μέλη συντρῖψαι, καὶ χωλοὺς πάντας ποιῆσαι. ἐκαλοῦντο δὲ καὶ [19] Σαυροπάτιδες, παρὰ τὸ σαύρας πατεῖν, καὶ ἐσθίειν.

A majora validioraque virilibus proferre ſoliti. Verum ego naturales exiſtimo communes omnium affectiones, adeo ut illa cauſa prorſus abſurda ſit: Veriſimilior autem videtur, quam vicini tradunt: Nempe Sauromatis olim adverſus Europam profectis, B omnibuſque occiſis, mulieres ſolas, viris multiplicatis, contra viros ſeditionem moviſſe: Superioribus igitur mulieribus, aufugiſſe viros in locum quendam arboribus ob- C ſitum, & periiſſe. Verum metuentes ne à junioribus vindicta fieret, ſtatuerunt membra ipſorum confringere, omneſque claudos reddere. Vocabantur etiam Sauropatides παρὰ τὸ σαύρας πατεῖν, quod lacertis veſcerentur,

[15] Ἐγὼ δὲ φυσικὰ νομίζω.] Ita legunt editiones omnes: libri veteres calamo exarati. ἐγὼ δὲ φυσικὰ νομίζω τὰ κοινὰ πάντων πάθη.

[16] Οἱ γὰρ Σαυρομάται ἐξ ἀρχῆς ἐπὶ τὴν Εὐρώπην &c.] Exſcripſit hanc hiſtoriam [illegible] à Juſtino lib. II. cap. IV. cujus verba inferius producemus.

[17] Τὰς γυναῖκας οὔσας μόνας.] Illarum conjuges populorum conſpiratione per inſidias erant trucidati. Tota hiſtoria eſt apud Juſtinum lib. II. cap. IV. *Ibi Scythæ per multos annos ſpoliare finitimos aſſueti, conſpiratione populorum per inſidias trucidantur. Horum uxores, cum viderent exſilio additam orbitatem, arma ſumunt: fineſque ſuos, ſummoventes primo, mox etiam inferentes bella defendunt. Nubendi quoque finitimis animum omiſere; ſervitutem, non matrimonium appellantes. Singulare omnium ſeculorum exemplum auſæ, auxere Rempub. ſine viris: jam etiam cum contemptu virorum ſe tuentur. Et ne feliciores aliæ aliis viderentur; viros qui domi remanſerant interficiunt. Ultionem quoque cæſorum conjugum, excidio finitimorum conſequuntur.*

[18] Στασιάσαι πρὸς τὰς γυναῖκας.] Hæc abſurda & inſana ſunt: lego, licet omnes editiones & libri calamo exarati ita ſcribant, στασιάσαι πρὸς τοὺς ἄνδρας: & ſic ſuadet legendum totius hiſtoriæ ſeries & ratio: nihil enim hoc loco invenio, quam ob cauſam mulieres contra mulieres ſeditionem moverent: maribus igitur multiplicatis, ipſæ ſeditionem excitarunt, eoſque ſuperarunt. Sed apud Apollonii Rhodii Scholiaſtam, hujus ſeditionis in viros longe aliam cauſam legimus, ita enim ille ad lib. II. ex Ephoro refert: Ἔφορος δὲ ἐν ἐνάτῳ φησὶ, τὰς Ἀμαζόνας ὑβριζομένας ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν, ἐξελθόντων αὐτῶν ἐπί τινα πόλεμον, τοὺς μὲν ὑπολειφθέντας ἀποκτεῖναι, τοὺς δὲ ἀπὸ τῶν ξένων στρατιώτας μὴ δέξασθαι. Qui igitur falſitatem hujus lectionis non videt, illum ἀλλοπρόσαλλον habet inemendabilis.

[19] Σαυροπάτιδες, παρὰ τὸ σαύρας πατεῖν, καὶ ἐσθίειν.] Suſpectum mihi fuit vocabulum antepenultimum: cenſebam aliquando, minuta quadam correctiuncula πατεῖν reponendum. Sed τὸ πατεῖν integrum eſt & ſanum, & ſignificationem hoc loco non vulgarem obtinet, ſiquidem idem quod τὸ ἐσθίειν ſive γεύσασθαι denotare debeat. Ad probandum hunc vocis ſignificatum, unanimiter lexicographi ex Herodot. lib. II. exemplum in medium adducunt: πατέονται τῶν κρεῶν, id eſt, *veſcuntur carnibus*. Sed ſimilis etiam reperitur lib. IV. apud eundem auctorem: βοῶν μὲν νυν θηλέων, οὐδ' αἱ Κυρηναίων γυναῖκες δικαιοῦσι πατέεσθαι. [illegible] Ex his verbis manifeſtum liquet, τὸ πατεῖσθαι nihil aliud hoc loco quam τὸ ἐσθίειν ſive γεύσασθαι denotare. Quædam hujus verbi tempora apud Heſychium occurrunt, verum illa ſunt vel corrupta, vel ſignificationes nihil ad rem faciunt. Πατεῖται, ἐσθίεται: ibi reſtituerunt viri docti Πατεῖται, vel πατεῖσθαι, ἐσθίεσθαι. Deinde Πάτουσι, ἐσθίουσι, & pro ἐσθίουσι, ἐσθίεσθαι emendarunt. Sequitur apud Heſychium poſt illa quæ jam allegavimus, Πατήσεται, ἐσθίεται. verum nemo hactenus hunc locum tentavit, multo minus ſuppleuit, quod me leviſſima mutatione præſtaturum ſpero: ſine dubio Heſychius ſcripſerat, πατήσονται, ἐσθίουσι. Nam ſi linea ſive virgula illa longior literæ ſινω dematur, inde ν formabitur: Hanc autem virgulam τῷ ο μικρῷ ſi quis ſubjungat, imaginem τοῦ ρ delineabit, quemadmodum ab imperitis librariis fuit factum: verum expungenda eſt hæc lineola, ut item illa τοῦ ἰῶτα, & pro πατηρῶνται habebimus πατήσονται, quæ legitima hujus loci eſt lectio. Fortaſſis Euſtathius, qui paſſim τὸν τοῦ ἐθνικοῦ ἐπιτομογράφον aut imitatur, aut tranſcribit, de ſignificatione hujus verbi dubitavit, nam in ſuis ad Dionyſium commentariis pro σαύρας πατεῖν, habet σαύρας πατεῖσθαι. Sed locum integrum, quia egregie ad rem pertinere videtur, adducam. Ἐκαλοῦντο δὲ ποτε καὶ Σαυροπάτιδες, [illegible] Σαυροπάτιδες, [illegible] σαύρας πατεῖσθαι, ἤγουν γεύεσθαι. [illegible] Sic igitur apparet, Euſtathium de ſignificatione τοῦ πατεῖν dubitaſſe, quia loco illius πατεῖσθαι adhibuit, quod inter plerisbus oſtendam. Illum autem ſignificatum τὸ πατεῖν obtinuiſſe, alio argumento clariſſime evincam ex verbis Poſidonii, quæ leguntur apud Strabonem lib. VII. ita enim ille: Αἰτεῖ δὲ τοὺς Μυσοὺς Ποσειδώνιος, καὶ ἐμψύχων ἀπέχεσθαι κατ' εὐσέβειαν, καὶ διὰ τοῦτο καὶ θρεμμάτων· μέλιτι δὲ χρῆσθαι, καὶ γάλακτι, καὶ τυρῷ, ζῶντας καθ' ἡσυχίαν. διὸ δὲ τοῦτο καλεῖσθαι θεοσεβεῖς τε, καὶ καπνοβάτας. Hoc eſt, ut exhibet Xylandri à Caſaubono recognita verſio. *Idem Poſidonius ait, Myſos pietatis ergo cum animatis, tum ea propter etiam pecudibus abſtinere, etiam degere otioſam, melle & lacte & caſeo nutritos: ideoque eos & deum cultores nominari, & Capnobatas, vox Scanſores fumi notat.* Hic locus, præſtantiſſima cum aliquando Reipublicæ literariæ lumina torſerit, dignus eſt, cui paululum immoremur. In confeſſo eſt Xylandrum hæc κατὰ πόδα vertiſſe, ſed genuinum hujus loci ſenſum non percepiſſe, non in eo quidem non errat, quod καπνοβάτας *fumi ſcanſores* tranſtulerit, ſed quod nihil vitii ſubeſſe odoratus ſit. Apud Hannonem Carthaginenſem in periplo, τῶν τρωγλοδυτῶν mentio eſt, qui erant homines agreſtes, [illegible] Αἰθίοπες δὲ, inquit, [illegible], ἀλλὰ πάντες ἀσθενεῖς [illegible] hic etiam apud alios τῶν ἀγρίων & [illegible] memoria reperitur, verum nemo καπνοβάτας, *fumi ſcanſores* aut cogitavit aut ſomniavit. Cl. Cauſaubonus vidit τὸ ἄτοπον, damnavitque, nihil tamen exhibens quo ſuſpectæ notioni occurri poſſit: deinde locum communicavit cum Dionyſio Gothofredo Juriſconſulto Clariſſ. qui legendum putabat [illegible], vel [illegible], vel ἀπνοβάτας, quod more Pythagoreorum à rebus animatis tantum veſcerentur, ſed hæ merae ſunt conjecturæ, quæ parum certi & nihil luci obſcuro huic loco adferunt, quibuſque nemo facile adquieſcet. Ego autem aperte dico, vocem in leviſſimo mendo delitescere, τὸ β in τ mutandam, legendumque eſſe καπνοπάτας, & ferme dejerare auſim, ſic in Strabonem exaraſſe. Componitur hæc vox ex καπνὸς, & πατέω, hoc eſt, ἐσθίω ſive γεύομαι, quæ

ἐθισαν. ἢ [19] διὰ τὸ ἐν τῇ Σαυρομαλικῇ Σκυθίᾳ οἰκεῖν. [20] ἔστι καὶ Ἀμαζόνια πόλις Μεσσαπίας. [21] λέγεται καὶ Ἀμαζὼν ἀρσενικῶς. λέγεται καὶ [22] Ἀμαζόνιον τὸ οὐδέτερον, διὰ τοῦ ι. [23] καὶ Ἀμαζονίδες.

A

tur: vel Sauromatides, quia in Sauromatica Scythia habitarent. Eſt item Amazonia Meſſapiæ oppidum. Dicitur quoque Amazon genere maſculino, & genere neutro per I Amazonium: & Amazonides.

ἈΜΑΘΑ [25], οὐδετέρως, τῆς Ἀραβίας χωρίον, ὅπερ μετὰ τοῦ κ νῦν λέγουσιν Ἄκμαθα. [26] κέκληται δὲ ἀπὸ τῆς ψάμμου. φασὶ γὰρ, τὸ πλὺ τῆς Ἀραβίας ὑπὸ τῆς Ἐρυθρᾶς πάλαι καταλύζεσθαι. οἱ οἰκήτορες, Ἀμαθηνοί.

B

AMATHA, genere neutro, Arabiæ oppidulum, quod nunc per K Akmatha nominant. Ita autem à multitudine arenæ dictum eſt: referunt enim magnam Arabiæ partem olim à maris Rubri aquis inundatam fuiſſe. Incolæ Amatheni vocantur.

C

ἈΜΆΘΗ [27], πόλις Φοινίκης. [28] ἔστι καὶ Σικελίας Ἀμαθαί, πληθυντικῶς. τὸ ἐθνικὸν ἀμφοτέρων, Ἀμαθαῖος.

AMATHE, urbs Phœniciæ, & item Siciliæ, quæ numero plurali Amathæ dicitur. Utriuſque gentile eſt Amathæus.

ἈΜΑ-

AMA-

quæ ſignificatio viris longe doctiſſimis adeo fuit incognita, ut omnem de *Capnopatarum* nomine fluctuandi anſam præbuiſſe videatur. Καπνοβάτης igitur eſt, qui καπνῷ, non fumo, ſed qui rebus vilibus & deſpicatiſſimis, ut eſt omne leguminum genus, veſcuntur & irritantem ſtomachum leniunt. Græci enim magni, Suidas & Ariſtophanis ſcholiaſtes τὸ καπνὸς non duntaxat de fumo, ſed etiam ἐπὶ τῶν εὐτελῶν, καὶ μηδενὸς ἀξίων accipiunt: adeo ut καπνοβατῶν appellatio optime quadret in illos, quos Belgico idiomate nuncupamus **Lupden die halff bp de wind leven**, qui pane, frugaliter & abjectiſſimis utenſilibus vitam ſuſtinent. Sed hoc mendum in Strabone eodem libro occurrit, eſtque antiquiſſimum, nam ejus codices tempore Euſtathii omnino deſecerat, qui locum non probe intellexit, & inde ad Il. N. καπνοβάτας rejecit, ita enim ille pag. 916. Ὁ δὲ γεωγράφος φησὶν ὅτι οἱ παρ' Ὁμήρῳ Ἄβιοι, οὕτω λέγονται, διὰ τὸ χωρὶς οἴκων μονάζειν. αὐτοὶ δὲ ἱππημολγοί, μάλιστα γαλακτοπόται καὶ μελικαὶ καὶ τυρῷ. διὸ καὶ καλοῦνται θεοσεβεῖς καὶ καπνοβάται. Verum ibi etiam καπνοβάται reponendum eſt. Hæc verba hunc in finem adduco, ut certo conſtaret, Euſtathio ſignificationem τῷ καπνῷ non ſatis perſpectam fuiſſe, & ut alterum e verbis Strabonis mendum expungi poſſit: exiſtimo enim καὶ θεοσεβεῖς à gloſſatore quodam margini adjectum, deinde in textum irrepſiſſe: totus itaque Strabonis locus ita eſt reſtituendus λέγει δὲ τοὺς Μυσοὺς Ποσειδώνιος, καὶ ἐμψύχων ἀπέχεσθαι κατ' εὐσέβειαν, διὰ δὲ τοῦτο καὶ θρεμμάτων· μέλιτι δὲ χρῆσθαι καὶ γάλακτι καὶ τυρῷ, ζῶντας καθ' ἡσυχίαν, διὰ δὲ τοῦτο καλεῖσθαι θεοσεβεῖς τε, καὶ καπνοβάτας. Hunc locum interpretes nequaquam intellectum, & peſſime interpretatum, poſthac intelliges Lector, & interpretaberis.

[19] Ἢ διὰ τὸ ἐν τῇ Σαυρομαλικῇ Σκυθίᾳ οἰκεῖν.] Etſi omnes codices, tam ſcripti quam editi, ita habeant, nunquam tamen pro legitima hanc lectionem habebo, nam ſine dubio vox Σαυρομαλικῇ inducenda eſt, & totus locus ſic legendus: Ἐκαλοῦντο δὲ καὶ Σαυρομάτιδες, παρὰ τὸ σαυρωτὰς φέρειν, καὶ ἰδίως ἢ Σαυρομάτιδες, διὰ τὸ ἐν Σαυρομάτικῇ Σκυθίᾳ οἰκεῖν. Vide locum præcedenti commentario ex Euſtathio ad Dionyſium allegatum, & hac in re facile mihi aſſenſum præbebis.

[20] Ἔστι καὶ Ἀμαζόνια πόλις Μεσσαπίας.] Oppidum ſane admodum ignobile, de quo apud veteres nulla, quod ſciam, fit mentio. Hæc urbs etiam doctiſſimi Cluverii diligentiam in accuratiſſima Italiæ antiquæ deſcriptione fugiebat. Sed fortaſſis noſter locum in Bœotia intelligit, quem præcedenti themate cum Kſenbi affirmabat, nam olim Bœotia etiam Meſſapiæ nomine gaudebat, uti Stephanus poſtea in vocabulo Βοιωτία docebit.

[21] Λέγεται καὶ Ἀμαζὼν ἀρσενικῶς.] Sic pro *paupere* ſumitur, uti me docuit Etymologici magni auctor, ita enim ille: Ἀμαζόνες, λέγονται δὲ οὕτω καὶ οἱ πένητες, οἱ μάζαν οὐκ ἔχοντες.

[22] Ἀμαζόνιον τὸ οὐδέτερον.] Apollonius Rhod lib. II. Argonaut.

Ἠδ' ὅ γ' ἐξ οἴων καὶ ἄκριος ἐπιχέεσθαι
Ὑψηλὸν, ὅ τι φασὶν Ἀμαζόνιον καλέουσι.

[23] Καὶ Ἀμαζονίδες.] Puto hanc vocem eſſe corruptam, licet in ſcriptis & editis ita legatur, nam nuſquam apud antiquos tale nomen ab τῷ Ἀμαζόνων formatum reperies: reſtituendum eſt hinc dictio, καὶ Ἀμαζονίδες: quod eſt numeri pluralis ab Ἀμαζονίς. Euſtathius ad Dionyſii Periegeſin: pag. 34. Σημείωσαι δὲ ὅτι καὶ ἐν τούτῳ καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς δὲ ταύτην Ἀσίαν, Ἀσίδα φησί, κατὰ παρωνυμίαν, οὐ μόνον κατὰ ὑποκορισμὸν ... ὑποκορίζεται αὐτὸν τὴν ποιητῶν ἔπεσιν. ὥσπερ δὲ καὶ αἱ Ἀμαζόνες παρωνύμως λέγονται Ἀμαζονίδες. Non poſſum etiam præterire alium ejuſdem commentatoris locum, qui eſt pag. 90. Τὸ δὲ Ἀμαζονίδες, οὐχ ὑποκοριστικὸν (ἵνα μὴ τὰς ἐσθίμους τὰς ὑποκορισμῷ ταπεινοῖ) ἀλλὰ κατὰ παραγωγήν. τοιοῦτον δὲ ἔφαμεν ἀνωτέρω καὶ τὸ, Ἀσίδα γῆν. Poſſem etiam ex Poetis in hanc rem varia loca producere, ſed clariori probatione res non indiget, Apoll. lib. II.

- - - - Ἠμος δ' αὐτοὶ
Γνωμέναι Ἀμαζονίδων ἐγγύθι λειμῶνος ἄκρον.

Poëta hic promiſcue nunc vocem Ἀμαζόνες, nunc vero Ἀμαζονίδες uſurpavit.

[25] Ἄμαθα, οὐδετέρως τῆς Ἀραβίας χωρίον.] Plurima Arabiæ oppida in θα deſinunt: Αὔαθα, Γόαρθα, Μαριάμαθα, Σάβαθα, Θάραθα, Χαρίαθα &c. Joſephus lib. XVII, cap. XII. urbem Amatha ad Jordanem collocat; ſed an eadem ſit, quæ à noſtro τῆς Ἀραβίας χωρίον appellatur, dubitare licet, donec aliquis id evidentiſſime doceat. Hoc unum ſcio, apud Geographos Arabiæ Petrææ partem tertiæ Palæſtinæ, id eſt Judææ nomine, ſæpenumero venire. Stephanus Πέτρα, πόλις νῦν τῆς τρίτης Παλαιστίνης. Hæc tamen ab aliis Arabiæ adſcribitur: Sic etiam Χαράκμωβα in tertia Palæſtina ab illo collocatur, cum Ptolemæus id oppidum ἐν ταῖς Ἀραβικαῖς πόλεσι recenſeat. Hinc igitur quis poſſet hanc conjecturam facere, Joſephum & Stephanum eundem fortaſſis locum, ad Jordanem Palæſtinæ amnem ſitum, in mente habuiſſe.

[26] Κέκληται δὲ ἀπὸ τῆς ψάμμου.] Ab Arabico fonte etymologiam hujus χωρίου poſſemus deducere: nam apud Arabas أمتن *Amtan* locum elatiorem, colles, & cumulos exiguos, etiam terram iis conſtantem denotat: hinc igitur, terminatione Arabica *ton* mutata, faciliſſime Ἄμαθα formatur. Sed inquit Stephanus illud χωρίον μετὰ τοῦ κ Ἄκμαθα appellari, quæ vox etiam Arabicam originem redolet: nam أكمة *Acamaton* tumulum terræ arenoſum, & locum circumſtantibus reliquis altiorem ſignificat. Et quia Stephanus deinde addit, magnam Arabiæ partem à maris rubri aquis fuiſſe perditam, veriſimile admodum, videtur, iſtius regionis incolas, neceſſitate coactos, ad elatiorem quendam locum aufugiſſe, ibique caſtellum ſive χωρίον, quid è re nomen habebat, condidiſſe.

[27] Ἀμάθη, πόλις Φοινίκης.] Hujus urbis nomen in S. Scriptura ſatis eſt celebre. Vide 2 Reg XXV: XXI. Amos VI: II. Zach. IX: II. Hæc Amathe, ſi Olympiodoro credimus & Paraphraſtis Jonathani & Jeruſalem & Rabbino Selomoni, eſt celeberrima illa Antiochia, ut ex iis docet Bochartus Geog. Sac lib IV cap. XXXVI.

[28] Ἔστι καὶ Σικελίας Ἀμαθαί, πληθυντικῶς.] Ita ex ſcriptis codicibus edi curavimus: nam hæc peſſime in omnibus editio-

ΑΜΑΘΟΥΣ[29], πόλις Κύπρου ἀρχαιοτάτη· [30] ἐν ᾗ Ἄδωνις Ὄσιρις ἐτιμᾶτο· [31] ὃν Αἰγύπτιον ὄντα, Κύπριοι καὶ Φοίνικες ἰδιοποιοῦνται. [32] ἀπὸ Ἀμάθου δὲ τοῦ Ἡρακλέους ἐκλήθη, ἢ ἀπὸ τῆς Κινύρου, μητρὸς Ἀμαθούσης. A

ΑΜΑΛΗΚΙΤΑΙ, ἔθνος Ἑβραϊκόν. B

ΑΜΑΜΑΣΣΟΣ[33], πόλις Κύπρου, ἐν ᾗ τιμᾶται [34] Ὑλάτης Ἀπόλλων. τὸ ἐθνικὸν Ἀμαμάσσιος, καὶ Ἀμαμασσεύς.

ΑΜΑΝΟΝ, [35] ὄρος πρὸς τῇ Κιλικίᾳ, ἀπὸ Ταύρου καθῆκον. ἱστοροῦσι δὲ, τὸν [36] Ὀρέστην C σὺν Ἰφιγενείᾳ τὴν Ἄρτεμιν κομίσαντα, τῆς μανίας [37] λυ-

AMATHUS, urbs Cypri antiquiſſima, in qua Adonoſiris honorabatur, quem, licet Ægyptium, Cyprii & Phœnices ſibi vindicarunt. Sic dicta eſt ab Amathone Herculis filio, vel ab Amathuſa Cinyræ matre.

AMALECITÆ, gens Hebraica.

AMAMASSUS, urbs Cypri, ubi Hylates Apollo colitur. Gentile dicitur Amamaſſius & Amamaſſenſis.

AMANUS, mons juxta Ciliciam, à Tauro originem habens. Narrant Oreſtem cum Iphigenia Dianam perferentem illic inſania liberatum

editionibus erant contaminata, in quibus legebatur: ἐπὶ τῆς Σικελίας Ἀμαθούσιον, πόλιν. Placebit iis hæc emendatio, qui non ignorant, quid diſtent æra lupinis. De hoc Siciliæ oppido ab aliis auctoribus nulla fit mentio.

[29] Ἀμαθοῦς, πόλις Κύπρου ἀρχαιοτάτη.] Eſt urbs maritima in ora auſtrali. Ab antiquiſſimo hoc oppido tota Cyprus Amathuſia olim dicta fuit, ut poſtea docebit Stephanus & hæc cauſa eſt, quare Scylax hujus urbis incolas αὐτόχθονας appellet, quod epitheton aliàs ſolis Athenienſibus adſcribitur: Κατὰ δὲ Κιλικίαν ἐστὶ νῆσος Κύπρος, καὶ πόλεις ἐν αὐτῇ αἵδε. Σαλαμὶς Ἑλληνίς &c. Μάριον Ἑλληνίς, Ἀμαθοῦς αὐτόχθονές εἰσιν. Vide Strab. lib. XIV. & Plin. lib. V. cap. XXXI. Mirum eſt Stephanum ab hoc oppido non deduxiſſe nomen gentile, quod raro ſane & fere nuſquam omittit; hæc non eſt Stephani, ſed Epitomatoris negligentia, qui plerumque huic auctori aliquid addere & auferre ſolet. Gentile eſt Ἀμαθούσιος, ut habet Photius ex Theopompi lib. XII & Strabo lib VIII. ex Hipponacte,

Κυπρίων βεκὸς φαγοῦσι καὶ Ἀμαθουσίων πυρόν.

Item nummus M. Aurelii apud Goltzium ΑΜΑΘΟΥΣΙΩΝ exhibet.

[30] Ἐν ᾗ Ἄδωνις Ὄσιρις ἐτιμᾶτο.] Diu me vexavit hic locus, & etiam magna aliquando exercuit ingenia: Lud. Nonius in Goltzii univerſam Græciam (qui hic mendum latere ſuſpicaretur, niſi eadem apud Suidam legiſſet) nec non Seldenus atque Bochartus eum citant, nihil tamen ad diſcutiendas tenebras afferentes. exiſtimo hoc loco reſcribendum, ἐν ᾗ Ἀδωνόσιρις ἐτιμᾶτο. Librarii, quibus hoc numen erat incognitum, vocem compoſitam reſolventes, eam ad ſua ſimplicia reduxerunt. Quis non videt eſſe appellationes duorum numinum in unam conflatas? quales varii apud varias gentes, Ægyptios præſertim & Græcos, occurrunt & in uſu fuere, ut Heraclammon, Hermammon, Serapammon, Neilammon ſive Melammon, Philammon, Hermochymius, Hermeracla, Hermerotes, Hermathena, Beſantinous, Titanopan, Hermopan, Horapollo, Panapollo, Zenopoſidon, Petoſiris, Macroſiris, Parthamoſiris & ſimiliter etiam *Adonoſiris*, qui ad hunc locum pertinet. Mirum non eſt horum numinum imagines antiquis copulatas, vel duo hæc numina in uno ſigno fuiſſe culta, cum ipſe *Adon* ſive *Adonis* appelletur *Oſiris*, ut perhibent Martianus Capella, & Auſonius Epig. XXIX. in Myrobarbum liberi patris,

Ogygia me Bacchum vocat,
Oſirin Ægyptus putat.
Arabica gens Adoneum.

Macrobius Adonidem pro ſole accipit, lib. I. Saturn. cap XXI. *Adonin quoque, inquit ſolem eſſe non dubitabitur, inſpecta religione Aſſyriorum.* Hoc olim etiam Orpheus fecit, ita enim ille in Hymnis.

Εὔβουλε, πολύμορφε, τροφὴ πάντων ἀριδείκετε
Κούρη καὶ κόρη σὺ πᾶσι θάλος αἰὲν Ἄδωνι,
Σβεννύμενε, λάμπων τε καλαῖς ἐν κυκλάσιν ὥραις·

Oſirim quoque ſolem fuiſſe nemo neſcit, niſi qui vetuſtiſſimos theologiæ mythicæ doctores nunquam legerit. Vide Merc. Triſmegiſtum in τῇ Κόρῃ Κόσμου, & alios. Præterea in honorem Adonidis & Oſiridis eadem ſacra fuiſſe inſtituta, ſuſius docet Seldenus lib. II. de Diis Syris. Non immerito igitur & præter rationem Cyprii atque

Phœnices hæc numina conjungebant, quandoquidem officia, ſacra, & nomina illis affinia fuerint.

[31] Ὃν Αἰγύπτιον ὄντα Κύπριοι καὶ Φοίνικες ἰδιοποιοῦνται.] Numen Ægyptiorum fuit Adonoſiris, quod Phœnices, & Cyprii ex Phœnicii maris inſula, quorum ſacra & ritus ab Ægyptiis fuere diverſiſſima, ſibi proprium fecere, & eodem prorſus modo ac Ægyptii coluere. Phœnicas & Ægyptios non eadem habuiſſe ſacra & ceremonias, nos docet Athanaſius in oratione adverſus gentes: Φοίνικες γοῦν, οὐκ ἴσασι τοὺς παρ' Αἰγυπτίοις λεγομένους θεούς. οὐδὲ Αἰγύπτιοι τὰ αὐτὰ τοῖς Φοίνιξι σέβονται εἴδωλα. Sacra, quæ Ægyptii & Phœnices inter ſe communia habuere, ſunt, ut ego quidem opinior, ζητήσεις & εὑρέσεις Adonidis ſive Oſiridis [eundem enim Oſiridem & Adonidem omnes agnoſcunt] Quotannis nimirum Alexandrini epiſtolam olla ſeu vaſe papyraceo [Lucianus de Syria Dea vas illud caput papyraceum vocat] incluſam in mare immittebant, quod Dæmonum virtute ex Ægypto Byblum in Phœniciam ſeptem dierum ſpatio deferebatur, & repertum Adonoſiridem denunciabat. Mulieres vas illud ſive epiſtolam accipientes, lamenta gemituſque ob amiſſum numen in gaudia commutabant, & quod feſti diei reliquum erat, hilares tranſigebant. Procopius in cap XVIII Eſaiæ rem totam ita narrat, & a Luciano, qui teſtis fuit αὐτόπτης, aliquantulum differt: Κατέπεμπον λέγοντες [ſcil. Alexandrini] ἐπιστολὴν πρός τὰς ἐν Βύβλῳ γυναῖκας, ὡς εὑρεθέντος Ἀδώνιδος. ἣν σφραγίσαντες ἐνέβαλλον τῇ θαλάσσῃ, πλάσαντες ἐπ' αὐτῇ τελετήν, καὶ ὡς οἱ τελοῦντες ἔλεγον, αὐτομάτως εἰς Βύβλον ἀπήρχετο, καὶ παρῆν, ἔπαυε ... ταῖς ἐκεῖ γυναιξὶν ... Vide hac de re etiam Cyrillum lib II. Tom. II. in Eſaiam, & Lucianum tractatu ſupra laudato.

[32] Ἀπὸ τῆς Κινύρου μητρὸς Ἀμαθούσης.] Non eandem Cinyræ matrem ſtatuunt ſcriptores Mythologici. Heſychius: Κινύρας, Ἀπόλλωνος ἢ ... Κύπριος. Sic etiam Apollodorus lib III. Pharnacen Cinyræ matrem commemorat, ſed qua loco eam nominet incertum, cum tranſcribam Τελεστὶ [in Phaëthontis] Ἀστύοχος ... Σάνδοκος, ... πόλιν ἔκτισε Κελένδεριν, καὶ γήμας Φαρνάκην [male in vulgatis Θανάκην] τὴν Μεγεσσάρου ... Κινύραν ...

[33] Ἀμαμασσος, πόλις Κύπρου.] Suſpicabar aliquando appellationem hujus oppidi eſſe vitioſam & Stephanum in corruptum auctoris antiqui locum incidiſſe, quod non ſemel obſervavimus. ... reſcribere Ταμασσός, πόλις Κύπρου. Verum de hoc oppido mentionem facit Dionyſius Baſſaricorum lib. III. ex quo liquet maritimum fuiſſe

Οἵ τ' ἔχον Ὑλάτου θεοῦ ἕδος Ἀπόλλωνος,
Τέμβρον, Ἐρύθειάν τε, καὶ εἰνάλιον Ἀμάμασσον.

[34] Ὑλάτης Ἀπόλλων.] Sic dicitur hoc nomen ab Hyla oppido Cyprio, quod non duntaxat ibi, ſed etiam Amamaſſi, Eryſthiæ & Tembri colitur.

[35] Ὄρος πρὸς τῇ Κιλικίᾳ.] Vide Stephanum in voce Μελανία, ex quo loco & montis ſitum cognoſces.

[36] Ὀρέστην σὺν Ἰφιγενείᾳ τὴν Ἄρτεμιν &c.] Sic omnes editiones, verum aliter legunt codices manu exarati Ὀρέστην ἀπὸ Ταύρων σὺν Ἰφιγενείᾳ τὴν Ἄρτεμιν κομίσαντα &c. hanc veram & indubitatam hujus loci lectionem eſſe, certo certius ex Suida apparet, qui cum ex noſtro in ſuum

lexicon

[37] λῦσιν εὑρεῖν. ὁ οἰκήτωρ, Ἀμανίτης. εἰσὶ δὲ A Ἀμμανῖται, διὰ δύο μμ, [38] γένος τῶν Ναβαταίων Ἀράβων, ὡς [39] Ἰώσηπος. ἐκλήθησαν δὲ [40] ἀπὸ Ἀμμάνου τοῦ παιδὸς Λώτου, καὶ τῆς νεωτέρας θυγατρός.

tum eſſe. Incola Amanites appellatur. Sunt quoque Ammanitæ, quæ vox duplici M ſcribitur, genus Nabatæorum Arabum, uti Joſephus tradidit. Ita dicti ſunt ab Ammano Loti & ejus junioris filiæ filio.

ἈΜΑΝΤΙ´Α, Ἰλλυριῶν μοῖρα, [41] πλησίον Ὠρικοῦ δὲ [42] Κερκύρας, [43] ἐξ Ἀβάντων τῶν ἀπὸ Τροίας νοστησάντων ᾠκισμένη. [44] Καλλίμαχος Ἀμαντίνην αὐτὴν φησιν. ἧς τὸ κτητικὸν Ἀμαντινική. [45] λέγονται δὲ Ἄβαντες. [46] τὸ ἐθνικὸν, Ἀβαντίδες. [47] καὶ Ἄβαντας αὐτοὺς φασιν. B C

AMANTIA, pars Illyriæ, Orico & Cercyræ vicina, ab Abantibus à Troja redeuntibus condita, quam Callimachus Amantinen appellat. Hinc poſſeſſivum Amantinica. Dicuntur quoque Abantes. Gentile Amantienſis. Illos item Abantas nominant.

ἌΜΑΞΑ [48], χωρίον Βιθυνίας, ὡς Ἐρατοσθένης. τὸ ἐθνικὸν, Ἀμαξαῖος, καὶ Ἀμαξίτης. καὶ [49] τὸ κτητικὸν, Ἀμαξικός.

AMAXA, caſtellum Bithyniæ, cujus Eratoſthenes meminit. Gentile Amaxæus & Amaxita, & poſſeſſivum Amaxicus.

ἈΜΑΞΑΝΤΕΙΑ [50], δῆμος τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς. ὁ δημότης, Ἀμαξαντεύς. D

τὸ

AMAXANTIA, populus Hippothoontidis tribus. Popularis Amaxantenſis dicitur.

Hinc

lexicon rejecit. Ἄμανον, ὄρος περὶ τῇ Κιλικίᾳ· [illegible] Ἀμανοὶ [illegible] Ὅμηρος [illegible] τῶν Ἀμανίδων [illegible].

[37] Λῦσιν εὑρεῖν.] Vox [illegible] aut ſimile quid fortaſſis hic exciderit.

[38] Γένος τῶν Ναβαταίων Ἀράβων.] Felicis Arabiæ incolæ fuere Ammanitæ, qui & Homeritæ dicebantur, inter mare rubrum & Indicum. Theophanes, qui circa initia noni ſeculi vixit, in Biblioth. Pat. Græcolat. tom. 2. pag. 283. de Ammanitis ſic [illegible] [illegible] Ἀμανῖται, τῶν [illegible] [illegible], ſed conſulat [illegible] Geog. S. lib. 11. cap. xv. qui fuſius demonſtrat Ammanitas Homeritas fuiſſe.

[39] Ἰώσηπος.] Joſephi teſtimonium extat lib. prim. Antiq. Jud. cap. xxii.

[40] Ἀπὸ Ἀμμάνου τοῦ παιδὸς Λώτου, καὶ τῆς νεωτέρας θυγατρός.] Hæc Stephanus ex ſacro hauſit codice, locus extat Gen. xix: 36: 37. 38. quem ex Septuag. Interp. tranſcribimus: Καὶ συνέλαβον αἱ δύο θυγατέρες Λὼτ ἐκ τοῦ πατρὸς αὐτῶν. Καὶ ἔτεκεν ἡ πρεσβυτέρα υἱὸν, καὶ ἐκάλεσε τὸ ὄνομα αὐτοῦ Μωὰβ, [illegible] Ἀμμὰν, [illegible] Ἀμμανιτῶν [illegible].

[41] Πλησίον Ὠρικοῦ δὲ Κερκύρας.] Adeo vicina fuit Amantia Orico, ut Scylax Caryandenſis dixerit, Oricum in Amantia [illegible] ſitum eſſe, ita enim ille capite Ὠρικοί. [illegible] τῆς Ἀμαντίας χώρας. [illegible] Fuerunt, ut teſtatur Ptolemæus, hoc tractu duo ejus nominis oppida, quorum unum in mediterraneis, aliud circa mare [illegible] neo oppido, quod etiam Sophiani [illegible] nihil omnino apud illos occurrit. cenſeo tamen Ptolemæum a vero non aberrare: nam littoralis hæc, de qua nunc agimus Amantia, ad differentiam alterius, Amantia Orica inſigniebatur antiquis, atque ab Abantibus ex Eubœa profectis condita, & corrupte Amantia dicta eſt, ut nos docet Callimachus apud Stephanum hoc verſiculo

Καὶ Ἀμαντίνην ὤκισσαν Ὠρικίην

Qua de re vide in voce Ἄβαντις.

[42] Κερκύρας.] Codex Voſſ. Κερκύρης.

[43] Ἐξ Ἀβάντων τῶν ἀπὸ Τροίας νοστησάντων ᾠκισμένη.] De Amantiæ conditoribus etiam loquitur Etymol. mag. auctor in voce Ἄβαντις, ubi ſic legitur: [illegible] (ſic illis [illegible]) Ἄβαντις. Hiſtoriam hanc omnibus ſuis circumſtantiis & accuratiſſime deſcripſit Pauſanias in Eliacis lib. 1. Ἡ δὲ Ἄβαντις καλουμένη χώρα, καὶ πόλισμα ἐν αὐτῇ Θρόνιον, [illegible] Σκυλάκειον [illegible] Ἄβαντες ἀπὸ Εὐβοίας [illegible] Κερκυραίων [illegible] Θρόνιον, [illegible] Ἀβαντὶς [illegible]. Obſervatum eſt hoc loco, vocem ἤπειρος Pauſaniam nimium extendiſſe, niſi hic appellative pro *continente* accipiatur, nam antiquis temporibus Illyris nunquam Epirus dicta fuit.

[44] Καλλίμαχος Ἀμαντίνην αὐτὴν φησι.] Callimachi locum jam produximus, exſtatque apud Stephanum in voce Ἄβαντις, uti admonuimus.

[45] Λέγονται δὲ Ἄβαντες.] Vide locum ſupra ex Pauſania productum: ſic fuiſſe appellatos etiam teſtatur Lucophronis Scholiaſtes ad verſum 137: Ἐλθὼν εἰς τὴν Ἀμαντίαν [illegible] Ἄβαντες [illegible] Ἀμάντες μετωνομάσθησαν.

[46] Τὸ ἐθνικὸν, Ἀβαντίδες. Legendum videtur, τὸ ἐθνικὸν Ἀμαντιεύς; nam abs Ἀμαντία, non vero ab Ἀβαντία gentile formandum erat hoc loco. Infra in voce Ἀμαξία, eo utitur: τὸ ἐθνικὸν Ἀμαξιεύς, ὡς τῆς Ἀμαντίας Ἀμαντιεύς.

[47] Καὶ Ἄβαντας αὐτοὺς φασι.] Conſtanter ſic legunt libri editi, & calamo exarati, ſed ineptiſſimam tecum afferunt hæc verba tautologiam, dixerat enim omnino Stephanus λέγονται δὲ Ἄβαντες. atque ita liquet, illorum verborum repetitionem hoc loco eſſe ſupervacaneam & minime neceſſariam: ſine dubio Stephan. ſcripſerat: καὶ Ἀμάντας αὐτοὺς φασι.

[48] Ἄμαξα, χωρίον Βιθυνίας.] Ita libri editi omnes: Schedæ Voſſianæ. Ἄμαξα, χωρίον Βιθυνίας. Quæ lectio vulgatæ non eſt præferenda.

[49] Τὸ κτητικὸν, Ἀμαξικός.] Ad hunc Stephani locum non pertinent *Amaxici*, populi hoc poſſeſſivo inſigniti, qui ultra Tanaim, Mæotidem & Boryſthenem habitant, & huic Europæ parti contermini ſunt, quæ ob frigus incoli non poteſt, de quibus Strab. lib. 11. Bithynia enim inter Propontidem & Galatiam ſita eſt, cum Tanais & Mæotis trans Pontum Euxinum verſus Scythiam ſe extendant. Verba Strabonis hæc ſunt. [illegible] (Europa ſcil.) [illegible] Ἀμαξικοῖς τοῖς περὶ τὸν Τάναϊν καὶ τὴν Μαιῶτιν, καὶ τὸν Βορυσθένη. Sed miror viros doctos leviſſimum mendum in hiſce verbis non obſervaſſe, nam pro Ἀμαξικοῖς ſine dubio Ἀμαξοικοῖς reſcribendum eſt. Profecto miraculum eſt, Caſaubonum hoc non animadvertiſſe, nam libro vii. aliquoties Ἀμαξοικῶν memoria reperitur. [illegible] Ἀμαξοικοι, καὶ Νομάδες καλούμενοι. Et eodem libro: [illegible] Ἀμαξοικους [illegible]. Vide etiam Euſtathium ad Iliad. N pag. 916.

[50] Ἀμαξαντία, δῆμος &c.] Mallem hoc demi nomen cum vocali in penultima exaratum, quia deinde localia ſic efferuntur. Vide Heſychium & Harpocrationem.

τὰ τοπικὰ, Ἀμαξαντίαθεν, [51] καὶ Ἀμαξίανδε, A
καὶ Ἀμαξαντιᾶσιν.

ἈΜΑΞΙ'Α, πόλις τῆς τραχείας Κιλικίας· [52] Στράβων τεσσαρεσκαιδεκάτῃ. τὸ ἐθνικὸν Ἀμαξιεύς, ὡς τῆς Ἀμαντίας Ἀμαντιεύς. B

ἈΜΑΞΙΤΟ'Σ, πολίχνιον τῆς Τρῳάδος· [53] Στράβων τρισκαιδεκάτῃ. [54] τὸ ἐθνικὸν, Ἀμαξιτεύς. Ἀπολλόδωρος ἐν χρονικῶν τρίτῃ, [55] Ἀμαξιτηνούς φησιν.

ἈΜΑΡΑΝΤΟΙ' [56], ὀξυτόνως Κολχι- C
κὸν ἔθνος, ἀφ' ὧν ὁ Φᾶσις ῥεῖ· ὅθεν καὶ [57] Ἀμαράντιον τὸν Φᾶσιν φασίν.

ἈΜΑΡΔΟΙ', ἔθνος Ὑρκανῶν ἐγγύς. [58] Στράβων ια'. εἰσὶ δὲ [59] Περσῶν Μάρδοι, δίχα τοῦ α. D

ἈΜΑ'ΡΥΝΘΟΣ [60], νῆσος Εὐβοίας, ἀπό τινος κυνηγοῦ τῆς Ἀρτέμιδος Ἀμαρύνθου. τὸ ἐθνικὸν [61] Ἀμαρύνθιος, καὶ Ἀμαρύσιος, ὡς [62] Τρικορύσιος· οὕτω γὰρ Παυσανίας ἐν πρώτῃ. [63] ἀναλογώτερον δέ μοι δοκεῖ E
τὸ διὰ τοῦ σ.

ἈΜΑ'ΣΕΙΑ [64], πόλις Ποντικὴ, [65] ἀφ'

Hinc localia quæ ex, ad, & in Amaxantia denotant.

AMAXIA, urbs aſperæ Ciliciæ, auctore Strabone libro quarto decimo. Gentile Amaxienſis, quemadmodum ab Amantia formatur Amantienſis.

AMAXITUS, Troadis oppidulum, cujus Strabo libro tertio decimo meminit. Gentile Amaxitenſis. Apollodorus libro tertio Chronicorum incolas Amaxitenos nominat.

AMARANTI, cum accentu in ultima, populi ſunt Colchici, unde Phaſis profluit. Hinc eſt quod Phaſin Amarantium appellaverint.

AMARDI, populi Hyrcanis vicini, de quibus Strabo libro XI. mentionem facit. Sunt item Perſarum Mardi, quorum nomen ſine A exaratur.

AMARYNTHUS, Eubœæ inſula, quæ ab Amaryntho quodam, Dianæ venatore nomen accepit. Gentile Amarynthius, & Amaryſius, uti Tricoryſius, quo utitur Pauſanias in libro primo. Verum ſcriptura per θ mihi magis rationi conſentanea videtur.

AMASEA, Pontica civitas, patria Stra-

[51] Καὶ Ἀμαξίανδε.] Mendoſum eſt hoc locale in libris ſcriptis & vulgatis: reſcribendum ſine dubio, καὶ Ἀμαξαντίανδε, quæ veriſſima eſt lectio.

[52] Στράβων τεσσαρεσκαιδεκάτῃ.] Strabo dicit eſſe κατοικίαν in colle ſitam cum navali prope Coracesium & Syedram. Hæc ſunt ejus verba: Μετὰ δὲ τὸ Κορακήσιον Σύεδρα πόλις, εἶτ' Ἀμάξια ἐπὶ βουνοῦ κατοικία τις, ὕφορμον ἔχουσα, ὅπου κατάγεται ἡ ναυπηγήσιμος ὕλη. Κέδρος δ' ἐστὶν ἡ πλείστη, καὶ δοκεῖ πλεῖστα τὰ μέρη ταῦτα πλεονεκτεῖν τῇ τοιαύτῃ ξυλείᾳ.

[53] Στράβων τρισκαιδεκάτῃ.] Verba Strabonis, quæ innuit Stephanus, totidem hæc ſunt: Ἡ δὲ τοῦ Ἀχαιῶν σταθμοῦ ἐστι Λάρισα, καὶ Κολωναὶ τῆς [illegible], καὶ ὁ νῦν Χρύσα ἐφ' ὕψους τινὸς τοῦ [illegible] ὑπὲρ τῆς θαλάττης ἱδρυμένη, καὶ ἡ Ἀμαξιτὸς ἡ τῷ Λεκτῷ ὑποκειμένη συνεχής. Ex his verbis liquet Amaxitum Lecto valde vicinam fuiſſe. Scylax in Troadis deſcriptione refert, ibi Appollinis templum fuiſſe, in quo Chryſes ſacra peragebat.

[54] Τὸ ἐθνικὸν, Ἀμαξιτεύς.] Utitur hoc gentili Strabo, libro jam à Stephano allegato: [illegible] τῇ τε Ἀλεξανδρείᾳ ἐν τῇ Κεβρηνίων, καὶ Νεανδρείων, καὶ Ἀμαξιτέων.

[55] Ἀμαξιτηνοὺς φασι.] Forma Romana erat Ἀμαξιτεύς: nunc vero de vernacula agit. Hæc enim gentilium in ηνος formandi ratio, circa Helleſpontum, Troada & Adramytenum ſinum habitantibus, non fuit inſolita. Stephanus in Ἀδράστεια τὸ ἐθνικὸν, Ἀδραστεύς. οἱ δ' ἐπιχώριοι, Ἀδραστηνούς, ὡς Κυζικηνούς φασι. Ab Ἄβυδος, quia vicina ei oppida iſthac forma gaudent, etiam fit Ἀβυδηνός, ita enim Stephanus illa voce: Τὸ ἐθνικὸν, Ἀβυδηνός. λέγεται δὲ καὶ τὸ Ἀβυδηνὸν ἐπιφώνημα, ἐπὶ τῶν [illegible]. Σημειωτέον δὲ, ὅτι τῶν μὲν [illegible] Ἀ[illegible]ος, καὶ Τένεδος Τενέδιος καὶ Τενεδεύς, καὶ Λέσβος Λέσβιος. Τὸ δὲ Ἄβυδος, Ἀβυδηνός, ἴσως διὰ τὸ πλησιόχωρον, Κυζικηνός, καὶ τὰ ὅμοια. Apollodorus itaque hinc κατὰ τὸ ἐπιχώριον gentile Ἀμαξιτηνοὺς formavit: quem formandi rationem vicinorum oppidorum incolæ etiam obſervarunt. ſic à Κύζικος fit Κυζικηνός, Λάμψακος Λαμψακηνός, Πρίαπος Πριαπηνός, Ἀδραμύττειον Ἀδραμυττηνὸς &c.

[56] Ἀμαραντοί, ὀξυτόνως, Κολχικὸν ἔθνος.] Hujus gentis exſtat memoria apud Scholiaſtam in lib. III. Apol. Rhodii, ſed ibi Ἀμαράντιοι, accentu & terminatione diverſa appellantur. Ἀμαράντιοι, ἔθνος βάρβαρον ὑπὲρ Κόλχους ἐν τῷ Πόντῳ. ὅθεν αἱ τοῦ Φάσιδος πηγαὶ ἐξερεύγονται, ὄρος Κολχικὸν καλούμενον Ἀμαράντιον, ὅθεν ὁ Φᾶσις καταφέρεται.

[57] Ἀμαράντιον τὸν Φᾶσιν φασί.] Sine dubio Stephanus reſpicit locum Apoll. Rhodii, qui eſt lib. III. verſu 1217.

- - - - . Αἱ δ' ὀλόλυξαν
Νύμφαι ἑλειονόμοι ποταμηΐδες, αἳ περὶ κεῖνο
Φάσιδος εἱαμενὴν Ἀμαραντίου εἱλίσσονται.

[58] Στράβων ια.] Frequentiſſima illo libro Amerdorum exſtat memoria.

[59] Περσῶν Μάρδοι.] Strabo lib. XI. ex Nearcho Mardos Perſis contiguos facit: Νέαρχος δέ φησι τεττάρων ὄντων λῃστρικῶν ἐθνῶν, ὧν Μάρδοι μὲν Πέρσαις προσεχεῖς ἦσαν, Οὔξιοι δὲ, καὶ Ἐλυμαῖοι τούτοις τε καὶ Σουσίοις, Κοσσαῖοι δὲ Μήδοις.

[60] Ἀμάρυνθος, νῆσος Εὐβοίας.] Ita libri ſcripti & editi ſed manifeſto errore, nam quis in Eubœa inſulam conciperet? vel ſcribendum eſt, πόλις Εὐβοίας, eo ipſo, quem citat, teſte Pauſania lib. I. (ita enim ille, ἐν Ἀμαρύνθῳ ἐν Εὐβοίᾳ) vel κώμη Εὐβοίας, cum Strabone lib. X. Τῆς μὲν δ' ἐστὶ κώμη ἡ Ἀμάρυνθος, ἀφ' ἑπτὰ σταδίων τοῦ τείχους. τὴν μὲν ἀρχαίαν πόλιν κατέσκαψαν Πέρσαι.

[61] Ἀμαρύνθιος, καὶ Ἀμαρύσιος.] Primum gentile eſt apud Strab. lib. jam allegato, ubi Amarynthiæ Dianæ meminit: Τὴν δὲ δύναμιν τῶν Ἐρετριέων ἣν ἔσχον ποτὲ, μαρτυρεῖ ἡ στήλη, ἥν ἀνέθεσάν ποτε ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀμαρυνθίας Ἀρτέμιδος. Alterum gentile eſt apud Pauſaniam, qui de Amaryſiæ Dianæ mentionem facit.

[62] Τρικορύσιος.] Sic repoſuimus ex MSS, & ipſo Stephano: Τρικόρυθος, [illegible] &c. ὁ δημότης, Τρικορύσιος. Male enim in vulgatis legebatur, ὡς Τρικορύνθιος.

[63] Ἀναλογώτερον δέ μοι δοκεῖ τὸ διὰ τοῦ σ.] Si hæc verba, οὕτω γὰρ Παυσανίας ἐν πρώτῃ, referri debeant ad gentile Ἀμαρύσιος, quo Pauſanias uſus eſt, neceſſario jam corrigendum erit, ἀναλογώτερον δέ μοι δοκεῖ τὸ διὰ τοῦ θ, quemadmodum ante nos jam obſervarunt Caſaubonus ad Strabonem & Salmaſius in margine ſui codicis. Et quis non intelligit, τὸ Ἀμαρύνθιος rationi magis conſentaneum eſſe, quam τὸ Ἀμαρύσιος? Nam à Προβάλινθος, δῆμος τῆς Πανδιονίδος φυλῆς, deducitur apud Epitomatorem noſtrum Προβαλίσιος. & Sic à [illegible] fit [illegible] teſte Scholiaſte in Callimachum.

[64] Ἀμάσεια, πόλις Ποντική.] Urbs etiamnum hodie clariſſima in Ponto ad Irim fluvium ſita, Turcarum imperio ſubdita, qui eam nunc corrupto nomine *Amasian* appellant. Antiquum urbis nomen nunc per Z, nunc per S in

[65] ἀφ᾽ ἧς Στράβων ὁ [66] στωϊκὸς φιλόσοφος. A
[67] ὁ πολίτης Ἀμασεὺς, ὡς αὐτὸς Στράβων. κατὰ δὲ Καπίτωνα, Ἀμασεώτης. πιστέον δὲ μᾶλλον Στράβωνι, ὡς πολίτῃ.

ἌΜΑΣΤΡΙΣ [68], πόλις Παφλαγονίας, [69] ἡ πρότερον Κρῶμνα. B

Κρῶμνάν τ᾽, Αἰγιαλόν τε, [70] καὶ ὑψηλοὺς Ἐρυθίνους.

ἀπὸ γυναικὸς [71] Περσίδος Ἀμάστριδος, θυγατρὸς Ὀξυάθρου [72] τοῦ ἀδελφοῦ Δαρείου, ἣ συνῴκησε Διονυσίῳ τῷ Ἡρακλείας τυράννῳ. C [73] Δημοσθένης δὲ [74] ἐξ Ἀμαζόνος, οὕτω λεγομένης. [75] Ἀμάστρεως δὲ κλίνει Στράβων. ἄλλοι, Ἀμάστριδος. [76] τὸ ἐθνικὸν, Ἀμαστριανός. [77] Στράβων δυοκαιδεκάτῃ. Πλείστη δὲ καὶ ἀρίστη φύεται πύξος κατὰ τὴν Ἀμα- D στριανὴν, καὶ μάλιστα περὶ [78] τὸ Κύτωρον. [79] Ὡς

A Strabonis Philoſophi Stoici. Civis inde Amaſenſis dicitur, uti idem Strabo perhibet. Secundum Capitonem, Amaſeotes: verum magis fidendum eſt Straboni tanquam civi.

AMASTRIS, urbs Paphlagoniæ, quæ B antea Cromna dicta fuit.

Et Cromnam & Ægialum & altos Erythinos.

Nomen accepit ab Amaſtri muliere Perſica, filia Oxyathræ fratris Darii, quæ C cum Dionyſio Heracleæ Tyranno matrimonium contraxit: vel ab Amazone ita appellata eſt, ſicuti Demoſthenes perhibet. Strabo genitivum caſum facit Ἀμάστρεως, alii vero Ἀμάστριδος. Gentile Amaſtrianus. Strabo libro duodecimo: In Ama- D ſtriane optima & plurima naſcitur buxus, ſed præſertim circa Cytorum. Simili

S in veteribus nummis percuſſum vidit diſertiſſimus Busbequius, quemadmodum teſtatur in epiſtolis.

[65] Ἀφ᾽ ἧς, Στράβων.] Perhibet hoc ipſe Strabo, & idem de ſe profitetur lib. duodecimo: Ταύτης δὲ τῆς χώρας τὸ μὲν πρὸς ταῖς πηγαῖς τοῦ ποταμοῦ ἡ Γαζηλωτὶς συγκλείει, καὶ ἡ τῶν Ἀμασέων. τὸ δὲ ἑσπέριον, ὁ Ἅλυς. τὸ δ᾽ ἑῷον ἡ Φανάροια. τὸ δὲ λοιπὸν ἡ ἡμετέρα ἡ τῶν Ἀμασέων πολὺ πασῶν πλείστη & ἀρίστη.

[66] Στωϊκὸς φιλόσοφος.] Strabonem Stoicæ Philoſophiæ ſectatorem, & Peripateticæ non ignarum fuiſſe, in dubium vocare non poſſunt illi, qui ejus ſcripta evolverint.

[67] Ὁ πολίτης Ἀμασεύς.] Vide locum Strabonis e libro duodecimo ſupra allegatum.

[68] Ἄμαστρις, πόλις Παφλαγονίας.] Civitatis hujus ſitus ex Strabone, Plinio, fragmentis Memnonis, Marciano, Mela, Arriano aliiſque ſatis eſt notus & manifeſtus. Hoc obſervatione non videtur indignum, Strabonem lib. XII. referre, hanc urbem ex quatuor pagis eſſe compoſitam, nempe Seſamo, Cytoro, Cromna & Teio. Ergo abſolutiſſimę veritatis fundamentis non nititur, Amaſtrin prioribus temporibus Cromnam vocatam fuiſſe, ut hoc loco perhibet Stephanus, cum ex hiſtoricis & geographis certum ſit, Cromnam ſolummodo Ἀμάστρεως quartam partem extitiſſe. Nam quod hoc loco de Amaſtri affirmat Stephanus, etiam tradit Plinius lib. VI. cap. II. de Seſamo, ſcilicet etiam Ἀμάστρεως nomine inſignitum fuiſſe. *Seſamum oppidum, quod nunc Amaſtris.*

[69] Ἡ πρότερον Κρῶμνα.] Stephanus: Κρῶμνα πόλις Παφλαγονίας, ἡ νῦν Ἄμαστρις, ὡς εἴρηται. τινὲς δὲ φασὶ χωρίον Ἀμάστριδος.

[70] Καὶ ὑψηλοὺς Ἐρυθίνους.] Sic legunt libri manuarii omnes, & Strabo & Euſtathius, qui hunc Poetæ verſiculum ex Bœotia tranſcripſere. Male exhibent vulgati: καὶ ὑψηλὼ Ἐρυθίνω. Ipſe Stephanus vocem plurali numero protulit. Ἐρυθῖνοι, πόλις Παφλαγονίας, &c.

[71] Περσίδος.] Sola excepta hac voce, totus ille locus de verbo ad verbum fere ex Strabonis duodecimo deſumptus eſt, ita enim ille. Μετὰ δὲ τὸν Παρθένιον ποταμόν ἐστιν Ἄμαστρις, ὁμώνυμος τῆς συνῳκικυίας πόλις. ἵδρυται δὲ ἐπὶ χερρονήσου λιμένας ἔχουσα ἑκατέρωθεν τοῦ ἰσθμοῦ. ἦν δὲ ἡ Ἄμαστρις, γυνὴ μὲν Διονυσίου τοῦ Ἡρακλείας τυράννου, θυγάτηρ δὲ Ὀξυάθρου τοῦ Δαρείου ἀδελφοῦ.

[72] Τοῦ ἀδελφοῦ Δαρείου.] Præter Strabonem jam allegatum, etiam hanc hiſtoriam tangunt non obſcure Memnon apud Photium, Diodorus Siculus, aliique è veteribus.

[73] Δημοσθένης.] Fortaſſis idem eſt, cujus κτίσεις citantur Stephano in voce Ὄλιζων, ubi ita inquit. Θετταλικὴ πόλις, ὡς ἱστορεῖ Δημοσθένης ἐν κτίσει, τὸ μικρὸν ὄλιζον καλοῦσι.

[74] Ἐξ Ἀμαζόνος.] Doctiſſimus Archiepiſcopus Theſſalonicenſis ad Iliad. Γ pleraque illuſtrium Amazonum nomina recenſet, verum τῆς Ἀμάστριδος non meminit.

[75] Ἀμάστρεως δὲ κλίνει Στράβων. ἄλλοι Ἀμάστριδος.] Strabonem ſic declinaſſe pro certo conſtat, ita enim ille lib. XII. Σήσαμος ἀκρόπολις τῆς Ἀμάστρεως. Idem teſtatur Euſtathius ad Iliad. B. pag. 362. Σήσαμος δὲ, φασὶ, τῆς ... ἀκρόπολις Ἀμάστρεως, καὶ ὅρα τὸ Ἀμάστρεως. οὐ γὰρ κλίνει Ἀμάστριδος. Stephanus tamen aliorum exemplum ſequutus, in voce Κρῶμνα pro obliquo caſu non habet Ἀμάστρεως, ſed Ἀμάστριδος, exiſtimans utramque χρῆσιν tuto admitti poſſe. Verum Cl. Spanhemius in erudito de numiſmatibus antiquis opere, non omittendam profecto hujus vocis inflexionem ex nummo exhibuit, cujus iconem hunc transferre libuit.

Ergo jam tertiam habemus obliqui caſus formam: ΑΜΑΣΤΡΙΟΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ. Hæc Græcis non fuit inſolita, uti exemplis ex Stephano aliiſque allegandis, demonſtrari clariſſime poteſt. Stephanus in voce Ἄβολις ita ſcribit: Μάκρις Μάκριος Μακριεύς. Χάλκις Χάλκιος Χαλκιδεύς, Ἄβολις Ἀβόλιος Ἀβολιεύς. Idem in Μέμφις: καὶ κλίνεται Μέμφιδος, καὶ Μέμφιος. Et apud Pindarum Πάρις Πάριδος & Πάριος occurrit. Herodotus lib. VII. ubi de uxore Xerxis loquitur, juxta nummi ſcripturam Ἀμήστριος habet: Καὶ ἀρχαίη παρεῖχον Ὀτάνεα τῆς Ἀμήστριος πατέρα τῆς Ξέρξεω γυναικός. Verum hæc declinandi varietas mihi hactenus tantum fuit obſervata in nominibus propriis virorum & mulierum, nam verbalia & appellativa hanc diverſitatem in flectendo non agnoſcunt, præſertim ſi quis dialectorum licentiam excipiat. ΑΜΑΣΤΡΙΟΣ igitur eſt genitivus Jonicus, quo uſus eſt Herodotus: ſic Hippocrates in Νόμῳ. τῆς φύσιος ἀλλαξάσης. ΑΜΑΣΤΡΕΩΣ eſt genitivus Atticus, quemadmodum ἡ κρίσις κρίσεως, ὄφις ὄφεως. ΑΜΑΣΤΡΙΔΟΣ denique ad quintam ſimplicium referri debet: verum τὸ Δ huc irrepſiſſe, deinde probabimus, quanquam ſciam, apud Marc. Heracleotam vocem iſthac forma aliquoties occurrere.

[76] Τὸ ἐθνικὸν, Ἀμαστριανός.] Gentile hoc genuinum eſſe probat Sephanus ex Strab. lib. XII. Paſſim quoque ab antiquariis oſtenduntur nummi, inſcripti ΑΜΑΣΤΡΙΑΝΩΝ.

[77] Στράβων δυοκαιδεκάτῃ.] Fuſiſſime Geographus lib. XII. de ſitu hujus oppidi & aliis rebus hoc themate contentis diſſerit, quare peſſime in Aldina Florentinaque editione excuſum reperitur, Στράβων τεσσαρεσκαιδεκάτῃ.

[78] Τὸ Κύτωρον.] Sic Strabo, & ſic etiam Euſtathius ad Iliad. P. pag. 361 ex Strabone tranſcripſit: & male meo quidem

[79] Ὡς Κάλαϊς Καλάπιος Καλατιανός, [80] καὶ A πόλις Φάσις Φασιανὸς, καὶ Σάρδις Σαρδιανός. [81] τὰ γὰρ τοιαῦτα, ἢ ἀπὸ τῆς εἰς ος εὐθειῶν, ὡς Βάκτρος Βακτριανός. οἱ δὲ νῦν ἐν τῇ συνηθείᾳ [82] κακῶς Ἀμαστρανοὺς λέγουσιν αὐτούς. B

ἈΜΒΑΣΟΝ, [83] μητρόπολις τῶν Φρυγῶν. [84] ὁ πολίτης, Ἀμβασίτης, ὡς Πολυΐστωρ Ἀλέξανδρος.

ἈΜΒΛΑΔΑ, πόλις Πισιδίας Στράβων δωδεκάτῃ. εἰσὶ δὲ τοῖς Φρυξὶν ὅμοροι, [85] καὶ C τῇ Καρίᾳ, Τάβα, καὶ Σίνδα, καὶ Ἄμβλαδα. ὁ πολίτης, Ἀμβλαδεύς. ὅθεν καὶ Ἀμβλαδεὺς οἶνος, πρὸς διαίτας ἰατρικὰς ἐπιτήδειος.

ἈΜΒΡΑΚΊΑ [86], πόλις Θεσπρωτίας, [87] ἀπὸ

Simili modo uti Calatianus fit à genitivo Καλάπιος, & ab urbe Φάσις Phasianus, Σάρδις Sardianus. Hujuſmodi enim gentilia vel deducuntur à nominativo in ος, uti Βάκτρος Bactrianus, vel à genitivo Jonico. Quidam vero ſoliti ſunt illos male Amaſtranos appellare.

AMBASUM, Phrygum metropolis, cujus civis Ambaſites dicitur, quemadmodum Alexander Polyhiſtor auctor eſt.

AMBLADA oppidum Piſidiæ, cujus meminit Strabo libro duodecimo. Phrygibus & Cariæ proxime accedunt Tabæ, Iſinda & Amblada. Ejus civis Ambladenſis dicitur. Hinc Ambladenſe vinum, curationibus medicis utile.

AMBRACIA, urbs Theſprotiæ, quæ

quidem judicio exhibent codices ſcripti, καὶ μάλιστα τὸ Κυτωρα, & libri ante Xylandri editionem divulgati.

[79] Ὡς Κάλαϊς Καλάπιος, Καλαΐα.] Hunc locum in vulgatis & MSS. eſſe depravatum, nemo ſanæ mentis ibit inficias. Reſcribendum videtur: ὡς Κάλαϊς Καλάπιος, Καλαϊανός. Hanc emendationem non eſſe vanam, apparebit ex voce Κάλαϊς. Vult enim demonſtrare Epitomator, gentile τῆς Ἀμάστριος eandem ſortiri formam, quam habet gentile τῆς Καλάπιος. Hæc autem ratio eſt quare exiſtimem ſupra latere mendum, & non debere legi, ἄλλοι Ἀμαστριδος, ſed ſcribendum eſſe, ἄλλοι Ἀμάστριος. Nam derivatio nominis gentilitii non recte procedet, ſi illo loco τὸ Ἀμαστριδος retineamus. Gentile nomen ab hac urbe hoc modo videtur derivandum: τὸ ἐθνικὸν, Ἀμαστριανὸς, ἀπὸ τῆς γενικῆς τῆς Ἀμάστριος, ὡς Κάλαϊς Καλάπιος Καλαϊανός. A gentivo Jonico τὸ Καλαπιανὸς debere deduci, expreſſis verbis apud Stephanum in illhac voce legitur.

[80] Καὶ πόλις Φάσις, Φασιανός.] Hæc in MSS. & duabus prioribus editionibus tranſpoſita inveniuntur hoc modo: καὶ Φάσις πόλις Φασιανός.

[81] Τὰ γὰρ τοιαῦτα, ἢ ἀπὸ τῆς εἰς ος εὐθειῶν, ὡς Βάκτρος Βακτριανός.] Qui verba hæc curioſius conſideraverit, deprehendet eſſe mutila, & ad expletionem ſententiæ nonnulla in iis deſiderari. Mentem Stephani ſi probe percepe[illegible] cum hic in [illegible] occupatum, ut probet ſcilicet gentilia in ανος, duobus modis poſſe formari, vel à caſu recto in ος, vel à genitivo puro ſive Jonico. Si igitur [illegible] reſtitueret, totum hunc locum ex mente [illegible] ita legerem atque conſtituerem: Τὰ γὰρ τοιαῦτα, ἢ ἀπὸ τῆς εἰς ος [illegible], ὡς Βάκτρος Βακτριανός, ἢ ἀπὸ τῆς Ἰωνικῆς [illegible]. Hunc locum hoc vel ſimili modo eſſe ſupplendum, ſole meridiano clarius ex vocabulo Κάλαϊς liquet, ubi eundem ferme canonem Stephanus exhibuit. Sed ut minime dubio conjecturam noſtram argumento confirmemus, huc tranſcripturi ſumus verba Stephani ex voce Ἄγκυρα, quæ ita à nobis ſunt correcta atque emendata. [illegible] τῆς [illegible] παραλήγουσα [illegible] Ἀσιανὸς, Καρδιανὸς, Ὀλβιανὸς, Φασιανὸς, ἀπὸ τῆς Φάσιος [illegible] Τράλλεως Τραλλιανὸς, Σάρδεως Σαρδιανός. Τῶν δὲ [illegible] παράδειγμα Πάριον Παρίου Παριανὸς, Βοσπόριον Βοσπορίου Βοσποριανὸς, ἀπὸ τῶν [illegible] ἐθνικῶν. Gentilia igitur in ανος vel formantur à genitivo puro (& quod idem eſt, à genitivo Jonico, uti Τράλλις Τράλλεως Τραλλιανὸς, Κάλαπις Καλάπιος Καλαπιανός) vel ab ipſis gentilibus, uti liquet in voce Πάριον, ubi inquit, τὸ ἐθνικὸν Πάριος. ὁ πολίτης Παριανός. Vide commentarios noſtros pag. 22. & 23.

[82] Κακῶς Ἀμαστρανοὺς λέγουσιν αὐτούς.] Ita libri editi omnes. Schedæ Voſſianæ peſſime legunt: κακῶς Ἀμαστριανοὺς λέγει αὐτούς.

[83] Μητρόπολις τῶν Φρυγῶν.] De ſitu hujus oppidi ex ſcriptoribus antiquis nihil certi expiſcari hactenus mihi licuit. Fortaſſis hæc metropolis prope Ancyram ſita fuit in tractu Ambaſitide: qui tractus ab urbe Ambaſum etiam nomen habere potuit. Strabo lib. XII: Abaſitidis tractus meminit in quo Ancyram collocat, ſed ibi fortaſſis non Ἀβασίτιδος ſed Ἀμβασίτιδος erit legendum. Si cuipiam hæc conjectura diſpliceat, doceat meliora certioraque, & manus porrigemus.

[84] Ὁ πολίτης Ἀμβασίτης.] Optime ſic habet Xylandri editio, peſſime autem in aliis, Ἀμβαΐτης. Niſi Stephanus ex Polyhiſtore hujus oppidi meminiſſet, & Claudii nummus apud Goltzium cum inſcriptione ΑΜΒΑΣΙΤΩΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΝ extaret, protinus hujus civitatis memoria interiiſſet.

[85] Καὶ τῇ Καρίᾳ, Τάβα, καὶ Σίνδα.] Hic locus apud Stephanum in vulgatis codicibus deturpatiſſime, & mutile circumfertur. Editio Aldina & Florentina exhibent: καὶ τῇ Καρίᾳ, Τάβα, καὶ Ἴσινδα. Reſcribendum eſt ex ſchedis Voſſian. & codicibus Palatinis, nunc vero Vaticanis. Εἰσὶ δὲ τοῖς Φρυξὶν ὅμοροι, καὶ τῇ Καρίᾳ, Τάβαι, καὶ Ἴσινδα, καὶ Ἄμβλαδα. Hæc eſt certiſſima & indubitata lectio. Τὸ Ἄμβλαδα apud noſtrum excidiſſe, nemo non videt; nam, ut Ambladorum ſitum demonſtraret, Strabonis teſtimonium in medium producit, quod in vulgatis libris hanc vocem non continebat, qua non immerito Stephani texturam taximus. Strabo libro à Steph. citato: Εἰσὶ δὲ τοῖς Φρυξὶν ὅμοροι καὶ τῇ Καρίᾳ, Τάβαι, καὶ Σίνδα καὶ Ἄμβλαδα, ὅπου ὁ Ἀμβλαδεὺς οἶνος γίνεται, πρὸς διαίτας ἰατρικὰς ἐπιτήδειος. Miror profecto Cauſabonum hos errores non ſubolfeciſſe, nam pro [illegible] reponendum eſſe [illegible] & pro [illegible], ſupra demonſtravimus.

[86] Ἀμβρακία, πόλις Θεσπρωτίας.] Laudem profecto non infimam hoc nomine noſter meretur Stephanus, quod paſſim exquiſitam diligentiam in recenſendis variis urbium regionumque appellationibus adhibuerit; ſolus enim ille, quod ſciam, inter tot hiſtoricos & geographos refert, urbem hanc duobus aliis nominibus fuiſſe infignitam. Εἴτα, πόλις, ἡ νῦν Ἀμβρακία, ἡ πρότερον Παρα[illegible], καὶ οἱ οἰκοῦντες, Πα[illegible]. Præterea quoque ex ipſo diſcimus, [illegible] Ἀμβρακίας, ἀπὸ Δεξαμενοῦ τοῦ Μισάλα παιδός. καὶ Ἀμβρακίας τῆς θυγατρὸς Φόρβαντος, τοῦ Ἡλίου. τὸ ἐθνικὸν, Δεξαμενεύς, ὡς Ἀπολλᾶς φησὶν ἐν τῇ Ἀμβρακιωτῶν πολιτείᾳ. Sed de hiſce nominibus ſuo tempore & loco agemus, [illegible] impræſentiarum illa in memoriam revocaſſe. Theſprotiæ a Geographis hæc civitas adſcribitur & ab hiſtoricis. Pauſan. lib. V. Ἀμβρακιῶται δὲ ἐξ Ἠπείρου τῆς Θεσπρωτίδος. Sed accuratiſſime ejus ſitum perſtringit Scylax cap. Ἀμβρακία. Μετὰ δὲ Μολοττίαν Ἀμβρακία πόλις Ἑλληνίς, [illegible] ἀπὸ θαλάσσης [illegible]. [illegible] ἡ [illegible]. In eadem quoque opinione verſatur Dicæarchus:

- - - - Κατὰ [illegible]
Ἀμβρακία [illegible]
Ἀ[illegible]

Non

[87] ἀπὸ Ἄμβρακος τοῦ παιδὸς Θεσπρωτοῦ τοῦ Λαοκόωντος· [88] ἢ ἀπὸ Ἀμβρακίας τῆς Αὐγέου θυγατρὸς, περὶ ἧς Φιλέας. τὸ ἐθνικὸν, [89] Ἀμβρακιεὺς, [90] καὶ Ἀμβρακιώτης. Φίλιστος δὲ Ἀμβρακῖνός φησι, [91] Σικελικῷ τύπῳ. [92] εὕρηται καὶ διὰ τοῦ π, ἀντὶ τοῦ β. ὅθεν καὶ τὸ Ἀμπρακιώτης, ἀπὸ τῆς Ἄμπρακος γενικῆς, καὶ Ἀμπρακία. [93] τὰ γὰρ εἰς ια θηλυκὰ, καὶ εἰς ιον οὐδέτερα, διὰ τοῦ ωτης ποιεῖ τὰ ἐθνικὰ, Σικελιώτης, Πηλιώτης. λέγεται καὶ Ἀμβράκιος, [94] καὶ Ἀμβρακία ἡ γυνή. τὸ δὲ Ἀμβρακία, ἀπὸ τῆς Ἄμβρακος γενικῆς, οὐκ ἀπὸ τοῦ Ἀμβρακίου· ἦν γὰρ Ἀμβρακιακός.

ἌΜΒΡΑΚΟΣ [95], πολίχνιον τῆς Ἠπείρου, παρὰ τὴν Ἀμβρακίαν ἰδιάζον. ὁ οἰκήτωρ, Ἀμβράκιος.

A quaſi ab Ambrace Theſproti filio, Lycaonis nepote, ſive ab Ambracia Augei filia, cujus Phileas meminit, nomen accepit. Gentile Ambracienſis & Ambraciotes: verum Philiſtus forma Sicula Ambracinus dixit. Hæc vox etiam ſcripta reperitur per P, pro B. B Hinc & Ampraciotes in uſu eſt, quod fit à genitivo Ἄμπρακος, & Ampracia. Nam nomina fœminina in ια, & neutra in ιον exeuntia, gentilia in ωτης formare ſolent, uti Sicelliotes, Peliotes. Dicitur etiam Ambracius, C & Ambracia mulier. Ambracia autem deducitur à gentivo Ἄμβρακος, & non ab adjectivo Ambracius: inde enim Ambraciacus formaretur.

AMBRACUS, oppidulum Epiri, ab ipſa Ambracia ſeparatum, cujus incola Ambracius D dicitur.

Α'ΜΕ'- AME-

Non puto tamen urbem tam procul à mari ſitam fuiſſe, quod dico auctoritate Strabonis inductus, qui libro VII. ita refert: Παρακεῖται δὲ αὐτῶν Ἀμβρακία μικρὸν ὑπὲρ τοῦ μυχοῦ ... ἀπέχουσα θαλάσσης ὀλίγων σταδίων. Sed fortaſſis Scylax & Dicæarchus mare Jonium intelligunt, & Strabo vel ipſum ſinum Ambracicum, vel mare illud quod inter Corcyram & Theſprotiæ littus interjacet. Hiſce cum ſcriptoribus ſi contuleris Polybium in Excerpt. Legat. cap. XXVIII. ubi de M. Fulvio Conſule loquitur, & Livium lib. XXXVIII. civitatis hujus ſitus ſatis erit manifeſtus & clarus.

[87] Ἀπὸ Ἄμβρακος τοῦ παιδὸς Θεσπρωτοῦ τοῦ Λαοκόωντος.] Sic exhibent conſtanter priores editiones: ſcripti codices Λακίωνος habent pro Λαοκόωντος. Verum hoc loco ſcribendum eſſe Λυκάονος, non obſcure patet ex voce Ἔφυρα, ubi Stephanus ſic inquit: Ἔφυρα, πόλις Ἠπείρου ἀπὸ Ἐφύρου τοῦ Ἄμβρακος, τοῦ Θεσπρωτοῦ, τοῦ Πελασγοῦ, τοῦ Λυκάονος, τοῦ Γιγάντος, τοῦ Ἀργείου. De urbis conditoribus parum inter ſe conveniunt ſcriptores antiqui, ſed Corinthiorum coloniam fuiſſe, plures ſtatuunt. Scymnus Chius:

Μετὰ δὲ τοὺς Μολοττοὺς Ἀμβρακία Κορινθίων
Ἀποικός ἐστιν· ᾤκισεν δ' ὁ Κυψέλου
Αὐτὴν πρότερος παῖς Γόργος.

Strabo lib. VII hunc Tolgum appellavit: Μέχρι τοῦ μυχοῦ τοῦ κόλπου Ἀμβρακικοῦ ... Τόλγου τοῦ Κυψέλου κτίσμα. Verum idem Strabo lib. X Gorgaſi cujuſdam, quem etiam coloniæ conditorem facit, meminit: Κορίνθιοι δὲ πεμφθέντες ὑπὸ Κυψέλου καὶ Γόργου ταύτην τε κατέσχον τὴν ἀκτὴν, καὶ προῆλθον μέχρι τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου, καὶ ἥ τε Ἀμβρακία συνῳκίσθη καὶ τὸ Ἀνακτόριον. Fuerunt illi quidem coloniæ duces, ſed tamen urbi nomen ex ſuo nomine non impoſuerunt, quemadmodum plerumque contingebat: ſed appellationem ſortiebatur ab Ambrace Theſproti filio, vel ab Ambracia Augei filia, uti ſequenti commentario probabimus. Dionyſius Halicarnaſſ. lib. I. in deſcriptione navigationis Æneæ, Ambracem hunc Dexameni filium ſtatuit. Opinione igitur ſic in contrarium abeuntes, quis certi quid hinc eliceret poſſet?

[88] Ἢ ἀπὸ Ἀμβρακίας τῆς Αὐγέου.] Lectionem omnium editionum retinuimus, ſed manifeſto errore ſic exhibent: reponendum eſt, ἢ ἀπὸ Ἀμβρακίας τῆς Αὐγέου, quæ mutatio facili tranſcriptorum incuria fieri potuit. Euſtathius ad Dionyſ. de ſitu orbis: Οἱ Ἀμβρακιῶται δὲ, Ἠπειρωτικὸν μὲν καὶ αὐτοὶ ἔθνος. ὠνόμασθαι δὲ λέγονται, ἢ ἀπὸ Ἀμβρακίας τῆς Αὐγέου θυγατρὸς, ἢ ἀπὸ Ἄμβρακος υἱοῦ Θεσπρωτοῦ. Antoninus Liberalis in Metamorph. libro perhibet, Melaneum Dryopum regem liberos habuiſſe Eurytum & Ambracium, à qua urbs Ambracia nomen accepit, ita enim ille: Καὶ ἀπὸ Ἀμβρακίας ... τὴν πόλιν, ὅτι Μελανεὺς υἱὸς ἦν αὐτοῦ, βασιλεὺς ὢν Δρυόπων, καὶ πολέμῳ λαβὼν τὴν πᾶσαν Ἤπειρον. ἐγένοντο δὲ παῖδες Εὔρυτος καὶ Ἀμβρακία, ἀφ' ἧς ἡ πόλις Ἀμβρακία καλεῖται.

[89] Ἀμβρακιεύς.] Utitur hoc gentili Dionyſius de ſitu orbis

Πρὸς δὲ νότον μετὰ δηρὸν Κεραυνίου ἐστὶ θεάσασθαι
Νῆσοί τε Φαίνονται παραὶ ἐθνος Ἀμβρακιήων.

Ad quem locum lege Euſtathii verba jam ſupra allegata. Οἱ Ἀμβρακιεῖς &c. Quæ etiam hoc gentile habet.

[90] Καὶ Ἀμβρακιώτης.] Gentile illud magis eſt in uſu: paſſim occurrit apud Thucydidem: & nullus ferme circumfertur antiquarius, quin proferat nummum cum inſcriptione ΑΜΒΡΑΚΙΩΤΩΝ, vel Dorica dialecto, ΑΜΒΡΑΚΙΩΤΑΝ.

[91] Σικελικῷ τύπῳ.] Siculos atque Italos habere gentilia in ινος deſinentia, ante probavimus. Vide Stephanum in voce Ἀβακαῖνον, & ad illum locum noſtras obſervationes, in quibus fuſius docemus, quot modis Siculi gentilia ſua formare ſoleant.

[92] Εὕρηται καὶ διὰ τοῦ Π, ἀντὶ τοῦ Β.] Tradit etiam Euſtathius in ſuis ad Dionyſium commentariis, antiquitus ſcripturam hujus vocis & per Π, & per Β obtinuiſſe, ita enim ille pag 70 Τὸ δὲ Ἀμβρακία, οἱ μὲν παλαιοὶ ... διὰ τοῦ Π γράφουσι, καὶ διὰ τοῦτο καὶ τὴν χώραν Ἀμπρακίαν, ὡς καὶ τοὺς ... Βρύγους, Φρύγους. ... δὲ ἡ διὰ τοῦ Β γραφή.

[93] Τὰ γὰρ εἰς ια θηλυκὰ, καὶ εἰς ιον οὐδέτερα, διὰ τοῦ ωτης &c.] Optime ſic edi curavit Xylander, peſſime vero in aliis editionibus excuſum eſt: τὰ γὰρ εἰς α θηλυκὰ, καὶ εἰς ον οὐδέτερα, διὰ τοῦ ωτης ποιεῖ τὰ ἐθνικά. Σικελιώτης, Πηλιώτης. Ex duobus hiſce exemplis, Πήλιον ſcilicet & Σικελία ſatis clare patet, Xylandro eſſe aſſentiendum. Scripti codices prorſus cum Aldina ac Florentina editione conveniunt. Huic canoni haud abſimilem etiam tradit Stephanus in vocabulo Ῥαφανεία, ubi ita inquit: Τῶν εἰς ωτης ἐθνικῶν τὰ πολλὰ τὸ Ι πρὸ τοῦ Ω ἔχει, Πηλιώτης, Φθιώτης. σπάνια δὲ τὰ ε, καὶ σχεδὸν ἀπὸ τοῦ ει συσταλέντα, Ἡρακλεώτης, οὕτω καὶ Ῥαφανεώτης.

[94] Καὶ Ἀμβρακία ἡ γυνή.] Fortaſſe vox χώρα huic loco excidit; quare non inepta videbitur hæc emendatio, ſi legitur, καὶ Ἀμβρακία ἡ γυνὴ καὶ ἡ χώρα. Urbem enim & circumjacentem regionem eodem nomine inſignita fuiſſe, fuſius narrant hiſtorici atque geographi. Etymologici Magni auctor. Ἀμβρακία πόλις Ἠπείρου, ἀφ' ἧς ἐκλήθη Ἀμβρακία ἡ χώρα. Vide inferius quoque locum ex Polybio citatum.

[95] Ἄμβρακος, πολίχνιον τῆς Ἠπείρου.] Præter Stephanum ſolus Polybius hujus loci meminit lib. IV. ſcribitque non πολίχνιον, ſed χωρίον eſſe, id eſt caſtellum mœnibus & propugnaculis optime inſtructum. Quia autem Hiſtorici verba hujus munimenti ſitum accuratiſſime depingunt, illa hæc tranſcribere placuit: Ὁ γὰρ Ἄμβρακος ἐστὶ μὲν χωρίον εὖ κατεσκευασμένον, καὶ προτειχίσμασι καὶ τείχει. κεῖται δ' ἐν λίμναις. μίαν ἀπὸ τῆς χώρας στενὴν καὶ χωστὴν ἔχον πρόσοδον. ἐπίκειται δ' εὐφυῶς τῇ τε χώρᾳ τῶν Ἀμβρακιωτῶν καὶ τῇ πόλει. Ex hiſce verbis manifeſtiſſime liquet, non longe ab Ambracia, & per conſequens in Theſprotia ſitum fuiſſe, cum dicatur opportune imminere, ἐπικεῖσθαι, & regioni Ambraciotarum & urbi.

ἈΜΈΡΙΟΝ [96], πόλις Ἰταλίας, ὡς Ῥή- A
γιον. [97] τὸ ἐθνικὸν, Ἀμερῖνος.

AMERIUM, Italiæ urbs, uti Rhegium. Gentile, Amerinus.

ἈΜΉΣΤΡΑΤΟΣ [98], πόλις Σικελίας. Ἀπολλόδωρος τετάρτη χρονικῶν. [99] τὸ ἐθνικὸν, Ἀμηστρατῖνος.

AMESTRATUS, Siciliæ civitas, auctore Apollodoro libro IV. Chronicorum. Gentile, Ameſtratinus.

ἈΜΙΚΟΤΣΙΆ [1], νῆσος ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ B
θαλάσσῃ. [2] τὸ ἐθνικὸν, ἐξ Ἀμίκου νήσου, κατὰ περίφρασιν· καὶ Ἀμικυνησίτης.

AMICUSIA, inſula in mari rubro. Gentile per circumlocutionem appellatur ex Amici inſula, & Amicuneſites.

ἊΜΙΛΟΣ [3], πόλις Ἀρκαδίας· Παυσανίας ὀγδόῃ. τὸ ἐθνικὸν, Ἀμίλιος. καὶ γὰρ Στυμφάλιος, καὶ Μαινάλιος παρ' αὐ- C
τοῖς.

AMILUS, urbs Arcadiæ, cujus Pauſanias libro VIII. meminit. Gentile dicitur Amilius, apud ipſos enim & Stymphalius & Mœnalius in uſu eſt.

ἌΜΙΣΣΑ [4], πόλις Γερμανίας· Μαρκιανὸς ἐν τοῖς ἀπὸ Ῥώμης, ἐπὶ τὰς διασήμους πόλεις. [6] τὸ ἐθνικὸν, Ἀμισσαῖος.

AMISSA, urbs Germaniæ, cujus meminit Marcianus in Itinerario ab urbe Roma ad præclaras urbes. Gentile Amiſæus.

ἈΜΙ- AMI-

[96] Ἀμέριον πόλις Ἰταλίας.] Latinis ſcriptoribus paſſim dicitur genere fœminino *Ameria*, & ſic quoque antiqua inſcriptio apud Gruterum. Verum Servius ad Virg. Georg. lib I. civitatis nomen neutro genere protulit ad hæc verba:

Atque Amerina parant lentæ retinacula vitæ.

Virgas de quibus vites religantur. quæ virgæ abundant circa Amerinum oppidum: cujus crebram in Roſciana facit Cicero mentionem Verum poſſet quis exiſtimare in illis verbis gentile nomen, non vero civitatis exprimi, quod etiam mordicus negare non auſim, præſertim cum Latini ſic loqui ament De vetuſtate atque origine hujus urbis exſtat teſtimonium Catonis apud Plinium lib. III cap XIV. *Ameriam*, inquit, *ſupra ſcriptam Cato ante Perſei bellum conditam annis* DCCCCLXIV. *prodidit*. De conditore legimus apud Feſtum Pompejum hiſce verbis: *Ameria, urbs in Umbria, ab Amerio ſic appellata.*

[97] Τὸ ἐθνικὸν, Ἀμερῖνος] AMERINI dicuntur Plinio libro III. cap XIV. Melius tamen ſecundum Stephani canones ab *Amerium* poſſet deduci *Amerinus*, quam à voce *Ameria*.

[98] Ἀμήστρατος, πόλις Σικελίας.] Inter alia nomina quibus hæc civitas fuit inſignita, hoc antiquiſſimum non eſt: puto enim antea Μυττιστράτον prævaluiſſe, quo utuntur Polybius, Diodorus, Zonoras & alii. Antiqua illi hæc appellatio apud Stephanum occurrit: Μυτιστράτον πολίχνιον περὶ Καρχηδόνα. Πολύβιος πρώτῃ. τὸ ἐθνικὸν Μυτιστρατῖνος, ὡς Σιγεατὶς Σιγεατῖνος, ἡ Ἀκραγαντίνη πόλις Sed Cluverius imperitiam Epitomatoris pluribus exagitavit, ſtatuentis oppidum circa Carthaginem in Africa ſitum eſſe. Deinde idem Epitomator, qui fortaſſis in corruptiſſimos auctorum quos citat codices incidit, hanc civitatem Μυτίστρατον appellavit, ſcil auctoritate Philiſti rerum Sicularum ſcriptoris inducti: Μυτίστρατον, φρούριον Σικελίας. Φίλιστος δωδεκάτῃ. τὸ ἐθνικὸν, Μυτιστρατῖνος, ὡς αὐτός. Itaque, ut accuratiſſime obſervavit Cluverius, tribus appellationibus hæc civitas ab Epitomatore inſignitur, qui etiam teſtimonio trium egregiorum & magni alias nominis ſcriptorum utitur, quorum ſcripta, præter illa Polybii, jam interiere. Situm erat oppidum hoc, ſive caſtellum ultra Paropum circa Alæſum amnem, qui nunc vulgato nomine *Pettino* appellatur Oppidum nunc communi vocabulo *Miſtretta* dicitur, uti teſtatur Fazellus decad. I lib. X. *Myſiſtratum Polybio lib* I *eſt pervetuſtum oppidum, Ameſtrata Ciceroni & Plinio dictum, cujus nomen adhuc ædes ibi divæ Catharinæ retinet. Hodie vero Miſtretta appellatur. Vetuſti oppidi circa montem plura ſpectantur monumenta, & arx vetuſtiſſima.*

[99] Τὸ ἐθνικὸν, Ἀμηστρατῖνος.] Urbem ſive caſtellum illud, de quo ſumus locuti, tempore Ciceronis Ἀμήστρατον vel Ἀμάστρατον fuiſſe appellatum, hinc liquet, quod ille loci incolas in Verrina III AMESTRATINOS nuncupaverit. *Ameſtratinos homines tenues, quum eorum decumas medimnu* IↃCCC *vendidiſſes, cogis eos plus lucri dare, quam quanti venierant, quum magno veniſſent.* Et in eadem oratione paulo inferius eidem Ciceroni oppiduli nomen exprimitur: *Calactinis quamobrem imperaſti anno tertio, ut decumas agri ſui, quas Calactæ dare conſueverant, Ameſtrati M. Caſio decumano darent?*

[1] Ἀμικουσία, νῆσος ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλ.] Apud veteres, quod ſciam, hujus inſulæ nulla memoria extat. Puto tamen ex ſimilitudine aliorum, hunc locum vitii haud immunem eſſe: nam ſi verum nomen eſſet Ἀμικουσία, inde κατὰ περίφρασιν deducendum eſſet gentile, ἐξ Ἀμικουσίας νήσου, non vero ἐξ Ἀμίκου νήσου. Quia autem Stephani auctoritate ultimum obtinuit, fortaſſis erit reſcribendum Ἀμίκου νῆσος, νῆσος ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ: nam ſimili prorſus appellatione inſula quædam Ægyptia vocitata fuit. Stephanus: Ἀγχίου νῆσος, νῆσος μικρὰ πρὸς τῷ Κανώβῳ Αἰγυπτία.

[2] Τὸ ἐθνικὸν, ἐξ Ἀμίκου νήσου, κατὰ περίφρασιν.] Docet noſter in vocabulo Βατη, & in Ἀόρνος, omnes locorum appellationes non pati, ut inde gentilia deducantur, admonetque nonnunquam genitivo cum præpoſitione eſſe utendum, ſive περιφραστικῶς uti hoc loco ſtatuit Hujuſmodi locutionis exemplum & formandi ratio etiam in voce Ἀχαίαι occurrit Ἀχαίαι, πολίχνιον πλησίον Ἡρακλείας. λέγεται κατὰ περίφρασιν, ὁ οἰκῶν τὰς Ἀχαίας. Vide commentarios noſtros ad vocem Ἄορνος pag. 13. ubi fuſius de ratione formandorum gentilium egimus.

[3] Ἀμιλὸς, πόλις Ἀρκαδίας] Tempore Pauſaniæ erat χωρίον, quod non procul ab Ariſtocratis ſepulchro & Tenis fontibus collocat. Sine dubio Stephanus hæc Pauſaniæ verba reſpicit: Μετὰ δὲ τὸν Ἀριστοκράτους τὸν τάφον, πηγαί τε εἰσὶ καλούμεναι Τενέαι, καὶ ἀπέχει τῶν πηγῶν σταδία ὡς ἑπτὰ Ἀμιλὸς χωρίον. πόλιν δὲ τὴν Ἀμιλὸν ποτε εἶναι λέγουσι.

[4] Ἄμισσα, πόλις Γερμανίας.] Non poſſum aſſentiri Ortelio, exiſtimanti Stephanum hoc loco agere de Marpurg, Cattorum in Haſſia oppido Cum Cluverio in eadem verſor opinione, hic apud noſtrum Latinorum *Amiſiam* debere intelligi, quam Ptolemæus lib. II in Germaniæ deſcriptione Ἀμασίαν, & lib. VIII. Ἀμισσίαν appellavit, vocabulo ſane ad Latinorum *Amiſiam* prope accedente. Nomen obtinet ab *Amiſio* amne, quem ſic nominarunt Plinius & Marc Heracleota in Periplo magnæ Germaniæ: adeo ut dubitari non poſſit, eſſe idem oppidum, quod etiamnum hodie **Embden** appellatur, & ad oſtium fluminis **Emus** ſitum eſt, juxta ſinum noſtratibus **den Dullart** dictum.

[5] Μαρκιανὸς ἐν τοῖς ἀπὸ Ῥώμης] Multis in locis hic ſcriptor Stephano adeſt, ſed ſemel tantum hoc indice. Procul dubio illud Marciani opus tale fuit, quale nunc ſupereſt imperatoris Antonini, ſcilicet Itinerarium ab urbe Roma ad illuſtres per terrarum orbem civitates.

[6] Τὸ ἐθνικὸν, Ἀμισσαῖος.] Si gentile non fallit, oppidi nomen per ſimplex S erit ſcribendum, ut tanto propius ad Latinorum Amiſiam, & Græcorum Ἀμισίαν accedat.

A ἈΜΙΣΌΣ [7], πόλις ἀξιόλογος, διέχουσα Σινώπης [8] σταδίους ἐνακοσίους. ἔστι δ' ἐν τῷ Πόντῳ. [9] λέγεται δὲ ἀρσενικῶς, Ἀμισηνός. [10] λέγεται δὲ Ἀμίσιος, ὡς [11] Φίλων ἐν τῷ περὶ πόλεων.

AMISUS, urbs commemoratione digna, à Sinope nongentis ſtadiis diſtans, in Ponto ſita, quæ genere maſculino effertur. Gentile Amiſenus, & præterea Amiſius, ut perhibet Philo in libro de urbibus.

B ἈΜΜΩΝΊΑ [12], ἡ μεσόγειος Λιβύης. καὶ αὕτη δὲ πᾶσα ἡ Λιβύη [13] οὕτως ἐκαλεῖτο, ἀπὸ Ἄμμωνος. ὁ οἰκήτωρ, Ἀμμώνιος. ταῦτα δὲ διὰ τοῦ ι. [14] τὸ δ' Ἀμμωνεῖον, διὰ διφθόγγου, ὡς Δημητρεῖον, καὶ Ἀπολλωνιεῖον.

AMMONIA, mediterranea Africæ regio: ſed & univerſa Africa ab Ammone ſic appellabatur. Incola, Ammonius. Hæc nomina per I ſcribuntur: verum Ammoneum per dipthongum, quemadmodum Demetrieum & Apollonieum.

C ἈΜΝΙΣΌΣ [15], πόλις Κρήτης. [16] αἱ τούτου νύμφαι Ἀμνισιάδες, καὶ Ἀμνισίδες.

AMNISUS, urbs Cretæ, à qua nymphæ Amniſiades & Amniſides nomen habent.

ἈΜΟΡΓΌΣ [17], νῆσος μία τῶν Κυκλάδων, [18] ἔχουσα πόλεις τρεῖς, Ἀρκεσίνην, Μινώαν,

AMORGUS, una ex Cycladum inſulis, tres civitates poſſidens, Arceſinen, Minoam

[7] Ἀμισὸς, πόλις ἀξιόλογος.] Supprimere aliquando ſolet Epitomator illorum nomina, qui ipſi in concinnanda hac epitome auxilio fuere. Hæc tranſcripta eſſe ex lib. XII Strabonis, non opus eſt ut multis demonſtrem, ipſiſſima verba in medium producturus. Μετὰ δὲ Γαδιλῶνα, ἡ Σαραμήνη, καὶ Ἀμισὸς πόλις ἀξιόλογος, διέχουσα τῆς Σινώπης περὶ ἐνακοσίους σταδίους. Φησὶ δ' αὐτὴν Θεόπομπος πρώτους Μιλησίους κτίσαι, Καππαδόκων ἄρχοντα.

[8] Σταδίους ἐνακοσίους] Convenit cum Strabone Stephanus, ſed ex intervallis quæ ab Arriano in Periplo ſunt annotata, paulo plura colliges,

A Sinope Carufam uſque ſtad.	150.
A Caruſa ad Zagora ſtad.	150.
Inde ad Halym amnem ſtad.	300.
Ab Haly ad Nauſtathum ſtad.	90.
A Nauſtathmo ad Conopeum ſtad.	50.
A Conopeo ad Euſenem ſtad.	120.
Ab Euſene ad Amiſum ſtad.	160.
Stadia	1020.

Ab Arriani computatione non longe recedit Plinius, qui tamen omnium maximam habet, ſtatuens lib. VI. cap. II. à Sinopa Amiſum uſque CXXX. M paſſuum, qui 1040 ſtadia conficiunt. Sed ſtadiorum numerus in Periplo Marciani Heracleotæ profligatiſſime eſt depravatus, nam ubi librarii 350 ſcil. τν' exararunt, alius numerus eſt reponendus. Ἀπὸ Καρουσῶν εἰς Ἀμισὸν πόλιν στάδια ρν'. ὁ πάντες ἀπὸ Σινώπης εἰς Ἀμισὸν στάδια τλ. Quicunque enim in Marciano uniuſcujuſque intervalli numerum collegerit, inde debere ſummam nongentorum & triginta ſtadiorum colligi, manifeſtiſſime comperiet.

[9] Λέγεται δὲ ἀρσενικῶς, Ἀμισηνός. λέγεται δὲ Ἀμίσιος] Huic loco aliquid excidiſſe, licet ita in ſcriptis & codicibus excuſis concipiatur, nemo ſanæ mentis ibit inficias: cum ſic in integrum reſtituo: λέγεται δὲ ἀρσενικῶς τὸ ἐθνικὸν, Ἀμισηνὸς λέγεται δὲ Ἀμισηνός. Primam horum verborum partem, λέγεται δὲ ἀρσενικῶς, refero ad urbem ipſam, cujus nomen fortaſſis in hoc genere profertur, nam ridiculum foret eam de gentili accipere, quod triplici genere gaudet. Gentile Ἀμισηνὸς legitur apud Strabonem lib. XII. Ταύτης δὲ τῆς χώρας, τὴν μὲν ἔχουσιν Ἀμισηνοὶ, τὴν δ' ἔδωκε Δηιοτάρῳ Πομπήιος: & apud Plutarchum in Lucullo. Polybius inde videtur formaſſe gentile Ἀμισηνὸς, ita enim reperimus in excerpt. Legat. ex lib LV, ſi locus mendo careat, καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν Ἀμισηνῶν χώραν.

[10] Λέγεται δὲ Ἀμίσιος.] Hæc non refero ad ipſam urbis appellationem, quaſi τῷ Ἀμισὸς nomine fuiſſet inſignita, ſed ad alteram nominis gentilitii formam. Videtur enim Stephanus manifeſte innuere, gentile Ἀμισηνὸς & Ἀμίσιος inde deduci poſſe. animadverto tamen Triſtanum ſenſiſſe, Philonem a Stephano hac de cauſa citari, quaſi ejus teſtimonio probaret urbem etiam Ἀμίσιον fuiſſe dictam: ſed non puto hoc Stephanum in animo habuiſſe.

[11] Φίλων ἐν τῷ περὶ πόλεων.] Hujus operis etiam meminere Etymologici Mag. auctor & Suidas Puto diſcipulum fuiſſe Agathemeri, qui vixit circa annum ducenteſimum poſt natum Chriſtum. Non obſcure hoc ipſe Agathemerus videtur indicare lib. I. cap. VI. ita enim ille: Τῶν δὲ τῇ αἰσθήσει ὡς ψιλῶν ἀποδεδειγμένων, ὑπομνηματικῶς διεξελθεῖν, δεῖ προσεπινενοηκέναι ὅτι αὐτοῖς, τὴν τοῦ παντὸς ὡς ἐν χειρὶ σωματικῆν πραγματείαν, ὡς ἂν ἐπὶ μετρίως ἔχῃς, ὦ Φίλων ἄριστε, ἔσται δὲ διὰ ζώσης φωνῆς παρ' ἐμοῦ ἀκούσας. Igitur Philo geographum hunc habuit præceptorem, qui ipſe plurima geographica ſcripſit, quæ jam interierunt.

[12] Ἀμμωνία, ἡ μεσόγειος Λιβύης.] Depravata admodum eſt lectio codicum MSS. Ἀμμωνία, ἡ μεσόγειος Λιβύης, καὶ αὐτὴ δὲ πᾶσα ἡ Λιβύη οὕτως ἐκαλεῖτο. Exiſtimo Stephanum intelligere *Libyam Propriam*, ſcilicet unam ex undecim Africæ regionibus. De Libya Propria vide Ptol lib. IV. Locus in hanc rem egregius etiam apud Euſtathium in Dionyſ de ſitu orbis extat pag. 27. Σημειωτέον δὲ ὅτι δὲ μέρος τι τῆς Λιβύης τῆς χώρας ἐστὶν ἰδίως οὕτω καλούμενον Λιβύη. παρὰ γοῦν τοῖς παλαιοῖς εὑρίσκομεν τὸ, ἀμφοτέρας Λιβύας. τοῦτο δὲ τάχα ἐμφαίνει δὲ τριχῶς τὴν Λιβύην λέγεσθαι, τήν τε ὅλην χώραν, καὶ μέρος τι αὐτῆς, εἰς δύο Λιβύας ὑποδιαιρούμενον. ὥσπερ δὲ τὴν Ἀρμενίαν δὲ τὴν Καππαδοκίαν εἰς πολλὰς Καππαδοκίας δὲ Ἀρμενίας οἱ παλαιοὶ μερίζουσι.

[13] Οὕτως ἐκαλεῖτο ἀπὸ Ἄμμωνος.] Libyam fuiſſe regionem πολυώνυμον, refert Stephanus in vocabulo Λιβύη. ubi inter alias appellationes τὸ Ἀμμωνὶς exhibet.

[14] Τὸ δ' Ἀμμωνεῖον, διὰ διφθόγγου] Intelligit templum vel alium quendam locum, in quo Ammon honorabatur, & ſic deinde etiam accipe τὸ Δημητρεῖον, καὶ Ἀπολλωνιεῖον, pro locis Cereri & Apollini ſacris. Suetonius in Cal. cap. XXI: *Deſtinaverat & Sami Polycratis regiam reſtituere, Mileti* DIDYMEUM *peragere*, &c. Id eſt templum in quo Apollo Didymæus colebatur.

[15] Ἀμνισὸς, πόλις Κρήτης.] Tempore Strabonis videtur fuiſſe Gnoſſi navale in boreali Cretæ ora, de quo Strab. lib. X. Vide Euſtath. in Hom. pag. 1861, & in Dionyſium pag. 71.

[16] Αἱ τούτου νύμφαι Ἀμνισιάδες, καὶ Ἀμνισίδες.] In Florentina deſiderantur hæc verba, καὶ Ἀμνισίδες. Vidit Salmaſius hunc locum eſſe corruptum: ſed male ipſi ſuppeditabant MSS. ἀφ' οὗ τούτου νύμφαι: pro quo ad oram ſui codicis reſcripſit: Κρηναῖαι ἀπὸ τούτου νύμφαι &c. Harum Nympharum mentio eſt apud Callimachum Epig in Dianam:

Δὸς δέ μοι ἀμφιπόλους Ἀμνισίδας εἴκοσι νύμφας.

Ad quem locum ita ſcribit Scholiaſtes: Ἀμνισὸς ποταμὸς Κρήτης ἀφ' οὗ Κρηναίας.

[17] Ἀμοργὸς, [illegible] μία τῶν Κυκλάδων.] Ambigui juris eſt hæc inſula, nam à ſcriptoribus & geographis nunc Sporadibus, nunc vero Cycladibus annumeratur.

[18] Ἔχουσα τρεῖς πόλεις.] Scylax Caryandenſis etiam ſcribit hanc inſulam tres habuiſſe urbes, ſed illarum nomina non expreſſit: Ἀμοργὸς, αὕτη τρίπολις, καὶ λιμήν. Nomina addidit Stephanus Arceſinen, Minoam, & Ægialen De Arceſine & Minoa ſumus ſatis certi, ſed de Ægiale dubium moveri poteſt, an tali appellatione fuerit inſignita: nam ſubſtituit noſter in voce Ἀρκεσίνη pro Ægiale Μελανίαν, ita enim ille: Ἀρκεσίνη, μία τῶν τριῶν πόλεων τῶν ἐν Ἀμοργῷ τῇ

νόιον, Αἰγιάλην. ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Παγκάλη, καὶ Ψυχία. ἀπὸ τῆς Μινώας ἦν [19] Σιμωνίδης ὁ Ἰαμβοποιὸς, Ἀμοργῖνος λεγόμενος, ὡς Ἐρυκῖνος. λέγεται καὶ Ἀμόργιον, ὥς φησι Χάραξ. Νικόλαος δὲ [20] Ἀμόργην αὐτὴν καλεῖ, ἣν τινα Καρκήσιος ἀνὴρ ἄξιος ᾤκισε, καὶ Καρκησίαν ὠνόμασε. τὸ δὲ [21] Ἀμοργινὸς χιτὼν, χρώματος ἴδιον.

ἈΜΟΛΒΟΣ, πόλις Μαγνήτων, ὡς [22] Βάλαγρος Μακεδονικῶν δευτέρῳ. τὸ ἐθνικὸν, Ἀμόλβιος.

ἈΜΟΡΙΟΝ, πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας· [23] Στράβων δυοκαιδεκάτῃ. τὸ ἐθνικὸν Ἀμοριάς, ὡς [24] Νωλαεὺς, Δορυλαεύς.

ἈΜΟΣ, πόλις Καρίας, ὡς Ἀλέξανδρος ἐν τῷ περὶ Καρίας δευτέρῳ. τὸ ἐθνικὸν Ἄμιος, ὡς Σάμιος, Καύνιος.

ἈΜΠΕΛΟΣ, [25] πόλις τῆς Λιγυστικῆς, Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. ἔστι δὲ [26] ἄκρα Τορωναίων Ἄμπελος λεγομένη. ἔστι καὶ ἑτέρα [27] ἄκρα τῆς Σάμου. [28] καὶ ἄλλη ἐν Κυρήνῃ. [29] Ἀγροίτας δὲ δύο πόλεις φησὶ, τὴν μὲν ἄνω,

A noam & Ægialen. Appellabatur etiam Pancale & Pſychia. Minoæ natus eſt Simonides Jamborum ſcriptor, qui Amorginus nominabatur, veluti Erycinus. Dicitur quoque Amorgium, quemadmodum Charax perhibet. Verum Nicolaus eam Amorgen nuncupat,
B quam Carcetius vir eximius condidit, & Carceſiam vocitavit. Tunica autem Amorgina, coloris proprium eſt.

AMOLBOS, urbs Magnetum, cujus meminit Balager in Macedoniæ deſcriptione
C lib. II. Gentile, Amolbius.

AMORIUM, urbs magnæ Phrygiæ, auctore Strabone libro duodecimo. Gentile, Amorienſis, veluti Notienſis, Dorylaenſis.

AMOS, urbs Cariæ, uti teſtatur Ale-
D xander libro ſecundo de Caria. Gentile, Amius, quemadmodum Samius, Caunius.

AMPELUS, urbs Liguriæ, cujus meminit Hecatæus in Europa. Eſt quoque Toronæorum promontorium Ampelus dictum. Eſt item aliud Sami promontorium, & alia urbs in
E Cyrene. Verum Agrœtas duarum urbium mentionem

γράφει [illegible] Μελαινὰ, Μίνωα, Ἀρκεσίνη. Placuit hoc obiter admonere, nam quo in loco vitium lateat, nondum compertum habeo.

[19] Σιμωνίδης ὁ Ἰαμβοποιὸς] Vide Strabonem lib. x circa finem, Procli Chreſtomath. Gram. pag. 342. (ubi Sylburgius pro Ἀμοργῖνος optime Ἀμοργῖνος reſcripſit) & Euſtathium in Dionyſ. pag. 76.

[20] Ἀμόργην αὐτὴν καλεῖ.] Peſſime codex Voſſianus: Μόργην αὐτὴν καλεῖ.

[21] Ἀμοργινὸς χιτὼν χρώματος ἴδιον.] In Voſſianis ſchedis legitur, τὸ δὲ Ἀμόργιον χιτών. Quæ ſit diſtinctio inter Ἀμοργῖνος & Ἀμόργινος præclare docet Archiepiſcopus Theſſ. in ſuis ad Dionyſ. comment. pag. 76. [illegible] Σιμωνίδης ὁ ἰαμβοποιὸς, Ἀμοργῖνος [illegible] τοῦτο ἴδιον. τὸ δὲ Ἀμόργινος, [illegible] Hæc ab Epitomatore hauſit: Sed verum eſt, quod ante nos obſervavit Salmaſius, Stephanum, cui ego Euſtathium adjungo, τὸ Ἀμόργινον χιτών, male de coloris genere [illegible], cum revera Ἀμόργινα [illegible] ex lini genere in Amorgo [illegible]: indicat hoc manifeſte Cratini verſus Salmaſio citatus:

Ἀμόργινα [illegible]

In eadem opinione verſabatur Pauſanias, qui Lexicon Atticum conſcripſit, cujus verba integra retulit Euſtath. ad Dionyſ. loco jam citato. Παυσανίας δὲ, [illegible] Ἀμοργὶς [illegible] In eadem quoque ſententia fuere Heſychius, Pollux, Harpocration, Suidas, Phavorinus & alii.

[22] Βάλαγρος ἐν Μακεδ.] Etiam aliis in vocibus hic ſcriptor Stephano adeſt. Vide in [illegible] & [illegible]

[23] Στράβων δυοκαιδεκάτῃ] Inveni procul omni dubio hunc locum, ex quo ſitum colliges. [illegible] Πεσσινοῦς, [illegible] Ἀμόριον [illegible] De ſitu præter Strabonem etiam lege Ptolemæum lib. cap.

[24] Νωλαεὺς, Δορυλαεύς] Neutrum horum gentilium reſpondet τῷ Ἀμοριεύς. Pro Νωλαεὺς reponendum, uti ex Stephano eſt manifeſtum, Νοηνεύς. Etiam Δορυλαεὺς non eſt hujus loci, & Stephani canone in voce Δορύλαιον [illegible] quæ huc applicari poſſet, neque [illegible] quod ſi inde formaretur Δορυλαεὺς, hoc [illegible] reſponderet.

[25] Πόλις τῆς Λιγυστικῆς] [illegible] in eadem hac ſectione aliam Italiæ urbem [illegible] portum commemorat: ἔστι δὲ Ἰταλίας ἄκρα καὶ λιμὴν καὶ πόλις. Igitur geminæ hoc nomine urbes in Italia [illegible], ſed illarum, uti nec promontorii, nec portus, veteres aut recentiores geographi meminiſſe, & apud doctiſſimum Cluverium ne [illegible] quidem reperies; imo ut verum fatear, in aliquorum ſcriptis hactenus nihil mihi fuit obvium, quod aliquo colore huc referri poſſet.

[26] Ἄκρα Τορωναίων] Inter Toronæum ſinum & Singiticum promontorium eſt, quod Ampelus dicitur, ſed in mappis ſe magis ad Singiticum ſinum, quam ad Toronæum extendere [illegible] meminit Herod. in Polymnia. [illegible] Ἄμπελον ἄκρην [illegible] Heſychius totalis totam hanc [illegible] Ampelum appellavit: Αἰγιαλὸς δὲ πόλις Θρᾴκης καὶ ἡ Ἄμπελος.

[27] Ἄκρα τῆς Σάμου.] Memoria ſatis frequens hujus promontorii in antiquorum ſcriptis occurrit, vide Strabonem lib. XIV. & alios plurimos. Agathemerus lib. I. cap. IV. [illegible] Ἄμπελος στάδια [illegible]

[28] Καὶ ἄλλη ἐν Κυρήνῃ.] Emendabat ὁ πάνυ Salmaſius, ἐν τῇ Κυρηναϊκῇ. Verum Clariſſ. Voſſius in Obſer. ſuis ad Melam, cui hac in re libenter aſſenſum præbemus, vulgatam Epitomatoris lectionem retinet, manifeſte demonſtrans, ſæpiſſime ab antiquis Cyrenen pro Cyrenaica recipi. Nunc autem hoc nomine, magno Salmaſio gratias agimus, quod in Plinianis Exercitationibus ex Suida, cujus tamen nomen reticet, in Libya Ampelitas ſive Ampelotas eſſe, demonſtravit, ita enim ille pag. 270. ex lexicographo [illegible] Καὶ [illegible] Ἀλέξανδρος. Scribit Stephanus [illegible] in Cyrene eſſe ſuperiorem & inferiorem de ſuperiori [illegible], nam montis hoc nomine videtur meminiſſe Heſychius. Ἄμπελος, [illegible] ἄκρα [illegible] Αἰγιαλὸς [illegible] ἡ Ἄμπελος. Interiit aliquid de monte Cyrenaico [illegible] verum quin ejus verba mihi videntur [illegible] Fortaſſis reponendum eſt Ἄμπελος, ἡ [illegible] ἄκρα [illegible] ὄρος Κυρηναίων. Αἰγιαλὸς [illegible] Ἄμπελος.

[29] Ἀγροίτας δὲ δύο πόλεις φησὶ] Voſſianæ ſchedæ: Ἀγροίτας δὲ δύο πόλεις εἶναι φησι. Quis hic Agrœtas fuerit & qua

ἄνω, τὴν δὲ κάτω. ἔστι δὲ Ἰταλίας ἄκρα, καὶ A λιμὴν, καὶ πόλις. ὁ πολίτης, Ἀμπελῖνος, ὡς Ἀσσωρῖνος, Ἀβακαινῖνος· [30] ὁ γὰρ τύπος τῶν Ἰταλῶν. τῶν δὲ λοιπῶν, δυνατὸν [31] Ἀμπελίτην εἶναι.

tionem facit, & inferioris & ſuperioris. Eſt præterea Italiæ promontorium & portus, & civitas, cujus civis Ampelinus dicitur, uti Aſſorinus, Abacæninus: hæc enim Italorum forma eſt. Verum à reliquis locis Ampelites deduci poſſet.

ἌΜΠΗ, πόλις πρὸς τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ· B [32] Ἡρόδοτος ἕκτῃ. τὸ ἐθνικὸν Ἀμπαῖος, ὡς Λαμπαῖος.

AMPE, urbs ad mare rubrum, auctore Herodoto lib. ſexto. Gentile Ampæus, ſicuti Lampæus.

ἈΜΥΔΩΝ [33], πόλις Παιονίας. τὸ ἐθνικὸν Ἀμυδώνιος, ὡς Καλυδῶνος Καλυδώνιος.

AMYDON, civitas Pæoniæ. Gentile Amydonius, uti à Calydonis fit Calydonius.

ἈΜΥΘΑΟΝΊΑ, μοῖρα τῆς Ἤλι- C δος, ἀπὸ Ἀμυθάονος [34] τοῦ Κρηθέως, ὡς Ῥιανός.

AMYTHAONIA, pars Elidis, quæ ab Amythaone Crethei filio nomen habet, uti Rhianus perhibet.

ἈΜΎΚΛΑΙ [35], πόλις Λακωνικὴ τῶν ἑκατὸν πόλεων, [36] ἣν Ἀμύκλας ὁ Λακεδαίμονος υἱὸς ἔκτισε. [37] κλίνεται δὲ Ἀμύκλας τὸ D ὄνομα τοῦ κτίσαντος, καὶ Ἀμύκλαντος, [38] ὡς Σιμίας ἐν μησὶν,

Ὃν ῥ' Ἀμύκλαντος παιδὸς ἀποφθιμένου λαοὶ κικλήσκουσι.

τὸ ἐθνικὸν τοῦ Ἀμύκλαι, Ἀμυκλαῖος· καὶ E Ἀμυκλαιεὺς ἐξ αὐτοῦ, ὡς [39] Κρηταῖος Κρηταιεύς. [40] καὶ τὸ θηλυκὸν τοῦ Ἀμυκλαῖος, Ἀμυκλαία, καὶ Ἀμυκλαΐς. λέγεται καὶ Ἀμυκλαΐτης, ὡς Θηβαΐτης. [41] Ἔστι καὶ πόλις Ἀμύκλαιον ἐν Κρήτῃ, καὶ ὅρμος.

AMYCLÆ, urbs Laconica, una ex centum civitatibus, quam Amyclas Lacedæmonis filius condidit, cujus nomen in genitivo caſu habet Ἀμύκλα & Ἀμύκλαντος, quemadmodum Simmias in Menſibus teſtatur.

Quem, Amyclantis filio occiſo, populi vocitant.

A voce Amyclæ deducitur gentile Amyclæus, & inde Amyclæenſis, uti à Cretæus Cretæenſis. Fœmininum ab Amyclæus eſt Amyclæa, & Amyclaïs. Dicitur quoque Amyclaïtes, uti Thebaïtes. Eſt præterea Amyclæum Cretæ urbs & ſtatio.

ἈΜΥ- AMY-

& qua ætate vixerit, nemo hactenus teſtificatus eſt: ſcripſiſſe eum *Libyca* perhibet Apoll. Rhodii ſcholiaſtes ad lib. IV. obſervante Voſſio in Syntagmate de Hiſt. Græc. Stephanum Agratæ Λιβυκὰ intelligere, nemo eſt qui non videat.

30 Ὁ γὰρ τύπος τῶν Ἰταλῶν.] Variis in locis hoc inculcat, Italorum gentilia in -ινος pleruraque deſinere. Hæc forma tamen & Siculis non eſt inſolens, uti in voce Ἀβακαῖνον clare indicat: ad quam etiam noſtras obſervationes legito.

31 Ἀμπελίτην εἶναι.] Scripturam hanc probam eſſe, nullus ego dubito: & ſic hoc loco excudi curavimus, auctoribus ſchedis Voſſianis & primis editionibus: Male enim habet Xylandri editio τῶν δὲ λοιπῶν, δυνατὸν Ἀμπελήτην εἶναι. Forma Libyca & Ægyptia exigit, ut gentilia in -ιτης exeant, ut paſſim docet Stephanus, & præſertim in voce Ἀζιλις. Quod autem ſupra in Alexandridæ verbis Ἀμπελιῶται Salmaſius mutaverit in Ἀμπελῖται, uti liquet in Plin. Ex. loco allegato, id quidem mihi temere à tanto viro videtur factum. nam variant gentilia, pro ut variat ſcriptorum patria. Phavorinus, qui, teſte Stephano in Ἀλεξάνδρεια, de Cyrenaica urbe librum conſcripſit, inde Ἀλεξανδρειώτην formavit. Φαβωρῖνος δὲ ἐν τῷ περὶ Κυρηναϊκῆς πόλεως Ἀλεξανδρειώτην φησί. Et ſic hoc loco Ἀμπελιώτης integrum eſt: non tamen nego Libycum & Ægyptium characterem Ἀμπελίτην poſtulare, uti à Κάνωβος deducitur Κανωβίτης, & ab Ἀλεξάνδρεια Ἀλεξανδρίτης.

32 Ἡρόδοτος ἕκτῃ.] Hunc locum noſter reſpicit Ἐνθεῦτεν ζωγρηθέντας τῶν Μιλησίων ἤγαγον ἐς Σοῦσα. βασιλεὺς δὲ σφέας Δαρεῖος, κακὸν οὐδὲν ἄλλο ποιήσας, κατοίκισε ἐπὶ τῇ Ἐρυθρῇ καλεομένῃ θαλάσσῃ, ἐν Ἄμπῃ πόλι, παρ' ἣν Τίγρης ποταμὸς παραρρέων, ἐς θάλασσαν ἐξίει. Editiones quas conſulere licuit, conſtanter legunt Ἄμπῃ πόλι; mallem tamen auctoritate Stephani Ἄμπῃ πόλι. Sed hic aliud ulcus latet: ſunt hæc verba aut inſigniter corrupta, aut Herodotus ſummam geographiæ imperitiam prodit; nam quid Tigris cum mari rubro? Non audeo tamen pro Τίγρης Βαίτιος reponere, & niſi quis ita fecerit, nullam huic loco medelam afferet, uti alias docebimus.

33 Ἀμυδὼν, πόλις Παιονίας.] Euſtathius in commentariis ad Iliad. B. pag. 360. hujus urbis ex Stephano videtur mentionem feciſſe. Vide etiam in voce Ἄβυδος.

34 Τοῦ Κρηθέως.] Teſtantur mythologi Cretheum Amythaonis patrem fuiſſe: Vide Pauſ. in Eliacis prior. & Apollod. lib. I.

35 Ἀμύκλαι, πόλις Λακωνική.] Manifeſta ſatis, quæ à geographis & hiſtoricis de Amyclis ſunt annotata: non poſſum tamen, quin huc transferam elegantiſſimum locum ex lib. V. Polyb. ubi ſitum & amœnitatem accuratiſſime deſcribit: Αἱ δ' Ἀμύκλαι καλοῦνται μὲν, τόπος ἐστὶ τῆς Λακωνικῆς χώρας καλλιδενδρότατος, καὶ καλλικαρπότατος· ἀπέχει δὲ τῆς Λακεδαίμονος ὡς εἴκοσι στάδια. ἔστι δὲ τέμενος Ἀπόλλωνος ἐν αὐτῷ, σχεδὸν ἐπιφανέστατον τῶν κατὰ τὴν Λακωνικὴν ἱερῶν. κεῖται δὲ τῆς πόλεως ἐν τοῖς ὡς πρὸς θάλατταν κεκλιμένοις μέρεσι.

36 Ἣν Ἀμύκλας ὁ Λακεδαίμονος &c.] Lege Pauſaniam in Laconicis circa libri initium.

37 Κλίνεται δὲ Ἀμύκλας τὸ ὄνομα τοῦ κτίσαντος, καὶ Ἀμύκλαντος.] Prima κλίσις apud Pauſaniam lib. jam citato aliquoties occurrit. Ἀποθανόντος δὲ Ἀμύκλα, ἐς Ἄργαλον τὸν πρεσβύτατον τῶν Ἀμύκλα παίδων, καὶ ὕστερον ἐς Κυνόρταν, Ἀργάλου τελευτήσαντος, ἀφίκετο ἡ ἀρχή. Huc etiam referri poſſunt verba Euſtathii ex commentariis in Hom. pag. 295. Ἀμύκλαι δὲ μία φασὶ τῶν ἑκατὸν τῆς Λακωνικῆς πόλεων. Ἀπόλλωνος ἱερά, ὡς εἴρηται. ἣν Ἀμύκλας ὁ Λακεδαίμονος υἱὸς ἔκτισεν. ὅς καὶ περιττοσυλλάβως κλίνεται Ἀμύκλαντος, καὶ ἰσοσυλλάβως δὲ Ἀμύκλα. πολίτης ταύτης, Ἀμυκλαΐτης. ἔτι δὲ καὶ Ἀμυκλαῖος, ἐξ οὗ καὶ Ἀμυκλαιεύς. Ἔστι δὲ καὶ Ἀμύκλαιον πόλις ἐν Κρήτῃ καὶ ὅρμος. Hunc locum ab Euſtathio eſſe tranſcriptum ex noſtro, non eſt quod lectori multis perſuadeam.

38 Ὡς Σιμίας ἐν μησίν.] Hujus poetæ nomen in Palatinis codd. duplici M erat exaratum, ὡς Σιμμίας ἐν μησίν, eſtque proba lectio, cum paſſim apud alios nomen ita ſcriptum occurrat.

39 Ὡς Κρηταῖος Κρηταιεύς.] Vide in vocabulo Ἀλαὶ Ἀραφηνίδες, & noſtros ad illum locum commentarios.

40 Καὶ τὸ θηλυκὸν τοῦ Ἀμυκλαῖος.] Peſſime mihi Voſſianæ ſchedæ exhibuerunt. καὶ τὸ ἐθνικὸν τοῦ Ἀμυκλαῖος.

41 Ἔστι καὶ πόλις.] Sic reſcripſimus ex Voſſiano codice, pro ἔστι πόλις Ἀμύκλαιον, ſicuti in aliis editionibus erat excuſum.

ἈΜΥΜΝΟΙ, ἔθνος Ἠπειρωτικόν. [42] Ῥιανὸς * λέγεται ἐ Ἀμυμναῖος, καὶ Ἀμυμναία.

A AMYMNI, gens Epirotica, cujus Rhianus meminit. Gentile Amymnius. Dicitur quoque Amymnæus & Amymnæa.

ἈΜΥΝΤΑΙ, ἔθνος Θεσπρωτικόν.

[43] - - - μένος πνείοντες Ἀμυνται.

καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ τῶν Ἠπειρωτῶν πολιτείᾳ.

AMYNTÆ, gens Theſprotica.

- - - *Robur ſpirantes Amyntæ.*

B Et Ariſtoteles in Epirotarum Politia.

ἈΜΥΡΓΙΟΝ, πεδίον Σακῶν· [44] Ἑλλάνικος Σκύθαις. [45] τὸ ἐθνικὸν Ἀμύργιος, ὡς αὐτός φησιν.

AMYRGIUM, Sacarum campus, quem Hellanicus Scythis attribuit. Gentile Amyrgius, uti idem perhibet.

ἌΜΥΡΟΣ [46], πόλις Θεσσαλίας, [47] ἀπὸ ἑνὸς τῶν Ἀργοναυτῶν·

- - - πολυβότρυος [48] ἄντ' Ἀμύροιο.

[49] καὶ τὸ * θηλυκόν· [50] ἄδηλον δὲ τὸ Ἡσιόδειον.

[51] Δωτίῳ ἐν πεδίῳ πολυβότρυος ἄντ' Ἀμύροιο.

τὸ ἐθνικὸν Ἀμυρεὺς, [52] ὡς Κάμειρος Καμειρεύς. καὶ τὸ κτητικὸν, Ἀμυρήιος· καὶ Ἀμυρηὶς τὸ θηλυκόν. Εὔπολις δὲ Ἀμύρους αὐτοὺς λέγει, πλησιοχώρους τῆς Μολοττίας. ἐκ τούτου καὶ Ἀμυραῖοι λέγονται. [53] Σουίδας δ' ἐν τοῖς γενεαλογίαις, ὅτι οὗτοι ἐκαλοῦντο Ἔορδοι. ὕστερον δὲ Λέλεγες οἱ αὐτοὶ, καὶ Κένταυροι, καὶ Ἱπποκένταυροι. καὶ τὴν πόλιν [54] Ἀμυρικὴν καλεῖ.

C AMYRUS, urbs Theſſaliæ, quæ ab Argonauta quodam nomen accepit.

- - - *E regione uvarum feracis Amyri.*

Urbis nomen fœminino genere effertur. In Heſiodi verſu incertum eſt.

Dotio in campo è regione uvarum feracis Amyri.

D Gentile Amyrenſis, uti Camirus Camirenſis. Poſſeſſivum Amyreïus, & fœmininum Amyreïs. Verum Eupolis incolas Amyros appellat, & Moloſſiæ vicinos ſcribit: Unde etiam Amyræi nominantur. Sed Suidas in Genealogiis refert, Eordos, poſtea ipſos E Leleges, Centauros & Hippocentauros nominatos fuiſſe. Urbem ipſam Amyricam nuncupat.

ἈΜΦΑΝΑΙ, πόλις Δωρική· Ἑκαταῖος ἐν πρώτῃ γενεαλογιῶν. Θεόπομ-

AMPHANÆ, urbs Dorica, cujus meminit Hecatęus libro primo Genealogiarum. Theopom-

---

cuſum Euſtathius, loco jam citato, etiam hujus civitatis, fortaſſis ex Stephano, mentionem facit.

[42] Ῥιανός. * λέγεται ἐ Ἀμυμναῖος.] In omnibus vulgatis codicibus hic locus circumfertur mutilus, & ex MSS nullum omnino auxilium. Poſſet tamen, uti tentavit Salmaſius ad oram ſui Stephani, hoc modo in integrum reſtitui atque ſuppleri: Ῥιανός. τὸ ἐθνικὸν, Ἀμύμνιος. λέγεται ἐ Ἀμυμναῖος, καὶ Ἀμυμναία.

[43] Μένος πνείοντες Ἀμυνται.] Corrupte in omnibus MSS & vulgatis legitur: μένος πνείοντες Ἀμυνται.

[44] Ἑλλάνικος Σκύθαις.] Cenſet Xylander pro Σκύθαις reponendum eſſe Σκυθικοῖς, quo titulo Stephanus in voce Ἀμάζονες quendam Hellanici tractatum citat. Lubet tamen a Xylandro hac in re diſſentire, & cum Salmaſio legere: Ἑλλάνικος Σκυθῶν, quaſi alii Sacis, Hellanicus vero Scythis, campum hunc annumerarent.

[45] Τὸ ἐθνικὸν Ἀμύργιος.] Amyrgiorum meminit Herodotus lib. VII. [illegible] Σκύθας Ἀμυργίους, Σάκας ἐκάλεον. Οἱ γὰρ Πέρσαι πάντας τοὺς Σκύθας καλέουσι Σάκας.

[46] Ἄμυρος πόλις Θεσσαλίας.] Urbem & fluvium hoc nomine in Theſſalia commemorat Apoll. Rhodii ſcholiaſtes ad lib. I: Ἄμυρος Θεσσαλίας ποταμὸς [illegible] [illegible] Ἀμύρου τοῦ υἱοῦ Ποσειδῶνος. ἔστι δὲ καὶ πόλις αὐτόθι. Fluvii etiam meminit Val. Flaccus lib. II.

- - *Vidi ſe putabant Dolopeïa buſta,*

Inrorantemque Amyron curvas quaſita per oras

Æquora - - - - - -

[47] Ἀπὸ ἑνὸς τῶν Ἀργοναυτῶν.] Apollonium Rhodium, Apollodorum, Hyginum & Val. Flaccum catalogum omnium Argonautarum pertexuiſſe, omnes norunt, qui bonas literas de limine ſalutarunt. ſed *Amyrum* hunc inter illos recenſeri, non video.

[48] Ἄντ' Ἀμύροιο.] Xylandrum ſequimur. Priores editiones corruptiſſime exhibent, αὐτὸν Ἀμύροιο, & libri ſcripti, [illegible] Casaubonus in ſuis ad Strabonem commentariis emendat, [illegible] Ἀμύροιο, addens ſe neſcire, quid ſit [illegible] Ἀμύροιο. Exiſtimo ego, ſcriptum eſſe pro ἄντα Ἀμύροιο, id eſt ἄντικρυ, contra, e regione: tali enim ſignificatu τὸ

ἄντα reperitur apud Dionyſ. de ſitu orbis, ubi refert Rhodum ex adverſo oræ Ægyptiæ ſitam eſſe:

- - - - Ἄντα δὲ [illegible]

Αἰγυπτίης Ῥόδος ἐστὶν, Ἰηλυσίων πέδον ἀνδρῶν.

[49] Καὶ τὸ * θηλυκόν] In omnibus editionibus hic locus hiulcus conſpicitur. In ſchedis Voſſianis lacunam non obſervavi, in iis enim erat exaratum· ἡ πόλις θηλυκόν: & ſimili modo Salmaſius in cod. Palatino invenit. Legendum fortaſſis· ἡ πόλις θηλυκῶς, quo dicendi genere Stephanus paſſim utitur.

[50] Ἄδηλον δὲ τὸ Ἡσιόδειον] Niſi bis apud Strab. lib. IX. & lib. XIV. hoc Heſiodi carmen legeretur, ſtarem a partibus magni Salmaſii, cenſentis hic mendam latere, & pro τὸ, quod omnes vulgati ſervant, ὁ legendum. Quia incertum eſſet an Heſiodo, an vero alii poetæ attribui deberet. nam in antiquorum manibus verſabatur poema inſcriptum Αἰγίμιος, incerti auctoris, quem tamen alii Heſiodum, alii vero Cercopem Mileſium exiſtimaverunt, uti pag. 4 luculenter demonſtravimus. Verum candide meam lectori opinionem aperiam, ſcilicet Stephanum hiſce verbis indicare voluiſſe, non ſatis manifeſte ex hoc carmine liquere, quo genere Heſiodus τὸ Ἄμυρος uſurpaverit.

[51] Δωτίῳ ἐν πεδίῳ &c.] Locum integrum ex Strabone huc tranſcribam

Ἢ οἵη Διδύμους ἱεροὺς ναίουσα κολωνοὺς,

Δωτίῳ ἐν πεδίῳ πολυβότρυος ἄντ' Ἀμύροιο,

Νίψατο Βοιβιάδος λίμνης πόδα παρθένος ἀδμής.

[52] Ὡς Κάμειρος Καμειρεύς.] Sic libri editi omnes. ſed ſuo loco Stephanus exhibet, Κάμιρος Καμιρεύς.

[53] Σουίδας ἐν τοῖς γενεαλογίαις.] Lexicographum, Stephani ætate multo inferiorem, cave intelligas. Ejuſdem ſcriptoris noſter meminit in Δωδώνη, verum libri index ibi reticetur: Καὶ Σουίδας δὲ φησι, Φηγωναίου Διὸς ἱερὸν εἶναι ἐν Θεσσαλίᾳ.

[54] Ἀμυρικὴν καλεῖ] Polybius lib. V. campi Amyrici meminit, quem exiliebant ultra Demetrienſes & Pharſalius, in quem ſæpius Ætoli populabundi invadebant: [illegible] ἐπὶ τὸ καλούμενον Ἀμυρικὸν πεδίον.

πομπος Ἀμφαναίαν αὐτὴν καλεῖ, ἐν πέμπτῳ A Φιλιππικῶν. ἔστι καὶ χωρίον Θετταλίας. ὡσαύτως τὸ ἐθνικὸν Ἀμφαναῖος, καὶ Ἀμφαναιεύς.

pompus eam in libro v. Philippicorum Amphanæam appellat. Eſt item Theſſaliæ caſtellum, cujus gentile conſimiliter Amphanæus & Amphanæenſis dicitur.

ἈΜΦ' ἌΞΙΟΝ [55], δύο μέρη λόγου, ποταμός. τὸ ἐξ αὐτοῦ, Ἀμφαξίτης· Στράβων B ἑβδόμῃ.

AMPHAXION, duæ partes nominis fluvius. Inde nomen Amphaxites deducitur, auctore Strabone libro ſeptimo.

ἈΜΦΕΙΑ, πόλις Μεσσήνης· [56] Παυσανίας τετάρτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Ἀμφεύς. καὶ ὁ τύπος Ἀρκὰς, ὡς τὸ Ἡραιεύς.

AMPHIA, civitas Meſſeniæ, cujus meminit Pauſanias lib. quarto. Gentile, Amphenſis. Eſt enim forma Arcadica, ut Heræenſis.

ἈΜΦΙΓΈΝΕΙΑ, πόλις Μεσσηνιακή· C [57] Στράβων ὀγδόῃ. ἔστι δὲ κατὰ μὲν Ἀπολλόδωρον, τῆς [58] Μακιστίας· κατὰ δὲ τὸν Ἀντίμαχον, τῆς Μεσσηνίας. ἔχει δὲ ἡ πόλις Λητοῦς ἱερόν. [59] Φασὶ γὰρ, ὅτι ἐκεῖ παραγενομένη Λητὼ, τεκεῖν τὸν Ἀπόλλωνα. [60] Μενέλαος δέ φησι, D καὶ Ἀμφιγένειον εἰρῆσθαι. τὸ ἐθνικὸν Ἀμφιγενειάτης, [61] διὰ τὸν Πελοποννήσιον χαρακτῆρα, ἢ Ἀμφιγενεύς.

AMPHIGENIA, urbs Meſſeniæ, auctore Strabone libro octavo; ſed ſecundum Apollodorum Maciſtiæ eſt, & ſecundum Antimachum Meſſeniæ. Habet hæc urbs Latonæ templum, & inde, uti ferunt, nomen accepit, quod Latona eo adveniens, Apollinem ibi pepererit. Refert Menelaus etiam Amphigenium dictum fuiſſe. Gentile, Amphigeniates, propter Peloponneſiacam dicendi formam, ſive Amphigenenſis.

ἈΜΦΊΔΟΛΟΙ, πόλις τῆς Τριφυλίας. καὶ οἱ πολῖται ὁμοίως, ὡς Θούριοι, καὶ [62] Θαυμακοὶ, E καὶ Λεοντῖνοι, καὶ Δελφοὶ, οὕτως Ἀμφίδολοι.

AMPHIDOLI, oppidum Triphyliæ, cujus oppidani eodem gaudent nomine, quemadmodum Thurii, & Thaumaci, & Leontini & Delphi, neque aliter Amphidoli.

ἈΜΦΊΚΑΙΑ, πόλις Φωκίδος. [63] Παυσανίας δεκάτῃ. ὁ αὐτὸς Ἀμφίκλειαν εἶπεν. [64] ὁ πολίτης, Ἀμφικαιεύς. F

AMPHICÆA, urbs Phocidis, auctore Pauſania libro decimo, qui eam quoque Amphicleam nominavit. Civis Amphicæenſis dicitur.

Ἀ'Μ- AM-

55 Ἀμφ' Ἄξιον, δύο μέρη λόγου, ποταμός] Longe aliter hæc verba in codice Voſſiano concipiuntur: Ἀμφάξιον, δύο μέρη λόγου. πόλις. τὸ ἐξ αὐτοῦ Ἀμφαξίτης. Hic vides vocem eſſe compoſitam, & de urbe mentionem fieri. verum neutra lectio, neque vulgata neque ſcripta, mihi videtur approbanda: nam aut fluvium aut urbem hoc nomine fuiſſe, veterum teſtimonio nemo evincet. Regiones & tractus fluminibus adjacentes, ſæpius ab uſdem denominationem ſortiri, uni cuique notius eſt, quam quod doceri debeat: ſic in noſtro Belgio Eſſijnlandt Amſtellandt Schielandt a fluviis per iſte tractus decurrentibus, nomen accepere. Adeo ut cenſeam, hoc loco debere intelligi tractum quendam, Axio adjacentem, non vero fluvium neque urbem, quique ab aliis ſcriptoribus non Ἀμφ' Ἄξιον ſed Ἀμφαξῖτις appellabatur. quod dico inductus teſtimonio Strabonis, ita enim in epitome libri ſeptimi legimus: Ὅτι τὴν Πέλλαν οὖσαν μικρὰν πρότερον, Φίλιππος εἰς αὔξησιν, τραφεὶς ἐν αὐτῇ, ἔχει δὲ λίμνην, ἐξ ἧς ὁ Λουδίας ποταμὸς ῥεῖ· τὴν δὲ λίμνην πληροῖ τοῦ Ἀξίου τις ἀπόσπασμα ποταμοῦ. εἶτα ὁ Ἄξιος, διαιρῶν τήν τε Βοττιαίαν καὶ τὴν Ἀμφαξῖτιν γῆν. Bis etiam Ptolemæus lib. III cap. XIII Amphaxitidis meminit, quæ circa Axium in Macedonia regio eſt, & Polyb. lib. v. Verum per me quoque licebit, vulgatam hujus vocabuli lectionem integram ſervare, cum conſtanter omnes libri ita legant, & ſimili modo una ex Fœderati Belgii provinciis d' Ommelanden appelletur.

56 Παυσανίας τετάρτῳ] Quia Pauſanias oppidi ſitum accuratiſſime deſcripſit, ejus verba ex libro quarto huc transferre libuit: Ἡ δὲ Ἄμφεια πρὸς τῇ Λακωνικῇ πόλισμα ἦν ἐν τῇ Μεσσηνίᾳ, μεγάλη μὲν οὐ, ἐπὶ λόφου δὲ ὑψηλοῦ κειμένη, καὶ ὕδατα πηγαῖα εἶχεν ἄφθονα.

57 Στράβων ὀγδόῃ.] Procul dubio ad hunc Strabonis locum reſpexit. Καὶ Ἀμφιγένεια δὲ τῆς Μακιστίας ἐστὶ περὶ τὸν Ὕψοιντα, ὅπου τὸ τῆς Λητοῦς ἱερόν. Sequitur Apollodori ſententiam Strabo, etiam Amphigeniam Maciſtiæ attribuens.

58 Μακιστίας.] In Aldina & Florentina editione corruptiſſime legitur, τῆς Μακαρίας, quod Strabonis auctoritati repugnat.

59 Φασὶ γὰρ, ὅτι ἐκεῖ παραγενομένη Λητὼ, τεκεῖν τὸν Ἀπόλλωνα.] Non puto hunc locum eſſe vitii plane immunem: fortaſſis legendum hunc in modum: φασὶ γὰρ, ὅτι ἐκεῖ παραγενομένη Λητὼ ἔτεκε τὸν Ἀπόλλωνα. Vel ſi expungas τὸ ὅτι, legendum erit: Φασὶ γὰρ, ἐκεῖ παραγενομένην Λητὼ, τεκεῖν τὸν Ἀπόλλωνα.

60 Μενέλαος δέ φησι, καὶ Ἀμφιγένειον εἰρῆσθαι.] Ita repoſuimus auctoritatibus libri manu exarati. Peſſime vulgati codices exhibebant: Μενέλαος δέ φησι, καὶ Ἀμφιγένειαν εἰρῆσθαι. Nos antiquam & veram lectionem revocaſſe, etiam Euſtathii teſtimonio confirmare poſſumus, ita enim ille ad Iliad. B. pag. 297. Ἡ δὲ Ἀμφιγένεια, παρά τισι δὲ οὐδετέρως λεγομένη τὸ Ἀμφιγένειον. πολῖται αὐτῆς Ἀμφιγενειάται ἢ Ἀμφιγενεῖς. εἶχε δὲ Λητοῦς ἱερὸν, ἐπεὶ φασιν ἐκεῖ Λητὼ παραγενομένην, τεκεῖν Ἀπόλλωνα. Quis hic Menelaus fuerit, lege in voce Αἰγαί.

61 Διὰ τὸν Πελοποννήσιον χαρακτῆρα.] Sic vulgati omnes: Liber Voſſianus διὰ τὸν Πελοποννησίων χαρακτῆρα. Sed res eodem redit, quocunque modo legeris.

62 Θαυμακοί] Nihil ad rem facere videtur hæc vox; quia οἱ πολῖται ὁμωνύμως τῇ πόλει ſunt appellandi. Θαυμακία urbs eſt Magneſiæ, cujus incolæ Θαυμακοί dicuntur Stephano & Euſtathio. Sed Ἀμφίδολοι eſt nomen urbis, & πολῖται ὁμοίως appellantur. Eadem etiam ratio in multis aliis obtinet, ut in Λεοντῖνοι, Δελφοί, &c.

63 Παυσανίας δεκάτῃ. ὁ αὐτὸς Ἀμφίκλειαν εἶπε] Nuſquam hoc oppidum à Pauſania Ἀμφίκαια, ſed paſſim Ἀμφίκλεια dicitur: Ὁδὸς δὲ ἐς Ἀμφίκλειαν σταδίων ἐκ Λιλαίας ἐστὶν ἑξήκοντα. ταύτην τὴν Ἀμφίκλειαν λυμαινόμενοι οἱ ἐπιχώριοι τὸ ὄνομα, καὶ Ἡρόδοτος Ὀφιτείαν ἐκάλεσεν, ὅτι μῦθος τοῖς ἀρχαιοτέροις τὸ λόγον. Falſum eſt quod ſcribit Pauſanias, Herodotum urbem Ophitiam appellaſſe, cum certiſſimum ſit, hoc nomen in ejus libris non occurrere: verum mihi ſtatuere Pauſaniæ locum corruptum, & pro Ὀφιτείαν reſcribendum eſſe Ἀμφίκαιαν, quo nomine urbs ab Herodoto lib. VIII. inſignitur: Πεδιάδα μὲν πᾶσαν ταύτῃ παρὰ τὸν Κηφισσὸν ποταμὸν ἐδήϊουν πάντα, καὶ κατὰ μὲν ἔκαυσαν Δρυμὸν πόλιν, κατὰ δὲ Χαράδραν, καὶ Ἔρωχον, καὶ Τεθρώνιον, καὶ Ἀμφίκαιαν &c.

64 Ὁ πολίτης, Ἀμφικαιεύς.] Non utitur hoc gentili Pauſa-

Ἀμφίλοχοι [65], πόλις [66] Ἀκαρνανίας, οἱ καὶ [67] Ἀμφιλοχικὸν Ἄργος κληθέντες [68] ὑπὸ Ἀμφιλόχου τοῦ Ἀμφιαράου, [69] καὶ Ἀμφιλοχία ἡ χώρα. [70] οἱ πολῖται Ἀμφίλοχοι, καὶ Ἀμφιλοχικοὶ, ἐκ τοῦ Ἀμφιλοχικοῦ Ἄργους.

Ἀμφιμάλλιον, πόλις Κρήτης, ἀπὸ Ἀμφιμάλλου. ὁ πολίτης, Ἀμφιμαλλιεὺς, ἢ Ἀμφιμάλλιος. [71] λέγεται καὶ Ἀμφίμαλλα. καὶ τὸ ἐθνικὸν, Ἀμφιμαλλαῖος.

Ἀμφίπολις, [72] πόλις Μακεδονίας κατὰ Θρᾴκην, [73] ἥ τις Ἐννέα ὁδοὶ ἐκαλεῖτο· [74] κεκλῆσθαι δὲ Μυρκίνην, καὶ Ἠιόνα. Ἀμφίπολιν δὲ, διὰ τὴν περίρροιαν τοῦ Στρυμόνος, ὡς Θουκυδίδης τετάρτῃ. ἐκαλεῖτο δὲ [75] καὶ Κράδεμνα, καὶ Ἀνάδραιμος. Ἔστι καὶ πόλις Συρίας,

AMPHILOCHI, urbs Acarnaniæ, etiam Amphilochicum Argos dicta: nomen accepit ab Amphilocho Amphiarai filio. Regio etiam Amphilochia dicitur. Cives appellantur Amphilochi & Amphilochici, ab Amphilochico Argo.

AMPHIMALLIUM, oppidum Cretæ, quod ab Amphimallo nomen habet. Oppidanus Amphimallenſis ſive Amphimallius. Dicitur quoque Amphimalla, & gentile Amphimallæus.

AMPHIPOLIS, urbs Macedoniæ juxta Thraciam, quæ olim Novem viæ vocabatur. Referunt hanc urbem etiam Myrcinum & Eionem, & Amphipolim, quod eam amnis Strymon circumfluat, dictam eſſe, uti perhibet Thucydides libro quarto. Appellabatur etiam Cratemna & Anadræmus. Eſt item Syriæ

Pauſanias, ſed multis in locis libri decimi formavit Ἀμφικλειεῖς à voce Ἀμφίκλεια, ita enim ille: Λέγεται δὲ ὑπὸ τῶν Ἀμφικλειέων, μάντιν τε σφίσι τὸν θεὸν τοῦτον καὶ βοηθὸν νόσων σφίσι καθεστηκέναι.

[65] Ἀμφίλοχοι, πόλις Ἀκαρνανίας &c.] Ita Clariſſimus Voſſius in obſervationibus ad Melam ex libris antiquis hunc locum ſupplevit, qui in vulgatis exemplaribus mutilus circumferebatur, nam hunc in modum exhibebant: Ἀμφίλοχοι, καὶ Ἀμφιλοχικοὶ, ἐκ τοῦ Ἀμφιλοχικοῦ Ἄργους. Iſta itaque lectio habebat, quod Græci dicunt, οὐδὲ ὑγιές: nam ſenſum ex verbis extricari nemo poterat. Urbis nomen à noſtro πληθυντικῶς effertur, contra auctoritatem omnium ſcriptorum, tam Græcorum quam Latinorum, uti infra fiet manifeſtum.

[66] Ἀκαρνανίας] A plerisque auctoribus Amphilochicum Argos Acarnaniæ accenſetur. Scylax Caryandenſis ab hoc oppido Acarnaniam exorditur, ita enim ille: Μετὰ δὲ Ἀμβρακίαν Ἀκαρνανία ἔθνος ἐστί. καὶ πρώτη πόλις αὐτόθι Ἄργος τὸ Ἀμφιλοχικὸν, καὶ Εὐριπος, καὶ Οὐρατὶς ἐν τῷ Γένει. Secundum Polybium in excerpt. Legat. cap. xxviii, diſtat ab Argo Amphilochicum ab Ambracia centum & octuaginta ſtadia: παρακείμενον δὲ ὡς Ἄργος τὸ καλούμενον Ἀμφιλοχικὸν κατέστρατοπέδευσεν, ἀπέχον τῆς Ἀμβρακίας ρπ' στάδια.

[67] Ἀμφιλοχικὸν Ἄργος.] Hæc tritiſſima eſt appellatio & paſſim in antiquorum ſcriptis obvia, numero plurativo nuſquam effertur. Dicitur à Pomp. Mela lib. ii cap. iii. *Argia Amphilochia*, uti olim emendavit Clar. Voſſius. *In Epiro nihil Ambracio ſinu nobilius eſt. Facit ſinus, qui anguſtis faucibus, & qua minus mille paſſibus pateant, grande pelagus admittit. Faciunt urbes quæ aſſident; Actium, Argia Amphilochia, Ambracia &c.*

[68] Ὑπὸ Ἀμφιλόχου τοῦ Ἀμφιαράου] Urbem condidiſſe Amphiaraum & ab eo nomen accepiſſe luculenter teſtatur Thuc. lib. ii hiſce verbis. Ἄργος τὸ Ἀμφιλοχικὸν, καὶ Ἀμφιλοχίαν τὴν ἄλλην ἔκτισε μὲν μετὰ τὰ Τρωικὰ οἴκαδε ἀναχωρήσας καὶ οὐκ ἀρεσκόμενος τῇ ἐν Ἄργει καταστάσει Ἀμφίλοχος ὁ Ἀμφιαράου ἐν τῷ Ἀμβρακικῷ κόλπῳ, ὁμώνυμον τῇ ἑαυτοῦ πατρίδι Ἄργος ὀνομάσας, καὶ ἦν ἡ πόλις αὕτη μεγίστη τῆς Ἀμφιλοχίας. Verſabatur Scymnus Chius in eadem cum Thucyd. opinione, nam ſic ille:

- - - - Εἶτ' Ἀμφιλοχικὸν
Ἄργος λεγόμενον. τοῦτο δὲ κτίσαι δοκεῖ
Ἀμφίλοχος υἱὸς Ἀμφιαράου κρατίστου.

Vide etiam hac de re Strabonem libro vii. qui cum Thucydide conſentit, & ejus teſtimonium in medium producit. Apollod. lib. iii. de origine Deorum neque Thucydidem neque illos ſequitur, nam non ſtatuit Amphilochum Amphiarai filium, ſed ex Alcmæone nepotem facit.

[69] Καὶ Ἀμφιλοχία ἡ χώρα.] Vide locum Thucydidis commentario præcedente allegatum.

[70] Οἱ πολῖται Ἀμφίλοχοι.] Sic oppidani & oppidum eodem, juxta Stephani opinionem, nomine gauderent: verum de urbis appellatione hac non eſt manifeſtum. Paſſim Strabo hoc voce utitur, ut lib. vi. Εἰς Ἀμφιλόχους καὶ Ἀκαρνᾶνας. Et lib. viii: Ἡ πρώτη δὲ εἰσὶ καὶ Ἀμφίλοχοι. Polyb. lib. xvii: Ἔτι δὲ τῶν Ἀμφιλόχων, οὐκ εἶναι Ἕλληνας. Verum Hub. Goltzius ΑΜΦΙΛΟΧΙΩΝ in antiquo numiſmate percuſſum vidit.

[71] Λέγεται καὶ Ἀμφίμαλλα.] Strab. lib. x. maritimam [illegible], & Plinius lib. iv. cap. xii. urbem hoc nomine agnoſcit. Facile mihi perſuadeo ad mare fuiſſe ſitam, cum Ptolemæus lib. iii. cap. xvii. de Amphimali ſinu mentionem facit. Apud Dicæarchum occurrit Amphimela, ſed ibi Ἀμφίμαλλα reſcribendum eſt.

- - - - Εἶτ' ἐφεξῆς
Κυδωνία, Ἀμφίμαλλά τε καὶ Μινώα,
Ὄρος τε Δικταῖον ἐστὶ ... φανερός.

[72] Πόλις Μακεδονίας κατὰ Θρᾴκην] Ad Strymonem fluvium ſitam eſſe hanc urbem, inferius docet Epitomator. De ſitu conſulendi ſunt Thuc. Scylax, Strabo, Ptolemæus, Conſtantinus Porphyrog. & alii.

[73] Ἥ τις Ἐννέα ὁδοὶ ἐκαλεῖτο, Ita antiquis temporibus urbem fuiſſe appellatam, liquet manifeſtum ex Polyæno, apud quem lib. vi ita eſt legendum: Ἄγνων Ἀθηναίων ἀποικίαν ἀγαγὼν, οἰκῆσαι βουλόμενος τὰς καλουμένας Ἐννέα ὁδοὺς ἐπὶ τῷ Στρυμόνι. Tempore Agnonis erat pagus, & uti ex eodem ſtrategemate diſcimus, ab ipſo foſſa & vallo muniebatur, & alio nomine Amphipolis dicebatur.

[74] Κεκλῆσθαι δὲ Μυρκίνην καὶ Ἠιόνα.] Codd. ſcripti exhibent: κεκλῆσθαι δὲ Μυρίκην καὶ Ἠιόνα. Μυρίκη hic nihil ad rem facit; nam maris rubri inſula eſt, cujus Stephanus alibi ex Marciano meminit. Clariſſimus Voſſius, optime, uti ſolet, repoſuit Μυρκίνην, & luculenter oſtendit, Stephani Epitomatorem ex Thucydide, quem teſtem adfert, miſerrime excutire: nam hoc palam falſum eſt, Amphipolin Myricen aut Myrcinum fuiſſe appellatam, cum revera ab Amphipoli diverſum ſit oppidum, quemadmodum diſerte teſtatur Thuc. ubi inquit. τὴν δὲ ὕστερον Ἀμφίπολιν ἐξεπέμπετο. καὶ Μυρκίνιος τε αὐτῷ προσεχώρησεν Ἠδωνικὴ πόλις. Item alibi, ubi Braſidæ copias enumerat. καὶ Μυρκινίων, καὶ Χαλκιδέων χιλίους πελταστὰς εἶχε, ἄνευ τῶν ἐν Ἀμφιπόλει. Sed etiam Eionem aliam eſſe ab Amphipoli, idem Thuc. declarat, cum hanc maritimum eſſe ait emporium: nam Amphipolis magis mediterranea eſt, & viginti quinque ſtadiis inde abeſt. Hæc ſunt ejus verba: ὁρμώμενοι δὲ ἐκ τῆς Ἠιόνος, ἣν αὐτοὶ εἶχον ἐμπόριον ἐπὶ τῷ στόματι τοῦ ποταμοῦ ἐπιθαλάσσιον, πέντε καὶ εἴκοσι σταδίους ἀπέχον ἀπὸ τῆς νῦν πόλεως, ἣν Ἀμφίπολιν Ἄγνων ὠνόμασεν. Quid iſtis verbis aut clarius aut diſtinctius dici potuerit, ego non video.

[75] Καὶ Κράδεμνα, καὶ Ἀνάδραιμος.] Ex ipſo Thucydide, quem auctorem citat, ratio ipſa & veritas Stephanum jam erroris atque falſi convicerunt. Quoniam autem de hiſce

Συρίας, πρὸς τῷ Εὐφράτῃ, κτίσμα Σελεύκου. καλεῖται δὲ [76] ὑπὸ τῶν Σύρων Τουρμέδα. τὸ ἐθνικὸν, Ἀμφιπολίτης.

ἌΜΦΙΣΣΑ [77], πόλις Ὀζόλων Λοκρῶν. ἐκλήθη δὲ [78] διὰ τὸ ἐμπεριέχεσθαι τοῖς ὄρεσι τοῖς περικειμένοις. παραγωγὼς δὲ, B ὡς ἐκ τῆς [79] ἀντὶ Ἄντισσα, καὶ τῆς ἐπὶ Ἔπισσα, οὕτως ἀμφὶ Ἄμφισσα. ὁ πολίτης Ἀμφισσαῖος, καὶ Ἀμφισσεύς. τὸ ἐκ τόπου, Ἀμφισσόθεν. ἔστι καὶ χώρα τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας Ἀμφισσηνὴ, [80] ὡς Στράβων ιβ.

ἈΜΦΙΤΡΟΠΗ [81], δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς. ὁ δημότης, [82] Ἀμφιτροπαιεύς. τὰ τοπικὰ, Ἀμφιτροπῆθεν, ἐκ τόπου· Ἀμφιτρόπηνδε, εἰς τόπον· [83] καὶ Ἀμφιτρόπης, ἐν τόπῳ. δοκεῖ δὲ τὸ [84] Ἀμφιτροπαιεὺς ἐξ ἄλλου D εἶναι, τοῦ Ἀμφιτροπαῖος. τὰ γὰρ εἰς ευς, ἀπὸ τῶν εἰς η θηλυκῶν, ἰσοσυλλαβεῖ τοῖς πρωτοτύποις· Σινώπη Σινωπεύς.

A Syriæ oppidum ad Euphratem, à Seleuco conditum, vocatur autem a Syris Turmeda. Gentile, Amphipolita.

AMPHISSA, urbs Locrorum Ozolorum, ita nuncupata quod undique montibus adjacentibus cingatur. Sed voce ſic deducta appellatur, uti ex ἀντὶ Antiſſa, & ex ἐπὶ ἔπισσα, ita etiam ἀμφὶ Amphiſſa. Oppidanus inde dicitur Amphiſſæus & Amphiſſenſis. Reperitur quoque adverbium de loco Ἀμφισσόθεν. Eſt item parvæ Armeniæ regio Amphiſſene dicta, uti C Strabo libro undecimo auctor eſt.

AMPHITROPE, populus Antiochidis tribus, cujus popularis Amphitropenſis dicitur. Hinc deducuntur localia, quæ ex Amphitrope, ad Amphitropen, & in Amphitrope denotant. Videtur autem τὸ Ἀμφιτροπαιεὺς ex alio, ſcilicet ab Ἀμφιτροπαῖος formatum eſſe. Nam gentilia in ευς a nominibus fœmininis in η derivatis, pares cum primitivis habent ſyllabas, quemadmodum Sinope Sinopeus.

ἈΜ- AM-

hiſce appellationibus apud antiquos, excepto Suida, altiſſimum eſt ſilentium, facile hac in re aſſenſum præbemus.

76 Ὑπὸ τῶν Σύρων Τουρμέδα.] Stephanum plurima in locis Punica, Hebraica & ad alias linguas ſpectantia, non duntaxat male pronuntiaſſe, verum etiam perverſe exaraſſe & intellexiſſe, multis argumentis poſſet demonſtrari. Γάζα γὰρ, inquit, [illegible] Quam inſulſe & inepte hæc dixerit, ad illum locum videbis, & aliud exemplum tibi vox Σκυθόπολις ſuppeditabit. Si quid conjectura valeam, cenſeo urbem, de qua nunc loquitur, eandem eſſe, quam geographus Nubienſis طورعبدين *Tur-aamdin* appellat, & non procul ab Euphrate, in regione Dijar-Rabiaa inter Tigrim & Euphratem, collocat; ita enim ille parte ſexta, climate quarto: *De provinciis Diiar-Rabiaa ſunt Niſibin, Azun, Amed, Raſaain, Maiafarecqin, Baarbaja, Balad, Sangiar, Farda, Barida, Tur-aamdin.* Situs non male quadrat, nam Syriæ nomen in antiquorum ſcriptis latiſſime patuit. Si quis objiciat Τουρμέδα ab Arabica notione aliquantulum differre, ei reſpondeam, ſic ſolere noſtrum, ubi barbara vocabula Græca terminatione exornat, nam a *Beth ſhemeſch*, quod proprie fanum ſolis denotat, ille Βασαμάσα formavit, uti ſuo loco oſtendemus. Quam facile igitur a Beth-ſhemeſch Βασαμάσα, tam facile etiam, & facilius a Tur-aamdin Τουρμέδα deducetur.

77 Ἄμφισσα, πόλις Ὀζόλων Λοκρῶν.] Fuit hæc primaria Locrorum Ozolorum urbs, in Phocidis confiniis non longe a Delphis ſita. Ut hoc appareat verum eſſe, unicum tantum adducam locum ex Æſchine: τῇ δ' ὑστεραίᾳ ἐκέλευσεν ἥκειν εἰς τὸν ὀνομαζόμενον τόπον, καταβάντες εἰς τὸ Κιρραῖον πεδίον, καὶ τὸν λιμένα κατασκάψαντες, καὶ τὰς οἰκίας ἐμπρήσαντες ἀνεχωροῦμεν. τούτων δ' ἡμῖν πραχθέντων, οἱ Λοκροὶ οἱ Ἀμφισσεῖς, ἑξήκοντα σταδίους ἀπωκηκότες Δελφῶν, ἦλθον ἐφ' ἡμᾶς μεθ' ὅπλων πανδημεί. Si cui lubet cum Æſchine conferre Herodotum, Scylacem, Demoſthenem oratione de corona, Strabonem, Ptolemæum, & alios quam plurimos, ille de ſitu erit certiſſimus.

78 Διὰ τὸ ἐμπεριέχεσθαι τοῖς ὄρεσι τοῖς περικειμένοις.] Affert Stephanus nominis rationem, quam fortaſſis ex Ariſtotele hauſit, qui in Opuntiorum Republica, teſte Harpocratione, ita ſcripſit: Ἀριστοτέλης ἐν Ὀπουντίων πολιτείᾳ [illegible] Ἀνδραίμονα δέ φησιν οἰκιστὴν, Ἄμφισσαν δὲ ὠνομάσθαι, διὰ τὸ ἀμφιέχεσθαι τὸν τόπον ὄρεσι. Sed operæ pretium videtur huc etiam Pauſaniæ verba tranſcribere, in quibus non tantum nominis origo, ſed & urbis memorabilia in lucem protrahuntur, ita enim ille lib. x. Τὸ μὲν [illegible] ἐξ ἀρχῆς τὸ γένος Λοκροί εἰσι. τεθῆναι δὲ τῇ πόλει τὸ ὄνομα ἀπὸ Ἀμφίσσης τῆς Μάκαρος τοῦ Αἰόλου φασὶ, καὶ Ἀπόλλωνα ἐρασθῆναι φασὶ τῆς Ἀμφίσσης. κατεσκεύασται δὲ ἡ πόλις καλλωπισμῷ [illegible], καὶ τὰ μάλιστα ἔχει ἐς μνήμην. ἔστι μὲν μνῆμα Ἀμφίσσης, ἔστι δὲ Ἀνδραίμονος. Pauſanias igitur non ἀπὸ τοῦ περιέχεσθαι τοῖς ὄρεσι, ſed ab Amphiſſa Macaris filia nominis etymologiam deducit, & in eo tantum cum Ariſtotele convenit, quod etiam Andræmonem urbis conditorem agnoſcat.

79 Ἀντὶ Ἄντισσα, καὶ τῆς ἐπὶ Ἔπισσα.] Antiſſam in Leſbo inſula eſſe, poſtea Stephanus indicabit: ſed de Ἔπισσα aliis in locis nihil invenies: & quoniam hæc vox nuſquam ab antiquis pro regione aut urbe ſumitur, neceſſe eſt, ut aliud quid ſtatuamus. Urbium nomina noſter, ut & gentilia, aliquando ſolet conferre cum appellativis & aliis: hujus rei exempla habemus paſſim. In Ἀγάμεια, λέγεται καὶ Ἀγάμη, ὡς πρίσμα πρίσις, καὶ τὸ βασίλεια καὶ [illegible] βασίλη, οὕτως Ἀγάμεια Ἀγάμη. Similiter in voce Ἀγύλλα, ubi ita inquit: [illegible] Σκύλλα, ἀγέλη διὰ τὸ ἄγειν, καὶ Ἀγύλλα. τὸ τιμαλφὲς, στεγανώτατον. Plurimis argumentis ex Stephano petitis, hoc quod diximus confirmari poteſt, ſed veritas clariori probatione non indiget. Τὸ Ἔπισσα igitur eſt adjectivum, quod in maſculino habet ἔπισσος, & nunc duplici, alias vero ſimplici S exaratur. Heſychius: Ἐπισσαι, ὕστεραι γενόμεναι, ὕστεραι. Ἔπισσον, τὸ ὕστερον γενόμενον. Eodem modo a περὶ poſſet deduci περισσὸς, & a μετὰ μέτασσα, qua de voce conſulendus Etymologici Magni auctor. Verum præter jam allegata exempla, in aliud apud Stephanum incidi, ubi gentilia cum appellativis confert, locum ex voce Δῶρος tranſcribam, quia mirum in modum ad rem facere videtur. Τὸ ἐθνικὸν Δωριεύς [illegible] Δώριον Δωριάτης, ὡς Σύαγρος Συαγρεάτης, ὡς εἴρηται. τοῦ δὲ Δῶρος ὁμοίως Δωριάτης. Σκῖρος Σκιρίτης, χαλκὸς χαλκίτης, μισθὸς μισθίτης. Sic maniteſtiſſime apparet, nomina προσηγορικὰ propriis, & propria ſæpiſſime appellativis a Stephano commiſceri.

80 Ὡς Στράβων ιβ.] In libris manu exaratis legitur: ὡς Στράβων ια.

81 Ἀμφιτρόπη, δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος.] Hujus Demi etiam memoria reperitur apud Æſchinen Oratione in Timarchum, & apud Heſychium.

82 Ἀμφιτροπαιεύς.] Puto hoc populare nomen eſſe corruptum, reſcribendum Ἀμφιτροπεύς. Alias enim canon ille, quem inferius exhibet Stephanus, non eſt hujus loci, neque τὸ Ἀμφιτροπαιεὺς ἰσοσυλλαβεῖ τῷ πρωτοτύπῳ.

83 Καὶ Ἀμφιτρόπης.] Et hæc lectio in omnibus libris vitioſa eſt, ſine dubio reſcribendum, καὶ Ἀμφιτροπῆσι.

84 Ἀμφιτροπαιεὺς ἐξ ἄλλου εἶναι, τοῦ Ἀμφιτροπαῖος.] Salmaſius ad oram ſui codicis emendavit hunc locum, ſed

adeo

ἈΜΦΡΥΣΟΣ [85], πόλις Φωκίδος. A [86] τινὲς διὰ τοῦ β φασίν. [87] ἔστι δὲ ποταμὸς Μαγνησίας. [88] τὸ ἐθνικὸν Ἀμφρύσιος, ὡς Λυκόφρων,

Ἀμφρυσίων σκηπτοῦχον [89] Εὐρυαμπίων.

[90] ἔστι δὲ Ἀμφρυσεύς. B

ἈΝΑΓΥΡΟΥΣ [91], δῆμος Ἐρεχθηίδος φυλῆς. [92] ὁ δημότης, Ἀναγυρουντόθεν, ὁμοίως τῇ ἐκ τόπου· καὶ Ἀναγυροῦντάδε, εἰς τόπον· καὶ ἐν τόπῳ, Ἀναγυροῦντι. [93] λέγεται δὲ Ἀναγυράσιος. ἐζήτηται δέ, πῶς ἔχει τὸ α. C [94] ἔδει γὰρ ὡς Ῥαμνούσιος. ἀλλ' [95] ἔοικε τὸ ρ αἴτιον εἶναι, φιλοῦν τῇ συντάξει τοῦ α. [96] ὡς τὸ Φλυοῦς, Φλυάσιος.

ἈΝΑΖΑΡΒΑ [97], πόλις Κιλικίας· κέκληται [98] ἀπὸ τοῦ παρακειμένου ὄρους, ἢ [99] ἀπὸ Ἀναζάρβου τοῦ κτίστου. D τὸ ἐθνικὸν Ἀναζαρβεύς, ὡς

[1] Κα-

AMPHRYSUS, urbs Phocidis, cujus nomen nonnulli per B pronuntiant. Eſt quoque Magneſiæ fluvius. Gentile Amphryſius, quo utitur Lycophron.

Amphryſiorum regem & Euryampiorum.

Dicitur quoque Amphryſenſis.

ANAGYRUS, populus Erechtheïdis tribus, cujus popularis eſt Ἀναγυρουντόθεν ab Anagyrunte, tanquam adverbium de loco. Hinc etiam tale deducitur, quod ad Anagyruntem & in Anagyrunte denotat. Dicitur quoque Anagyraſius. Verum inquirendum eſt, qua ratione literam alpha poſſideat: oportebat enim uti Rhamnuſius efferri. Sed R videtur in cauſa eſſe, quod cum alpha gaudet conſtrui, quemadmodum Phlûs Phliaſius.

ANAZARBA, civitas Ciliciæ, ab adjacente monte, ſive ab Anazarbo conditore ita dicta. Gentile Anazarbenſis, uti Caryandenſis.

adeo exoleta eſt ſcriptura, ut ſenſum inde elicere nequeam. Fortaſſis voluit ſic reſtituere: Δοκεῖ δὲ τὸ Ἀμφιτροπαιεὺς ἐξ ἀρχῆς εἶναι, ἐκ τοῦ Ἀμφιτροπαῖος. Nam ſecundum hunc Stephani canonem ab Ἀμφιτροπή non poteſt formari Ἀμφιτροπαιεύς, ut ſupra probavimus: ſed quidem ab Ἀμφιτροπαῖος, quemadmodum à Κρωπαῖος Κρωπαιεύς, Ἀφιδναῖος Ἀφιδναιεύς, docente hoc Stephano in voce Ἀμόλαιος.

85 Ἄμφρυσος, πόλις Φωκίδος] Sub ipſo monte Parnaſſo ſita fuit Amphryſus, & ab Amphryſſo heroe nomen ei impoſitum eſt, teſte Pauſania lib. x. Ἡ δὲ Ἄμφρυσος κεῖται μὲν κατὰ τὸ ὄρος τὸ Παρνασσόν, τὰ ἐπέκεινα δὲ ἢ Δελφοί. τεθῆναι δὲ τὸ ὄνομα τῇ πόλει ἀπὸ ἥρωός φασιν Ἀμφρύσσου. Plura ibi leguntur de duplici muro, quo Thebani contra Philippum Macedonem bello ſuſcepto, urbem cinxerunt. Non longe abfuiſſe a Daulide, colligimus ex lib. iv. Polybii; [illegible] Δωκέων δὲ [illegible] ἐκπολιορκήσαντες τῆς πόλεως. De ſitu qui plura petit, etiam legat Strab. lib. x.

86 Τινὲς διὰ τοῦ B φασίν] Promiſcue oppidi nomen exaratur in Pauſaniæ codicibus, nunc per B, nunc per Π. Frequentior tamen eſt ſcriptura per B, qua etiam utuntur Polyb. & Strabo.

87 Ἔστι δὲ ποταμὸς Μαγνησίας] Apollonii Rhodii Scholiaſtes ad lib. i. Theſſaliæ fluvium ſtatuit: Γράφεται δὲ διὰ τοῦ B, [illegible] ποταμὸς Θεσσαλίας [illegible] idem quoque Callimachi Scholiaſt. perhibet.

88 Τὸ ἐθνικόν, Ἀμφρύσιος] Goltzius in nummo Domitillæ excuſum vidit. ΑΜΦΡΥΣΙΩΝ ΚΑΙ ΔΑΥΛΙΑΣΩΝ ΟΜΟΝΟΙΑ. Hinc liquet Stephanum optimam ſcribendi rationem adhibuiſſe, & quotquot hanc vocem per Φ exararunt.

89 Εὐρυαμπίων] In ſcriptis codicibus corruptiſſime legebatur, Εὐρυαμπόων: Et in Aldi & Flor. edit. nihilo correctior, in illis enim erat: Εὐρὺ ἀμπόων. Sed optime Xylander, quem ſequimur, reſtituerat.

90 Ἔστι δὲ Ἀμφρυσεύς] Hujus formæ gentilibus utitur Pauſanias libro jam citato: [illegible] ἐν γῇ τῇ Ἀμφρυσέων. Et paulo poſt: Ἔστι δὲ [illegible] Ἀμφρυσεῦσιν [illegible]. In Voſſiano codice, uti hic apud Pauſaniam, gentile nomen duplici ſigma ſcribebatur hunc in modum: ἔστι δὲ Ἀμφρυσσεύς.

91 Ἀναγυροῦς, δῆμος Ἐρεχθηίδος φυλῆς] Ejus Ariſtophanes in Lyſiſtrat. & Harpocration meminere. Erat illic, teſte Pauſania in Atticis, templum Matris Deûm. Ἀναγυρασίοις δὲ Μητρὸς Θεῶν ἱερόν. Erat quoque planta Anagyris, graviſſimi odoris: alii etiam heroem commemorant, qui vicinorum ædes everterit, quod lucum ſuum violare aggreſſi eſſent. Unde proverbium apud Græcos: Ἀνάγυρον κινεῖν. Zenobius Cent. ii. Proverb. lv. Ἀνάγυρον κινεῖς.

[illegible] De Heroe Anagyro etiam eſt apud Diogenianum Cent. i. Proverb. xxv. Plantæ & Heſychius meminit. huic illud apud Ariſtophanem loco jam citato.

Οὐ γὰρ τὸν Ἀνάγυρον μοι κινεῖν δοκεῖ.

92 Ὁ δημότης, Ἀναγυρουντόθεν] Gentile, adverbii in modum formatum, uſurpavit Ariſtophanes fabula jam allegata. Heſychius, Ἀναγυρουντόθεν.

93 Λέγεται δὲ Ἀναγυράσιος] Vide locum Pauſaniæ, quem ſupra in medium produximus, & Strabonem lib. ix.

94 Ἔδει γὰρ ὡς Ῥαμνούσιος] In Voſſiano codice vocula ὡς exciderat, quæ ad ſententiæ expletionem neceſſario requiritur.

95 Ἔοικε τὸ Ρ αἴτιον εἶναι] Alio loco dicit, non literam hanc in cauſa eſſe, ſed hoc fieri per pleonaſmum τοῦ A, quemadmodum in voce Φλιοῦς manifeſte liquet. [illegible] Φλιάσιος. [illegible] Φλιάσιος.

96 Ὡς τὸ Φλυοῦς Φλυάσιος] Sic exhibent libri editi, excepta Florentina editione, in qua erat: ὡς τὸ Φλιοῦς Φλιάσιος. Codex Voſſianus: Φλιοῦς Φλιάσιος. Hanc veram eſſe lectionem exiſtimo, quia in hac voce rationem reddit pleonaſmi literæ alpha.

97 Ἀνάζαρβα, πόλις Κιλικίας] Difficile dictu eſt, an hæc ſit genuina nominis terminatio, cum apud Ptol. lib. v. cap. viii. in dativo caſu Ἀναζάρβῳ legitur. Plinius lib. v. cap. xxvii. Anazarbenorum meminit: *Sed in continenti oppida, Myanda, Anemurium, Coraceſium, finiſque antiquus Ciliciæ, Melas amnis. Intus autem dicendi Anazarbeni, qui nunc Cæſar-Auguſtani* &c. Fuit igitur mediterranea & ut conjicio non procul ab Euphrate.

98 Ἀπὸ τοῦ παρακειμένου ὄρους] Hunc locum ex Voſſianis ſchedis ſupplevimus, mutilus enim in omnibus vulgatis codd. circumferebatur. ἀπὸ τοῦ παρακειμένου, ἢ ἀπὸ Ἀναζάρβου. Nomen habere potuit urbs ex eo, quod mons ille procul adſpicientibus flavo colore appareret, nam زرب *Zaraba* flaveſcere, & *Ain-zarba* عين زربة proprie fontem flaveſcentem denotat. Plurima per terrarum orbem loca à colore nomen eſſe ſortita, notius eſt quam quod doceri debeat.

99 Ἀπὸ Ἀναζάρβου] Sic reſcribere atque edere placuit, ſuadente nummo vetere apud Cl. Spanhemium, in quo excuſum erat ΑΝΑΖΑΡΒΟΙ. Incertus tamen ſum an urbis, an vero regis alicujus, nomen ibi intelligi debeat. In libris vulgatis & ſcriptis conſtanter, ſed peſſime meo judicio, ἀπὸ Ἀζάρβα legebatur, nam hoc neque nummi inſcriptio, neque urbis appellatio patitur.

[1] Καρυανδεύς· [2] ἀφ' ἧς ἦν Διοσκορίδης, ὁ A διασημότατος ἰατρὸς, χρηματίζων Ἀναζαρβεύς· καὶ Ἀσκληπιάδης ὁ Ἀναζαρβεύς, ὁ πολλά τε ἄλλα, καὶ περὶ ποταμῶν γράψας βιβλίον.

ſis. Hæc patria fuit Dioſcoridis, medici clariſſimi, qui Anazarbenſis appellabatur, & Aſclepiadæ Anazarbei, qui præter multos alios, etiam de fluminibus librum conſcripſit.

ἈΝΑΙ͂Α, προπαροξυτόνως, οὐχ ὡς [3] Λίλαια, Ἱστίαια, Κάρθαια. [4] ἔστι δὲ Καρίας, ἀντικρὺ Σάμου. κέκληται [5] ἀπὸ Ἀναίας Ἀμαζόνος, ἐκεῖ ταφείσης, ὡς [6] Ἔφορος. τὸ ἐθνικὸν, Ἀναῖος. ἐντεῦθεν ἦν Μενέλαος, ὁ περιπατητικὸς φιλόσοφος, καὶ μέγας ἱστορικὸς, Ἀναῖος. Θουκυδίδης ἐν τρίτῃ [7] Ἀναΐτας φησὶ τοὺς πολίτας, [8] καὶ θηλυκῶς. B C

ANÆA, cum accentu in penultima, non uti Lilæa, Hiſtiæa, Carthæa. Eſt autem Cariæ oppidum è regione Sami: ita dictum ab Anæa Amazone ibi ſepulta, quemadmodum Ephorus auctor eſt. Gentile Anæus. Hæc patria fuit Menelai philoſophi peripatetici & magni hiſtorici, qui Anæus dicebatur. Thucydides libro tertio oppidanos Anaïtas nuncupat. Fœmininum inde Anaïtis dicitur.

ἈΝΑΚΑΙΆ, [9] δῆμος τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς. ὁ δημότης, Ἀνακαιεύς. τὰ τοπικὰ, Ἀνακαίαθεν, [10] Ἀνακαίαδε, Ἀνακαίας. οἱ δὲ λέγοντες Ἀνακωνόθεν, [11] Ἀνακωνάδε, Ἀνακωνᾶς, οὐκ ἀσφαλῶς φασιν. D

ANACÆA, populus Hippothoontidis tribus, cujus popularis Anacæenſis dicitur. Hinc formantur localia, quæ ex, ad, & in Anacæa denotant. Verum qui utuntur adverbiis, quæ ex, ad, & in Anacona ſignificant, parum tuto ſic dicunt.

ἈΝΑ΄ΚΗ [12], ὡς Ἀνάφη, πόλις Ἀχαΐας. τὸ ἐθνικὸν Ἀνακαῖος, ὡς Ἀναφαῖος. E

ANACE; uti Anaphe, urbs Achaïæ, cujus gentile Anacæus dicitur, uti Anaphæus.

ἈΝΑΚΤΌΡΙΟΝ [13], Ἀκαρνανίας πόλις, οὐδετέρως, [14] Κορινθίων ἄποικος. [15] Θου-

ANACTORIUM, urbs Acarnaniæ, neutrius generis, Corinthiorum colonia, teſte Thu-

[1] Καρυανδεύς.] Sic correximus: paſſim enim vitioſe Σκαρυανδεὺς ſcriptum erat atque legebatur.

[2] Ἀφ' ἧς ἦν Διοσκορίδης.] Hanc fuiſſe Dioſcoridis patriam etiam teſtatur eximius hiſtoricus Gregor. Abul-Pharajus Hiſtoria Dynaſtiarum, Dynaſt. vi. cujus verba ex verſione Pocockii huc tranſcribam. *Hoc tempore floruit Dioſcorides, medicus eximius, qui de Plantis ſcripſit, ex AINZARBÆ incolis.* Apud Triſtanum nummus eſt cum inſcriptione ΑΝΑΖΑΡΒΕΩΝ.

[3] Λίλαια, Ἱστίαια, Κάρθαια.] Male legebat cod. Voſſ. Λίχαια. Hinc etiam liquet vocabulum Κάρθαια ubi Stephanus de illo loquitur, non bene ſignari.

[4] Ἔστι δὲ Καρίας, ἀντικρὺ Σάμου.] Niſi Stephani verba eſſent clariora quam Thucydidis, fluctuandum nobis foret, an Cariæ an vero Samo hæc civitas eſſet attribuenda. ejus verba lib. iv. in ſine [illegible], ut [illegible] ex iis [illegible] [illegible] ἐν Σάμῳ [illegible], [illegible] τῶν Σαμίων [illegible] Valla hæc ita tranſtulit, quaſi Ἀναία in Samo eſſet ſita. cum debuiſſet vertere *apud* vel *juxta Samum*: nam ſic Græci dicunt ἐπὶ τῇ πόλει, & ἐπὶ ταῖς θύραις. Pauſanias in Achaic. etiam Samiorum profugorum meminit, quorum pars Samothraciam occupavit, & pars in continenti juxta Anæam caſtellum ædificavit. *Οἱ δὲ ὁμοῦ Αναιόρῳ περὶ Ἀναίαν τὴν ἐν τῇ ἠπείρῳ τῇ περαίᾳ [illegible] τεῖχος* &c. Hinc manifeſte liquet è regione Sami ſitam fuiſſe.

[5] Ἀπὸ Ἀναίας Ἀμαζόνος.] Teſtatur etiam Euſtathius nomen ab Amazone accepiſſe, in comment. ad Dionyſ. pag. 109. [illegible] αἱ Ἀμαζόνες πολλὰς ἐν Ἀσίᾳ κατῴκισαν [illegible], [illegible] τοῖς Ἀμαζόνων ὁμωνύμους. καὶ μάλιστα πόλεις· οἷον αὕτη ἡ Ἔφεσος, ἡ Ἀναία. Ibi etiam hæc vox malo accentu, contra Stephani mentem, notabatur.

[6] Ἔφορος.] Scripti libri, Εὔφορος. De qua ſcriptura & ſolenni tranſcriptorum mutatione alibi diximus.

[7] Ἀναΐτας φησὶ τοὺς πολίτας.] Innuit hunc hiſtorici locum: [illegible] καὶ τῆς Καρίας [illegible] [illegible] διὰ τῶν Μακεδόνων [illegible] τῶν Σαμίων [illegible] τῶν Καρῶν καὶ Ἀναιιτῶν, αὐτοὶ [illegible], καὶ τῶν ἄλλων [illegible] πολλοί. Poſſet quis contra hæc verba objicere, ſi Anaïtæ ſint in Caria, quare à Thucydide communi gentis vocabulo non comprehenduntur? Nullum aliud dabo reſponſum, quam quod fortaſſis Anaïtæ cæteris Cariæ incolis, ſe hac occaſione fortiores geſſerint. Sed in Thucydidis codicibus legitur Ἀναιιτῶν, & Stephanus format Ἀναΐτης, ubi alterum iota tranſcriptorum incuria neglectum videtur.

[8] Καὶ θηλυκῶς.] Eodem modo ſe habent omnes editiones. Liber Voſſ. καὶ θηλυκόν. Huic loco aliquid excidiſſe, ſole meridiano clarius eſt. Legendum fortaſſis: καὶ θηλυκὸν, Ἀναΐτις.

[9] Δῆμος τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς.] Eadem habent Suidas & Harpocration. Hujus Demi etiam meminit Diogenes Laertius lib. VIII.

[10] Ἀνακαίαδε, Ἀνακαίας.] Localia hæc in omnibus libris corrupta ſunt, reſcribendum: Ἀνακαίανδε Ἀνακαιᾶσι.

[11] Ἀνακωνάδε, Ἀνακωνᾶς.] Etiam hæc vitioſa apparent: fortaſſis reſtituendum, Ἀνακώνανδε, Ἀνακωνᾶσι.

[12] Ἀνάκη, ὡς Ἀνάφη.] Hic locus in ſchedis Voſſianis ita concipitur: Ἀνάγκη, ὡς Ἀνάφη. πόλις Ἀχαΐας. τὸ ἐθνικὸν Ἀναγκαῖος ὡς Ἀναφαῖος.

[13] Ἀνακτόριον, Ἀκαρνανίας πόλις, οὐδετέρως.] Ita repoſuimus ſuadentibus ſcriptoribus antiquis, qui nuſquam hanc vocem fœminina terminatione efferunt, uti ſatis abſurde in omnibus vulgatis & ſcriptis libris legebatur: Ἀνακτορία, Ἀκαρνανίας πόλις οὐδετέρως. Hanc ſcripturam à mala librariorum manu originem duxiſſe, ex eo liquet, quod Stephanus in voce Δυρράχιον, urbis nomen neutro genere & terminatione pronuntiaverit, ſic enim ille: Καὶ δῆλον ὅτι Δυῤῥάχιος τὸ τοῦ τύπου [illegible], ὡς τὸ Ἀνακτόριον τὸ Ἀνακτόριος, Βυζάντιον Βυζάντιος, Θύρειον Θύρειος, Κύρειον Κύρειος. Hæc de voce & ejus forma ſufficiant, nunc de ſitu etiam aliquid ſubjiciamus. certum eſt urbem fuiſſe ſitam in littore ſinus Ambracici, docet hoc Strabo lib. x. hiſce verbis. *Τοῦ δὲ ἱεροῦ* (nempe Apollinis Actii) *προκειμένου* [illegible] *σχοίνους ἀπέχει τὸ Ἀνακτόριον, ἐν τῷ κόλπῳ ἱδρυμένον.* Idem quoque ſtatuit Plin. lib. 4. cap. 1. *In ſinu oppidum eſt Ambracia. Moloſſorum flumina Aphas & Arachtus, civitas Anactorica.*

[14] Κορινθίων ἄποικος.] Scribit Scymnus Chius non duntaxat à Corinthiis, ſed etiam ab Acarnanibus conditam, ita enim ille:

Ἐν τῷ μυχῷ δ' ἔστιν Ἀνακτόριον πόλις,
Ταύτην δ' Ἀκαρνᾶνες καὶ Κορίνθιοι
Ἀπῴκισαν.

Strabo.

[15] Θουκυδίδης τετάρτῃ. ἀρσενικῶς παρὰ Σοφοκλεῖ. [16] τὸ θηλυκὸν, Ἀνακτόρειος, καὶ Ἀνακτορεία, ἡ γῆ καὶ Ἀνακτορειεύς. Σοφοκλῆς δέ φησι διὰ τοῦ ι,

Ἀνακτόριον τῆς δ᾽ ἐπώνυμον χθονός.

καὶ [17] Εὐγένιος δὲ, ὁ πρὸ ἡμῶν τὰς ἐν τῇ βασιλίδι σχολὰς διακοσμήσας, ἐν συλλογῇ λέξεων, διὰ διφθόγγου φησίν. ἔοικε δ᾽ [18] ἀγνοεῖ ἐντετυχηκέναι βιβλίῳ. ἡμεῖς γὰρ διὰ τοῦ ι εὕρομεν.

A Thucydide libro IV. Apud Sophoclem genere maſculino reperitur. Gentile Anactorius, & fœmininum Anactoria terra, & Anactorienſis. Verum Sophocles per I effert.

Anactorium ejuſdem nominis terræ.

B Eugenius qui ante nos regiæ ſcholæ præfuit in collectione vocabulorum hanc vocem per diphthongum ſcribit: ſed videtur in ſordidum ſive corruptum codicem incidiſſe. Nos autem iſtam vocem per I invenimus.

ΑΝΑΡΙΑΚΗ, πόλις πρὸς τῇ Κασπίᾳ θαλάσσῃ. [19] Στράβων. [20] τὸ ἐθνικὸν Ἀναριάκης, ὡς λέσχη λέσχης, καὶ ἀράχνη ἀράχνης. ἐν ᾗ δείκνυσθαί φησι [21] μαντεῖον κοιμωμένων.

C ANARIACE, urbs ad mare Caſpium ſita, cujus Strabo meminit. Gentile, Anariacæus, uti à leſche fit leſchæus, & ab arachne arachnæus. In illa templum dormientium oſtenditur.

D

ΑΝΑΥΑ, πόλις Φρυγίας, [22] ὡς Ἡρόδοτος. τὸ ἐθνικὸν Ἀναυαῖος, ἢ Ἀναυεύς· ἐπειδὴ χαίρουσιν εἰς δὺς οἱ Φρύγες.

ANAUA, urbs Phrygiæ, de qua Herodotus mentionem facit. Gentile, Anauæus, ſive Anauenſis. Quandoquidem Phryges hujuſmodi forma gaudeant.

ΑΝΑΦΗ, νῆσος μία τῶν Σποράδων, [23] πλησίον Θήρας· ἥ τις [24] ἀπὸ Μεμβλιάρου, τοῦ σὺν Κάδμῳ πλεύσαντος εἰς ἀναζήτησιν Εὐρώπης, [25] Μεμβλίαρος ἐκαλεῖτο. τοῖς δ᾽ Ἀργοναύταις [26] ὑπὸ χειμῶνος τευχομένοις καὶ σκο-

E ANAPHE, inſula una ex Sporadum inſulis, Theræ vicina, quæ à Membliaro, cum Cadmo navigante ad quærendam Europam, Membliarus appellabatur. Argonautis enim à tempeſtatibus divexatis & caligi-noſa

Strabo, libro jam citato, tantum de Corinthiis mentionem facit, cujus verba ad vocem Ἀμβρακία citavimus, & illic legi poſſunt ab iis, qui rem tanti fecerint.

[15] Θουκυδίδης τετάρτῃ.] Verba Thucydidis tranſcribam: Καὶ οἱ ἐν τῇ Ναυπάκτῳ Ἀθηναῖοι, καὶ Ἀκαρνᾶνες, ἅμα τελευτῶντος τοῦ θέρους, στρατευσάμενοι, Ἀνακτόριον Κορινθίων πόλιν, ἣ κεῖται ἐπὶ τῷ στόματι τοῦ Ἀμπρακικοῦ κόλπου, ἔλαβον προδοσίᾳ.

[16] Τὸ θηλυκὸν, Ἀνακτόρειος, καὶ Ἀνακτορεία ἡ γῆ.] Hæc verba eſſe mutila, & corrupta quis non videt? Reſtituebat Salmaſius in margine ſui libri: τὸ ἐθνικὸν Ἀνακτόρειος, καὶ θηλυκὸν Ἀνακτορεία ἡ γῆ.

[17] Εὐγένιος.] De illo ſatis in allocutione ad lectorem diximus

[18] Ἀγνοεῖ.] Codex Voſſ. αἰσχρῷ. Sed vulgatam lectionem retinemus: nam aperte dico τὸ αἰσχρεῖ Græcum non eſſe, licet in voce Βάβρας apud Stephanum occurrat. Βάβρας, πολίχνιον Αἰολίδος, ἢ μᾶλλον Χίου. τὸ ἐθνικὸν Βαβραῖος. οὕτως καὶ ἱστορεῖται ἡ κλῆσις ἐν αἰσχρεῖ βιβλίῳ. Verum ibi quoque αἰσχρῷ legendum eſſe, ad illum locum docebimus.

[19] Στράβων] Locus eſt apud Strabonem lib. XI. Τὴν δὲ περὶ τὴν Ἀναριάκην καὶ Μάρδους καὶ Ὑρκανοὺς, μέχρι τοῦ στόματος τοῦ Ὤξου ποταμοῦ, τετρακισχιλίων καὶ ὀκτακοσίων. Si hunc locum non reſpiciat, neceſſario erit alter ejuſdem libri, qui interjectis quibuſdam verſibus, ſic ſe habet: Τὸ δὲ πλέον Γῆλαι, καὶ Καδούσιοι, καὶ Ἀμαρδοι, καὶ Κύρτιοι, καὶ Ἀναριάκαι.

[20] Τὸ ἐθνικὸν Ἀναριάκης.] Codex Voſſ. τὸ ἐθνικὸν Ἀναριακός: & ita quoque Salmaſius in Palatino invenit. Alter codex ipſi exhibebat: τὸ ἐθνικὸν, Ἀναριακαί. Ex diverſa hac ſcribendi ratione colligo, locum eſſe depravatiſſimum, eique auxilium non poſſe ferri citra inſignem mutationem. Totum ego locum ita conceperam: τὸ ἐθνικὸν Ἀναριακαῖος, ὡς λέσχη λεσχαῖος, καὶ ἀράχνη ἀραχναῖος. Non dubito quin Stephanus hoc, vel ſimili modo olim ſcripſerit. Quid ſit λέσχη docet nos Heſychius: Λέσχη, ὁμιλία καὶ ἡ φλυαρία καὶ ὁ δημόσιος τόπος ἐν ᾧ σχολάζοντες οἱ πένητες, καὶ συνεχῶς ἀλλήλοις. Hujus etiam meminit Suidas, cujus verba ita ſunt legenda. Λέσχη, στοὰ, ὁμιλία ἢ φλυαρία. τὸ δὲ παλαιὸν αἱ πάντῃ ἐξέδραι, ἐν αἷς οἱ ἰδιῶται καθεζό-μενοι φιλοσοφοῦσι, λέσχαι ἐκαλοῦντο. Λέσχαι itaque ſunt tabernæ, aliaque loca publica, in quibus homines otioſi garriendi & confabulandi cauſa conveniebant, quæ Latinis *ſtationes* appellabantur. Suet. Neron. *Salvidieno Orfito objectum eſt, quod tabernas tres de domo ſua circa forum civitatibus ad ſtationem collocaſſet.* Vide quoque Plin. lib. II epiſt. IX. Talis autem homo, qui hanc ob cauſam, in hujuſmodi locum accedebat, λεσχαῖος Græcis dicebatur. Heſychius: Λεσχαῖος, ἐξηγητής, ὁμιλητής. Ab ἀράχνη etiam ἀραχναῖος deduci, illis non eſt ignotum, qui Græcas literas ſibi ſerio habent & amant Stephanum aliquando uti appellativis, ut gentilium analogum recte probet, tutius docuimus in commentariis ad vocem Ἀμφιασα, quo lectorem ablegamus.

[21] Μαντεῖον κοιμωμένων.] Hæc ex eodem Strabonis libro tranſcripſit: ſed admonuit Caſaubonus apud Geographum & Stephanum debere legi, μαντεῖον ἐγκοιμωμένων. Nuſquam enim reperiri κοιμωμένων μαντεῖα, nec dormientium: ſed ἐγκοιμωμένων, & incubantium, quorum apud Plautum, Virgilium, & alios Græcos Latinoſque ſcriptores paſſim eſt mentio.

[22] Ὡς Ἡρόδοτος] Innuit locum libri ſeptimi: Ταῦτα δὲ εἴπας, καὶ ἐπιτελέα ποιήσας, ἐπορεύετο αἰεὶ τὸ πρόσω. Ἀναυα δὲ καλεομένην Φρυγῶν πόλιν παραμειβόμενος &c.

[23] Πλησίον Θήρας] Strabo lib. X. Περὶ δὲ τὴν Κρήτην εἰσὶ νῆσοι, Θήρα μὲν ἡ τῶν Κυρηναίων μητρόπολις, ἄποικος Λακεδαιμονίων, καὶ πλησίον ταύτης Ἀνάφη, ἐν ᾗ τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερόν. Vide Plinium lib. II. cap. LXXXVII.

[24] Ἀπὸ Μεμβλιάρου] Sic reſcripſimus ex MSS. Palatinis Vulgati codices corruptiſſime, ἀπὸ Μεμβλίαρος exhibebant. Vide Stephani locum proxime citatum. Male liber Voſſ. Ἀπὸ Μεμβλιάρους

[25] Μεμβλίαρος ἐκαλεῖτο.] Stephanus: Μεμβλίαρος νῆσος πλησίον Θήρας καὶ Ἀνάφης, ἀπὸ Μεμβλιάρου τοῦ Θήρας οἰκιστοῦ, &c.

[26] Ὑπὸ χειμῶνος τευχομένοις καὶ σκοτιζομένοις ἀναφανεῖσα.] Non placuit ſequi ſcripturam editionum veterum, quam etiam retinuit Xylander, divulgando, ὑπὸ χειμῶνος τευχομένοις καὶ σκοτιζομένοις ἀναφανεῖσα. Hanc, quam expreſſimus, Salmaſius in Palatinis, & nos in Voſſiano codice invenimus, & veriſſimam judicamus

καὶ σκοτομήνης ἀναφανεῖσα, [27] Ἀνάφη ἐπικέκληται. καὶ Ἀναφαῖος, τὸ ἐθνικόν. A

nosa nocte apparens, Anaphe cognominata est. Gentile, Anaphæus.

ἈΝΑΦΛΥΣΤΟΣ [28], δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς, [29] ἀπὸ Ἀναφλύστου ἥρωος. Παυσανίας δευτέρῳ· Τροιζῆνος οἱ παῖδες Ἀνάφλυστος καὶ Σφῆττος. [30] ὁ δημότης, B Ἀναφλύστιος. τὰ τοπικά, Ἀναφλυστόθεν, Ἀναφλυστόνδε, Ἀναφλυστοῖ.

ANAPHLYSTUS, populus Antiochidis tribus, ab Anaphlyſto nomen habens, teſte Pauſania lib. II. Trœzenis filii fuerunt Anaphlyſtus & Sphettus. Popularis Anaphlyſtius dicitur. Localia ſunt ex Anaphlyſto, ad Anaphlyſtum, in Anaphlyſto.

ἈΝΔΑΝΙΑ [31], πόλις Μεσσήνης, ὁμώνυμος τῇ χώρᾳ. οὕτω γὰρ καὶ ἡ Μεσσήνη Ἀνδανία ἐκαλεῖτο, ἣν οἰκίσαι φασί τινας τῶν C [32] μετὰ Κρεσφόντου, καὶ οὕτω καλέσαι. [33] διὰ τὸ μὴ ἀνδάνειν αὐτοῖς. τὸ ἐθνικὸν Ἀνδανιεύς, ὡς Φίλων ἐν τῇ περὶ πόλεων. [34] ἐκ ταύτης Ἀριστομένης ἐγένετο, ἐπιφανέστατος στρατηγός. τοῦτον οἱ Λακεδαιμόνιοι πολλάκις αὐτοὺς νι- D κήσαντα θαυμάσαντες, ὡς μόλις ἐκράτησαν [35] ἐν τῇ Μεσσηνιακῇ, ἀνατεμόντες, ἐσκόπουν εἰ παρὰ τοὺς λοιποὺς ἐστί τι. [36] καὶ εὗρον σπλάγχνον ἐξηλλαγμένον, [37] καὶ τὴν καρδίαν δασεῖαν, [38] ὡς Ἡρόδοτος, καὶ Πλούταρχος, καὶ E Ῥιανός. τὸ θηλυκόν, Ἀνδανιάς. λέγεται δὲ καὶ Ἀνδάνιος, ὡς Ῥιανός.

ANDANIA, urbs Meſſeniæ, quæ ſimili nomine ut regio dicitur; nam ita quoque Meſſene Andania appellabatur. Narrant hanc quoſdam è Creſphontæ ſociis condidiſſe, & ita nuncupaſſe, propterea quod ipſis non placeret. Gentile eſt Andanienſis, auctore Philone libro de urbibus. Hæc patria fuit Ariſtomenis ducis illuſtriſſimi: quem Lacedæmonii, quos ſæpenumero ſuperaverat, admirantes, poſtquam cum bello Meſſeniaco ægrè ceperunt, corpore ſectione aperto luſtrabant, an præ cæteris aliquid ſingulare haberet, & invenerunt viſcus immutatum & cor hirſutum, quemadmodum Herodotus, Plutarchus & Rhianus perhibent. Fœmininum eſt Andanias: verum teſte Rhiano etiam Andanius dicitur.

ἈΝ- AN-

[27] Ἀνάφη ἐπικέκληται.] Refert Apoll. Rhodius lib. IV. ita dictam eſſe inſulam, quia Argonautis metu perculſis ibidem ſol illuxerit.

- - - - Ἀνάφην δέ τε λισσάδα νῆσον
Ἴσκον, ὁ δὴ Φοῖβος μιν ἀτυζομένοις ἀνέφηνε.

Aliam nominis etymologiam lege apud Bochartum parte ſec. lib. prim. cap. XV. Geogr. Sac.

[28] Ἀναφλυστος, δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος.] Hujus meminit Herodotus lib. IV. Vide quoque Harpocrationem & Suidam.

[29] Ἀπὸ Ἀναφλύστου ἥρωος Παυσανίας β.] Integra Pauſaniæ verba ex Corinthiacis apponam: Τροιζῆνος δὲ ἐγένοντο παῖδες Ἀνάφλυστος [illegible] Ἀθηναῖοι, [illegible]. Non ſic agit Ariſtophanis Scholiaſtes, ad Concion. ubi inquit: Ἀνάφλυστος [illegible].

[30] Ὁ δημότης, Ἀναφλύστιος.] Goltzius numiſma vetus habuit cum inſcriptione ΑΝΑΦΛΥΣΤΙΩΝ.

[31] Ἀνδανία, πόλις Μεσσήνης.] Vide Pauſaniæ Meſſeniaca. Hanc urbem Homerus Œchaliam nominavit, teſte Euſtathio ad Iliad. I.

[32] Διὰ τὸ μὴ ἀνδάνειν αὐτοῖς.] Salmaſius in Palatinis libris reperit: Διὰ τὸ μὴ ἀνδάνειν αὐτοὺς. Sed vulgata lectio eſt præferenda.

[33] Μετὰ Κρεσφόντου.] Totam de Creſphonte hiſtoriam legito apud Pauſaniam lib. IV. in Meſſeniacis, ubi refert Meſſeniam ipſi ſorte obtigiſſe.

[34] Ἐκ ταύτης Ἀριστομένης ἐγένετο.] Ariſtomenis parentes & res geſtæ etiam à Pauſania narrantur libro jam bis citato. [illegible] Μεσσηνίοις [illegible] Ἀνδανίαν, [illegible] Ἀριστομένης, [illegible] παρὰ Μεσσηνίοις τιμάς. De præliis inter Lacedæmonios & hunc ducem, deque ejus fortitudine & aliis rebus legendus idem Pauſanias, eodem libro.

[35] Ἐν τῇ Μεσσηνιακῇ.] Sic legunt vulgati omnes: ſed melius MSS. meo quidem judicio, ἐν τοῖς Μεσσηνιακοῖς, ut hoc intelligere liceat de bellis, quæ ſæpenumero Ariſtomenes, cum Lacedæmoniis geſſit. Notum enim eſt Græcos ſic ſolere loqui, Μηδικά, Τρωικά, & ſic Appianus libris ſuis hunc præfixit indicem: Ἀππιανοῦ Λιβυκή, Ἰβηρική, Ῥωμαϊκή &c. Dionyſ. Hal: Μάχαι τῶν Πελοποννησιακῶν.

[36] Καὶ εὗρον σπλάγχνον ἐξηλλαγμένον.] In genere noſter hic loquitur de viſceris cujuſdam immutatione ſive degeneratione, quam deinde ſpeciatim in cordis hirſutum ſitum perhibet. Τὸ σπλάγχνον generalem ſignificationem habere, etiam pueri norunt, adeo ut veteribus medicis aliquando pro corde, jecore, pulmone & aliis internis partibus ſumatur. Heſychius: σπλάγχνα, ἧπαρ, [illegible] τῶν ζώων. Poteſt itaque etiam hic locus intelligi de viſcere, quod præter naturam ſedem mutaverat, ſicuti aliquando Anatomici veteres & recentiores de jecore & liene obſervarunt. Ariſtoteles lib. I. Hiſt. animal. cap. XVII. De jecore & liene loquens: [illegible]. Plin. lib. XI. cap. LI. *Lien in ſiniſtra parte adverſus jecori, cum quo locum aliquando permutat, ſed prodigioſe.* Verum hoc in quadrupedibus magis quam in hominibus conſpicitur. Gal. lib. VI. Adm. Anat. [illegible]. Sic multum nominatus, & in arte anatomica [illegible] Carolo Drelincurtius nuper retulit, ſe [illegible] in cadavere humano vidiſſe lienem cum annexis vaſibus in dextro, & jecur in ſiniſtro hypochondrio ſitum.

[37] Καὶ τὴν καρδίαν δασεῖαν.] Refert Valerius Max. lib. I. cap. VIII. ad Athenienſes, non vero ad Lacedæmonios hanc adminiſtrationem anatomicam, ita enim ille: *Oculis ejus admirabilius Ariſtomenis Meſſenii cor: quod Athenienſes ob eximiam calliditatem exectum, pilis refertum invenerunt: cum eum aliquoties captum, & aſtutia elapſum, cepiſſent.* Sed optime Plinius lib. XI. cap. XXXVII. hanc ἐγχείρησιν Lacedæmoniis adſcribit, nam nulla ipſi cum Athenienſibus res fuit. *Hirſuto corde gigni quoſdam homines proditur, neque alios fortiores eſſe induſtria, ſicut Ariſtomenem Meſſenium, qui occidit Lacedæmonios. Ipſe convulneratus & captus ſemel per cavernam lapicidinarum evaſit, anguſtos vulpium aditus ſequutus. Iterum captus, ſopitis cuſtodibus ſomno, ad ignem advolutus lora cum corpore exuſſit. Tertio capto Lacedæmonii pectus diſſecuere cauſa videndi, hirſutumque cor repertum eſt.*

[38] Ὡς Ἡρόδοτος καὶ Πλούταρχος, καὶ Ῥιανός.] In Herodoti libris neque hujus ducis, neque totius hiſtoriæ mentionem reperies, adeo ut nonnulli optime conjiciant, Herodotum

ἌΝΔΕΙΡΑ [39], πόλις οὐδετέρως, ἐν ᾗ λίθος, ὃς καιόμενος σίδηρος γίνεται. εἶτα μετὰ γῆς τινος καμινευθεὶς, ἀποστάζει ψευδάργυρον. εἶτα κραθεὶς χαλκῷ, [40] ὀρείχαλκος γίνεται· Στράβων ιγ, καὶ Θεόπομπος ιγ. [41] τὸ ἐθνικὸν, Ἀνδειρηνὸς, καὶ Ἀνδειρηνή. οὕτω γὰρ ἐκαλεῖτο ἡ μήτηρ τῶν θεῶν ἐκεῖ. Ἔστι καὶ Ἄνδειρα θηλυκῶς, Φρυγίας.

ANDERA, neutro genere, urbs eſt, in qua lapis reperitur, qui uſtus in ferrum tranſit: deinde cum terra quadam in camino excoctus falſum argentum ſtillat, quod ære tandem permiſto fit orichalcum, uti Strabo libro tertio decimo, & Theopompus eodem referunt. Gentile, Anderenus & Anderena: hoc enim nomine mater Deorum ibi appellari ſolebat. Eſt item Andera Phrygiæ oppidum, quod fœminino genere efferetur.

ἈΝΔΡΊΑ, πόλις Ἠλείας, καὶ ἑτέρα Μακεδονίας, ὡς Φιλέας ἐν περίπλοις. ὁ πολίτης, Ἀνδριεύς· [42] Τούπαλος ὁ γράψας Ἰλιακά.

ANDRIA, oppidum Eliæ, & aliud Macedoniæ, uti Phileas in Periplis teſtatur. Oppidanus inde Andrienſis dicitur, auctore Teupalo, qui Eliaca conſcripſit.

ἌΝΔΡΟΣ, νῆσος μία τῶν Κυκλάδων, ἐκλήθη ἀπὸ Ἄνδρου τοῦ Εὐρυμάχου, ἢ τοῦ [43] Ἀνίου ἀδελφοῦ, [44] τοῦ πατρὸς τῶν Οἰνοτρόπων. τινὲς δέ φασιν [45] Ἀνδρέα τοῦτον, [46] καὶ Ἀνίου παῖδα. τὸ ἐθνικὸν Ἄνδριος, ὡς [47] Λινδιος, Κνίδιος, [48] Μύνδιος.

ANDRUS, una ex Cycladum inſulis, quæ ab Andro Eurymachi, vel Anii fratris filio, qui Oenotroporum pater fuit, nomen accepit. Alii vero hunc Andrieum & Aniæ filium appellant. Gentile Andrius, uti Lindius Cnidius, Myndius.

ἈΝΕΜΏΡΕΙΑ [49], πόλις Φωκίδος, [50] ἡ νῦν Ἀνεμώλεια. Ὅμηρος,

[51] Οἵ τ' Ἀνεμώρειον καὶ Ὑάμπολιν ἀμφενέμοντο.

καὶ

ANEMORIA, urbs Phocidis, quæ nunc Anemolia dicitur. Homerus:

Quique Anemoriam & Hyampolin circumhabitabant.

Et

rodotum præter novem libros, qui hodie circumferuntur, etiam alia quædam exaraſſe. In Plutarchi operibus de hirſuto Ariſtomenis corde, & de immutato viſcere nihil omnino extat. Rhianum accuratiſſime clariſſimi hujus ducis vitam & res ab eo geſtas deſcripſiſſe, Pauſanias in Meſſeniacis teſtificatus eſt, ubi inter Myronis & Rhiani ſcripta comparationem inſtituit, ita enim ille: *Ῥιανὸς δὲ ἐν τοῖς ἔπεσιν οὐδὲν Ἀριστομένης ἐστὶν ἀφανέστερος, ἢ Ἀχιλλεὺς ἐν Ἰλιάδι Ὁμήρῳ. διάφορα οὖν ἐπὶ τοσοῦτον εἰρηκότων, συγγνώμην τὸν ἕτερον μὲν τῶν λόγων, καὶ οὐχ ἅμα ἀμφοτέρους, ὑπελείπετο. Ῥιανὸς δέ μοι ποιῆσαι μᾶλλον ἐφαίνετο εἰκότα ἐς τὴν Ἀριστομένους ἡλικίαν.* Rhiani opus non extat, fragmenta nonnulla apud noſtrum & alios ſcriptores inveniuntur.

[39] *Ἄνδειρα, πόλις οὐδετέρως, ἐν ᾗ λίθος, &c.*] Non puto hæc ab Epitomatore, multo minus a Stephani manu profecta. excidit enim tranſcriptorum incuria regionis nomen, quod rariſſime omittitur. Sine dubio legendum: *Ἄνδειρα, τῆς Τρωάδος πόλις, οὐδετέρως.* Situm tam accurate cognoſces ex loco Strabonis lib. XIII, quem noſter citat, & ferme verbotenus tranſcripſit, ita enim ille: *Μετὰ δὲ Σκῆψιν Ἄνδειρα, καὶ Πιονία, καὶ Γαργαρίς. ἔστι δὲ λίθος περὶ τὰ Ἄνδειρα, ὃς καιόμενος, σίδηρος γίνεται, εἶτα μετὰ γῆς τινὸς καμινευθεὶς, ἀποστάζει ψευδάργυρον, ἣ προσλαβοῦσα χαλκὸν τὸ καλούμενον γίνεται κρᾶμα, ὅ τινες ὀρείχαλκον καλοῦσι.*

[40] *Ὀρείχαλκος γίνεται*] Vide de orichalco doctiſſimum Bochartum de Animal. Sac. Script. pag. 883.

[41] *Τὸ ἐθνικὸν Ἀνδειρηνός*] Hæc forma regioni eſt ſolita, nam in Troade, & circa Helleſpontum locis, gentilia in *ηνος* formantur, uti alias luculenter demonſtravimus.

[42] *Τούπαλος ὁ γράψας Ἰλιακά.*] Mendoſe ſic exhibent omnes editiones. Salmaſius ex Palatinis codicibus optime legebat: *Τούπαλος, ὁ γράψας Ἠλειακά.* Hanc indubitatam eſſe lectionem inde evincitur, quia nunc de Elidis urbe Epitomator ſermonem inſtituit.

[43] *Ἀνίου ἀδελφοῦ.*] Ita reſcribere placuit ex veteribus libris. corruptiſſime vulgati exhibebant omnes, *Ἀνδρέου, ἀδελφοῦ.* Veram lectionem Salmaſius in Palatinis & nos in Voſſiano codice invenimus. Non poſſum non laudare doctiſſimi Meurſii *καὶ ὅσοι* in notis ad Lycophronem, verum & veterem lectionem ex conjectura Stephano noſtro reddentis, cui etiam magnum Bochartum conſentientem animadverti in collectaneis, quæ admodum reverendus & eruditiſſimus Stephanus Morinus nuper ad me ex Galliis tranſmiſit.

[44] *Τοῦ πατρὸς τῶν Οἰνοτρόπων*] Anius ille, de quo mentionem fecimus, teſte ſcholiaſta ad Lycophronem, Dorippam uxorem duxit, ex qua genuit tres Oenotropas, Oenò, Spermò, & Elaidem, quibus Bacchus hoc impertiverat, ut quotieſcunque cuperent, pro nominum ipſis impoſitorum ratione, vinum, ſemina & oleum conſequerentur. Harum etiam meminit Heſychius: *Οἰνοτρόποι, αἱ Ἀνίου θυγατέρες.*

[45] *Ἀνδρέα*] Fortaſſis reſcribendum *Ἀνδρέα*, quem Pauſanias hujus inſulæ conditorem ſtatuit libro decimo. *Τοῦ Βάττου τε τοῦ στεφανίας ... τοῦ χαλκοῦς ἀνδριάς ἐστι, ... ἐπὶ τοῦ ... Ἀνδρέα δὲ ἀνάθημα οἱ Δελφοὶ λέγουσιν Ἀνδρέα εἶναι τοῦ οἰκιστοῦ.* Ovidius lib. XIII. Metam. Andrum Anii filium ſcribit:

- - - - *Quod enim mihi prines abſens*
Auxilium? quem dicta ſuo de nomine tellus
Andros habet, pro patre locumque & regna tenentem.

[46] *Καὶ Ἀνίου παῖδα*] Sic etiam hoc loco reſcribere placuit, ſuadentibus libris manu exaratis. male in vulgatis excuſum erat, *καὶ Ἀνδρέου παῖδα.*

[47] *Λινδιος.*] Non poſſum hanc ſcripturam pro genuina habere, etiamſi omnes editiones ita exhibeant: ſine dubio *Λίνδιος* reſcribendum eſt. Vide Stephanum in *Λίνδος.*

[48] *Μύνδιος.*] Optime ſic edidit Xylander: male in aliis editionibus & Voſſianis ſchedis *Μώδιος* reperi.

[49] *Ἀνεμώρεια, πόλις Φωκίδος.*] Tempore Homeri Anemoria & Hyampolis videntur diverſæ & vicinæ admodum urbes fuiſſe, quæ interjecto longi temporis ſpatio in unam civitatem coaluere, cujus rei non pauca apud antiquos ſcriptores exempla occurrunt atque inveniuntur. Nomen habet teſte ſcholiaſta in Lycophronem, quod frigida ſit & ventis expoſita. *Ἀνεμώρεια δὲ ἐκλήθη διὰ τὸ εἶναι αὐτὴν ὑψηλὴν καὶ ἀνεμώδη.* Sita erat circa anguſtias, per quas ad Phocidem itur è Theſſalia, non procul ab Orchomeno & Lebadæa, quod antiquorum teſtimoniis mox ſumus confirmaturi.

[50] *Ἡ νῦν Ἀνεμώλεια*] Infra hoc videbimus ex loco Strabonis, quem noſter tranſcripſit.

[51] *Οἵ τ' Ἀνεμώρειαν.*] Verſiculus eſt ex Homeri Catalogo, quem conſtanter ita legunt libri editi & manu exarati: verum hic *Ἀνεμώρειον* corrigendum eſſe, hujus

tmemata:

καὶ Λυκόφρων,

Πάτραν, Λίλαιαν, [52] Ἀνεμωρείας πέδον.

ὠνόμασται [53] ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος. ὑπερκείμενον γὰρ αὐτῆς τὸ καλούμενον [54] Κατοπτήριον χωρίον, δι' ἡμέρας καὶ νυκτὸς [55] καταιγιζόμενον πανταχόθεν. [56] ἔστι δὲ μεθόριον Φωκίδος, καὶ Δελφῶν, [57] κειμένη ἐπὶ λόφου ὑψηλοῦ. [58] ὁ πολίτης Ἀνεμωρεύς, ὡς [59] Λυκωρεὺς Ἀπόλλων.

ἈΝΗΤΟΥΣΣΑ [60], πόλις Λιβύης. ὁ πολίτης Ἀνητουσσαῖος, ὡς Σκοτουσσαῖος, ὡς Πολυΐστωρ φησίν.

ἈΝΘΑΝΑ [61], πόλις Λακωνική, μία τῶν ἑκατόν. κέκληται δέ, ὡς Φιλοστέφανος, παρὰ [62] Ἄνθην τὸν Ποσειδῶνος, ὃν Κλεομένης ὁ Λεωνίδου ἀδελφὸς ἀνελών, καὶ ἐκδείρας, [63] ἔγραφεν ἐν τῷ δέρματι [64] τοὺς χρησμοὺς τηρεῖσθαι. [65] Χάραξ Ἀνθήνην αὐτήν φησιν. ὁ πολίτης, Ἀνθανεύς. ἔστι δὲ Ἀρκαδίας πόλις.

ἈΝΘΕΙΑ [66], πόλις Πελοποννήσου, πλησίον Ἄργους,

A Et Lycophron:

Patram, Lilæam, & Anemoriæ ſolum.

Urbs ab eventu ita appellata eſt: nam ſupra eam ſitus eſt locus Catopterium dictus, a quo undique interdiu ac noctu ventorum impetu vexa- B tur. Urbs autem in confinio Phocidis & Delphorum, in excelſo colle ſita eſt. Civis Anemorenſis dicitur, uti Lycorenſis Apollo.

ANETUSSA, oppidum Libyæ, cujus oppidanus Anetuſſæus dicitur, uti Scotuſſæus, C auctore Polyhiſtore.

ANTHANA, urbs Laconica, una ex centum. Ita dicta, uti Philoſtephanus auctor eſt, ab Anthe Neptuni filio, quem Cleomenes Leonidæ frater interfecit atque excoriavit, ſcri- D bens in pelle oracula eſſe ſervata. Charax oppidum Anthenen nominat. Oppidanus inde Anthanenſis dicitur. Eſt item Arcadiæ civitas.

ANTHIA, urbs Peloponneſi, vicina Argo,

tmemaſis inſcriptio, & poëtæ editiones clare ſatis indicant.

[52] Ἀνεμωρείας πέδον.] Rectius in Lycophrone legitur, Ἀνεμωρείας [illegible]

[53] Ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος [illegible] hæc lectio, non puto [illegible] ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος πάθους. Ultro enim fatetur Euſtathius ad Iliad. B. pag 274. ſic quondam in Stephano fuiſſe [illegible] Ἡ δὲ Ἀνεμώρεια [illegible] ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος πάθους. ὑπέρκειται γὰρ αὐτῆς τὸ καλούμενον Κατοπτήριον χωρίον [illegible] Δελφῶν, κειμένη [illegible] ἐν τοῖς Ἐθνικοῖς, [illegible] Ἀνεμώρεια [illegible] Ἀνεμώλεια. Verum neque hoc [illegible] videtur [illegible] hæc Stephanum de Anemoria [illegible] ex Strabone [illegible] lib. IX. Ἡ δὲ Ἀνεμώρεια [illegible] πάθους [illegible] Καταπτήριον [illegible] Φωκικῶν [illegible] Ἀνεμώλεια [illegible] Ex duobus hinc [illegible] τὸ πάθος librariorum [illegible], & Stephanum hæc ex Strabone, [illegible] nomen, deſumpſiſſe.

[54] Καταπτήριον χωρίον.] Sic etiam Euſtathius ex hoc loco [illegible] geographum, loco jam allegato, [illegible] χωρίον.

[55] [illegible] καταιγιζόμενον &c.] Hæc librorum [illegible] codices [illegible] exhibent: [illegible] Hunc locum eſſe [illegible] nemo ſanæ mentis ibit inficias: lege [illegible] ut ſententia ſit perfecta [illegible] Hanc lectionem eſſe veram & indubitatam, ex [illegible] verbis, jam allegatis, [illegible] liquet, qui ſua ætate non aliter [illegible] inveniſſe [illegible] eſt.

[56] Ἔστι δὲ μεθόριον Φωκίδος.] Sic etiam apud Stephanum invenit Euſtathius. Strabo. [illegible] &c. Sed hæc differentia non eſt magni momenti.

[57] Κειμένη ἐπὶ λόφου ὑψηλοῦ.] Statius lib VII Thebaid.

Et [illegible], [illegible], & Hyampolin acri

[illegible]

Anemoriam Hyampolin fuiſſe appellatam, teſtantur Strabo, Euſtathius & [illegible], quorum verba jam non tranſcribam.

[58] Ὁ πολίτης Ἀνεμωρεύς.] Mendoſum eſſe hoc gentile, licet libri [illegible] præferant, vidit Salmaſius, qui in margine ſui libri reſcripſit, ὁ πολίτης Ἀνεμωριεύς. Hanc emendationem eſſe probam, ex proximo gentili liquet.

[59] Λυκωρεὺς Ἀπόλλων.] Stephanus in Λυκώρεια. Ἔστι δὲ Λυκωρεὺς Ζεύς.

[60] Ἀνητοῦσσα. πόλις Λιβύης. ὁ πολίτης &c.] Ita hunc locum ex Voſſiani ſchedis reſtituimus, qui in vulgatis [illegible] ordine comparebat. Ἀνητοῦσσα. [illegible] Ἀνητουσσαῖος, ὡς Σκοτουσσαῖος, ὡς Πολυΐστωρ φησί. [illegible] Λιβύης.

[61] Ἀνθάνα.] Plinius, obſervante Ortelio, hujus oppidi meminit lib IV cap V *Oppida Tænarum, Amyclæ, Pheræ, Leuctra & intus Sparta, Theramne, atque ubi fuere Cardamyle, Pitane, Anthane.* Sed expunxit Salmaſius *Anthane*, & repoſuit *Anthia* [illegible] Plinium manu exarati *Antiane* & *Auxiane* exhibebant. Hæc illa urbs eſt, quam Thucydides lib. V. Ἀνθήνην appellat, & in Cynuria collocat: Ἔχει δὲ ἐν αὑτῇ Θυρέαν, καὶ Ἀνθήνην πόλιν. [illegible] Λακεδαιμόνιοι. [illegible] *Anthene* ab *Anthia* plane diverſa ſit. Codex Voſſianus legebat, Ἀνθήνη πόλις Λακωνική.

[62] Ἄνθην τὸν Ποσειδῶνος.] Hyginus inter Neptuni filios recenſet Anthum [illegible]. Aliam genealogiam [illegible] Pauſanias libro ſecundo [illegible]

[63] Ἔγραφεν ἐν τῷ δέρματι.] [illegible] ἐν τῷ δέρματι. Horribile crudelitatis & ſævitiæ exemplum refert Stephanus & alia de eodem duce Lacedæmoniorum apud Pauſaniam alios inveniuntur. Verum poſtea ipſe à Ptolemæo pelle nudatus, & cruci affixus eſt, teſte Plutarcho.

[64] Τοὺς χρησμοὺς τηρεῖσθαι.] Citat hunc locum Meurſius in Laconicis, ſed vocem τηρεῖσθαι non addidit, quod an data opera, vel emendandi animo fecerit, me latet. Fortaſſis oraculum de Anthe Neptuni filio hoc prædixerat, quod Cleomenes, ne falleret, exſequutus eſt.

[65] Χάραξ Ἀνθήνην.] Ita etiam civitatem appellavit Thucyd. libro jam allegato.

[66] Ἄνθεια, πόλις Πελοποννήσου.] Male codex Voſſ. Ἀνθήνη, πόλις Πελοποννήσου, πλησίον Ἄργους. Quantum ex antiquis hiſtoricis & Geographis colligo, geminæ hac appellatione in Peloponneſo civitates extitere, altera Laconica, altera Meſſeniaca, ſed neutra, ſi accuratum earundem ſitum conſideremus, Argo vicina, uti ex ipſo Stephano mox probabimus. Falſus itaque eſt Philo, & Stephanus, qui hac in re Philoni aſſenſum præbet, imo miror doctiſſimum Archiepiſcopum Theſſalonicenſem hoc non ſuboluiſſe, qui hæc de Anthea ſine aliqua [illegible] ex Epitomatore tranſcripſit & in commentarios ad Iliad. [illegible] jecit. ita enim ille pag 743. Τὴν δὲ Ἄνθειαν, ὁ τὰ ἐθνικὰ γράψας, πλησίον Ἄργους εἶναί φησι, [illegible] Ἄνθειαν,

Ἄργους, ὡς Φίλων. τὸ [67] ἐθνικὸν, Ἀνθεύς. ἔστιν Ἄνθεια [68] καὶ τῆς Ἑλλησποντίας πόλις, πρὸς τῇ Θράκῃ, Μιλησίων καὶ Φωκαέων ἄποικος· ἧς μεμνῆνται πολλοὶ, καὶ Φιλέας. [69] ἔστι καὶ κώμη Λιβύης. ἔστι καὶ Ἰταλίας, Ῥώμης πλησίον, ἥ τις καὶ Ἄντιον μετωνομάσθη, ὡς εἰρήσεται.

Argo, uti Philo teſtatur. Gentile, Anthenſis. Eſt item Anthia urbs Helleſponti juxta Thraciam, Mileſiorum & Phocæenſium colonia, de qua præter Phileam, multi alii mentionem fecere. Eſt quoque Libyæ pagus, & Italiæ civitas prope Romam, quæ alio nomine Antium appellatur, uti poſtea dicetur.

ἈΝΘΕΜΟΥ͂Σ, [70] πόλις Μακεδονίας, [71] καὶ Συρίας, ἀπὸ Ἀνθεμοῦντος· ὁ πολίτης, Ἀνθεμούσιος, καὶ Ἀνθεμουσία. ἔστι καὶ Ἀνθεμουσὶς λίμνη Μαριανδυνῶν, ἣν Ἀπολλώνιος διαλύσας, [72] ἐν τῇ Ἀργοναυτικῇ, Ἀνθεμοεισίδα φησίν.

ANTHEMUS, oppidum Macedoniæ & Syriæ, ab Anthemunte nomen habens; cujus oppidanus Anthemuſius & Anthemuſia dicitur. Eſt item Anthemuſis Mariandynorum lacus, quem Apollonius in Argonauticis, facta dialyſi, Anthemoeiſidem appellat.

ἈΝΘΗΔΩ͂Ν [73], πόλις Βοιωτίας. Ὅμηρος,

— — — [74] Ἀνθηδόνα τ' ἐσχατόωσαν.

ἀπὸ

ANTHEDON, urbs Bœotiæ, de qua Homerus

— — — *Anthedonemque ultimam.*

Nomen

[illegible] Meſſeniaca, quam longe hæc ab Argo diſtet, geographiæ paulo peritiores non ignorant, ab ipſo Stephano in voce Τροιζὴν appellatur Ἀνθηνὶς, ita enim ille: Τροιζὴν, πόλις Πελοποννήσου, ἀπὸ Τροιζῆνος τοῦ Πέλοπος. ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Ὠραία, καὶ Σαρωνία, καὶ Ποσειδωνιὰς, καὶ Ἀπολλωνιὰς, καὶ Ἀνθηνίς. Verum ne unius Stephani auctoritati acquieſceremus, hanc veritatem etiam ex Pauſaniæ Corinthiacis confirmabimus, dicentis: [illegible] Laconica Anthea, quæ etiam Meſſeniaca dici poſſet, ſi quis ejus fines tam late extendat, uti aliquando apud hiſtoricos obſervavimus, erat ſita inter fluvios Pamiſum & Eurotam non procul à Cardamyle, Argo vicinior quam Τροιζὴν, de qua jam locuti ſumus, quam tamen nollem Argo vicinam dicere, quia plurimæ egregiæ urbes interjacent. Pauſanias lib. IV in Meſſeniacis de hac ita refert: [illegible] Θουριατῶν πόλις. Ἄνθειαν δὲ αὐτὴν ἐν τοῖς ἔπεσιν ὀνομάζεσθαι τοῖς Ὁμήρου λέγουσι. Λακεδαιμόνιοι δὲ [illegible] ἔδωκαν Αὐγεύς. Idem quoque apud Strabonem legimus lib. VIII. Ἀπὸ δὲ τῆς Θουρίας, καὶ ὁ Θουριάτης κόλπος. ἐν ᾗ πόλις μία ἦν τοὔνομα [illegible] Ἄνθειαν δ' οἱ μὲν αὐτὴν τὴν Θουρίαν φασίν. De hac civitate Stephanus nunc videtur mentionem feciſſe, & ex eo Euſtathius. Noſter in voce Θουρίαι etiam perhibet, Ἄνθειαν appellatam fuiſſe, ad quem locum noſtras obſervationes legito.

[67] Τὸ ἐθνικὸν, Ἀνθεύς.] Reperitur hoc gentile apud Athenæum lib. XI cap. II. [illegible] ποτηρίῳ Ἀνθεὺς χέρσου. Neſcio profecto, quo auctore fretus doctiſſimus Palmerius in Athenæo Ἀνθέως repoſuerit: voluit ſine dubio Ἀνθηδονεύς, quod tamen hic Stephani locus, & alii ejus canones non permittunt. nam ab Ἀγάμεια fit Ἀγαμεύς, ab Ἀλεξάνδρεια Ἀλεξανδρεύς, & ſic ab Ἄνθεια Ἀνθεύς. Canonem vide in voce Ἄβαι & aliis in locis.

[68] Καὶ τῆς Ἑλλησποντίας πόλις.] Sic Xylander edidit. Verum conſtanter veteres editi omnes, manuque exarati exhibent, καὶ τῆς Πόντου πόλις. Et cenſeo ita olim a Stephano fuiſſe ſcriptum; nam tempore Euſtathii omnino iſte locus in Ethnicis ita legebatur, uti ſuperius clare liquet, ubi Archiepiſcopi verba in medium produximus. Verum & hæc Xylandri lectio aliquo colore poteſt excuſari, quia ſe Thracia etiam ad Helleſpontum & Propontidem extendit. Verum τὸ Πόντου tum debet [illegible] ſumi, non pro parte Myſiæ interiori, neque pro regione inter Bithyniam & Paphlagoniam ſita.

[69] Ἔστι καὶ Ἰταλίας.] De illa mox dicemus civitate, ubi ad illum locum pervenerimus.

[70] Πόλις Μακεδονίας.] Hujus meminit Thucydides lib. II. ex quo loco ſitum cognoſcimus, ita enim ille: [illegible] Πέλλης, καὶ Κύρρου. [illegible]

[illegible], ἀλλὰ τὴν τε Μυγδονίαν καὶ Γρηστωνίαν καὶ Ἀνθεμοῦντα [illegible]. Vide quoque Plinium lib. IV. cap. X. Certiſſimum eſt, plurimas per terrarum orbem civitates a fructibus & herbis, quæ circa eaſdem naſcuntur & proveniunt, denominationem ſortiri, plurima hujus rei exempla in noſtro Stephano occurrunt. Vide in voce Ἄγνος, Δάφνος, Πιτυοῦσσα, Σχοῖνος, & aliis in locis. Cenſeo hanc urbem etiam denominari à copia cujuſdam herbæ, quæ Dioſcoridi lib. III. cap. CLIV. Ἀνθεμίς, & Theophraſto lib. VII. cap. XIII. Ἀνθεμον dicitur. Eſtque *Chamæmelon* Plinii, lib. XXI cap. XXII. In officinis corrupte *Camomilla* appellatur, quæ vox Græcam originem redolet, nam χαμαίμηλον etiam anthemidis nomine gaudet. Χαμαίμηλον proprie denotat terreſtre malum, & nomen inde habet, notantibus Botanicis, quod mali odore fruatur. [illegible] Noſter hanc urbem ſic appellatam vult ab Anthemunte quodam, quemadmodum ſolent Græci, ut urbis incunabula tanto illuſtriora redderent, ſed merito ut fabuloſum rejicimus hoc etymon, & rationi magis contentaneum amplectimur.

[71] Καὶ Συρίας.] Videtur Syriæ nomen hoc loco late accipiendum, ut etiam Meſopotamiam comprehendat. De hoc oppido loquens Plinius lib. VI cap. XXVI. *Mox in campeſtribus oppida Diophage, Pariſena, Stratonicea, Anthemus.* Ptolemæus & Ammianus *Antemuſiam* appellant: & Tacito lib. VI. cap. XLI. Annalium *Anthemuſias* dicitur, ubi inquit: *At Tiridates volentibus Parthis Nicephorium & Anthemuſiada, cæteraſque urbes* &c. Sed Ammian. regionem & urbem Meſopotamiæ lib. XIV. hoc nomine meminit.

[72] Ἐν τῇ Ἀργοναυτικῇ, Ἀνθεμοεισίδα.] Cod. Voſſianus, & editio Flor. Ἀνθεμουσίδα, male & contra mentem Stephani. Apollonius enim exhibet lib. II.

> [illegible]
> Καὶ Μαριανδυνῶν ἀνδρῶν ἱερὴν [illegible],
> Ἠδ' Ἀχέροντος ῥέεθρα, καὶ Ἀνθεμοεισίδα λίμνην
> Διεξέρχονται [illegible].

[73] Ἀνθηδὼν, πόλις Βοιωτίας.] Urbs ad Euripum è regione Eubœæ ſita fuit, non procul à Salganeo flumine, liquet hoc ex Ptolemæo lib. III cap. XV. cujus verba ita ſe habent: Αὐλίς. Τάναγρα πόλ. ἐν Εὐβοίᾳ. Σαλγανεὺς. Ἀνθηδὼν [illegible] &c. Tradit Dicæarchus ſeptuaginta ſtadia abeſſe à Chalcide Eubœica. [illegible] Strabo lib. IX. [illegible]

[74] Ἀνθηδόνα τ' ἐσχατόωσαν.] Vide Homerum circa Catalogi initium. Strabo hunc verſiculi partem citat lib. I & IX, ſed utroque loco invenies [illegible], & eodem modo apud Euſtathium, quæ lectio certa decantata mihi videtur præferenda, [illegible] commutatur. Deducitur [illegible] Dion. de ſitu orbis.

> [illegible]
> [illegible]

ἀπὸ Ἀνθηδόνος τοῦ Διὸς, τοῦ Ἄνθου, [77] τοῦ Ποσειδῶνος καὶ Ἀλκυόνης τῆς Ἄβαντος. [76] συνῴκισαν δ' αὐτὴν Θρᾶκες, ὡς Λυκόφρων·

Ἀστῶ συνοίκους Θρῃκίας [77] Ἀνθηδόνος.

ἢ διὰ τὸ πασῶν ἀνθηροτάτην εἶναι. Ἔστι καὶ ἑτέρα πόλις [78] πλησίον Γάζης, πρὸς τῷ παραλίῳ μέρει. ὁ πολίτης τῆς προτέρας, Ἀνθηδόνιος. ἔστι καὶ [79] λιμὴν Ἀνθηδόνιος. [80] Ἀνθηδόνιος παγκρατιαστὴς Ἀνθηδόνιος· καὶ Λεωνίδης ζωγράφος, [81] Εὐφράνορος μαθητὴς, Ἀνθηδόνιος. τῆς δευτέρας ὁ πολίτης, [82] Ἀνθηδονίτης.

ἈΝΘΗΛΗ [83], κώμη· Ἡρόδοτος ἑβδόμῃ. Ἡρωδιανὸς δὲ [84] πόλιν αὐτήν φησι, καὶ ἄλλοι. καὶ Ἀνθήνη ἐκλήθη. τὸ ἐθνικὸν, Ἀνθηναῖος. καὶ Ἀνθήνηθεν ἥκοντες.

ἈΝΘΙΟΝ [85], πόλις Ἰταλίας· . . . . . [86] Κυά-

A Nomen habet ab Anthedone Dii, qui Anthæ, qui Neptuni & Alcyones Abantis filiæ filius fuit. Eam olim Thraces habitarunt, uti teſtatur Lycophron:

Civi contubernalis Thraciæ Anthedonis.

B Vel ita dicitur, quod præ omnibus urbibus floribus maxime eſſet fœcunda. Eſt & alia urbs prope Gazam in parte maritima. Civis prioris vocatur Anthedonius. Eſt quoque portus Anthedonius. Nicon luctator Anthedonius, & etiam Leonides pictor, Euphranoris diſcipulus, Anthedonius appellatur. Poſterioris urbis civis Anthedonita nuncupatur.

C

ANTHELE, vicus, cujus meminit Herodotus libro ſeptimo. Herodianus & alii urbem eſſe ajunt. Eſt etiam Anthene dicta. Gentile, Anthenæus & Ἀνθήνηθεν, ex Anthene veniebant.

D

ANTHIUM, urbs Italiæ, cujus meminit . . . . . Qua-

[75] Τοῦ Ποσειδῶνος ἐξ Ἀλκυόνης τῆς Ἄβαντος.] Vitium ex Aldina & Florentina [illegible], Xylandri quoque editiogem, quam [illegible], invaſit. Legendum eſt: τοῦ Ποσειδῶνος ἐξ Ἀλκυόνης τῆς Ἄτλαντος. Optime in libris ſcriptis legitur ἐξ Ἀλκυόνης, pro ἐξ Ἀλκυ: ſed pro Ἄβαντος, quod facile transcriptorum vecordia [illegible] potuit, reſcribendum eſſe Ἄτλαντος, ex Pauſania [illegible], ita enim ille in Bœoticis. [illegible] Ἀνθηδόνα ὀνομάζεσθαι, [illegible] Ποσειδῶνος [illegible] ἐξ Ἀλκυόνης τῆς Ἄτλαντος. Hyginum hujus rei quoque teſtem producamus, qui Fab. CLVIII in recenſione [illegible] Neptuni [illegible]: *Rias ex Alcyone Atlantis filia: Abas ex Arethuſa Herilei filia: Epiccus ex Alcyone Atlantis filia.* Nihil itaque certius apud Mythologos, quam Alcyonem Atlantis filiam fuiſſe.

[76] Συνῴκισαν δ' αὐτὴν Θρᾶκες.] Non poſſum prætermittere Euſtathii verba, ad Iliad. B pag. 271. idem teſtificantis: [illegible] Ἀνθηδόνα [illegible] Ποσειδῶνος συνῴκισαν δ' αὐτὴν Θρᾶκες. [illegible] Λυκόφρων Θρῃκίαν φησί. Idem refert ad hunc locum Lycophronis ſcholiaſtes, & ex Joſepho præterea confirmare nititur, poſtea Agrippiadem vocatam fuiſſe: ſed quis non miratur ſtupiditatem hujus grammatici in rebus geographicis? Joſephus enim non de Bœotiæ, ſed de Anthedone Syriæ loquitur, eamque ab Herode Agrippiadem vocatam tradit, [illegible] lib. XIII Antiq. Jud. [illegible]

[77] Ἀνθηδόνος.] [illegible] pro Ἀνθηδόνος. Puto enim [illegible] peſſime exceptum eſſe. Pauſanias lib. IX: [illegible] Ἀνθηδόνος. Strabo lib. nono: [illegible] Ἀνθηδόνα. Tertiam hujus vocabuli [illegible] debere corripi, etiam liquet ex hoc Homerico verſu

Νῖσάν τε ζαθέην, Ἀνθηδόνα τ' ἐσχατόωσαν.

Equidem non me latet apud Goltzium nummum repetiri cum inſcriptione ΑΝΘΗΔΩΝΙΩΝ. Verum in antiquis inſcriptionibus & numiſmatibus hæ literæ ob ſoni vicinitatem aliquando confunduntur: ſic invenies ΟΡΘΟΣΙΕΩΝ & ΟΡΘΩΣΙΕΩΝ. ΦΙΛΟΡΟΜΑΙΟΙ & ΦΙΛΟΡΩΜΑΙΟΙ ΝΕΟΚΟΡΩΝ & ΝΕΩΚΟΡΩΝ. Et ita etiam hoc loco in nummis ΑΝΘΗΔΩΝΙΩΝ pro ΑΝΘΗΔΟΝΙΩΝ.

[78] Πλησίον Γάζης.] Hujus urbis memoria reperitur apud Plinium lib. V. cap. XIII. *Oppida Rhinocolura. & intus Raphea. Gaza, & intus Anthedon.* Ptolemæus lib. V. cap. XVI. [illegible] Χερσίτου [illegible]. [illegible], Ἀσκαλὼν, [illegible], Γαζαίων λιμὴν, Ἀζωτὸς, Ἀνθηδών. Vide eundem Ptol. etiam lib. IV. cap. V.

[79] Λιμὴν Ἀνθηδόνιος.] Ita etiam hic reſcribere lubuit pro Ἀνθηδόνιος. Plinius lib. IV. cap. V. *Inde Epidaurum oppidum, Æſculapii delubro celebre: Spiraum promontorium, portus Anthedon, & Bucephalus* &c. Ptolemæo lib. III cap. XVI [illegible] dicitur: ſed vereor ne locus ſit corruptus, qui forſitan ope meliorum codicum emendari poſſet.

[80] Ἀνθηδόνιος παγκρατιαστὴς Ἀνθηδόνιος.] Etſi codices vulgati ita exhibeant, nunquam tamen pro legitima hanc lectionem habebo, nam de Anthedonio [illegible] nuſquam mentionem factam certiſſime ſcio. Reſcribendum ex libris antiquis [illegible] Νίκων παγκρατιαστὴς Ἀνθηδόνιος. Hanc veriſſimam eſſe lectionem nemo in dubium vocabit, ſi etiam pro [illegible] Euſtathium [illegible] legiſſe, ita enim ille ad Iliad. B pag. 271. [illegible] Νίκων παγκρατιαστὴς Ἀνθηδόνιος. καὶ Λεωνίδης ὁ ζωγράφος, Ἀνθηδόνιος [illegible] Εὐφράνορος.

[81] Εὐφράνορος.] Ejus meminit Plinius lib. XXXV cap. XI, ubi ita legendum: *Poſt eum eminuit longe ante omnes Euphranor Iſthmius, Olympiade centeſima quarta, idem qui inter fictores dictus eſt a nobis. Fecit coloſſos & marmorea, ac ſcyphos ſculpſit, docilis ac laborioſus ante omnes, & in quocunque genere excellens ac ſibi æqualis. Hic primus videtur expreſſiſſe dignitates heroum, & uſurpaſſe ſymmetriam* &c. Plinius hic etiam de diſcipulo Antidoto, ſed de Leonide nullam omnino mentionem facit.

[82] Ἀνθηδονίτης.] Ita emendavimus pro Ἀνθηδονίτης, quod omnes libri exhibent. Sciat lector à noſtris partibus ſtare rationes, ſupra allegatas, bene conſideratas.

[83] Ἀνθήλη, κώμη.] Hic aliquid excidiſſe, ſole meridiano clarius eſt, legendum videtur: Ἀνθήλη κώμη Ἀχαΐας. Ponitur ab Herodoto, quem noſter teſtem citat, inter amnem Phœnicem & Thermopylas, ita enim ille lib. VII. [illegible] Ἀνθήλη κεῖται, [illegible] Ἀσωπὸς, [illegible]. In hiſce verbis aut [illegible], aut [illegible], ſi quid judico, tollendum. Alterutram vocem ſciolus aliquis oræ ſui codicis appinxit, quæ deinde in textum irrepſit.

[84] Πόλιν αὐτήν φησι, καὶ ἄλλοι.] Non tantum Herodianus, ſed etiam alii, inter quos ipſe Herodotus, urbem appellarunt, ita enim ille lib. jam allegato [illegible] Φοίνικα ποταμὸν, ἀγχοῦ Ἀνθήλης πόλιος, [illegible]

[85] Ἄνθιον, πόλις Ἰταλίας.] Hæc ſine dubio, ut alibi probamus, eadem urbs eſt, quam ſuperius meminit Stephanus in voce Ἄνθεια. [illegible] Ἰταλίας, [illegible], ὡς εἴρηται.

[86] Κυάδρατ⊙ ἐν δευτέρᾳ Ῥωμαϊκῆς χιλιάδ⊙. ὁ πολίτης Ἀνθιανὸς, ὡς αὐτός. A

Quadratus libro ſecundo Romanæ Chiliadis. Civis inde dicitur Anthianus, ut idem perhibet.

ΑΝΘΥΛΛΑ [87], πόλις Αἰγύπτου. Ἡρόδοτ⊙ δευτέρᾳ. Τούτων δὲ ἡ μὲν Ἄνθυλλα ἐοῦσα λογίμη πόλις [88] ἐς ὑποδήματα ἐξαιρέτως. τὸ ἐθνικὸν Ἀνθυλλαῖ⊙, ὡς Ἄβολλα Ἀβολλαῖ⊙· καὶ Ἀνθυλλίτης, διὰ τὸν τόπον. B

ANTHYLLA, urbs Ægypti, auctore Herodoto libro ſecundo. Harum urbium Anthyila, quæ inſignis eſt, datur peculiariter in calceamenta. Gentile Anthyllæus, uti Abolla Abollæus: & Anthyllita, propter formam regioni ſolitam.

ΑΝΝΑ [89], πόλις τῆς Ἰουδαίας, [90] ὑπὲρ Ἱεριχοῦντα. [91] τὸ ἐθνικὸν Ἀνναΐτης, ὡς Ἰώσηπος· [92] καὶ Ἀννιανὸς, ἀπὸ τῆς Ἀννανία. C

ANNA, urbs Judææ, ſupra Hierichuntem ſita. Gentile Annites dicitur, uti Joſephus teſtatur. Et Annianus quod ab Annia formatur.

ΑΝΝΙΧΩΡΟΝ [93] μέμνηται Ἀλκμάν.

ANNICHORUM, hujus loci Alcman meminit.

[86] Κυάδρατ⊙ ἐν δευτέρᾳ Ῥωμαϊκῆς χιλιάδ⊙.] Voſſius libro III. de hiſtoricis Græcis cenſet idem opus ſignari, quando Stephanus vel ſecundum Ῥωμαϊκῆς χιλιάδος, vel quartum decimum Ῥωμαϊκῆς χιλιαρχίας in voce Ὀξύβιοι, vel quartum decimum Ῥωμαϊκῶν in voce Θαψίπολις citat.

[87] Ἄνθυλλα, πόλις Αἰγύπτου.] De hac civitate etiam fit mentio apud Athenæum lib. I. ſed nomen ibi per τ exaratur. Τὴν τε δ' ὑπεροῦσαν ὅ καὶ Ἄντυλλαν πόλιν, ἣ [illegible] Ἀλεξανδρείας, ἐς τὰς ζώνας ὁ τότε βασιλεὺς Αἰγύπτου τε καὶ Περσῶν ταῖς γυναιξὶν ἐδίδοσαν εἰς ζώνας. Vides ex hiſce verbis, Ægyptiorum & Perſarum reges vectigalia & reditus hujus civitatis uxoribus conceſſiſſe εἰς ζώνας, id eſt ad cingulum impenſas, verum hæc vox tam late eſt accipienda, ut etiam alium muliebrem ornatum, ſcilicet ὑποδήματα, & quicquid veſtimenti nomine venire ſolet, comprehendat, uti mox ex Herodoto fiet manifeſtum.

[88] Ἐς ὑποδήματα ἐξαιρέτως.] Ita ubique ſcriptum reperio: noli tamen dubitare, quin legendum ſit ἐς ὑποδήματα ἐξαίρετος. Sic olim ſcripſit Herodotus, cujus integra verba ex Euterpe in medium producam. Τὴν μὲν δὴ ἡ Ἄνθυλλα, ἐοῦσα λογίμη πόλις, ἐς ὑποδήματα ἐξαίρετ⊙ δίδοται τοῦ αἰεὶ βασιλεύοντος Αἰγύπτου τῇ γυναικί. τοῦτο δὲ γίνεται ἐξ ὅσου ὑπὸ Πέρσῃσί ἐστι Αἴγυπτ⊙. Sic Herodotus facem accendit Athenæo, & Athenæus viciſſim Herodoto: nam non ſpeciatim hæc ſunt intelligenda de calceamentis, ſed etiam de zonis, & alio muliebri ornamento, quod reges Ægypti, ſub Perſarum tunc poteſtate redacti, reditibus & vectigalibus civitatis, conjugibus ſuis comparabant. Confer locum cum Athenæo, & omnia luce erunt clariora.

[89] Ἄννα, πόλις τῆς Ἰουδαίας.] In Joſepho, quem teſtem citat Stephanus, haſtenus urbem hoc nomine invenire non potui. Si quid conjectura valeam, cenſeo Epitomatorem innuere locum Joſephi lib. V. ubi ita inquit: Μετὰ δὲ νικήσας ὀλίγας τῆς Ἱεριχοῦντ⊙ συμφορᾶς, πέμπει τρισχιλίους ὁπλίτας Ἰησοῦς εἰς Ἄνναν πόλιν ὑπὲρ τῆς Ἱεριχοῦντ⊙ κειμένην [illegible] αὐτῆς τῶν Ἀνναίων [illegible], ἀπώλεσαν ἄνδρας ἐξ ἢ τριάκοντα. Demiror profecto, unde hæc tanta librorum diverſitas. Stephanus ſua ætate Ἄνναν invenit, nunc Joſephi codices Ἄναν præferunt: ſed mutatione magna opus non eſt, ut duæ iſtæ lectiones conciliëntur, facile enim ex Ἄννα fit Ἄνα, & Ἄνα, dempta virgula literæ ν, etiam ſine negotio in Ἄιναν commutatur. Pro Stephani lectione poſſem adferre locum ex geographo Nubienſi, ubi eadem hæc civitas ab ipſo عنا Aanna appellatur, ita enim ille climate V. part. III. *Tiberias vero eſt maxima atque metropolitana inter urbes Jordanis. Ab hac ad Sur, iter duarum grandium dierum & ab hac ad Alcenſum Ablac, dies non integra. Ab hac ad Baiſan, iter etiam diei minime juſta. Ab hac ad AANNA urbem de terra Ghaur.* Cœleſyria ab Arabibus Ghaur nuncupatur, in qua Ἄννα ſive Ἄνα ſita eſt. Eutychius Patriarcha in Annalibus Alexandrinis, pag. III. & 116 ex editione Pocockii, parum ab hac terminatione recedit, a quo hæc urbs عاني Ani appellatur, ſed ibi & Ana pronunciari & legi, grammaticorum canones patiuntur. Quid tandem ex diverſa hac ſcribendi ratione concludam? Alterutrum enim, vel Stephanum ſaciſſe in corruptum Joſephi codicem, aut nunc mendoſe Ἄνα pro Ἄννα in ipſo circumferri, ſtatuendum, quod ultimum temere factum judicari poſſet,

cum in Sacra pagina Joſ VIII: 28. עי *Ai* hæc civitas nuncupetur, unde, terminatione adjecta, Αἶνα formare poſſemus, quod Sept. interpretes in Γαὶ mutarunt. Firmiter mihi perſuadeo eandem hanc eſſe urbem, quæ a Joſepho Κανὰ, & adjecta terminatione Κανάθα appellatur, uti Ἀμαθὰ, Ἄναθα, Γεράσα, Σαλαθὰ &c. ſitus enim optime quadrat & pronunciatio Arabica non obſtat. De ſitu legimus lib. XV Antiq. Judaic. Μετὰ δὲ ταῦτα πολλὰ στρατιὰ τῶν Ἀράβων εἰς Κανὰ συνεῖλ. χωρίον δὲ ἐστι τοῦτο τῆς Κοίλης Συρίας. Et libr. I de bello Judaico, cap. XIV. Πρὸς δὲ τὴν [illegible], καὶ μέγα κίνημα τῶν Ἀράβων, ἃ συναχθέντες εἰς Κανάθα τῆς Κοίλης Συρίας, ἀνέμενον τὸ πλῆθος, τοὺς Ἰουδαίους ἔμενον. Et mox ſequitur: Ἐπίσχεσιν δὲ Ἡρώδης ἐν τῇ τάξει, τοὺς ἐκ τῆς Κανάθα ἐπιχωρίους ἀνεῖ⊙ Ἀθη[illegible] &c. Etiam in textu Hebræo Joſuæ XIX קנה Kana appellatur, neque aliter à ſeptuaginta interpretibus. Diverſi hæc ſcribendi ratio, Ἄννα, Aana, Ani ſive Ana, Ἄνα, Γαὶ, Κανὰ & Κανάθα, videtur manaſſe ex more populorum orientalium; qui ad aſperiorem ſonum molliendum, ſæpiuſcule permutant literas ע Ajin, כ Caph, ק Coph, ع Ain, غ Gain, ق Kaf, ك Kef: imo præcipue Perſæ & Turcæ Gain ſæpe pronuntiant ut Kaf. Exemplis res evadet manifeſta. Pro Hebr. עלם élem, Arabes dicunt غلام golám puer, ſervus: pro קצף. غضب gaſaba indignatus fuit: pro כפר Kipper غفر gafara, condonnavit: pro Perſ. اقا aka, Turcæ efferunt اغا aga, præfectus militum; اوتاق & اوتاغ otág & oták, Turcis promiſcuè dicitur tentorium. غوك gouk Perſ. rana, gáin prolato inſtar Kaf: & עמורה Hhamora, Γομόῤῥα, Arab. غامورا Gamoura. Atque ſic alia innumera. Præter Anna nominatam memoratur alia reperitur, quæ ab Euphrate, cui adjacet, tinctur, & partim in Arabia deſerta, & partim in Meſopotamia ſita eſt, ab Haleppo itinere quindecim dierum diſtans, uti paſſim peregrinantibus traditur.

[90] Ὑπὲρ Ἱεριχοῦντα.] Sic reſcribere placuit, ipſo Stephano poſtulante: Ἱεριχοῦς, πόλις Ἰουδαίων [illegible] Ἱορδάνου ποταμοῦ. ὁ πολίτης Ἱεριχοῦντ⊙. Male enim in vulgatis libris legitur, ὑπὲρ Ἱεριχοῦντος. Joſephus præpoſitionem cum gignendi, noſter vero cum accuſandi caſu conſtruit, quod magis placet, utpote uſitatius.

[91] Τὸ ἐθνικὸν Ἀνναΐτης, ὡς Ἰώσηπος.] Non utitur hoc gentili Joſephus, apud quem æque ac Stephanum, mendoſum conſpicitur. Si oppidi nomen ſit Ἄννα, recte in Voſſiano codice exaratum eſt, τὸ ἐθνικὸν Ἀννίτης, & ita in Steph. procul dubio reſcribendum, nam agnoſcit quoque hanc lectionem ex Palatinis libris ὁ πάνυ Salmaſius. Peſſime apud Joſephum loco citato Ἀνναίων ſcriptum eſt, hoc conceſſo, oppidi nomen eſſe Ἄνα, non tamen inde juxta τὸν ἐπιχώριον τύπον deducetur Ἀναΐτης, qui terminationem in ιτης exigit, ut aliis in locis ſatius ex Stephano docuimus.

[92] Καὶ Ἀννιανὸς, ἀπὸ τῆς Ἀννανία.] Hæc vitioſa eſſe vidit Salmaſius, ex conjectura ita reſtituens: καὶ Ἀννιανὸς, ἀπὸ τῆς Ἄννα.

[93] Μέμνηται Ἀλκμάν.] Fuit verna Ageſidæ, & quia ei videba-

οἱ οἰκοῦντες, Ἀννίχωροι, καὶ Ἀννίχωρες, πλησίον Περσῶν κείμενοι.

ἈΝΤΑΙΟΥΠΟΛΙΣ [94], πόλις ἐν Αἰγύπτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Ἀνταιοπολίτης. [95] λέγεται καὶ Ἀνταίων, ὡς Ἀκταίων· ἀφ' οὗ ἡ πόλις.

ἌΝΤΑΝΔΡΟΣ, πόλις [96] ὑπὸ τὴν Ἴδην, πρὸς τῇ Μυσίᾳ τῆς Αἰολίδος, [97] ἀπὸ Ἀντάνδρου τοῦ στρατηγοῦ Αἰολέων. [98] τὸ ἐθνικὸν, Ἀντάνδριος. Ἀριστοτέλης φησὶ ταύτην [99] ὠνομάσθαι Ἠδωνίδα, διὰ τὸ Θρᾶκας Ἠδωνοὺς ὄντας οἰκῆσαι, καὶ Κιμμερίδα Κιμμερίων ἐνοικούντων ἑκατὸν ἔτη. τὰ ἐθνικὰ τῆς μὲν Ἠδωνίδος, Ἠδωνοί. [1] τῆς δὲ Κιμμερίδος, Κιμμέριοι.

ἌΝΤΕΜΝΑ [2], πόλις Σαβίνων, μία τῶν ἀνθεστηκυιῶν Ῥωμύλῳ. [3] τὸ ἐθνικὸν, Ἀντεμνάτης, ὡς Ῥαβεννάτης.

ἈΝΤΕΙΑ [4], πόλις Ἰταλίας, ὑπήκοος Ῥωμαίων. ἐκλήθη ἀπὸ Κίρκης παιδός. [5] Ὀδυσσέως γὰρ καὶ Κίρκης υἱοὶ τρεῖς, Ῥῶμος, Ἄντεια,

A meminit. Incolæ, prope Perſas ſiti, dicuntur Annichori, & Annichores.

ANTÆOPOLIS, civitas Ægypti, cujus gentile Antæopolita. Dicitur quoque Antæon, uti Actæon; a quo urbs nomen habet.

B ANTANDRUS, urbs ſub Ida, juxta Myſiam Æolidis ſita, quæ ab Antandro Æolum duce nomen habet. Gentile, Antandrius. Ariſtoteles inquit Edonidem appellari, quia Edoni ex Thracia eam incoluerint: & Cimmeridem, propterea quod Cimmerii C ipſam centum annos habitaverint. Hinc formantur gentilia, ab Edonide Edoni, & à Cimmeride Cimmerii.

ANTEMNA, urbs Sabinorum, una ex iis quę Romulo reſtiterunt. Gentile dicitur An-D temnata, uti Ravennata.

ANTIA [4], oppidum Italiæ, Romanis ſubditum: ita autem dictum eſt à Circes filio: quippe Ulyſſi & Circæ filii tres fuere, Romus, Antia

videbatur homo præclari ingenii, manumiſſus eſt, & poeta evaſit, teſte Heraclide de Politiis, ita enim ille in Lacedæmoniorum republ. ὁ δὲ Ἀλκμὰν οἰκέτης ἦν Ἀγησίδου, εὐφυὴς δὲ ὢν, ἠλευθερώθη, καὶ ποιητὴς ἀπέβη.

94 Ἀνταιούπολις, πόλις ἐν Αἰγύπτῳ.] Hujus exſtat memoria apud Ptolemæum lib. iv. cap. v, hiſce verbis Ἀνταιοπολίτης νομὸς, καὶ μητρόπολις, Ἀνταίου μητρόπολις. Nomen habet ab Antæo terræ filio, qui cogebat hoſpites ſecum luctari, quos defatigatos interimebat. hunc poſtea Hercules in Libya occidit, auctore Diodoro Siculo lib. i. Qua in parte Libyæ Antæus regnaverit lege etiam apud Melam lib. iii. cap. ultimo.

95 Λέγεται καὶ Ἀνταίων, ὡς Ἀκταίων. ἀφ' οὗ ἡ πόλις.] Multa huic loco excidiſſe, mihi firmiter perſuadeo: ſi enim Ἀνταίων pro gentili ſit cenſendum, perabſurde hic ab Epitomatore dicitur, civitatem nomen inde eſſe ſortitam, cum & certum ſit, regi nomen Ἀνταῖος, non vero Ἀνταίων fuiſſe.

96 Ὑπὸ τὴν Ἴδην πρὸς τῇ Μυσίᾳ.] Situs ex hoc Stephani loco eſt manifeſtiſſimus, lubet tamen ei addere verba Thucydidis lib. iv ita ſcribentis: Καὶ ἦν αὐτῶν ἡ διάνοια, τάς τε ἄλλας πόλεις τὰς Ἀκτὰς καλουμένας, ἃς πρότερον Μυτιληναίων νεμομένων Ἀθηναῖοι εἶχον, ἐλευθεροῦν. καὶ πάντων μάλιστα τὴν Ἄντανδρον καὶ κρατυνάμενοι αὐτὴν (ναῦς τε γὰρ εὐπορία ἦν ποιεῖσθαι αὐτόθεν, ξύλων ὑπαρχόντων, καὶ τῆς Ἴδης ἐπικειμένης) καὶ τὰ ἄλλα ἀπὸ αὐτῆς ὁρμώμενοι, τήν τε Λέσβον ἐγγὺς οὖσαν κακοῦν. Hinc liquet urbem fuiſſe maritimam, non procul a Lesbo, in qua magna fabricandarum navium opportunitas & lignorum copia reperiebatur. Vide etiam Herodotum in Polymnia, Strabonem lib. xiii, Scymnum Chium, Scylacem & alios.

97 Ἀπὸ Ἀντάνδρου.] De nominis origine videndus Pomp. Mela lib. i. cap. xviii: *In altero latere, Antandrum. Duplex cauſa nominis jactatur. Alii Aſcanium Æneæ filium, cum ibi regnaret captum à Pelaſgis, ea ſe redemiſſe commemorant: alii ab iis putant conditam, quos ex Andro inſula vis & ſeditio exegerat. Hi Antandrum, quaſi pro Andro, illi quaſi pro viro accipi volunt.* Varias de Antandri origine opiniones lege apud Servium in Virg. lib. 3. Æn. ad hæc poetæ verba.

- - - - Claſſemque ſub ipſa
Antandro, & Phrygiæ molimur montibus Idæ.

Antandrus, docente J. Voſſio, proprie is eſt, quem Latini *Succedaneum* vocant. Utitur hoc vocabulo in illa ſignificatione alicubi Plutarchus.

98 Τὸ ἐθνικὸν Ἀντάνδριος.] Occurrit hoc gentile nomen apud Thucyd. lib. viii: Ὥστε δὲ τῆς Πελοποννησίας ἐν τῷ Ἑλλησπόντῳ, Ἀντάνδριοι (εἰσὶ δὲ Αἰολεῖς) παρακομισάμενοι ἐκ τῆς Ἀβύδου πεζῇ διὰ τῆς Ἴδης τοῦ ὄρους ὁπλίτας, &c.

Circumjacens regio etiam Ἀντανδρία dicitur Straboni lib. xiii.

99 Ὠνομάσθαι Ἠδωνίδα, διὰ τὸ Θρᾶκας Ἠδωνοὺς ὄντας οἰκῆσαι, καὶ Κιμμερίδα &c.] Ita hunc locum ſupplevit incomparabilis Voſſius ex libris antiquis. Teſtatur etiam Salmaſius in margine ſui codicis, ſe ſimili prorſus modo in Palatinis codicibus inveniſſe. In vulgatis editionibus locus hunc in modum circumferebatur Ἀριστοτέλης φησὶ ταύτην ὀνομάσθαι Ἠδωνίδα, Κιμμερίων ἐνοικησάντων ἑκατὸν ἔτη. Plinius lib. v. cap. xxx. auctor eſt, hiſce nominibus Antandrum fuiſſe inſignitam: *Rurſus in littore Antandros, Edonis prius vocata; deinde Cimmeris.*

1 Τῆς δὲ Κιμμερίδος, Κιμμέριοι.] Et ita etiam hunc locum refinxerunt ex libris ſcriptis viri incomparabiles Salmaſius & Iſaacus Voſſius. Peſſime enim vulgati exhibebant: Τῆς δὲ Κιμμερίας, Κιμμέριοι.

2 Ἄντεμνα, πόλις Σαβίνων.] Oppidi nomen Strabo numero plurali & fœm. gen. extulit lib. v: Κολλατία δ' ἦν, καὶ Ἀντέμναι, καὶ Φιδῆναι, Λαβικὸν, καὶ ἄλλα τοιαῦτα, τότε μὲν πολίχνια, νῦν δὲ κῶμαι. A Latinis fuit conditum & denominatum, Si Varroni fides ſit habenda, apud quem lib. iv. de lingua Lat. ita legimus: *Oppidum Interamna dictum, quod inter amnes eſt conſtitutum. Item Antemnæ, quod ante amnem, qui fluit in Tiberim: quod in bello male acceptum conſenuit.* Plura de hac civitate vide apud Cluverium.

3 Τὸ ἐθνικὸν, Ἀντεμνάτης.] Eodem modo Latini hoc gentile formarunt. Liv. lib. i. cap. ix. *Dum ibi Romani gerunt, ANTEMNATIUM exercitus per occaſionem ac ſolitudinem, hoſtiliter in fines Romanos incurſionem facit.*

4 Ἄντεια, πόλις Ἰταλίας.] Cluverius in antiquæ Italiæ deſcriptione enumerat quinque appellationes, quibus hoc oppidum inſignitur: hac ſectione dicitur Ἄντεια & Ἄνθεια: pag. 133 Ἄντιον, πόλις Ἰταλίας. Κειμένη ἐν δεξιᾷ Ῥωμαϊκῆς χιλιάδος: & pag. 132 Ἄνθεια. Ἔστι καὶ Ἰταλίας, Ῥωμαίων ὑπήκοος &c. Verum hoc mihi maxime mirum videtur, quod etiam hujus civitatis nomen Ἄγκυρα fecisset, quod profecto ab aliis appellationibus longius recedit, & hactenus apud me dubium fuit, de quo in animadverſionibus ad illam vocem ſuſius diximus. Hæc urbs antiquis Græcis ſcriptoribus Straboni, Dionyſio, Appiano, Ptolemæo, Philoſtrato aliisque Ἄντιον dicitur, quo etiam Latini utuntur. Apud Dionyſium tamen lib. v, ἐν Ἀντίῳ legitur, cum paſſim hanc vocem genere neutro proferat. Oppidi ſitum habemus apud Dionyſ. Hal. lib. viii: Ἦκεν Ἄντιον τὴν ἐπιφανεστάτην τῶν ἐν Οὐολούσκοις πόλεων. Vide etiam Procopium in Gothicis.

5 Ὀδυσσέως γὰρ καὶ Κίρκης υἱοὶ τρεῖς &c.] Tres habuiſſe filios Ulyſſem

Ἄντια, Ἄρδεια. ὁ πολίτης Ἀντιάτης, [6] ὡς A Ἀρδεάτης. [7] Ἔστι δὲ Ἄντιον πόλις οὐδετέρως, μετὰ Λαυρέντιον τῆς Ἰταλίας. τὸ ἐθνικὸν Ἀντιάτης, ὡς Σουνιάτης.

ἈΝΤΙΓΟΝΕΙΑ [8], πόλις Χαονίας ἐν Ἠπείρῳ. ὁ πολίτης, Ἀντιγονεύς. [9] ἔστι δὲ πόλις B Ἀρκαδίας, ἡ πρότερον Μαντίνεια. [10] τρίτη, Μακεδονίας, Ἀντιγόνου κτίσμα, τοῦ Γονατοῦ. [11] τετάρτη, Βιθυνίας, πρὸς τῷ Δασκυλίῳ. [12] πέμπτη, ἐν τῇ Συρίᾳ, πλησίον Ἀντιοχείας. [13] ἔστι δὲ φρούριον τῆς Κυζικηνῆς. [14] ἀπέχον τῆς C ἑσπερίου θαλάσσης ὡς σταδίους ν. τὸ ἐθνικὸν, τὸ αὐτό.

ἈΝΤΙΚΟΝΔΥΛΕΙΣ, οἱ ἐν Βοιωτίᾳ [15] Κόλοι Φρύγες, ὡς Ἀριστοφάνης, ὁ τοὺς Θηβαίους ὅρους γεγραφώς. D

ἈΝΤΙΚΥΡΑΙ, πόλεις δύο, [16] ἡ μία Φωκίδος, ὡς [17] Δημήτριος ὁ Καλλατιανός· [18] ἡ δὲ, ἐν Μαλιεῦσιν, ὡς Ἀπολλόδωρος. ἐνταῦθα φασὶ τὸν ἐλλέβορον φύεσθαι, τὸν ἄστειον. ὁ πολίτης Ἀντικυρεύς, E [19] ὡς

Antia & Ardea. Oppidanus inde eſt Anteates, ſicuti Ardeates. Eſt & Antium oppidum, genere neutro, ultra Laurentum in Italia ſitum, cujus gentile dicitur Antienſis, uti Sunienſis.

ANTIGONIA, oppidum Chaoniæ in Epiro, cujus oppidanus Antigonenſis dicitur. Eſt item urbs Arcadiæ, quæ antea Mantinea appellabatur. Tertia Macedoniæ, ab Antigono Gonatæ filio condita. Quarta Bithyniæ juxta Daſcylium. Quinta in Syria, prope Antiochiam. Eſt item caſtellum agri Cyziceni, à mari verſus occidentem quinquaginta ſtadiis diſtans, quod eodem gentili gaudet.

ANTICONDYLES, ita in Bœotia Coli Phryges appellantur, uti teſtatur Ariſtophanes qui terminos Thebanos deſcripſit.

ANTICYRÆ, hoc nomine duæ civitates exiſtunt. Altera in P[illegible]de, uti Demetrius Callatianus perhibet; altera vero apud Malienſes, uti Appollodorus teſtatur. Hic ajunt optimum elleborum creſcere. Civis Anticyrenſis dicitur, uti

Ulyſſem atque Circen, qui tria condiderunt oppida, & de ſuo nomine appellarunt, teſtatur Xenagoras apud Dionyſ. Hal. lib. I. hisce verbis: Ξεναγόρας δὲ ὁ συγγραφεὺς [illegible], Ὀδυσσέως ἐκ Κίρκης υἱοὺς γενέσθαι τρεῖς, Ῥῶμον, Ἀντείαν, Ἀρδέαν· [illegible] τρεῖς πόλεις ἀφ' ἑαυτῶν θέσθαι τοῖς κτίσμασι τὰς ὀνομασίας.

[6] Ὡς Ἀρδεάτης.] Corrupte exhibent MSS ὡς Σαρδεάτης

[7] Ἔστι δὲ Ἄντιον πόλις οὐδετέρως.] Unum idemque oppidum eſt Ἄντεια & Ἄντιον, quod noſter hoc loco in duo diverſa oppida diviſit.

[8] Ἀντιγόνεια, πόλις Χαονίας.] Fuit hæc urbs mediterranea, in anguſtiis Ceraunorum, quæ Epirum ab Illyride determinabant, ita Ptolemæus lib. III. cap. XIV. Πόλεις δὲ εἰσὶ τῆς Ἠπείρου μεσόγειοι Χαόνων. Ἀντιγόνεια, [illegible], Ἐκατόμπεδον, [illegible], [illegible] &c. Sitam fuiſſe ad fauces illorum montium clariſſime apparet ex Polybio lib. II. ubi refert Scerdilaidam cum quinque Illyriorum millibus itinere terreſtri per fauces Antigoneam perveniſſe. [illegible] Vide etiam Livii verbis poſſumus colligere, ita enim ille lib. XXXII. cap. V: *Principioque veris cum Athenagora omnia externa auxilia, quodque levis armaturæ erat, in Chaoniam per Epirum ad occupandas, quæ ad Antigoniam fauces ſunt, ſtena vocant Græci, miſit.*

Eundem ſitum etiam ex Livii verbis poſſumus colligere, ita enim ille lib. XXXII. cap. V: *Principioque veris cum Athenagora omnia externa auxilia, quodque levis armaturæ erat, in Chaoniam per Epirum ad occupandas, quæ ad Antigoniam fauces ſunt, ſtena vocant Græci, miſit.*

[9] Ἔστι δὲ πόλις Ἀρκαδίας, ἡ πρότερον Μαντίνεια.] Plinius parum conſiderate lib. IV. cap. V. in Arcadiæ deſcriptione ſtatuit Mantineam diverſum eſſe oppidum ab Antigonia. *Mediterranea ejus Arcadia maxime tenet, undique a mari remota: initio Drymodes, mox Pelaſgis appellata. Oppida ejus Pſophis, Mantinea, Stymphalum, Tegea, Antigonia, Orchomenum &c.* Antiquam appellationem fuiſſe τὴν Μαντίνειαν certiſſimum eſt, verum poſtea in honorem Antigoni tranſnominata eſt Antigonea, uti luculenter teſtatur Pauſan. lib. VIII. [illegible] Vide etiam Plutarchum in Arato, & Ptolemæum lib. III. cap. XVI.

[10] Τρίτη Μακεδονίας.] Vide de hac urbe Ptolemæum lib. III. cap. XIII. Scymnum Chium & alios. Sita fuit in Mygdonia, non procul ab Pydna.

[11] Τετάρτη Βιθυνίας πρὸς τῷ Δασκυλίῳ.] Hujus meminit ipſe Stephanus alio loco Νίκαια, πόλις Βιθυνίας, Βοττιαίων ἄποικος. ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Ἀγκώρη, εἶτα Ἀντιγόνεια [illegible] Daſcylium ubi fuerit ſitum, ad illam vocem docebimus.

[12] Πέμπτη ἐν Συρίᾳ.] Hanc Antigonus Philippi filius condidit, & ab ipſo nomen habet, teſte Strabone lib. XVI: Quæ autem Antiochiæ erat valde vicina, tandem ei conjuncta, & una ex quatuor urbibus fuit, quæ Antiochiam conſtituebant: [illegible] Ἀντίγονος ὁ Φιλίππου.

[13] Ἔστι δὲ φρούριον τῆς Κυζικηνῆς.] Hujus meminit Plinius lib. V. cap. XXX. *Troadis primus locus fuit Amaxitus, dein Crebenia, ipſaque Troas, Antigonea dicta, nunc Alexandria colonia Rom.* Hujus ſitus eſt notiſſimus, & de nominis origine & mutatione ſatis diximus pag. 94.

[14] Ἀπέχον τῆς ἑσπερίου θαλάσσης.] Heſperium mare unicuique ſatis eſt incognitum, ſed de eo, quod [illegible] nihil apud Geographos invenies. Legendum eſt Ἀπέχον τῆς [illegible] θαλάσσης ὡς σταδίους ν. Et ſic omnia erunt luce clariora.

[15] Κολοφρύγες.] Sic legunt omnes editiones, ſed vocabula videntur componenda, nam Heſychius mentionem facit de monte Bœotiæ, quem Κολοφρύγα nominat. Κολοφρύξ, Ταναγραῖος [illegible], καὶ ὄρος Βοιωτίας.

[16] Ἡ μία Φωκίδος.] Hujus ſitum optime colligere licet ex Scylace, cujus verba ita ſunt legenda capite Λοκροί. [illegible] καὶ Δελφοὶ πόλις, καὶ Ἀντίκυρα πόλις. A Delphis diſtabat X mill. paſſ. Nomen videtur inde accepiſſe, quod Cirrhæ vicinæ urbi fuerit oppoſita, adeo ut multi exiſtiment nomen antiquum fuiſſe Ἀντικίρρα: manifeſte hoc indicat locus Strabonis lib. IX: [illegible] καὶ Παρνασσὸν &c.

[17] Δημήτριος ὁ Καλλατιανός.] Strabo lib. I. hujus Demetrii mentionem facit, & Marcianus Heracleota. Stephanus hanc vocem per λλ ſcribit, ſed alii eandem conſtanter per ſimplex efferunt.

[18] Ἡ δὲ ἐν Μαλιεῦσιν.] Sic quoque Strabo diſtinguit inter Phocicam & Maliacam, ita enim ille libro nono jam citato: Εἶτα Ἀντίκυρα [illegible] τῷ Μαλιακῷ κόλπῳ [illegible] Οἴτην. Καὶ δή φασιν ἐκεῖ τὸν ἐλλέβορον φύεσθαι τὸν ἀστεῖον, ἐνταῦθα δὲ [illegible]

[19] ὡς Παλαιρεὺς. ἦν δὲ ἀνήρ τις Ἀντικυρεὺς, ὅν τινά φασιν ἐλλεβορίσαι τὸν Ἡρακλέα μετὰ τὴν μανίαν. καὶ Ἀντικυραῖος, ὡς Μάρκελλος ἰατρός. A

uti Palærenſis. Erat autem vir quidam Anticyrenſis, quem perhibent Herculem contra maniam elleboro purgaſſe. Reperitur quoque Anticyræus, apud Marcellum medicum.

ἈΝΤΙΓΟΝΊΣ, φυλὴ τῆς Ἀττικῆς, ἀπὸ Ἀντιγόνου. ὁ φυλέτης Ἀντιγονεὺς, ὡς Αἰγικορεὺς. B

ANTIGONIS, tribus Attica, quæ ab Antigono nomen habet. Tribulis Antigonenſis, uti Ægicorenſis.

ἈΝΤΙΝΟΈΙΑ [20], πόλις Αἰγύπτου, ἀπὸ Ἀντινόου παιδὸς. τὸ ἐθνικὸν, Ἀντινοεὺς. [21] ἐκλήθη ἡ πόλις καὶ Ἀδριανούπολις.

ANTINOIA, urbs Ægypti, ab Antinoo Adriani amaſio nomen habens. Gentile, Antinoenſis. Urbs etiam Adrianopolis dicta eſt.

ἈΝΤΙΟΧΕΙΑ, [22] δέκα πόλεις ἀναγράφονται. εἰσὶ δὲ πλείους· [23] πρώτη, Σύρων· [24] δευτέρα, ἐκλήθη ἀπὸ Ἀντιόχου τοῦ Ἐπιφανοῦς, Λυδίας· [25] τρίτη, Μεσοποταμίας, Μυγδονία καλουμένη, ἥ τις παρὰ τῶν ἐπιχωρίων [26] Ἀντιόχη καλεῖται· ὅθεν C D Ἀπολ-

ANTIOCHIA, decem hoc nomine urbes deſcribuntur, verum plures ſunt. Prima, Syrorum. Secunda, Lydiæ, quæ ab Antiocho Epiphane nomen accepit. Tertia, Meſopotamiæ, Mygdonia dicta, quæque ab indigenis Naſibis nuncupatur: ab hac Apol-

[19] Ὡς Παλαιρεύς] Gentile hoc mendoſum eſt, deberet enim deduci a Παλαιρος: ſed hoc nomine urbs non exſtat. Forteaſſis legendum eſt, Πανορμεύς, quod Stephanus agnoſcit in vocabulo Πάνορμος. vel Παλαιρεύς a Παλαιρος.

[20] Ἀντινόεια, πόλις Αἰγύπτου, ἀπὸ Ἀντινόου παιδός.] Ita hunc locum ex libris mutila exſtantis ſupplevimus, quam lectionem quoque receptam video a Cl. Salmaſio in notis ad Ælium Spartianum, & in margine ſui codicis: vulgati enim mutile exhibebant: Ἀντινόεια, πόλις Αἰγύπτου, Ἀντινόου παιδὸς. Sed quamquam cæterorum ſcriptorum lectio vulgatæ præferenda videtur, cum tamen omnibus nomen illo abſolutum habere non ponitur, procul omni dubio Ἀδριανοῦ παιδὸς, vel ſimile quid de ſua epitome ſublatum eſt. Aurelius Victor de Cæſaribus: Hinc orti rumores mali, inieciſſe ſtupra puberibus, atque Antinoi flagraviſſe famoſo miniſterio, neque alia de cauſa urbem conditam ejus nomine, aut locaſſe ephebo ſtatuas. Ammian. Marcel. lib. XII: Igitur Thebais multas inter urbes clariores aliis Thermopolim habet, & Coptos, & Antinoum, quam Hadrianus in honorem ephebi condidit ſui. Hieronymus lib. II adverſus Jovinianum: Et ut certum qualis Deos Ægyptus ſemper receptiſſet, nuper ab Hadriani amaſio urbs eorum Antinous appellata. Mallem itaque Stephani locum ex hiſtoricorum fide hunc in modum conſtruere. Ἀντινόεια, πόλις Αἰγύπτου, ἀπὸ Ἀντινόου παιδὸς Ἀδριανοῦ βασιλέως: vel ſimpliciter, ἀπὸ Ἀντινόου, παιδικῶν Ἀδριανοῦ. Ita hunc locum debere conſcribi ego nullus dubito, ſatis clare hoc etiam indicant verba auctorum jam allegatorum. Nuſquam hæc urbs Ἀντινόεια appellatur, niſi apud Epiphanium. apud Ptolemæum lib. IV cap. V Ἀντινόου πόλις reperitur, neque aliter apud Originem contra Celſum, & in vetuſta Peutingerorum tabula Antino exſculptum eſt, quod dicitur pro Antinopolis, annotante Salmaſio, ut Pano pro Panopolis, Lato pro Latopolis, & Heracleo pro Heracleopolis. Optime obſervat Caſaubonus hanc urbem non a fundamentis novam factam, ſed Adriani juſſu inſtauratam & quaſi denuo conditam, atque in honorem Antinoi Antinopolim appellatam fuiſſe: cum eſſet ante is locus alii numini conſecratus, nam priores urbem & Deum BASAM nominarunt. Ammianus lib. XIX. Oppidum eſt Abydus in Thebaidis parte ſitum extrema. Hic Beſa Dei localiter appellati oraculum quondam futura pandebat. Hanc appellationem Ægyptii diu etiam poſtea retinuerunt, altera Græcis relicta. Propterea fuerunt alii, qui neque Beſam, neque Antinoum, ſed de duabus appellationibus unam componerent, & oppidum illud BESANTINOUM appellarent. Photius de Helladio ſcriptore Ægyptio: Οὗτος ὁ συγγραφεὺς ὁ ταῦτα συντάξαμενος, γένος μὲν Αἰγύπτιος ἦν, πόλεως δὲ τῆς Ἀντινόου, ἣν ὡς αὐτός ἱστορεῖ, Βησαντινόου. De conſecratione & cultu Antinoi, & Gymnicis in honorem ejus inſtitutis nos nihil dicemus, cum hanc materiam fuſius pertractarint Caſaubonus & Salmaſius in notis ad hiſt. Auguſtæ ſcriptores, quo lectorem ablegamus.

[21] Ἐκλήθη ἡ πόλις Ἀδριανούπολις] Spartianus in vita Adriani: Multas civitates ADRIANOPOLIS appellavit, ut ipſam Carthaginem & Athenarum partem. Ad quem locum vide Caſauboni & Salmaſii commentarios.

[22] Δέκα πόλεις ἀναγράφονται] Quatuordecim ejus appellatione civitates a Stephano enumerantur, uti inde apparebit. Euſtathius ad Dionyſii periegetam: Εἰσὶ δὲ Ἀντιόχειαι πόλεις πολλαί, ὡς ἐν ἱστορίαις φέρεται.

[23] Πρώτη Σύρων.] Cum in Syria late ſumpta plures ſint Antiochiæ, non tamen dixerim, quænam hoc loco intelligenda ſit, attamen ab omni ratione non erit plane alienum, ſi intelligamus Ἀντιόχειαν τὴν ἐπὶ τῷ Ὀρόντῃ ποταμῷ, de qua Ptolemæus lib. V. cap. XV, & Plinius lib. V. cap. XXI. Hæc Seleucum Nicatorem conditorem habuit, eique à ſuo patre Antiocho nomen indidit. Juſtinus lib. XV. cap. IV. Nam & urbem ex Antiochi patris nomine Antiochiam vocavit, & campos vicinos urbi, Apollini dicavit. Lege etiam Strabonem lib. XVI. Hæc tam celebris & frequens eſt in antiquorum ſcriptis, ut is actum agere videri poſſit, qui de illa grandem commentarium conſarcinaret.

[24] Δευτέρα &c. Λυδίας.] Secunda hæc in veterum monumentis non adeo eſt obvia. Putat Ortelius hujus memoriam exſtare apud Ptolemæum, ſed revera fallitur: nam nullam Ptolemæus hoc nomine civitatem in Lydia agnoſcit. Strab. lib. XIV. Μετὰ δὲ Μαγνησίαν ἡ ἐπὶ Τραλλεις ἐστὶν ὁδὸς, ἐν ἀριστερᾷ μὲν τὴν Μεσωγίδα ἔχουσιν, ἐν αὐτῇ δὲ τῇ ὁδῷ καὶ ἐν δεξιᾷ, τὸ Μαιάνδρου πεδίον. Λυδῶν ἅμα καὶ Καρῶν νεμομένων καὶ Ἰώνων, Μιλησίων τε καὶ Μυουσίων, ἔτι δὲ Αἰολέων τῶν ἐν Μαγνησίᾳ. ὁ δ' αὐτὸς τρόπος καὶ τῆς τοποθεσίας, καὶ μέχρι Νύσης καὶ Ἀντιοχείας.

[25] Τρίτη, Μεσοποταμίας, Μυγδονία καλουμένη] Hujus meminit Plinius lib. VI cap. XXVI: Oppida præter jam dicta habet Seleuciam, Laodiceam, Artemitam: item in Arabum gente, qui Aroei vocantur, & Mardani, Antiochiam: quæ a præfecto Meſopotamiæ Nicanore condita, Arabis vocatur. Sed multo clarius hujus oppidi ſitum colligemus ex Strabone, libro ſexto decimo perhibente, partem Meſopotamiæ ad Euphratem expoſitam appellatam eſſe a Mygdonibus, qui Macedoniam incoluerant, ita enim ille: Ἔχουσι δ' αὐτῆς τὰ μὲν πρὸς τῷ Εὐφράτῃ, καὶ τὸ Ζεῦγμα, τό τε νῦν τὸ τῆς Κομμαγηνῆς, καὶ τὸ πάλαι τὸ κατὰ τὴν Θάψακον, οἱ Μυγδόνες κατονομασθέντες ὑπὸ τῶν Μακεδόνων, ἐν οἷς ἐστιν ἡ Νίσιβις, ἣν καὶ αὐτὴν Ἀντιόχειαν τὴν ἐν τῇ Μυγδονίᾳ προσηγόρευσαν, ὑπὸ τῷ Μασίῳ ὄρει κειμένην. Ita olim Antiochiam hanc nominatam fuiſſe, etiam manifeſte indicant verba Simocattæ, hiſtoriæ Mauricianæ lib. III. cap. VI. ubi refert Imperatorem ad Antiochiam Mygdoniæ cum Perſis prælium iniiſſe: Ἀφικνεῖται τοιγαροῦν ὁ στρατηγὸς ἐς τὰ στρατόπεδα τῆς Περσίδος αὐτῆς, καὶ περὶ τὴν Νίσιβιν. Ἀντιόχειαν δ' αὐτὴν τῆς Μυγδονίας τὸ πάλαι ἀπεκάλουν, συμπλέκεται Πέρσαις. Lege etiam Joſephum lib. XX Antiq. Jud. cap. II.

[26] Ἀντιόχη καλεῖται.] Vulgatorum codicum ſcripturam repræſentamus: ſed noli dubitare librariorum imperitiam monſtrum

[27] Ἀπολλοφάνης ὁ Στωϊκὸς φιλόσοφος, Ἀσι- A
βῶνος, καὶ Φαρνοῦχος, Περσικὰς ἱστορίας συγ-
γραφεύς. [28] ἥ τις Νισίβη λέγεται, καὶ Νισιβις.
[29] τετάρτη, Πισιδίας. [30] πέμπτη, μεταξὺ κοίλης
Συρίας, καὶ Ἀραβίας, Σεμιράμιδος. [31] ἕκτη,
Κιλικίας, ἐπὶ τοῦ Πυράμου. [32] ἑβδόμη, Πιερίας, B
ἣν Ἄραδον οἱ Σύροι καλοῦσιν. ὀγδόη, ἡ [33] ἐπὶ
τῆς Καλλιρρόης λίμνης. ἐνάτη, [34] ἐπὶ τῷ Ταύ-
ρῳ, ἐν Κομμαγήνῃ. δεκάτη, ἐν Σκυθίᾳ. [35] ἑν-
δεκάτη, Καρίας, ἥ τις καὶ Πυθόπολις ἐκαλεῖτο.
[36] Ἀντιόχῳ γὰρ τῷ Σελεύκου τρεῖς γυναῖκες C
ἐπέστησαν ὄναρ, κτίσαι πόλιν ἐν Καρίᾳ, [37] ἑκάστη
λέγουσαι. ὁ δὲ ὑπολαβὼν τὴν μητέρα, καὶ τὴν γυ-
ναῖκα, καὶ τὴν ἀδελφὴν, κτίζει τρεῖς πόλεις· ἀπὸ
μὲν τῆς ἀδελφῆς Λαοδίκης, Λαοδίκειαν· ἀπὸ δὲ
τῆς γυναικὸς Νύσης, Νύσσαν· ἀπὸ δὲ τῆς μητρὸς D
Ἀντιοχίδος, Ἀντιόχειαν. Ἀντιοχὶς οὖν ὄνομα καὶ
τῆς μητρὸς, καὶ ἐθνικὸν τῆς πόλεως, καὶ φυλῆς ὄνο-
μα. δυοκαιδεκάτη, [38] ἐν τῇ Μαργιανῇ Παρ-
θυαίων,

A Apollophanes Stoïcæ ſectæ philoſophus, & Pharnuchus Perſicarum hiſtoriarum ſcriptor Naſibenus dicitur. Hæc quoque Niſibe & Niſibis appellatur. Quarta, Piſidiæ. Quinta, inter cavam Syriam & Arabiam ſita, à Semiramide condita eſt. Sexta, Ciliciæ ad Pyramum. Septima Pieriæ, quam B Syri Aradum vocitant. Octava, ad paludem Callirrhoem. Nona, ad Taurum in Commagene. Decima, in Scythia. Undecima, Cariæ, quæ etiam Pythopolis nominatur. Antiocho enim Seleuci patri tres C in ſomnis apparuerunt mulieres, quarum unaquæque in Caria civitatem extruere volebat. At cum intellexiſſet illas eſſe matrem, & uxorem, & ſororem, ipſe tres urbes condit, à ſorore Laodice, dictam Laodiceam; D ab uxore autem Nyſſa, Nyſſam; & à matre Antiochide, Antiochiam. Antiochis igitur, eſt nomen matris, & gentile urbis, & nomen tribus. Duodecima, in Margiane Parthyæo-

monſtrum illud lectionis edidiſſe. Perperam quoque Voſſianus codex Ἀσίβη legebat. Optime Salmaſius emendabat: ἥτις παρὰ τῶν ἐπιχωρίων Νασίβη καλεῖται. Mallem tamen hoc in loco Νασίβις, & ſtabit lector à meis partibus, cui placuerit Stephanum de hac voce & terminatione conſulere.

[27] Ἀπολλοφάνης ὁ Στωϊκὸς φιλόσοφ. Ἀσιβωνός.] Sic error errorem trahit: quia ſupra Ἀσίβη urbs vocabatur, neceſſario hinc Ἀσιβωνὸς erat formandum. Recte ὁ πάνυ Salmaſius correxit, Νασιβωνός. Hujus meminit philoſophi Athenæus lib. VII. cap. VI. Hoc obiter admonendum videtur, viros doctos, hunc de Apollophane, & ſequentem de Pharnucho rerum Perſicarum ſcriptore locum citantes, non odoratos fuiſſe, tam turpem in Stephano mendam latere.

[28] Ἥ τις Νισίβη λέγεται, καὶ Νίσιβις.] De integritate hujus loci dubito: nam neſquam apud veteres hoc oppidi nomen in η terminatur, & ipſe Stephanus terminationem in ις ubique præfert. Legerem itaque, licet Salmaſius in hoc loco corrigendo nihil immutaverit; ἥτις καὶ Νεσίβις λέγεται, καὶ Νίσιβις. Vide Steph. in iſthac voce, & facile aſſenſum præbebis.

[29] Τετάρτη, Πισιδίας.] Hanc meminit Ælianus lib. XVI. cap. VII, ubi de ſyroperdice ita ſcribit: Συροπέρδιξ γίνεται περὶ τὴν Ἀντιόχειαν τὴν Πισιδίας, καὶ σιτεῖται καὶ λίθους. μικρότερος δὲ ἐστι τοῦ Περδικος, καὶ μέλαν τὴν χρόαν &c. Vide quoque Strabonem lib. XIII. & Ptolem. lib. V: cap. III.

[30] Πέμπτη, μεταξὺ κοίλης Συρίας &c.] Hæc eadem mihi videtur, quæ Stephano alio nomine Γάδαρα appellatur, ita enim ille: Γάδαρα, πόλις κοίλης Συρίας, ἥτις καὶ Ἀντιόχεια καὶ Σελεύκεια ἐκλήθη.

[31] Ἕκτη, Κιλικίας, ἐπὶ τοῦ Πυράμου.] Ergo duæ iſthac appellatione civitates in Cilicia fuere; hæc ad Pyramum, alia ad Cydnum ſita erat, & Tarſus appellabatur, uti ipſe infra perhibet.

[32] Ἑβδόμη, Πιερίας, ἣν Ἄραδον οἱ Σύροι καλοῦσιν.] Suſpicor portenti aliquid ſubeſſe, & fateor me non videre, quo pacto locum inſtaurem. Varias fuiſſe Pierias non ignoro, ſed quia de Syris loquitur, neceſſe eſt Syriæ Pieriam ut intelligamus, in qua tres tantum urbes a Ptolemæo Pinara, Pagræ & Syriæ pylæ recenſentur; nullus itaque iſthoc tractu Arado locus: nam duæ magni nominis & famæ extitere inſulæ, altera Phœnicæ, & altera in ſinu Perſico, vel ut Stephanus opinatur in mari rubro, quod ſinus Perſici pars haberi poteſt, quæ Aradi appellatione inſigniebantur: ſed ut verum fatear, ad hanc ſectionem non pertinent: imo valde miror, Stephanum in iſthac voce ea de re nullam omnino mentionem feciſſe. In Margiane fuiſſe Antiochiam, quæ appellabatur, ἄνυδρος, teſtatur Iſidorus Characenus in ſtathmis Parthicis, cujus verba infra in medium adducimus; ſed nihil audeo affirmare, quia ſitus non accurate reſpondet.

[33] Ἐπὶ τῆς Καλλιρρόης λίμνης.] Nimia profecto noſtri Epitomatoris eſt breviloquentia: ingenue fateor, me ſitum hujus paludis ignorare. Falſus eſt Ortelius, ex Stephano eam in Meſopotamia ſtatuens, cum neque hic, neque alibi hoc affirmaverit.

[34] Ἐπὶ τῷ Ταύρῳ, ἐν Κομμαγήνῃ.] Ptolemæus lib. V. cap. XV: Πόλεις δέ εἰσιν ἐν τῇ Συρίᾳ μεσόγειοι περιγράφεις ἀπ' ἄρκτων. Κομμαγηνῆς μὲν αἵδε. Ἄρεγα, Ἀντιόχεια πρὸς Ταύρῳ ὄρει, &c. Hujus etiam mentio eſt apud Goltzium in nummo ΑΝΤΙΟΧΕΩΝ ΤΩΝ ΕΠΙ ΤΑΥΡΟΥ.

[35] Ἑνδεκάτη, Καρίας, ἥτις καὶ Πυθ. &c.] Hæc fuit Alabanda Cariæ, ſi Stephano fides ſit habenda, ita enim ille: Πυθόπολις, Καρίας πόλις, ἡ μετὰ ταῦτα κληθεῖσα Νύσσα. Et alio loco: Ἀλάβανδα, πόλις Καρίας, ἡ ποτὲ Ἀντιόχεια. Strabo tamen & alii Antiochiam à Nyſſa diverſam ſtatuunt, & hiſtoriæ ratio idem ex ipſo Stephano confirmat, ſi verum ſit, quod ipſe nunc perhibet, Antiochum, poſtquam ipſi in ſomnis tres mulieres apparuerant, in Caria tres civitates condidiſſe. Sed Euſtathius, iiſdem plane verbis hanc hiſtoriam in commentariis ad Dionyſ. tradens, ἐν τῇ Καρίᾳ prætermiſit, & non addidit qua in regione has tres urbes ædificaverit, ita enim ille: Παρὰ δὲ Ἀντιόχειαν ἄλλοι καὶ οὕτω φασὶν, Ἀντιόχῳ τῷ Σελεύκου τρεῖς ἐπιφανῆναι κατ' ὄναρ γυναῖκας, κτίσαι πόλιν ἑκάστην θέλουσαι. ὁ δὲ ὑπολαβὼν αὐτὰς εἶναι τὴν γυναῖκα, τὴν μητέρα &c.

[36] Ἀντιόχῳ γὰρ τῷ Σελεύκου.] Codex Voſſianus: Ἀντιόχῳ γὰρ τῷ Σελεύκῳ.

[37] Ἑκάστη λέγουσαι.] Euſtathius loco jam citato: ἑκάστην θέλουσαι.

[38] Ἐν τῇ Μαργιανῇ Παρθυαίων.] Hujus meminit Iſidorus Characenus in ſtathmis Parthicis: Ἐντεῦθεν Μαργιανή, σχοῖνοι λʹ. ἔνθα Ἀντιόχεια, ἡ καλουμένη ἄνυδρος. κῶμαι δὲ οὐκ εἰσίν. Plinius lib. VI. cap. XVI: *Et ipſa contra Parthiæ tractum ſita, in qua Alexander Alexandriam condiderat. Qua diruta à barbaris, Antiochus Seleuci filius eodem loco reſtituit Seleuciam, interfluente Margo, qui corrivatur ab incolis: maluere & itam Antiochiam appellare.* Antiochus Soter Margianæ regionis fertilitatem admiratus, muro eam circumdedit, cujus circulus continebat CIↃ IↃ ſtadia, & in ea Antiochiam condidit, auctore Strabone lib. XI. Παραπλησία δ' ἐστὶ καὶ Μαργιανὴ, ἐρημίαις δὲ περιέχεται τὸ πεδίον. Θαυμάσας δὲ τὴν εὐφυΐαν ὁ Σωτὴρ Ἀντίοχος, τείχει περιέβαλε κύκλον ἔχοντι χιλίων καὶ πεντακοσίων σταδίων· πόλιν δὲ ἔκτισεν Ἀντιόχειαν. Vide etiam Ptolemæum lib. VI. cap. X.

θυαίων, περὶ ἧς [39] Στράβων πεντεκαιδεκάτῃ. A [40] τρισκαιδεκάτη, ἡ Ταρσός. [41] τεσσαρεσκαιδεκάτη, Ἰσαυρίας, ἡ Λαμωτὶς λεγομένη. [42] τὸ ἐθνικὸν τούτων, Ἀντιοχεύς, καὶ [43] Ἀντιόχειος, καὶ Ἀντιοχὶς τὸ θηλυκόν.

thyæorum, de qua Strabo libro undecimo mentionem facit. Tertia decima, Tarſus. Quarta decima Iſauriæ, quæ alio nomine Lamotis dicitur. Omnium urbium gentile eſt Antiochenſis, & Antiochæus, & fœmininum Antiochis.

ἈΝΤΙΠΑΤΡΊΣ [44], πόλις· Ἡρώδου B κτίσμα, ἐπὶ Ἀντωνίου καίσαρος. [45] τὸ ἐθνικὸν Ἀντιπατρίτης.

ANTIPATRIS, urbs: ab Herode poſt Antonii & Auguſti Cæſaris pugnam condita. Gentile, Antipatrites.

ἈΝΤΊΣΑΡΑ, [46] ἐπίνειον Δατινῶν. Ἡρωδιανὸς Ἀντισάρη, καὶ αὐτὴ πόλις. [47] τινὲς δὲ, Τισάρη γράφουσι. τὸ ἐθνικὸν Ἀντισαρεύς, C ὡς Ἀντικυρεὺς τῆς Ἀντικύρας.

ANTISARA, navale Datenorum. Apud Herodianum ipſa hæc urbs Antiſare dicitur. Quidam vero Antiſarte ſcribunt. Gentile, Antiſarenſis, uti ab Anticyra Anticyrenſis.

ἈΝ- AN-

[39] Στράβων πεντεκαιδεκάτῃ.] Sic legunt omnes editiones, ſed corrupte. Codex Voſſianus, Στράβων ιβ'. Sine dubio reſtituendum eſt, Στράβων ἑνδεκάτῃ. Reſpicit enim Stephanus locum Strabonis præcedenti commentario allegatum.

[40] Τρισκαιδεκάτη, ἡ Ταρσός.] Inter alias appellationes, hæc etiam à Stephano in iſthac voce Tarſo adſcribitur. Ἐκλήθη δὲ καὶ Κρανία, ἀπὸ Κρανίου. ἐκλήθη δὲ καὶ Ἱερά. ἐκλήθη δὲ καὶ Ἀντιόχεια, ἀπὸ Ἀντιόχου τοῦ Ἐπιφανοῦς.

[41] Τεσσαρεσκαιδεκάτη, Ἰσαυρίας, ἡ Λαμωτὶς λεγομένη.] Hæc in vulgatis libris non leguntur: Salmaſius ea in Palatinis, & nos in ſchedis Voſſianis invenimus. Admodum veriſimile eſt, quatuordecim hoc nomine civitates recenſuiſſe Stephanum: nam Euſtathius, uti ſuperius diximus, paſſim Epitomatorem tranſcribens, idem ex eo tradidiſſe videtur. Antiochiæ τῆς Λαμωτίδος etiam reperitur memoria in Concilio Chalcedon. Act. III. cujus Epiſcopus Acacius fuit. Ptolemæus lib. V. cap. VIII. in aſpera Cilicia Lamotidem regionem, & in ea civitatem Lamum collocat, de qua peritiores judicabunt.

[42] Τὸ ἐθνικὸν τούτων.] Emendabat Salmaſius ex Palatinis in margine ſui libri: τὸ ἐθνικὸν πασῶν: Quæ eſt indubitata lectio. Verum hoc obiter admonendum, in libris MSS hunc ordinem non ſervari, totus enim locus in iis ſic conſtituitur: Τὸ ἐθνικὸν πασῶν Ἀντιοχεύς. ιδ' Ἰσαυρίας, ἡ Λαμωτὶς λεγομένη. τὸ ἐθνικὸν, Ἀντιοχεύς, καὶ Ἀντιόχειος, καὶ Ἀντιοχὶς τὸ θηλυκόν.

[43] Ἀντιόχειος.] Ita ex MSS repoſuimus: & ſic etiam hunc locum citavit Salmaſius in Plinianis Exercit. & in margine ſui Stephani. In vulgatis erat Ἀντιόχιος.

[44] Ἀντιπατρίς, πόλις. Ἡρώδου κτίσμα, ἐπὶ Ἀντωνίου Καίσαρος.] Hæc, quam edi curavimus, codicis Voſſiani lectio eſt. Salmaſius ex libris Palatinis legebat: Ἀντιπατρίς, πόλις. Ἡρώδου κτίσμα, ἐπὶ Ἀντωνίου Καίσαρος. Sed omnium mendoſiſſime in vulgatis excuſum eſt: Ἀντιπατρίς, πόλις. Ἡρωδιανός. κτίσμα ἐπὶ Ἀντωνίου Καίσαρος. Nos jam optimam lectionem evulgaſſe, nemo in dubium vocabit, ſed tamen vanam & minime veram eſſe, ipſi nunc confirmabimus. Herodem Antipatri filium hanc urbem condidiſſe, vel potius inſtauraſſe, poſt mortem patris ſui, & de illo Antipatridem nuncupaſſe, omnibus in confeſſo eſt. Joſephus lib. XX. cap. IX. Antiq. Jud. Μετὰ δὲ τὴν πατρῴαν ταύτην καὶ τὰς ἱερὰς, πόλιν ἄλλην ἀνεγείρει (Scilicet Herodes) ἐν τῷ πεδίῳ τῷ λεγομένῳ Καφαρσαβᾶ, [illegible] ... αὐτὴν καλέσας μετὰ μεγάλου τοῦ φυτοῦ περιελόμενος ἄλσους, ταύτην ἀπὸ Ἀντιπάτρου τοῦ πατρὸς Ἀντιπατρίδα προσηγόρευσε. Sed quid hoc monſtri eſt, ἐπὶ Ἀντωνίου Καίσαρος, & quis unquam Antonium Cæſarem appellavit? Codices Palatini præferunt, Ἀντωνίου Καίσαρος, ſed ille Herodi non fuit coætaneus, adeo ut hæc immutatio etiam perabſurda foret. Conjiciebam primo intuitu legendum; ἐπὶ Ἀντωνίου καὶ Καίσαρος. Hæc emendatio mihi ſummopere placebat, quia M. Antonius & Cæſar in conſulatu collegæ fuere: verum poſtea animadvertebam & hanc lectionem veri ſpeciem non habere, cum hæc urbis inſtauratio, poſt Antonii mortem ab Herode facta ſit. Aliam itaque medicinam hic locus efflagitat, quem adjectis aliquot voculis hunc in modum conſtituerem. Ἀντιπατρίς, πόλις Παλαιστίνης. Ἡρώδου κτίσμα, ἐπὶ τὴν μάχην Ἀντωνίου καὶ Καίσαρος. Nihil occurrit melius divinandum, preſſius veritatis & hiſtoriarum veſtigiis inſiſtenti. Nam evidentiſſimum eſt, Herodem poſt mortem patris à M. Antonio, pro quo multa obiverat, regem Judææ creatum eſſe: ſed idem ille, victo apud Actium Antonio, ad Auguſtum, qui tunc temporis Rhodi commorabatur, ſupplex veniam oratum venit, ne regia poteſtate exueretur, dictitans ſeſe amici de ſe optime meriti partibus ſtuduiſſe, nunc autem eo defuncto itidem ſe erga Cæſarem Auguſtum facturum. Poſtea reverſus in Palæſtinam, urbem inſtauravit, & in honorem patris ſui Antipatridem appellavit. Dico urbem ab eo inſtauratam, quia alii tradunt, civitatem hoc loco *Capharſalama* quondam exſtitiſſe, quæ tempore Hieronymi *Aſſur* vel *Arſur* dici cœpit. Vocem κτίσμα apud Stephanum hoc ſignificatu aliquando ſumi debere, in Νικαιεὺς manifeſte demonſtrabimus. Præterea τὸ Παλαιστίνης revocavi, quod ſine dubio hic exciderat vel incuria librariorum, vel Epitomatoris ſupina vecordia: ſi quis autem pro Παλαιστίνης potius Ἰουδαίας velit, non acriter cum ipſo contendam; Palæſtinam enim Judæam appellari omnes norunt, qui Geographiam de limine ſalutarunt. Hujus urbis etiam meminit Lucas in Act. Apoſt. cap. XXIII: & Ptolemæus lib. V. cap. XVI, unde etiam ſitum cognoſces.

[45] Τὸ ἐθνικὸν, Ἀντιπατρίτης.] Tantum abeſt, ut ſcripturam hanc librorum ſcriptorum & editorum probem, ut potius exiſtimem errorem à librario commiſſum: Stephanum exaraſſe, τὸ ἐθνικὸν Ἀντιπατρίτης, ſatis eſt evidens; & res alia probatione non indiget.

[46] Ἐπίνειον Δατινῶν.] Conſtanter ſic legunt omnes libri, etiamſi Δατινοὶ geographis ſint incogniti: fortaſſis legendum eſt ἐπίνειον Δατηνῶν. Græculi enim ſequioris ævi ſæpenumero η in ι commutabant. Non procul hoc navale à fluvio Strymone ſitum erat in Datenorum tractu, qui ſic appellabatur à Dato urbe celeberrima. Stephanus: Δάτος, πόλις Θρᾴκης Ἡρόδοτος ἐνάτῃ. Ἡρωδιανὸς δὲ ταύτην φησί. οἱ οἰκοῦντες, Δατηνοί. τὸ ἐθνικὸν, Δατηνός. Quia autem Edoni ſe ultra Strymonem extendunt verſus Neſſum, non male illud Datenorum navale inter hoſce amnes collocatur. Partem Thraciæ prope Æſymam (quæ urbs maritima fuit non longe à Dato ſita) hoc nomine etiam Armenidas apud Athenæum lib. I. meminit, ſed locus eſt corruptus & ita legendus: Ἀρμενίδας δὲ τῆς Θρᾴκης φησὶν εἶναι χώραν τὴν Βισαλτίαν, ἣν Ἀντισάρην καὶ Οἰσύμην ἀποκαλοῦσιν. Ad quem locum vide Caſaubonum, cujus emendationi nequaquam adſtipulor: nam hic locus, licet Stephani codices vulgati ita præferant, nuſquam Τισάρη dictus fuit, quemadmodum proximo commentario oſtendemus.

[47] Τινὲς δὲ Τισάρη γράφουσι.] Neque hic locus, conſentiant licet codices excuſi, vitii eſt immunis. Salmaſius ex libro Palatino oræ ſui libri appinxit: Τινὲς δὲ Ἀντισάρη γράφουσι: Verum hæc emendatio mihi ſummopere diſplicet, quia revera nihil aliud quam ſupervacaneam & inſulſam præcedentium repetitionem continet: hoc enim Herodiani teſtimonio jam confirmaverat Epitomator, urbem iſthac appellatione inſigniri. Si quid judico, exigua mutatione reſcribendum eſt: Τινὲς δὲ Ἀντισάρτη γράφουσι. Exiſtimo enim, ſive urbem, ſive navale conſideres, ad Strymonicum ſinum inter jam nominatos amnes ſitum eſſe, & quidem è regione oppiduli Thraciæ circa Atho ad eundem ſinum, quod Stephano noſtro Σάρτη dicitur: Σάρτη, πόλις

Α'ΝΤΙΣΣΑ [48], πόλις Λέσβου, ἐφεξῆς A τῷ Σιγείῳ· ἀφ' ἧς [49] Τέρπανδρος ὁ Α'ντισσαῖος, διασημότατος κιθαρῳδός, [50] ἀπὸ Α'ντίσσης τῆς Μάκαρος θυγατρός· [51] ἐν τοῖς Φίλωνος. [52] ἔστι καὶ νῆσος μία τῶν Κυκλάδων. καὶ τρίτη, Ἰνδικῆς. ἣν ἀναγράφει Φίλων, καὶ B [53] Δημοδάμας ὁ Μιλήσιος.

ANTISSA, urbs Lesbi poſt Sigrium. Ex hac Terpander Antiſſæus clariſſimus citharædus originem duxit. Nomen accepit ab Antiſſa Macaris filia, uti in Philonis libris perhibetur. Eſt quoque una ex Cycladum inſulis. Tertia, Indiæ, quam præter Philonem etiam Demodamas Mileſius deſcribit.

Α'ΝΤΙ'ΦΕΛΛΟΣ, καὶ Φελλὸς, [54] χωρία Λυκίας· οἱ οἰκοῦντες, Φελλῖται, καὶ [55] Α'ντιφελλῖται.

ANTIPHELLUS, & Phellus Lyciæ loca ſunt. Incolæ Phellitæ & Antiphellitæ appellantur.

Α'ΝΤΙ'ΦΡΑ [56], πολίχνιον Α'λεξαν- C δρείας ἐγγὺς, οὐ πολὺ ἀπωτέρω θαλάσσης, οὐκ εὔοινον· τὸν δὲ [57] οἶνον καλοῦσι Λιβυκόν. [58] ὁ πολίτης, Α'ντιφραῖος.

ANTIPHRA, oppidulum prope Alexandriam, non procul à mari ſitum, vini non admodum ferax. Vinum hoc Libycum appellant. Oppidanus, Antiphræus.

Α'ΝΤΡΟΝ, τὸ σπήλαιον. τὸ τοπικὸν ἔδει ἀντρίτης, ὡς [59] λίκνον λικνίτης. εὕρηται D δὲ ἀντραῖος, ὡς Εὐριπίδης ἐν Αἰξὶ, καὶ ἀντραία.

ANTRUM, ſpelunca. Hinc locale oportebat formari Antrites, uti licnum licnites. Sed invenitur etiam antræus & antræa apud Euripidem in Capris.

Α'ΝΤΡΩ'Ν [60], πόλις Θετταλίας. [61] Ζηνόδοτος δὲ γράφει,

[62] Α'γχίαλον Α'ντρῶνα. - - - -

[61] λέ-

ANTRON, urbs Theſſaliæ. Zenodotus vero ſcribit,

Anchialum & Α'ντρῶνα. - - - -

Ita

τε, πόλις [illegible] τῆς Α'θηνῶν. τὸ ἐθνικὸν, Σαρπηδόνιος. Hinc itaque & nominis etymologia petenda videtur: nam plurimæ per terrarum orbem civitates à loco oppoſito & vicino denominationem ſortitæ ſunt: ſic Κίῤῥα Α'ντικίῤῥα, Ῥίον Α'ντίρριον: Φελλὸς Α'ντίφελλος, Φάρος Α'ντίφαρος, Ἴσσα Α'ντισσα, neque aliter hoc loco Σαίρη Α'ντισαίρη: adeo ut hinc maniteſtiſſime liqueat, Caſauboni emendationem in Athenæo nequaquam eſſe admittendam.

[48] Α'ντισσα, πόλις Λέσβου.] Hæc deſumpta cenſeo ex Strab. lib. XIII, ita enim ille: Α'ντισσα δ' ἐφεξῆς ἐν τῷ Σιγρίῳ πόλις, ἔχουσα λιμένα. Vide & Scylacem in deſcriptione Lesbi. Etiam inde nomen accepit hæc urbs, quod ſitum Iſſæ, ignobili oppido, habuerit oppoſitum. Stephanus: Ἴσσα, πόλις ἐν Λέσβῳ, ἐκλήθη ἡ Ἴμερα. εἶτα Πελασγία καὶ Ἴσσα ἀπὸ τῆς Ἴσσης τῆς Μάκαρος.

[49] Τέρπανδρος ὁ Α'ντισσαῖος.] Vide Athenæum lib. X.

[50] Α'πὸ Α'ντίσσης τῆς Μάκαρος θυγατρός.] In voce Ἴσσα, quem locum Stephani jam citavimus, Iſſam Macaris filiam ſtatuit. Verum aut hic, aut alio in loco errorem errat graviſſimum.

[51] Ε'ν τοῖς Φίλωνος.] Paſſim citatur hic ſcriptor, & multis in locis index operis reticetur: ſcripſit de urbibus, uti liquet in Α'ἰξώνια, Α'μισὸς &c. Quem librum hic intelligo

[52] Ε'στι καὶ νῆσος μία τῶν Κυκλάδων.] Nullo modo mihi perſuadere poſſum, unam ex Cycladum inſulis ſic appellari: nam ſi vocis originem ſpectes, ejus ſitus non inter Cycladum inſulas, ſed prope Iſſam maris Adriatici inſulam in Illyricæ ora, eſt inveſtigandus. Stephanus: Ἴσσα, πόλις ἐν Λέσβῳ &c. Ε'στι καὶ νῆσος πόλιν ὁμώνυμον ἔχουσα κατὰ Δαλματίαν, καὶ Λιβυρνίαν. Eodem enim modo uti ab Iſſa Lesbi, Antiſſa ejuſdem inſulæ oppidum denominatur, ſic ab illa maris Adriatici inſula, Antiſſa inſula alteri oppoſita nomen habere poteſt.

[53] Δημοδάμας.] De hoc ſcriptore nihil omnino Voſſius in Syntagmate de Hiſt. Græc. Solinus cap XLIX: *Hunc eundem eſſe Tanaim exercitus Alexandri Magni crediderunt: verum Demodamas dux Seleuci & Antiochi, ſatis idoneus vero auctor, tranſgreſſus amnem iſtum, titulos omnium ſupergreſſus eſt, aliumque eſſe quam Tanaim deprehendit.*

[54] Χωρία Λυκίας.] Hæc hauſit procul omni dubio ex Alexandro Polyhiſtore, ita enim Stephanus in voce Φελλὸς, Α'λέξανδρος ὁ πολυΐστωρ ἐν τῷ περὶ Λυκίας, Φελλὸν δὲ Α'ντίφελλον Λυκίας εἶναι λέγει. ὁ πολίτης Φελλίτης καὶ Α'ντιφελλίτης. De ſitu vide Ptolemæum lib V. cap. III.

[55] Α'ντιφελλῖται.] Fortaſſis ex lege artis, & non ſecundum τὴν ἐπιχώριον τύπον noſter hoc gentile formavit (gentilia Libyca & Ægyptia in ιτης deſinunt) Goltzius enim ex nummo ſuppeditavit ΑΝΤΙΦΕΛΛΙΤΑΙΩΝ.

[56] Α'ντίφρα, πολίχνιον Α'λεξανδρείας ἐγγύς.] Tranſcripſit hunc locum Stephanus ex Strabonis libro XVII, ubi ſic legitur: Εἶτ' Α'ντίφραι, μικρὸν ἀπωτέρω τῆς θαλάττης κείμενον πόλισμα, ἡ χώρα αὐτὴ οὐκ εὔοινος, πλείω δεχομένου τοῦ κεράμου θάλατταν, ἢ οἶνον, ὃν δὴ καλοῦσι Λιβυκόν. Sic apparet, etiam Strabonis verba à noſtro in compendium eſſe redacta, quod etiam aliis in locis obſervavimus. Fortaſſis pro Α'ντίφρα in Stephano Α'ντίφραι eſt reſcribendum, quia Strabonis teſti-monio utitur. Ptolemæus autem, uti Stephanus, Α'ντίφρα lib. IV cap. V. exhibet, & vicum non vero oppidulum eſſe affirmat.

[57] Οἶνον καλοῦσι Λιβυκόν.] Optime ſic edebat Xylander, & hæc lectio etiam Strabonis auctoritate confirmatur: ſed in MSS & primis editionibus exaratum eſt: τὸν δὲ οἶνον καλοῦσι θαλασσ., &c.

[58] Ο' πολίτης, Α'ντιφραῖος.] Hæc non eſt Libyca gentilium forma. *Apolios* ΑΝΤΙΦΡΩΝ ſubſcripſit epiſtolæ ſynodicæ Gennadii Patriarchæ Conſtantinop tom. I. Juris Græc. Rom pag. 190. Et canonibus concilii, conſulatu Paulini & Juliani Nicææ celebrati, ſubſcripſit *Sarapion ANTIPHRENSIS.* Vide Binii Conl. generalia, Tom. I. p 348.

[59] Λίκνον λικνίτης.] Hoc loco τὸ λίκνον cunam, & λικνίτης in cuna jacentem ſive dormientem denotat. Præterea Heſychius tradit, eſſe epitheton Bacchi, quod ab incunabulis in quibus infantes dormiunt, ipſi attributum eſt, ita enim ille: Λικνίτης, ἐπίθετον Διονύσου ἀπὸ τῶν λίκνων, οἷς τὰ παιδία κοιμῶσι).

[60] Α'ντρὼν, πόλις Θεσσαλίας.] Urbs Theſſaliæ maritima eſt: Strab lib. IX: Κατὰ δὲ τὸν Α'ντρῶνα ἕρμα ἐστὶν ὕφαλον ἐν τῷ πόρῳ τῆς Εὐβοίας, καλούμενον ὄνος Α'ντρῶνος. εἶτα Πτελεὸν, καὶ ὁ Α'λος, εἶτα τὸ τῆς Δήμητρος ἱερὸν &c. Livius nomen urbis Græce protulit in oratione Perſei lib XLII. *At cum proceſſiſſem inde ad viſendas Lariſſam & Antrona & Pyleon, quo in propinquo multo ante debita vota perſolverem, Delphos ſacrificandi cauſa aſcendi.* Suſpectum mihi eſt τὸ *Pyleon*, fortaſſis ibi *Ptelean* reponendum, quod Lariſſæ & Antroni vicinum fuit oppidum. Pomponio Melæ hæc urbs *Antrona* dicitur lib II. cap. III.

[61] Ζηνόδοτος.] Idem citatur Stephano in voce Δωδώνη, ubi etiam de eodem argumento, ſcilicet de diverſa vocis ſcribendi ratione agitur. Allegatur etiam ab Athenæo liber ſecundus compendiorum, ita enim ille lib X. Ζηνόδοτος δ' ἐν δευτέρῳ ἐπιτομῶν Κάνωπον φησὶ τὸν Ποσειδῶνος &c.

[62] Α'γχίαλον Α'ντρῶνα.] Scribendum eſt, Α'γχίαλόν τ' Α'ντρῶνα

[63] λέγε) ᾗ, διὰ τὸ τοὺς τόπους ἀντρώδεις εἶναι. ὁ πολίτης, [64] Ἀντρώνιος. ἐξ οὗ ἡ παροιμία, Ἀντρώνιος ὄνος. A

ἌΝΤΣΙΣ, [65] πόλις Αἰγύπτου. τὸ ἐθνικὸν Ἀνυσίτης, [66] ὡς Ὄασις Ὀασίτης.

ἌΝΩΛΟΣ, πόλις Λυδίας. ἐκλήθη ἀπὸ Ἀνώλου, τοῦ Ἀσίου παιδός. οἱ πολῖται, Ἄνωλοι· [67] καὶ τὸ θηλυκὸν, Ἀνωλυάς. B

ἈΞΙ'Α, πόλις Λοκρῶν τῶν Ὀζόλων, ἀπὸ Ἀξίας τῆς θυγατρὸς Κλυμένου, [68] ἢ τοῦ παιδὸς τοῦ Ἀξίου. [69] ἔστι καὶ πόλις Ἰταλίας. τὸ ἐθνικὸν τῆς Λοκρίδος Ἀξιεὺς, καὶ τὸ θηλυκὸν Ἀξιάς· [70] τῆς δὲ Ἰταλίας Ἀξιάτης, [71] καὶ θηλυκῶς διὰ τὸν δυτικὸν χαρακτῆρα. C

ἌΞΟΣ [72], πόλις Κρήτης, ὡς Ἡρόδοτος ἐν τετάρτῃ. τὸ ἐθνικὸν, Ἄξιος. D

ἈΞΟΥΜΙ'ΤΗΣ [73], ἀρσενικῶς, μητρόπολις Αἰθιόπων. [74] ὁ πολίτης, Ἀξουμίτης.

Ἄο-

Ita autem vocatur, propterea quod plurimos locos cavernoſos habeat. Oppidanus appellatur Antronius. Hinc proverbium: Antronius catillus.

ANYSIS, oppidum Ægypti, cujus gentile eſt Anyſita, uti Oaſis Oaſita.

ANOLUS, urbs Lydiæ, quæ ab Anolo, Aſii filio nomen accepit. Cives, Anoli dicuntur; & fœminino genere Anolyas.

AXIA, oppidum Locrorum Ozolorum, quod ab Axia Clymeni filia, vel ab Axii filio nomen habet. Eſt item Italiæ urbs. Gentile Locridis eſt Axienſis, & fœmininum Axias: Italiæ vero Axiata, & in fœminino genere, Axiatis per occidentalem loquendi modum.

AXUS, civitas Cretæ, uti Herodotus lib. IV. teſtatur. Gentile Axius.

AXUMITES, genere maſculino, Æthiopum metropolis eſt, cujus oppidanus Axumita vocatur.

AO-

Ἀντρῶνα. Sunt hæc verba pars verſus Homerici, ex Catalogo deſumpta. Hanc vocem diverſo modo ſignari, nunc Ἄντρων, nunc vero Ἀντρὼν, in obliquis Ἄντρωνος & Ἀντρῶνος, Ἄντρωνα & Ἀντρῶνα, Euſtathius ſua omnino ætate obſervavit, ita enim ille ad Iliad. B. pag. 324: Καὶ τὴν Ἄντρωνα δὲ, τινὲς μὲν βαρύνουσιν, ὡς τὴν Ἴτωνα. τινὲς δὲ Ἀντρῶνα φασὶν, ὡς Πυθῶνα. Ἡρωδιανὸς δὲ φησὶν ὡς Πλευρῶνα.

[63] Λέγεται δὲ διὰ τὸ τοὺς τόπους ἀντρώδεις εἶναι.] Eadem hæc ex noſtro tranſcripſit Euſtathius, & in commentarios ad Homerum rejecit, ita enim ille loco jam citato: Ὠνόμασται δὲ οὕτω, διὰ τὸ τοὺς ἐκεῖ τόπους ἀντρώδεις, τουτέστι σπηλαιώδεις καὶ ὑπονόμους εἶναι. ὁ δὲ τὰ ἐθνικὰ συλλέξας καὶ τὸν ἐν παροιμίαις Ἀντρώνιον ὄνον, ἐντεῦθεν εἰρῆσθαι λέγει. εὐφυεῖς γὰρ, φησὶ, αὐτοὺς μύλωνας ἔχει λίθους. ὅς τι κατὰ τοῦτον τὸν λόγον, Ἀντρώνιος ὄνος, ὁ αὐτὸς ἀλίθιος λέξις.

[64] Ἀντρώνιος ὄνος.] De hoc adagio variæ ſunt ſcriptorum opiniones & ſententiæ: jam præcedenti commentario Euſtathius Epitomatorem explicavit, ſcilicet hic Ἀντρώνιον ὄνον non debere ſumi pro *Aſino Antronio*, ſed pro lapide ad molendum & farinam conficiendam præſtantiſſimo: & tali modo hoc proverbium à Stephano fuiſſe intellectum, liquet in voce Ἀγκὼν, ubi ita inſit: Τὸ ἐθνικὸν Ἀγκώνιος, ὡς Ἀντρώνιος ὄνος, ἡ παροιμία· εὐφυεῖς γὰρ αὐτοὺς μύλωνας ἔχει λίθους. Quod alii interpretes hoc adagium acceperint de aſini & majoribus ſolito animalibus, videtur hinc emanaſſe, quod τοῦ ὄνου vim & ſignificationem non probe perceperint, nam non duntaxat aſinum, verum & catillum, id eſt, ſuperiorem molæ molendinariæ lapidem denotat. Egregie in hanc rem ſcripſit Heſychius, cujus verba in editione nupera non bene ſunt conſtituta. Μύλη, ἐπιμύλιος, τουτέστι τὸ ἐπὶ τῇ μύλῃ, ὃ ἀληλεκεν παλαιοί. οὕτω λέγεται καὶ ὁ κάτω τῆς μύλης λίθος, τὸ δὲ ἄνω, ὄνος. Peſſime ibi ὄνος exciſum eſt. Fortaſſis Cauſabonus abſurditatem vulgatiſſimæ hujus opinionis vidit; nam in commentariis ad Strabonem longe aliam huic proverbio originem & cauſam adſignat. Circa Antrona, erat ἕρμα inquit, ὕφαλον (ſic emendavit in verbis Strabonis, commentario 60 à nobis allegatis), quæ vox ſcopulum in mari latentem ſignificat: & quia ſaxum illud ὄνος appellabatur, ac jacentis grandis aſini ſpeciem præ ſe ferebat, hinc Ἀντρώνιος ὄνος dici cœpit in animalia ſolito grandiora. Verum mera hæc conjectura eſt, ἕρμα illud ὕφαλον, καλούμενον ὄνος, aſini ſpeciem habuiſſe, & nunquam ex veteribus probabitur. Quare rejectis Suidæ, Eraſmi & aliorum de hoc adagio ſententiis, Stephani noſtri amplectimur, ſcilicet debere tantum de præſtantiſſimo lapide molari intelligi, quemadmodum quoque Euſtathius ex noſtro clariſſime docuit.

[65] Πόλις Αἰγύπτου.] Vide Herodot. lib. II. Exiſtimat Bochartus vocari ab Eſaia חנס *Anes* cap. XXX: 4.

[66] Ὡς Ὄασις.] Lege Stephanum in voce Ἄυασις, quam urbem etiam Ὄασιν appellari perhibet: Ἄυασις, πόλις Αἰγύπτου. ταύτην δὲ καὶ Ὄασιν καλοῦσιν, ἀλογοῦσι παραλλάξ. Vide præterea in vocabulo Ὕασις.

[67] Καὶ τὸ θηλυκὸν, Ἀνωλυάς.] Firmiter mihi perſuadeo, licet conſtanter ita legant libri veteres & editi, hoc gentile eſſe corruptum & τὸ Υ irrepſiſſe: fortaſſis Ἀνωλάς reſcribendum eſt.

[68] Ἢ τοῦ παιδὸς τοῦ Ἀξίου.] Non eodem prorſus modo hæc ubique leguntur: nos Xylandri editionem ſequimur, quæ præcedentibus non reſpondet: in illis enim exciſum reperitur: ἢ τοῦ παιδὸς Τευξίου. Sic quoque ὁ πάνυ Salmaſius in Palatino codice invenit: inde hanc conjecturam facit, debere legi: ἢ τοῦ παιδὸς τούτου Ἀξίου. Qua in re facillime aſſenſum præbemus.

[69] Ἔστι καὶ Ἰταλίας.] Non dubito quin fuerit caſtellum de quo apud Cicer. in oratione pro A. Cæcina: *Cæcina cum amicis ad diem venit in caſtellum Axiam: a quo loco fundus is, de quo agitur non longe abeſt.* Sed quo ſitu fuerit Cluverius ignorare fatetur.

[70] Τῆς δὲ Ἰταλίας.] Codex Voſſianus: τῆς δὲ Ἰταλικῆς. Sed eodem res redibit, quocunque modo legatur.

[71] Καὶ θηλυκῶς διὰ τὸν δυτικὸν χαρακτῆρα.] Non opus eſt ut multis confirmem, huic loco fœminini generis gentile excidiſſe: hoc unicuique ex grammaticorum canonibus notiſſimum eſt, primam declinationem ſimplicium maſculina tantum admittere: itaque hunc locum ita conceperam; Τῆς δὲ Ἰταλίας Ἀξιάτης, καὶ θηλυκῶς Ἀξιάτις, διὰ τὸν δυτικὸν χαρακτῆρα.

[72] Ἄξος πόλις Κρήτης.] Herodotus libro IV urbem hujuſmodi nomine non meminit. Certiſſimum eſt, ut ſæpiſſime notavimus, Stephanum in vitioſum Herodoti codicem incidiſſe, in quibus nunc optime Ὄαξος legitur: & hanc genuinam civitatis appellationem eſſe ſibi noſter ex Xenonis Creticis luculenter probat: Ὄαξος, πόλις Κρήτης, ὡς Ἀπολλόδωρος ἐν ταῖς, καὶ Ξενίων, ἀπὸ Ὀάξου τοῦ Ἀκακαλλίδος, τῆς θυγατρὸς τοῦ Μίνω. Cretenſibus tamen τὸ ἄξος fuit familiariſſimum, ita enim locum præruptum ſolebant appellare, uti nos Stephanus eodem loco docet: τινὲς δὲ διὰ τὸ κατάκρημνον εἶναι, ταύτην καλοῦσι ὑπὸ τῶν τοιούτους τόπους Ἄξους, καθάπερ καὶ ἡμεῖς ἀγμούς. Itaque aliquo modo hoc civitatis nomen tolerari poſſet, ſed hanc in rem Herodoti teſtimonium minime quadrat, uti manifeſte conſpicitur.

[73] Ἀξουμίτης, ἀρσενικῶς, μητρόπολις Αἰθιόπων.] Mendum hoc loco vidit magnus Salmaſius, pro Ἀξουμίτης reponens Ἄξουμις. Ægyptiacæ enim & Æthiopicæ urbes pleræque in ις deſinunt, & earum gentilia in ιτης, uti alias manifeſtiſſime indicavimus. Procopio Cæſarienſi libro I. de bello Perſico hæc urbs Ἄυξωμις, & cives Ἀυξωμῖται appellantur.

[74] Ὁ πολίτης, Ἀξουμίτης.] Non tantum hujus oppidi cives, ſed totius regionis incolæ hac appellatione paſſim apud veteres inſigniuntur. Mira profecto eſt varietas in hoc vocabulo proferendo, pauci cum Stephano efferunt Ἀξουμῖται.

ἌΟΝΕΣ[75], ἔθνος Βοιωτίας, ἀφ' ὧν ἡ A Ἀονία· καὶ Ἄων, τὸ ἔθνος· καὶ Ἀόνιος, καὶ Ἀονία.

ἌΟΡΝΟΣ[76], πόλις ἀρσενικῶς καὶ θηλυκῶς τὸ ἐθνικὸν Ἀορνεὺς, ὡς Ἀβαρνεύς. B

ἈΟΡΣΟΙ[77], ἔθνος, περὶ οὗ Στράβων ἑνδεκάτῃ. ἐθνικὸν, τὸ αὐτό.

ἈΠΑΙΣΟΣ[78], πόλις κατὰ τὴν Τρωάδα. Ὅμηρος,

[79] Οἵ τ' Ἀδρήστειάν τ' εἶχον, καὶ δῆμον C
Ἀπαισοῦ.

καὶ δίχα τοῦ α,

– – – Ὅς ῥ' ἐνὶ Παισῷ
Ναῖε πολυκτήμων. – – –

[80] ὡς Ἄταρνα πόλις, καὶ Τάρνα. Ὅμη- D ρος,

[81] Ὃς ἐκ Τάρνης ἐριβώλακος. – – –

τὸ ἐθνικὸν Ἀπαισηνὸς, καὶ θηλυκὸν καὶ οὐδέτερον. [82] ἔστι καὶ τῆς Δαυνίας πόλις Παῖσος, [83] καὶ Ἀργύριππα, ἧς τὸ ἐθνικὸν Παίσιος, ὡς τοῦ Ῥώσου E Ῥώσιος· ἢ, ὅπερ ἄμεινον, Παισῖνος, διὰ τοῦ ι, καὶ περισπωμένως τῷ ἔθει τῆς χώρας.

ἈΠΑΜΕΙΑ[84], Συρίας πόλις, [85] ἀπὸ

AONES, Bœotiæ populi, à quibus Aonia deducitur. Et Aon, gens eſt. Dicitur item Aonius & Aonia.

AORNUS, urbis nomen quod maſculino & fœminino genere profertur. Gentile Aornenſis, uti Abarnenſis.

AORSI, gens, de qua Strabo lib. XI mentionem fecit. Eadem vox pro gentili haberi poteſt.

APÆSUS, oppidum juxta Troadem, de quo Homerus:

Qui autem Adraſtiamque incolebant, & civitatem Apaſi.

Scribitur etiam ſine A.

– – – *Qui in Paſo.*
Habitabat multa poßidens. – – –

Simili modo Atarna oppidum, etiam Tarna appellatur, uti apud Homerum eſt.

Qui ex Tarna gleboſa. – – –

Gentile Apæſenus, quod etiam in fæminino & neutro genere uſurpatur. Eſt præterea Pæſus Dauniæ civitas, juxta Argyrippam ſita, cujus gentile eſt Pæſius, uti à Rhoſus Rhoſius: vel cum I ſcribitur Pæſinus, quod melius eſt, quæ vox regionis conſuetudine in penultima circumflectitur.

APAMEA, Syriæ civitas eſt, quæ

Ἀξωμῖται. Cedrenus: τῷ αὐτῷ ἔτει Ἀδαὰδ ὁ τῶν Ἀξωμιτῶν βασιλεὺς. P. Diaconus lib. XVI. *Axumitenſes* appellat. Apud Ptol. reperies Ἀξουμῖται. apud alios vero Ἀξωμῖται, & *Axomitæ*. Theodoreti verba ex Quæſtionibus in vetus Teſtamentum, emendante Cl. Cauſaubono huc transferam, ubi de regina Sabæ ita ſcribit. Σαβᾶ ποῖον ἐστὶν ἔθνος; Αἰθιοπικὸν [illegible] ΑΥΞΩΜΙΤΩΝ. [illegible] Flavius Vopiſcus in Divo Aureliano cap. XXXIII: *Præter captivos gentium barbararum Blemyes, AXOMITÆ, Arabes Eudæmones, Indi, Bactriani* &c. Axumitas habitaſſe è regione Homeritarum, rubro mari ſolum interjecto, ubi anguſtiſſimum conſpicitur, patet etiam ex Procopio lib. I de bello Perſico, ita enim ille Ὁμηρῖται δὲ [illegible] ἐν τῇ ἀντιπέρας ἠπείρῳ Αἰθίοπες οἰκοῦσιν, οἱ Αὐξωμῖται καλοῦνται.

[75] Ἄονες, ἔθνος Βοιωτίας.] Vide Strab. lib. VII & VIII: Pauſaniam lib. IX, atque alios quam plurimos. Ab hac gente tota Bœotia olim *Aonia* dicta fuit, ut Stephanus teſtatur in voce Βοιωτία.

[76] Ἄορνος, πόλις.] Fortaſſis intelligit urbem Theſprotiæ, de qua Pauſanias in Bœoticis: aliam enim veteres non commemorant. Procul dubio de Aorno plura in genuino opere habuit Stephanus, quæ omnia ab Epitomatore prætermiſſa ſunt. Aornum lacum juxta Falernum & Cumas in Italia collocant, præterea etiam præcipitem hoc nomine apud Indos petram. Verum quia de his alii fuſius ſcripſerunt, nobis minime placet τὴν μάζαν μάττειν τὴν ὑπ' ἄλλων μεμαγμένην.

[77] Ἄορσοι, ἔθνος.] Neque hic additur ab Epitomatore in quanam orbis parte hæc gens degerit, & niſi locum Strabonis allegaſſet, conjectura res fuiſſet peragenda. Aliquoties apud Strabonem lib. XI. Aorſorum reperitur mentio, adeo ut difficile ſit, ipſiſſima & ad hunc locum ſpectantia verba invenire. Circa initium libri ita legimus. Οἱ τὸ δὲ [illegible] Σκύθαι τινὲς Νομάδες, καὶ Ἁμάξοικοι. [illegible] Σαρμάται, καὶ [illegible], Ἄορσοι &c. Deinde eodem libro Δοκοῦσι δ' οἱ Ἄορσοι, καὶ οἱ Σιρακοὶ φυγάδες εἶναι τῶν ἀνωτέρω, καὶ [illegible] Ἄορσοι.

Et mox ſequitur: Οἱ μὲν οὖν Ἄορσοι τὸν Τάναϊν παροικοῦσιν, οἱ Σίρακες δὲ τὸν Ἀχάρδεον.

[78] Ἀπαισὸς, πόλις κατὰ τὴν Τρωάδα.] Inter Lampſacum & Parium fuit Pæſus ſive Apæſus, uti teſtatur Strabo lib. XIII. cujus verba Stephanus videtur tranſcripſiſſe, præſertim ubi de urbis appellatione agitur, ita enim Strabo. Ἐν δὲ τῷ μεταξὺ Λαμψάκου καὶ Παρίου, Παισὸς ἦν πόλις καὶ ποταμός. κατέσπασται δ' ἡ πόλις. οἱ δὲ Παισηνοὶ μετῳκησαν εἰς Λάμψακον Μιλησίων ὄντες ἄποικοι καὶ αὐτοὶ, καθάπερ καὶ οἱ Λαμψακηνοί. Ὁ δὲ ποιητὴς εἴρηκεν ἀμφοτέρως, καὶ προστιθεὶς τὴν πρώτην συλλαβήν.

– – – καὶ δῆμον Ἀπαισοῦ.

καὶ ἀφαιρῶν.

– – – ὃς ῥ' ἐνὶ Παισῷ.
Ναῖε πολυκτήμων.

[79] Οἵ τ' Ἀδρήστειαν &c.] Vide Homerum in Catalogo navium: Et verſus qui ſequitur ex eodem poeta eſt deſumptus. Lege Iliad. E. verſ. 712.

[80] Ὡς Ἄταρνα πόλις, καὶ Τάρνα.] Cave hæc accipias de uno eodemque oppido, nam Apæſus etiam Pæſus dicitur, ſed Atarna non Tarna, neque Tarna Atarna. ſunt revera diverſæ urbes & diverſis in regionibus conditæ, quod nos clariſſime docet Euſtathius ad Iliad B. pag. 256. Ὥσπερ δὲ διχῶς Ἀπαισὸς καὶ Παισὸς, καὶ ἔστιν Ἄταρνα πόλις, ἧς ὁ πολίτης Ἀταρνεὺς ἐν ᾗ καὶ τυραννῆσαι Ἑρμείαν. καὶ Τάρνη δὲ δίχα τοῦ α. Ὅμηρος, ὃς ἐκ Τάρνης ἐριβώλακος. [illegible] Ἀπαισὸς καὶ Παισὸς, [illegible] Ἄταρνα δὲ καὶ Τάρνη ἕτεραι ἀλλήλων. [illegible] πόλις, Ἄταρνα δὲ μεταξὺ Μυσίας καὶ Λυδίας καὶ Λέσβου.

[81] Ὃς ἐκ Τάρνης ἐριβώλακος.] Vide Homeri Bœotiam.

[82] Ἔστι καὶ τῆς Δαυνίας πόλις.] Codex Voſſianus: ἔστι καὶ τῆς Δαυνίας Παῖσος. Videtur oppidum fuiſſe admodum ignobile, de quo nihil omnino Cluverius in antiquæ Italiæ deſcriptione. Olim extitiſſe non longe ab Argyrippa, clare ſatis ex Epitomatore legas:

[83] Καὶ Ἀργύριππα.] In omnibus libris tam vulgatis quam ſcriptis hoc loco vitium latet. ſine dubio reſcribendum eſt κατ' Ἀργυρίππην

[84] Ἀπάμεια Συρίας.] Civitas antiquorum in ſcriptis celebratiſſima ad Orontem fluvium inter Antiochiam & Emeſam ſita. Lege Strabonem, Plinium, Ptolemæum & plurimos alios.

[85] ἀπὸ Ἀπάμας, τῆς Σελεύκου μητρός. [86] ἐκλήθη δὲ Χερρόνησος, ἀπὸ τῆς περιοχῆς τῶν ὑδάτων. [87] καὶ Πέλλα, ἀπὸ τῆς ἐν Μακεδονίᾳ. ἔστι δὲ ἄλλη [88] ἐν τῇ Μεσηνῶν γῇ, τῷ Τίγρητι περιεχομένη, ἐν ᾗ σχίζεται ὁ Τίγρης ποταμός, καὶ ἐν μὲν τῇ δεξιᾷ μοίρᾳ [89] περιέρχεται ποταμὸς Δέλας, ἐν δὲ τῇ ἀριστερᾷ Τίγρης, [90] ὁμωνύμως τῷ μεγάλῳ. τὰ ἐθνικά, Χερρονησίτης, καὶ Πελλαῖος, [91] καὶ Ἀπαμεύς. [92] ἔστι δὲ τῆς μικρᾶς Φρυγίας, [93] ἥ τις ἐκαλεῖτο Κελαιναί. [94] τὰ

A quæ ab Apama Seleuci matre nomen accepit. Etiam Cherroneſus vocata fuit ab aquarum ambitu: & Pella, ab altera quæ in Macedonia erat. Eſt item alia in Meſenorum regione, Tigride cincta, ubi fluvius Tigris finditur: dextram partem amnis Delas, B & ſiniſtram Tigris, quæ cum majori ejuſdem nominis eſt, circumfluit. Gentilia ſunt Cherroneſita, & Pellæus, & Apamenſis: Eſt item urbs parvæ Phrygiæ, quæ Celænæ appellabatur, cujus gentilia ſunt Ce-

[85] Ἀπὸ Ἀπάμας τῆς Σελεύκου μητρός.] Conſtanter ſic legunt libri omnes, adeo ut ſuſpicari vix liceat, hoc in loco tranſcriptorum mendam ſubeſſe. Certo certius eſt Stephanum, vel epitomes confectorem, diverſo tramite à vero aberrare, quemadmodum ante me jam annotavit nobiliſſimus & longe erudititſimus Octavius Falconerius in diſſertatione ſua de Nummo Apamenſi. Nam Seleucus Nicator, quem hic intelligo, Laodiceam matrem, & Apamam uxorem habuit, uti ſole meridiano clarius apparet ex Appiani Alexand. Syriacis, ubi hæc leguntur: Πόλεις δὲ ᾤκισεν ἐπὶ τὸ μῆκος τῆς ἀρχῆς ὅλης ἑκκαίδεκα μὲν Ἀντιοχείας, ἐπὶ τῷ πατρί, καὶ πέντε ἐπὶ τῇ μητρί, Λαοδικείας. ἐννέα δ' ἐπωνύμους ἑαυτοῦ. τέσσαρας δ' ἐπὶ ταῖς γυναιξί, τρεῖς Ἀπαμείας, καὶ Στρατονίκειαν μίαν. Sed præter Appianum etiam Strabonem audiamus, ita enim ille lib. XII: Ἐπωνόμασε δ' ἀναστήσας τοὺς ἀνθρώπους ὁ Σωτὴρ Ἀντίοχος εἰς τὴν νῦν Ἀπάμειαν, τῆς μητρὸς ἐπώνυμον τὴν πόλιν ἀπέδειξεν Ἀπάμας, ἣ θυγάτηρ μὲν ἦν Ἀρταβάζου, ἐδέδοτο δ' ἐν γάμῳ Σελεύκῳ τῷ Νικάτορι. Atque hinc obiter animadvertere licet, (ſunt ipſiſſima clariſſimi Falconerii ad hunc Stephani locum verba) quam caute hujuſmodi auctores legendi ſint, qui magno literarum detrimento, non ipſi αὐτοπρόσωποι nobiſcum loquuntur, ſed ineruditis poſteriorum ævi grammaticis larvam commodant, qui illos non modo in epitomen re[c]igendo decurtarunt, ſed inſiciectis etiam ſuis gloſſematis corruperunt. Cautius profecto ſe geſſit Archiepiſcopus Theſſalonicenſis, quem in commentariis ad Dionyſii periegeſin Straboni & Appiano conſentientem invenio, ita enim ille pag. 118. [illegible] Ἀντιόχεια ἡ ἐπὶ Δάφνῃ, καὶ Ἀπάμεια ἡ ἐν Συρίᾳ [illegible] Ἀντιοχείας ἐν [illegible], ἐπὶ δὲ Λαοδίκεια ἡ Σελεύκεια, [illegible] Σελεύκου τοῦ Νικάτορος. [illegible] Σελεύκου [illegible] Ἀντιόχου [illegible], αὐτὴ [illegible] Ἀπάμεια [illegible] γυναικὸς [illegible], Λαοδίκεια δὲ ἀπὸ τῆς μητρός.

[86] Ἐκλήθη δὲ Χερρόνησος, ἀπὸ τῆς περιοχῆς τῶν ὑδάτων.] Imo Ἀπάμεια eſt Χερρόνησος, urbs aquis cincta & circumdata: nam incomparabilis Salmaſius urbis nomen deducit ab אפף *aphaph*, quod circumcingere & ab אם *em* quod civitatem vel metropolin deſignat. Sed vide hac de re etiam doctiſſimum Bochartum Geog. Sacr. lib. II. cap. XI. cui in hoc literarum genere magis aſſentiendum exiſtimo.

[87] Καὶ Πέλλα.] Non poſſum, quin Euſtathium hujus rei teſtem adducam, ita enim ille ad Dionyſ. Ὅτι ἐν μέσῃ ταῖς περὶ Φοινίκην πόλεσιν ἔστι δὲ ἡ Ἀπάμεια, ποτὲ μὲν [illegible], καὶ Φαρνάκη καλουμένη, [illegible] ὕστερον [illegible], ἐν [illegible] Ἀλεξάνδρου. [illegible] Χερρόνησος ποτὲ ἀπὸ τῆς περιοχῆς τῶν ἐκεῖ ὑδάτων ἐκλήθη, καὶ Πέλλα δὲ ὠνομάσθη παρὰ τῶν αὐτόθι Μακεδόνων, διὰ τὴν ἐν Μακεδονίᾳ Πέλλαν, τὴν τοῦ Φιλίππου πατρίδα. Theſſali & Macedones innumeris Syriæ locis, obſervante Cl. Voſſio ad Melam, patria indidere cognomina. Hinc illa in Syria vocabula, Berrhoea, Edeſſa, Lariſſa, Heraclea, Ægæ, Chalcis, Europos, Dium, Maronea, Pieria, Cyrteſtica, & hoc loco Pella, aliaque plurima.

[88] Ἐν τῇ Μεσηνῶν γῇ, τῷ Τίγρητι περιεχομένη.] Hæc Apamia etiam veteribus *Meſene* cognominata fuit. Ammianus Marcel. lib. XXIII. *In omni autem Aſſyria multæ ſunt urbes, inter quas Apamia eminet, Meſene cognominata.* Sic dicebatur ipſa regio in qua ſita erat, & à Geographis paſſim Meſene in Meſopotamia collocatur. Plinius lib. VI. cap. XXVII. *Tigris autem ex Armenia acceptis flu-minibus claris Parthenia, Agnice, Pharione, Arabas, Arocos Adiabenis que determinans, & quam diximus Meſopotamiam faciens, luſtratis montibus Gordiæorum circa Apamiam Meſenes oppidum. Citra Seleuciam Babyloniam CXXV. M. paſſ. diviſus in alveos duos, altero meridiem ac Seleuciam petit, Meſenem perfundens: altero ad ſeptentrionem flexus, ejuſdem gentis tergo campos Cauchabenos ſecat, ubi remeavere aquæ, Paſitigris appellatur.* Hinc liquet Meſenem cum Meſopotamia non eſſe confundendam, cum revera Meſopotamiæ pars ſit, in qua Apamia ſita eſt.

[89] Περιέρχεται ποταμὸς Δέλας.] Sic exhibent editiones omnes: ſed in libris, quos Salmaſius in bibliotheca Palatina conſuluit, exaratum erat: περιέρχεται ποταμὸς Σίλλας, quod ab ipſo non præter rationem præfertur: nam illa pars Tigridis ab Iſidoro Characeno in manſionibus Parthicis Σίλλας appellatur. Ἀρχὴ τούτου Μεσοποταμία [illegible], [illegible] Σελευκείας [illegible] &c. Διὰ μέσης δὲ αὐτῆς [illegible] ποταμὸς Σίλλα.

[90] Ὁμωνύμως τῷ μεγάλῳ.] Ex libris Palatinis legebat Salmaſius: ὁμώνυμος τῷ μεγάλῳ.

[91] Καὶ Ἀπαμεύς.] De hoc gentili minime eſt dubitandum: in plurimis nummis ΑΠΑΜΕΩΝ excuſum viderunt antiquarii, uti mox oſtendetur. Hinc Latinorum APAMENSIS, quod corruptum eſt in *Apamienſis* apud Tacitum lib. XII. Annal. cap. LVIII. *Tributumque APAMIENSIBUS terra motu convulſis, in quinquennium remiſſum.* Ex hac voce medium I eſſe exſtirpandum, non mi veteres & Stephani canones exigunt, de quibus vide in Ἀλαβάνδα & aliis in locis. Verum errorem noſtrum [illegible] ab orientalibus civitatibus gentile in [illegible] non formari, quod tamen apud ſcriptores Lat. in uſu eſt. Juſtinus lib. XXXIX. cap. I. *Mox APAMENI cæteraque civitates exemplum ſequutæ, per abſentiam regis à Demetrio defecere.* Sic legendus hic locus, nam peſſime vulgati *Apamenii* exhibent. Gentilia hujus ſcriptoris forma occurrit apud Ælium Lampridium in Heliogabalo: *Miſit & uvas APAMENAS in præſepia equis ſuis: & pſittacis atque faſianis leones paſcit & alia animalia.* Scio plures eſſe qui hæcce minutia floccifaciunt, an dicatur *Apamenſis* ſive *Apamienſis*, an *Apamenus* ſive *Apamenius*. Sed illorum palatum ſordido charactere plane inſipidum eſt factum, atque Hyblæum mel pro Sardoo averſatur. Rodant illi theonino dente: hæc tamen ſcribo & ſcripturus ſum in illorum gratiam qui nitori & elegantiæ ſtudent.

[92] Ἔστι δὲ τῆς μικρᾶς Φρυγίας.] In minori Phrygia non fuit hujus nominis urbs: quare cenſeo errorem hoc loco commiſſum eſſe: reponendum videtur: ἔστι δὲ τῆς μεγάλης Φρυγίας.

[93] Ἥ τις ἐκαλεῖτο Κελαιναί.] Primum nomen fuit Apamia, deinde Celænæ, & denique Cibotos appellabatur. Plin. lib. V. cap. XXIX. *Tertius Apamiam vadit, ante appellatam Celænas, dein Ciboton. Sita eſt in radice montis Signiæ, circumfuſa Marſya, Obrima, Orga, fluminibus in Mæandrum cadentibus.* Hæc inter Aſiaticas urbes longe celeberrima, poſt Epheſum dignitate proxima, & auctore Livio lib. XXXVIII. cap. XIII. totius Phrygiæ caput fuit. Ad hanc ſpectat præſtantiſſimus Gordiani nummus apud Triſtanum, aliuſque Tiberii ex gaza Chriſtinæ Auguſtæ, cum inſcriptione: ΑΠΑΜΕΙΑC ΠΡΟC ΜΑΙΑΝΔΡΟΝ. & item iſte ab excellentiſſimo viro Octav. Falconerio alibi deſcriptus: ΑΠΑΜΕΩΝ ΜΑΡCΥΑC ΚΙΒΩΤΟC. In quo nummo & nomen recentius percuſſum reperitur, in cujus explicatione viri ſummi & eru-dittone

[94] τὰ ἐθνικὰ, Κελαινίτης, Ἀπαμεύς. [95] ἔστι A καὶ Βιθυνίας, κτίσμα Νικομήδους τοῦ Ἐπιφανοῦς, ἐκαλεῖτο δὲ πρῶτον Μύρλεα. τὸ ἐθνικὸν Μυρλεανός. [96] ἔστι καὶ τῆς Περσαίας, Ἐδέσσης πρὸς ἄρκτους.

Celænita, & Apamenſis. Eſt item Bithyniæ oppidum, à Nicomede Epiphanis filio conditum, ſed quod prius Myrlea appellabatur: hujus gentile eſt Myrleanus. Eſt præterea urbs Perſiæ ad ſeptentrionem Edeſſæ.

ἈΠΑΣΙΑΚΑΙ[97], Μασσαγετῶν ἔθνος. B [98] Στράβων ἑνδεκάτῃ, [99] καὶ Πολύβιος δεκάτῃ. Οἱ δὲ Ἀπασιακαὶ νομάδες κατοικοῦσι μὲν ἀνὰ μέσον Ὤξου.

APASIACÆ, gens Maſſagetarum, apud Strabonem lib. xi, & apud Polybium lib. x. Sed Apaſiacæ Nomades medium quidem Oxi incolunt.

ἈΠΑΤΟΥΡΟΝ[1], τὸ τῆς Ἀφροδίτης ἱερὸν, ἐν Φαναγορείᾳ. [2] Στράβων ἑνδεκάτῃ. C ἐτυμολογοῦσι δὲ οὕτως. [3] ἐπιθεμένων ἐκεῖ τῶν γιγάντων, ἐπικαλεσαμένη τὸν Ἡρακλέα, ἔκρυψεν ἐν κευθμῶνί τινι. καὶ τῶν γιγάντων ἕκαστον δεχομένη καθ' ἕνα, τῷ Ἡρακλεῖ παρεδίδου δολοφονεῖν ἐξ ἀπάτης. Ἑκαταῖος δὲ κόλπον D οἶδε τὸν Ἀπάτουρον ἐν τῇ Ἀσίᾳ. τὸ τοπικὸν, Ἀπάτουρος, ἀλλὰ καὶ Ἀπατουρίτης· δύναται καὶ Ἀπατούρειος, καὶ Ἀπατουρηνός.

APATURUM, Veneris templum eſt in Phanagoria, de quo apud Strabonem undecimo. Nominis originem hinc deducunt: Venus, cum eam ibi locorum gigantes adorirentur, Herculem accivit, & in ſpelunca quadam abſcondidit: deinde ſingulos gigantes excipiens, Herculi per fraudem necandos tradebat. Hecatæus in Aſiæ deſcriptione ſinum Apaturum agnoſcit. Locale, Apaturus, verum & Apaturita in uſu eſt. Poſſet quoque eſſe Apaturius & Apaturenſis.

ἈΠΕΝΝΙΟΝ, ὄρος διὰ μέσης Ἰταλίας τεταμένον, E

--- [4] Τὴν μέν τι μέσσην ὄρος ἄνδιχα τέμνει,
Ὅν ῥά τε κικλήσκουσιν Ἀπέννιον. ---

τὸ κτητικὸν, Ἀπέννειος. τὸ ἐθνικὸν Ἀπεννῖνος, ὡς Ῥηγῖνος, ὃ παρὰ Πεισάνδρῳ κεῖ- F ται ιγ.

APENNIUM, mons per mediam Italiam porrectus

- - - - *Hanc quidem mons biſariam ſecat.*
Quemque appellant Apennium.

Poſſeſſivum Apenneus: Gentile, Apenninus, quemadmodum Rheginus, quod apud Piſandrum libro xiii. reperitur.

ἈΠΕ- APE-

ditione inſignes multum laboris ſuſcepere: ſed quiſque ſuo fruatur genio: nos nihil determinamus, illorumque interpretationi nihil quoque addimus, ne longius à re noſtra abeamus & actum agere videamur. De Celænis etiam legi poſſunt Strabo lib. xii. Solinus cap. xliii. & Curtius lib. iii. aliique plurimi.

[94] Τὰ ἐθνικὰ, Κελαινίτης, Ἀπαμεύς.] Cauſam profecto nullam video, quare nunc ab Epitomatore τὸ Ἀπαμεὺς repetatur. Cenſeo hæc peſſime eſſe contaminata, & veterem lectionem omnino reduci poſſe, ſi hunc in modum reſcribatur. Τὰ ἐθνικὰ, Κελαινίτης καὶ Κελαινεύς. Poſtea autem vidi ſic quoque à Salmaſio eſſe correctum in margine ſui libri.

[95] Ἔστι καὶ Βιθυνίας, κτίσμα Νικομήδους &c.] Contra fidem aliorum ſcriptorum Conſtantinus Porphyrog. lib. i. cap. iv. de thematibus Apamiam diverſam facit à Myrlea, cum revera eadem urbs fuerit. Stephanus: Μύρλεια, πόλις Βιθυνίας, ἡ νῦν λεγομένη Ἀπάμεια, ἀπὸ Μύρλου τοῦ Κολοφωνίων ἡγεμόνος. Νικομήδης δὲ ὁ Ἐπιφανὴς, Προυσίου δὲ υἱὸς, ἀπὸ τῆς μητρὸς Ἀπάμας Ἀπάμειαν ὠνόμασεν. Plinius lib. v. cap xxxii: *Deinde flumen Gebes, & intus Helgas oppidum, quæ Germanicopolis, alio nomine Booſcœte, ſicut Apamia quæ nunc Myrlea Colophoniorum.* Hæc ad propontidem inter Rhyndacum amnem & Daſcylium ſita eſt.

[96] Ἔστι καὶ Περσαίας] Emendat ὁ πάνυ Salmaſius in Exercit. Plinianis: ἔστι καὶ τῆς Περσίδος, Ἐδέσσης πρὸς ἄρκτους. Hæc Apamia etiam ab Ammiano Marcellino inter Perſidis urbes recenſetur, & diverſa eſt ab Apamia Meſenes, quam Tigris facto alveo circumfluit.

[97] Ἀπασιακαὶ, Μασσαγετῶν ἔθνος.] Salmaſius in notis marginalibus Pomponii Melæ locum emendat, in quo pro Axiacas Apaſiacas reponit. Clariſſ. Voſſius edidit lib. ii. cap. i: *Tandem non longe à mari ex parvo fonte, cui Exampeo cognomen eſt, adeo amaras aquas accipit, ut ipſe quoque jam ſui diſſimilis, & non dulcis hinc defluat. Axiaces proximus intra Caliſpidas Axiacaſque deſcendit.* Et mox ſequitur: *Axiaca furari quid ſit ignorant: ideoque nec ſua cuſtodiunt, nec aliena contingunt.* Ubi itidem vir ſummus *Apaſiaca* reſcribebat.

[98] Στράβων ἑνδεκάτῃ] Strabonis codices, monente Iſaaco Caſaubono, admodum hoc in loco variant. vulgati exhibent Ἀπασιάκας, ſcripti Ἀπασιάκας & Ἀπασιάτας. Verba Strabonis hæc ſunt. Καθάπερ καὶ Βῆσσος, καὶ ὕστερον δὲ Ἀρσάκης τὸν Καλλίνικον φεύγων, εἰς τοὺς Ἀπασιάκας ἐχώρησε. Caſaubonus Stephani locum producit, & ex eo Strabonem corrigit.

[99] Καὶ Πολύβιος δεκάτῃ] Hodie apud Polybium legitur Ἀπασιάκαι, quemadmodum jam alii admonuerunt. Integer Polybii locus ita ſonat: Οἱ δὲ Ἀπασιάκαι Νομάδες κατοικοῦσι μὲν ἀνὰ μέσον Ὤξου καὶ Τανάϊδος. Hunc integrum olim à Stephano fuiſſe allegatum, nemo non videt.

[1] Ἀπάτουρον, τὸ τῆς Ἀφροδίτης ἱερόν] Peſſime legit codex Voſſ. Ἀπάτηρον, τὸ τῆς Ἀφροδίτης ἱερόν.

[2] Στράβων ἑνδεκάτῃ.] Strabonem examuſſim non ſequitur Epitomator, & ſimile quid jam aliquoties obſervavimus. Strabonis verba hæc ſunt: Ἔστι δὲ καὶ ἐν τῇ Φαναγορείᾳ τῆς Ἀφροδίτης ἱερὸν ἐπίσημον τῆς Ἀπατούρου. ἐτυμολογοῦσι δὲ τὸ ἐπίθετον τῆς θεᾶς αἰτίαν τινὰ προσκαθάψαντες, ὡς ἐπιθεμένων ἐνταῦθα τῇ θεῷ τῶν γιγάντων, ἐπικαλεσαμένην τὸν Ἡρακλέα, κρύψαι ἐν κευθμῶνί τινι, εἶτα τῶν γιγάντων ἕκαστον δεχομένην καθ' ἕνα, τῷ Ἡρακλεῖ παραδιδόναι δολοφονεῖν ἐξ ἀπάτης.

[3] Ἐπιθεμένων ἐκεῖ τῶν γιγάντων.] Mutilus eſt hic locus & ſenſu caret, quem ex Strabone facillimo negotio ita ſupplemus. ἐπιθεμένων ἐκεῖ τῇ θεᾷ τῶν γιγάντων.

[4] Τὴν μέν τι μέσσην &c.] Sunt verſiculi ex Dionyſio de ſitu orbis deſumpti, qui tamen in vulgatis hujus poetæ editionibus ſibi invicem non cohærent, totus locus apud ipſum ita legitur.

- - - - Τὴν μέν τι μέσσην ὄρος ἄνδιχα τέμνει
Ὀρθὸν ἀπ' ἐκ Ζεφύροιο ἐρυόμενον, (ἐκ δ' ἄρ' ἐκεῖνο
Γαίης μαιμώωσιν ἐπὶ στόμα κάππεσεν Ἄλπις)
Ὅν ῥά τε κικλήσκουσιν Ἀπέννιον.

--- Quem

ἈΠΕΡΑΝΤΕΙΑ[5], πόλις Θεσσαλίας· A Πολύβιος εἰκοστῷ. τὸ ἐθνικὸν Ἀπεραντοί, ὡς Ἀμαραντοί, ὀξυτόνως.

ἈΠΕΣΑΣ, ὄρος τῆς Νεμέας, ὡς Πίνδαρος, καὶ Καλλίμαχος ἐν τρίτῃ, ἀπὸ Ἀπέσαντος ἥρωος, βασιλεύσαντος τῆς χώρας· [6] ἢ B διὰ τὴν ἄφεσιν τῶν ἁρμάτων, [7] ἢ τοῦ λέοντος. [8] ἐκεῖ γὰρ ἐκ τῆς σελήνης ἀφείθη. [9] ἀφ' οὗ Ζεὺς Ἀπεσάντιος. Καλλίμαχος δὲ ἐν τοῖς Ἰάμβοις, τὸ ἐθνικὸν Ἀπέσας φησί,

[10] Κοὐχ ὡ Δαρείων τῷ Ἀπεσαντίῳ C
Παρ Διὶ [11] ἔθυσεν Ἀρκάδας ἵππους.

ἈΠΙΑ[12], οὕτως οἱ νεώτεροι τὸ Ἄργος, καὶ τοὺς κατοικοῦντας Ἀπιδόνας, [13] ἀπὸ Ἄπιδος [14] τοῦ Φορωνέως,

APERANTIA, oppidum Theſſaliæ, apud Polybium lib. vigeſimo. Gentile Aperanti, uti Amaranti, cum acuto in ultimo.

APESAS, mons Nemeæ, uti tradunt Pindarus & Callimachus libro tertio. Nomen habet ab heroe Apeſante, qui regioni imperavit. Vel ita dicitur ab emiſſione vehiculorum, aut leonis: ibi enim e luna dimiſſus eſt. Hinc Jupiter Apeſantius dicitur. Callimachus autem in Jambis gentile Apeſas nominat.

Neque Darius Jovi Apeſanti
Mactavit equos Arcadicos.

APIA, hoc nomine recentiores Argos appellant, & incolas Apidonas, ab Apide Phoronei

5 Ἀπεράντεια, πόλις Θεσσαλίας.] Male in codice Voſſiano Ἀπελάντια ſcribitur. Oppidi nomen apud Polybium in excerptis Legat. Ἀπεραντία in penultima cum vocali excuſum reperitur, ita enim Leg. XXVI. Οἱ δ' Ἀἰτωλοὶ [illegible] [illegible] τὴν Ἀμφιλοχίαν, καὶ τὴν Ἀπεραντίαν [illegible]. Vide etiam Livium lib. XXX. cap. XII.

6 Ἢ διὰ τὴν ἄφεσιν τῶν ἁρμάτων.] Hæc de ludis Nemæis eſſe accipienda cenſet Etymologus: Ἀπέσας, enim inquit, [illegible] [illegible] [illegible] τοῦ Νεμείου [illegible] Ἀφέσας, ὁ Ἀπέσας.

7 Ἢ τοῦ λέοντος.] Nemei videlicet, quem Hercules occidit. Heſiodus in Θεογ.

- - - - Νεμειαῖόν τε λέοντα
Τόν ῥ' Ἥρη θρέψασα Διὸς κυδρὴ παράκοιτις,
Γουνοῖσιν κατένασσε Νεμείης, πῆμ' ἀνθρώποις
Ἔνθ' ἄρ' ὅγ' οἰκείων, ἐλεφαίρετο φῦλ' ἀνθρώπων,
Κοιρανέων Τρητοῖο Νεμείης, ἠδ' Ἀπέσαντος.

De Leone hoc Diodorus, Pauſanias, Apollodorus, Lucretius, Ovidius, Auſonius & quotquot alii XII Herculis Labores enarrarunt.

8 Ἐκεῖ γὰρ ἐκ τῆς σελήνης ἀφείθη.] Apprime hæc conveniunt cum Anaxagoræ ſententia, exiſtimantis in luna ampliſſimas eſſe regiones unde hic Leo deciderit; qui poſtea in Nemeæ ſylva agreſtis armenta dilaniaret. Nigidius Figulus etiam refert hunc Leonem apud Lunam nutritum, & juſſu Junonis ad Herculis exitium dimiſſum fuiſſe: cujus verba leguntur in commentario Germanici ad Arati Phænomena, verum ea ſunt mutila & corrupta. ea ſic emendare conabor. *Nigidius refert, hunc Leonem nutritum apud Lunam, [illegible] in terra [illegible] in regione Nemea, in ſpelunca amphiſtomo [illegible] [illegible] quondam Amphryſium [illegible] [illegible] ad Herculis exitium dimiſſum.*

9 Ἀφ' οὗ Ζεὺς Ἀπεσάντιος.] Vide Heſiod. & Etymol. mag. auctorem.

10 Κοὐχ ὡ Δαρείων.] Locus eſt corruptiſſimus, & Jambi ſuis numeris non conſtant, qui ex emendatioribus codicibus ſunt corrigendi. [illegible] ſic tamen hic ὁ Δαρεῖος pro [illegible] Peronitur. Verum Pauſanias hæc non de Dario, ſed de [illegible] [illegible] [illegible] in Corinth. [illegible] ita ſonat: Καὶ ὄρος Ἀπέσας ἐστὶν [illegible] τὴν Νεμέαν, [illegible] Περσεὰ Διὶ [illegible] [illegible] λέγουσιν Ἀπεσαντίῳ.

11 Ἔθυσεν Ἀρκάδας ἵππους.] Profligatiſſime in Voſſ. ſchedis legitur. Ἔθυσεν Ἀρκάδας [illegible].

12 Ἀπία, οὕτως οἱ νεώτεροι τὸ Ἄργος.] Rationem profecto nullam video, quare Epitomator hoc loco perhibeat, Argos à recentioribus Apiam appellari, cum extra dubium ſit, longe ante Pelopis tempora & adventum in hanc regionem, hoc nomine inſignitum fuiſſe: manifeſte hoc colligi poteſt ex Pauſan. lib. II, ita enim ille. Καὶ Πελοποννήσου [illegible] [illegible] καλεῖται Αἰγιαλὸς, [illegible] Βασιλεύσαντος [illegible], καὶ Αἰγιάλειαν [illegible] [illegible] ἐν τῷ πεδίῳ [illegible]. [illegible] τὸ ἱερὸν τῆς Ἀθηνᾶς [illegible] [illegible] Αἰγιαλέως [illegible] [illegible] φασὶν, Εὔροπος δὲ Τελχῖνα, Τελχῖνος δὲ Ἄπιν. οὗτος ὁ Ἄπις ἐς τοσοῦτον [illegible] [illegible], [illegible] Πέλοπα ἐς Ὀλυμπίαν ἀφικέσθαι, ὡς τὴν ἐντὸς Ἰσθμοῦ χώραν Ἀπίαν ἀπ' ἐκείνου καλεῖσθαι. Fortaſſis hæc dixit noſter reſpectu τοῦ Argos, quod ante Apiam

obtinuit: nam poſtquam Jupiter ex Niobe, quam primam mortalium inivit, Argum genuiſſet, Phoroneus Argo regnum tradidit, & Peloponneſum à ſe Argos dici imperavit. Sed exiſtimandum eſt potius, hæc Epitomatoris verba duntaxat ἀποσπασμάτια eſſe integri loci Strabonis, quem Stephanus in proprium uſum tranſcripſerat, ita enim Strabo lib. VIII: [illegible] [illegible] Πελασγιῶτις, καὶ Δαναοὺς, ὥσπερ καὶ Ἀργείους, [illegible] τῆς πόλεως [illegible], [illegible] αὐτῆς καὶ τοὺς ἄλλους Ἕλληνας [illegible] [illegible]. Οὕτω δὲ καὶ Ἰασίους, καὶ Ἴασον Ἄργος καὶ Ἀπίαν, καὶ Ἀπιδόνας οἱ νεώτεροι φασι. Sic enim ſolet Epitomator ipſiſſima auctorum allegatorum verba in compendium redigere, ut ſæpiſſime difficillimum ſit, ex iis ſenſum expiſcari, uti jam aliquoties admonuimus. Cæterum facile hoc Straboni conceditur, perhibenti ſua ætate à recentioribus Peloponneſum Apiam appellari, qui tot ſecula ante Stephanum vixerit; certiſſimum enim eſt hoc nomen neque Conſtantini neque Juſtiniani ævo obtinuiſſe. Atque ſic manifeſte liquet, noſtrum hæc ex Strabone hauſiſſe, ſed non eum in finem, ut probet ſua ætate Peloponneſum Apiam nuncupari.

13 Ἀπὸ Ἄπιδος.] Non uno modo caſus obliquus hujus ſubſtantivi effertur. merito ad illa nomina referri poteſt de quibus egimus pag. 115. ad vocem Ἄμφις. Agnoſcit hanc in flectendo varietatem Euſtath. ad Dionyſ. pereg. ita enim ille pag. 59. Γνοίη δ' Ἀργείας ὁ Διονύσιος μετ' Ἀπιδανῆας ἐρυθρά. [illegible] δὲ Ἀπιδανεὺς [illegible] [illegible] ἀπὸ [illegible] Ἄπιδος. [illegible] Ἄπιας [illegible], Ἄμφρις Ἀμφρίδος, Ζάμολξις Ζαμόλξιος. οἱ δὲ φασι ὅτι Ἄπις ὁ Φορωνέως ἐκ τῆς Ἠπείρου ἐλθὼν [illegible] τὴν Πελοπόννησον [illegible] [illegible] &c. [illegible] Αἰσχύλος [illegible], εἰπών,

Ἆπις γὰρ ἐλθὼν ἐκ πέρας Ναυπακτίας.

14 Ἀπὸ Ἄπιδος τοῦ Φορωνέως.] Apollodorus cum Rhiano, quem Stephanus teſtem citat, prorſus convenit, ſed Pauſanias, cujus verba ſupra in medium produximus, & Euſebius Apin Telchinis filium faciunt. & longe diverſa tradit de Api Æſchylus in Supplicibus, ſcilicet fuiſſe non regem Sicyoniorum, ut vulgo perhibetur, ſed Medicum qui regionem totam noxiis belluis purgavit, in cujus memoriam Peloponeſi incolæ regionem Apiam nominarunt, ita enim poeta loco jam allegato:

Αὐτῆς δὲ χώρας Ἀπίας πέδον τόδε
Πάλαι κέκληται φωτὸς ἰατροῦ χάριν.
Ἆπις γὰρ ἐλθὼν ἐκ πέρας Ναυπακτίας
Ἰατρόμαντις, παῖς Ἀπόλλωνος, χθόνα
Τήνδ' ἐκκαθαίρει κνωδάλων βροτοφθόρων,
Ἃ δὴ παλαιῶν αἱμάτων μιάσμασι
Χρανθεῖσ' ἀνῆκε γαῖα μηνιτὴ δάκη,
Δρακονθόμιλον, δυσμενῆ ξυνοικίαν.
Τούτων ἄκη τομαῖα καὶ λυτήρια
Πράξας ἀμέμπτως Ἆπις Ἀργείᾳ χθονὶ
Μνήμην ποτ' ἀντίμισθον ηὕρετ' ἐν λιταῖς.

Euſtathius tamen in ſuis ad Dyonyſ. notis, cujus verba jam citavimus, exiſtimat hunc Apin, de quo Æſchylus loquitur, Phoronei filium fuiſſe, qua in re cum aliis optime quidem conſentit, ſed Æſchylum illud loco allegato ſtatuiſſe, aperte nego & pernego. Tradunt alii Ἀπίαν dictam eſſe [illegible] [illegible] [illegible] τῶν ὑδάτων, a penuria potus & fontium,

ρωνέως, [15] ὡς Ῥιανὸς ἐν Ἀχαϊκῶν δευ- A τέρῳ,

[16] Ἡμετέρη τοι τέκνα Φορωνέως ἦν δ' * *
ἐξ ἀρχῆθεν γενεή. τοῦδε κλυτὸς ἐκγένετ' Ἄπις, B
ὅς ῥ' Ἀπίην ἐφάτιζε, [17] καὶ ἀνέρας Ἀπιδονῆας.

[18] τὸ ἐθνικὸν Ἀπιεύς, δηλῶν τὸν Πελοποννήσιον καὶ Ἀπίηθεν, τὸ ἐκ τόπου· καὶ Ἀπιδόνες, καὶ Ἀπιδονῆες. [19] Ἀπιδόνες δὲ καὶ οἱ Ἀρκάδες, ἀπὸ C Ἀπιδόνου ποταμοῦ, [20] ἢ τοῦ υἱοῦ Φορωνέως Ἀπιδόνου. [21] Δημήτριος δὲ καὶ ποταμὸν Ἀπιδανὸν τῆς Τρωάδος φησὶν, ἐκβάλλοντα [22] εἰς τὴν Ἑσπέρειον θάλασσαν, ὡς Τιμοσθένης. Φησὶ δὲ καὶ τὰς ἀχράδας τὰς ἐν αὐτῇ τῇ χώρᾳ γι- D νομένας, [23] Ἴστρος ἀπίας, ἀπὸ ταύτης ὑπὸ τῶν ἔξωθεν λεχθῆναι. λέγεται δὲ καὶ Ἆπις θηλυκὸν, ἧς ἡ γενικὴ Ἀπίδος. οὕτω τὴν χώραν Ἐρατοσθένης ἐν Ἑρμῇ προσαγορεύει.

ἈΠΙΌΛΑ [24], πόλις Ἰταλίας. τὸ ἐθνι- E κὸν Ἀπιολανός, ὡς Νῶλα Νωλανός.

ἈΠΟ-

ronei filio, teſte Rhiano libro ſecundo Achaicorum.

Noſtrum quidem genus filii Phoronei nominabatur
Ab ipſo origine. Ex illo autem inclytus naſcebatur Apis,
Qui Apiam nominavit & viros Apidoneas.

Gentile Apienſis, quod Peloponneſium denotat. Hinc quoque adverbium loci, quod ex Apia ſignificat: & Apidones & Apidonei. Apidones autem Arcades nuncupantur aut à fluvio Apidone, aut ab Apide Phoronei filio. Verum Demetrius fluvium Troadis Apidanum nominat, ſe in mare verſus occidentem exonerantem, quemadmodum Timoſthenes auctor eſt. Iſter pyraſtrum in Apia regione naſcentem, Apium ab eadem apud exteros nominari tradit. Dicitur quoque Apis genere fœminino, cujus genitivus eſt Apidis. Ita hanc regionem Eratoſthenes in Mercurio nuncupat.

APIOLA, urbs Italiæ. Gentile, Apiolanus: quemadmodum à Nola fit Nolanus.

APO-

tium, uti ex antiquis ſcriptoribus perhibet Euſtathius in comment. ad Dionyſ. loco jam citato. Οἱ δὲ ἀπὸ Ἀπίας [illegible] Verum in rebus tam antiquis nihil eſt certi.

[15] Ὡς Ῥιανὸς ἐν Ἀχαϊκῶν δευτέρῳ.] Sic exhibent codices manu exarati & editi. ſed forte reſcribendum eſt ὡς Ῥιανὸς ἐν Ἀχαϊκῶν δευτέρῳ. Operæpretium videtur, obiter hoc loco admonuiſſe, Euſtathium partem verborum Rhiani citaſſe, quæ profecto non genuino auctori, ſed Arriano cuidam adſcribit, quemadmodum ante nos obſervarunt viri docti. Idem etiam Salmaſius in margine ſui libri annotaverat. Archiepiſcopus totum locum ex Stephano hoc modo tranſcripſit: Καὶ Ἀῤῥιανὸς δέ φησι,

- - - - Κλυτὸς Ἄπις,
Ὅς ῥ' Ἀπίην ἐφάτιζε, καὶ ἀνέρας Ἀπιδονῆας.

[16] Ἡμετέρη τοι τέκνα &c.] Cod. Voſſ. ὑμετέρη τοι τέκνα. Verſiculus in fine mutilus eſt, quem Salmaſius in margine ſui libri ſupplere tentabat vocabulo [illegible]. attamen ſuis numeris non conſtabit, niſi legatur hunc in modum.

Ἡμετέρη τοι τέκνα Φορωνέως ἦν δ' ὀνομαστή.

[17] Καὶ ἀνέρας Ἀπιδονῆας.] Euſtathius καὶ ἀνέρας Ἀπιδανῆας. Verum Stephani lectio mihi videtur præferenda, cum mox apud ipſum ſequetur: καὶ Ἀπίηθεν, τὸ ἐκ τόπου. καὶ Ἀπιδόνες καὶ Ἀπιδονῆες.

[18] Τὸ ἐθνικὸν Ἀπιεύς, δηλῶν τὸν Πελοποννήσιον.] Quia videlicet voce Apia tota Peloponneſus intelligitur, τὸ Ἀπιεύς Peloponneſium denotabit.

[19] Ἀπιδόνες δὲ καὶ οἱ Ἀρκάδες.] Dionyſius de ſitu orbis:

Καδδὲ μέσην νῆσον, κοίλην χθόνα ναιετάουσιν
Ἀρκάδες Ἀπιδανῆες, ὑπὸ σκοπιὴν Ἐρυμάνθου.

Ad quem locum ita commentatur Euſtathius: Τοὺς δὲ Ἀρκάδας ὁ Διονύσιος μὲν Ἀπιδανῆας καλεῖ, οἱ πάτριοι δὲ Ἀπιδόνας [illegible], ἀπὸ τοῦ Ἀπίδος. Et nonnullis interjectis verbis ita inquit [illegible] Specialiter itaque Apidanei Arcades dicti ſunt, quia apud eos Apis habitavit.

[20] Ἢ τοῦ υἱοῦ Φορωνέως Ἀπιδόνου.] Quid audio, an Phoroneus præter Apim etiam filium Apidonem habuit? Hoc theogoniæ mythicæ doctores non docent. Sine dubio huc librariorum irrepſit ἀβλεψία, pro Ἀπίδος vel Ἀπιος nunc

Ἀπιδόνου exarantium. Indicavimus ex Euſtathio proprium hoc duobus modis inflecti. Idem liquet ex Stephano, hoc enim themate Ἀπίδος, & in voce Πελοπόννησος pro obliquo caſu habet Ἄπιος. Peſſime tamen apud Conſtant. Porphyrogennetam lib. II. de Them. hoc nomen inflexum reperitur: [illegible] Πελασγία. Quo in loco ſine dubio Ἀπίδος vel Ἄπιος reponendum eſt.

[21] Δημήτριος δὲ καὶ ποταμὸν Ἀπιδανὸν τῆς Τρωάδος.] Fuit hic Demetrius homo horum locorum peritiſſimus & in Troade natus, quemadmodum de illo teſtatur Strabo lib. XIII: atque hanc ob cauſam ipſi vix fides eſt deroganda. Alii tamen geographi & hiſtorici Apidanum fluvium non in Troade, ſed in Theſſalia collocant, & peculiariter Herodotus eum in Peneum fluere ſcribit.

[22] Εἰς τὴν Ἑσπέρειον θάλασσαν.] Conſtanter ita legunt libri editi omnes & manu exarati, verum immanis hic latet error, quem Salmaſius in margine ſui libri, hunc in modum reſcribendo, corrigere tentabat: [illegible] Non improbo hanc emendationem, ſed longius quam licet a vulgata lectione recedit. Si mei arbitrii res foret, reſtituerem [illegible] θάλασσαν. Ita olim ſcripſiſſe Stephanum, nullus ego dubito: nam Helleſpontus reſpectu Troadis occidentali plagæ obverſus eſt. Simile prorſus mendum emendavimus in voce Ἀντιγόνεια, ubi dicitur Antigonium, agri Cyziceni caſtellum, [illegible]. Lector videat locum, nam certus ſum, eum a noſtris partibus ſtaturum.

[23] Ἴστρος ἀπίας.] Et hic locus à vitio non eſt immunis, legendum eſt: Ἴστρος ἀπίους. Nuſquam enim hoc nomen ſecundæ declinationis formam obtinet. Ælian lib. III Var. Hiſt. cap. XXXIX: Ὄχνα βαλάνους Ἀρκάδες. Ἀργεῖοι δὲ ἀπίους, [illegible] &c. Etymologici magni auctor. Ἄπιος [illegible] Vide etiam Theophraſt. Dioſc. Heſych. & alios. Deſumpſit hæc Stephanus ex Iſtri Argolicis, qui uti ex Athenæo lib. XIV liquet, in hoc tractatu de pyraſtro mentionem fecit. [illegible] Ergo non tantum ab exteris, ſed etiam ab incolis Peloponneſus Apia appellabatur, quia hic fructus in eam ibi naſcebatur.

[24] Ἀπιόλα πόλις Ἰταλίας.] Oppidum fuit non obſcurum Latinorum, quod Tarquinius Priſcus delevit. Dionyſius Halicar. lib. III. [illegible]

ἈΠΟΔΩΤΟΙ´ [15], ὡς Βοιωτοὶ, ἔθνος Αἰτωλίας. Θουκυδίδης τρίτῃ. Ἐπιχειρεῖν δ' ἐκέλευον [16] πρῶτον μὲν Ἀποδωτοῖς, ἔπειτα Ὀφιονεῦσιν. A

ἈΠΌΚΟΠΑ [17], οὐδετέρως, [18] κόλπος ἐν τῷ Ἀραβικῷ μυχῷ· Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ. τὸ τοπικὸν, Ἀποκοπίτης, ἢ Ἀποκοπηνός. B

ἈΠΟΛΛΩΝΊΑ [19], πρώτη πόλις Ἰλλυρίας, [20] ἣν ᾤκουν Ἰλλυριοὶ κατ' Ἐπίδαμνον. ὕστερον [21] διακοσίων Κορινθίων ἀποικία εἰς αὐτὴν

APODOTI, uti Bœoti, gens Ætoliæ, cujus meminit Thucydides libro tertio. Primo autem Apodotos, deinde Ophionenſes aggredi jubebant.

APOCOPA, genere neutro, ſinus in Barbarico receſſu, de quo Marcianus in Periplo mentionem facit. Locale Apocopita & Apocopenus.

APOLLONIA, prima Illyrici urbs, quam Illyrii juxta Epidamnum habitabant: Poſtea eo ducentorum Corinthiorum colonia miſſa

τὸν μὲν ἐπολέμησε τοῖς ἐγχωρίοις Ἀπολλωνιάταις, πόλις τῶν Λατίνων ἔτι οὖσα οὐκ ἀφανής. Idem de hoc oppido teſtatur Strabo lib. v.

[15] Ἀποδωτοί, ὡς Βοιωτοί, ἔθνος Αἰτωλίας] Locus, ſi quis alius in hujus auctoris MSS & libris vulgatis fœdiſſime conſpurcatus, in illis enim ita legitur: Ἀποδωταῖοι, ὡς Βοιωτοί, ἔθνος Αἰτωλίας Atque eodem prorſus modo in allegato ex Thucydide teſtimonio. Hunc errorem primus obſervavit doctiſſimus Ortelius in Theſauro Geographico: adeo ut illi poſt hunc virum turpiter lapſi ſint, qui in conficiendis dictionariis geographicis operam poſuere, & Ἀποδωταίους ex Stephano & Thucydide citaverunt. Nos profectò vulgatam lectionem retinere non potuimus, quia apud Thuc. lib. III. idem locus, quem Steph. producit, ita concipitur: Ἐπιχειρεῖν δ' ἐκέλευεν πρῶτον μὲν Ἀποδωτοῖς, ἔπειτα δὲ Ὀφιονεῦσι, καὶ μετὰ τούτους Εὐρυτᾶσι. Præterea ex veſtigiis depravatæ lectionis codicis Voſſiani certiſſimus ſum, Stephanum non aliter exaraſſe; ibi enim legebatur unica litera immutata. Ἀποδωτοί, ἔθνος Αἰτωλίας. Apodotorum etiam meminit Polybius lib. XVII: Τὸ μὲν τῶν Ἀγραῶν ἔθνος, καὶ τὸ τῶν Ἀποδωτῶν, ἔτι δὲ τῶν Ἀμφιλόχων. Et Livius lib. XXXII. cap. XXXIV. ex Polybio hæc ita tranſtulit: *Ætolos, tanquam Romanos decedi Græcia jubere: qui quibus finibus Græcia ſit, dicere non poſſint. ipſius enim Ætoliæ Agræos Apodotoſque & Amphilochos, quæ per magna eorum pars ſit, Græciam non eſſe.*

[16] Πρῶτον μὲν Ἀποδωτοῖς] Ita reſcripſimus ex Thucyd. uti jam monuimus: fruſtra enim apud ipſum & alios ſcriptores Ἀποδωταῖοι inveſtigabuntur.

[17] Ἀπόκοπα, οὐδετέρως] Eodem numero & genere hoc loci nomen protulit Ptolemæus lib. IV cap. VII, & ferme in medio Barbarici ſinus collocat. De Apocopis etiam mentionem fecere Arrianus in Periplo maris rubri, & Marcianus in Peripli fragmentis ubi de Barbarico ſinu loquitur, cujus verba mox producemus.

[18] Κόλπος ἐν τῷ Ἀραβικῷ μυχῷ] Omnino ſubeſt hic portenti aliquid, quod vidit Salmaſius, qui in Plin. Exercit. optime emendabat ex fragmentis Peripli Marciani: Ἀπόκοπα, οὐδετέρως, κόλπος ἐν τῷ Βαρβαρικῷ μυχῷ. Hanc lectionem confirmat vir ſummus ipſis Marciani verbis, quæ huc transfero; quia Stephanus lectorem eo ablegat: Μετὰ τὴν ἐκτροπὴν τοίνυν θαλάσσαν τραχυνομένην πρὸς τὴν μεσημβρίαν ἐκ δεξιῶν τὴν γῆν ἔχοντι, τὸ ὄρος ὁ Ἐλέφας τυγχάνει κείμενον, καὶ ὁ ἐφεξῆς κόλπος χώρα μεθ' ἣν ἐκδέχεται τὸ ἔθνος τὸ λεγόμενον Βαρβαρικόν, καὶ τὸ Βαρβαρικὸν πέλαγος, ἐν ᾧ κόλποι τε πολλοί εἰσι, καὶ ὅρμοι τῆς Ἀζανίας. καὶ πρῶτος μὲν τῶν ἐπισήμων κόλπος ἐστὶν ἐν αὐτῷ ὁ καλούμενος Ἀπόκοπα.

[19] Ἀπολλωνία.] Unde hæc urbs nomen acceperit, non obſcure refert Pauſanias lib. I Eliacorum, viderat enim Olympiæ ſua ætate inſcriptionem antiquam in qua Apolloniatæ gloriabantur Ἀπόλλωνα ἀρχηγέτην coloniæ auctorem fuiſſe, à quo urbi nomen indiderunt. Inſcriptio hæc ita ſe habet:

Μνάματ' Ἀπολλωνίας ἀνακείμεθα, τὰν ἐνὶ πόντῳ
Ἰονίῳ Φοῖβος ᾤκισ' ἀκερσεκόμας.
Οἳ γᾶς τέρματ' ἑλόντες Ἀβαντίδος, ἐνθάδε ταῦτα
Ἔστασαν σὺν θεοῖς ἐκ Θρονίου δέκατον. Hoc eſt.
Monumenta hæc Apolloniæ erecta ſumus, quam juxta mare
Jonium Phœbus intonſus condidit.
Qui cum cepiſſent Abantidis terminos. Hic iſta
Statuerunt decimam cum iis qui ex Thronio venere.

Locri Boagrii fluminis accolæ è Thronio, & Abantes ex Eubœa, poſt excidium Ilium navibus ad Ceraunios montes delati ſunt, ubi Thronium condidere Locri, & regionem utrique genti communem, uno nomine Abantidem appellarunt. Poſtea inter Abantes & Locros qui Thronium habitabant diſcordia orta eſt. ſed Locri cum Apolloniatibus vires conjungentes, Abantes expulerunt, & ex præda Jovi decimam dedicarunt, hunc ſimul honorem Apollini concedentes, quaſi is coloniæ ductor fuiſſet, à quo urbem denominarunt.

[20] Ἣν ᾤκουν Ἰλλυριοὶ κατ' Ἐπίδαμνον] Urbem juxta Epidamnum in Taulantiorum ditione ad Æantem amnem ſitam fuiſſe, manifeſte teſtatur Scylax, ita inquiens: Ἐκ δ' Ἐπιδάμνου εἰς Ἀπολλωνίαν πόλιν Ἑλληνίδα ὁδὸς ἡμερῶν δύο. ἡ δὲ Ἀπολλωνία ἀπὸ τῆς θαλάσσης ἀπέχει σταδίους ν', καὶ ποταμὸς Αἴας παραρρεῖ τὴν πόλιν. ἀπὸ δὲ Ἀπολλωνίας εἰς Ἀμαντίαν στάδια τκ'. καὶ ὁ Αἴας ποταμὸς ἀπὸ τοῦ Πίνδου ὄρους παραρρεῖ τὴν Ἀπολλωνίαν παραρρεῖ. Ex hoc loco facile intelligere eſt, non in ipſo maris Jonii littore, ſed in illo tractu, qui ſe juxta mare extendebat, ſitam fuiſſe: non tamen tam procul à mari, quin ex arce in mare proſpectum habuerint incolæ, nam ipſe teſtatur Cæſar lib. III de Bello Civili ſe inde claſſem Antonii luſtraſſe. Plinius lib. III cap. XXIII: ſpatium illud inter Adriaticum mare & Apolloniam, ſeptem M paſſ. facit, ita enim ille: *Apollonia quondam Corinthiorum colonia ſeptem M. paſſ. à mari recedens: cujus in finibus celebre Nymphæum.* Videtur Conon apud Photium urbem in ipſo maris littore collocaſſe, ſic enim loquitur cap. XXX: Καὶ ἡ Ἀπολλωνία πόλις Ἑλλὰς ἐστὶν ἐν τῇ Ἰλλυριῶν γῇ, κεῖται δὲ ἐπὶ θαλάσσης, καὶ ποταμὸς Ἀῶος (Lege Ἀῶος) διὰ μέσης αὐτῆς ῥεῖ καὶ οὗτος ἐκδιδοῖ ἐς τὸ Ἰόνιον πέλαγος. Verum non ſatis accurate hic loquitur Conon; nam mediam urbem non findit Aous, neque ipſa, uti jam oſtendimus in maris littore ſita eſt. Omnium accuratiſſime Strabo hujus civitatis ſitum lib. VII. depingit, etiam ipſum ſpatium quo à mari, & à fluvio diſtabat indicans: Εἶθ' ὁ Ἄψος ποταμὸς καὶ ὁ Ἀῶος, ἐφ' ᾧ Ἀπολλωνία πόλις εὐνομωτάτη, κτίσμα Κορινθίων καὶ Κερκυραίων, τοῦ ποταμοῦ μὲν ἀπέχουσα σταδίους δέκα, τῆς θαλάττης δὲ ἑξήκοντα. De ſitu etiam vide Polybium lib. V. Ælianum Var. Hiſt. lib. XIII cap. XVI & alios. Caſtaldus in ſua Græciæ tabula eam hodie appellari inquit, *Poline*, quod ex antiquo nomine formatum atque decurtatum eſt: ſed Dominicus Niger perhibet, eo in loco nunc caſtellum eſſe, quod *Piergum* dicitur, ita enim ille: *Apollonia urbs eſt clariſſima, quondam optimis, ut Strabo ait, inſtituta legibus, ſtadiis decem ab Lao amne diſtans, à mari ſexaginta: Auguſti Cæſaris ſtudio, qui illic Græcas didicit literas, memorabilis; in quo nunc loco caſtellum eſt, quod illi Piergum à fluvio dicunt: Laum enim ſic vocant.* In hiſce verbis aut latet peſſimus Typographorum error, aut Niger male Aoum Laum appellavit, qui potius illis, quam huic eſt adſcribendus.

[21] Διακοσίων Κορινθίων ἀποικία] Antiquiſſimi igitur & primi urbis conditores Illyrii juxta Epidamnum fuere: poſtea Corinthii & Corcyræi coloniam miſere, qui urbem inſtaurarunt & ex Barbara Græcam fecere. Verum hæc Stephani lectio mihi admodum eſt ſuſpecta. Quamquam codices nihil variant: fortaſſis reponendum eſt: Κερκυραίων καὶ Κορινθίων ἀποικία. Conjecturam noſtram firmat locus Strabonis præcedenti commentario allegatus, cui addam Scymni Chii verba:

Οἷς πλησιόχωρός ἐστιν ἡ Ἀπολλωνία
Κορινθίων Κερκυραίων τε κτίσις.

Hæc

αὐτὴν ἔστειλε, ἧς ἡγεῖτο Γύλαξ, [32] ὃς Γυλακίαν ὠνόμασε. [33] τὸ ἐθνικὸν, Ἀπολλωνιάτης· καὶ θηλυκὸν, Ἀπολλωνιᾶτις. δευτέρα, [34] ἐν νήσῳ πρὸς τῇ Σαλμυδησσῷ, [35] ἀποικία Μιλησίων καὶ Ῥοδίων. [36] γ, Μακεδονίας. δ, πόλις Λιβύης. ε, [37] ἐν νήσῳ τῆς Ἀκαρνανίας, B μία τῶν Ἐχινάδων, ς [38], ἐν Κρήτῃ, πρὸς τῇ Κνωσσῷ. ζ, [39] πλησίον Λεοντίνων, καὶ Καλῆς Ἀκτῆς. η, Μυσίας. θ, πόλις Μυσίας, [40] ἐπὶ Ῥυνδάκῳ ποταμῷ. ι, [41] κατὰ Θυάτειρα, καὶ Ἔφεσον. ια, [42] Φωκίδος, ἣν Ὅμηρος Κυπα- C ρισσόεν

A miſſa eſt, cui Gylax imperavit, qui urbem Gylaciam nominavit. Gentile, Apolloniata, & fœminino genere Apolloniatis. Secunda, in inſula ad Salmydeſſum ſita, Mileſiorum & Rhodiorum colonia eſt. Tertia, Macedoniæ: Quarta Libyæ: Quinta, in B Acarnaniæ inſula, una ex Echinadibus: Sexta in Creta, juxta Cnoſſum: Septima, prope Aluntinos & Calacten: Octava, Myſiæ: Nona, Myſiæ ad Rhyndacum fluvium: Decima, juxta Thyatira & Epheſum: Undecima, Phocidis, quam Homerus ob Cypa- C riſſorum

Hæc de re etiam Pauſanias in Corinthiacis eſt legendus: Solus Thucydides tradit Corinthiorum coloniam fuiſſe. Ducta eſt hæc colonia eo tempore quo Periander Corinthi regnabat, quemadmodum nos docet Plutarchus, tractatu de iis, qui ſero à numine puniuntur.

32 Ὃς Γυλακίαν ὠνόμασε.] Stephanus: Γυλάκεια, οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ τῆς Ἰλλυρίας Ἀπολλωνία, ἀπὸ Γύλακος Κορινθίου. τὸ ἐθνικὸν Γυλακεύς.

33 Τὸ ἐθνικὸν Ἀπολλωνιάτης.] Nullum de hoc gentili dubium moveri poteſt paſſim occurrit apud antiquarios in veteribus nummis, & in veterum ſcriptorum monumentis.

34 Ἐν νήσῳ πρὸς τῇ Σαλμυδησσῷ, ἀποικία Μιλησίων καὶ Ῥοδίων.] Non retinet Xylander lectionem priorum editionum, in quibus excuſum reperi δευτέρα, ἐν νήσῳ πρὸς τῇ Σαλμυδησσῷ, ἄκρα Μιλησίων καὶ Ῥοδίων: Neque aliud nobis ſuppeditavit codex Voſſianus. Monet incomparabilis Salmaſius in margine ſui libri, illud ἐν νήσῳ delendum, legendumque eſſe ex MS. δευτέρα, πρὸς τῇ Σαλμυδησσῷ ἄκρα [ἀποικία] Μιλησίων καὶ Ῥοδίων. Fortaſſis vox illa, quam uncis incluſit, in MS non exſtabat, quæ tamen neceſſario, ut ſenſus conſtet, hic requirebatur. Etiam in Plinianis exercitationibus refert, libros veteres apud Stephanum verba illa, ἐν νήσῳ non habere. Videtur tamen, vulgatam Stephani lectionem verbis Strabonis defendi poſſe, ita enim ille loquitur de ſitu hujus urbis lib. VII. Εἶτα πόλις Καλλατὶς ἐν Ἀλεξανδρείοις ... Ἡρακλεωτῶν ἄποικος. εἶτ' Ἀπολλωνία, ἐν χιλίοις τριακοσίοις σταδίοις, ἄποικος Μιλησίων, τὸ πλέον τοῦ κτίσματος ἱδρυμένον ἔχουσα ἐν νησίῳ τινὶ, ὅπου ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. Ergo hæc Apollonia majore ſui parte in parva quadam inſula condita eſt, ubi fanum Apollinis erat. Verum quia ὁ πάνυ Salmaſius hunc locum egregie illuſtravit, ejus verba huc tranſcribere non pigebit. Sed quænam, inquit, ea inſula, aut quo nomine fuit, quæ Salmydeſſo propinqua, & templum Apollinis habuit? Etenim ſi Apollonia urbs in inſula erat, celebrem & nominatam eam oportet inſulam fuiſſe. An Apollonia vocabatur eodem cum ipſa urbe nomine? Ita quidem videtur ſentire Plinius, qui Apolloniatarum inſulam vocat. Sed & lib. VI. cap. XII, inſulas Ponti, quæ & in Aſiæ littoribus ſunt, numerans ita ſcribit: Cyanea, deinde Apollonia Thynnias dicta, ut diſtingueretur ab ea quæ in Europa. Id eſt, ab hac Apolloniatarum inſula, quam in manibus habemus. Atqui non inſulam, nec in inſula ſitam hanc Apolloniam Europæ tradit Strabo, ſed τὸ πλέον τοῦ κτίσματος in parva inſula habere, magna ſui parte in inſula conditam eſſe. Ergo reliqua pars in continente fuit. ſic parte ſui inſula, parte vero terra continua fuerit Apollonia, quod ego demiror. Reſtat illud quærendum, quo nomine dicta ſit illa inſula in qua Apollonia dimidiata condita eſt, quid ſentiam, paucis abſolvam. Apollonia Thynnias inſula Ponti in Aſia ſic appellata quod eſſet Apollini Sacra. in ea Apollini aram ſtatuiſſe Argonautas canit Apollonius lib. II. Hujus meminit Arrianus in Periplo Ponti. ἀπὸ Ῥήβα εἰς Ἀπολλωνίαν νῆσον μικρὰν, ὀλίγον ἐν χώρᾳ τῆς ἠπείρου. Thynnias dicitur Pomponio lib. II. cap. VII. Thynnias Mariandynorum finibus proxima, urbem habet, quam quia Bithyni incolunt, Bithynida appellant. Aliis Apollonia Thynnias ad diſtinctionem alterius Apolloniæ quæ in Europa, ut inquit Plinius. Plura congeſſit Salmaſius hanc materiam ſpectantia, ſed ne ſim longior, lectorem ad locum ipſum ablegare ſtatuo.

35 Ἀποικία Μιλησίων καὶ Ῥοδίων.] Scymnus Chius Mileſiorum coloniam tradit, ſimul etiam referens quo tempore ſit condita.

Εἶτ' Ἀπολλωνία ἄκρα ...
Τῆς Ἀστικῆς Θρᾴκης ὑπάρχουσ' ἐσχάτη.
Μεθ' ἣν πόλις ἐστὶν ἄποικος ἡ Ἀπολλωνία,
Ταύτην δὲ πρότερον ἔτεσι ...
Κτίζουσι τῆς Κύρου βασιλείας τὴν πόλιν·
Εἰς τοὺς τόπους ἐλθόντες οἱ Μιλήσιοι.

36 Τρίτη Μακεδονίας.] Plurimi Apolloniam, in Taulantiorum finibus ſitam, Macedoniæ accenſent, ſed peſſimo errore: quam Stephanus nunc innuit, verſus Strymonicum ſinum ſita eſt, juxta amnem Echedorum non procul a Theſſalonica. Hæc optime a Ptolemæo Apollonia Mygdoniæ appellatur, ita enim ille lib. III cap. XIII, ubi hujus regionis civitates recenſet: Ἀντιγόνεια, Καλλίπεια, Βαίρος, Φύσκαι, Τήρπυλλος, Καρράβια, Ξυλόπολις, Ἄσσηρος, Ἀπολλωνία Μυγδονίας.

37 Ἐν νήσῳ τῆς Ἀκαρνανίας.] Ortelius exiſtimat hanc eſſe Apolloniam Epiri de qua Strabo, ſeu Ætoliæ de qua libro XXVIII cap. VIII. Livius mentionem facit.

38 Ἐν Κρήτῃ, πρὸς τῇ Κνωσσῷ.] Ergo geminæ hujus nominis civitates in Creta extiterunt: nam vigeſimam tertiam noſter etiam in Creta collocat, & quondam Eleutheram dictam fuiſſe perhibet.

39 Πλησίον Λεοντίνων καὶ Καλῆς Ἀκτῆς.] Hæc eſt Siciliæ Apollonia, de qua legimus apud Diodorum Siculum lib. XVI & XX. Verum hic Stephani locus eſt corruptus, vel ipſe accuratum hujus oppidi ſitum ignoravit; nam Leontini in orientali Siciliæ latere quam longiſſime à Calacta diſſiti fuere, uti manifeſte patet ex Ptolemæo lib. III cap. IV. Cum Cluverio itaque cenſeo reponendum eſſe: Πλησίον Ἀλυντίνων [ſive Ἀλοντίνων] καὶ Καλῆς Ἀκτῆς. Aluntini enim non procul à Calacta habitabant, ut videre eſt apud eundem Ptol. & Plin. lib. III cap. VIII. Cicero quoque Apolloniensem civitatem cum Aluntia, aliiſque hujus tractus civitatibus conjungit, ita enim ille in Verrina octava: Tyndaritanam, nobiliſſimam civitatem, Cephaleditanam, Aluntinam, Apollonienſem, Engyinam, Capitinam, perditas eſſe hac iniquitate decumanorum intelligetis.

40 Ἐπὶ Ῥυνδάκῳ ποταμῷ.] Quia in Myſia duas hac appellatione urbes Stephanus deſcribit, ad diſtinctionem hoc addidiſſe videtur. Non tamen nego alios hanc diſtinctionem adhibuiſſe, ut hoc elogio non ab altera Myſiæ, ſed etiam ab aliis oppidis per terrarum orbem ita nominatis ſecerni poſſet. Nummi veteres hanc inſcriptionem quoque præferunt: in Marco & L. Vero Auguſtis Chriſtinæ Clar. Spanhemius legebat: ΑΠΟΛΛΩΝΙΑΤΑΝ ΡΥΝΔΑΚΟΣ & ΑΠΟΛΛΩΝΙΑΤΑΝ ΠΡΟΣ ΡΥΝΔΑΚΩ. Similiter hanc urbem appellant Strabo lib. XII & Ptol. lib. V cap. 14. Fortaſſis altera Myſiæ civitas, quæ Stephano octava habetur, prope Antandrum ſita & Aſſos dicta eſt, de qua Plinius lib. V cap. XXX. Rurſus in littore Antandros, Edonis prius vocata, deinde Cymeris, & Aſſos eadem Apollonia.

41 Κατὰ Θυάτειρα, καὶ Ἔφεσον.] Strabo lib. XIV hanc meminit; ſed Apolloniadem nominat: Πρῶτος μὲν ὁ καταστάς ... εἰς Θυάτειρα, εἶτ' Ἀπολλωνιάδα ἔχει, εἶτ' ... Φεραῖον.

42 Φωκίδος, ἣν Ὅμηρος Κυπαρισσόεν φησί.] Homeri locus reperitur in Catalogo:

Οἱ Κυπά-

ριοσόν φησι, διὰ τὸ πολλὰς ἔχειν κυπαρίσ- A σους, [41] ὡς Δίδυμος. ιβ, περὶ τὴν κοίλην Συρίαν· ιγ, [44] κατὰ Ἰόππην. ιδ, τῆς Μεσοποταμίας. ιε, [45] Λιβύης, ἣ Κυρήνη ἐκαλεῖτο. ιϛ, [46] Λυδίας. ιζ, Πισιδίας, ἡ πρότερον Μορδιαῖον. ιη, Φρυγίας, ἡ πάλαι Μάργιον. B ιθ, ἐν Σίφνῳ τῇ νήσῳ. εἰκοστὴ, [47] Συρίας, κατὰ Ἀπάμειαν. κα, νῆσος πρὸς τῇ Λυκίᾳ. κβ, τῶν ἐπὶ Θρᾴκης Ἰώνων, ἣν Δημοσθένης φησίν. εἰκοστὴ τρίτη, Κρήτης, ἡ πάλαι Ἐλεύθερα, [48] Κλινὸς πατρίς. [49] ἐκ ταύτης ὁ C Φυσικὸς Διογένης. εἰκοστὴ τετάρτη, ἐν Αἰγύπτῳ. εἰκοστὴ πέμπτη, μεταξὺ Βαβυλῶνος, [50] καὶ Σούσων. Τρύφων ἐν τῷ περὶ παρωνύμων, τὸ ἐθνικὸν εἶπεν [51] Ἀπολλωνιδεύς· ἀλλ' οὐκ ἔστιν ἐκ τῆς πόλεως, ἀλλ' D ἐκ τοῦ Ἀπολλώνιον, ὡς Δουλίχιον Δουλιχιεύς.

Cypariſſum, eo quod multam cupreſſorum copiam habeat, ut ait Didymus … riſſorum copiam Cypariſſum nominavit, uti Didymus exiſtimat. Duodecima, circa cavam Syriam. Tertia decima, juxta Jopen. Quarta decima, Meſopotamiæ. Quinta decima Libyæ, quæ Cyrene vocabatur. Sexta decima Lydiæ. Septima decima Piſidiæ, quæ antea Mordiæum appellabatur. Octava decima, Phrygiæ, quæ antiquitus Margium dicta fuit. Nona decima, in Siphno inſula. Vigeſima Syriæ, juxta Apamiam. Prima vigeſima, inſula eſt prope Lyciam. Secunda vigeſima Jonum, qui Thraciæ adjacent, quam Demoſthenes citat. Tertia vigeſima Cretæ, olim Eleuthera dicta, Lini patria; cujus etiam Diogenes Phyſicus fuit. Quarta vigeſima in Ægypto. Quinta vigeſima, inter Babylonem & Suſa. Tryphon in libro de Denominativis hinc deduxit gentile Apolloniensſis: Verum illud ab urbis nomine non poteſt formari, ſed à voce Apollonium, uti à Dulichium Dulichienſis.

ἈΠΟΛΛΩΝΙΕΙΣ, δῆμος προστεθεὶς [52] τῇ Ἀτταλίδι φυλῇ. [53] ὁ δημότης, Ἀπολλωνιδεύς. E

APOLLONIENSES, Demus qui tribui Attalidi adjacet, cujus tribulis Apollonienſis dicitur.

ἈΠΌΛΛΩΝΟΣ νῆσος, ἐν Λιβύῃ. τὸ ἐθνικὸν, Ἀπολλωνησίτης. [54] λέγεται καὶ Νησαῖος.

APOLLINIS inſula, in Africa ſita eſt. Gentile Apolloneſita. Dicitur etiam Apolloneſæus.

ἈΠΌΛΛΩΝΟΣ [55] πόλις ἐν Αἰγύπτῳ, πρὸς τῷ μέρει τῆς Λιβύης, ἡ μικρὰ, F ἧς μέμνηται Ἀπίων. δευτέρα, ἡ μεγάλη, ἐν Αἰγύ-

APOLLINIS urbs, eſt in Ægypto Libyam verſus; cujus, quæ parva eſt, Apio meminit. Secunda, magna dicitur, quæ etiam in Ægy-

Οἳ Κυπάρισσον ἔχον Πυθῶνά τε πετρήεσσαν.
Stephanus hanc civitatem in Parnaſſo ſitam, & Eranum atque Apolloniadem appellatam perhibet: Κυπάρισσος, πόλις ἐν Παρνασσῷ κατὰ τοὺς Δελφοὺς. ἡ πρότερον Ἔρανος. ἀπὸ Κυπαρίσσου τοῦ Μινύου· οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ πλήθους τῶν αὐτοῦ κυπαρίσσων, ἣν Κυπαρισσοῦντα τινὲς καὶ Ἀπολλωνιάδα φασί.

[41] Ὡς Δίδυμος.] In commentariis, quæ hodie Didymi nomine proſtant & circumferuntur, ad Homeri verba jam jam allegata, hæc leguntur Κυπάρισσον πόλιν Φωκίδος, ὀνομασθεῖσαν δὲ ἀπὸ Κυπαρίσσου τοῦ Ὀρχομένου ἀδελφοῦ, ἢ ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῇ φυομένων κυπαρίσσων.

[44] Κατὰ Ἰόππην.] Hujus memoria reperitur apud Ptol. lib v cap. XVI. Μετὰ τὰς τοῦ Χορσέου ἐκβολάς, Καισάρεια Στράτωνος, Ἀπολλωνία, Ἰόππη, Ἰαμνειτῶν λιμήν, Ἀσκάλων &c. Lege quoque Plinium lib. v. cap XIII.

[45] Λιβύης, ἣ Κυρήνη ἐκαλεῖτο.] Pomponius Mela lib. I. cap VIII. *Urbes Heſperis, Apollonia, Ptolemais, Arſinoe, atque (unde terræ nomen eſt) Cyrene.* Vide quoque Plinium lib v. cap. v.

[46] Λυδίας.] Cenſeo hanc ſitam fuiſſe circa Cauſtrum fluvium in Celbiano campo. Mentionem facit de hac Apollonia Ptolemæus lib. v cap. II, cujus verba, quia profligatiſſime ſunt corrupta, hunc in modum corrigo: Μαγνησία ἡ πρὸς Μαιάνδρῳ, Ἀπολλωνία πρὸς Κελβιανῷ, Ἡράκλεια πρὸς Λάτμῳ. Antea hic peſſime legebatur, Ἀπολλωνία πρὸς Λαμπάνῳ, Ἡράκλεια πρὸς Ἀλβανῷ. Celbiani campi meminit etiam Stephanus in voce Ἄστυρα, ubi ita inquit. ἔστι καὶ λιμὴν ἐν τῷ Κελβιανῷ πεδίῳ τῆς Λυδίας, περὶ τὸν Καΰστρον ποταμόν. Puto male hunc agrum ab Euſtathio Κιλβιανὸν pro Κελβιανὸν appellari, integer locus exſtat in Comment. ad Dionyſium: Ἀπὸ δὲ Καΰστρου καλεῖται καὶ πεδίον Καΰστριον, τὸ καὶ Καυστριανόν. ᾧ συνεχὲς τὸ Κιλβιανόν.

[47] Συρίας, κατὰ Ἀπάμειαν.] Hujus memoria reperitur apud Strabonem lib. XVI: … ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ἔχει τὰς ἀφορμὰς τῶν … , Λάρισσά τε καὶ τῆς Κασιανῆς καὶ Μεγάρων καὶ Ἀπολλωνίας, καὶ ἄλλων τοιούτων, αἳ συνετέλουν εἰς τὴν Ἀπάμειαν ἅπασαι.

[48] Κλινὸς πατρίς.] Salmaſius in margine ſui libri emendabat: Λίνου πατρίς. Fortaſſis intelligit Linum ex Amphimaro Neptuni filio & Urania genitum, vel Linum Iſmenii, de quibus Pauſanias lib. IX.

[49] Ἐκ ταύτης ὁ Φυσικὸς Διογένης.] Hinc nobis innoteſcit Diogenis Phyſici patria. Ab aliis ſcriptoribus quidem Apolloniates dicitur, verum quia Stephanus viginti quinque Apollonias enumerat, veram hujus Philoſophi patriam indicare difficillimum fuiſſet. Diog. Laertius lib IX: Διογένης Ἀπολλοθέμιδος, Ἀπολλωνιάτης, ἀνὴρ φυσικὸς καὶ ἄγαν ἐλλόγιμος. Ejus quoque meminit Cicero lib. I. de Nat. Deor. *Quid aer, quo Diogenes Apolloniates utitur Deo, quem ſenſum habere poteſt, aut quam formam Dei?*

[50] Καὶ Σούσων.] Xylandri lectionem, ut optimam, retinemus. In aliis editionibus excuſum erat, καὶ Σύρων, quod etiam nobis codex Voſſianus exhibuit.

[51] Ἀπολλωνιδεύς.] Non memini illud gentile in Græcorum ſcriptis inveniſſe: hinc tamen Latini ſuum APOLLONIENSIS formarunt, quod apud Ciceronem, Plinium & alios occurrit. Paſſim Cæſar commentario de Bello Civil. terminatione Græca utitur.

[52] Τῇ Ἀτταλίδι φυλῇ.] Hujus Demi meminit Heſychius, cujus verba ita emendavit Meurſius libello de Populis Atticis: Ἀπολλωνιεῖς, δῆμος φυλῆς τῆς Ἀτταλίδος.

[53] Ὁ δημότης, Ἀπολλωνιδεύς.] Codex Voſſ. Ὁ δημότης ὁμοίως Ἀπολλωνιδεύς.

[54] Λέγεται καὶ Νησαῖος.] Corrigebat optime Salmaſius in margine ſui codicis: λέγεται καὶ Ἀπολλωνησαῖος.

[55] Ἀπόλλωνος πόλις ἐν Αἰγύπτῳ.] Hujus civitatis etiam fit mentio apud Ptolemæum libro IV. cap V. Κοπτίτης νομός, καὶ μητρόπολις μεσόγειος Κόπτος πόλις, εἶτα Ἀπόλλωνος μικρά. Eodem capite etiam de Magna Apollinis civitate memoria reperitur: Ἑρμωνθίτης νομός, καὶ μητρόπολις Ἑρμωνθίς. καὶ ἐφεξῆς πόλις Λάτων· εἶτα πόλις μεγάλη Ἀπόλλωνος.

Αἰγύπτῳ. [56] τρίτη, ἐν Αἰθιοπίᾳ, τῇ Ἐρυθρᾷ A
παρακειμένη. τὸ ἐθνικὸν, Ἀπολλωνοπολίτης.

ἌΠΡΟΣ [57], θηλυκὸν, πόλις Θρᾴκης. Θεόπομπος εἰκοστῇ ἕκτῃ, τοῦ Ἀντιπάτρου διατρίβοντος περὶ τὴν Ἄπρον. [58] τὰ ἐθνικὰ, B Ἀπραῖος.

ἌΠΤΕΡΑ [59], πόλις Κρήτης, ἀπὸ τῆς τῶν Μουσῶν καὶ Σειρήνων ἔριδος, τῆς [60] ἐν τῷ Μουσείῳ, πλησίον τῆς πόλεως καὶ τῆς θαλάττης, τόπῳ τοιῷσδε καλουμένῳ, γινομένης· [61] ἐν ᾧ C μετὰ τὴν ἐν μουσικῇ νίκην τῶν Μουσῶν, αἱ Σειρῆνες δυσφοροῦσαι, τὰ πτερὰ τῶν ὤμων ἀπέβαλον· καὶ λευκαὶ γινόμεναι, εἰς τὴν θάλασσαν ἐνέβαλον ἑαυτάς· ὅθεν ἡ πόλις Ἄπτερα, [62] αἱ δὲ πλησίον νῆσοι, Λευκαί. [63] οἱ δὲ, ἀπὸ Γλαύκου D τοῦ Κυρηναίου. [64] ὁ πολίτης Ἀπτεραῖος. ἔστι καὶ Λυκίας πόλις, οὐδετέρως καὶ αὕτη. καὶ τὸ ἐθνικὸν, Ἀπτερεύς.

ἈΡΑΒΊΑ [65], ἡ χώρα, ὡς Αἰθιοπία. δύο δ' εἰσίν· ἡ μὲν ἀρωματοφόρος, μεταξὺ Περ- E σικῆς καὶ Ἀραβικῆς θαλάσσης· ἡ δὲ μᾶλλον δυτικὴ, συνάπτουσα πρὸς μὲν τὴν δύσιν Αἰγύ-

Ægypto ſita eſt. Tertia in Æthiopia, mari rubro adjacens. Gentile nomen eſt Apollonopolita.

APRUS, genere fœminino, oppidum Thraciæ eſt, auctore Theopompo, lib XXVI. Antipatro circa Aprum degente. Gentile eſt Apræus.

APTERA, urbs Cretæ, quæ à Muſarum & Sirenum contentione, quæ in loco quodam, prope urbem & mare, Muſæo dicto, exorta eſt, nomen accepit; ubi, poſt Muſarum in arte Muſica victoriam, Sirenes mærentes ab humeris ſuis pennas abjecerunt; & cum albæ eſſent factæ, ſeſe in mare præcipites dederunt. Hinc urbs Aptera nominata eſt. Inſulæ vero quæ prope ei adſunt, Albæ appellantur. Sed alii exiſtimant, eas a Glauco Cyrenęo nomen habere. Civis dicitur Apteræus. Eſt item urbs Lyciæ, quæ neutro genere effertur. Gentile Apterenſis.

ARABIA, uti Æthiopia, regio eſt. Verum duæ exiſtunt: Hæc quæ aromata fert, inter Perſicum & Arabicum mare ſita eſt; illa autem quæ magis ad occidentem vergit, ad occaſum Ægy-

[56] Τρίτη ἐν Αἰθιοπίᾳ.] Hæc eadem videtur, de qua legimus apud Plinium lib VI. cap XXX. *Deinde contra Meroen Megabari, quos aliqui Adiabaros nominavere, oppidum habet Apollinis.*

[57] Ἄπρος, θηλυκὸν, πόλις Θρᾴκης.] Maſculino genere hanc vocem protuliſſe Cedrenum & Cantacuzenum mox apparebit. Tempore Plinii colonia erat, & de ea lib IV cap. XI. ſic ſcribit, unde quoque ſitum cognoſcimus: *Intus Byzia, arx regum Thraciæ, & à Terei nefaſto crimine inviſa hirundinibus. Regio Cænica, colonia Flaviopolis, ubi ante Zela oppidum vocabatur. Et à Byzia quinquaginta mil paſſ Apros colonia, quæ à Philippis abeſt centum octoginta octo mil paſſ* Poſtea tamen formam urbis accepit & Theodoſiopolis nominata eſt, quemadmodum Cedrenus hiſce verbis auctor eſt: Κτίζει δὲ καὶ πόλιν ἐν Θρᾴκῃ Θεοδοσιούπολιν ὀνομάσας, τὴν πρὶν λεγομένην Ἄπρον, ἀπὸ τοῦ κτίσαντος αὐτὴν κατ' ἀρχὴν Ἄπρου, ὃς ἦν πρῶτος Καίσαρος, ὡς καὶ ἀνεῖλεν αὐτόν. Ptolemæus lib. III cap. XII, eodem ſitu coloniam collocat, ſed puto ibidem male Ἄπροι pro Ἄπρος legi, nam ſ facili negotio in jota commutatur. Cantacuzenus Aprum vicinam Didymotichi & Garellæ facit, ita enim ille lib. I. Hiſt. cap. XXVIII: Καὶ πρῶτον μὲν εἰς Ἄπρον καὶ τὴν Γαρέλλαν, μὴ δυνάμενοι ἀδεῶς πρὸς βασιλέα τὸν νέον. Φερραὶ ἀπέστειλε πρῶτον ἅμα καὶ ἱππικὸν, ὡς ἂν ἀντέχοιεν πρὸς τὰς ἐν Διδυμοτείχῳ ἐφόδους.

[58] Τὰ ἐθνικὰ, Ἀπραῖος.] Huic loco aliquid deeſſe nemo non videt aut legendum eſt, τὸ ἐθνικὸν Ἀπραῖος, vel aliud gentile huic eſt addendum, quod cenſet Salmaſius, in ora ſui libri ita ſcribens: τὰ ἐθνικὰ Ἀπραῖος καὶ Ἄπριος. Licet à viro incomparabili non diſſentiam, ſciendum eſt: Stephanum rariſſime ſic ſolere loqui, etiamſi duo vel tria ab aliquo oppido gentilia deducat: ſic in Ἄβαρις. τὸ ἐθνικὸν Ἀβαρηνός καὶ Ἀβαρίτης. Ἄγρα, τὸ ἐθνικὸν Ἀγραῖος καὶ Ἀγρεύς. Fortaſſis & hic loci reponendum eſt: τὸ ἐθνικὸν Ἀπραῖος καὶ Ἄπριος. alterum gentile paſſim uſitatius eſt, occurritque aliquoties apud Cantacuzenum, e multis locis unicum ſeligam, qui eſt lib. I Hiſtor. cap XXIX: Δείσας δὲ ὁ βασιλεὺς, μὴ πάντων χρημάτων διαφθαρέντων, ἀναγκασθῶσιν οἱ Ἄπριοι, ἐκδόσθαι τοῖς ἐχθροῖς μὴ διαφθαρῆναι. ὅπως ἔχοιεν ἀφορμὴν οἱ Ἄπριοι τοῦ ζῆν, μὴ ἐκλίπωσι τὸ ἄστυ.

[59] Ἄπτερα, πόλις Κρήτης] Eſt oppidum Cretæ mediterraneum, quod Plinio lib. IV. cap. XII. *Apteron*, & Ptolemæo Ἀπτερία dicitur. Euſebius in Chronico tradit nomen habere ab Aptera ibi regnante, non vero à fabula, quam noſter & alii de Muſis & Sirenibus perhibent. Ab his diſſentit Pauſanias, qui in Phocicis ita ſcribit Ἀπὸ τούτου δὲ τοῦ ἱεροῦ καὶ πόλιν Κρηταιεῖς, ὅσοι τὴν χώραν ἔχουσιν, Ἀπτεραίους φασὶν ὀνομάζεσθαι.

[60] Ἐν τῷ Μουσείῳ, πλησίον τῆς πόλεως &c.] Ita etiam hunc locum, in quo Muſæ & Sirenes certabant, Suidas appellavit, quem vide, ſi rem tanti feceris

[61] Ἐν ᾧ μετὰ τὴν ἐν μουσικῇ νίκην τῶν Μουσῶν.] Hujus certaminis etiam Auſonius in Gripho meminit:

Tris volucres, tris ſemideæ, tris ſemipuellæ:
Ter tribus ad palmam juſſæ certare Camœnis,
Ore, manu, flatu: buxo, fide, voce canentes.

[62] Αἱ δὲ πλησίον νῆσοι, Λευκαί] Diodorus Siculus duas hoc nomine inſulas agnoſcit, alteram contra Cydoniam prope Cretam ſitam; alteram vero contra Itanum ejuſdem inſulæ promontorium.

[63] Οἱ δὲ ἀπὸ Γλαύκου τοῦ Κυρηναίου.] Res profecto eodem redibit, ſive inſulas λευκὰς ſive γλαυκὰς dixeris Heſychius Γλαυκός, λευκός. Alia in hanc rem Salmaſius in margine ſui Stephani ex gloſſariis in medium adducit: verum aſſiduo uſu & vetuſtate folia adeo ſunt detrita, ut ex verbis ſenſum percipere nequeam.

[64] Ὁ πολίτης Ἀπτεραῖος.] Clariſſimus Spanhemius in nunquam ſatis laudato de Præſt & Uſu Numiſ opere teſtitur, in Gaza Medicea nummum exſtare, in quo conſpicitur caput muliebre & epigraphe ΑΠΤΕΡΑΙΩΝ. Hoc gentili etiam utitur Diodorus Siculus lib v. Οἱ δὲ ἐν τῇ Κρήτῃ Ἰδαῖοι Δάκτυλοι παραδέδονται τήν τε τοῦ χαλκοῦ καὶ σιδήρου φύσιν ἐξευρεῖν, τῆς ἀρχῆς Ἀπτεραίων χώρας, περὶ τὴν καλουμένην Βερεκυνθίαν, καὶ τὴν ἐργασίαν, δι' ἧς κατασκευάζεται. Vide etiam locum Pauſaniæ ſupra allegatum

[65] Ἀραβία, ἡ χώρα.] Lectori hoc loco totam Arabiæ deſcriptionem poſſemus exhibere, ſed quia alii hanc materiam ante nos occuparunt, merito illi negotio ſuperſedemus. Solet paſſim Stephanus addere, unde regiones & urbes nomen ſint ſortitæ; verum hoc quia ab Epitomatore prætermiſſum eſt, ex Gabriele Sionita ſubjungemus, ita enim ille cap. I. in Deſcriptione Arabiæ: *Arabia non ab Arabo Apollinis & Babyloniæ filio, ut Latinorum plerique aſſerunt, ſed ab Araba, plaga non longe à Medina ſita, nomen ſortita eſt, quam incoluit Iſmael, Abrahami & Hagar*

Αἰγύπτῳ, πρὸς ἄρκτον ἡ Συρίᾳ· [66] περὶ ἧς ὁ περιηγητὴς Διονύσιος φησι·

> Τῆς δ' ἂν ἴδοις προτέρω νοτιώτερον οἶμον ὁδεύων
> Ἀῤῥαβίου κόλπου [67] μυχάτιον ῥόον, ὅς ῥα μεσηγὺ
> εἰλεῖται Συρίης τε καὶ [68] Ἀῤῥαβίης ἐρατεινῆς.

[69] τὸ ἐθνικὸν, Ἀράβιος· ὡς ἡ παροιμία, [70] Ἀράβιος αὐλητὴς, ἐπὶ τῶν ἀπαύστως διαλεγομένων· ἢ διὰ τὸ [71] μηδένα Ἑλλήνων διασκεδάσασθαι τὴν αὐλητικὴν, ὡς οὖσαν βάναυσον, καὶ παντελῶς ἀνελεύθερον, ἀλλὰ βαρβάροις αὐληταῖς χρῆσθαι. διὸ καὶ Ἀράβιος αὐλητὴς, ὅς

> δραχμῆς μὲν ηὔλει, τεττάρων δ' ἐπαύετο.

[72] τὸ ἐθνικὸν Ἀράβιος, καὶ Ἀράβισσα.

ἈΡΑ-

A Ægypto, ad ſeptentrionem vero Syriæ contigua eſt; de qua Dionyſius Periegetes inquit.

> *Ab hac conſpicatus fueris ultra auſtraliorem viam pergens*
> B *Arabici ſinus extremum meatum, qui inter*
> *Volvitur Syriamque & Arabiam amœnam.*

Gentile Arabius, uti habet proverbium: Arabius tibicen, quod in illos dicebant, qui indeſinenter de re aliqua verba faciebant: Vel ex eo C natum exiſtimant, quod Græci artem tibiis modulandi non exercerent, tanquam ſordidam & plane illiberalem, ſed barbaris tibicinibus uterentur. Ideo Arabius tibicen is erat; qui,

> D *Drachma quidem canebat, ſed quatuor compeſcebatur.*

Gentile igitur eſt Arabius & Arabiſſa.

ARA-

Hagar filius, à quo etiam Iſmaëlitæ, & Hagareni dicuntur.

[66] Περὶ ἧς ὁ περιηγητὴς Διονύσιος.] Duplicem Stephanus ſtatuit Arabiam, alteram εὐδαίμονα, inter Perſicum & Arabicum ſinum, alteram vero Ægypto & Syriæ vicinam: Hæc poſtrema eſt, uti obſervavit vir ſummus Salmaſius, quam ultra Peleſiacum Plinius ad mare rubrum pertinere dicit. Sed fallitur omnino Stephanus, cum de ea loqui Dionyſium hiſce verſibus putat: nam ἐρατεινὴ Ἀραβία in illis verſibus eſt εὐδαίμων: ſed Syriam Dionyſius uſque ad ſinum Arabicum extendit, ut & Strabo uſque ad Ἐλανίτην μυχὸν a quo Arabia felix auſpicatur.

[67] Μυχάτιον ῥόον.] In hodiernis Dionyſii exemplaribus excuſum eſt, μυχάτιον ὕδωρ. Stephani lectionem longe præfero, eſt enim magis poetica, quanquam & vox ὕδωρ poetis non ſit inſolens.

[68] Ἀῤῥαβίης ἐρατεινῆς.] Hanc verſiculi partem ſynceram ac probam eſſe, docent metri lex & ratio: ſed peſſime in primis Stephani editionibus invenitur. [illegible]

[69] Τὸ ἐθνικὸν Ἀράβιος.] Conſtanter hunc locum ſic legunt libri typis excuſi, qui tamen aliter in MSS circumferuntur. Cod. Voſſianus: τὸ ἐθνικὸν Ἀράβιος, καὶ Ἀράβιος, καὶ Ἀράβισσα. Teſtatur Salmaſius ſe hanc priorem modo in Palatino MS repperiſſe. Hinc non difficile eſt conjicere, in Stephano rectius editum eſſe: τὸ ἐθνικὸν Ἀράβιος, καὶ Ἀράψ, καὶ Ἀράβισσα: hanc magis veram eſſe lectionem, nullus ego dubito, nunquam enim τὸ Ἄραβος pro caſu recto apud idoneos ſcriptores occurrit.

[70] Ἀράβιος αὐλητής.] Hujus adagii etiam meminit Heſychius, qui illud in garrulos & loquaces dici exiſtimat. [illegible] Refert Euſtathius ad Dionyſii periegeſin hoc proverbium plerumque dici in loquaces, veluti a canendi imperitos: [illegible]

[71] Μηδένα Ἑλλήνων διασκεδάσασθαι τὴν αὐλητικήν.] Cum plurimi Græcorum artem tibiis modulandi optime noverint, non poſſum hujus Epitomatoris imperitiam non mirari, ſtatuentis neminem Græcorum τὴν αὐλητικὴν exercuiſſe. Equidem non ignoro Ariſtot. lib. VIII. Polit. hanc artem inter illiberales cenſere, & apud Athenæum lib. I. legi, principes Græcorum aliosque excelſo loco natos tibias admiſiſſe, ſed barbaros, & ut ain tradunt, manu ipſa eas inflaſſe, hæc ſunt ejus verba. [illegible] Sed rem ſi accuratius penitaverimus, erimus certi, ſolos Athenienſes hanc artem poſt Alcibiadis ætatem repudiaſſe, eamque barbaram, ſordidam, ac plane illiberalem exiſtimaſſe; quia facies eas inflantis veram formam & figuram amittit: os enim obturat, vocem intercludit, & ſermonem adimit, quod inter dignitatem liberi hominis cenſebant; cum contra plectrum, lyra aliaque organa, quæ manu moventur, figuram hominis nihil omnino deforment. Locum in hanc rem habemus apud Plut. in Alcibiade, quem huc tranſcribere, licet longiuſculus ſit, non pigebit: [illegible] Ex hiſce verbis clariſſime liquet quinam e Græcis hanc artem magni fecerint, quique eam ut illiberalem repudiaverint. Thebanos hujus artis cultores ſemper extitiſſe plurimis argumentis poſſet evinci, ſed ne longior ſim, unicum tantum ex Cor. Nepote adducam, ita enim ille de Epaminonda Thebano in principio operis. *Non dubito fore pleroſque, Attice, qui hoc genus ſcripturæ, leve, & non ſatis dignum ſummorum virorum perſonis judicent, cum relatum legent, quis Muſicam docuerit Epaminondam, aut in ejus virtutibus commemorari, ſaltaſſe eum commode, ſcienterque tibiis cantaſſe.* Sic apud Romanos fuere Græci, qui inter illos hanc artem tam affabre exercebant, ut concurſum haberent. Seneca Epiſt. LXXVI. *Habet tibicen quoque Græcus & præco concurſum: at in illo loco, in quo vir bonus diſcitur, pauciſſimi ſedent.* Ergo conſtat Thebanorum gentem & alios e Græcis artem tibiis modulandi in honore habuiſſe, ſed ſolos Athenienſes poſt Alcibiadis ætatem eam repudiaſſe.

[72] Τὸ ἐθνικὸν Ἀράβιος καὶ Ἀράβισσα.] Hæc tranſpoſita ſunt & loco mota: ſupra omnino de gentili & terminatione fœminina egit noſter. Itaque hæc nobis videntur expungenda, & ſuo loco inſerenda.

ἈΡΑΒΙΣ[73], ποταμὸς Ἰνδικῆς, ἐν αὐτονόμῳ χώρᾳ, περὶ ὃν οἰκοῦσιν Ἀραβῖται, ὡς ὠκεανῖται.

A ARABIS, fluvius Indiæ, in regione, ubi propriis legibus vivendi libertas eſt; circa quem habitant Arabitæ, ut Oceanitæ.

ἈΡΑΒΥΖΑ[74], πόλις τῆς Καυκωνίδος, [75] ἥ τις νῦν Πεσινοῦς ὀνομάζεται. τὸ ἐθνικὸν Ἀραβυζαῖος, ἢ Ἀραβύζιος.

ARABYZA, oppidum Cauconidis, quod nunc Peſinûs appellatur. Gentile, Arabyzæus, ſive Arabyzius.

ἈΡΑΔΗΝ, πόλις Κρήτης, ἣ καὶ Ἀνώπολις λέγεται, [76] διὰ τὸ εἶναι ἄνω. ὁ πολίτης ἀπὸ τῆς γενικῆς Ἀραδήνιος, ὡς Ἀραφήνιος Ἀραφῆνος.

B ARADEN, urbs Cretæ, quæ etiam Anopolis vocatur, eo quod ἄνω, id eſt ſurſum, ſita eſt. A genitivo formatur civis nomen Aradenius, uti ab Araphenis Araphenius.

ἌΡΑΔΟΣ[77], νῆσος Φοινίκης. ἔστι καὶ ἑτέρα [78] τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης. τὸ ἐθνικὸν, Ἀράδιος. τρίτη Κρήτης. [79] τὸ ἐθνικὸν Ἀράδιος, Ἀραδία.

C ARADUS, inſula Phœniciæ: eſt item alia, quæ rubro mari adjacet, cujus gentile eſt Aradius. Tertia, Cretæ eſt, cujus gentile Aradius & Aradia dicitur.

ἌΡΑΖΟΣ, πόλις πρὸς τῷ Πόντῳ, ἀπὸ Ἀράζου τοῦ ἡγησαμένου. τὸ ἐθνικὸν Ἀράζιος, [80] ὡς Σαβάζιος.

D ARAZUS, urbs ad Pontum ſita, quæ ab Arazo duce nomen habet. Gentile Arazius, uti Sabazius.

ἈΡΑΙΘΥΡΕΑ[81], οὕτως ἡ Φλιοῦς πάλαι. [82] Ὅμηρος·

-- Ἀραι-

ARÆTHYREA, ita olim Phliûs appellabatur. Homerus:

--- Are-

[73] Ἄραβις, ποταμὸς Ἰνδικῆς.] Hæc tranſcripſit Stephanus ex Arriani Indicis, ita enim ille: Παραμείβει δὲ ταύτην ἔθνος Ἰνδικὸν, οἱ Ἀραβῖται καλεόμενοι, οἳ καὶ ἐν τῇ μοίρῃ ... ἔχουσι. καὶ ὅτι εἰσὶν ἐπώνυμοι ποταμοῦ Ἀράβιος, ὃς ... τῆς αὐτῶν ῥέων, ἐκδιδοῖ ἐς θάλασσαν, ὁρίζων τούτων τε τὴν χώρην καὶ τῶν Ὠρειτέων. In hiſce verbis τὸ Ἀράβιος eſt genitivus a caſu recto Ἄραβις formatus. Eundem hunc amnem Stephanus infra Ἄρβιν & accolas Ἀρβίους ſive Ἀρβῖται nominat. Sine dubio Stephanus incidit in Arriani codices, in quibus fluvii & gentis nomen varie erat exaratum: quæ cauſa ipſi anſam præbuit duos diverſoſque Indiæ fluvios nunc Ἄραβιν, poſtea vero Ἄρβιν, & gentes Ἀραβῖται & Ἀρβίους, quæ tamen eædem ſunt, deſcribendi. Salmaſius in Plin. Exercit. & Stephani & Arriani loca ſollicitavit, ſed τὸ Ἄρβις, Ἄρβιος, Ἀρβίους & Ἀρβῖται præfert, ſtatuens Arriani codices eſſe vitioſos, ubicunque Ἄραβις vel Ἀραβῖται excuſum reperitur. Sic apud Strabonem lib. xv τῶν Ἀρβίων & τοῦ Ἄρβιος mentio eſt: Οἰκοῦσι δὲ Ἀρβῖες πρῶτοι, ὁμώνυμοι τῷ ποταμῷ Ἄρβει, τῷ ὁρίζοντι αὐτοὺς ἀπὸ τῆς ἑξῆς Ὠρειτῶν. Plin. lib. vi. cap. xxiii: *Inde poſuere Arbiorum gentem.* Et cap. xxv ejuſdem libri: *Quidam interponunt Arbios* ccccii. *mill. paſſ. toto littore.* De fluvio eodem libro cap. xxiv: *A flumine Arbi promontorium ipſum inhabitans*, ſcilicet Chelonophagi. Ab Indo verſus occidentem navigantibus & oram legentibus occurrunt Arbies ſive Arbii populi, deinde Oritæ, poſtea Ichthyophagi, mox Carmania & Perſis ſequitur. Ita Strabo, Arrianus & alii, qui ex Nearcho navigationem illam ac περίπλουν claſſis Alexandri deſcripſerunt. At Plinius præpoſtero ac perverſo ordine, obſervante Salmaſio, in ea circumvectione commemoranda Gedroſos & Oros primos nominavit, deinde Ichthyophagos, Oritas, & denique Arbios populos, poſt quos Carmaniam & Perſiam collocat.

[74] Ἀραβύζα, πόλις τῆς Καυκωνίδος.] In aliis editionibus excepta Xylandriana, peſſime meo quidem judicio legitur: πόλις τῆς Καυκωνίδος. Sunt Caucones in Bithynia in Galatarum finibus, & circa Meſſenem Peloponeſi inter Pylum & Spartam. Oppidum ſatis eſt incognitum hoc nomine, & aliis auctoribus innominatum. Certum eſt tamen ex recentiori appellatione, Bithyniæ Cauconidem a Stephano intelligi.

[75] Ἥ τις νῦν Πεσινοῦς.] Recedit Xylander ab aliis editionibus, in quibus impreſſum eſt: ἥτις νῦν Πεσινοῦς. Et ita quoque libri Palatini & ſchedæ Voſſianæ exhibent. Verum neque vulgatam neque ſcriptam lectionem pro legitima habeo: ex veſtigiis vocis depravatæ conjicio reſcribendum eſſe: ἥτις νῦν Πεσινοῦς ὀνομάζεται. Non ignoro hanc civitatem Geographis Galatiæ accenſeri, & ita quoque Stephano: Πεσινοῦς, πόλις Γαλατίας, ἀπὸ τοῦ Γαλατῶν Πεσινοῦντος. Verum & hoc ſciendum eſt, Galatiam ſive Gallo-græciam ſe verſus occidentem uſque ad Bithyniæ ſive Cauconidis fines extendere; & cum Peſſinus in finibus Galatiæ ſita ſit, facile fieri poſſe, ut Cauconum & Galatarum confinia confundantur.

[76] Διὰ τὸ εἶναι ἄνω.] In chartaceo Voſſiano ordine inverſo legitur: διὰ τὸ ἄνω εἶναι.

[77] Ἄραδος, νῆσος Φοινίκης.] Situs hujus inſulæ adeo omnibus eſt manifeſtus, ut omnino non opus ſit pluribus eundem deſcribere. Mela lib. ii cap. vii. *Arados etiam in Phœnice eſt parva, & quantum patet tota oppidum: frequens tamen: quia etiam ſuper aliena tecta ſedem ponere licet.* Plinius lib. v cap. xxxi: *Et jam dicta Arados inter quam & continentem quinquaginta cubita alto mari (ut auctor eſt Mutianus) è fonte dulcis aqua, tubo coriis facto, uſque a vado trahitur.* De Aradus multa paſſim leguntur, ſed in uno Strabone omnia, quem vide lib.

[78] Τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης.] Strabo lib. xvi: πλεύσαντι δὲ ἐπὶ πλέον ἄλλαι νῆσοι Τύρος καὶ Ἄραδός εἰσιν, ἱερὰ τοῖς Φοινικικοῖς ὅμοια. Tradit Strabo jactari ab incolis, colonos ſe eſſe Tyri & Aradi Phœniciarum urbium. In Perſico ſinu recenſentur à Ptolemæo lib. vi cap. vii, inſulæ Ἀπφανα, Ἴχαρα, Θαρώ, Τύρος, Ἄραδος.

[79] Τὸ ἐθνικὸν Ἀράδιος.] De hoc gentili minime eſt ambigendum. Triſtanus nummum exhibet cum inſcriptione ΑΡΑΔΙΩΝ.

[80] Ὡς Σαβάζιος.] Suſpicor hanc vocem, licet proba ſit, ad hunc locum non pertinere, nam non eſt gentile urbis. Tradit Strabo lib. x vocabulum eſſe Phrygium & Bacchum denotare. Hinc Σαβοὶ παρὰ Φρυξὶν αἱ τοῦ Βάκχου λάτρεις, ut alibi Stephanus noſter teſtatur.

[81] Ἀραιθυρέα, οὕτως ἡ Φλιοῦς.] Ad nomen urbis quod attinet, in Pauſaniæ editionibus penultima per ει diphthongum legitur, quam ſcribendi rationem ſi quis velit defendere, Strabonem, Scholiaſtam Apollonii & Euſtathium ei adverſantes inveniet. Euſtathius in ſuis ad catalogum commentariis, totum hunc locum ἐκ τοῦ Ἐθνογράφου tranſcripſit, in cujus codicibus tunc temporis Ἀραιθυρέα, non vero Ἀραιθύρεια exaratum erat, ita enim ille pag. 291 Φησὶ δὲ ἐν τοῖς τοῦ Ἐθνογράφου, ὅτι Ἄραντος υἱὸς ... Ἄορις, καὶ θυγάτηρ Ἀραιθυρέα ... Φλιάσιοι, ... ἡ χώρα ... Ἀραιθυρεῖς. Pergit idem Archiepiſcopus ſitum hujus oppidi ex Strabone hoc modo deſcribere: Ἡ δὲ τοῦ Γεωγράφου ... Ἀραιθυρέα, ἡ νῦν Φλιασία, πόλις Φλιοῦς, κειμένη μεταξὺ Σικυωνίας, Ἀργείας, Κλεωνῶν καὶ Στυμφάλου. Eodem prorſus modo Apollonii Scholiaſtes oppidi nomen exaravit, cujus verba ad lib. i legi poſſunt.

[82] Ὅμηρος.] Locus exſtat in navium Catalogo, qui etiam

- - - - Ἀραιθυρέην τ' ἐρατεινήν. A

Παυσανίας δευτέρῳ περιηγήσεως Ἑλλάδος φησὶν, ὅτι Ἄραντος υἱὸς Ἄορις ἐγένετο, καὶ θυγάτηρ Ἀραιθυρέα. τούτους Φλιάσιοι φασὶ [83] θήρας ἐμπείρους γενέσθαι, καὶ τὰ ἐς πόλεμον ἀνδρείους. [84] προαποθανούσης δὲ τῆς ἀδελφῆς, B Ἄορις ἐς μνήμην τῆς ἀδελφῆς, τὴν χώραν οὕτως ἔφη. τὸ ἐθνικὸν Ἀραιθυρεὺς, [85] καὶ Ἀραιθυρέηθεν.

ἈΡΑΙ [86], Ἰωνίας νῆσοι τρεῖς, οὕτω λεγόμεναι διὰ τὰς ἀρὰς, ἃς Δωριεῖς ἐποιήσαντο C πρὸς τοὺς Πενταπολίτας, ὡς Ἀριστείδης. ἄλλοι δ' ἄλλως. τὸ ἐθνικὸν, Ἀραῖος.

ἈΡΑΚΥΝΘΟΣ [87], ὄρος Βοιωτίας, ἀφ' οὗ ἡ Ἀθηνᾶ [87] Ἀρακυνθὶς, ὡς Ῥιανὸς ἐν τῇ Φήμῃ. D

Κλῦθί μοι εὐχάων Ἀρακυνθιὰς εὐπατέρεια.

ἔστι γὰρ Ἀρακύνθιος τὸ τοπικὸν, καὶ Ἀρακυνθία.

ἈΡΑΝΤΙΑ [88], πόλις, ἡ ὕστερον Φλιοῦς, [89] ἀπό τινος Ἄραντος αὐτόχθονος. οἱ πολῖται, Ἀραντῖνοι. E

ἈΡΑΞΑ [90], πόλις Λυκίας, ὡς Ἀλέξανδρος ἐν δευτέρῳ τῶν Λυκιακῶν. τὸ ἐθνικὸν Ἀραξεύς. ὡς Πιναρεὺς, Λιμυρεὺς, καὶ Μυρεύς.

Ἀραξαι,

- - - - *Arathyream amabilem.*

Pauſanias libro ſecundo deſcriptionis Græciæ refert, Arantem filium Aorin & filiam Aræthyream habuiſſe. Hos Phliaſii venandi peritia & bellica virtute præſtitiſſe memorant. Mortua autem ſorore, Aoris in ejus memoriam locum ita appellavit. Gentile Aræthyreenſis, quod etiam adverbialiter effertur, Ἀραιθυρέηθεν.

ARÆ, Joniæ inſulæ: quæ ob ἀρὰς, id eſt, execrationes, quibus Dorienſes Pentapolitas devoverunt, ita appellatæ ſunt, uti Ariſtides auctor eſt. Aliis aliud placet. Gentile, Aræus.

ARACYNTHUS, mons Bœotiæ, à quo Aracynthis Minerva nomen accepit, teſte Rhiano in Fama:

Audi meas preces Aracynthias bonis parentibus ſata.

Eſt enim locale Aracynthius & Aracynthia.

ARANTIA urbs, poſtea Phlius dicta, quæ ab Arante indigena nomen accepit. Cives Arantini dicuntur.

ARAXA, oppidum Lyciæ, teſte Alexandro rerum Lyciacarum libro II. Gentile, Araxenſes, uti Pinarenſes, Limyrenſes & Myrenſes.

Araxæ,

etiam apud Pauſaniam, hunc verſiculum citantem, videre eſt; ſed in Homerico verſu urbis nomen Ἀραιθυρέαν fecit.

83 Θήρας ἐμπείρους γενέσθαι] Optime conſtitutus eſt hic locus: ſed ſi mavis reſcribendum ex Pauſania, ubi integer locus exſtat: θηρεῦσαί τε ἐμπείρους γενέσθαι. Vel ex Euſtathio, cujus verba jam produximus: τούτους Φλιάσιοι φασὶ θηρευτὰς ἐμπείρους γενέσθαι &c. Præſtat tamen vulgatam lectionem retinere, quam temere aliquid immutare.

84 Προαποθανούσης δὲ τῆς ἀδελφῆς] Pauſanias: προαποθανούσης δὲ Ἀραιθυρέας. Liquet tamen ex Euſtathio, τὸ ἀδελφῆς non eſſe expungendum.

85 Καὶ Ἀραιθυρέηθεν.] Hoc adverbio etiam utitur Apollonius lib. I.

Φλείας δ' αὖτ' ἐπὶ τοῖσιν Ἀραιθυρέηθεν ἵκανεν.

86 Ἀραὶ, Ἰωνίας νῆσοι τρεῖς.] Sic exhibent omnes editiones, & in MSS non eſt varietas, quæ ad inſularum nomen ſpectat. Codex Voſſ. Ἀραὶ, Ἰωνίας νῆσος. Miror itaque doctiſſimum virum in animadverſionibus ad Athenæum, tam temere hunc locum ſollicitaſſe & vitii arguiſſe, cum certo certius ſit, ſatis eſſe ſanum, & ne quidem in mendi ſuſpicionem venire poſſe. Dieuchidas ipſum in errorem duxit, qui in Megaricis inſularum appellationem nomine gentili produxit, quod tam obvium eſt in Græcis Latiniſque ſcriptoribus, ut omnino neceſſarium non ſit, illius rei exempla proferre. Situm τῶν Ἀραιῶν νήσων Athenæus lib. VI indicat μεταξὺ τῆς Κνιδίας καὶ τῆς Σύμης, e regione littoris illius, quod eſt inter Gnidum & Symen Cariæ urbes. Διευχίδας δ' ἐν τοῖς Μεγαρικοῖς τὰς κεκλημένας φησὶν Ἀραίας (μεταξὺ δὲ τῆς Κνιδίας, καὶ τῆς Σύμης εἰσὶ) γενομένης διαφορᾶς τισὶ, ἐπισυνοικισμένοις τοῖς Τελχῖσι μετὰ τὴν [illegible] καὶ τῶν μὲν εἰς τὸ [illegible] ἀναχωρησάντων, οἱ μὲν μετὰ Φόρβαντος [illegible] εἰς Ῥόδον ἦλθον, οἱ δὲ μετὰ Πειράσου τὴν Κρανείαν κατέσχον. [illegible] καὶ διὰ γὰρ τοῦτο τὰς νήσους Ἀραίας κληθῆναι. Hinc clare ſatis liquet Athenæum gentili, non vero proprio inſularum nomine uſum fuiſſe.

87 Ἀρακυνθος, ὄρος Βοιωτίας.] Longe profecto feliciori ſucceſſu hunc locum emendavit vir doctiſſimus, quam præcedentem; conſtat enim inepte hic legi ὄρος Βοιωτίας, cum reſcribendum ſit, ὄρος Αἰτωλίας. Dionyſius Afer.

Τοὺς δ' ὑπὲρ ἐς νότον εἶσι παρὰ σκοπιὴν Ἀρακύνθου
Ἀνδρῶν Αἰτωλῶν, πεδίον μέγα.

Ad quem locum vide Euſtathii comment. ſic etiam Plinius eum Acarnaniæ accenſet. Verum alii ſe geographiæ imperitos produnt, qui contra graviſſimorum auctorum fidem, Aracynthum in Bœotia collocant, quemadmodum a Statio & Propertio lib. III. Eleg. XIV. factum eſt. Imo Servius eo devenit in commentariis ad Eclog. II. Virgilii, ut etiam affirmandi formula uſus fuerit, ita enim ille: *Sane Aracynthus mons eſt Thebanus.* Sed cum venia hoc dixerim: Servius Virgilii locum non intellexit, qui ſe ita habet:

Canto quæ ſolitus, ſi quando armenta vocabat
Amphion Dircæus in Actæo Aracyntho.

Aracynthus Actæus hoc loco eſt Acarnanicus ſive Ætolicus. Acarnaniam enim & Ætoliam ſæpiſſime confundebant Græci pariter & Latini, præſertim tempore Ageſilai, cum Acarnanum res ad tantam excreviſſent potentiam, ut ferme ipſam Calydonem Ætoliæ primariam civitatem, & alias iſtius regionis urbes ſibi ſubjeciſſent, quemadmodum manifeſte teſtatur Pauſanias in Laconicis.

87 Ἀρακυνθὶς.] Lege ex Rhiano: Ἀθηνᾶ Ἀρακυνθιάς.

88 Ἀραντία πόλις, ἡ ὕστερον Φλιοῦς.] Mutilus eſt hic locus, nam certum eſt regionis nomen excidiſſe: Legendum puto: Ἀραντία, πόλις Πελοποννήσου &c. Stephanus: Φλιοῦς, πόλις Πελοποννήσου, ἡ πρότερον Ἀραιθυρέα καὶ Ἀραντία. De vocis terminatione & diverſitate accentuum jam nihil dico.

89 Ἀπό τινος Ἄραντος αὐτόχθονος] Hæc Stephanus videtur hauſiſſe ex Pauſaniæ Corinthiacis, ita enim ille: Ἐν τῇ γῇ ταύτῃ γενέσθαι πρῶτον Ἄραντα φασὶν, ἄνδρα αὐτόχθονα. καὶ πόλιν τε οἰκίσαι περὶ τὸν βουνὸν τοῦτον, ὃς Ἀραντῖνος ἔτι καλεῖται οὐχ ὑψηλὸς, οὐ πολὺ ἀπέχων λόφου ἑτέρου, ἐφ' οὗ Φλιασίοις ἥ τε ἀκρόπολις καὶ τῆς Ἥβης ἐστὶ τὸ ἱερόν. ἐνταῦθά τε οὖν πόλιν ᾤκισε, καὶ ἀπ' αὐτοῦ τὸ ἀρχαῖον ἥ τε γῆ καὶ ἡ πόλις Ἀραντία ἐκαλεῖτο. Hæc ergo prima fuit urbis appellatio: deinde ab Aræthyrea denominationem accepit: & denique Phlius dicta eſt.

90 Ἄραξα, πόλις Λυκίας] Eſt oppidum Lyciæ mediterraneum circa montem Cragum & Xanthum amnem, de quo Ptolemæus lib. V cap. III mentionem facit.

Ἀράξαι, ἢ Ἀράξοι, ἔθνος Ἰλλυρίας, ὡς A [89] Ἀλέξανδρος Κορνήλιος ἐν τῷ περὶ τῶν παρ' Ἀλκμᾶνι τοπικῶς εἰρημένων.

ἈΡΆΞΗΣ[90], ποταμὸς Ἀρμενίας, καὶ Θετταλίας. οὕτω γὰρ ὁ Πηνειὸς ἐκαλεῖτο, [91] ἐκ τοῦ ἀράξαντος. τὸ τοπικὸν, Ἀράξιον B ὕδωρ.

ἈΡΆΦΕΙΑ, νῆσος Καρίας. Παρθένιος ἐν Ἰφίκλῳ,

- - - - [92] καὶ εἰναλίαν Ἀράφειαν.

καὶ τὸ ἐθνικὸν, Ἀραφεύς. C

ἈΡΑΦΉΝ, [93] δῆμος Αἰγηΐδος φυλῆς. ὁ δημότης Ἀραφήνιος, καὶ Ἀραφηνὶς θηλυκόν. τὸ τοπικὸν, Ἀραφηνόθεν, Ἀραφηνῆσιν, Ἀραφηνάδε.

ἈΡΑΧΝΑΙ͂ΟΝ[96], ὄρος Ἄργους· D [97] Καλλίμαχος Αἰτίων πρώτῃ. προπερισπαστέον δέ. τὰ γὰρ διὰ τοῦ αιον ἁπλᾶ, ὑπὲρ τρεῖς συλλαβὰς, ἔχοντα τὴν τετάρτην ἀπὸ τέλους διὰ τοῦ α, καὶ τὴν ἑξῆς διὰ τοῦ α, ἢ διὰ τοῦ υ, προπερισπᾶται· Χαλαστραῖον, Κανα- E στραῖον[98], Ἀμυχναῖον. πρόσκειται δ' ἁπλᾶ, διὰ τὸ καταίγαιον.

ἈΡΑ-

A Araxæ, ſive Araxi, gens Illyrica, cujus meminit Alexander Cornelius in libro, quem ſuper locos communes Alcmanis conſcripſit.

ARAXES, fluvius Armeniæ, & Theſſaliæ. Ita etiam Peneus appellabatur à voce B ἀράξαι. quod ſcilicet Tempe perrupiſſet. Hinc locale, Araxia aqua.

ARAPHEA, inſula Cariæ, de qua Parthenius in Iphiclo mentionem facit:

- - - - *Et marinam Arapheam.*

C Gentile, Araphenſis.

ARAPHEN, populus Ægeidis tribus. Hinc popularis Araphenius, & genere fœminino Araphenis: & locale quod ex, in, & ad Araphenem denotat.

D ARACHNÆUM, mons in Argo, de quo Callimachus libro I. Quæſtionum mentionem facit. Hæc vox in penultima eſt circumflectenda: nam nomina ſimplicia in αιον exeuntia, quæ plures quam tres ſyllabas, & quartam à fine per α, ac ſequentem per α ſive υ ha- E bent, in penultima circumflectuntur, uti liquet in Χαλαστραῖον, Καναστραῖον, Ἀμυχναῖον. Adjecta ſunt ſimplicia ob compoſitam vocem καταίγαιον.

ARA-

[89] Ἀλέξανδρος Κορνήλιος.] Ejuſdem auctoris liber Stephano in vocabulo Ἀσσὸς citatur. Non intelligitur hic opus Geographicum aut Grammaticum, uti alii exiſtimant, ſed cujuſcunque materiæ loci communes, quod τὸ τοπικῶς manifeſte indicat.

[90] Ἀράξης, ποταμὸς Ἀρμενίας.] Notiſſimus hic eſt Armeniæ majoris fluvius: Mediam ab Armenia diſcernit, & in mare Caſpium ſe exonerat. Alter Theſſaliæ amnis, inter Oſſam & Olympum decurrens, ſeſe in mare Ægæum condit. Araxis nomine antiquitus gaudebat, teſte Strabone lib. I. & Tzetze Hiſtor. Chiliad. XI No. CCLXXX.

[91] Ἐκ τοῦ ἀράξαντος.] Tradere jam videtur Stephanus, unde Araxes nomen acceperit; ſed locum eſſe integrum ſibi non perſuadebat Salmaſius. Libri ſcripti & editi nihil mutant. unde liquet virum incomparabilem ſolis ingenii viribus hunc locum in Plin. Exercit. ita emendaſſe. οὕτω γὰρ ὁ Πηνειὸς ἐκαλεῖτο, ἐκ τοῦ ἀράξαι τὰ Τέμπη. Nam inde Peneo Theſſaliæ amni hoc nomen à Græcis eſt impoſitum, quod Tempe perrupiſſet & exitum ſibi in mare feciſſet. Strabo libro IX. Ὁ γὰρ Πηνειὸς διὰ μέσης ῥέων & πολλοὺς δεχόμενος ποταμοὺς, ὑπερχεῖται πολλάκις. τὸ δὲ παλαιὸν & ἐλιμνάζετο, ὡς λόγος, τὸ πεδίον, ἔκ τε τῶν ἄλλων κύκλῳ ὄρεσι περιειργόμενον, καὶ τῆς παραλίας μετεωροτέρας τῶν πεδίων ἐχούσης τὰ χωρία. ὑπὸ δὲ σεισμῶν ῥήγματος γενομένου (τοῦ νῦν καλουμένου Τέμπη) & τὴν Ὄσσαν ἀποσχίσαντος ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου, διεξέπεσε ταύτῃ πρὸς θάλατταν ὁ Πηνειὸς, καὶ ἀνέψυξε τὴν χώραν ταύτην. Vide etiam hac de re Euſtathium ad Dionyſii Periegeſin pag 98. Refert enim ille, Araxen ex eo dictum eſſe, quod continuos montes Oſſam & Olympum disjunxerit & per illos penetraverit. Ἀράξης δὲ καλεῖται ὁ τοιοῦτος ποταμὸς, ὡς ἀπαράξας τὴν συνοχὴν τῶν ἐκεῖ ὀρῶν & διακόψας. καθάπερ & ὁ Πηνειὸς, ὁ κατὰ Θετταλίαν καλούμενος, τὴν Ὄσσαν τοῦ Ὀλύμπου ἀπέῤῥηξε διὸ & ὥσπερ τὴν ἰσχὺν αὐτοῦ μαρτυροῦν, Ἀράξης ἐκαλεῖτο ποτὲ & ὁ Πηνειὸς, ὡς & αὐτὸς ἀπαράξας τὴν Ὄσσαν τοῦ Ὀλύμπου, ὅτε σεισμοὶ τὰ Τέμπη τὰ Θετταλικὰ ἐξέῤῥηξαν ἐπὶ σεισμῶν. Verum ab his diſſentit Herodotus in Polyhymnia expreſſis verbis, cujus locum videre licet.

[92] Καὶ εἰναλίαν.] Schedæ Voſſianæ: καὶ εἰναλίην Ἀράφειαν.

[93] Δῆμος Αἰγηΐδος φυλῆς.] Vide Harpocrationem & Suidam. Hinc cognomen traxerunt Ἄλαι Ἀραφηνίδες, de quibus ſupra dictum.

[96] Ἀραχναῖον, ὄρος Ἄργους.] Regnante Inacho Σαπυσελάτων nomine inſigniebatur hic mons, atque in illo exſtabant aræ. ad quas, ingenti terræ ſiccitate orta, immolabatur: ſic de illo ſcribit Pauſanias in Corinthiacis: Ἔστι δὲ ὄρος ὑπὲρ τῆς Λήσσης τὸ Ἀραχναῖον, πάλαι δὲ Σαπυσελάτων ἐπὶ Ἰνάχου τὸ ὄνομα εἶχεν. βωμοὶ δέ εἰσιν ἐν αὐτῷ Διός τε & Ἥρας. δεήσαν ὄμβρου, σφίσιν ἐνταῦθα θύουσι. Obſervatione non eſt indignum, Heſychium hunc montem Hyſſelinum appellaſſe, ita enim ille: Ὑσσέλινον, τὸ νῦν Ἀραχναῖον ὄρος ἐν Ἄργει καλούμενον. De quo nomine nihil apud alios inveniſſe memini.

[97] Καλλίμαχος Αἰτίων πρώτῃ.] De hoc Callimachi libro doctiſſime ſcripſit Joh. Wouwerius tractatu de Polymathia cap. XI, hæc ſunt ejus verba. Callimachi Αἴτια nota Stephani, Martialis, Priſciani, Fulgentii & aliorum teſtimoniis. Servius ad illa Virgilii Æneid. I. - - - - *cur dextra jungere dextram. Majorum hæc fuerat ſalutatio. cujus rei τὸ αἴτιον, id eſt cauſam, Varro Callimachum ſecutus expoſuit.* Ex quibus liquet ἀπορήματα in iis propoſita, & adjectas fuiſſe eorum λύσεις, ut videmus in Plutarchi Αἰτίοις & Problematis. At Clemens Alexandrinus Stromat. lib. V. Lycophronis Caſſandram, Pherecydis Syrii Theologiam, Euphorionis poemata, Callimachi Αἴτια αἰνιγματώδη, & obſcuræ ſcripta adſerit, uſque eo, ut iis potiſſimum experirentur Grammaticos. Quibus adde Ptolemæi Grammatici σφίγγας: nam Suidas δράματα ἱστορικὰ fuiſſe ſcribit. Movet me inſcriptio, ut plurima in eo opere αἰνιγματώδη ſcripta fuiſſe exiſtimem. Clementis quidem verba ſuſpicionem mihi injiciunt in Callimachi Αἰτίοις obſcuras quæſtiones propoſitas fuiſſe, ut in Hellanici Λέξεσι; minus tamen apta inſcriptione, quibus ἀπορίαι protrahuntur & ſolvuntur, & earum cauſæ indagantur. Niſi errore lapſus Clemens Callimachi poemation, quod Ibin inſcripſerat, dicere voluerit, illud enim Suidas fuiſſe ſcribit ποίημα ἐπιτετηδευμένον εἰς ἀσάφειαν. Multa fabuloſa ſive μυθικὰ Callimachum in Αἰτίοις pertractaſſe indicio ſunt, quæ ex illis producit Clem. Alexandrinus Protreptico, & ſtudioſe excoluiſſe hanc Grammaticæ partem ex Strabonis lib. XVII diſcimus. Sane Αἴτια ſunt ἀπορήματα & quæſtiones, quæ ad ſolvendum proponuntur. Multus in iis Plutarchus; nam Lamprias indice librorum Plutarchi recitat ejus Ἀπορουμένων λύσεις. Αἰτίας γυναικῶν. Αἰτίας Ἑλλήνων. Αἰτίας Ῥωμαϊκάς. Αἰτίας βαρβαρικάς.

[98] Ἀμυχναῖον.] Hæc vox corrupta videtur: fortaſſis reſtituendum eſt Ἀμυκλαῖον, quod ab Ἀμύκλαις deducitur.

ἈΡΑΧΩΣΊΑ, πόλις οὐκ ἄπωθεν Μασσαγετῶν· [99] Στράβων ἑνδεκάτῃ. [1] ὑπὸ Σεμιράμεως κτισθεῖσα, ἥτις καὶ Κωφὴν ἐκαλεῖτο. οἱ πολῖται Ἀραχώσιοι· τῆς δὲ Κωφῆνος, Κωφήνιοι. A

ARACHOSIA, urbs non longe à Maſſagetis diſſita, quam Strabo libro XI meminit. Hæc a Semiramide condita eſt, & Cophen olim vocabatur. Cives Arachoſii dicuntur, ſed à Cophene Cophenii.

ἈΡΑΧΩΤΟΊ [2], πόλις Ἰνδικῆς, ἀπὸ ποταμοῦ Ἀραχώτου, ῥέοντος ἀπὸ τοῦ Καυκάσου, ὡς Φαβωρῖνος, [3] καὶ Στράβων ἑνδεκάτῃ. [4] εἰσὶ καὶ ἄλλοι πλησίον Μασσαγετῶν, ὡς Στράβων ἑνδεκάτῃ. διχῶς δὲ λεκτέον, [5] καὶ Ἀραχώτης, καὶ Ἀραχωτός. B C

ARACHOTI, Indiæ civitas, quæ ita ab Arachoto, ex Caucaſo fluente, dicta eſt, quemadmodum Phavorinus perhibet, & Strabo libro XI. Sunt item alii Maſſagetis finitimi, uti idem Strabo lib. XI, auctor eſt. Bifariam vero efferri poteſt, & Arachotes & Arachotus.

ἈΡΒΆΚΗ, πόλις ἐν Κελτιβηρίᾳ, ὡς Ἰόβας. τὸ ἐθνικὸν, Ἀρβακαῖος.

ARBACE, urbs in Celtiberia, uti Juba auctor eſt. Gentile, Arbacæus.

ἈΡΒΆΝΙΟΝ, πόλις πρὸς τῷ Πόντῳ. τὸ ἐθνικὸν, Ἀρβάνιος, καὶ τὸ θηλυκὸν ἐν κοινῷ τύπῳ, [6] Ἀρβάκιος ἀκτή. D

ARBANIUM, urbs juxta Pontum ſita. Gentile, Arbanius. Genus fœmininum terminatione communi effertur, uti in Ἀρβάνιος ἀκτή.

ἈΡΒΑΞΑΝΟΊ, [7] ἔθνος Λιγυστικόν. [8] Παρέπλεον δὲ τὴν χώραν τὴν μὲν πρώτην ἔρημον, ἣν ἐνέμοντο Ἰψικοροι, καὶ Ἀρβαξανοί.

ARBAXANI, gens Ligyſtica. Prænavigabant primum quidem regionem deſertam, quam Ipſicori & Arbaxani habitabant.

ἈΡΒΈΛΗ [9], πόλις Σικελίας. τὸ ἐθνικὸν, Ἀρβελαῖος. Φίλιστος Σικελικῶν ὀγδόῃ. E

ARBELE, urbs Siciliæ. Gentile Arbelæus, auctore Philiſto rerum Siculārum octavo.

ἌΡΒΗΛΑ [10], πόλις Περσική, [11] ἀπὸ Ἀρβήλου τοῦ Ἀθμονέως· Στράβων ἑκκαιδεκά-

ARBELA, urbs Perſica, quæ ab Arbelo Athmonei filio nomen habet, ut Strabo libro XI. perhi-

[99] Στράβων ἑνδεκάτῃ] Apud Strabonem libro citato ex Eratoſthene ita legitur Φησὶ δ' Ἐρατοσθένης τοὺς Ἀραχωτοὺς καὶ Μασσαγέτας τοῖς Βακτρίοις παρακεῖσθαι πρὸς δύσιν παρὰ τὸν Ὦξον. Maſſagetas ab occidente Bactrianis adjacere ad flumen Oxum certiſſimum eſt. Ergo Arachoti illi longe diverſi & diviſi ſunt ab Arachotis Indicis vel Indiæ proximis, de quibus mox Stephanus.

[1] Ὑπὸ Σεμιράμεως κτισθεῖσα, ἥτις καὶ Κωφὴν ἐκαλεῖτο] Hæc ipſa eſt Arachoſia Plinii, Indiæ vicina & longiſſime a Maſſagetis diſſita, ita enim ille lib. VI cap. XXIII. *Arachoſia cum flumine & oppido ejuſdem nominis, quod quidam Cophen dixere a Semiramide conditum.* Solinus cap. LIV. *Arachoſiam Erymando amni impoſitam Semiramis condidit.*

[2] Ἀραχωτοὶ πόλις Ἰνδικῆς &c.] Ptolemæo dicitur Ἀραχωτός. qui fluvium non nominat, ſed Arachoſiam dicit perfluit amne, qui ab Indo derivatur & paludem efficit nomine Ἀραχωτὸν κρήνην. Ex ea palude, ut obſervat Salmaſius, oritur flumen Arachotus, utpote quæ fons Arachoti cenſeatur. Ammianus ſequitur Ptolemæum hic ut in aliis, ſic enim ſcribit de Arachoſia. *Quam ab Indo fluviorum maximo, unde regiones cognominatæ ſunt, amnis multo minor exurgens aquarum alluit amplitudine, efficitque paludem Arachotoscrenen appellatam.* Hoc eſt quod ait Ptolemæus lib. VI cap. XX [illegible].

[3] Καὶ Στράβων ἑνδεκάτῃ] Reſpicit noſter hæc verba: Εἰς δ' Ἀλεξάνδρειαν [illegible] Ἀραχωτῶν [illegible].

[4] Εἰσὶ καὶ ἄλλοι πλησίον Μασσαγετῶν, ὡς Στράβων] Jam Strabonis locos produximus, ex quibus probari poſſet, geminos fuiſſe Arachotos, alteram ſcil. urbem Indiæ, & alteram Maſſagetis vicinam. Verum Salmaſius ſtatuit, Stephanum perperam de duobus Arachotis mentionem facere: fatetur enim, ſe de Arachotis illis Scythicis ac Maſſagetarum genti vicinis, nihil alibi legiſſe. Nam Strabo XV. Arachotos, Dranginos, Paropaniſas & alias gentes ex Eratoſthene deſcribens, non alios Arachotos commemorat præter Indicos [illegible] αὐτῶν. Putat itaque Salmaſius aut Eratoſthenis, aut ipſius Strabonis codices hac in parte mendoſos fuiſſe, ubi Arachoti cum Maſſagetis ut collimitanei nominantur.

[5] Καὶ Ἀραχώτης.] Hæc terminatio apud Dionyſium de ſitu orbis in uſu eſt:

[illegible]
[illegible] Ἀραχώτας.

Ad quem locum ſic infit Euſtathius: Τοὺς δὲ Ἀραχώτας τοὺς Ἀραχωτοὺς φασὶν [illegible].

[6] Ἀρβάκιος ἀκτή.] Hæc & librorum editorum & manu exaratorum eſt lectio, ſed mendoſa, reſtituendum eſt ſine dubio, Ἀρβάνιος ἀκτή.

[7] Ἀρβαξανοὶ, ἔθνος Λιγυστικόν.] Alio in loco ex Theopompo Ἀρβάζανοι appellantur, quemadmodum mox demonſtrabitur.

[8] Παρέπλεον δὲ τὴν χώραν &c.] Hæc neque Stephani neque Epitomatoris ſunt verba, ſed ſcriptoris, cujus hoc loco nomen excidit. Deſumpta ſunt ex Theopompo lib. XLIII, uti manifeſte liquet in Ἰψικοροι, ubi ultima verborum pars hunc in modum citatur. [illegible] Ἰψικοροι, καὶ Ἀρβάζανοι, καὶ [illegible].

[9] Ἀρβέλη πόλις Σικελίας.] Eruditiſſimo Cluverio non fuit perſpectum, ubinam hoc oppidum in Sicilia fuerit ſitum. Apud Suidam hoc nomen & ſingulari & plurali numero effertur, atque ab ipſo perhibetur, incolas faciles ad decipiendum fuiſſe. Ἀρβέλη [illegible] Σικελικόν [illegible] Ἀρβέλην [illegible] Ἀρβέλας.

[10] Ἄρβηλα, πόλις Περσική] Alii geographi, inter quos Strabo & Ptolemæus, hanc civitatem Aſſyriæ adſcribunt.

[11] Ἀπὸ Ἀρβήλου τοῦ Ἀθμονέως] Hæc ex Strabone eſſe tranſcripta, ipſe fatetur Stephanus. Integra Geographi verba hæc ſunt: Οἱ μὲν οὖν Μακεδόνες, [illegible] τὰ δὲ Ἄρβηλα [illegible] Ἀρβήλου τοῦ Ἀθμονέως. Recentiores alii, obſervante Clariſſ. Bocharto, nomen habere volunt ab Arbelo priſco Aſſyriorum rege & Deo, quemadmodum ex Cyrillo lib. III contra Julianum probare nituntur. Sed decepit eos Latina verſio, quæ ex [illegible] Arbelum fecit. Ita enim Græca verba concipiuntur [illegible] Βῆλος. Quæ verba ſignificant, Belum arrogantem & elati ſupercilii fuiſſe.

δεκάτῃ. [12] οἱ κάτοικοι, Ἀρβηλῖται. τὸ θηλυκὸν, Ἀρβηλῖτις. [13] καὶ τὸ κτητικὸν, Ἀρβηλιτικός· καὶ θηλυκῶς.

perhibet. Incolæ Arbelitæ dicuntur: genere fœminino, Arbelitis. Poſſeſſivum Arbeliticus, quod etiam genere fœminino in uſu eſt.

ἌΡΒΙΣ [14], ποταμὸς τῆς Ἰνδικῆς. ἔθνος, Ἄρβιος, ἢ Ἀρβῖται. ἔστι δὲ ἐν Κρήτῃ Ἄρβιος ὄρος, ἔνθα τιμᾶται Ἄρβιος Ζεύς. Ἄρβιος οὖν καὶ ὁ κατοικῶν τὸ ὄρος.

ARBIS, Indiæ fluvius: & populus Arbius & Arbitæ. Eſt item mons Arbius in Creta, ubi Jupiter Arbius colitur. Arbius itaque etiam montis incola dicitur.

ἈΡΒΟΥΚΑ'ΛΗ [15], πόλις μεγίστη τῶν ἐντὸς Ἴβηρος ποταμοῦ, ἣν μόλις εἷλεν Ἀννίβας, ὡς [16] Πολύβιος τρίτῃ.

ARBUCALE, urbs ampliſſima, cis Iberum fluvium ſita, quam difficulter Hannibal occupavit, uti Polybius lib. III, tradidit.

ἈΡΒΩ'Ν [17], πόλις Ἰλλυρίας· [18] Πολύβιος δευτέρᾳ. τὸ ἐθνικὸν, Ἀρβώνιος, καὶ Ἀρβωνίτης· ὡς Ἀντρώνιος, καὶ Ἀσκαλωνίτης.

ARBO, Illyriæ civitas, auctore Polybio libro II. Gentile, Arbonius & Arbonites, ut Antronius & Aſcalonites.

ἈΡΓΑΪ'Σ, νῆσος πρὸς τῇ Λυκίᾳ. ὁ οἰκήτωρ, Ἀργαΐτης. ἔστι δὲ πρὸς τῷ Κανώβῳ [18] μικρὰ νῆσος Ἀργαίου.

ARGAIS, inſula Lyciæ adjacens, cujus incola Argaites dicitur. Eſt quoque juxta Canobum parva Argæi inſula.

ἈΡΓΑΝΘΩ'ΝΙΣ [19], ὄρος Μυσίας ἐπὶ τῇ Κίῳ, [20] ἀπὸ Ἀργανθώνης Ῥήσου γυναικός. [21] λέγεται δὲ Ἀργανθώνη δὲ ἡ γυνὴ, καὶ τὸ ὄρος. [22] τὸ κτητικὸν Ἀργανθώνειος, ὡς τὸ Κιθαιρὼν Κιθαιρώνειος·

ARGANTHONIS, mons Myſiæ juxta Cium, qui ab Arganthone Rheſi conjuge nomen habet. Mulier & mons etiam Arganthone appellatur. Poſſeſſivum Arganthonius, uti à Cithæron Cithæronius.

Λέπας Κιθαιρώνειον. - - - -

Promontorium Cithæronium.

ἈΡΓΑ'ΝΤΗ, πόλις Ἰνδίας, ὡς Ἑκαταῖος. τὸ ἐθνικὸν ἔδει Ἀργανταῖος· ἀλλὰ ὁ τύπος τῶν Ἰνδῶν, [23] ἢ Ἀργαντῖνος, ἢ Ἀργαντίτης.

ARGANTE, oppidum Indiæ, uti Hecatæus perhibet. Gentile oportebat eſſe Argantæus: ſed Indorum forma Argantenus, vel Argantita poſtulat.

ἈΡ- AR-

[12] Οἰκήτορες, Ἀρβηλῖται.] Codex Voſſianus: οἱ κάτοικοι, Ἀρβηλῖται. Sed res eodem redibit, quocunque modo legeris.

[13] Καὶ τὸ κτητικὸν, Ἀρβηλιτικός.] Ita legunt libri editi: ſed in Voſſianis ſchedis reperi: Καὶ τὸ κτητικὸν, Ἀρβηλιτικός. Hoc poſſeſſivum ferme probum & genuinum eſſe, non eſt quod dubitem: quare hic videtur reponendum: καὶ τὸ κτητικὸν, Ἀρβηλιτικός.

[14] Ἄρβις, ποταμὸς τῆς Ἰνδικῆς.] De hoc Indiæ fluvio & gente jam ſuperiùs diximus: idem enim & fluvius & populus, quos Stephanus ſupra Ἄραβιν & Ἀραβίτας nominavit. Ad illam vocem lectorem remittimus, ubi hanc ſcripturam ut ſanam accipimus.

[15] Ἀρβουκάλη, πόλις μεγίστη &c.] Oppidi nomen à Græcis Latiniſque ſcriptoribus diverſiſſime exaratur. Ptolemæus lib. II, cap. VI. in Vaccæorum mediterraneis eſſe tradit, & Ἀρουκάλλαν nominat. Livio lib. XXI cap. V. dicitur *Arbacala*, & in nonnullis libris *Arbocala*. Hæc ſunt Livii verba: *Arbacala & virtute & multitudine oppidanorum diu defenſa.*

[16] Πολύβιος τρίτῃ.] Sine dubio Stephanus hunc Polybii locum innuit: τὰ δὲ ἐπιτηδεύματα ἔθνη πάλιν ἐφορμήσας ἐπὶ τοὺς Οὐακκαίους, Ἑλμαντικὴν μὲν ἐξ ἐφόδου ποιησάμενος ... Ἀρβουκάλην δὲ διὰ τὸ μέγεθος τῆς πόλεως, καὶ τὸ πλῆθος ἔτι δὲ τὴν γενναιότητα τῶν ἐνοικούντων μετὰ πολλῆς ταλαιπωρίας πολιορκήσας, κατὰ κράτος εἷλε.

[17] Ἀρβῶν, πόλις Ἰλλυρίας.] Conſtanter ita legunt libri editi: ſed vetus codex Salmaſio exhibebat. Ἀρβώνα, πόλις Ἰλλυρίας. Ita quoque in Voſſiani ſchedis reperiebam.

[18] Πολύβιος δευτέρᾳ.] Apud Polybium loco allegato ita legimus: Τῶν δὲ πολιορκούντων τὴν Ἴσσαν, οἱ μὲν ἐν τῇ Φάρῳ ... Δημητρίου ... οἱ δ' ἄλλοι πάντες ... εἰς τὸν Ἀρβῶνα ... Firmiter mihi perſuadeo Polybium hic loqui de oppido in inſula Scardona ſita, quod Ptolemæo Ἄρβα nominatur. ita enim ille lib. II, cap. XVII. Καὶ Σκαρδῶνα νῆσος, ἐν ᾗ πόλεις δύο, Ἄρβα, Κολεντόν. Τῇ δὲ Δαλματίᾳ νῆσοι παράκεινται Ἴσσα ἡ πόλις &c. Plinius quoque lib. III, cap. XXI. hanc urbem *Arbam* nuncupat: *Inſulæ ejus ſinus cum oppidis, præter,* ſupra ſignificatas *Abſyrtium, Arba, Tragurium, Iſſa, Pharos &c.*

[18] Μικρὰ νῆσος Ἀργαίου.] Sine dubio eadem eſt, quam mox Stephanus Argæi inſulam appellabit: Ἀργαίου νῆσος, νῆσος μικρὰ πρὸς τῷ Κανώβῳ Αἰγύπτου &c.

[19] Ἀργανθώνιος, ὄρος Μυσίας.] Sequimur Xylandri editionem, lectionem priorum editionum tanquam ſpuriam rejicientes, in quibus impreſſum erat. Ἀργανθώνιος, ὄρος Μυσίας ἐπὶ τῇ Κίῳ. Codices Palatini & Voſſianus exhibebant eodem prorſus modo, ſed male: nam de illa terminatione mox a Stephano agetur. Montis ſitum ſatis accurate deſcribit Stephanus, in quo Strabonem & Apollonium ſequitur.

[20] Ἀπὸ Ἀργανθῶνος.] Hoc loco neque Xylandri, neque aliorum editionum lectionem amplectimur, in quibus excuſum eſt: ἀπὸ Ἀργανθῶνος, vel Ἀργάνθωνος. Noſtra editio terminationem fœmininam repræſentat, quam ex MSS hauſimus, nam in Palatinis & Voſſ. exaratum erat: Ἀπὸ Ἀργανθώνης Ῥήσου γυναικός.

[21] Λέγεται δὲ Ἀργανθώνη δὲ ἡ γυνὴ, καὶ τὸ ὄρος.] Et hunc quoque locum ex MSS Palatinis & Voſſiano correximus. Peſſime enim in vulgatis reperitur λέγεται δὲ Ἀργανθὼν δὲ ἡ γυνὴ δὲ τὸ ὄρος. Nullum eſt quod ſciam muliebre nomen, quod in ων terminatur. Præterea apud Antoninum Liberalem fab. XXVI de Hyla, hic mons etiam Ἀργανθώνη appellatur, ita enim ille de Argonautis refert. Ἐπεὶ δὲ ἀφίκοντο ἐς τὸν ἔσπλουν τοῦ Πόντου, καὶ τὰς ῥαχίας παρεπλέοντο τῆς Ἀργανθώνης, καὶ ἔξω ... &c.

[22] Τὸ κτητικὸν Ἀργανθώνειος.] Sic Apollonius Rhodius lib. I. montem appellavit:

Τοὺς δ' ... Κιανίδος ἤθεα γαίης
Ἀμφ' Ἀργανθώνειον ὄρος προχοάς τε Κίοιο.

Ita etiam Strabo lib. XII eum nuncupavit.

[23] Ἢ Ἀργαντῖνος.] Gentile hoc tranſcriptorum imperitia eſſe depravatum, non eſt quod multis probem: nam gentilia Indica vel in ηνος vel in ης, deſinunt: apparet hoc in voce Ἀργυρᾶ ... ἐν Ἰνδικῇ ... Τὸ ἐθνικὸν Ἀργυραῖοι, ἢ Ἀργυρηνοί, ἀμφοτέρως γὰρ οἱ τοιοῦτοι σχηματίζονται. Reponendum eſt ergo hic loci ἀλλὰ ὁ τύπος τῶν Ἰνδῶν, ἢ Ἀργαντηνὸς, ἢ Ἀργαντίτης.

ἈΡΓΕΝΝΟΥΣΑ [24], νῆσος πρὸς τῇ A ἠπείρῳ τῆς Τρῳάδος, παρὰ τὸ Ἀργεννὸν ἀκρωτήριον, ἀφ' οὗ Ἀργεννόεις· καὶ κατὰ συναίρεσιν, Ἀργεννοῦς, καὶ Ἀργεννοῦσα. τὸ ἐθνικὸν, Ἀργεννούσιος. [25] Ἀνδροτίων ἐν τετάρτῳ τῆς Ἀτθίδος, διὰ τοῦ ι. B

ARGENNUSA, inſula juxta continentem Troadis ſita, prope Argennum promontorium, à quo Argennoes formatur, & per contractionem Argennûs & Argenuſa. Gentile, Argenuſius. Androtio libro IV. deſcriptionis Atthidis vocem cum I. effert.

ἈΡΓΕΟΥ νῆσος, νῆσος μικρὰ πρὸς τῷ Κανώβῳ Αἰγυπτία, ἀπὸ Ἀργέου τοῦ Μακεδόνος, ἀφ' οὗ Ἀργεάδαι. οἱ οἰκήτορες Ἀργεῶται, ὡς τῆς Νικίου Νικιῶται, καὶ τῆς Χαιρέου Χαιρεῶται. καὶ αὕτη γὰρ Αἰγύπτου C πόλις.

ARGEI INSULA, parva quædam Ægypti inſula eſt, prope Canobum ſita, quæ ab Argeo Macedonis filio nomen accepit, à quo Argeadæ dicti ſunt. Incolæ appellantur Argeotæ, uti à Niciocome Niciotæ, Chereopoli Chæreotæ: hæ enim quoque inter Ægypti civitates recenſentur.

ἈΡΓΙΛΑ, πόλις Καρίας. [26] τὸ ἐθνικὸν Ἀργιλίτης, ὡς Ἀλέξανδρος ἐν τῷ περὶ Καρίας β.

ARGILA, Cariæ urbs. Gentile, Argilites, auctore Alexandro libro ſecundo de Caria.

ἌΡΓΙΛΟΣ [27], πόλις Θράκης, ὡς D [28] Θουκυδίδης ὀγδόῃ, καὶ Φαβωρῖνος ἐν παντοδαπῇ. Ἄργιλος, [29] ἡ πρὸς τῷ Στρυμόνι ποταμῷ πόλις. ὠνομάσθη δὲ, ἐπειδὴ [30] ὑπὸ Θρακῶν ὁ μῦς Ἄργιλος καλεῖται. σκαπτόντων γὰρ εἰς τὸ θεμελίους καταβαλέσθαι, πρῶτος E μῦς ὤφθη. [31] λέγεται δὲ θηλυκῶς. οἱ πολῖται, Ἀργίλιοι.

ARGILUS, urbs Thraciæ, cujus meminit Thucydides libro VIII, & Phavorinus in variis hiſtoriis. Hæc civitas Argilus fluvio Strumoni adjacet. Ex eo autem nomen habet, quod mus Thracibus Argilus dicatur. Foſſoribus enim urbis fundamenta jacientibus, primus mus apparuit. Urbis nomen genere fœminino effertur. Cives Argilii appellantur.

ἌΡΓΟΣ, διασημοτάτη πόλις Πελοποννήσου, [32] ἥ τις Φορωνικὸν ἄστυ ἐκέκλητο, καὶ Αἰγιάλεια, [33] καὶ Ἱππόβοτον, διὰ τὸ Ποσειδῶνι F νομὴν ἵππων ἀποδειχθῆναι. [34] εἶτα, Ἴασος, ἀπὸ Ἰάσου, τοῦ κατ' ἐνίους πατρὸς Ἰοῦς. [35] καὶ

ARGOS, celeberrima Peloponenſi civitas, quæ olim appellata fuit urbs Phoronica, & Ægialia, & Hippobotum, propterea quod Neptuno equorum paſcua ibi oſtendebantur. Deinde Jaſos à Jaſo, qui ſecundum quoſdam Inus pater

[24] Ἀργεννοῦσα, νῆσος πρὸς τῇ ἠπείρῳ τῆς Τρῳάδος.] Hæc librorum editorum eſt lectio: codex Voſſ. Ἀργεννοῦσαι, νῆσοι μικραὶ πρὸς τῇ &c. Miror Stephanum unicam tantum hoc nomine inſulam meminiſſe, cum præter Geographos etiam Hiſtorici Argenuſas deſcribant. Strab. lib. XIII tres Argennuſas, ſed non magnas & continenti appropinquantes ſtatuit, ita enim ille Τῶν δὲ Κανῶν ἐκτὸς εἰσιν αἱ Ἀργεννοῦσαι. αἱ τρεῖς μὲν οὐ μεγάλαι νῆσοι προσκείμεναι δὲ τῇ ἠπείρῳ, ... τοῖς Κάνοις. Thucydides earum etiam meminit, lib VIII. eaſque non procul a continenti e regione Mitylenes collocans. Vide etiam Diod. Sicul lib. XIII.

[25] Ἀνδροτίων ἐν τετάρτῳ τῆς Ἀτθίδος, διὰ τοῦ ι] Sic Xylander edidit. ſed aliarum editionum præfecti peſſime exhibuerunt Ἀνδρωτίων ἐν τετάρτῳ τῆς Ἀτθίδος, διὰ τοῦ Ι. De Androtionis ſcriptis alibi diximus. Exiſtimat Salmaſius hic διὰ τοῦ Τ reſcribendum eſſe, quaſi Androtio pro Ἀργεννούσιος Ἀργεννούτιος haberet; ſed præter Ι in Τ commutatum, etiam Ν voci additur, quod non vult Androtio. Stephani mens hæc eſt, Androtionem inſulæ nomen Arginnuſa, non autem Argennuſa feciſſe.

[26] Τὸ ἐθνικὸν Ἀργιλίτης.] Ita viſum fuit reſcribere & vulgatam lectionem leviter immutare; male enim omnes libri habebant: τὸ ἐθνικὸν Ἀργυλίτης.

[27] Ἄργιλος πόλις Θράκης.] Præter alios, etiam hujus oppidi meminit Herodotus lib. VII, & illud in littore prope Strymonis oſtia ponit.

[28] Θουκυδίδης ὀγδόῃ] Oppidi nomen non eſt apud Thuc. lib. VIII, ſed oppidanorum lib. IV: ... Ἀργιλίων ... εἰσὶ δὲ οἱ Ἀργίλιοι Ἀνδρίων ἄποικοι.

[29] Ἡ πρὸς τῷ Στρυμόνι ποταμῷ πόλις] Ita paſſim excuſum eſt: ſed in MS Voſſiano exigua mutatione legitur: πρὸς τῷ Στρυμόνι ποταμῷ ἡ πόλις.

[30] Ὑπὸ Θρακῶν ὁ μῦς ἄργιλος καλεῖται.] Idem quoque teſtatur Heraclides Ponticus de Politiis: Ἄργιλον τὸν μῦν καλοῦσι Θρᾷκες, οὗ ὀφθέντος τὴν πόλιν πρῶτον χρόνον μὲν ἔκτισαν, καὶ Ἄργιλον ὠνόμασαν.

[31] Λέγεται δὲ θηλυκῶς.] Urbis nomen etiam fœminino genere Herodotus lib. VII uſurpavit, ſic enim ille de Xerxe & ejus exercitu loquitur: Ὡς δὲ ἀπὸ τοῦ Στρυμόνος ἐπορεύετο ὁ στρατὸς, ἐνθαῦτα πρὸς ἡλίου δυσμέων ἐστὶ αἰγιαλὸς, ἐν τῷ οἰκημένην Ἄργιλον πόλιν Ἑλλάδα παρεξῄιε.

[32] Ἥ τις Φορωνικὸν ἄστυ ἐκέκλητο, καὶ Αἰγιάλεια &c.] Argos variis diverſiſque appellationibus fuiſſe ſortitum, paſſim teſtantur ſcriptores antiqui, quorum teſtimonia cum plurimis elementariis ſunt notiſſima, huc in medium producere non magnopere neceſſarium exiſtimamus. Videatur Apollodorus circa initium lib. II, ordine de nominibus & appellationibus agens: Strabo, Pauſanias lib. II. Theocriti Scholiaſta & alii.

[33] Καὶ Ἱππόβοτον, διὰ τὸ &c. ἀποδειχθῆναι.] Apud Theocritum Eidyll XXV. non eſt proprium Argûs, ſed epitheton, ita enim ibi legimus:

- - - Ἐπεὶ μάλα πολλὰ θεῶν ἐξήρετ' ἀμείνω.
Ἄργει ἐν ἱπποβότῳ κειμήλια.

Vide etiam Strabonem lib. VIII. & Euſtathium in Hom pag. 385 & 1845, & in Dionyſium de ſitu orbis pag. 59 Vult Euſtathius Argos ab equorum fertilitate Ἱππόβοτον appellatum fuiſſe. Didymus rationem denominationis tradens, inquit nomen habere, διὰ τὸ τὸν νομὸν τῶν ἵππων ἀποδειχθῆναι τῷ Ποσειδῶνι propterea quod hic locus Neptuno ſacer erat ad equorum paſtum.

[34] Εἶτα Ἴασος.] Ita hoc loco edere placuit, ſuadentibus MSS & primis editionibus, male Xylandriana habet editio. εἶτα Ἴασον. quod formam caſus recti non poſſidet. Stephanus: Ἴασος, πόλις Καρίας, ἐν ὁμωνύμῳ νήσῳ κειμένη &c. Ἴασος δὲ τὸ Ἄργος, καὶ Ἴασοι οἱ Ἀργεῖοι ... Sic Strabo, ſic alii primum hujus nominis caſum fecere: leviter etiam corruptus eſt apud Euſtathium, ita enim ille in commentariis ad Dionyſium: Ἐκλήθη δὲ τὸ αὐτὸ καὶ Φορωνικὸν ἄστυ καὶ

 ἀπὸ

[35] καὶ Δίψιον, διὰ τὴν δίψαν τῶν ὑδάτων. A δευτέρα, [36] Ἄργος τὸ Ἀμφιλοχικόν. τρίτη, [37] Θεσσαλίας. τετάρτη, [38] Κιλικίας, ἡ νῦν Ἀργέοπολις. πέμπτη, ἐν Νισύρῳ, μία τῶν Κυκλάδων ἐκλη, [39] κατὰ Τροίζηνα. ἑβδόμη, [40] κατὰ Μακεδονίαν. ὀγδόη, [41] Ἄργος Ὀρεστικὸν ἢ ἐν Σκυθίᾳ. ἐνάτη, Καρίας. δεκάτη, B τὸ Ἀργολικόν. [42] ἑνδεκάτη, ἡ Φαιάκων Ὑπέρεια. [43] Ἄργος δὲ σχεδὸν πᾶν πεδίον κατὰ θάλασσαν. τὸ ἐθνικὸν πασῶν, Ἀργεῖος, οὐ παρὰ τὸ Ἄργος οὐδέτερον· ἦν γὰρ διὰ τοῦ ι. ἀλλὰ C παρὰ τὸν Ἄργον τὸν κτίστην. λέγεται γὰρ [44] καὶ Ἀργόλας. [45] Ἀριστοφάνης Ἥρωσιν,

Οὐκ ἠγόρευον, οὗτος ἐστὶ γ᾽ οὐκ Ἀργόλας.

Μὰ δί᾽ οὐδ᾽ Ἕλλην, ὅσον ἐμοί γε φαίνεται.

καὶ Εὐριπίδης [46] ἐν Πλεισθένει, D

Ἐγὼ δὲ Σαρδιανὸς, οὐ γὰρ οὐκέτ᾽ Ἀργόλας.

καὶ Ἀργολὶς ἡ χώρα, καὶ ἡ γυνή. καὶ Ἀργολικὸς, καὶ Ἀργολική. [47] καὶ Ἀργεῶνες λέγονται, ὡς Καδμεῶνες· καὶ Ἀργεώνη, ὡς Ἀντίμαχος.

A pater fuit, appellabatur; & propter aquarum penuriam Dipſium. Altera eſt Argos Amphilochicum. Tertia, Theſſaliæ. Quarta Ciliciæ, quæ nunc Argeopolis dicitur. Quinta in Niſyro, una ex Cycladum inſulis. Sexta juxta Trœzenem. Septima prope Macedoniam. Octava, B Argos Oreſticum eſt, ſive Scythiæ. Nona, Cariæ. Decima, Argolicum dicitur. Undecima, Phœacum eſt Hyperia. Argos nominatur omnis ferme campus maritimus. Omnium gentile eſt Argeus, non à voce Argos, quæ neutro C genere gaudet, tum enim per I eſſet ſcribendum: verum à voce Argus quæ conditorem denotat. Dicitur enim quoque Argolas apud Ariſtophanem in Heroibus.

Non loquebar: iſte enim non eſt Argolas:

Neque per Jovum Græcus, pro ut mihi videtur.

D Et Euripides in Pleſthene:

Ego vero Sardianus, neque amplius Argolas ſum.

Et regio & mulier Argolis nuncupatur. Hinc Argolicus & Argolica. Nominantur quoque Argeones, uti Cadmeones: & Argeone apud Antimachum

ἀπὸ Φορωνέως ὠνομάσθη [illegible] Ἀπίδανα ἐκ τοῦ Ἄπιδος [illegible] Ἴασον [illegible] Non eſt dubium quin apud Archiepiſcopum Ἴασος ſit reponendum.

[35] Καὶ Δίψιον, διὰ τὴν δίψαν τῶν ὑδάτων.] Referunt urbem olim in loco aquarum experte ſitam fuiſſe: verum deinde non [illegible] puteis inſtruebatur, quarum inventionem Argos Danai filiabus acceptam ferebant. hinc ille verſiculus, quem citat Strabo lib. VIII.

Ἄργος ἄνυδρον ἐὸν Δαναοὶ θέσαν Ἄργος ἔνυδρον.

Vide hac de re etiam Lucianum in Deor. Marin. dialogis: Quintum Calabrum lib. III. Euſebium Euſtathium in commentariis ad Homerum & Dionyſium de ſitu orbis.

[36] Ἄργος τὸ Ἀμφιλοχικόν.] Ad hunc locum citabo ſolummodo Stephani verba, quemadmodum illa in præcedentibus [illegible] emendata: Ἀμφίλοχοι, πόλις Ἀργολικῆς [illegible] Ἀμφιλοχικὸν Ἄργος [illegible] Ἀμφιλόχου [illegible] &c. Vide quæ ad hunc locum no[illegible] ſunt obſervata, & ſitus & alia huc ſpectantia ſole me[illegible]

[37] Θεσσαλίας.] Hoc modo Theſſaliæ Lariſſa appellata [illegible] Stephano etiam [illegible] latuere videtur. Verum [illegible] perhibet, Argos loquitur de Peloponneſo [illegible] cui Lariſa nomen eſt, hæc ſunt [illegible] ἐν χωρίοις [illegible] ἀπέχει τῆς κρυπτηρίου Δαρείασαν, λόφον [illegible]. Verum præter alios Servius ad lib VII. Æn. & ille ex Lucano etiam Theſſalicum Argos agnoſcunt.

[38] Κιλικίας, ἡ νῦν Ἀργέοπολις.] Hoc Argos Strabo in Cappadocia collocat: verum ſciendum, eſt Cappadociam, ſub Archelao & regibus eum antegreſſis, in decem [illegible] diviſam fuiſſe quinque ſub Taurica cenſebantur [illegible] Cataonia, Cilicia, Tyanitis, [illegible] Laviniana, Sargauſena, Saravena, [illegible] Morimena. Cilicia itaque [illegible] Cappadociæ [illegible] & Archelaus etiam [illegible] Argos Cappadociæ, & [illegible] De eo ſic loquitur Strabo lib. XII [illegible] non autem urbem fuiſſe [illegible] Ταύρῳ &c. Poſte[illegible] accepit, quæ uti perhibet Stephanus Ἀργεόπολις dicta fuit.

[39] [illegible]] [illegible] Pintianus, Plinium lib. IV cap. V [illegible] mentionem facere, cujus verba hunc [illegible] conarcat: *Trœzen, Corryphaſium, alterumque Argos.*

[40] Κατὰ Μακεδονίαν] Hujus meminit Conſtant. Porphyrog. lib. II de Thematibus: Ἐπαρχία Μακεδονίας, ὑφ᾽ [illegible] Εὔρωπος, Πελαγονία, Βαρ-

γύλα &c. Sita erat ad ſinum Pelaſgicum, & etiam Lariſſa dicta; ſed diverſa eſt ab illa quæ ad Peneum à Geographis collocatur.

[41] Ἄργος Ὀρεστικόν, ἢ ἐν Σκυθίᾳ] Refert Strabo libro VII. Oreſtem regioni Oreſtiadi in Epirotarum ditione nomen feciſſe, cum ob matris cædem profugus eam tenuiſſet. [illegible] Ὀρεστιάδα [illegible] Ὀρέστης. [illegible] Ἄργος Ὀρεστικόν. Ergo falſiſſima eſt ſententia illorum, qui exiſtimant illud Oreſticum Argos in Scythia fuiſſe conditum: niſi quis velit Stephani verba in alium ſenſum pertrahere, & ex iis aliud Argos, præter Oreſticum, nobis obtrudere.

[42] Ἑνδεκάτη] Hoc Argos aliis ſcriptoribus eſt innominatum. Euſtathius ex Stephano etiam undecim hac appellatione urbes deſcribit, ſed poſtquam quaſdam recenſuit, reliquas ſilentio præterit, ita enim refert in commentariis ad Dionyſii Periegeſin: [illegible] φασί, καὶ Θετταλικὸν Ἄργος [illegible] καὶ Ἀμφιλοχικὸν [illegible] τὸ Ἄργος [illegible]. Verum plures hoc nomine civitates eſſe, Ortelius in ſuo Theſauro demonſtravit.

[43] Ἄργος δὲ σχεδὸν πᾶν πεδίον κατὰ θάλασσαν] Tradit etiam Geographus libro jam aliquoties allegato, τὸ ἄργος campum, ſed non maritimum, denotare, ita enim ille: Ἄργος δὲ τὸ πεδίον λέγεται παρὰ τοῖς νεωτέροις· παρ᾽ Ὁμήρῳ δ᾽ οὐδ᾽ ἅπαξ. μάλιστα δ᾽ οἴονται Μακεδονικὸν, καὶ Θετταλικὸν εἶναι. Verum præter hanc Strabonis, Euſtathius in comment. ad Dionyſii Periegeſin etiam Stephani ſententiam expreſſit, ſic enim inquit: [illegible] Ἄργος [illegible] Ἄργος τὸ πεδίον φασί.

[44] Καὶ Ἀργόλας] De gentilium formis ſic ſcribit Euſtathius ad Dionyſium: Τὸ δὲ τοῦ Ἄργους ἐθνικὸν οὐ μόνον Ἀργεῖος, ὡς φασὶν οἱ παλαιοὶ, ἀλλὰ καὶ Ἀργόλας, καὶ ἡ χώρα Ἀργολίς.

[45] Ἀριστοφάνης Ἥρωσιν] Septem ſunt auctores antiqui, ex quibus fragmenta Ἡρώων Ariſtophanis collegere viri docti.

[46] Ἐν Πλεισθένει] Non recedimus à Xylandriana editione: in aliis diverſum eſt καὶ Εὐριπίδης ἐν Πλεισθένει. & ita quoque nobis codex Voſſianus exhibuit. Promiſcue hujus tabulæ index conſignatur, nunc prima cum vocali, nunc vero cum dipthongo. Heſychius. [illegible] Εὐριπίδης Πλεισθένει [illegible] παρὰ Ἀ[illegible] ἀπὸ Σικελίας [illegible]. Verum Athenæus lib. XV habet Εὐριπίδης ἐν Πλεισθένει.

[47] Καὶ Ἀργεῶνες λέγονται] Sic quoque apud Heſychium inveni. Ἀργεῶνας, τοὺς Ἀργείους

μαχος [48] καὶ Ἀργεώτης, παρὰ τὸ Ἀργεῖος· καὶ Ἀργεῶτις τὸ θηλυκόν. καὶ Ἀργολίζω ῥῆμα, οὗ τὴν μετοχὴν Ἔφορος ἐννεακαιδεκάτῃ. [49] λέγονται καὶ πατρωνυμικῶς, ὡς οἱ πολλοί, [50] καὶ Ἡρόδωρος· [51] ἐν μὲν τῷ νῦν, Ἡρακλεῖς τε· πρὸ δὲ Ἡρακλέους, [52] Περσίδαι· πρὸ Περσέως δέ, Λυγκεῖδαι, [53] καὶ Δαναΐδαι· πρὸ δὲ Δαναοῦ, Ἀργάδαι, καὶ Φορωνίδαι, [54] ὡς Ἄβρων ποιητὰς ἀναπίθησιν.

machum reperitur. Et Argeotes à voce Argeus deducitur, ac fœmininum Argeotis. In uſu etiam eſt verbum Ἀργολίζω. Argivorum mores imitor, cujus participium exſtat apud Euphorum lib. XIX. Appellantur patronymice, uti præter multos etiam Herodorus perhibet. Hoc tempore Heraclidæ dicebantur: ante Herculem vero Perſidæ: ante Perſeum Lynceidæ & Danaïdæ: ante Danaum vero Argeadæ & Phoronidæ, quæ vocabula Abro poetis enarrat.

ΑΡΓΟΥΡΑ [55], πόλις Θεσσαλίας, ἡ πρότερον Ἄργισσα. [56] ἔστι καὶ τόπος τῆς Εὐβοίας Ἀργούρα, ὅπου δοκεῖ [57] τὸν Πανόπτην Ἑρμῆς πεφονευκέναι. τὸ ἐθνικὸν ἔδει Ἀργουραῖος, ὡς καὶ Φίλων. Ἀπολλόδωρος δέ φησιν ἐν πρώτῳ νεῶν καταλόγῳ, [58] Ἀργείους ὀνομάζεσθαι, ἢ τῆς προσηγορίας μεταπεσούσης, ἢ διὰ τὸ προσκυροῦν τὰ πεδία τῆς Θετταλίας, ἣν δὴ Πελασγικὸν Ἄργος εἶπεν Ὅμηρος. καλοῦνται δὲ Λεοντῖνοι, ἀπὸ Λεοντίου. καὶ Ἀργούριος, τὸ ἐθνικόν.

ARGURA, urbs Theſſaliæ, antea Argiſſa dicta. Eſt etiam in Eubœa locus Argura, ubi Mercurius videtur Argum Panopten trucidaſſe. Gentile oportebat eſſe Arguræus, quemadmodum Philo perhibet. Verum Apollodorus in primo navium catalogo tradit, incolas Argeos appellari, vel ex variatione nominis, vel quod campeſtria Theſſaliæ loca, quam Homerus Pelaſgicum Argos nominavit, obtinuerint. Nuncupantur etiam Leontini à Leonteo. Et gentile, Argurius.

ΑΡΓΥΝΝΟΣ [59], υἱὸς Πεισιδίκης τῆς Λεύκωνος, τοῦ Ἀθάμαντος, τοῦ Σισύφου, τοῦ Αἰόλου· ἐρώμενος Ἀγαμέμνονος, Βοιωτός.

[60] ὅς

ARGYNNUS, filius Piſidicę, quæ Leuconis filia, qui Athamantis, qui Siſyphi, qui Æoli filius fuit. Erat Bœotus, ab Agamemnone adamatus.

[48] Καὶ Ἀργεώτης, παρὰ τὸ Ἀργεῖος.] Locus corruptus in vulgatis libris & manu exaratis. non enim expedit, duobus modis gentile fœmininum formare. Reſcribendum eſt, monente magno Salmaſio in ora ſui libri: Καὶ Ἀργεώτης, παρὰ τὸ Ἀργεῖος. καὶ Ἀργεῶτις τὸ θηλυκόν.

[49] Λέγονται καὶ πατρωνυμικῶς] Plerumque à claris & celebrioribus civitatibus & poetæ & hiſtorici patronymica formare ſolent: vide hujus rei exempla in vocibus Ἀθῆναι & Ἀλεξάνδρεια.

[50] Καὶ Ἡρόδωρος] Sic exhibent conſtanter vulgati codices, verum metuo, ne librariorum incuria huc mendum irrepſerit. Codex Voſſianus. καὶ Ἡρόδοτος. Ex vocum affinitate ſæpiſſime fit, ut illi à tranſcriptoribus confundantur. Hoc evidentiſſimum eſt, Heraclidarum nomen, quod eſt antiquiſſimum Argivorum patronymicum, frequentiſſime apud Herodotum occurrere: adeo ut ille toto cœlo non erraret, qui Ἡρόδοτος in Stephano repgneret pro Ἡρόδωρος.

[51] Ἐν μὲν τῷ νῦν, Ἡρακλεῖς τε.] Nihil omnino ſani habet hæc vulgatorum librorum lectio: Ex libris manu exaratis reſcribendum eſt: Ἐν μὲν τῷ νῦν χρόνῳ Ἡρακλεῖδαι. Emendatio hæc eſt indubitata & veriſſima. Poſtquam enim Heraclidæ e Peloponneſo priſtinos dominos ejeciſſent, ab iis totius regionis incolæ ſic denominati ſunt. Vide Strabonem lib. VIII & Herodotum lib. IX.

[52] Περσίδαι.] Melius in Voſſiano cod. legitur, Περσεΐδαι.

[53] Καὶ Δαναΐδαι.] Sic à Danao denominantur teſte Hygino, cujus fortaſſis ita ſunt legenda verba: *At Danaides poſt patris interitum, viros duxerunt Argivos, è quibus nati Danaides ſunt appellati.*

[54] Ὡς Ἄβρων ποιηταῖς ἀναπίθησιν.] Hic locus mendo non caret, quemadmodum Salmaſius in margine ſui Stephani obſervavit, reſcribens: ὡς Ἄβρων ποιητικῶς ἀναπίθησιν.

[55] Ἀργούρα, πόλις Θεσσαλίας, ἡ πρότερον Ἄργισσα.] Civitas eſt Perrhæbica, ad Peneum ſita, teſte Strabone lib. IX. Ἡ νῦν Ἀργούρα ἐπὶ τῷ Πηνειῷ κεῖται. Hujus etiam meminit Homerus in Catalogo navium: verum teſtatur Euſtathius ad illum locum, ſe in quibuſdam exemplaribus pro Ἄργισσαν, quam vocem uſurpat poeta, Ἄργισαν inveniſſe, ita enim ille pag. 333. Ἴσιον δὲ ὅτι τὴν ῥηθεῖσαν Ἄργισσαν, διφθόγγως ... τὰ ἀντίγραφα. Ἀργισαν ἐν τοῖς ... προπαροξυτόνως διὰ διφθόγγου. πλεονάζει μὲν ... διὰ τοῦ ἑνὸς σ γράφη. κεῖται δέ φασιν ἐπὶ τῷ Πηνειῷ, κλητεῖσα ὑπὸ τῶν παίδων Λαρίσσης. Ex hoc Euſtathii loco præterea diſcimus urbem à Lariſſæ filiis fuiſſe conditam, quod ſilent Strabo, Stephanus & alii.

[56] Ἔστι καὶ τόπος τῆς Εὐβοίας] Hunc locum ex Stephano, ut ipſe fatetur, Euſtathius tranſcripſit, ita enim inquit loco jam allegato: ἦν δέ φησι (ſcil. ὁ τὰ ἐθνικὰ συναγαγών) καὶ τόπος Εὐβοίας Ἀργούρα, ὅπου δοκεῖ τὸν πανόπτην ὁ Ἑρμῆς φονεῦσαι. Ἄργισσα δὲ ὠνομάσθη, ἢ ἀπὸ Ἀργείων, ἢ διὰ τὸ προσκυροῦν τοῖς πεδίοις τῆς Θεσσαλίας ἣν Πελασγικὸν Ἄργος Ὅμηρος εἶπεν. ἐκαλοῦντο δέ φασιν οἱ ἐκεῖ καὶ Λεοντῖνοι, ἀπὸ Λεοντίου.

[57] Τὸν Πανόπτην.] Sic Argum Græci appellant: vide Euripidem in Phœniſſ. & alios. Plautus Aulul. Act. III. Scen. VI. *Oculeum* dixit.

Quos ſi Argus ſervet, qui oculeus totus fuit,
Quem quondam Joni cuſtodem addidit,
Is nunquam ſervet.

Lege etiam Pauſaniam in Argolicis. Apollod. lib. II: Hyginum Fab. CXLV. Ovidium & alios.

[58] Ἀργείους ὀνομάζεσθαι, ἢ τῆς προσηγορίας μεταπεσούσης &c.] Exiſtimo, etſi omnes codices ita habeant, hunc locum eſſe mutilum, & poſt τὸ ἢ lacunam debere notari, nam ſequentia cum antecedentibus non recte cohærent. Euſtathius ex Stephano hunc locum paulo aliter conſtituit, cujus verba jam ſupra allegavimus. Cenſeo Stephani verba hoc modo in integrum poſſe reſtitui: Ἀπολλόδωρος δέ φησιν ἐν πρώτῳ νεῶν καταλόγῳ, Ἀργείους ὀνομάζεσθαι, ἢ ἀπὸ τῆς προσηγορίας μεταπεσούσης, ἢ διὰ τὸ προσκυροῦν τὰ πεδία τῆς Θετταλίας. Vide Euſtathii locum, & facile noſtram correctionem concedes.

[59] Ἀργυννος, υἱὸς Πεισιδίκης τῆς Λεύκωνος.] Ita hunc locum ſupplevimus atque emendavimus ex libris Palatinis & chartaceo Voſſiani: mutile enim & corrupte in vulgatis libris circumfertur Ἄργυνος υἱὸς τῆς Λεύκωνος, quod manifeſte articulus τῆς & hujus lectionis titulus indicant. Leuconem Athamantis filium fuiſſe paſſim docent mythicæ theologiæ doctores. Vide Apollod. lib. I. Pauſaniam, Hyginum & alios. Verum præterea huic Stephani loco aliud quid excidiſſe, non eſt quod valde dubitem: nam firmiter mihi perſuadeo, hoc tmema deſcriptionem fluminis, vel aliud quid continuiſſe, quam fortaſſis Epitomator rejecit.

⁶⁰ ὃς ἀνιὼν εἰς τὸν Κηφισὸν, πλεῦσαι. ⁶¹ ἀφ' ἧ Ἀργυννίδα τὴν Ἀφροδίτην ἐτίμησε. ⁶² λέγεται καὶ Ἀργεννίς. ⁶³ Ἀριστοφάνης δὲ Ἀργυνὴ, διὰ διφθόγγου. ὁ οἰκήτωρ, Ἀργύννιος.

A matus. Hic ad Cephiſum deſcendens, ibi obiit. Hinc Agamemnon Venerem Argynnidem coluit. Dicitur quoque Argennis. Verum Ariſtophanes utitur Ἀργυνὴ cum diphthongo. Incola Argynnius appellatur.

ἈΡΓΥΡΑ ⁶⁴, μητρόπολις ἐν Ἰνδικῇ Ταπροβάνῃ νήσῳ, ⁶⁵ ὅ ἐστι κριθῆς νήσου. καὶ γὰρ εὐφορωτάτη ἐστὶ, καὶ πλεῖστον ποιεῖ χρυσόν. τὸ ἐθνικὸν Ἀργυρίτης, ἢ Ἀργυρηνός. ἀμφότεροι γὰρ οἱ τύποι συνήθεις.

B ARGYRA, metropolis in Indica inſula Taprobane, hoc eſt inſula hordei. Hæc fertiliſſima eſt, & multum auri profert. Gentile Argyrita & Argyrenus, utraque enim forma ibi non eſt inſolens.

ἈΡΓΥΡΙΝΟΙ, ἔθνος Ἠπειρωτικὸν, ὡς Τίμαιος, καὶ Θέων. καὶ Λυκόφρων,

εἰς Ἀργυρίνους, καὶ Κεραυνίων νάπας.

C ARGYRINI, gens Epirotica, auctoribus Timæo & Theone. Hujus quoque Lycophron meminit.

Ad Argyrinos & Cerauniorum ſaltus.

ἈΡΓΥΡΙΠΠΑ, ⁶⁶ πόλις τῆς Δαυνίας, κατὰ τὸν Ἰόνιον κόλπον. Λυκόφρων,

Ὁ δ' Ἀργυρίππας Δαυνίων παγκληρίαν.

⁶⁷ αὕτη Λάμπη ἐκαλεῖτο. ⁶⁸ Διομήδης μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Ἰλίου ἐτείχισε, καὶ μετωνόμασεν Ἄργος Ἵππιον, ⁶⁹ τὸ ἐθνικὸν, Ἀργυριππιανός. Στράβων ⁷⁰ Ἀργυριππηνός φησιν.

ARGYRIPPA, Dauniæ civitas juxta Jo- D nium ſinum, de qua Lycophron mentionem facit.

Ille vero Argyrippam Dauniorum hereditatem.

Hæc Lampe appellabatur. Hanc Diomedes poſt captum Ilium muro cinxit, & Argos Hip- E pium denominavit. Gentile, Argyrippanus: Strabo Argyrippenus dixit.

ἈΡ- AR-

⁶⁰ Ὃς ἀνιὼν εἰς τὸν Κηφισὸν, πλεῦσαι.] Hujus fabulæ meminit Athenæus lib. XIII cap. VIII. Ἀγαμέμνονα τε Ἀργυννε ἐρασθέντα λέγεται, ἰδόντα ἐπὶ τῷ Κηφισῷ νηχόμενον, ἐν ᾧ καὶ τελευτήσαντα αὐτὸν (συνεχῶς γὰρ ἐν τῷ ποταμῷ τούτῳ ἐνήχετο) θάψαι, εἰς αὐτὸν καὶ ἱερὸν αὐτόθι Ἀφροδίτης Ἀργυννίδος. Propertius lib. III Eleg. VI.

Sunt Agamemnonias teſtantia littora curas,
Quæ notat Argynni pœna natantis aquas.

Non poſſum non mirari nimiam Joh. Paſſeratii credulitatem, referentis ad hunc Propertii locum, Janum Parrhaſium hanc fabulam ex voce Κηφισὸς citare, & integro Stephani codice uſum fuiſſe, quem ipſe Euſtathius non vidit, qui ferme ducentos ante Parrhaſium annos vixit. Hanc opinionem eſſe falſiſſimam, alibi demonſtrabimus.

⁶¹ Ἀφ' ἧ Ἀργυννίδα τὴν Ἀφροδίτην.] Sic reſcripſimus pro ἀφ' ἧ Ἀργυνίδα τὴν Ἀφροδίτην. Clemens Alexandrinus ad gentes tradit, Veneris templum propter Argynnum, ab Agamemnone dilectum, erectum eſſe.

⁶² Λέγεται καὶ Ἀργεννίς.] Ex hoc loco liquet, in præcedentibus optime, mediam vocalem à nobis in Y mutatam eſſe.

⁶³ Ἀριστοφάνης δὲ Ἀργυνή.] Et hunc locum cenſeo in levi mendo cubare, nam dipthongum non video niſi in ultima, de quo non loquitur Stephanus. Fortaſſis corrigendum eſt: Ἀριστοφάνης δὲ Ἀργεννή.

⁶⁴ Ἄργυρα μητρόπολις, ἐν Ἰνδικῇ Ταπροβάνῃ νήσῳ] Codex Voſſ. ἐν Ἰνδικῇ Ταπροβάνης. Statuit doctiſſimus Bochartus hæc eſſe corrupta, & Ἰαβαδίῳ ſcribendum pro Ταπροβάνῃ: nam hæc non ad Taprobanæ, ſed ad Jabadiæ inſulæ deſcriptionem pertinent, qualis exhibetur Ptolemæo cap. II. lib. VII. Ἰαβαδίου, ὃ σημαίνει κριθῆς νῆσος. Εὐφορωτάτη δὲ λέγεται ἡ νῆσος εἶναι, καὶ ἔτι πλεῖστον χρυσὸν ποιεῖν, ἔχειν μὲν μητρόπολιν ὄνομα Ἀργυρῆν ἐπὶ τοῖς δυσμικοῖς πέρασι. *Jabadiu*, id eſt, *Jabadiu* ſive inſula *Java*. Perſis enim & Indis *Diu* inſulam denotare, nemo eſt qui neſciat, atque inde quoque dici inſulas *Malduvas*, *Anchediuas*, *Serendivam* &c. Sed quia hordei inſulam explicari videt idem Bochartus, temere ſibi perſuadet, verum nomen olim fuiſſe *Jabaddiu*, & alterum D exciſiſſe ad vitandam κακοφωνίαν. Hæc conjectura nititur Arabica voce جبد *jabad* vel أجبد *aibad*, qua ſignificatur herba aut ſeges hordeo ſimilis, jumentis ſaginandis deſtinata. Neque etiam Illuſtriſſimus Salmaſius hæc de Taprobane accipere potuit, uti in Plinianis Exercitationibus luculenter docet. Duæ fuerunt regiones in India extra Gangem, quarum altera Χρυσῆ χώρα, altera Ἀργυρᾶ dicebatur, quod his metallis eſſent fertiles. Ptolemæus in deſcriptione Indiæ ulterioris lib. VII cap. II. Τὰς δὲ Ἀργυρᾶς χώρας, ἐν ᾗ πλεῖστα λέγεται εἶναι μέταλλα ἀργύρου, ὑπέρκειται πλησιάζουσα τοῖς Βησυγίταις ἡ χρυσῆ χώρα, ἐν αὐτῇ πλεῖστα μέταλλα ἔχουσα χρυσοῦ. Mela lib. III cap. VII. *Ad Tamum inſula eſt Chryſe, ad Gangem Argyre. Altera aurei ſoli (ita veteres tradidere) altera argentei: atque ita ut maxime videtur, aut ex re nomen, aut ex vocabulo ficta fabula eſt.* Vide quoque Plinium lib. VI cap. XXI Solinum cap. LII.

⁶⁵ Ὅ ἐστι κριθῆς νήσου] Emendabat magnus Salmaſius in Plin. Exercit. ὅ ἐστι κριθῆς νῆσος. Verum optime mihi exhibuit cod. Voſſianus: ὅ ἐστι κριθῆς νῆσος. Quam lectionem puto eſſe veriſſimam.

⁶⁶ Πόλις τῆς Δαυνίας.] Inter Luceriam & Sipontum verſus mare ſita eſt, adeo ut non recte in mediterraneis Apuliæ civitatibus a nonnullis collocetur. Vide integram urbis deſcriptionem apud Cluverium.

⁶⁷ Αὕτη Λάμπη ἐκαλεῖτο] Vereor ne corruptum ſit hoc civitatis nomen. nam præterquam quod nemo ſcriptorum veterum de hoc nomine mentionem faciat: nullam ipſe Stephanus illhoc in vocabulo de Italiæ *Lampe* memoriam reliquit, tantum Creticam, Acarnanicam & Argolicam deſcribens. Fortaſſis hoc loco reſcribendum eſt αὕτη Ἄργος ἐκαλεῖτο. Sic Plinius lib. III cap. XI: Juſtinus lib. XX: Solinus cap. VIII: Lycophronis Scholiaſt. & alii plurimi hanc urbem appellarunt: ſed Lampe ipſius nomen eſt omnino incognitum.

⁶⁸ Διομήδης μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Ἰλίου.] Virgilius lib. XI.

Et Venulus, dicto parens, ſic farier infit:
Vidimus, o cives, Diomedem Argivaque caſtra,
Atque iter emenſi, caſus ſuperavimus omnes;
Contigimuſque manum, qua concidit Ilia tellus.
Ille urbem Argyripam, patriæ cognomine gentis,
Victor Gargani condebat Japygis agris.
Poſtquam introgreſſi, & coram data copia fandi,
Munera preferimus: nomen patriamque docemus:
Qui bellum intulerint: quæ cauſa attraxerat Arpos.

Ad quem locum vide Servium.

⁶⁹ Τὸ ἐθνικὸν Ἀργυριππιανός] Hoc gentile vitiatum eſſe oſtendit Cluverius lib. III cap. XII in Italiæ deſcriptione, qui Ἀργυριππανός reſtituit.

⁷⁰ Ἀργυριππηνός] Strabo lib. VI. τὸ τῶν Ἀργυριππηνῶν ἱππεῖον. Sine dubio hunc locum reſpicit Stephanus.

ἈΡΓΥΡΟΣ[71], πόλις. Φίλιστος ἐν ἐνάτῃ. A

ἈΡΔΑΛΙΔΕΣ, καὶ Ἀρδαλιώτιδες, τιμῶνται αἱ Μοῦσαι ἐν Τροιζῆνι,[72] ἀπὸ Ἀρδάλου τινὸς ἱδρυσαμένου, ἢ ἀπὸ τόπου.[73] ἔστιν οὖν τὸ μὲν Ἀρδαλιῶτις, τὸ ἀρσενικὸν Ἀρδαλιώτης· τοῦ δὲ Ἀρδαλὶς, Ἀρδαλὸς, ὡς Θετταλός. B

ARGYRUS, urbs, de qua Philiſtus lib. IX.

ARDALIDES, & Ardaliotides Muſæ in Trœzene coluntur: nomen habent ab Ardalo quodam conditore, vel à loco ipſo. A voce Ardaliotis igitur deduciturmaſculinum, Ardaliotes: ſed ab Ardalis Ardalus, uti Theſſalus.

ἈΡΔΕΑ[74], κατοικία τῆς Ἰταλίας· Στράβων πέμπτῃ.[75] ἐκλήθη ἀπὸ ἑνὸς τῶν παίδων Ὀδυσσέως καὶ Κίρκης.[76] αὕτη Τροία ἐλέγετο, ὡς Χάραξ.[77] οἱ οἰκοῦντες, Ἀρδεᾶται.[78] ἔστι καὶ πόλις Ἰλλυρίας διὰ τοῦ ι, ὡς Στράβων.[79] τὸ ἐθνικὸν, Ἀρδιαῖος. C

ARDEA, Italiæ colonia, quam Strabo libro V meminit: ita dicta ab uno filiorum Ulyſſis & Circæ. Hæc olim Troja appellabatur, quemadmodum Charax auctor eſt. Incolæ Ardeatæ nuncupantur. Eſt quoque Illyriæ urbs, cujus nomen cum I ſcribitur, de qua Strabo mentionem facit. Gentile, Ardiæus.

ἈΡΔΥΝΙΟΝ, πόλις ἐν Θήβης πεδίῳ, ὡς Ξάνθος ἐν Λυδιακῶν δευτέρῳ. τὸ ἐθνικὸν, Ἀρδυνιος. D

ARDYNIUM, urbs in campo Thebano, auctore Xantho, libro rerum Lydiacarum ſecundo. Gentile, Ardynius.

ἈΡΕΘΟΥΣΑ[80], πόλις Συρίας,[81] καὶ Θρᾴκης,

ARETHUSA, urbs Syriæ, & Thraciæ,

71 Ἄργυρος πόλις.] Qua in mundi regione urbs fuerit ſita non additur, quod manifeſtiſſimum ſignum haberi poteſt, ipſum Stephani opus in Epitomen eſſe redactum, qui paſſim regionum ac provinciarum appellationes, & nonnunquam ſpecialem oppidorum ſitum enarrat. Argyrum Siciliæ oppidum fuiſſe hinc liquet, quod Epitomator de eo Philiſti teſtimonium in medium adducat, qui rerum Siculorum celeberrimus fuit ſcriptor.

72 Ἀπὸ Ἀρδάλου τινὸς ἱδρυσαμένου, ἢ ἀπὸ τόπου.] In vulgatis libris ultima verba hunc in modum concipiuntur, ἢ καὶ ἀπὸ τόπου: verum in MSS conjunctio copulativa non conſpicitur, eamque ut voculam plane ſupervacaneam rejecimus. Præterea hic aliud quid latet, nam locum eſſe mutilum, & ei poſt ἱδρυσαμένου aliquid excidiſſe, vehementer mihi perſuadeo. Fortaſſis ita eſt ſupplendus: ἀπὸ Ἀρδάλου τινὸς ἱδρυσαμένου τὸ ἱερὸν αὐτῶν. Si hic locus ita corrigatur, à Pauſania non recedimus, ex quo hæc de Muſis tranſcripſit Stephanus, ita enim ille lib. II: Οὐ πόῤῥω δὲ ἱερὸν Μουσῶν ἐστι. ποιῆσαι δέ ἔλεγον αὐτὸ Ἄρδαλον παῖδα Ἡφαίστου. καὶ αὐλόν τε εὑρεῖν νομίζουσι τὸν Ἄρδαλον τοῦτον, καὶ τὰς Μούσας ἀπ' αὐτοῦ καλοῦσιν Ἀρδαλίδας. ἐνταῦθα Πιτθέα διδάξαι λέγουσι λόγων τέχνην φασί, καί τι βιβλίον, Πιτθέως δὴ σύγγραμμα, ὑπ' ἀνδρὸς ἐκδοθὲν Ἐπιδαυρίου, καὶ αὐτὸς ἐπελεξάμην. Τοῦ Μουσείου δὲ πόῤῥω βωμός ἐστιν ἀρχαῖος. Ἄρδαλος καὶ τοῦτον (ὥς φασιν) ἀναθεὶς. ἐπὶ δὲ αὐτοῦ Μούσαις καὶ Ὕπνῳ θύουσι, λέγοντες τὸν ὕπνον θεὸν μάλιστα εἶναι φίλον ταῖς Μούσαις.

73 Ἔστιν οὖν τὸ μὲν Ἀρδαλιῶτις &c.] Fortaſſis totus hic locus ita eſt legendus: Ἔστιν οὖν ἐκ τοῦ ἡ Ἀρδαλιῶτις, ἀρσενικὸν Ἀρδαλιώτης, ἐκ δὲ τοῦ Ἀρδαλὶς Ἄρδαλος. Præpoſitio ἐκ à MSS & vulgatis libris abeſt, ſed planior eſt ſenſus, ſi huc inſeratur.

74 Ἀρδέα, κατοικία τῆς Ἰταλίας· Στράβων πέμπτῃ.] Verba Strabonis hæc ſunt. Ἀνὰ μέσον δὲ τούτων τῶν πόλεων, ἐστὶ τὸ Λαουΐνιον, ἔχον κοινὸν τῶν Λατίνων ἱερὸν Ἀφροδίτης. ἐπιμελοῦνται δ' αὐτοῦ διὰ προπόλων Ἀρδεᾶται. Εἶτα Λαύρεντον. Ὑπέρκειται δὲ τούτων ἡ Ἀρδέα κατοικία Ῥουτούλων ἀπὸ σταδίων ἑβδομήκοντα τῆς θαλάττης. Idem Strabo libro dicto etiam tradit, ab Ardea Romam ſtadia numerari CLX, adeo ut ex hiſce locis ſatis accurate ſitus cognoſci poſſit: plura qui deſiderat, Cluverii Italiæ antiquæ deſcriptionem conſulere neceſſe habet, qui obſervat, etiamnum hodie vicum eſſe hoc nomine in Latii mediterraneis.

75 Ἐκλήθη ἀπὸ ἑνὸς τῶν παίδων Ὀδυσσέως.] Plinius libro III. cap V. urbis conditricem facit Danaen Perſei matrem. Unde ejus Abbreviator Solinus cap. VIII: *Quis ignorat conditam à Danae Ardeam?* Mart. Capella lib. VI: *Hoc loco poſſem etiam urbium percurrere conditores: ut à Jano Janiculum, à Saturno Latium, à Danae Ardeam* &c. Virgil. lib. VII. Æneid.

Protinus hic fuſcis triſtis Dea tollitur alis,
Audacis Rutuli ad muros: quam dicitur urbem
Acriſioneis Danaë fundaſſe colonis,
Præcipiti delata Noto. Locus Ardea quondam
Dictus avis. & nunc magnum manet Ardea nomen.

Procul dubio Stephanus hæc de conditore Ardeæ hauſit ex Dionyſio Halicarnaſſæo, qui Xenagoram lib. I. ita introducit: Ξεναγόρας δὲ ὁ συγγραφεὺς φησί. Ὀδυσσέως καὶ Κίρκης υἱοὺς γενέσθαι τρεῖς, Ῥῶμον, Ἀντείαν, Ἀρδέαν. οἰκίσαντας δὲ τρεῖς πόλεις ἀφ' ἑαυτῶν θέσθαι ταῖς κτισθείσαις τὰς ὀνομασίας. Plura de conditoribus colligere, non videtur neceſſarium, cum alii diligentiſſime ante nos hanc materiam pertractarint.

76 Αὕτη Τροία ἐλέγετο, ὡς Χάραξ.] Miratur Cluverius unde hæc habeat Charax: nam cum locum, in quem primum egreſſus ferebatur Æneas, in oppidi modum communitum, appellatum fuiſſe Trojam, alibi oſtendit. Verum quia Æneæ Troja paululum à mari recedebat (uti teſtatur Dionyſ. lib. II. & alii) quidam, ut idem notat Cluverius, per ſummum errorem eandem fuiſſe putarunt & Ardeam, quia hæc quoque à mari remota eſt. Verum Holſtenius optime cenſet, hic aliud quid latere, ſcil. Χαράκα ab Ænea extructam, Trojam dictam fuiſſe, uti liquet ex Dionyſio Hal. pag. 880. cujus locum (quem nondum inveni) fortaſſis reſpexit & detruncavit Stephanus.

77 Οἱ οἰκοῦντες, Ἀρδεᾶται.] Ita Græcis oppidi incolæ, & Latinis ſcriptoribus ARDEATES appellantur, quod gentile aliquoties apud Livium lib. IV. & alios occurrit: Verum reperitur etiam ARDEATINUS: ſic apud Senecam epiſt. CV. eſt *Ardeatinus ager*, & apud Livium lib. III. *Ardeatinum fœdus*.

78 Ἔστι καὶ πόλις Ἰλλυρίας &c.] Locus Strabonis exſtat libro VII, ſed in hodiernis codicibus, urbis nomen non cum I, verum cum diphthongo exaratur: Πρὸς δὲ τῷ Ἀρδείᾳ, κεῖται ἡ Ἀρδεία ἡ νῆσος, μεταξὺ ἡ Πλεωνία, καὶ αὕτη ταπεινή.

79 Τὸ ἐθνικὸν, Ἀρδιαῖος.] Male in MSS legitur, τὸ ἐθνικὸν, Ἀρδαῖος. Paſſim apud Strabonem libro VII, Ἀρδιαῖοι reperitur.

80 Ἀρέθουσα, πόλις Συρίας.] Urbs Syriæ ſatis celebris, non procul ab Apamea, media inter Epiphaniam & Emiſam ſita, de qua præter Plinium, Appianum & alios plurimos, etiam Strabo lib. XIV, mentionem facit: Ὡς ἔστι καὶ ἡ Ἀπάμεια ... Ἀρέθουσα, καὶ ἡ Σαμψικεράμου &c.

81 Καὶ Θρᾴκης.] Proprie urbs eſt Macedoniæ, regionis Amphaxitidis circa Strymonicum ſinum ſitæ. Hoc non eſt novum & inſolens, Thraciæ & Macedoniæ confinia à ſcriptoribus commutari. Hujus meminere Plinius, Ptolemæus, Scylax Caryandenſis, Ammianus Marcellinus & alii.

X

κης, [82] καὶ Εὐβοίας, [83] καὶ κρήνη Σικελίας. A ἔστι καὶ Ἰθάκης·

[84] Παρ' Κόρακος Πέτρῃ, ἐπί τε κρήνῃ
Ἀρεθούσῃ,

Ὅμηρος. αὕτη Κύπαρα ἐλέγετο, Δίδυμος ὑπομνηματίζων τὴν Ν τῆς Ὀδυσσείας φησὶν, B [85] Ἀρέθουσαι δέ εἰσιν ὀκτώ. [86] Ἡρακλέων δ' ὁ Γλαύκου, τὴν αὐτὴν ὑπομνηματίζων φησὶν, [87] ἀρῶ ἐστι τὸ ποτίζω, οὗ τὸ ἄρδω παράγωγον· ἐκ τούτου ἀρέθω, ὡς φλέγω φλεγέθω. [88] ἀφ' οὗ πᾶσα κρήνη ἐπιθετικῶς οὕτω λέγεται). C τὸ ἐθνικὸν, Ἀρεθούσιος.

ἈΡΕΙΑ, κρήνη ἐν Θήβαις, καὶ τόπος, ὃν οἱ κατοικοῦντες Ἄρειοι καλοῦνται. καί ἐστιν ἀπὸ δύο ἓν ἐθνικὸν, ὡς ἀπὸ τοῦ Μόψου ἑστία Μοψεάτης, καὶ τῆς μητρὸς τῶν θεῶν τὸ Μη- D τρῷον.

ἈΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ [89], ἀκρωτήριον Ἀθήνησιν, ὡς Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ περὶ θεῶν ἐνάτῳ. [90] ἐν ᾧ τὰς φονικὰς κρίσεις ἐδίκαζον, διὰ τὰς ἀπὸ τοῦ σιδήρου γιγνομένας μιαι- E φονίας. Φιλόχορος δ' ἐν Ἀτθίδος δευτέρῳ βιβλίῳ, [91] ὅτι Ἁλιρρόθιον τὸν Ποσειδῶνος ἀποθανεῖν βιαζό-

A ciæ, & Eubœæ, & fons Siciliæ, atque etiam Ithacæ.

Apud Coracis Petram, ad fontem Arethuſam.

Homerus. Hæc quoque Cypara appellabatur. B Didymus in librum Odyſſeæ N commentans, refert octo Arethuſas eſſe. Heracleo Glauci F. eandem commentariis explicans, ita inquit: ἀρῶ ſignificat irrigo, unde derivativum eſt ἄρδω madeo. Inde deducitur ἀρέθω, humecto: uti à φλέγω ardeo φλεγέθω comburo. Hinc omnis fons C adjective ſic [Arethuſa] appellatur. Gentile, Arethuſius.

AREA, fons Thebanus, & locus cujus incolę Arii vocantur. Ex duabus vocibus unum gentile conficitur, uti à Mopſi Heſtia Mopſeates, & à D Matre Deorum fit Μητρῷον, quod Phrygiæ Deæ fanum denotat.

AREOPAGUS, Athenienſium arx, teſte Apollodoro libro nono de Diis. Illo in loco ſententiam capitis, de homicidiis ferro E perpetratis, pronuntiabant. Philochorus vero libro ſecundo hiſtoriæ Atticæ refert: Halirrhotium Neptuni filium, ibi à Marte fuiſſe inter-

[82] Καὶ Εὐβοίας.] In Eubœa non fuit urbs hujus nominis, ſed fons ſatis celebris, de quo poſt Homerum Strabo lib. I. & X. Plinius lib IV cap XII: Athenæus lib. XIV cap. I: Euſtathius ad Dionyſium de ſitu orbis. Euripides in Iphig &c.

[83] Καὶ κρήνη Σικελίας.] De hoc Siciliæ fonte celeberrimo, de quo priſci ſcriptores immania prorſus fabulati ſunt, nihil dicam: ejus luculentam deſcriptionem nobis exhibet Cluverius Sicil. Ant. lib I. Verum hoc obiter addam, ab Heſychio hunc fontem Κύπαρα nominari, ita enim ille: Κύπαρα, ἡ ἐν Σικελίᾳ κρήνη Ἀρέθουσα. Ergo peſſime hæc appellatio à Stephani Epitomatore Ithacenſi fonti adſcribitur: optime obſervavit Bochartus, illa poſt vocem Ὅμηρος verba, loco eſſe mota, & alio debere transferri, ita enim ille locum Epitomatoris conſtituit: Καὶ κρήνη Σικελίας, αὕτη Κύπαρα ἐλέγετο. ἔστι καὶ Ἰθάκης

[84] Παρ' Κόρακος πέτρῃ &c.] Eſt Homericus verſus ex Odyſſea N. circa finem. Unde fons ille Ithacenſis nomen ſit ſortitus, lepidiſſima fabula docet Euſtathius ad Homeri locum jam allegatum: Κόραξ δέ τις ἦν ἐγχώριος ἀνὴρ, υἱὸς Ἀρεθούσης, γυναικὸς ἐκ τῶν ἐκεῖ. ὃς ὤκησεν λιμένα ἐν Ἰθάκῃ, κρημνοῦ ὑψηλοῦ κατεχθεὶς καὶ τέθνηκεν. ἡ δὲ μήτηρ διὰ λύπην ἐλθοῦσα ἐπί τινα κρήνην, ἀπήγξατο. ἐκλήθη ἀπ' αὐτῆς τῆς μητρὸς, Ἀρέθουσα κρήνη ἐκεῖ &c. Ἔστι δέ φασιν Ἀρέθουσα καὶ ἐν Σμύρνῃ, καὶ ἐν Χαλκίδι τῇ κατὰ Εὔβοιαν, καὶ ἐν Συρακούσαις, ἡ καὶ μάλιστα ἐν ἱστορίαις περιβόητος.

[85] Ἀρέθουσαι δέ εἰσιν ὀκτώ.] Hoc eſt falſiſſimum, non enim ex veteribus tot poſſent enumerari Commentator qui Didymi nomine proſtat ad Odyſſ. N ita inquit. Ἀρέθουσαι δὲ τέσσαρες, ἐν Συρακούσῃ, ἐν Σμύρνῃ, ἐν Χαλκίδι, καὶ ἐν Ἰθάκῃ.

[86] Ἡρακλέων δ' ὁ Γλαύκου τὴν αὐτὴν ὑπομνηματίζων &c.] Quæ noſter ex Heracleonte de etymologia & ſignificatione vocis Arethuſæ hoc commate perhibet, Theocriti Scholiaſtes ex Epaphrodito hauſit, cujus etiam Stephanus in genuino operis fragmento, ubi Dodonem deſcribit, meminit: hæc ſunt Scholiaſtæ verba. Ἔστι καὶ ἐν Εὐβοίᾳ Ἀρέθουσα, καὶ ἄλλη ἐν Σάμῳ. Παρὰ Κόρακος πέτρῃ, ἐπί τε κρήνῃ Ἀρεθούσῃ. Χαριέντως δὲ καὶ Ἐπαφρόδιτος φησὶν, ὅτι Ἀρεθούσας καλοῦσι τὰς κρήνας. Ita legendus eſt hic Scholiaſtæ locus, qui in vulgatis male concipitur. Præterea falſiſſimum hoc eſt, in Samo (non intelligo Icarii maris inſulam, e regione Joniæ poſitam, ſed Samum maris Jonii, poſtea Cephaleniam nuncupatam) fontem hoc nomine extitiſſe; quot-
quot enim de illo mentionem fecere, in Ithaca è regione Sami collocant.

[87] Ἀρῶ ἐστι τὸ ποτίζω &c.] Annotavit Bochartus nec ἀρῶ nec ἀρέθω, unde Arethuſam volunt dici, in rigandi ſignificatione uſpiam occurrere: Sed loca plurima vide apud Heſychium & Etymologici magni auctorem.

[88] Ἀφ' οὗ πᾶσα κρήνη ἐπιθετικῶς οὕτω λέγεται.] Quemadmodum Arethuſa pro quovis fonte, ita Achelous pro quovis flumine accipitur. Servius ad lib. I. Georg. Virg. *Sed hic Acheloum non præter rationem dixit: nam ſicut Orpheus docet, & Ariſtophanes Comicus, & Ephorus hiſtoricus tradunt; Acheloum generaliter propter antiquitatem fluminis, omnem aquam veteres vocabant.* Heſychius: Ἀχελῷος, ποταμὸς Ἀκαρνανίας, καὶ πᾶν ὕδωρ οὕτως λέγεται. Ita quoque Ἄναυρος Theſſaliæ fluvius eſt, quemadmodum pro certo conſtat ex Heſiodo, Lucano, Callimachi interprete, Heſychio & aliis: verum ἄναυροι etiam ſumuntur pro torrentibus τοῖς ἐξ ὄμβρων συνισταμένοις. Ida proprie mons eſt Troadis, ſed appellative quemvis montem & locum excelſum denotat. Heſychius: Ἴδας, ὕλας καὶ πάντα τὰ ὑψηλά. Mox apud eundem ſequitur. Ἴδη, ὕλη. ὄρος Τρωϊκόν, ἡ ὕλη, παρὰ δὲ Ῥωμαίοις τὸ ξύλον σημαίνει. δηλοῖ δὲ καὶ τὸν ὑψηλὸν τόπον καὶ μέγαν. Ἴνες δὲ, δρυμῶν ὄρος. Ita fortaſſis hic legendum eſt pro τὸν ψιλὸν τόπον. Neque aliter ſe res habet cum voce Σείριος, quæ Caniculam denotat proprie, ſive ſtellam, quæ æſtus incrementa ſecum adferre exiſtimatur: verum Ibycus, teſtibus Heſychio & Suida, omnia ſidera ſic nuncupavit. Heſychius. Σείριος, ὁ ἥλιος, καὶ ὁ τοῦ κυνὸς ἀστήρ. Σείριον κυνὸς εἶπεν, Σοφοκλῆς τὸν ἀστρῷον κύνα, ὁ δὲ Ἀρχίλοχος τὸν ἥλιον, Ἴβυκος δὲ πάντα τὰ ἄστρα. Plurima itaque vocabula proprio ſignificatu gaudentia, nonnunquam ἐπιθετικῶς ſive appellative accipiuntur.

[89] Ἄρειος Πάγος.] Cum alii hujus arcis deſcriptionem ex antiquorum ſcriptis accurate ſatis deſcripſerint, nos iis repetendis operam inſumere recuſamus. Cave ſolummodo, ne hoc loco Latinorum pagum intelligas, ſed Græcorum ἄκρον ſeu ὄχθον. Apud veteres enim ſæpenumero ὄχθος Ἄρειος reperitur.

[90] Ἐν ᾧ τὰς φονικὰς κρίσεις ἐδίκαζον] Plinius lib. VII. cap LVI. *Judicium capitis in Areopago primum actum eſt.*

[91] Ὅτι Ἁλιρρόθιον τὸν Ποσειδῶνος] Cum Philochoro conſentit Pauſanias, qui hac de re in Atticis ita ſcripſit. Ἔστι δὲ ἐν αὐτῷ κρήνη, παρ' ᾗ λέγουσι Ποσειδῶνος παῖδα Ἁλιρρόθιον θυγατέρα

βιαζόμενον ὑπὸ [92] Ἄρεως, διὰ τὴν Ἀλκίππην τὴν αὐτοῦ θυγατέρα. [93] τὸ ἐθνικὸν ἐκ δύο ἓν, Ἀρεοπαγίτης· [94] ἔστι καὶ ἐν Ῥώμῃ Ἄρειον Πεδίον, τὸ ἐθνικὸν ἔδει Ἀρειοπεδιεύς, ἀλλ' οὐχ ἁρμόζει Ῥωμαίοις ὁ τύπος. ἴσως οὖν τοῦ Πεδίου Πεδῖνος, ἢ Πεδιανός, [95] καὶ Ἀρειοπεδῖνος, καὶ Ἀρειοπεδιανός. [96] ἔστι καὶ Θράκης ἔρημον πεδίον, χαμαιπετῆ δένδρα ἔχον, ὡς Πολύβιος τρισκαιδεκάτῃ.

A interremptum, propterea quod Alcippæ ejus filiæ vim intulerat. Ex duobus vocabulis unum gentile, Areopagites formatur. Eſt item Romæ Campus Martius Ἄρειον Πεδίον, cujus gentile oportebat eſſe Ἀρειοπεδιεύς: verum hæc forma Romanis non convenit. B Igitur deducendum erit à voce Πεδίον Pedinus ſive Pedianus, & Ariopedinus & Ariopedianus. Eſt item Thraciæ Ariopedium, humiles arbores habens, quemadmodum Polybius libro XIII, perhibet.

ἌΡΕΟΣ ΝΗ͂ΣΟΣ [97], πρὸς τοῖς Κόλχοις, ἐν τῷ Πόντῳ· Σκύμνος ἐν Ἀσίᾳ. [98] τὸ ἐθνικὸν Ἀρεῖος, ἐξ ἑνὸς τῶν δυοῖν πεπηγμένον.

C AREOS NESOS, Inſula Martis in Ponto juxta Colchos, teſte Scumno in Aſia. Gentile Aræus, quod ex uno duorum derivatum eſt.

ἈΡΗ͂ΝΑΙ, [99] δύο πόλεις, Μεσσήνης καὶ Τριφυλίας. Ὅμηρος,

---- Καὶ Ἀρήνην ἐρατεινήν.

[1] τὸ ἐθνικὸν Ἀρηναῖος, τὸ τοπικὸν, Ἀρήνηθεν.

ARENÆ, duæ urbes hoc nomine, altera D Meſſeniæ, altera Triphyliæ. Homerus,

---- *Et Arenen amabilem.*

Gentile, Arenæus. Locale, ex Arena.

ἌΡΗΣ, Ἄρητος, ὡς Μένδητος, χωρίον Εὐβοίας. Θεόπομπος εἰκοστῇ τετάρτῃ Φιλιππικῶν. [2] τὸ ἐθνικὸν Ἀρήσιος, ὡς Μενδήσιος, Ἀχήσιος.

ARES Aretis, uti Mendetis, caſtellum Eubœæ, auctore Theopompo rerum Philip- E picarum libro XXIV. Gentile, Areſius, uti Mendeſius Fhagreſius.

ἈΡΊΑ [3], θηλυκῶς καὶ οὐδετέρως Περσικὴ

ARIA, genere fœminino & neutro, Perſica

θυγατέρα Ἄρεως Ἀλκίππην αἰσχύνοντα, ἀποθανεῖν ὑπὸ Ἄρεος, καὶ δίκην ὑπὸ τούτῳ τοῦ φόνου ὑποσχεῖν πρῶτον. Idem eodem libro: Ἔστι δὲ Ἄρειος Πάγος καλούμενος, ὅτι πρῶτος Ἄρης ἐν τούτῳ ἐκρίθη. καί μοι ἐ τοῦτο δεδήλωκεν ὁ λόγος, ὡς Ἀλιρρόθιον ἀνέλοι, καὶ ἐφ' ὅτῳ κτείνειε.

92 Διὰ τὴν Ἀλκίππην τὴν αὐτοῦ θυγατέρα.] Sine dubio vox quædam hic excidit, quæ ſenſum turbat. Fortaſſis ita locus eſt reſtingendus διὰ τὴν Ἀλκίππην τὴν αὐτοῦ θυγατέρα αἰσχυνθεῖσαν. Vel ſimile quid adjiciendum eſt.

93 Τὸ ἐθνικὸν ἐκ δύο ἓν, Ἀρεοπαγίτης.] Hic locus, ſi quis alius, in vulgatis Stephani libris miſere truncatus & mutilus circumfertur hunc in modum. Τὸ ἐθνικὸν ἔδει Ἀρειοπεδιεύς, ἀλλ' οὐχ ἁρμόζει Ῥωμαίοις ὁ τύπος. Vidit doctiſſimus Valeſius hiſce verbis aliquid deeſſe, cum nititur hic novi tmematis initium facere tali modo. Ἄρειον πεδίον πλησίον τῆς Ῥώμης. τὸ ἐθνικὸν ἔδει Ἀρειοπεδιεύς, ἀλλ' οὐχ ἁρμόζει Ῥωμαίοις ὁ τύπος &c. Verum cum neceſſario gentile τοῦ Ἀρείου πάγου debebat præcedere, & hæc in libris ſcriptis continuatim leguntur, viri docti emendatio minime eſt admittenda. Noſtra ex chartaceo Voſſiano & MSS Palatinis emendatio ſive lacunæ ſuppletio, non eſt veriſimilis conjectura, quæ pro lectorum arbitrio vel admitti vel reſpui poſſit, ſed indubitata & veriſſima lectio.

94 Ἔστι καὶ ἐν Ῥώμῃ Ἄρειον πεδίον.] De Campo Martio nihil omnino dicturi ſumus, cum clariſſima Reipublicæ literariæ lumina, & etiam ipſi veteres ſatis accuratam deſcriptionem exhibuerint.

95 Καὶ Ἀρειοπεδῖνος, καὶ Ἀρειοπεδιανός.] Et hic locus in libris editis non bene erat conſtitutus, in iis enim excuſum erat: Καὶ Ἀρειοπεδῖνος, καὶ Ἀρειοπεδινός. Hanc correctionem, quam ex MSS edi curavimus, eſſe certam, nemo ſanus indubium vocabit.

96 Ἔστι καὶ Θράκης ἔρημον πεδίον.] Suſpecta hæc eſt lectio & vix admittenda, licet conſtanter ita legunt libri editi & manu exarati. Fortaſſis reſcribendum erit: Ἔστι καὶ Θράκης Ἄρειον πεδίον, nam Ἀρία ipſa Thracia dicta fuit, ut alibi teſtatur Stephanus: Ἔστι δὲ Θρᾴκη χώρα, ἡ Πιερία ἐκαλεῖτο, καὶ Ἀρία.

97 Ἄρεος νῆσος, πρὸς τοῖς Κόλχοις.] Hanc Ariam, obſervante Clar. Voſſio, Apollonius & Arrianus in Periplo Ἀρητιάδα vocant. Plinio dicitur Chalceritis, fortaſſis ab avibus quas χαλκήρεις, σιδηροπτέρους & σιδηρονύχας fabulati ſunt. Verum Latinis proprie *Inſula Martis* appellabatur, ita enim legimus apud Hyginum Fab. XXX: *Aves Stymphalides in Inſula Martis, quæ emiſſis pennis ſuis jaculabantur, ſagittis interfecit.* Mela lib. II, cap. VII. ſimpliciter inſulam hanc *Ariam* appellavit, eamque Colis vicinam fecit. *Non longe a Colis Aria, quæ Marti ſacrata, ut fabulis traditur, tulit aves cum ſumma clade advenientium, pennas quaſi tela jaculatas.* Verum recte ſtatuitur, hanc inſulam & Colis & Colchis propinquam fuiſſe, uti luculenter docet ad illum locum jam ſupra laudatus Voſſius.

98 Τὸ ἐθνικὸν Ἀρεῖος.] Stephanus hoc gentile deducit à voce Ἄρεος: verum quia etiam Ἀρία appellatur, Clar. Voſſius, inde potius deductum voluit, culpans Stephani ignorantiam, quod neſciverit Ἀρίαν nuncupatam fuiſſe.

99 Ἀρῆναι, δύο πόλεις.] Vide Strab. lib. VIII: Apoll. Schol. Euſtath. ad Hom. pag. 296, & alios. Paul. lib. IV. refert, Aphareum Arenem Meſſeniacam condidiſſe, & ei a filia Oebali nomen impoſuiſſe. Vide Homeri verba in Cat. navium.

1 Τὸ ἐθνικὸν Ἀρηναῖος.] Conſentit quoque Euſtathius, ita enim ille loco jam citato. Ἀρήνη δὲ ἧς καὶ ἀλλαχοῦ μνημονεύει ὁ ποιητής, τὸ μὲν πολίτην αὐτῆς, Ἀρηναῖον παράγει.

2 Τὸ ἐθνικὸν Ἀρήσιος, ὡς Μενδήσιος, Ἀχήσιος.] Cujus gentis aut urbis gentile ſit ultimum vocabulum, fateor me ignorare: ſine dubio corruptum eſt, & emendandum Φαγρήσιος. Stephanus Φάγρης, πόλις Θρᾴκης. Τὸ ἐθνικὸν Φαγρήσιος λέγεται. Nuſquam etiam noſter τὸ ἐθνικὸς pro ἐθνικὸν poſuit, totum locum itaque ſic corrigerem: Τὸ ἐθνικὸν, Ἀρήσιος, ὡς Μενδήσιος, Φαγρήσιος.

3 Ἀρία.] Unde nomen habeat docet Euſtathius ad Dionyſium de ſitu orbis pag: Ἐκλήθη δὲ οὕτω λέγεται ἀπὸ Ἀρίου ποταμοῦ, ὡς παρασημειοῦται Ἀρριανὸς ἐν τοῖς περὶ Ἀλεξάνδρου. Hæc Euſtathius habet fortaſſis ex Ariani lib. VI. ubi ſic inquit: Καὶ Ἄρειος, ὅτου ἐπώνυμος ἡ τῶν Ἀρείων γῆ ἐστί. Aria regio ſemper dicta fuit illa tantum portio terræ, uti optime ſcribit Clar. Voſſius ad Melam, quæ ad Arium flumen erat ſita, Arii vero qui illam inhabitabant. Sed poſtquam ab Ariis ſubacti fuere Bactrii, Gedroſi, Sogdiani, aliæque complures gentes, factum eſt, ut pleræque iſtæ regiones Ariorum dicerentur provinciæ: quod non ita eſt interpretandum, quaſi omnes hi populi Arii deberent appellari, ſed quod in Arriorum eſſent ditione. Multis probare nititur Salmaſius Ariam & Arianem eandem eſſe regionem, ſed Voſſius jam ſupra laudatus luculenter probat, hanc opinionem à vero eſſe longe alienam.

σικὴ χώρα, ὡς Ἑλλάνικος. [4] τὸ ἐθνικὸν Ἄρειοι, ὡς αὐτός φησι, καὶ Ἀρειεύς.

ἈΡΙΆΝΙΑ [5], ἔθνος προσεχὲς τοῖς Καδουσίοις· Ἀπολλόδωρος δευτέρῳ.

ἈΡΙΑΡΆΘΕΙΑ, πόλις πλησίον Καππαδοκίας, [6] ἀπὸ Ἀριαράθου Καππαδοκίας βασιλεύσαντος, γαμβροῦ Ἀντιόχου.

ἈΡΙΆΝΘΗ, πόλις Οἰνώτρων· Ἡρωδιανὸς ιβ.

ἈΡΊΝΔΗΛΑ [7], τρίτης Παλαιστίνης. Γλαῦκος δὲ κώμην αὐτὴν καλεῖ. τὸ ἐθνικὸν, Ἀρινδηληνός.

ἈΡΊΚΕΙΑ [8], πόλις Λατίνων· [9] Διονύσιος ἐν πέμπτῃ ἐπιτομῆς ϛ. [10] ὁ πολίτης, Ἀρικηνός.

ἌΡΙΜΑ [11]· [12] Ὅμηρος,

Εἰν Ἀρίμοις, ὅθι φασὶ Τυφωέος. - - - -

[13] οἱ μὲν ἐν Κιλικίᾳ, οἱ δὲ ἐν Συρίᾳ, οἱ δὲ ἐν Πιθηκούσαις παρὰ Τυῤῥηνοῖς φασὶ γενέσθαι τὸν μῦθον. [14] τὸ ἐθνικὸν, Ἀριμαῖος. ἐκαλοῦντο δὲ Ἄριμοι.

ἈΡΙΜΑΣΠΟΊ, ἔθνος Ὑπερβορέων. [15] τὸ ἐθνικὸν, Ἀριμάσπειος.

ἈΡΙ-

A ſica regio eſt, cujus Hellanicus meminit. Gentile Arii, ut idem tradit, & Arienſis.

ARIANI, gens Caduſiis proxima, auctore Apollodoro in libro II.

ARIARATHEA, urbs prope Cappa- B dociam, quæ ab Ariarathe Cappadociæ rege, Antiochi genero nomen accepit.

ARIANTHE, urbs Oenotrorum, auctore Herodiano lib. XII.

ARINDELA, tertiæ Palæſtinæ urbs. C Glaucus vicum appellat. Gentile, Arindelenus.

ARICIA, urbs Latinorum, cujus Dionyſius libro V & VI, mentionem fecit. Oppidanus, Aricinus.

D ARIMA. Homerus.

In Arimis, ubi ajunt Typhoei. - - -

Fabulam hanc nonnulli in Ciliciam, alii in Syriam rejiciunt; alii autem Pithecuſis apud Etruſcos contigiſſe memorant. Gentile Arimæus. Vo- E cabantur quoque Arimi.

ARIMASPI, gens Hyperboreorum. Gentile, Arimaſpius.

ARI-

[4] Τὸ ἐθνικὸν, Ἄρειοι.] Xylandri editionem ſequimur: peſſime in prioribus excuſum eſt: τὸ ἐθνικὸν, Ἄρειοι. In Voſſiano: τὸ ἐθνικὸν, Ἄρειος.

[5] Ἀριάνια, ἔθνος προσεχὲς τοῖς Καδουσίοις] Hæc non videtur gentis, ſed regionis eſſe appellatio: conſtanter in vulgatis prioribus & MSS legitur. Ἀριάρεια, ἔθνος προσεχὲς τοῖς Καδουσίοις. Salmaſius in Plinianis Exercitationibus bis hunc Stephani locum citavit, verum non eodem modo: altero loco, Ἀριανὴ, ἔθνος προσεχὲς τοῖς Καδουσίοις: altero vero hunc in modum: Ἀριανοὶ, ἔθνος προσεχὲς τοῖς Καδουσίοις, cui lectioni & nos calculum album adjicimus. Regionis nomen non eſt Ἀριάνια, neque Ἀριάρεια, ſed Ἀριανὴ, quod paſſim apud Strabonem, Arrianum, Dionyſium Perieg. & alios occurrit, & Latinis ſcriptoribus *Ariane* dicitur. Quemadmodum Salmaſius inter *Ariam* & *Arianem* nullam ſtatuit differentiam, ita quoque *Arii* & *Ariani*, Ἄρειοι & Ἀρειανοὶ ſive Ἀριανοὶ ipſi eadem gens habetur, ita enim ſcribit in Plinianis Exercit. *Sic quantum ad nomen attinet nulla inter Ἀρίους & Ἀριανοὺς differentia: nam Ἄρειοι & Ἀρειανοὶ iidem, ut Βακτριοι & Βακτριανοὶ, Πάρθοι & Παρθυηνοὶ & alia ejuſmodi.* Verum quamnam veteres inter Ἀρίους & Ἀριανοὺς, atque inter Ἀρίαν & Ἀριανὴν differentiam ſtatuerint, clariſſime docet Incomparabilis Iſaacus Voſſius in obſervationibus ſuis ad Pomp. Melam.

[6] Ἀπὸ Ἀριαράθου.] De Ariarathe Cappadociæ rege paſſim apud Juſtinum, & Strabonem lib. XII, mentio exſtat. Sed cujuſnam Antiochi gener fuerit, non facile dixerim: primo intuitu mihi videbatur Antiochi Soteris gener, verum deinde obſervavi, Demetrium Antiochi fratrem, propter faſtiditas ſororis nuptias, Ariarathi bellum intuliſſe, Juſt. lib. XXXV, cap. 1. *Demetrius occupato Syriæ regno, novitati ſuæ otium periculoſum ratus, ampliare fines regni, & opes augere finitimorum bellis ſtatuit. Itaque Ariarathi regi Cappadociæ, propter faſtiditas ſororis nuptias, infeſtus, fratrem ejus Orofernem, per injuriam regno pulſum, ſupplicem recepit. &c.*

[7] Ἀρίνδηλα, τρίτης Παλαιστίνης] Neſcio an proba ſit hujus loci ſcriptura: ex ſerie literarum hic legendum foret Ἀριέλδηλα. In Notitia Dig. Imp. Rom. Sectione XXI *Arieldela* legitur.

Cohors prima equitata Calamona.

Cohors ſecunda Galatarum Arieldela.

[8] Ἀρίκεια πόλις Λατίνων.] De ſitu, conditoribus & appellatione hujus oppidi legendus Philippus Cluverius lib. III. Italiæ Antiq.

[9] Διονύσιος ἐν πέμπτῃ ἐπιτομῆς ϛ.] Simili fere modo idem Dionyſius Stephano citatur in vocabulo Κορίολλα, hiſce verbis: Διονύσιος ϛ τῆς ἐπιτομῆς· ex quo loco Cluverius alterum, de quo hic ſermo eſt: ita emendat: Διονύσιος ἐν πέμπτῃ τῆς ἐπιτομῆς. Utraque ego cenſeo loca miſere eſſe mutila ac detruncata, & cujus vecordia factum ſit, affirmare non poſſum: ſaltem neque Stephano nec Epitomatori videtur aſſignandum, ſed potius imperitis tranſcriptoribus, in hiſtoricorum nominibus parum aut nihil verſatis. Interim nemo non videt, hæc ita eſſe vitiata, ut commodum inde ſenſum elici non poſſit. Quis unquam ſomniavit Dionyſium præter Antiquitates Romanas, alicujus hiſtoriæ epitomen conſcripſiſſe? Ut itaque huic loco conſtet ſenſus, non exigua mutatione opus erit. Fortaſſis reponendum eſt, Διονύσιος ἐν πέμπτῃ καὶ ἕκτῃ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας. Conjecturam noſtram hinc magis probabilem reddimus, quod iiſdem libris de hac urbe Dionyſius mentionem fecerit. Si quis autem ſuper hoc loco evidentiora docuerit, gratias ei agam lubentiſſime.

[10] Ὁ πολίτης, Ἀρικηνός] Sine dubio corruptum eſt oppidani nomen in vulgatis & MSS, quod apud alios ſcriptores eſt ARICINUS, quæ forma, ut Stephanus alibi docet, Italis non eſt inſolita. Livius lib. VIII: *Aricini eodem jure, quo Lanuvini, in civitatem accepti.*

[11] Ἄριμα] Codex Voſſ. Ἄριμα ὄρη. Ubinam ſint Arima, fuſius diſputat Strabo lib. XIII. Heſychius: Εἰν Ἀρίμοις. Ἀριμοί τινες τὴν κατακεκαυμένην τῆς Φρυγίας χώραν. Quæ verba leviter ſunt corrupta, ſine dubio reſcribendum: Εἰν Ἀρίμοις. Ἀρίμα τινες τὴν &c.

[12] Ὅμηρος] Vide Iliad. B.

[13] Οἱ μὲν ἐν Κιλικίᾳ.] Liber Voſſianus: οἱ μὲν ἐν Σικελίᾳ. Omnia hæc ex Strabone, licet ejus nomen reticetur, tranſcripta ſunt, ita enim ille lib. XII. Ἄλλοι δὲ ἐν Κιλικίᾳ, τινὲς δὲ ἐν Συρίᾳ πλάττουσι τὸν μῦθον τοῦτον. Οἱ δὲ ἐν Πιθηκούσαις, οἱ καὶ τοὺς πιθήκους φασὶ παρὰ τοῖς Τυῤῥηνοῖς ἀρίμους καλεῖσθαι.

[14] Τὸ ἐθνικὸν, Ἀριμαῖος.] In MS Voſſiano legitur: τὸ τοπικὸν, Ἀριμαῖος.

[15] Τὸ ἐθνικὸν Ἀριμάσπειος.] Chartaceus Voſſ: τὸ κτητικὸν, Ἀριμάσπειος.

A

ἈΡΙ´ΜΙΝΟΝ [16], πόλις Ἰταλίας. ἔστι καὶ ποταμός.

ARIMINUM, oppidum Italiæ & fluvius.

ἈΡΙ´ΝΘΗ [17], πόλις Οἰνώτρων, ἐν μεσοποταμίᾳ· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ.

ARINTHE, urbs Oenotrorum in meſopotamia. Auctore Hecatæo in Europa.

ἈΡΙ´ΣΒΗ, πόλις τῆς Τρῳάδος, Μιτυληναίων ἄποικος· ἧς οἰκισταὶ, [18] Σκαμάνδριος, καὶ Ἀσκάνιος υἱὸς Αἰνείου. [19] κεῖται μεταξὺ Περκώτης καὶ Ἀβύδου. [20] Κεφάλων δέ φησιν, [21] ὅτι Δάρδανος ἀπὸ Σαμοθρᾴκης ἐλθὼν εἰς τὴν Τρῳάδα, τὴν Τεύκρου τοῦ Κρητὸς θυγατέρα [22] γαμεῖ Ἀρίσβην. [23] Ἑλλάνικος δὲ Ἄτιαν αὐτήν φησιν. Ἔστιν [24] ἑτέρα ἐν Λέσβῳ, ἀπὸ Ἀρίσβης τῆς Μάκαρος θυγατρός. Ἔφορος δὲ Μέροπος αὐτὴν γενεαλογεῖ, καὶ πρώτην [25] Ἀλεξάνδρῳ τῷ Πριάμου γαμηθῆναι. [26] Ἡρόδοτος δὲ καὶ Ἰάσων Ἀρίσβην καλεῖ, ἐν πρώτῃ. [27] τὸ ἐθνικὸν, Ἀρισβαῖος. [28] Ἔστι καὶ ποταμὸς Θρᾳ-

B ARISBE, urbs Troadis, Mitylenæorum colonia, cujus ductores fuere Scamandrus & Aſcanius Æneæ filius: ſita eſt inter Percoten & Abydum. Cephalo tradit, Dardanum ex Samothracia veniſſe in Troadem, & Arisben Teucri Cretis filii filiam uxorem duxiſſe. Verum Hellanicus eam C Bateam nominat. In Lesbo alia reperitur, quæ ab Arisbe Macaris filia nomen ſortita eſt: ſed hujus genealogiam Ephorus à Merope deducit, & primam Alexandro Priami filio nuptam fuiſſe perhibet. Herodotus & D Jaſon Arisbam nominant in libro primo. Gentile, Arisbæus. Eſt item Arisbus fluvius Thra-

[16] Ἀρίμινον, πόλις Ἰταλίας.] Ex maritimis Umbriæ locis eſt: traditque Strabo Umbrorum eſſe coloniam, ita enim ille lib. v. Τὸ δ' Ἀρίμινον, Ὀμβρικῶν ἐστι κατοικία. nomen habet urbs ab Arimino fluvio, auctore Feſto Pompeio: *Ariminum à nomine fluminis propinqui eſt dictum*. Sita eſt urbs ad oſtia Arimini fluvii in ora maris Adriatici inter Bononiam & Anconam. Ab oppido Stephanus non formavit Gentile: apud Græcos illud non reperio, ſed Latino ore oppidani dicuntur *ARIMINENSES*, quo vocabulo ſæpius utuntur Cicero, Livius, Horatius, Plinius & alii.

[17] Ἀρίνθη, πόλις Οἰνώτρων, ἐν μεσοποταμίᾳ.] Non poſſum non aſſentiri illis, qui exiſtimant eandem eſſe urbem, quæ ſupra Ἀρίανθη dicitur, & quoque in Oenotrorum finibus ponitur: verum quod addatur in Meſopotamia ſitam eſſe, non debet hoc de celeberrima Aſiæ regione accipi, ſed appellative pro terræ portiuncula quæ duobus fluminibus cingitur: nam Hecatæum in Europæ deſcriptione, etiam urbem Meſopotamicam, id eſt, in Aſiatica regione ſitam, recenſuiſſe, nullis argumentis mihi fiet veriſimile. Et hinc profecto non levis oritur ſuſpicio, locum eſſe corruptum & fortaſſis ita emendandum: Ἀρίνθη, πόλις Οἰνώτρων ἐν Μεσαπίᾳ. Sed quo loco fuerit ſita, determinare nequeo. Barrius, teſte Ortelio, in Calebria, inter amnes Emulam & Sordum ponit, quod an verum ſit Geographiæ periti facile reſciſcent.

[18] Σκαμάνδριος] Hoc nomen in vulgatis & veteribus libris vitiatum videtur: Fortaſſis reſcribendum eſt: Σκαμάνδριος. Lege mythologos, & de hac emendatione ſatis eris certus. Σκαμάνδριος eſt nomen gentile, uti ex Stephano deinde fiet manifeſtum. Euſtathius ad Iliad Z. pag. 650: Σκαμάνδριον ἐκάλει τὸν παῖδα ὁμωνύμως ἀνδρί τινι Τρωϊκῷ, οὗ καὶ αὐτοῦ ἐμνήσθη ὁ ποιητής, κατὰ παρωνυμίαν τὴν ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ Σκαμάνδρου. Verum ſecundum Servium Æneas Arisbam devicit, quo pacto igitur Aſcanius οἰκιστὴς dici potuit? Vide ejus verba ad lib. IX Virg. longe à noſtro recedentia.

[19] Κεῖται μεταξὺ Περκώτης καὶ Ἀβύδου.] Vide Strabonem lib. XIII, & alios.

[20] Κεφάλων] Vide Voſſium de Hiſtoricis Græcis.

[21] Ὅτι Δάρδανος ἀπὸ Σαμοθρᾴκης ἐλθών.] Apollodorus lib. III hanc hiſtoriam referens, etiam rationem reddit, quare Samathracen Dardanus reliquerit: Δάρδανος δὲ ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ ἀδελφοῦ λυπούμενος, Σαμοθρᾴκην ἀπολιπὼν, εἰς τὴν ἀντίπερα ἤπειρον ἦλθε &c. Fabula hæc etiam apud Lycophronis Scholiaſtam legitur.

[22] Γαμεῖ Ἀρίσβην.] Sic optime in prioribus editionibus: male in Xylandriana legitur, γαμεῖ. In eadem ſententia etiam fuit Euſtathius, ſtatuens urbem ab Arisba Teucri Cretis F. filia nomen habere, ita enim ille ad Iliad. M. pag. 894: Ἡ δὲ Ἀρίσβη, περὶ ἧς εἴρηται καὶ ἐν τῇ Βοιωτίᾳ, πόλις φασὶ Τρωϊκὴ Μιτυληναίων ἄποικος μεταξὺ Περκώτης καὶ Ἀβύδου, ἔχουσα ποταμὸν Σελλήεντα, πατρὶς Ἀσίου, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ Ἀρίσβης θυγατρὸς μὲν Τεύκρου τοῦ Κρητὸς, γυναικὸς δὲ Δαρδάνου.

[23] Ἑλλάνικος δὲ Ἄτιαν αὐτήν φησι.] Optime correxit Meurſius: Ἑλλάνικος δὲ Βάτειαν αὐτήν φησι; & ita quoque Salmaſius in margine ſui Stephani. Noluimus hanc ſcripturam immutare, quia conſtanter in MSS & primis editionibus Ἄτιαν inveni. Certiſſimum tamen eſt, Dardani uxorem Bateam fuiſſe appellatam. Apollod. loco jam citato: Ὑποδεχθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ βασιλέως (ſcil. Dardanus, qui ob fratris interitum mœſtus ex Samathrace in Troadem tranaverat) καὶ λαβὼν μέρος τῆς γῆς, καὶ τὴν ἐκείνου θυγατέρα Βάτειαν, Δάρδανον ἔκτισε πόλιν. Vide etiam Scholiaſtem in Lycophronis Caſſandram.

[24] Ἑτέρα ἐν Λέσβῳ.] Pomp. Mela lib. II cap. VII. *In Troade Lesbos: & in ea quinque olim oppida, Antiſſa, Pyrrha, Ereſſos, Aruba, Mitylene.* Unde nomen habeat hæc urbs etiam ſcribit Euſtathius ad Iliad B loco jam ſupra citato: ἔστι δέ φασι καὶ ἐν Λέσβῳ, Ἀρίσβα πόλις ἀπὸ Ἀρίσβης θυγατρὸς Μάκαρος ἢ Μέροπος, ἣν πρώτην ὁ Πάρις ἔσχε γυναῖκα.

[25] Ἀλεξάνδρῳ τῷ Πριάμου.] Variis nominibus inſignitus hic Alexander in antiquorum ſcriptis occurrit. Aliquando Paris appellatur, aliquando Laomedon, nonnunquam Priamus, & etiam Ideus. Hoc me docuit Conſtantinus Hermoniacus, qui ſe appellat δοῦλον Κομνηνῶν Ἀγγελοδούκα, Γαμβρὸν τοῦ ἱεροῦ, καὶ τῆς Ἄννης &c. Hujus Metaphraſis in Homerum in Bibliotheca Lugduno-Batava manu exarata, & capitulis diſtincta extat, hactenus, quod ſciam, nondum edita. Capitis octavi hæc eſt ἐπιγραφή. Ὁ ἐγὼ πόσας ὀνομασίας εἶχεν ὁ Ἀλέξανδρος ὁ Πάρις. Deinde ipſum Metaphraſeως caput octavum ſic incipit. Σημειῶ πῶς ὀνόματα πολλὰ εἶχεν ἐκεῖνος. ἐκ τοῦ πάππου Λαομεδὼν, ἐκ δὲ τοῦ πατρὸς Πρίαμος. ἐκ δὲ τοῦ ποιμένος Πάρις, κ' ἐκ τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης, ὠνομάσθη ὁ Ἰδαῖος, κ' ἐκ θρεφῶν Ἀλέξανδρος γάρ. Καὶ τριάκοντα χρόνους ὁποῦ ἀπελάνασεν ἐκεῖνος, εἰς τὸ ὄρος τὸ τῆς Ἴδης &c.

[26] Ἡρόδοτος δὲ καὶ Ἰάσων Ἀρίσβην καλεῖ] De Jazone nihil quod ſciam circumfertur: Herodoti verba non poſſunt de Arisba Meropis filia, neque etiam de Alexandri Paridis uxore intelligi, ita enim ille lib. I. Τὴν γὰρ ἕκτην ἐν τῇ Λέσβῳ οἰκεομένην Ἀρίσβαν ἠνδραπόδισαν Μηθυμναῖοι, ἐόντας ὁμαίμους.

[27] Τὸ ἐθνικὸν, Ἀρισβαῖος.] Codex Voſſianus: τὸ ἐθνικὸν, Ἀρισβαῖος καὶ Ἀρισβαία. Eodem gentili alio loco utitur Stephanus; Τρίτεια, πόλις Τρωϊκὴ, Ἀρισβαίων κλήρος. Doctiſſimus Spanhemius ex gaza Chriſtinæ Auguſtæ protulit nummum cum inſcriptione ΑΡΙΣΒΕΩΝ. Neutra Stephani forma cum numiſmate convenit, apud quem mox τὸ ἐθνικὸν Ἀρισβηνοὶ ſequetur, quod profecto diſplicuit magno Salmaſio, qui in margine ſui codicis Ἀρισβαῖοι emendavit.

[28] Ἔστι καὶ ποταμὸς Θρᾳκῶν Ἀρίσβος] Hæc ex Strabonis libro XIII deſumpta videntur, ita enim ille: Ἦν δὲ καὶ ἐν Λέσβῳ πόλις Ἀρίσβα, ἧς τὴν χώραν ἔχουσι Μηθυμναῖοι. Ἔστι δὲ καὶ πο-

Θρακῶν Ἄρισϐος. τὸ ἐθνικὸν Ἀρισϐαῖος.

ΑΡΚΑΔΕΣ, πόλις Κρήτης, ὡς Ξενίων ἐν Κρητικοῖς. οἱ πολῖται ὁμοίως Ἀρκάδες. Δημήτριος δὲ οὐκ Ἀρκάδας τὴν πόλιν, ἀλλ' Ἀρκαδίαν φησίν. εἰκότως οὖν καὶ τὸ ἐθνικὸν ταύτης Ἀρκάδες.

ΑΡΚΑΣ [29], Ἀρκάδος, ἀφ' οὗ Ἀρκάδιος, καὶ Ἀρκαδία· ὡς Τέμμιξ, Τέμμικος, Τεμμικία. [30] ἐκαλεῖτο δὲ Πελασγίη, ὡς Νικόλαος πέμπτῃ. Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ περὶ θεῶν ἑκκαιδεκάτῳ βιβλίῳ περὶ Δήμητρός φησιν, ὅτι Ἀρκάδια τῇ Δήμητρι μέλλοντες θύειν ἄνθρωποι, ταύτην γὰρ τὴν θυσίαν συνεστήσαντο [31] μετὰ τὸν πρῶτον σπόρον, [32] ὅτι αὐτῆς ἐκ τῆς γῆς ἔμελλεν ὁ καρπὸς εἰς τροφὴν καὶ σπόρον, καὶ οὕτω τὰ Ἀρκάδια, τιμῆς χάριν. [33] ἐκλήθη δὲ καὶ Παρρασία, καὶ Λυκαονία. οἱ δὲ, καὶ Γιγαντίδα φασὶ, [34] καὶ Ἀζανίαν, [35] καὶ Πανίαν. Ἵππυς δὲ ὁ Ῥηγῖνος λέγεται πρῶτος καλέσαι [36] προσελήνους τοὺς Ἀρκάδας. καὶ τὸ ἄστρον λέγεται [37] ἐν τῷ οὐρανῷ τότε ἄρκτος κληθῆναι, ἣ ἄμαξα ἐλέγετο. [38] Ἴστρος δέ φησιν, ὅτι Θεμιστοῦς καὶ Διὸς ὁ Ἀρκὰς ἐγένετο· διὰ δὲ τὴν τῆς μητρὸς

Thracicus, unde gentile Ariſbenſis formatur.

ARCADES, urbs Cretæ, quam Xenion in Creticis meminit, cujus cives ſimiliter Arcades appellantur. Demetrius vero urbem non Arcadas, ſed Arcadiam nominat. Optime igitur hinc gentile Arcades deducitur.

ARCAS Arcadis, unde Arcadius & Arcadia, quemadmodum Temmix Temmicis Temmicia. Olim vero appellabatur Pelaſgia, auctore Nicolao libro v. Apollodorus libro xvi in Deorum originibus perhibet de Cerere: Homines Cereri Arcadia ſacrificaturos, poſt primam frumenti ſationem ſacrificium illud decreviſſe, quia ex ipſa terra fructus & ad alimentum, & ad ſationem prodiret: & hinc eſt quod ſacra iſthæc honoris gratia Arcadia dicantur. Hæc regio etiam Parrhaſia & Lycaonia appellata fuit: quidam vero eam Gigantidem, & Azaniam & Paniam nominant. Hippus Rheginus primus omnium dicitur Arcadas Proſelenos, id eſt, ante lunam natos, nuncupaſſe: Ferturque eodem tempore aſtrum in cœlo, cui Plauſtrum nomen erat, Urſam vocitatam eſſe. Verum Iſter tradidit, Arcadem Themiſtûs & Jovis filium fuiſſe, cujus mater in feram mutata

ὁ ποταμὸς Ἄρισϐος ἐν Θρᾴκῃ, ὡς εἴρηται. καὶ τούτου πλησίον οἱ Κεβρήνιοι Θρᾷκες. Vide quoque Euſtath. ad Iliad. B.

[29] Ἀρκὰς Ἀρκάδος, ἀφ' οὗ Ἀρκάδιος.] Nomina heroum & gentilia aliquando eſſe eadem, jam aliquoties inculcavit Stephanus: Ἀρκὰς igitur eſſe poteſt nomen gentis & herois. Eruditiſſimus Spanhemius in regis Galliarum gaza luſtravit nummum, qui in parte averſa exhibebat equum cum literis ΤΟΙϹ ΑΡΚΑϹΙ. Et Goltzius divulgavit nummum in quo excuſum eſt ΑΡΚΑΔΙΩΝ.

[30] Ἐκαλεῖτο δὲ Πελασγιή.] Ita legunt libri MSS & editi: verum reſcribendum videtur: ἐκαλεῖτο δὲ Πελασγία. Idem perhibet Stephanus in Παρρασία ex libro primo Chronicorum Characis Χάραξ δὲ κληθῆναι Πελασγοῦ, ἐν πρώτῳ χρονικῶν οὕτω. Πελασγὸς Ἀρέστορος παῖς, τοῦ Ἐκβάσου, τοῦ Ἄργου, μεταβεβηκὼς ἐξ Ἄργους, εἰς τὴν ἀπ' ἐκείνου μὲν τότε Πελασγίαν, ὕστερον δὲ Ἀρκαδίαν κληθεῖσαν, ἐβασίλευσεν ἔτη εἰκοσιπέντε.

[31] Μετὰ τὸν πρῶτον σπόρον.] Sic habent vulgati codices: Salmaſius ex Palatinis legebat in margine ſui libri: μετὰ τὸν πρῶτον πυρὸν, quæ lectio nihil ad rem facit. Fortaſſis corrigendum eſt: μετὰ τὸν πρῶτον πυροῦ σπορόν. Primis enim temporibus poetæ fingunt homines glandes manducaſſe, quæ ad ſationem non conducebant: ſed poſtea Triptolemus beneficio Cereris τὸν πυρὸν, id eſt, frumenta invenit, quæ & alimento & ſationi inſerviebant. Vide Pauſaniam lib. VIII.

[32] Ὅτι αὐτῆς ἐκ τῆς γῆς ἔμελλεν ὁ καρπὸς εἰς τροφὴν καὶ σπόρον.] Hæc verba in omnibus editionibus non inveniuntur, in quibus egregius hic locus mutilus & fœdiſſime truncatus hunc in modum circumfertur: Ὅτι Ἀρκάδια τῇ Δήμητρι μέλλοντες θύειν ἄνθρωποι, ταύτην γὰρ τὴν θυσίαν συνεστήσαντο μετὰ τὸν πρῶτον σπόρον. καὶ οὕτω τὰ Ἀρκάδια τιμῆς χάριν. Stephanum itaque illis verbis auximus, quæ Salmaſius in libris Palatinis & nos in Voſſiano reperimus.

[33] Ἐκλήθη δὲ καὶ Παρρασία, καὶ Λυκαονία. οἱ δὲ καὶ Γιγαντίδα φασί.] Hæ Arcadiæ appellationes etiam leguntur apud Euſtathium in Dionyſii Periegeſin pag. 59. Ἰστέον δὲ ὅτι ἀπὸ Ἀρκάδος ὀνομάζεται ἡ Ἀρκαδία, υἱοῦ Διὸς καὶ Θεμιστοῦς. καὶ ὅτι καὶ Πελασγία ποτὲ ἐκλήθη, καὶ Παρρασία, καὶ Λυκαονία, καὶ Ἀζανία. ὅτι δὲ Προσέληνοι λέγονται οἱ Ἀρκάδες, διὰ τὴν πάνυ τοῦ ἔθνους ἀρχαιότητα, ὁ Λυκόφρων ἱστορεῖ. Tradit Plinius lib. IV cap. V: antiquum Arcadiæ nomen *Drymodis* fuiſſe, ita enim

ille: *Mediterranea ejus Arcadia maxime tenet, undique à mari remota, initio Drymodis, mox Pelaſgis appellata.*

[34] Καὶ Ἀζανίαν.] Male Xylander edi curavit, καὶ Ἀζανίαν. Stephanus Ἀζανία μέρος τῆς Ἀρκαδίας. οἱ οἰκήτορες Ἀζᾶνες.

[35] Καὶ Πανίαν.] Heſychius totam Peloponneſum ita appellatam perhibet: Πανία, ἡ Πελοπόννησος. Sic in honorem Panis Arcadiæ Dei dicta videtur. *Pan Deus Arcadiæ &c.*

[36] Προσελήνους τοὺς Ἀρκάδας.] Euſtathius in commentariis ad Homerum & ad Dionyſium de ſitu orbis perhibet, Arcadas Proſelenos appellatos eſſe, διὰ τὴν πάνυ τοῦ ἔθνους ἀρχαιότητα. Verum longe aliam rationem affert Cenſorinus de Die Natali cap. XIX: *Item in Achaia Arcades trimeſtrem annum primo habuiſſe dicuntur, & ob id Προσέληνοι appellati: non ut quidem putant, quod ante ſint nati, quam Luna aſtrum cœlo eſſet: ſed quod prius habuerint annum, quam is in Græcia ad lunæ curſum conſtitueretur.* Apollonii Rhodii Scholiaſtes ad librum IV varias veterum de hac appellatione opiniones enumerat, quem legiſſe de hac re non pœnitebit.

[37] Ἐν τῷ οὐρανῷ.] Ita reſcribere & edere placuit, ſuadentibus MSS, primis editionibus & ratione ipſa. corruptiſſime in Xylandriana legitur. καὶ τὸ ἄστρον λέγεται ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ τότε ἄρκτος κληθῆναι, ἡ ἄμαξα ἐλέγετο.

[38] Ἴστρος δέ φησιν, ὅτι Θεμιστοῦς καὶ Διὸς ὁ Ἀρκὰς ἐγένετο.] In Xylandriana editione vocula ὅτι abeſt, quam ut pernecesſariam ex aliis editionibus revocavimus. Sed aliud hoc loco latet ulcus, quod non tantum vulgatos libros, verum & manu exaratos occupat. nam Arcas non fuit Jovis ex Themiſto filius, ſed ex Calliſto. Themiſto fingitur fuiſſe Hypſei filia, ex qua Athamas Æoli filius Sphincium & Orchomenum habuit. Eundem errorem erravit Euſtathius in comment. ad Iliad. B. ubi videtur Stephani verba tranſcripſiſſe: Τότε δέ φασι καὶ τὸ ἄστρον ἡ ἄμαξα, ἐκλήθη ἄρκτος, διὰ τὸ καὶ τὴν μητέρα Ἀρκάδος, τοῦ ἐκ Διὸς καὶ Θεμιστοῦς, τυχεῖν τῆς ἀστροθεσίας ταύτης, διὰ τὴν ἀποθηρίωσιν τῆς μητρὸς. ἄρκτος γὰρ ὑπὸ Ἥρας φασὶν ἡ Θεμιστὼ ἐγένετο. Alii mythologiæ doctores referunt, ad Lycaonem Pelaſgi filium Jovem in hoſpitium veniſſe, & filiam ejus Calliſto compreſſiſſe, ex qua natus eſt Arcas, qui ex ſuo nomine terræ nomen indidit. Hæc Urſa dicitur facta eſſe, ob iram Junonis, quod cum

Jo

μητρὸς ἀποθηρίωσιν, [39] ἄρκτον γὰρ ὑφ' Ἥρας A αὐτὴν ὀνομασθῆναι, ταύτης τυχεῖν τῆς προσηγορίας. [40] τὸ πατρωνυμικὸν, Ἀρκεσίδης. ὤφειλεν οὖν Ἀρκαδίδης, ἀλλὰ διὰ τὸ κακόφωνον οὕτως ἐῤῥέθη. τὸ θηλυκὸν, Ἀρκασίς. [41] Ἔστι καὶ Ἀρκαδία παραθαλάσσιος πόλις. B λέγεται καὶ Ἀρκαδικὸς, καὶ Ἀρκαδικὴ, καὶ Ἀρκαδικὸν, καὶ Ἀρκαδικά. καὶ τὸ Ἀρκάδισσα, παραλόγως. ἐκ τόπου, Ἀρκαδίηθεν. ἐκάλουν αὐτοὺς καὶ Ἀρκαδιώνδας, τοῦ δ πλεονάζοντος. Ἔστι καὶ Ἀρκαδία Αἰγύπτου πόλις. C

ΑΡΚΕΣΙΝΗ, μία τῶν τριῶν πόλεων τῶν ἐν Ἀμοργῷ τῇ νήσῳ. [42] ἦσαν γὰρ Μελανία, Μίνωα, Ἀρκεσίνη. Πολύβιος δὲ ἀρσενικῶς τὸν Ἀρκεσίνην φησί. τὸ ἐθνικὸν Ἀρκεσινεύς. Ἀνδροτίων ἕκτῃ Ἀτθίδος. Ἀμοργίοις, D Μινωΐταις, Ἀρκεσινεῦσιν.

ΑΡΚΗ [43], πόλις Φοινίκης, ἡ νῦν Ἄρκαι καλουμένη· [44] Ἰώσηππος ἐν πέμπτῳ τῆς Ἰουδαϊκῆς Ἀρχαιολογίας. [45] τὸ ἐθνικὸν, Ἀρκαῖος. E

ΑΡΚΙΡΟΕΣΣΑ, πόλις ἐν Πόντῳ, Ἡρακλείας ὑποτελής· Δομίτιος Καλλίστρατος [46] ἐν τετάρτῃ περὶ Ἡρακλείας. τὸ ἐθνικὸν Ἀρκιροεσσαῖος, [47] ὡς Πιτυουσσαῖος.

ΑΡΚΟ-

mutata (à Junone enim Urſa dicebatur) propterea iſtam appellationem ſortita eſt. Hinc Patronymicum, Arcaſidæ: oportebat eſſe Arcadides, ſed ut mala pronunciatio vitaretur, hoc modo factum eſt. Fœmininum eſt Arcaſis. Reperitur quoque Arcadia, urbs maritima. Dicitur etiam Arcadicus, & Arcadica & Arcadicum, atque præter rationem Arcadiſſa. Hinc adverbium de loco, quod ex Arcadia denotat. Incolæ etiam Arcadiondas appellabant, redundante litera D. Eſt item Arcadia, Ægypti oppidum.

ARCESINE, una eſt ex tribus civitatibus, in inſula Amorgo ſitæ: Erant ibi Melania, Minoa, Arceſine. Verum Polybius hunc Arceſinam genere maſculino dixit. Gentile, Arceſinenſis. Androtio in ſexto de regione Attica inquit: Amorgiis, Minoïtis, Arceſinenſibus.

ARCE, urbs Phœniciæ, quæ nunc Arcæ vocatur. Hujus meminit Joſephus Antiquitatum Judaïcarum lib. quinto. Gentile, Arcæus.

ARCIROESSA, urbs in Ponto, Heracleæ ſubdita, uti refert Domitius Calliſtratus lib. IV, de Heraclea. Gentile, Arciroeſſæus, ſicut Pityuſſæus.

Arco-

Jove concubuit. Pauſanias in Arcadicis hæc de illa perhibet: Ἐπὶ δὲ τῷ ἔθει ποιοῦντι τῷ ἀρσενι, θυγάτηρ Λυκάονι ἐγένετο Καλλιστώ· ταύτῃ τῇ Καλλιστοῖ (λέγω δὲ τὰ λεγόμενα ὑπὸ Ἑλλήνων) συνεγένετο ἐρασθεὶς Ζεύς. Ἥρα δὲ ὡς ἐφώρασεν, ἐποίησεν ἄρκτον τὴν Καλλιστώ. Et apud Apollodorum de illa legimus: Ἔνιοι δὲ λέγουσιν, ὡς Ἄρτεμις αὐτὴν κατετόξευσεν, ὅτι τὴν παρθενίαν οὐκ ἐφύλαξεν. Ἀπολομένης δὲ Καλλιστοῦς, Ζεὺς τὸ βρέφος ἁρπάσας, ἐν Ἀρκαδίᾳ δίδωσιν ἀνατρέφειν Μαίᾳ, προσαγορεύσας Ἀρκάδα. τὴν δὲ Καλλιστὼ καταστερίσας, ἐκάλεσεν Ἄρκτον. Male ab Hygino Fab. CLXXVI & CLXXVII Lycaonis filia CALYSTO appellatur. Itaque cenſeo hunc errorem non Stephano, ſed potius librariorum imperitiæ imputari debere, & Euſtathium depravato Stephani codice uſum fuiſſe, quod non ſemel nobis manifeſte liquit: apud illos fortaſſis non Καλλιστοῦς, verum Μεγιστοῦς (quod magis τῷ Θεμιστοῦς reſpondet) erit reponendum: veteres enim, qui de hac fabula poſteris aliquid tradidere, inter ſe diſputarunt, an *Calliſto*, an vero *Megiſto* Lycaonis filia appellaretur. imo inter illos etiam extitere, qui exiſtimant hanc Cetei filiam, & Lycaonis neptem fuiſſe. Hyginus lib. II Poeticon Aſtron. *Aratus autem Tegeates hiſtoriarum ſcriptor, non Calliſto, ſed Megiſto dicit appellatam, & non Lycaonis, ſed Cetei filiam, Lycaonis neptem.* De diverſis hiſce veterum opinionibus etiam legi poteſt Apollod. lib. jam citato, ubi Pherecydem idem ſentientem inveniet lector.

[39] Ἄρκτον γὰρ ὑφ' Ἥρας αὐτὴν ὀνομασθῆναι] Sic exhibent codices MSS & vulgati omnes, verum non placet mihi hæc lectio, neque pro genuina eſt habenda: ſine dubio integer locus hunc in modum eſt legendus: Ἴστρος δέ φησιν, ὅτι Μεγιστοῦς καὶ Διὸς ὁ Ἀρκὰς ἐγένετο, διὰ δὲ τὴν τῆς μητρὸς ἀποθηρίωσιν, ἄρκτον γὰρ ὑφ' Ἥρας αὐτὴν ὀνομασθῆναι, ταύτης τυχεῖν τῆς προσηγορίας. Locum confer cum verbis Euſtathii ſupra citatis, & de emendatione noſtra non dubitabis.

[40] Τὸ πατρωνυμικὸν, Ἀρκεσίδης.] Optime monet magnus Salmaſius in margine ſui libri hoc loco legendum eſſe τὸ πατρωνυμικὸν, Ἀρκασίδης. Callimachus Hymno in Dianam:

Ἤνεσας δ' ἔτι πάγχυ ποδοῤῥώην Ἀταλάντην,
Κούρην Ἰασίοιο συοκτόνον Ἀρκασίδαο.

[41] Ἔστι καὶ Ἀρκαδία Αἰγύπτου πόλις] Recte Xylander hæc verba, à ſequentibus ſeparans, in integrum reſtituit: nulla enim diſtinctione facta, in editione Veneta & Florentina hic locus ſequenti thematı annectitur hoc modo: Ἔστι καὶ Ἀρκαδία Αἰγύπτου πόλις, μία τῶν τριῶν πόλεων, τῶν ἐν Ἀμοργῷ τῇ νήσῳ.

[42] Ἦσαν γὰρ Μελανία] In inſula Amorgo tria reperiri oppida, etiam alibi docet Stephanus. Tunc temporis ad illum locum diximus, manifeſte ſatis conſtare, ibi Arceſinam & Minoam extitiſſe, & de tertiæ urbis appellatione dubiam ipſius Stephani opinionem circumferri. In vocabulo Ἀμοργὸς eam *Ægialen*, & hoc loco *Melaniam* nuncupavit.

[43] Ἄρκη πόλις Φοινίκης, ἡ νῦν Ἄρκαι καλουμένη.] Georgius Monachus, uti notavit Iſaacus Caſaubonus, urbis nomen numero multitudinis protulit, ſcribens ibi Alexandrum Severum natum eſſe: Ἐν Ἄρκαις τῆς Φοινίκης τεχθῆναι. Refert Aurelius Victor de Cæſaribus cap. XXIV quoque *Cæſaream* appellatam fuiſſe: *Statimque Aurelio Alexandro Syria urbe orto, cui duplex, Cæſarea & Arcba nomen eſt, militibus quoque annitentibus Auguſti potentia delata.* Ita fortaſſis hic locus eſt ſupplendus, a quo in vulgatis τὸ *urbe* abeſt, quod neceſſario hic requiritur.

[44] Ἰώσηππος ἐν πέμπτῳ.] Joſephi verba leguntur cap. I. Ἄρκη δὲ πόλις ὑπῆρχεν αὐτῶν ἐν τῇ μερίδι, ἡ καὶ Ἀκδιπῦς. Fuit & alia Ἄρκη quæ Petra dicebatur, uti idem Joſephus libro IV cap. IV Antiq. Jud. auctor eſt.

[45] Τὸ ἐθνικὸν, Ἀρκαῖος] Hæc forma magis Græcorum analogiæ reſpondet, quam eorum qui Palæſtinam & alios tractus orientales incolunt, ſolent enim illi gentilia in ηνος terminare. Latini hinc deducunt ARCENUS. Ælius Lampridius in Alexandro Severo cap I. *Aurelius Alexander, urbe ARCENA genitus.* Et apud eundem cap. V: *Alexandri nomen accepit, quod in templo, dicato apud ARCENAM urbem Alexandro Magno, natus eſſet.* Errarunt igitur viri docti, exiſtimantes τὸ *Arcena* nomen urbis eſſe, cum revera nihil aliud ſit quam forma nominis gentilis orientalibus uſitata. Similis error à nobis detegitur pag. 153 ad vocem Ἀραί.

[46] Ἐν τετάρτῃ περὶ Ἡρακλείας.] Codex Voſſianus: Ἐν ιʹ περὶ Ἡρακλείας.

[47] Ὡς Πιτυουσσαῖος] In vocabulo Πιτυοῦσσαι hujuſmodi gentile

ἈΡΚΟΝΗΣΟΣ [48], νῆσος Καρίας. A
Ἀπολλόδωρος ἑβδόμῃ Καρικῶν. τὸ ἐθνικόν, Ἀρκονήσιος.

ἈΡΚΤΑΝΕΣ, ὡς Αἰνιᾶνες, ἔθνος Ἠπειρωτικόν. Ῥιανὸς ἐν τετάρτῃ Θεσσαλικῶν. B

ἈΡΚΤΩΝ νῆσος· [49] οὕτως ἡ Κύζικος ἐκαλεῖτο· καὶ πόθεν, εἰρήσεται ἐν τῷ περὶ αὐτῆς. [50] λέγεται καὶ συνθέτως, Ἀρκτόνησος.

ἉΡΜΑ [51], πόλις Βοιωτίας τῆς Ταναγρικῆς· C
[52] Παυσανίας ἐννάτῳ. ἐκλήθη ἀπὸ Ἀμφιαράου τοῦ ἅρματος. [53] ἐνταῦθα γὰρ καταφυγεῖν φασὶ μετὰ τοῦ ἅρματος, [54] καὶ οὐκ ἐκδοθῆναι τοῖς διώκουσιν ὑπὸ τῶν κατοικούντων. [55] ἔστι δὲ τῆς Ἀττικῆς Ἅρμα, περὶ τὴν Φυλὴν D
καλουμένην. ὑπάρχει δὲ οὗτος δῆμος ἔχων φρούριον ὀχυρόν, ὅμορον τῇ Ταναγρικῇ. [56] καλεῖται δὲ λουτρὰ Ἀμφιαράου. [57] τὸ ἐθνικόν, Ἁρματεύς. [58] ἔστι καὶ Ἅρματα πόλις πληθυντικῶς Ἰνδική. ἐθνικόν, τὸ αὐτό. ἢ διὰ τὸ E
τῆς χώρας ἔθος, Ἁρματηνός, ἢ Ἁρματίτης. [59] ἔστι καὶ πολίτης Ἁρματίτης, ὡς τοῦ Ἕρμα Ἑρματίτης.

ARCONESUS, inſula Cariæ, teſte Apollodoro rerum Caricar. lib. VII. Gentile, Arconeſius.

ARCTANES, uti Anianes, gens Epirotica, de qua Rhianus lib. quarto rerum Theſſalicar. mentionem facit.

ARCTON inſula, ita olim Cyzicus appellabatur. Unde autem nomen habeat, dicetur, ubi de illa agitur. Compoſite etiam Arctoneſus vocatur.

HARMA, urbs Bœotiæ agri Tanagrici, apud Pauſaniam lib. IX: quæ ab ἅρματι, id eſt, à curru Amphiarai nomen accepit: ajunt enim ipſum curru eo conſugiſſe, & ab incolis non fuiſſe traditum perſecutoribus. Eſt quoque Harma Atticæ circa pagum Phylen appellatam. Habet autem hic vicus caſtellum munitum, quod Tanagricæ finitimum eſt. Appellatur etiam Amphiarai Balnea. Gentile, Harmatenſis. Reperiuntur item Harmata numero plurali, urbs Indica, eodem gaudens gentili: vel propter regionis conſuetudinem Harmatenus, ſive Harmatita dicitur. Civis quoque Harmatita vocatur, quemadmodum ab Herma Hermatita deducitur.

ἉΡΜΕ- ARME-

gentile non occurrit. Πιτυοῦσσαι, νῆσοι διάφοροι, ὡς Πιτυώδης καλοῦ Ἀλκαίου. τὸ ἐθνικόν, Πιτυούσσιος. Reperitur tamen apud noſtrum in voce Πίνησσα, πόλις Λυκαονίας. τὸ ἐθνικόν, Πινησσαῖος, ὡς Σκηψησσαῖος, Πινησσαῖος.

[48] Ἀρκόνησος, νῆσος Καρίας.] Hujus inſulæ ſitum ſatis accurate Stephanus ob oculos ponit in voce Ἀσπίς, ubi quoque tradit hoc nomine inſignitam eſſe: Ἔστι δὲ νῆσος ἄλλη μεταξὺ Λεβέδου καὶ Τέω, ... Ἀρκόνησος, ... Ἀσπὶς ὀνομαζομένη. Strabo lib. XIV Καὶ Τέω δὲ Λεβέδου ... Ἀσπίς. οἱ δὲ Ἀρκόνησον καλοῦσι. Sed cave credas Apollodorum rerum Caricarum ſcriptorem fuiſſe. Conſtat enim hoc in loco librariorum mendam latere, Ἀπολλόδωρος pro Ἀπολλώνιος accipientium, qui res Caricas conſignavit, quod apud Stephanum ipſum & alios liquet. Quid multis opus eſt? Codex Voſſianus exhibet: Ἀπολλώνιος ἐν ζ΄ Καρικῶν.

[49] Οὕτως ἡ Κύζικος ἐκαλεῖτο.] Tantum hic apponam Stephani verba: Κύζικος, πόλις τῆς Προποντίδος, νῆσος, ἐπὶ χερρονήσῳ· ἐκαλεῖτο δὲ Ἄρκτων νῆσος. Unde hoc nomen habeat, neque hic, neque aliis in locis docetur, quod manifeſtum compendii ſignum eſt.

[50] Λέγεται δὲ συνθέτως, Ἀρκτόνησος.] Plurima hujus compoſitionis exempla in Stephano leguntur. ſic, Ἑκατόννησοι, Προκόννησος, Ἀργεννησος &c.

[51] Ἅρμα, πόλις Βοιωτίας τῆς Ταναγρικῆς.] Satis accurate hujus oppidi ſitum deſcribit Strabo lib. IX: ex quo Stephanum omnia hauſiſſe exiſtimo, uti mox demonſtrabitur.

[52] Παυσανίας ἐννάτῳ.] Sine dubio innuuntur hæc verba: Ἔστι δὲ πόλεως ἐρείπια ἐπὶ Ἅρματος καὶ Μυκαλησσοῦ· καὶ τῇ μὲν τὸ ὄνομα ἐγένετο ἀφανισθέντος, ὡς οἱ Ταναγραῖοι φασιν, ἐνταῦθα Ἀμφιαράου τοῦ ἅρματος, καὶ οὐχ ὅπου λέγουσιν οἱ Θηβαῖοι.

[53] Ἐνταῦθα γὰρ καταφυγεῖν &c.] Ubi hoc acciderit, de quo urbi nomen eſt inditum, non conſentiunt inter ſe veteres. alia Tanagræorum, alia Thebanorum opinio fuit, uti ex loco Pauſaniæ jam citato, quodammodo liquet. Optime cenſet Salmaſius ante hæc verba aliquid excidiſſe, & locum ita debere concipi: ἐκλήθη ἀπὸ Ἀμφιαράου, ἢ τοῦ Ἀδράστου ἅρματος. ἐνταῦθα γὰρ καταφυγεῖν &c. Ex Mythologis enim evidentiſſimum eſt, Amphiaraum cum auriga hiatu terræ abſorptum, & poſtea nunquam in terris conſpectum fuiſſe. Adraſtum vero fuga evaſiſſe.

[54] Καὶ οὐκ ἐκδοθῆναι τοῖς διώκουσι.] Neque Strabo, neque Pauſanias ita hanc hiſtoriam tradidere. Euſtathius Stephano reſpondet, qui fortaſſis ejus locum tranſcripſit, ita enim ille ad Iliad. B pag. 266. Ἅρμα δὲ κώμη τις περὶ Μυκαλησσόν. ἔστι δὲ δῆμος ἔχων φρούριον ὀχυρόν, ὅμορον φασὶ τῇ Ταναγρικῇ. οὗ πολίτης Ἁρματεύς. ἐκλήθη δὲ φασὶν οὕτως, ἢ διότι ἐκεῖ κατεάγη τὸ τοῦ Ἀδράστου ἅρμα, ἢ ὅτι τοῦ ἅρματος Ἀμφιαράου καταφυγόντος ἐκεῖ, καὶ μὴ ἐκδοθέντος τοῖς διώκουσι. Plane cum Stephano convenit, præterquam quod etiam de Adraſto mentionem faciat, de quo lege Strabonem lib. IX.

[55] Ἔστι δὲ τῆς Ἀττικῆς Ἅρμα.] Eodem prorſus modo diſtinguit Strabo lib. IX inter Harma Bœotiæ, & Harma Atticæ, hæc ſunt ejus verba: Ἔστι δ' αὐτοῦ καὶ τὸ Ἅρμα, τῆς Ταναγρικῆς κώμη ἔρημος, περὶ Μυκαλησσόν, ἀπὸ Ἀμφιαράου ἅρματος λαβοῦσα τοὔνομα, ἕτερον ὂν τοῦ Ἅρματος τοῦ κατὰ τὴν Ἀττικήν, ὅ ἐστι περὶ Φυλὴν δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ὅμορος τῇ Ταναγρικῇ.

[56] Καλεῖται δὲ λουτρὰ Ἀμφιαράου.] Vide verſum Euphorionis in voce Ὠρωπός, ex quo ſitus cognoſci poteſt. Nemo antiquorum Atticum aut Bœoticum Harma Ἀμφιαράου λουτρὰ appellavit. Unus Euſtathius ſic nuncupatum vult, ſed locum ex Stephano, uti jam diximus, tranſcripſit. Pauſanias tradit juxta templum *Amphiarai fontem* fuiſſe, qui ſimiliter *Amphiarai* cognominabatur. Salmaſius πηγὴν Ἀμφιαράου, & Ἀμφιαράου λουτρὰ idem fuiſſe exiſtimat. Ergo vir ſummus oppidum Harma, & templum & fontem eodem loco ſtatuit, quod mihi non videtur veriſimile, uti quodammodo probavit Clariſſ. Voſſius, quem contra Salmaſium diſputantem lege in notis ad Pomp. Melam.

[57] Τὸ ἐθνικόν, Ἁρματεύς.] Goltzius exhibet nummum cum inſcriptione ΑΡΜΑΤΕΩΝ. De hoc gentili ergo non eſt ambigendum.

[58] Ἔστι καὶ Ἅρματα πόλις πληθυντικῶς Ἰνδική.] Intelligit fortaſſis oppidum Brachmanorum, quod Diodorus Siculus libro XVII Ἁρματήλια appellavit.

[59] Ἔστι καὶ πολίτης Ἁρματίτης, ὡς τοῦ Ἕρμα Ἑρματίτης.] Codex Voſſianus: Ἔστι καὶ πόλις Ἁρματίτης, ὡς τοῦ Ἕρμα Ἑρμα-

ἈΡΜΈΝΗ [60], κώμη Παφλαγονίας· Μένιππος ἐν περίπλῳ. [61] Παρὰ δὲ Ξενοφῶντι ἐν Ἀναβάσεως, Ἀρμήνην διὰ τοῦ η. τὸ ἐθνικὸν τῆς Ἀρμένης Ἀρμεναῖος, ὡς τῆς Κασμένης Κασμεναῖος. [62] τῆς δὲ Ἀρμήνης Ἀρμήνιος, ὡς Παλλήνιος.

ARMENE, pagus Paphlagoniæ, cujus Menippus in Periplo meminit. Apud Xenophontem de Expeditione Cyri per η Ἀρμήνη ſcribitur. Armenes gentile eſt Armenæus, uti à Caſmene fit Caſmenæus: verum ab Ἀρμήνης fit Armenius, quemadmodum Pallenius.

ἈΡΜΕΝΊΑ, χώρα πλησίον τῶν Περσῶν, [63] ἀπὸ Ἀρμένου Ῥοδίου, ὡς Ἀντίπατρος ἐν τρίτῳ περὶ Ῥόδου. οἱ οἰκήτορες Ἀρμένιοι, ὡς Εὔδοξος πρώτῃ γῆς περιόδου. [64] Ἀρμένιοι δὲ τὸ μὲν γένος ἐκ Φρυγίας, καὶ τῇ φωνῇ πολλὰ φρυγίζουσι. παρέχονται δὲ λίθον τὴν γλύφουσαν, καὶ [65] τρυπῶσαν τὰς σφραγίδας. καὶ Ἀρμενία τὸ θηλυκὸν, παρὰ Ξενοφῶντι. ἔστι δὲ Ἀρμένιον ὄρος, παρὰ τὴν ἀρχὴν τῆς Ὑρκανίας, ὡς Διονύσιος,

---- [66] Θολὴν ἀπερεύγεται ἄχνην.
Ἀρξάμενος τὰ πρῶτον ἀπ' οὔρεος Ἀρμενίοιο.

ARMENIA, regio Perſis vicina, quæ ab Armeno Rhodio nomen habet, uti Antipater libro tertio de Rhodo auctor eſt. Incolæ appellantur Armenii, teſte Eudoxo libro primo de circuitu terræ. Armenii genus ſuum ex Phrygia deducunt, atque in multis Phrygum linguam imitantur: lapidem mittunt quo gemmæ ſcalpuntur ac perforantur. Et apud Xenophontem fœminino genere gentile Armenia invenitur. Eſt item mons Armenius circa Hyrcaniæ initium, de quo Dionyſius:

----- Rapidam eructat ſpumam:
Incipiens primum à monte Armenio.

ἌΡΝΑ, πόλις Λυκίας· οὕτω γὰρ ἡ Ξάνθος ἐκαλεῖτο, ἀπὸ Ἄρνου τοῦ πολεμήσαντος πρωτόγονον. τὸ ἐθνικὸν, Ἀρναῖος, καὶ Ἀρνεύς.

ARNA, urbs Lyciæ, ita enim Xanthus appellabatur ab Arno, qui primigenio bellum intulit. Gentile, Arnæus & Arnenſis.

ἈΡΝΕΑΊ, πόλις Λυκίας μικρὰ, ὡς Καπίτων Ἰσαυρικῶν τρίτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Ἀρνεάτης. ἔστι δὲ ὡς Ὀρνειαί. Ὅμηρος,

[67] Ὀρνειάς τ' ἐνέμοντο. ----

ARNEÆ, parvum Lyciæ oppidum, cujus meminit Capito rerum Iſauricarum libro tertio. Gentile, Arneates. Eſt autem ut Orneæ, de quibus Homerus:

Et Orneas habitabant. ----

ἌΡΝΗ, ARNE,

Ἐρυματίτης. Hac lectio locum nequaquam reddit integriorem. Forte reſcribendum eſt: ἔστι δὲ πολίτης Ἀρματίτης, ὡς τοῦ Ῥέγμα Ῥεγματίτης. Hanc emendationem [redacted] abſurdam eſſe apparet ex illa voce, ubi Stephanus ita inquit: Ῥέγμα, πόλις ὡς ἄγμα. καὶ κόλπος Ῥέγμα, περὶ τὸν Ἰσσικὸν κόλπον. τὸ ἐθνικὸν, Ῥεγματίτης.

[60] Ἀρμένη κώμη Παφλαγονίας.] Strabo lib. XIII. Μετὰ δὲ Κάραμβιν, Κίνωλις, καὶ Ἀντικίνωλις, καὶ Ἀβώνου τεῖχος πολίχνιον, καὶ Ἀρμένη, ἐφ' ᾗ παροιμιάζονται

Ὅστις ἔργον οὐδὲν εἶχεν Ἀρμένην ἐτείχισεν.

[61] Παρὰ δὲ Ξενοφῶντι ἐν Ἀναβάσει.] Locus, quem reſpicit noſter, legitur circa initium libri VI hiſce verbis: Τῇ δ' ἄλλῃ ἀφικνοῦνται εἰς Ἀρμήνην τῆς Σινώπης.

[62] Τῆς δὲ Ἀρμήνης Ἀρμήνιος, ὡς Παλλήνιος.] Ita exhibent vulgati omnes ſed codex Voſſianus hoc loco auctior eſt, ibi enim legitur: τῆς δὲ Ἀρμήνης Ἀρμήνιος, ὡς Μιτυλήνιος, Παλλήνιος.

[63] Ἀπὸ Ἀρμένου Ῥοδίου.] Euſtathius in commentariis ad Dionyſii Periegeſin, hunc Ethnographi locum citans, poſt Ῥοδίου addit ἀνδρός, quod hic fortaſſis excidit, ita enim ille: Οἱ μέντοι ἱστοροῦντες χώρας περὶ τὴν ἀρχὴν τῆς Ὑρκανίας εἶναί φασιν. ἄλλοι δὲ τοῦ Ταύρου φασὶν ἀπόσπασμα εἶναι τὸ Ἀρμένιον, [illegible] Ἀρμένιον, [illegible], ὃ ἀπὸ τοῦ [illegible] Ἀρμενίου ὄρους, ὃ ἀπό τινος Ἀρμένου Ῥοδίου ἀνδρός. Cyrſilus Pharſalius & Medius Lariſſæus apud Strabonem lib. XI affirmant, regioni nomen eſſe inditum ab Armeno quodam, qui Armenio Theſſaliæ oppido, inter Pheras & Lariſſam ſito, oriundus erat, Jaſoni expeditionis in Armeniam comitem ſe præbens, quum ad aureum vellus navigaret.

[64] Ἀρμένιοι δὲ τὸ μὲν γένος ἐκ Φρυγίας.] Etiam Euſtathius, loco jam citato, Eudoxi verbis utitur, quæ fortaſſis non ex Eudoxo, ſed ex Stephano tranſcripſit. Εὔδοξος δὲ ἐν γῆς περιόδῳ φησὶν, Ἀρμένιοι τὸ γένος ἐκ Φρυγίας, καὶ τῇ φωνῇ πολλὰ φρυγίζουσι. παρέχονται δὲ λίθον τὴν γλύφουσαν καὶ τρυπῶσαν τὰς σφραγίδας.

[65] Τρυπῶσαν τὰς σφραγίδας.] Conſtanter ita legunt libri veteres & vulgati: Salmaſius tamen in margine ſui libri contendit debere legi, τορνοῦσαν τὰς σφραγίδας: ſed miror, ipſum hanc lectionem, in Plinianis Exercit. non amplecti ubi bis hunc Stephani locum in medium adducit. Retinenda igitur eſt vulgata lectio, quam etiam ſecutus eſt vir ſummus, uti maniſeſte ex ejus verbis liquet, ſic enim ille. Armenio lapide non ſolum ſcalpebantur aliæ gemmæ ſignaculis faciendis, ſed etiam perforabantur. Stephanus de Armeniis: *lapidem mittunt quo gemmæ ſcalpuntur, ac perforabantur*. Quas filo ad monilia inſerere & collo ſuſpendere volebant, eas perforabant. Sic alii adamantes, Plinio teſte Cyprio adamante perforabantur. Qui Cyprius, adamas nihil aliud fuit quam Cypriæ cotis genus, quo gemmæ ſcalpi ſolebant & perforari. Hoc idem melius efficiebant Armeniæ, quæ Cyprias vicere, ita enim ille lib. XXXVI cap. VII. *Signis è marmore poliendis, gemmiſque etiam ſcalpendis atque limandis, Naxium diu placuit ante alia: ita vocantur cotes in Cypro inſula genitæ. vicere poſtea ex Armenia invectæ.* Τρυπᾶν de gemmis Plinius vertit *perforare*: unde & margaritæ ἀτρύπητοι, & τετρυπημέναι apud Myrepſium. Proprium lapidis nomen neque expreſſit Eudoxus neque Stephanus: ſine dubio ab auctoribus *Smiris* appellabatur, cui hæc vis adſcribitur. Heſychius: Σμίρις λίθος ἐστὶν, ᾗ τὰς ψήφους οἱ δακτυλιογλύφοι σμήχουσι. Iſidorus de eodem lapide *Smiris* loquens: *Aſper & indomitus lapis, quo gemma teritur.*

[66] Θολὴν ἀπερεύγεται ἄχνην.] Ita omnes editiones & libri veteres hunc Dionyſii verſiculum exhibent: Hodie in Periegetæ editionibus leviter corruptus hunc in modum circumfertur.

- - - - θολὴν ὑπερεύγεται ἄχνην

[67] Ὀρνειάς τ' ἐνέμοντο.] Ita hunc Homeri locum ex Bœotia deſumptum emendare placuit, ſuadente MS Voſſiano & Homeri editionibus, in quibus integer locus ita concipitur:

Ὀρνειάς τ' ἐνέμοντο, Ἀραιθυρέην τ' ἐρατεινὴν,
Καὶ Σικυῶν', &c.

Y Peſſime

ἌΡΝΗ [68], πόλις Βοιωτίας. Ὅμηρος, A

Οἵ τε πολυστάφυλόν τ' Ἄρνην ἔχον. ---

καὶ Λυκόφρων,

Ἄρνης παλαιᾶς γέννα Τεμμίκων πρόμοι.

[69] Δευτέρα πόλις Θεσσαλίας, ἄποικος τῆς B Βοιωτίας, [70] περὶ ἧς ὁ χρησμὸς,

Ἄρνη χηρεύουσα μένει Βοιώτιον ἄνδρα.

[71] ἣ Κιέριον καλεῖται. [72] θυγατέρα δέ φασιν Αἰόλου τὴν Ἄρνην. τρίτη, Μεσοποταμίας. [73] τετάρτη, τῆς Ἐρασινίων, πρὸς τῇ Θράκῃ. τὸ C ἐθνικὸν, Ἀρναῖος. τὸ θηλυκὸν, Ἀρναία.

ἈΡΟΈΡΝΟΙ [74], ἔθνος μαχιμώτατον τῶν πρὸς τῇ Κελτικῇ Γαλατῶν. Ἀπολλόδωρος τετάρτῃ χρονικῶν, Κελτῶν Ἀροέρνους.

ἈΡΟΗ, πόλις Ἀχαΐας· [75] Παυσανίας D ἑβδόμῳ. ἐκλήθη ἀπὸ τῆς ἐργασίας τῆς γῆς. [76] λέγεται καὶ Πάτραι. τὸ ἐθνικὸν, Ἀροεύς, ὡς Ἀρσινοεύς.

ἉΡΠΑΓΊΑ [77], οὐδετέρως, τόπος περὶ Κύζικον. ὅθεν ἡρπάσθαι φασὶ Γανυμήδην. E οἱ οἰκήτορες, Ἁρπαγιανοί.

ἉΡΠΑΛΥΚΕΙΑ, πόλις Φρυγίας, κτίσμα Γορδιοτειχιτῶν. τὸ ἐθνικὸν, Ἁρπαλυκεύς.

ἍΡΠΑΣΑ [78], πόλις Καρίας, ἀπὸ F Ἁρ-

ARNE, urbs Bœotiæ, cujus Homerus meminit:

Quique uvis abundantem Arnen habitabant.

Et Lycophron:

Arnæ antiquæ ſtirps Temmicum primi.

Secunda eſt urbs Theſſaliæ, Bœotiæ colonia, de qua in oraculo fit mentio.

Arne vidua virum Bœotium cupit.

Hæc Cierium appellatur. Arnem perhibent Æoli filiam eſſe. Tertia urbs Meſopotamiæ: Quarta in Zeranorum regione, juxta Thraciam. Gentile Arnæus, fœminium Arnæa.

AROERNI, gens bellicoſiſſima Gallorum in Celtica. Apollodorus libro quarto Chronicorum: Celtarum Aroernos.

AROE, urbs Achaiæ, auctore Pauſania libro ſeptimo. Ita à terræ cultu dicta eſt. Appellatur etiam Patræ. Gentile, Aroënſis, uti Arſinoënſis.

HARPAGIA, genere neutro locus circa Cyzicum. Inde Ganymedum raptum fuiſſe perhibent. Incolæ appellantur Harpagiani.

HARPALYCIA, urbs Phrygiæ, à Gordiotichitis condita. Gentile, Harpalycenſis.

HARPASA, urbs Cariæ, quæ ab amne Har-

Peſſime enim in vulgatis Stephani libris legebatur:

--- Ἄ[illegible]

[68] Ἄρνη, πόλις Βοιωτίας.] Ex ipſo Stephano urbis ſitum diſcimus: alibi eam Celathræ vicinam facit, & alibi finibus Phocidis, ita enim ille: Κελαίθρα, πόλις Βοιωτίας, Ἄρνης πλησίον, ἀπὸ Κελαίθρου. Et alio loco inquit: Χαιρώνεια, πόλις πρὸς τοῖς ὅροις Φωκίδος. Chæronea erat recentior appellatio, uti noſter eodem loco fuſius docet Pauſanias in Bœoticis: Λεβαδέων δὲ ἔχονται Χαιρωνεῖς· ἐκαλεῖτο δὲ ἡ πόλις καὶ τούτοις Ἄρνη τὸ ἀρχαῖον. θυγατέρα δὲ εἶναι λέγουσιν Αἰόλου τὴν Ἄρνην, ἀπὸ δὲ ταύτης κληθῆναι καὶ ἑτέραν ἐν Θεσσαλίᾳ πόλιν. In longe alia verſatur opinione Lycophronis Scholiaſtes, perhibens ita dictam eſſe, ab Arna Neptuni nutrice, propterea quod Saturno Neptunum quærenti negaverit, ſe illum habere. Hæc ſunt ejus verba ad locum Lycophronis Stephano allegatum: Ἄρνη πόλις Βοιωτίας, ἀπὸ Ἄρνης [ita legendum, non Ἀρνῆς] τῆς Ποσειδῶνος τροφοῦ, ὅτι Κρόνου ζητοῦντος Ποσειδῶνα, ἀπηρνήσατο μὴ ἔχειν αὐτόν, ὅθεν ἡ πόλις ἐκλήθη, [illegible] Σαίνεια [illegible], ὥς φασι Θηβαΐς ἐν τρίτῃ Κορινθιακῶν. Vide hac de re etiam Etymologici Magni auctorem, qui hæc verbotenus ex ſcholiis in Lycophronem tranſcripſiſſe videtur.

[69] Δευτέρα πόλις Θεσσαλίας.] Diſtinguit quoque Strabo inter Arnam Bœoticam atque Theſſalicam lib. IX. Τὸ δ' Ἄρνη [illegible] φασὶ δὲ τὴν παλαιὰν Ἄρνην [illegible], ὁμώνυμον τῇ Θετταλικῇ. Vide etiam Pauſaniam loco proxime allegato.

[70] Περὶ ἧς ὁ χρησμός.] Oraculi hujus præterea meminit Euſtathius ad Iliad. B. ubi quatuor hujus appellationis urbes enumerat: Τέσσαρες δὲ Ἄρναι ἀριθμοῦνται τοῖς παλαιοῖς. ἐν αἷς ἡ Θεσσαλική, [illegible] Βοιωτίας, [illegible]

Ἄρνη χηρεύουσα μένει Βοιώτιον ἄνδρα.

[71] Ἡ Κιέριον καλεῖται.] Sic reperitur in vulgatis codicibus: Chartaceus Voſſianus vocem unica litera auget: ἣ Κιέριον καλεῖται.

[72] Θυγατέρα δέ φασιν Αἰόλου.] Idem teſtatur Pauſanias in Bœoticis, cujus verba jam ſupra allegavimus.

[73] Τετάρτη, τῆς Ἐρασινίων, πρὸς τῇ Θράκῃ.] Gens hæc Thraciæ omnibus geographis plane ignota. Non dubito, quin librariorum imperitia huc vitium irrepſerit: Fortaſſis reſcribendum eſt: τετάρτη, τῆς Ζηρανίων, πρὸς τῇ Θράκῃ. De Zeranis Thraciæ populis apud noſtrum Theopompi & Ephori teſtimonium reperitur. Ζηράνιοι, ἔθνος Θρᾴκης. Θεόπομπος [illegible] Ἔφορος [illegible].

[74] Ἀροέρνοι.] Straboni & Ptolemæo dicuntur Ἀρουέρνοι. Gentem bellicoſam fuiſſe idem ille Geographus lib. IV teſtatur: Τὰς δυνάμεις δὲ τὰς μεγίστας Ἀρουέρνοι μετὰ [illegible]

[75] Παυσανίας ἑβδόμῳ.] Sine dubio noſter hæc Pauſaniæ verba innuit: Τριπτόλεμον δὲ ἐκ τῆς Ἀττικῆς [illegible], Ἀρόην ὀνομασθῆναι ἐπὶ τῇ ἐργασίᾳ τῆς γῆς. Teſtatur etiam Etymologici Magni auctor, Ἀρόην quaſi [illegible] dictam eſſe & à terræ cultu nomen accepiſſe: Triptolemus enim Celei filius, juſſu Cereris hoc loco primum homines arare & frumenta ſerere edocuit, hæc ſunt ejus verba: Ἀρόη, κώμη πάλαι τῆς Ἀχαΐας, νῦν δὲ πόλις ἡ καλουμένη Πάτραι [illegible] Τριπτόλεμος ὁ Κελεοῦ, ὑπὸ τῆς Δήμητρος κελευσθεὶς διδάσκειν τοὺς ἀνθρώπους τὴν γεωργίαν [illegible], ἐν αὐτῇ πρῶτον [illegible], τὸ σπέρμα τῆς γῆς [illegible]. παρὰ τὸ ἀρόω [illegible].

[76] Λέγεται καὶ Πάτραι.] Vide Pauſaniam, & Etymologum, quorum verba jam produximus.

[77] Ἁρπάγια, οὐδετέρως, τόπος &c.] Hoc genere vocem uſurpavit Strabo libro XIII, ubi ſitum loci ſic deſcribit: Ἐν δὲ τῇ μεταξὺ τῆς Κυζικηνῆς καὶ τῆς Πριαπηνῆς, ἐστὶ καὶ Ἁρπάγια τόπος, ἐξ οὗ τὸν Γανυμήδην μυθεύουσιν ἡρπάχθαι.

[78] Ἅρπασα πόλις Καρίας.] Situm hujus oppidi videre licet apud Ptolemæum & Plinium. Cenſeo Stephanum hæc de Harpaſa collegiſſe ex libro XV Rerum Caricarum Apollonii, ubi Harpaſum amnem antea Daphnuntem appellatum deſcripſit. Fragmentum hoc reperitur apud Etymologici Magni auctorem: Ἅρπασος ποταμὸς Καρίας, πρότερον Δαφνοῦς καλούμενος [illegible] ὡς ἱστορεῖ Ἀπολλώνιος ἐν τῷ πεντεκαιδεκάτῳ Καρικῶν.

Ἁρπάσου ποταμοῦ. τὸ [79] ἐθνικὸν Ἁρπασεὺς, Μύλασα Μυλασεὺς, Πήγασα Πηγασεύς. A

Ἄρπινα [80], πόλις Ἤλιδος, ἀπὸ Ἀρπίνης τῆς Ἀσωποῦ, [81] ἀφ' ἧς ὁ Ἄρειος Οἰνόμαος. ὁ πολίτης, Ἀρπιναῖος· καὶ Ἀρπινῆθεν, ἐκ τόπου. B

Ἁρπυία, πόλις ἐν Ἰλλυρίᾳ, παρ' Ἐγχελέαις. [82] ὡς ἣν Βάτων ὁ Ἀμφιαράου ἡνίοχος μετὰ τὸν ἀφανισμὸν αὐτοῦ ᾤκησε· Πολύβιος. τὸ ἐθνικὸν, Ἁρπυιήτης, τροπῇ τοῦ α εἰς η. ἔστι γὰρ Ἁρπυιάτης. C

Ἄρρα, πόλις Ἰλλυρική. τὸ ἐθνικὸν, Ἀρραῖος. καὶ γὰρ ὁ τύπος συνήθης, ὡς Πελλαῖος, καὶ Βεροαῖος.

Ἀρρέντεια [83], πόλις Ἰταλίας. ὁ πολίτης Ἀρρεντῖνος, ὡς Πλακεντία Πλακεντῖνος. D

Ἀρρήτιον, πόλις Τυρρηνίας. τὸ ἐθνικὸν, Ἀρρητῖνος.

Ἄρρηχοι, ἔθνος Μαιωτῶν· [84] Στράβων ἑνδεκάτῃ. E

Ἄρσα, πόλις Ἱσπανίας, ὡς Χάραξ ἐν δεκάτῃ χρονικῶν. τὸ ἐθνικὸν, Ἀρσαῖος.

Ἀρσακία [85], πόλις Μηδείας ἐπίσημος, ἀνατολικωτέρα Μηδείας. οἱ οἰκήτορες Ἀρσακίδαι, ἀπὸ Ἀρσάκου· καὶ Ἀρσακὶς, τὸ θηλυκόν. F

Ἀρσινόη, πόλις Λιβύης, ἀπὸ τῆς τοῦ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου [86] ἀδελφῆς, καὶ γυναικός.

Harpaſo nomen accepit. Gentile, Harpaſenſis, uti Mylaſa Mylaſenſis & Pegaſenſis.

ARPINA, urbs Elidis, quæ ab Arpina Aſopi filia nomen habet, ex qua Areus Oenomaus natus eſt. Gentile, Arpinæus. Hinc adverbium loci, ex Arpina denotans.

HARPYIA, urbs Illyriæ juxta Encheleas, ad quam Bato Amphiarai auriga, poſt ipſius interitum, commigravit. Polybius. Gentile, Harpyietes, α in η mutato, eſt enim Harpyiates.

ARRHA, urbs Illyrica, cujus gentile Arrhæus. Hæc enim ſolita eſt forma, uti Pellæus, & Beroæus.

ARRHENTIA, oppidum Italiæ, cujus oppidanus Arrhentinus dicitur, uti à Placentia Placentinus.

ARRHETIUM, urbs Tyrrheniæ. Gentile, Arrhetinus.

ARRHECHI, gens Mæotica, auctore Strabone libro undecimo.

ARSA, urbs Hiſpaniæ, cujus meminit Charax libro Chronicorum decimo. Gentile, Arſæus.

ARSACIA, illuſtris Mediæ civitas, verſus orientem Mediæ ſita. Incolæ ab Arſace Arſacidæ dicuntur. Et Arſacis fœmininum eſt.

ARSINOE, urbs Libyæ, quæ à Ptolemæi Philadelphi ſorore & uxore nomen habet.

79 Τὸ ἐθνικὸν Ἁρπασεὺς, Μύλασα Μυλασεύς] Hic locus vitii non eſt immunis, licet ita in codicibus MSS & vulgatis concipiatur: non dubito quin reſcribendum ſit: τὸ ἐθνικὸν Ἁρπασεὺς, ὡς Μύλασα Μυλασεύς. Vide Stephanum in Μύλασα, & de hac emendatione eris certus.

80 Ἄρπινα, πόλις Ἤλιδος, ἀπὸ Ἀρπίνης &c.] Noſter hæc videtur tranſcripſiſſe ex Pauſaniæ Eliacis poſterioribus, ubi refert Oenomaum urbem condidiſſe & de matris nomine appellaſſe, ita enim ille. Ἔστι δὲ ὁ ἄλλος Ἀρπινάτης καλούμενος ποταμός, καὶ οὐ πόρρω ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ, πόλεως Ἀρπίννης ἄλλα τε ἐρείπια καὶ μάλιστα οἱ βωμοί. οἰκίσαι δὲ Οἰνόμαόν φασι τὴν πόλιν, καὶ θέσθαι τὸ ὄνομα ἀπὸ τῆς μητρὸς λέγουσιν Ἀρπίννης. Hæc civitas olim dicta fuit Piſa & Olympia, quemadmodum alibi perhibet Stephanus. Ὀλυμπία, ἡ πρότερον Πίσα λεγομένη, ἔνθα Ὀλύμπιος Ζεὺς τιμᾶται. λέγεται ὁ Ἀρπινα, ὡς Νικάνωρ, ἀπὸ τῆς Οἰνομάου μητρός.

81 Ἀφ' ἧς ὁ Ἄρειος Οἰνόμαος.] Sic libri exhibent vulgati: melius codex Voſſianus: ἀφ' ἧς Ἄρεος Οἰνόμαος.

82 Εἰς ἣν Βάτων ὁ Ἀμφιαράου ἡνίοχος &c.] Batonem fuiſſe Amphiarai aurigam, nemo mediocriter in Mythologia verſatus in dubium vocabit: ſed ipſum poſt Amphiarai ἀφανισμὸν in Illyriam commigraſſe & Harpyiæ habitaſſe, antiquorum teſtimoniis non confirmabitur: nam unanimi conſenſu omnes perhibent, Batonem cum Amphiarao eodem terræ hiatu evanuiſſe. Pauſaniam teſtem producam, qui in Corinthiacis ita inquit: Ἦν δὲ ὁ Βάτων γένος Ἀμφιαράῳ τῷ αὐτῷ τῶν Μελαμποδιδῶν, καὶ ἐς μάχην ἐξιόντι ἡνιόχει τοὺς ἵππους· γενομένης δὲ τῆς τροπῆς ἀπὸ τοῦ Θηβαίων τείχους, χάσμα γῆς Ἀμφιάραον καὶ τὸ ἅρμα ὑποδεξάμενον ἠφάνισεν ὁμοῦ καὶ τοῦτον τὸν Βάτωνα. Idem manifeſte liquet ex Apollodoro, ita enim ille lib. III. Ἀμφιαράῳ δὲ φεύγοντι παρὰ ποταμὸν Ἰσμηνὸν, πρὶν ὑπὸ Περικλυμένου τὰ νῶτα τρωθῇ, Ζεὺς κεραυνὸν βαλὼν, τὴν γῆν διέστησεν. ὁ δὲ σὺν τῷ ἅρματι καὶ τῷ ἡνιόχῳ Βάτωνι, ὡς δέ τινες Ἐλάτωνι, ἐκρύφθη. Non dubito quin Stephanus confundat aurigam Amphiarai cum alio Batone, qui Breucorum, Andizetiorum, Diſnotum, Pirruſtarum, Mazæorum, Dæſitiatarum, aliorumque minorum & obſcuriorum in Illyria conventuum ſive coloniarum dux fuit, quemadmodum teſtes ſunt Strabo lib. VII & Dio lib. LV.

83 Ἀρρέντεια, πόλις Ἰταλίας.] Fortaſſis Strabonis lib. V, & Ptolemæi lib. III cap. I, Ἀρρήτιον, vel Ἀρήτιον, utroque enim modo ſcribitur, & *Aretium* Plinii lib. XXXV, cap. XII, cujus mox ſit à Stephano mentio: nihil tamen affirmo.

84 Στράβων ἑνδεκάτῃ.] Reſpicit noſter hæc Strabonis verba: Τῶν Μαιωτῶν δ' εἰσὶν αὐτοί τε οἱ Σινδοὶ, καὶ Δανδάριοι, καὶ Τορεᾶται, καὶ Ἀγροι, καὶ Ἄρρηχοι &c. Mela lib. I cap. XXIX: *Oram quæ à Boſporo ad Tanaim uſque deflectitur, Mæotici incolunt, Toreatæ, Arrechi, Phicores &c.*

85 Ἀρσακία, πόλις Μηδίας.] Variis appellationibus hæc urbs à Stephano nuncupatur, quæ in voce Ῥάγα inveniuntur. Ῥάγα, πόλις ἐν Μηδίᾳ. τὸ ἐθνικὸν τῆς μὲν Ῥάγας Ῥαγηνὸς, τῆς δὲ Ῥάγας Ῥαγανὸς, ὡς Καιβίλιος ἱστορεῖ ἐν πέμπτῳ Νικάνορος. ἐκαλεῖτο δὲ Εὐρωπός. μετωνομάσθη δὲ Ἀρσακία, ἀπὸ Ἀρσάκου βασιλέως Περσῶν. Hodie urbs appellatur *Casbin*, & pronuntiatione Perſica *Caſwyn*. Dictam fuiſſe Europum & Ragas, etiam teſtatur Strabo lib. XI: Ἔστι δὲ ἡ Ἑλληνὶς πόλις κτίσμα τῶν Μακεδόνων ἐν τῇ Μηδίᾳ, ἥ τε Λαοδίκεια, καὶ Ἀπάμεια, καὶ ἡ πρὸς Ῥαγαῖς, ἡ αὐτὴ Ῥάγα, τὸ τοῦ Νικάνορος κτίσμα. ὃ ἐκεῖνος μὲν Εὐρωπὸν ὠνόμασε, Πάρθοι δὲ Ἀρσακίαν, πόλιν πέραν νότιον τῶν Κασπίων πυλῶν. Ptolemæus lib. VI cap. II, Europum & Arſaciam diverſas ſtatuit eſſe urbes in Media, à Caſpiis portis longe remotas.

86 Ἀδελφῆς καὶ γυναικός.] Ptolemæum Philadelphum ſororem Arſionem habuiſſe ex hiſtoricorum monumentis ſatis conſtat, atque eam uxorem duxiſſe dubitare non licet.

ναυκός. δευτέρα, πόλις [87] Παραιτονίου Λιβύης, A ἡ πρότερον Ταύχειρα. [88] τρίτη, πόλις Συρίας ἐν Αὐλῶνι· ἡ περίμετρος αὐτῆς, [89] στάδια ὀκτακισχίλια. τετάρτη, τῆς κοίλης Συρίας. [90] πέμπτη, Κιλικίας. ἕκτη, [91] τῆς Αἰγύπτου πόλις, ἐπὶ τοῦ Δέλτα. ἑβδόμη, Κύπρου, [92] ἡ πρότερον Μάριον B λεγομένη. [93] ὀγδόη, Αἰτωλίας. [94] ἐννάτη, Λυκίου. δεκάτη, [95] τῆς Τρωγλοδυτικῆς, ἡ πρότερον Ὀλβία καλουμένη. ἔστι καὶ ἄλλη Λυκίας. [96] τὸ ἐθνικὸν, Ἀρσινοήτης, καὶ Ἀρσινοεὺς ἐπὶ τῆς Αἰτωλικῆς,

A bet. Secunda, Libyæ in Pentapoleos regione, quæ antea Tauchira appellabatur. Tertia, Syriæ in Aulone, cujus ambitus octo habet ſtadia. Quarta, Cœleſyriæ. Quinta, Ciliciæ. Sexta, eſt Ægypti urbs in Delta. B Septima, Cypri, antea Marium nuncupata. Octava, Ætoliæ. Nona, Lyciæ. Decima, regionis Troglodyticæ, antea Olbia appellata. Eſt item alia Lyciæ. Gentile, Arſinoetes: & Arſinoenſis de Ætolica urbe utitur

licet. Ille enim, ſimulato amore, ut ipſam Caſſandreæ urbis poſſeſſione privaret, ſororis ſuæ matrimonium petit, in quod, pactis nonnullis conditionibus, illa concedit. Videſis Juſtinum lib. XXIV cap. II & III. Primo intuitu totum locum ita conceperam: Ἀρσινόη, πόλις Λιβύης, ἀπὸ τῆς τοῦ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου ἀδελφῆς, καὶ γυναικὸς Λυσιμάχου. Arſinoen Lyſimacho nuptam fuiſſe teſtatur Idem Juſtinus lib. XVII cap. II. *Quippe poſt menſes admodum ſeptem Ptolemæo, cujus ſororem Lyſimachus in matrimonio habuerat, per inſidias circumventus occiditur.* Verum locus ſatis eſt integer, nullaque ſuppletione indiget, præſertim cum Ægyptiorum mores ſinant ſororem in matrimonio habere. Vide Strabonem lib. X cujus verba infra in medium produximus.

[87] Παραιτονίου Λιβύης, ἡ πρότερον Ταύχειρα.] Tauchiram urbem Lybicam, & poſterioribus temporibus Arſinoen fuiſſe dictam, etiam Stephanus ſuo comprobavit teſtimonio. Ταύχειρα πόλις Λιβύης, θηλυκῶς καὶ οὐδετέρως, ὡς Τεύχειρα, ἀπὸ Ταυχείρας τῆς Αὐσίνδου θυγατρός. λέγεται δὲ νῦν Ἀρσινόη. Sed qua in regione Libyæ fuerit ſita Epitomator reticuit; & quid ſibi hoc loco velit Παραιτονίου Λιβύης, quo accuratiorem ſitus deſcriptionem exhibere videtur, non niſi divinando dixerim. Omnino ſubeſt hic aliquid portenti, licet ſcripti & vulgati codices nihil mutent, quod abſque magna mutatione non auferetur: fortaſſis reſcribendum eſt: Δευτέρα πόλις, Πενταπόλεως Λιβύης, ἡ πρότερον Ταύχειρα. In Aphricæ Cyrenaica provincia regio eſt Pentapolis, Geographis ſic dicta a quinque præclaris urbibus, collocantur enim ibi Apollonia, Berenice, Tauchira ſive Arſinoe, Ptolemais, & Cyrene. Ptolemæus lib. IV. cap. IV. Πενταπόλεως θέσις· Βερενίκη, ἡ καὶ Ἑσπερίδες. Λαιθῶνος ποτ. ἐκβολαί. Ἀρσινόη, ἡ καὶ Ταύχειρα. Ita hunc locum lego, ubi male Τάριχεια excuſum eſt. Optime etiam in hanc rem ſcripſit Plinius lib. V. cap V: *Cyrenaica, eadem Pentapolitana regio illuſtratur Hammonis oraculo, quod a Cyrenis abeſt* CCCC M *paſſuum, à fonte Solis; urbibus maxime quinque, Berenice, Arſinoe, Ptolemaide, Apollonia, ipſa Cyrene.* Et mox ſequitur: *Ab ea Arſinoe, Tauchera vocata,* XLIII M. *paſſuum.* Vide etiam Strabonem libro XVII in Cyrenaicæ provinciæ deſcriptione, & conjecturam noſtram omnino non improbabis, licet paullulum à vulgatis libris & MSS recedat. Si quis tamen vulgatam lectionem velit defendere, ille ante τὸ Παραιτονίου voculam πλησίον inſerere neceſſe habebit, vel ſimile quid. Sed ut verum fatear, prior conjectura magis placet: nam Geographorum teſtimoniis evidentiſſimum eſt, hanc Arſinoam in Pentapolitana regione fuiſſe ſitam: & quam longe Parætonium à Pentapoli diſtet, omnes norunt geographiæ periti, adeo ut τὸ πλησίον parum ad rem faceret.

[88] Πόλις Συρίας ἐν Αὐλῶνι.] Hujus meminit Etymologici magni Auctor, traditque in colle ſitam eſſe, plurimos fontes eructante, & ἀπὸ τοῦ ἄρσαι nomen habere. Ἀρσινόη, πόλις ἐν Συρίᾳ ἐπὶ θυνοῦ κειμένη, ἐπὶ δὲ τοῦ θυνοῦ πηγαὶ ἐξερεύγονται πλεῖσται, ὡς ποταμοὺς γίνεσθαι μεγάλους, ἀφ' ὧν πόλεις ἀρδεύονται, ἄρσαι γὰρ τὸ ποτίσαι. Damaſceno agro hæc urbs erat proxima, uti liquet ex Strabone, convallem regiam Αὐλῶνα βασιλικὸν ibi deſcribente, ita enim ille lib. XVI. Ὑπὲρ δὲ τοῦ Μαρσύου ἐστὶν ὁ καλούμενος Αὐλὼν βασιλικὸς, καὶ ἡ Δαμασκηνὴ χώρα, διαφερόντως ἐπαινουμένη. Admodum veriſimile eſt in colle fuiſſe conditam, ne inundationem pateretur, nam αὐλῶνες ſunt depreſſæ convalles, barathra, atque terræ cavitates. Heſychius: Αὐλῶνες, φάραγγες, τόποι βαθεῖς ἐπὶ τοῖς ὄρεσι.

[89] Στάδια ὀκτακισχίλια.] In hiſce verbis error eſt plane graviſſimus, nam urbem fuiſſe tanti ambitus non facile mihi perſuaſerim. Salmaſius in margine libri correxit: Στάδια ὀκτώ.

[90] Πέμπτη, Κιλικίας.] De hac mentionem facit Ptolemæus lib. V cap VIII.

[91] Τῆς Αἰγύπτου πόλις.] Hæc illa eſt, quæ etiam Clyſma & Cleopatris fuit appellata, non longe ab Heroum civitate diſſita. Strabo lib. XVII. Ἔστι δὲ καὶ νομὸς Σεθροΐτης παρὰ τὴν ἑτέραν λίμνην. ἔστι δὲ τῶν δέκα τῶν ἐν τῷ Δέλτα διῃρημένων καὶ οὗτος. εἰς δὲ ταύτας τὰς λίμνας συμβάλλουσι καὶ ἄλλαι διώρυχες. ἄλλη δ' ἐστὶν ἐκδιδοῦσα εἰς τὴν Ἐρυθρὰν, καὶ τὸν Ἀράβιον κόλπον καὶ πόλιν Ἀρσινόην, ἣν ἔνιοι Κλεοπατρίδα καλοῦσι.

[92] Ἡ πρότερον Μάριον λεγομένη.] Stephanus in illa voce: Μάριον, πόλις Κύπρου, ἡ μετονομασθεῖσα Ἀρσινόη. Vide etiam Strabonem lib. XIV: Scylacem Caryandenſem capite Κύπρος: & Plinium lib. V. cap. XXXI.

[93] Ὀγδόη Αἰτωλίας.] De hac mentionem facit Polybius in Excerptis de virtutibus & vitiis, eamque non Arſinoen, ſed Arſinoiam appellat, ubi refert Ætolos ſolere latrociniis & ſceleribus victum quærere, hæc ſunt ejus verba: Βραχὺ δ' ἀνώτερον χρόνῳ γενόμενοι τοῦ φόνου τοῦ περὶ ἀμίλλαν ἐν ταῖς κατὰ τὴν Ἀρσινοΐαν σφαγαῖς, ἐπήεσαν αὐτοῖς πάντοτε, ἀποτεθηριωμένοι ταῖς ψυχαῖς, ὥστε μηδὲ βουλὴν δίδοσθαι τοῖς προεστῶσι· διὸ καὶ ἀνεχώρουν καὶ παρανομίας καὶ φόνου πλήρεις κατὰ τὴν Αἰτωλίαν. Hæc condita eſt, teſte Strabone, ab Arſinoa Ptolemæi Philadelphi uxore, eadem & ſorore, ita enim ille lib X Μεταξὺ Πλευρῶνος καὶ Ἀρσινόης πόλεως, ἣ κώμη μὲν ἦν πρότερον καλουμένη Κωνώπα, κτίσμα δ' ὑπῆρξεν Ἀρσινόης τῆς Πτολεμαίου τοῦ δευτέρου γυναικὸς, ἅμα καὶ ἀδελφῆς.

[94] Ἐννάτη, Λυκίου.] Non dubito, quin librariorum imperitia monſtrum illud lectionis in textum irrepſerit: Λύκιος enim neque provinciæ neque regionis nomen eſt, ſed oppidi in Creta. Fortaſſis reſcribendum eſt. ἐννάτη, Λυκίας. Nihil occurrit melius divinandum, nam infra ſequetur: ἔστι καὶ ἄλλη Λυκίας. Hac loquendi formula non uſus fuiſſet Stephanus, niſi in præcedentibus alterius meminiſſet. Cenſeo hic debere intelligi Pataram a Pataro conditam, quam Ptolemæus Philadelphus cum eam auxiſſet atque inſtauraſſet, ab uxore Arſinoen Lyciæ appellavit, ita enim de illa ſcribit Strabo lib XIV Μετὰ δὲ τὸν Ξάνθον Πάταρα, καὶ αὕτη μεγάλη πόλις, λιμένα ἔχουσα καὶ ἱερὰ πολλά, κτίσμα Πατάρου. Πτολεμαῖος δ' ὁ Φιλάδελφος ἐπισκευάσας, Ἀρσινόην ἐκάλεσε τὴν ἐν Λυκίᾳ.

[95] Τῆς Τρωγλοδυτικῆς] Hæc ſine dubio eſt diverſa ab illa, quam ſupra ex Strabone Cleopatridem dictam oſtendimus. Hujus etiam meminit Geographus lib XVI hiſce verbis: Ἀπὸ δὲ Ἡρώων πόλεως παραπλέουσι κατὰ τὴν Τρωγλοδυτικὴν, πόλιν εἶναι φασὶν ἀπὸ τῆς ἀδελφῆς τοῦ δευτέρου Πτολεμαίου προσαγορευθεῖσαν, Σατύρου κτίσμα τοῦ πεμφθέντος ἐπὶ τὴν καὶ διερεύνησιν τῆς τῶν ἐλεφάντων θήρας τῆς Τρωγλοδυτικῆς. εἶτα ἄλλην πόλιν Ἀρσινόην. Hæc etiam ab Heroum civitate non longe abfuit, ut & alia quæ Cleopatris appellabatur, quare opportune Strabo, εἶτα ἄλλην πόλιν Ἀρσινόην hoc loco addidit. Verum illud obiter admonendum, me hæc ex Aldina editione tranſcripſiſſe, quatuor enim ultima verba utrique Caſaubonianæ caſu quodam excidiſſe videntur. Hujus urbis memoria etiam reperitur apud Diodorum Siculum lib. III.

[96] Τὸ ἐθνικὸν, Ἀρσινοήτης.] Apud Hubertum Goltzium exſtat nummus cum inſcriptione, ΑΡΣΙΝΟΗΤΩΝ. Diſſentit codex Voſſianus, in quo exaratum eſt, τὸ ἐθνικὸν Ἀρσινοΐτης.

κῆς, ὡς Πολύβιος ἐννάτῳ. [97] ἀλλὰ καὶ τῆς ἐν Λιβύῃ Ἀρσινοεύς, ὡς Ἀλέξανδρος ἐν Λιβυκῶν τρίτῳ.

Α Ἀ tur Polybius libro nono. Verum à Libyca civitate etiam Arſinoenſis deducitur, teſte Alexandro libro tertio Libycorum.

ἈΡΣΥΣΙΑ [98], χωρίον τῶν Ψύρων, καὶ Χίου, τραχεῖα, καὶ ἀλίμενος, [99] ὅσον σταδίων τριάκοντα, οἶνον ἄριστον ἔχουσα, [1] καλούμενον Ἀρσύσινον, οὗ μέμνηται Στράβων τεσσαρεσκαιδεκάτῃ. καὶ τοὺς ἐνοικοῦντας τοιῶσδε κλητέον, [2] κατὰ συγκοπὴν τοῦ σι. ἦν γὰρ Ἀρσυσιηνὸς, [3] ἢ Ἀρσυηνὸς, ὡς Καρδία Καρδιανὸς, Ὀλβία Ὀλβιανὸς, Ἀδρία Ἀδριανός.

ARSYSIA, regiuncula inter Pſyra & Chium, aſpera & importuoſa, triginta circiter B ſtadiorum: vinum ferens optimum, quod Arſyſinum vocatur, cujus meminit Strabo libro quarto decimo. Similiter etiam incolæ ſunt appellandi per ſyncopen ſyllabæ σι: eſſet enim Arſyſienus, ſive Arſyanus, uti Cardia Cardianus, Olbia Olbianus, Adria C Adrianus.

ἈΡΤΑΙΑ [4], Περσικὴ χώρα, ἣν ἐπόλισε Περσεὺς, ὁ Περσέως καὶ Ἀνδρομέδας· Ἑλλάνικος ἐν Περσικῶν πρώτῃ. οἱ οἰκοῦντες, Ἀρταῖοι. Ἀρταίους δὲ Πέρσαι, [5] ὥσπερ οἱ Ἕλληνες τοὺς παλαιοὺς ἀνθρώπους, ἥρωας καλοῦσι. τάχα δὲ καὶ ἐντεῦθέν μοι δοκεῖ Ἀρταξέρξαι, καὶ Ἀρταβάζοι, ὥσπερ Αἰγυπτίοις, καὶ [6] Μιλλαμμῶνες, καὶ Πανἀπόλλωνες. [7] Ἡρωδιανὸς Ἀρτεάτας αὐτοὺς καλεῖ, διὰ τοῦ ε ψιλοῦ. [8] ἔστι δὲ Ἀρταίου τεῖχος πολίχνιον ἐπὶ τῷ Ῥυνδακῷ ποταμῷ.

ARTÆA, regio Perſica, in qua Perſeus Perſei & Andromedæ filius urbes condidit, auctore Hellanico rerum Perſicarum libro primo. Incolæ Artæi vocantur. Perſæ vero Artæos, quemadmodum Græci priſci ſeculi viros, D heroes appellant. Hinc fortaſſis, uti mihi videtur, formantur compoſita Artaxerxæ & Artabazi, ſicuti apud Ægyptios Melammones, & Panapollones. Herodianus eos Arteatas nuncupat per Epſilon. Eſt porro E Artæi murus oppidulum ad amnem Rhyndacum,

[97] Ἀλλὰ καὶ τῆς ἐν Λιβύῃ Ἀρσινοεύς.] Hæc contraria ſunt canoni, quem Stephanus de forma Libycorum gentilium exhibet: paſſim enim docet Ægyptia & Libyca gentilia in ιτης terminari. Vide in vocibus Ἄζιλις, Ὤφθις, atque aliis in locis pluribus. Proinde vehementer dubito an non olim à Stephano hic fuerit exaratum: Ἀλλὰ καὶ τῆς ἐν Λιβύῃ Ἀρσινοΐτης.

[98] Ἀρσυσία, χωρίον τῶν Ψύρων καὶ Χίου.] Conſtanter ita legunt libri MSS & vulgati: verum Stephanum incidiſſe in Strabonis depravatum à librariis codicem, jam monuit Cl. Caſaubonus. & pro Ἀρσυσία reſcribendum eſſe Ἀριουσία: hanc enim lectionem confirmant Plinius, Plutarchus & quotquot hujus regiunculæ & vini Ariuſii meminere. Verum quæ porro in hiſce verbis ſunt emendanda, viri docti intacta reliquere, nam quid quæſo ſibi volunt hæc verba, χωρίον τῶν Ψύρων καὶ Χίου? An Ariuſia & Pſyrorum & Chii regiuncula cenſeri poteſt? Apage nugas hiſce. Procul dubio poſt χωρίον, vel μεταξὺ, vel ſimile quid periit, quod niſi quis adjecerit, fruſtra in emendatione hujus loci ſudabit. optime enim Ariuſia inter Pſyra & urbem Chium, in orientali latere inſulæ ſitum, collocari poteſt, quod ferme ab omnibus, qui in mappis geographicis operam poſuere, prætermiſſum eſt.

[99] Ὅσον σταδίων τριακοσίων.] Neque hæc verba ita apud Strabonem concipiuntur: apud ipſum pro τριάκοντα legitur τριακοσίων, quæ lectio omnino intoleranda eſt, cum Chii ambitus, ſi quis littus legat, ſtadiorum eſt ɪɔcccc, uti ipſe Strabo libro XIV auctor eſt.

[1] Καλούμενον Ἀρσύσινον.] Et hic reſcribendum eſt, quemadmodum ex Strabone manifeſte liquet. Καλούμενον Ἀριούσιον. Peſſime exhibet liber Voſſianus: Καλούμενον Ἀρσυσιηνόν. Plinius de vinis tranſmarinis lib. XIV cap. VII. *In ſumma gloria fuere Thaſium Chiumque. Ex Chio quod Ariuſium vocant.* Plutarchus in Epicurum: Λαιοὶ συζῆν καὶ πιεῖν οἶνον Ἀριούσιον. Vide quoque Athenæum lib. I. cap. XXV, & alios.

[2] Κατὰ συγκοπὴν τοῦ σι, ἦν γὰρ Ἀρσυσιηνός.] Tanto molimine hinc formare hujuſmodi gentile, meræ nugæ ſunt. Licet enim iſtam ſyllabam auferas, remanebit Ἀρσυηνὸς, quæ vox etiam nihili eſt, uti mox probabimus. Stephanus vitioſo Strabonis libro utens, regiunculæ nomen corrupte protulit, atque inuſitatum inde gentile deduxit. Si liceat dicere οἶνος Ἀριούσιος, optimo jure etiam incolæ Ἀριούσιοι ſunt appellandi.

[3] Ἢ Ἀρσυηνός.] Etiam hoc gentile in libris ſcriptis & editis profligatiſſime corruptum circumfertur. Corrigebat olim Salmaſius in margine ſui libri: ἢ Ἀριουσιανός. Hæc emendatio ex ipſa ſenſus analogia firmari poſſet: verum cum loci nomen ſit Ἀριουσία, inde neceſſario Ἀριουσιανὸς formandum foret.

[4] Ἀρταία, Περσικὴ χώρα.] Videtur ipſa Perſia olim ſic dicta fuiſſe: nam teſte Herodoto lib. VII, Perſæ quondam à Græcis Cephenes, à ſe vero ipſis atque ab accolis *Artæi* vocabantur, hæc ſunt ejus verba. Ἐκαλέοντο δὲ πάλαι ὑπὸ μὲν Ἑλλήνων Κηφῆνες, ὑπὸ μέντοι σφέων αὐτῶν καὶ τῶν περιοίκων Ἀρταῖοι.

[5] Ὥσπερ οἱ Ἕλληνες τοὺς παλαιοὺς ἀνθρώπους ἥρωας καλοῦσι.] Maxime miror, viros doctos, hunc locum citantes, in eo lacunam non ſuboluiſſe, quam libri editi prætereunt; in iis enim ita legitur: Ἀρταίους δὲ Πέρσαι, ὥσπερ οἱ Ἕλληνες τοὺς παλαιοὺς ἀνθρώπους καλοῦσι. Nos ex libris calamo exaratis lacunam voce ἥρωας ſupplevimus, atque hanc editionem auctiorem fecimus. Huc optime facit locus Heſychii: Ἀρταῖοι, οἱ ἥρωες παρὰ Πέρσαις.

[6] Μιλλαμμῶνες.] De integritate hujus vocis fateor me dubitare. Loquitur Stephanus de compoſitione vocabulorum apud Ægyptios uſitata, verum quid prima compoſiti pars ſit aut denotet, nulla conjectura poſſum aſſequi. Malo igitur ſtatuere vocem leviter eſſe corruptam, atque hic reponendum eſſe aut Μελαμμῶνες, aut Νειλάμμωνες, quod eodem redibit: nam Nilus, teſtibus Plutarcho & Euſtathio in Dionyſium de ſitu orbis, Μέλας, & veteribus Latinis *Melo* appellatus fuit, ut tradunt Feſtus & Servius. Inter trecentos ſeptuaginta ſex Epiſcopos, qui in Concilio Sardicenſi, Rufino & Euſebio CSS celebrato, ſubſcripſerunt, etiam reperitur Epiſcopus Ægyptius, cui ΝΕΙΛΑΜΜΩΝ nomen erat: eodemque loco huic non diſſimilia inveni compoſita, uti Σαραπάμμων, Ἀγαθάμμων, Ἡρακλάμμων, & τοιοῦτοι qui ad alium locum pertinet, ubi de Adonoſiride nobis erat ſermo. Vide pag. 112. Comment. 30.

[7] Ἡρωδιανὸς Ἀρτεάτας αὐτοὺς καλεῖ.] Etſi ita omnes codices habeant, nunquam tamen pro legitima hanc lectionem habebo. Librarios facili negotio pro Ἡρωδιανὸς ſubſtituere Ἡρόδοτος, & vice verſa, notius eſt quam quod doceri debeat. Reſcribendum eſt ſine ulla dubitatione. Ἡρόδοτος Ἀρτεάτας αὐτοὺς καλεῖ. Hanc correctionem eſſe veriſſimam, liquet ex ipſo Stephano: Ἀρτεάται γένος Περσικόν. Ἡρόδοτος πρώτῃ. Ad quem locum Herodoti verba producemus.

[8] Ἔστι δὲ Ἀρταίου τεῖχος.] Chartaceus Voſſianus exhibet: Ἔστι δὲ Ἀρταίων τεῖχος.

τεμῷ, ὡς Κρατερὸς ἐνάτῳ περὶ ψηφισμάτων. τὸ ἐθνικὸν, Ἀρταιοτειχίτης. A

ΑΡΤΑΚΗ, πόλις Φρυγίας, [9] ἄποικος Μιλησίων. Δημήτριος δὲ νησίον εἶναί φησι, καὶ Τιμοσθένης λέγων, [10] Ἀρτάκης τοῦτο μὲν ὄρος ἐστὶ τῆς Κυζικηνῆς. τοῦτο δὲ νησίον ἐστὶν, B ἀπὸ γῆς ἀπέχον στάδιον. κατὰ τοῦτο λιμὴν ὑπάρχει βαθὺς ναυσὶν ὀκτὼ ὑπὸ τῷ ἀγκῶνι, [11] ὃν ποιεῖ τὸ ὄρος ἔχεσθαι τοῦ αἰγιαλοῦ. τὸ ἐθνικὸν, Ἀρτακηνός. Σοφοκλῆς δὲ Ἀρτακεὺς εἶπε,

Τί μέλλετ' Ἀρτακεῖς τε καὶ Περκώσιοι, C

[12] καὶ Ἀρτάκιος εἶπε Δημοσθένης, ἐν ἐνάτῳ Βιθυνιακῶν,

Νάσσατο δ' Ἀρτακίοισιν ἐφέστιος αἰγιαλοῖσιν.

[13] οὕτω γὰρ αὐτόθι ἡ Ἀφροδίτη καλεῖται. D

ΑΡΤΑΚΟΙ, ἔθνος Θρᾴκιον.

ΑΡΤΑΞΑΤΑ, πόλις Ἀρμενίας Στράβων ἑνδεκάτῃ. [14] ἣν καὶ Ἀρταξιασάτα καλοῦσι. λέγεται δὲ, τὴν πόλιν οἰκίσαι Ἀρταξίαν, Ἀρμενίας βασιλεύσαντα. τὸ ἐθνικὸν, Ἀρταξατηνός. E

ΑΡΤΕΑΤΑΙ [15] γένος Περσικόν. Ἡρόδοτος πρώτῃ.

ΑΡΤΕΜΙΣΙΟΝ [16], πόλις Οἰνώτρων ἐν μεσογείῳ. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. ὁ πολίτης F Ἀρτεμισιάτης. Φίλιστος δὲ Ἀρτεμίτιον αὐτὴν καλεῖ, [17] ἴσως Δωρικῶς. ἔστι καὶ πόλις Εὐβοίας.

ΑΡΤΕΜΙΤΑ, νῆσος Τυρρηνική, [18] παρὰ τὴν

A cum, uti Craterus lib. IX. Decretorum perhibet. Gentile, Artæotichita.

ARTACE, urbs Phrygiæ, Mileſiorum colonia. Demetrius tradit parvam eſſe inſulam, & Timoſthenes ita inquit. Mons B Artace in agro Cyziceno ſitus, & eſt inſula ſtadium à terra diſtans: juxta hanc portus exiſtit adeo profundus, ut octo navium capax ſit, quem mons in propinquo littore anfractu ſuo efficit. Gentile, Artacenus: verum Sophocles dixit Artacenſis:

C *Quid cunctamini Artacenſes & Percoſii?*

Et Demoſthenes libro nono rerum Bithyniacarum inquit, Artacius:

Habitavit autem tanquam civis in oris Artacis.

D Hoc enim nomine ibi Venus nominatur.

ARTACI, gens Thracica.

ARTAXATA, urbs Armeniæ, cujus meminit Strabo libro XI. Hanc quoque Artaxiaſata appellant. Narratur Artaxiam Arme- E niæ regem, urbem condidiſſe. Gentile, Artaxatenus.

ARTEATÆ, genus Perſicum, auctore Herodoto libro primo.

ARTEMISIUM, urbs in mediterra- F neis Oenotrorum, apud Hecatæum in Europa. Civis Artemiſiates vocatur. Philiſtus eam Artemitium appellat, fortaſſis Dorice. Eſt item urbs Eubœæ.

ARTEMITA, inſula Tyrrhenica juxta inſu-

9 Ἄποικος Μιλησίων.] Mileſios in agrum Cyzicenum, ſive in inſulam Cyzicum, in qua erat Artace, coloniam miſiſſe, etiam teſtatur Plinius lib. V cap. XXVI, hiſce verbis. *Flumen Granicum, Artace portus, ubi oppidum fuit. Ultra inſula, quam continenti junxit Alexander, in qua oppidum Mileſiorum Cyzicum, antea vocatum Arconneſos.* Ex hiſce liquet Plinium Artacem, contra fidem aliorum Geographorum in Cyzico non collocaſſe, quæ, uti autumant nonnulli, inſula, vel ut alii volunt, peninſula fuit, duobus pontibus minori Myſiæ conjuncta. Optime ex verbis Scylacis Artacæ ſitum colligimus, ita enim ille capite Phrygia. Καὶ Κύζικος ἐν τῷ ἰσθμῷ, ἐμφράττουσα τὸν ἰσθμὸν, καὶ ἐντὸς τοῦ ἰσθμοῦ Ἀρτάκη.

10 Ἀρτάκης τοῦτο μὲν ὄρος ἐστὶ τῆς Κυζικηνῆς. τοῦτο δὲ νησίον ἐστίν.] Eadem ferme verba leguntur apud Strabonem lib. XII. Ἐν ταύτῃ δὲ τῇ νήσῳ τῶν Κυζικηνῶν ὄρος ἐστὶν εὔδενδρον Ἀρτάκη. καὶ νησίον ὁμώνυμον πρόκειται τούτου. Verum in Stephani libris pro Ἀρτάκης reponendum eſt, Ἀρτάκη.

11 Ὃν ποιεῖ τὸ ὄρος ἔχεσθαι τοῦ αἰγιαλοῦ.] Omnino ſubeſt hic portenti aliquid, nam quid ſibi velit τὸ ἔχεσθαι, fateor ingenue me non capere. Fortaſſis locus ita eſt emendandus ὃν ποιεῖ τὸ ὄρος ἐγγύτατα τοῦ αἰγιαλοῦ. Nihil melius divinandum occurrit, veſtigiis ſcriptæ & vulgatæ lectionis inſiſtenti.

12 Καὶ Ἀρτάκιος εἶπε Δημοσθένης.] De gentilibus ab hac voce formatis etiam diſputat Stephanus in vocabulo Ἄλαι, ubi Ἀρτακῖος, non vero Ἀρτάκιος excuſum eſt in vulgatis. Totum locum ibi duobus modis correximus. Sed mira profecto eſt mentis humanæ cæcitas, quæ modo affirmat, pertinax modo negat, & contra. Si nunc mei ut itum res foret, totum locum in voce Ἄλαι ex conjectura ſic conſtituerem. Καὶ Ἀλαιεὺς, τὸ δὲ ἐθνικὸν Ἀλαιεῖος, καὶ Ἀλαιῆς, ὡς θηλυκὸν Ἀλαιῆς, καὶ Ἀλαιεῖος τὸ κτητικὸν, ὡς Βασιλεῖος, ἀλλὰ καὶ Ἄλαιος. Καὶ Ἀρτάκη, Ἀρτακηνὸς, Ἀρτακηΐς, Ἀρτακιεὺς, ἐκ Ἀρτακεῖος. Ex tribus hiſce modis lector eligat, quodcunque libuerit.

13 Οὕτω γὰρ αὐτόθι ἡ Ἀφροδίτη καλεῖται.] Fortaſſis ante hæc verba excidit gentile fœmininum, quo Venus ab Artacenis culta fuit.

14 Ἣν καὶ Ἀρταξιασάτα καλοῦσι.] Vereor ne depravata ſit hæc lectio: libri calamo exarati conſtanter exhibent Ἣν καὶ Ἀρταξιασάτα καλοῦσι. Et ita legendum eſſe ſatis manifeſte indicat Strabo libro undecimo, unde Stephanus ſua tranſcripſit. Πόλεις δ' εἰσὶν Ἀρμενίας, Ἀρτάξατά τε, ἣν καὶ Ἀρταξιάσατα καλοῦσιν, Ἀννίβα κτίσαντος Ἀρταξίᾳ τῷ βασιλεῖ.

15 Ἀρτεᾶται, γένος Περσικόν.] Eadem hæc eſt gens de qua Stephanus in voce Ἀρταία ita loquitur: Ἡρόδοτος Ἀρταίους αὐτοὺς καλεῖ: διὰ τοῦ ι ψιλοῦ. Diximus tunc temporis, locum in mendo cubare & Ἡρόδοτος ſubſtituendum: ita enim ille lib. IX, cujus verba reſpicit Stephanus. Καὶ τοῦ οἱ αὐτῶν ὁ Κῦρος ἐπεκάλεσε, καὶ ἀνάγκην αὐτοὺς ἀπὸ Μήδων. ἔστι δὲ τάδε, ἐξ ὧν ἄλλοι πάντες, ΑΡΤΕΑΤΑΙ, Πέρσαι, Πασαργάδαι, Μαράφιοι &c.

16 Πόλις Οἰνώτρων ἐν μεσογείῳ.] Quæcunque paſſim per hunc auctorem de Oenotrorum urbibus traduntur, admodum obſcura & intricata ſunt; alibi enim ſic inquit. Ἀρίνθη, πόλις Οἰνώτρων, ἐν μεσοποταμίᾳ. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Nihil de hoc loco poſſum affirmare, niſi aliunde lux affulgeat.

17 Ἴσως Δωρικῶς.] Libri ſcripti prætulerunt minus recte: ἴσως Δωρικόν. Attico, frequentiſſime Σ ob ſoni ſuavitatem vertere in T, ut γλῶσσα γλῶττα, ἐρέσσω ἐρέττω &c. docent paſſim grammaticorum filii. Idem faciunt Dorienſes, uti σύ τύ, σίς τίς, εἰσὶ ἐντὶ &c. ſed parciſſime.

18 Παρὰ τὴν Θάλασσαν οὖσαν.] Ita ſcriptum reperio in exemplaribus ſcriptis & editis, ſed peſſimo errore. Optime emenda-

τὴν Αἰθάλειαν νῆσον, ὡς Φίλων. [19] ὡς δὲ Στράβων, πόλις Παρθυαίων. ὁ δὲ Ἀρτεμίδωρός φησιν, ὅτι χερρόνησος [20] περὶ τὴν ἐκβολὴν τοῦ Ἀχελώου ποταμοῦ, λεγομένη Ἀρτεμίτα. ἡ γενικὴ, Ἀρτεμίτας. τὸ ἐθνικὸν, Ἀρτεμιτηνός. Ἀπολλόδωρος δὲ Ἀρταμιτηνός φησι, διὰ τοῦ α. [21] ἔστι καὶ πλησίον τῶν Ὀξειῶν νήσων, νῆσος Ἀρτεμίτα. [22] Ῥιανὸς, ἡ Θεσσαλικῶν

Νήσοις ὀξείῃσι, [23] καὶ Ἀρτεμίτῃ ἐπέβαλλον.

τὸ ἐθνικὸν, τὸ αὐτό. ἢ Ἀρτεμιταῖος, [24] διὰ τὸ τὸν τύπον τοῖς Πέρσαις ἀναλογεῖν.

ΑΡΤΥΜΝΗΣΟΣ, πόλις Λυκίας, ἄποικος Ξανθίων. τὸ ἐθνικὸν Ἀρτυμνησεύς. Μενεκράτης ἐν πρώτῃ τῶν Λυκιακῶν φησιν, ὅτι πολυανθρωπήσασαν τὴν Ξάνθον, τοὺς πρεσβύτας εἰς τρία μέρη διελεῖν. τούτων δὲ τὴν μὲν ἐπὶ τὸν Κράγον ἐλθεῖν, [25] καὶ οἰκῆσαι ἐν τῷ ὄρει, λόφον στρογγύλον καλοικῆσαι, καὶ καλέσαι τὴν πόλιν Πινάραν, ἣν μεθερμηνευθεῖσαν στρογγύλην. τὰ γὰρ στρόγγυλα πάντα Λύκιοι πίναρα καλοῦσιν.

ΑΡΡΥΒΑ. [26] τὸ ἐθνικὸν, Ἀρρύβας. οὕτω γὰρ Ἀλκμάν.

ΑΡΥΚΑΝΔΑ [27], πόλις Λυκίας. ὡς Καπί-

A insulam Æthaliam, uti Philo auctor eſt, ſed ſecundum Strabonem, urbs Parthyæorum. Perhibet Artemidorus, peninſulam eſſe circa Acheloi fluminis oſtia Artemitam nuncupatam. Hujus genitivus eſt Ἀρτεμίτας. Gentile Artemitenus: verum Apollodorus per A B Artamitenus dixit. Eſt item inſula Artemita acutis inſulis vicina, cujus Rhianus libro VIII. Theſſalicorum meminit:

Inſulis acutis & Artemita ingruebant.

Eodem gaudet gentili, vel erit Artemitæus, C quia hæc forma Perſis eſt analoga.

ARTYMNESUS, urbs Lyciæ Xanthiorum colonia. Gentile, Artymneſenſis. Menecrates in Lyciacis libro primo refert: Senes, Xantho incolis abundante, eos in D tres partes diviſiſſe: Partem autem illorum in Cragum veniſſe, & in monte collem rotundum incoluiſſe, atque urbem Pinaram appellaſſe, eamque vocem *Rotundam* interpretatos eſſe: quæcunque enim rotunda ſunt Lycii *Pinara* nuncupant.

E ARRHYBA. Gentile, Arrhybas. Ita enim apud Alcmanem in uſu eſt.

ARYCANDA, urbs Lyciæ, uti Capi-

emendavit doctiſſimus Cluverius: περὶ τὴν Αἰθάλειαν νῆσον. Sita erat ab altera promontorii Argentarii parte contra Coſanum littus: detortiori vocabulo, eodem obſervante Cluverio, nunc *Giannuti* dicitur.

[19] Ὡς δὲ Στράβων, πόλις Παρθυαίων.] Reſpicit ſine dubio verba libri XVI. Ἔστι δὲ καὶ Ἀρτεμίτα πόλις ἀξιόλογος, διέχουσα τῆς Σελευκείας σταδίους... καθάπερ καὶ ἡ Σιττακηνή. Hujus civitatis etiam meminit Iſidorus Characenus in Stathmis Parthicis: Ἔνθα δὲ κώμας ἐν αἷς σταθμοί, πόλις δὲ Ἑλληνὶς Ἀρτεμίτα.

[20] Περὶ τὴν ἐκβολὴν τοῦ Ἀχελώου.] Hoc nonnullis circa Acheloi oſtia inſulis & peninſulis contigit, ut complanato mari, aggeſtu fluminis continenti adjungantur, quemadmodum luculenter oſtendit Strabo lib. I.

[21] Ἔστι καὶ πλησίον τῶν Ὀξειῶν νήσων, νῆσος Ἀρτεμίτα.] Non eſt hæc circa Acheloi fluminis oſtia peninſula, de qua ex Artemidoro mentionem fecit Stephanus, ſeparanda ab Artemita, una ex acutis ſive Echinadibus, cujus jam meminit ex Rhiani Theſſalicis: nam inſulæ Echinades ſive Ὀξεῖαι oſtiis Acheloi objacent, XV ſtadiis remota inde quæ longiſſime, quæ vero proxima VI, cum quidem antea in alto jacuerit: ſed limus copioſe ex Acheloo advectus, plurimas cum continente conjunxit, & alias, ut de ſua ætate teſtatur Strabo, ei adjiciet. Artemitam, quam Artemidorus ſua ætate peninſulam agnoſcebat, jam tempore Geographi erat continens facta, uti diſertis verbis libro I teſtatur. Καὶ ἡ πρότερον Ἀρτεμίτα λεγομένη μία τῶν Ἐχινάδων νήσων, ἤπειρος γέγονε. Adeo ut ſine ulteriore probatione facillime mihi perſuadere poſſim, Artemidori peninſulam, & Rhiani inſulam unam eandemque fuiſſe.

[22] Ῥιανὸς ὁ Θεσσαλικῶν.] Ita emendando veterem lectionem ex MSS reduximus. Vitium ex Aldina & Florentina propagatum, etiam Xylandri editionem invaſerat: in iis enim legebatur hunc in modum. Ῥιανός. Οἱ Θεσσαλικοί, quaſi ultima verba eſſent pars verſiculi ex Rhiano allegati, cum revera libri indicem, paſſim in hac Epitome occ... Rhianus Θεσσαλικῶν fecerit, & Stephanus octavum hic citaverit.

[23] Καὶ Ἀρτεμίτῃ ἐπέβαλλον.] Non diſplicet lectio, quæ in libris ... exaratis conſpicitur. Καὶ Ἀρτεμίτῃ ἐπέβαλλον. Paſſim enim in vulgatis hoc tmemate Ἀρτεμίτα legitur: Verum liber Voſſianus exhibebat: Ἀρτεμίτα, νίτων Τυρρηνικά. Quocunque modo legeris, metri lex conſtabit.

[24] Διὰ τὸ τὸν τύπον τοῖς Πέρσαις ἀναλογεῖν.] Evidentiſſimum eſt, quia hoc loco mentio fit de formatione gentilium apud Perſas uſitata, Stephanum in genuino ſuo opere locum quendam orientalem hoc tmemate recenſuiſſe, quam Hermolaus in hac Epitome conſarcinanda, vel ſumma vecordia neglexit, vel caſu quodam prætermiſit: noſtram conjecturam etiam confirmant alia hujus ſectionis verba: τὸ ἐθνικὸν, Ἀρτεμιτηνός. Ἀπολλόδωρος δὲ Ἀρταμιτηνός φησι, διὰ τοῦ α. Apollodorum Babyloniæ Artemitam meminiſſe, quam Epitomator intactam reliquit, certiſſime conſtat ex Strabone lib. XI, ubi ita ſcribit. Εἶτ' ἐν λόγῳ τῆς Γεωγραφίας ἐπὶ τὴν Ἀρτεμίταν τὴν ἐν Βαβυλωνίᾳ σταδίους εἶναι ὀκτακισχιλίους, καθάπερ εἴρηκεν Ἀπολλόδωρος ὁ Ἀρτεμιτηνός, ... ἐπὶ τὸ στόμα τῆς Περσικῆς ... &c. Hujus urbis etiam meminit Geographus lib. XVI, & quia de illa teſtatur, fuiſſe πόλιν ἀξιόλογον, non eſt improbabile, Stephanum in ſuo opere ejuſdem deſcriptionem exhibuiſſe.

[25] Καὶ οἰκῆσαι ἐν τῷ ὄρει λόφον στρογγύλον καλοικῆσαι &c.] Conſtanter ita legunt libri editi omnes; neque verior eſt lectio horum MSS, in quibus exaratum erat: Καὶ οἰκῆσαι ἐν τῷ ὄρει λόφον στρογγύλον κατοικῆσαι. Hunc locum etiam mutilatis & corruptis accenſet incomparabilis Salmaſius ad oram ſui Stephani: verum quia eum in Plinianis Exercitationibus emendavit, edita magis quam inedita ſequenda exiſtimo, ita enim totum locum concepit Τούτων δὲ τὴν μὲν ἐπὶ τὸν Κράγον ἐλθεῖν καὶ οἰκῆσαι ἐν τῷ ὄρει λόφον στρογγύλον, καὶ καλέσαι πόλιν Πινάραν, ἣν μεθερμηνευθεῖσαν στρογγύλην &c. Delevit igitur vir ſummus vocem κατοικῆσαι, quæ hic profecto redundabat.

[26] Τὸ ἐθνικὸν, Ἀρρύβας.] Locus integer in ſchedis Voſſianis hinc in modum concipitur. Ἀρρύβα. τὸ ἐθνικὸν, Ἀρρύβας.

[27] Ἀρύκανδα, πόλις Λυκίας.] Fortaſſis ſita fuit ad Arycandum amnem, & inde nomen accepit, quem Geographi Lyciæ adſcribunt. Plinius lib. V cap. XXVII. *Juxta mare Lymira cum amne, in quem Arycandus influit.* Hujus oppidi etiam meminit Pindari Scholiaſtes Olympiorum Ode VII hiſce verbis: Ἐν Λυκίᾳ δὲ ἐστι πόλις Ἀρύκανδα καλουμένη. ἡ πλησίον ἱερόν τι χώρας, ὃ πρότερον μὲν Ἐμβολος ἐκαλεῖτο.

Καπίτων ἐν Ἰσαυρικῶν δευτέρῳ. τὸ ἐθνικὸν Ἀρυκανδεύς, ὡς Ἀλυνδεύς.

A Capito rerum Iſauricarum ſecundo auctor eſt. Gentile, Arycandenſis, uti Alyndenſis.

ἈΡΥΠΗ, πόλις ἐν Αἰγύπτῳ· ἧς οἱ πολῖται Ἀρύπεις, ὡς Ἡρωδιανός.

ARYPE, oppidum Ægypti, cujus oppidani Arypes vocantur, uti Herodianus perhibet.

ἈΡΧΑΝΔΡΟΥΠΟΛΙΣ [28], πόλις ἐν Αἰγύπτῳ· Ἡρόδοτος δευτέρῳ. [29] τὸ ἐθνικὸν, Ἀρχανδροπολίτης.

ARCHANDRUPOLIS, urbs B Ægypti, auctore Herodoto libro ſecundo. Gentile, Archandrupolita.

ἌΡΩΜΑ [30], πόλις Αἰθιόπων, ὡς Μαρκιανός. [31] ὁ πολίτης, Ἀρωμεύς. [32] Στράβων. ἄριστος Μεσωγίτης οἶνος Ἀρωμεύς.

AROMA, oppidum Æthiopum, cujus Marcianus meminit. Oppidanus dicitur Aromenſis. Strabo: de Meſogiticis vinum Aro- C menſe præſtantiſſimum eſt.

ἈΣΑΙ, κώμη Κορίνθου· [33] Θεόπομπος τριακοστῇ ἐνάτῃ Φιλιππικῶν· Ἀσαὶ, καὶ Μαυσὸς, κῶμαι μεγάλαι, καὶ πολυάνθρωποι. τὸ ἐθνικὸν, Ἀσαῖος. ἔστι δὲ κώμη Θρᾴκης Ἀσαί. τὸ ἐθνικὸν, τὸ αὐτό.

ASÆ, vicus Corinthi, auctore Theopompo rerum Philippicarum libro XXXIX. Aſæ & Mauſus vici magni ſunt, & incolis frequentes. Gentile Aſæus. Eſt quoque Aſæ, Thraciæ pa- D gus, eodem gentili gaudens.

ἈΣΒΥΣΤΑ [34], πόλις Λιβύης. καὶ ὁ πολίτης, Ἀσβύστης.

ASBYSTA, oppidum Libyæ, cujus oppidanus Asbyſtes dicitur.

Οἵην Τρίτωνες ἐφ' ὕδασιν Ἀσβύσταο·

Qualis Tritonis in aquis Asbyſtæ.

Καλλίμαχος Αἰτιῶν πρώτῃ. [35] δύο δέ εἰσι Τρίτωνες· ὁ μὲν Λιβύης, ὁ δὲ Βοιωτός.

Callimachus libro primo Quæſtionum. Sunt E autem duo Tritones, alter Libyæ, alter Bœotiæ.

ἈΣΒΩΤΟΣ, πόλις Θεσσαλίας. τὸ ἐθνικὸν, Ἀσβώτιος· Εὐφορίων Θρᾳκί,

ASBOTUS, urbs Theſſaliæ. Gentile, Asbotius. Euphorio in Thrace:

Τὸν μὲν ἄρ ἐκ φλοίσβου Ἀσβώτιοι ὦκα φέροντες,

Hunc igitur ex turba Asbotii celeriter fe- F *rentes,*

[36] Ὑστάτιον ῥώσαντο· κονισαλέησιν ἐθείραις Ἵπποι καλὰ νάσσαντες ἐπορνύμενοι φυγάδειαν.

Tandem corroborarunt, Pulverulentis jubis
Equi rapidiſſimam feſtinantes fugam.

περὶ τῶν ἵππων Ἀμφιαράου.

Loquitur de equis Amphiarai.

ἈΣΔΥ- ASDY-

[28] *Ἀρχανδρούπολις, πόλις ἐν Αἰγύπτῳ.*] Hanc civitatem Herodotus, libro à Stephano allegato. Anthyllæ proximam facit, eamque ab Archandro Danai genero nominatam perhibet, hæc ſunt ejus verba *Ἡ δὲ ἑτέρη πόλις δεκτέ μοι τὸ οὔνομα ἔχει ἀπὸ τοῦ Δαναοῦ, γαμβροῦ Ἀρχάνδρου τοῦ Φθίου, τοῦ Ἀχαιοῦ. καλέεται γὰρ δὴ Ἀρχάνδρου πόλις. οὐ μέντοι γε Αἰγύπτιον τὸ οὔνομα.*

[29] *Τὸ ἐθνικὸν, Ἀρχανδροπολίτης.*] Codex Voſſianus: *τὸ ἐθνικὸν, Ἀρχανδρουπολίτης*: quod mihi præferendum videtur.

[30] *Ἄρωμα, πόλις Αἰθιόπων.*] Hujus ſine dubio mentio exſtat apud Ptolemæum lib. IV cap. VIII. *Κάθα ἐμπόριον, Ἔλεφας ὄρος, Ἀκάνναι ἐμπόριον, Ἀρώματα ἄκρον καὶ ἐμπόριον.*

[31] *Ὁ πολίτης Ἀρωμεύς.*] Non ſemper ab hac voce *Ἀρωμεύς* deducitur, uti optime monuit Caſaubonus: nam apud Dioſcoridem *Ἀρωματίτης οἶνος* ſcribitur.

[32] *Στράβων. ἄριστος Μεσωγίτης οἶνος Ἀρωμεύς.*] Conſtanter ita legunt libri ſcripti & editi: verum falſitatem hujus loci, ſi quis non ſtatim videt, illum *ἀλαοσκοπίην ἔχει* maxima: nam hæc Strabonis verba, tam pulchre ad rem faciunt quam Βρεκεκεκὲξ Ariſtophanis. Stephanus loquitur de urbe Æthiopica, & ab Epitomatore, Strabonis teſtimonium ex libro XIV petitum, in medium producitur, ubi Geographus de civitate Nyſæis & Trallibus vicina mentionem facit. Strabonis hæc ſunt verba: *Εἶτα δὲ Βρίουλα, Μάσταυρα, Ἀχάρακα, καὶ ὑπὲρ τῆς πόλεως ἐν τῷ ὄρει τὰ Ἄρωμα, συστέλλοντες τὸ ῥῶ γράμμα. ὅθεν ἄριστος Μεσωγίτης οἶνος Ἀρωμεύς.* Non poſſum profecto, quin cum Caſaubono exclamem: O Mirabilis Stephani negligentia, ſi ita ille ſcripſit, ut hodie habetur in ejus Epitome, quam Hermolaus conſarcinavit! Ego vero culpam in Stephanum non rejicio; nam eadem Strabonis verba noſter citat in *τῷ Μεσωγίς*: unde evidenter conſtat, eum hunc locum de Æthiopica urbe nequaquam intellexiſſe, licet ibi *τὸ Ἀρωμεύς* eodem mendo laboret: *Μεσωγίς, ὄρος Λυδίας. τὸ τοπικὸν, Μεσωγίτης. Στράβων τεσσαρεσκαιδεκάτῃ. ὅθεν ἄριστος Μεσωγίτης οἶνος, ὁ Ἀρωμεύς.*] Hinc igitur omnis mali labes, quod Hermolaus, vel quicunque Stephani opus detruncavit, urbem Lydiæ, quam Stephanus ſine dubio in ſuo opere deſcripſit, negligenter omiſerit.

[33] *Θεόπομπος τριακοστῇ ἐνάτῃ.*] In exarandis numerorum notis admodum faciles eſſe librariorum lapſus, omnes probe norunt, qui in evolvendis antiquorum ſcriptis operam navarunt. Codex Voſſianus hoc loco exhibet: *Θεόπομπος λβ' Φιλιππικῶν.* Hanc veriſſimam eſſe lectionem, licet aliter in vulgatis reperiatur, nullus ego dubito: ut autem hoc manifeſte appareat, hic apponam Stephani verba aliunde deſumpta. *Μαυσός, κώμη Κορίνθου. Θεόπομπος τριακοστῷ δευτέρῳ. τὸ ἐθνικὸν, Μαυσῆς.*

[34] *Ἀσβύστα, πόλις Λιβύης.*] Præter Dionyſium de ſitu orbis & alios, etiam Herodotus in Melpomene Asbyſtarum meminit, ita enim ille: *Γιλιγαμμῶν δὲ ἔχονται τὸ πρὸς ἑσπέρης Ἀσβύσται. οὗτοι τὸ ὑπὲρ Κυρήνης οἰκέουσι. ἐπὶ θάλασσαν δὲ οὐ κατήκουσι Ἀσβύσται. τὸ γὰρ παρὰ θάλασσαν Κυρηναῖοι νέμονται.* Asbyſtæ igitur mediterranea incolebant & ab occaſu Gigamis erat finitimi.

[35] *Δύο δέ εἰσι Τρίτωνες.*] Plures eſſe in diverſis mundi partibus, manifeſte ſatis evincit Ortelius in Theſauro Geographico. Apollonii Scholiaſtes ad lib. IV tres meminit, ita enim ſcribit. *Τρίτωνες τρεῖς, Βοιωτίας, Θεσσαλίας, Λιβύης. ἐν δὲ τῇ κατὰ Λιβύην ἐπεχθῆναι τὴν Ἀργώ.*

[36] *Ὑστάτιον ῥώσαντο.*] Niſi poſt hæc Euphorionis verba *πλησιέστατον* collocetur, nullum hicce verſiculi ſenſum attingere

Α'ΣΔΥ'ΝΙΣ, νῆσος κατὰ τὴν Μυρίδος λίμνην· Εὔδοξος δευτέρῳ. Καταλαμβάνονται ἐν Ἀσδύνῃ τῇ νήσῳ. ὁ νησιώτης, Ἀσδυνίτης, ὡς Μεμφίτης.

Α'ΣΕ'Α [37], κώμη τῆς Ἀρκαδίας, [38] ἀφ' ἧς ὁ Ἀλφειὸς ῥεῖ, ὃς καὶ Ἀσεάτης λέγεται. [39] καὶ B ὁ κωμήτης ὁμοίως, ὡς Κορσεάτης, Ὀρνεάτης.

Α'ΣΙ'Α [40], πόλις Λυδίας παρὰ τῷ Τμώλῳ, ἐν ᾗ τρίχορδος εὑρέθη κιθάρα. [41] διὸ καὶ Ἀσία ἡ Ἤπειρος. [42] οἱ μὲν C ἀπὸ πόλεως Λυδίας, οἱ δὲ ἀπὸ Ἀσίου τοῦ Λυδοῦ, [43] ἢ ἐκ τῆς Προμηθέως γυναικός· ἢ [44] ἀπὸ

ASDYNIS, inſula juxta Myridem paludem, cujus Eudoxus libro II. meminit. In inſula Aſdyne vincebantur. Inſulanus Aſdynita appellatur, uti Memphita.

ASEA, vicus Arcadiæ, ex quo Alpheus profluit, qui etiam Aſeates dicitur. Vicanus eodem modo appellatur, uti Corſeates, Orneates.

ASIA, urbs Lydiæ juxta Tmolum, ubi cithara triplici chorda inventa eſt. Propterea & Aſia Epirus vocatur, quod nomen aliqui ab urbe Lydiæ deducunt, quidam vero ab Aſia Lydi filio, vel ab uxore Promethei, vel ex eo

affingere poteris. In vulgatis & ſcriptis libris hæc continuatim leguntur, cum in iis diſtinctione opus ſit.

37 Κώμη τῆς Ἀρκαδίας.] Ætate Pauſaniæ tantum oppidi ruinæ & murorum veſtigia conſpiciebantur: ſitus deſcriptionem apud eundem in Arcadicis legito.

38 Ἀφ' ἧς ὁ Ἀλφειὸς ῥεῖ.] Etiam Pauſanias Alpheum non procul ab Aſea collocat: verum Heſychius Alphei fontes, quemadmodum & Stephanus, in Aſea originem habere ſtatuit, ita enim ille. Ἀσεάτης, ἀπὸ τῆς Ἀσέας. ἔστι κώμη Ἀρκαδίας, ὅθεν Ἀλφειὸς δοκεῖ τὰς πηγὰς ἔχειν.

39 Καὶ ὁ κωμήτης ὁμοίως.] Stephanus hinc pagani nomen fecit Ἀσεάτης: verum apud Heſychium reperitur Ἀσεάτης, uti liquet ex loco proxime citato. Quodnam ſit præferendum, aliis dijudicandum trado.

40 Ἀσία, πόλις Λυδίας.] Rara admodum hujus oppidi exſtat mentio apud Geographos, ſed montis, in quo erat ſitum, paſſim meminere. Eadem hæc leguntur apud Euſtathium in commentariis ad Dionyſium de ſitu orbis. Οἱ δέ φασι, ὅτι Ἀσία πόλις Λυδίας περὶ Τμῶλον τὸ ὄρος, ἐν ᾗ τρίχορδος κιθάρα εὑρέθη, καὶ ἀπὸ ταύτης ἡ χώρα καλεῖται. ἢ ὅτι Ἀσίου τινὸς Λυδοῦ. Vide quoque Etymologici Magni Auctorem & Suidam.

41 Διὸ καὶ Ἀσία ἡ Ἤπειρος.] Conſtanter ita legunt libri MSS & vulgati: verum nemo non videt, hæc verba néc præcedentibus nec ſequentibus ſatis commode poſſe jungi. rationes enim illas, quare Aſia Epirus dicta ſit, omnis ſani judicii expers Epitomator hinc exterminavit atque prorſus expunxit, poſteritati pro theſauris carbones obtrudens. Antiqui Græci Macedoniam, Theſſaliam, Bœotiam & Ægæi maris inſulas incolentes, eam ſolam regionem, quæ ipſis in oppoſita ora erat proxima, Ἤπειρον appellabant, quod nomen non tantum vicinis littori locis, ſed & ulterius habitantibus, & denique toti minori Aſiæ, uti loquuntur noſtri ſeculi Geographi, communicatum fuit: adeo ut non putem in hiſce verbis mentionem fieri de antiqua orbis terrarum diviſione in τρεῖς Ἠπείρους, de qua Ptolemæus lib. VIII, Dionyſius de ſitu orbis, & Agathemerus lib. II cap II. Illam Aſiæ univerſæ partem Ἤπειρον fuiſſe nuncupatam, liquet clariſſime ex Dione lib. XLVIII: Ὁ Ἀντίγονος ὁ Μακεδὼν ἐς τὴν Ἀσίαν τὴν ἤπειρον ἦλθε. Et Nicander in Alexipharm. ita inquit:

- - - Παιδὸς ἀϊζήλοιο Κρόνοιο
Πιόντες τὴν ἠπείροιο ... ἔπι.

In quibus verbis Ἤπειρος pro Jonia eſt accipienda. Verum illuſtriſſimus in hanc rem locus exſtat apud Euſtathium in notis ad Dionyſium Periegetam pag. 87, narrantem, Aſium philoſophum Troi Palladium ex ligno fabrefactum cuſtodiendum exhibuiſſe: Troem vero in honorem hujus philoſophi, regionem prius Epirum dictam, Aſiam appellaſſe. Hæc ſunt ipſiſſima Archiepiſcopi verba: Οἱ δέ φασι ὅτι Ἄσιός τις φιλόσοφος ... τῷ Τρωῒ ... φυλακὴν τῆς Τροίας παλλάδιον ἀπὸ ξύλου τετελεσμένον ... ὁ δὲ ἐς τιμὴν ἐκείνου τοῦ ἀνδρὸς, τὴν ὑπ' αὐτὸν χώραν, Ἤπειρον καλουμένην πρότερον, Ἀσίαν μετωνόμασεν ἐξ αὐτοῦ δὲ, ὡς ἀξιολόγου ... καὶ ἡ λοιπὴ χώρα ... ἀπ' αὐτῆς ἐκλήθη. Atque ita ſimpliciter noſtri auctoris verba, abſque ulla mendi ſuſpicione accipere atque interpretari poſſemus, licet evidentiſſimum ſit, quam plurima ante eadem excidiſſe. Qui autem illa præcedentibus annectere ſtuduerit, aliam vocem pro τὸ Ἤπειρος ſubſtituere neceſſe habebit. In re admodum dubia & controverſa, varias proponere opiniones non eſt illicitum. Quid ſi totum locum ex conjectura hunc in modum conſtituamus? Ἀσία, πόλις Λυδίας παρὰ τῷ Τμώλῳ, ἐν ᾗ τρίχορδος εὑρέθη κιθάρα. διὸ καὶ Ἀσιὰς ἡ κιθάρα. Conjectura hæc non prorſus eſt improbanda: nam *Aſia* non potuit dici Ἤπειρος, quia *Cithara* in civitate hujuſmodi appellationis inventa eſt: verum quia in urbe *Aſia* illud inſtrumentum trium chordarum primum prodiit, inde nomen ſortitum eſt. Confirmatur noſtra divinatio verbis Heſychii: Ἀσιάς. ἡ κιθάρα, διὰ τὸ ἐν Ἀσίᾳ εὑρῆσθαι: ſed præſertim loco in hanc rem egregio, quem in Etymologico Magno legimus. Ἀσιάτις. Ἀσιάδος κρούματα, τῆς κιθάρας. οὕτως Ἀριστοφάνης εἶπε, παρῳδῶν τὸ ἐξ Ἐρεχθέως Εὐριπίδου. ἡ τρίχορδος κιθάρα οὕτως καλεῖται. εἴρηται δὲ, ὅτι ἐν Ἀσίᾳ τῇ πόλει τῆς Λυδίας, κειμένῃ ἐν Τμώλῳ, πρῶτον εὑρέθη. Vide hac de re quoque Suidam, *Aſiadem* citharam appellantem, & Scholiaſtam ad librum II Apollonii Rhodii. Sic cogor divinare, ut hæc verba præcedentibus connectam, interim meliora ex melioribus codicibus & conjecturis docentem exſpectans, dum ipſe glaciem frango.

42 Οἱ μὲν ἀπὸ πόλεως Λυδίας.] Quidnam hoc eſt, quod ab urbe Lydiæ nomen accepit? Quonam hæc verba ſpectent, mihi dubium videtur: non enim referri poſſunt ad inſcriptionem hujus thematis, valde ridiculum foret urbem ab ipſa urbe denominare. Commodius referuntur ad noſtram conjecturam, de qua præcedente commentario: nam *Cithara* Ἀσιὰς dicta, ab urbe Lydia, ubi excogitata atque inventa fuit, ſine dubio nomen ſortita eſt. Sed ut ingenue fatear quod res eſt; ante hæc verba mihi nonnulla excidiſſe videntur, in quibus de *Aſia* proprie dicta, vel de tertia τῆς οἰκουμένης parte mentio facta eſt, quas aut ab urbe Lydiæ, aut ab Aſia Lydi filio antiquiores denominatas exiſtimabant.

43 Ἢ ἐκ τῆς Προμηθέως γυναικός.] Ex hiſce porro verbis luce meridiana clarius apparet, Stephanum in antecedentibus de tertia terrarum orbis parte mentionem feciſſe: ſcriptores enim antiquiſſimi etiam perhibent, Aſiam à Promethei uxore ſic denominatam eſſe. Herodotus in Melpomene: Ἡ δὲ Ἀσίη, ἀπὸ τῆς Προμηθέος γυναικὸς τὴν ἐπωνυμίην. καὶ τοῦτο μὲν μεταλαμβάνουσι τοῦ ὀνόματος Λυδοί, φάμενοι ἀπὸ Ἀσίεω τοῦ Κότυος, τοῦ Μάνεω κεκλῆσθαι τὴν Ἀσίην, ἀλλ' οὐκ ἀπὸ τῆς Προμηθέος Ἀσίης. Ab Herodoto & Stephano diſſentit Euſtathius in commentariis ad Dionyſium, tradit enim ille, Aſiam nomen accepiſſe ab Aſia Atyis filio, vel ab Aſia matre Promethi, non uxore, hæc ſunt ejus verba: Ὅτι Ἀσία ἡ χώρα ὠνόμασται ἀπὸ Ἀσίου τοῦ Ἄτυος, ὡς καὶ ἐν τοῖς περὶ Λυδίας λόγοις εἴρηται, ἢ ἀπὸ Ἀσίας μητρὸς Προμηθέως, ὡς καὶ Λυκόφρων βούλεται. ἡ δὲ ... ὡδείσταται πλημμυρεῖ ... Statuit etiam Apollodorus lib. I. de Diis, Aſiam Promethei matrem eſſe, cui quoque Lycophronem, Apollonii Rhodii Scholiaſtam & Etymologici Magni auctorem conſentientes invenies. Verum quem Euſtathius hic filium Ἄτυος, illum in commentariis ad Iliad. B cum Herodoto Κότυος filium facit: Ἐπειδὴ τοῦ

[44] ἀπὸ τοῦ πολλὴν ἄσιν ἔχειν, τουτέστιν ἰλύν. ὁ ἐνοικῶν, Ἀσιάτης. καὶ τὸ θηλυκὸν, Ἀσιᾶτις. [45] λέγεται δὲ Ἀσίς.

> Ἰσθμὸς ἄνω τέταται τις [46] ὑπέρτατ☉
> Ἀσίδ☉ αἴης.

καὶ Ἀσιάς. τὸ δὲ Ἀσιανὸς, ὡς [47] Στράβων ἑνδεκάτῃ. ἦν δὲ ἐμπόριον κοινὸν τῶν τε Ἀσιανῶν, [48] καὶ τῶν Εὐρωπαίων Νομάδων. καὶ τὸ θηλυκὸν, Ἀσιανή. ἔστι δὲ Ἀσιανὴ πόλις Ἠλείας. λέγεται δὲ Ἀσιαῖ☉. [49] ἔστι δὲ Ἀσία νῆσος Αἰθιοπίας. ὁ πολίτης, Ἀσιάτης. καὶ τὸ ἐθνικὸν, Ἀσιεὺς, ὡς Ὑρία Ὑριεύς. [50] ἔστι δὲ Ἄσι☉ λειμών. [51] Ὅμηρ☉,

> Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι. - - -

ἀντὶ τοῦ Ἀσίου. [52] γενικὴ γάρ ἐστιν, οὐκ Ἀσιανῶ. ἀγνοεῖ γὰρ Ὅμηρ☉ τὴν Ἀσίαν, ὡς καὶ τὴν Εὐρώπην. ἢ μᾶλλον Ἀσίας. [53] καὶ Ἰωνικῶς Ἀσίεω, καὶ Ἀσίω, ὡς Εὐμηλίω.

A eo quod multam ἄσιν, id eſt, limum habeat. Incola Aſiata nuncupatur, & fœminium Aſiatis: dicitur quoque Aſis.

> *Iſthmus ſurſum porrectus eſt quidam Aſidis terræ.*

B Et præterea Aſias. Aſianus autem apud Strabonem libro undecimo in uſu eſt. Erat vero & Aſianorum & Europæorum Nomadum commune emporium. Et genere fœminino Aſiana Eſt quoque Aſiane urbs Eliæ. Dicitur item Aſiæus. Eſt porro Aſia Æthiopiæ inſula, cujus C inſulanus Aſiates dicitur, & gentile Aſienſis, uti Hyria Hyrienſis. Eſt præterea Aſius campus, cujus Homerus meminit.

> *Aſia in campo.*

Ἀσίῳ ibi dicitur pro Ἀσίου, non pro Ἀσιανοῦ, eſt D enim genitivus. Homerus neque Aſiæ neque Europæ nomen agnoſcit. Vel præſtat deducere à voce Ἀσίας, cujus genitivus Jonicus eſt Ἀσίεω, & per ſyncopen Ἀσίω, uti Εὐμηλίω.

ἈΣΙΝΗ [54], πόλις Λακωνικὴ, ἀπὸ Ἀσίνης θυγατρὸς Λακεδαίμον☉. δευτέρα, Μεσση-

ASINE, urbs Laconica, quæ ab Aſine E Lacedæmonis filia nomen habet. Secunda eſt Meſſe-

δὴ τῶν μεθέντων ὀργάνων, τὴν μὲν Ἀσίαν, Κάστ☉ ἐπώνυμον. Verum hæc obiter.

[44] Ἀπὸ τοῦ πολλὴν ἄσιν ἔχειν &c.] Idem perhibet Euſtathius ad Dionyſium, cujus verba commentario proximo allegavimus. Scholiaſtes Apollonii ad lib. 1 ita ſcribit: Ἡ Ἀσία ὀνομάσθη ἀπὸ Ἀσίας τῆς Προμηθέως μητρὸς καὶ Ἀτλαντ☉. οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ πολλὴν ἄσιν ἔχειν. Hinc etiam liquet, Prometheum & Atlantem fuiſſe fratres, qui Aſiam matrem habuere. Ergo falſi ſunt Herodotus & Stephanus, tradentes Aſiam Promethei uxorem fuiſſe. Longe aliam Aſiæ etymologiam exhibet Agathemerus, lib. 1. cap 1. deducens vocem ἀπὸ τοῦ ἆσσον, quod ſcilicet Aſia propinqua ſit, ex Europa illam adeuntibus. hæc ſunt ejus verba. Ἀσία δὲ ἀπὸ τοῦ ἆσσον εἶναι τοῖς ἀπ' Εὐρώπης ἀπιοῦσι καὶ πεζῇ, καὶ [illegible].

[45] Λέγεται δὲ Ἀσίς] In prioribus editionibus hic locus ita reperitur. λέγεται δὲ Ἀσὶς ἰσθμός. Sed poſt τὸ Ἀσὶς collocanda eſt παλαιογραφία: quia ἰσθμὸς ad Dionyſii verſum pertinet.

[46] Ὑπέρτατ☉ Ἀσίδ☉ αἴης] Mirum eſt profecto Xylandrum hunc Dionyſii locum non bene edidiſſe, in cujus editione legitur: ὑπέρτατ☉ τις Ἀσίδ☉ αἴης. Nos veterem lectionem ex MSS & Dionyſio reduximus.

[47] Στράβων ἑνδεκάτῃ] Ita hunc locum emendare atque edere placuit ſine auctoritate MSS codicum, in illis enim & in vulgatis peſſimo errore legebatur: Στράβων δεκάτῃ Extat locus circa initium libri undecimi, ubi de urbe Tanai loquitur, ad Mæotidem paludem ſita Hæc, antequam Polemo eam devaſtaſſet, commune Aſianorum Nomadumque Europæorum emporium fuit.

[48] Καὶ τῶν Εὐρωπαίων Νομάδων.] Et hic locus in MSS & vulgatis vitii non erat immunis, in iis enim legebatur, καὶ τῶν Εὐρωπαίων δὲ Νομάδων Nos ultimum καὶ tanquam ſpurium & a mala librariorum manu profectum rejecimus, præſertim cum illud neque in Strabone conſpicitur. Totus locus apud Geographum legitur, quemadmodum hic edi curavimus

[49] Ἔστι δὲ Ἀσία νῆσος Αἰθιοπίας.] Inſulam hujus appellationis in Æthiopia non agnoſcunt alii Geographi Fuit Judæorum & Phœnicum in mari Rubro navale, non ea in parte ubi Æthiopiam, ſed ubi felicem Arabiam alluit, prope Ælam non procul à deſerto Sin. Antiquitus appellabatur, teſte doctiſſimo Bocharto, עציון־גבר *Eſiongeber* ſive *Aſiongaber*: Euſebio Ἀσία, & Hieronymo *Eſia* vocis compoſitæ ultima parte neglecta, & priore Græco vel Romano more inflexa. Quod ſequitur apud noſtrum non eſt vitii immune. nam ab inſula non formatur πολίτης. Lege itaque, ὁ νησιώτης, Ἀσιάτης

[50] Ἔστι δὲ Ἄσι☉ λειμών.] Si dicatur Ἄσι☉ λειμών, non eſt neceſſe cum Grammaticis ſtatuere, Homerum gignendi caſu, in hiſce verbis Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι, uſum fuiſſe. Imo ſi vulgata lectio apud noſtrum ſana ſit, exemplum ex Poeta petitum nihil ad rem facit; nam Euſtathius, Etymologus, Apollonii Scholiaſtes atque alii τὸ Ἀσίῳ non deducunt ἀπὸ τοῦ Ἄσι☉, verum ἀπὸ τοῦ Ἀσίας, quemadmodum mox manifeſte apparebit. Hinc eſt quod putem, in Stephani verbis lacunam debere notari. quæ tranſpoſitis nonnullis vocabulis, commodiſſime ſuppleri poſſet hoc modo: Ἔστι δὲ Ἄσι☉ λειμὼν, ἢ μᾶλλον Ἀσίας. Ὅμηρ☉

> Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι. - - - -

[51] Ὅμηρ☉.] Locus eſt deſumptus ex Iliade B. & integer apud Poetam ſic ſe habet.

> Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι, Καϋστρίου ἀμφὶ ῥέεθρα.

[52] Γενικὴ γάρ ἐστιν, οὐκ Ἀσιανοῦ.] Apparet locus mutilus, & forte ita conſtituendus: Γενικὴ γάρ ἐστιν, οὐκ ἀντὶ τοῦ Ἀσιανοῦ. Videntur olim inter ſe diſputaſſe Grammatici, qualem τὸ Ἀσίῳ præferat caſum, an gignendi, an vero dandi. Quæ ſententia magis ſit amplectenda, ſatis clare apparet ex verbis Euſtathii ad illum Homeri locum, ita enim ille pag 254. Τινὲς δὲ τὸ Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι, ἀντὶ τοῦ Ἀσίου εἶναι καὶ γενικὴν ἔφασαν. καὶ φασὶν ὅτι ἀνήρ τις ἐπιφανὴς ὁ λειμὼν ἐπωνόμασται. [illegible] Ἀσίας. ἡ γενικὴ Ἀσίω. καὶ Ἰωνικῶς Ἀσίεω ὡς Ἑρμείεω, Εὐμηλίω. καὶ ἐν συγκοπῇ, Ἀσίω ὡς Ἑρμείω, Εὐμήλω. Eandem hanc materiam tractat in commentariis ad Dionyſium pag 87 hiſce verbis Ὡς δὲ Ὅμηρ☉, Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι. οὐ κατὰ δοτικὴν, τῷ Ἀσιανῷ, ἀλλὰ κατὰ γενικήν. Vide quoque hac de re Etymologici Magni Auctorem, & Apollonii Rhodii Scholiaſt. ad lib 11.

[53] Καὶ Ἰωνικῶς Ἀσίεω, καὶ Ἀσίω] Et huic loco aliquid excidiſſe evidentiſſimum eſt ex verbis Euſtathii jam allegatis. Sine dubio reſcribendum eſt: καὶ Ἰωνικῶς Ἀσίεω, καὶ κατὰ συγκοπὴν Ἀσίω.

[54] Ἀσίνη, πόλις Λακωνική. Pauſanias & Strabo duas hac appellatione urbes agnoſcunt, alteram Meſſeniacam, alteram Argolicam, ſolus Stephanus Laconicam, quam nuſquam reperio: & cum de Argolica, oppidulo ſatis celebri, nullam omnino mentionem faciat, vehementer dubito, an locus ita non ſit conſtituendus Ἀσίνη, πόλις Ἀργολική, quod mendæ genus etiam alibi in Stephano obſervavimus. Unus Scylax Caryandenſis Laconicam ab Aſine incipit, ita enim ille. Λακεδαίμων ἔθν☉ καὶ πόλεις ἐν αὐτῇ εἰσιν αἵδε Ἀσίνη, Μοθώνη, Ἀχίλλει☉ λιμὴν &c. Sed eum ordine turbato hic procedere, & regionum terminos confundere, nuper obſervavit doctiſſimus Palmerius.

Μεσσήνης, παρὰ τὴν Λακωνικὴν, οἰκισθεῖσα A ὑπὸ Ἀργείων. τρίτη, Κύπρου. τετάρτη, Κιλικίας. [55] τὸ ἐθνικὸν, Ἀσιναῖος, καὶ Ἀσινεὺς, κακῶς· ὡς Εὔδοξος ἐν ἕκτῃ γῆς περιόδου.

ἈΣΚΆΛΩΝ, πόλις Συρίας πρὸς τῇ Ἰουδαίᾳ. Ξάνθος ἐν τετάρτῃ Λυδιακῶν φησιν, B ὅτι Τάνταλος καὶ Ἄσκαλος, παῖδες Ὑμεναίου. τὸν δὲ Ἄσκαλον ὑπὸ Ἀκιάμου τοῦ Λυδῶν βασιλέως αἱρεθέντα στρατηγὸν, εἰς Συρίαν στρατεῦσαι. [56] κἀκεῖ παρθένου ἐρασθεὶς, πόλιν κτίσαι, ἣν ἀφ' ἑαυτοῦ οὕτως ὠνόμασε. τὰ αὐτὰ καὶ C [57] Νικόλαος ἐν τετάρτῃ ἱστορίᾳ. λέγεται οὖν Ἄσκαλος, καὶ ἐξ αὐτοῦ Ἀσκάλης, ὡς [58] Δάμαλος Δαμάλης, Ἄραξος Ἀράξης· ὡς ἀπὸ τοῦ Χαράξω, Χάραξος Χαράξης, Λάπιθος Λαπίθης. λέγεται καὶ Ἀσκαλώνιον ἡ πόλις· [59] τὸ D ἐθνικὸν Ἀσκαλωνίτης, καὶ Ἀσκαλώνιος, παρὰ τὸ Ἀσκαλώνιον, ὡς Ξάνθος ὁ Λυδός· [60] καὶ Ἀσκαλωνὶς θηλυκόν. πολλοὶ δὲ ἐξ αὐτῆς κεχρηματίκασι, φιλόσοφοι μὲν, [61] Ἀντίοχος ὁ Κύκνος, καὶ Σῶσος, καὶ Ἀντίβιος, καὶ Εὔβιος, E στωικοὶ ἐπιφανεῖς· γραμματικοὶ δὲ, Πτολεμαῖος Ἀριστάρχου γνώριμος, καὶ Δωρόθεος· ἱστορικοὶ, Ἀπολλώνιος, καὶ Ἀρτεμίδωρος ὁ τὰ περὶ Βιθυνίας γεγραφὼς, καὶ ἄλλοι. παρὰ δ' Εὐδόξῳ [62] διὰ τοῦ αι ἐν τῇ πρώτῃ. [63] καὶ ἡ μὲν F πόλις, οὐ πρῶτόν φασι τὰ κρόμμυα φυῆναι.

[64] καὶ

Meſſeniæ juxta Laconicam ab Argivis condita. Tertia, Cypri. Quarta Ciliciæ. Gentile Aſinæus, & male Aſinenſis, auctore Eudoxo libro VI de circuitu terræ.

ASCALON, urbs Syriæ, juxta Judæam. Xanthus libro IV Lydiacorum refert, Tantalum & Aſcalum Hymenæi fuiſſe filios: Aſcalum autem ducem electum à Lydorum rege Aciamo in Syria militaſſe, & virginis amore captum, urbem ibi à ſe conditam de ſuo nomine appellaſſe. Eadem quoque narrat Nicolaus libro quarto Hiſtoriarum. Dicitur igitur Aſcalus, & nomen inde formatum Aſcales, quemadmodum à Damalus fit Damales, ab Araxus Araxes, à Χαράξω, Charaxus Charaxes, Lapithus Lapithes. Urbs quoque Aſcalonium appellatur. Gentile, Aſcalonita: & Aſcalonius formatur à voce Aſcalonium, uti Xanthus Lydus perhibet. Et Aſcalonitis fœmininum eſt. Multi ab hac urbe nomen accepere philoſophi, Antiochus Cycnus, & Soſus, & Antibius & Eubius illuſtres ſtoici: Grammatici vero Ptolemæus Ariſtarchi diſcipulus, & Dorotheus: Hiſtorici, Apollonius & Artemidorus, qui de Bithynia ſcripſit, atque item alii. Apud Eudoxum cum diphthongo in prima ſyllaba exaratur. Et hæc quidem illa eſt civitas, ubi primum cepas exſti-

[55] Τὸ ἐθνικὸν, Ἀσιναῖος, καὶ Ἀσινεὺς, κακῶς.] Primum gentile, quod ipſe Stephanus non improbat, paſſim apud auctores antiquos invenitur. Xenophon lib. V de Expeditione Cyri. Ἀντὶ δὲ Χειρισόφου Νέων ὁ Ἀσιναῖος. Idem etiam apud Pauſaniam & de urbe Argolica & de Meſſeniaca in uſu eſt: In Meſſeniacis ita ſcribit: Κεῖται δὲ ἐπὶ θαλάσσῃ καὶ αὕτη κατὰ τὰ αὐτὰ τῇ ποτὲ ἐν μεθορίῳ τῇ Ἀργολίδι Ἀσίνῃ. Ubi proxime præcedunt hæc verba: Ἀσιναῖοι δὲ Δρύοπές τε τὰ μάλιστα χαίρουσι καλούμενοι. De Argolica in Corinthiacis ita loquitur. Εἰσὶ δὲ Ἀσιναίοις τοῖς ἐν τῇ Ἀργολίδι ὅμοροι οὗτοι, ὅσα ἄγαν ἴσμεν εἰδέναι. Sed quo jure Stephanus alterum gentile Ἀσινεὺς damnaverit, nullam ego rationem video, cum illud quoque Callimachus uſurpaverit apud Etymologici Magni Auctorem in voce Ἀσινεῖς.

Δειλαίους Ἀσινῆας ἐπὶ ξείνοισιν ἀγινεῦντας.

Ἀσινεῖς, Δρύοπες, οἱ τὴν Ἀσίνην κατοικοῦντες. Loquitur hoc loco de Aſine Argolica, uti liquet ex loco Pauſaniæ mox allegato. Apud Goltzium tamen reperitur nummus cum inſcriptione ACINAIΩN.

[56] Κἀκεῖ παρθένου ἐρασθεὶς.] Ita legunt libri MSS & editiones omnes, ſed peſſimo errore. Eruditiſſimus Bochartus emendavit, κἀκεῖ παρθένου ἐρασθέντα. Quæ indubitata eſt lectio.

[57] Νικόλαος ἐν τετάρτῃ ἱστορίᾳ.] Hæc phraſis Græcis auribus non eſt ſolita: ſuſpicor potius minuta correctiuncula reſcribendum: Νικόλαος ἐν τετάρτῃ ἱστοριῶν. Licet ſecuturo commate eodem uti hic modo ſortiatur.

[58] Ὡς Δάμαλος Δαμάλης, Ἄραξος Ἀράξης &c.] Conveniunt omnes editiones: ſed in MSS Salmaſius invenit: ὡς Δάμαλος Δαμάλης, Ἄραρος Ἀράρης. Legendum putat: ὡς Δάμαλος Δαμάλης, Ἄραρος Ἀράρης, ὡς ἀπὸ τοῦ Χαράξω Χάραξος Χαράξης. Verum poſtea addit: *Vulgatam lectionem retinendam cenſeo, nec ſuo loco movendam.* Hæc ex ora Salmaſiani Stephani tranſcripſimus.

[59] Τὸ ἐθνικὸν, Ἀσκαλωνίτης.] Apud Goltzium & Triſtanum tom. I pag. 304 exſtat antiquum numiſma cum inſcriptione ΑΣΚΑΛΩΝΙΤΩΝ. Et apud Spanhemium Dorico charactere, ΑΣΚΑΛΩΝΙΤΑΝ.

[60] Καὶ Ἀσκαλώνιος.] Hoc gentili uſus eſt Plinius lib. XIX cap. VI de cepis. *Sunt in honore Cretica, de quibus dubitant, an eadem ſint, quæ Aſcalonia.*

[61] Ἀντίοχος ὁ Κύκνος.] Hic ille eſt cujus paſſim Cicero in Philoſophicis meminit. De eo ſic ſcribit Strabo lib. XVI, ubi teſtatur ipſum Aſcalonem patriam habuiſſe: Ἐντεῦθεν ἦν Ἀντίοχος ὁ φιλόσοφος, μικρὸν πρὸ ἡμῶν γεγονώς.

[62] Διὰ τοῦ αι ἐν τῇ πρώτῃ.] Sic legunt libri vulgati: Verum neque improbari poteſt ſcriptura codicis Voſſiani: Διὰ τοῦ αι ἐν τῇ πρώτῃ.

[63] Καὶ ἡ μὲν πόλις, οὐ πρῶτόν φασι τὰ κρόμμυα φυῆναι.] Etſi codices editi & ſcripti ita habeant, nunquam tamen pro legitima hanc lectionem habebo: nam præterquam quod locus mala interpunctione laboret, etiam illud οὐ à mala manu videtur profectum. Fortaſſis totus locus hunc in modum eſt conſtituendus: Παρὰ δ' Εὐδόξῳ διὰ τοῦ αι ἐν πρώτῃ, καὶ ἡ μὲν πόλις. οὗ πρῶτόν φασι τὰ κρόμμυα φυῆναι. Vult itaque Stephanus, Eudoxum urbis nomen in principio cum diphthongo exaraſſe. Hunc locum etiam magnus Salmaſius tentavit in margine ſui libri, ſed ejus emendatio nihil ad rem facere videtur: quia MSS in fine hujus ſectionis ei exhibebant κρέμμυα pro κρόμμυα, & hic legendum monebat, οὗ πρῶτόν φασι τὰ κρέμμυα φυῆναι, de illa emendatione nihil omnino ſtatuens. Aſcalonenſium regionem ceparum fuiſſe feracem teſtatur Strabo lib. XVI: Κρομμύοις τ' ἀγαθή ἐστιν ἡ χώρα Ἀσκαλωνιτῶν, πόλισμα δ' ἐστὶ μικρόν. Plinius lib. XIX cap. VI. *Cepæ genera apud Græcos, Sardia, Samothracia, Alſidena, Setania, Schiſta, Aſcalonia ab oppido Judææ nominata.* Imo hæc regio ceparum adeo erat ferax, ut tandem urbs hinc denominationem ſortita ſit. Stephanus: Κρομμυών, πόλις πλησίον Ἀσκάλωνος. Φιλήμων ἐν Ἐφηβῷ. ὁ πολίτης, Κρομμυώνιος. Licet Stephanus hanc Aſcaloni propinquam, & ab ea diverſam ſtatuat: puto tamen eandem fuiſſe, quemadmodum poſtea demonſtrabimus. Tota igitur circumja-

[64] καὶ κατὰ τὴν Ἀλεξανδρέων συνήθειαν, Ἀσκαλωναῖα κρόμμυα. A

ἈΣΚΑΝΙ'Α [65], πόλις Τρωϊκή· Νικόλαος τετάρτῃ ἱστορίᾳ. [66] Σκαμάνδριος Ἕκτορος καὶ Ἀνδρομάχης, ἐκ τῆς Ἴδης καὶ τῆς Δασκυλείου, καὶ τῆς Ἀσκανίας καλουμένης, * ἣν ἐκτίσεν ὁ Αἰνείου παῖς Ἀσκάνιος. [67] οὐ μόνον δὲ ἡ λίμνη, ἀλλὰ καὶ ἡ χώρα διοττὴ, καὶ ὁμώνυμος. B Φρυγίας μὲν

> [68] Φόρκυς αὖ Φρύγας ἦγε, καὶ Ἀσκάνιος θεοειδής. C
>
> [69] Οἵ δ' ἐξ Ἀσκανίης ἐριβώλακος ἦλθον ἀμοιβοί.

τῆς δὲ, Μυσίας. [70] καὶ τὸ μὲν Φρύγιον, τῆς δὲ Μύσιον. τὸ τοπικὸν Ἀσκάνιος ὁμοίως τῷ κυρίῳ. ἔστι καὶ [71] Ἀσκάνιος ποταμός. Εὐφορίων χιλιάσι, D

> [72] Καὶ Ψιλὸν Ἀσκάνιόν τε Ναυαίθοιο.

Ψιλῆς Μυσίας. [73] Ναύαιθος, Ἰταλίας.

ἈΣΚΙ-

exſtitiſſe narrant, ſed quæ ex conſuetudine Alexandrinorum Aſcalonææ cepæ appellantur.

ASCANIA, urbs Troica, auctore Nicolao libro quarto hiſtoriarum. Scamandrius Hectoris & Andromachæ filius, ab Ida & Daſcyleo, & urbe Aſcania dicta, * quam condidit Aſcanius Æneæ filius. Non tantum palus, ſed regio gemina & ejuſdem nominis eſt. Phrygiæ:

> *Phorcus Phrygas ducebat, & Aſcanius ſuperbus.*
>
> *Qui ex Aſcania fructifera venerant ſucceſſores.*

Hæc Myſiæ eſt Aſcania. A Phrygiæ & Myſiæ urbe deducitur locale Aſcanius, quod proprio ſimile eſt. Reperitur porro fluvius Aſcanius, cujus Euphorio in Chiliadibus meminit,

> *Et Pſilin Aſcaniumque atque Nauathum.*

Pſilis Myſiæ, Nauæthus Italiæ fluvius eſt.

ASCI-

cumjacens regio fuit quaſi *Cepetum*, & allia tanto ſtudio coluerunt Aſcalonitæ, ut ceparum genus dictum fuerit Ἀσκαλώνιον, ſive Ἀσκαλωναῖον, ſi codices non fallant, quod etiamnum hodie à Gallis, detorto parum vocabulo, ESCHALOTTES appellatur.

[64] Καὶ κατὰ τὴν Ἀλεξανδρέων συνήθειαν, Ἀσκαλωναῖα κρόμμυα.] Longe aliter hunc locum Salmaſius in Palatinis invenit: καὶ κατὰ τὴν Ἀλεξανδρέων συνήθειαν, Ἀσκαλωναῖα κεράμια. De vaſis Aſcalonenſibus nihil legiſſe memini, ideoque vulgatam lectionem retinendam cenſeo. Verum cum hinc formaverit Stephanus τὸ Ἀσκαλωνίτης & Ἀσκαλώνιος, quorum uſus à nummorum & ſcriptorum auctoritate etiam confirmatur, merito τὸ Ἀσκαλωναῖα mihi ſuſpectum videtur, pro quo fortaſſis Ἀσκαλώνια reponi debet.

[65] Ἀσκανία, πόλις Τρωϊκή] De hac civitate ex Ethnicographo ita ſcribit Euſtathius in commentariis ad Iliad B. Ἀσκανία δὲ κατὰ τὸν Ἐθνογράφον, πόλις Τρωϊκή, ἥν πρῶτόν φασι Κρόμμυα ... ἀπὸ τῶν κτίσαι λέγεται ὁ Αἰνείου παῖς Ἀσκάνιος. Plura qui de hac civitate legere deſiderat, Strabonem adeat lib XII, & XIV contra Apollodorum diſputantem Sed quid ſibi volunt illa, ἥν πρῶτόν φασι Κρόμμυα ...? Hoc nunquam dixit Stephanus aut alius quiſpiam. Fortaſſis Euſtathius mutilo Stephani codice uſus eſt, in quo duæ lectiones, quibus agebatur de Aſcalone & Aſcania, connectebantur, quod aliquoties in noſtro obſervavimus. Nam eadem verba apud Epitomatorem in Ἀσκάλων conſpici, & inde excidiſſe nemo ibit inficias.

[66] Σκαμάνδριος Ἕκτορος καὶ Ἀνδρομάχης &c] Hæc ergo ſunt Nicolai verba, ex quarto Hiſtoriarum petita, quæ optime Xylander aſteriſco notavit: nam poſt Ἀσκανίας καλουμένης aliquid periiſſe evidentiſſimum eſt. In codicibus MSS nullum reperitur huic loco remedium; ergo meliores ſunt exſpectandi, ut lacuna ſuppleri poſſit. Fortaſſis pro Σκαμάνδριος reſcribendum eſt Σκαμάνδρους.

[67] Οὐ μόνον δὲ ἡ λίμνη, ἀλλὰ καὶ ἡ χώρα διοττὴ καὶ ὁμώνυμος.] Hic locus videtur eſſe ἀποσπασμάτιον verborum Strabonis è libro XII, ubi accurate Myſiæ ſitum delineare nititur, ita enim ille: Διαπίνεται δὲ μέχρι τῆς ἄνω μερῶν τῆς Ἀσκανίας λίμνης τι, καὶ χώρας ὁμωνύμως τῇ λίμνῃ καὶ ἡ χώρα λέγεται. καὶ ἦν αὐτῆς τὸ μὲν Φρύγιον, τὸ δὲ Μύσιον. ἀπωτέρω δὲ τῆς Τροίας τὸ Φρύγιον. Καὶ δὴ καὶ οὕτως δεκτέον τὸ παρὰ τῷ ποιητῇ, ὅταν φῇ.

> Φόρκυς δ' αὖ Φρύγας ἦγε, καὶ Ἀσκάνιος θεοειδής
>
> Τῆλ' ἐξ Ἀσκανίης.

Poſtrema hæc Homeri verba etiam in Stephano deſiderantur, atque iis oportebat augeri: nam uti hodie in vulgatis circumferuntur, de Aſcanio ductore, non vero de urbe Aſcania mentionem faciunt. Totum Strabonis locum huc tranſcribere, licet optime ad rem faciat, nimis longum foret: qui hæc tanti fecerit, Geographum inſpiciat, fatebitur mecum locum inde eſſe deſumptum.

[68] Φόρκυς αὖ Φρύγας ἦγε &c] Vide Homer. Iliad B.

[69] Οἵ δ' ἐξ Ἀσκανίης.] Verſiculus hic deſumptus eſt ex Iliad N. Sed in vulgatis Stephani libris male ſcribitur: Τοί δ' ἐξ Ἀσκανίης &c. quod correximus.

[70] Καὶ τὸ μὲν Φρύγιον, τῆς δὲ Μύσιον &c] Hæc lectio profecto habet, quod Græci dicunt, οὐδὲν ὑγιές. Planior erit ſententia & ſenſus, ſi totus locus hunc in modum conſtituatur. Καὶ τὸ μὲν Φρύγιον καὶ τὸ Μύσιον τοπικὸν Ἀσκάνιος, ὁμοίως τῷ κυρίῳ. Vel τὸ μὲν Φρυγίας καὶ τὸ Μυσίας τοπικὸν &c.

[71] Ἀσκάνιος ποταμός. Εὐφορίων χιλιάσι] Strabo libro XIV, in diſputatione contra Apollodorum, etiam Aſcanii amnis ex Euphorione meminit, eumque probat ipſiſſimis Apollodori verbis. Λέγεσθαι γάρ φησι καὶ τῆς Μυσίας κώμην Ἀσκανίαν περὶ λίμνην ὁμώνυμον, ἐξ ἧς καὶ τὸν Ἀσκάνιον ποταμὸν ῥεῖν, οὗ μνημονεύει καὶ Εὐφορίων

> - - - Μυσοῖο παρ' ὕδασιν Ἀσκανίοιο.

[72] Καὶ Ψιλὸν Ἀσκάνιόν τε Ναυαίθοιο &c.] Hæc in libris editis & calamo exaratis peſſime contaminata inveni. Salmaſius ex conjectura in margine ſui libri veram lectionem reducere hoc modo tentavit. Καὶ Ψίλιν Ἀσκάνιόν τε, καὶ ... Ναυαίθου. Quæ ſequuntur apud Ethnicographum etiam ſic Strabo vocat Ναύαιθον, ſed apud ipſum legendũ putat Ναυαίθου corrigit. Ψιλὶς Μυσίας. Ναύαιθος Βιθυνίας. Bithyniæ amnem ... Inde enim dicitur Ναύαιθος, quod ibi naves ſint incenſæ.

[73] Ναύαιθος, Ἰταλίας.] Doctiſſimus Cluverius putat hoc loco vocem ποταμὸς excidiſſe, eum ita emendans: Ναύαιθος, Ἰταλίας ποταμός. Verum hæc adjectio vocabuli ποταμοῦ non admodum neceſſaria eſt: ex antecedentibus enim vox repetenda videtur. Summopere miror, ita dormitaſſe hic magnum Salmaſium, nam nuſquam Ναύαιθος ſive Ναύαιθος apud Strabonem pro Bithyniæ amne ſumitur. Eſt Brutii agri fluvius, qui inter Crimiſum & Æſarum amnes in mare Auſonium effluit, vocaturque etiamnum hodie ab Italis *Neeto*. Cum Laomedontis filiæ, Priami ſorores, Æthylla, Aſtyoche & Medeſicaſte cum reliquis captivis, Ilio jam capto, in Italiam veniſſent, Græcorum ſervitutem evitantes, navigia incenderunt: & inde nomen fluvio inditum perhibent, ſcilicet, παρὰ τὸ τὰς ναῦς αἰθῆναι. Ita rem narrat Lycophronis Scholiaſtes. Ναύαιθος, ποταμὸς Ἰταλίας. ἐκλήθη δὲ οὕτω κατὰ ... Ἀπολλόδωρον καὶ λοιπούς, ἐπεὶ μετὰ τὴν Ἰλίου ἅλωσιν αἱ Λαομέδοντος θυγατέρες, Πριάμου δὲ ἀδελφαί, Αἴθυλλα, Ἀστυόχη, Μηδεσικάστη, μετὰ τῶν λοιπῶν αἰχμαλώτων ἐκεῖσε γενόμεναι τῆς Ἰταλίας, δεδοικυῖαι τὴν Ἑλλάδος δουλείαν, τὰ σκάφη ἐνέπρησαν, ὅθεν ὁ ποταμὸς Ναύαιθος ἐκλήθη. Strabo libro VI refert, mulieres navigia incendiſſe moleſtia navigationis impulſas, ut ibi ſedem figerent. Vide hac de re quoque Theocriti Scholiaſtam ad Idyll. quartum.

ἈΣΚΙΤΑΙ, ἔθνος παροικοῦν τὸν Ἰνδικὸν A
κόλπον, [74] καὶ ἐπὶ ἀσκῶν πλέον, ὡς Μαρκια-
νὸς ἐν τῷ περίπλῳ αὐτοῦ. παροικεῖ αὐτὸν ἔθ-
νος, καὶ αὐτὸ καλούμενον [75] Ἀσχαλιτῶν. ἔπ-
ειτα δὲ Ἀσκιτῶν ἕτερον ἔθνος. ἔστιν οὖν παρὰ
τὸν ἀσκὸν Ἀσκίτης, ὡς παρὰ τὸν ἀστὸν ἀστίτης, B
μεσὸς μεσίτης.

ASCITÆ, gens Indicum ſinum accolens, & ſuper utribus navigans, auctore Marciano in Periplo ejus. Juxta hunc habitant populi Aſchalitæ dicti, & item alii Aſcitæ. A voce ἀσκὸς derivatur Aſcites, quemadmodum ab ἀστὸς Aſtites, μεσὸς μεσίτης mediator.

ἌΣΚΛΟΣ [76], πόλις Ἰταλίας· [77] Διο-
νύσιος ἐν πρώτῳ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολο-
γίας· [78] ἔστι καὶ οὐδέτερον. τὸ ἐθνικὸν Ἀσκλί-
της, [79] ὡς λίκνον λικνίτης, καὶ ὅπλον ὁπλί- C
της.

ASCLUS, urbs Italiæ, cujus meminit Dionyſius libro I. Antiquit. Rom. Reperitur quoque genere neutro. Gentile Aſclites, uti à λίκνον cuna λικνίτης qui in cunis dormit, & ab ὅπλον arma ὁπλίτης miles armatus.

ἌΣΚΡΗ, πόλις Βοιωτίας, Ἰωνικῶς
σχηματισθεῖσα, ὡς κόρη, Τερψιχόρη. [80] τὸ
ἐθνικὸν, Ἀσκραῖος Ἡσίοδος. [81] καὶ ἀπ'
Ἀσκρῆθεν. D

ASCRA, urbs Bœotiæ, Jonico more formata, uti κόρη puella, & Terpſichore. Gentile Aſcræus; ita enim Heſiodus appellatur. Hinc adverbium quod ex Aſcra denotat.

ἌΣΟΣ, πολίχνιον Κρήτης. ὁ πολίτης,
Ἄσιος· οὕτω γὰρ ὁ Ζεὺς ἐκεῖ τιμᾶται. καὶ Ἀσίου
Διὸς ἱερὸν ἀρχαιότατον.

ASUS, oppidulum Cretæ, cujus oppidanus Aſius vocatur. Hoc enim nomine Jupiter ibi colitur: & Templum Aſii Jovis eſt antiquiſſimum.

ἈΣΠΑΛΆΘΕΙΑ [82], πόλις Ταφίων·
[83] Νίκανδρος ἑτεροιουμένων πρώτῃ, Ἀσπα- B
λάθεια [84] βοήθοος. τὸ ἐθνικὸν, Ἀσπαλα-
θεύς.

ASPALATHIA, oppidum Taphiorum, cujus Nicander libro primo Transmutatorum meminit. Aſpalathia auxiliatrix. Gentile, Aſpalathenſis.

ἈΣΠΑΛΑΘΊΣ, [85] νῆσος Λυκίας. λέ-
γεται

ASPALATHIS, inſula Lyciæ: ita nomi-

[74] Καὶ ἐπὶ ἀσκῶν πλέον.] Placebat lectio codicis Voſſiani, quam nunc repræſento: peſſime enim in vulgatis legebatur, καὶ ἐπὶ ἀσκοῦ πλέον. Hæc verba ita debere emendari, etiam ſatis liquet ex Ptolemæo, eadem phraſi libro VI cap. VII utente. Ἐν τῷ Σαχαλίτῃ κόλπῳ, ἐν ᾧ κολυμβῶσιν Ἰλεῖται ἐπὶ ἀσκῶν διαπλέουσι. Hunc navigandi modum navigiis ex utribus factis etiam deſcribit Arrianus in Periplo maris Erythræi: Πᾶς δὲ ὁ ἀκρόγιαλος ἐν τῇ χώρᾳ λιβανοφόρος αὐτῶν ἀπό τε ἐν δεξιῶν ἐπιχειροῦσι τοῖς προσπλέουσι σχεδίαις ἐκ δύο ἀσκῶν πλοίοις. Idem de Aſcitis ita narrat Plin. lib. VI cap. XXIX. *Quin & commercia ipſa infeſtant ex inſulis Arabes Aſcitæ appellati, quoniam bubulos utres binos ſternentes ponte, piraticam exercent ſagittis venenatis.*

[75] Ἀσχαλιτῶν.] Stephanus gentis nomen à ſigma incipit, ita enim ille. Σαχαλῖται, ἔθνος Ἰνδικόν. καὶ Σαχαλίτης κόλπος, καὶ ἡ χώρα Σαχαλίτις. κόλπον κεῖσθαι πελάγιον ... Ita quoque Ptolemæus gentem & ſinum appellavit, uti liquet ex loco mox citato.

[76] Ἄσκλος, πόλις Ἰταλίας.] Aſculum geminum eſt, alterum in Piceno, ad Truentum fluvium, XX milliaribus ab ora maris Adriatici: alterum in Apulia Daunia. Græcis ſcriptoribus, teſte Cluverio, Straboni lib. V, Plutarcho in Pompejo, Appiano & noſtro Epitomatori duabus tantum ſyllabis effertur, quemadmodum Τύκλος, Κύκλος, Αὐλος & alia ejuſmodi. Verum Latinis nomen illud tribus ſyllabis exaratur. Cæſar de Bello Civil. lib. I. cujus verba ita ſunt emendanda ex membranis Academicis. *Domitius per ſe circiter XX cohortes ex Alba & Marſis & Pelignis & finitimis regionibus coegerat. Recepto Aſculo, expulſoque Lentulo* &c. Poetæ tamen metri gratia duabus ſyllabis vocem protulerunt. Silius lib. VIII.

Adria, & inclemens hirsuti ſignifer Aſcli.

Hodie urbs ab incolis *Aſcoli* appellatur.

[77] Διονύσιος ἐν πρώτῳ Ῥωμ. Ἀρχ.] Cluverius apertum hiſce verbis mendum ineſſe exiſtimat: Dionyſio enim libro I nulla omnino erat occaſio Aſculum nominandi.

[78] Ἔστι καὶ οὐδέτερον. Latinis Græcisque ſcriptoribus neutrum genus potiſſimum fuit in uſu.

[79] Ὡς λίκνον λικνίτης.] De hiſce vocabulis loquuti ſumus in voce Ἄβυδος. Stephanum aliquando appellativa propriis commiſcere, uti hoc loco, & lectione præcedente, ad vocem Ἀμφίσσα pluribus docuimus exemplis.

[80] Τὸ ἐθνικὸν, Ἀσκραῖος Ἡσίοδος.] Utitur hoc gentili Virgilius lib. II Georg.

Aſcræumque cano Romana per oppida carmen.

De patria Heſiodi non ſemper eadem traduntur ab Ethnicographo: hoc loco optime cum aliis *Aſcræum* ſtatuit; ſed in Κύμη Cumæum: τὸ ἐθνικὸν, Κυμαῖος. ἐντεῦθεν ἦν Ἔφορος ὁ ἱστορικὸς, καὶ Ἡσίοδος. Niſi Stephanus hic alium intelligat, toti antiquitati injuriam facit.

[81] Καὶ ἀπ' Ἀσκρῆθεν.] Salmaſius in margine ſui libri non ſine ratione contendit, huic loco aliquid deeſſe, legendumque: Καὶ ἀπὸ τόπου vel ἐν τόπῳ, Ἀσκρῆθεν.

[82] Ἀσπαλάθεια, πόλις Ταφίων.] Ante oram Acarnanicam à Strabone collocantur inſulæ Taphiorum, antiquitus Teleboarum nomine inſignitæ, quarum una Taphos ſive Taphiuſſa appellabatur, ita enim Geographus libro X. Αἱ δὲ τῶν Ταφίων νῆσοι, πρότερον δὲ Τηλεβοῶν, ὧν ἦν καὶ ἡ Τάφος, νῦν δὲ Ταφιοῦσσα καλουμένη. Stephanus urbem in Cephalenia collocat, cui Τάφος & Ταφιοῦσσα nomen eſt, ſed ad hunc locum non pertinet, eodemque loco tradit, à Cephalenia non longe abeſſe inſulam, quæ Ταφιὰς appellatur, in qua *Aſpalathea*, de qua nunc ſermo eſt, ponenda videtur. In Illyrico fuit oppidum maritimum *Aſpalathos* dictum, prope Salonam, cujus meminit tabula Peutingeriana, & Conſtant. de Adminiſt. Imp. Verum cum Aſpalathea Stephani non eſt confundenda. Inſulas ante Acarnaniam ſitas Plinius lib XII cap IV enumerat hiſce verbis, ubi etiam inſulæ *Taphiades* meminit. *Inter Leucadiam autem & Achaiam permulta: quarum Teleboides eadem quæ Taphiæ: ab incolis ante Leucadiam appellantur, Taphias, Oxia, Prinoeſſa &c.*

[83] Νίκανδρος ἑτεροιουμένων πρώτῃ.] Totus Antoninus Liberalis ferme ex Nicandri ἑτεροιουμένοις eſt tranſcriptus. Quicunque igitur τῶν ἑτεροιουμένων materiam diſcere avet, Antonini Liberalis Metamorphoſin perlegat.

[84] Βοήθοος.] Quid ſit τὸ βοήθοος ingenue fateor me ignorare. Fortaſſis emendandum eſt βοηθὶς, quod in verſione repræſentamus.

[85] Νῆσος Λυκίας.] Non procul à Rhodo hanc inſulam fuiſſe ſitam in mari Lycio, ex verbis Plinii manifeſte colligitur, tradentis in Rhodiorum inſulis *aſpalathum* naſci, unde inſulæ nomen; ita enim ille lib. XXIV cap. XIII, cujus verba

γῇ) ὕτω, διὰ τὰς ἐν αὐτῇ πεφυκυίας ἀσπα- A λάθυς. [86] τὸ ἐθνικὸν Ἀσπαλαθίδος, ὡς Ψωφίδος, καὶ Αὐλίδος· [87] ἢ Ἀσπαλαθίτης, ὡς Μεμφίτης.

ΑΣΠΕΝΔΟΣ, πόλις Παμφυλίας, [88] Ἀσπένδυ κτίσμα, ὡς Ἑλλάνικος ἐν πρώ- B τῃ Δευκαλιωνίας. [89] ὁ πολίτης, Ἀσπένδιος. Θεόπομπος τετάρτῃ Ἑλληνικῶν, Ἀποτυχὼν ἦλθε τῶν Ἀσπενδίων. καὶ τὸ θηλυκὸν, ὡς αὐτὸς, Ἀσπενδία, καὶ Ἀσπενδίς.

---- Ἀσπενδίδα γαῖαν. C

ΑΣΠΙΣ [90], πόλις Λιβύης, ὡς Φίλων. ἔστι δὲ ἀκρωτήριον Αἰθιοπίας τῆς κατ' Αἴγυπτον, ὡς Μαρκιανὸς πρώτῃ περιόδων. [91] ἔστι δὲ νῆσος πρὸς ταῖς Κυκλάσιν. ἔστι καὶ Μακεδονίας, κτίσμα Φιλίππυ τοῦ πατρὸς Περσέως, τὰς D πόλεις ὀνομάσαντος ἀπὸ τῆς αὐτῆς πανοπλίας, Ἀσπίδα, Περικεφαλαίαν. ἔστι καὶ νῆσος πρὸς τῇ Λυκίᾳ. ἔστι καὶ νῆσος ἄλλη [92] μεταξὺ Λεβέδυ καὶ Τέω, σταδίων ὡς δυοῖν, πρὸς μέν τινων Ἀρκόννησος, πρὸς δέ τινων Ἀσπὶς ὀνομαζομένη. E

ἔστι

A nominatur à copia aſpalathorum ibidem naſcentium. Gentile Aſpalathidius, uti Pſophidius, & Aulidius: ſive Aſpalathites, uti Memphites.

ASPENDUS, oppidum Pamphyliæ, ab B Aſpendo condita, auctore Hellanico libro primo Deucalioniæ. Oppidanus inde dicitur Aſpendius. Theopompus libro quarto Hellenicorum. Qui aberravit ab Aſpendiis. Apud eundem quoque fœmininum extat Aſpendia & Aſpendis.

C ---- *Aſpendidem terram.*

ASPIS, urbs Libyæ, cujus Philo meminit, & promontorium Æthiopiæ juxta Ægyptum, uti Marcianus libro primo Periodorum perhibet. Eſt quoque inſula juxta Cycladas. Eſt item urbs Macedoniæ: Philippus enim D Perſei pater ibi urbes condidit, quas ab integra armatura Aſpidem & Pericephalæam denominavit. Eſt quoque inſula Lyciæ adjacens, atque alia duorum circiter ſtadiorum inter Lebedum & Teum ſita, quæ à quibuſ- E dam Arconeſus, ſed ab aliis Aſpis vocatur.

Repe-

jus verba Salmaſius ita conſtituit atque emendat. *Vulgaris quoque hac ſpina, ex qua inia fullonia implentur, radices uſui habet, præter ſpinas quidem multi. Inter odores & ad unguenta utuntur alia, aſpalathum vocantes. Eſt ſine dubio hoc nomine ſpina ſilveſtris in oriente, ut diximus, candida, magnitudine arboris juſta. Sed frutex humilior atque ſpinoſus in Niſyro & Rhodiorum inſulis &c.* Ultima verba in codice MS Acad. Lugduno-Batav. ita leguntur *Sed & frutex humilior atque ſpinoſus in Syria & Rhodiorum inſulis.* Quam lectionem omnino non improbo, cum præter ipſum Plinium etiam Dioſcorides teſtetur, *Aſpalathum* in Syria naſci, quam ibi *diaxyron* vocant.

[86] Τὸ ἐθνικὸν Ἀσπαλαθίδος, ὡς Ψωφίδος, καὶ Αὐλίδος.] Sequimur Xylandrianam & alias editiones, non quod earum lectionem probemus, ſed quia libri calamo exarati nulla corruptiſſimo huic loco præſidia ſuppeditant: nam neque Ἀσπαλαθίδος, neque illa quæ ſequuntur pro gentilibus ſunt habenda; quia ſunt caſus obliqui, è quibus gentilia formantur, liquet hoc evidentiſſime apud noſtrum in vocabulo Ψωφίς, ubi ita inquit Ἔστι δὲ πόλις τῆς Ἀχαΐας. ὁ πολίτης ὤφειλεν εἶναι Ψωφίτης, παρὰ τὸν τύπον τῶν εἰς ις λήγοντων. ἀλλὰ γέγονεν ἀπὸ τῆς γενικῆς, ὡς τὸ Ἄργυρίδος Ἀργυρίδιος, καὶ τὸ Αὐλίδος Αὐλίδιος, οὕτω Ψωφίδος Ψωφίδιος. Ergo hoc loco lacuna eſt, quam hunc in modum ſupplere tentabam Τὸ ἐθνικὸν ἀπὸ τῆς γενικῆς Ἀσπαλαθίδος Ἀσπαλαθίδιος, ὡς ἀπὸ τῆς Ψωφίδος Ψωφίδιος, καὶ Αὐλίδος Αὐλίδιος. Verum ſi locum ita augere non placeat, cum ita conſtitues: τὸ ἐθνικὸν, Ἀσπαλαθίδιος, ὡς Ψωφίδιος, καὶ Αὐλίδιος. Alterutram lectionem eſſe veriſſimam, nemo in dubium vocabit, qui rem vere perpenderit.

[87] Ἢ Ἀσπαλαθίτης.] Scilicet juxta canonem nominum in ις deſinentium, de quo in verbis commentario proximo allegatis, noſter mentionem facit.

[88] Ἀσπένδυ κτίσμα.] Perhibet Strabo lib. XIV Aſpendum, urbem ſatis populoſam, ab Argivis conditam eſſe. Accuratam ſitus deſcriptionem lege apud Arrianum lib. I de Exped. Alex. Mag.

[89] Ὁ πολίτης, Ἀσπένδιος.] Paſſim occurrit hoc oppidani nomen apud Græcos Latinoſque ſcriptores. Polybius lib. V Hiſtor Ἀσπένδιοι δὲ τοὺς ὁμοίους. Livius lib. XXXVIII cap XV: *Termeſſo pacem dedit, quinquaginta talentis argenti acceptis, item Aſpendiis, cæteriſque Pamphiliæ populis.*

[90] Ἀσπίς, πόλις Λιβύης.] Latinis ſcriptoribus urbs *Clypea* appellabatur, quam Solinus à Siculis conditam perhibet, ita enim ille cap. XXVII. *Clypeam civitatem Siculi extruunt, & Aſpida primum nominant.* Apud Cæſarem lib. II Bel. Civil ſingulari & plurali numero vox effertur: *Hic locus abeſt à Clypeis paſſuum XXII millia, habetque non incommodam æſtate ſtationem, & duobus eminentibus promontoriis continetur. Hujus adventum L. Cæſar filius cum X longis navibus ad Clypeam præſtolans &c.* Sed peſſime in vulgatis *à Clypeis*, cum legendum ſit *à Clypea*. Alii omnes urbis appellationem genere fœminino & numero ſingulari uſurpant, ita quoque Hirtius commentario de Bello Africano, circa initium: *Clypeam claſſe prætervehitur*: ubi mox ſequitur: *Et a Clypeis ſecundum oram maritimam apparuit.* Ita quoque exhibent vulgati, ſed liber Academiæ Lugd. Bat. calamo exaratus optime habet. *Et à Clypea ſecundum oram maritimam.* Urbs ſita erat in promontorio Mercurii, verſus orientem Neapolin, Adrumetum, Ruſpinam & Leptim aſpiciens. Formam oppidi accepit tempore Agathoclis Siciliæ Tyranni, patre figulo nati, quo tempore adverſus Carthaginenſes claſſem duceret, ſed poſtea hæc urbs à Romanis una cum Carthagine eſt everſa. Strabo lib. XVII: Εἶτα Νεάπολις, εἶτ' ἄκρα Ταφῖτις. καὶ ἐπ' αὐτῇ λόφος Ἀσπὶς καλούμενος ἀπὸ τῆς ὁμοιότητος, ὅνπερ συνῴκισεν ὁ τῆς Σικελίας τύραννος Ἀγαθοκλῆς, καθ' ὃν καιρὸν ἐπέπλευσε τοῖς Καρχηδονίοις. Clypeam fuiſſe appellatam idem tradit Geographus lib. VI: Καὶ ἐγγὺς τῆς Ἀσπίδος Καρχηδονιακῆς πόλεως, ἣν Κλυπέαν καλοῦσι.

[91] Ἔστι δὲ νῆσος πρὸς ταῖς Κυκλάσιν.] Exiſtimo hanc inſulam in ſinu Saronico eſſe collocandam, atque inter illas inſulas numerandam, quæ Athenienſium portui objacent. Plinius lib IV cap. XII: *Sirao promontorio objacent Eleuſa, Dendros, Crangiæ duæ, Cecia duæ, Selachuſa, Cenchreis, Aſpis.* In membranis Bibliothecæ publicæ pro *Dendros* conſpicitur *Alendros*, quod mihi ſuſpicionem injicit, olim in Plinii exemplaribus *Adendros* fuiſſe exaratum, eamque eſſe inſulam cujus ſitum Stephanus infra reticet, atque ab arborum raritate ex Cleone Syracuſano, ſic dictam perhibet.

[92] Μεταξὺ Λεβέδυ καὶ Τέω.] Hæc illa eſt inſula, quam Stephanus ſupra Ἀρκόννησον appellavit, ſed quod eam Cariæ adſcribit, in eo toto cælo errat: Caria enim ſe ultra Mæandrum & Cayſtrum amnes non extendit, poſt quos Teos & Lebedus in conſpectum veniunt: Fortaſſis ibi apud Stephanum reſcribendum eſt: Ἀρκόννησος, νῆσος πλησίον Ἰωνίας. Vel hanc potius emendationem elige certiſſimam, ſi à vulgata lectione paullulum mavis recedere: Ἀρκόννησος, νῆσος Ἰωνίας. Strabo lib. XIII. *Καὶ*

Τέως

ἔστι καὶ νῆσος ἄλλη, [93] Ψύρων ἐγγύς. ἔστι A καὶ ἄλλη, ὡς Κλέων ὁ Συρακούσιος ἐν τῷ περὶ τῶν λιμένων, [94] ἄδενδρος οὖσα. ἔστι καὶ πέραν Πίσης, ὡς Πανύασις ἐν Ἡρακλείας ἑνδεκάτῃ. τὸ ἐθνικὸν, δύναται Ἀσπιδίτης, τῷ ἔθει τῶν Αἰθιοπικῶν πόλεων καὶ Λιβυστικῶν. B [95] τὸ δὲ ἀσπιδιώτης παρὰ τῷ ποιητῇ, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ω. ἔστι δὲ τοῦτο παρὰ τὸ ἀσπίδιον, Μένανδρος,

Ἀσπίδιον ἐπριάμην τι, καὶ μαχαίριον.

τὸ δὲ ἀσπιδίτης, καὶ ἀσπιδοῦχος. [96] Σοφοκλῆς C ἐν Ναυπλίῳ καταπλέοντι,

Ἀλλ' ἀσπιδίτην ὄντα καὶ πεφραγμένον,
Ὡς ἀσπιδοῦχος, ἢ Σκύθης τοξεύμασι.

δύναται καὶ Ἀσπίδιος, καὶ Ἀσπιδεύς.

ἈΣΠΛΗΔΏΝ [97], πόλις Φωκίδος· D [98] Παυσανίας ἐνάτῳ. ἀπὸ Ἀσπληδόνος, υἱοῦ νύμφης [99] Μηδείας καὶ Ποσειδῶνος. τὴν δὲ [1] παρ' Ὁμήρῳ τῆς Βοιωτίας, φασὶ [2] τοὺς Αἰολεῖς πρότερον Βοιωτοὺς καλεῖσθαι. [3] Τοὺς δὲ Ὀρχομενὸν καὶ Ἀσπληδόνα. [4] γρά- E φεται καὶ χωρὶς τοῦ α, ἀλλ' οὐ παρ' Ὁμήρῳ.

τὸ

A Reperitur & alia prope Pſyra, atque inſuper alia in qua nullæ arbores creſcunt, de qua Cleo tractatu de Portubus mentionem fecit. Exſtat etiam locus ultra Piſam hujus nominis, cujus Panyaſis libro undecimo de Heraclia meminit. Hinc gentile Aſpidita formari poteſt, eodem B modo quo gentilia ab Æthiopicis & Libycis urbibus deducuntur. Verum apud Poetam Aſpidiotes reperitur per pleonaſmum literæ ω, quod à voce ἀσπίδιον, *ſcutulum* formatum videtur. Menander:

Scutulum emi quoddam & cultellum.

C Verum apud Sophoclem in Nauplio navigante legitur Aſpidites & Aſpiduchus.

Sed ἀσπιδίτης [*bellator*] *eſt armis circumſeptus,*
Uti ἀσπιδοῦχος [*ſcutatus,*] *aut Scytha ſagittis.*

Hinc etiã Aſpidius & Aſpidenſis formari poſſunt.

D ASPLEDO, urbs Phocidis, auctore Pauſania libro nono. Nomen habet ab Aſpledone, nymphæ Mideæ & Neptuni filio. Hæc ab Homero Bœotiæ adſcribitur. Narrant Æolenſes priſcis temporibus Bœotos appellatos fuiſſe: illos vero Aſpledonem & Orcho- E menum condidiſſe. Urbis nomen etiam ſine A exaratur, ſed non apud Homerum.

Gen-

Τέως δὲ Λεβέδου εἴκοσι ἑκατὸν σταδίοις. Μεταξὺ δὲ νῆσος Ἀσπίς, οἱ δ' Ἀρκόννησον καλοῦσι.

[93] Ψύρων ἐγγύς.] Hæc inſula ei, quam ſupra inter Lebedum & Teum collocat noſter, admodum videtur vicina. Hanc ab illa diverſam eſſe, mihi difficulter ſine auctoritate aliorum Geographorum perſuaſerim. Fortaſſis eædem ſunt. nam Pſyra, Chius, Lebedus, Teos & propinqua eis Aſpis, quam longe à ſe invicem diſtent, geographiæ cultoribus ſatis eſt notum.

[94] Ἄδενδρος οὖσα.] Hæc fortaſſis eadem eſt, quam Ethnicologus modo juxta Cycladas collocavit, quemadmodum in præcedentibus ſatis probabiliter confirmavimus.

[95] Τὸ δ' ἀσπιδιώτης παρὰ τῷ ποιητῇ.] Innuitur locus ex Homeri Bœotia.

Τῷ δ' οὔ πώ τις ὁμοῖος ἐπιχθόνιος γένετ' ἀνὴρ
Κοσμῆσαι ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας.

Si vox deducatur ab ἀσπιδίτης, tum fit per pleonaſmum literæ ω: verum ſi à voce ἀσπίδιον, tum nihil in derivativo redundat, & ſimiliter ſe habet ac ἰδιος ἰδιώτης & ἠλεῖος ἠλειώτης, uti optime docet Etymologici Magni auctor in τῷ Ἀσπιδιώτης, qui non perinde ac noſter vocem ἀπὸ τοῦ ἀσπίδιον deducit.

[96] Σοφοκλῆς ἐν Ναυπλίῳ καταπλέοντι.] Aliquoties hujus fabulæ inſcriptio apud Heſychium occurrit atque apud alios. Nauplius fuit Amymones & Neptuni filius: hic quia longævus erat, mare navigans morientium caſum permoleſte ferebat: verum ipſi tandem aliquando tale mortis genus contigit, quo alios defungi mœſtiſſime conſpiciebat. Hæc materia Sophocleo cothurno non indigna fuit. eam Tragicos in ſcenam produxiſſe Apollodorus lib. II teſtis eſt.

[97] Ἀσπληδὼν, πόλις Φωκίδος.] An τὸ Φωκίδος a Stephani manu ſit profectum vehementer dubito: eo inclinarem, quia mox ſequitur: τὴν δὲ παρ' Ὁμήρῳ Βοιωτίας. Ita autem hic eſſe ſcribendum juxta omnes Geographos evidentiſſimum eſt: imo huic ſententiæ etiam noſter non obſcure adſtipulatur alibi, tradens Aſpledonem eſſe vicum Bœotiæ Hyettum nuncupatum. Ὕηττος, κώμη Βοιωτίας· τινὲς δὲ τὴν Ἀσπληδόνα Ὕηττον ἐκάλεσαν. Alia probatione res non indiget, præſertim ſi locum Pauſaniæ, mox producendum, probe conſideraveris.

[98] Παυσανίας ἐνάτῳ.] Reſpicit Stephanus hæc Pauſaniæ verba e Bœoticis: Ἀσπληδόνα δὲ ἐκλιπεῖν τοὺς οἰκήτορας φασιν, ὕδατος σπανίζοντας· τεθῆναι δὲ τὸ ὄνομα ἀπὸ Ἀσπληδόνος τῇ πόλει. τοῦτον δὲ εἶναι νύμφης τε Μιδείας καὶ Ποσειδῶνος.

Igitur ob aquarum penuriam deſerta fuit Aſpledo, quod nequaquam Stephani verbis reſpondet, narrantis Aſpledonem Hyetti nomine inſignitam fuiſſe, propterea quod perpetuo imbre irrigatur. Ὕηττος κώμη Βοιωτίας, ἀπὸ Ὑήττου τοῦ Ἀργείου. λέγεται καὶ ἀρσενικῶς. ὠνόμασται δ' οὕτω, διὰ τὸ καταλαμβάνεσθαι σφοδροῖς ὄμβροις. τὸ ἐθνικὸν Ὑήττιος, ὡς Ὑμήττιος. τινὲς δὲ τὴν Ἀσπληδόνα Ὕηττον ἐκάλεσαν.

[99] Μηδείας.] Rejecimus τὸ Μηδείας, quod omnes vulgati exhibebant, id poſtulante Pauſania, cujus verba jam produximus.

[1] Παρ' Ὁμήρῳ Βοιωτίας.] Præter Homerum etiam Strabo, Pauſanias, Plinius & Euſtathius in commentariis ad navium catalogum, hanc urbem Bœotiæ ſolo adſcribunt.

[2] Τοὺς Αἰολεῖς πρότερον Βοιωτοὺς καλεῖσθαι.] Hæc verba cum præcedentibus non cohærent: ferme eadem leguntur apud Pauſaniam lib. X de priſco Bœotorum nomine, ſed inverſa plane ſententia: Οἱ δὲ Ἀμφικτύονες οἱ ἐπ' ἐμοῦ τριάκοντα ἀριθμὸν ἦσαν. ἐκ Νικοπόλεως μὲν καὶ Μακεδονίας τε καὶ Θεσσαλῶν, ἀπὸ ἑκάστων δύο ἦσαν. ἐκ δὲ Βοιωτῶν (Θεσσαλίαν γὰρ καὶ οὗτοι τὰ ἀρχαιότερα ᾤκησαν, καὶ Αἰολεῖς τηνικαῦτα ἐκαλοῦντο) καὶ ἐκ Φωκέων τε καὶ Δελφῶν, παρὰ τούτων δύο ἑκάστων. Bœoti ergo, priſcis temporibus Theſſaliæ partem tenentes, Æolenſes appellati ſunt: ſed Æolenſes non ſunt Bœoti nuncupati, uti ex hoc Stephani loco concludi poteſt. Quid autem hæc ad rem faciant, non video: graviſſime totus locus laborat, & meliorum codicum opem valde deſiderat.

[3] Τοὺς δὲ Ὀρχομενὸν καὶ Ἀσπληδόνα.] Sic legunt libri MSS & vulgati omnes, quos ſequuti ſumus, non quod eorum lectionem noſtro calculo comprobamus: ſed quia quo potiſſimum modo mutilus locus ſuppleri debeat, nobis codices ſcripti non ſuggerunt. Imprimis mihi hujus & præcedentis commentarii verba admodum obſcura & mutila videntur. Deeſſe aliquid video, quid autem ſubſtituam non video. lectionum tamen omnium malim hanc: Τοὺς δὲ Ὀρχομενὸν καὶ Ἀσπληδόνα καθιδρῦσαι. Ultima vox fortaſſis, vel ſimile quid excidit. Etiam Salmaſius ad oram ſui Stephani notavit, hic magnam labem latere, qua etiam nec MSS carent.

[4] Γράφεται καὶ χωρὶς τοῦ α.] A nonnullis urbem Σπληδόνα fuiſſe nuncupatam, abjecta prima vocali, teſtatur Strabo lib. IX hiſce verbis. Τὴν δ' Ἀσπληδόνα, χωρὶς τῆς πρώτης συλλαβῆς ἐκάλουν τινές. Εἶτ' Εὐδείελος μετωνομάσθη, καὶ αὐτὴ καὶ ἡ χώρα, τυχὸν τι ἰδίωμα προσφερομένη ἐκ τοῦ δειλινοῦ κλίματος οἰκεῖον τοῖς κατοικοῦσι, καὶ μάλιστα τὸ εὐχείμερον. τυχό-

ντα μὲν

τὸ ἐθνικὸν, Ἀσπληδόνιος. Ὀρχομενῦ ἢ υἱεῖς, Ἀσπληδὼν, Κλύμενός τε, καὶ Ἀμφίδοκος θεοειδής.

A Gentile, Aſpledonius. Orchomeni autē filii ſunt: *Aſpledon, Clymenus atque Amphidocus ſuperbus.*

ἈΣΠΟΥΡΓΙΑΝΟΙ[6], ἔθνος τῶν περὶ τὴν Μαιῶτιν λίμνην. [7] Στράβων ἑνδεκάτῃ, Τούτων δ' εἰσὶ καὶ Ἀσπουργιανοὶ μεταξὺ Φαναγορείας.

ASPURGIANI, gens circa Mæotidem paludem habitans, teſte Strabone libro B undecimo. Illorum vero etiam ſunt Aſpurgiani, inter Phanagoriam.

ἌΣΣΑ, πόλις πρὸς τῷ Ἄθῳ· [8] Ἡρόδοτος ἑβδόμῃ. ἔστι καὶ κώμη Σκυθίας. οἱ οἰκήτορες, Ἀσσαῖοι.

ASSA, urbs ad Athonem ſita, auctore Herodoto libro VII. Eſt item Scythiæ vicus, cujus incolæ Aſſæi dicuntur.

ἈΣΣΑΚΗΝΟΙ[9], ἔθνος Ἰνδικόν· Ἀρριανὸς τετάρτῃ τῆς Ἀλεξάνδρου ἀναβάσεως. [10] Ἤει ὡς ἐπὶ τοὺς Ἀσσακηνούς.

C ASSACENI, gens Indica, de qua Arrianus libro IV de Expeditione Alexandri mentionem facit. Proficiſcebatur quaſi ad Aſſacenos.

ἌΣΣΗΡΑ[11], οὐδετέρως, πόλις Χαλκιδέων. Θεόπομπος εἰκοστῇ τετάρτῃ. τὸ ἐθνικὸν Ἀσσηρίτης, ὡς Ἀβδηρίτης, Γαδειρίτης.

ASSERA, genere neutro, urbs Chalcidenſium, cujus Theopompus libro quarto D vigeſimo meminit. Gentile, Aſſerita, uti Abderita, Gaderita.

ἈΣΣΗΣΟΣ, πόλις Μιλησίας γῆς· Θεόπομπος Φιλιππικῶν εἰκοστῇ τετάρτῃ. ὁ οἰκήτωρ Ἀσσήσιος. [12] καὶ Ἀσσησία Ἀθηνᾶ, παρ' Ἡροδότῳ.

ASSESUS, oppidum agri Mileſii, de quo Theopompus libro XXIV. Philippicorum mentionem facit. Incola, Aſſeſius. Hinc Minerva Aſſeſia apud Herodotum. E

ἌΣΣΟΣ[13], πόλις Λυκίας, [14] πλησίον Ἀτάρνης, ἐφ' ὑψηλοῦ καὶ ὀξέος καὶ δυσανόδου τόπου. πρὸς ὃν [15] Νικόστρατος κιθαριστὴς ἔλεγε παίζων,

ASSUS, urbs Lyciæ, prope Atarnenſes, in alto, arduo, atque aſc.nſu difficili loco ſita, de qua Stratonicus cithariſta alludendo ita dixit.

Ἄσσον ἴθ' ὥς κεν θᾶσσον ὀλέθρου πείραθ' ἵκηαι.

F *Aſſum adi, ut θᾶσσον, id eſt citius, ad mortis terminos pervenias.*

[16] δεύ- Secun-

πρὸς μὲν γὰρ τὰ ἄκρα τῆς ἡμέρας ἐστί. Urbs deinde & circumjacens ager *Eudeielos* eſt appellatus, forataſſis quia inclinatio verſus occaſum ejus incolis aliquid peculiare confert. Vide hac de re etiam Euſtathium ad Homeri Bœotiam pag. 272. Refert porro Etymologici Magni auctor, Spledonem Presbonis & Steropæ filium, & hujuſmodi Aſclepiadæ nomen tuliſſe, ita enim ille: Ἀσπληδών, φασὶ γὰρ εἶναι Σπληδόνα τὸν Πρέσβωνος καὶ Στερόπης. Ἀπολλόδωρος δέ φησιν, Ἀσκληπιάδην ὑπὸ λέγει. Σπληδόνα [illegible]. ὅπου [illegible], Οἷδ' Ἀσπληδόνα ναῖον. πλεονασμὸς ποιητικός ἐστι τοῦ α

[5] Τὸ ἐθνικὸν Ἀσπληδόνιος] Goltzius antiquum C. Cæſaris Auguſti numiſma divulgavit cum hac inſcriptione: ΑΣΠΛΗΔΩΝΙΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ.

[6] Ἀσπουργιανοί.] Strabo libro VII & XI meminit cujuſdam Aſiæ ad Mæotida paludem ſitæ, per quam neque Majorem neque Minorem Aſiam, ſed peculiarem quandam regionem intelligimus, quæ nomen illud ſibi ut proprium vindicaverat, ita enim ille lib. VII [illegible] Ἀσιανοῖς χωρίοις τοῖς περὶ Σινδικήν. Et libro undecimo: [illegible] Ἀσιανοῖς καὶ ἡ Σινδική. Hinc puto Aſpurgianos nomen accepiſſe, quaſi illius Aſiæ caſtellani ſive habitatores fuiſſent: nam vocabulum πύργος *arcem* ſive *caſtellum* denotare, notius eſt, quam quod ex aliis repeti debeat

[7] Στράβων ἑνδεκάτῃ.] Ut perfecta ſit ſententia, nonnulla ex Strabone verba Stephano ſunt adjicienda, apud quem totus locus fortaſſis ita eſt legendus. Τούτων δ' εἰσὶ καὶ οἱ Ἀσπουργιανοὶ, μεταξὺ Φαναγορείας οἰκοῦντες καὶ Γοργιππίας.

[8] Ἡρόδοτος ἑβδόμῃ.] Sine dubio hunc Herodoti locum Stephanus innuit. Ὁ δὲ ναυτικὸς στρατὸς ὡς ἀπείθη ὑπὸ Ξέρξεω, καὶ διεξέπλωσε τὴν διώρυχα τὴν ἐν τῷ Ἄθῳ γενομένην, διέχουσαν ἐς κόλπον ἐν τῷ Ἄσσα τε πόλις, καὶ Πίλωρος, καὶ Σίγγος, καὶ Σάρτη, οἰκέαται

[9] Ἀσσακηνοὶ, ἔθνος Ἰνδικόν] Dubitat Salmaſius, an Arrianus, an vero Stephanus vitii ſit arguendus. nam Ἀσσάκανα Indiæ urbs fuit, à quo poſtea tota gens appellationem ſortita eſt. adeo ut inde gentile Ἀσσακανοὶ deducendum eſſet. Vide Plinianas Salmaſii Exercit. pag. 1050. ubi accurate illorum ſitus deſcribitur.

[10] Ἤει ὡς ἐπὶ τοὺς Ἀσσακηνούς.] Leguntur hæc verba apud Arrianum eo quem citat Stephanus libro: Αὐτὸς δὲ Ἀλέξανδρος τούς τε ἱππέας [illegible], καὶ τοὺς [illegible], καὶ τὴν Κοίνου καὶ Πολυπέρχοντος τάξιν, [illegible] τοὺς Ἀγριᾶνας τοὺς χιλίους, καὶ τοὺς τοξότας, ἤει ὡς ἐπὶ τοὺς Ἀσσακηνούς. Sed mavult Salmaſius, uti diximus, τοὺς Ἀσσακανούς. In vulgatis Stephani poſt ἤει particula ὡς deſiderabatur, quam ex Voſſiano revocavi.

[11] Ἄσσηρα] Oppidum etiam Ἄσσυρα videtur appellatum fuiſſe, nam Ariſtoteles Hiſt. Animal. lib. III cap. XII refert in terra Aſſyritide agri Chalcidici in Thracia aquas reperiri, quas cum oves biberint, moxque inierint, nigros generare agnos. Legitur ibi ἐν τῇ Ἀσσυριτίδι, niſi quis ſtatuat hic mendum tranſcriptorum ineptiiſſe, & ἐν τῇ Ἀσσηρίτιδι legendum eſſe.

[12] Καὶ Ἀσσησία Ἀθηνᾶ, παρ' Ἡροδότῳ] Reſpicit Stephanus locum Herodoti libro primo, ubi hæc leguntur verba. Τοῖσι δὲ ἐν Ἠλέῳ ἀπικομένοισι ἐς Δελφοὺς οὐκ ἔχρα γενέσθαι, πρὶν ἢ τὸν νηὸν τῆς Ἀθηναίης ἀνορθώσωσι τὸν ἐνέπρησαν χώρης τῆς Μιλησίης ἐν Ἀσσησῷ.

[13] Ἄσσος, πόλις Λυκίας.] Conſtanter ſic legunt libri ſcripti & editi, verum peſſimo errore. Legendum eſt, optime id obſervante Salmaſio: Ἄσσος πόλις Λυδίας. Hæc emendatio ipſis Eὐστάθιος verbis confirmatur. Ἀτάρνα, πόλις μεταξὺ Μυσίας καὶ Λυδίας, πλησίον Ἄσσου. Hæc verba ſuo loco emendabimus. Mallem tamen hoc loco legere, Ἄσσος, πόλις Μυσίας: Myſiam enim aliquando Lydiam comprehendere, & vice verſa, omnibus eſt notiſſimum

[14] Πλησίον Ἀτάρνης.] Nihil omnino hoc loco lateret vitii, ſi Stephani ſermones eſſent ſani: reſcribendum eſt: πλησίον Ἀταρνέως. Vide interim in illa voce.

[15] Νικόστρατος] Et hic obſervavit mendum magnus Caſaubonus in commentariis ad Strabonem. Legendum eſt tranſpoſitis literis: Στρατόνικος κιθαριστής. Stratonici facetu

[16] δευτέρα πόλις Αἰολίδος, κατὰ τ̄ Ἑλλή- A
σποντον, ἢ Κεκρόπιον. [18] Ἀλέξανδρ@ δ' ὁ Κορνήλι@ ἐν τῷ περὶ τ̄ παρ' Ἀλκμᾶνι τοπικῶς ἱστορημένων, [19] Μιτυληναίων ἄποικον ἐν τῇ Μυσίᾳ φησὶν Ἄσσον, [20] ὅπου ὁ σαρκοφάγος γίνεται λίθος. [21] ἔστι δὲ λειμὼν ἐν τῷ B Κελβιανῷ πεδίῳ τ̄ Λυδίας, [22] περὶ τ̄ Καΰστρον ποταμόν. ἔστι δὲ ἑτέρα πόλις ἐν Ἠπείρῳ μικρά. [23] ἐκ ἦ τ̄ Ἄσσου, Κλεάνθης ἦν ὁ στωικὸς φιλόσοφος, διάδοχος τ̄ σχολῆς Ζήνωνος τ̄ Κιτιέως, ἣν καταλέλοιπε Χρυσίππῳ. C [24] τὸ ἐθνικὸν Ἄσσι@, ὡς Ῥώσιος, καὶ Ἀσσεύς.

ἈΣΣΥΡΊΑ, χώρα περὶ Βαβυλῶνα. οἱ οἰκήτορες, Ἀσσύριοι. [25] εἰσὶ δὲ ἕτεροι παρὰ τοὺς Σύρους· [26] Ξενοφῶν οὕτω διαστέλλει ἐν πρώτῃ Ἑλληνικῶν. λέγονται δὲ Ἀσσυριακοί, D [27] καὶ Ἄσσυρες, παρὰ Ἐρατοσθένει· ἴσως ὡς ἀπὸ τ̄ Ἰλλυριοί, Ἴλλυρες.

ἈΣΣΩΡΌΝ, ὄρ@ Σάμου, ὅθεν ῥεῖ ὁ Ἀμφιλυσσός· [28] Εὐφορίων Ἀρτεμιδώρῳ, [29] Δαι-

Secunda urbs Æolidis juxta Helleſpontum ſive Cecropium. Verum Alexander Cornelius in commentariis ſuper locos communes Alcmanis perhibet, Aſſum in Myſia Mitylenæorum coloniam eſſe, ubi lapis ſarcophagus reperitur. Eſt quoque pratum in Celbiano Lydiæ agro circa Caüſtrum amnem. Eſt item alia urbs in Epiro parva. Ab Aſſo erat Cleanthes ſtoïcus philoſophus, qui Zenoni Citienſi in ſchola ſucceſſit, qui eam Chryſippo reliquit. Gentile Aſſius, uti Roſius, & Aſſenſis.

ASSYRIA, regio circa Babylonem, cujus incolæ Aſſyrii appellantur. Sunt item alii juxta Syros. Hoc modo Xenophon libro I Hellenicorum diſtinguit. Vocantur etiam apud Eratoſthenem Aſſyrii & Aſſyres; fortaſſis eodem modo quo ab Illyrii, Illyres.

ASSORUM, mons Sami, unde Amphilyſus profluit. Euphorion in Artemidoro: *Felicis*

faceti cithariſtæ non rara apud veteres mentio extat. Vide Strabonem lib. XIII ubi eundem verſiculum citat: Diogenem Laert. in Xenophonte lib. II: Pollucem lib. V cap. XVIII: Athenæum & alios.

[16] *Δευτέρα πόλις Αἰολίδος.*] Stephanus tres Aſſos deſcribit: ſed quas tres hoc nomine urbes recenſet, non ſunt plus quam una, uti bene obſervavit Salmaſius ad Solinum nam Lydiæ Aſſus, eadem & Myſiæ eſt, ubi Mitylenæi coloniam condiderunt, quam noſter ex Alexandro Cornelio meminit. Quod autem alteram in Æolide collocet, & ab aliis diverſam exiſtimet, in eo quoque graviter errat, nam Æolis & Myſia non differunt, imo ipſa Lydia aliquando pro Troade vel proxima regione accipitur apud antiquos.

[17] *Κατὰ τ̄ Ἑλλήσποντον, ἢ Κεκρόπιον.*] Hæc verba non ſatis accurate ſitum oppiduli, de quo nunc agitur, exprimere videntur, cum Aſſus ad ſinum Adramyttenum, è regione Methymnæ civitatis in Lesbo, ſita ſit, & nemo Geographorum ibi Helleſponti initium ſtatuat. Præterea circa Helleſpontum Cecropium non novi, in mediterraneis majoris Phrygiæ Cercopia reperitur; ſed ad hunc locum non pertinet.

[18] *Ἀλέξανδρ@ δ' ὁ Κορνήλι@.*] De hoc ſcriptore vide etiam in vocabulo Ἄγκυρα, & commentariis ad illum locum.

[19] *Μιτυληναίων ἄποικον*] Teſtatur Myrſilus apud Strabonem libro XIII, Aſſum à Methymnæis conditam eſſe: *Φησὶ δὲ Μυρσίλ@ Μηθυμναίων κτίσμα εἶναι τὴν Ἄσσον.* Conſtat itaque Lesbios fuiſſe, qui Aſſum habitatoribus frequentarunt.

[20] *Ὅπου ὁ σαρκοφάγος γίνεται λίθος.*] Plinius lib XXXVI cap. XVII. *In Aſſo Troadis ſarcophagus lapis fiſſili vena ſcinditur. Corpora defunctorum condita in eo, abſumi conſtat intra XL diem, exceptis dentibus. Mutianus ſpecula quoque, & ſtrigiles & veſtes & calciamenta illata mortuis lapidea fieri auctor eſt.* Plura de hoc lapide addere non libet, quia Salmaſius in Plinianis Exercit. fuſius eum deſcripſit.

[21] *Ἔστι δὲ λειμὼν ἐν τῷ Κελβιανῷ πεδίῳ τ̄ Λυδίας.*] Secundum noſtrum iſte campus Ἄσσ@ erat appellandus: verum committit hoc loco μνημονικὸν ἁμάρτημα: in antecedentibus enim de illo mentionem fecit, cum nuncupando Ἄσιον λειμῶνα ſive Ἄσιον, ita enim ille in voce Ἀσία. Ἔστι δὲ Ἄσι@ λειμών. Ὅμηρος,

Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι. - - -

Hinc tamen accurate τ̄ Ἀσίου λειμῶν@ ſitum cognoſcimus, de quo ſuo loco noſter ne γρῦ quidem dixerat

[22] *Περὶ τ̄ Καΰστρον ποταμόν.*] Ita hunc locum emendavimus, ſuadente chartaceo Voſſiano, & ipſo Stephano: *Καΰστριον, πεδίον τ̄ Ἐφεσίας ἀπὸ Καΰστρου τ̄ ποταμοῦ* &c.

[23] *Ἐκ δὲ τ̄ Ἄσσου, Κλεάνθης ἦν ὁ στωικὸς φιλόσοφ@* &c.] Hæc & quæ ſequuntur uſque ad *τὸ ἐθνικόν*, non ambigo, quin noſter ex Strabone hauſerit, ita enim libro XIII legitur *Ἐντεῦθεν ἦν Κλεάνθης ὁ στωικὸς φιλόσοφ@, ὁ διαδεξάμεν@ τὴν Ζήνων@ τ̄ Κιτιέως σχολήν, καταλιπὼν δὲ Χρυσίππῳ τῷ Σολεῖ.*

[24] *Τὸ ἐθνικόν, Ἄσσι@.*] Hoc gentile Græcis & Latinis ſcriptoribus uſurpatur: apud Strabonem lib. XIII, & apud Plinium lib. XXXVI cap. XVII reperitur.

[25] *Εἰσὶ δὲ ἕτεροι παρὰ τοὺς Σύρους.*] Non tantum illi *Aſſyrii* appellabantur, quod nomen magis proprie *Aſſyriis* trans Euphratem & Tigrim habitantibus competebat, ſed etiam *Syri, Sidonii, Phœnices* & *Syrophœnices*, uti optime obſervat eruditiſſimus Bochartus lib. IV cap XXXIV. Geograph Sac. ubi quoque veram nominis originem addiſcet lector.

[26] *Ξενοφῶν οὕτω διαστέλλει ἐν πρώτῃ*] Xenophontis locus libro citato non reperitur: alios ejuſdem auctoris libros percurrere jam non vacat.

[27] *Λέγονται δὲ Ἀσσυριακοὶ δὲ Ἄσσυρες.*] Palatini codices ſuppeditabant hanc lectionem, & quidem, uti exiſtimo, veriſſimam: *Λέγονται δὲ Ἀσσύριοι δὲ Ἄσσυρες.* Nihilominino obſtat, quod *τὸ Ἀσσύριοι* hoc loco repetatur: nam illi quoque *παρὰ τοὺς Σύρους* appellabantur Ἀσσύριοι & Ἄσσυρες. Huc apprime faciunt verba Euſtathii, quæ leguntur in commentariis ad Dionyſium de Situ Orbis pag. 70. *Ἰστέον δὲ ὅτι οἱ Καρχηδόνιοι παρά τισι καὶ Κάρχηδες λέγονται, ὡς καὶ Ἴλλυρες, οἱ Ἰλλυριοί. ὥσπερ οἱ Ἀσσύριοι, Ἄσσυρες.* Et pag. 103 etiam Eratoſthenis auctoritatem citat: *Ἰστέον δὲ ὅτι καὶ τοὺς παλαιοὺς παρὰ τῷ Ἐρατοσθένει Ἄσσυρες οἱ Ἀσσύριοι λέγονται, ὡς καὶ ἀπὸ τούτου ἐρρέθη, ἀπὸ εὐθείας τ̄ ὁ Ἄσσυρ.*

[28] *Εὐφορίων Ἀρτεμιδώρῳ.*] Conſtanter ſic legunt libri editi & calamo exarati: verum Xylandro hic locus de mendo eſt ſuſpectus. Salmaſius ad marginem ſui Stephani putat legendum, *ἐν Ἀρτεμίδος ὕμνῳ.* Sed præter hanc conjecturam, etiam mentionem faciţloci ex Apollonii Rhodii Scholiaſta, qui magnopere huc facere videtur; citatur enim ab ipſo ad librum primum *Euphorion in Apollodoro*, quemadmodum nunc à Stephano *Euphorion in Artemidoro.* Hæc ſunt Scholiaſtæ verba, *Ὁ μὲν Ἀπολλώνι@ γεγαμηκέναι τ̄ Κύζικον καὶ ἄπαιδα ἱστορεῖ, Εὐφορίων δὲ ἐν Ἀπολλοδώρῳ μὴ γεγαμηκέναι. τὴν δὲ Κλείτην ὁ Μέροπος λέγει θυγατέρα, Θεόφραστος δὲ τὴν Πιάσου.* Ego autem nihil ſtatuo, donec aliunde clarior lux affulgeat.

[29] Δαίμονος Ἀμφιλύσιον ῥόον.

ἈΣΣΩΡΙΟΝ [30], πόλις Σικελίας. ταύτην τρισυλλάβως Ἀσσωρὸν καλεῖ Ἀπολλόδωρος, [31] ἐν πρώτῃ χρονικῶν. [32] τὸ ἐθνικὸν, Ἀσσωρῖνος, ὡς Ῥηγῖνος.

ἈΣΤΑΙ [33], ἔθνος Θρᾴκης· [34] Ἀρτεμίδωρος ἐν ἐπιτομῇ τῶν ἕνδεκα. τὸ κτητικὸν, Ἀστικὸς, καὶ Ἀστική.

ἈΣΤΑΚΟΣ [35], πόλις Βιθυνίας, ἀπὸ Ἀστακοῦ τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ Νύμφης Ὀλβίας, ὡς [36] Ἀρριανὸς ἐν Βιθυνιακοῖς ἱστορεῖ. [37] ἔστι δὲ χώρα Βυζαντίων, ὡς Θεόπομπος ἐν τεσσαρακοστῇ ἑβδόμῃ. [38] ἔστι δὲ Ἀκαρνανίας πόλις. οἱ δὲ, Κεφαλληνίας ἄποικον. τὸ ἐθνικὸν, Ἀστακηνὸς, ὡς Ῥυνδακηνὸς, Πριαπηνός· [39] καὶ Ἀστακηνοὶ, καὶ Ἀστάκιος, καὶ Ἀστακία. ἀφ' οὗ Ἀστακιεὺς, ὡς Οἰχαλία Οἰχαλιεύς· καὶ Ἀστακιήτης, καὶ Ἀστακίδης πατρωνυμικόν· Πείσανδρος δεκάτῃ.

ἈΣΤΑΠΑΙΟΙ [40], Λιβύης ἔθνος· Ἀππιανὸς ἕκτῳ.

ἈΣΤΑΡΤΗ, νῆσος ἐν Αἰθιοπίᾳ· Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ πρώτῃ· ἐντεῦθεν ἄρχεται

Felicis Amphilyſi fluentum.

ASSORIUM, urbs Siciliæ, quam Apollodorus libro primo Chronicorum tribus ſyllabis Aſſorum nominat. Gentile Aſſorinus, uti Rheginus.

ASTÆ, gens Thraciæ, cujus meminit Artemidorus in epitome librorum undecim. Poſſeſſivum Aſticus, & Aſtica.

ASTACUS, urbs Bithyniæ, quæ ab Aſtaco Neptuni & nymphæ Olbiæ filio nomen habet, uti Arrianus in Bithyniacis refert. Eſt item Byzantinorum regio, cujus Theopompus libro XLVII meminit. Eſt porro Acarnaniæ urbs, quam nonnulli Cephaleniæ coloniam eſſe dicunt. Gentile, Aſtacenus, uti Rhyndacenus, Priapenus: Et Aſtaceni & Aſtacius & Aſtacia, à quo Aſtacienſis, uti ab Oechalia Oechalienſis: Et Aſtacieta, & Aſtacides patronymicum, auctore Piſandro libro decimo.

ASTAPÆI, gens Libyæ, cujus Appianus libro ſexto meminit.

ASTARTE, inſula Æthiopiæ, de qua Marcianus libro I Peripli mentionem facit. Inde incipit

[29] *Δαίμονος Ἀμφιλύσιον ῥόον.*] Ita exhibent editi & MSS, excepto uno, in quo Salmaſius invenit: *Δαίμονος Ἀμφιλύσιου ῥόον*: exiſtimabatque veram lectionem eſſe.

[30] *Ἀσσώριον.*] Cujus auctoritate Stephanus quatuor ſyllabis hujus oppidi nomen protulerit, non video. Genuinum nomen Cluverius tribus ſyllabis facit *Ἀσσωρός*. In antiquo numiſmate Urſinus excuſum vidit juvenis imberbis caput, prolixa cæſarie redimitum, cum inſcriptione ΑΣΣΩΡΟΥ, qui obliquus caſus eſt à recto jam nominato. Apud Ciceronem in Verrina IV obliquus caſus *Aſſoro* invenitur. Hodie tenue eſt oppidulum, in edito colle inter Ennam & Agyrium ſitum, quod vulgari vocabulo *Azaro* nuncupatur.

[31] *Ἐν πρώτῃ χρονικῶν.*] Voſſianus: *ἐν α' χρονικῶν.*

[32] *Τὸ ἐθνικὸν Ἀσσωρῖνος.*] Idem gentile noſter etiam producit in vocabulis *Ἀβακαῖνον*, *Ἀμπελος* & *Ταυρομένιον*. Eadem forma Ciceroni paſſim in Verrinis, atque Plinio libro III cap. VIII *ASSORINI* dicuntur. Stephanus in voce *Πυρραῖον* hinc deduxit gentile *Ἀσσωρινός*: *τὸ ἐθνικὸν Πυρραιστινὸς, ὡς τοῦ Ἀσσώρου τὸ Ἀσσωρινός*. Hanc formam in totum non improbo, nam Siculos etiam gentilia in *ινος* formare, ad vocem *Ἀβακαῖνον* luculenter demonſtravimus.

[33] *Ἀσταί, ἔθνος Θρᾴκης.*] Nihil omnino hoc loco de ſitu hujus gentis perhibet: alibi tamen eam Cabylæ civitati Thraciæ vicinam facit. *Καβύλη, πόλις Θρᾴκης, οὐ πόῤῥω τῆς τῶν Ἀστῶν χώρας. Πολύβιος τρισκαιδεκάτῃ.* Hæc eadem eſt urbs, quam Strabo lib. VII Calybem appellat, ibidem Aſtarum gentem collocans, ita enim ille: *Ὑπέρκειται δὲ τῶν Βυζαντίων τὸ μὲν Ἀστῶν ἔθνος, ἐν ᾧ πόλις Καλύβη, Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου τοὺς πονηροτάτους ἐνταῦθα ἱδρύσαντος.*

[34] *Ἀρτεμίδωρος ἐν ἐπιτομῇ τῶν ια'.*] Sic repoſuimus ex codicibus Palatinis & chartaceo Voſſiano. Libri editi exhibent: *Ἀρτεμίδωρος ἐν ἐπιτομῇ τῶν ἐν ἑνδεκάτῃ*: Enim vero, potius ſequendam eſſe lectionem ſcriptam, etiam manifeſte liquet in vocibus *Δέρτων*, *Κώδων*, & aliis quam plurimis.

[35] *Ἀστακὸς, πόλις Βιθυνίας.*] Quo tempore & à quibus Aſtacus fuerit, condita refert Memnon: *Τὴν Ἀστακὸν δὲ Μεγαρεῖς ᾤκισαν ἀρχομένης ὀλυμπιάδος ἑπτακαιδεκάτης. Ἀστακὸν ἐπεκάλουν κατὰ χρησμὸν ἐπώνυμον ἀπό τινος τῶν λεγομένων Σπαρτῶν καὶ γηγενῶν τῶν ἀπογόνων τῶν ἐν Θήβαις, Ἀστακοῦ τὴν κλῆσιν ἀνδρὸς γενναίου καὶ μεγαλόφρονος.* Igitur à Megarenſibus circa initium Olympiadis XVII condita fuit, & à viro quodam nobili, non à Neptuni filio nomen accepit. Strabo lib. XII ſcribit, Aſtacum à Megarenſibus & Athenienſibus eſſe conditam, à Dœdalſo vero inſtauratam, & à Lyſimacho deletam. Latini ſcriptores tradunt manifeſte Aſtacum à Nicomede Bithyniæ rege Nicomediam vocitatam fuiſſe. Ammianus Marcellinus lib. XXII. *Et Aſtacum ſecuto tempore Nicomediam a rege cognominatam.* Trebellius Pollio in Gallienis: *Acceſſerat præterea his malis, quod Scythæ Bithyniam invaſerant, civitateſque deleverant. Denique Aſtacum, quæ poſtea Nicomedia dicta eſt, incenſam graviter vaſtaverunt.* Verum Salmaſius ad illum locum hujus erroris fontem clariſſime detexit.

[36] *Ἀρριανὸς ἐν Βιθυνιακοῖς.*] Leviſſimum mendum in hiſce verbis correximus. libri editi exhibent: *Ἀρριανὸς ἐν Βιθυνικοῖς.* Vide noſtrum in *Βιθυνόπολις* atque aliis locis plurimis. Arrianum libro quinto rerum Bithyniacarum de Aſtaco mentionem feciſſe, alibi ex Stephano liquet. *Μεγαρικὸν πολίχνιον, ὃ συγκαταλέγεται ταῖς Βιθυνῶν πόλεσιν. Ἀρριανὸς πέμπτῳ Ἀστακός τε, καὶ Ἡραία, καὶ τὸ Μεγαρικὸν ἔθνος.* Fortaſſis noſter hæc Arriani verba innuit.

[37] *Ἔστι δὲ χώρα Βυζαντίων.*] Ergo alicui regioni in ditione Byzantina Aſtacus nomen fuiſſet, quod vix crediderim. Fortaſſis intelligit *Ἀστικὴν*, regionem in qua Aſtæ, non procul à Byzantio, habitabant, de quibus præcedenti ſectione mentionem facit. Itaque fortaſſis reſcribendum eſt. *ἔστι δὲ χώρα πλησίον Βυζαντίων.*

[38] *Ἔστι δὲ Ἀκαρνανίας πόλις.*] Hanc civitatem aliquoties meminit Thucydides libro II. Ptolomæus lib. III cap. XIV: & Strabo lib. X, ex quo liquet, non longe à Crithote ſitam fuiſſe: *Εἶτα ἄκρα Κριθώτη, καὶ Ἐχινάδες, καὶ πόλις Ἀστακὸς, ὁμώνυμος τῇ περὶ Νικομήδειαν καὶ τὸν Ἀστακηνὸν κόλπον.*

[39] *Καὶ Ἀστακηνοί.*] Hoc gentile aut redundat, aut mendoſum eſt. Videtur reponendum eſſe, *καὶ Ἀστακηνή*. Format enim noſter ſæpiſſime etiam gentilia fœminina.

[40] *Ἀσταπαῖοι, Λιβύης ἔθνος.*] Inſigniter errat Stephanus, quemadmodum optime obſervat Clariſſimus J. Voſſius in notis ad P. Melam, quod Aſtapæos Libycam gentem faciat, cum in Hiſpania ſub Carthaginenſium ditione fuerit. Meminit in Ibericis ſuis Appianus Aſtapæ urbis & Aſtapæorum, atque eos Carthaginenſibus paruiſſe. Hinc error Stephani.

ἄρχει) Αἰθιοπία, ἡ ὑπὲρ Αἴγυπτον. [41] ἀπὸ A δὲ τοῦ Βαζίου ἄκρου ἐκδέχεται [42] Τελόνωτον ὄρος. κατὰ ἣ τοῦτο, νῆσος Ἀστάρτη. τὸ ἐθνικὸν, Ἀσταρταῖος, ἢ Ἀσταρτίτης.

incipit Æthiopia quæ ſupra Ægyptum eſt. A Bazio autem promontorio excipitur mons Trionotum, juxta quem inſula Aſtarte ſita eſt. Gentile, Aſtartæus ſive Aſtartita.

ἈΣΤΕΛΕΒΗ, πόλις Λυδίας· Ξάνθος ἐν τετάρτῃ Λυδιακῶν. οἱ οἰκοῦντες, Ἀστελεβαῖοι. B

ASTELEBE, urbs Lydiæ, auctore Xantho libro quarto rerum Lydiacarum. Incolæ, Aſtelebæi.

ἈΣΤΕΡΊΑ [43], πόλις Λυδίας· Ξάνθος ἐν τετάρτῃ Λυδιακῶν. λέγεται καὶ Ἀστερίς. ὁ πολίτης, Ἀστεριώτης, καὶ Ἀστέριος. [44] ἔστι καὶ νησίον Ἀστερία, μεταξὺ Κεφαλληνίας C καὶ Ἰθάκης. Ὅμηρος Ἀστερίδα ταύτην φησίν·

> [45] Ἔστι δέ τις νῆσος μέσσῃ ἁλὶ πετρήεσσα
> Μεσσηγὺς Ἰθάκης, Σάμοιό τε παιπαλοέσσης, D
> Ἀστερίς, οὐ μεγάλη. ----

ASTERIA, oppidum Lydiæ, cujus Xanthus libro quarto Lydiacorum meminit. Vocatur quoque Aſteris. Oppidanus, Aſteriotes & Aſterius. Eſt item parva inſula inter Cephaleniam & Ithacam, quam Homerus Aſteridem nuncupat.

> *Eſt autem inſula quædam medio mari ſaxoſa,*
> *Inter Ithacamque Samumque aſperam,*
> *Aſteris, non magna.*

ἈΣΤΈΡΙΟΝ, πόλις Θετταλίας· [46] Ὅμηρος,

> Οἳ δ' εἶχον Ἀστέριον, Τιτάνοιό τε λευκὰ κάρηνα. E

[47] ἡ νῦν Πειρεσία. οὕτω δὲ καλεῖται [48] διὰ τὸ λαμπρὸν, ὅτι ἐφ' ὑψηλοῦ ὄρους κειμένη, τοῖς πόῤῥωθεν ὡς ἀστὴρ φαίνεται. ἢ ἀπὸ Ἀστερίου τινός. τὸ ἐθνικὸν, Ἀστεριώτης· καὶ θηλυκὸν, Ἀστερῆτις, καὶ Ἀστεριάς. F

ASTERIUM, urbs Theſſaliæ, quam Homerus meminit:

> *Qui autem habitabant Aſterium, Titanique albos vertices.*

Nunc Pireſia dicitur. Nomen vel à fulgore accepit; nam in ſublimi monte ſita, procul aſpicientibus tanquam aſtrum apparet: vel ab Aſterio quodam. Gentile Aſteriota. Fœmininum Aſtereis: & Aſterienſis in uſu eſt.

ἈΣΤΕΡΟΥΣΙΆ, ὄρος Κρήτης [49] πρὸς νότιον μέρος, ἀποβλέπον εἰς θάλασσαν· ἀφ' οὗ ἡ πόλις ἐπὶ τὸν Καύκασον [50] Ἰνδικὴ Ἀστερουσία κέκληται, Κρητῶν ἀποικίας ἐκεῖσε σταλείσης. οἱ οἰκήτορες Ἀστερουσιανοὶ, καὶ Ἀστερου- G σιεῖς, καὶ Ἀστερούσιοι.

ASTERUSIA, mons Cretæ verſus auſtrum ad mare reſpiciens. Ab illo urbs Sindica juxta Caucaſum Aſteruſia appellata eſt, Cretenſibus eo coloniam mittentibus. Incolæ vocantur Aſteruſiani, & Aſteruſienſes & Aſteruſii.

ἈΣΤΡΑΙΆ, πόλις Ἰλλυρίας· [51] Ἀδριανὸς Ἀλεξανδρειάδος ά.

ASTRÆA, urbs Illyriæ, cujus meminit Adrianus libro primo Alexandriados.

[41] Ἀπὸ δὲ τοῦ Βαζίου ἄκρου] Ita vulgati omnes & ſcripti: Salmaſius ad oram ſui Stephani, ἀπὸ δὲ τοῦ Βαζίου ἄκρου repoſuit, quæ lectio Ptolemæi auctoritate confirmatur, ita enim ille lib. IV cap. VII: Μετὰ δὲ τὸ Βάζιον ἄκρον, ὃ εἴρηται, Πελονῶτες ὄρος. Ita quoque hunc montem & promontorium idem Geographus aliis in locis appellavit. A librariis autem Ξ & Ζ ſæpiſſime confundi, alibi demonſtravimus.

[42] Τελονῶτον ὄρος.] Ptolemæus loco jam allegato: Πελονῶτες ὄρος. Quodnam ſit præferendum, alii viderint: ego à Ptolemæi partibus ſtarem.

[43] Ἀστερία, πόλις Λυδίας.] Codices Palatini, qui nunc in Vaticana Biblioth. cuſtodiuntur πόλις Συρίας. Suidas tamen Aſteriam Lydiæ urbem cum noſtro recenſet. Quid ſit eligendum vehementer ambigo, præſertim cum alii Geographi nullam de hoc oppido mentionem faciant, & Xanthus libro quarto rerum Lydiacarum ſine ullo dubio de nonnullis Syriæ civitatibus loquutus ſit: refert enim noſter in voce Ἀσκάλων, Acimum Lydorum regem Aſcalum ducem exercitus elegiſſe, ut in Syria militaret: hac igitur occaſione, quod ibi urbes obſidione aut cinxerit aut ſubegerit, etiam hujus Aſteriæ potuit fieri mentio. Verum ut quoque credam, in Syria hoc oppidum extitiſſe, me movet Euſtathius, qui in commentariis ad Iliad. B. pag. 332 ſic ſcribit: Ἡ δὲ γε Ἀστερία, οὐχ Ἑλληνικὴ, ἀλλὰ Συρίας πόλις ἐστιν. ἡ δὲ ἐν Ὀδυσσείᾳ Ἀστερὶς, νῆσος οὐ μεγάλη.

[44] Ἔστι καὶ νησίον Ἀστερία.] Vide Strabonem lib. X unde noſter omnia hauſit.

[45] Ἔστι δέ τις νῆσος.] Sunt verſus ex Homeri Odyſſ. Δ circa finem.

[46] Ὅμηρος] Locum in navium Catalogo invenies.

[47] Ἡ νῦν Πειρεσία.] Urbem hoc nomine agnoſcit Apollonius Rhodius lib. I.

> - - - - Φαίνετο δ' ἄγχι
> Πειρεσιαὶ, Μάγνησσά θ' ὑπεύδιος ἀντιπέραια.

Hinc liquet alto in loco ſitam fuiſſe, uti eam quoque deſcribit Apoll. eodem libro circa initium, ubi urbis nomen ſingulariter profert.

[48] Διὰ τὸ λαμπρόν] Eadem prorſus Euſtathius ſcribit ad navium Catalogum pag. 332. Ἀστέριον δὲ πόλις ἡ αὐτὴ Θετταλική. ἢ ἀπὸ Ἀστερίου τινὸς ἥρωος, ἢ διὰ τὸ λαμπρόν. ἐφ' ὑψηλοῦ γάρ φασι κειμένη τοῖς πόῤῥωθεν ὡς ἀστὴρ φαίνεται.

[49] Πρὸς νότιον μέρος.] Sic editi omnes: Voſſianus codex cum articulo: πρὸς τὸ νότιον μέρος.

[50] Ἰνδικὴ Ἀστερουσία.] Incomparabilis Voſſius in notis ad Scylacem Caryandenſem contendit, apud noſtrum reponendum eſſe: Σινδικὴ Ἀστερουσία. Aliquoties Stephanum & alios ſcriptores hunc erraſſe errorem, ibidem luculenter demonſtrat.

[51] Ἀδριανὸς Ἀλεξανδρειάδος ά.] Ejuſdem auctoris liber primus allegatur in voce Σαῖται.

οἳ δ' εἶχον Ἀστραίαντι, [52] Δόβηράντε. A

ΑΣΤΥ, ἡ κοινῶς πόλις. [53] Διαφέρει δὲ, ὅτι τὸ μὲν κτίσμα δηλοῖ, ἡ δὲ πόλις καὶ τοὺς πολίτας. ἐκλήθη δὲ ἄστυ, [54] ὡς Φιλόχορος ἑνδεκάτῃ Ἀτθίδος, [55] διὰ τὸ πρότερον νομάδας καὶ σποράδην ζῶντας, τότε συνελθεῖν, καὶ B στῆναι ἐκ τῆς πλάνης εἰς τὰς κοινὰς οἰκήσεις, ὅθεν οὐ μετανεστήκασιν. [56] Ἀθηναῖοι δὲ πρῶτοι τῶν ἄλλων, ἄστυ καὶ πόλεις ᾤκησαν. ὁ πολίτης, ἀστὸς, καὶ ἀστὴ, καὶ ἀστόν. ἀπὸ τοῦ ἀστὸς, τὸ ἀστίτης· [57] Σοφοκλῆς, Ἀλεξάνδρῳ. C

Οὐ γάρ τι θέσμα τοῖσιν ἀστίταις πρέπει.

[58] Καί. Βοτῆρα νικᾷν ἄνδρας ἀστίτας.

τοιγὰρ ἐντεῦθεν καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ προαστίτης· οὐ γὰρ παρὰ τὸ [59] προάστειον. ἦν γὰρ προαστιεὺς, ὡς Δουλιχιεύς· ἢ προάστιος, ὡς Βυ- D ζάντιος. οὕτω γὰρ καὶ τὸ θηλυκὸν εὑρίσκεται, προαστία γῆ, ἐν Φρίξῳ Σοφοκλέους·

Ὅρια κελεύθου τῆς δὲ γῆς προαστίας.

ἀπὸ δὲ τῆς ἄστεος γενικῆς, ἀστεῖος· ὅπερ ἀντιδιέσταλται τῷ ἄγροικος· καὶ ἀστεί- E ζω, καὶ ἀστεϊσμός. λέγεται ἄστυ καὶ ὁ δῆμος, [60] ὡς Ἐρατοσθένης ἐν Ἠριγόνῃ·

[61] Εἰς

A *Quique habitabant Aſtræam Doberamque.*

ASTU, vulgo urbs. Verum differunt hæ voces: altera fabricam, altera autem vox πόλις etiam cives denotat. Aſtu, teſte Philochoro libro XI deſcriptionis Atticæ, ex eo nomen habet, quod B tunc homines agreſti more ſparſimque viventes convenerint, & à divagatione quaſi communi contubernio ſubſtiterint, unde non commigravere. Athenienſes ante alios primi Aſtu & civitates condiderunt. Hinc civis appellatur aſtus: & aſta, & aſtum quoque in uſu ſunt. Ab aſtus fit C aſtita, quo Sophocles in Alexandro utitur

Non enim aſtitas vinculum decet.

Et: *Paſtorem ſuperare viros aſtitas.*

Hinc etiam deducitur Proaſtita, quæ vox etiamnum in uſu eſt: illa autem non fit à *Proaſtium* ſuburbium; inde enim *Proaſtienſis* formaretur, uti D Dulichienſis: ſive *Proaſtius*, uti Byzantius: nam hoc modo etiam Προαστία γῆ formatum reperitur apud Sophoclem in Phrixo:

Confinia viæ terræ proaſtiæ, id eſt, ſuburbanæ.

A genitivo ἄστεος fit ἀστεῖος urbanus, quæ vox op- E ponitur τῷ ἄγροικος ruſticus: & ἀστείζω urbanus ſum, & ἀστεϊσμὸς urbanitas. Porro & Demus Aſtu appellatur, ut perhibet Eratoſthenes in Erigone:

In

[52] Δόβηρέντι.] Fortaſſis reponendum Δόβηρέντι, quod dico inductus auctoritate ipſius Stephani, ita enim ille: Δόβηρος, πόλις Παιονίας. οἱ πολῖται Δοβηρεῖς. In Concilio Chalcedonenſi Δόβηρος invenitur. Salmaſius in Palatinis legebat: Οἳ δ' εἶχον Ἀστραίαντι, Δόβηρόντι.

[53] Διαφέρει δὲ, ὅτι τὸ μὲν κτίσμα δηλοῖ, ἡ δὲ πόλις καὶ τοὺς πολίτας.] Salmaſius in libris Palatinis conjunctionem ὅτι non reperiebat, quam tamen in omnibus vulgatis lego, verum non admodum videtur neceſſaria. Quaſi diceret Stephanus, hæc inter τὸ ἄστυ & πόλις plerumque conſpicitur differentia: τὸ ἄστυ proprie urbis fabricam, ſed τὸ πόλις præter fabricam etiam cives, id eſt, Reipublicæ formam denotat. Hujuſmodi ſignificatu τὸ πόλις apud Ariſtotelem & Platonem, atque *civitas* apud Ciceronem alioſque ſcriptores Latinos frequentiſſime occurrit. Locus in hanc rem illuſtris exſtat apud Plutharchum in Theſeo, ubi de Atticæ regionis incolis ita ſcribit: Μετὰ δὲ τὴν Αἰγέως τελευτὴν, μέγα καὶ θαυμαστὸν ἔργον εἰς νοῦν βαλόμενος, συνῴκισε τοὺς τὴν Ἀττικὴν κατοικοῦντας εἰς ἓν ἄστυ, καὶ μιᾶς πόλεως ἕνα δῆμον ἀπέφηνε, τέως σποράδην, ὄντας καὶ δυσανακλήτους πρὸς τὸ κοινὸν πάντων συμφέρον. Clariſſime hic conſpicitur diſcrimen illud, de quo in Stephani verbis agitur. Antiquos inter illa vocabula ſic diſtinxiſſe, etiam teſtatur Euſtathius in commentariis ad Iliad. Ρ. pag. 1100 hiſce verbis: Ἐν δὲ τῷ πόλιν καὶ ἄστυ σημείωσαι, ζητητέον εἰ πόλιν μὲν λέγει τὸ ἐρυμνότερον, ἄστυ δὲ τὴν ἀκρόπολιν. ἢ καὶ ἀνάπαλιν. ἴσως δὲ καὶ ἐκ παραλλήλου ἔφη πόλιν καὶ ἄστυ, ὡς ἰσοδυναμοῦν, πλεονασμῷ καὶ νῦν διὰ τὸ ἀγωνιᾶν. οἱ δὲ παλαιοί φασι, πόλιν μὲν τὴν πολιτείαν. ἄστυ δὲ τὸ τεῖχος.

[54] Ὡς Φιλόχορος ἑνδεκάτῃ Ἀτθίδος.] Salmaſius in margine ſui libri contendit debere legi, ὡς Φιλόχορος ἐν πρώτῳ τῆς Ἀτθίδος: atque in antiquis libris ſcriptum fuiſſe, ὡς Φιλόχορος ἐν α' τῆς Ἀτθίδος: ex qua ſcriptura librarii eam fecerant, quam nunc vulgati præferunt. Aſſentior Salmaſio. nam eadem Philochori verba ex libro I Ἀτθίδος apud Etymologici Magni Auctorem in Ἄστυ in medium adducuntur: Imo hoc ipſe rei tractandæ ordo poſtulabat, ut Athenarum origo & appellationes primo potius, quam undecimo libro deſcriberentur.

[55] Διὰ τὸ πρότερον νομάδας καὶ σποράδην ζῶντας.] Huc facit locus Valerii Max. lib. V cap. III. *Detrahe Athenienſibus Theſea, nullæ, aut non tam claræ Athenæ erunt: ſiquidem ille diſperſos cives ſuos in unam urbem contraxit: ſeparatimque & agreſti more viventi populo, ampliſſimæ civitatis formam atque imaginem impoſuit.* Huc quoque refer locum ex Plutarchi Theſeo, cujus præcedenti commentario partem in medium produximus.

[56] Ἀθηναῖοι δὲ πρῶτοι τῶν ἄλλων, ἄστυ καὶ πόλεις ᾤκησαν.] Diodorus Siculus lib. III, refert, Uranum Atlantiorum regem homines ſparſim habitantes intra urbis pomeria coegiſſe. Μυθολογοῦσι δὲ πρῶτον παρ' αὐτοῖς Οὐρανὸν βασιλεῦσαι, καὶ τοὺς ἀνθρώπους σποράδην οἰκοῦντας συναγαγεῖν εἰς πόλεως περίβολον, καὶ τῆς μὲν ἀνομίας καὶ τοῦ θηριώδους βίου παῦσαι τοὺς ὑπακούσαντας. Igitur Stephani verba ita ſunt interpretanda: in regione Attica Theſeum ab agreſti ad civilem vitam traduxiſſe homines, cumque ibi primum civitatis auctorem atque conditorem extitiſſe, quemadmodum plerumque in unaquaque regione hujuſmodi auctor fingitur. Mera autem fabula eſt, Athenienſes ante alios urbem & civitatem habuiſſe, cum in Mythologicis Uranus Theſeum aliquot ſeculis præceſſerit.

[57] Σοφοκλῆς Ἀλεξάνδρῳ.] Ita hunc locum ſupplevit Salmaſius in ſuo Stephani codice, qui in omnibus vulgatis & libris ſcriptis mutilus conſpicitur. Certiſſimum eſt Sophoclem fabulam edidiſſe, quæ aliquando dicitur Ἀλέξανδρος, ut Heſychio in Δυσαυλος· aliquando Ἀλέξανδρος, ut eidem in Θαλλασεῖα. Vide hac de re Caſaubonum in notis ad Athenæum lib VII cap. III.

[58] Καί. Βοτῆρα νικᾷν &c.] Salmaſius hunc locum in libris calamo exaratis aliter conſtitutum invenit, ſcilicet hunc in modum. Καί. Βοτῆρα νικᾷν ἄνδρας ἀστίτας. τί γάρ; In vulgatis hodie circumfertur τοιγάρ, quam lectionem præterire nequeo. Puto hæc verba etiam ex Sophoclis Alexandro eſſe deſumpta, & quidem hoc loco mentionem fieri de ludis funebribus, qui in honorem ejus fiebant, de quibus Hyginus Fab. XC.

[59] Προάστειον.] Videtur legendum: οὐ γὰρ παρὰ τὸ προάστιον, ſine diphthongo, quemadmodum etiam Suidas apud Sophoclem inveniſſe teſtatur. Confirmant noſtram conjecturam, τὸ προάστιος & προαστία, de quibus nunc quoque noſter loquitur.

[60] Ὡς Ἐρατοσθένης ἐν Ἠριγόνῃ.] Omnino ſubeſt hic aliquid vitii, quod unica literula mutata ex chartaceo Voſſiano inſtaurari poteſt, legitur enim ibi. Ὡς Ἐρατοσθένης ἐν Ἠριγόνῃ. Quæ certa eſt & indubitata lectio. Erat

Erigone

[61] Εἰς τί δὴ Θορικοῦ καλὸν ἵκανεν ἄστυ. A [62] ὅτι δ' ὁ δῆμος Θορικὸς, δῆλόν ἐστι. καὶ κώμη πλησίον Κανώβου, παρὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν. τὸ ἐθνικὸν, τὸ αὐτό. ὅτι δὲ καὶ ἡ Ἀλεξάνδρεια ἄστυ ἐκλήθη, εἴρηται.

In Thorici pulchrū perveniebat aſtu. Res autem evidens eſt, Thoricum Demum eſſe. Reperitur quoque pagus prope Canobum, juxta Alexandriam, eodem gentili gaudens. Alexandriam vero Aſtu appellari, in præcedentibus dictum eſt.

ΑΣΤΥΠΑΛΑΙΑ, νῆσος μία τῶν Κυ- B κλάδων. [63] ἐκαλεῖτο δὲ Πύῤῥα, Καρῶν κατεχόντων. εἶτα, Πύλαια, εἶτα Θεῶν τράπεζα, διὰ τὸ ἀνθηρὸν αὐτῆς. ἐκλήθη δὲ [64] ἀπὸ Ἀστυπαλαίας, τῆς Ἀγκαίου μητρός. [65] δευτέρα, πόλις ἐν Κῷ. τρίτη, [66] νῆσος πόλιν ἔχουσα C μεταξὺ Ῥόδου καὶ Κρήτης. [67] τετάρτη, πόλις ἐν Σάμῳ. πέμπτη, [68] ἄκρα πλησίον Ἀττικῆς. [69] τὸ ἐθνικὸν, Ἀστυπαλαιεὺς, καὶ Ἀστυπαλαιάτης.

ASTYPALÆA, una ex Cycladum inſulis. Vocabatur autem Pyrrha Caribus eam poſſidentibus, deinde Pylæa, ac denique Deorum Menſa propter amœnitatem ſuam. Ita dicta eſt ab Aſtypalæa Ancæi matre. Altera, eſt civitas in inſula Cô. Tertia, inſula oppidum habens, inter Rhodum & Cretam. Quarta, urbs in Samo. Quinta, promontorium Atticæ vicinum. Gentile Aſtypalæenſis & Aſtypalæates.

ΑΣΤΥΡΑ [70], πόλις Μυσίας, οὐδετέρως, πρὸς τῇ Τρωάδι. [71] λέγεται καὶ ἑνικῶς Ἄστυ- D ρον. [72] ἔστι καὶ κώμη πλησίον τοῦ Ἀδραμυττίου, ὡς Στράβων. ἔστι καὶ πόλις Φοινίκης κατὰ

ASTYRA, genere neutro, urbs Myſiæ juxta Troadem. Dicitur quoque numero ſingulari Aſtyrum. Eſt quoque pagus Adramyttio vicinus, cujus Strabo meminit: & urbs Phœniciæ contra

Erigone Icari filia, quæ amiſſo patre ſuſpendio vitam finivit, uti de illa narrant theologiæ mythicæ doctores.

[61] Εἰς τί δὴ Θορικοῦ καλὸν ἵκανεν ἴδος] Conſtanter ita legunt hunc locum codices vulgati omnes: ſed mirifice eum librarii depravarunt. in libris manu exaratis parum auxilii ſupereſt. In Palatinis & Voſſiano hunc in modum concipiuntur hæc Eratoſthenis verba: Εἰς ὅτι δὴ Θορικοῦ καλὸν ἵκανεν &c. Hinc Salmaſius in ora ſui libri ſuſpicatur debere reſcribi: Εἰσίκει δὴ Θορικοῦ καλὸν ἵκανεν ἄστυ. Deinde ſententiam mutans, inquit emendandum eſſe: Εἰς τὸ δὴ τοῦ Θορικοῦ καλὸν ἵκανεν ἄστυ. Hanc verborum Eratoſthenis emendationem meo calculo comprobare non vereor: nam pro ἴδος, quod librariorum ſupina negligentia in textum irrepſit, τὸ ἄστυ reponendum eſſe, ſole meridiano clarius apparet, ex gloſſemate, quod mox ſequitur: imo hic erat Stephani ſcopus, ex antiquo ſcriptore exemplum in medium adducere, in quo ἄστυ pro δῆμος accipitur: Hoc enim evidentiſſimum eſt; Θορικὸν eſſe Demum (pro quo Eratoſthenes habet ἄστυ) Acamantidis tribus, uti poſtea Stephanus ſuo loco docebit.

[62] Δῆμος Θορικός.] Vide Stephanum in illa voce.

[63] Ἐκαλεῖτο δὲ Πύῤῥα] Stephanus in iſta voce inſulæ cujuſdam meminit hoc nomine. Πύῤῥα πόλις ἐν Λέσβῳ. ὁ πολίτης Πυῤῥαῖος. ἔστι καὶ κώμη Λυγιστικὴ ἔστι καὶ νῆσος. An hoc loco noſter Aſtypalæam intelligat, alii inquirant.

[64] Ἀπὸ Ἀστυπαλαίας τῆς Ἀγκαίου μητρός.] Aſtypalææ genealogiam legimus apud Pauſaniam in Achaicis, & Apoll. Rhodii Scholiaſtam, cujus verba mox producemus.

[65] Δευτέρα πόλις ἐν Κῷ.] Refert Strabo lib. XIV ipſam Coorum urbem antiquitus Aſtypalæam appellatam fuiſſe: Ἡ δὲ τῶν Κῴων πόλις ἐκαλεῖτο τὸ παλαιὸν Ἀστυπάλαια, καὶ ᾠκεῖτο ἐν ἄλλῳ τόπῳ ὁμοίως ἐπὶ θαλάττῃ. ἔπειτα διὰ στάσιν μετῴκησαν εἰς τὴν νῦν πόλιν περὶ τὸ Σκανδάλιον, καὶ μετωνόμασαν αὐτὴν Κῶν ὁμωνύμως τῇ νήσῳ.

[66] Νῆσος πόλιν ἔχουσα μεταξὺ Ῥόδου &c.] Strabo libro jam allegato, juxta agrum Myndium in ora Cariæ Aſtypalæam promontorium & Zephyrium collocat, quod fortaſſis illa erit inſula, uti etiam Ortelius opinatur, quam noſter inter Rhodum & Cretam ponit.

[67] Τετάρτη πόλις ἐν Σάμῳ.] Non erat in Samo urbs hoc nomine, ſed arx, quam Polycrates Samius extruxit teſte Polyæno lib. I Stratag. Hæc ſunt ejus verba: Τειχίσας δὲ ἀκρόπολιν τὴν καλουμένην Ἀστυπάλαιαν, καὶ μεταπεμψάμενος παρὰ Λυγδάμιδος τοῦ Ναξίων τυράννου στρατιώτας. Teſtatur Themiſtagoras apud Etymologici Magni Auctorem, Sami portionem fuiſſe dictam Aſtypalæam ἀπὸ τοῦ παλαιοῦ ἐκεῖσε οἰκισθῆναι ἄστυ. Verum doctiſſimus Bochartus in Geographia Sacra, docet eſſe nomen Phœnicium, quem videre licet, ſi rem tanti feceris.

[68] Ἄκρα πλησίον Ἀττικῆς.] Imo Strabo promontorium hoc nomine in Attica agnoſcit, non autem Atticæ vicinum, ita enim ille libro IX. Μεταξὺ δὲ τῶν λεχθέντων δήμων, μακρὰ ἄκρα πρώτη μετὰ τὰς Ἀλὰς, Ζωστήρ. εἶτ' ἄλλη μετὰ Θορικόν, Ἀστυπάλαια &c.

[69] Τὸ ἐθνικὸν, Ἀστυπαλαιεύς.] Hoc gentili paſſim utuntur ſcriptores antiqui; imo illud Delphicum oraculum ſua auctoritate comprobavit, ita enim de Cleomede conſultoribus reſpondebat apud Pauſaniam lib. IV.

Ὕστατος ἡρώων Κλεομήδης Ἀστυπαλαιεύς.

Eo etiam utitur Plutarchus in vita Romuli, ubi interpretes peſſimo errore vertunt *Aſtypalenſis*, quem etiam ab aliis commiſſum aliquoties obſervavi. Alterius gentilis forma occurrit apud Goltzium in vetere numiſmate, in quo hanc inſcriptionem conſpiciebat, ΑΣΤΥΠΑΛΑΙΤΩΝ. Apud noſtrum gentile ſex ſyllabis, in numiſmate autem quinque conſtat, ex quo liquet in Stephano penultimam vocalem redundare, & Ἀστυπαλαίτης reponendum eſſe pro Ἀστυπαλαιάτης: ex nummis enim, tanquam incorruptis teſtibus, genuinæ gentilium formæ ſunt petendæ.

[70] Ἄστυρα πόλις Μυσίας, οὐδετέρως.] Hæc proprie Troadis urbs eſt, quæque tempore Strabonis jam erat diruta, uti ipſe teſtatur lib. XIII. Ὑπέρκειται δὲ τῆς τῶν Ἀβυδηνῶν χώρας ἐν τῇ Τρωάδι τὰ Ἄστυρα, ἃ νῦν μὲν Ἀβυδηνῶν ἐστι, κατεσκαμμένη πόλις. Etiam neutro genere Geographus vocem protulit, ſed aliter Mela lib. I cap XVIII, ubi vocem fœminino genere ſingulariter uſurpavit. Verum Myſiam ſæpiſſime Troadem complecti, omnes norunt in Geographia verſati.

[71] Λέγεται καὶ ἑνικῶς Ἄστυρον.] Heſychius: Ἄστυρον, πόλισμα.

[72] Ἔστι καὶ κώμη πλησίον Ἀδραμυττίου.] Etiam Strabo hunc pagum agnoſcit & Aſtyrenæ Dianæ templum, de quo infra Stephanus, qui ſine dubio hæc Geographi verba reſpicit: Μυσίας δὲ Ἄστυρα τινὰ πλησίον κώμην φασὶν ἣν δὲ πολίχνην ποτὲ, ἐν ᾗ τὸ τῆς Ἀστυρηνῆς Ἀρτέμιδος ἱερὸν ἐν ἄλσει, προεστηκυῖαι μετ' ἁγιστείας ὑπ' Ἀντανδρίων, οἳ μᾶλλον γείτονες. Geographi alii non diſtinguunt inter Aſtyra urbem Troadis & Myſiæ. hanc omnes, quam Strabo & Stephanus pagi nomine deſcribunt, urbem faciunt. Mela lib. I cap. XVIII *Gremio interiore campus Thebe nomine, Adramytion, Aſtyram, Chryſam, oppida, eodem quo dicta ſunt ordine adjacentia, continet.* Sic quoque Scylax capite Lydia & Plinius lib. V cap. XXX. Pauſanias præterea in Meſſeniacis Aſtyrorum e regione Leſbi meminit, ubi nigram aquam conſpexerat, cujus verba fortaſſis ita ſunt legenda: Ὕδωρ δὲ κατὰ χροιὰν ἀπεργασμένον μέλαν ἰδὼν οἶδα ἐν Ἀστύροις. τὰ δὲ Ἄστυρα ἀπαντικρὺ Λέσβου λουτρά ἐστι θερμά, καὶ ἐν τῷ Ἀταρνεῖ καλουμένῳ. Si in Troade fuerint Aſtyra, circa Ilium & Scamandrum ultra agrum Abydenum, erunt collocanda. Sed verior ne Strabo & cum illo Stephanus ex

 uno,

κατὰ Ῥόδον, [73] ἐν ᾗ ἐτιμᾶτο ἡ Ἀθηνᾶ Ἀστυρίς. [74] ἔστι καὶ Βοιωτίας, πρὸς ταῖς Ποτνιαῖς, ὡς Χάραξ ἐν δευτέρᾳ. [75] ἔστι δὲ χώρα Ἰταλίας. τὸ ἐθνικὸν, Ἀστυρηνός. ἀφ᾽ οὗ τὸ τῆς Ἀστυρηνῆς Ἀρτέμιδος ἱερόν.

ΑΣΦΑΞ, ὡς Ἄτραξ, [76] ἔθνος ἐποικῆσαν τὴν Κύπρον. μή τις δὲ τὸ Ἄσφαξ τὸ ἔθνος, καὶ τὸ Ἄτραξ τὸ κύριον σύνθετον [77] οἰηθείη· ἁπλᾶ γάρ ἐστιν.

ΑΣΧΕΙΟΝ, πόλις Ἀχαΐας. τὸ ἐθνικὸν Ἀσχειεύς, ὡς Σιγιεύς, Ῥοιτιεύς.

ΑΤΑΒΥΡΟΝ [78], ὄρος Ῥόδου· Ῥιανὸς ἕκτῳ Μεσσηνιακῶν. τὸ ἐθνικὸν, Ἀταβύριος. ἐξ οὗ δὲ Ἀταβύριος Ζεύς. [79] ἔστι καὶ Σικελίας Ἀταβύριον, ὡς Τίμαιος. κέκληται δὲ τὰ ὄρη [80] ἀπό τινος Τελχῖνος Ἀταβυρίου. [81] ἔστι καὶ Περσικὴ πόλις. ἔστι καὶ Φοινίκης.

ΑΤΑΙΑ, πόλις Λακωνική. ὁ πολίτης, Ἀταιάτης, ὡς Κάρυα Καρυάτης· ἢ Ἀταΐτης, ἢ Ἀταῖος.

ΑΤΑΛΑΝΤΗ [82], ἡ ὑπὸ Ἀθηναίων κτισθεῖσα παρὰ Λοκροῖς· [83] Θουκυδίδης δευτέρᾳ.

A contra Rhodum, ubi Minerva Aſtyris colebatur, & Bœotiæ apud urbem Potnias, uti Charax libro II teſtatur. Eſt porro Italiæ regio. Gentile, Aſtyrenus, unde templum Dianæ Aſtyrenæ nomen habet.

B ASPHAX, uti Atrax, gens quæ in Cypro habitavit. Nemo autem exiſtimet τὸ Aſphax (quod gentem denotat) & proprium Atrax compoſita eſſe: ſunt enim ſimplicia.

ASCHIUM, urbs Achaiæ. Gentile
C Aſchienſis, uti Sigienſis, Rœtienſis.

ATABYRUM, mons Rhodi, de quo Rhianus libro VI Meſſeniacorum mentionem facit. Gentile, Atabyrius. Ab hoc monte Jupiter Atabyrius nomen habet. Eſt item Siciliæ Atabyrium, teſte Timæo. Montes ita dicti
D ſunt à quodam Atabyrio Telchine. Eſt hoc nomine etiam urbs Perſica & Phœnicia.

ATÆA, oppidum Laconicum, cujus oppidanus Atæates dicitur, uti Carya Carya-
E tes: vel Ataïtes, vel Atæus.

ATALANTA, inſula apud Locros ab Athenenſibus condita, cujus Thucydides libro

uno, duo diverſa loca faciat, & urbs ante Strabonis ætatem diruta, ipſo ſcribente, rurſum in pagi formam excreverit.

[73] Ἐν ᾗ ἐτιμᾶτο ἡ Ἀθηνᾶ Ἀστυρίς.] Sic ille locus continuatim eſt legendus, qui male in Xylandriana editione nova diſtinctione capitis à ſua ſerie eſt divulſus. Nos MSS codicum fidem ſequimur & editiones, quæ Xylandrianam præceſſerunt. Xylander ſic incipit novum tmema: Ἀστυρίς, ἔστι δὲ Βοιωτίας. Verum ipſa conjunctio καὶ hæc antecedentibus connectit: præterea ex ipſa re firmiſſimum argumentum colligitur, hæc non eſſe ſeparanda: nam noſter antea mentionem fecerat duarum urbium uniuſque vici, à quibus nullum deduxerat gentile: ſic non ſolet, licet de ignobili oppido aut vico verba faciat.

[74] Ἔστι δὲ Βοιωτίας.] Ignobile admodum videtur fuiſſe oppidum, & cujus ne rudera quidem ætate Pauſaniæ ſuperfuere, nam in Bœotiæ periegeſi nullam de eo mentionem habet.

[75] Ἔστι καὶ χώρα Ἰταλίας.] Cluverius in antiquæ Italiæ deſcriptione lib. III cap. VII exiſtimat, male noſtrum hoc loco τὴν χώραν pro τὸ χωρίον ſcripſiſſe, & prædium Ciceronis, cujus Plutarchus in ejus vita meminit, in regionem convertiſſe. Fateor hoc mendæ genus ſæpiſſime apud Epitomatorem eſſe obvium, ſed manifeſte vir doctus non probavit, hoc loco non poſſe regionem Italicam intelligi. Fluvium & inſulam hoc nomine invenies apud Plinium libro III cap. V: *Antium colonia, Aſtura flumen & inſula, fluvius Nymphæus, Cloſtra Romana, Circeji.* Et oppidum, apud Servium in Virgil. Æneid. lib. VII. *Haud longe a Tarracina oppidum eſt, Aſtura, & ejuſdem cognominis fluvius.* Ergo non male circumjacens regio à noſtro χώρα Ἰταλίας appellatur. Omnia illa loca, ubi Cicero in Epiſtolis ad Atticum de *Aſtura* mentionem facit, non intelligo de ipſa regione neque oppido, ſed de villa, quam in illa regione poſſidebat. Sic Tuſculum & Baias ſumpſit pro prædiis, quæ Tuſculi & Bajis habebat. Liquet hoc evidentiſſime ex Plutarcho in Ciceronis vita, quæ verba etiam Cluverius, ſed alium in finem citat: Πυθόμενος δὲ ταῦτα, ὁ Κικέρων ἦν μὲν ἐν ἀγροῖς ἰδίοις περὶ Τουσκλον, ἔχων τὸν ἀδελφὸν μεθ᾽ αὑτοῦ. πυθόμενοι δὲ τὰς προγραφὰς, ἔγνωσαν εἰς Ἄστυρα μεταβῆναι, χωρίον παράλιον τοῦ Κικέρωνος. Erat Cicero in propriis agris circa Tuſculum, id eſt, erat in Tuſculano ſuo: verum intellecta proſcriptione cum fratre ſtatuit Aſturam proficiſci, id eſt in prædium ſuum circa vel in Aſtura.

[76] Ἔθνος ἐποικῆσαν] Chartaceus Voſſianus: ἔθνος ἀποικῆσαν.

[77] Οἰηθείη.] Male in editione Xylandri: εὐηθείη, quod typothetarum eſt vitium.

[78] Ἀταβύριον, ὄρος Ῥόδου.] Strabo libro XIV montem *Atabyrin* nominat. Veram appellationem noſter exhibet. Vide Diodorum Sicul. lib. V: Pindarum Olympia VII. Apollodorum & alios.

[79] Ἔστι δὲ Σικελίας Ἀταβύριον.] Cluverius Siciliæ Atabyrium inter loca incertæ poſitionis refert, verum manifeſte apparet ex Polybio lib. IX prope Agrigentum ſitum fuiſſe montem hujus nominis, ita enim ille: Ἐπὶ δὲ τῆς κορυφῆς Ἀθηνᾶς ἱερὸν ἵδρυται, καὶ Διὸς Ἀταβυρίου, καθάπερ καὶ παρὰ Ῥοδίοις. τοῦ γὰρ Ἀκράγαντος ὑπὸ Ῥοδίων ἀπῳκισμένου, εἰκότως ὁ θεὸς οὗτος τὴν αὐτὴν ἔχει προσηγορίαν, ἣν καὶ παρὰ τοῖς Ῥοδίοις.

[80] Ἀπό τινος Τελχῖνος Ἀταβυρίου.] Telchines à Phoroneo rege Argivorum & Parrhaſiis bello ſuperati, & patria pulſi in Rhodum ſeceſſêre, quemadmodum Euſebius & Oroſius lib. I cap. VII auctores ſunt. Quam male Telchines apud antiquos audiverint, narrat Diodorus lib. V. Strabo lib. XIV: Et Ovidius lib. VII Metamorph.

[81] Ἔστι δὲ Φοινίκης.] Exiſtimo Stephanum hoc loco innuere urbem proprie in Cœleſyria ſitam, de qua Polybius lib. V mentionem facit hiſce verbis, poſtquam de Sidone, Tyro, Philoteria & Scythopoli loquutus eſt. Ἀσφαλισάμενος δὲ φρουραῖς ταύτας, ὑπερέβαλε τὴν ὀρεινὴν, καὶ παρῆν ἐπὶ Ἀταβύριον. Et mox apud eundem ſequitur: Ἀσφαλισάμενος δὲ καὶ τὸ Ἀταβύριον, ἀναζεύξας, καὶ προάγων, παρέλαβε Πέλλαν &c.

[82] Ἀταλάντη, ἡ ὑπὸ Ἀθηναίων] Hic aliquid excidiſſe, ſcilicet oppidi vel inſulæ nomen, in dubium vocari non poteſt. Loquitur de Atalanta Cedrenus in Compend. Hiſt. Καὶ προτοῦ χερσονήσου, ἡ πρὸς Λοκροῖς Ἀταλάντη διαστᾶσα, νῆσος ἐγένετο. Vix puto Cedrenum vera pronunciare, nam ante terræ motum omnino erat inſula, & accidente fiſſura, quæ etiam navibus eſſet pervia, geminæ inſulæ extitere. Lege Strabonem lib. I. hujus infortunii mentionem facientem: Vide quoque Scaligerum ad Euſebium. Sequitur deinde apud noſtrum ἔστι δὲ νῆσος, quod huc pertinere videtur.

[83] Θουκυδίδης δευτέρᾳ] Verba Thucydidis hæc ſunt: Ἐτειχίσθη δὲ καὶ Ἀταλάντη ὑπὸ Ἀθηναίων φρούριον, τὸ θέρος τοῦτο τὸ-

τέρα. ἔστι δὲ νῆσος. [84] καὶ ἄλλη πρὸς τῷ Πειραιεῖ. ὁ νησιώτης, Ἀταλαντεῦς.

ἈΤΑΡΒΊΚΙΣ [85], πόλις ἐν τῇ Προσωπίτιδι νήσῳ. τὸ ἐθνικὸν Ἀταρβικίτης, ὡς Προσωπίτης.

ἈΤΑΡΝΑ [86], πόλις μεταξὺ Μυσίας καὶ Λυδίας, πλησίον Λέσβου. [87] ὁ πολίτης, Ἀταρνεὺς, ὡς Ὀδυσσεύς· καὶ θηλυκὸν, Ἀταρνίς.

ἈΤΑΦΥΝΟΊ [88], ἔθνος μέγα Ἀραβίας, περὶ οὗ Γλαῦκος ἐν δευτέρᾳ.

ἈΤΈΛΛΑ [89], πόλις Ὀπικῶν Ἰταλίας, μεταξὺ Καπύης καὶ Νεαπόλεως. τὸ ἐθνικὸν οὐκ Ἀτελλαῖος, [90] ὡς Ἀγυλλαῖος, ἀλλὰ Ἀτελλανός· ὡς Πολύβιος ἐνάτῃ, [91] Ἀτελλανοὶ παρέδοσαν αὐτούς.

ἈΤΈΡΙΟΝ, ὡς Ῥήγιον, πόλις Σικελίας. ὁ πολίτης, Ἀτερῖνος.

ἈΤΉΝΗ, δῆμος Ἀντιοχίδος φυλῆς. [92] Φρύνιχος δὲ τῆς Αἰολίδος φησίν. ὁ δημότης, Ἀτηνεύς· [93] Πατροκλῆς Ἀτηνεὺς ἐχορήγει, [94] καὶ Παντακλῆς. Διονύσιος, Ἀτηνίαν τὸν δῆμον. ἀλλ' οὐκ ἐᾷ τὸ Ἀτηνεὺς, ὀφεῖλον Ἀτηνιεύς.

ἈΤΙΝΤΑΝΊΑ, μοῖρα Μακεδονίας. οἱ οἰκήτορες, καὶ Ἀτιντᾶνες, καὶ Ἀτιντάνιοι. εἴρηται ἀπὸ Ἀτιντᾶνος, υἱοῦ Μακεδόνος. λέγεται δὲ Ἀτιντανὶς τὸ θηλυκόν. λέγεται καὶ Ἀτιντὰν, καὶ Ἀτιντανία, καὶ Ἀτιντάνιον οὐδέτερον.

ἌΤΛΑΝΤΕΣ, ἔθνος Λιβυκόν· Ἡρόδοτος

A bro II meminit. Eſt item inſula quædam, & alia juxta Piræum. Inſulanus, Atalantæus.

ATARBICIS, urbs in inſula Proſopitide. Gentile Atarbicita, uti Proſopita.

B ATARNEUS, oppidum inter Myſiam & Lydiam prope Lesbum. Oppidanus dicitur Atarnenſis, uti Odyſſenſis: fœmininum, Atarnis.

ATAPHYNI, gens magna Arabiæ,
C cujus Glaucus libro ſecundo meminit.

ATELLA, urbs Opicorum Italiæ inter Capyam & Neapolim. Gentile non eſt Atellæus uti Agyllæus, ſed Atellanus, quo Polybius libro IX utitur. Atellani ſeſe tradidere.
D

ATERIUM, uti Rhegium, oppidum Siciliæ, cujus oppidanus Aterinus dicitur.

ATENE, populus Antiochidis tribus: Phrynichus dicit eſſe Attalidis. Popularis Atenenſis. Patrocles Atenenſis ludos edebat, &
E Pantacles. Dionyſius populum Ateniam vocat: ſed non permittit gentile Atenenſis, quod Atenienſis eſſe debebat.

ATINTANIA, pars Macedoniæ, cujus
F incolæ Atintanes & Atintanii vocatur: ita autem dicta eſt ab Atintane Macedonis filio. Genere fœminino Atintanis reperitur. Dicitur quoque Atintan & Atintania, & neutro genere Atintanium.

G ATLANTES, gens Libyca, cujus Herodotus

τέτρω παλαιστῶν, ὁ ἐπὶ Λακεδαίμονα τοῦ Ὀπούντιος τούτοις ἱδρύμενα αὐτῇ.

[84] Καὶ ἄλλη πρὸς τῷ Πειραιεῖ.] Hujus meminit Strabo lib. IX, referens cognominem eſſe Euboicæ Locrenſique.

[85] Ἀταρβίκις, πόλις ἐν τῇ Προσωπίτιδι νήσῳ.] Hæc peſſime contaminata conſpiciuntur in omnibus vulgatis: Ἀταρβίκις, πόλις ἐν τῇ Προσωπίτιδι νήσῳ. Nos ex libris MSS veterem veramque lectionem reduximus, quam mirifice librarii corruperant. Subolfecerant mendum illud Ortelius & Triſtanus, idem plane conjicientes, quod Salmaſio codd Palatini, atque mihi Voſſianus exhibuêre. Inſula hæc erat in Delta Ægypti: urbis & inſulæ memoria reperitur apud Herodotum lib. II. ubi urbs non Ἀταρβίκις, ſed Ἀτάρβηχις appellatur. Ἀπικνέεται δὲ ἐς ἄλλην πόλιν Βάρις ἐκ τῆς Προσωπίτιδος καλεομένης νήσου. ἡ δ' ἐστὶ μὲν ἐν τῷ Δέλτα, περίμετρος δὲ αὐτῆς εἰσὶ σχοῖνοι ἐννέα. ἐν ταύτῃ δὴ ὦν τῇ Προσωπίτιδι νήσῳ ἔνεισι μὲν δὲ καὶ ἄλλαι πόλιες συχναί. ἐκ τῆς δὲ αἱ Βάρις παραγίνονται ἀναιρησόμεναι τὰ ὀστέα τῶν βοῶν. οὔνομα τῇ πόλει Ἀτάρβηχις.

[86] Ἄταρνα, πόλις μεταξὺ Μυσίας.] Conſtanter ſic legunt libri calamo exarati & editi: nunquam tamen pro legitima hanc lectionem habebo Sine dubio oppidi nomen in mendo cubat, quod auferetur reſcribendo Ἀταρνεύς. Hac enim forma Scylax, Strabo lib. XIII, Xenophon lib. III Hellenicorum, Iſocrates in Panegyrico & alii vocem iſtam protulerunt. Imo ſic olim Stephanum ſcripſiſſe, non eſt quod ambigam, apud quem alibi ſic legimus: Φιλλεύς, ὄρος τῆς Ἀττικῆς. τὸ ἐθνικὸν, Φιλλείτης ἀπὸ τοῦ, ὡς τοῦ Ἀταρνεύς, Ἀταρνείτης. Vide etiam in voce Τομεύς, & de hac emendatione eris certiſſimus. Ad ſitum quod attinet, noſter Atarneum Aſſo vicinum facit: Ἄσσος, πόλις Λυδίας, πλησίον Ἀταρνέως. Locum lege & ad eum noſtrum commentarium.

[87] Ὁ πολίτης, Ἀταρνεύς.] Plurima occurrunt in hac epitome exempla, ubi gentilia & urbium nomine plane eadem ſunt, cujus rei ratio redditur in voce Ἀἰγείρα. Verum cum ipſe Stephanus aliquoties τοῦ ΑΤΑΡΝΕΙΤΗΣ meminit, nequaquam illud eſt rejiciendum. Præterea hæc forma etiam apud idoneos ſcriptores occurrit, apud Diogen. Laert. Pauſan Callimachum atque alios.

[88] Ἀταφυνοί, ἔθνος.] Codex Voſſianus & Palatini exhibent Ἀταφλωοί, ἔθνος. Ita quoque in Aldina editione reperies: verum in Florentina, Ἀταφλωοί, ἔθνος μέγα Ἀραβίας. Quid ſit præferendum alii diſpiciant.

[89] Ἀτέλλα, πόλις Ὀπικῶν.] Teſtatur Cluverius inter Capuam & Neapolim hodie conſpici oppidum *Averſa* dictum: circa quod quædam antiquorum operum viſuntur ruinæ. Multis ſcriptoribus hoc oppidum memoratur, Ciceroni, Livio, Straboni, Silio, Ptolemæo atque aliis

[90] Ὡς Ἀγηλλαῖος.] Scribe. ὡς Ἀγυλλαῖος. Vide in voce Ἄγυλλα, & de hac emendatione non dubitabis.

[91] Ἀτελλανοί, παρέδοσαν αὐτούς.] Ita hunc locum ſupplevimus, qui in vulgatis mutilus circumferebatur Salmaſius ſic etiam ad oram ſui Stephani emendaverat Goltzius vidit nummum cum inſcriptione ΑΤΕΛΛΑΝΩΝ.

[92] Φρύνιχος δὲ τῆς Αἰολίδος φησίν.] Emendabat doctiſſimus Meurſius: Φρύνιχος δὲ τῆς Ἀτταλίδος φησίν.

[93] Παίτροκλῆς] In Palatinis legebat Salmaſius. Πατροκλῆς.

[94] Καὶ Παντακλῆς.] In antiquitatibus hic non eſt notus. Fortaſſis ſcribendum: καὶ Παντακλῆς, de quo Pauſanias in Eliacis prioribus.

δοτος τετάρτῃ. [95] ἔστι καὶ τὸ ὄνομα ἀπὸ τῶν ὀρῶν τῶν δύο Ἀτλάντων. [96] Ῥιανὸς δ' ἐν Ἀχαϊκῶν δευτέρᾳ Ἀταράντας μετ' αὐτοὺς εἶναί φησι, καὶ Ἄτλαντας [97] καὶ ὅτι οὐ βλέπουσιν ὀνείρους. λέγεται τὸ κτητικὸν Ἀτλαντικὸς, [98] καὶ Ἀτλαντικὴ θάλασσα· καὶ Ἀτλάντιος, καὶ Ἀτλαντία θάλασσα.

Ἄτραι, πόλις μεταξὺ Εὐφράτου καὶ Τίγρητος· Ἀρριανὸς ἑπτακαιδεκάτῳ Παρθικῶν.

Ἀτραμῖται [99], ἔθνος εὐδαίμονος Ἀραβίας, ὡς Οὐράνιος ἐν τρίτῃ Ἀραβικῶν. Ἀρτεμίδωρος [1] Ἀτραμωτίτας αὐτοὺς καλεῖ.

Ἄτραξ, καὶ Ἀτρακία, πόλις Θεσσαλίας [2] τῆς Πελασγιώτιδος μοίρας. ἐκλήθη ἀπὸ Ἄτρακος τοῦ Πηνειοῦ καὶ Βούρας παιδὸς κτισθεῖσα. [3] τὸ ἐθνικὸν, Ἀτράκιος· καὶ θηλυκὸν, Ἀτρακία. καὶ Ἄτραξ, ὁμόφωνον τῇ πόλει. Λυκόφρων,

Καὶ δευτέρους ἔπεμψαν [4] Ἄτρακας λύκους.

τινὲς δὲ διὰ τοῦ γ ἔκλιναν, Ἄτραγος· ὡς Εὔπολις,

[5] Εἰς Ἄτραγα νύκτωρ. - - - -

ἔστι καὶ Ἀτρακὶς θηλυκόν.

ἈΤΡΗ-

A dotus libro IV meminit. Hoc nomen illis à duobus montibus, qui Atlantes nuncupantur, inditum eſt. Rhianus libro ſecundo Achaïcorum refert: Atarantas poſt ipſos eſſe, & Atlantas, qui nulla inſomnia vident. Poſſeſſivum Atlanticus dicitur, & B Atlanticum mare: & Atlantius, & Atlantium pelagus.

ATRÆ, urbs inter Euphratem & Tigrim, cujus Arrianus libro XVII Parthicorum meminit.

C ATRAMITÆ, populi Felicis Arabiæ, uti Uranius libro III Arabicorum teſtatur. Artemidorus eos Atramotitas appellat.

D ATRAX & Atracia, urbs Theſſaliæ in tractu Pelaſgiotidis: nomen habet ab Atrace Penei & Buræ filio, qui eam condidit. Gentile Atracius: genere fœminino Atracia: Et Atrax, quod ſonat ut nomen urbs. Lycophron

E *Et ſecundos miſerunt Atracas lupos.*

Quidam vero in caſu obliquo faciunt Ἄτραγος quod reperitur apud Eupolin.

Ad Atragem noctu. - - - -

Genere fœminino dicitur Atracis.

ATRE-

[95] Ἔστι δὲ τὸ ὄνομα ἀπὸ τῶν ὀρῶν τῶν δύο Ἀτλάντων.] Conſtanter ſic legunt libri calamo exarati & editi. Salmaſius in margine ſui Stephani contendit legendum eſſe: Ἔστι δὲ τὸ ὄνομα τῶν ὀρῶν τῶν δύο Ἀτλάντων. Et ſic locum emendatum eſſe à viro incomparabili in Plinianis Exercit. poſtea cognovi. Vel hoc modo verba conſtituenda putat: ἔστι δὲ τὸ ὄνομα ἀπὸ ὀρῶν τῶν δύο Ἀτλ. ut dicat Stephanus, Atlantas populos a montibus Atlantibus nomen eſſe adeptos.

[96] Ῥιανὸς δὲ ἐν Ἀχαϊκῶν δευτέρᾳ.] In voce Ἄπια ejuſdem Rhiani liber ſecundus Ἀχαϊκῶν citatur: ad quem locum obiter admonuimus, Euſtathium aliquando pro Rhiano allegaſſe Arrianum; quem errorem etiam nunc committit, ex Ethnicographo hunc de Atlantibus locum tranſcribens, ita enim ille in comment. ad Dionyſium de ſitu Orbis pag. 15. ὁ δὲ τὰ Ἐθνικὰ γράψας, [illegible] λέγει τοὺς Ἀτλαντας. καὶ Ἀρριανὸς δὲ ὥς φασιν, Ἀτάραντας [illegible], καὶ μετ' ἐκείνους λέγει κεῖσθαι τοὺς Ἀτλαντας, οἳ οὐ λέγονται [illegible] βλέπειν ὀνείρους. Aut Archiepiſcopus Theſſalonicenſis in depravatum Stephani codicem incidit, aut locum feſtinando male tranſcripſit: nam Rhianum Ἀχαϊκὰ ſcripſiſſe, non vero Arrianum, apud omnes in confeſſo eſt.

[97] Καὶ ὅτι οὐ βλέπουσιν ὀνείρους.] Fabulas quas de Atlantibus narrant Mela, Plinius, Solinus aliique, ex Herodoto hauſerunt, qui de illis lib. II, jam à Stephano allegato, ita ſcribit. Ἔχεται δὲ τοῦ ἁλὸς τούτου ὄρος τῷ οὔνομα Ἄτλας. ἔστι δὲ στεινὸν καὶ κυκλοτερὲς πάντῃ. ὑψηλὸν δὲ οὕτω δή τι λέγεται ὡς τὰς κορυφὰς αὐτοῦ οὐκ οἷά τε εἶναι ἰδέσθαι. οὐδέποτε γὰρ αὐτὰς ἀπολείπειν νέφεα οὔτε θέρεος οὔτε χειμῶνος. τοῦτο κίονα τοῦ οὐρανοῦ λέγουσι οἱ ἐπιχώριοι εἶναι. ἐπὶ τούτου τοῦ ὄρεος οἱ ἄνθρωποι οὗτοι ἐπώνυμοι ἐγένοντο. καλέονται γὰρ δὴ Ἄτλαντες. λέγονται δὲ οὔτε ἔμψυχον οὐδὲν σιτέεσθαι, οὔτε ἐνύπνια ὁρᾶν.

[98] Καὶ Ἀτλαντικὴ θάλασσα.] Lepidiſſimum eſt quod narrat de etymologia maris Atlantici Lycophronis Scholiaſtes, nempe Atlantem Mathematicum Pœnum extitiſſe, qui cum in montem altum conſcendiſſet, ut diligentius aſtra ſpecularetur, in ſubjacens mare decidens, ibi periit: unde mari nomen inditum eſt. Vide etiam Euſtathium ad Odyſſ. A. pag. 1389 & 1390.

[99] Ἀτραμῖται, ἔθνος εὐδαίμ.] Incidit Stephanus ſine dubio in Vranii codicem, in quo gentis nomen diverſimode ſcribebatur, unde & diverſas gentes videtur facere τοὺς Ἀτραμίτας & Χατραμώτας. Vranii verba leguntur apud noſtrum in voce Ἀβασηνοί: regionis, quæ Chatramotitis dicitur, etiam Vranius lib. I Arabicorum meminit, uti in τῷ Χατραμωτῖται liquet, eamque mari rubro vicinam ſtatuit. Quibusnam autem appellationibus illorum regio, & gens ipſa inſigniebatur lege apud Salmaſium in Solinum pag. 489. Et Bochartum in ſuo Phaleg lib. II cap. XVI.

[1] Ἀτραμωτίτας.] Hæc vox formam τοῦ ἐθνικοῦ repræſentat. Non poſſum quin aſſentiar Salmaſio exiſtimanti τὰ Ἀτράμωτα loco nomen eſſe, unde gentile Ἀτραμωτίτας deducitur: nam plurima oppida & vici in Felice Arabia ſic terminantur, quemadmodum τὰ Ἄλαφα, τὰ Χάβωθα, τὰ Θήμωθα & ſimilia.

[2] Τῆς Πελασγιώτιδος.] Etiam Ptolemæus lib. III cap. XIII, hanc urbem inter Pelaſgiotidas recenſet. Δολίχη, Ἀζώριον, Πύθιον, Γόννος, Ἄτραξ, Ἔλατεια &c.

[3] Τὸ ἐθνικὸν, Ἀτράκιος.] Apud Statium lib. I Thebaidos hoc gentile occurrit:

- - - *Quales per nubila Phœbes*
Atracia rubet arte labor. - - -

Et Valerius Flaccus lib VI:

Quamvis Atracio Lunam ſpumare veneno
Sciret, & Æmoniis agitari cantibus umbras.

Idem gentile hinc deducit noſter etiam in voce Κόραξ.

[4] Ἄτρακας λύκους.] Conſtanter ita exhibent MSS & vulgati codices: & Euſtathius ad Iliada B confitetur, ſe in Stephani exemplaribus etiam hanc ſcripturam reperiſſe, verum communes Lycophronis codices ἀρπάγας λύκους habuiſſe, hæc ſunt ejus verba: Ὅρα δὲ τὴν ἀνωτέρω μνησθεῖσαν Ἄτρακα. ἧς οἱ πολῖται, Ἀτράκιοι παρὰ Λυκόφρονι. ἢ καὶ αὐτὸ τὸ Ἄτρακας λύκους (ὃ γράφει ὁ Ἐθνικολόγος) ἀρπάγας λύκους γράφουσι τὰ τῶν ἀντιγράφων κρείττονα.

[5] Εἰς Ἄτραγα νύκτωρ.] Codex Voſſianus male: καὶ Ἄτραγα νύκτωρ.

ἈΤΡΗΝΗ⁶, πόλις. Φιλοστέφανός φησιν, ⁷ἀπὸ Δεύσου καὶ Ἀτρέως, ⁸καὶ Ἀτρηνησῶν, Ἀργήτου τοῦ Κύκλωπος καὶ Φρυγίας νύμφης προσηγορεῦσθαι. τὸ ἐθνικὸν, Ἀτρηνεὺς, καὶ Ἀτρηνίτης, καὶ Ἀτρηναῖος. A

ATRENA, urbs. Philoſtephanus perhibet, eam à Deuſo & Atrone, & ab Atrena Argetis Cyclopis & Phrygiæ nymphæ liberis denominatam eſſe. Gentile Atrenenſis, & Atrenites, & Atrenæus.

ἈΤΡΙΑ⁹, πόλις Τυῤῥηνίας, Διομήδους κτίσμα. ¹⁰χειμῶνος πλεύσαντος, καὶ μετὰ τὸ διασωθῆναι, ¹¹καλέσαι Αἰθρίαν. καὶ παρεφθάρη παρὰ τοῖς βαρβάροις τὸ ὄνομα. ¹²ἔστι δὲ ἄλλη πόλις Βοιῶν, ἔθνους Κελτικοῦ. ¹³τὸ ἐθνικὸν, Ἀτριανὸς, καὶ Ἀτριεὺς, καὶ Ἀτριέτης. ἄμεινον δὲ τὸ πρῶτον. ¹⁴συνήθης γὰρ Ἰταλῶν ὁ τύπος, ὁ διὰ τοῦ ανος. B C

ATRIA, urbs Tyrrheniæ à Diomede condita. Qui poſtquam è tempeſtate, qua mari fuerat jactatus, incolumis evaſiſſet, urbem Æthriam vocavit. Quod nomen deinde à Barbaris corruptum fuit. Eſt quoque alia Boiorum urbs, gentis Celticæ. Gentile, Atrianus, & Atrienſis, & Atriates. Verum primum reliquis præſtat. Forma enim in anus deſinens, Italis eſt uſitata.

ἈΤΡΟΠΑΤΙΑ¹⁵, καὶ Ἀτροπάτιος, ἡ τῆς Μηδίας δευτέρα μερὶς (ἡ γὰρ προτέρα, καθ' ἣν ἦν τὰ Ἐκβάτανα, ἡ μητρόπολις, καὶ τὸ βασίλειον τῆς Μηδίας) ἀπὸ τοῦ ἡγεμόνος Ἀτροπάτου. τὸ ἐθνικὸν, Ἀτροπατηνὸς, καὶ ¹⁶Ἀτροπατηνή. D

ATROPATIA, & Atropatius, altera pars Mediæ (illa enim eſt prior pars, in qua ſunt Ecbatana, metropolis & Mediæ regia.) quæ à duce Atropato nomen accepit. Gentile, Atropatenus & Atropatene.

ἈΤΤΑΛΕΙΑ¹⁷, πόλις Λυδίας, πρότερον Ἀγρόειρα, ἢ Ἀλλόειρα καλουμένη. ¹⁸οἱ δὲ, τὴν Κιλικίας Κώρυκον οὕτω φασὶ λέγε- E

ATTALIA, urbs Lydiæ, quæ antea Agroira ſeu Alloira vocabatur. Nonnulli tradunt Ciliciæ Corycum ita nominari, inter quos

⁶ Ἀτρήνη πόλις.] En manifeſtiſſimum in hiſce verbis epitomes argumentum. Imo vix veriſimile eſt, Hermolaum compendii auctorem ſic ſcripſiſſe nam neque regionis neque provinciæ nomen, in qua *Atrena* ſita fuerit, in libris vulgatis aut MSS exprimitur. Si quid conjectura valeam, cenſeo Stephanum hic de urbe Italica, in Volſcorum mediterraneis ſita, loquutum fuiſſe, eandemque eſſe, quam Livius lib. IV cap. LXI tranſpoſitis literis *Artenam* appellavit *Diruta & arce & urbe Artena, reducta Legiones ex Volſcis, omniſque vis Romana Veios converſa eſt.* Et mox ſequitur. *Sunt qui Artenam Veientium, non Volſcorum fuiſſe credant: præbet errorem, quod ejuſdem nominis urbs inter Cære atque Veios fuit.* Hæc litterarum tranſpoſitio antiquis adeo fuit familiaris, ut opus non ſit eam pluribus comprobare exemplis: pro ἀριθμὸς dixere ἄρθμος, pro ὄχλος ὄλχος & ſimilia. Si quis vel ex antiquitate, vel ex melioribus libris certius aliquid attulerit, ei maximas habebo gratias.

⁷ Ἀπὸ Δεύσου.] Codices editi conſentiunt in hanc ſcripturam: Voſſianus: ἀπὸ Δίου. Nomen hujus herois apud alios, quod ſciam, non occurrit: difficulter itaque dixerim, quid præferendum ſit.

⁸ Καὶ Ἀτρηνησῶν.] Certiſſimum eſt hanc vocem non eſſe ſani coloris, atque imperitos librarios ex duabus unam conflaſſe. Salmaſius in margine ſui Stephani totum locum hunc in modum conſtituit: Φιλοστέφανος φησι, ἀπὸ Δίου καὶ Ἀτρέως, καὶ Ἀτρήνης τῆς Ἀργήτου τοῦ Κύκλωπος καὶ Φρυγίας νύμφης προσηγορεῦσθαι. Hanc conjecturam tam firmam exiſtimat, ut non dubitet eam in textum recipere.

⁹ Ἀτρία, πόλις Τυῤῥηνίας, Διομήδους κτίσμα.] De appellationibus, ſitu & conditore hujus urbis conſulendus Cluverius in antiq. Ital. deſcriptione. Ita quoque hæc urbs à Ptolemæo vocatur, & in emendatioribus Plinii codicibus, auctore Hermolao Barbaro in caſtigat.

¹⁰ Χειμῶνος πλεύσαντος.] Sic ſcripti & editi exhibent. Salmaſius in margine ſui Stephani ſcripſit, fortaſſis legendum eſſe: χειμῶνος παύσαντος.

¹¹ Καλέσαι Αἰθρίαν.] Ceſſante tempeſtate, ſervatoque Diomede, cælo ſereno urbs eſt condita, quam ſignificationem vox Αἰθρία apud lexicographos obtinet. Heſychius: Αἰθρία, εὐδία. Αἴθρη αἰθρία. αὐγή, ἀὴρ καθαρός.

¹² Ἔστι δὲ ἄλλη πόλις Βοιῶν, ἔθνους Κελτικοῦ.] Optime rejecit Xylander ſcripturam aliarum editionum, in quibus vitioſiſſime excuſum erat: ἔστι δὲ ἄλλη πόλις Βοιωτῶν, ἔθνους Κελτικοῦ. Verum aliud quid in hiſce verbis latet, ſcilicet error, Stephani vel ejus auctoris, ex quo noſter tranſcripſit, Atriam Bojorum Gallorum ab hac diverſam fuiſſe. Alia equidem præter hanc Tyrrhenicam Atria fuit, verum longe à Bojorum finibus in Piceno ſita, ut ſuo loco optime oſtendit geographiæ peritiſſimus Cluverius.

¹³ Τὸ ἐθνικὸν, Ἀτριανὸς, καὶ Ἀτρεὺς, καὶ Ἀτριέτης.] Ultima gentilia in mendo cubare vidit Cluverius: emendavit optime: τὸ ἐθνικὸν, Ἀτριανὸς, καὶ Ἀτριεὺς, καὶ Ἀτριάτης. Salmaſius in ora ſui codicis ſimiliter corrigebat. Codex Voſſianus mihi exhibuit. τὸ ἐθνικὸν, Ἀτριανὸς, καὶ Ἀτρεὺς, καὶ Ἀτριάτης. Nihil nos mutavimus in textu, quia editi omnes inter ſe conveniunt.

¹⁴ Συνήθης γὰρ Ἰταλῶν ὁ τύπος.] Non ſoli Itali hac forma gaudent, ſed etiam aliæ gentes: vide in vocibus Ἄγυρος & Ἄκρεαι.

¹⁵ Καὶ Ἀτροπάτιος, ἡ τῆς Μηδίας δευτέρα μερίς.] Hanc Mediæ diviſionem noſter hauſit ex Strabone lib. XI: nam poſtquam locutus fuerat de Media magna, cujus primaria urbs Ecbatana & Medorum regia dicitur, hæc de altera Mediæ parte ſubjungit. Ἡ δ' ἑτέρα μερίς ἐστιν ἡ Ἀτροπάτιος Μηδία. τοὔνομα δ' ἔσχεν ἀπὸ τοῦ Ἀτροπάτου ἡγεμόνος, ὃς ἐκώλυσεν ὑπὸ τοῖς Μακεδόσι γενέσθαι, μέρος οὖσαν μεγάλης Μηδίας. Hæc Mediæ diviſio etiam legitur apud Euſtathium in Dionyſium de Situ Orbis pag. 129.

¹⁶ Ἀτροπατηνή.] Hoc gentile fœmininum paſſim pro regionis nomine uſurpatur apud Strabonem & alios. Stephanus: Πηρίασπα, πόλις τῆς Ἀτροπατηνῆς. Triplex igitur huic regioni nomen fuit, Ἀτροπατία, & Ἀτροπάτιος & Ἀτροπατηνή.

¹⁷ Ἀττάλεια, πόλις Λυδίας.] Locum hunc, librariorum negligentia corruptum, reſtitutum iri puto, ſi ſcribatur Λυκίας pro Λυδίας, quod vitii genus paſſim in antiquorum ſcriptis occurrit. Attalea urbs Lyciæ eſt maritima, non procul à fluvio Cataracta ſita, uti perhibet Strabo lib. XIV. Hujus memoria etiam in Actis Apoſt. cap. XIV reperitur: Paulus enim ibi navem conſcendebat, ut Antiochiam navigaret.

¹⁸ Οἱ δὲ, τὴν Κιλικίας Κώρυκον &c.] Optime obſervat Incomparabilis Salmaſius, Demetrium Corycum Ciliciæ confundere cum Coryco Pamphyliæ. Nam Corycum Pamphyliæ propter vicinitatem, & quod utraque eundem habuiſſet conditorem, eandem cum Attalia quoſdam feciſſe, veriſimum eſt. ſed Ciliciæ Corycus procul ab Attalia ſita erat. Strabo lib. XIV perhibet, Attalum Philadelphum Attaliam condidiſſe, atque ei vicinum

λέγεσθαι, ὡς Δημήτριος, ἀπὸ Ἀττάλου Φιλαδέλφου κτίσαντος αὐτήν. [19] τὸ ἐθνικὸν, Ἀτταλεύς. καὶ Ἀτταλικὸς κτητικόν, [20] καὶ θηλυκόν.

ἈΤΤΑΛΙ'Σ [21], φυλὴ τῆς Ἀττικῆς, ἣν Ἀττάλῳ ἀνέθηκαν Ἀθηναῖοι. ὁ φυλέτης, Ἀτταλεύς.

ἈΤΤΑ'ΛΥΔΑ [22], πόλις Λυδίας, κτισθεῖσα ἀπὸ Ἄττυος· καὶ μετὰ θάνατον αὐτοῦ, ὑπὸ Λυδοῦ τοῦ παιδὸς αὐτοῦ. τὸ ἐθνικὸν, Ἀτταλυδεύς.

ἈΥΑΘΑ [23], καὶ Αὔαρα, οὐδετέρως, συνοικία Ἀράβων, ὡς Οὐράνιος ἐν Ἀραβικῶν πρώτῃ. οἱ οἰκήτορες, Αὐαθηνοί, καὶ Αὐαρηνοί.

ἈΥΑΛΙ'ΤΗΣ [24], κόλπος, ἐν δεξιοῖς μέρεσι τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης. τὸ ἐθνικὸν, ὅμοιον.

ἈΥΑΡΑ [25], πόλις Ἀραβίας, ἀπὸ χρησμοῦ δοθέντος [26] Ὀβόδα, κληθεῖσα ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀρέτα. ἐξώρμησε γὰρ Ἀρέτας εἰς ἀναζήτησιν τοῦ χρησμοῦ. ὁ δὲ χρησμὸς ἦν, Αὔαρα τόπον ζητεῖν· ὅ ἐστι [27] κατὰ Ἄραβας καὶ Σύρους, λευκήν· καὶ φθάσαντι τῷ Ἀρέτᾳ, [28] καὶ λοχῶντι ἐφάνη φάσμα αὐτῷ, λευχειμων ἀνὴρ, ἐπὶ

A quos eſt Demetrius. Nomen habet ab Attalo Philadelpho, qui eam condidit. Gentile, Attalenſis, & Attalicus poſſeſſivum, cujus fœmininum quoque in uſu eſt.

ATTALIS, tribus Attica, quam Athenienſes Attalo dedicarunt. Tribulis, Attalenſis. B

ATTALYDA, Lydiæ oppidum ab Attye conditum, & poſt ejus mortem ab ejus filio Lydo denominatum. Gentile, Attalydenſis. C

AUATHA & Auara, genere neutro, Arabica vicinia, cujus Uranius libro I Arabicorum meminit. Incolæ Auatheni & Auareni dicuntur.

AUALITES, ſinus ad dextrum latus maris Rubri. Gentile ejuſdem nominis eſt. D

AUARA, urbs Arabiæ ab oraculo Obodæ reſponſo ſic dicta, & ab ejus filio Areta condita. Profectus enim eſt Aretas, ut juxta oraculum inveſtigaret. Oraculum autem præceperat, ut locum *Auara* quæreret, quæ vox ſecundum Arabas & Syros *Album* denotat. Et Aretæ [Obodam] prævertenti ac latenti ſpectrum apparuit, ſcilicet vir albis veſtibus indutus & albo E

num vicum Corycum, circumdatis mœnibus, in parvum oppidulum inſtruxiſſe. Hæc ſunt Strabonis verba. Εἶτα πόλις Ἀττάλεια, ἐπώνυμος τοῦ κτίσαντος Φιλαδέλφου, καὶ οἰκίσαντος εἰς Κώρυκον πολίχνιον, ἄλλην κατοικίαν ἐμβαλὼν, καὶ μικρὸν περίβολον. Hinc manifeſte liquet, Attaliam & Corycum vicinas in Pamphylio littore, non longe a Cataracta, civitates fuiſſe. Præter Strabonem etiam Dionyſius de Coryco Pamphyliæ mentionem facit.

Ἀλλαι δ' ἑξείης Παμφυλίδες εἰσὶ πόληες,
Κώρυκος Πέργη τε καὶ ἠνεμόεσσα Φάσηλις.

[19] Τὸ ἐθνικὸν, Ἀτταλεύς.] Hoc gentile non improbamus, ſed alia forma reperitur apud Goltzium in nummo Trajani, hanc inſcriptionem repræſentante: ΑΤΤΑΛΕΙΤΩΝ

[20] Καὶ θηλυκόν.] Fortaſſis fœminina terminatio excidit: Legendum igitur καὶ θηλυκὸν, Ἀτταλίς.

[21] Ἀτταλὶς, φυλὴ τῆς Ἀττικῆς.] Hujus tribus Stephanus etiam in vocabulis Ἀγνοῦς & Ἀπολλωνιεὺς mentionem facit.

[22] Ἀτταλύδα, πόλις Λυδίας.] Nomen hujus urbis compoſitum eſſe ex duabus vocibus, Ἄττυος ſcilicet & Λυδοῦ nemo non videt. Exiſtimo eandem eſſe urbem, quam Ptolemæus lib. V cap. II, Alydam nominans, in Myſiæ majoris mediterraneis inter Trajanopolim & Præpenitſum collocat hoc modo: Δαγοῦτα, Ἀπολλωνία, πρὸς Ῥυνδάκῳ ποτ. Τραιανούπολις, Ἄλυδδα, Πρεπενισσὸς, Πέργαμος &c. Certiſſimum eſt, non duntaxat in lingua Græca, ſed etiam in Italica, Hiſpanica, Gallica & Belgica, urbium nomina, ſi ex pluribus componantur vocabulis, levioris pronunciationis gratia contrahi, & per compendium efferri. Ita hoc loco verum & antiquiſſimum civitatis nomen Ἀτταλύδα fuiſſe, non eſt quod dubitem, pro quo facilioris pronunciationis gratia tandem Ἄλυδα vel Ἄλυδδα in conſuetudinem venit. Vide commentarios ad vocem Ἀλαὶ Ἀραφηνίδες, pag. 87 & 88, comment. 73, ubi plurimis exemplis, ex quacunque lingua petitis, ſententiam hanc ſtabilitam conſpiciet lector.

[23] Αὔαθα, καὶ Αὔαρα, οὐδετέρως.] Mox ſequetur alia ſectio, ubi Stephanus τὰ Αὔαρα urbem Arabiæ, non vero viciniam appellabit. Quare hæc non continuatim leguntur, & quaſi a ſua ſerie divulſa ſint, rationem nullam video, cum idem ſit locus atque eadem loci appellatio, unde quoque idem gentile deducitur.

[24] Αὐαλίτης, κόλπος, ἐν δεξιοῖς.] Situm, & veram nominis originem hujus ſinus tam accurate deſcripſit vir magnus Samuel Bochartus in Geographia Sacra lib. II cap. XXIII, ut aliquid addere ſummum nefas putarem.

[25] Αὔαρα, πόλις Ἀραβίας.] Græcis dicitur Λευκὴ Κώμη, quod Latinis Album Pagum denotat. Optime ejus ſitum doctiſſimus Bochartus indicavit ex Arriani Periplo. Ἐν δὲ τῇ ἀριστερᾷ Βερενίκης ἀπὸ Μυὸς ὅρμου, δυοῖν δρόμοις ἢ τρισὶν, εἰς τὴν ἀνατολὴν διαπλεύσαντι τὸν παρακείμενον κόλπον, ὅρμος ἐστὶν ἕτερος, καὶ φρούριον ὃ λέγεται Λευκὴ Κώμη. Hinc liquet Auaram ſive Album Pagum ex oppoſito Berenices ſitam fuiſſe. Strabo lib XVI tradit, magnum Nabatæorum emporium eſſe, & Geographus Arabs, *oppidum populoſum, cujus incolæ ſunt nobiles, & portum & acropolim habere.* Itaque minus recte ab Epitomatore ſuperius perhibetur, Arabum συνοικία eſſe.

[26] Ὀβόδα, κληθεῖσα ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀρέτα.] Hic locus inter mutilos eſt referendus. Lege ut ſenſus conſtet. Αὔαρα, πόλις Ἀραβίας, ἀπὸ χρησμοῦ δοθέντος Ὀβόδα κληθεῖσα, καὶ ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἀρέτα κτισθεῖσα. Senſus etiam erit perſpicuus, ſi pro κληθεῖσα repoſueris κτισθεῖσα. Porro Obodam & Aretam affinitate, ſed non quo gradu, junctos fuiſſe, refert Strabo libro XVI hiſce verbis, ubi de Ælio Gallo loquitur. Δυοῖν καὶ πεντήκοντα ἡμέραις ἧκεν εἰς τὴν Ἀρέτα γῆν, συγγενοῦς τῷ Ὀβόδᾳ. ἐδέξατο δὲ αὐτὸν Ἀρέτας φιλικῶς, καὶ δῶρα προσήνεγκεν. Uti apud Nabatæos Aretas proprium territorium habebat, ſic inter illos Obodes etiam χωρίον, de quo alibi Stephanus ſic ſcribit. Ὄβοδα, χωρίον Ναβαταίων. Οὐράνιος Ἀραβικῶν τετάρτῳ. ὅπου Ὀβόδης ὁ βασιλεὺς, ὃν θεοποιοῦσι, τέθαπται. De hiſce regibus etiam Joſepho multus eſt ſermo.

[27] Κατὰ Ἄραβας καὶ Σύρους, λευκήν.] Vocem Αὔαρα apud Syros, Chaldæos & Arabas iſtam obtinere ſignificatum, etiam ſuo calculo comprobabit linguarum orientalium peritiſſimus Bochartus part. ſec. Geographiæ Sacræ lib. I, cap. XLIV. *Hauara* eadem quæ Λευκὴ Κώμη Albus Pagus. Syris enim & Chaldæis חור *havar* eſt albeſcere, חור *hivar*, vel *havar* albus. Et חור *hauar* Arabice albedo. Inde igitur Albus Pagus *Hauara* dictus, vel *Havara* ſi mavis, ut in Stephano ſcribitur.

[28] Καὶ λοχῶντι.] Xylander hunc locum aſteriſco notavit ſine neceſſitate, quem neque priores editiones appoſuerunt. Pro

ἐπὶ λευκῆς δρομάδος ὀχούμενος. ἀφανισθέντος δὲ τοῦ φάσματος, σκόπελος ἀνεφάνη αὐτόματος κατὰ γῆς ἐρριζωμένος, κἀκεῖ ἔκτισε πόλιν. τὸ ἐθνικὸν, Αὐαρηνός. A

albo dromade vectus. Prodigio autem è conſpectu ablato, ſcopulus ſub terra fixus ultro ac ſponte apparuit, & eo loci urbem Aretas condidit. Gentile, Auarenus.

ΑΥΑΣΙΣ [29], πόλις Αἰγύπτου. ταύτην δὲ [30] καὶ Ὄασιν καλοῦσιν, [31] ἐοικυῖαν παρδαλέᾳ. B κατάστικτος γάρ ἐστιν, ἀνύδρῳ γῇ καὶ ἐρήμῳ τὰς οἰκήσεις ἔχουσα. [32] τὰς τοιαύτας Αὐάσεις Αἰγύπτιοί φασι. τὸ ἐθνικὸν, Αὐασίτης, [33] καὶ Αὐσίτης. Ἡρόδοτος καὶ δὲ Δοῦρις, [34] Μακάρων αὐτὴν ὀνόμασαν νῆσον. C

AUASIS, urbs Ægypti. Hanc etiam Oaſin nominant, pardali ſimilem: eſt enim habitationibus interpuncta, quas habet in terra deſerta & aquæ inopi. Hujuſmodi habitationes ab Ægyptiis Auaſes appellantur. Gentile, Auaſites & Auaſitis. Herodotus vero & Duris eam Beatorum inſulam nuncuparunt.

ΑΥΓΑΣΙΟΙ, ἔθνος Μασσαγετῶν. [35] Στράβων ἐνδεκάτῃ οὕτω φησίν.

AUGASII, gens Maſſagetarum, de qua Strabo libro undecimo loquitur.

ΑΥΓΕΙΑ [36], πόλις Λοκρίδος. [37] Ὅμηρος,

---- Καὶ Αὐγειὰς ἐρατεινάς.

AUGEA, urbs Locridis, cujus Homerus meminit.

---- *Et augeas amabiles.*

[38] ἔστι   Eſt

Pro λοχεῦσι chartaceus Voſſianus mihi ſuppeditavit χηλοῦσι, quam lectionem in totum non improbo.

[29] *Αὔασις, πόλις Αἰγύπτου.*] Geminæ iſthac appellatione urbes apud Geographos occurrunt, Auaſis magna & parva. Auaſis parva *Eleocath*, ſive *Eleochet* appellatur, & verſus ſeptentrionem ſita eſt, ex mil. paſſ. à magna diſtans. Auaſis magna, de qua nunc fit mentio, à Thebis Ægyptiis teſte Herodoto, cujus verba mox producemus & emendabimus, itinere ſeptem dierum in occidentem abeſt.

[30] *Καὶ Ὄασιν καλοῦσι.*] Hæc Hebræorum eſt pronuntiatio, Arabum *au* tanquam O proferentium. כוכב *cocab* Hebraice ſtella, Arabice כוכב *caucab*: שושן *ſoſan* Hebraice lilium, Arabice סוסן *ſanſan*: Pipio Hebr. גוזל *gozal*, Arab. גוזל *gauzal*. Plura hujus rei exempla, ſi neceſſitas requireret, ex Bocharto aliiſque ſuppeditari poſſent. Stephanus hanc urbem alio in loco etiam *Hyaſin* appellavit. Ὕασις, πόλις Λιβύης. λέγεται καὶ Ὄασις. καὶ ὁ πολίτης, Ὀασίτης. De quo nomine poſtea dicturi ſumus.

[31] *Ἐοικυῖαν παρδαλέᾳ.*] Etſi omnes codices tam ſcripti quam editi ita habeant, nunquam tamen pro genuina hanc lectionem habebo: ſine dubio legendum: ἐοικυῖαν παρδάλει· nam ita legitur apud Strabonem lib. II, ex quo Stephanus totum locum tranſcripſit. Ἔστι δ᾽ ὥσπερ ἡ τι ἄλλως δοκεῖ, καὶ δὴ καὶ Γναῖος Πείσων ἡγεμὼν γενόμενος τῆς χώρας, διηγεῖτο ἡμῖν, ἐοικυῖα παρδάλει, καθάπερ γάρ ἐστι τῆς οἰκήσεσι περιεχομένας ἐρήμῳ καὶ ἀνύδρῳ γῇ. καλοῦσι δὲ τὰς τοιαύτας οἰκήσεις Αὐάσεις οἱ Αἰγύπτιοι. Et libro XVII rurſum inquit. Αὐάσεις δ᾽ οἱ Αἰγύπτιοι καλοῦσι τὰς οἰκουμένας χώρας περιεχομένας κύκλῳ μεγάλαις ἐρημίαις, ὡς ἂν νήσους πελαγίας. Stephanum ſua ex priori Strabonis loco hauſiſſe, nemo in dubium vocabit.

[32] *Τὰς τοιαύτας Αὐάσεις Αἰγύπτιοί φασι.*] Manifeſte liquet ex verbis Geographi, commentario præcedenti in medium productis, hoc loco reſcribendum eſſe: τὰς τοιαύτας Αὐάσεις Αἰγύπτιοί φασι.

[33] *Καὶ Αὐσίτης.*] Non puto hoc gentile à Stephani manu eſſe profectum. Talis ſyncope in formandis gentilibus locum non habet. Fortaſſis reponendum eſt: Τὸ ἐθνικὸν, Αὐασίτης, καὶ Αὐασῖτις.

[34] *Μακάρων αὐτὴν ὀνόμασαν νῆσον.*] Duridis teſtimonium non exſtat hodie: Herodoti ex Thalia, quia emendatione indiget, huc tranſcribam. Οἱ δ᾽ αὐτῶν ἐπ᾽ Ἀμμωνίους ἀποσταλέντες στρατιῶται, ὁρμηθέντες ἐκ τῶν Θηβέων, ἐπορεύοντο ἔχοντες ἀγωγούς, ἀπικόμενοι μὲν φανεροί εἰσι ἐς Ὄασιν πόλιν, τὴν ἔχουσι μὲν Σάμιοι τῆς Αἰσχριωνίης φυλῆς λεγόμενοι εἶναι. ἀπέχουσι δὲ ἑπτὰ ἡμερέων ὁδὸν ἀπὸ Θηβέων διὰ ψάμμου. ὀνομάζεται δὲ ὁ χῶρος οὗτος κατὰ Ἑλλήνων γλῶσσαν Μακάρων νῆσος. Dicit hoc loco Herodotus, Oaſin ſive Auaſin ſeptem dierum itinere Thebis diſtare, eamque Samios è tribu Æſchrionia incolere, & lingua Græca vocari iſtum locum Beatorum inſulam. Verum in Samo non fuit tribus Æſchrionia: hinc eſt quod exiſtimem, nomen hujus tribus aut à librariis turpiſſime eſſe depravatum, aut Herodotum errorem immanem errare, quod ultimum non auderem conſtanter affirmare, quia ſine dubio Herodotus, cum eſſet Halicarnaſſenſis è Caria, inſulas patriæ ſuæ vicinas optime cognovit & peragravit: neceſſe eſt igitur, ut omnem culpam in exſcriptores imperitos transferamus: nam tribus illa non Æſchrionia, ſed Scheſia appellabatur à fluvio Scheſio, juxta quem Patrocles & Tembrio coloniæ, ad Caras, tunc temporis Samum incolentes, miſſæ locum aſſignarunt, quemadmodum refert Themiſtagoras in Aureo Libro apud Etymologici Magni Auctorem, cujus verba, ut de emendatione in Herodoto ſimus certi, in medium adducam. Ἀστυπάλαια, μοῖρα τῆς Σάμου οὕτω καλουμένη. ὅτι Πατροκλῆς καὶ Τεμβρίων ἀποικίαν στείλαντες εἰς Σάμον, αὐτοὺς τοὺς οἰκοῦντας Κᾶρας κωμηδὸν ᾤκισαν, ὄντας παρὰ τὸν Σχήσιον ποταμόν, καὶ εἰς δύο φυλὰς τὴν πόλιν διένειμαν. ὧν τὴν μὲν Σχησίαν ὀνόμασαν, ἀπὸ τοῦ Σχησίου ποταμοῦ παρακειμένου τῇ πόλει, τὴν δὲ Ἀστυπάλαιαν, ἀπὸ τοῦ παλαιοῦ οἰκιστοῦ ὄντος αὐτοῦ. οὕτω Θεμιστογόρας ἐν χρυσῇ βίβλῳ. Plinius lib v cap xxx, hunc amnem *Cheſium* nuncupat, ita enim ille in Sami deſcriptione. *Samon liberam, circuitu octoginta ſeptem mil. paſſuum: aut ut Iſidorus, centum. Partheniam primum appellatam, Ariſtoteles tradit, poſtea Dryuſam, deinde Anthemuſam, Ariſtocritus adjicit Melamphyllum: dein Cypariſſiam: alii Parthenoarnſam, Stephanem. Amnes in ea Imbraſus, Cheſius, Ibertes.* Hujus amnis & promontorii ejuſdem nominis non obſcura etiam memoria reperitur apud Callimachum Hymno in Dianam:

> Χησιάς, Ἰμβρασίη πρωτόθρονε, σοὶ δ᾽ Ἀγαμέμνων
> Πηδάλιον νηὸς σφετέρης ἐγκάτθετο νηῷ.

Ad quem locum Scholiaſtes ita commentatur: Χησιάς, Χήσιον, ἀκρωτήριον τῆς Σάμου. καὶ Ἴμβρασος, ποταμὸς τῆς Σάμου. Verum res eodem redibit, ſive tribum in Samo Σχησίαν Χησίαν, fluvium Σχήσιον Χήσιον, & promontorium Σχησιάδα Χησιάδα nuncupaveris; hoc enim omnibus eſt notiſſimum, S initiale nominibus propriis nunc excidere, nunc vero addi. Evidentiſſimum igitur eſt, in Herodoto reponi debere: τὴν ἔχουσι μὲν Σάμιοι τῆς Σχησίης φυλῆς λεγόμενοι εἶναι. Verum ſi à voce Σχησία deduci poſſet gentile Σχησιῖνος, quod mihi non manifeſte conſtat, legerem: τῆς Σχησιωνίης φυλῆς, ut melius mea conjectura vulgatæ lectioni reſponderet.

[35] *Στράβων ἐνδεκάτῃ οὕτω φησίν.*] Jure & merito defectæ orationis ſignum appoſuerat Xylander, in cujus editione legebatur: Στράβων ἕκτῃ οὕτω φησίν. Nos veram & veterem lectionem reduximus, legendo: ἐνδεκάτῃ. Illo enim libro hæc de Augaſiis leguntur: Τῶν δὲ τῶν Μασσαγετῶν, καὶ τῶν Σακῶν ἔθνος, καὶ οἱ Αὐγάσιοι, καὶ οἱ Χοράσμιοι. Optime ex Stephano hunc locum Strabonis Caſaubonus correxit, ubi antea male legebatur, καὶ οἱ Ἀττάσιοι.

[36] *Αὐγεία, πόλις Λοκρίδος.*] Fortaſſis reſcribendum eſt: Αὐγειαί, πόλις Λοκρίδος, nam hoc numero Homerus & Strabo oppidi nomen protulere.

[37] *Ὅμηρος.*] Locus ex Catalogo navium eſt deſumptus.

[38] ἔστι δὲ Λακωνικὴ πόλις. τὸ ἐθνικὸν, Αὐγεάτης.

ΑΥ'ΓΙΛΑ[39], οὐδετέρως, πόλις Λιβύης. Ἀπολλόδωρος β΄ περιηγήσεως. [40] τὸ ἐθνικὸν Αὐγιλίτης, διὰ τὸ ἐπιχώριον, ὡς Γάβαλα Γαβαλίτης.

ΑΥ'ΓΟΥ'ΣΤΑΙ[41], πόλις ἐν Κιλικίᾳ, [42] καὶ Ἰταλίᾳ. οἱ πολῖται, Αὐγουσανοί· Φλέγων ἐν Ὀλυμπιάδι η.

ΑΥ'ΕΝΙ'ΩΝ, πόλις Μασσαλίας πρὸς τῷ Ῥοδανῷ. [43] τὸ ἐθνικὸν, Αὐενιωνήσιος· καὶ τῷ ἐπιχωρίῳ, Αὐενίτης, καὶ Ἕλληνι τύπῳ.

ΑΥ'ΛΑΙ', ἐπίνειον Κιλίκων, μεταξὺ Ταρσοῦ καὶ Ἀγχιάλης. οἱ οἰκοῦντες, Αὐλεῶται πρὸς τῶν ἐπιχωρίων ὀνομάζονται. [44] τῶν γὰρ εἰς αι οὐκ ἔστιν ὁ διὰ τοῦ ωτης τύπος, ἀλλ' ἔοικεν ὡς ἀπὸ τοῦ Ῥάφεια Ῥαφειώτης, Ῥαφεῶται. εἰσὶν Αὐλαὶ καὶ Λυκίας χωρίον. εἰ δ' ἑνικῶς ἐλέγετο Αὐλὴ, ὤφειλεν Αὐλέτης, ἢ Αὐλίτης. [45] τὰ γὰρ ἀπὸ τῶν εἰς η δισυλλάβων θηλυκῶν, ὀξυνόμενα μὲν, διὰ τοῦ ε, ὡς τὸ Φυλέτης· βαρυνόμενα δὲ, διὰ τοῦ η, ὡς κωμήτης, σιδήτης. ἐπισημαντέον τὸ Καρνίτης, ἀπὸ τῆς Κάρνης, ὡς ἐροῦμεν.

ΑΥ'ΛΗ',

A Eſt item urbs Laconica. Gentile, Augeates.

AUGILA, genere neutro, urbs Libyæ, de qua Apollodorus libro ſecundo Periegeſeos mentionem facit. Gentile, Augilites, propter formam vernaculam, uti Gabala Gabalites. B

AUGUSTÆ, oppidum Ciliciæ & Italiæ, cujus oppidani Auguſtani appellantur, auctore Phlegonte Olympiade VIII.

AUENIO, urbs Maſſiliæ, ad Rhodanum ſita. C Gentile, Auenionenſis forma vernacula, ſed Græca, Auenites.

AULÆ, navale Cilicum inter Tarſum & Anchialem. Habitatores ab indigenis Auleotæ nominantur. Nomina in αι, non gaudent terminatione per ωτης: D ſed videntur formari, quemadmodum Rhaphea, Rhapheota, Rhapheotæ. Sunt item Aulæ Lyciæ caſtellum. Si numero ſingulari Aule diceretur, gentile eſſet Auleta ſive Aulita. Nam nomina, quæ formantur à diſſyllabis fœmininis in η exeuntibus, & accentum E in fine habentibus, penultimam per ε proferunt: ſed accentu ſi in penultima notentur, derivativum in penultima cum η effertur, uti Cometes, Sidetes. Hiſce quoque Carnites adjiciendum eſt, quod fit à Carne, uti poſtea dicemus.

AULE,

[38] Ἔστι δὲ Λακωνικὴ πόλις.] Utriuſque & Locridis & Laconicæ Euſtathius meminit ad locum Homeri jam proxime allegatum: Αὐγειαὶ δὲ οὐ μόνον Λοκρικαί, ὧν ὁ πολίτης Αὐγεάτης, ἀλλὰ καὶ Λακωνικὴ πόλις ἐστὶν ὁμώνυμος. Sed quare Xylander Stephani locum mutilæ orationis ſigno notaverit, rationem non video. Fortaſſis Salmaſius in eadem verſabatur opinione, ad marginem ſui libri ſic ſcribens. Ἔστι δὲ Λακωνικὴ πόλις Μαλέαν. *Quantum conjicere potui in corrupto MSS.* Attamen ſententia eſt perfecta, ſi τὸ Μαλέαν hinc auferatur, quanquam verum ſit, circa illud promontorium Αὐγειὰς Laconicas ſitas fuiſſe.

[39] Αὔγιλα, οὐδετέρως, πόλις Λιβύης.] Apud Ptolemæum oppidi nomen etiam genere neutro & pluravivo numero profertur, & Nataмonibus attribuitur: Ἐν τοῖς Αὐγίλοις δὲ Νασαμῶνες τὰ Αὔγιλα. In Herodoto Muſa quarta loci nomen Αὔγιλα factum eſt. Τῷ δὲ χώρῳ τούτῳ οὔνομα Αὔγιλά ἐστι, ἐς τοῦτον τὸν χῶρον οἱ Νασαμῶνες ὀπωρισόμενοι τοὺς φοίνικας φοιτέουσι. Ἀπὸ δὲ Αὐγίλων, διὰ δέκα ἡμερέων &c. Salmaſius in Herodoto reſcribit Αὔγιλα, & Voſſius teſtatur in aliquot Ptolemæi libris exaratum eſſe Αὔγιλα, uti etiam Herodotus habet.

[40] Τὸ ἐθνικὸν, Αὐγιλίτης, διὰ τὸ ἐπιχώριον.] Non format hoc gentile ex ingenio Stephanus, quemadmodum viri eruditione inſignes exiſtimant, ſed juxta generalem canonem, qui exigit gentilia Libyca & Ægyptia in ιτης terminari, de quo videsis in vocabulis Ἄβαρος, Ἄζιλις & aliis in locis plurimis. Verum eſt apud Pomp. Melam gentis nomen eſſe *Augila*, ut & apud Solinum, qui Græcis dicerentur Αὐγίλαι: ſed optime obſervat Salmaſius, illud gentile eodem modo formatum eſſe, ut ab Ἀσοῦσα urbe Africæ Ἀσουσίτης, & ab Ἀσπιγῶν Libyæ oppido Ἀσπιγωνίτης: atque ita hoc loco ab Αὔγιλα Αὐγίλαι. Noli tamen alterum gentile Αὐγιλίτης prorſus improbare, utpote juxta generalem, & Ἐθνικογράφοις uſitatiſſimum canonem formatum.

[41] Αὐγοῦσται, πόλις ἐν Κιλικίᾳ.] A Ptolemæo Σεβαστὴ appellatur, eſtque urbs Ciliciæ littoralis inter Tarſum & Anemurium, non longe ab Anchialo ſita, liquet hoc ex Theophylacto Simocatta lib. I Hiſtor. cap. IV, ubi refert Chaganum Auguſtam & Viminacium expugnaſſe: Ἀνῃλωτο Αὐγοῦστα καὶ τὸ Βιμινάκιον (πόλεις δ' αὗται διαπρεπεῖς ὑπὸ τὸ Ἰλλυρικὸν φορολογούμεναι) πεπτώκασι στρατοπεδεύοντος, καὶ τὴν Ἀγχιαλὸν περιστοιχίσαντος. Stephanus plurali, alii autem ſingulari numero urbis nomen appellarunt.

[42] Καὶ Ἰταλίᾳ.] Cum plura in Italia hoc nomine oppida à geographis enumerentur, difficulter dixerim, quodnam hoc loco Stephanus intelligat. Eſt enim prope Padum *Auguſta Taurinorum*, quæ Taurafia Livio, Stephano Taurania & Gallis hodie Turin dicitur. Alia eſt *Auguſta Vagiennorum*, quam Cluverius putat fuiſſe verſus Ligures montanos circa Carmaniolam, oppidum Pedemontii. Reperitur præterea *Auguſta Prætoria*, quæ à Solino dicitur Italiæ limes verſus Alpes Grajas, ab Auguſta Taurinorum LV mil. paſſ. diſtans. De illis vide Cluverium jam ſupra nominatum. Occurrunt item aliæ plurimæ, ſed nimis longum foret omnes recenſere.

[43] Τὸ ἐθνικὸν, Αὐενιωνήσιος.] Hæc & quæ ſequuntur Xylander in ſua editione aſteriſco notavit. In chartaceo Voſſiano locus hoc ordine diſpoſitus legitur. Τὸ ἐθνικὸν Αὐενιωνήσιος, καὶ Αὐενίτης τῷ ἐπιχωρίῳ καὶ Ἕλληνι τύπῳ. Hæc verba ita ſunt digerenda: τὸ ἐθνικὸν Αὐενιωνήσιος τῷ ἐπιχωρίῳ, καὶ Αὐενίτης Ἕλληνι τύπῳ. Certiſſimum eſt, primum gentile habere formam, Italis & Galliæ Narbonenſis incolis uſitatam. In voce Βύτος Stephanus ita ſcribit. Ἔστι δὲ ἑτέρα πόλις ἐν Ἰταλίᾳ &c. ὡς μαρτυρεῖ, πολλάκις Εὐσέβιος ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ ἱστορίᾳ. τὸ ἐθνικὸν, ὁμοίως. Βύτιος, οἱ μὲν κατὰ τὸν ἐγχώριον τύπον Βυτινήσιος, ὡς Λουγδουνήσιος. Vide præterea in vocabulo Βέρυτος, & aliis in locis plurimis.

[44] Τῶν δὲ εἰς αι οὐκ ἔστιν ὁ διὰ τοῦ ωτης τύπος.] Optime ſic edi curavit Xylander: in prioribus editionibus peſſime legebatur: Τῶν δὲ εἰσὶν οὐκ ἔστιν ὁ διὰ τοῦ ωτης τύπος.

[45] Τὰ γὰρ ἀπὸ τῶν εἰς η δισυλλάβων θηλυκῶν.] Primo intuitu exiſtimabam hunc locum eſſe mutilum, & nonnulla ei excidiſſe: verum deinde animadvertebam ex ſimili prorſus canone, qui in voce Σίδη exhibetur, nihil ei deeſſe, ita enim ibi Stephanus. Τὰ γὰρ εἰς η λήγοντα δισύλλαβα,

στοιχ-

ΑΥΛΗ, ἡ ἔπαυλις. A

46 Χρυσῆ μὲν τ' αὐλῆς ὑπεράλμενον. --- λέγεται δὲ αὖλις. καὶ σύνθετον, δύσαυλις. 47 ὁ οἰκήτωρ, αὐλίτης. αἱ δ' ἐν τοῖς ἀγροῖς οἰκήσεις, 48 αὔλειοι. 49 καὶ οἱ ἄποικοι τούτων, θύραυλοι. λέγεται δὲ αὔλιος ὁ ἑσπέριος ἀστὴρ, παρὰ τὸ ποιεῖν ἡμᾶς αὐλίζεσθαι. 50 καὶ αὔλιον ἄντρον, παρὰ τὸ ἐκεῖ χορεύειν. ὡς Ἀπολλώνιος, B

--- 51 Στῆσαί τε χορὰς ἄντρειο πάροιθεν.

ΑΥΛΙΣ, πόλις Βοιωτίας κατὰ Χαλκίδα, εἰς ἣν ἠθροίσθησαν οἱ Ἕλληνες. C Τρύφων 52 παρὰ τὸ αὐλισθῆναι, ἄλις δὲ αὖλις. βέλτιον ἀπὸ τῆς Αὐλίδος, τῆς Εὐωνύμου, τοῦ Κηφισσοῦ. τὸ ἐθνικὸν, 53 ἠδύνατο Αὐλιδεὺς, καὶ Αὐλίς. 54 ἔστι δ' Αὐλίδιος, D καὶ Αὐλιδία.

ΑΥΛΩΝ, πόλις Λακωνικὴ, μία τῶν ἑκατόν· ὁ πολίτης, Αὐλωνίτης. δευτέρα, 55 πόλις Ἀρκαδίας, ὁ πολίτης, Αὐλώνιος. γ 56 πόλις Κρήτης, ἢ τόπος. 57 ἔστι δὲ τόπος E Ἀραβίας. 58 ἔστι δὲ Αὐλὼν, ὃν ἐπόλισαν Κρο-

AULE, ſtabulum.

Perſtrinxerit caulam tranſilientem. ----

Dicitur quoque Aulis. Hinc compoſitum δύσαυλις. Hujuſmodi loci incola Aulites dicitur. Domicilia quæ in agris ſunt Αὔλεια, & qui ab iiſdem abſunt θύραυλοι nuncupantur. Veſperugo ſtella dicitur & Aulius, quia nos cubare facit. Hinc quoque Aulium antrum, quod ibi choreæ celebrarentur, teſte Apollonio:

---- *Pro antro inſtituiſſe choros.*

AULIS, urbs Bœotiæ è regione Chalcidis, ubi Græci convenere. Tryphon exiſtimat vocabula ἄλις & αὖλις derivari ab αὐλισθῆναι: ſed rectius deducitur nomen urbis ab Aulide, filia Euonymi, qui Cephiſſi filius erat. Gentile poterat eſſe Aulidenſis, & Aulis: eſt autem Aulidius & Aulidia.

AULON, urbs Laconica, una ex centum, cujus civis Aulonita dicitur. Secunda Arcadiæ civitas eſt, cujus civis Aulonius vocatur. Tertia urbs ſive locus Cretæ. Eſt item Arabiæ locus. Reperitur quoque Aulon, quam Cro-

---

προῦτοπα, ἐξωνίσθω μὲν, διὰ τὸ ... τὸ παράγωγον ἐκφίος φυλὰς φυλέτης &c. Planior profecto eſt ſenſus in loco allegato, ſed eundem eſſe, nemo in dubium vocabit, qui rem probe examinaverit.

46 Χρυσῆ μὲν τ' αὐλῆς.] Eſt pars verſus Homerici, ex Iliade E. decerpti.

47 Ὁ οἰκήτωρ, αὐλίτης] Fortaſſis reponendum eſt: ὁ οἰκήτωρ, αὐλέτης. Nuſquam apud antiquos occurrit τὸ αὐλίτης: verum αὐλέτης apud Heſychium invenies, & αὐλέτις apud Apoll. Rhod. lib. IV Argonaut.

Παισὶ φερεσσαμένοισι συνέμπεσες, εἶπε δ' αἰγὸς
Αὐλέτις. ----

48 Αὔλειοι.] Salmaſius in margine ſui Stephani admonet, ex libris Palat. reſcribendum eſſe: αἱ δ' ἐν τοῖς ἀγροῖς οἰκήσεις, αὔλεια.

49 Καὶ οἱ ἄποικοι τούτων, θύραυλοι.] Apud Heſychium legimus: Θύραυλοι, οἱ ποιμένες οἱ ἀπαγραυλοῦντες. Sunt hoc loco ἀπόκοιτοι, paſtores qui ſub dio extra ſtabulum apud gregem pernoctant. Ἀποκοιτεῖν eſt abnoctare, ſive pernoctare: Κοιταῖος, ὁ εἰς τὴν κοίτην ἐρχόμενος, qui it cubitum: ἀπόκοιτος igitur qui non petit lectum, & a ſtabulo abeſt. Vereor profecto, ne apud Stephanum ſcribendum ſit: καὶ οἱ ἀπόκοιτοι τούτων, θύραυλοι. Quid enim ſit ἄποικος, notius eſt, quam quod hic doceri debeat.

50 Καὶ αὔλιον ἄντρον.] Noſter hæc hauſiſſe videtur ex lib. II Apoll. Rhod. cujus verba ſequenti commentario producemus, ſed ibi non αὔλιον ἄντρον accipitur, uti neque apud Etymologici Magni Auctorem, qui eundem Apollonii Rhodii locum citat.

51 Στῆσαί τε χορὰς ἄντρειο πάροιθεν.] Hic locus in libris MSS & vulgatis miſerrime erat depravatus: in iis legebatur: Στῆσαι χορὰς αἴ ... Nos veram & veterem lectionem Epitomatori noſtro ex lib. II Apoll. Rhod. Argonaut. reddidimus, apud quem totus locus hunc in modum legitur.

Ὧς ἄρ' ἔφη Καλλίχορον ποταμοῖο προχοαῖς πόρε μυθοῦ
Ἤλυθον. ἔνθ' ἐνέπουσι Διὸς Νυσήιον υἷα,
Ἰνδῶν ἡνίκα φῦλα λιπὼν κατενάσσατο Θήβας,
Ὀργιάσαι, στῆσαί τε χορὰς ἄντροιο πάροιθεν,
Ὧ ἐν ἀμειδήτους ἁγνὰς ηὐλίζετο νύκτας.
Ἐξ οὗ Καλλίχορον ποταμὸν περιναιετάοντες,
Ἠδὲ καὶ αὔλιον ἄντρον ἐπωνυμίην καλέουσι.

Totum hunc locum etiam Salmaſius oræ ſui Stephani appinxerat.

52 Παρὰ τὸ αὐλισθῆναι.] Magnus Salmaſius in margine ſui libri hunc locum ita legit: Παρὰ τὸ ἀλισθῆναι ἄλις ἢ αὐλίς. Hæc eſt Euſtathii opinio, ad Homeri Bœotiam pag. 265 ita ſcribentis. Ἡ δὲ Αὐλὶς, ἀντιπέραν μὲν Εὐβοίας κεῖται, φυλάσσουσα μέχρι καὶ νῦν τὸ ὄνομα. ἐκλήθη δὲ οὕτω, παρὰ τὸ ἐκεῖ αὐλισθῆναι τὰς τῶν Ἀχαιῶν ναῦς πρὸ τοῦ ἀπόπλου. ἢ ἀλισθῆναι ἤγουν ἀθροισθῆναι. ἢ ἀπὸ Αὐλίδος φασὶ θυγατρὸς Εὐωνύμου υἱοῦ Κηφισσοῦ. Etymologici Magni Auctor etiam ut Trypho, urbis appellationem παρὰ τὸ αὐλισθῆναι deducit. Ad me quod attinet, Tryphonis verba tali modo diſtincta & emendata vellem. Τρύφων παρὰ τὸ αὐλισθῆναι ἄλις ἢ Αὐλίς.

53 Ἠδύνατο Αὐλιδεὺς, καὶ Αὐλίς.] Primo intuitu hunc locum à librariis depravatum cenſebam, verum Goltzius ex veteri lapide hanc inſcriptionem exhibet. ΑΡΤΕΜΙΔΙ ΑΥΛΙΔΙ CΩΤΕΙΡΙ.

54 Ἔστι δ' Αὐλίδιος, καὶ Αὐλιδία] Hunc locum tranſcriptorum vecordia eſſe deturpatum, ex aliis locis manifeſte apparebit. Corrigendum videtur: ἔστι δ' Αὐλίδιος, καὶ Αὐλιδία. Hanc veriſſimam eſſe lectionem evincitur ipſiſſimis Stephani verbis, ita enim ille in Ψωφίς· ὁ πολίτης ὤφειλεν εἶναι Ψωφίτης, τῷ τύπῳ τῶν εἰς ις ληγόντων ἀλλὰ γέγονεν ἀπὸ τῆς γενικῆς, ὡς τὸ Ἀρκάδες Ἀρκάδιος, καὶ τὸ Αὐλίδες Αὐλίδιος, οὕτω Ψωφίδες Ψωφίδιος. Plura hujus rei exempla produci poſſent, ſed alia probatione res non indiget.

55 Πόλις Ἀρκαδίας.] In Arcadia locus fuit Aule dictus, ubi Panis delubrum erat, teſte Æliano lib. XI de Animal. cap. VI. Ἐν Ἀρκαδίᾳ δὲ χώρα ἐστὶν ἱερὰ Πανός. Αὐλὴ δὲ τῷ χώρῳ τὸ ὄνομα. An idem ſit locus de quo nunc Stephanus, alii diſpiciant.

56 Πόλις Κρήτης.] Urbem hujus nominis in Creta non agnoſcunt alii geographi: ſed Miræus ſub Archiepiſcopatu Cretenſi urbem Aulopotamum recenſet.

57 Ἔστι δὲ τόπος Ἀραβίας] Et hic Arabiæ locus antiquis ſcriptoribus non nominatur. Marcianus Heracleota in Periplo circa mare rubrum non procul à Troglodytica Αὐλίτας recenſet, ſed ad hunc locum non pertinent: Παροικοῦσι δὲ ταύτην ὅτι προσεχόμενοι Τρωγλοδύται, καὶ οἱ Αὐλῖται, καὶ προσέτι γε οἱ Μοσυλοῖται ἰδίᾳ. Verum locus eſt depravatus, atque ita reſtituendus: καὶ οἱ Αὐαλῖται: de quibus vide in præcedentibus.

58 Ἔστι δὲ Αὐλὼν, ὃν ἐπόλισαν Κροτωνιᾶται.] De ſitu & appellationibus hujus urbis agit Cluverius lib. IV Ital. ant. cap. XX. Rationem hujus denominationis adfert Stephanus ex Hecatæi Europa. Καυλωνία πόλις Ἰταλίας, ἣν Αὐ-

Κροτωνιάται, ἥτις ὠνομάσθη Καυλωνία. τὸ ἐθνικὸν Καυλωνιάτης.

ΑΥ̓ΣΕΕΣ, ἔθνος Λιβύης. [59] Ἀπολλόδωρος δευτέρᾳ περιηγήσεως, καὶ [60] Ἡρόδοτος ἐν τετάρτῃ.

ΑΥ̓ΣΙΓΔΑ, πόλις Λιβύης οὐδετέρως, ὡς Καλλίμαχος. Ἑκαταῖος δὲ νῆσον οἶδε. τὸ ἐθνικὸν, Αὐσιγδεῖ. οὕτω γὰρ Ἀπόλλων τιμᾶται.

ΑΥ̓ΣΧΊΤΑΙ, [61] ἔθνος Λιβύης ὑπὲρ Βάρκης. [62] Ἀπολλόδωρος περιηγήσεως δευτέρῳ.

ΑΥ̓ΣΩΝ, [63] ὁ Ἰταλός. Λυκόφρων,

[64] Κτείνουσιν αὐτὸν Αὔσονες Πελληνιοι.

καὶ Αὐσονὶς, τὸ θηλυκόν. καὶ Αὐσόνιος, καὶ Αὐσονία ἡ χώρα· ἀφ' οὗ Αὐσονιεὺς, καὶ Αὐσόνειος. Λυκόφρων,

Ὁ δ' Αὐσονείων ἄγχι Καλχαντος τόπων.

καὶ Αὐσονίτης· ὁ αὐτὸς,

[65] Παρ' Αὐσονίτην Φύλαμον δομήσεται,

καὶ Αὐσονῖτις θηλυκόν· ὁ αὐτὸς,

Ὁ τῆς θαλάσσης Αὐσονίτιδος μυχούς.

καὶ Αὐσόνιος κτητικόν.

ΑΥ̓ΤΑΡΙΆΤΑΙ, [66] ἔθνος Θεσπρωτικόν· Χάραξ ἑβδόμῃ χρονικῶν, καὶ Φαβωρῖνος ἐν παντοδαπῆς, καὶ Ἐρατοσθένης.

ΑΥ̓ΤΟΜΆΛΑΚΑ, χωρίον Λιβύης· Πολυΐστωρ τρίτῃ. Ἀπολλόδωρος δὲ Αὐτο-

A Crotoniatæ condiderunt, quæ mutato nomine Caulonia dicta eſt. Gentile, Cauloniata.

AUSES, gens Libyæ, ut perhibent Apollodorus lib. II Periegeſeôs & Herodotus lib. IV.

B AUSIGDA, urbs Libyæ, genere neutro, auctore Callimacho. Hecatæus vero inſulam agnoſcit. Gentile, Auſigdi: ita enim Apollo colitur.

C AUSCHITÆ, gens Libyæ ſupra Barcen ſita, cujus meminit Apollodorus libro II Periegeſeôs.

AUSON, Italus. Sic Lycophron:

Occidunt ipſum Auſones Pellenii.

D Et Auſonis fœmininum. Et Auſonius, & Auſonia regio appellatur. Hinc Auſonienſis & Auſoneus, quo etiam Lycophron utitur:

Ille autem prope Auſoneos locos Calchantis.

Apud eundem præterea Auſonites reperitur:

Juxta Auſoniten Philamum extruet.

E Et Auſonitis fœmininum idem quoque uſurpat:

Qui Auſonitidis aquæ ſinus.

Poſſeſſivum eſt Auſonius.

AUTARIATÆ, gens Theſprotica, de qua Charax libro VII Chronicorum mentio-

F nem facit, & Phavorinus in omnigena hiſtoria, & Eratoſthenes.

AUTOMALACA, oppidulum Africæ, uti Polyhiſtor lib. III perhibet. Apollodorus vero Auto-

λιν Αὐλωνίαν Ἐχεῖδος καλεῖ, διὰ τὸ μέσον αὐλῶνος εἶναι. ὕστερον δὲ ἀπὸ τοῦ αὐλῶνος μετωνομάσθη Καυλωνία.

[59] Ἀπολλόδωρος δευτέρᾳ περιηγήσεως.] Codices Palatini, nunc vero Vaticani, & chartaceus Voſſ. Ἀπολλόδωρος β' περὶ γῆς. Idem auctor & libri index etiam in Γαυγάμηλα citatur à Stephano. Γαυγάμηλα, τόπος Περσίδος. Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ περὶ γῆς δευτέρῳ.

[60] Ἡρόδοτος ἐν τετάρτῃ.] Sine dubio noſter hunc locum reſpicit, ubi ſedem & mores hujus gentis Herodotus delineat. Τούτων δὲ ἔχονται τῶν Μαχλύων Αὐσέες. οὗτοι δὲ καὶ οἱ Μάχλυες πέριξ τὴν Τριτωνίδα λίμνην οἰκέουσι. τὸ μέσον δὲ σφι οὐρίζει ὁ Τρίτων, καὶ οἱ μὲν Μάχλυες τὰ ὀπίσω κομέουσι τῆς κεφαλῆς. οἱ δὲ Αὐσέες τὰ ἔμπροσθεν.

[61] Αὐσχῖται, ἔθνος Λιβύης ὑπὲρ Βάρκης.] Ita hunc locum ex codicibus manu exaratis inſtaurare placuit, qui in vulgatis corruptiſſime hunc in modum circumferebatur. Αὐχῖται, ἔθνος Λιβύης ὑπερβάνης. Lectionem, quam noſtra repræſentat editio, eſſe veriſſimam, evincitur verbis Herodoti, quæ libro IV leguntur. Ἀσβυστέων δὲ ἔχονται τὸ πρὸς ἑσπέρης Αὐσχῖσαι. οὗτοι ὑπὲρ Βάρκης οἰκέουσι, κατήκοντες ἐπὶ θάλασσαν κατ' Εὐεσπερίδας. De Barca poſtea ſuo loco agetur.

[62] Ἀπολλόδωρος περιηγήσεως δευτέρῳ] Libri MSS: Ἀπολλόδωρος περὶ γῆς δευτέρῳ. eodem prorſus modo uti in vocabulo Αὐσέες.

[63] Αὔσων, ὁ Ἰταλός] Non ita conſignavit hunc locum Stephanus: imo poſtquam ab Hermolao in compendium erat redactus, plura continuit, de quibus nunc nulla in hodiernis libris fit mentio. Ut hoc certiſſime credam, movet me Euſtathii Archiepiſcopi Theſſalonicenſis auctoritas, qui in commentariis ad Dionyſii Periegeſin de Auſonibus ἐκ τοῦ τὰ Ἐθνικὰ γράψαντος ita tradit. Καὶ σημείωσαι, ὅτι τοὺς αὐτοὺς εἶναι λέγει Αὔσονας καὶ Ἰταλούς. λέγονται δὲ Αὔσονες ἀπὸ Αὔσονος, ὃς πρῶτος μετὰ τὴν κατὰ Γίγαντας βασιλεύσας αὐτῶν ἱστορεῖται, Ὀδυσσέως γεγονὼς ἐκ τῆς Κίρκης, ἢ κατὰ τὸν τὰ Ἐθνικὰ γράψαντα, ἐκ Καλυψοῦς θυγατρὸς τοῦ Ἄτλαντος. ἀφ' οὗ καὶ τὸ Σικελικὸν πέλαγος Αὐσόνιον ἐκαλεῖτο. Ex quibus verbis evidentiſſime liquet, Euſtathium hujuſmodi codice fuiſſe uſum, in quo ſpeciatim de Auſonis genealogia hoc tradebatur, ipſum *ex Atlante & Calypſo* eſſe genitum. Cum autem hæc verba nuſquam in Stephano reperiantur, tutior ipſis non potuit aſſignari locus, quam ubi Auſonum origo & gentis incunabula erant pertractanda. Communior tamen & magis recepta erat ſententia, *Auſonem Ulyſſis & Calypſus filium fuiſſe*. ſolus Stephanus hac in re ab aliis diſſentiebat. Pompejus Feſtus: *Auſoniam appellavit Auſon, Ulyſſis & Calypſus filius, eam primum partem Italiæ, in qua ſunt urbes Beneventum & Cales. Deinde paulatim tota quoque Italia, quæ Apennino finitur, dicta eſt Auſonia ab eodem duce, à quo etiam conditam fuiſſe Auruncam urbem ferunt.* Vide quoque hac de re Marcianum Heracleotam: Scholiaſtam ad lib. IV Apoll. Rhod. Suidam: Johannem Tzetzem in Chiliadibus, & alios quam plurimos.

[64] Κτείνουσιν αὐτόν.] In vulgatis Lycophronis exemplaribus legitur: Κτενοῦσι δ' αὐτόν. Quæ lectio ſit præferenda, alii examinaverint.

[65] Παρ' Αὐσονίτην] Guilielmi Canteri editiones hoc loco exhibent. Παρ' Αὐσονίτου: ſed minus recte, uti ex Epitomatore noſtro clare patet.

[66] Ἔθνος Θεσπρωτικόν.] Geographi omnes hanc gentem in Illyride collocant. Strabo lib. VII. Arrianus lib. I de Exped. Alex. Mag. & Scylax capite, cui Μάνιοι titulus eſt. Igitur vel male Stephanus, vel Theſprotas origine, non habitatione intelligit.

Αὐτομαλά φησι. τὸ ἐθνικὸν, Αὐτομαλακίτης, διὰ τὴν χώραν· τῷ δὲ καθ' ἡμᾶς τύπῳ, Αὐτομαλακεύς. A

ΑΥ'ΤΟ'ΜΟΛΟΙ, ἔθνος Αἰθιοπικὸν, ὡς Ἡρόδοτος δευτέρᾳ· [67] τοῖσι δὲ Αὐτομόλοισι τούτοισι οὔνομά ἐστι Ἀσμάχ. δύναται δὲ τοῦτο τὸ ἔπος, κατὰ τὴν Ἑλλήνων γλῶσσαν, οἱ ἐξ ἀριστερῆς χειρὸς παριστάμενοι βασιλέϊ. B

Α'ΦΑ'ΝΝΑΙ [68], χωρίον Σικελίας ἄσημον. ἀφ' οὗ, [69] ἡ εἰς Ἀφάννας, ἐπὶ τῶν ἀδήλων, καὶ ἐκτετοπισμένων. τὸ ἐθνικὸν, Ἀφανναῖος. C

Α'ΦΑ'ΚΗ [70], πόλις Λιβύης, ὡς Πολυΐστωρ ἐν Λιβυκῶν τρίτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Ἀφακίτης, διὰ τὸ ἴδιον τῆς χώρας.

Α'ΦΕΙ'ΔΑΝΤΕΣ, μοῖρα Μολοσσῶν, ἀπὸ Ἀφείδαντος βασιλέως. D

Α'ΦΕΤΑΙ', πόλις τῆς Μαγνησίας. Ἑλλάνικος. [71] ὅτι ἐντεῦθεν δευτέραν ἄφεσιν ἡ Ἀργὼ ἐποιήσατο, ἢ ὅτι ἐκεῖ οἱ Ἀργοναῦται τὸν Ἡρακλέα κατέλιπον. [73] κεῖται δ' ἐν τῷ Παγασητικῷ κόλπῳ. τὸ ἐθνικὸν, Ἀφεταῖος, ὡς Παγασαῖος, [74] Ἀναφαῖος. E

Α'ΦΘΑΛΑ [75], καὶ Ἀφθαία, ἡ Ἑκάτη· ὁ Τεχνικὸς δυοκαιδεκάτῳ. δύναται καὶ Ἀφθαῖος εἶναι. [76] ἔστι καὶ Ἀφθίτης, νομὸς Αἰγύπτου. F

Α'ΦΙΔ-

Automala nominat. Gentile, Automalacita propter regionis formam, ſed noſtra Automalacenſis dicitur.

AUTOMOLI gens Æthiopica, de qua Herodotus lib. II ita ſcribit: Automoli iſti Aſmach appellantur: quod verbum Græca in lingua idem pollet, quod ſiniſtræ regiæ adſiſtentes.

APHANNÆ, ignobile Siciliæ oppidulum, de quo jactatur proverbium, *ad Aphannas*; quod de obſcuris & longe remotis uſurpatur. Gentile, Aphannæus.

APHACA, urbs Libyæ, cujus Polyhiſtor libro III Libycorum meminit. Gentile Aphacites, propter formam regioni propriam.

APHEIDANTES, pars Moloſſorum, quæ ab Apheidante rege nomen habet.

APHETÆ, urbs Magneſiæ, cujus Hellanicus meminit. Nomen accepit ex eo, quod Argo ſecundum illinc ſolverit: vel quod Herculem Argonautæ ibi reliquerint. Sita eſt in ſinu Pagaſetico. Gentile Aphetæus, uti Pagaſæus & Anaphæus.

APHTALA, & Aphthæa Hecate appellatur, ut perhibet Technicus libro XII. Poſſet etiam eſſe Aphthæus. Eſt item Aphthites Ægypti præfectura.

APHID-

[67] Τοῖσι δὲ Αὐτομόλοισι &c.] Dici vix poteſt, quam mirifice hunc Herodoti locum librarii tranſcribendo depravarint. Nos veterem veramque lectionem ex vulgatis Herodoti libris revocavimus. Xylander divulgaverat, *Τοῖσι δὲ Αὐτομόλοισι τούτοισι οὔνομα Ἀσμάχου, ὅ ἐστιν, οἱ ἐξ ἀριστερῆς χειρὸς παριστάμενοι βασιλεῖ.* Sed longe ineptius eſt, imo prorſus ridiculum, quod exhibent editiones, quæ Xylandrianam præceſſere, in iis enim hoc modo excuſum legitur. *Τοῖσι Αὐτομόλοισι τούτοισι οὔνομα Ἀσμάχου, ὅ ἐστι, οἱ ἐξ ἀριστερᾶς γλώσσας παριστάμενοι βασιλεῖ.* Hanc quoque lectionem in codd. Palatinis Salmaſius, & nos in Voſſiano invenimus.

[68] Χωρίον Σικελίας.] De hoc loco ita ſcribit Heſychius: *Ἀφάνναι, χωρίον τῆς Δαμαρέως φυλῆς πόῤῥωθεν.* Verum ubinam terrarum Damarĵis ſita ſit, fateor me ignorare.

[69] Ἡ εἰς Ἀφάννας.] Xylandri lectionem leviter immutavimus, in cujus editione legitur; *ἡ εἰς Ἀφάννας.* Sine dubio hic ſubaudienda eſt vox *παροιμία*; niſi malis ſtatuere eam excidiſſe, & revocari debere. Fuerunt & aliæ urbes, quæ in proverbium abierunt. Plinius lib. III cap. XI. *Diomedes ibi delevit gentes Monadorum Dardorumque; & urbes duas, quæ in proverbii ludicrum vertere, Apinam & Tricam.*

[70] Πόλις Λιβύης.] Oppidum valde ignobile, cujus alii auctores non meminere. Miror noſtrum nullam omnino mentionem facere de Aphacis Phœnicicis inter Heliopolim & Byblim ſitis, de quibus Zoſimus Hiſt. lib. III: Euſebius de vita Conſtantini lib. III: Socrates lib. I. Sozomenus lib. II, & alii.

[71] Ὅτι ἐντεῦθεν δευτέραν ἄφεσιν ἡ Ἀργὼ ἐποιήσατο.] Fabulantur mythicæ theologiæ myſtagogi, Pagaſis nomen habere ab Argo navi ibi compacta, unde primam *ἄφεσιν* feciſſe videtur: deinde Aphetas non procul a Pagaſis diducta eſt, inde eam ſecundum Argonautæ ſolvebant. Multo itaque probabilius eſt, hinc Aphetarum nomen originem traxiſſe, quam ex eo quod Herculem ibi reliquiſſent Argonautæ; ille enim & Polyphemus in Mœſia manſerunt, quærentes Hylam. Hyginus Fab XIV: *Sed neque Colchos omnes pervenerunt, neque in patriam regreſſum habuerunt. Hylas in Mœſia, à nymphis juxta Cion, flumenque Aſcanium raptus eſt, quem dum Hercules & Polyphemus requirunt, vento rapta navi deſerti ſunt.* Sed in fabulis veritas non eſt inveſtiganda, alii enim rem aliter narrant. Strabo lib. 18: *Πλησίον δὲ καὶ Ἀφεταί, ὡς ἂν ἀφετήριόν τι τῶν Ἀργοναυτῶν.* Et Apollon Rhodius lib I refert illud littus, in quo Aphetæ erant ſitæ, nomen accepiſſe, quod navim inde deduxerint Argonautæ, ita enim ille:

Τὴν δ' ἀκτὴν Ἀφέτας Ἀργοῦς ἔτι κικλήσκουσι.

[72] Τὸν Ἡρακλέα κατέλιπον.] In hac ſententia, aliis mythologis plane contraria, verſatur etiam Herodotus lib. VII. *Ἔστι δὲ χῶρος ἐν τῷ κόλπῳ τούτῳ τῆς Μαγνησίης, ἔνθα λέγεται τὸν Ἡρακλέα καταλειφθῆναι ὑπὸ Ἰήσονός τε καὶ τῶν συνεταίρων ἐκ τῆς Ἀργοῦς ἐπ' ὕδωρ πεμφθέντα, εὖτ' ἐπὶ τὸ κῶας ἔπλεον ἐς Αἶαν τὴν Κολχίδα. Ἐντεῦθεν γὰρ ἔμελλον ὑδρευσάμενοι, ἐς τὸ πέλαγος ἀφήσειν. ἐκ τούτου δὲ τῷ χώρῳ οὔνομα γέγονε Ἀφέται.*

[73] Κεῖται δ' ἐν τῷ Παγασητικῷ κόλπῳ.] Ita quoque hunc ſinum, cui Aphetæ adjacent, Strabo lib. IX appellavit. Pom. Melæ lib. II cap. II *Pagaſæus* dicitur.

[74] Ἀναφαῖος.] Hoc gentile deducendum eſt à voce, cujus uſus numero ſingulari apud noſtrum exſtat, & non accurate *ταῖς Ἀφεταῖς* reſpondet. Fortaſſis ſcribendum: *Ἀφανναῖος*, quod ab *Ἀφάνναι* formatur, uti ex præcedentibus liquet.

[75] Ἀφθαλα καὶ Ἀφθαία.] Conſtanter ſic in vulgatis excuſum eſt: libri calamo exarati manifeſte exhibent: *Ἀφθαία καὶ Ἀφθαία, ἡ Ἑκάτη.* Quam lectionem improbare nequeo.

[76] Ἔστι καὶ Ἀφθίτης.] Veterem lectionem revocavi ex editione Aldina Florentinaque: male Xylandriana exhibet, *ἔστι καὶ Αὐθίτης, νομὸς Αἰγύπτου.* Vide Herodotum lib. II & de hac reſtitutione non dubitabis.

ἌΦΙΔΝΑ, [77] δῆμος Ἀττικῆς, τῆς A Λεοντίδος φυλῆς, ἀπὸ Ἀφίδνου αὐτόχθονος. ὁ δημότης, Ἀφιδναῖος, ὡς Πυδναῖος. τὰ τοπικὰ, δῆλα· Ἀφίδνηθεν, Ἀφίδναζε, Ἀφίδνησιν. [78] Ἔστι δὲ πληθυντικὸν Ἀφίδναι. ἔστι δὲ τῆς Λακωνι- B κῆς, ὅθεν ἦσαν αἱ Λευκίππιδες, [79] Φοίβη καὶ Ἱλάειρα.

ἌΦΝΕΙΟΝ, πόλις Φρυγίας. πλησίον Κυζίκου, [80] ἢ Μιλήτου πόλεως, [81] ἢ ἀπὸ Ἀφνειοῦ, ἢ ἀπὸ Ἀφναΐδος νύμφης. ἔστι C δὲ Λυδίας πόλις. ἡ λίμνη, ἡ περὶ Κύζικον, Ἀφνῖτις, [82] ἡ πρότερον Ἀρτυνία. τὸ ἐθνικὸν, [83] Ἀφνίτης.

ἈΦΌΡΜΙΟΝ, [84] τόπος Θεσπιέων· Ἀφροδίσιος, ἤτοι Εὔφημος ἐν τῷ περὶ D τῆς πατρίδος, ὅθεν δὲ τὸν κυβερνήσαντα τὴν ναῦν τὴν Ἀργὼ, Τῖφυν γενέσθαι. καὶ λόγος παρ' ἡμῶν, τῆς νεὼς ἀφορμισάσης ἐντεῦθεν μετὰ τῶν ἀριστέων, ἀφ' οὗπερ ἀπέπλευκεν ἡ ναῦς. ὁ τοπίτης Ἀφορμιεὺς, ὡς Αἰγιεὺς, E Σουνιεύς.

ἈΦΡΟΔΙΣΙΆΣ, [85] πόλις Κιλικίας, περὶ ἧς Ἀλέξανδρος ὁ Πολυΐστωρ ἐν τῷ περὶ Κιλικίας φησὶν, ὅτι Ζώπυρός φησιν αὐτὴν ἀπὸ τῆς Ἀφροδίτης κεκλῆσθαι, [86] F γράφων δὲ ἱστορίας. δευτέρα, Ἰβηρίας πρὸς τοῖς Κελτοῖς. τρίτη, νῆσος, [87] ἡ πρότερον

APHIDNA, populus Atticus, tribus Leontidis, ab Aphidno indigena nomen habens. Popularis, Aphidnæus, uti Pydnæus. Localia manifeſta ſunt, & denotant ex, ad, & in Aphidna. Dicitur quoque Aphidnæ numero plurativo. Eſt item oppidum Laconicum, unde originem ducunt Leucippi filiæ Phœbe & Hilaïra.

APHNEUM, civitas Phrygiæ prope Cyzicum ſive Miletopolim, quæ ab Aphneo, vel ab Aphnaide nympha nomen habet. Eſt quoque Lydiæ civitas: & palus circa Cyzicum Aphnitis, prius Artynia vocabatur. Gentile, Aphnites.

APHORMIUM, locus Theſpienſium Aphrodiſius, qui interdum quoque Euphemius nuncupatur, in libro quem de patria conſcripſit, perhibet, Tiphyn navis Argûs gubernatorem ibi natum fuiſſe. Hæc apud nos obtinet narratio, navem cum optimatibus ibi rurſum appulſam eſſe, unde antea ſolverat. Locale Aphormienſis, ut Ægienſis, Sunienſis.

APHRODISIAS, urbs Ciliciæ, de qua Alexander Polyhiſtor in libro de Cilicia ita tradit: Zopyrum narrare eam ab Aphrodite, id eſt, Venere nomen habere, ea de re hanc hiſtoriam conſcribens. Secunda Iberiæ, juxta Celtas. Tertia inſula, inter

[77] Δῆμος Ἀττικῆς, τῆς Λεοντίδος φυλῆς] Heſychius hunc Demum tribui Ptolemaidi affingit: Ἄφιδνα, δῆμος τῆς Πτολεμαΐδος φυλῆς] Vide Meurſium in ſpeciali de Demis Atticis tractatu.

[78] Ἔστι δὲ πληθυντικὸν Ἀφίδναι.] Ita hunc locum ex MS Voſſiano emendare placuit, ejecto ſpurio: in omnibus enim editionibus peſſime legebatur: ἔστι δὲ πόλις Ἀφίδναι. Stephanus ipſe hac voce numero plurativo uſus eſt in Δεκέλεια, ubi ita infit: Δεκέλεια, δῆμος τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς. ἀπὸ τοῦ ἡγησαμένου τοῖς Διοσκούροις εἰς Ἀφίδνας, ὡς Ἡρόδοτος ἐνάτῳ. Etiam alii hanc vocem ita uſurparunt.

[79] Φοίβη δὲ Ἱλάειρα.] Hæc Leucippi filiarum nomina etiam reperiuntur apud Pauſaniam in Meſſeniacis. Codices Palatini Salmaſio pro Ἱλάειρα exhibuerunt Ἐλάειρα.

[80] Ἢ Μιλήτου.] Hæc vox Caſaubono in notis ad Strabonem ſuſpecta eſt, nihil tamen ad emendandum ſuppeditat. Legendum eſt. Ἄφνειον, πόλις Φρυγίας, πλησίον Κυζίκου, ἢ Μιλητουπόλεως. Ultimam vocem ſic componendam eſſe, liquet ſatis ex auctore noſtro, ita enim ille: Μιλητούπολις πόλις μεταξὺ Κυζίκου καὶ Βιθυνίας περὶ τὸν Ῥυνδακόν. Plinius libro v cap. XXXII. *Amnes Horiſius & Rhyndacus, ante Lycus vocatus, oritur in ſtagno Artynia juxta Miletopolim.*

[81] Ἢ ἀπὸ Ἀφνειοῦ, ἢ ἀπὸ Ἀφναΐδος.] Nominis originem aliter tradit Strabo lib XIII Ἀφνεὶς δὲ ἀπὸ τῆς Ἀφνίτιδος καλουμένης λίμνης. Huc etiam pertinent verba Euſtathii, ad Homeri Bœotiam ſic ſcribentis: Ἀφνειοὺς δὲ λέγει οὐχ' οὕτω τοὺς πλουσίους, ὅσον τοὺς περὶ τὴν Ἀφνῖτιν λίμνην οἰκοῦντας παλαιούς. καὶ γὰρ οὕτω φασὶ καλεῖσθαι ἡ Δασκυλῖτις.

[82] Ἡ πρότερον Ἀρτυνία.] Vide locum Plinii ſupra è lib. v cap. XXXII allegatum.

[83] Ἀφνίτης.] Veterem lectionem reduxi ex chartaceo Voſſiano & primis editionibus: male in Xylandriana excuſum eſt: Αὐνίτης. Puto tamen pro Ἀφνίτης Ἀφνιεὺς hoc loco legendum eſſe.

[84] Τόπος Θεσπιέων.] Intellige Theſpienſes Bœoticos, non vero Theſſalicos: Tiphys enim, de quo noſter hoc themate loquitur, & cui Argûs navis gubernacula credita ſunt, Bœotius erat Pauſanias lib. IX. Ἡ δὲ Σίφαι ἐπὶ θαλάσσῃ μὲν Θεσπιέων ἐστί, καὶ ἱερὸν Ἡρακλέους ἐνταῦθα. ὑπὸ Βοιωτῶν καλεῖται ἐκ παλαιοῦ τὰ μάλιστα θέλουσιν εἶναι σοφοὶ, Τῖφυν ἀλλ' ἐρεσσομένης ἐπιχώριον, ὃς κυβερνήτης ἐγένετο τῆς Ἀργοῦς. ἀποφαίνουσι δὲ καὶ πρὸ τῆς πόλεως ὅρμον ἐν Κόλχων ὀπίσω κομιζομένην ὁρμίσασθαι τὴν Ἀργὼ λέγοντες. Anxie non inquiram, an Tiphys ex oppidulo Tipha, an vero ex Aphormio, quod ad Tiphæentium ditionem ſpectaſſe videtur, originem duxerit: ingenue tamen fatebor, Pauſaniæ ſententiam rationi magis conſentaneam apparere.

[85] Πόλις Κιλικίας.] Vide Ptolemæum lib. v cap. VIII, & de ſitu eris certiſſimus. Ponitur enim inter urbem Celenderim & promontorium, cui Sarpedon nomen eſt.

[86] Γράφων δὲ ἱστορίας.] Hæc verba profligatiſſime corrupta eſſe, nemo non videt. Salmaſius in margine ſui Stephani ſcripſit: Forte legendum, Σιγράφων δὲ ἱστορίας. Verum non video hanc conjecturam admitti poſſe, cum tot libri non ſuperſint, & Strabo libro XIV Ciliciæ deſcriptionem exhibuerit, nullam omnino de hoc oppido mentionem faciens. Puto Stephani codices olim habuiſſe, γράφων δὲ τὴν ἱστορίαν, vel ſimile quid, & Hermolaum in conficienda hac epitome, Zopyri verba, quæ Stephanus integra tranſcripſerat, prorſus expunxiſſe, cujus rei indubitata nunc in genuinis Stephani fragmentis exempla circumferuntur.

[87] Ἡ πρότερον Ἐρύθεια, μεταξὺ Ἰβηρίας καὶ Γαδείρων.] Vide Plinium lib IV cap. XII. Optime noſter hanc inſulam a Gadibus diverſam ſtatuit, quam alii peſſime ob vicinitatem cum Gadibus confundunt Vide Salmaſium ad Sol. pag. 284.

πρὸν Ἐρύθεια, μεταξὺ Ἰβηρίας ϗ Γαδείρων. A [88] τετάρτη, ἐν Κνίδῳ· πέμπτη, [89] μεταξὺ Λυδίας ϗ Καρίας. ϛʹ [90] νῆσος Λιβύης, πρὸς τῇ Κυρήνῃ. ζʹ, [91] πόλις Λακωνικῆς, μία τῶν ρʹ. ηʹ, Σκυθίας, παραλία, [92] πρὸς τῇ λῃστείᾳ ἐπιτήδει⊕. θʹ, Αἰθιοπίας. [93] δεκάτη, Κύπρου. B εἰσὶ ϗ δύο νησίδια πλησίον τῆς Λιβύης. [94] ἔστι καὶ Ἀλεξανδρείας. [95] τὸ ἐθνικὸν, Ἀφροδισιεύς.

ΑΦΡΟΔΙ΄ΤΗΣ [96] ΠΟ΄ΛΙΣ, ἡ καὶ Ἀφροδιτόπολις. τὸ ἐθνικὸν ἀμφοτέρων, C Ἀφροδιτοπολίτης. ἔστι καὶ πόλις [97] κατὰ Ἄθριβιν, [98] καὶ Αἰθιοπίαν ϗ Θρᾴκην.

ΑΦΡΟΔΙ΄ΤΙΑ [99], χωρίον Λακωνικῆς· [1] Θουκυδίδης δʹ.

ΑΦΥ΄ΤΗ [2], ἡ ΑΦΥ΄ΤΤΙΣ, πόλις [3] πρὸς D τῇ Παλλήνῃ Θρᾴκης, [4] ἀπὸ Ἀφύου τινὸς ἐγχωρίου. ἔσχε δὲ ἡ πόλις [5] μαντεῖον Ἄμμων⊕.

inter Iberiam & Gades, antea Erythea appellata. Quarta, in Cnido. Quinta, inter Lydiam & Cariam ſita eſt. Sexta, Libyæ juxta Cyrenen. Septima, urbs Laconicæ, una ex centum. Octava, Scythiæ littoralis, & ad pyraticam exercendam ſitum opportunum habens. Nona, Æthiopiæ. Decima, Cypri. Sunt quoque duæ parvæ inſulæ Libyæ vicinæ. Eſt item Alexandriæ Aphrodiſias. Gentile, Aphrodiſienſis.

APHRODITES URBS, quæ & Aphroditopolis appellatur. Gentile, Aphroditopolita. Sita eſt hoc nomine urbs juxta Athibin, Æthiopiam & Thraciam.

APHRODITIA, locus Laconicæ, cujus meminit Thucydides libro IV.

APHYTE, ſive APHYTIS, urbs ad Thraciæ Pallenem ſita, quæ à quodam Aphyto indigena nomen accepit. Civitas hæc templum Ammo-

[88] Τετάρτη, ἐν Κνίδῳ.] Quicunque in Cnido Doridis regionis oppido, civitatem hujus nominis conceperit, næ ille abſurda prorſus & impoſſibilia concipit. Fuit ea in urbe Veneris templum, quod quarto loco nunc innuere videtur Stephanus. Hujus mentio reperitur apud Conſtant. Porphyrogennetam lib. I, de Them. cap. XIV: [illegible] ... Ἀφροδίτης ἄγαλμα, ... Πραξιτέλους τέχνης ... Itaque vel ipſum templum, vel locus ubi ædificatum erat, à Cnidiis *Aphrodiſias* nuncupabatur. Scio Heſychium inſulæ Cnidi circa Rhodum meminiſſe, ſed utrum urbem hac appellatione habuerit, tacentibus geographis, me ignorare fateor.

[89] Μεταξὺ Λυδίας καὶ Καρίας.] Hanc noſter alio loco ipſi Cariæ adſcribit & Megalopolin appellat, ita enim ille: Μεγάλη πόλις, Ἀφροδισιὰς &c. ... πόλις Καρίας, ἡ νῦν Ἀφροδισιάς, ... Etiam Pauſanias lib. I, *Aphrodiſienſes* in Caria collocat, ubi Erechtei ædis puteum deſcribit: Καὶ ... [illegible] ... Καρσὶν Ἀφροδισιεῦσι. Ptolemæus lib. V cap. II, urbem hanc inter Nyſſam & Tralles collocat; adeo ut certum videatur, Lydiæ & Cariæ finibus finitimam fuiſſe.

[90] Νῆσος Λιβύης, πρὸς τῇ Κυρήνῃ.] Hæc alio nomine à Ptolemæo *Laea* appellatur, ita enim ille lib. IV cap. IV: Νῆσοι δ' εἰσὶ παρὰ τὴν χώραν αὐτὴν. Μύρμηξ νῆσος. Λαιά, ἡ Ἀφροδίτης νῆσος. Scylax *Aprodiſiadem* nominat, capite Marmaridæ.

[91] Πόλις Λακωνικῆς.] Fortaſſis idem hic eſt locus, de quo mox ex Thucydidis lib. IV, mentionem facit Stephanus: Ἀφροδιτία, χωρίον Λακωνικῆς. Θουκυδίδης δʹ. Ab Ænea hæc condita eſt, teſte Pauſania in Arcadicis & Laconicis.

[92] Πρὸς τῇ λῃστείᾳ ἐπιτήδει⊕.] Codices Palatini: πρὸς τὴν λῃστείαν ἐπιτήδει⊕. Sic Salmaſius orx ſui libri alleverat.

[93] Δεκάτη, Κύπρου.] Strabo & Ptolemæus non *Aphrodiſiadem* ſed *Aphrodiſium* nuncupant. Ex illis etiam ſitus colligi poteſt.

[94] Ἔστι καὶ Ἀλεξανδρείας.] Uti ſuperius in Cnido oppidum hujus nominis nequaquam ſitum fuerit: ſic etiam hoc loco nihil aliud quam templum, vel alium Alexandriæ locum ſic inſignitum intelligo. Venerem in Ægypto fuiſſe cultam Græco nomine, & ibi habuiſſe templum non uno in loco apud Strabonem & alios legimus.

[95] Τὸ ἐθνικὸν, Ἀφροδισιεύς.] Agnoſcit idem gentile Pauſanias loco ſupra allegato. & Goltzius nummum exhibet cum hac inſcriptione: ΑΦΡΟΔΙΣΙΕΩΝ.

[96] Ἀφροδίτης Πόλις, ἡ ϗ Ἀφροδιτ. &c.] Hunc locum ex codicibus Palatinis & chartaceo Voſſiano multo auctiorem fecimus, quam in anterioribus editionibus circumfertur, in iis enim ita legitur: Ἀφροδίτης, πόλις κατὰ Ἄθλιβιν, καὶ Αἰθιοπίαν, καὶ Θρᾴκην.

[97] Κατὰ Ἄθριβιν.] In præcedentibus ſuo loco de hac civitate Stephanus loquitur, utramque ſcripturam per P & Λ veterum auctoritate confirmans. De ſitu Aphroditopoleos in Ægypto juxta Athribin legendus Strabo lib. XVII: & Ptolemæus lib. IV cap. V.

[98] Καὶ Αἰθιοπίαν.] Fortaſſis hæc eadem eſt civitas, quam ſupra in voce Ἀφροδισιάς nono loco noſter in Æthiopia poſuit. Aphroditopolin etiam in Arabia fuiſſe ſitam luculenter affirmat Strabo lib. XVII, hiſce verbis: Εἶθ' ὁ Ἀφροδιτοπολίτης νομός, καὶ ἡ ὁμώνυμος πόλις ἐν τῇ Ἀραβίᾳ, ἐν ᾗ λευκὴ βοῦς ἱερὰ τρέφεται.

[99] Ἀφροδιτία, χωρίον Λακωνικῆς.] Exiſtimat Meurſius hunc locum diverſum eſſe ab Aprodiſiade, cujus Stephanus ſeptimo loco ſupra meminit, & pro Ἀφροδιτία hic reſcribendum contendit Ἀφροδισία, quia ſic ſe habet locus Thucydidis à noſtro allegatus. Verum nos putamus eundem eſſe locum, uti jam ſupra ad monuimus. Imo hanc emendandi rationem probare non poſſum, ordinem alphabeticum conſiderans, quo totum hoc Onomaſticum geographicum eſt exaratum. Sine dubio Stephanus in codicem Thucydidis incidit, ubi loci nomen in penultima cum T, non vero cum Σ exaratum reperit.

[1] Θουκυδίδης τετάρτῃ.] Hæc ſunt Thucydidis verba: Μίαν δὲ Θυρέαν, ... καὶ Κοτύρταν, καὶ Ἀφροδισίαν, ... [illegible]

[2] Ἀφύτη, ἡ Ἀφυτις, πόλις.] In codicibus Palatinis & Voſſiano ita legitur: Ἀφύτη, ἡ Ἀφυτις, ἡ Ἀφυτ⊕, ἀπὸ Ἀφύτου τινὸς ἐγχωρίου.

[3] Πρὸς τῇ Παλλήνῃ.] Pauſanias in Laconicis oppidum Aphytin in Pallene collocat, ut & Strabonis Epitomator lib. VII, tradens in Pallene peninſula quatuor urbes eſſe ſitas, Aphytin, Mendam, Scionam & Sanem.

[4] Ἀπὸ Ἀφύου.] Legendum videtur ἀπὸ Ἀφύτου, quam lectionem codd. Palatini & Voſſianus etiam repræſentant.

[5] Μαντεῖον Ἄμμων⊕.] Libri Palatini & Voſſianus, nec non editiones primæ conſtanter exhibent: μαντεῖον Ἀπόλλων⊕, ſed optime Xylander emendavit ex MSS Ἄμμων⊕, uti monuit ad Plutarchi Lyſandrum. Huic enim in Thracia Aphygæorum oppidum obſidione prementi, in ſomno Jupiter Ammon adſtitit: Unde ſoluta obſidione, veluti Dei juſſu præcepit Aphygæis Ammoni ſacra facere. Hæc ſunt Plutarchi verba: [illegible] ... τὴν Ἀφυταίων πόλιν ἐν Θρᾴκῃ ... τὸν Ἄμμωνα. ... τὴν πολιορκίαν ἀφεὶς, ὡς τοῦ θεοῦ προστάξαντ⊕, ἐκέλευσε τοὺς Ἀφυταίους Ἄμμωνι θύειν. Vide quoque locum inſignem hac de re apud Pauſaniam in Laconicis.

Cc

μανος. [6] ὁ πολίτης, Ἀφυταῖος. [7] Θουκυδίδης α΄, ἐξ Ἀφύτιος ὁρμώμενος. λέγεται καὶ [8] Ἀφύτεια, ἴσως ἀπὸ τοῦ Ἀφύτη· καὶ Ἀφυτιεύς, καὶ Ἀφυτεύς, καὶ Ἀφυτήσιος.

A Ammonis habet. Civis, Aphytæus. Thucydides libro primo: Ex Aphyti proficiſcens. Dicitur quoque Aphytea, quod forte ab Aphyte deducitur. Et Aphytienſis, & Aphytenſis, & B Aphyteſius in uſu ſunt.

ἈΧΑΙΪ́Α [9], παρὰ τὸ Ἀχαιὸς κύριον. τὸ ἐθνικὸν, Ἀχαιός. [10] καὶ σεσημείωται ὀξυνόμενον. ἔστι καὶ λόφος ἐν Καρύστῳ, καὶ τόποι διάφοροι.

ACHAIA, formatur à proprio nomine Achæus. Gentile itidem Achæus, quæ vox C accentu in ultima notatur. Eſt præterea collis in Caryſto, & loci diverſi hujus nominis.

ἈΧΑΙΜΕΝΊΑ, ἡ Περσικὴ μοῖρα, ἀπὸ Ἀχαιμένους [11] υἱοῦ Αἰγέως. λέγεται καὶ Ἀχαιμένιον.

ACHÆMENIA, pars Perſidis ab Achæmene Ægei filio ſic dicta. Dicitur quoque Achæmenium.

ἈΧΑΝΟΊ, ἔθνος πρὸς τῇ Σκυθίᾳ, οἱ καὶ [12] Ἀχαρνοὶ λέγονται παρὰ Θεοπόμπῳ.

D ACHANI, gens circa Scythiam, quam Theopompus Acharnos nuncupat.

ἈΧΑΡΝΑ, δῆμος τῆς Οἰνηΐδος φυλῆς. Ἡρωδιανὸς, [13] Ἀχαρνεὺς βαρύτονον. τὰ τοπικὰ, ὡς ἀπὸ ὀξυτόνου, Ἀχαρνῆθεν· μήποτε δ᾽ ἀπὸ τοῦ Ἀχαρνεὺς ἡ παραγωγή. ὁ δημότης, Ἀχαρνεύς, καὶ Ἀχαρνίτης, καὶ Ἀχαρναῖος, καὶ Ἀχαρνικός.

ACHARNA, populus Oeneïdis tribus. Herodianus utitur voce Ἀχαρνεὺς accentu in penult. notata. Localia tanquam ab oxytono formantur, ut Ἀχαρνῆθεν, nequaquam vero ab Ἀχαρνεύς. E Popularis, Acharnenſis, & Acharnites, & Acharnæus, & Acharnicus.

ἈΧΕΡΔΟΥ͂Σ, δῆμος τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς. ὁ δημότης, Ἀχερδούσιος. τὰ τοπικὰ δῆλα, Ἀχερδουντόθεν.

ACHERDûS, populus Hippothoontidis tribus. Popularis, Acherduſius. Localia maF nifeſta ſunt, Ἀχερδουντόθεν.

ἈΧΕΛΩ͂ΟΣ, ποταμὸς Ἀκαρνανίας, ἀπὸ [14] Ἀχελώου ἐλθόντος ἐκ Θετταλίας μετὰ Ἀλκμαίωνος. [15] ἐκαλεῖτο δὲ Θόας ὁ ποταμός. τὸ ἐθνικὸν, Ἀχελῷος ὁμοφώνως, καὶ Ἀχελῳά, [16] καὶ Ἀχελῳὶς θηλυκόν.

ACHELOUS, fluvius Acarnaniæ, qui ab Acheloo, cum Alcmæone ex Theſſalia veniente, nomen accepit. Hic fluvius quoque Thoas appellabatur. Gentile, Achelous, quod G perinde ſonat ac primitivum, & Acheloa, & Achelois, quod fœminini generis eſt.

ἈΧΈΡΡΑΙ [17], πόλις μεταξὺ τοῦ Πάδου καὶ τῶν Ἄλπεων. τὸ ἐθνικὸν, Ἀχερραῖος.

ACHERRÆ, urbs inter Padum & Alpes ſita. Gentile, Acherræus.

ἈΧΈΡΩΝ [18], Ἀχέροντος, Ἀχερούσιος, Ἀχερουσία, Ἀχερούσιον. ἔστι καὶ Ἀχε-

ACHERON, Acherontis: inde Acheruſius, Acheruſia & Acheruſium. Eſt quoque palus

[6] Ὁ πολίτης, Ἀφυταῖος.] Civis nomen eodem modo reperitur apud Plutarchum & Pauſaniam, locis jam citatis.

[7] Θουκυδίδης α΄.] Locus eſt apud Thucydidem libro allegato: Καὶ ἐξ Ἀφύτιος ὁρμώμενος, προσῆγε τῇ Ποτιδαίᾳ τὸ στράτευμα.

[8] Ἀφύτεια, ἴσως ἀπὸ τοῦ Ἀφύτη.] Vide ſimiles συναλοιφὰς in vocabulo Ἀχαίμενια & Ψυττάλεια.

[9] Ἀχαΐα.] Cenſeo ultimum jota in hac voce redundare, licet libri editi & MSS hoc modo exhibeant. Quam infectum Epitomator de hac ſectione compendium fecerit, vel hinc liquet, quod neque de regionibus neque de urbibus hoc nomine inſignitis aliquam omnino mentionem fecerit.

[10] Καὶ σεσημείωται ὀξυνόμενον.] Optime in hanc rem ſcribit Etymologici Magni Auctor in voce Ἀχαιός. Τὰ διὰ τοῦ αιος, εἰ ἔχοι πρὸ τοῦ αι δίφθογγον τὸ χ, προπερισπᾶται· οἷον ἀρχαῖος, τροχαῖος. σεσημείωται τὸ Ἀχαιὸς καὶ τὸ ἐυρυχαιός.

[11] Υἱοῦ Αἰγέως.] Nicolaus libro 11 Hiſt. referente Etymologici Mag. Auctore, tradit, Achæmenem Perſei filium fuiſſe: Ἀχαιμένης, ὁ ἥρως, ἀφ᾽ οὗ καὶ οἱ Πέρσαι Ἀχαιμενίδαι, γέγονε υἱὸς Περσέως.

[12] Ἀχαρνοί.] Salmaſius à manu in margine ſui Stephani cenſet eoſdem eſſe, quos Strabo lib. XI, Parnos, Aparnos & Aſparnos nuncupat.

[13] Ἀχαρνεὺς βαρύτονον.] Florentina editio & Voſſianus Cod. MS. Ἀχαρνεὺς βαρύτονον. Quid ſit præferendum, alii judicent.

[14] Ἀπὸ Ἀχελώου.] Vocis etymon ab eodem nomine, non autem ab eadem hiſtoria petit Lycophronis Scholiaſtes, ita enim ille: Ἀχελῷος δὲ ἐκλήθη ἀπὸ Ἀχελώου τινὸς πνιγέντος αὐτῷ, ἢ ὅτι τὸ ὕδωρ αὐτοῦ ἐν τοῖς τραύμασι, καὶ ταῖς ὀδύναις ὠφέλιμόν ἐστι. Ἀχελῷος γὰρ, ὁ τὰ ἄχη λύων.

[15] Ἐκαλεῖτο δὲ Θόας.] Confirmatur hoc Strabonis auctoritate, lib. X, ſic ſcribentis: Ἐκαλεῖτο δὲ Θόας ὁ Ἀχελῷος πρότερον.

[16] Καὶ Ἀχελῳίς.] Apud Latinos in uſu eſt τὸ *Achelotius*, uti apud Virgilium, Ovidium, alioſque videre licet. Dionyſius de ſitu orbis habet τὸ Ἀχελώϊος hoc verſu:

- - - - - Τοῦ διὰ μέσσου

Σύρεται ἀργυρόεις Ἀχελώϊος ἀργυροδίνης.

Verum eo in verſu, uti monet Euſtathius, neque eſt gentile, neque poſſeſſivum τὸ Ἀχελώϊος. Nam τὸ jota, quod ſemper τῷ omega ſubſcribitur, ut metri lex conſtaret, à Poeta pro ſyllaba habetur.

[17] Ἀχέρραι, πόλις μεταξὺ τοῦ Πάδου.] Hæc ex Polybio eſſe tranſcripta, tam certum eſt, quam ſolem ipſo meridie lucere, ita enim ille lib. II. Παραγενόμενοι δὲ καὶ περιστρατοπεδεύσαντες περὶ πόλιν Ἀχέρρας, ἣ μεταξὺ κεῖται τοῦ Πάδου, καὶ τῶν Ἀλπεινῶν ὀρῶν, ἐπολιόρκουν ταύτην. De ſitu & aliis ad hoc oppidum ſpectantibus, facile apud Cluverium inveniet lector.

[18] Ἀχέρων, Ἀχερούσιος, Ἀχερουσία.] Præter caſum obliquum & nomina inde derivata, hæc ſectio nihil obſervatione dignum complectitur. Mirum eſt Epitomatorem de fluvii nomine, in poetarum ſcriptis decantatiſſimi, ut & civitate Apuliæ *Acherontia*, & de aliis hac appellatione locis reticuiſſe.

Ἀχερυσία λίμνη. λέγεται καὶ Ἀχερόντιος, ὃ διὰ τὸ μέτρον Ἀριστοφάνης ἔφη, A

Ἀχερόντιός τε σκόπελος αἱματοσταγής.

Καὶ Ἀχερουντιάς, ἐξ αὐτοῦ.

palus Acheruſia nuncupata. Dicitur quoque Acherontæus, quo Ariſtophanes metri gratia [ſine dipthongo] uſus eſt:

Acherontius ſcopulus ſanguine ſtillans.

Inde etiam Acheruntias deducitur.

ἈΧΙΛΛΕΙΟΣ ΔΡΟΜΟΣ, [10] νῆσος μετὰ τὴν Ταυρικήν. [11] ἔστι δὲ νῆσος Ἀχίλλεια. [11] ὡς δ' ἔνιοι, Λευκή. ἔστι δὲ κώμη [12] ἐπὶ τῷ στόματι τῆς Μαιώτιδος. ἔστι δὲ [13] πόλις ἐν τῷ Σιγείῳ Ἀχίλλειον. ἔστι καὶ φρούριον Ἀχίλλειον, πλησίον Σμύρνης, [14] καὶ τόπος ἐν Σικελίᾳ, καὶ κώμη, [15] καὶ λιμὴν Μεσσήνης. τὸ ἐθνικὸν, Ἀχιλλειώτης, καὶ Ἀχιλλείτης δύναται εἶναι, καὶ Ἀχιλλειοδρομίτης. B C

ACHILLEOS DROMOS, inſula poſt Tauricam ſita. Eſt item inſula Achillea, quæ a nonnullis Leuce appellatur. Eſt quoque pagus ad oſtium Mæotidis paludis. Præterea Achilleum urbs eſt in Sigeo, & caſtellum Achilleum prope Smyrnam, & locus in Sicilia, & vicus, & portus Meſſeniæ. Gentile, Achilleotes, & etiam Achillites eſſe poteſt, & Achilleodromites.

ἌΧΝΑΙ [16], πόλις Θεσσαλίας· ἐντεῦθεν ἦν Κλεοδάμας, ὁ περὶ ἱππικῆς δὲ πωλοδαμαστικῆς γράψας. ἔστι καὶ πόλις Βοιωτίας. ὁ πολίτης, Ἀχναῖος. D

ACHNÆ, urbs Theſſaliæ. Ex illa originem habet Cleodamas, qui de re equeſtri, & arte domandi equos conſcripſit. Eſt quoque Bœotiæ oppidum. Oppidanus, Achnæus.

ἈΧΟΛΛΑ [17], πόλις Λιβύης. οὐ πόρρω τῶν Σύρτεων, ἄποικος Μελιταίων. [18] τὸ ἐθνικὸν, Ἀχολλαῖος.

ACHOLLA, urbs Libyæ, non procul à Syrtibus, Melitæorum colonia. Gentile, Achollæus.

ἈΧΟΜΑΙ καὶ ἈΧΟΜΕΝΟΙ, ἔθνος τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας, ὡς Οὐράνιος ἐν τρίτῃ. E

ACHOMÆ & ACHOMENI, gens Arabiæ felicis, cujus Uranius libro III meminit.

ἈΧΡΑΔΙΝΗ [19], νῆσος ἔχουσα πόλιν πρὸς ταῖς Συρακούσαις, ἣν ἐπολιόρκησε [20] Μάρκος ὁ Ῥωμαίων στρατηγός. ἀλλὰ δὲ Ἀχραδινὴ μοῖρα F

ACHRADINA, inſula habens urbem juxta Syracuſas, quam Marcus Romanorum dux obſidione cinxit. Verum & Achradina Syra-

[10] Νῆσος μετὰ τὴν Ταυρικήν.] Situm hiſce verbis noſter clare ſatis indicat, ſed erroris non eſt immunis, quod hunc locum inſulam ſtatuit, cum teſtibus Strabone, Plinio aliiſque, peninſula ſit. Plinius lib. IV cap. XII: *Inſula Achillis, tumulo ejus viri clara. Et ab ea centum triginta quinque millia paſſuum peninſula, ad formam gladii in tranſverſum porrecta, exercitatione ejuſdem cognominata Dromos Achilleos, cujus longitudinem octoginta millium paſſuum tradit Agrippa.*

[11] Ἔστι δὲ νῆσος Ἀχίλλεια, ὡς δ' ἔνιοι Λευκή.] Ergo noſter Achilleam ſive Leucen diſtinguit ab Achilleo Curſu: Contra Auctor Peripli Ponti Euxini Achillei Curſum, Achillis inſulam & Leucen pro iiſdem habet, hæc ſunt ejus verba: [illegible]. Cenſeo tamen Achillei Curſum diverſum fuiſſe a Leuce, quæ etiam Achillea dicitur, uti ex loco Plinii proxime allegato ſatis evinci poteſt.

[11] Ὡς δ' ἔνιοι Λευκή.] Nomen accepit, uti Scholiaſtes in Lycophronem auctor eſt, ex eo, vel quod undarum ſpuma dealbata ſit, vel quod in ea multa animalia albo colore degant, veluti lari, cygni & ciconiæ, ita enim ille: [illegible]. Dionyſii locus hodie exſtat in orbis deſcriptione, ubi etiam, ut alii multi, hanc Leucen cum Achilleo Dromo confundere videtur. Omnem autem horum locorum apud auctores confuſionem ortam exiſtimo ex appellationis vicinitate, & quod uterque locus Achilli ſacer fuerit.

[12] Ἐπὶ τῷ στόματι τῆς Μαιώτιδος.] Vocatur hic vicus *Achilleum*, e regione Myrmecii ſitus, quemadmodum clare patet ex Strabone lib. XI: [illegible] ἐπὶ τῷ στόματι τῆς Μαιώτιδος, ἀπὸ τῆς [illegible] τὸ Ἀχίλλειον, καὶ τὸ Μυρμήκιον [illegible].

[13] Πόλις ἐν τῷ Σιγείῳ.] Non ſatis chorographice hæc dicta videntur: mallem hoc loco Strabonis verbis uti, ita enim ille lib. XIII. [illegible] Multum revera differunt πρὸς τῷ Σιγείῳ & ἐν τῷ Σιγείῳ. In urbe Sigeo non fuit Achilleum: & niſi hic promontorium Sigeum intelligas, a turpi errore noſter minime excuſari poteſt. Herodotus Muſa quinta de bello inter Athenienſes & Mytilenæos ſic ſcribit: [illegible] Hinc liquet Achilleum & Sigeum loca diverſa, ſed vicina fuiſſe.

[14] Καὶ τόπος ἐν Σικελίᾳ.] Nihil de hoc loco apud Cluverium invenies.

[15] Καὶ λιμὴν Μεσσήνης.] Apud Scylacem Caryandenſem hujus portus reperitur memoria in Lacedæmoniæ deſcriptione. [illegible] Vide quoque Pauſ. in Laconicis.

[16] Ἄχναι, πόλις Θεσσαλίας.] Alio loco hæc urbs à Stephano Ἄχνα appellatur & Macedoniæ adſcribitur. Ἄχνα, πόλις Μακεδονίας. [illegible] Eandem noſter quoque perhibet ab Eratoſthene *Achnas*, & a Phileta *Achnam* dictam fuiſſe.

[17] Ἀχόλλα, πόλις Λιβύης.] Noli dubitare, quin hæc eadem ſit urbs, quam Hirtius lib. de bel. Africano *Acillam* nominat. *Dum hæc ad Ruſpinam fiunt, legati ex Acilla civitate libera, etiam undique ad Cæſarem veniunt.* Certum eſt, urbem non longe ab Adrumeto ſitam fuiſſe. Livius eam *Acillam* nuncupat lib. XXXIII cap. XXXIV: Verum puto id nominis apud Hirtium & Livium eſſe corruptum, quia noſter cum Ptolemæo conſentit, à quo Ἀχόλλα appellatur.

[18] Τὸ ἐθνικὸν, Ἀχολλαῖος.] Hirtius dicto loco utitur gentile ACHILLANUS, ita enim ſcribit: *Deinde paucis poſt diebus, equeſtribus copiis a Labieno adductis, rurſus Achillanos eadem poſitu obſidere cœpit.*

[19] Ἀχραδινή, νῆσος.] Achradinæ deſcriptio ex Cluverio petenda eſt.

[20] Μάρκος ὁ Ῥωμαίων στρατηγός.] Conſtanter ita legunt libri MSS & vulgati omnes: Sigonius tamen in ſcholiis ad Li-

μοῖρα Συρακουσῶν. Χάραξ δὲ χώραν αὐτὴν A καλεῖ, καὶ νῆσον. τὸ ἐθνικὸν, Ἀχραδιναῖος, καὶ Ἀχραδῖνος.

ΑΧΡΑΔΟΥΣ, δῆμος τῆς Ἀττικῆς. ὁ δημότης, Ἀχραδούσιος. Ἀριστοφάνης Ἐκκλησιαζούσαις, B

Νῦν μὲν γὰρ οὗτος βεβαλάνωκε τὴν θύραν,
Ὅστις ποτ' ἐστὶν ἄνθρωπος Ἀχραδούσιος.

ΑΧΡΙΑΝΗ, πόλις Ὑρκανίας· Πολύβιος δεκάτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Ἀχριανός.

ΑΨΙΛΑΙ, ἔθνος Σκυθικὸν, γειτνιάζον C Λαζοῖς, ὡς [31] Ἀρριανὸς ἐν περίπλῳ τοῦ Εὐξείνου πόντου.

ΑΨΥΝΘΟΣ[32], πόλις Θρᾴκης. Ἀψυνθὶς δὲ ἡ χώρα. [33] τὸ ἐθνικὸν, Ἀψύνθιος, καὶ Ἀψυνθίας. ἔστι καὶ εἶδος φυτοῦ, περὶ οὗ [34] Βῶλος D ὁ Δημοκρίτειος, ὅτι [35] Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ φυτῶν ἐνάτῳ, τὰ πρόβατα τὰ ἐν τῷ Πόντῳ τὸ ἀψίνθιον νεμόμενα, [36] οὐκ ἴσχει χολήν. [37] διχῶς δ' ἡ γραφὴ, διὰ τοῦ υ, καὶ διὰ τοῦ ι.

ΑΨΥΡΤΙΔΕΣ[38], νῆσοι πρὸς τῷ Ἀ- E δρίᾳ, [39] ὑπὸ Ἀψύρτου παιδὸς Αἰήτου ἐν μιᾷ δολοφονηθέντος ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς Μηδείας. οἱ νησιῶται, [40] Ἀψυρτεῖς καὶ Ἀψύρτιοι. ἔστι καὶ τόπος ἐν τῷ Εὐξείνῳ πόντῳ [41] Ἄψαρος, Ἄψυρτος πρότερον λεγόμενος. Ἀρτεμίδωρος F ἐν ἐπιτομῇ. [42] Καὶ πόλιν νῆσον Ἄψυρτον ἱστορεῖ.

ΑΨΩ-

Syracuſarum pars eſt. Charax eam regionem & inſulam appellat. Gentile, Achradinæus, & Achradinus.

ACHRADûS, populus Atticæ, cujus popularis Achradusius. Ariſtophanes Concionantibus:

Nunc quidem enim hic ſerravit januam,
Quicunque unquam eſt homo Achraduſius.

ACHRIANE, civitas Hyrcaniæ, teſte Polybio libro decimo. Gentile, Achrianus.

APSILÆ, gens Scythica, Lazis finitima, teſte Arriano in Periplo Ponti Euxini.

APSYNTHUS, urbs Thraciæ. Regio vero Apſinthis dicitur. Gentile, Apſynthius & Apſynthias. Eſt quoque plantæ ſpecies, de qua Bolus Democretius refert, Theophraſtum libro nono de plantis affirmare, oves in Ponto abſynthio veſcentes, bilem non habere. Vox bifariam ſcribitur & per Y, & per I.

APSYRTIDES, inſulæ maris Adriatici, quæ ex Apſyrto Æetæ filio, in una earum a ſorore Medea fraude interfecto, nomen habet. Inſulani, Apſyrtenſes & Apſyrtii. Eſt item locus in Euxino Ponto Apſarus, antea Apſyrtus dictus. Artemidorus in Epitome & urbem inſulam Apſyrtum commemorat.

APSO-

ad Livium hunc Stephani locum citans, non Μάρκος ſed Μαρκέλλος legebat, quod nollem factum. Polybius lib. VIII. [illegible] τὴν Ἀχραδίνην. Vide Plutarchum in Marcelli vita & alios, unde conſtabit vulgatam Stephani lectionem non eſſe mutandam.

[31] Ἀρριανὸς ἐν περίπλῳ] Hæc ſunt Arriani verba: Λαζῶν δὲ Ἀψίλαι ἔχονται. Βασιλεὺς δὲ αὐτῶν [illegible] &c.

[32] Ἄψυνθος, πόλις Θρᾴκης.] De ſitu, & variis hujus urbis appellationibus lege Stephanum in voce Αἶνος, & noſtros ad illam vocem commentarios. Verum libet præterea adjicere locum Hecatæi ex Europæ deſcriptione. [illegible] Ἀχραδίνην [illegible] Conſule noſtrum in voce Χερρόνησος.

[33] Τὸ ἐθνικὸν Ἀψύνθιος] Si terminationem ſpectes, eodem utitur gentili Euſtathius ad Dionyſ. de ſitu orbis. [illegible] Vide quoque locum Hecatæi ſupra adjectum.

[34] Βῶλος ὁ Δημοκρίτειος.] Rationem nullam video, quare Xylander in indice auctorum a Stephano citatorum hoc nomen reminxerit, ſcribendo Βῶλος ὁ Δημοκρίτειος. Bolus Mendeſius Pythagoricus περὶ θαυμασίων ſcripſit, teſte Suida in voce Βῶλος.

[35] Θεόφραστος] Hæc ſunt Theophraſti verba loco citato: [illegible] Ipſi Theophraſto non fuit perſpectum, ſed ex aliorum traditione perhibet, oves illas bile carere.

[36] Οὐκ ἴσχει χολήν] Plinius lib. X cap. XXXVII: *Carent ea qui abſinthio veſcuntur in Ponto.* Et Apollonius Hiſt. Mirab. [illegible] οὐκ ἔχει χολήν. Aliud de ovibus in Ponto perhibet Alexander Myndius apud Ælian. de animal. lib. V. [illegible] pinguedinem ex amariſſimo abſynthio. [illegible]

[37] Διχῶς δ' ἡ γραφή.] Idem quoque de hac ſcribendi ratione tradit Euſtathius loco ſupra allegato.

[38] Νῆσοι πρὸς τῷ Ἀδρίᾳ] De ſitu & variis appellationibus videas Cluverium Ital. Antiq. Deſcript. lib. I. cap. XXI.

[39] Ὑπὸ Ἀψύρτου παιδὸς Αἰήτου] Quam inconſtans in veterum Mythologia ſit veritas, hinc apparebit, ſi hæc conferas cum illis, quæ de eodem Abſyrto referentur a noſtro in voce Τομεύς. Ibi enim a Jaſone & Medea Æetæ filius interficitur.

[40] Ἀψυρτεῖς καὶ Ἀψύρτιοι.] Primum gentile uſurpavit Apollon. Rhodius lib. IV.

- - - - - [illegible]
[illegible] Ἀψυρτῆες.

Ad quem locum ita ſcribit Scholiaſta. Ἀψυρτῆες [illegible] Ad alterum gentile quod attinet vehementer dubito, an ſit ſanum, & mallem legere cum Cluverio Ἀψυρτεῖς & Ἀψυρτῖνοι. Quamquam non ignorem multa gentilia cum ſuis primitivis convenire.

[41] Ἄψαρος, Ἄψυρτος πρότερον λεγόμενος] Ab adjacentibus barbaris priſca hujus loci appellatio ſucceſſu temporum ita eſt depravata, ut pro Ἄψυρτος Ἄψαρος dixerint, teſtatur hoc Arrianus in Periplo Ponti Euxini: [illegible] Sine dubio Stephanus in genuino ſuo opere hunc Arriani locum vel tranſcripſerat, vel reſpexerat.

[42] Καὶ πόλιν νῆσον Ἄψυρτον ἱστορεῖ] Sine defectus nota conſpicitur hic locus, in codd. Palat. & Voſſiano. In vulgatis hæc lacuna eſt Καὶ πόλ * [illegible] ἱστορεῖ. Verum non puto hanc ex MSS depromptam lectio-

ἌΨΩΡΟΣ [41], πόλις Ἰλλυρίας· Ἡρωδιανὸς ὀγδόῳ. ἔοικε δ᾽ ἡ αὐτὴ εἶναι τῇ προειρημένῃ. A

ἈΩΡΟΣ, πόλις Κρήτης, ἀπὸ Ἀώρας νύμφης· [44] μετωνομάσθη δ᾽ Ἐλεύθερα, ἀπὸ Ἐλευθέρου ἑνὸς τῶν Κουρήτων. [45] ὁ πολίτης, B Ἄωρος, ἢ Ἀωρίτης, ὡς Ἀλωρίτης.

APSORUS, urbs Illyriæ, auctore Herodiano libro VIII. Verum hæc ſupra dicta videtur.

AORUS, oppidum Cretæ, ab Aora Nympha nomen habens. Poſtea Eleuthera nominata eſt ab Eleuthere, uno ex Curetibus. Oppidanus, Aorius, ſive Aorites, uti Alorites.

lectionem vitii immunem eſſe integer locus ita videtur conſtruendus Ἀψυρμάδος ἐν Ἰταλίᾳ, καὶ πόλις ἐστὶν Ἄψυρρος. Vide in voce Φλάκων, ubi nonnihil lucis ſuppeditatur.

[41] Ἄψωρος, πόλις Ἰλλυρίας] In eo noſter vehementer fallitur, quod urbem hoc nomine ſtatuat. A geographis inſula Apſorus deſcribitur. Mela lib. II cap. VII *In Adria Apſoros, Dyſcelados, Abſyrtis, Iſſa, Pityia &c.* Niſi exiſtimet in illa inſula urbem ejuſdem nominis extitiſſe. Hyginus Fab. XXIII *Colchi qui cum Abſyrto venerant, timentes Aeetam, illic remanſerunt, oppidumque condiderunt, quod Abſyrti nomine Abſorin appellarunt.* Ubi fortaſſis *Abſoron* ſcribendum. Gentile nomen apud eundem Fabulatorem occurrit Fab. XVI. *Ibi ABSORITANI ſerpentium multitudini reſiſtere non potuerunt.*

[44] Μετονομάσθη δ᾽ Ἐλεύθερα] Fortaſſis ſcribendum: μετωνομάσθη Ἐλευθέρνα. nam Stephanus ſuo loco, nec non Dio & Ptolemæus, vocem numero multitudinis protulere. De ſitu & aliis appellationibus deinde agemus.

[45] Ὁ πολίτης, Ἄωρος.] Hoc ipſiſſimum urbis nomen eſt. Fortaſſis corrigendum: ὁ πολίτης, Ἀώριος: donec alibi hoc gentile occurrat.

B. B.

ΑΒΑΙ, πόλις A Λιβύης· [1] Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ αὐτῆς. [2] ὁ πολίτης, Βαβαῖος. B

ΒΑΒΥΛΗ [3], πόλις ἐν [4] Ὀδρύσαις γ.

ΒΑΒΡΑΝΤΙΟΝ, τόπος περὶ Χίον. Πολύβιος ἑκκαιδεκάτῳ. τὸ ἐθνικὸν, C ὁμοίως. [5] ἔοικε δ᾽ ὑποκοριστικὸν [6] τοῦ Βάβρας.

ΒΑΒΡΑΣ, πολίχνιον Αἰολίδος, ἐγγὺς Χίου. [7] τὸ ἐθνικὸν, Βαβράντιος, ἀπὸ Βά-

ABÆ, oppidum Libyæ, autore Marciano in ejus Periplo. Oppidanus, Babæus.

BABYLE, urbs in Odryſis.

BABRANTIUM, locus circa Chium, auctore Polybio libro ſexto decimo. Gentile eodem modo ſe habet. Videtur vero diminutivum eſſe à voce Babras.

BABRAS, oppidulum Æolidis, prope Chium. Gentile, Babrantius, quod à vocabulo

[1] Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ αὐτῆς] Codex Voſſ. male αὐτοῦ. In iis, quæ hodie Marciani Heracleotæ nomine circumferuntur, nihil reperies, quod ad hanc urbem ſpectet.

[2] Ὁ πολίτης, Βαβαῖος. Sic correximus, aliis editionibus, & Ms Voſſiano ſuccedentibus, male enim Xylandrum: ὁ πολίτης, Βαβαῖος.

[3] Βαβύλη, πόλις ἐν Ὀδρύσαις. γ] Ita hic locus ex MSS Palatini eſt ſupplendus, in quibus lacuna non cernebatur. Quia Straboni & Stephano Odryſæ pro gente Thracica habentur, ſuſpicor hanc candem eſſe urbem, quam Stephanus infra Καβύλην, & fortaſſis tranſpoſitis literis Καλύβην appellat, & Thraciæ attribuit. De ſitu poſtea dicam. interim vide quæ noſter in voce Χαβύλην hac de voce ſcripſerit.

[4] Ὀδρύσαις. γ.] Editi omnes, nec non libri calamo exarati illud γάμμα agnoſcunt: unde evidentiſſime liquet, hæc Stephanum hauſiſſe ex libro III cujuſdam auctoris, cujus nomen hic deſideratur.

[5] Ἔοικε δ᾽ ὑποκοριστικὸν τοῦ Βάβρας] Ergo docet Stephanus nomina urbium diminutionem pati, quod alii fieri poſſe negant. Soſip. Chariſius lib. I, I: *Monoptota vero nomina, & hæc quæ natura ſingularia ſunt, hypocoriſmata non recipiunt, neque elementa. Item fluminum & montium nomina, & urbium. Item deorum & hominum nomina propria. Item dies feſti. Item literarum elementa. Item numeri diminutionem, quam Græci ὑποκορισμὸν appellant, non recipiunt.* Plura tamen Stephani noſtri Epitome ὑποκοριστικὰ urbium continet. Βέρρη, πόλις Θρᾴκης &c. [illegible] Βερροῖα ὑποκοριστικῶς. Etiam gentilia apud noſtrum hypocoriſmata recipiunt, in voce Πέρση ita ſcribit: [illegible] Περσίς ἡ χώρα, καὶ ἡ γυνή. καὶ Περσίνη ὑποκοριστικῶς. Etiam in Βοιωτία noſter ex Ariſtophanis Acharnenſibus τὸ Βοιωτίδιον in medium adducit.

Ὦ χαῖρε κολλικοφάγε Βοιωτίδιον.

Eadem Ariſtophanis fabula proprium virile nomen diminuitur contra Soſip. Chariſii canonem.

Οὐ γὰρ μὰ Δία, ἀλλ' ὦ Ζεῦ ... [illegible]

Εὐριπίδη, Εὐριπίδιον

Ὑπάκουσον. &c.

Et apud eundem in Nubibus. Γενναῖ᾽, ... Σωκρατίδιον [illegible].

[6] Τοῦ Βάβρας] Sequimur Xylandrianam editionem: peſſime enim in aliis excuſum eſt: τὰ Βάβρας.

[7] Τὸ ἐθνικὸν, Βαβράντιος, ἀπὸ Βάβρας] Ita hunc locum ſuppleo ex Voſſiano codice. in omnibus vulgatis mutilus circumfertur hoc modo: τὸ ἐθνικὸν, Βαβράντιος. &c. Hæc Stephani eſt ſententia, gentile Βαβράντιος, à voce Βάβρας deduci, quæ ὀξυτόνως inflectitur,

Βάβραντες. εὕρηται δὲ ἰσοσυλλάβως ἡ κλίσις A [8] ἐν ἀσιγαῖ βιβλίῳ.

ΒΑΒΥΛΩ΄Ν, [9] Περσικὴ πόλις, [10] μητρόπολις, [11] Σελεύκεια καλουμένη. [12] κτίσμα Βαβυλῶνος, ἀνδρὸς σοφοῦ, παιδὸς Βήλου σοφωτάτου. οὐχ, [13] ὡς Ἡρόδοτος, ὑπὸ Σεμιράμιδος· ταύτης γὰρ ἦν ἀρχαιοτέρα [14] ἔτεσι χιλίοις δύο, [15] ὡς Ἑρέννιος. [16] ἔστι δὲ ἐν Αἰγύπτῳ πόλις. τὸ ἐθνικὸν, Βαβυλώνιος δὲ Βαβυλωνεύς· καὶ Βαβυλωνὶς, καὶ Βαβυλωνία τὰ θηλυκά. B

ΒΑΒΥΤΑ΄ΚΗ [17], πόλις Περσική. ὁ πολίτης, Βαβυτακηνός. C

ΒΑΓΑΔΑΟΝΙ΄Α, μοῖρα Καππαδοκίας πολυπαρκτη. [18] τὸ ἐθνικὸν, Βαγαδάονες, [19] ὡς Καταόνες, τῆς Καταονίας.

cabulo Βαβραντος deducitur, cujus inflexio etiam pariſyllabice in depravato codice invenitur.

BABYLON, urbs Perſica, & quidem metropolis, Seleucia appellata. Opus Babylonis viri ſapientis, filii ſapientiſſimi Beli. Hæc à Semiramide, uti perhibet Herodotus, non eſt condita. Quippe hæc duorum annorum millibus Semiramide antiquior fuit, quemadmodum Herennius perhibet. Eſt etiam urbs Ægypti. Gentile, Babylonius, & Babylonenſis. Babylonis & Babylonia fœminina ſunt.

BABYTACE, urbs Perſica, cujus cives Babytacenus.

BAGADAONIA, pars Cappadociæ, maxime ad ſeptentrionem vergens. Gentile, Bagadaones, uti Cataones à Cataonia.

BA- BA-

tur, licet eadem in corruptis libris ἰσοσυλλάβως inflexa inveniatur.

[8] Ἐν ἀσιγαῖ βιβλίῳ.] Quid ſit ἀσιγὲς βιβλίον, me ignorare ingenue fateor, licet in hanc ſcripturam omnes conſentiunt editiones. Codices Palatini repræſentant ἐν ἀσιγαῖ βιβλίῳ, quod æque contaminatum eſt. Sine dubio legendum, ἐν ἀχρεῖ βιβλίῳ. Stephanus in voce [illegible] hac phraſi utitur: [illegible]. Itaque τὰ ἀχρεῖα βιβλία apud noſtrum accipitur pro τῷ ἀλλεγομένῳ βιβλίῳ, quo loquendi modo Stephanus in [illegible] utitur. [illegible]

[9] Περσικὴ πόλις.] Urbs de qua loquitur Stephanus non in Perſide, ſed in Meſopotamia ſita erat. Diſtinguit enim noſter, obſervante Salmaſio, inter Περσικὰς πόλεις, & πόλεις Περσίδος. Hæ ſunt urbes Perſidis, illæ Perſicæ dominationis. Sic Stephano [illegible] πόλις dicitur, Perſici nempe imperii urbs, ſed ſita extra Perſidis regionis fines, ſtricta appellatione acceptæ. Ita apud Iſidorum Characenum [illegible], manſiones ſunt imperii Parthici: at [illegible], ſunt manſiones Parthiæ regionis proprie ac ſpecialiter ſumptæ.

[10] Μητρόπολις.] Noſter videtur reſpexiſſe verba Strabonis lib. XVI: [illegible]

[11] Σελεύκεια καλουμένη.] Multi ex antiquis ſcriptoribus tradiderunt, Babylonem poſtea Seleuciam nominatam fuiſſe, quia ſcilicet propter vicinitatem Babylon in Seleuciam tranſmigravit, & eodem tempore deſerta illa, hæc amplificata & aucta fuerit civibus, diverſa tamen, notante Salmaſio, Babylon à Seleucia. Sic Nicomediam olim appellatam *Aſtacon* auctores quidam ajunt, quia poſt exitium Aſtaci, Nicomedia in vicino condita, & ex ruinis ejus inſtaurata eſt, civibus Aſtacenis novam urbem tranſire juſſis. Hoc idem & in aliis factum invenies.

[12] Κτίσμα Βαβυλῶνος, ἀνδρὸς σοφοῦ, παιδὸς Βήλου σοφωτάτου.] Hunc locum ita emendaverat Salmaſius ex codicibus Palatinis, uti teſtantur Plinianæ Exercitationes, & annotationes ad oram ſui Stephani conceptæ. In vulgatis omnibus totus locus tranſpoſitus & corruptus hunc in modum circumferebatur: [illegible]. Euſtathius in Commentariis ad Dionyſii Periegeſin: [illegible]. Hæc ferme conveniunt cum Salmaſiana correctione, niſi quod hic etiam Μήδου pro Βήλου legatur. De conditoribus urbis omnia hic congerere longum nimis foret: hæc leguntur apud Salmaſium in Solinum, & Bochartum in Geograph. Sacra.

[13] Ὡς Ἡρόδοτος.] Vide Herodotum lib. I.

[14] Ἔτεσι χιλίοις δύο.] Euſtathius ad Dionyſium, loco jam allegato, olim apud Stephanum legebat ἔτεσι χιλίοις, [illegible]. verum uterque magnopere fallantur, uti obſervat Bochartus: Belo enim Tyrio, de quo Herennius Philo Byblienſis apud noſtrum agit, ut gentem ſuam à vetuſtate commendet, multo vetuſtior fuit Aſſyrius, id eſt Nimrod, qui tamen Semiramidem paucis anteceſſit annis, ut quam ejus filius Ninus in uxorem duxerit.

[15] Ὡς Ἑρέννιος.] Codices vulgati exhibent Ἑρμάνιος: Voſſianus calamo exaratus, Ἐρμῖνος: & ex Palatinis Salmaſius Ἑρέννιος repoſuit, quod nos in hac editione ſequimur. Verum non intelligendus hoc loco Herennius Philo medicus Tarſenſis, ſed Herennius Severus Philo, qui Trajani tempore vixit. Byblienſis fuit ex Phœnicia, profeſſione Grammaticus, & conſul factus eſt Olympiade vigeſima & ducenteſima, quum annum ſeptuageſimum ageret, teſte Suida in voce Φίλων. Hic ſcripſerat περὶ πόλεων, & [illegible], quæ Stephano ſæpiſſime laudantur. Verum uti alias monuimus, diſtinguendus eſt à Philone Tarſenſi, cujus libros de Re Medica etiam alibi laudat noſter. Vide pag. 318 comment. 53.

[16] Ἔστι δὲ ἐν Αἰγύπτῳ πόλις.] Hanc Babylonem Libycam appellat Euſtathius commentariis ad Dionyſii Periegeſin, poſtquam de Babylone Aſſyriæ ſatis fuſe loquutus erat: [illegible]. Caſtellum eſt natura munitum, & Babyloniis quibuſdam conditum, qui huc ſecedentes, eo in loco habitationem à regibus impetrarunt. De eo ſic ſcribit Strabo lib. XVII: [illegible]. Per hoc munimentum ſive oppidulum fluit *Trajanus* amnis, ut auctor eſt Ptolemæus lib. IV cap. V. Ab Antonino in Itinerario *Babylonia* appellatur, ejuſque ſitus ibi hoc modo deſcribitur:

Thmuonepſi.	M. P. XVI.
Aphroditen.	M. P. XXIIII.
Scenas Mandras.	M. P. XX.
Babyloniam	M. P. XII.
Helin.	M. P. XII.

[17] Βαβυτάκη.] Plinius lib. VI cap. XXVII: *In ſeptentrionali Tigridis alveo oppidum eſt Babytace. Abeſt à Suſis CXXXV M. paſſ.* Sed correctores hoc oppidum Plinio conturbarunt, ut cenſet Salmaſius, ipſo quidem non renuente. Nam apud Plinium in veteribus libris legitur *Barbatiace* & *Barbitace*.

[18] Τὸ ἐθνικὸν, Βαγαδάονες.] De vera appellatione hujus Cappadociæ partis, & nomine gentili melius judicare poſſemus conſpecto numiſmate, quod exſtat apud Goltzium cum hac inſcriptione ΒΑΓΗΛΑΟΝΙΩΝ. Hinc liquet τὸ Βαγηλάονες potiſſimum in uſu fuiſſe, & hanc Cappadociæ partem apud noſtrum, Strabonem & alios Βαγηλαονίαν appellari oportere.

[19] Ὡς Καταόνες, τῆς Καταονίας.] Codex Voſſianus mirum in modum ab hac lectione recedit, in illo enim ſic reperi:

ΒΑΓΙΣΤΑΝΑ [20], πόλις τῆς Μηδίας. A καὶ ὄρος Βαγίστανον. [21] τὸ ἐθνικὸν, Βαγιστανός.

ΒΑΔΕΩΣ πόλις, τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας, ἐν τῇ παραλίᾳ τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης. ὁ οἰκήτωρ, [22] Βαδεωπολίτης.

ΒΑΔΙΖΑ, πόλις τῆς Βρεττανίας, [23] Πολύβιος τρισκαιδεκάτῳ. B τὸ ἐθνικὸν, Βαδιζαῖος.

ΒΑΙΑ, [24] ὄρος Κεφαλληνίας, ἀπὸ Βαίου κυβερνήτου Ὀδυσσέως. τὸ ἐθνικὸν, Βαιάτης. C

ΒΑΙΑΚΗ, πόλις τῆς Χαονίας· Ἑκαταῖος. τὸ ἐθνικὸν, Βαιακαῖος· δύναται καὶ Βαιακῖνος. ἄμεινον τὸ πρῶτον.

ΒΑΙΒΑΙ, πολίχνιον τῆς Καρίας. ὁ πολίτης, Βαιβαῖος. D

ΒΑΙΚΥΛΑ, [25] πόλις Ἰβηρίας, πρὸς τῇ Ἡρακλείαις στήλαις. τὸ ἐθνικὸν, Βαικυλεύς.

ΒΑΙΤΑΡΡΟΥΣ, κώμη μεγάλη τρίτης Παλαιστίνης. οἱ κάτοικοι, Βαιταρρουηνοί. [26] ἔστι καὶ πόλις Κελτικὴ Βαιτάρρα, ἧς ὁ πολίτης [27] Βαιταρρίτης. τῆς δὲ προτέρας Βαιταρρούσιος. κλίνεται, Βαιταρρούσιος. E

ΒΑΙΤΙΟΝ, πόλις Μακεδονίας· Θεόπομπος εἰκοστῷ τετάρτῳ. [28] δύναται δὲ κατὰ τὴν τέχνην, Βαιτιεύς. F

ΒΑΙΤΙΣ, ποταμὸς κατὰ Ἰβηρίαν, [29] ὃς Πέρκης λέγεται ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων. λέγεται καὶ Βαιτικὴ ἡ χώρα, ἀπὸ Βαίτιος γενικῆς.

ΒΑΙ-

BAGISTANA, urbs Mediæ, & mons Bagiſtanum. Gentile, Bagiſtanenus.

BADEÔS, urbs Arabiæ felicis, in littore maris rubri, cujus incola Badeopolita dicitur.

BADIZA, urbs Britanniæ, auctore Polybio libro tertio decimo. Gentile, Badizæus.

BÆA, mons Cephalleniæ, qui à Bæo Ulyſſis gubernatore nomen habet. Gentile, Bæates.

BÆACE, urbs Chaoniæ, cujus Hecatæus meminit. Gentile, Bæacæus. Poteſt etiam Bæacinus eſſe: ſed primum præſtat.

BÆBÆ, oppidulum Cariæ, cujus oppidanus, Bæbæus.

BÆCYLA, urbs Iberiæ, ad Herculeas columnas. Gentile Bæcylenſis.

BÆTARRHUS, vicus magnus tertiæ Palæſtinæ, cujus incolæ Bætarrheni. Eſt item civitas Celtica Bætarrha, cujus civis Bætarrhites: præcedentis vero Bætarrhuſius. In caſu obliquo habet Βαιταρροῦς.

BÆTIUM, urbs Macedoniæ, teſte Theopompo libro quarto & vigeſimo. Hinc ex lege artis Bætienſis deducitur.

BÆTIS, fluvius juxta Iberiam, qui ab indigenis Perces appellatur. Et regio Bætica dicitur, quod nomen à genitivo Βαίτιος formatur.

BÆ-

repeti: Ὡς Κατάνης τῆς Μηδίας. Verum τὸ Μηδίας revera eſt ἀπαρχὴ μόνον ſecuturæ ſectionis, quod in vulgatis non extat.

[20] Βαγίστανα, πόλις Μηδίας &c.] Hanc ſectionem MSS Palatinis debemus, de qua in vulgatis ne γρῦ quidem. Montis hoc nomine meminit Diodorus Sicul. lib. II. Ἡ δὲ Σεμίραμις, ἱκανὰ τοῖς ἔργοις ἐπιθεῖσα τέλος, ἀνέζευξεν ἐπὶ Μηδίας μετὰ πολλῆς δυνάμεως. καταστρατοπεδεύσασα δὲ πρὸς τῷ καλουμένῳ Βαγιστάνῳ. Mox ſequitur. Τὸ δὲ Βαγίστανον ὄρος ἐστὶ μὲν ἱερὸν Διός. De ſitu parum certa habeo, quæ tradam: ibidem ex Diodoro liquet, montem non longè à Choana abfuiſſe, nam à Bagiſtano monte ad illam urbem, & deinde ad Ecbatana caſtra movebat Semiramis.

[21] Τὸ ἐθνικὸν, Βαγιστανός.] Vereor ne corruptum ſit hoc gentile: reſcribendum videtur: τὸ ἐθνικὸν Βαγιστανηνός. Ita enim ab Ἐκβάτανα Ἐκβατανηνός deducitur, quæ forma Perſis Medisque non eſt inſolita.

[22] Βαδεωπολίτης.] Florentina editio: Βαδεοπολίτης.

[23] Πολύβιος τρισκαιδεκάτῳ.] In omnibus vulgatis lacuna conſpicitur, legiturque hunc in modum: πολ τρισκαιδεκάτῳ. Hanc ita ſuppletam omnes MSS repræſentant.

[24] Ὄρος Κεφαλληνίας, ἀπὸ Βαίου.] Maximus Cephalleniæ mons Ænus appellatur, in quo templum Jovi Æneſii: verum de Bæo nullam apud geographos mentionem inveni. Bæum Ulyſſis gubernatorem fuiſſe etiam præter alios teſtatur Lycophronis Scholiaſtes, ita enim ille: Ὁ Βαῖος ὁ κυβερνήτης τοῦ Ὀδυσσέως, ὃς πλανώμενος ἀπέθανεν ἐν Σικελίᾳ.

[25] Πόλις Ἰβηρίας.] Hoc oppidum Caſaubonus Straboni reddidit. Vide ejus comment. ad lib. III Strab. Putatque idem eſſe, quod Hirtius Obuculam, Ptolemæus Ὀβούκολα, & Appianus Ὀβόλκολα appellant.

[26] Ἔστι καὶ πόλις Κελτικὴ, Βαιτάρρα.] Hæc cum in MSS & prioribus editionibus interrupta ſerie conjungantur, male Xylander in ſectiones divisit, uti obſervat Salmaſius in margine ſui libri, & Voſſius ad Pomp. Melam, qui hoc oppidum ex veteribus libris ei reſtituit. Spanhemius tamen cenſet verum oppidi nomen eſſe Βαίτερρα, probatque ex nummo, quem apud Harlæum vidit. Holſtenius in Annotationibus ad Ortelii Geographiam ex nummo Peireſciano idem ſtatuit.

[27] Βαιταρρίτης.] De fide hujus ἐθνικοῦ vehementer me dubitare facit inſcriptio veteris nummi, quam Cl. Spanhemius apud Harlæum luſtravit: In ejus anteriori parte erat caput muliebre, in averſa leo, cum inſcriptione ΒΗΤΗΡΡΑΤΩΝ.

[28] Δύναται δὲ κατὰ τὴν τέχνην.] Sine dubio hic excidit nonnihil, licet ita legant libri veteres & editi. Scribo: Δύναται δὲ τὸ ἐθνικὸν κατὰ τὴν τέχνην Βαιτιεύς.

[29] Ὃς Πέρκης λέγεται ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων.] Livius libro XXVIII cap. XXII de Bæte ita ſcribit: Marcius ſuperato Bæte amni, quem incolæ Certim appellant, duas opulentas civitates ſine certamine in deditionem accepit. Sigonius ſuſpicatur apud noſtrum pro Πέρκης oportere ſcribi Κέρκης, ſed conjectura, ut mihi videtur, ſati infelici: nam doctiſſimus Bochartus hanc vocem non ſollicitavit, exiſtimans τὸ Perca factum eſſe ex ברכה berca, & à ſtagno nomen accepiſſe, quemadmodum in Sicilia Percuſa vel Perguſa dicebatur lacus Ennæ vicinus, ubi Proſerpina rapta eſt. Bætis enim circa oſtia & prope Cordubam, & in ipſo fonte latius diffunditur in ſtagni modum, unde ab accolis pars fluvii Pelagus dicebatur. Eulogius in Apologetico martyrum Cordubenſium: Sumebant, Saraceni Cordybenſes, lapillos Bætis fluminis, qui cruore martyrum erant aſperſi, & lymphis abluentes projiciebant in Pelago. Et Ambroſius Moralis in ſcholiis ad hunc locum: Ea Bætis pars quæ à Solis porta aut paulo ſuperius ad pontem, aut

A ΒΑΙΣΑ´ΜΨΑ [30], πόλις ἐν τῷ Ἀραβικῷ κόλπῳ, [31] περὶ τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν, [32] ὅ ἐστιν οἶκος ἡλίου. [33] ὁ πολίτης, Βαισαμψηνός.

ΒΑΚΚΑΙ͂ΟΙ [34], Ἱσπανίας ἔθνος.

ΒΑ´ΚΤΡΑ [35], πόλις. [36] Στράβων ια. τὸ B ἐθνικὸν, Βάκτροι, καὶ Βάκτριοι, καὶ Βάκτρια τὸ θηλυκόν. ἔστι δὲ πόλις Βάκτριον. τὸ ἐθνικὸν Βακτριανὸς, [37] καὶ Βακτριανὴ, τὸ θηλυκόν.

ΒΑ´ΚΟΥΡΟΙ, καὶ Βακουριανοὶ, ἔθνος πρὸς Πάρθοις καὶ Μήδοις.

C ΒΑ´ΚΧΟΥ [38] νῆσος, καὶ Ἀντιβάκχου ἑτέρα ἐν τῷ Ἀραβικῷ κόλπῳ. τὸ ἐθνικὸν, Βακχονησίτης.

ΒΑ´ΛΑ, πόλις τῆς Γαλιλαίας· Ἰώσηπος. τὸ ἐθνικὸν, Βαλαῖος.

D ΒΑΛΑΝΕ´ΑΙ [39], πόλις Φοινίκης, ἡ νῦν Λευκάς. ὁ πολίτης, Βαλανεώτης. εἰς ἣν πόλιν Ἐπικράτης ἐγκώμιον ἔγραψεν, ὁ Βαλανεώτης.

E ΒΑ´ΛΒΟΥΡΑ [40], οὐδετέρως, πόλις Λυκίας. τὸ ἐθνικὸν, Βαλβουρεύς.

ΒΑ´ΛΔΟΣ [41], πόλις Φοινίκης. ὁ πολίτης, Βαλδαῖος. [42] τὰ εἰς δος δισύλλαβα, ἔχον-

BÆSAMPSA, oppidum in ſinu Arabico circa mare rubrum. Vox domum ſolis denotat. Oppidanus, Bæſampſenus.

VACCÆI, gens Hiſpanica.

BACTRA, urbs, cujus Strabo lib. XI meminit. Gentile, Bactri, & Bactrii & Bactria fœmininum. Eſt item urbs Bactrium. Gentile, Bactrianus & Bactriana.

BACURI & Bacuriani, gens prope Parthos & Medos.

BACCHI inſula, & alia ANTIBACCHI in ſinu Arabico. Gentile, Bacchoneſita.

BALA, urbs Galilææ, auctore Joſepho. Gentile, Balæus.

BALANEÆ, oppidum Phœniciæ, quod nunc Leucas appellatur, cujus oppidanus Balaneotes. In hanc urbem Epicrates Balaneotes encomium ſcripſit.

BALBURA, genere neutro, urbs Lyciæ. Gentile, Balburenſis.

BALDUS, oppidum Phœniciæ, cujus oppidanus, Baldæus. Nomina duarum ſyllabarum

ant paulo inferius, hoc eſt ad arcem veteris urbis, eo tractu urbis mœnia alluit peculiari nomine nunc vocatur Pelagus. Vide locum lib. I de Coloniis Phœnicum cap. XXXIV.

[30] Βαισαμψα.] Seldenus exiſtimat hoc urbis nomen corruptum eſſe ex Beth-Schemesh, quod eſt οἶκος ἡλίου. Et uti illa Palæſtinæ urbs, non ſemel in Sacris literis memorata, à Solis in ea fano dicta eſt, ita hæc Arabum Βαισαμψα etiam inde fortaſſis denominationem accepit.

[31] Περὶ τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν.] Ex ſitu conjicio hanc eandem eſſe urbem, quam alio loco Ἡλιούπολιν nuncupat, & in Arabia Ἀρωματοφόρῳ collocat. Si quis præterea utriuſque vocabuli, ſcil. Ἡλιούπολ & Βαισαμψ. ſignificationem perpendat, de noſtra conjectura non dubitabit. Apud Ptolem. lib. V cap. XVIII in deſcriptione Meſopotamiæ juxta Euphratem reperitur locus Βαρσάμψη dictus. Hæc vox iiſdem ex fontibus deduci poſſe videtur. Verum ſitus ad hoc Stephani oppidum non pertinet.

[32] Ὅ ἐστιν οἶκος ἡλίου.] Apud Arabas τὸ σάμψα ſolem denotare, docet illa voce noſter Stephanus. Σάμψα, χώρα τῆς Ἀραβίας. τὸ ἐθνικὸν, Σαμψηνός. Σάμψα δὲ παρὰ τοῖς Ἄραψιν ὁ ἥλιος.

[33] Ὁ πολίτης, Βαισαμψηνός.] Hub. Goltzius ex nummo Trajani idem oppidani nomen divulgavit: ΒΑΙΣΑΜΨΗΝΩΝ.

[34] Βακκαῖοι.] Libri editi omnes hoc gentis nomen male Βακαῖοι appellant. Ex MSS nos veterem lectionem huic loco reddidiſſe, nemo in dubium vocabit. Straboni Οὐακκαῖοι *Vaccai*, qui nunc noſtro Βακκαῖοι dicuntur. Sic Græci in dictionibus Latinis, aliquando pro litera B ponunt V, aliquando diphthongum ου. Plutarchus in Sertorio eodem modo ut Stephanus, hujus gentis nomine utitur: Πορευθεὶς δὲ πρὸς Βακκαίους, ἠγωνισμένως μαχητὰς ἀπὸ ἀγχιμενείας χεῖρας αὐτοῖς τὴν σύγκλησιν.

[35] Βάκτρα, πόλις.] Videtur regionis nomen, vel ſimile quid excidiſſe. Urbs quondam *Zariaſpa* dicta fuit, teſte Strabone lib XI. Stephanus: Ζαρίασπα ἡ Ζαριάσπα, πόλις Βακτριανή. Στράβων ἑνδεκάτῃ. ἡ λεγομένη καὶ Βάκτρα.

[36] Στράβων ια.] Ab omnibus editionibus libri numerus abeſt, quem ut ſumme neceſſarium ex Voſſiano libro reduxi. Undecimo enim Strabonis libro Bactrianæ deſcriptio habetur.

[37] Καὶ Βακτριανὴ, τὸ θηλυκόν.] Poſtremam vocem ex chartaceo Voſſ. in textum transtuli, quæ in editis non conſpicitur.

[38] Βάκχου νῆσος.] Harum inſularum meminit Plinius lib. VI cap. XXIX: *Supra Æthiopas Aroteres, inſulæ, quæ Elea: item Bacchias & Antibacchias.* Vide quoque Ptol. lib. IV cap VIII.

[39] Βαλανεαί, πόλ. Φοινίκης.] Strabo lib. XVI prope Paltum in Aradiorum regione *Balaneam* agnoſcit, quæ eadem cum hac Phœnicica urbe: Ptolemæus in Cœle Syria Βαλανέαι: Antoninus in deſcriptione itineris à Conſtantinopoli uſque Antiochiam *Balaneam*. Exiſtimo tamen apud noſtrum eſſe verum oppidi nomen, quia Goltzius gentile nomen ab hac civitate derivatum, in ſuo theſauro ex nummo C. Cæſaris Auguſti in medium adduxit. ΒΑΛΑΝΕΩΤΩΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΚΑΙ ΑΣΥΛΟΥ.

[40] Βάλβουρα.] Bubo & Balburus latrones fuere, qui duas in Lycia civitates condidere, & de nomine ſuo appellavere. Stephanus: Βούβων, πόλις Λυκίας. Βούβων γὰρ καὶ Βάλβουρος, πόλεις Λυκίας, ἀπὸ Βαλβούρου καὶ Βούβωνος. ὑπὸ δὲ λῃστῶν πόλεις ἔκτισαν ὁμωνύμους. De ſitu vide Strabonem, Plinium, & Ptolemæum.

[41] Βάλδος, πόλις Φοινίκης] Certum eſt Β & Π, nec non Δ & Τ in pronuntiando & ſcribendo ſæpe confundi: ſed vereor, ne Stephanus in depravatum alicujus ſcriptoris locum inciderit, & in illo Βάλδος pro Πάλτος invenerit, quod vitii genus ſæpiſſime, librariis non diligenter advertentibus, ob affinem literarum ſonum, in bonorum auctorum ſcripta irrepere ſolet. In voce Χείμερα etiam egregium hujus rei exemplum occurrit nam ſic noſter Siciliæ urbem appellat, Xenophontis auctoritatem adducens. Verum fallitur vehementer vitioſo codice, in quo librarii peſſime Χείμερα pro Ἱμέρα exaraverant: in tota enim Sicilia Χείμερα urbs non reperitur. Imo noſter aliquoties fatetur, ſe in corruptos auctorum codices incidiſſe. Vide obſervata ad vocem Βάρρας.

[42] Τὰ εἰς δος δισύλλαβα &c.] Hunc de accentu canonem Etymologici Mag. Auctor in Ῥάδος multo generaliorem facit: Τὰ εἰς δος δισύλλαβα, εἴτε ἀρσενικὰ, εἴτε θηλυκὰ, εἴτε κύρια, εἴτε προσηγορικὰ, μὴ ἔχοντα σύμφωνον, βαρύνονται, Φρᾶδος, πάρδος, Σάρδος, ῥάβδος ὄνομα προσηγορικόν. A Stephani canone adjectiva excipiuntur. Τὸ Φρᾶδος apud Etymologum nihil ad rem facit, quia ante δος præcedit dipthongus, quæ in hac voce neceſſario circumflectitur

A ἔχοντα [43] πρὸ τοῦ δ ἄφωνον, βαρύνεται, εἰ μὴ ἐπιθετικὰ εἴη· Ἰνδὸς, ὅμοιον τῷ ποταμῷ· [44] τὸ λορδὸς, [45] μυνδὸς, ὡς ἄφωνον ὀξύνεται· ἀφ' οὗ,

Μυνδότεροι νεπόδων,

B παρὰ Καλλιμάχῳ.

ΒΑ'ΛΚΕΙΑ [46], πόλις περὶ τὴν Προποντίδα. τὸ ἐθνικὸν, Βαλκειάτης, καὶ Βαλκείτης.

ΒΑ'ΛΙΣ, πόλις Λιβύης πρὸς τῇ Κυρήνῃ, [47] ἀπό τινος Βάλεως, οὗ καὶ ἱερὸν ἔχει. ὁ πο-

C λίτης, Βαλίτης.

ΒΑ'ΛΛΑ, πόλις Μακεδονίας, ὡς Πέλλα. ὁ πολίτης, Βαλλαῖος. Θεαγένης ἐν Μακεδονίᾳ, Βαλλαίους μεταγαγὼν εἰς τὸν νῦν λεγόμενον Πύθιον τόπον.

D ΒΑ'ΛΟΙΟΝ [48], πόλις Μακεδονίας. τὸ ἐθνικὸν, Βαλοιεύς.

ΒΑΝΑΥΡΙ'ΔΕΣ, Τυῤῥηνικαὶ νῆσοι, ἀπὸ Βαναύρου υἱοῦ Αἴαντος. τὸ ἐθνικὸν, Βαναυρεύς.

E ΒΑ'ΝΤΕΙΑ [49], πόλις Ἰταλίας. [50] τὸ ἐθνικὸν, Βαντιανοὶ, καὶ Βαντιᾶται.

ΒΑ'ΝΤΙΟΙ, ἔθνος Θρᾴκης· Ἑκαταῖος.

F ΒΑ'ΡΑΘΡΟΝ, τόπος κοῖλος, καὶ ὄρυγμα καλούμενος, ἀφ' οὗ Βαραθρείτης. [51] ἔστι καὶ Βάραθρα πλησίον τοῦ Κασίου. τὸ ἐθνικὸν, Βαραθρεύς.

ΒΑΡΑ'ΚΗ [52], νῆσος τῆς Γεδρωσίας. τὸ ἐθνικὸν, Βαρακαῖος, ὡς Ἰτύκη Ἰτυκαῖος.

G ΒΑΡΒΑ'ΛΙΣΣΟΣ [53], φρούριον τῆς ἕω τετειχισμένον. τὸ ἐθνικὸν, Βαρβαλισσηνός.

ΒΑ'ΡΒΑΡΟΣ, οὐκ ἐπὶ ἔθνους, ἀλλ' ἐπὶ φωνῆς ἐλαμβάνετο· ὡς καὶ Ὅμηρος [54] τοὺς Κᾶρας Βαρ-

A rum in δος, ante delta mutam habentia, accentu in penultima notantur, niſi adjectiva ſint, ut Indus, incola, ſimiliter ac Judus fluvius, utique λορδὸς cernuus, μυνδὸς quatenus mutum ſignificat, accentu in ultima notantur. Hinc

Mutiores piſcibus,

B apud Callimachum.

BALCEA, urbs circa Propontidem. Gentile, Balceates & Balcetes.

BALIS, urbs Libyæ juxta Cyrenen, à Bale quodam ita dicta, cujus etiam templum

C habet. Civis, Balites.

BALLA, oppidum Macedoniæ, ſicuti Pella. Oppidanus, Ballæus. Theagenes in Macedoniæ deſcriptione. Ballæos transferens in locum nunc Pythium appellatum.

D BALOEUM, urbs Macedoniæ, cujus gentile, Balœenſis.

BANAURIDES, inſulæ Tyrrhenicæ, à Banauro Aiacis filio ita dictæ. Gentile, Banaurenſis.

E BANTIA, urbs Italiæ. Gentile, Bantiani & Bantiatæ.

BANTII, gens Thraciæ, de qua Hecatæus mentionem facit.

BARATHRUM, locus concavus, qui

F etiam ὄρυγμα, id eſt, foſſa dicitur. Hinc Barathrites. Sunt etiam Barathra apud Caſium montem, cujus gentile, Barathrenſis.

BARACE, inſula Gedroſiæ. Gentile, Baracæus, uti ab Ityce Itycæus.

G BARBALISSUS, caſtellum in oriente, muris cinctum. Gentile, Barbaliſſenus.

BARBARUS, non de gente, ſed de lingua olim accipiebatur. Atque ita Homerus Caras Bar-

43 Πρὸ τοῦ δ ἄφωνον.] Sic omnes editi: malim, πρὸ τοῦ δ ἀφώνου.

44 Τὸ λορδός.] Hæc in omnibus editis tam arcte conjunguntur, ut unius vocabuli ſpeciem præ ſe ferant. In Voſſ. cod. hæc diviſim leguntur, quemadmodum edi curavimus.

45 Μυνδός.] Chartaceus Voſſ. peſſime exhibet μυνδός.

46 Βάλκεια] Plinius lib. v cap. xxx: *In ea Pionia, Andera, Cale, Stabulum, Conſium, Tegium, Balcea* &c.

47 Ἀπό τινος Βάλεως] Nomen hoc formatum eſt ex Punico *Bal*, cui Græculi terminationem adjecere. Servius ad lib. i Æneid. *Lingua Punica Bal dicitur. Apud Aſſyrios autem Bel dicitur quadam ſacrorum ratione & Saturnus & Sol.* Etymologici Mag. Auctor hujus Dei nomen Βαλ fecit in voce Βαβυλών. Βαλ γὰρ καλεῖται τῇ Σύρων φωνῇ, ὁ τῇ Ἑλλάδι, Βῆλος. Verum male in vulgatis Καλ excuſum eſt.

48 Βάλοιον, πόλ. Μακεδ.] Salmaſius in margine ſui libri annotavit hoc oppidum à Galeno nominari Βαλοῖον, & apud Hippocratem reperiri τὸ ἐθνικὸν Βαλοιός. Triſtanus ex nummo antiquo etiam hujus urbis nomen obſcure producit

49 Βάντεια, πόλις Ἰταλίας.] Cluverius hanc urbem collocat ad lævam Bardani amnis ripam, haud procul a fonte. Locum vide Ital. Ant. pag. 1225.

50 Τὸ ἐθνικὸν Βαντιανοὶ, καὶ Βαντιᾶται.] Neutrum gentile aut in Græcis, aut Latinis ſcriptoribus reperire potui. Apud Horat. lib iii od. iv BANTINI occurrunt:

---- Mirum quod foret omnibus
Quicunque celſæ nidum Acherontiæ,
Saltuſque BANTINOS, & arvum
Pingue tenent humilis Ferenti.

51 Ἔστι καὶ Βάραθρα πλησίον τοῦ Κασίου] Non intelligit noſter nomen alicujus urbis, ſed quaſdam voragines, Nili effuſionibus factas, monti Caſio Peluſioque proximas. Strabo lib. xvi, poſtquam de Caſio monte locutus eſt, de hiſce Barathris ita pergit: Εἶτ' ἐπὶ Πηλούσιον ὁδὸς, ἐν ᾗ τὰ Γέῤῥα, καὶ ὁ Χαβρίου λεγόμενος χάραξ, καὶ τὰ πρὸς τῷ Πηλουσίῳ Βάραθρα, ἃ ποιεῖ ὁ παρεκχεόμενος Νεῖλος, φύσει κοίλων καὶ ἑλωδῶν ὄντων τῶν τόπων. Vide eundem lib. xvii: Diodorum Sicul. lib. i. lib. xvi: lib. xx: & Polybium lib. v.

52 Νῆσος τῆς Γεδρωσίας.] Inſulam hoc nomine agnoſcit Ptolemæus lib vii cap i in Canthi ſinu, contra Indi oſtia, ſed longe à Gedroſia ſita. Vide Salmaſium ad Solinum pag. 1187.

53 Βαρβάλισσος, φρούριον τῆς ἕω.] Locus eſt Armeniæ minoris in finibus Commagenes, quem Antoninus in Itinerario Araliſſum appellat. Ptolemæo lib. v cap. xv Βαρβαρισσὸς dicitur.

54 Τοὺς Κᾶρας Βαρβαροφώνους.] In prioribus editionibus

lacuna

βαρβαροφώνους,[55] ὡς πολεμίους τῶν Ἰώνων. A εἴρηται παρὰ τοῖς νεωτέροις ἐθνικῶς, ἀφ' οὗ Βαρβαρία. ἔστι δὲ[56] χώρα παρὰ τὸν Ἀράβιον κόλπον Βαρβαρία, ἀφ' οὗ δὲ Βαρβαρικὸν πέλαγος. τὸ δὲ Βαρβαρικὸς, οὐκ ἀπὸ τοῦ Βαρβαρία, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ βάρβαρος. ἦν γὰρ Βαρ- B βαριακός.

Barbariloquos, quippe Jonum ſuorum hoſtes, appellavit. A recentioribus vero tanquam Gentile uſurpatur, unde Barbaria deducitur. Eſtque Barbaria regio apud ſinum Arabium, à qua mare Barbaricum nomen habet. Barbaricus autem non à Barbaria derivatur, ſed à voce Barbarus: alioquin enim eſſet Barbariacus.

ΒΑΡΓΑΣΑ[57], πόλις Καρίας, ἀπὸ Βαργάσου τοῦ υἱοῦ Βάργης, καὶ Ἡρακλέους, ὃν ἐδίωξε[58] Λάμος ὁ Ὀμφάλης καὶ Ἡρακλέους, ὡς Ἀπολλώνιος Καρικῶν τετάρτῳ.[59] τὸ C ἐθνικὸν, Βαργασηνὸς, ὡς αὐτὸς ἑκκαιδεκάτῳ· ὡς Ἔδεσσα Ἐδεσσηνὸς, Γερασηνὸς,[60] Ἐμεσηνός.

BARGASA, Cariæ civitas, nomen habens à Bargaſo, filio Bargæ & Herculis, quem perſecutus eſt Lamus Omphalæ & Herculis filius, uti Apollonius libro IV Caricorum auctor eſt. Gentile, Bargaſenus, quemadmodum idem libro XVI perhibet. Uti Edeſſa Edeſſenus, Geraſenus, Emeſenus.

ΒΑΡΓΟΥΣΙΟΙ, ἔθνος δυτικὸν πρὸς τῷ Ἴβηρι ποταμῷ·[61] Πολύβιος ἐν τρίτῳ. D ἔστι δὲ Βάρχουσα μικρὰ πόλις Φοινίκης. ὁ πολίτης, Βαρχουσηνός.

BARGUSII, gens occidentalis ad Iberum fluvium, cujus meminit Polybius libro tertio. Eſt quoque Barchuſa parvum Phœniciæ oppidum, cujus oppidanus Barchuſenus.

ΒΑΡΓΥΛΑ[62], οὐδετέρως πόλις Καρίας,[63] ἣν Ἄνδανον οἱ Κάρες φασὶν, Ἀχιλλέως κτίσμα λέγοντες. ἔστι δὲ πλησίον Ἰάσου[64] καὶ E Μύνδου.[65] ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ Βαργύλου, ὃς πληγεὶς ὑπὸ Πηγάσου, τελευτᾷ. Βελλεροφόντης δὲ ἀνιαθεὶς ἐπὶ τῷ ἑταίρῳ, πόλιν[66] ἔκτισε Βαργυλίαν. καὶ ἡ θάλασσα[67] Βαρ-

BARGYLA, genere neutro, urbs Cariæ, quam Cares Andanum appellant, & ab Achille conditam tradunt. Hæc Jaſo & Myndo vicina eſt. Nomen habet à Bargylo, qui à Pegaſo ictus interiit. Bellerophontes autem ob amici caſum triſtatus, urbem Bargyliam condidit. Mare [cui ea adjacet] Bar-

lacuna conſpicitur, quam Xylander voce Κᾶρας replevit: Verum præterea inſerendum ὀνόμασαν, aut ſimile quid.

[55] Ὡς πολεμίους τῶν Ἰώνων.] Non poſſum quin huc tranſcribam verba Euſtathii Archiepiſcopi Theſſal. ita enim ille ad Iliad. B. pag. 367. Ἕτεροι δέ φασιν ὅτι μόνους ἐθνῶν τοὺς Κᾶρας οὕτως ἐσκώψεν ὁ ποιητὴς, διὰ τὴν ἔχθραν τῶν Ἰώνων. Ἴων μὲν γὰρ Ὅμηρος. Κᾶρες δὲ Ἴωσιν ἐχθροί. Plures ab Euſtathio allegantur rationes, quare Cares Barbari dicantur, verum cum hanc duntaxat innuat Stephanus, alias tranſcribere ſupervacaneum exiſtimo.

[56] Χώρα παρὰ τὸν Ἀράβιον κόλπον Βαρβαρία.] Propriè Barbaria, non eſt collocanda παρὰ τὸν Ἀράβιον κόλπον, uti noſter ſcribit: quippe ora illa maritima Τρωγλοδυτικῆς eſt: ſed, uti optime obſervat Salmaſius, poſt Rubrum mare quod inter ſinum Arabicum & Perſicum ad meridiem patet, verſus auſtrum tendenti in ora ſinus Barbarici, qui ad orientem jungitur mari Indico, *Barbaria* dicebatur uſque ad promontorium *Rhapton*, à quo urbs totius Barbariæ Metropolis Ῥαπτά, & portus & Emporium. Stephanus: Ῥαπτὰ, μητρόπολις τῶν ἐντὸς Αἰθιόπων, οἱ οἰκήτορες Ῥαπτιοι. καὶ Ῥαπτὸς ὅρμος, καὶ Ῥαπτὸς ποταμός. ἔστι δὲ ἡ μητρόπολις τῆς Βαρβαρικῆς τὰ Ῥαπτά. καὶ αὐτὴ καλουμένη. Hujus Barbariæ ſitum egregie tradit Marcianus Heracleota hiſce verbis Μετὰ τὴν Ἐρυθρὰν τοίνυν θάλασσαν κάμψαντι πρὸς τὴν μεσημβρίαν, καὶ ὁμοίως ἐν δεξιᾷ τὴν γῆν ἔχοντι, τὸ, τε ὄρος ὁ Ἐλέφας τὸ χαλούμενον, καὶ ἡ Ἀρωματοφόρος χώρα, μεθ' ἣν ἐκδέχεται τὸ ἔθνος τὸ λεγόμενον Βαρβαρικὸν, καὶ τὸ Βαρβαρικὸν καλούμενον πέλαγος. Vide quoque Ptolemæum & Auctorem Peripli Rubri maris.

[57] Βάργασα, πόλις Καρίας.] Vide Strabonem lib. XVI in Cariæ deſcriptione, & de ſitu hujus oppidi eris certiſſimus.

[58] Λάμος ὁ Ὀμφάλης.] Hujus Lami etiam noſter meminit alio in loco. Λαμία, πόλις Θεσσαλίας τῶν Μηλιέων. Πολύβιος οἱ μὲν ἀπὸ Λαμίου τοῦ Ἡρακλέους. Verum ibi Λάμου correximus Apud Nonnum in Dionyſiacis *Lami* aliquoties mentio reperitur.

[59] Τὸ ἐθνικὸν, Βαργασηνός.] De hoc gentili non eſt dubitandum. Apud Goltzium conſpicitur nummus Veſpaſiani cum inſcriptione ΒΑΡΓΑCΗΝΩΝ.

[60] Ἐμεσηνός.] Stephanus urbis nomen fecit Ἔμισα, unde Ἐμισηνὸς deducendum foret: verum addit: Ἔν τισι δὲ Ἔμεσα εὕρηται, ἀφ' οὗ Ἐμεσηνός.

[61] Πολύβιος ἐν τρίτῳ] Sine dubio hæc Polybii verba reſpicit noſter: Καὶ διαβὰς τὸν Ἴβηρα ποταμὸν, κατεστρέφετο τό, τε τῶν Ἰλουργητῶν ἔθνος καὶ Βαργουσίων, ἔτι δὲ τοὺς &c. Vide quoque Livium lib. XXI.

[62] Βάργυλα, οὐδετέρως] Duplici lambda hoc oppidi nomen exprimunt editiones Xylandrianam præcedentes, Βαργύλλα, οὐδετέρως πόλις Καρίας. Mira conſpicitur in hac voce exaranda diverſitas: ſequor Xylandrum, quanquam neque τὸ Βάργυλα, neque Βαργύλλα probem, quod ultimum Urſinus in notis ad Polybium, deceptus prava Stephani lectione, prius retinendum, & deinde ex illo auctore extirpandum putavit. Optime in chartaceo Voſſiano legitur Βαργύλια, οὐδετέρως πόλις Καρίας. Præter alios, hanc vocem eadem terminatione, eodemque genere Strabo uſurpavit, ita enim ille: lib. XIV. Καὶ μετὰ ταῦτα Βαργύλια, καὶ αὐτὴ πόλις. Mox ſequitur: Πλησίον δ' ἐστὶ τῶν Βαργυλίων τὸ τῆς Ἀρτέμιδος ἱερὸν τῆς Κινδυάδος. Et poſt hæc verba addit: Ἐκ δὲ τῶν Βαργυλίων ἀνὴρ ἐλλόγιμος ἦν ὁ Ἐπικούρειος Πρώταρχος. Polybius lib. III. Τὰς δὲ φρουρὰς ἐξάγειν ἐξ Ἰασοῦ, καὶ Βαργυλίων. Et ita quoque apud Livium eſſe ſcribendum viri docti admonuerunt. Unus Mela habet *Bargylos*, lib. I. cap. XVI.

[63] Ἣν Ἄνδανον οἱ Κάρες φασίν.] Poſterioribus temporibus videtur hoc nomen fuiſſe adoptatum, cujus apud Conſtantinum Porphyrog lib. I de Them. cap. XIV mentio reperitur: Verba ejus adſcribam, quia emendatione indigent: Καταλήγει δὲ πρὸς μῆκος ὡς διορίζεις ἕως αὐτῆς Μιλήτου τῆς πόλεως, καὶ τῆς Ἰασοῦ, καὶ τοῦ Βαργυλιακοῦ κόλπου, ἄχρι τῆς καλουμένης Ἀνδανίας, ἐν ᾗ κεῖται ἡ Μύλασσα, πόλις διάσημος, καὶ αὐτὰ τὰ Βαργύλια. Male nunc in editis legitur Ἀιδανίαν & Μαργύλια.

[64] Καὶ Μύνδου.] Peſſime Florentina editio: Κνίδου

[65] Ὠνομάσθη.] Sic ex MSS Palatinis emendavimus. Editiones omnes: Ὠνομάσθησαν. Poſſet tamen retineri, ſi reſpicias τὰ Βαργυλία: verum non ita loqui amat Stephanus.

[66] Ἔκτισε πόλιν Βαργυλίαν.] Quanquam hanc lectionem agnoſcant libri vulgati omnes atque editi, puto tamen

[67] Βαργυλιακὸς κόλπος· ἐξ αὐτοῦ [68] ὁ πολίτης, Βαργυλιάτης. A

ΒΑΡΗ'ΝΗ [69], πόλις Μηδίας, ἐγγὺς Ἀγβατάνων. οἱ οἰκήτορες, Βαρηνοί.

ΒΑΡΗ'ΤΙΟΝ [70], χωρίον πρὸς τῷ Ἀδρίᾳ, Θεόπομπος πεντηκοστῷ δευτέρῳ. τὸ ἐθνικὸν, Βαρητῖνος, ὡς Βρεντεσῖνος. B

ΒΑ'ΡΙΣ [71], πόλις. τὸ ἐθνικὸν, Βαρίτης. λέγεται [72] Βάρις ἡ οἰκία, ὡς Ποσίδιππος· καὶ ἡ συνοικία, ὡς Ἔφορος.

ΒΑΡΚΑ'ΝΙΟΙ, ἔθνος τοῖς Ὑρκανοῖς ὅμορον. C

ΒΑ'ΡΚΗ, πόλις Λιβύης, [73] ἣ τις καὶ Πτολεμαῒς. ἦν δ' ἐκ πλινθίνων οἰκοδομημάτων συντεθεῖσα, [74] κτίσμα Περσέως, Ζακύνθου, Ἀρισομέδοντος, Λύκου. [75] λέγεται καὶ Βαρκαῖα, ἐξ οὗ τὸ Βαρκαιάτης. τῆς δὲ Βάρκης, [76] Βαρκαῖος. καὶ [77] Βαρκαῖον τὸν Λίβυν, φασὶ [78] Βαρκαῖον ἔθνος, D

BARGYLIACUS ſinus dicitur. Hinc oppidani nomen Bargyliates.

BARENE, urbs Mediæ, Ecbatanis vicina, cujus incolæ Bareni vocantur.

BARETIUM, locus ad mare Adriaticum, cujus Theopompus libro LII meminit. Gentile, Baretinus, ſicuti Brenteſinus.

BARIS, urbs, cujus gentile Barites. Βάρις etiam de domo accipitur apud Poſidippum, nec non de vicinia apud Ephorum.

BARCANII, populus in finibus Hyrcaniæ.

BARCE, urbs Libyæ, quæ etiam Ptolemaïs appellatur, & ex lateritiis ædificiis compoſita eſt, conditaque à Perſeo, Zacyntho, Ariſtomedonte, Lyco. Nominatur quoque Barcæa, unde Barcæates: ſed à Barce fit Barcæus. Aliquem ex Libya Barcæum nuncupant. Dicitur præterea Barcæus currus. Nam

men aliquid à mala manu irrepſiſſe. Lego: ἔστι πόλις Βαργύλια. Nuſquam enim genere fœmino hoc oppidi nomen profertur.

[67] Βαργυλιακὸς κόλπος.] Ita in MSS codicibus ſcriptum, & in vulgatis impreſſum reperio, verum corrigendum hunc in modum: Καὶ ἡ θάλασσα Βαργυλιακὸς κόλπος. Locus apud Conſtant. Porphyrog. elegans eſt, quem ſupra in medium adduxi, quo hanc conjecturam confirmare poſſem. Livius lib XXXVII cap XVII. *Miletum & ceteram oram ſociorum prætervecti in Bargyliaco ſinu excenſionem ad Jaſſum fecerunt.* Plinius lib. V cap. XXIX, etiam camporum ab hac urbe denominatorum meminit: *Apamenam primum peragatur regionem, mox Eumeneticam, ac dein Bargylleticos campos.* Mallem hic reponere *Bargyliacos campos*, vel quod magis lectioni vulgatæ reſpondet, *Bargyliaticos campos*; quod poſſeſſivum non à voce Βαργύλια, ſed à gentili Βαργυλιάτης commodiſſime deduci poſſet.

[68] Ὁ πολίτης, Βαργυλιάτης.] Hinc optime hujuſmodi gentile formatum videtur, ſed corruptiſſime occurrit apud Ciceronem lib. XIII. Epiſt LVI: *Præterea Heracleotæ, & Bargiletæ, qui item debent, aut pecuniam ſolvant, aut fructibus ſuis ſatisfaciant.* Confidenter hoc loco repono, *Bargyliatæ qui item debent.* Apud Plutarchum in vita. T. Q. Flaminii Βαργυλιήτης occurrit: Ἅμα δὲ ἐξεπέμφθη ὁ Τίτος Λέντλος εἰς Ἀσίαν Βαργυλιήτας ἐλευθερώσων &c. Hic mallem reſcribere Βαργυλιάτας, niſi dicas Plutarchum peculiarem dialectum ſecutum fuiſſe.

[69] Βαρήνη, πόλις Μηδίας.] Putat And. Scottus hæc deſumpta eſſe ex Cteſiæ Perſicis, & Epitomatorem ejus nomen reticuiſſe. Salmaſius in margine ſui libri cenſet gentile hinc formatum corruptum eſſe, & legi debere: οἱ οἰκήτορες, Βαρηνοί. Qua in re viro Cl facile aſſenſum præbeo.

[70] Βαρήτιον, χωρίον πρὸς τῷ Ἀδρίᾳ.] Hoc oppidum Straboni Ἀλητία, & Ptolemæo Ἀλήτιον dicitur: Latinis vero Valetium & Valentium & Aletium. Cluverius, ut optime demonſtrat Cl. Voſſius, Valetium & Aletium tanquam duo diverſa oppida in Calabria deſcribit, cum unum omnino idemque fuerit. Plura de oppidi ſitu apud eundem legere licet. Vide ejus Obſerv. ad lib. II cap. IV Pomp Mel.

[71] Βάρις, πόλις.] Ita hic locus conſpicitur in prioribus editionibus & chartaceo Voſſiano. Salmaſius in annotationibus ad marginem ſui Stephani exaratis, teſtatur ſe in MS inveniſſe, Βάρις, πόλις τῆς ὑπὸ Κιβυρατικὴ Πισιδίας. Quæ verba in textum admiſiſſem, niſi ibidem monuiſſet, illa ab alia manu addita fuiſſe. In orientali Piſidiæ parte oppidum hoc nomine extitiſſe liquet ex Ptolemæo lib V cap. V. Πισιδίας δὲ Ἀδάδα, Παλαιὸν Βέαδος, Βάρις, Κόρμασα, Λυσινία, Κόρμασα &c.

[72] Βάρις ἡ οἰκία.] Varias hujus vocis ſignificationes apud Heſychium, Etymologici Magni auctorem, & alios lexicographos reperies.

[73] Ἥ τις καὶ Πτολεμαΐς.] Multi, inter quos etiam Stephanus, Barcen & Ptolemaidem pro eadem urbe habent, uti obſervat Bochartus. Strabo lib. XVII: Εἶθ' ἡ Βάρκη πρότερον, νῦν δὲ Πτολεμαΐς. Plinius lib. V cap. V. *Ptolemais, antiquo nomine Bar-Barce.* Servius in lib quart Æneid. *Barce autem civitas eſt Pentapoleos, quæ hodie Ptolemais dicitur.* Vide quoque Suidam & Sophoclis Scholiaſt ad Electram. Verum Ptolemæo lib. IV cap IV Ptolemaïs & Barce ſunt diverſæ urbes, quarum illa in littore, hæc in mediterraneis collocatur. Scylax Caryandenſis: Ἡ δὲ πόλις ἡ Βαρκαίων ἀπὸ θαλάσσης ἀπέχει ςάδια ρ'. Ptolemaidem Ptolemæi condidere, non quo loco erat urbs, ſed quo loco erat portus Barces, de quo idem Scylax: Ἐκ δὲ λιμένος τῆς Κυρήνης μέχρι λιμένος τοῦ κατὰ Βάρκην ςάδια φ'. Et rurſum: Ἐκ δὲ λιμένος τοῦ κατὰ Βάρκην ἐφ' Ἑσπερίδας ςάδια χν'.

[74] Κτίσμα Περσέως, Ζακύνθου &c.] Horum conditorum genealogiam eruere, res non adeo facilis eſt. Ex noſtro non liquet, illos affinitate fuiſſe conjunctos. Herodotus lib. IV perhibet, Arceſilaum Batti filium extitiſſe, qui cum fratribus ſuis ſeditiones exercuit, donec illi relicto eo, in alium Libyæ locum migraverunt, ubi fœdere ſancito, urbem hanc condiderunt. Verum fratrum nomina ibidem non exprimuntur.

[75] Λέγεται καὶ Βαρκαῖα] Sumitur de regione apud Herodot. Muſa IV: Αὐσχίσαι δὲ κατύπερθε τῆς χώρης οἰκέουσι Καβάλες, ὀλίγον ἔθνος, κατήκοντες ἐπὶ θάλασσαν κατὰ Ταύχειρα πόλιν τῆς Βαρκαίης.

[76] Βαρκαῖος.] Goltzius edidit nummum cum inſcriptione: ΒΑΡΚΑΙΩΝ. Ptolemæus ſecundum formam regioni ſolitam formavit gentile Βαρκῖται, ita enim ille lib. IV cap. IV. Κατέχουσι δὲ τῆς χώρας, τὰ μὲν ὑπὸ τὴν Πενταπόλιν Βαρκῖται.

[77] Βαρκαῖον τὸν Λίβυν.] Hinc evidentiſſime liquet, vocem Βαρκαῖος tam late patere, ut non duntaxat pro Barcæ incolis, verum etiam pro aliis circumjacentibus Libyæ incolis ſumi poſſit. Heſychius per Barcæos currus, intelligit, Libycos: Βαρκαίοις ὄχοις, Λιβυκοῖς.

[78] Βαρκαῖον ἔθνος.] Sic edi curavit Xylander, ſed ut ingenue fatear, non poſſum hac correctione acquieſcere. Editiones Xylandrianam præcedentes: Βαρκαῖον ἵππον: quod itidem à mala manu exiſtimo, licet Palatini, nunc vero Vaticani codices, nec non chartaceus Voſſianus conſtanter ita exhibeant. Duobus modis hoc mendum commodiſſime poſſet tolli, legendo vel Βαρκαῖος ἵππος, vel Βαρκαῖος ὄχος, quod ultimum præfero, tanquam minus à vulgata lectione recedens. Totum locum ita conceperam, atque diſtinxeram: Καὶ Βαρκαῖον τὸν Λίβυν φασὶ, καὶ Βαρκαῖος ὄχος. Sophocles in Electra:

Μεταστὰς συμμιγῆ Βαρκαίοις ὄχοις.

Si quis

ἔθνος, οἳ [79] τὰς ἱπποτροφίας παρὰ Ποσειδῶνος, ἡνιοχεῖν δὲ παρὰ Ἀθηνᾶς ἔμαθον. A

Nam à Neptuno [Barcæi] equos alere & à Minerva aurigari didicerunt.

ΒΑΡΥΓΑΖΑ [80], ἐμπόριον Γεδρωσίας, τῆς σφόδρα ἐπισήμων. οἱ οἰκοῦντες, καὶ ὁ κόλπος, [81] Βαρυγαζηνοί.

BARYGAZA, emporium Gedroſiæ valde illuſtre. Incolæ & ſinus Barygazeni.

B ΒΑΣΑΝΙΣΑΙ [82], ἔθνος Θρᾴκιον, ἀπὸ τῆς ὁ Βασανίσης εὐθείας. τινὰ δὲ τῶν βιβλίων Βανίσαι ἔχουσι, τρισυλλάβως.

BASANISÆ, gens Thraciæ, à caſu recto Baſaniſes. Quidam codices Baniſæ exhibent, quod tribus conſtat ſyllabis.

ΒΑΣΗΡΑ, πόλις Φοινίκης. [83] τὸ ἐθνικὸν, Βασηρεύς, ὡς Ἀλίφηρα Ἀλιφηρεύς.

BASERA, urbs Phœniciæ. Gentile, Baſerenſis, quemadmodum Aliphera Alipherenſis.

C ΒΑΣΙΝΝΟΙ, Ἀραβικὸν ἔθνος· Γλαῦκος ἐν τρίτῳ Ἀραβικῆς ἀρχαιολογίας.

BASINNI, gens Arabica, cujus meminit Glaucus libro III de antiquitate Arabica.

ΒΑΣΙΛΙΣ, πόλις Ἀρκαδίας· [84] Παυσανίας ὀγδόῳ. τὸ ἐθνικὸν, Βασιλίτης.

BASILIS, urbs Arcadiæ, apud Pauſaniam libro VIII. Gentile, Baſilites.

ΒΑΣΤΑΡΝΑΙ, ἔθνος ὑπὲρ τὸν Ἴστρον οἰκοῦν. Διονύσιος ἐν περιηγήσει,

Πολλὰ μάλ' ἑξείης Μαιώτιδος ἐς στόμα λίμνης
Γερμανοί, [85] Σαμάταί τε, Γέται θ' ἅμα, Βαστάρναι τε.

BASTARNÆ, gens trans Iſtrum habitans, D cujus meminit Dionyſius in deſcript. orbis:

Plurimæ gentes deinde, Mæotidis uſque ad oſtium paludis
Germani, Sarmataque, Getaque ſimul, Baſtarnaque.

ΒΑΣΤΑΝΑΒΟΣ, Ἀραβίας σταθμός. τὸ ἐθνικὸν, Βαστανα βηνός. E

BASTANABUS, Arabiæ ſtatio. Gentile, Baſtanabenus.

ΒΑΤΑΝΕΑΙ, συνοικία Συρίας, [86] ἡ καὶ Βατανία ἑνικῶς. τὸ ἐθνικὸν, Βατανεώτης. [87] ἔστι καὶ Βάτανα πρὸς τῷ Εὐφράτῃ.

BATANEÆ, vicinia Syriæ, quæ & Batanea numero ſingulari dicitur. Gentile, Batanеotes. Eſt quoque Batana ad Euphratem ſita.

ΒΑΤΕΤΑΡΑ [88], πόλις Λιγύων, θηλυκῶς. τὸ ἐθνικὸν, Βατεταραῖος. F

BATETARA, urbs Ligurum, genere fœminino. Gentile, Batetaræus.

ΒΑΤΙΕΙΑ [89], τόπος τῆς Τροίας ὑψηλός· κέκληται

BATIEA, locus excelſus in agro Trojano, ita

Si quis tamen τὸ ἵππος loco τοῦ ὄχος in textum recipere malit, non acriter cum ipſo contenderim, cum etiam multa pro hac emendatione dici poſſint: eſt enim notiſſimum τὴν ἱππικὴν in Libya inventam eſſe, uti ex Pindaro & ejus Scholiaſta manifeſte conſtat. Verum cum in MSS & vulgatis tam magna conſpiciatur lectionum varietas, indicabo & tertium modum, quo hic locus inſtaurari poſſit. Καὶ Βάρκαιοι τῶν Λιβύων φασί· Βάρκαιοι ἔθνος, οἳ τὰς ἱπποτροφίας παρὰ Ποσειδῶνος, ἡνιοχεῖν δὲ παρὰ Ἀθηνᾶς ἔμαθον.

[79] Τὰς ἱπποτροφίας παρὰ Ποσειδῶνος &c.] Totum hunc locum Stephanus ex Mnaſeæ Libycis tranſcripſerat, cujus ſcriptoris nomen Epitomator reticuit: ut hoc argumento evidentiſſimo evincam, Heſychii locum addere neceſſe habeo: Βαρκαίους ὄχους. Λιβυκούς. οὗτοι γὰρ ἐπεγένοντο περὶ ἱπποτροφίαν. φασὶ δὲ αὐτοὺς καὶ πρώτους ἅρματα ζεῦξαι διδαχθέντας ὑπὸ Ποσειδῶνος. τὸ δὲ ἡνιοχεῖν ὑπὸ Ἀθηνᾶς, ὡς Μνασέας ἐν τοῖς περὶ Λιβύης.

[80] Βαρύγαζα.] Genere neutro & numero plurativo hanc vocem uſurpat Arrianus in Periplo Mar. Rubri: Ἀφ' οὗ μέχρι νῦν ἐν Βαρυγάζοις παλαιαὶ προχωροῦσι δραχμαὶ γράμμασιν Ἑλληνικοῖς ἐγκεχαραγμέναι. Situm celeberrimi hujus emporii habes apud eundem Arrianum, & Ptolemæum lib. VII cap. I.

[81] Βαρυγαζηνοί.] Male Xylandriana: Βαργαζηνοί.

[82] Βασανίσαι] Sic legunt MSS & vulgati omnes. Salmaſius in ſuo libro correxerat Βασανῖται, quod deinde alio loco iterum confirmat, addens inde regionis nomen Βασανῖτις apud Suidam reperiri. Verum non puto illud nomen de hac gente Thracica deductam eſſe. Βασανῖτις eſt regio quæ ditioni regis Og (de quo Num. 21) ſubjacet, & alio nomine *Baſan*, dicebatur. Hujus meminit Cyrillus ad IV Cap. Proph. Amos: Χώρα ἡ Βασανῖτις, εὔβοτός τε καὶ εὐάλδης. Et Theodoretus ad eundem locum: Δαμάλεις δὲ αὐτοὺς τῆς Βασανίτιδος ὀνομάζει, ὡς ἀφροδιαίτους, καὶ χλιδῇ καὶ τῇ τρυφῇ κεχρημένους. Exiſtimo itaque Suidam de hac Batanitide locutum fuiſſe.

[83] Τὸ ἐθνικὸν Βασηρεύς] De hoc oppido nemo antiquorum mentionem fecit: Goltzius tamen Tiri nummum divulgavit cum hac inſcriptione, ΒΑΣΗΡΕΩΝ.

[84] Παυσανίας ὀγδόῳ] Hæc ſine dubio Pauſaniæ verba noſter reſpicit, in quibus de conditoribus & ruinis hujus oppidi agitur: Τοῦ δὲ χωρίου τοῦ ὀνομαζομένου Βάθους σταδίους ὡς δέκα ἀφέστηκε ἐρείπια πόλεως Βασιλίς. ταύτης ἐγένετο οἰκιστὴς Κύψελος, ὁ Κρεσφόντῃ τῷ Ἀριστομάχου τὴν θυγατέρα ἐκδούς. ἐπ' ἐμοῦ δὲ ἐρείπια ἡ Βασιλίς ἦν, καὶ Δήμητρος ἱερὸν ἐν αὐτοῖς ἐλείπετο Ἐλευσινίας.

[85] Σαμάται] In MSS & aliis editionibus Σαρμάται legitur, quod ob verſiculi modulum non eſt ferendum, uti docet Euſtathius ad Dionyſii locum à Stephano citatum.

[86] Ἡ καὶ Βατανία ἑνικῶς] Joſepho lib. II de bello Jud. cap. 2 dicitur Βαταναία, pars regni Herodis: Hebraice בשן *Baſan*, & Syriace בותנן *Batnan* & בתניא *Botnea*, regio transjordana pinguedine ſua celebris.

[87] Ἔστι καὶ Βάτανα πρὸς τῷ Εὐφράτῃ] Vereor ne hic ſcribendum ſit Βατάνεια vel Βατανεία. Stephanus in voce Ἀγάθεια, Οἱ δὲ τοῦ Βατανέωνος αὐτὴν καλοῦσιν. τὸ ἐθνικὸν Βαταναιώτης. Et in fine ejuſdem ſectionis inquit: Δείξομεν δὲ ἐν τῷ Β, ὅτι ἡ καθ' ἡμᾶς Βατάνεια, καὶ Βατανεία καλεῖται. τὸ ἐθνικὸν, Βαταναιώτης. Quam manifeſtum hinc Epitomæ conſpicitur argumentum. Promittit enim Stephanus ſe in Βατανεία demonſtraturum, quare hoc oppidum ſic appellatum fuerit. Verum is qui Stephani opus in compendium redegit, lectorem jam fruſtratur & inanem dimittit.

[88] Βατέταρα, πόλις Λιγύων] Lectionem vulgatam, quam etiam MSS agnoſcunt, minime probo, in quibus erat πόλις Λιγύων. Nos emendavimus, uti nunc legitur.

[89] Βατίεια, τόπος τῆς Τροίας.] De eo vide Homerum Iliad. B.

κέκληται [90] ἀπὸ Βατιείας τινὸς, ὡς Ἑλλάνικος A ἐν πρώτῃ Τρωικῶν. [91] ἢ ἀπὸ τοῦ πάτου τῶν ἵππων, ἤγουν τῆς τροφῆς, τροπῇ τοῦ π εἰς β. [92] ἢ ἀπὸ τῶν βάτων. [93] τὸ ἐθνικὸν, Βατιεὺς, καὶ Βατιειάτης.

ita à Batea quadam denominatus, teſte Hellanico libro primo Troïcorum. Vel nomen habet ἀπὸ τοῦ πάτου τῶν ἵππων, quod equorum alimentum denotat, Π in Β mutato: vel ἀπὸ τῶν βάτων, id eſt, à rubis. Gentile, Batienſis, & Baticates.

ΒΑΤΗ [94], δῆμος τῆς Αἰγεΐδος φυλῆς, B ὅθεν ἦν [95] Ἄβρων ὁ Καλλίου ἐξηγητὴς, περὶ ἑορτῶν καὶ θυσιῶν γεγραφώς. [96] τὸ ἐθνικὸν ἐπιρρηματικῶς, Βατῆθεν. οὐ γὰρ δεῖ ἐν πᾶσι τὸ ἐθνικὸν ζητεῖν, ἀλλ᾽ ἢ τῷ ἐπιρρήματι χρῆσθαι, ὡς ἐπὶ τῶν δήμων· [97] ἢ τῇ γενικῇ μετὰ C προθέσεως, ἢ τῷ ἀναλόγῳ, [98] ἢ τῷ συνήθει τῆς χώρας. τὰ τοπικὰ δῆλα.

BATE, populus tribus Ægeïdis, ex qua Abro Calliæ interpres, qui de feſtis & ſacrificiis ſcripſit, originem habet. Gentile adverbialiter formatur Βατῆθεν, ex Bate. Non enim oportet in omnibus gentile inveſtigare, ſed adverbio uti, præſertim de Populis Atticis; vel genitivo cum præpoſitione, vel analogia, vel conſueta regioni forma. Localia ſunt manifeſta.

ΒΑ´Τ- BAT-

Iliad. B. & ad illum locum Euſtathium & Didymum; item Strab. lib. XII. Dyct. Cretenſis inter urbes Trojanis amicas enumerat *Potyram*, de qua nihil uſpiam legitur. Fortaſſis ibi *Batiaam* non male correxeris.

[90] Ἀπὸ Βατιείας τινός.] Secundum Stephanum *Batea* Dardani uxor, & Trois filia fuit, ita enim ille in Δάρδανος. Ὁ δὲ Τρὼς διαγωνισάμενος τῷ Δαρδάνῳ, δίδωσιν αὐτῷ τὴν θυγατέρα Βατίειαν. Vide etiam Apollod. de origine Deor. lib. III. Hanc Lycophron alio nomine Ἀρίσβην appellat, ut ejus Scholiaſtes teſtatur alibi.

[91] Ἢ ἀπὸ τοῦ πάτου τῶν ἵππων.] Hæc ſine dubio Stephanus ex Epaphrodito hauſit, cujus grammatici nomen, ſæpiſſime à noſtro citatum, nunc expunxit Epitomator. Ut evidentiſſime hoc confirmem, addam Epaphroditi verba, uti ea tranſcripſit Etymologici Magni Auctor: Ἐπειδὴ τοῦ τόπου, Ἐπαφρόδιτός φησιν, ἀπὸ τοῦ πάτου, πάτος. τὴν ἀπὸ τοῦ πάτου τῶν ἵππων. τὰς γὰρ ἐν ταῖς ὁδοῖς ὅλας τε καὶ συνεχεῖς τρίβους, πάτους λέγομεν καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, πάτεια, καὶ Βάτεια. ἔστι δὲ τόπος ἐν τῇ πεδιάδι τῆς Ἰλιάδος. Verum longe alio ſenſu τὸ πάτος accipit Etymologus, quam noſter: hic ἀντὶ τῆς ὁδοῦ κατατετριμμένης, ille vero ἀντὶ τῆς τροφῆς, quæ ſignificatio apud alios non adeo trita & obvia eſt, imo fateor me nuſquam niſi hoc loco legiſſe: verum ſi quis in memoriam revocet, τὸ πατεῖν non duntaxat *ambulare* & *conculcare*, verum etiam *veſci* & *commedere* denotare, τῆς τροφῆς notionem inde facillime deduxerit. Vide quæ de ſignificatione τοῦ πατεῖν pag. 110 comment. 19 fuſius diſſeruimus.

[92] Ἢ ἀπὸ τῶν βάτων.] De hac opinione mentionem fecit Euſtathius ad Homeri Iliad B pag. 351: Τινὲς δὲ Βατίειαν φασὶ, τόπον Τρωικὸν προσαγορευθῆναι ἐκ τῶν περὶ αὐτὸν βάτων. αὐτὴν καὶ Βάτειαν, τρισυλλάβως λέγεσθαι, ὡς ὁ Πίνδαρος δηλοῖ ἐν τῇ εἰς τὸν Ἀγησίαν ᾠδῇ. Mendum latet in hiſce verbis, lego τινὲς δὲ Βατίειαν φασί. Primo enim loco vox quatuor, & poſtremo tribus ſyllabis eſt proferenda. Præterea apud Pindarum hodie non legitur Βάτεια ſed Βατία, hæc enim verba reſpicit Euſtathius:

- - - - Ἀλλ᾽ ἴσ᾽ - - -

Κιναρυπῶ τ᾽ ἐν χορῷ, Βατίας τ᾽ ἐν αἰθερίῳ. - - -

Hunc igitur Trojano in agro locum ἀπὸ τῶν βάτων, id eſt, à rubis appellationem accepiſſe, multo probabilior eſt opinio, quam eam vel ab heroina quadam vel aliunde deduxiſſe: nam circa Idam montem βάτοι ſive rubi magna copia naſcebantur, teſte Dioſcoride lib. IV cap XXXIX, quos ille à loco βάτους Ἰδαίους, id eſt *rubos Idaos* nuncupavit. Plinius lib XXIV cap. XIV. *Idæus rubus appellatus eſt, quoniam in Ida, non alias naſcitur.*

[93] Τὸ ἐθνικὸν, Βατιεὺς, καὶ Βατιειάτης.] Sic exhibent editi: verum à Βατίεια deductum eſſe Βατιεὺς, mihi non fit veriſſimile: nam uti ab eodem fonte noſter derivat τὸ Βατιειάτης, Sic ego eodem jure inde τὸ ἐθνικὸν Βατιειεὺς formaverim. Nitequis affirmet ſuſpectum illud gentile à Βατία, ſive Βατία factum eſſe: nam alterutrum genuinum loci nomen fuiſſe, liquet ſatis evidenter ex verbis Etymologi jam allegatis, ubi inquit ex Βάτεια per pleonaſmum literæ jota Βατίεια fieri, quo etiam Homerus per poeticam licentiam uſus eſt. Addam & alia Etymologici Mag. Auctoris verba: Βατίεια, λέγεται καὶ ὁ βάτους ἔχων τόπος. ἀπὸ τοῦ βάτος, Βατία διὰ τοῦ ι, ὡς Αἰτωλὸς Αἰτωλία, τὸ ἐθνικὸν, Βατιεὺς, καὶ Βατιάτης. Ergo à Βατίεια deducendum eſt Βατιειεὺς καὶ Βατιειάτης: Verum à Βάτεια vel Βατία formandum τὸ ἐθνικὸν, Βατιεὺς καὶ Βατιάτης, quam lectionem codex Voſſianus mihi exhibuit: unde non levis oritur ſuſpicio, in principio hujus thematis ſcriptum fuiſſe olim, Βάτεια vel Βατία, τόπος τῆς Τροίας ἐν πεδίῳ, nam Βατίεια poëtica auctoritate fictum eſt, ut jam probavimus.

[94] Βατὴ, δῆμος &c.] Vide Meurſium de Populis Atticis.

[95] Ἄβρων ὁ Καλλίου ἐξηγητής.] De Abrone videndus Cl. Voſſius de Hiſt. Græc. lib. III. Et Jonſius de Script. Hiſt. Phil. lib. IV. De Callia legendus idem Voſſ. de Hiſt. Græc. lib. I cap. IX. & Jonſius eodem tractatu lib. II cap. III.

[96] Τὸ ἐθνικὸν ἐπιρρηματικῶς, Βατῆθεν.] Adverbii forma loco gentilis uſus eſt Plutarchus in Lycurgo Rhet. Ἀριστόδημος Βατῆθεν. Diogenes Laert. in Epicuro: Φιλοκράτης Βατῆθεν. Quod noſter aliis in locis τὸ δημοτικὸν, nunc τὸ ἐθνικὸν appellavit. Ab omnibus plerumque Demis populare nomen deducitur, quod adverbii formam repræſentat, exceptis in εὺς deſinentibus, aliis enim ſæpiſſime duplex τὸ δημοτικὸν nomen formatur, ſic Ἀγνοῦς Ἀγνούσιος & Ἀγνοῦσιθεν. Ἀχερδοῦς, Ἀχερδούσιος, Ἀχερδοῦντόθεν. Et ita in multis aliis.

[97] Ἢ τῇ γενικῇ μετὰ προθέσεως.] Gentile nomen cum inventu difficile ſit, tum plerumque ſolent ſcriptores uti genitivo cum præpoſitione, quæ formatio artificialis, ſive κατὰ τὴν τέχνην appellatur. Ἀγαθοῦ Δαίμονος, νῆσος ἐν τῇ Λιβυκῇ θαλάσσῃ. τὸ ἐθνικὸν, κατὰ τέχνην ἐξ Ἀγαθοῦ Δαίμονος, διὰ τὸ ἄπορον. Sic in voce Ἀνθήδων etiam teſtatur, gentile nomen illius urbis non fuiſſe in uſu, quod tamen formavit ad ſimilitudinem aliarum urbium circumjacentium, & ex lege artis cum genitivo & præpoſitione. Τὸ ἐθνικὸν οὐκ ἔστιν ἐν χρήσει. ἡ τέχνη δὲ ἀπαιτεῖ ἐξ ὁμοίου τύπου. ὡς γὰρ Ἀλμυρὸν Ἀλμυρεὺς, &c. οὕτως Ἀνθηδόνιος. ὁ δὲ τὸ ἐθνικὸν τύπος εἰσὶ, ὅτι τὸ ἐθνικὸν διὰ τοῦ ἰων ἔχει. ὡς Πέργαμος Περγαμηνὸς, εἰ μὴ ἀπὸ θηλυκοῦ τοῦ Πέργαμος &c. Δυνατὸν δὲ καὶ ἐξ Ἀνθηδόνος φάναι τὸ ἐθνικόν. πολλὰ γὰρ τοιαῦτα, μάλιστα ἐν τοῖς δήμοις τῶν Ἀθηναίων. Plurima hac de re inveniet lector vel in prolegomenis ad hunc ſcriptorem, vel in tractatu quem περὶ ἐθνικῶν meditamur.

[98] Ἢ τῷ συνήθει τῆς χώρας.] Cum alio modo Europæi, & alio modo Aſiæ incolæ, teſte Stephano in Ἀλάβανδα, gentilia ſua formare ſoleant, alio modo Ægyptii, alio quoque Perſæ, Aſſyri, Meſopotamii, Syri &c. Scriptores conſuetam unicuique regioni formam & terminationem ſequi neceſſe habent. In voce Βολογεσιάς hanc differentiam noſter egregie commonſtrat: nam inde ex analogia & lege artis deduci poſſet Βολογεσιάδις, verum quia hujuſmodi forma regioni non eſt familiaris in de Βολογεσιηνὸς derivandum eſt: τὸ ἐθνικὸν ὤφειλε Βολογεσιαδεὺς, ὡς Ἀφροδισιάς. ἀλλ᾽ ἀνοίκειος ὁ τύπος τῇ χώρᾳ. λεκτέον Βολογεσιηνός. Vide quoque hac de re in voce Ἀντιόχεια, Δαλίμενος, Φιλαδέλφεια & aliis in locis plurimis.

ΒΑΤΝΑΙ [99], πόλις τῆς Ὀῤῥοηνῆς. [1] τὸ ἐθνικὸν Βατναῖος, διὰ τὸν χαρακτῆρα, ὡς Ἐδεσσαῖος, καὶ Καρραῖος. A

ΒΕΒΡΥΚΩΝ ἔθνη δύο· τὸ μὲν, πρὸς τῷ Πόντῳ, ἐν τῇ Ἀσίᾳ· τὸ δὲ, [2] παρὰ τοῖς Ἴβηρσιν ἐν τῇ Εὐρώπῃ. [3] περὶ δὲ τῆς ἐν Ἀσίᾳ, B διάφοροι γεγόνασι δόξαι, ὅτι ἀπὸ Βέβρυκος, [4] ἢ ἀπὸ Βεβρύκης. καὶ ἄλλοι ἄλλως. τὸ ἐθνικὸν Βεβρύκιος, [5] καὶ Βεβρυκία. εὕρηται καὶ Βέβρυσσα, ὡς Φοίνισσα, Κίλισσα, Θρῆσσα. ἔχει γὰρ οἰκειότητα τὸ σ πρὸς τὸ ξ.

ΒΕΛΒΙΝΑ [6], πόλις Λακωνική· Παυσανίας ὀγδόῳ. [7] Ἀρτεμίδωρος νῆσον αὐτήν φησι. [8] τὸ ἐθνικὸν Βελβινίτης, ὡς Αἰγινίτης.

ΒΕΛ-

BATNÆ, urbs Oſdroenæ. Gentile, Batnæus, propter ſolitum loquendi modum, uti Edeſſæus, & Carrhæus.

BEBRYCES, duæ hac appellatione gentes, altera ad Pontum in Aſia, altera vero circa Iberos in Europa. De illa quæ eſt in Aſia, diverſæ extitere ſententiæ. Quidam exiſtimant, quod Bebryx, nonnulli quod Bebryce genti nomen impoſuerit, & alii aliter. Gentile, Bebrycius, & Bebrycia. Reperitur quoque Bebryſſa, uti Phœniſſa, Ciliſſa, Threſſa. Σ enim C cum Ξ affinitatem quandam habet.

BELBINA, urbs Laconica, cujus meminit Pauſanias libro VIII. Ab Artemidoro pro inſula habetur. Gentile, Belbinites, uti Æginites.

BEL-

[99] Βάτναι, πόλις τῆς Ὀσροηνῆς.] Codex Voſſ. male Ἐῤῥοηνῆς. Optime emendavit Hieronymus Surita Ὀσδροηνῆς. Ammianus Marcell. lib. XXIII: *Denique cum exercitu & Scytharum auxiliis Euphrate navali ponte tranſmiſſo, venit ad Batnas, municipium Oſdroënæ, ibi illætabile portentum offendit.* A priſcis Macedonibus conditum eſſe, idem teſtatur lib. XIV *Batnæ municipium in Anthemuſia conditum, Macedonum manu priſcorum, ab Euphrate flumine brevi ſpatio diſparatur, refertum mercatoribus opulentis.* Optime obſervat Valeſius geminas olim Batnas fuiſſe, alias in Syria cis Euphratem, alias Oſdroenæ trans Euphratem ſatis celebres. Utrumque oppidum maniſeſte diſtingui, ex Ant. Itinerario facillime probari poſſet.

[1] Τὸ ἐθνικὸν Βατναῖος, διὰ τὸν χαρακτῆρα.] Noſter, quoticſcunque ultima voce utitur, intelligit peculiarem, & regioni ſolitum loquendi typum & formam. Verum non cenſeo terminationem in αῖος hujus regionis incolis familiarem fuiſſe. Hic error & ingens oſcitantia non Stephano, ſed potius Hermolao eſt imputanda, ſine judicio optima quæque exſtirpanti. Stephanum in genuino ſuo opere etiam aliud gentile ab hoc oppido formaſſe κατὰ τὸν ἐπιχώριον τύπον καὶ χαρακτῆρα, evidentiſſime liquet in voce Χαχὼ, ubi noſter ita ſcribit: Τὸ ἐθνικὸν δύναται καὶ Χαχηνὸς, καὶ Χαχαῖος, ὡς τὰ παρακείμενα χωρία Καῤῥαῖος Καῤῥηνὸς, Βατναῖος Βατνηνός. Itaque valde miror τὸ ἐθνικὸν Βατνηνὸς ſuo loco non inſertum fuiſſe, & licet nunc ordine ultimum conſpiciatur, habet tamen terminationem regioni ſolitam & familiarem.

[2] Παρὰ τοῖς Ἴβηρσιν ἐν τῇ Εὐρώπῃ.] Dio Cocceianus, quemadmodum Lycophronis Scholiaſtes perhibet, Narbonenſes appellavit Bebrycas, & ad Pyrenæos montes, Hiſpaniam a Gallia dividentes, collocat. Δίων δὲ Κοκκειανὸς τοὺς Ναρβωνησίους Βέβρυκας λέγει, γράφων οὕτω. τὴν πάλαι μὲν Βεβρύκων, νῦν δὲ Ναρβωνησίων, ἐπὶ τὸ Πυρηναῖον ὄρος. τὸ δὲ ὄρος τοῦτο χωρίζει Ἰβηρίαν καὶ Γαλατίαν. De iiſdem Europæis Bebrycibus alius eſt locus præſtantiſſimus apud eundem Lycophronis enarratorem hiſce verbis: Εἰσὶ δὲ καὶ ἕτεροι Βέβρυκες ἔθνος Γαλατικὸν, μεταξὺ Πυρήνης (male in vulgatis Πυρηναίας) καὶ Κερκυραίων ὄρους καὶ Ἰβηρίας κείμενον, οἱ καλοῦνται Ναρβωνήσιοι. Marcianus Heracleota etiam eos Iberis vicinos ſtatuit, ita enim ille:

- - - - Εἶτ' Ἴβηρες οἱ παράλιοι.
Ἐπειδὰν τόπον δὲ κατέχουσι τὸν ἐπ'
Βέβρυκες.

Hæc regio à virgine quadam *Bebrycia* nomen accepit, cujus meminit Silius lib. III:

Nomen Bebrycia duxere à virgine colles.

Et mox ſequitur lib. eodem:

Jamque per & colles & denſos abiete lucos
Bebrycia Pœnus fines tranſcenderat aula.

[3] Περὶ δὲ τῆς ἐν Ἀσίᾳ, διάφοροι &c.] Quemadmodum incertum eſt, unde Bebryces Aſiatici nomen traxere, ita quoque eorum habitatio vaga atque admodum incerta habetur: Nam quidam perhibent, eos agrum Trajanum incoluiſſe, inter quos Lycoph. Scholiaſta: Τὴν Τρῳάδα ποτὲ Βέβρυκες ᾤκησαν. ἔθος καὶ Βεβρυκίαν (ita legendum eſt pro Βεβρυκίων) αὐτὴν καλοῦσι, καὶ τὸ σύζυγον πελάγιον Βεβρύκων προσηγόρευσαν. Apollonius Rhod. lib. II, Bebrycas & Amyci regionem ponit circa Boſporum in Propontide. Theocritus Idyll. XXII eos collocat ultra Boſporum in Bithyniæ littore, quod Pontus alluit, ut & Dionyſius Periegetes. Apollonii Scholiaſt. ad lib. II refert, eos loca quædam circa Epheſum & Magneſiam incoluiſſe, præterea ex Charone addens, Lampſacenorum regionem Bebryciam nuncupatam fuiſſe. Hæc ſunt ejus verba: Κατῴκησαν δέ τινες τῶν Βεβρύκων καὶ περὶ τὴν Λυδίαν ἐν τοῖς πλησίον Ἐφέσου τε καὶ Μαγνησίας τόποις. Χάρων δέ φησι, καὶ τὴν Λαμψακηνῶν χώραν πρότερον Βεβρυκίαν καλεῖσθαι, ἀπὸ τῶν κατοικησάντων αὐτὴν Βεβρύκων. τὸ δὲ γένος αὐτῶν ἠφανίσθη διὰ τοὺς συνεχεῖς πολέμους, καθάπερ καὶ ἄλλων ἐθνῶν. Strabo lib. XII conjicit, Bebrycas Thracas fuiſſe, ubi quoque varias de Bebrycibus opiniones recenſet.

[4] Ἢ ἀπὸ Βεβρύκης.] Bebrycæ genealogiam fuſius deſcribit Euſtathius in comment. ad Dionyſii Periegeſin, ſcilicet fuiſſe Ægypti fratris filiam: τὴν δὲ ῥηθεῖσαν Βεβρυκίαν φασὶ κληθῆναι ἀπὸ Βεβρύκης Αἰγύπτου μὲν ἀδελφιδῆς, μιᾶς δὲ τῶν θυγατέρων Δαναοῦ, ἀδελφῆς τῆς Ὑπερμνήστρας &c. διὸ καὶ Βεβρυκίαν ἢ Βεβρυκίαν ἀπ' αὐτῆς κληθῆναι τὴν χώραν εἰς ἣν ἔφυγε. Verum Etymologici Magni Auctor Bebrycum appellationem deducit ἀπὸ τοῦ βρύχω quod *fremere* & *frendere* denotat: Futurum hujus verbi eſt βρύξω, unde βρὺξ & per ἀναδιπλασιασμὸν Βέβρυξ. Fortaſſis à voce βρὺξ deductum eſt Belgicum & Germanicum *Bruſch*, quo homo moroſus & frendens denotatur.

[5] Καὶ Βεβρυκία.] Latino ore Bebrycum regio *Bebrycia* dicitur. Hyginus cap. XVII: *Amycus Neptuni & Melies filius, Bebryciæ rex.* Vide quoque Servium ad lib. V Æneid.

[6] Βέλβινα, πόλ. Λακων. Παυσανίας ὀγδόῳ.] In tota Pauſaniæ Periegeſi τῆς Ἑλλάδος hujus oppidi memoria non reperitur. Aut Stephanus in vitioſum incidit codicem, aut locum non recte tranſcripſit, aut hodiernæ editiones ſunt emendandæ, in quibus lib. VIII nunc legitur Βελέμινα. Λέγουσι μὲν δὲ οἱ Ἀρκάδες τὴν Βελεμινάτιν τὸ σφέτερον εἶναι τὸ ἀρχαῖον ἀποτμηθῆναι Λακεδαιμονίους. Parum abeſt quin τὸ Βελεμινάτιν in Pauſania expungam, inductus auctoritate Plutarchi, qui ipſa de hac *Belbina*, & controverſia inter Lacedæmonios & Arcadas agitata, mentionem facit, ita enim ille in Agid. & Cleom. Ἐκ τούτου Κλεομένην πρῶτον οἱ ἔφοροι πέμπουσι καταληψόμενον τὸ περὶ τὴν Βέλβιναν Ἀθήναιον. ἐμβολὴ δὲ τῆς Λακωνικῆς τὸ χωρίον ἐστὶ, καὶ τότε πρὸς τοὺς Μεγαλοπολίτας ἦν ἐπίδικον.

[7] Ἀρτεμίδωρος νῆσον αὐτήν φησι.] Tanta mentis ſtupiditate Artemidorum laboraſſe non exiſtimo, ut ille ſibi perſuaſerit locum iſtum Laconiæ inſulam fuiſſe, aut inſulam hoc nomine circa Laconicum littus extitiſſe. Belbina inſula non procul ab Ægina ſita eſt. Strab. lib. VIII: Νησίδια δὲ πρόκειται πολλὰ μὲν πρὸς τῇ ἠπείρῳ. Βέλβινα δὲ πρὸς τὸ πέλαγος ἀνατείνουσα.

[8] Τὸ ἐθνικὸν Βελβινίτης &c.] Malim: τὸ ἐθνικὸν Βελβινίτης, ὡς Αἰγινίτης vel hoc modo: Βελβινάτης, ὡς Αἰγινάτης.

ΒΕΛΓΙΚΗ [9], ἡ χώρα, ὡς Βαιτικὴ, A προσεχὴς τῆς Γερμανίας. ὁ οἰκήτωρ, Βελγικὸς, ὡς Ἀττικός. ἔοικε δὲ ἀπὸ τοῦ Βέλγη, ὡς Ἀκτὴ Ἀττική. [10] τὸ θηλυκὸν Βελγία, ἡ χώρα.

BELGICA, uti Bætica, regio Germaniæ proxima, cujus incola Belgicus, uti Atticus. Derivatum videtur à voce Belge, uti ab Acte Attice. Belgia etiam genere fœminino de regione uſurpatur.

ΒΕΛΗΔΟΝΙΟΙ, ἔθνος παρ' Ὠκεανῷ. B Παρθένιος ἐν Δήλῳ,

[11] Οὐδ' ἀπὸ τηλίτων τῶν πόρρω ἄκρα Βεληδονίων.

BELEDONII, gens juxta Oceanum; cujus meminit Parthenius in Delo.

Neque remotorum promontorium Beledoniorum.

ΒΕΛΙΤΑΝΟΙ, οἱ αὐτοὶ τοῖς Λυσιτανοῖς, ὡς Ἀρτεμίδωρος ἐν τρίτῳ γεωγραφουμένων. C

BELITANI, ſic ipſi Luſitani appellantur, uti perhibet Artemidorus libro tertio Geographicorum.

ΒΕΛΙΤΡΑ [12], πόλις Ἰταλίας, [13] οὐ Ῥώμης ἀπείρω., [14] ὥς φησι Φλέγων ὀλυμπιάσιν ἑκατὸν ἑβδομηκοντατέσσαρσι. [15] τὸ ἐθνικὸν Βελιτριανὸς, τῷ ἔθει τῆς χώρας. D

BELITRA, urbs Italiæ non procul à Roma, uti inquit Phlegon Olympiade centeſima ſeptuageſima quarta. Gentile, Belitrianus, ex regionis conſuetudine.

ΒΕΛΩΝ [16], πόλις καὶ ποταμὸς ἐν τῇ Βαιτικῇ τῆς Ἰσπανίας. ὁ πολίτης, Βελώνιος.

BELÔN, urbs & fluvius in Hiſpania Bætica, cujus cives Belonius.

ΒΕΜΒΙΝΑ, κώμη τῆς Νεμέας. Ἑλλάνικος δὲ Βέμβινον, καὶ πόλιν φησίν. ὁ πολίτης, [17] Βεμβινήτης, ὡς Σταγειρίτης. παρὰ δὲ E Ῥιανῷ,

BEMBINA, vicus Nemeæ. Hellanicus vero Bembinum, & oppidum appellat, cujus oppidanus Bembinetes, uti Stagirites. Apud Rhianum

νήτης. Vide in voce Αἴγινα. In Βέλβινα, quam Perſicam urbem ſtatuit, etiam legitur Βελβινάτης, ὡς Αἰγινάτης: Apud Stobæum Serm. XXXVIII Βελβινίτης occurrit, quod ab inſula Belbina formatum videtur: Καὶ ἀπεδίζευσε μὲν, ὅτι Κυπρεὺς, ὁ Μυκόνιος, ὁ Βελβινίτης. Ita emendavit vir doctus pro Βελβινήτης.

[9] Βελγικὴ, ἡ χώρα.] Male in Aldina, & quæ illam excepit Florentina: Βελβίνα, ἡ χώρα.

[10] Τὸ θηλυκὸν Βελγία, ἡ χώρα.] Ita libri MSS & Xylandriana quam ſequimur: peſſime in aliis legitur: τὸ θηλυκὸν Βελγαία ἡ χώρα.

[11] Οὐδ' ἀπὸ τηλίτων τῶν πόρρω ἄκρα Βεληδονίων.] Codex Voſſ. Οὐ δ' ἀπηλίτων πόρρω. Verum hæc lectio eſt maxime depravata, ut & codicum vulgatorum. Optime incomparabilis Salmaſius in margine ſui libri legendum exiſtimat: Οὐδ' ἀποτηλίτων ἄκρα Βεληδονίων. Eſt verſus pentameter, optime ſuis numeris conſtans. Ἀποτηλίτας Βεληδονίους vocat *extremos* & *longe poſitos*: illud enim τῶν πόρρω gloſſema eſt hominis cujuſdam ſtudioſi, qui explicabat ἀποτηλίτων, τῶν πόρρω.

[12] Βέλιτρα.] Editiones Xylandrianam præcedentes. Βέλιτρα, πόλις Ἰταλίας. Exiſtimat Cluverius à quo non diſſentio, olim Stephano fuiſſe ſcriptum Βελίτραι: cum omnibus aliis auctoribus oppidum numero plurativo dicatur. Livius lib. VI: *Ad Velitras* pugnatum eſt. Deinde: *Obſidebantur Velitræ.* Dionyſius Hal. lib. VII: Ἐβάλλοντο δὲ τὴν ὑπερβολὴν τῆς συμφορᾶς ἡ πόλις ἐπιφανὴς τῶν Οὐολούσκων (Οὐέλιτραι ὄνομα αὐτῇ) μεγάλη τε καὶ πολυάνθρωπος. Vide quoque Suetonium in Auguſt. Zonar. Anal. lib. II, & alios, quos citat Cluverius in Ital. ant. deſcriptione.

[13] Οὐ Ῥώμης ἀπείρω.] A Roma diſtat XX mil. paſſ. in eurum, Privernum verſus. Cluverius teſtatur ſe hoc intervallo deprehendiſſe XXIV mil. paſſ.

[14] Ὥς φησι Φλέγων ὀλυμπιάσιν ἑκατὸν ἑβδομηκοντατέσσαρσι.] Suboleſcit Cluverius in hiſce verbis aliquid latere, quod à mala manu erat: nihilominus tamen hunc locum emendando multo vitioſiorem reddidit, Olympiadum numerum, qua Phlegon de hoc oppido mentionem facit, ad ſtadiorum intervallum ineptiſſime detorquens, ita enim ille: ὥς φησι Φλέγων ἐν Ὀλυμπιάσιν, ἐν ἑκατὸν ἑβδομηκοντατέσσαρσι σταδίοις. Quotieſcunque Phlegon à Stephano citatur, toties ferme à tranſcriptoribus miſerrime depravatur, uti obſervatum Salmaſio ad Ælium Spartianum, ubi plurima loca reſtituit, & inter alia etiam hunc, de quo nobis eſt ſermo. Ὥς φησι Φλέγων Ὀλυμπιάδι ἑκατοστῇ ἑβδομηκοστῇ τετάρτῃ. In voce Ταρράκινα optime omnium Phlegon allegatur. Ταρράκινα, πόλις Ἰταλίας· Φλέγων, Ὀλυμπιάδι ἑκατοστῇ ὀγδοηκοστῇ πρώτῃ, ὅτι παιδίον ἐκ δούλης γενόμενον τῇ ἐννάτῃ καὶ τεσσαρακοστῇ τῆς γενέσεως τῆς ἀποτετελεσμένης ἀνδρὸς ... ἐφ' ὃν τινες ... ἔλεγον. Hunc locum adducebat Salmaſius, ut appareret quale fuerit argumentum librorum Olympiadum Phlegontis: nam ſub quaque Olympiade, quid toto orbe geſtum eſſet recenſebat, prodigia præcipue & monſtra, reſque alias mirabiles memorabileſque. Verum hoc obiter addam, etiam Luc. Holſtenium in commentariis ſuis ad Stephanum Byzant. (quæ etiam nunc lucem publicam deſiderant) oſtendiſſe, hæc à Cluverio peſſime & inepte eſſe correcta, ut ipſe teſtatur in Annotationibus ad Philp. Cluv. Italiam antiquam pag. 214.

[15] Τὸ ἐθνικὸν, Βελιτριανός.] Licet Stephanus ſolitum regioni morem teſtetur, nihilominus tamen credit Cluverius, hoc gentile vitiatum eſſe, & pro eo Stephanum potuiſſe ſcribere Βελιτρῖνος. Sueton. in Aug. cap. XCIIII: *Qua fiducia* VELITRINI *& tunc ſtatim, & poſtea ſæpius pene ad exitium ſui cum pop. Rom belligeraverunt.* Apud Plin lib. III cap V gentile nomen eſt VELITERNUS, ut & Valer. Max lib. IX cap. V: & Livium lib. VI & lib. XXXII. Similiter apud Diodor. lib. XIV Οὐελιτρῖνοι, & Plut. in Coriolano Οὐελιτρανοί.

[16] Βελὼν, πόλ. καὶ ποτ. ἐν τῇ Βαιτικῇ.] Marcianus Heracleota in deſcriptione Hiſpaniæ Bæticæ de hoc oppido fluvioque verba facit: Ἀπὸ δὲ Μελλαρίας εἰς Βελῶνα πόλιν στάδια ... πλεῖστον ... ἐλάχιστον στάδια ... Τραδούκτα ... ἀπὸ δὲ Βελῶνος πόλεως εἰς Βελῶνος ποταμοῦ ἐκβολὰς στάδια ... πλεῖστον ..., ἐλάχιστον στάδια ... Apud Ptolemæum lib. I cap IV etiam Belonis fluvii & oppidi memoria reperitur, ſed monet Cl. Voſſius ibi male Βαίλων ſcriptum eſſe. Pomp. Mel. lib. II cap. VI: *Tum Mellaria, & Belo, & Beſippo, uſque ad Junonis promontorium oram freti occupat.* A Belone potiſſimum trajiciebatur ad Tingin Mauritaniæ, uti auctor eſt Strabo lib. III. Plinius lib. V cap. I, etiam de Tingi & trajectu loquens, hæc habet: *Abeſt à Belone oppido Bætica proximo trajectu* XXX. M. *paſſ.* Marcianus Capella lib. VI etiam meminit civitatis Velonenſis in Bætica, quam coloniam dicit Mauritaniæ Cæſarienſis.

[17] Βεμβινήτης, ὡς Σταγειρίτης.] Sic libri ſcripti & editi omnes: fortaſſis reponendum: ὁ πολίτης, Βεμβινίτης, ὡς Σταγειρίτης.

Ῥιανῷ, Βεμβινάτης. [18] ἔοικεν οὖν Αἰγινάτης A καὶ Αἰγινήτης κατὰ τροπὴν, ὡς Πανύασις ἐν Ἡρακλείας πρώτῃ,

Δέρματι θήρειον [19] Βεμβινήταο λέοντος.

[20] Καὶ ἄλλως·

Καὶ Βεμβινήταο πελώρου δέρμα λέοντος. B

Τὸ ἐκ τόπου ἐπίρρημα, Βεμβίνηθεν. καὶ εἰς τόπον, Βεμβίναδε.

ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΣ [21], χωρίον Διομήδους ἐν Ἰταλίᾳ. οἱ δὲ, [22] ὅτι κτῆμα Διομήδους, [23] ἣ καὶ Μαλοεντὸς ἐλέγετο. [24] τὸ ἐθνικὸν, Βε- C νεβεντῖνος. [25] ἔστι καὶ ἄλλη Καμπανίας, διὰ τοῦ δ, ἧς τὸ ἐθνικὸν Βενεβενδεύς.

ΒΕΝΝΑ, πόλις Θρᾴκης, καὶ δι' ἑνὸς ν, καὶ διὰ δύο. καὶ ἡ γραφὴ διάφορος, καὶ διὰ διφθόγγου, καὶ διὰ τοῦ ε, ὅπερ κρεῖττον. [26] τὸ ἐθνι- D κὸν, Βένναι· καὶ ὁ Βεννικὸς κόλπος. εἴρηται καὶ Βεννική. λέγονται καὶ Βεννάσιοι, οἱ αὐτοί.

ΒΕΝΝΑΜΙΑ [27] βουλὴ τῶν ἐν Ἐφέσῳ πέμπτη, ἧς οἱ βουλευταὶ Βέννιοι, ὡς Ἔφορος. [28] ὅτι Ἄνδροκλος ὁ κτίσας Ἔφεσον, E [29] οὗτος Πριηνεῦσι βοηθήσας, ἐπελεύτησε, καὶ

Rhianum vero Bembinates invenitur, ſecundum quam mutationem etiam Æginates & Æginetes dicitur, uti Panyaſis perhibet libro 1 de Heraclea:

Pelliſque belluina leonis Bembineta.

Et aliter:

Et pellis prodigioſi Bembinatæ leonis.

Hinc adverbium de loco, ex Bembina; & ad locum: ad Bembinam.

BENEVENTUS, prædium Diomedis in Italia. Quidam exiſtimant, quod Diomedis poſſeſſio etiam Maleventus diceretur. Gentile, Beneventinus. Eſt item alia Campaniæ urbs, quæ per Δ ſcribitur, cujus gentile, Benebendenſis.

BENNA, urbs Thraciæ. Scriptura vocis varia eſt, vel cum ſimplici & duplici N: vel per diphthongum, & E ſimplex, quod melius eſt. Gentile, Bennæus. Hinc ſinus Bennicus. Dicitur quoque Bennica. Et iidem Bennaſii vocantur.

BENNAMIA, una ex quinque Epheſinis curiis, cujus ſenatores appellantur Bennii, uti Ephorus auctor eſt. Quum Androclus, qui Epheſum condidit, Prienenſibus auxilium ferens, &

[18] Ἔοικεν οὖν Αἰγινάτης καὶ Αἰγινήτης.] Variis modis à voce Αἴγινα formatur τὸ ἐθνικόν. Cum in illa voce eſſem occupatus, nihil de ejus gentilibus dixi. Deducuntur inde quatuor gentilia: in nummo quodam Goltzius luſtravit Αἰγινίων, ab Αἰγινεὺς factum, quod etiam noſter agnoſcit ſuo loco. Præterea hic habemus τὸ Αἰγινάτης & Αἰγινήτης. Et in voce Βέλβινα reperitur Αἰγινίτης. Verum quatuor hæ τοῦ ἐθνικοῦ terminationes, utrum apud idoneos auctores ſint in uſu, nihil habeo quod dicam.

[19] Βεμβινήταο λέοντος.] Hæc de leone Nemæo, bellua in mythologorum ſcriptis decantatiſſima, dubio procul intelligenda ſunt. Belluæ in antiquorum ſcriptis duabus appellationibus inſignitæ quandoque nobis occurrunt, quarum alteram à regione in qua natæ ſunt, alteram à loco in quo degunt, vel quem atroci ferocitate devaſtarunt, accepere. Aper ille qui Calydonium agrum vaſtavit, non ſolum Calydonius, verum etiam Oetæus dicebatur ab Oeta monte circa Macedoniam ſito, uti Soterichus apud Lycophronis Scholiaſt in Calydoniacis auctor eſt. Ita fortaſſis etiam huic leoni duplex nominatio obtigit, vel quod hunc Nemeæ vicum atroci immanitate divexaverit, vel quod ibi ut plurimum tranſegerit. Strabo lib VIII: Ἐνταῦθα δὲ καὶ Νεμέα μεταξὺ Κλεωνῶν καὶ Φλιοῦντος, καὶ τὸ ἄλσος, ἐν ᾧ καὶ τὰ Νέμεα συντελεῖν ἔθος τοῖς Ἀργείοις, καὶ τὰ περὶ τὸν Νεμαῖον λέοντα μυθευόμενα, καὶ ἡ Βέμβινα κώμη.

[20] Καὶ ἄλλως.] Hinc liquet evidenter in utroque verſiculo τὸ Βεμβινήταο non eodem prorſus modo eſſe legendum, quemadmodum omnes editi & ſcripti exhibent, verum uno in loco Βεμβινάταο, & altero Βεμβινήταο, uti teſtatur noſter κατὰ τροπὴν dici Αἰγινάτης & Αἰγινήτης.

[21] Βενεβεντὸς, χωρίον Διομήδους.] De ſitu & rebus aliis ad hunc locum ſpectantibus legatur Cluverius.

[22] Ὅτι κτῆμα Διομήδους.] Salmaſius in Plinianis Exercitationibus hunc locum citans, habet κλῆσμα Διομήδους, de qua mutatione in margine ſui libri nullam mentionem facit. Libri MSS & editi conſtanter legunt, οἱ δὲ, ὅτι κτῆμα Διομήδους.

[23] Ἢ καὶ Μαλοεντὸς ἐλέγετο.] Livius lib IX: *Omiſſo certamine, caſi captique Samnites; niſi qui Maleventum, cui nunc urbi Beneventum nomen eſt, perfugerunt.* Alia loca apud Cluverium invenies. De origine hujus vocis ſpecioſam admodum conjecturam videſis apud Salmaſium in Solinum pag. 64.

[24] Τὸ ἐθνικὸν, Βενεβεντῖνος.] Oppidani inde erant BENEVENTANI, uti obſervat Cluverius. Livius lib. XXIV: *Beneventani omnes turba effuſa quum obviam ad portas exiſſent, complecti milites, gratulari, vocare in hoſpitium.*

[25] Ἔστι καὶ ἄλλη Καμπανίας, διὰ τοῦ δ.] Salmaſius reprehendit Stephanum Beneventum in Campania collocantem, diverſum ab oppido quod jam nominavit. Βενεβεντὸς & Βενεβενδὸς plane idem: ut Βρεντήσιον & Βρενδήσιον dupliciter ſcribebatur.

[26] Τὸ ἐθνικὸν, Βένναι.] Locus ſuſpectus de mendo. Legendum fortaſſis: Τὸ ἐθνικὸν, Βενναῖος. Ita enim à Κάννα deducitur Καvναῖος.

[27] Βενναμία, βουλὴ τῶν ἐν Ἐφέσῳ πέμπτη.] Sic legunt libri MSS & editi omnes: & quanquam evidentiſſimum ſit, tranſcriptores hunc locum mirifice contaminaſſe, non tamen ſuſtinui probabilem conjecturam, & forte veriſſimam, textui inſerere. Totus locus hunc in modum eſt conſtituendus: Βέννα, μία βουλὴ τῶν ἐν Ἐφέσῳ πέντε. Non teram tempus in aſſerenda hac lectione, tantum apponam ipſiſſima noſtri auctoris verba, quæ eadem hac lectione leguntur: Ἀφ' ὧν ἐν Ἐφέσῳ δύο βουλαὶ τῶν πέντε τὰς ἐπωνυμίας ἔχουσιν. οἱ μὲν γὰρ ἐν Βέννῃ, Βέννιοι &c. Hinc ſatis apparet *Bennam* fuiſſe unam, (non vero quintam) ex quinque Epheſinis curiis.

[28] Ὅτι Ἄνδροκλος ὁ κτίσας Ἔφεσον.] Mirum eſt profecto Epitomatorem in ſequentibus, ubi Epheſi deſcriptionem exhibet, nulla omnino de Androclo, qui colonorum ad eam urbem tendentium dux fuerit, verba feciſſe. Unde apparet nos optimi ſcripti peſſimam habere Epitomen, eandemque negligenter & oſcitanter ab Hermolao eſſe conſarcinatam. De Androclo meminit Strabo lib. XIV: Ἄρξαι δέ φησιν Ἄνδροκλον τῆς τῶν Ἰώνων ἀποικίας, ὕστερον τῆς Αἰολικῆς, υἱὸν γνήσιον Κόδρου τοῦ Βασιλέως Ἀθηνῶν. γενέσθαι τοῦτον Ἐφέσου κτίστην.

[29] Οὗτος Πριηνεῦσι βοηθήσας ἐτελεύτησεν.] Temporibus Androcli Leleges Carici nominis, illum circa Epheſum & Prienen tractum incolebant. Androclus Jonum dux primo Lelegas & Lydos in ſuperiori Epheſi parte habitantes, inde ejecit. Poſtquam etiam Samus Samon ademiſſet, Prienenſibus contra Caras auxilium tulit, in qua pugna ipſe cum multis Epheſiis occubuit. Tota hiſtoria, quam noſter leviter tangit, extat apud Pauſaniam lib. VII: Σαμίων δὲ ἤδη κατεληλυθότων ἐπὶ τὰ οἰκεῖα Πριηνεῦσιν ἀμύνων ἐπὶ τοὺς Κᾶρας ὁ Ἄνδροκλος, καὶ

καὶ πολλοὶ Ἐφέσιοι σὺν αὐτῷ. οἱ οὖν καταλειφθέντες Ἐφέσιοι, ἐστασίασαν κατὰ τῶν Ἀνδρόκλου παίδων. καὶ βουλόμενοι βοήθειαν ἔχειν πρὸς αὐτοὺς, ἐκ Τέω καὶ [10] Καρίνης ἀποίκους ἔλαβον, ἀφ' ὧν ἐν Ἐφέσῳ δύο βουλαὶ τῶν πέντε τὰς ἐπωνυμίας ἔχουσιν. οἱ μὲν γὰρ ἐν Βέννῃ, Βέννιοι· [11] οἱ δὲ ἐν Εὐωνύμῳ τῆς Ἀττικῆς, Εὐώνυμοι. οὓς δὲ ἐξ ἀρχῆς ἐν Ἐφέσῳ κατέλαβον, Ἐφεσίους φασί· τοὺς δὲ ὕστερον ἐπήλυδας, Τηΐους, καὶ Καριναίους ἀποκαλοῦσι.

ΒΕΡΓΕΠΟΛΙΣ[12], Ἀβδηριτῶν. τὸ ἐθνικὸν, Βεργεπολίτης.

ΒΕΡΓΗ, πόλις Θράκης, πρὸς τῇ Χερρονήσῳ· τὸ ἐθνικὸν, Βεργαῖος. Στράβων δὲ κώμην αὐτὴν λέγει,[13] ἐξ ἧς ὁ Βεργαῖος Ἀντιφάνης, ὁ κωμικός. ἄπιστα δὲ οὗτος συνέγραψεν, ὥς φασιν. ἀφ' οὗ καὶ παροιμία, Βεργαΐζειν, ἀντὶ τοῦ μηδὲν ἀληθὲς λέγειν. [14] λέγεται καὶ Βέργιον ὑποκοριστικῶς.

ΒΕΡΕΝΙΚΑΙ, πόλεις ἕξ. πρώτη, [15] ὑπὸ Πύρρου τοῦ νεωτέρου κτισθεῖσα.[16] δευτέρα, ὑπὸ Φιλαδέλφου Πτολεμαίου· τρίτη, ἐν τῇ Τρωγλοδυτικῇ. τετάρτη, ἡ πρότερον Χῖος. πέμπτη, ἐν Κιλικίᾳ.[17] ἕκτη, Λιβύης, ἡ πρότερον Ἑσπερίς. ἐκλήθη δὲ Βερενίκη, ἀπὸ τῆς Πτολεμαίου γυναικὸς Βερενίκης. ὁ πολίτης, Βερενικεύς. εὕρηται καὶ Βερενίκεια. [18] λέγονται καὶ πατρωνυμικῶς Βερενικιάδαι. ἔστι καὶ [19] ἄλλη περὶ Συρίαν, ἣν Πέλλαν καλοῦσι.

& plurimi Epheſiorum cum ipſo interiiſſent: ſuperſtites Epheſii adverſus Androcli filios ſeditionem moverunt; & cupientes contra illos ſuppetias, ex Teo & Carina colonias adepti ſunt, à quibus, Epheſi geminæ ex quinque inſtitutis curiis, ſic cognominantur. Qui enim in Benna, Bennii, qui vero in Euonymo Atticæ ſunt, Euonymi appellantur. Colonos ſtatim in principio Epheſi nactos, Epheſios nominant: qui vero deinde advenere Teïos & Carinæos vocant.

BERGEPOLIS, Abderitarum opus. Gentile, Bergepolita.

BERGE, urbs Thraciæ, ad Cherroneſum. Gentile, Bergæus. Hanc Strabo vicum appellat, ubi Antiphanes Bergæus comicus natus eſt, quem incredibilia conſcripſiſſe perhibent. Hinc proverbium, Bergaïzare, pro nihil veri dicere. Uſurpatur quoque Bergium diminutive.

BERENICÆ, ſex hoc nomine urbes exiſtunt. Prima à Pyrrho juniore condita eſt. Secunda à Ptolemæo Philadelpho. Tertia in Troglodytica. Quarta prius Chios appellabatur. Quinta, Ciliciæ. Sexta, Libyæ, olim Heſperis dicta: verum Berenice vocata eſt ab uxore Ptolemæi, cui Berenice nomen erat. Cives, Berenicenſis. Invenitur quoque Berenicea. Et patronymice Bereniciadæ appellantur. Eſt item alia circa Syriam, quam Pellam nuncupant.

BE- BE-

ὁ νεκρὸς τ̃ Ἐφεσίων, ἐτάφη ἐν τῇ χώρᾳ. Hujus cadaver ſublatum ab Epheſiis, intra ſuos fines ſepulturæ mandatum eſt.

[10] Καρίνης.] Secundum Epitomatorem ſcribendum eſſet Καρήνης, & in fine hujus ſectionis Καρηναίους pro Καριναίους. Oppidi nomen ex Herodoto & Cratero de Decretis Καρήνη fecit: ſed Herodoti codd. agnoſcunt Καρίνη, uti poſtea oſtendemus.

[11] Οἱ δ' ἐν Εὐωνύμῳ.] Vide noſtrum in voce Εὐωνυμία.

[12] Βεργέπολις, Ἀβδηριτῶν.] Hunc locum miſerrime eſſe truncatum, nemo non videt, licet conſtanter in omnibus editis & MSS ſic legatur. Ego cenſeo eſſe ἀποσπασμάτιον ſectionis ſecuturæ, & ante τὸ Ἀβδηριτῶν vel excidiſſe τὸ κτίσμα, vel χωρίον, vel ſimile quid.

[13] Ἐξ ἧς ὁ Βεργαῖος Ἀντιφάνης, ὁ κωμικός] Antiphanes Bergæus, qui incredibilia ſcripſit, non eſt confundendus cum Antiphane comico, uti optime monet Cl. Valeſius: nam præterquam quod Antiphanes comicus non fuit oriundus Berga oppido, ſed Cio, aut ut quidam ajunt, Rhodo, certe non ejuſmodi poëta fuit, ut in exemplum inſignis ſtultitiæ ſumeretur: quæ enim ſuperſunt illius fragmenta apud Athenæum, longe aliud teſtantur. Ipſi Stephano videtur hæſiſſe animus, utrum τὰ ἄπιστα Antiphani comico, an vero alii ejuſdem nominis attribuenda ſint, quia addit: Ἄπιστα δὲ οὗτος συνέγραψεν, ὥς φασι. Antiphanem quendam Bergæum incredibilia, & falſa ſcripſiſſe teſtantur Strabo lib. I. Polyb. de Virtutibus & Vitiis: Marc. Heracleota in Epitome undecim librorum Artemidori: Suidas & alii.

[14] Λέγεται καὶ Βέργιον ὑποκοριστικῶς] Vide quæ hac de re ad vocem Βαλάγριον fuſius diximus.

[15] Ὑπὸ Πύρρου τοῦ νεωτέρου κτισθεῖσα.] Quod hic nihil omnino de ſitu urbis tradatur, hoc potius Hermolao Epitomatori, quam Stephano eſt imputandum. Exiſtimo in Epiri Cherroneſo urbem hoc nomine à Pyrrho conditam eſſe, referente Plutarcho in ejus vita, hiſce verbis: Μνημονεύεται δὲ Βερενίκης καὶ Πτολεμαίου, παιδίον αὐτῷ γενόμενον ἐξ Ἀντιγόνης, Πτολεμαῖον ὠνόμασε, οἰκίσας δὲ πόλιν ἐν τῇ χερρονήσῳ τῆς Ἠπείρου, Βερενικίδα προσηγόρευσε.

[16] Δευτέρα ὑπὸ Φιλαδέλφου &c.] De ſecundæ Berenicæ ſitu ne γρῦ quidem tradit noſter. Certum eſt unam fuiſſe ex quatuor, quæ ſinui Arabico adjacent. Prima inter Heroopoliticum promontorium & Strobilum ſita eſt, cujus præter Melam unus meminit Joſephus lib. VIII Antiq. obſervante Cl. Voſſio, ubi de claſſe Salomonica agit, quam perhibet in portu Aſiongaber ædificatam eſſe, qui ſua ætate Berenice appellabatur. Alteram collocant geographi in Troglodytica ſub ſolſtitiali circulo, uti liquet ex Plinio lib. II cap. III. Tertia Epidires dicitur, quia ſita eſt in intimo Arabici ſinus receſſu. Plinius etiam quartam addit, & Πάγχρυσον appellatam ſcribit lib. VI cap. XXIX. Hæc fortaſſis illa eſt, quæ Stephano quarto loco male Χῖος pro Πάγχρυσος dicitur. Videſis Cl. Voſſium ad Melam pag. 228 & ſequent.

[17] Ἕκτη, Λιβύης, ἡ πρότερον Ἑσπερίς.] Ita hunc locum ex Voſſiano cod. ſupplere placuit: omnes editi vocem Λιβύης non agnoſcunt. Hæc eſt Cyrenaica illa, de qua Plinius lib. V cap. V. Vide quoque in Ἑσπερίς.

[18] Λέγονται καὶ πατρωνυμικῶς.] De patronymicis appellationibus alibi egimus. Vide ad vocem Ἀθῆναι.

[19] Ἄλλη περὶ Συρίαν, ἣν Πέλλαν καλοῦσι.] Hanc Stephanus in voce Πέλλα Cavæ Syriæ attribuit, & olim Butum nominatam perhibet. Euſtathius in commentariis ad Dionyſii Periegeſin: Ἅμα δὲ Χερρόνησος ποτὲ ἀπὸ τῆς περιοχῆς τῆς ἐκεῖ ὑδάτων ἐκλήθη. Καὶ Πέλλα δὲ ὠνομάσθη παρὰ τῶν αὐτόθι Μακεδόνων, διὰ τὴν ἐν Μακεδονίᾳ Πέλλαν, τὴν τοῦ Φιλίππου πατρίδα. Hæc illa Pella eſt, quæ alio nomine

ΒΕΡΕ'ΚΥΝΤΟΣ [40], γενικὴ τῆς εὐθείας ἀῤῥήτου. [41] ἔστι δὲ πόλις Φρυγίας. καὶ ἡ χώρα Βερεκυντία. ἦν γάρ τις Βερεκύντης, ἀφ᾽ οὗ ἡ Βερεκυντία χώρα. καὶ [42] τὸ ἐθνικὸν, Βερεκύνται ὁμοφώνως. A

ΒΕΡΕΝΙΚΙ'ΔΑΙ, δῆμος τῆς Πτολεμαΐδος φυλῆς. [43] δέκα γὰρ φυλὰς ἔχοντες Ἀθηναῖοι, προσέθηκαν δύο, Ἀντιγονίδα καὶ Δημητριάδα καλοῦντες. [44] ὕστερον δὲ Ἀτταλίδα καὶ Πτολεμαΐδα, διὰ τῶν ἐπωνύμων εὐεργετηθέντες βασιλέων. ὅθεν καὶ τὴν βουλὴν πεντακοσίων οὖσαν, ἑξακοσίων ἐποίησαν. ἑκάστη γὰρ φυλὴ πεντήκοντα εἶχεν, οἱ κατὰ μῆνα ἐπρυτάνευον. [45] ἀπὸ Βερενίκης τῆς Μάγα θυγατρὸς, γυναικὸς δὲ Πτολεμαίου, ὠνομάσθησαν Βερενικίδαι οἱ δημόται. καὶ ἄλλα γὰρ ἐξηνέχθη [46] πατρωνυμικῶς· Αἰθαλίδαι γάρ, [47] καὶ Βουτάδαι. τὰ εἰς τόπον, εἰς Βερενικιδῶν φασι. τὰ δ᾽ ἐν τόπῳ, ἐν Βερενικιδῶν. B C D E

ΒΕ'ΡΕΞ [48], ἔθνος μεταξὺ Ἰνδίας καὶ Αἰθιοπίας, ὡς Τιμοκράτης ὁ Ἀδραμυττηνός.

ΒΕ'ΡΗΣ, πόλις Θράκης, [49] ἀπὸ Βέρητος υἱοῦ Μακεδόνος. τὸ ἐθνικὸν Βερήσιος, ὡς Φαγρήσιος, Ἀδρυμήσιος. F

ΒΕ'ΡΟΙΑ, πόλις Μακεδονίας, ἣν Φέρωνα κτίσαι φασίν· [50] αὐτοὺς δὲ τὸ φ εἰς β μεταποιεῖν, [51] ὡς Φαλακρὸν Βαλα-

BERECYNTOS, genitivus à caſu recto inuſitato. Eſt autem urbs Phrygiæ cujus regio Berecyntia: olim enim Berecyntes quidam exſtitit, à quo regio Berecyntia nomen habet. Gentile, Berecyntæ, eadem terminatione effertur, qua primitivum.

BERENICIDÆ, populus tribus Ptolemaidis. Athenienſes enim decem tribus habentes, duas addiderunt, quas Antigonidem & Demetriadem appellabant: poſtea vero Attalidem & Ptolemaidem, quia reges iſtius nominis in eos beneficia contulerant. Hac de cauſa quoque ſenatum ante quingentorum virorum, uſque ad ſexcentorum numerum adauxerunt: nam unaquæque tribus quinquaginta ex ſe viros eligebat, qui ſingulis menſibus in Prytanæo magiſtratum gerebant. Populares à Berenice Magæ filia, Ptolemæi autem uxore, Berenicidæ appellantur. Sunt & aliæ tribus, quæ patronymice efferuntur, quemadmodum Æthalidæ & Butadæ. Hinc formantur adverbia loci, quæ ad Berenicidas & in Berenicidis denotant.

BEREX, gens inter Indiam & Æthiopiam, cujus Timocrates Adramyttenus meminit.

BERES, urbs Thraciæ, quæ à Berete Macedonis F. nomen habet. Gentile, Bereſius, uti Phagreſius, Adrymeſius.

BEROEA, urbs Macedoniæ, quam Pheronem condidiſſe tradunt. Incolæ φ in β transmutare ſolent, quemadmodum pro Phalacrum Bala-

ıınme etiam Apamea nominabatur, de qua in præcedentibus. Vide Voſſium ad Melam pag. 142.

[40] Βερέκυντος, γενικὴ τῆς εὐθείας ἀῤῥήτου.] Optime noſter hanc vocem ſine aſpiratione ſcripſit in fine, ſecutus exemplum Strabonis, Heſychii & aliorum. Servius ad lib. IX Æneid. *Mater Deum à monte Phrygiæ Berecynto, cujus ultima ſyllaba caret aſpiratione, quam addimus, quoties montem Deli Cynthum dicimus.* Dicam ad vocem Δωδώνη quid ſit τὸ ἄῤῥητον, ubi eodem utitur Stephanus: Δωδώνη ... τὸ ἐθνικὸν, ... ἄῤῥητον ὡς ...

[41] Ἔστι δὲ πόλις Φρυγίας.] Servius ad lib. VI Æneid. perhibet eſſe caſtellum juxta Sangarium fluvium, ubi Mater Deûm colitur.

[42] Τὸ ἐθνικὸν, Βερεκύνται.] Heſychius: Βερεκύνται, Φρυγῶν τι γένος, καὶ ... Βερεκυντία ἡ Φρυγία, καὶ αὐλὸς Βερεκύντιος.

[43] Δέκα γὰρ φυλὰς ἔχοντες Ἀθηναῖοι] Antiquis temporibus apud Athenienſes quatuor tantum fuere tribus, ex quibus Cliſthenes, ut populo placeret, decem effecit, teſte Herodoto lib. V. Reſpicit hunc Herodoti locum Pauſanias in deſcriptione Atticæ: Ὅσα δὲ ... δέκα ἀντὶ τεσσάρων φυλὰς εἶναι, ... τὰ ὀνόματα ἀντὶ τῶν ἀρχαίων, Ἡροδότῳ ταῦτα ἐστὶν εἰρημένα.

[44] Ὕστερον δὲ Ἀτταλίδα καὶ Πτολεμαΐδα.] De Attalo & Ptolemæo mentionem facit Pauſanias loco jam citato: recenſitis enim priſcorum heroum nominibus, à quibus Athenienſes tribubus appellationes indiderant, ita pergit: Ὕστερον καὶ ἀπὸ τῶνδε φυλὰς ἔχουσιν, Ἀττάλου τοῦ Μυσοῦ, καὶ Πτολεμαίου τοῦ Αἰγυπτίου, ... βασιλέως Ἀδελφοῦ ... ἐς τὸ θεῖον τιμῆς ... ἐληλυθότος.

[45] Ἀπὸ Βερενίκης τῆς Μάγα θυγατρὸς &c.] Magas rex fuit Cyrenarum, de quo Juſtinus lib. XXVI cap. III. Verum in vulgatis legitur *Agas*, quod viri docti emendarunt. Polyb. lib V. & in Excerpt. de Virt. & Vitiis. Polyænus lib. II Stratag. Et Athenæus lib. XII, tradens ipſum à pinguedine ſuffocatum eſſe. Hujus filiam Berenicen Ptolemæus Philopator uxorem habuit, uti ex Juſtino, & aliis liquet.

[46] Πατρωνυμικῶς.] Ita placuit reſcribere ex libris MSS. Male omnes editi πατρωνυμικοὶ exhibent.

[47] Καὶ Βουτάδαι.] Xylander, quem ſequimur, optime ſic curavit edi: Aldina editio, Florentinaque perperam: Βυτάδαι. Vide Stephanum de hac voce ſuo loco.

[48] Βερὲξ, ἔθνος μεταξὺ Ἰνδίας.] Exiſtimat Cl. Voſſius in obſervat. ad Melam, hanc gentem male ſic à Stephano appellari pro Βέχειρες. Pomp. Melæ *Bechiri* dicuntur, ita enim ille lib. I cap. XIX. *Deinde minus feri (verum & hi incondistis moribus) Macrocephali, Bechiri, Buxeri.* Indiam & Æthiopiam intelligit noſter circa Pontum Euxinum, uti idem Voſſius loco jam allegato indicat. Etiam hujus gentis mentio reperitur apud Dionyſium de Situ Orbis:

Βύζηρές τε ... καὶ ἀγχόθι φῦλα Βεχείρων.

[49] Ἀπὸ Βέρητος υἱοῦ Μακεδόνος.] Idem hic eſt Beres, de quo proxima ſectione fit mentio.

[50] Αὐτοὺς δὲ τὸ φ εἰς β μεταποιεῖν] Hunc locum non parum illuſtrant verba Etymologici Mag. Auctoris, ubi de hac civitate ita ſcribit: Βέρροια, πόλις Μακεδονίας, ἣν φασὶν ἀπὸ Φέρητος τινὸς κληθῆναι. Φέρροια, καὶ κατὰ Μακεδόνας Βέρροια, τροπῇ τοῦ φ εἰς β, ὡς Φερενίκη Βερενίκη, ἡ γυνὴ τοῦ πατρὸς Πτολεμαίου· καὶ τὴν κεφαλὴν κεβαλὴν λέγουσι. Addam præterea inſignem locum Plutarchi ex Quæſt. Græc. ubi docet Byſium menſem apud Delphos dici, qui Pyſius eſſet: Οὐ γὰρ ἀντὶ τοῦ Φ τῷ Β χρῶνται Δελφοί, καθάπερ Μακεδόνες (Βίλιππον γὰρ καὶ Βάλακρον καὶ Βερονίκην λέγοντες) ἀλλ᾽ ἀντὶ τοῦ Π. ... ἐστὶ ... ὁ Βύσιος.

[51] Ὡς Φάλακρον Βάλακρον.] Abeſt à Palatinis codicibus τὸ φάλακρον, uti ſcripſit Salmaſius in margine ſui libri. Balacri mentio fit apud Polyb. Legat. LXIX: ejus filius Pantauchus à Perſeo legatus eligitur, & ad Romanos cum Medone Berœæo mittitur.

Βαλακρὸν, καὶ Βίλιππον, [52] καὶ βεβαλῖνον. [53] ἄλλοι ἀπὸ Βεροίας, τῆς Βέρητος, τοῦ Μακεδόνος. [54] τὸ ἐθνικὸν, Βεροιαῖος. [55] ἔστι δὲ πόλις Συρίας, ἀφ᾽ ἧς Βασιανὸς ἄριστος ῥήτωρ. λέγεται δὲ Βερόη. [56] οἱ δ᾽ ἐγχώριοι, Βερόειαν. καὶ τὸ ἐθνικὸν, Βεροεύς.

Balacrum, Bilippum & Bebalinum. Alii cenſent à Berœa filia Beretis, qui Macedonis F. fuit, nomen habere. Gentile, Berœæus. Eſt item Syriæ civitas, unde Baſianus præſtantiſſimus rhetor originem habet. Aliquando etiam dicitur Beroë: indigenæ vero nominant, Beroëam. Gentile, Beroënſis.

ΒΕ´ΡΟΥΝΟΣ [57], ὡς Λούγδουνος, Ἰταλικὴ πόλις, [58] μεταξὺ τῶν Ὠρικῶν. τὸ ἐθνικὸν Βερουνήσιος, ὡς Λουγδουνήσιος.

BERUNUS, uti Lugdunus, Italica civitas inter Noricos. Gentile, Berunenſis, ut Lugdunenſis.

ΒΕ´ΡΥΤΙΣ [59], Τρωϊκὴ πόλις. τὸ ἐθνικὸν Βερυτίτης, ὡς Ἄβοτις Ἀβοτίτης.

BERYTIS, urbs Troïca, cujus gentile Berytites, ſicuti Abotis Abotites.

ΒΕ´ΣΒΙΚΟΣ [60], νησίδιον περὶ Κύζικον, ὡς [61] Διογένης ὁ Κυζικηνὸς ἐν πρώτῃ τῶν ἑπτὰ περὶ τῆς πατρίδος νήσων, λέγων· Προκόννησος, [62] καὶ Φοίβη, καὶ Ἀλόνη, καὶ Φυσία, καὶ Ὀφιοῦσσα, καὶ Βέσβικος, Γόνιμοι, καὶ Λιπαραί. Ἀγαθοκλῆς δὲ ἐν πρώτῃ περὶ Κυζίκου φησὶν, ὅτι κτίσμα ἐστὶ Φερσεφόνης, καὶ ὄνομα ἔχει γίγαντος. οἱ γὰρ γίγαντες ἀπορρήξαντες αἰγιαλοὺς, ἐκύλιον διὰ τῆς θαλάσσης, ἐγχῶσαι τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ῥυνδακοῦ ζητοῦντες. ἡ δὲ Κόρη ἀγωνιῶσα περὶ Κυζίκου, τὰς πέτρας ἐρρίζωσε, καὶ νῆσον ἐποίησεν, ἥτις ἀφ᾽ ἑνὸς τῶν ὕστερον οἰκισάντων Πελασγῶν προσηγόρευται Βέσβικος, ἐφ᾽ ᾗ τοὺς λειπομένους τῶν Γιγάντων ἠφάνισεν σὺν Ἡρακλεῖ. τὸ ἐθνικὸν, Βεσβικηνός.

BESBICUS, parva inſula circa Cyzicum, cujus meminit Diogenes Cyzicenus in primo ſeptem librorum, quos de patriæ ſuæ inſulis conſcripſit, ſic dicens: Proconeſus, & Phœbe, & Alone, & Phyſia, & Ophioëſſa, & Besbicus, Gonimi & Liparæ. Refert autem Agathocles libro primo de Cyzico, opus eſſe Proſerpinæ, & gigantis nomen habere. Gigantes enim, oras maritimas intercidentes, eas per mare devolvebant, hoc modo Rhyndaci oſtia implere conantes. Verum Proſerpina de Cyzico anxia, petras conſtabilivit, & inſulam fecit, quæ ab uno ex Pelaſgis poſtea hanc incolentibus, Besbicus appellatur, ubi reliquos gigantes cum Hercule interfecit. Gentile, Besbicenus.

ΒΕΣΚΙ´Α [63], πόλις Αὐσόνων. [64] τὸ ἐθνικὸν Βεσκιά-

VESCIA, Auſonum civitas. Gentile, Veſcia-

[52] Καὶ Βεβαλῖνον.] Hæc vox in mendo cubat, legendum videtur κεβαλῖνον, quod Macedones dixere pro κεφαλῖνον: ſic quoque κεβαλὴ pro κεφαλή. Eſtque κεφαλῖνος piſcis, quem alio nomine βούψαον appellant, de quo Athenæus lib. VII.

[53] Ἄλλοι ἀπὸ Βεροίας, τῆς Βέρητος.] Eandem genealogiam noſter habet in voce Μίεζα ex Theagenis Macedonicis: Βέρης γὰρ τρεῖς ἐγέννησε Μίεζαν, Βέρροιαν, Ὄλγανον. ἀφ᾽ οὗ ποταμὸς ὁμώνυμος, καὶ πόλις Βεροή.

[54] Τὸ ἐθνικὸν, Βεροιαῖος.] Apud Urſinum in æreo numiſmate conſpicitur hæc inſcriptio: ΒΕΡΟΙΑΙΩΝ. Non video rationem quare Urſinus τὸ Βεροιεὺς, quod eſt apud Polybium Legat. LXIX, præferat, cum ab antiquis numiſmatibus, tanquam incorruptis teſtibus, gentilium nominum forma peti debeat. Utitur Philoſtorgius genitivo cum præpoſitione lib. IX cap. VIIII: Δημόφιλος ἀπὸ Βερροίας.

[55] Ἔστι δὲ πόλις Συρίας.] Scio plures eſſe qui exiſtiment, hanc urbem eſſe recentiorum Aleppo, & Turcicum emporium celeberrimum, quod non facile mihi perſuaderi patiar, niſi litem de diſtantiis ad alias urbes ſublatam viderim.

[56] Οἱ δ᾽ ἐγχώριοι, Βερόειαν] Sequimur Aldinam & Florentinam: male enim Xylander divulgaverat: οἱ δ᾽ ἐγχώριοι, Βερόειαι. Idem etiam Salmaſius ad marginem ſui libri correxerat.

[57] Βέρουνος.] Lepidiſſima eſt fabula, quam Suidas de origine hujus urbis poſteris reliquit: Βερώνιον, ὄνομα πόλεως. Νωρικὸς γὰρ ἔθνος, ὅθεν τινὲς χειμῶνι διώκοντες τὴν χώραν ἐλυμαίνοντο. καὶ αὐτοὶ πάντες ἐπιχώριοι, ἀλλὰ ἐκεῖνοι, μέχρι τις ἀνὴρ τὴν σὺν περιεῖδε, ἐπὶ τοὺς ὅρους ἀνῆλθεν, οἷον τι δὲ περὶ Καλυδῶνος μυθεύεται. οἱ δὲ Νωρικοὶ ἐπωνόμασαν, τὸν ἄνδρα, τῇ ἰδίᾳ φωνῇ, τουτέστι Βὴρ ὕνος. ὅθεν ἡ πόλις Βερώνιον ἐκλήθη. Vide porro Cluverium, ſitum & alia hanc urbem ſpectantia memorantem lib. I Ital. antiq.

[58] Μεταξὺ τῶν Ὠρικῶν.] Sic habet MSS & libri editi. Cluverius jam olim emendaverat, μεταξὺ τῶν Νωρικῶν, quod etiam à Salmaſio in margine ſui libri factum video: ſed primus omnium Ortelius hunc locum ita inſtauravit.

[59] Βέρυτις, Τρωϊκὴ πόλις.] Hactenus hic locus in vulgatis mutilus fuit. Ex codice Voſſiano τὸ πόλις addere placuit. Hæc eadem eſt urbs, quam Beriſthrum alio loco appellat. Βέρισθρος, πόλις Τρωϊκή. τὸ ἐθνικὸν, Βερίσθριος.

[60] Βέσβικος, νησίδιον περὶ Κύζικον.] Antiquis temporibus non erat inſula, ſed Bithyniæ adjuncta, uti refert Plinius lib. II cap. LXXXVIII.

[61] Διογένης ὁ Κυζικηνός.] A Suida Diogenes ſive Diogenianus appellatur: Διογένης ἢ Διογενιανὸς Κυζικηνὸς γραμματικὸς ἔγραψε περὶ πατρίας Κυζίκου. Ita hunc Suidæ locum emendat Salmaſius in margine ſui Stephani. Vulgati Suidæ codd. habent, ἔγραψε παλαιὰ Κυζίκου.

[62] Καὶ Φοίβη.] Ejecto ſpurio, ſcilicet τὸ Φοινίκη, quod omnes editi agnoſcunt, antiquam & veram lectionem reduxi ex MSS Palatinis & Voſſiano. *Phœnice* enim nulla ratione inter inſulas circa Cyzicum jacentes, poni debet. De *Phœbe* circa Cyzicum egregius eſt locus apud Plinium lib. V cap. XXXII. *Inſula in Propontide ante Cyzicum Elaphonneſus, unde Cyzicenum marmor: eadem Neuris & Proconneſus dicta. Sequuntur Ophiuſa, Acanthus, PHOEBE, Scopelos, Porphyrione, Halone cum oppido.* Phœnice ſita erat extra Helleſpontum prope Tenedum. Plinius lib V cap XXXI: *Extra Helleſpontum adverſa Sigæo littori adjacet Tenedos, Leucophrys dicta, & Phœnice, & Lyrneſſos.*

[63] Βεσκία, πόλις Αὐσόνων.] Inter Maſſicum montem, teſte Cluverio, & Lirim amnem fuit urbs *Veſcia* & *Veſcinus* ager. Livio hic ager & urbs ſæpiſſime commemorantur. Lib. VIII: *Cæterum Auſonum gens, proditione urbium, ſicut Sora, in poteſtatem venit. Auſona & Minturnæ & Veſcia urbes erant.*

[64] Τὸ ἐθνικὸν, Βεσκιάνος.] At Romani, uti optime cenſet Cluverius, à Veſcia potuere deducere *VESCINI*, uti Feſcennia, Saturnia, Pollentia, Potentia, Aricia. Feſcen-

Βεσκιάτης, ὡς Ἀντιάτης. καὶ Βεσκιανὸς, ὡς Ἀδριανός.

ΒΕΎΗ, πόλις Μακεδονίας, καὶ πρὸς αὐτῇ [65] Βεῦος ποταμός. τὸ ἐθνικὸν, Βευαῖος.

ΒΕ'ΧΕΙΡ [66], ἔθνος Σκυθικὸν, [67] ὡς Σάπερ· ἢ μετὰ τοῦ σ, Σάσπειρ, Ἐλεάζειρ· ὀνόματα βαρβάρων· [68] Λίγιρ, ποταμὸς περὶ Πλάταιαν· [69] χρυσοέθειρ, παρ' Ἀρχιλόχῳ ἐν Ἰοβάκχοις, ὅπερ ἀποκέκοπται τοῦ χρυσοέθειρος· [70] ἑκατόγχειρ, τὸ σύνθετον.

ΒΗ͂ΓΙΣ [71], πόλις Τραλλέων. ἔστι δὲ τῶν Ἰλλυριῶν μοῖρα. [72] τὸ ἐθνικὸν, Βηγίτης, τῷ κοινῷ χαρακτῆρι.

ΒΗ'ΤΛΕΜΑ [73], πόλις Παλαιστίνης, πρὸς τοῖς Ἱεροσολύμοις, οὐδετέρως· ἐν ᾗ γέγονεν ἡ κατὰ σάρκα γέννησις τοῦ θεοῦ καὶ σωτῆρος ἡμῶν. Ἰώσηπος δέ φησιν, [74] ἐκ Βηθλεεμῶν.

ἔστι

Veſciates, uti Antiates, & Veſcianus, uti Adrianus.

BEUA, urbs Macedoniæ, & ad eam fluvius Beuus. Gentile, Beuæus.

BECHEIR, gens Scythica, uti Apeir, vel cum S, Sapeir, Eleazeir, quæ barbarorum nomina ſunt. Ligeir, fluvius circa Platæam. Chryſoetheir invenitur apud Archilochum in Iobacchis, quod abſciſſo fine ex voce Chryſoetheiros factum eſt. Ecatoncheir compoſitum eſt.

BEGIS, urbs Trallianorum. Quidam Illyriorum partem eſſe exiſtimant. Gentile, Begites, juxta communem loquendi modum.

BETHLEMA, genere neutro, urbs Palæſtinæ, prope Hieroſolyma, in qua Deus & ſalvator noſter ſecundum carnem natus eſt. Joſephus autem inquit ex Bethleemis.

Eſt

ſcennini, Saturnini, Pollentini, Potentini, Aricini &c. Livius lib. jam citato: *Itaque placuit, ut duæ coloniæ circa Veſcinum & Falernum agrum deducerentur: una ad oſtium Liris fluvii, quæ Minturnæ appellata: altera in ſaltu VESCINO, Falernum contingente agrum.*

[65] Βεῦος ποταμός.] Hujus amnis memoria reperitur apud Livium lib. XXXI cap. XXXIII hiſce verbis: *Ad Lycum ſtativa poſuit prope flumen Beuum: inde frumentatum circa horrea Daſſaretiorum mittebat.*

[66] Βέχιρ, ἔθνος Σκυθικόν.] Grammatici notant, ut optime perhibet Cl. Voſſius ad Melam, Βέχιρ & Βέχειρος utrumque rectum eſſe. Zenobius in Paroemiis: Βέχειροι δὲ ἀπὸ νόσου σωθέντες, κοινῇ ἑαυτοὺς παρεβάλλοντο. Uſitatius tamen Βέχιρ & Βέχειρες. Vide quæ ad vocem Βίρεξ annotavimus. Illorum regio vocatur Βεχειρικὴ, uti teſtatur Hecatæus in Aſiæ deſcriptione in voce Χοῖ. Ἐς μὲν τοῦτο ἡ Βεχειρικὴ ἔχεται δ' αὐτῶν Χοῖ. Apollon. Rhod. lib. II Argonaut.

.... Μέσσῃ δ' αὖ πρεσβεῖα φῦλα Βεχείρων.

[67] Ὡς Σάπερ, ἢ μετὰ τοῦ σ, Σάσπερ.] Etſi codd. MSS & editi ita habeant, nunquam tamen pro legitima hanc lectionem habebio. Sine dubio reſcribendum eſt. ὡς Ἄπερ, ἢ μετὰ τοῦ σ Σάπερ. Innumeris nominibus propriis nunc addi τὸ σ, nunc vero demi, aliis in locis demonſtravimus. Puto eandem eſſe gentem, de qua Stephanus alibi ſic ſcribit: Σάπειρες, ἔθνος ἐν τῇ μεσογείᾳ τοῦ Πόντου, οἱ νῦν διὰ τοῦ Β λεγόμενοι Σάβειρες. Optime tamen omnium noſtram emendationem confirmant verba Etymologici Mag. Auctoris. Βέχιρ, ἔθνος Σκυθικὸν, ὡς Ἄπερ. ἢ μετὰ τοῦ σ Σαπερ. Eadem vox corrupta occurrit apud eundem Etymologum in voce αἴειρ, ita enim ille: Τὰ εἰς ηρ ἀπὸ ... διὰ τοῦ ει γράφεται, πλὴν τοῦ χεὶρ, φθεὶρ, Βέχιρ, Σάφειρ (Lego Σάπιρ) ἔθνος, εἰνάτερ, Ἐλάστερ ποταμός· Λίγιρ (malim Λίγιρ) ποταμός. Ἐλεάζειρ.

[68] Λίγιρ, ποταμὸς περὶ Πλάταιαν.] In Bœotia eſſe fluvium hujus nominis circa Platæam, nemo geographorum ſtatuit. Cenſeo ultimam vocem ſumma librariorum incuria, crebraque tranſcriptione deturpatam eſſe. Ingenue fateor, nihil mihi in mentem venire, quo commode huic loco medicina adferri poſſit: nam ſi vel τὸ Γαλάτας, vel Γαλλίαν reſcripſerim, utrumque nimis longe à vulgata lectione recedere exiſtimabitur: alterum tamen eorum eſt amplectendum, ſi quis fluvium Celtarum in Aruernorum finibus orientem, & Heduos à Biturigibus dividentem intelligat Tibull.

Teſtis Arar, Rhodanuſque celer, magnuſque Garumna,
Carnuti & flavi cærula lympha Liger.

[69] Χρυσοέθειρ.] Rariſſime hæc vox in Græcorum ſcriptis occurrit, eamque accipi poſſe exiſtimo de homine flavis crinibus prædito, quemadmodum apud Coluthum χρυσέοι πλόκαμοι ſermone familiari hoc modo ſumuntur. Verum & optime hoc verbum in illos quadrat, qui inter veteres auri ramentis quotidie capillum ſpargebant, quod de Gallieno teſtatur Trebellius Pollio: *Mantilibus aureis ſemper ſtravit. Gemmata vaſa fecit, eademque aurea. Crinibus ſuis auri ſcobem aſperſit.* Eundem quoque morem obſervaſſe Salomonis equites ſcribit Joſephus lib. VIII Antiq. Jud. cap. II hiſce verbis: ψῆγμα δὲ χρυσίου καθ' ἡμέραν αὐτῶν ἐπέσηθον ταῖς κόμαις, ὡς στίλβειν αὐτῶν τὰς κεφαλὰς, τῆς αὐγῆς τοῦ χρυσίου πρὸς τὸν ἥλιον ἀντανακλωμένης. Hac de re etiam locus eſt egregius apud Herodianum lib. I de Commodo: Ὀφθαλμῶν τε ... καὶ πυρώδεις βολαὶ, κόμη τε φύσει ξανθὴ καὶ οὔλη, ὡς, εἴποτε φοιτώη δι' ἡλίου, τοσοῦτον ἐκλάμπειν αὐτῇ πυρῶδές τι, ὡς τοὺς μὲν οἴεσθαι ῥίνημα χρυσοῦ προϊόντι ἐπιπάσσεσθαι.

[70] Ἑκατόγχειρ.] Ægionis vel Briarei epitheton, uti liquet ex Apollodoro de origine Deorum circa initium lib. I. Apud Palæphatum de Cotto & Briareo reperitur τὸ Ἑκατόγχειρ, & urbis nomen Ἑκατογχειρία inde formatum: Τῇ πόλει ὄνομα Ἑκατογχειρία, ἐν ᾗ ᾤκουν. ἐπεὶ δὲ πόλις τῆς νῦν καλουμένης Ὀρεστιάδος· ἔλεγον οἱ ἄνθρωποι, Κόττος καὶ Βριάρεως, καὶ Γύγης, οἱ Ἑκατόγχειρες. Horat. Carm. lib. II:

Nec ſi reſurgat centimanus Gyges.

[71] Βῆγις, πόλις Τραλλέων.] Male in Florentina editione Βῆγας excuſum eſt. Noſter in voce Μέταλις mentionem facit de oppido quod dicitur Βῆγις, ſed ad hanc lectionem minime pertinet. Begis vicina fuit Boluro Illyridis urbi, ſic enim Stephanus: Βόλουρος, πόλις τῶν ἐν Ἰλλυρίᾳ Τραλλέων· μοῖρα γὰρ τῶν Ἰλλυριῶν Βῆγις καὶ Βόλουρος.

[72] Τὸ ἐθνικὸν, Βηγίτης, τῷ κοινῷ χαρακτῆρι.] Geminas noſter communis characteris terminationes facit, alteram in της, uti hoc loco Βηγίτης; alteram vero in ιος, quemadmodum docet in Τελχίς, πόλις Αἰθιοπίας, πρὸς τῇ Λιβύῃ· τὸ ἐθνικὸν, τῷ μὲν ἔθει τῆς χώρας, Τελχίτης, τῷ δὲ κοινῷ χαρακτῆρι, Τελχίνιος.

[73] Βητλεμα.] Cum aſpiratione hæc vox ſine dubio eſt exaranda, ita recto literarum ordine, & auctoritate Septuaginta Interp. nec non Euangeliſtarum atque aliorum, paſſim Βηθλεὲμ, non vero Βητλεὲμ exarantium, poſtulante. Et fortaſſis hic non Βηθλεμα, ſed Βηθλέεμα ſcribendum eſt: nam οἱ Ο', Euangeliſtæ, & Joſephus paſſim in fine duplex E agnoſcunt, uti mox apparebit.

[74] Ἐκ Βηθλεεμῶν.] Reſcribe etiam hic, ἐκ Βηθλεεμῶν. Locus quem noſter ex Joſepho allegat, reperitur lib. V Antiq. Jud. cap. XI: Ἐπὶ τούτῳ λιμοῦ ἐχόμενος Ἀβιμέλεχος ἐκ Βηθλεμῶν, ἔστι δ' ἡ πόλις αὕτη τῆς Ἰούδα φυλῆς. Verum cenſeo apud Joſephum ex noſtro emendandum ἐκ Βηθλεεμῶν: nam eodem capite paucis interjectis verſibus, ſic ſcribit Joſephus: Ἐλθοῦσαι δὲ Ῥοὺθ μετὰ τῆς πενθερᾶς εἰς τὴν Βηθλεεμῶν. Sic optime ibi legitur, ſed ſubintellige hic πόλιν, χώραν vel ſimile quid: eſt enim in uſu apud Stephanum & alios ellipticum hoc loquendi genus, ita enim noſter in Βερενικίδαι ... εἰς τόπον, εἰς Βερενικιδῶν φασι, τὸ δ' ἐν τόπῳ, ἐν Βερενικιδῶν.

ἔστι δὲ πόλις τῆς Ἰούδα φυλῆς. ὁ πολίτης A [75] Βηθλεμίτης, ὡς Ἱεροσολυμίτης.

ΒΗΛΟΣ[76], ἢ καὶ Μῆλος, πρὸς ταῖς Ἡρακλέους στήλαις, ἀμφοτέρων ἐτύμως λεγομένων, τῷ τοὺς ἀρχαίους [77] βηλὸν λέγειν τὸν οὐδὸν τῆς θύρας, καὶ ταύτην κεῖσθαι παρὰ τὸν οὐδὸν τοῦ B Ὠκεανοῦ. Μῆλος δὲ, καὶ [78] Μηλάρια, δύο πόλεις ἐπὶ τοῖς πέρασι τὴν αὐτὴν ἔμφασιν ἔχουσιν, ἀπὸ τῆς κλήσεως τῶν μήλων, [79] ἃ χρύσεα λέγεται Ἡρακλῆς ἐκ τῆς Λιβύης ἀγηοχέναι. τὸ ἐθνικὸν, Βηλαῖος καὶ Μηλαῖος, ὡς C Νεῖλος Νειλαῖος.

ΒΗΝΗ[80], πόλις Κρήτης, ὑπὸ Γορτύνην τεταγμένη. τὸ ἐθνικὸν, Βηναῖος. [81] Ῥιανὸς γὰρ ὁ ποιητὴς Βηναῖος ἦν, [82] ἢ Κερεάτης, ἢ Κρής.

ΒΗΡΙΘΡΟΣ[83], πόλις Τρωϊκή. τὸ D ἐθνικὸν, Βηρίθριος. τὸ θηλυκὸν, Βηριθρία.

ΒΗΡΥΤΟΣ[84], πόλις Φοινίκης, ἐκ μικρᾶς μεγάλη, κτίσμα Κρόνου. ἐκλήθη δὲ διὰ τὸ εὔυδρον. [85] βὴρ γὰρ, τὸ φρέαρ παρ' αὐτοῖς. Ἱστιαῖος δ' ἐν πρώτῃ, [86] τὴν ἰσχὺν βηρυτὶ E Φοίνικας ὀνομάζειν· ἀφ' οὗ καὶ τὴν πόλιν, ὡς Ἑλλάδιός φησιν. [87] ὁ πολίτης, Βηρύτιος, ὡς Ἀζώ-

Eſt vero urbs in tribu Judæ. Cives Bethlemita, uti Hieroſolymita.

BELUS, ſive etiam Melus, non procul ab Herculis columnis: ſecundum veram vocis originem utroque modo ſic dicta, propterea quod veteres limen januæ Βηλὸν appellaverint, eaque urbs quaſi ad limen Oceani ſita ſit. Melos vero & Melaria duæ urbes, in terrarum extremitatibus ſitæ, eadem ſignificatione gaudent: Nam nomen accepere ἀπὸ τῶν μήλων, id eſt, à malis, quæ Hercules aurea attuliſſe ex Libya dicitur. Gentile Belæus & Melæus, uti Nilus Nilæus.

BENE, urbs Cretæ, ſub Gortyne ſita. Gentile, Benæus. Rhianus enim poeta Benæus erat, aut Cereates, aut Cres.

BERITHRUS, urbs Troïca. Gentile, Berithrius, genere fœminino Berithria.

BERYTUS, urbs Phœniciæ, quæ ex prava magna evaſit, & à Saturno condita eſt. Ita dicta, quod aquis abundet: vox enim Βὴρ apud ipſos puteum denotat. Hiſtiæus libro primo refert, Phœnices fortitudinem ſua lingua Βηρυτὶ nominare, unde & urbi nomen tributum, teſte Helladio. Cives, Berytius, uti Azo-

[75] Βηθλεμίτης.] Fortaſſis & hoc loco reſcribendum eſt: Βηθλεεμίτης.

[76] Βῆλος, ἢ καὶ Μῆλος.] Mallem legere, Βῆλος, ἢ καὶ Μῆλος, uti ſæpenumero noſter aliis in locis loquitur. Infra a Stephano appellabatur, Βήλων. De ſitu lege Strabonem lib. III: Plinium lib. III cap. I: Melam lib. II cap. VI. Ptolemæum lib. I cap. IV: Marcianum Heracleotam & alios.

[77] Βηλὸν λέγειν τὸν οὐδὸν τῆς θύρας.] Hoc ſenſu vocem accepit Homerus Iliad. A, ubi Vulcanus de limine divino, id eſt, cœlo projicitur:

Ἤδη γάρ με καὶ ἄλλοτ' ἀλεξέμεναι μεμαῶτα
Ῥῖψε, ποδὸς τεταγὼν, ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο.

Alias, & quidem egregias hujus vocis explicationes invenies apud Euſtathium ad hunc locum, & Etymologici Mag. Auctorem in Βηλός. Apud Heſychium legimus: Βηλὸς, οὐδὸς οἴκου, ἀπὸ τοῦ βαίνεσθαι.

[78] Μηλάρια.] Scriptura hujus vocis admodum eſt inconſtans in antiquorum libris: verum Stephani maxime eſt prætereunda, ſi urbs ἀπὸ τῶν μήλων nominis originem traxerit. Straboni lib. III dicitur Μελλαρία, non abſque ſuſpicione mendi, nam & illo in loco λ deſidero. Pomponius Mela lib. II cap. VI: *Tum Mellaria & Belo, & Beſippo, uſque ad Junonis promontorium oram freti occupat.* Vide quoque Plinium lib. III cap. I: Solinum, Ant. Itinerarium & alios. Apud Ptolemæum reperitur Μενραλία, & apud Marcianum Heracleotam Μελλαρία, de quo vehementer ambigo, licet Salmaſius eam vocis ſcripturam defendere conetur.

[79] Ἃ χρύσεα λέγεται Ἡρακλῆς ἐκ τῆς Λιβύης &c.] Fabula originem duxit ex ambigua ſignificatione vocabuli μῆλα, *oves* & *mala* ſignificantis. Varro lib. I de Re Ruſt. *Aurea mala, id eſt, ſecundum antiquam conſuetudinem capra & oves; quas Hercules ex Africa in Græciam exportavit.*

[80] Βήνη, πόλις Κρήτης.] Sequimur priores editiones & MSS codices: in Xylandriana peſſimo typothetarum errore Βινη excuſum eſt.

[81] Ῥιανὸς γὰρ ὁ ποιητὴς Βηναῖος ἦν &c.] Quanquam etiam Pauſanias in Meſſeniacis teſtetur Rhianum Benæum fuiſſe, alias tamen de ejus patria opiniones adfert Suidas: Ῥιανός. ὁ καὶ Κρὴς ὢν Βηναῖος. Βήνη δὲ πόλις Κρήτης. τινὲς δὲ Κερεάτην. ἄλλοι δὲ, ἐξ Ἰθώμης τῆς Μεσσηνίας αὐτὸν ἱστοροῦσιν. Ita hunc locum lege.

[82] Ἢ Κερεάτης, ἢ Κρής.] Si *Bene* fuit urbs Cretæ, quis dubitabit Rhianum fuiſſe Κρῆτα? Melius Suidas loco citato, ὁ καὶ Κρὴς ὢν Βηναῖος; eodemque loco pro τοῦ Κερεάτης habet Κεραΐτης. Sed uterque locus levi mendo laborat, reſcribendum forte ἢ Κερέτης, ἢ Κρής. Polybius lib. IV: Καὶ Πολυρρήνιοι μὲν καὶ Κερέται καὶ Λαππαῖοι &c.

[83] Βέριθρος, πόλις Τρωϊκή.] Hæc eadem eſt, quemadmodum in præcedentibus diximus, quam Berytin appellavit.

[84] Βηρυτὸς, πόλις Φοινίκης.] Sita eſt ad mare Syriacum inter Byblum & Sidonem media: à Sidone, uti Strabo lib. XVI auctor eſt, quadringentis fere ſtadiis diſtans. Portum habuiſſe teſtis eſt Scylax Caryandenſis, cujus formam nobis egregie ob oculos ponit Joh. Phocas in itinerario ſuo: Βηρυτὸς, πόλις μεγάλη καὶ πολυάνθρωπος, λαμπρὰ ... πλῆθος, καὶ κάλλει λιμὴν ... ἀπαστράπτουσα ... φυσικός ἐστιν ὁ λιμὴν, ἀλλὰ τεχνικῶς γεγονὼς, μηνοειδῶς ἐγκολπούμενος τῇ πόλει, καὶ ... τοῦ κόλπου ... δύο μεγάλοι πύργοι ἐφιδρυνται, ... τὸν λιμένα συγκλείει. In deprædicandis hujus urbis laudibus omnino luxuriatur Nonnus Panopolita lib. XLI. Dionyſiacorum, teſtificans præterea eam à Romanis *Beroem* fuiſſe dictam, qua de re lege judicium Illuſtris Scaligeri ad Euſebium.

[85] Βὴρ γὰρ τὸ φρέαρ παρ' αὐτοῖς.] Optime in hanc rem Heſychius: Βὴρ, τὸ φρέαρ, Σύροι.

[86] Τὴν ἰσχὺν βηρυτὶ Φοίνικας ὀνομάζειν.] Pro βηρυτὶ Cl. Bochartus optime legendum exiſtimat Βηρὼτ, cujus verba integra adſcribam. En Beryti nominis duas origines; unam ex באר *beer* vel *ber*, id eſt puteo, quod vocabulum Phœnices commune habuere cum Hebræis; alteram ex בירות *beruth*, id eſt robore; nam בירות *beruth* eſt pro אבירות *abiruth* ex אביר *abir*, quod *validum* ſonat. Scio Scaligerum ad Euſebium non probare ſecundum hujus vocabuli etymon, quod ego tamen veriſſimum exiſtimo: nam τὸ βηρὼτ denotare *robur*, etiam manifeſte liquet ex Heſychio, apud quem legimus: Βῆρος, ἰχθύς. Sed locus peſſime eſt depravatus, reſcribe confidentur, Βῆρος, ἰσχύς. Munitiſſimam ergo & validam Berytum fuiſſe urbem, vocis origo ſatis manifeſte arguit.

[87] Ὁ πολίτης, Βηρύτιος.] Hoc gentile habet Joſephus lib. XVII

Ἀζώτιος, Αἰγύπτιος. σεσημείωται τὸ Μιλή- A
σιος ἐν τοῖς τοπικοῖς, ὅτι ἐτράπη, ὡς τὸ Θεο-
δόσιος. τὸ γὰρ θεόδοτος, καὶ ἀθάνατος, [88] καὶ
ἀμβρόσιος, σύνθετα. τὸ δὲ Χαρίσιος, οὐ το-
πικόν. [89] περὶ δὲ Περκώσιος ἐροῦμεν. τὸ δὲ υ,
μακρόν. Διονύσιος ὁ περιηγητής· B

> Καὶ Τύρον ὠγυγίην, Βηρυτοῦ τ' [90] αἶαν ἐραννήν.

ὀξύνεται δ' [91] ὡς τρισύλλαβος, καὶ μακρὸν
ἔχει τὸ υ, ὡς τὸ κωκυτὸς, γωρυτὸς, [92] Χορδυ-
τὸς, πόλις· [93] τὸ Σεβέννυτος, τετρασύλλαβον. C
ἔστι καὶ πόλις Ἀραβίας, ἡ πρότερον καλουμένη
Διόσπολις. τὸ ἐθνικὸν, τὸ αὐτό.

ΒΗ͂ΣΣΑ, πόλις Λοκρῶν. [94] Ἡρωδιανὸς
δι' ἑνὸς σ γράφει. Ἀπολλόδωρος δὲ, καὶ Ἐπα-
φρόδιτος, καὶ Ἡρακλέων, [95] διὰ δύο· D

> Βῆσσάν τε, Σκάρφην τε, καὶ [96] Αὐγείας ἐρατεινάς·

ὠνομάσθη δὲ [97] ἀπὸ τῆς τοῦ τόπου φύσεως, να-
πώδους οὔσης. τὸ ἐθνικὸν, Βησσαῖος.

ΒΗΣΣΥΓΑ, οὐδετέρως, ἐμπόριον τῆς E
Ἰνδικῆς, καὶ Βήσσυγας ποταμὸς, καὶ Βησσυγῖται
οἱ ἄνθρωποι, οὕς φασιν ἀνθρωποφάγους.

ΒΙΒΑΣΤΟΣ, Θράκης πόλις. τὸ ἐθνι-
κὸν ἔδει Βιβάστιος, ὡς Φαίστιος. [98] εἰ δὲ Βού-
βαστος, τὸ ἐθνικὸν Βουβαστίτης. F

Azotius, Ægyptius. Notatum eſt, illam vocem Mileſius in localibus mutatam eſſe, uti Theodoſius. Θεόδοτος enim Deo datus, ἀθάνατος immortalis, & ἀμβρόσιος divinus, compoſita ſunt, & Chariſius non eſt locale: de voce Percoſius deinde dicemus. Berytus habet Υ longum. Dionyſius Periegeta:

> *Et Tyrum antiquam, & Beryti terram amabilem.*

Accentus collocatur in ultima, quemadmodum trium ſyllabarum dictiones, & Υ producitur, uti κωκυτὸς luctus, γωρυτὸς pharetra, χορδυτὸς urbs. Sebennytus quadriſyllabum eſt. Extat quoque Arabiæ oppidum, quod antea Dioſpolis nominabatur, eodem gentili gaudens.

BESSA, urbs Locrorum. Herodianus vocem cum ſimplici S ſcribit, Apollodorus vero & Epaphroditus, & Heracleo cum duplici:

> *Et Beſſam & Scarphen, & Augias amabiles.*

A natura loci, quæ ſilvoſa eſt, nomen accepit. Gentile, Beſſæus.

BESSYGA, genere neutro, Indiæ emporium, ubi & amnis Beſſygas, & Beſſygitæ populi, quos humana carne veſci ajunt.

BIBASTUS, urbs Thraciæ, cujus gentile oportebat eſſe Bibaſtius, uti Phæſtius. Si autem urbis nomen ſit Bubaſtus, gentile erit Bubaſtites.

BI-

lib. XVII Antiq. Jud. cap. XII: conſpiciturque in hortis Arundelianis ex oriente advecta hæc inſcriptio.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΖΗΝΩΝΟΣ
ΤΟΥ ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΒΗΡΥΤΙΟΣ
ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ
ΘΕΟΙΣ ΠΑΤΡΙΟΙΣ.

Latino ore dicebatur BERUTENSIS, uti liquet ex inſcriptione, quæ legitur Neapoli in ædibus Marcelli Muſcettolæ Equitis, quam Cl. Reineſius cum viro docto communicavit.

IMP. CÆSARI
JEROPOLITANI
BEPYTENSES
QUI PUTEOLIS CONSISTUNT.

Utitur eodem gentili Ulpianus L. 1. D. de Cenſ. §. 1. *Sed Berytenſis colonia in eadem provincia Auguſti beneficiis gratioſa* &c. Præterea etiam BERYTIENSIS reperitur §. 7. Conſt. Juſtin. de Concep. D. *Hæc autem tria volumina à nobis compoſita, tradi eis tam in regiis urbibus, quam in Berytienſium pulcherrima civitate.* Præferendum tamen multis nominibus *Berytenſis*, imo vehementer ambigo, an *Berytienſis* non leviter ſit corruptum.

[88] Καὶ ἀμβρόσιος.] Nullum eſt dubium, quin hoc loco reſcribendum ſit, καὶ ἄμβροτος: nam quemadmodum à θεόδοτος fit θεοδόσιος, ab ἀθάνατος ἀθανάσιος, ſic ab ἄμβροτος fit ἀμβρόσιος. Adducuntur enim à noſtro exempla nominum in τος deſinentium, unde illa in σιος exeuntia derivantur. Vide Etymologici Mag. Auctorem in Ἀμβρόσιος.

[89] Περὶ δὲ Περκώσιος ἐροῦμεν.] Promiſerat Stephanus ſuo loco dicturum, quare à Περκώτη, quæ Troadis urbs eſt, derivandum ſit gentile Περκώσιος: verum nulla iſtius rei iſthac in voce memoria ſupereſt, quod etiam inter Epitomes ſigna eſt recenſendum.

[90] Αἶαν ἐραννήν.] Cod. Voſſianus: Αἶαν ἐρατεινήν. Sed metri lex ſic non conſtat.

[91] Ὡς τρισύλλαβος.] Idem cod. MS. Ὡς τρισύλλαβον.

[92] Κορδυτὶς, πόλις.] Eadem fortaſſis eſt hæc urbs, quam alio loco Κόρδυλαν appellavit. Κόρδυλος, πόλις Παμφυλίας. Ἐκαταῖος Ἀσίᾳ.

[93] Τὸ Σεβέννυτος.] Hanc vocem ſuo loco noſter duplici N exaravit, Σεβέννυτος. Eſt urbs Ægypti notiſſima.

[94] Ἡρωδιανὸς δι' ἑνὸς σ γράφει.] Si noſter exiſtimet, Herodianum Locridis urbem ſimplici ſigma conſignaſſe, maxime fallitur & toto cœlo errat: contrarium enim de Herodiano teſtatur Euſtathius ad Iliad. B pag. 277. Ἡ δὲ Βῆσσα, ὅτι μὲν παρά τισι δι' ἑνὸς γράφεται σ, εὕρηται παρὰ Βοιωτοῖς. Ἡρωδιανὸς δὲ διὰ δύο γράφει. Quod ſi vel Herodianus vel alii ſimplici S, in hac voce exaranda, fuerint uſi, non intellexere hanc Locridis civitatem, ſed δῆμον Atticæ, de quo commentario ſecuturo mentionem faciam.

[95] Διὰ δύο.] Etiam Strabo lib. IX in Locridis periegeſi ſcriptionem cum duplici Σ præfert, & rationem dat: Ἑξῆς δὲ Βῆσσά τι πολίον. καλοῦσι δ' οὕτως ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος τοῦ τόπου. δρυμώδης γὰρ ἐστι. ταύτην μὲν οὖν τὴν Βῆσσαν ἐν τοῖς δυσὶ γραπτέον σσ. ἀπὸ γὰρ τῶν δρυμωδῶν ὀνόμασται ὁμωνύμως. Præterea addit, Beſſam Locridis cum duplici S proferri, ad differentiam Beſæ Atticæ: τὸν δ' ἐν Ἀττικῇ δῆμον, ἀφ' οὗ Βησαιεῖς οἱ δημόται λέγονται, ἐν τῷ ἑνὶ σ γράφουσι. Apud Suidam tam reperitur hoc nomine tribus Antiochidis, ſed duplici S exaratur.

[96] Αὐγείας ἐρατεινάς.] Aldina editio, Florentinaque exhibent: Αὐγείαν ἐρατεινήν. Multo adhuc pejus Xylandriana: Αὐγείαν ἐρα. Nos ejecto ſpurio, antiquam lectionem revocavimus.

[97] Ἀπὸ τῆς τόπου φύσεως.] Qualis Βῆσσα ſit locus, legito apud Heſychium & Etymologici Mag. Auctorem. Hujus vocis etymon etiam agnoſcere videtur Euſtathius ex Strabone loco jam allegato: cujus verba producam, quia leviter ſunt corrupta: Ἀρέσκει δὲ καὶ τῷ γεωγράφῳ ἡ διὰ τῶν δύο σσ γραφὴ τῆς Βήσσης. ἀπὸ γὰρ τῶν αὐτόθι δερμωδῶν (lege δρυμωδῶν) φησὶν ὀνόμασται ὁμωνύμως.

[98] Εἰ δὲ Βούβαστος.] Quid hæc & ſequentia ad rem faciant non video: eſt enim Bubaſtus Ægypti oppidum, geographis decantatiſſimum.

ΒΙΒΛΎΝΗ, χώρα Θράκης· ἀπὸ ταύτης [1] ὁ Βίβλινος οἶνος. οἱ δὲ ἀπὸ Βιβλίας ἀμπέλου. [2] Δῆμος δὲ ὁ Δήλιος τὸν Νάξιόν φασιν, ἐπειδὴ Νάξου ποταμὸς Βίβλος.

ΒΊΔΟΣ [3], φρούριον ἐν Σικελίᾳ· οὐδετέρως. εὕρηται δὲ καὶ διὰ διφθόγγου, καὶ διὰ τοῦ ι. ἔστι καὶ [4] ἕτερον ἐν τῇ τῶν Ταυρομενιτῶν χώρᾳ Βίδιος φρούριον. τὸ ἐθνικὸν, Βιδῖνος.

ΒΊΕΝΝΟΣ, πόλις Κρήτης. οἱ μὲν [4] ἀπὸ Βιέννου ἑνὸς τῶν Κουρήτων ἑνός· οἱ δὲ ἀπὸ τῆς περὶ τὸν Ἄρη γενομένης βίας, ἣν ἐνταῦθά φασιν ἀπὸ [5] * Ὤτου καὶ Ἐφιάλτου τῶν παίδων Ποσειδῶνος, [6] καὶ μέχρι καὶ νῦν τὰ καλούμενα [7] ἑκατομφόνια θύεται τῷ Ἄρει ὁ πολίτης, Βιέννιος. οἱ δὲ, τιμὰς ἀποπέμπειν [8] τῷ Τεμιλίῳ Διῒ, καὶ Βιεννίῳ. ἔστι καὶ ἑτέρα πόλις [9] ἐν Γαλλίᾳ. αὐχμοῦ γάρ ποτε [10] συμπεσόντος Κρήτην καταχομένου, εἰς ἑτέρους τόπους ἀπῳκίζοντο, ὤκησαν δέ τινες Ὑδροῦντα τῆς Ἰταλίας, οὔπω πεπολισμένον. χρησμοῦ δὲ αὐτοῖς δοθέντος, ὅπου ἑλώδεσιν τόπον θεάσονται, κατοικῆσαι· ἐλθόντες οὖν [11] ἐπὶ τὸν Ῥόδανον ποταμὸν [12] τῆς Γαλλίας, ἑλώδη ὄντα, ᾤκησαν, καὶ τὴν πόλιν οὕτως ὠνόμασαν, ἐπειδὴ μία τῶν σὺν αὐτοῖς παρθένων Βιάννα καλουμένη, χορεύουσα, ὑπό τινος

χάσ-

BIBLINE, Thraciæ regio, à qua vinum Biblinum nomen habet. Quidam vero à Biblia vite appellatum malunt. Demus Delius Naxium vocat, quoniam Biblus Naxi fluvius eſt.

BIDUS, caſtellum Siciliæ, genere neutro. Vox invenitur ſcripta cum diphthongo & cum I. Eſt item aliud caſtellum Bidius in Tauromenitarum regione. Gentile, Bidinus.

BIENNUS, urbs Cretæ. Nominis originem quidam deducunt à Bienno, qui unus ex Curetibus fuit: alii vero ἀπὸ τῆς βίας, id eſt, à vi Marti illata, quem perhibent ab Oto & Ephialte Neptuni filiis ibidem colligatum fuiſſe; qua de cauſa etiam Marti in hunc uſque diem ſic nuncupata Hecatomphonia ſacrificantur. Cives, Biennius. Quidam vero, quod Jovi Temelio & Biennio honores recuſaverint. Eſt item alia urbs in Gallia. Cum aliquando æſtus totam Cretam occupaſſet, incolæ ad alia loca commigrabant: quidam Hydruntum Italiæ civitatem incoluerunt, tunc temporis nondum exſtructam. Verum oraculo accepto, ut ad habitandum, locum valde paludoſum circumſpicerent, prope Rhodanum Galliæ fluvium paluſtrem advenere, ubi ſedes poſuerunt, & urbem ex eo ita appellavere, quod una ex virginibus, ipſos comitantibus (cui Bianna nomen erat) choreas

agens,

[1] Ὁ Βίβλινος οἶνος.] Hujus vini mentio reperitur apud Theocritum Idyl. XIV:

- - - - Ἀνῷξα δὲ Βίβλινον αὐτοῖς
Εὐώδη τετόρων ἐτέων. - - - -

Locus leviter eſt corruptus lege Βίβλινον. De hoc vino legito Heſychium, Etymologici Mag. Auct. Suidam atque alios.

[2] Δῆμος δὲ ὁ Δήλιος τὸν Νάξιόν φασι.] Salmaſius in margine ſui libri emendat ex Athenæo Σῆμος δὲ ὁ Δήλιος. Verum quid de illo loco pronunciaverit Caſaubonus, longum nimis foret hic enarrare. Omnes editi & MSS conſtanter τὸ Δῆμος agnoſcunt, quod non temere mutaverim: nam idem videtur, qui de Attica ſcripſit apud Heſychium in Ἀγαμεμνόνεια. ἱστοροῦσι τὰ Ἀγαμεμνόνεια περὶ τὴν Αὐλίδα καὶ πολλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος φρέατα ὀρύξαι, καὶ Δῆμος δὲ ἐν τῇ δωδεκάτῃ τῆς Ἀτθίδος. Præterea hic Demus Delius commentaria in Homerum conſcripſit, è quibus hæc de vino Naxio hauſit Stephanus, nam eadem traduntur ab Etymol. Mag Auct. in Βίβλινος οἶνος: locum producam, quia emendatione indiget: Σῆμος δὲ ἐν τῇ ἕκτῃ τῆς Ἰλιάδος, ἐν Νάξῳ φησὶ ποταμὸν Βίβλινον. ἀφ' οὗ ἐκλήθη οἶνος Βίβλινος, διὰ τὰς πεφυκυίας ἀμπέλους. Sed quis hic Σῆμος? Scribe potius Δῆμος δὲ ἐν τῇ &c. Certiſſimum enim eſt, & noſtrum Stephanum & Etymologum hæc ex iiſdem hauſiſſe fontibus.

[3] Βίδος, φρούριον ἐν Σικελ.] Teſtatur Cluverius, in Syracuſano agro inveniri reliquias antiqui oppidi cum templo, cui vulgaris appellatio *S. Giovanni de Bidini*. Cicero in Verrem: *Bidis oppidulum eſt tenue ſane, non longe à Syracuſis.*

[3] Ἕτερον ἐν τῇ τῶν Ταυρομενιτῶν χώρᾳ.] Male cod. Voſſ. ἐν τῇ Σαυρομενιτῶν χώρᾳ. Hujus caſtelli, eodem perhibente Cluverio, nuſquam apparent veſtigia, adeo ut incertæ poſitionis ſit.

[4] Ἀπὸ Βιέννου] Xylandrianam ſequimur Editio prima & ſecunda male exhibent: οἱ μὲν ἀπὸ Βιέννου.

[5] Ὤτου καὶ Ἐφιάλ. τῶν παίδ.] Jure meritoque hunc locum Xylander aſteriſco notavit, nam τὸ δεδέσθαι, vel ſimile quid, ut ſententia ſit perfecta, excidiſſe, nemo in dubium vocabit, qui apud Homerum Iliad. E in eximia Diones oratione legerit, Martem olim ab Aloëi filiis validis vinculis ligatum & tredecim menſes æreo carcere incluſum fuiſſe:

Τλῆ μὲν Ἄρης, ὅτε μιν Ὦτος κρατερός τ' Ἐφιάλτης
Παῖδες Ἀλωῆος δῆσαν κρατερῷ ἐνὶ δεσμῷ.
Χαλκέῳ δ' ἐν κεράμῳ δέδετο τρισκαίδεκα μῆνας.
Καί νύ κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο Ἄρης ἆτος πολέμοιο,
Εἰ μὴ μητρυιὴ περικαλλὴς Ἠερίβοια,
Ἑρμέᾳ ἐξήγγειλεν. - - - -

Totum itaque locum hunc in modum ſuppleo atque emendo: Οἱ δὲ ἀπὸ τῆς περὶ τὸν Ἄρη γενομένης βίας, ὃν ἐνταῦθά φασι δεδέσθαι ἀπὸ Ὤτου καὶ Ἐφιάλτου τῶν παίδων Ποσειδῶνος. Et quicunque evolverit comment. Euſtathii ad hunc locum, de hac emendatione non ambiget. Verum dubitarunt mythologiæ doctores, utrum Neptuni, an vero Aloei filii fuerint Otus & Ephialtes, uti liquet ex Hygino Fab. XXVIII. Itacius in Scholiis ad Lycophronem ſcribit, Alphæi filios fuiſſe: Καὶ Ὅμηρος φησὶ περὶ τῶν Ἀλφαίου παίδων, Ὤτου καὶ Ἐφιάλτου. Ὅσσαν ἐπ' Οὐλύμπῳ μέμασαν θέμεν. Certiſſimum eſt, hunc locum tranſcriptores depravaſſe, & reſtitui debere. περὶ τῶν Ἀλωέως παίδων.

[6] Καὶ μέχρι καὶ νῦν.] Vitium irrepſit: lege, καὶ μέχρι τοῦ νῦν.

[7] Ἑκατομφόνια.] Si quis olim centum hoſtes interfeciſſet, Jovi hominem ſacrificabat. Illa itaque ſacra Ἑκατομφόνια appellantur.

[8] Τῷ Τεμιλίῳ Διῒ] Ignotum mihi Jovis nomen. Clariſſimus Bochartus in margine ſui libri emendavit, uti ad me ſcripſit doctiſſimus Morinus: Τῷ τε μιλίῳ Διῒ Βιεννίῳ.

[9] Ἐν Γαλλίᾳ] Xylander adjutus optimæ notæ MSS. merito edi curavit ἐν Γαλλίᾳ. Editiones Xylandrianam præcedentes, MSS Palatini, nec non chartaceus Voſſianus conſtanter agnoſcunt, ἐν Γαλιλαίᾳ, quod eſt vitioſiſſimum.

[10] Σύμπτωσιν Κρήτην.] Aldina Florentinaque τὴν σύμπτωσιν Κρήτην.

[11] Ἐπὶ τὸν Ῥόδανον.] Chartaceus Voſſianus male: ἐπὶ τὸν Ῥόδον. Similiter quoque Ald & Flor. editio.

[12] Τῆς Γαλλίας.] Libri editi omnes & MSS, excepta Xylandriana: τῆς Γαλιλαίας, quod itidem mendoſiſſimum.

χάσματος ἐλήφθη· [13] ἧς μνημονεύει πόλεως Εὐσέβιος ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ ἱστορίᾳ. τὸ ἐθνικὸν, ὁμοίως Βιέννιος, εἰ μὴ κατὰ τὸν ἐγχώριον τύπον Βιεννήσιος, ὡς Λουγδουνήσιος· τῆς δὲ Βιέννης, Βιενναῖος.

agens, hiatu quodam abſorpta ſit. Hujus civitatis Euſebius in hiſtoria eccleſiaſtica ſæpenumero meminit. Gentile ſimiliter Biennius, niſi ſecundum peculiarem regioni formam dicendum ſit Biennenſis, uti Lugdunenſis. A genitivo autem Biennes fit Biennæus.

ΒΙΖΥ'Η [14], πόλις Θράκης, τὸ τῶν Ἀστῶν βασίλειον. [15] τὸ ἐθνικὸν, Βιζυηνός.

BIZYE, urbs Thraciæ, Aſtorum regia. Gentile, Bizyenus.

ΒΙΖΩ'ΝΗ [16], πόλις Ποντική. τὸ ἐθνικὸν ἠδύνατο Βιζωναῖος, ἢ Βιζωνίτης. ἔστι δὲ Βιζώνιος, ὡς Παλλήνιος.

BIZONE, urbs Pontica. Gentile dici poterat Bizonæus, vel Bizonites: eſt autem Bizonius, uti Pallenius.

ΒΙ'ΘΥΑΙ, ἔθνος Θράκης, ἀπὸ Βίθυος τοῦ Ἄρεος καὶ Σήτης, τῆς Ῥήσου ἀδελφῆς.

BITHYÆ, gens Thraciæ, quæ à Bithye Martis & Setæ filio, quæ Rheſi ſoror erat, nomen accepit.

ΒΙΘΥΝΙ'Α [17], πρὸς τῷ Πόντῳ χώρα, ἀπὸ Βιθυνοῦ τοῦ Διὸς, καὶ Θράκης τῆς Τιτανίδος, ἣ ἐκ μὲν Διὸς ἔσχε Βίθυν, ἐκ δὲ Κρόνου Δόλογκον. τὸ ἐθνικὸν, Βιθυνὸς, καὶ Βιθυνὴ, καὶ Βιθυνὶς, καὶ Βιθυνίας. τὰ δὲ εἰς νος καθαρὸν, ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, τῷ υ παραληγόμενα, προπαροξύνεται, εἰ μὴ ἐθνικὸν εἴη. [18] τὸ μόσυνος βαρυνόμενον, σημαντικῶς, καὶ μακρὸν ἔχει τὸ υ. [19] τὰ γὰρ ἔχοντα τὸ σ, βραχὺ ἔχει τὸ υ, [20] καὶ τὸ γέρυνος, ὁ μικρὸς βάτραχος.

BITHYNIA, regio ad Pontum ſita, nomen habens à Bithyno Jovis & Thraces, Titanidis filiæ filio, quæ ex Jove progenuit Bithyn, ex Saturno autem Doloncum. Gentile, Bithynus, & Bithyna, & Bithynis, & Bithynias. Nomina in νος purum, plures quam duas ſyllabas habentia, quorum penultima eſt υ, accentum habent in antepenultima, niſi gentile ſit. Vox μόσυνος cum accentu in penult. inſignitum longum habet υ. Quæ vero habent E, corripiunt υ, ut γέρυνος, exigua rana.

ΒΙΘΥ'ΝΙΟΝ, πόλις Βιθυνίας· [21] Παυσανίας ὀγδόῳ. ὁ οἰκῶν, Βιθυνιεὺς, καὶ Βιθυνιάτης. ἀφ' οὗ Πινυτὸς ἐγένετο Ῥώμης γραμματικὸς, Ἐπαφροδίτου τοῦ Νέρωνος ὢν ἐξελεύθερος.

BITHYNIUM, urbs Bithyniæ, auctore Pauſania libro VIII. Incola, Bithynienſis & Bithyniates. Inde natus eſt Pinytus, qui Romæ docuit grammaticam; hic Epaphroditi, ille Neronis fuit libertus.

BI- BI-

[13] Ἧς μνημονεύει πόλεως Εὐσέβιος.] Omnes editiones conſtanter exhibent: ἧς μνημονεύει πολλάκις Εὐσέβιος: quod mendum ex compendioſa ſcriptura ortum videtur: fortaſſis hæc antiqua fuit ſcriptura: ἧς μνημονεύει πολ. Εὐσέβιος. Nos veram lectionem reduximus, Voſſiano MS. ita ſuadente.

[14] Βιζύη, πόλις Θράκης.] Solinus cap. X: *In Caenicenſi regione non longe à Flaviopoli colonia, Bizye oppidum, quondam arx Terei regis, inviſum hirundinibus.* Verum in *Caenica* non eſt collocanda Bizye, uti optime monet Salmaſius, ſed in *Aſtica*: erat enim ibidem, ut noſter perhibet, τὸ τῶν Ἀστῶν βασίλειον. Etiam Plinius hujus oppidi meminit, & Socrates in Hiſt. Eccleſ. lib. IV cap. XV.

[15] Τὸ ἐθνικὸν, Βιζυηνός.] Variis modis hoc gentile in numiſmatibus excuſum conſpicitur, teſte Spanhemio. In Adriani nummis regiis ac Mediceis ΒΙΖΥΗΝΩΝ, in aliis autem Philippi nummis ΒΙΣΣΗΝΩΝ & ΒΥΖΥΗΝΩΝ. Hinc nata illa auctorum diverſitas: nam oppidum quibuſdam *Byzia*, aliis *Biſa*, & nonnullis Βιζύη appellatur: & in Actis Conciliorum Βιζύης & *Byzia* reperitur. Aliud quoque gentile à tribus jam nominatis diverſum legitur apud Joh. Cantacuzenum lib. III cap. LXXVIII: ΒΙΖΥΙΟΙ δὲ, ὅτι ἐπηγγέλλοντο σφᾶς αὐτοὺς καὶ τὴν πόλιν παραδίδοναι.

[16] Βιζώνη, πόλις Ποντική.] Non longe à Tetriſiade hoc oppidum erat ſitum: de eo ſic ſcribit Auctor Peripli Ponti Euxini: Ἀπὸ δὲ Τετρισιάδος ἄκρας εἰς Βιζώνην πολίχνιον ἐν ᾧ σάλος σταδίους ξ, μίλια η. Τοῦτο τὸ πολίχνιον τινὲς μὲν φασὶ Βαρβάρων, τινὲς δὲ ἀποίκους γεγονέναι Μεσημβριανῶν.

[17] Βιθυνία, πρὸς τῷ Πόντ. &c.] Triſtanus in antiquo numiſmate invenit ΒΕΙΘΥΝΙΑ. Et Spanhemius in nummis Domitiani, quos ſervat gaza regia Gallorum: ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΑΙ ΠΡΩΤΗ ΒΕΙΘΥΝΙΑΣ ΝΙΚΟΜ. Hæc regio olim multis nominibus inſigniebatur, uti teſtis eſt Salluſtius apud Iſidorum, cujus verba ita ſunt emendanda: *Prima Aſia minoris Bithynia, in Ponti exordio, ad ſolis orientis partem adverſa Thraciæ jacet, multis antea nominibus appellata: nam prius Bebrycia dicta, deinde Mygdonia, mox à Bithyno rege Bithynia appellata, ipſa eſt & major Phrygia.* Præterea Bithynia etiam Mariandyna nuncupata fuit, uti auctor eſt Euſebius Chron. lib. I. Βιθυνία ἐκλήθη ὑπὸ Φοίνικος, ἡ πρὶν Μαριανδυνή.

[18] Τὸ μόσυνος βαρυνόμενον] Ad τὸ μόσυνος quod attinet, videtur eſſe caſus obliquus à recto μόσυν, turris, domus lignea, qua utuntur Μοσσύνοικοι, populus de quo paſſim geographi. Heſychius: Μόσυν, πύργος. Originem habet παρὰ τὸ μῶ τὸ συνάγω, teſte Etymologici Mag. Auctore. Verum quare τὸ μόσυνος in omnibus editionibus accentum habeat in antepenultima, rationem nullam video, nam quid τὸ βαρυνόμενον apud Grammaticos denotet, omnes norunt, qui eorum tribus obiter ſalutarunt.

[19] Τὰ γὰρ ἔχοντα τὸ σ.] Vitium irrepſit: videtur legendum: τὰ γὰρ ἔχοντα τὸ Ε, atque ita canon ſequenti verbo γέρυνος reſpondebit.

[20] Καὶ τὸ γέρυνος.] Sequimur editiones Xylandrianam præcedentes. In Xylandriana erat τὸ γέρανος, quod ad hunc locum non pertinet. Lexicographi tribus modis hanc vocem efferunt: γέρυνος, γύρινος & γέρινος. Heſychius: Γυρῖνος, τὸ ἐκ τοῦ βατράχου τικτόμενον. Etymologici Mag. Auctor. Γέρινοι, οἱ μικροὶ βάτραχοι. παρὰ τὸ γυρὸν τὸ περιφερές. τοιοῦτοι γάρ εἰσι.

[21] Παυσανίας ὀγδόῳ.] Noſter hunc Pauſaniæ locum innuit: Γένος δέ ἐστιν ὁ Ἀντίνοος ἐκ Βιθυνίου τῆς ὑπὲρ Σαγγαρίου ποταμοῦ. οἱ δὲ Βιθυνιεῖς Ἀρκάδες τέ εἰσι καὶ Μαντινεῖς τὰ ἄνωθεν. Sic legendum eſſe hunc locum jam olim doctiſſimus

Syl-

ΒΙΘΥΝΟΠΟΛΙΣ [22], πόλις ἀπὸ A
Βίθυος· τὸ ἐθνικὸν ὤφειλε Βιθυοπολίτης.
εὗρον δὲ Βιθυνιαπολίτην, παρὰ Ἀῤῥιανῷ ἐν
πέμπτῳ Βιθυνιακῶν. δεῖ δὲ τοῦ Βιθυνόπολις
εἶναι, Βιθυνοπολίτης.

ΒΙΣΑ [23], πόλις Θράκης. τὸ ἐθνικὸν, Βισαῖος. B

ΒΙΛΒΙΝΑ [24], πόλις Περσική. τὸ ἐθνικὸν Βιλβινάτης, ὡς Αἰγινάτης.

ΒΙΣΑΛΤΙΑ, πόλις καὶ χώρα Μακεδονίας, ἀπὸ Βισάλτου τοῦ Ἡλίου καὶ Γῆς. περὶ ταύ- C
την οἱ λαγοὶ σχεδὸν πάντες ἁλίσκονται [25] δύο ἥπατα ἔχοντες, ὡς Θεόπομπος ἱστορεῖ, καὶ Φαβωρῖνος. τὸ ἐθνικὸν, Βισάλτης. ἔστι καὶ Βισάλτης ποταμός. τὸ ἐθνικὸν, Βισάλτιος. ἀφ' οὗ Βισαλτία ἡ χώρα. Λυκόφρων, D

[26] Τὸν μὲν γὰρ ᾐὼν Στρυμόνος Βισαλτία.

ΒΙΣΑΝΘΗ, [27] πόλις Μακεδονίας κατὰ Θρᾴκην, Ἑλληνὶς, ἄποικος [28] Σαμίων. τὸ ἐθνικὸν, Βισανθηνὸς, ἀφ' ἧς [29] Φαίδιμος ἐλεγείων ποιητὴς Βισανθηνὸς, ἢ Ἀμαστριανὸς, E
ἢ Κρωμνίτης.

ΒΙΣΤΙΡΟΣ [30], πόλις Θράκης, ὡς Πίστιρος τὸ ἐμπόριον. τὸ ἐθνικὸν Πιστιρίτης, ὡς Στάγειρος Σταγειρίτης.

ΒΙΣΤΩΝΙΑ [31], πόλις Θράκης, ἀπὸ F
Βίστωνος καὶ Καλλιῤῥόης τῆς Νέστου. ἀδελφὸς δὲ ἦν Ὀδομάντου, καὶ Ἠδωνοῦ. ἔνιοι δὲ, Παίονος τοῦ Ἄρεος παιδός. τὸ ἐθνικὸν, Βίστων.
[32] τῶν

BITHYOPOLIS, oppidum quod à Bithye nomen habet. Gentile debebat eſſe Bithyopolita, verum apud Arrianum libro v Bithyniacorum Bithyniapolitam inveni. A Bithynopolis vero Bithynopolita formandum.

BISA, urbs Thraciæ. Gentile, Biſæus.

BILBINA, urbs Perſica. Gentile, Bilbinates, ut Æginates.

BISALTIA, urbs & regio Macedoniæ, quæ à Biſalte Solis & Terræ filio nomen habet. Circa hanc lepores ferme omnes capiuntur, duo hepata habentes, quemadmodum Theopompus & Phavorinus perhibent. Gentile, Biſaltes. Eſt quoque Biſaltes fluvius. Gentile Biſaltius, unde regio Biſaltia. Lycophron:

Quem enim ripa Strymonis Biſaltia.

BISANTHE, urbs Græca Macedoniæ, juxta Thraciam, Samiorum colonia. Gentile, Biſanthenus. Hinc Phædimus poeta elegiacus Biſanthenus, vel Amaſtrianus, vel Cromnites fuit.

BISTIRUS, urbs Thraciæ, uti Piſtirus emporium. Gentile, Piſtirites, ſicuti Stagirus Stagirites.

BISTONIA, urbs Thraciæ, à Biſtone filio Martis, & Callirrhoes Neſti filia. Frater autem erat Odomantis & Edoni. Quidam vero Pæonis Martis filii filium, eſſe ipſum Biſtona arbitrantur. Gentile; Biſtôn.
Nomina

Sylburgius annotavit. Vide quoque Plinium lib. v cap. xxxii, & Ptolemæum, qui ſcribit lib. v cap. i. Bithynium Claudiopolin appellari.

[22] Βιθυόπολις] Legendum eſſe Βιθυνόπολις ſatis manifeſte oſtendit τὸ ἐθνικὸν Βιθυνοπολίτης, uti in margine ſui libri obſervat Salmaſius.

[23] Βίσα, πόλις Θράκης] Non ambigo, quin idem ſit oppidum, quod Stephanus ſupra Βίζυη appellavit: liquet hoc ex epigraphe nummi Philippei, ΒΙΣΣΗΝΩΝ, quod deductum eſt à Βίσσα: dempto enim Σ habemus ΒΙΣΑ. Vide comment. ad illum locum.

[24] Βίλβινα, πόλις Περσική] Hic aliquid monſtri latere, luce meridiana clarius eſt quod ſine magna mutatione tolli non poteſt. Perſicam urbem hoc nomine non agnoſcunt geographi. Fortaſſis reſcribendum eſt: Βιλβῖνα, πόλις Λακωνική. Videturque idem eſſe oppidum, quod ſupra Βελβῖνα dicitur. Præterea τὸ ἐθνικὸν Perſica forma non eſt indutum, quod etiam manifeſtum mendæ ſignum arguit.

[25] Δύο ἥπατα ἔχοντες] Idem ex Theopompo refert Ælianus lib. v cap. xxvii de animal. Τοὺς ἐν τοῖς Βισάλταις λαγὼς δίπλα τὰ ἥπατα ἔχειν Θεόπομπος λέγει. Stephanus adducit gentile Βισάλτης, quod ex hoc loco probum eſſe cognoſcimus. Hunc locum verbotenus tranſcripſit Suidas, & gentile cum Æliano etiam approbat Virgil. lib. ii Georg.

Biſaltæ quo more ſolent, acerque Gelonus.

[26] Τὸν μὲν γὰρ ᾐὼν] Ita reſcripſimus ex Lycophronis vulgatis. Omnia Stephani exemplaria male exhibent: Τὸ μὲν γὰρ ἐάν &c.

[27] Πόλις Μακεδονίας κατὰ Θρᾴκην] Hæc re vera Thraciæ civitas eſt, in ore Ponti ſita, non longe ab Arſo fluvio, quo uſque Macedoniæ fines nunquam extenderunt. Ptolemæus lib iii cap. xi Ῥαιδεστὸν appellat, ut & Procopius de Ædificiis Juſtiniani; qui præterea teſtatur commodiſſimum habere ſitum ad navigandum Helleſpontum. Hujus etiam extat mentio in Itin. Ant. Auguſti.

A Plotinopoli Heracleam.	M. P. xcii.
Traianopolim	M. P. xxii.
Apros	M. P. xxiii.
Reſiſton	M. P. xxii.
Heracleam.	M. P. xxv.

Verum cenſeo, hunc locum eſſe corruptum, legique debere Raedeſton, uti habent Ptolemæus, Juſtinianus, & Suidas.

[28] Σαμίων ἄποικος.] Pomp. Mela lib ii cap. ii: *Tum Rheſo regnata quondam pars Thraciæ, & Byſanthe Samiorum, & ingens aliquando Cypſela.*

[29] Φαίδιμος.] Codices Palatini: Φαίδυμος.

[30] Βίστιρος, πόλις Θράκης.] Eadem hæc eſt civitas, quam noſter alio loco Piſtirum appellat. Πίστιρος, ἐμπόριον Θρᾴκης. τὸ ἐθνικὸν Πιστιρίτης. Quam familiare ſit antiquis ſcriptoribus Β & Π confundere, omnibus eſt notiſſimum. Noſter has urbes diſtinxiſſe videtur, quia mox ſubjungit: ὡς Πίστιρος τὸ ἐμπόριον, qua phraſi nunquam utitur, niſi diverſas urbes intelligat Verum τὸ Στάγειρος quod ſequitur, eſt vitioſiſſimum & ad rem non facit, cum ſemper τὰ Στάγειρα dicatur, uti infra videre licet.

[31] Βιστωνία, πόλις Θράκης, ἀπὸ Βίστωνος καὶ Καλλιῤῥόης.] Et urbis & herois nomen per ο parvum exarandum eſſe, plurimis tam Græcorum quam Latinorum locis evidenter evinci poteſt. Videantur Lycophron, Apollonius Rhodius, Dionyſius Periegeta & alii: e Latinis vero Ovidius, Lucanus, Val. Flaccus & Statius. Præterea locus eſt mutilus & ita ſupplendus: ἀπὸ Βίστονος τοῦ Ἄρεος καὶ Καλλιῤῥόης τῆς Νέστου. Diverſam ab hac, Biſtonis genealogiam enarrant, quotquot hujus herois meminere Apollonii Schol. ad lib. ii: Βίστονες γὰρ ἔθνος Θρᾳκῶν· ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ Βίστονος τοῦ Κίκονος, ὡς Φιλοστέφανος. Et Scholiaſtes in Lycophronis Alexand: Βίστονες δὲ ἀπὸ τοῦ Ἄρεος Βίστονος [ubi malim Βίστονος.] ἢ τοῦ Τερψιχόρης.

[31] τῶν εἰς ων δισυλλάβων βαρυνομένων, A οἷον Πλάτων, Κρότων, εἰ μὴ διαστολὴ γίνοιτο σημαινομένου. χιτὼν γὰρ, πρὸς διαστολὴν ὀξύνεται τοῦ κυρίου, καὶ ποταμοῦ· καὶ τὸ κροτὼν τὸ ζωΰφιον, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ τῆς πόλεως ὀνόματος· ἢ περιεκτικὸν, [33] διὰ τὸ B κοιτὼν, ἱστών. ἢ ἐθνικὸν, [34] διὰ τοῦ ο κλινόμενον, ὡς τὸ Βίστονος· τὸ θηλυκὸν, Βιστονίς. [35] ἐκτείνεται δὲ καὶ λέγεται Βιστωνὶς, διὰ τοῦ ω, καὶ Βιστώνιος ποιητικῶς.

Finitia in ων duas ſyllabas habentia, accentu in penultima notantur, ut Πλάτων, Κρότων niſi inter varias ejuſdem vocis ſignificationes diſtinguendum ſit: nam vox χιτὼν *tunica*, ad nominis proprii & fluvii diſcretionem in ultima ſignatur: ita quoque κροτὼν animalculum, ad differentiam urbis ejuſdem appellationis: vel niſi ſit nomen locum continentem ſignificans, ut κοιτὼν, ἱστών. Vel denique niſi gentile ſit, cujus obliquus habet ο parvum, ut τὸ Βίστονος. unde fœmininum Βιστονίς. Verum etiam producitur, diciturque Βιστωνὶς per magnum, & Βιστώνιος poetice.

ΒΙ'ΤΕΛΛΑ, πόλις Ἰταλίας. τὸ ἐθνι- C κὸν, Βιτελλῖνος.

VITELLA, urbs Italiæ. Gentile, Vitellinus.

ΒΛΑΥ'ΔΟΣ [36], πόλις Φρυγίας, ἀπὸ Βλαύδου τοῦ [37] τὸν τόπον εὑρόντος, ὡς [38] Μενεκράτης. τὸ ἐθνικὸν, Βλαυδηνός.

BLAUDUS, urbs Phrygiæ. Nomen habet à Blaudo, qui locum iſtum invenit, teſte Menecrate. Gentile, Blaudenus.

ΒΛΕ'ΜΥΕΣ [39], ἔθνος βαρβαρικὸν D Λιβύης, [40] ἀπὸ Βλέμυος, ἑνὸς τῶν Δηριάδου τριῶν ὑποστρατηγῶν, τῶν σὺν αὐτῷ Διονύσῳ πολεμησάντων. ἦσαν δὲ Ὀρόντης, [41] καὶ Ὀρυάνδης, καὶ Βλέμυς.

BLEMYES, gens barbara Libyæ, ita dicta à Blemye, uno ex tribus Deriadæ ducibus, qui cum ipſo contra Bacchum militarunt: erant autem Orontes, Oruandes & Blemys.

ΒΟΑΥ'ΛΕΙΑ, πόλις Σκυθίας, Πείσανδρος εἰκοστῷ ἕκτῳ. E

BOAULIA, urbs Scythiæ, cujus meminit Piſander libro vigeſimo ſexto.

ΒΟΒΩ'ΝΕΙΑ, πόλις Ἰταλίας. τὸ ἐθνικὸν Βοβωνιάτης, ὡς Ῥιθυμνιάτης· ἢ Βοβώνιος, ὡς Ῥιθύμνιος.

BOBONIA, urbs Italiæ. Gentile, Boboniates, ut Rhithymniates: vel Bobonius, uti Rhithymnius.

ΒΟ'Υ- BON-

[31] Τῶν εἰς ων δισυλλάβων βαρυνομένων.] Hic grammaticus canon mutilus eſt: nam vocem unam & alteram excidiſſe, ex depravato ſenſu nemo eſt, qui non cognoſcat. Eundem noſter exhibet in Αἰσων, unde hic locus commodiſſime ſuppleri poſſet, ita enim ibi: Τὰ γὰρ εἰς ων δισύλλαβα ἐπὶ πόλεων, ὀξύνεται, εἰ μὴ διαστολὴν ἔχει σημαινομένου, ὡς τὸ Κρότων βαρύνεται. Ipſum locum vide & commentarios noſtros, ſi rem tanti feceris.

[33] Διὰ τὸ κοιτὼν, ἱστών.] Illud κοιτὼν *cubiculum* denotare, omnes norunt, quod de ſequenti ἱστὼν non dixerim. Puto enim legendum eſſe: διὰ τὸ κοιτὼν, σιτὼν, quæ ultima vox *frumentarium agrum* ſignificat.

[34] Διὰ τοῦ ο κλινόμενον, ὡς τὸ Βίστονος.] Hinc liquet, nos ſuperius bene repoſuiſſe τὸ Βιστονία & Βίστονος. Contrarium plane huic canoni exhibet Epitomator in Αἰσων: nam cum longum de nominibus in ων exeuntibus ſermonem inſtituiſſet, in fine ſectionis ſubjungit: πλὴν ἐν κλίσεις διὰ τοῦ ω. Quæ verba cum ſint falſa, etiam me facile in errorem induxerunt: nam pag. 70 num. 10 aperte ſtatui τὸ Βιστὼν in caſu obliquo habere Βίστωνος, deceptus non tantum illo canone, ſed etiam verbis, jam ſupra allegatis, ubi noſter inquit: Βιστωνία, πόλις Θρᾴκης, ἀπὸ Βίστωνος &c. Verum hæc frequens doctorum eſt querela, Epitomatorem plurimis in locis à vero longiſſime aberrare, & ſibi ineptiſſime contradicere.

[35] Ἐκτείνεται δὲ καὶ λέγεται Βιστωνὶς &c.] Utinam unicum ex poetis Epitomator adduxiſſet exemplum. Non memini apud grammaticorum filios hujuſmodi nomina inveniſſe, quæ in caſu obliquo habent ονος & poetice ωνος. Apud Herodotum lib. VII cap. CIX legitur: Καλέεται δὲ Δικαίου, Βιστονίδα &c. Sed ſine dubio reſcribendum eſt Βιστονίδα, nam capite ſequenti τὸ Βίστονες apud eundem occurrit. Poetæ omnes mediam hujus vocis corripiunt, tum Græci tum Latini, uti ſuperius dictum eſt. Ovidius lib. XIII Metam.

Eſt ubi Troia fuit, Phrygiæ contermina telluſ,
Biſtoniis habitata viris. - - - -

Lucanus lib. VII:

Sanguineum veluti quatiens Bellona flagellum
Biſtonas, aut Mavors agitans. - - -

Etiam ex Græcis exempla peti & addi poſſent, ſi res foret operæ pretium.

[36] Βλαῦδος, πόλις Φρυγίας.] Exiſtimat Ortelius hanc eſſe *Blandum* Antonini. Sita erat urbs non procul à finibus Lydiæ, uti liquet ex Strab. lib. XII: Τούτων δ' ἐστὶ Φρυγίας Ἀγκυρα, ὁμώνυμος τῇ πρὸς Λυδίαν περὶ Βλαῦδον πολίχνῃ Φρυγιακῇ.

[37] Τὸν τόπον εὑρόντος.] Codex Voſſianus plus continet: ἀπὸ Βλαύδου τοῦ τὸν τόπον πρῶτον εὑρόντος. Sic noſter etiam aliis in locis aliquando loqui amat.

[38] Μενεκράτης.] Sine dubio hic idem eſt, cujus liber primus de rebus Lyciacis à Stephano in voce Ἀγριόπολις allegatur, & Anton. Liberali Metam. cap. XXXV.

[39] Βλέμυες, ἔθνος βαρβαρικὸν Λιβύης.] Multi reperiuntur, gentis nomen cum ſimplici M exarantes, ſed plures dupliciter efferunt, ut Mela, Plinius, Solinus, Strabo, Euſebius de Vita Conſtantini & alii. Hos Mamertinus in Maximiniani Genethliaco *Blemmyos* appellat. *Blemmyis illi, ut audio, levibus modo aſſueti ſagittis, adverſus Æthiopas quærunt quæ non habent arma.* Incolunt locum Ægypti ſuperioris, qui Τάλμις dicitur, uti teſtatur Olympiodorus apud Photium. Et Etymologici Magni Auctor, cujus locum mox emendabimus, illis ſedem circa Catarractas prope Syenen aſſignat.

[40] Ἀπὸ Βλέμυος.] Sine dubio hæc Stephanus hauſit ex Dionyſii Baſſaricis, cujus nomen nunc reticet Epitomator. Apud Nonnum in Dionyſiacis Blemyis aliquoties reperitur memoria, ita enim ille in fine lib. XVII:

Καὶ Βλέμυς ὤκνεε ... Νείλου,
Ἑστηκὼς ... Διονύσου.
Καὶ μιν ... Μερόης ...
Ὑψιλόφοις Βλεμύεσσι ...

[41] Καὶ Ὀρυάνδης.] Vulgati omnes male Ὀρσβάνδης. Codicum Palatinorum veriſſima lectio, Ὀρυάνδης. Ita quoque hunc ducem appellat Etymologici Mag. Auctor, cujus verba, quia emendatione indigent, in medium adducam. Βλέμμυες ἔθνος βαρβαρικὸν Λιβυκὸν ἀπὸ Βλέμμυος ἑνὸς τῶν Δηριάδου τριῶν ὑποστρατηγῶν, ἦσαν δὲ Ὀρόντης, καὶ Ὀρυάνδης, καὶ Βλέμμυς. τοὺς Καταρράκτας ... τοὺς περὶ Συήνην. Τῆς πυρὸς αἰθαλόεντ Βλέμυες ... Poſt vocem Βλέμμυς excidiſſe τὸ οἰκοῦσι, vel ſimile quid, evidentiſſimum eſt. Ultima hujus loci verba, ſumſit Etymologus ex Dionyſio

ΒΟΥΓΧΝΑΙ[42], ἔθνος τοῖς Καῤῥηνοῖς A παρακείμενον, [43] μέσον Εὐφράτου καὶ Κύρου ποταμοῦ, ὡς Κυάδρατος.

ΒΟΙΒΗ[44], πόλις Θεσσαλίας. Ὅμηρος,

> [45] Βοίβην τε γλαφυρὰν, καὶ εὐκτιμένην B
> Ἰαωλκόν.

ἔστιν οὖν καὶ πόλις, [46] καὶ λίμνη Βοιβιάς, [47] ἀπὸ Βοίβου τοῦ Γλαφύρου, τοῦ τὰς Γλαφυρὰς κτίσαντος. ἔστι δὲ ἐν Κρήτῃ Βοίβη τῆς Γορτυνίδος, [48] καὶ ἐν Μακεδονίᾳ λίμνη Βοίβη. τὸ ἐθνικὸν C τῆς Βοίβης, Βοιβεύς, [49] καὶ Βοιβηῒς θηλυκόν. [50] εἰ δὲ καὶ Βοιβαῖος, οὐ κωλύει. ἔστι δὲ Βοιβήιον πόλις. λέγεται δὲ Βοιβία ἡ λίμνη.

ΒΟΥΙΛΛΑΙ[51], πόλις Λατίνων. [52] τὸ ἐθνικὸν, Βοιλλανὸς, [53] ὡς Διονύσιος ἐν ὀγδόῳ D τῆς Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας.

ΒΟΙΟΝ[54], ἣν Ὅμηρος ἔοικε Βοίβην λέγειν. [55] ἔστι δὲ Δωρικὴ πόλις οὐδετέρως λεγομένη, καὶ θηλυκῶς. ἔστι Βοιαὶ καὶ Κρήτης πόλις. ὁ πολίτης, Βοιάτης, ὡς Κάρυαι Κα- B ρυάτης, [56] Πιτάναι Πιτανάτης, Θαλάμαι Θα-

BONCHÆ, gens Carrhenis adjacens, media inter Euphratem & Carrham fluvium, uti Quadratus perhibet.

BOEBE, urbs Theſſaliæ; de qua Homerus:

> *Et Bœbem continuam, & bene ædificatam*
> *Jaolcum.*

Eſt igitur urbs: eſt & palus Bœbias, nomen habens à Bœbo Glaphyri filio, qui Glaphyras condidit. Eſt quoque in Creta Bœbe Gortynidis, & in Macedonia palus Bœbe. Deducitur à Bœbe gentile Bœbenſis, & Bœbeïs fœmininum. Quo minus autem etiam ſit Bœbæus, nihil eſt, quod impediat. Reperitur quoque Bœbeïum urbs, & palus Bœbia dicitur.

BOVILLÆ, urbs Latinorum. Gentile, Bovillanus, auctore Dionyſio libro VIII de antiquitate Romana.

BOEUM. Hanc urbem Homerus Bœben videtur appellare: eſt autem urbs Dorica, quæ genere fœminino & neutro ſic dicitur. Sunt & Bœæ oppidum Cretæ, cujus oppidanus, Bœates, uti Caryæ Caryates, Pitanæ Pitanates, Thalamæ Tha-

nyſio de ſitu Orbis, ubi nunc corrupte legitur, Τῶν πάρος αἰγιαλῶν: cum legendum ſit, Τῆς πάρος αἰγιαλῶν &c.

[42] Βούγχναι, ἔθνος.] Sequimur Xylandrianam editionem. Codex Voſſianus Βοῦχαι, deleto N: quod etiam editio Aldina & Florentina repræſentant.

[43] Μέσον Εὐφράτου καὶ Κύρου.] Putat Bochartus hic latere mendum: emendat enim in Geog Sac. Μέσον Εὐφράτου καὶ Καῤῥᾶ ποταμοῦ. Addens, forte fluviolum eſſe in Chaboram influens. Alibi hunc fluvium Stephanus ita appellat. Κάῤῥαι, πόλις Μεσοποταμίας, ἀπὸ Καῤῥᾶ ποταμοῦ Συρίας.

[44] Βοίβη, πόλις Θεσσαλίας.] Hunc in modum reponere placuit, pro Βοίβος, πόλ. Θεσσαλίας, quod omnes codices antiquos & vulgatos occupaverat. Sic legendum eſſe etiam monuit Cl. Voſſius ad Scylacem Caryandenſem. Liquet præterea hanc veram eſſe lectionem ex teſtimonio, quod noſter ex Homero adfert.

[45] Βοίβην τε γλαφυράν.] Hæc verba duobus aliis in locis à Stephano ex Homero citantur: ſed nuſquam bene. Hic veram noſter repræſentat lectionem. Vide in vocibus Γλαφυραὶ & Ἰαωλκός.

[46] Καὶ λίμνη Βοιβιάς.] Sic Pindarus Pythiorum III hanc paludem nominat.

> . . . . Ἐπὶ
> Παρὰ Βοιβιάδος
> Κρημνοῖσιν ᾤκει παρθένος.

Ex Scholiaſta ſitum accuratius cognoſcimus, ita enim ille: Ἐπὶ ἡ παρθένος Κορωνὶς ᾤκει παρὰ ταῖς ὄχθαις τῆς Βοιβιάδος λίμνης. ἡ δὲ Βοιβιὰς λίμνη παρακειμένη τῇ Λακερείᾳ.

[47] Ἀπὸ Βοίβου τοῦ Γλαφύρου.] Non poſſum quin adducam verba Euſtathii, qui totum Epitomatoris locum in ſuos ad Homerum commentarios tranſcripſit, ita enim ille pag 327. Εἴρηται δέ φασι Βοίβη ἀπὸ Βοίβου τοῦ Γλαφύρου, τοῦ τὰς Γλαφυρὰς κτίσαντος, ὡς ἱστορεῖ ὁ ἀποχαράξας τὸ Ἐθνικὸν ὅς λέγει καὶ ὅτι ἔστι καὶ Κρητικὴ Βοίβη. καὶ Μακεδονικὴ δὲ λίμνη Βοίβη. καὶ ὅτι ἡ ῥηθεῖσα Βοιβηῒς καὶ Βοιβία λέγεται.

[48] Καὶ ἐν Μακεδονίᾳ λίμνη Βοίβη.] Paludem hanc omnes Βόλβην appellant. Scylax cap. Macedonia. Ἀρέθουσα Ἑλληνίς, Βόλβη λίμνη, Ἀπολλωνία Ἑλληνίς. Ad quem locum Cl. Voſſius inquit, ſe metuere, ne Stephanus vitioſos codices ſecutus ſit, uti centies in eo obſervare eſt.

[49] Καὶ Βοιβηΐς.] Hæc etiam paludis Theſſalicæ eſt appellatio: ſed præterea etiam Ξυνιὰς dicitur ab urbe Xynia ei vicina, teſte Stephano: Ξυνία, Θετταλίας πόλις. Πολυΐστωρ ἐν πέμπτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Ξυνιεύς, ὡς Ἰλιεύς. καὶ Ξυνιὰς λίμνη, ἣν Βοιβηΐδα φασί. Ad quem locum etiam vide verba Scholiaſt. in Apol. Rhodium à nobis allegata.

[50] Εἰ δὲ καὶ Βοιβαῖος, οὐ κωλύει.] Permittit itaque noſter uſum hujus ἐθνικοῦ, quod etiam reperire eſt in voce Ἀλόχαια, ubi nihil omnino ad rem facit, uti ibidem & alias manifeſte oſtendimus. Vide quæ diximus ad genuinum Stephani Fragmentum pag. 315 Comment. 21.

[51] Βοΐλλαι, πόλις Λατίνων.] Latino ore dicuntur BOVILLÆ numero plurali, innumeris auctoribus. Urbs ſita fuit teſte Cluverio, in via Appia prope Albanum oppidum. De nominis origine ita ſcribit Nonius Marcellus cap. II: *Hillas inteſtina veteres dixerunt: unde Bobillæ: unde oppidum in Italia, quod eo bos inteſtina ex vulnere trahens advenerit.* Plura qui velit, Cluverium legat.

[52] Τὸ ἐθνικὸν Βοιλλανός.] Græci pariter & Latini hoc gentili uſi ſunt. Cicero ad Q. Fratrem lib. III epiſt. I: *Fundum audio te hunc Bovillanum velle retinere.*

[53] Ὡς Διονύσιος ἐν ὀγδόῳ.] Neque ipſum oppidi nomen, neque gentile inde formatum apud Dionyſium eo libro reperitur niſi corrupte Βόλαι & Βωλανοί. Cluverius ex Stephano emendavit Βοΐλλαι & Βοϊλλανοί, uti videre licet lib. III Ital. antiq. cap. IV.

[54] Βοῖον, ἣν Ὅμηρος ἔοικε Βοίβην λέγειν.] Non leviter fallitur noſter, quemadmodum obſervavit Cl. Voſſius ad Scylacem, exiſtimans hanc eandem eſſe, de qua Homerus in Catalogo Βοίβην τε γλαφυράν. Quippe Βοίβη Homeri eſt in Theſſalia, ut & reliquæ urbes, quas recenſet: hæc autem eſt Doridis; ut nihil dicamus de ſummo diſcrimine, quod eſt inter Βοῖον & Βοίβην. Fortaſſis aliter ſcripſit Stephanus olim, quam nunc in vulgatis conſpicitur, nempe Βοῖον, ἣν Ὅμηρος ἔοικε Βοίβην λέγειν, depravato deceptus antiqui ſcriptoris codice. Βοῖον tamen eſt veriſſimum nomen urbis: Scylax capite ΜΗΛΙΕΙΣ: Ἐν τούτῳ τῷ κόλπῳ εἰσὶν οἱ Λιμοδωριεῖς καλούμενοι, καὶ πόλεις αὐτῶν. Ἐρινεὸς, Βοῖον, τὸ Κυτίνιον. Hoc urbis nomen optime nuper Diodoro Siculo vir doctus reſtituit, ubi de Dorienſibus lib. IV ſic ſcribit: Καὶ κατῴκησαν ἐν Ἐρινεῷ καὶ Κυτινίῳ καὶ ἐν Βοίῳ. Vide præterea Thucyd. lib. I. Scymnum Chium. Strabonem lib. IX. Plinium lib. IV cap. VII. Ptolemæum lib. III cap. XV, & Ariſtidem in Leuctrica.

[55] Ἔστι Βοιαὶ καὶ Κρήτης πόλις.] Hæc mihi eadem videtur, quam præcedenti ſectione in Gortynide poſuit. Ἔστι δὲ ἐν Κρήτῃ Βοίβη τῆς Γορτυνίδος.

[56] Πιτάναι, Πιτανάτης.] Suo loco hoc gentile, quod tamen non improbandum eſt, non conſpicitur, cujus primitivum numero ſingulari effertur.

Θαλαμάτης. λέγεται δὲ Βοιαῖος, ὡς Ἔφορος. A
Ἡρωδιανὸς δὲ Βοιήτης φησὶν, ἴσως παρὰ τὸ
Βοῖον, ὡς λίκνον λικνίτης. εἰσὶ δὲ Βοιοὶ ἔθνος
Κελτογαλατῶν. [57] ἔστι δὲ Βοιανὸν πόλις Σαυ-
νιτῶν.

ΒΟΙΩΤΊΑ, μόνη τῆς Ἑλλάδος [58] ἐπὶ B
τρισὶ θαλάτταις διήκοντας ἔχει τοὺς οἰκήτορας·
τοὺς μὲν πρὸς Πελοπόννησον ἐστραμμένους, καὶ
τὸν Σικελικὸν δὲ Ἀδριατικὸν κόλπον· τοὺς δὲ
[59] πρὸς Αἴγυπτόν τε, καὶ Κύπρον, καὶ τὰς ἄλλας
νήσους· τοὺς δὲ πρὸς τὸν Εὔριπον, καὶ Μακεδο- C
νίας καὶ Θεσσαλίας θάλασσαν. γενεαλογοῦσι δέ
φασι [60] Βοιωτὸν Ἰτώνου τοῦ Ἀμφικτύονος,
τοῦ [61] κατ' αὐτὸν νεωτέρου, [62] τῶν Δευκαλίωνος
καὶ Πύῤῥας παίδων. Νικοκράτης δέ φησιν,
ὅτι Ποσειδῶνος δὲ Ἄρνης ἦν παῖς. Εὐφορίων, D

Ὄφρα κε μαντεύοιτο [63] μεθ' ἡρῶσι Βοιωτοῖο,
[64] Τόν ῥα Ποσειδάωνι δαμασσαμένη τέ-
κεν Ἄρνη,
Βοιωτὸν δ' ὀνόμηνε. τὸ γὰρ καλέσαντο
νομῆες, E
Ὅττι ῥα πατρῴῃσι βοῶν ἀπέθηκαν κό-
προις.

καὶ Εὐριπίδης,

Τὸν δ' ἀμφὶ βουῦ ῥιφέντα Βοιωτὸν καλεῖν.

Κάστωρ

Thalamates. Dicitur quoque Bœæus, ut Ephorus perhibet: Herodianus vero Bœeites dicit, quod fortaſſis à Bœum formatur, uti à λίκνον λικνίτης. Sunt item Boii gens Celtogalatica. Eſt præterea Bovianum urbs Samnitum.

BOEOTIA, ſola hæc Græciæ regio incolas ad tria maria exporrectos habet, & quidem alios ad Peloponneſum & Siculum Adriaticumque ſinum converſos; alios vero ad Ægyptum, & Cyprum, aliaſque inſulas; alios autem ad Euripum, & mare Macedonicum atque Theſſalicum. Narrant Bœotum Itoni Amphictyonis filii filium eſſe, qui, ſecundum illum, filiorum Deucalionis & Pyrrhæ natu minor fuit. Verum Nicocrates inquit, Neptuni & Arnæ filium eſſe. Euphorio:

Donec vaticinaretur cum filiis Bœoti,
Quem Neptuno ſubagitata peperit Ar-
ne,
Bœotum vero nominavit. Illud enim nar-
rarunt paſtores,
Quod in paternarum boum fimo expoſitus
fuerit.

Et Euripides:

Illum vero circa bovem projectum Bœotum vocaſſe.

Caſtor

[57] Ἔστι δὲ Βοιανὸν, πόλις Σαυνιτῶν.] Sequitur Strabonis ſcripturam noſter Stephanus. Ætate Geographi non merebatur inter urbes numerari, ita enim ille lib. v. Καὶ γὰρ τοσοῦτον κεκάκωνται αἱ πόλεις. ἔστι δ' ἐκλελοίπασι τελέως, Βοιανὸν, Αἴσερνια &c. Ptolemæo dicitur Βουίανον, quod ex Latino BOVIANUM formatum eſt. Cluverius illud collocat ad radices Apennini montis & fontes Tiferni amnis. Vulgo nunc *Boiano* dicitur.

[58] Ἐπὶ τρισὶ θαλάτταις διήκουσα &c.] Ephorus apud Strabonem lib. IX judicat, Bœotiam finitimis populis hac in re præſtare, ὅτι μόνη τριθάλαττός ἐστι καὶ λιμένων εὐπορεῖ πλειόνων. Nam in Criſſæo & Corinthiaco ſinubus allata ex Italia, Sicilia, & Africa excipit. Ubi Eubœæ opponitur in utramque Euripi partem ſe ora ejus diducit. Ita ut parte quæ adverſus Aulidem eſt, in qua Tanagra jacet, Salganeus & Anthedon, continuum habeat mare ei, quod ad Ægyptum, Cyprum aliaſque inſulas pertingit: altera parte habet mare Macedonico, Propontidi & Helleſponto continuum. Non poſſum quin hic addam verba Marciani Heracleotæ, egregie ad rem facientia:

Ταύτης δὲ κεῖται πλησίον Βοιωτία,
Χώρα μεγίστη, ...
Χρῆται μόνη γὰρ τρισὶ θαλάσσαις, ὡς λόγος.
Ἔχει δὲ λιμένας, ...
... πρὸς τὴν Ἀδρίαν,
Τὸν Σικελικόν τε πόντον, ὡς δὲ πρὸς Κύπρον,
Καὶ τὴν κατ' Αἴγυπτόν τε τὰς νήσους τε ...

In hiſce verbis erat lacuna, quam conjecturando ſupplevimus.

[59] Πρὸς Αἴγυπτόν τε, καὶ Κύπρον.] Fateor Κρήτην hic commodiſſime poſſe ſubſtitui, loco τοῦ Κύπρον, verum cum omnes codices conſtanter ita legant, eademque vox apud Strabonem & Marcianum Heracleotam reperiatur, non poſſum ſtare à partibus Gerbelii, pro Κύπρον apud Strabonem & noſtrum Κρήτην reponentis.

[60] Βοιωτὸν Ἰτώνου τοῦ Ἀμφικτύονος.] Sic etiam ſcripſit Pauſanias in principio Bœoticorum, totam gentem à Bœoto nomen accepiſſe: Βοιωτοὶ δὲ τὸ μὲν πᾶν γένος ἀπὸ Βοιωτοῦ τὸ ὄνομα ἔχουσιν, ὃν Ἰτώνου παῖδα, καὶ νύμφης δὲ Μελανίππης, Ἴτωνον δὲ Ἀμφικτύονος εἶναι λέγουσι. Editio Aldina & Florentina habent: τοῦ Ἀμφικτύονος.

[61] Κατ' αὐτόν.] Ex hiſce verbis manifeſtiſſime colligo, in præcedentibus excidiſſe antiqui ſcriptoris nomen, cujus teſtimonio Stephanus in genuino opere uſus eſt, quo probaret Amphictyonem, filiorum Deucalionis & Pyrrhæ minimum natu fuiſſe. Mythologiæ doctores Amphictyonis genus referre ad Deucalionem, inter alios teſtis eſt Apollod. lib. III: Κρανάον δὲ ἐκβαλὼν Ἀμφικτύων ἐβασίλευσε. τοῦτον ἔνιοι μὲν Δευκαλίωνος, ἔνιοι δὲ αὐτόχθονα λέγουσι. Igitur τὸ κατ' αὐτὸν auctorem reſpicit, de quo jam nulla reperitur mentio.

[62] Τῶν Δευκαλίωνος &c.] Optime ſic edidit Xylander. Peſſime in Voſſiano cod. & prioribus editionibus: τοῦ Δευκαλίωνος δὲ Πύῤῥας παιδῶν.

[63] Μεθ' ἡρῶσι Βοιωτοῖο.] Codex vetuſtiſſimus Palat. unico verbo legebat μεθηρῶσι, notante Salmaſio in margine ſui Stephani.

[64] Τόν ῥα Ποσειδάωνι &c.] Hic Euphorionis locus etiam ab Etymologici Mag. auctore citatur eodem modo, niſi quod pro νομῆες habeat βοτῆρες. Totum locum in medium producam, quia ad rem facere videtur, & emendatione indiget. Βοιωτὸς] Ἄρνη ἡ μήτηρ αὐτοῦ, τεκοῦσα αὐτὸν, λαθεῖν βουλομένη τὸν πατέρα, ἔῤῥιψεν εἰς βοῶνα. παρὰ τὸ ἐν μέσῳ βοῶν τραφῆναι Βοωτὸς δὲ Βοιωτὸς ἐκλήθη. Εὐφορίων.

Τόν ῥα Ποσειδάωνι δαμασσαμένη τίκε μήτηρ.
Βοιωτὸν δ' ὀνόμηνεν. Τὸ γὰρ καλέουσι βοτῆρες.
Ὅττι ῥα πατρῴῃσι βοῶν ἀπέθηκαν κόπροις.

Mendum latet in illis verbis ἔῤῥιψεν εἰς βοῶνα. Ultima vox nihil ad rem facit, apud Heſychium *ſtam*, & Alexandrinorum lingua *cuſtodiam* denotans. Ego confidenter repono: ἔῤῥιψεν εἰς βολεῶνα. Eſt enim ὁ βολεὼν, ſterquilinium, κοπρὼν ſive κοπροβολεῖον: locus ubi animalium purgamenta rejiciuntur & colliguntur. Etymol. Mag. Auctor: Βολεῶνας] οὕτω λέγεται οὗ ὁ κόπρος τῶν βοῶν καὶ τῶν ὑποζυγίων βάλλεται, ὅθεν τοὺς κοπρῶνας. Vide etiam Pollucem & Euſtathium ad Hom. pag. 1404.

[65] Ἀπὸ τῆς πρηγηγενεστάτης Καδμου Βοος &c.] Addi meretur quod hac de re ſcribit Ovidius lib. III Metamorph.

Bos, tibi, Phœbus ait, ſola occurret in arvis,

Nullam

Κάςωρ δὲ, [65] ἀπὸ τῆς καθηγησαμένης Κάδμῳ A βοὸς λεχθῆναι τὴν χώραν οὕτω. [66] τινὲς δ' ὡς οὐκ ὄντας τῇ διανοίᾳ τοὺς Βοιωτοὺς ἄγαν εὐκινήτους. [67] ἐκαλεῖτο δὲ Ἀονία, [68] καὶ Μεσαπία, καὶ Ὠγυγία, καὶ Καδμηΐς, ὡς Θουκυδίδης. Ἔφορος δέ φησιν, ὅτι [69] Ἀθη- B ναῖοι περὶ τὴν ναυτικὴν δύναμιν, [70] Θετταλοὶ περὶ τὴν ἱππικὴν ἐμπειρίαν, [71] Βοιωτοὶ περὶ τὴν τῆς γυμνασίας ἐπιμέλειαν, [72] Κυρηναῖοι δὲ περὶ τὴν διφρευτικὴν ἐπιστήμην ἠσχολοῦνται. [73] ἡμεῖς δὲ, περὶ τὴν τῶν νόμων διάταξιν. ἔστι δὲ C καὶ [74] Βοιωτία ἐν Θρᾴκῃ. τὸ ἐθνικὸν ὅμοιον, [75] Βοιωτός. λέγεται δὲ Βοιώτιος, καὶ Βοιωτία. ἀφ' οὗ ἡ παροιμία, [76] Βοιωτία ὗς, καὶ Βοιωτίς. καὶ Βοιωτίδιον, ἐκ Βοιώτιος. Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσιν, D

Ὦ χαῖρε

Caſtor autem perhibet regionem ita dictam eſſe, quod bos Cadmo illuc dux fuerit. Quidam ajunt παρὰ τὸν βοῦν, id eſt, à bove nomen accepiſſe Bœotos, quod ingenio non admodum celeres eſſent. Olim autem appellabatur Aonia, & Meſapia, & Ogygia, & Cadmeis, ſicut Thucydides teſtis eſt. Verum narrat Ephorus, Athenienſes ſe ad nauticam, Theſſalos ad equeſtrem, Bœotos ad gymnaſticam, Cyrenæos autem ſe ad curulem artem applicuiſſe: nos autem juris ſcientiæ dediti ſumus. Eſt etiam Bœotia in Thracia, unde ſimile gentile, Bœotus. Dicitur quoque Bœotius, & Bœotia, unde proverbium, Bœotia ſus. Et Bœotis, & Βοιωτίδιον, id eſt, Bœotiolus, quod fit à Bœotius. Ariſtophanes in Acharnenſibus:

O ſalve

Nullum paſſa jugum; curvique immunis aratri.
Hac duce carpe vias: & qua requieverit herba
Mœnia fac condas: Bœotiaque illa vocato.

Hinc Bœotiam nomen accepiſſe, etiam vult Hyginus Fab. CLXXVIII. *Cadmus cum erraret Delphos devenit: ibi reſponſum accepit, ut à paſtoribus bovem emeret, qui Lunæ ſignum in latere haberet, eumque ante ſe ageret, ubi decubuiſſet, ibi fatum eſſe, eum oppidum condere & ibi regnare &c. Ex bove autem quem ſecutus fuerat, Bœotia eſt appellata.*

[66] Τινὲς δ' ὡς οὐκ ὄντας τῇ διανοίᾳ &c.] In his verbis lacunam debere notari, tam certum eſt, quam ſolem ipſo meridie lucere: nam varias Bœotiæ origines enarrans Stephanus, ultimo loco addit: quoſdam perhibuiſſe Bœotos παρὰ τὸν βοῦν ὀνομάζ. quod mente non admodum agiles eſſent; quæ verba cum hic neceſſario requirantur, commodiſſime tranſcribi poſſunt ex Euſtathio ad Dionyſium de Situ Orbis, ubi omnium etymologiarum vocis Bœotiæ quaſi ex Stephano compendium fecit. Οἱ Βοιωτοὶ ὀνομάζονται ἀπὸ τινὸς Βοιωτοῦ καλουμένου, ὃς ἡ μήτηρ Ἄρνη [illegible], περὶ βοῶν εἶχε κράτος. ἐξ οὗ δὲ τὸ ὄνομα ἔχει, ὡς εἰδέως ἀμφὶ τὰς βόας. ἢ ἀπὸ τοῦ βοὸς ἡ χώρα Βοιωτία τοῦ κατηγησαμένης αὐτῷ τῷ Κάδμῳ. οἱ δὲ παρὰ τὸν βοῦν ὀνομάζ. οὕτω τοὺς Βοιωτοὺς, ὡς μὴ ὄντας τῇ διανοίᾳ ἄγαν εὐκινήτους. συμφωνεῖ δὲ τῷ λόγῳ τούτῳ καὶ ἡ Βοιωτία ὗς, ὅπερ ἐσκώπτοντο οἱ Βοιωτοί. Hinc manifeſtiſſime liquet, Stephani locum eſſe mutilum, & ut ſenſus ſit integer, hunc in modum ſuppleri debere: Τινὲς δ' ὡς οὐκ ὄντας τῇ διανοίᾳ τοὺς Βοιωτοὺς ἄγαν εὐκινήτους, παρὰ τὸν βοῦν ὀνομάζ. οὕτω. Culpam hujus defectus non in librarios, ſed in Hermolaum Epitomatorem rejicio, qui multis in locis præſtantiſſimum ſcriptorem tam fœde mutilavit, ut in tota antiquitate vix ſimile exemplum occurrat.

[67] Ἐκαλεῖτο δὲ Ἀονία.] Aonas barbaros à Sunio evagatos Bœotiam priſcis temporibus tenuiſſe, & inde Aoniam nuncupatam fuiſſe, teſtantur plurimi: Strabo lib. IX: Apoll. Rhodii Schol. ad lib. III: Euſtathius ad Catalogum navium circa initium, & alii.

[68] Καὶ Μεσαπία, καὶ Ὠγυγία, καὶ Καδμηΐς.] Bœotiam Meſapiæ nomine fuiſſe inſignitam, non memini apud alios legiſſe. Ogygiam nuncupatam fuiſſe noſter ipſe teſtatur: Ὠγυγία, νῆσος ἀρχαία &c. λέγεται δὲ ἡ Βοιωτία, καὶ αἱ Θῆβαι, ἀπὸ Ὠγύγου τοῦ [illegible]. In honorem Cadmi, qui plurima in hanc regionem beneficia contulit, Cadmeidem vocatam fuiſſe, admodum veriſimile eſt, licet aliorum teſtimonia deſint.

[69] Ἀθηναῖοι περὶ τὴν ναυτικὴν δύναμιν.] Hinc eſt quod paſſim τὸ θαλασσοκρατεῖν Athenienſibus adſcribatur. Vide Thucydidem, Ariſtophanis Scholiaſtam atque alios. Egregie Juſtinus lib. VI cap. II: *Quippe Athenienſes, etſi fractæ ſint opes, manere tamen navalem uſum, nec, ſi eligendus ſit ex univerſis, meliorem alium eſſe.*

[70] Θετταλοὶ περὶ τὴν ἱππικὴν ἐμπειρίαν.] Eadem hæc de Theſſalis, Athenienſibus, Bœotis & Cyrenæis perhibet Euſtathius ad Dionyſium de Situ Orbis, quæ verbotenus ex noſtro tranſcripſiſſe videtur. Γυμναστικοὶ οἱ Βοιωτοὶ, διὸ καὶ λέγεται λόγος τοιοῦτος, ὡς Ἀθηναῖοι μὲν περὶ ναυτικὴν ἠσχολοῦντο τέχνην. Θετταλοὶ δὲ περὶ τὴν ἱππικὴν ἐμπειρίαν. Βοιωτοὶ δὲ περὶ τὴν τῆς γυμνασίας ἐπιμέλειαν, Κυρηναῖοι δὲ περὶ τὴν διφρευτικὴν ἐπιστήμην. Ælianus in Tacticis multum laudis Theſſalicis equitibus attribuit. Equi Theſſalici laudantur paſſim in oraculo apud Dionyſium de ſitu orbis, Suidam, & ſpeciatim apud Lucanum lib. VI

Theſſalicus ſonipes bellis feralibus aptum.

Hinc factum videtur, illum qui in Theſſalia uxorem eſſet ducturus, pro nuptiis ſacrificaverit equum frœnatum. Vid. Ælian. de Animal

[71] Βοιωτοὶ περὶ τὴν τῆς γυμνασίας ἐπιμέλειαν.] Locus in hanc rem egregius eſt apud Cornel. Nepot. in Alcibiade: *Poſtquam inde expulſus Thebas venerit, adeo ſtudiis eorum inſerviviſſe, ut nemo eum labore corporiſque viribus poſſet æquiparare. Omnes enim Bœotii magis firmitati corporis, quam ingenii acumini inſerviunt.* Ad quem locum vide commentatores.

[72] Κυρηναῖοι δὲ περὶ τὴν διφρευτικὴν &c.] Non multum temporis teram, ut probem Cyrenæos hac ſcientia præ cæteris excelluiſſe, lectorem remitto ad vocem Βάρκη, ubi fuſius hac de re in comment. loquuti ſumus.

[73] Ἡμεῖς δὲ, περὶ τὴν τῶν νόμων διάταξιν.] Toto orbe Romano tria tantum fuere gymnaſia in quibus licitum erat jus docere, Romæ, Conſtantipoli, & Beryti in Phœnicia. Juſtinianus in prooem. D. §. 7. *Hæc tria volumina à nobis compoſita tradi eis tam in regiis urbibus quam in Berytienſium pulcherrima civitate, quam & legum nutricem quis appellet, tantummodo volumus, quod jam à retro principibus conſtitutum, & non in aliis locis.* Duarum urbium, ſcilicet Novæ Romæ & Beryti, quam alii Beroën appellavere, meminit Theætetus lib. IV. Epigrammat.

Τοῦτο Γ'[illegible] Φοῖβος [illegible]
Ῥώμη καὶ Βηρύη, πάντα φύσις [illegible].

[74] Βοιωτία ἐν Θρᾴκῃ.] De Bœotia ad Propontidem ſita mentionem facit Hyginus Fab. CLXXXVI. *Poſt quæ Metapontus duxit conjugio Melanippen, eoſque ſibi filios adoptavit, qui in Propontide ex ſuo nomine condiderunt, Bœotus Bœotiam, Æolus Æoliam.*

[75] Βοιωτός.] Invenitur illud gentile in veteribus numiſmatibus. Goltzius agnoſcit nummum cum inſcriptione ΒΟΙΩΤΩΝ.

[76] Βοιωτία ὗς.] Adagium deſumtum eſt ex Pindari Olymp. Od. VI: hæc ſunt Lyrici verba:

- - - - Ὄτρυνον νῦν ἑταίρους
Αἰνέα, πρῶτον μὲν Ἥ-
ραν παρθενίαν κελαδῆσαι,
γνῶναί τ' ἔπειτ' ἀρχαῖον ὄνειδος ἀλα-
θέσι λόγοις εἰ φεύγομεν, Βοιωτίαν
ὗν. - - - -

Ad quem locum ita ſcribit Sholiaſt. Ἡ δὲ παροιμία ἐπὶ [illegible].

Ὦ χαῖρε κολλικοφάγε [77] Βοιωτίδιον. A
καὶ ῥῆμα, Βοιωτιάζειν ἔμαθες.

O ſalve panivorator Bœotiole!
Hinc & illud dictum Bœotiſſare didiciſti.

ΒΟ'ΛΒΑΙ, [78] πόλις Καρίας, καὶ ποταμὸς Βολβαιώτης, ἥ τις Ἡράκλεια ἐκλήθη. [79] ἔστι καὶ Βόλβη πόλις, καὶ λίμνη. τὸ ἐθνικὸν, Βολβαῖος. B

BOLBÆ, urbs Cariæ & fluvius Bolbæotes, quæ Heraclea appellatur. Eſt item Bolbe urbs & ſtagnum. Gentile, Bolbæus.

ΒΟΛΒΙΤΙ'ΝΗ, πόλις Αἰγύπτου. Ἑκαταῖος. [80] ὁ πολίτης, Βολβιτινίτης. τὸ ἐθνικὸν, Βολβίτινος· ἔνθεν καὶ Βολβίτινον ἅρμα.

BOLBITINE, oppidum Ægypti, cujus meminit Hecatæus. Oppidanus, Bolbitinites. Gentile, Bolbitinus. Inde etiam vehiculum Bolbitinum.

ΒΟΛΙ'ΝΗ, [81] πόλις Ἀχαΐας, ὡς C Ῥιανὸς ἐν Ἀχαϊκῶν δευτέρῳ. τὸ ἐθνικὸν, Βολιναῖος.

BOLINE, urbs Achaïæ, de qua Rhianus libro II Achaicorum. Gentile, Bolinæus.

ΒΟΛΙΣΣΟ'Σ, [82] πόλις Αἰολικὴ ἐπ' ἄκρου, Χίου πλησίον. [83] Θουκυδίδης Βολίσκον αὐτὴν καλεῖ, ἐν ὀγδόῃ. καὶ φασὶν, D ὅτι [84] Ὅμηρος ἐν τούτῳ τῷ πολίσματι τὰς διατριβὰς ἐποιεῖτο, ὡς Ἔφορος. Ἀνδροτίων δὲ δι' ἑνὸς σ γράφει. τὸ ἐθνικὸν, τῇ τέχνῃ Βολίσσιος, ὡς Λυρνήσσιος. Βολισσεὺς, ὡς Ἁλικαρνασσεύς· καὶ Βολισσίτης, ὡς Ὀδυσσίτης. E χρηστέον δὲ τῷ προτέρῳ, διὰ τὸ συνηθές.

BOLISSUS, urbs Æolica in promontorio, prope Chium. Thucydides eam Boliſcum appellat libro VIII. Narrant quoque Homerum illa in urbe moras duxiſſe, uti Ephorus auctor eſt. Androtio vocem per ſimplex S ſcribit. Gentile ex lege artis, Boliſſius, uti Lyrneſſius. Boliſſenſis, ut Halicarnaſſenſis. Et Boliſſites, uti Odyſſites. Præſtat autem priore uti, propter formam regioni ſolitam.

ΒΟΛΟΓΕΣΙΑ'Σ, πόλις πρὸς τῷ Εὐφράτῃ, ἐκ [85] Βολογέσου βασιλέως ᾠκισμένη. [86] τὸ ἐθνικὸν ὤφειλε Βολογεσιεὺς, ὡς

VOLOGESIAS, urbs ad Euphratem, à Vologeſo rege condita. Hinc gentile Vologeſienſis, uti Aphrodiſienſis formari oportebat:

εὖ οἶδα. Υ῞αντες, ἔθνος βάρβαρον ἀρχαῖον, κατῴκησαν τὴν Βοιωτίαν. ὥς τινας ἐκ παραφθορᾶς τῆς ἀναλογίας, ἀντὶ τοῦ Υ αὔας λέγειν ὃς ἐκάλουν. ὥστε καὶ τοὺς ὕστερον, διαδεδόσθαι τὴν λέξιν ἐπὶ τῶν Βοιωτῶν. καὶ λοιπὸν νομισθῆναι, διὰ πολλὴν ἀλογίαν καὶ ἀγροικίαν, οὕτως ἐξ ἀρχῆς αὐτοὺς κεκλῆσθαι. τούς τε βωλομάχους εἰς ἀπαιδευσίαν διαπεπαίκτους ποιεῖ, τοῦτο λέγων, Βοιωτία ὗς. Eadem etiam refert Demetrius Triclinius ad Pindari locum jam citatum. Præterea in fine hujus ſectionis addit aliam dictionem continentem adagium, nempe Βοιωτιάζειν, quod in eos dicitur, qui rudi & incompoſita voce, quaſi boum mugitu clamare conſueverunt.

[77] Βοιωτίδιον.] Vocabulum diminutivum comica licentia fictum, quemadmodum plura ejuſdem farinæ apud Ariſtophanem occurrunt, ut Σωκράτης Σωκρατίδιον, Εὐριπίδης Εὐριπίδιον. Vide commentarios ad vocem Βαρβάρικον.

[78] Βόλβαι, πόλις Καρίας; καὶ ποταμὸς Βολβαιώτης.] Locus admodum ſuſpectus: nam fluviorum nomina in ώτης terminari, res non adeo frequens eſt. Ortelius verba ſequentia ἥ τις Ἡράκλεια ἐκλήθη cum fluvii appellatione conjungit, quod profecto præter Stephani mentem factum videtur. Fortaſſis hic locus ita eſt conſtituendus: Βόλβαι, πόλις Καρίας. ὁ πολίτης, Βολβαιώτης· ἥτις Ἡράκλεια ἐκλήθη. Neceſſe eſt ultima verba, urbis nomen reſpicere. Heracleæ Caricæ meminit noſter ſuo loco.

[79] Ἔστι καὶ Βόλβη πόλις, καὶ λίμνη.] Hæc illa palus eſt, quam ſupra Βόλβην male appellavit, & optime Macedoniæ adſcripſit, de cujus ſitu τὸ παρὸν οὐδὲν χρή. Ponitur à Scylace prope Apolloniam, cujus verba jam ſupra citavimus. Memoratur etiam Thucydid. lib. IV, Æſchylo in Perſis, & Ariſtot. de hiſt. Animal. lib. II. Etiam Palmerius hoc ſtagni nomen feliciſſime Athenæo reſtituit.

[80] Ὁ πολίτης, Βολβιτινίτης.] Leve mendum hic latet. Scribe, ὁ πολίτης, Βολβιτίτης. Ægyptiorum enim πόλεις, ut paſſim noſter inculcat, in ίτης definit. Verum quod in fine addit ἔνθεν Βολβίτινον ἅρμα, illud valde eſt inſolens, nam de iſtis vehiculis non memini aliquid in ſcriptis antiquorum reperiſſe. Hinc non levis mihi ſuborta ſuſpicio mendæ, licet conſtanter hic locus in vulgatis & MSS ita concipiatur. Lego, Βολβίτινον στόμα. Exiſtimo enim Stephanum unum ex Nili oſtiis innuere. Strabo lib. XVII. Μετὰ δὲ τὸ Βολβίτινον στόμα ἐπὶ πλεῖον ἐκκειμένη ταπεινὴ καὶ ἀμμώδης ἄκρα. Eodem loco apud Strabonem τὸ Βολβιτικὸν στόμα dicitur, quod poſſeſſivum eſt ab hac voce formatum.

[81] Βολίνη, πόλις Ἀχαΐας.] Etymologici Mag. Auctor *Bolinum* vicum appellat, & prope Patras & Drepanum collocat, ſtatuens hoc nomen ei ἀπὸ τῆς βολῆς inditum fuiſſe, ita enim ille: Βόλινον, κώμη τῆς Ἀχαΐας, πλησίον Πατρῶν καὶ τοῦ καλουμένου Δρεπάνου. εἴρηται δὲ ὅτι νύμφη τις διωχθεῖσα ὑπὸ Ἀπόλλωνος ἐρῶντος, καὶ μέλλουσα τῆς παρθενίας ἀφαιρεῖσθαι, ἔρριψεν ἑαυτὴν εἰς θάλασσαν. ὅθεν τὸ χωρίον οὕτως ἐκάλεσαν, ἀπὸ τῆς βολῆς τῆς νύμφης. Eundem ſitum ei quoque attribuit Pauſanias in Achaicis.

[82] Πόλις Αἰολικὴ ἐπ' ἄκρου, Χίου πλησίον.] Non poſſum quin huc tranſcribam locum inſignem, qui eſt apud Annam Comnenam lib. VII Alexiad. ubi egregie urbis ſitus ob oculos ponitur: Ὁ μέν τοι Δαλασσηνὸς παραγενόμενος ἐκεῖ κατὰ τὸ δυσκολώτερον μέρος τῆς νήσου, καὶ τὴν Βολισσὸν καταλαβεῖν παρεγγυώμενος, καὶ τὴν αὐτοῦ ἀπεκδεχόμενος ἔλευσιν. ἡ δὲ Βολισσὸς πολίχνιον κατὰ τὸ ἀκρωτήριον ταύτης τῆς νήσου διακείμενον.

[83] Θουκυδίδης Βολίσκον.] Apud Thucydidem libro octavo urbis nomen etiam duplici S exaratum reperitur. Incidit fortaſſis noſter in librum ἀδιόρθωτον.

[74] Ὅμηρος ἐν τούτῳ τῷ πολ. &c.] Homerum quandoque ibi divertiſſe, literas docuiſſe, & quæcunque juvenilia ludicraque ejus extant, condidiſſe, etiam Herodotus teſtatur libro de vita Homeri: Καὶ τοὺς Κέρκωπας, καὶ Βατραχομυομαχίαν, καὶ Ἐπικιχλίδας, καὶ τἄλλα πάντα ὅσα παίγνια ἐστὶν Ὁμήρου, ἐνταῦθα ἐποίησε παρὰ τῷ Χίῳ ἐν Βολισσῷ.

[85] Βολογέσου βασιλέως.] Genuinum regis regum Vologeſi nomen, in omnibus auctoribus corruptiſſimum reperitur, uti nuper docuit Cl. Spanhemius diſſert. ſecund. de præſtantia & uſu numiſmatum, adducens auctoritatem rariſſimi & eximii nummi Romæ non ita pridem reperti, in quo ΒΟΛΑΓΑϹΟΥ ſcriptum occurrit. Hinc emendandum urbis nomen & gentilia inde formata. Quod hic de voce Βολογεσιάς, idem etiam de Βολογεσίφορα ſtatuimus.

[86] Τὸ ἐθνικὸν ὤφειλε Βολογεσιεύς.] Noſter hic loquitur ἀφ' ἱστορικοῦ, quod ex lege artis & ad ſimilitudinem aliorum

ὡς Ἀφροδισιάς. ἀλλ᾽ ἀνοίκειος ὁ τύπος τῇ χώρᾳ. λεκτέον Βολογεσιηνός.

ΒΟΛΟΓΕΣΙΦΟΡΑ, πόλις Περσική. τὸ ἐθνικὸν τύπῳ Περσῶν, Βολογεσιφορηνός. [87] λεκτέον δὲ Βολογεσιφορεύς.

ΒΟΛΟΥΡΟΣ, πόλις τῶν ἐν Ἰλλυρίᾳ Τραλλέων. μοῖρα γὰρ τῶν Ἰλλυριῶν Βῆγες, καὶ Βόλουρος. ἔστι καὶ πόλις Θεσπρωτίας.

ΒΟΟΣ ΚΕΦΑΛΑΙ, τόπος, [88] καθ᾽ ὃν ἐπολέμησε Προυσίας πρὸς Ἄτταλον, ὡς Ἐρατοσθένης ἑβδόμῃ Γαλατικῶν. [89] ἔστι καὶ Ἰνδικῆς Βουκέφαλα, ἣν ἔκτισεν Ἀλέξανδρος. [90] ἐπ᾽ ἀμφοτέραις ταῖς ὄχθαις τοῦ Ὑδάσπου ποταμοῦ, [91] πόλεις ἔκτισε Νίκαιαν, Βουκεφάλειαν. ἔνθα διαβάντος, καὶ μαχομένου, ἀπέθανεν αὐτῷ [92] ὁ ἵππος Βουκεφάλας προσαγορευόμενος. οἱ κατοικοῦντες, Βουκεφαλεῖς, [93] ἐπειδὴ ὁ δημότης Κεφαλεύς, τοῦ Κεφαλῆ.

ΒΟΡΜΙΣΚΟΣ, χωρίον Μακεδονίας, [94] ἐν ᾧ κυνοσπάρακτος γέγονεν Εὐριπίδης· οὓς κύνας τῇ πατρῴᾳ φωνῇ ἑστρικὰς καλοῦσιν οἱ Μακεδόνες, [95] ὁ δὲ ποιητὴς, τραπεζῆας. ἐκ δὲ τῶν δηγμάτων ἀρρωστήσαντα αὐτὸν ἀποθανεῖν. τὸ ἐθνικὸν Βορμίσκιος, ὡς Τριποδίσκιος, [96] Δο-

tebat: verum illa forma regioni minime convenit. Dicendum enim Vologeſienus.

VOLOGESIPHORA, urbs Perſica. Gentile, forma Perſarum, Vologeſiphorenus. Dicendum vero Vologeſiphorenſis.

BOLURUS, urbs Trallianorum in Illyria. Begis enim & Bolurus pars ſunt Illyrici. Eſt præterea Theſprotiæ urbs.

BOOS CEPHALÆ, locus ubi Pruſias cum Attalo dimicavit, uti teſtatur Eratoſthenes libro VII de rebus Galaticis. Eſt quoque Bucephala Indica, quam Alexander condidit. In utraque enim Hydaſpea fluminis ripa urbes Nicæam Bucephalamque condidit: illic cum trajeciſſet & pugnaſſet, obiit ipſi equus Bucephalus nominatus. Incolæ, Bucephalenſes, quandoquidem populare nomen Cephalenſis à voce Cephale deducitur.

BORMISCUS, regiuncula Macedoniæ, ubi Euripides à canibus dilaceratus eſt, quos Macedones vernacula lingua *estricas*, & Poëta τραπεζῆας appellavit. Illorum morſu debilitatus, diem ſuum obiit. Gentile, Bormiſcius, uti Tripodiſcius, Do-

rum formatum eſt, quemadmodum liquet in voce Ἀβοόττιον, quæ verba etiam alia occaſione produximus. Τὸ ἐθνικὸν οὐκ ἔστιν ἐν χρήσει· ὁ τύπος δὲ ἐπιτοπιστικὸς ὁμοιότητι, ὡς γὰρ Ἄδραμος Ἀδραμιδίς, οὕτως Ἀβόττιον Ἀβοττιδίς. Eadem prorſus ratio hic obtinet: nam uti ab Ἀφροδισίας fit Ἀφροδισιάς, ita à Βολογεσιάς Βολογεσιδίς. Verum noſter fatetur hunc τύπον regioni minime convenire, quippe hinc deducendum Βολογεσιηνός.

[87] Λεκτέον δὲ Βολογεσιφορεύς.] Non dubito, quin in genuino ſuo opere Stephanus hoc reſtricte ſtatuerit. Hujuſmodi enim gentile ab hac urbe non eſt formandum, niſi id feceris κατὰ τὸν Ἑλληνικὸν τύπον, quemadmodum alibi loquitur.

[88] Καθ᾽ ὃν ἐπολέμησε Προυσίας πρὸς Ἄτταλον] De bello inter Pruſiam & Attalum legendus Polybius Legat. CXXVIII. Ὅτι Ἄτταλος ἐπιτιθεὶς παρὰ Προυσίου, ... Ἀθηναίου τοῦ ἀδελφοῦ, ἐξαπέστελλε μετὰ τῶν ... Πόπλιος Λέντλος, διασαφοῦντες τῇ συγκλήτῳ τὸ γεγονός. Præterea videſis Legat. CVI, CXXIX, CXXXV & CXXXVI, ubi leges pacis, in quas reges ambo, auctoritate Romanorum legatorum conſentiebant, memorantur. Polybius locum, ubi Pruſias Attalum devicit, expreſſis verbis non nominat, & noſter de ſitu nihil perhibet: procul dubio fuit locus Aſiæ vel circa Chalcedonitim, vel circa Bithyniam. Polybius libro IV in deſcriptione Mæotidis ac Ponti, in Aſia locum ponit *Bovem* dictum, qui fortaſſis idem eſt, quem noſter Βοὸς κεφαλάς nuncupat: Ὅθεν αὐτὸς ὁρμήσας προσπίπτει πρὸς τὸν Βοῦν καλούμενον, ὅς ἐστι τῆς Ἀσίας τόπος. ἀφ᾽ οὗ ἐπιστῆναί φασι πρῶτον ἐκ μέσου τὴν Ἰὼ περαιωθεῖσαν. πάλιν ἔχει λόγος τὸ πλεῖστον ὁρμήσας ἀπὸ τοῦ Βοός, ἐπ᾽ αὐτὸ φέρεται Βυζάντιον. Verum hæc mera conjectura eſt, quam memini obtrudo.

[89] Ἔστι καὶ Ἰνδικῆς Βουκέφαλα.] Miror noſtrum hac ſectione Bucephalæ, ab Alexandro ædificatæ, meminiſſe, cum & literarum ordo aliter ſuadeat, & ejuſdem Bucephalæ, ſuo loco in ſequentibus, deſcriptionem exhibeat.

[90] Ἐπ᾽ ἀμφοτέραις ταῖς ὄχθαις.] In omnibus editionibus hic locus mala interpunctione laborat. Ante hæc verba πλεονασμὸν collocare vitium fuit, & reliqua ita interſtinguere, ut lectori ſenſus ſit facilis & perſpicuus. Egregie huc faciunt verba Euſtathii ad Iliad. B. Ἡ Βουκέφαλα δὲ ἐστὶ πόλις Ἰνδικὴ ὁμοίως κληθεῖσα ὑπ᾽ Ἀλεξάνδρου, ἐπ᾽ ἀμφοτέραις φασὶ ταῖς ὄχθαις τοῦ ποταμοῦ Ὑδάσπου, διὸ διαβαίνοντος Ἀλεξάνδρου ἐκεῖ, καὶ μαχομένου, ὁ Βουκεφάλας ἵππος ἀπέθανεν.

[91] Πόλεις ἔκτισε Νίκαιαν, Βουκεφάλειαν.] Hic locus in omnibus editis mutilus conſpicitur hunc in modum, & particulam τε tranſcriptores in adverſativam conjunctionem commutarunt, πόλ * ἔκτισε Νίκαιαν. Βουκεφάλειαν δέ, ἔνθα διαβάντος &c. Quemadmodum edi curavimus, ita Salmaſius ad oram ſui Stephani hanc lacunam ex MSS repleverat. Hanc lectionem nobis etiam Voſſianus cod. ſuppeditavit. Suſpicor tamen hæc & ſequentia auctoris cujuſdam antiqui eſſe verba, cujus nomen ante τὸ ἐπ᾽ ἀμφοτέραις excidit. In eundem ferme modum ſcribit Arrianus lib. V: Ἵνα δὲ ἡ μάχη ἐγένετο, καὶ ἔνθεν ὁρμηθεὶς ἐπέρασε τὸν Ὑδάσπην ποταμόν, πόλεις ἔκτισεν Ἀλέξανδρος. καὶ τὴν μὲν Νίκαιαν, τῆς νίκης τῆς κατ᾽ Ἰνδῶν ἐπώνυμον, ὠνόμασε. τὴν δέ, Βουκεφάλαν, ἐς τοῦ ἵππου τοῦ Βουκεφάλα τὴν μνήμην, ὃς ἀπέθανεν αὐτοῦ.

[92] Ὁ ἵππος Βουκεφάλας.] Utrumque dicitur, & Βουκεφάλας & Βουκέφαλος. Plutarchus in vita Alexandri: Τῷ Βουκεφάλᾳ φειδόμενος, ἤδη πρεσβύτερος ὄντος.

[93] Ἐπειδὴ ὁ δημότης Κεφαλεύς, τοῦ Κεφαλῆ.] Sic exhibent libri editi. Cod. Voſſianus ultimæ voci aliam terminationem tribuit, legitur enim inibi, Κεφαλεὺς τοῦ Κεφαλαί. Unde fortaſſe ſi Κεφαλαί conjecero, non erravero, Euſtathii auctoritate ductus, ita enim ille ad Iliad. B. Ὅμοιοι δὲ καὶ οἱ κληθέντες ὀνομαστῶς Κεφαλαί, δῆμος αὐτῆς Ἀττικῆς, οὗ μέμνηται καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ὄρνισι.

[94] Ἐν ᾧ κυνοσπάρακτος γέγονεν Εὐριπίδης.] Qui de hoc Euripidis fato mentionem faciunt, loci nomen reticent, duntaxat narrantes hoc illi in Macedonia contigiſſe. Aulus Gellius lib. XV cap XIX: *Quum in Macedonia apud Archelaum regem eſſet, uteretürque eo rex familiariter; rediens nocte ab ejus cœna, canibus à quodam æmulo immiſſis dilaceratus eſt: & ex his vulneribus mors ſecuta eſt.* Vide hac de re C Rhodig. Ant. lect. lib. XXII cap. X. Cui adde Scaligerum ad Euſebium pag. 108.

[95] Ὁ δὲ ποιητὴς τραπεζῆας.] Locus, quem Stephanus innuit, eſt apud Homerum Iliad. X in oratione Priami hiſce verbis:

Αὐτὸν δ᾽ ἂν πύματόν με κύνες πρώτῃσι θύρῃσιν

Ὠμησταὶ

[96] Δορίσκιος, ἐν τοῖς οἰκείοις τόποις εὑρήσεις. A

Doriſcius, quæ ſuis locis invenies.

ΒΟ´ΡΣΙΠΠΑ, [97] πόλις Χαλδαίων οὐδετέρως, ἱερὰ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος, λινουργεῖον μέγα. [98] λέγεται καὶ θηλυκῶς. [99] οἱ πολῖται, Βορσιππηνοί. Ἀρριανὸς δὲ, [1] Βορσιππαεῖς αὐτούς φησι. B

BORSIPPA, urbs Chaldæorum, genere neutro, Apollini & Dianæ ſacra. Magnæ ibi ſunt officinæ linteis conficiendis deſtinatæ. Dicitur etiam genere fœminino. Cives, Borſippeni Arrianus vero eos Borſippenſes nominat.

ΒΟ´ΡΥΖΑ, πόλις Ποντική. [2] τὸ ἐθνικὸν, Βορυζαῖος.

BORYZA, urbs Pontica. Gentile, Boryzæus.

ΒΟΡΥΣΘΕ´ΝΗΣ, [3] πόλις, καὶ ποταμὸς τοῦ Πόντου, [4] παρὰ τὴν Μαιῶτιν λίμνην, καὶ Τάναϊν τὸν ποταμόν. [5] οὕτω καὶ ὁ Ἑλλήσποντος πρὸ τῆς Ἕλλης ἐκαλεῖτο. ἔστι καὶ πόλις Ἑλληνὶς πρὸς ἑσπέραν, [6] Μιλησίων ἀποικία, ἣν οἱ μὲν [7] ἄλλοι Βορυσθένην, αὐτοὶ δὲ Ὀλβίαν. [8] ἣν μιῶσιν, ὅ, τι Βορυσθένης καὶ Ὕπανις. ὁ πολίτης, Βορυσθενίτης. καὶ τὸ θηλυκὸν Βορυσθενῖτις, οὐκ ἀπὸ τῆς πόλεως, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ. βούλεται δὲ τὴν ει δίφθογγον ἔχειν ἐν τῇ παραληγούσῃ. ἀπὸ γὰρ τῆς εἰς ος εὐθείας, ἡ διὰ τοῦ ιτης παραγωγὴ πλεονάζει μιᾷ συλλαβῇ, ὡς κάνωπος κανωπίτης, Κανωπίτης, ὁ Ἄδωνις παρὰ Παρθενίῳ. [9] τὸ δὲ Ἰήτης, ἀπὸ τῆς Ἴου, C D E

BORYSTHENES, urbs & flumen Ponti, juxta Mæotidem paludem, & Tanaïn fluvium. Ita Helleſpontus ante Hellen appellabatur. Eſt quoque urbs Græca ad occaſum ſita, Mileſiorum colonia, quam alii quidem Boryſthenem, ipſi vero incolæ Olbiam nuncupant. Boryſthenes autem & Hypanis præterlabuntur. Civis, Boryſthenites, & genere fœminino Boryſthenitis, quod tamen non ab urbis, ſed à fluvii appellatione deducitur. Gaudet enim habere diphthongum ει in penultima: Nam vox derivata à caſu recto in ος, eademque per ιτης prolata, unica ſyllaba primitivum ſuum ſuperat, uti κάνωπος κανωπίτης, Canopites, quo nomine Adonis apud Parthenium inſignitur. At vero Ἰήτης, deri-

Ὁμηρικοὶ ἔρωτες, ὅσοι [illegible]
Τύψας δὲ βαλὼν [illegible]
Οὓς τρέφον ἐν μεγάροισι τραπεζῆας πολυωρούς.

Τραπεζεὺς eſt canis domeſticus, qui ad menſam omnia cruda vorat. Heſychius: Τραπεζῆες, οἱ περὶ τὰς τραπέζας λιχνεύοντες. Etymologici Magni Auct. ſimpliciter κύνας interpretatur *menſæ adſtantes*, ita enim ille: Τραπεζῆες. διὰ τοῦ η. σημαίνει τὰ ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγόμενα τραπεζήτων, ἀπὸ τοῦ τράπεζα. διὰ δὲ τῆς ει διφθόγγου, τὸ ἐν τῇ τραπέζῃ παρεστηκότα, ὡς παρ' Ὁμήρῳ· - - - τραπεζῆας κύνας. ἀπὸ τοῦ τραπεζεύειν. τὸ δὲ παρ' Ἰβύκῳ, διὰ τοῦ η λεγόμενον, τραπεζητῶν κυνῶν, ἔστιν ὡς τελείων [illegible].

[96] Δορίσκιος] In prima ſyllaba omnes ſcripti & vulgati Ω mega agnoſcunt, quod nobis auctoritate ipſius Stephani & aliorum, immutare placuit.

[97] Πόλις Χαλδαίων οὐδετέρως] Sic uſurpavit hanc vocem. Strabo lib xv, cujus verba noſter tranſcripſit, ita enim ille: Τὰ δὲ Βόρσιππα, ἱερὰ πόλις ἐστὶν Ἀρτέμιδος καὶ Ἀπόλλωνος, λινουργεῖον μέγα. Sequitur & aliud quid memorabile, quod noſter neglexit, ſcilicet, maximam ea in urbe veſpertilionum multitudinem reperiri, qui longe majores ſunt quam in cæteris locis Hi capiuntur ad cibum & ſale condiuntur. Corrupte urbis nomen occurrit apud Ptolemæum Βαρσίτα pro Βόρσιππα, obſervante doctiſſimo Bocharto Apud Joſephum lib i contra Appionem reperitur Βόρσιππος, ſic enim ille de Cyro Nabonnedum oppugnaturo: Ἀπέζευξεν ἐπὶ Βόρσιππον, ἐκπολιορκήσων τὸν Ναβόννηδον.

[98] Λέγεται καὶ θηλυκῶς] In Græcorum ſcriptis nihil inveni, quo hoc demonſtrem. Apud Juſtinum lib xii cap. xiii locus eſt, quem ſic emendavit Cl Voſſius: *Ob hoc omiſſa Babylonia in Borſippam urbem trans Euphratem, deſertam olim conceſſit.*

[99] Οἱ πολῖται, Βορσιππηνοί.] Hoc gentile uſurparunt Strabo & Joſephus, libris jam ſupra allegatis

[1] Βορσιππαεῖς αὐτούς φησι] Scilicet, non ſecundum τὸν ἐπιχώριον, ſed τὸν Ἑλληνικὸν τύπον.

[2] Τὸ ἐθνικὸν, Βορυζαῖος.] Clariſſimus Seguinus divulgavit nomiſma cum inſcriptione ΒΡΟΥΖΗΝΩΝ, quam ad Pryſam Bithyniæ pertinere exiſtimabat. Verum Spanhemius levi trajectione Ρ & Ο ΒΟΡΥΖΗΝΩΝ legendum ex Stephano noſtro judicavit, quod etiam à Coſlartio obſervatum aſſeverat

[3] Πόλις καὶ ποταμός] Martianus capella: *Ab Hiſtro ad Oceanum bis decies centum millium paſſuum eſt · in latitudine millibus quadringentis uſque ad Sarmatiæ ſolitudines. Nec procul fluvius, lacus, oppidum, ſub uno cuncta nomine Boryſthenes, propter Achillis inſulam ejus ſepulchro celebratam* Omnia Boryſthenis (qui vulgo nunc de Nieper dicitur) memorabilia atque admirabilia ex variis auctoribus huc congerere, nimis longum foret. Lectorem ablegamus ad Herodot. lib. iv. Solinum cap. xix. Plinium lib. iv cap. xii. ix: xv. & xxxi: v.

[4] Παρὰ τὴν Μαιῶτιν λίμνην καὶ Τάναϊν.] Non recte Stephanus noſter Boryſthenem juxta Mæotidem & Tanaim collocat, quod obiter obſervavit Cl. Iſaacus Voſſius in notis ad fragmenta Peripli Ponti Euxini & Mæotidis paludis. Addam verba Herodoti quæ hoc evincunt maniteſtiſſime, ita enim ille lib. jam citato: Ἀπὸ τοῦ Ἴστρου ἐπὶ Βορυσθένεα δέκα ἡμερέων ὁδός. ἀπὸ Βορυσθένεος τε ἐπὶ τὴν λίμνην τὴν Μαιῶτιν, ἑτέρων δέκα. Vide quoque Plinium lib. iv cap. xii.

[5] Οὕτω καὶ ὁ Ἑλλήσποντος πρὸ τῆς Ἕλλης.] Sic Helleſpontus antequam Helle in eo periiſſet, Boryſthenis nomine inſigniebatur, quamvis apud Heſychium & alios contrarium inveniatur.

[6] Μιλησίων ἀποικία.] Hinc eſt, quod Plinius tradat Olbiam Miletopolim dictam eſſe. Herodotus lib iv: Ἔστι ἀγχοτάτω τὴν ἐμπορίων τῶν Σκυθέων ἐς τὸ Βορυσθενειτέων ἄστυ. Οἱ δὲ Βορυσθενεῖται οὗτοι λέγουσι σφέας αὐτοὺς εἶναι Μιλησίους. Vide præterea Marcianum Heracleotam & alios.

[7] Ἄλλοι Βορυσθένην, αὐτοὶ δὲ Ὀλβίαν.] Deſideratur καλοῦσι, vel ſimile quid. Boryſthenem eſſe Olbiam, certiſſimum eſt. Pomponius Mela ineptiſſime contrarium ſtatuit, ita enim ille lib. ii cap. i: *Longe venit ignotiſque ortus è fontibus, quadraginta dierum iter alveo ſtringit: tantoque ſpatio navigabilis, ſecundum Boryſthenida & Olbiam Græca oppida* Egregie ad rem faciunt verba Herodoti lib. iv: Τὰς Ἕλληνας οἱ οἰκέοντες ἐπὶ τῷ Ὑπάνι ποταμῷ καλέουσι Βορυσθενεΐτας. σφέας δὲ αὐτοὺς Ὀλβιοπολίτας.

[8] Ἣν μιῶσιν ὅ, τι Βορυσθένης καὶ Ὕπανις.] Hæc mihi non ſatis ſana videntur. locum tamen ſine auxilio meliorum codicum emendare haud aggrediar. Videtur noſter velle: urbem eo loci eſſe conditam, ubi Hypanis & Boryſthenes fluvii junguntur Præclare in hanc rem ſcripſit Auctor Peripli Ponti Euxini: Ἐπὶ δὲ ταῖς κατὰ Ὕπανιν καὶ Βορυσθένην ταῖς τῶν δύο ποταμῶν συμβολαῖς ἐστὶ κτιστὴ πόλις, ἔχουσα μὲν Ὀλβίαν [illegible], μετὰ δὲ ταῦτα ὑφ' Ἑλλήνων πάλιν Βορυσθένης κληθεῖσα. Ταύτην δὲ κτίζει τὴν Μηδικὴν ἐπαρχίαν Μιλήσιοι κτίζουσι.

[9] Τὸ δὲ Ἰήτης] Eſt gentile à voce Ἴος, quæ una ex Cycladum eſt inſulis, de qua ſuo loco.

τῆς Ἴου, [10] διὰ τὸ ι, ἐξενέχθη διὰ τοῦ η· καὶ ἀπὸ γενικῆς Ἀσκάλωνος Ἀσκαλωνίτης, [11] Ἕλεος Ἑλείτης καὶ Ἑλείτης, ὁ τὸ Ἕλος οἰκῶν. [12] Ὠρεὸς, Ὠρείτης καὶ Ὠρείτης. ἔδει οὖν καὶ Βορυσθενείτης, διὰ διφθόγγου· οὐ γὰρ ὅμοιος [13] τῷ Τεμενίτης, οὐδὲ τῷ [14] ἑρκίτης. οὐ γὰρ ἀπὸ τῆς γενικῆς, ἀλλ' ἀπὸ τῆς εἰς ος εὐθείας. ταῦτα καὶ εἰκότως ἔχει τὸ ι. τὸ δὲ Βορυσθένης, οὐκ εἰς ος λήγει. τί οὖν; ἐροῦμεν, [15] ὅτι ἠκολούθησε τῷ πλείονι χαρακτῆρι διὰ τοῦ ι. τὰ γὰρ διὰ διφθόγγου, ὀλίγα. Ζελείτης, Σαμαρείτης, Δικαιαρχείτης, Μαρωνείτης.

derivativum à genitivo Ἴου, quia in principio habet ι, effertur per η. Et à genitivo Aſcalonis eſt Aſcalonites: ſic ab Ἕλος Heleites & Heleites, id eſt Heli incola. Ab Ὠρεὸς Oreites & Oreites formatur. Oportebat igitur & Boryſthenecites per diphthongum ſcribi. Neque enim hæc vox ſimilis eſt voci *Temenites* aut Hercites, quippe quæ non à gignendi, ſed a caſu recto in ος derivantur, & merito ι habent. At vero Boryſthenes non in ος deſinit. Quid igitur? Dicemus ipſum ſequi formam, ut plurimum uſitatam per ι. Illa enim, quæ diphthongum ει habent, pauca ſunt, ut Zeleites, Samareites, Dicæarcheites, Maroneites.

ΒΟΣΙΡΑΡΑ, πόλις Αἰγύπτου. τὸ ἐθνικὸν, [16] Βοσιραρήτης, διὰ τὸν ἐπιχώριον τύπον.

BOSIRARA, urbs Ægypti, cujus gentile Boſirarites, propter formam vernaculam.

ΒΟΣΠΟΡΟΣ [17], πόλις Πόντου, κατὰ τὸν Κιμμέριον κόλπον, ὡς Φίλων. [18] καὶ πορθμὸς ὁμώνυμος, ἀπὸ Ἰοῦς καλούμενος. [19] Αἰσχύλος ἐν Προμηθεῖ δεσμώτῃ,

> Ἔσται δὲ θνητοῖς εἰς ἀεὶ λόγος μέγας
> Τῆς σῆς πορείας, Βόσπορος δ' ἐπώνυμος
> Κεκλήσεται. - - - -

[20] ἔστι καὶ ἄλλη τῆς Ἰνδικῆς. [21] τὸ ἐθνικὸν, Βοσπόριος, καὶ Βοσπορία, [22] καὶ Βοσποριανὸς, καὶ Βοσπορηνός· διχῶς γὰρ, καὶ διὰ τοῦ α, καὶ διὰ τοῦ η, ... ὡς

BOSPORUS, urbs Ponti, juxta Cimmerium ſinum, uti Philo auctor eſt. Et fretum ejuſdem nominis ab Iô denominatum, cujus meminit Æſchylus in Prometheo vincto:

> *Mortalibus vero perennis erit fama*
> *Tua trajectionis. Boſporus hinc*
> *Cognominabitur.*

Eſt & alius Sindicæ. Gentile, Boſporius & Boſporia, & Boſporianus & Boſporenus. Duplici enim modo ſcribitur & per A, & per η, ... quem-

[10] Διὰ τὸ Ι.] Ita correxi hunc locum ex prioribus editionibus. Peſſime Xylandriana exhibet, διὰ τοῦ Ι.

[11] Ἕλεος Ἑλείτης] Vocabulum primum eſt caſus obliquus a recto Ἕλος, de quo in ſequentibus.

[12] Ὠρεὸς Ὠρείτης] Male in Xylandriana legitur, Ὠρεὸς Ὠρείτης. Nos veram lectionem ex MS Voſſiano & prioribus editionibus revocavimus.

[13] Τῷ Τεμενίτης.] Juxta Stephanum Τέμενος Siciliæ locus eſt, unde deducitur τὸ Τεμενίτης, de quo vide ſuo loco.

[14] Ἑρκίτης.] Aliæ editiones ſine aſpiratione Ἐρκίτης. Eſt nomen ſervile, uti ſcribit Euſtathius ad Iliad. O. Δουλικὰ ὀνόματα καὶ οἱ Ἀζοὶ, καὶ οἱ πελάται, καὶ οἱ λάτρεις, καὶ οἱ ἑρκῖται, οἵπερ εἰσὶ καὶ ἀγροιῶται. Idem quoque perhibet Heſychius. Derivatur hæc vox παρὰ τὸ ἕρκος, cujus varias notiones apud Lexicographos legere licet: illa Stephanus utitur alibi Ἕρκος, ὡς ἕρκος, ... δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς.

[15] Ὅτι ἠκολούθησε τῷ πλείονι χαρακτῆρι.] Salmaſius in margine ſui libri ad hæc verba ita ſcribit. Χαρακτῆρα hoc loco vocat, quem alıter ſemper τύπον vocavit. Πλείονα χαρακτῆρα vocat, qui multus eſt in uſu. Inde & πλεονάζειν verbum, ſic ἐπιπολάζειν, pro eodem ſumunt, ἀπὸ τοῦ πολὺ, quod alibi temere non reperias.

[16] Βοσιραρήτης.] Sine dubio legendum, Βοσιραρείτης, quæ forma Ægyptiis eſt ſolita, ut noſter paſſim perhibet.

[17] Βόσπορος, πόλις Πόντου &c.] Totum hunc locum Conſtantinus Porphyrogenneta lib. II de Thematibus, ex genuino Stephani opere, quo paſſim utitur, tranſcripſit, quanquam ejus nomen ſupprimat, ita enim ille: Βόσπορος, πόλις Πόντου κατὰ τὸν Κιμμέριον κόλπον, καὶ πορθμὸς ὁμώνυμος, ἀπὸ Ἰοῦς τῆς Ἰνάχου καλούμενος, καθὼς Αἰσχύλος ἐν τῷ Προμηθεῖ δεσμώτῃ χαίδει. Sequuntur iidem verſus Æſchyli, & aliorum ſcriptorum teſtimonia, quæ de Boſporo Cimmerio & Thracio loquuntur, de quibus Epitomator ne γρῦ quidem. Denique Conſtantinus quoque fabuloſam hanc de Philippo Macedone narrationem addit, & ſic eodem modo ac Stephanus, quanquam illa narratio ubi mutila ſit, huic themati finem imponit.

[18] Καὶ πορθμὸς ὁμώνυμος, ἀπὸ Ἰοῦς καλούμενος.] Næ mihi in mythologicis is parum videtur verſatus, qui hanc ... Cadmi filiam facit. Ita tamen voluit Etymologici Magni Auctor: Βόσπορος, οἱονεὶ βοὸς πόρος· ὠνομάσθη γὰρ ἀπὸ τῆς Ἰοῦς τῆς θυγατρὸς Κάδμου. ταύτῃ γὰρ ἡ Ἥρα ... ἐμηνίσε ... τοῦτον παρῆλθε τὸν πόρον. Apollodorus lib. II Jûs genealogiam recenſet, & variantes antiquorum ſententias adducit, ſed de Cadmo nullam mentionem facit: ſic neque Hyginus Fab. CXLV cujus verba veterum membranarum ope ita reſtituo. *Ex Triope & Oreaſide Xanthus & Inachus, ex Pelaſgo Lariſ. ex Inacho & Argia Io. Hanc Jupiter dilectam compreſſit, & in vaccæ figuram convertit, ne Juno eam cognoſceret. Id Juno cum reſcivit, Argum cui undique oculi reſulgebant, cuſtodem ei miſit, cujus timore exagitata, coegit eam ut ſe in mare præcipitaret: quod mare Jonium eſt appellatum. Inde in Scythiam tranſnavit, unde Boſpori fauces ſunt dictæ.* Peſſime in vulgatis legitur & hoc ſenſu. *unde Boſphorus fines ſunt dictæ.* Hujus fabulæ plurimi antiquorum meminere, Dionyſius Periegeta, & Euſtathius ad eundem, Arrianus in Periplo Ponti Euxini, Palæphatus, Lycophronis Scholiaſtes, Heſychius Mileſius, & Parthenius Eroticor lib. I.

[19] Αἰσχύλος ἐν Προμηθεῖ δεσμώτῃ.] Corruptiſſime MS Voſſianus: Αἰσχύλος ἐν Προμηθεῖ διαφόρῳ. Scripſit enim Æſchylus Prometheum δεσμώτην & λυόμενον, cujus noſter meminit in Ἄσιαι.

[20] Ἔστι καὶ ἄλλη τῆς Ἰνδικῆς.] Euſtathius qui paſſim Stephani ἐθνικὰ tranſcribit & ſequitur, quanquam aliquando nomen reticeat, etiam hujus Boſpori meminit, ita enim ille ad Dionyſium: Ἔστι δὲ Βόσπορος καὶ Ἰνδικός. Clar. Voſſius in notis ad Scylacem legendum exiſtimat, ἔστι καὶ ἄλλη τῆς Σινδικῆς. Non magnopere tamen cum quoquam contenderim, ſi quis apud Stephanum Ἰνδικῆς retineat, quia poſterioris ætatis Græci Sindicam videntur appellaſſe Indicam. Verum Salmaſius in margine ſui libri etiam hæc verba non intacta reliquit, legit enim: ἔστι καὶ ἄλλος τῆς Ἰνδικῆς, reſpiciendo ad vocem πορθμός.

[21] Τὸ ἐθνικὸν, Βοσπόριος.] Utitur Ovidius hoc gentili, ita enim ille lib. II Triſt.

> *Iſidis æde ſedens, cur hanc Saturnia quæret,*
> *Egerit Jonio Boſphorioque mari.*

[22] Καὶ Βοσποριανὸς, καὶ Βοσπορηνός.] Non ignoro primum

ὡς τὸ Τιβαρανὸς καὶ Τιβαρηνός. λέγεται καὶ Βοσπορίτης, [21] καὶ Βοσπορικὸς τὸ κτητικόν. [24] λέγεται καὶ Βοσπόριον τοῦ Βυζαντίου λιμήν. [25] οἱ δ' ἐγχώριοι, Φωσφόριον αὐτὸν καλοῦσι, παραγραμματίζοντες. ἢ ὅτι Φιλίππου τοῦ Μακεδόνος διορύξαντος κατὰ τὴν πολιορκίαν εἴσοδον κρυπτὴν, ὅθεν ἀφανῶς οἱ ὀρύττοντες ἔμελλον τοῦ ὀρύγματος [26] ἀναδῦναι, [27] καὶ Ἑκάτη Φωσφόρος οὖσα, δᾳδας ἐποίησε νύκτωρ τοῖς πολίταις φανῆναι, καὶ τὴν πολιορκίαν φυγόντες, Φωσφόριον τὸν τόπον ὠνόμασαν. εἴρηται περὶ τοῦ ὀνόματος ἐν τῷ περὶ Βυζαντίου. Σοφοκλῆς δὲ [28] ἐν Φινεῖ πρώτῳ, διὰ διφθόγγου τὴν πρὸ τέλους φησὶ τὸ κύριον,

[29] Οὐδ' ἂν Βοσπόρειον ἐν Σκύθαις ὕδωρ.

ΒΟ'ΣΤΡΑ [30], πόλις Ἀραβίας, οὐδετέρως, καὶ θηλυκῶς. τὸ ἐθνικὸν Βοστρηνὸς, ὡς Γαγγρηνός· [31] καὶ Βοστρινὴ, καὶ Βοστραῖος.

ΒΟ'ΤΡΥΣ [32], πόλις Φοινίκης. ὁ πολίτης Βοτρυηνὸς, ὡς Παυσανίας, [33] παραλόγως· [34] ἀπὸ γὰρ γενικῆς καθαρευούσης τὸ η ἔχει πρὸ τέλους, ὀφεῖλον τὸ α, ὡς Ὀλβιανὸς, Καρδιανός.

ΒΟΤΙ'ΕΙΟΝ, πόλις Φρυγίας, ἔχουσα λίμνην [35] Ἄτταιαν λεγομένην, τρέφουσαν ἅλας. [36] τὸ ἐθνικὸν Βοτιεὺς, ὡς Δορυλαεύς.

ΒΟΥ-

quemadmodum Tibaranus & Tibarenus. Dicitur quoque Boſporita, & Boſporicus poſſeſſivum. Et Boſporium vocatur Byzantii portus: verum hunc incolæ, vel per alliterationem Phoſphorium appellant; vel quod Philippo Macedone in obſidione urbis occultum introitum fodiente, cum inde foſſores è cuniculo jam jam prorupturi eſſent, Hecate Phoſphorus, id eſt, *luna cœlo ſplendens*, faces civibus noctu apparere fecit, qui evitata ſolutaque obſidione, hunc locum Phoſphorium, id eſt, *Luciferum*, nuncuparunt. De quo nomine, ſectione de Byzantio dicetur. Sophocles autem in Phineo primo proprium illud nomen in penultima per ει diphthongum effert:

Nec ſi Boſporeia apud Scythas aqua.

BOSTRA, urbs Arabiæ, genere neutro & fœmi[n]ino. Gentile, Boſtrenus, uti Gangrenus, & Boſtrene, & Boſtræus.

BOTRYS, oppidum Phœniciæ. Oppidanus, Botryenus, quo utitur Pauſanias præter rationem. Nam quod à genitivo in Υ purum formatur, in penultima neceſſario habet A, ut Olbianus, Cardianus.

BOTIEUM, urbs Phrygiæ, habens paludem Attæam appellatam, ſal proferentem. Gentile, Botienſis, uti Dorylaenſis.

BU-

mum gentile ſcriptoribus antiquis eſſe uſitatiſſimum, præſertim Straboni lib VII. Οὗτος δὲ ὅρος ἐστὶ τῶν Βοσπορανῶν καὶ Ταύρων γῆς. Verum metuo, ne apud Stephanum legendum ſit, καὶ Βοσπορηνὸς καὶ Βοσπορανός. διχῶς γάρ, καὶ διὰ τοῦ α, καὶ διὰ τοῦ η. Quemadmodum Τιβαρηνὸς & Τιβαρανὸς dicitur. Nam Græcis pariter & Latinis τὸ Βοσπορηνὸς in uſu eſt. Euſtathius ad Dionyſium Periegetam pag 45. Παντικάπαιον πόλις μεγάλη. κεῖται μὲν παρὰ Ἀσίαν, ἀφ' ἧς ὁ πορθμὸς ἑπτακαιεικοσάμετρος, σταδίοις εἴκοσι, μητρόπολις τῶν ἐκεῖ Βοσπορηνῶν. Sic quoque Jul. Capitolinus in Ant. Pio: *Rimethalcen in regnum Boſphoranum, audito inter ipſum & curatorem negotio, remiſit.*

[21] Καὶ Βοσπορικὸς τὸ κτητικόν.] Macrobius Saturnal. lib. VII cap. XII: *Nam quod Herodotus hiſtoriarum ſcriptor, contra omnium ferme, qui hæc quæſiverunt, opinionem, ſcripſit mare Boſporicum, quod & Cimmericum appellat.*

[24] Λέγεται καὶ Βοσπόριον τοῦ Βυζαντίου λιμήν.] Obſervat Salmaſius ad oram ſui libri, apud Euſtathium legi Βόσπορος, non vero Βοσπόριον. Ἔτι δὲ Βόσπορος καὶ Γενικός· καὶ ὁ περὶ τὸ Βυζάντιον δὲ λιμὴν οὕτως ὕστερον ἐκλήθη. Imo non dubito hanc genuinam Stephani lectionem fuiſſe, nam eodem modo etiam Conſtant. Porphyrogenneta loquitur, qui ſæpiſſime noſtrum verbotenus tranſcripſit, ita enim ille lib II de Them circa finem. Δύο δὲ εἰσὶ τινὲς Βόσποροι καλούμενοι. εἷς μὲν ὁ Κιμμέριος, πλησίον Χερσῶνος, ἐν ᾧ καὶ τὸ Βασίλειον τῶν Βοσπορανῶν ἦν. ἕτερος δὲ ἐν Βυζαντίῳ, καθὼς Διονύσιος φησὶ Βυζάντιον λιμένα Βόσπορος καλεῖται.

[25] Οἱ δ' ἐγχώριοι Φωσφόριον αὐτὸν καλοῦσι.] Hunc locum ferme verbotenus ex noſtro habet Euſtathius, ita enim ille in comment. ad Dionyſium: Καὶ ὁ περὶ τὸ Βυζάντιον δὲ λιμὴν οὕτως ὕστερον ἐκλήθη. καθὼς παραγραμματίζοντες, ὃν μᾶλλον κατὰ τὴν παροιμίαν ὕστερον λεγομένην παραγραμματισμό. Φωσφόριον ὀφείλων καλεῖσθαι, ὡς φασιν οἱ παλαιοί. Φιλίππου γὰρ ἐν πολιορκίᾳ διορύξαντος εἴσοδον κρυπτὴν, ὅθεν οἱ ὀρύττοντες ἔμελλον ἀφανῶς ἐξαναδῦναι τοῦ ὀρύγματος, καὶ Ἑκάτη Φωσφόρος οὖσα δᾳδας ἐποίησε φανῆναι τοῖς πολίταις. καὶ τὴν πολιορκίαν οὕτω φυγόντες, Φωσφόριον οἱ ἐγχώριοι τὸν τόπον ἐκάλεσαν.

[26] Ἀναδῦναι] Editi omnes & calamo exarati, ἀναδῦσαι quod eſt vitioſiſſimum. Jam olim Meurſius ex Euſtathio repoſuit ἀναδῦναι vel ἐξαναδῦναι. Quod idem à Salmaſio in ora ſui Stephani factum video.

[27] Καὶ Ἑκάτη.] Multo rectius Euſtathius verbis jam allegatis: Ἡ Ἑκάτη. Hanc veram lectionem eſſe reor.

[28] Ἐν Φινεῖ πρώτῳ.] Ab Heſychio in Ἀχελῴδιον, Sophoclis Φινεὺς δεύτερος allegatur.

[29] Οὐδ' ἂν Βοσπόρειον] Salmaſius in Palatinis MSS invenit: Οὐδ' ἂν Βοσπόρειον ἐν Σκύθαις ὕδωρ.

[30] Βόστρα, πόλις Ἀραβίας] Vide quæ de hoc oppido ſcripſere nobiliſſimi antiquarii Triſtanus tom. II pag. 426. & Spanhemius diſſertatione nona de præſt. & uſu numiſmatum.

[31] Καὶ Βοστρινή.] Hæc vox manifeſte eſt depravata in MSS & editis omnibus. Non incommode reſcribi poſſet, καὶ Βοστρηνὴ, quod eſt fœmininum à Βοστρηνός.

[32] Βότρυς, πόλις Φοινίκης] P. Mela lib. I cap. XII: *Ab ea ad promontorium Euproſopon duo ſunt oppida, Byblos & Botrys.* Ad quem locum vide Voſſium. Wildebrandus ab Oldenburg *Boterim* appellat in itinerario ſuo: *Eadem nocte, quæ ſemper a me nigro lapide computabitur, proceſſimus Boterim, quod eſt caſtellum bonum a noſtris poſſeſſum.*

[33] Παραλόγως] Codex Voſſianus παραλόγως, male. Optime addit hanc formandi rationem non procedere, nam in Ἄγκυρα dixerat: εἴρηται τὸ Βοτρυηνὸς, οἷον ἀπὸ τοῦ Βότρυος γέγονε.

[34] Ἀπὸ γὰρ γενικῆς καθαρευούσης.] Salmaſius in margine ſui libri exiſtimat, hunc locum ita corrigendum eſſe: ἀπὸ γὰρ γενικῆς καθαρευούσης τὸ υ, ἔχει πρὸ τέλους ὀφείλει τὸ α. Hæc ſi probe intelligere velimus, recurrendum ad vocem Ἄγκυρα, ubi hac in re plurimum lucis ſuppeditatur

[35] Ἄτταιαν λεγομένην.] Codex Palatinus vetuſtiſſimus, teſte Salmaſio, exhibet: Ἄτταιαν λεγομένην. Utrum ſit præferendum, alii judicent, in geographicis magis verſati.

[36] Τὸ ἐθνικὸν, Βοτιεύς] MSS Palatini: Βοτιαεύς.

ΒΟΥΒΑΣΤΟΣ, πόλις Αἰγύπτου, [37] ἣν Ἡρόδοτος Βούβαστιν φησὶ, διὰ τοῦ ι. τὸ ἐθνικὸν, Βουβαστίτης· καὶ πόλις Βουβαστῖτις. Βούβαστός τε πόλις, καὶ ἱερὸν Ἀρτέμιδος· καὶ νομὸς Βουβαστίτης. λέγεται καὶ Βουβάστιος, παρὰ Θεοπόμπῳ. οἱ δὲ [38] Αἰγύπτιοι Βούβαστον, τὸν αἴλουρόν φασι.

BUBASTUS, urbs Ægypti, quam Herodotus per I Bubaſtin appellat. Gentile, Bubaſtites. Et urbs Bubaſtitis. Bubaſtus & urbs & templum Dianæ. Et præfectura Bubaſtites. A Theopompo etiam Bubaſtius dicitur. Ægyptii vero felem Bubaſtum nuncupant.

ΒΟΥΒΩΝ [39], πόλις Λυκίας. Βούβων γὰρ καὶ Βάλβουρα, πόλεις Λυκίας, ἀπὸ Βαλβούρου καὶ Βούβωνος· οὗτοι δὲ λῃσταὶ πόλεις ἔκτισαν ὁμωνύμους. ὁ πολίτης ὤφειλε Βουβώνιος, εἴρηται δὲ Βουβωνεύς. [40] χαίρουσι γὰρ οἱ Λύκιοι τῷ τύπῳ.

BUBÔN, urbs Lyciæ. Bubôn enim & Balbura Lyciæ urbes ſunt, à Balburo & Bubone ſic dictæ. Iſti autem latrones urbes condiderunt, quas de ſe nominarunt. Civis debebat dici Bubonius: verum dicitur Bubonenſis: Lycii enim iſta forma gaudent.

ΒΟΥΔΕΙΑ, [41] πόλις ἐν Μαγνησίᾳ, ἀπὸ τοῦ οἰκίσαντος Βουδείου. οὕτω τιμᾶται Βούδεια ἡ Ἀθηνᾶ ἐν Θετταλίᾳ. Λυκόφρων,

> [42] Ἡ πολλὰ δὴ Βούδειαν Αἴθυιαν κόρην,
> Ἀρωγὸν αὐδάξασα ταρροθὸν γάμων.

Ὅμηρος Βούδειον ἔφη,

> [43] Ὅς ῥ' ἐν Βουδείῳ εὖ ναιομένῳ. ----

[44] ἔστι καὶ Βούδεια πόλις Φρυγίας. ἔστι καὶ [45] Βούδιοι ἔθνος Μηδικόν.

BUDIA, urbs Magneſiæ, quæ à conditore Budio nomen habet. Sic Minerva Budia in Theſſalia colitur. Lycophron:

> *Quæ multum profecto Budiam Æthyiam virginem*
> *Vindicem invocavit nuptiarum ſociam.*

Homerus Budeium dixit:

> *Qui in Budeio bene culto.*

Eſt quoque Budia urbs Phrygiæ. Sunt & Budii, gens Medica.

ΒΟΥΔΙΝΟΙ [46], ἔθνος Σκυθικὸν, παρὰ τὸ δινεύειν ἐπάνω ἁμαξῶν [47] ὑπὸ βοῶν ἐλαυ-

BUDINI, gens Scythica, ſic dicta à δινεύω & βοῦς, quod circumvagetur in plauſtris à bu-

[37] Ἣν Βούβαστιν Ἡρόδοτος φησί.] Frequens admodum hujus urbis eſt mentio apud Herodotum lib. II. Hæc in honorem Dianæ condita eſt, quæ lingua Ægyptia Βούβαστις appellatur. Ita enim Herod. loco jam allegato: Αἰγυπτιστὶ δὲ Ἀπόλλων μὲν, Ὧρος· Δημήτηρ δὲ, Ἶσις· Ἄρτεμις δὲ Βούβαστις. De ſitu idem legatur Herod. Strabo, Plinius, Ptolemæus & alii.

[38] Αἰγύπτιοι Βούβαστον, τὸν αἴλουρόν φασι.] Typhone imperium Jovis affectante, omnes dii, habitu in beſtias mutato, in Ægyptum fugam paravere, uti refert Ant. Liberalis Fab. XXVIII. Ἀπόλλων μὲν ἱέραξ, Ἑρμῆς δὲ ἶβις, Ἄρης δὲ λεπιδωτὸς ἰχθὺς, Ἄρτεμις δὲ αἴλουρος. Ergo Diana æluri ſive felis nomine, apud Ægyptios nota erat.

[39] Βούβων γὰρ καὶ Βάλβουρα, πόλεις Λυκίας.] Urbes fuere vicinæ in mediterraneis Lyciæ teſte Plinio lib. V cap. XXVII. *Lycia comprehendit in mediterraneis Cabaliam, cujus tres urbes, Oenoanda, Balbura, Bubon.* Etymologicographus *Bubonem* in Lycaonia, quæ Lyciæ mediterranea regio eſt, collocat, ita enim ille. Βούβων πόλις Λυκαονίας, ἀπὸ Βούβωνος λῃστοῦ· ὁ πολίτης Βουβώνιος ὤφειλεν εἶναι, ἀλλ' ὅτι Βουβωνεύς. Reperitur circa hanc urbem creta, viribus ſuis commendabilis, de qua Plinius lib. XXXV cap. XVII: *Laudatur maxime Theſſalica. Naſcitur & in Lycia circa Bubonem.*

[40] Χαίρουσι γὰρ οἱ Λύκιοι τῷ τύπῳ.] Eundem gentilium formandorum canonem noſter etiam Lyciis attribuit in voce Ἀγαθη. Ἔστι καὶ νῆσος Ἀγάθη Λυκίας· τὸ ἐθνικὸν ὤφειλεν Ἀγαθαῖος· ὁ γὰρ χάρακτηρ τοῦ εἰς δὲ τύπου χαίρει. Vide præterea in Δολιχὴ, & Σιδήνη.

[41] Πόλις ἐν Μαγνησίᾳ.] Cum plures ſint Magneſiæ, merito quis ambigere poſſet, quamnam noſter intelligat. Euſtathius hunc locum verbotenus tranſcribens, intelligit Μαγνησίαν τὴν πρὸς Εὐρίπῳ, quæ verba hic excidiſſe merito quis ſuſpicetur, ita enim ille ad Iliad. Π pag. 1076. Ὁ δὲ τοῦ Ἐπειγεὺς χαίρων, Ὁμηρικὸς οὐδὲ ὑπομνήματι τὸ Βούδειον. Ἄλλως δὲ Βούδειαν ἱστορεῖ πόλιν ἐν Μαγνησίᾳ τῇ πρὸς Εὐρίπῳ, ἀπὸ τοῦ οἰκίσαντος Βουδείου. καὶ Βούδειαν λέγει Ἀθηνᾶν ἐν Θεσσαλίᾳ, ὡς ὁ καὶ παραφέρει τὸν Λυκόφρονα μαρτυροῦντα. ὁ δ' αὐτὸς καὶ ἑτέραν Βούδειαν ἱστορεῖ πόλιν Φρυγίας, λέγει ὡς καὶ ἔθνος ἐστὶ Μηδικὸν οἱ Βουδεῖοι. Igitur Euſtathius aut meliore uſus eſt codice, aut illa verba τῇ πρὸς Εὐρίπῳ de ſuo addidit, ut τὸν τοῦ Ἐπειγεὺς χαίροντα ſua interpretatione emolliret. Præterea in noſtro manifeſtum hic apparet compendii ſignum; nullum enim, neque de urbibus Magneſiæ & Phrygiæ, neque de gente Medica gentile formavit, quod tamen apud Euſtathium exſtat, qui inde Βουδεῖοι deduxit.

[42] Ἡ πολλὰ δὴ Βούδειαν Αἴθυιαν κόρην.] Ita hunc Lycophronis locum legunt libri editi omnes, ſed variat mirum in modum MS Voſſianus, in quo hæc verba ita concipiuntur: Οἱ πολλὰ δὴ Βούδειαν Εἰλείθυιαν κόρην. Neque hæc lectio adeo inconcinna & invenuſta eſt, ut ſpecioſæ interpretationis non ſit capax: omnes norunt Εἰλείθυιαν eſſe Lucinam, quæ à parturientibus invocatur, ut partus in lucem veniat. Multo rectius hæc ταρροθὸς γάμων, id eſt, nuptiarum auxiliatrix dici poteſt, quam Αἴθυια, licet illa voce Ἀθηνᾶ intelligatur. Quicquid ſit, Lycophronis locus in mendi ſuſpicionem venit: nam Stephani ſcopus eſt, ex Lycophrone probare Minervam in Theſſalia Budiam appellari & coli, cujus prænomen in verſu, niſi ſenſu quodammodo detorto, non conſpicitur.

[43] Ὅς ῥ' ἐν Βουδείῳ.] Deſumſit noſter hæc verba ex Iliad. Π.

[44] Ἔστι καὶ Βούδεια πόλις Φρυγίας.] Dionyſius libro III Baſſaricorum hujus oppidi meminit, ſed penultima ſine diphthongo profertur apud noſtrum in Δρίσσα.

> Βούδιον, Δρισσαίωνα, καὶ οἳ μυδαλέα γαῖαν.

Verum puto antiquam ſcripturam ibi fuiſſe Βουδείον, uti ad illum locum docebimus.

[45] Βούδιοι ἔθνος Μηδικόν.] Euſtathius olim hoc loco legebat Βουδεῖοι, uti ſuperius liquet, quam ſcripturam etiam agnoſcunt editiones Xylandrianam præcedentes. Apud Herodotum Muſa prima hodie Βούδιοι reperitur, ita enim ille. Ἔστι δὲ Μήδων τοσάδε γένεα, Βοῦσαι, Παρητακηνοὶ, Στρούχατες, Ἀριζαντοὶ, Βούδιοι, Μάγοι.

[46] Βουδῖνοι, ἔθνος Σκυθικόν.] De ſitu & moribus hujus populi legendus Herodotus lib. IV. Pomp. Mela lib. I cap. XIX.

[47] Ὑπὸ βοῶν ἐλαυνομένων.] Ita exhibent libri editi omnes. Voſſianus codex: ὑπὸ βοῶν ἑλκομένων. Utraque

ἐλαυνομένων. [48] ἁμαξόβιοι γὰρ οἱ Σκύθαι· A [49] Παρμένων ὁ Βυζάντιος ἐν Ἰάμβων πρώτῳ.

ΒΟΥΔΩΡΟΝ, ἀκρωτήριον πρὸς τῇ Σαλαμῖνι· [50] Θουκυδίδης τρίτῃ. Ἔφορος δὲ, φρούριον Βούδαρον εἶπε. τὸ ἐθνικὸν, Βου- B δώριος.

ΒΟΥΘΙΑ [51], πόλις Ἰωνίας. Θεόπομπος δὲ χωρίον φησί. τὸ ἐθνικὸν, Βουθιαῖος.

ΒΟΥΘΟΗ [52], πόλις Ἰλλυρίδος, ὡς Φίλων· διὰ τὸ Κάδμον ἐπὶ ζεύγους βοῶν C ὀχούμενον, [53] ταχέως ἀνύσαι τὴν ἐς Ἰλλυριοὺς ὁδόν. οἱ δὲ, τὸν Κάδμον [54] ἀπὸ τῆς Αἰγυπτίας Βουτοῦς ὀνομάσαι αὐτὴν, καὶ διαφθαρεῖσαν καλεῖσθαι Βουθόην. ἔχει δ' ἐπὶ τοῦ μυχοῦ Ῥίζονα πόλιν, καὶ ποταμὸν ὁμώνυμον. τὸ ἐθνικὸν, D Βουθοαῖος.

ΒΟΥΘΡΩΤΟΣ [55], χερρόνησος περὶ Κέρκυραν. ἔστι καὶ πόλις. ἐκλήθη δ', οἱ μὲν φασιν, ἀπὸ τοῦ οἰκιστοῦ· [56] οἱ δὲ μυθεύονται, ὅτι Ἑλένῳ ἐκ Τροίας [57] πλέοντι ἐς ἑσπέραν, E [58] θύοντι ἀποβατήρια ἐν Ἠπείρῳ, τὸ θῦμα ἡ βοῦς ἀποδράσασα ἐκ τοῦ βουπλῆγος, ᾤχετο φεύγουσα διὰ τοῦ μεταξὺ πόντου εἰς τὸν κόλπον. καὶ ἐς

à bubus tractis. Scythæ enim in curribus degunt, ut Parmeno Byzantinus libro I Jamborum perhibet.

BUDORUM, promontorium juxta Salaminem, auctore Thucydide libro tertio. Ephorus vero caſtellum Budarum dixit. Gentile, Budorius.

BUTHIA, urbs Joniæ. Theopompus regiunculam nominat. Gentile, Buthiæus.

BUTHOE, Illyrici civitas, cujus Philo meminit. Hanc ſic dictam perhibent, quod Cadmus jugo boum vectus viam in Illyricum celeriter confecerit. Alii volunt, Cadmum eam ab Ægyptia Buto ſic nominaſſe, & hinc corrupte Buthoen appellari. In intimo ſinus receſſu habet urbem Rhizona, & fluvium ejuſdem nominis. Gentile, Buthoæus.

BUTHROTUS, peninſula circa Cercyram, & præterea urbs, à conditore, ut quidam perhibent, ſic denominata. Alii vero fabulantur, Heleno ex Troia occidentem verſus navigante, & in Epiro ob deſcenſum è navi ſacrificium faciente, victimam bovem, ictu percuſſoris declinato, per mare in quendam ſinum aufugiſſe: cumque in terram conſcendens (erat

lectio ferri poteſt. Nam τὸ ἐλαύνεσθαι optime dicitur de equo ad curſum incitato.

[48] Ἁμαξόβιοι γὰρ οἱ Σκύθαι.] Vide noſtrum in voce Ἄβιοι.

[49] Παρμένων ὁ Βυζάντιος.] Idem citatur in voce Φρίκιον, ubi etiam Jamborum liber primus commemoratur.

[50] Θουκυδίδης.] Locus eſt apud Thucydidem libro II, non tertio: ibidemque non Βούδωρον, ſed Βούδορον legitur.

[51] Βουθία, πόλις Ἰωνίας.] Hujus urbis & gentilis inde deducti meminit Etymologus in voce Βουθόη.

[52] Βουθόη, πόλις Ἰλλυρίδος.] MSS Palatini, πόλις Ἰλλυριάδος. Editiones Xylandrianam præcedentes peſſime Βουθὸν, πόλις Ἰλλ. Hæc eſt *Butua* Plinii, de qua lib III cap. XXII mentionem facit, unde etiam ſitus cognoſci poteſt: ut autem manifeſtior evadat, addam verba Scylacis, ita enim ille capite Manii: Ἀπὸ δὲ τοῦ Δρίλωνος ποταμοῦ πλοῦς ἡμέρας ἥμισυ. καὶ Κάδμου καὶ Ἁρμονίας οἱ λίθοι εἰσὶν ἐνταῦθα καὶ ἱερόν, ἄπωθεν τοῦ Δρίλωνος ποταμοῦ. Ἀπὸ δὲ τοῦ Δρίλωνος ποταμοῦ εἰς Βουθόην ὁ πλοῦς καὶ τὸ ἐμπόριον. Capite ſequenti idem auctor civitatem hanc memorat. Sitam fuiſſe ad Drilonem amnem, patet ex verbis Sophoclis, quæ ſunt apud Etymologicographum, qui ſummo errore diſtinguit inter urbem Βουθὼ & Βουθόην, quod nomen urbi Sophocles tribuit. Βουθόη, πόλις τῆς Ἰλλυρίδος. Σοφοκλῆς Ὀνομακλεῖ, Βουθόη Δρίλωνος ἐπὶ προχοῇσιν ἱδρύθη. εἴρηται ἀπὸ τοῦ βοηθεῖν γενέσθαι. Ptolemæo Βούλουα dicebatur.

[53] Ταχέως ἀνύσαι.] Illud ταχέως proprie non pertinet ad etymologiam τῆς Βουθόης, niſi quod ultimam partem vocis compoſitæ explicet: Nam civitas nomen habet ἀπὸ τῶν βοῶν καὶ τοῦ θοῶς, id eſt ταχέως, uti docet Etymologici Mag. Auctor: Βουθόη, πόλις Ἰλλυρίδος. εἴρηται, ὅτι Κάδμος ἐπὶ βοῶν ζεύγους ἐκ Θηβῶν ταχέως εἰς Ἰλλυριοὺς παραγενόμενος ἔκτισε πόλιν. καὶ ἀπὸ τῶν βοῶν καὶ τοῦ θοῶς φυγεῖν Βουθόην ὀνομάσαι. ἢ ἀπὸ τοῦ Βουτοῦ Βουτόη καὶ Βουθόη. τὸ ἐθνικὸν, Βουθοαῖος.

[54] Ἀπὸ τῆς Αἰγυπτίας Βουτοῦς.] Latona Ægyptiis dicebatur Βουτώ, unde quidam urbi nomen impoſitum exiſtimant: verum Etymologus loco jam citato, non à Latona, ſed ab urbe, quæ Βουτὼς dicitur, hanc appellationem deducit.

[55] Βουθρωτὸς, χερρόνησος περὶ Κέρκυραν.] Editio Aldina Florentinaque corruptiſſime exhibent Βουθρωτὸς, νῆσος περὶ Κέρκυραν. Ita quoque codex Voſſianus mihi exhibuit. Optime ſane Xylander χερρόνησος, quem ſequimur, repoſuit. Urbem in loco peninſulam referente conditam eſſe, Strabonis teſtimonio ſufficienter evincitur, ita enim ille, lib. VII: *Μετὰ δὲ Ὄγχησμον, Ποσείδιον, καὶ Βουθρωτὸς, ἐπὶ τῷ στόματι τοῦ καλουμένου Πηλώδους λιμένος, ἱδρυμένος ἐν τόπῳ χερρονησίζοντι.* Verum peninſulam hanc etiam Buthrotum appellatam fuiſſe, ſola Stephani auctoritate nititur. Urbs ſita erat in Epiro è regione Corcyræ. Cæſar de bel. civ. lib. III: *Cæſar eo tempore cum legione una profectus ad recipiendas ulteriores civitates, & rem frumentariam expediendam, qua anguſte utebatur, erat ad Buthrotum oppoſitum Corcyræ.* Hæc urbs edito in loco condita fuit, teſte Virgilio lib. III Æneid. ita enim ille:

Protinus aërias Phæacum abſcondimus arces,
Littoraque Epiri legimus; portuque ſubimus
Chaonio, & celſam Buthroti adſcendimus urbem.

Eundem ſitum huic urbi attribuunt Dionyſius de ſitu orbis, Mela, Plinius & alii.

[56] *Οἱ δὲ μυθεύονται, ὅτι Ἑλένῳ.*] Conjunctionem ὅτι inſerere placuit, ex chartaceo Voſſiano, quæ in omnibus editionibus omiſſa eſt.

[57] Πλέοντι εἰς ἑσπέραν.] Neſcio quid Meurſio in mentem venerit, corrigenti in comment. ad Lycophronem, πλέοντι εἰς ἑσπερίαν. Sine dubio ſcribendum, πλέοντι εἰς ἑσπέραν. Nam τὰ πρὸς ἑσπέραν μέρη, ſunt partes ad occidentem ſitæ. Epirus reſpectu Troadis ad occaſum jacet.

[58] Θύοντι ἀποβατήρια.] Hanc de Heleno Priami & Hecubæ F. hiſtoriam etiam ex Teucro Cyziceno, verbis & circumſtantiis paullulum immutatis tranſcripſit Etymologici Mag. Auctor, quæ, utpote ad rem facientia, noſtris commentariis inſerere non pigebit. Βουτρωτὸς, ἢ Βουθρωτὸς, πόλις τῆς Ἠπείρου, ὥς φησι Τεῦκρος ὁ Κυζικηνός. ὅτι Ἑλένου ἐκ τῆς πατρίδος εἰς τὴν Ἤπειρον παραγενομένου, θύοντος δὲ ἐπιβατήρια, ἡ βοῦς, ἡ πρὸς τὸ ἱερεῖον λαβοῦσα πληγὴν, φεύγει, καὶ κόλπον τινὰ τῆς Ἠπείρου διανηξαμένη, εἰς γῆν ἐξέρχεται. καὶ τελευτήσασα, ἀπέθανεν. ὁ δὲ Ἕλενος, συμβαλὼν θεῖον χρησμὸν, κτίζει πόλιν, καὶ ἀπὸ τοῦ συμβάντος, Βουτρωτὸν αὐτὴν ὀνόμασεν. Hæc potiſſimum eum in finem adduco, quia ex Teucro habet τὰ ἐπιβατήρια pro ἀποβατήρια. Horum

καὶ εἰς τὴν χέρσον ἐμβᾶσα (καὶ γὰρ [59] τρῶμα ἐν A τῇ δειρῇ εἶχεν) αὐτοῦ ἧρπε, καὶ ἔθανε. καὶ κληδόνι Ἕλενος χρῆται, ἵνα ἔθηκε Βουθρωτὸν ὄνομα, ὥς φησι Τεῦκρος ὁ Κυζικηνός. τὸ ἐθνικὸν, Βουθρώτιος. Λέπιδος δέ φησι [60] διὰ τοῦ τ Βουτρώτιος. B

(erat enim cervice ſaucia) ibidem cecidiſſet & mortua eſſet, accepit Helenus omen atque locum Βούτρωτον, id eſt, *vulneratam bovem* appellavit, uti Teucer Cyzicenus perhibet. Gentile, Buthrotius. Lepidus, per τ effert Butrotius.

ΒΟΥΚΕΦΑΛΕΙΑ [61], πόλις ἐπὶ τῷ Βουκεφάλῳ ἵππῳ, ἣν ἔκτισεν Ἀλέξανδρος ἐν

BUCEPHALEA, urbs ab equo Bucephalo ſic denominata, quam Alexander in

Τῶν ἀποβατηρίων verum ſenſum, quum hoc à nemine præſtitum ſit, accuratius excutere fert animus. Triplici ſignificatu illa vox, qua Stephanus utitur, in antiquorum ſcriptis occurrit. Primo quidem locus ille, ubi Noachus animantes poſt diluvium ex arca emiſit, ipſeque cum liberis egreſſus eſt, ab Armeniis ΑΠΟΒΑΤΗΡΙΟΝ dicitur, teſte Joſepho lib. 1. Ant. Jud. cap. IV. *Καὶ μαθὼν τὴν γῆν ἀπηλλαγμένην τοῦ κατακλυσμοῦ, μείνας ἄλλας ἑπτὰ ἡμέρας, τά τε ζῶα τῆς λάρνακος ἐξαφίησι. αὐτός τε μετὰ τῆς γενεᾶς προελθὼν, καὶ θύσας τῷ Θεῷ, συνευωχεῖτο τοῖς οἰκείοις. Ἀποβατήριον τὸν τόπον τοῦτον Ἀρμένιοι καλοῦσι.* Idem ex Joſepho perhibet Zonaras: *Ἀποβατήριον δὲ τὸν τόπον καλεῖσθαι τοῖς Ἀρμενίοις φησὶν ὁ Ἰώσηππος, καὶ λείψανα δείκνυσθαι τῆς λάρνακος ἐκεῖ.* Deinde hoc verbum ſummo Jovi attribuitur: ſolebant enim è veteribus paullo religioſiores, poſtquam in aliam regionem tranſfretaſſent, & omnes pelagi difficultates eſſent emenſi, Jovi Ἀποβατηρίῳ, pro felici de nave in terram egreſſu, gratias agere & altaria ſtruere. Illuſtriſſimum hujus rei in Alexandro Magno exemplum habemus, qui itinere ex Europa in Aſiam peracto, in eo Aſiæ loco, in quem primus ex nave cum armis deſcendebat, *Jovi Deſcenſori* aliiſque numinibus altaria erexit. Docet hoc Arrianus lib. 1 de Exp. Alex. *Λέγουσι δὲ καὶ πρῶτον ἐκ τῆς νεὼς σὺν τοῖς ὅπλοις ἐκβῆναι αὐτὸν ἐς τὴν Ἀσίαν, καὶ βωμοὺς ἱδρύσασθαι, ὅθεν τε ἐστάλη ἐκ τῆς Εὐρώπης, καὶ ὅπου ἐξέβη τῆς Ἀσίας, ΔΙΟΣ ΑΠΟΒΑΤΗΡΙΟΥ καὶ Ἀθηνᾶς καὶ Ἡρακλέους.* Denique illa ſacrificia, quæ pro navigatione peracta, & felici ex nave in terram egreſſu fiebant, veteribus ἀποβατήρια appellabantur, quæ ſi quis etiam ἐπιβατήρια dixerit, non acriter cum eo contendam, nam primitiva ἀποβαίνειν & ἐπιβαίνειν eandem hac in cauſa ſortiri ſignificationem, notius eſt quam ut multis doceri debeat. Hunc ritum etiam non obſcure innuit Suidas in Ταυροπόλον: refert enim ibi Anium quendam, dato Atridis tauro, juſſiſſe, ubicunque is è navi exiliiſſet, ut ædem Minervæ conderent, ſi proſpere navigare vellent. Addam ipſiſſima verba: *Καὶ Ἀθηνᾶ Ταυροβόλος ἐν Ἄνδρῳ. ὁ γὰρ Ἄνιος δοὺς ταῦρον τοῖς Ἀτρείδαις, ἐκέλευσεν ὅπου ἂν ἐκ τῆς νεὼς ἅληται, ἱδρύσασθαι Ἀθηνᾶς. καὶ ἵνα εὖ πλεύσῃ, ὁ δὲ ἐν Ἄνδρῳ ἐξήλατο.* Cum fluvius eſſet trajiciendus ſolebant veteres θύειν τὰ διαβατήρια, cujus rei nobis Plutarchus in Lucullo exemplum ſuppeditat; ὑπερβατήρια vero, cum in montana loca expeditio ſuſciperetur. Duces copias ſuas educturi Ἐξιτήρια faciebant. Etymologici Mag. Auctor: *Ἐξιτήριος, θυσίας ἐφοδίους τοῖς περὶ ἐξόδου ἔχουσι, ἢ πρὸς θυσίαν.* Quod Latini dicebant propter viam ſacrificare. Feſtus: *propter viam fit ſacrificium, quod eſt proficiſcendi gratia, Herculi aut Sanco, qui ſcilicet idem eſt Deus.*

[59] *Τρῶμα ἐν τῇ δειρῇ εἶχεν.*] Libri ante Xylandrianam editionem excuſi: *Τραῦμα ἐν τῇ δειρῇ εἶχεν.* Cum etymologia urbis τὸ τρῶμα magis convenit. Verum τραῦμα uſitatius eſt.

[60] *Διὰ τοῦ τ Βουτρώτιος.*] In antiquorum ſcriptis in ſecunda ſyllaba nunc per θ, nunc per τ exaratur. Si etymi rationem habemus, ſcriptura per τ maxime eſt probanda. Goltzius tamen in antiquo numiſmate ΒΟΥΘΡΩΤΙΩΝ invenit.

[61] *Βουκεφάλεια, πόλις ἐπὶ τῷ Βουκεφάλῳ ἵππῳ.*] Etiam in præcedentibus de hac civitate atque ejus conditore mentionem facit noſter, eam Βουκέφαλαν appellans, quod contractum eſt ex Βουκεφάλεια, cujus rei exempla occurrunt in Ἀγάμεια, & alibi. Quam diverſimode hujus urbis nomen Græcis Latiniſque auctoribus ſcribatur, videbis doctiſſimum Freinshemium ad Curtium. Verum non poſſum, occaſione jam ſeſe offerente, quin addam, in Anonymum de vita & rebus geſtis Alexandri Macedonis, hactenus ineditum (cujus uſum inſigni favore Magnus & celeberrimus Theologus Fridericus Spanhemius Bibliothecæ Lugd. Bat præfectus, mihi nuper conceſſit) urbem hanc, ut & omnes alias ab Alexandro per orbem terrarum conditas, Alexandriam appellare, ubi refert circa finem operis, ipſum duodecim hac appellatione civitates ædificaſſe, hæc ſunt ejus verba, quæ eodem modo corrupta & depravata edam, quemadmodum in illo codice conſpiciuntur. *Ἔκτισε δὲ πόλεις δώδεκα αὕτας. Ἀλεξάνδρειαν τὴν πρὸς Ὀρείτας. Ἀλεξάνδρειαν κρατίστην. Ἀλεξάνδρειαν τὴν Σκυθίαν. Ἀλεξάνδρειαν τὴν ἐπὶ Κρηπῖδος ποταμοῦ. Ἀλεξάνδρειαν τὴν ἐπὶ Τρωάδος. Ἀλεξάνδρειαν τὴν ἐπὶ Βαβυλῶνος. Ἀλεξάνδρειαν τὴν ἐπὶ Περσίας. Ἀλεξάνδρειαν τὴν ἐπὶ κεφαλῆς ἵππου. Ἀλεξάνδρειαν τὴν ἐπὶ Πώρου. Ἀλεξάνδρειαν τὴν ἐπὶ τοῦ Τίγριος ποταμοῦ. Ἀλεξάνδρειαν τὴν ἐπὶ τῆς Μεσοποταμίας καλουμένην.* Sine dubio idem hic eſt ille Anonymus, de quo Caſaubonus epiſtola CCXXXVI ad Joſephum Scaligerum ita ſcribit. Cum hoc autem „ex te ſcire cupio, tum illud magis, quid de illorum ve„terum ſcriptis judices, qui Alexandrum non Philippo „ſatum, ſed rege quodam Ægyptio, qui ipſis dicitur „Nectenabo, tanta cum aſſeveratione confirment. Scio „rem ridiculam: ſed miror quid fabulæ originem dede„rit: niſi forte illæ ipſæ imagines, quæ ad Ammonem „genus illius referebant. Fabulam illam legere memini „apud Joſephum Hebr. editionis Italicæ, Caliſthenem „quendam ψευδώνυμον, qui in Regis Bibliotheca erat; „itemque in alio ſcriptore de vita Alexandri. Nugaciſſimi iſtius auctoris nugax ſcriptum (non intelligo Pſeudo-Caliſthenem) in quo Nectenabo magicis artibus inſtructiſſimus, & Olympias Alexandri mater omne punctum faciunt, a capite uſque ad calcem evolvi, nihil in eo reperiens, quod aut ad hiſtoriæ, aut ad antiquitatis illuſtrationem pertineat. Colloquia inter Nectenabonem & Olympiadem fabellæ ſunt ſuaviſſimæ, ſæpenumero adeo facetæ, ut in triſtiſſimo quovis non riſum duntaxat, ſed & cachinnos excitare valerent, nam rex ille Ægyptius omnem movet lapidem, ut Olympiadis potiatur & cum ea rem habeat: unde Alexandrum non Philippo, ſed Nectenabone ſatum auctor perhibet. Dictio in principio parum tumet, deinde humi ſerpens, ſæpe barbara & inconcinna. Prælia quibus Alexander hoſtes devicit, gentes ſub ejus imperio redactas, civitates per orbem terrarum conditas recenſet, & tandem mortuo Alexandro inficetiſſimis commentis Græculus ille ſequioris ævi finem imponit. Ut autem unuſquiſque liberum de hoc ſcripto judicium ferat, pagellam unam atque alteram ſi lectorum oculis ſubjecerim, non ingratum futurum confido.

ΒΙΟϹ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΤΟΥ ΜΑΚΕΔΟΝΟϹ ΚΑΙ ΠΡΑΞΕΙϹ.

Οἱ σοφώτατοι Αἰγύπτιοι, θεῶν ἀπόγονοι, γῆς μετρεῖν καταλαβόμενοι, θαλάσσης κύματα κατηρεμοῦντες, οὐρανοῦ ἀστροθεσίαν ψηφισάμενοι, παραδεδώκασι τὴν οἰκουμένην ἐπὶ φράσεως ἀρχῇ λόγου μαγικῆς δυνάμεως. φασὶ γὰρ τὸν Νεκτεναβὼ τὸν ἔσχατον τῶν Αἰγυπτίων βασιλέα, μεθ' ὃν Αἴγυπτος ἐξέπεσε τῆς τοιαύτης τιμῆς· τῇ μαγικῇ δυνάμει πάντων περιγενέσθαι. τὰ γὰρ κοσμικὰ στοιχεῖα, λόγῳ πάντα αὐτῷ ὑπετάσσετο, εἰ γὰρ αἰφνιδίως πολέμου νέφος ἐπεληλύθει, οὐκ ἐποίει στρατόπεδον, οὐδὲ ὅπλων παρασκευὴν, οὔτε σιδήρου μηχανήματα, ἀλλ' εἰσερχόμενος εἰς τὰ βασίλεια, καὶ λαμβάνων χαλκῆν λεκάνην, καὶ ἐμπλήσας αὐτὴν ὕδατος ὀμβρίου, ἔπλαττεν ἐκ κηροῦ πλοῖα μικρὰ καὶ ἀνθρωπάρια, καὶ ἐνέβαλλεν αὐτὰ εἰς τὴν λεκάνην καὶ ἔλεγεν ἀοιδὴν,

ἐν Ἰνδίᾳ, παρὰ τὸν Ὑδάσπην ποταμόν. ἔστι καὶ [62] Βουκεφάλας λιμὴν τῆς Ἀττικῆς. τὸ ἐθνικὸν, Βουκεφαλῖται. οὕτω γὰρ ὁ δῆμος Θεσσαλονίκης.

A in India juxta Hydaſpem fluvium condidit. Eſt quoque Bucephalas portus Atticæ. Gentile, Bucephalitæ. Ita enim Demus Theſſalonicæ vocatur.

ΒΟΥΚΙΝΝΑ [63], πόλις Σικελίας. Διονύσιος ἐν τρίτῃ Βασσαρικῶν. τὸ ἐθνικὸν, Βουκινναῖος, καὶ Βουκιννάτης.

B BUCINNA, urbs Siciliæ, cujus meminit Dionyſius libro tertio Baſſaricorum. Gentile, Bucinnæus, & Bucinnates.

ΒΟΥΛΙΝΟΙ [64], ἔθνος περὶ Ἰλλυρίαν. Ἀρτεμίδωρος δὲ οὐκ ἔθνος, ἀλλὰ [65] Βουλίνην πόλιν φησίν· ἧς τὸ ἐθνικὸν, Βουλῖνος.

BULINI, gens circa Illyricum. Artemidorus vero non gentem, ſed urbem dicit. Cujus gentile, Bulinus.

ΒΟΥΛΙΣ [66], πόλις Φωκίδος, [67] ἀπὸ Βούλωνος

C BULIS, oppidum Phocidis, quod à Bulone

[illegible]

[illegible]

[62] Βουκεφάλας λιμὴν τῆς Ἀττικῆς.] Omnes quotquot de hoc portu mentionem faciunt, *Bucephalum* nominant. Plinius lib IV cap. V: *In eo Epidaurum oppidum Æſculapii delubro celebre: Spiraum promontorium, portus Anthedon & Bucephalus.*

[63] Βούκιννα, πόλις Σικελίας.] Non eſt in Sicilia oppidum hujus nominis, uti obſervat Cluverius, ſed inſula Lilybæo ac Drepanis objecta. Videſis Plinium lib. III cap. VIII.

[64] Βουλινοί, ἔθνος περὶ Ἰλλυρίαν.] Diverſimode hujus gentis nomen veteribus profertur, uti ipſe teſtatur Euſtathius ad Dionyſium Alexandrinum hiſce verbis: [illegible] Straboni [illegible] dicuntur, ita enim ille lib VII. [illegible] &c. Horum regio appellatur Livio Byllinus ager, ſic ille lib XXXVI: *Ipſe cum omnibus terreſtribus copiis in Byllinum agrum procedes, & inde Græciæ præſidebis.*

[65] Βουλίνην πόλιν φησίν] Vehementer dubito, an non eadem ſit urbs, quam infra Stephanus appellavit [illegible]

[66] Βοῦλις, πόλις Φωκίδος] Urbis ſitum, conditorem & alia memorabilia deſcribit Pauſanias in Phocicis: [illegible]

[67] Ἀπὸ Βούλωνος οἰκιστοῦ.] Salmaſius in margine ſui libri ſcripſit, quendam virum doctum cenſere reponendum eſſe ἀπὸ Βούλωνος. Is eſt Henricus Stephanus in anno-

nota-

λωνος οἰκιστοῦ. [68] οἱ πολῖται, Βύλιοι.

ΒΟΥΝΑΡΤΙΣ, πόλις Λιβύης. ὁ πολίτης, Βουναρτίτης, ὡς Ναυκρατίτης.

ΒΟΥΝΕΙΜΑ [69], πόλις Ἠπείρου, οὐδετέρως, κλίσμα Ὀδυσσέως, ἣν ἔκτισε [70] πλησίον Τραμπύας, [71] λαβὼν χρησμὸν, ἐλθεῖν B πρὸς ἄνδρας οἳ οὐκ ἴσασι θάλασσαν. βοῦν οὖν θύσας, ἔκτισε.

ΒΟΥΝΝΟΣ [72], πόλις Ἰλλυρίας. τὸ ἐθνικὸν, Βούννιος, ὡς Ἀρτεμίδωρος ἐν πρώτῃ γεωγραφουμένων. C

ΒΟΥΠΡΑΣΙΟΝ, πόλις καὶ ποταμὸς, [73] καὶ χώρα τῆς Ἤλιδος.

Οἳ [74] δ' ἄρα Βουπράσιόν τε καὶ Ἤλιδα δῖαν ἔναιον.

ἦν γὰρ [75] καλοικία τῆς Ἤλιδος ἀξιόλογος, D ἥτις νῦν οὐκ ἔστι. τὸ ἐθνικὸν, Βουπρασιεὺς, καὶ Βουπράσιος, ἀπὸ Βουπρασίου [76] τοῦ ἄρξαντος αὐτῶν· καὶ Βουπρασία, τὸ θηλυκόν· καὶ Βουπρασίων, ὡς Καδμείων.

ΒΟΥΡΑ [77], πόλις Ἀχαΐας, θηλυκῶς. E ἀπὸ

A Ione conditore nomen habet. Oppidani, Bulii.

BUNARTIS, oppidum Libyæ, cujus oppidanus Bunartites, uti Naucratites.

BUNIMA, urbs Epiri, genere neutro. Opus Ulyſſis: quam condidit prope Trampyam, accepto oraculo, ut ad homines, qui mare ignorarent, proficiſceretur. Bove igitur ſacrificato, urbem condidit.

BUNNOS, urbs Illyriæ. Gentile, Bunnius, teſte Artemidoro lib. 1 Geographicorum.

BUPRASIUM, urbs & fluvius, & regio Elidis.

Qui autem Bupraſium & Elidem divinam habitant.

Erat enim vicinia Elidis præclara, quæ nunc intercidit. Gentile, Bupraſienſis & Bupraſius, quod derivatur à Bupraſio, qui incolis imperavit. Et Bupraſia genere fœminino. Et Bupraſiôn, uti Cadmeiôn.

BURA, urbs Achaiæ, genere fœminino. Nomen

notationibus ad Dionyſium de ſitu orbis pag. 153. Qui re vera fallitur, uti manifeſtiſſime liquet ex Pauſania.

[68] Οἱ πολῖται Βύλιοι.] Hoc civium nomen tranſcriptorum negligentia eſſe depravatum, manifeſte apparet ex Pauſania libro citato, apud quem ſæpenumero Βυλλίονες occurrit.

[69] Βούνειμα, πόλις Ἠπείρου.] Urbem hanc prope Trampyam fuiſſe ſitam, noſter alibi etiam affirmat, verum qua in regione utraque ſita fuerit, neque apud Stephanum, neque apud alios geographos facile invenies. Certum eſt oppidum à boum paſcuis dictum eſſe, quæ in Tymphæa regione præ cæteris excellebant, uti liquet ex Callimacho Hym. III in Dianam, cujus verba in margine ſui Stephani ita emendat ὁ πάνυ Salmaſius:

- - - - Καὶ οἱ Τυμφαιῆθεν ἴτε,
Εἰναετιζόμεναι, κεραελκέες, αἳ μέγ' ἄρισται
Τέμνειν ὦλκα βαθεῖαν.

Cum itaque mons Tymphe præſtantiſſimos fortiſſimoſque boves habuerit, non improbabile eſt, ibi etiam optima paſcua fuiſſe, unde locus Βούνειμα appellatus ſit, quem aut circa hunc montem conſtituo, aut in ejus radicibus. Euſtathius etiam illorum locorum, ad quos Ulyſſes μετὰ τὴν μνηστηροφονίαν aufugiebat, in comment. ad Homerum meminit, illos Βουνίμας & Κελκέας nuncupans, quæ vocabula veteribus videbantur barbara terminatione prolata. Quia autem Archiepiſcopi Theſſalonicenſis locus egregie ad illuſtrationem hujus ſectionis pertinet, eum huc transſcribam, ita enim ille ad Odyſſ. Λ pag. 1675: Βύλλιοι δὲ ἐκ τῆς Τειρεσίου παραινέσεως, λαβόντος τοῦ Ὀδυσσέως κώπην ἐπὶ τοῖς ὤμοις, καὶ ὁδεύοντος ἕως ἂν εἰς ἄνδρας ἔλθῃ μὴ εἰδότας θάλασσαν, ἢ ἐμπορευματίζοντας μετὰ ἁλῶν, ἢ ἐπισημαινομένους τινῶν, ἵνα δηλαδὴ τιμηθῇ Ποσειδῶν Ἠπειρώτης, ἐν τόποις οἷς οὐ φίλον αὐτοῦ ὄνομα. φιλοτιμία γάρ τις ἐστὶ τὸ τιμᾶσθαί τινας παρ' οἷς οὐ γνωρίζονται. Διὸ καὶ ὁ εἰς εἰδὼς λέγων ἐπιμελῶς τινῶν, εἴπῃ ἄν τι, εἴδετε Ἀχαιοῖς τοῦτ' ἀγγράψας. Τίνες δ' ἂν ὦσιν οἱ μὴ εἰδότες Ποσειδῶνα; ὅσοι οὐκ ἴσασι τὰ ἐναντία ῥηθέντα. οἱ δὲ παλαιοὶ, καί τινων τοπικῶν ὀνομάτων βαρβαροφώνως ἔχοντας ἱστοροῦσι. Βουνίμας λέγοντες πόλιν ἢ Κελκέαν, ἐν οἷς Ὀδυσσεὺς τὸν Ποσειδῶνα ἐτίμησε.

[70] Πλησίον Τραμπύας.] Codd. Palatini, πλησίον Τραμπύλας, & ſic quoque exhibet editio Aldina Florentinaque. Stephanus: Τραμπύα, πόλις τῆς Ἠπείρου, πλησίον Βουνίμων.

[71] Λαβὼν χρησμόν.] Oraculum eſt deſumptum ex Oratione Tireſiæ, quam habuit ad Ulyſſem apud Hom. Odyſſ. Λ. Locum huc transferam, apprime ad rem facientem.

Αὐτὰρ ἐπὴν μνηστῆρας ἐνὶ μεγάροισι τεοῖσι
Κτείνῃς ἠὲ δόλῳ, ἢ ἀμφαδὸν ὀξέϊ χαλκῷ,
Ἔρχεσθαι δὴ ἔπειτα λαβὼν εὐῆρες ἐρετμὸν,
Εἰσόκε τοὺς ἀφίκηαι, οἳ οὐκ ἴσασι θάλασσαν
Ἀνέρες, οὐδέ θ' ἅλεσσι μεμιγμένον εἶδαρ ἔδουσι.

[72] Βοῦννος, πόλις Ἰλλυρίας.] Nemo vel geographorum vel hiſtoricorum hujus oppidi mentionem fecit, quapropter incertæ poſitionis eſt. Videtur tamen nomen hauſiſſe παρὰ τῶν βουνῶν. Sunt enim βουνοὶ οἱ ὑψηλοὶ, καὶ χαμίλοφοι τόποι.

[73] Καὶ χώρα τῆς Ἤλιδος.] Placet magis καὶ χωρίον τῆς Ἤλιδος, quod Euſtathius olim hoc in loco reperit, quemadmodum apparebit ex verbis mox citandis.

[74] Οἳ δ' ἄρα Βουπράσιόν τε &c.] Vide Homeri catalogum navium.

[75] Καλοικία τῆς Ἤλιδος.] Totum hunc locum Euſtathius in ſuos ad Homerum commentarios tranſtulit, ita enim ille ad Iliad. Β. Ὁ δὲ τῶν Ἐθνικῶν γράψας, καὶ πόλιν Ἤλιδος λέγει καὶ ποταμὸν καὶ χωρίον καὶ κατοικίαν ἀξιόλογον, τὸ Βουπράσιον. κληθὲν οὕτω ἀπὸ Βουπρασίου τινὸς ἀρχαίου, οἶμαι, ἥρωος αὐτοῦ, Βουπρασιεύς. καὶ Βουπράσιος, καὶ Βουπρασίων, ὡς Καδμείων. Legendus porro Strabo, lib. VIII Bupraſium luculentiſſime deſcribens.

[76] Τοῦ ἄρξαντος αὐτῶν.] Chartaceus Voſſianus ſine articulo, ἄρξαντος αὐτῶν.

[77] Βοῦρα, πόλις Ἀχαΐας, θηλυκῶς. ἀπὸ Βούρας &c.] Quis auſus fuiſſet palam confiteri, hic aliquas dictiones excidiſſe? Immanis profecto & intoleranda injuria eſt, quam Stephani verbis illatam reperi, nam præter hæc verba (Βοῦρα, πόλις Ἀχαΐας. τὸ ἐθνικὸν, Βούριος. Λυκόφρων.) codd. Palatini & omnes editi nihil agnoſcunt. Verum ne locus iſte poſthac aut librariorum vecordiam, aut temporis jacturam cauſetur, eum fide codicis Voſſiani repleri, quemadmodum in contextu excuſum eſt. Videt ergo lector integritatem hujus loci, cujus ſi veritatem quoque requirit, conſideret modo hæc Pauſaniæ ex Achaicis verba: Θαλάσσης δὲ ἐν δεξιᾷ ἐστὶν ἡ Βοῦρα ἐν ὄρει κειμένη. τεθῆναι δέ φασι τῇ πόλει τὸ ὄνομα ἀπὸ γυναικὸς Βούρας. θυγατέρα δὲ αὐτὴν Ἴωνος τοῦ Ξούθου, καὶ Ἑλίκης εἶναι. Legendus porro Stephanus in voce Ἑλίκη. Solere Græcos urbium natales ab heroum & heroinarum appellationibus deducere, jam lippis & tonſoribus notum eſt: verum aliud hujus urbis etymon legere eſt apud Etymologici Mag. Auctorem, qui teſtatur civitati ἀπὸ τοῦ τὰς βοῦς ὁρᾶν nomen inditum eſſe, ita enim ille: Βοῦρα, πόλις τῆς Ἀχαΐας, ἣν ᾤκισεν Ἐχάδιος ὁ κόττυφος, καὶ ἐκεῖ αὐτοῦ τὰ Βουράσια ἐφυλάττετο.

ἀπὸ Βούρας θυγατρὸς Ἴωνος [78] τοῦ Ξούθου καὶ Ἑλίκης. [79] τὸ ἐθνικὸν, Βουραῖος. Λυκόφρων,

[80] Δύμη τε Βουραίοισιν ἡγεμὼν στόλου.

ἐκ ταύτης ἦν Πυθέας ζωγράφος, οὗ ἐστιν ἔργον ὁ ἐν Περγάμῳ ἐλέφας, [81] ἀπὸ τοιχογραφίας ὤν, ὡς Φίλων. τὸ θηλυκὸν, Βουραία· καὶ πόλις οὕτω. [82] καὶ Βουραικὸς κτητικόν. λέγεται καὶ Βούρειος, διὰ διφθόγγου. [83] τὸ δὲ διὰ τοῦ ι, ὡς Νύσσα Νύσσιος, Βοίβη Βοίβιος.

ΒΟΥΡΑΙΑ, πόλις Ἰταλίας, ἀπὸ Βουραίου κληθεῖσα. τὸ ἐθνικὸν, Βουραῖος.

ΒΟΥΡΧΑΝΙΣ [84], νῆσος ἐν τῇ Κελτικῇ, ὡς Στράβων.

ΒΟΥΣΑΙ, ἔθνος Μήδων· [85] Ἡρόδοτος πρώτῃ.

ΒΟΥΣΙΡΙΣ [86], πόλις Αἰγύπτου. [87] ἐν ταύτῃ Ἴσιος μέγιστον ἱερόν. ἵδρυται δ' ἐν μέσῳ τῆς Αἰγύπτου, ἐν τῷ Δέλτᾳ. Ἶσις δ' ἐστὶ κατὰ τὴν τῶν Ἑλλήνων γλῶσσαν, ἡ Δημήτηρ. ὡς δ' ἄλλοι, ἐκεῖ λέγεται [88] θάψαι τὸν Βούσιριν Ἶσις, [89] ἐμβα-

A Nomen habens à Bura, Jonis Xuthi F. filia, & Helicæ. Gentile, Buræus. Lycophron:

Dumaque, Buraeorum dux exercitus.

Ex hac originem habet Pytheas pictor, cujus opus, ſcilicet, elephas in Pergamo conſpici- B tur: erat enim parietibus pingendis celebris, uti Philo teſtis eſt. Fœmininum, Buræa: quo nomine & urbs appellatur. Et Buraicus poſſeſſivum eſt. Dicitur quoque Burcius, per diphthongum. Illa autem forma per I, ita ſe habet uti Nyſſa Nyſſius, Bœbe Bœbius.

C BURÆA, urbs Italiæ, à Buræo condita. Gentile, Buræus.

BURCHANIS, inſula Celtica, teſte Strabone.

BUSÆ, gens Medorum, auctore Hero- D doto libro 1.

BUSIRIS, urbs Ægypti. In illa maximum eſt Iſidis templum. Condita eſt in medio Ægypti, in Delta. Iſis autem ſecundum Græcorum linguam dicitur Demeter, id eſt, *Ceres*. Verum alii perhibent Iſidem illic Oſiri- E dem tumulo condidiſſe, poſtquam eum ligneo

λαθεῖσαν. διὰ καὶ Βοῦσις ὀνομάσθη. ἀπὸ τοῦ τοὺς βοῦς ὁρᾷν, ὅ ἐστι φυλάττειν. Eandem nominis originem lector inveniet apud Scholiaſtam Callimachi ad hymnum in Delum.

[78] Τοῦ Ξούθου.] In Voſſiani MS male exaratum erat Ξάνθου. Auctoritate Pauſaniæ Ξούθου repoſui, quæ veriſſima eſt lectio. Jonem Xuthi filium fuiſſe teſtantur paſſim Mythologi. Apollod. lib. 1: Ξοῦθος μὲν λαβὼν τὴν Πελοπόννησον, ἐκ Κρεούσης τῆς Ἐρεχθέως Ἀχαιὸν ἐγέννησε, καὶ Ἴωνα. ἀφ' ὧν Ἀχαιοὶ καὶ Ἴωνες καλοῦνται.

[79] Τὸ ἐθνικὸν, Βουραῖος.] Paſſim quoque Pauſanias hoc gentili utitur libro jam allegato.

[80] Δύμη τε Βουραίοισι &c.] Peſſime in tribus editionibus & libris calamo exaratis conſpicitur, Δύμη τε Βουραίοισιν ἡγεμὼν στόλου. Veterem veramque lectionem ipſo ex Lycophrone reduxi.

[81] Ἀπὸ τοιχογραφίας ὤν.] Vel librariorum negligentia, vel alio quodam fato, hic voculam excidiſſe, qua Pytheæ in τοιχογραφίᾳ peritia, ſive præ cæteris excellentia denotatur, firmiter mihi perſuadeo. Verum fateor, me tam divinum non eſſe, ut ipſam omiſſam vocem ope ingenii excogitem. Spicilegia ingenioſioribus & iis qui melioribus uſi ſunt codicibus etiam relinquendum eſt aliquid. Dionyſius, teſte Plinio lib. XXXV cap. X ἀνθρωπογράφος cognominabatur, quia nihil aliud quam homines pinxit. Qui parietibus pingendis operam navabant, veteribus Τοιχογράφοι dicebantur, inter quos Ludius, Pauſias, C. Fabius & alii recenſentur. Romæ Τοιχογραφίαν primus inſtituit Ludius ætate Auguſti, narrante Plinio libro jam citato: *Non fraudandus ſua gloria Ludius, qui Divi Auguſti ætate primus inſtituit amœniſſimam parietum picturam, villas & porticus, ac topiaria opera, lucos, nemora, colles, piſcinas, euripos, amnes, littora, qualia quis optaret, varias ibi obambulantium ſpecies, aut navigantium, terraque villas adeuntium aſellis aut vehiculis.* De Pauſia legimus ibidem cap. XI: *Pinxit & ipſe penicillo parietes Theſpiis, cum reficerentur, quondam a Polygnoto picti, multumque comparatione ſuperatus exiſtimabatur, quoniam non ſuo genere certaſſet. Idem & lacunaria primus pingere inſtituit: nec cameras ante eum taliter adornari mos fuit.* De C. Fabio mentionem facit Val. Maximus lib. VIII cap. XIIII: *Nam quid ſibi voluit C. Fabius nobiliſſimus civis? qui cum in æde Salutis, quam C. Junius Bubulcus dedicaverat, parietes pinxiſſet, nomen his ſuum inſcripſit.* Verum tanta non fuit τῶν τοιχογράφων gloria, quanta illorum qui tabulas pinxere: tabulæ enim ex incendiis, ſed minime illud quod parietibus erat allitum, rapi poterant. Qua de re videtis judicium Plinii lib. XXXV cap. X circa finem.

[82] Καὶ Βουραικὸς, κτητικόν.] Mendum leve machinata fuerat librariorum incuria in hunc locum: exhibent enim MSS & libri editi, καὶ Βοραικὸς, κτητικόν. Ego vero auctoritate Pauſaniæ commotus emendavi Βουραικὸς, ita enim ille in Achaicis: Ἐς δὲ τὸ ἐπίπεδον Αἰγαίων ὁδὸς καὶ τεσσαράκοντα ἀπὸ τοῦ κατὰ τὴν ὁδὸν τὴν Βουραικὴν ἐστὶν Ἡρακλέους σπήλαιον.

[83] Τὸ δὲ διὰ τοῦ ι.] Et hunc loco aliquid excidiſſe, facile mihi perſuaſerim. Videtur enim reſcribendum, Τὸ δὲ διὰ τοῦ ι Βούριος, ὡς Νύσσα Νύσσιος &c. Polybius libro II hoc gentile uſurpavit: Ἐξῆς δὲ τούτοις, Βούριοι τὸν τύραννον ἀποκτείναντες.

[84] Βούρχανις, νῆσος &c.] Locus Strabonis, quem noſter innuit, reperitur lib. VII hiſce verbis: Ἐχειρώσατο δ' ὁ Δροῦσος ὁ μέγιστος τῶν ἐκεῖ νήσων πλείους, ἄλλας καὶ τὰς ἐν τῷ παράπλῳ νήσους, ὧν ἐστὶ καὶ ἡ Βουρχανίς. Plinius lib. IV cap. XIII. *Burchanam* appellat: *Promontorium Cimbrorum, excurrens in mare longe, peninſulam efficit, quæ Cartris appellatur. XXIII inde inſulæ, Romanorum armis cognitæ. Earum nobiliſſima Burchana, Fabaria a noſtris dicta, à frugis ſimilitudine, ſponte provenientis.* Sita eſt hæc inſula in ore Amiſiæ, & vulgo *Borchum* nuncupatur, uti viri docti teſtantur.

[85] Ἡρόδοτος πρώτῃ.] En Herodoti verba: Ἔστι δὲ Μήδων τοσάδε γένεα, Βοῦσαι, Παρητακηνοί, Στρούχατες &c.

[86] Βούσιρις, πόλις Αἰγύπτου.] Noſter perhibet, hanc vocem componi παρὰ τὸ βοῦς καὶ Ὄσιρις, quaſi urbis nomen eſſet Βοοσιρις. Verum Etymologici Mag. Auctor in longe alia verſatur ſententia, ſcilicet, ſic nuncupatam eſſe παρὰ τὸ βοῦς εἴρειν, id eſt, *à jungendis bobus*, ita enim ille: Βούσιρις, ὁ ἥρως ὁ τῶν Αἰγυπτίων βασιλεύς. ἀφ' οὗ καὶ ἡ πόλις οὕτω καλεῖται. εἴρηται παρὰ τὸ βοῦς εἴρειν. ὁ δ' ἀναδείξας μόνος ζεῦξαι βόας. Sequitur jam eodem loco alia præterea etymologia παρὰ τὸ βοῦς καὶ τὴν σειράν, ἤτοι ὁ ἱμάς καὶ ἀνδριάς, ὥστε δεσμεῖν βοῦς κατὰ σειράς. Quicquid ſit, certiſſimum eſt, fabularem hiſtoriam de Iſide, & Oſiride, qua nihil antiquius habent Ægyptii, multis in Ægypto oppidis nomen impoſuiſſe.

[87] Ἐν ταύτῃ Ἴσιος μέγιστον ἱερόν.] Hæc noſter, licet Herodoti nomen reticeat, ex Euterpe verbotenus tranſcripſit, ita enim ibi. Δοκέουσι, ἐς Βούσιριν πόλιν τῇ Ἴσι. ἐν ταύτῃ γὰρ δὴ τῇ πόλι ἐστὶ μέγιστον Ἴσιος ἱρόν. ἵδρυται δὲ ἡ πόλις αὕτη τῆς Αἰγύπτου ἐν μέσῳ τοῦ Δέλτα. Ἶσις δέ ἐστι κατὰ τὴν Ἑλλήνων γλῶσσαν Δημήτηρ.

[88] Θάψαι τὸν Βούσιριν.] Locus in libris calamo exaratis & omni-

[89] ἐμβαλοῦσα εἰς ξυλίνην βοῦν, ὥς τι Βουσόσιριν εἶναι τὴν πόλιν. οἱ δ᾽ ὅτι τοπάρχης ἦν ὁ Βούσιρις ὑπὸ Ὀσίριδος καταστάθεις. ὁ πολίτης, Βουσιρίτης.

ΒΟΥΣΜΑΔΙΣ, Ἰσαυρικὴ πόλις. τὸ ἐθνικὸν, Βουσμαδιώτης.

ΒΟΥΤΑΔΑΙ, δῆμος τῆς [90] Αἰγηΐδος φυλῆς. λέγονται γὰρ δῆμοι πατρωνυμικῶς, ὡς Αἰθαλίδαι, [91] Κωθωκίδαι. [92] ἔστι δὲ Βούτου, τοῦ Πανδίονος. ὁ δημότης, Βουτάδης.

ΒΟΥΤΟΣ, πόλις Αἰγύπτου. Ἡρωδιανὸς δὲ κώμην αὐτὴν φησιν, ἧς τινος χρηστήριον ἦν. ἐκαλεῖτο δὲ Βουτώ, [93] ἀφ᾽ ἧς καὶ ἡ Λητὼ Βουτώ. ἔστι δὲ [94] ἑτέρα Γεδρωσίας. [95] τὸ ἐθνικὸν, Βούτιος. [96] τῆς δὲ Βουτοῦς, Βουτοΐτης, καὶ Βουτοείτης, ὡς τῆς Σαβοῦς Σαβοΐτης καὶ Σαβοείτης.

ΒΟΥΤΡΙΟΝ, ὡς Ῥήγιον, τῆς Ἰταλίας πόλις. τὸ ἐθνικὸν, Βουτρῖνος, ὡς Ῥηγῖνος.

ΒΟΥΦΙΑ, κώμη τῆς Σικυωνίας· Ἔφορος εἰκοστῷ τρίτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Βουφιεύς.

ΒΡΑΙΣΟΙ, ἔθνος Μακεδονίας· Διονύσιος ἐν τρίτῃ Βασσαρικῶν.

ΒΡΑΣΙΑΙ, πόλις Λακωνική· [97] Παυσανίας τρίτῳ. ὁ πολίτης, Βρασιάτης.

ΒΡΑΥΡΩΝ, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀπὸ Βραύρωνος ἥρωος, ἀφ᾽ οὗ καὶ Βραυρωνία ἡ Ἄρτεμις. τὰ τοπικὰ, Βραυρωνόθεν, Βραυρωνάδε, Βραυρῶνι, ὡς Μαραθῶνι.

ΒΡΑΧΙΑ[98], οὕτως ἡ Ἀραβικὴ θάλασσα καλεῖται. ἐκλήθη δὲ διὰ τὸ ἐν αὐτῇ βραχὴ εἶναι πλεῖστα. ἔστιν οὖν παρὰ τὸ βραχύς. τὸ τοπικὸν, Βραχιάτης. Οὐράνιος δὲ Βραχιηνοὺς αὐτοὺς ἔφη.

A gneo bove incluſiſſet. Adeo ut urbs quaſi Buſoſiris dicta ſit. Alii vero narrant, Buſiridem ab Oſiride ibidem Toparcham conſtitutum fuiſſe. Civis, Buſirites.

BUSMADIS, urbs Iſaurica, cujus gentile, Buſmadiota. B

BUTADÆ, populus tribus Ægeïdis. Appellantur enim populi patronymice, uti Æthalidæ, Cothocidæ. Nomen habet à Buta Pandionis filio. Popularis, Butades.

C BUTUS, urbs Ægypti. Herodianus vero vicum appellat, cui templum erat. Vocabatur etiam Butô, unde Latona Butô dicitur. Eſt quoque alia Gedroſiæ, Gentile, Butius: Verum à Butô fit Butoites & Butoïtes, uti à Sabó Saboites & Saboïtes.

D BUTRIUM, uti Rhegium, Italiæ civitas. Gentile, Butrinus, uti Rheginus.

BUPHIA, vicus Sicyoniæ, auctore Ephoro libro III. Gentile, Buphienſis.

E BRÆSI, gens Macedonica, de qua Dionyſius libro tertio Baſſaricorum.

BRASIÆ, oppidum Laconicum, cujus meminit Pauſanias libro III. Oppidanus, Braſiates.

F BRAURÔN, populus Atticæ, ab heroë Braurone ſic nuncupatus. Hinc quoque Diana Brauronia cognomen habet. Localia denotant ex, ad & in Braurone, quemadmodum in Marathone.

G BRACHIA, hoc nomine Arabicum mare appellatur. Sic dictum ob plurima in eo *brevia*. Igitur nomen habet à voce βραχύς, quod *breve* denotat. Locale, Brachiates. Uranius vero accolas Brachienos vocat.

ΒΡΑΧ- BRACH-

& omnibus editionibus fœdiſſime corruptus: confidenter repone, θάψαι τὸν Ὄσιριν. Ita quoque hunc locum Cl. Bochartus in Hierozoico emendavit.

[89] Ἐμβαλοῦσα εἰς ξυλίνην βοῦν.] Apud Plutarchum in libro de Iſide legimus, Oſiridem arca incluſum in mare fuiſſe projectum, & poſtea Buſiride ſepultum, aut ut alii volunt Taphoſiride. Qua in urbe tumulatus ſit, inter auctores nondum convenit. Stephanus aliam quoque urbem recenſet, in honorem Oſiridis ſepulturæ conditam. Refert etiam Herodotus lib. II de rege Mycerino, qui defunctam filiam ligneam bovem fecit, in qua eam ſepelirit, hæc ſunt ejus verba: Τὸν δὲ καταχρησάμενον [illegible] καὶ βουλόμενον [illegible] θάψαι τὴν θυγατέρα, ποιήσασθαι βοῦν ξυλίνην κοίλην, καὶ ἔπειτα καταχρυσώσαντα μιν ταύτην, ἔσω ἐν αὐτῇ θάψαι ταύτην [illegible] θυγατέρα.

[90] Αἰγηΐδος φυλῆς.] Etymologici Mag. Auctor, Οἰνηΐδος φυλῆς, quem vide in Βουτάδαι, ſi rem tanti feceris.

[91] Κωθωκίδαι.] Sic etiam aliæ editiones. Verum Heſychius hanc vocem in prima ſyll. per ο μικρὸν exaravit.

[92] Ἔστι δὲ Βούτου.] Et hic locus in omnibus libris MSS & editis mutilus circumfertur. Legendum videtur: ἐστι δὲ ἀπὸ Βούτου, τοῦ Πανδίονος.

[93] Ἀφ᾽ ἧς καὶ ἡ Λητὼ Βουτώ.] De hac urbe & dea videndus Herodotus lib. II. Τὸ χρηστήριον τὸ ἐν Αἰγύπτῳ, ἔστι μὲν Λητοῦς ἱερὸν, ἐν πόλι δὲ μεγάλῃ ἱδρυμένον, κατὰ τὸ Σεβεννυτικὸν καλεόμενον στόμα τοῦ Νείλου [illegible] οὔνομα δὲ τῇ πόλι Βουτώ.

[94] Ἑτέρα Γεδρωσίας.] Alii geographi de hac urbe ſilent. In cava Syria noſter Βοῦτον collocat, de qua in voce Πέλλα, verum ad hanc ſectionem non pertinet.

[95] Τὸ ἐθνικὸν, Βούτιος &c.] Locum hunc, librariorum incuria male acceptum, ope codicis Voſſiani in integrum reſtitui. Profligatiſſime enim in vulgatis legebatur: τὸ ἐθνικὸν, Βούτιος τῆς δὲ Βουτοῦς, Βουτοΐτης. Noſtram emendationem eſſe veriſſimam, etiam liquet ex voce Κοβος, ubi Epitomator ita inſit: ὁ πολίτης Κοβίτης, ὡς Σαβίτης τῆς Σαβοῦς, ἢ Κοβοίτης, ὡς τῆς Βουτοῦς Βουτοίτης.

[96] Τῆς δὲ Βουτοῦς, Βουτοΐτης, καὶ Βουτοείτης.] Non puto hanc diæreſin huc pertinere, quod evidenter liquet ex verbis proxime allegatis: nam τὸ Κοβίτης & Σαβίτης habent formam Ægyptiis propriam. Nuſquam Stephanus ab urbium nominibus in ω deſinentibus, formavit gentilia, quæ per diæreſin efferuntur. Vide in Ταχομψώ & aliis locis. Igitur hic reſcribendum videtur: τῆς δὲ Βουτοῦς, Βουτοίτης καὶ Βουτοείτης.

[97] Παυσανίας τρίτῳ.] Hunc Pauſaniæ locum noſter videtur reſpicere: Βρασιαὶ δὲ ἔσχατα μὲν ταύτῃ τῶν Ἐλευθερολακώνων ἐπὶ θαλάσσῃ εἰσί, Κυφάντων δὲ ἀπέχουσι πλοῦν σταδίων διακοσίων. Ibidem etiam oppidani nomen reperitur: Βρασιᾶται δὲ καὶ τάδε ἐπιλέγουσι.

[98] Βραχία, οὕτως ἡ Ἀραβικὴ θάλασσα καλεῖται.] Quotquot hujus maris mentionem faciunt, penultimam per diphthongum ſcribunt, & ita quoque Cl. Voſſius ad Melam hunc Stephani locum allegavit. Quare vereor, ne omnino hic Βραχεῖα ſit reſcribendum. Marc. Heracleota in Periplo. Μετὰ δὲ ταῦτα ἡ λεγομένη Βραχεῖα θάλασσα, καὶ ἡ πρὸς

ΒΡΑΧΜΑ͂ΝΕΣ [99], Ἰνδικὸν ἔθνος A σοφώτατον, οὓς καὶ Βράχμας καλοῦσιν. [2] Ἱεροκλῆς δ᾽ ἐν τοῖς Φιλίστορσί φησι· μετὰ ταῦτα σπουδῆς ἄξιον ἐνομίσθη τὸ Βραχμάνων ἰδεῖν φῦλον, ἀνδρῶν φιλοσόφων, καὶ θεοῖς φίλων, [3] ἡλίῳ δὲ μάλιστα καθωσιωμένων. B [4] ἀπέχονται δὲ σαρκοφαγίας πάσης, [5] καὶ ὑπαίθριοι τὸν ἀεὶ χρόνον βιοτεύουσι, καὶ ἀλήθειαν τιμῶσι. [6] χρῶνται δὲ ἐσθῆτι λινῇ, τῇ ἐκ πετρῶν λίθων. τὰ μηρύματα μαλακὰ καὶ δέρ-

BRACHMANES, gens Indica ſapientiſſima, quos etiam Brachmas appellant. Hierocles vero in Philiſtoricis de eis ita refert: Poſtea operæ pretium viſum fuit Brachmanas viſere, homines philoſophiæ deditos, & diis charos, ſoli vero præcipue dedicatos. Cæterum ab eſu carnium prorſus abſtinent, ſub dio totam ætatem degunt, & veritatem colunt. Utuntur autem veſte linea, ex petris facta: lapidum enim filamenta quædam mollia & quaſi cutanea contexunt,

ὁ περὶ αὐτὴν μέγιστος κόλπος. Eodem modo Agathemerus lib. II cap. XI. Μετὰ δὲ ταύτην ὡς πρὸς ἄρκτους ἡ Βραχεῖα καλεῖται θάλασσα, οὐ διὰ βραχύτητα τοῦ μεγέθους (ἐστὶ γὰρ μεγίστη) τοῦτο πέπονθε τοῦ ὀνόματος, ἀλλὰ διὰ τὰ ἐν αὐτῇ βράχεα. Igitur hoc maris etymon deducunt παρὰ τὰ βράχεα, quia plurima in eo ſunt brevia & ſyrtes: Verum alii hoc nomen derivant ab Arabica voce بحر *Bahr mare*, quod auribus Græcis duriuſcule ſonans, paullo aliter redditum & immutatum eſt.

[99] Βραχμᾶνες. Ἰνδικὸν ἔθνος] De hac gente & ejus moribus ſcribunt Strabo lib. XV. Plutarchus in vita Alexandri. Arrianus de Exped. Alexandri lib. VII, & in Indicis. Clemens Alexandrinus Stromat. lib. III: Porphyrius de Abſtinentia lib. IV. Philoſtratus in vita Apollonii lib. III cap. IV. Quibus adde Palladium & Ambroſium de moribus Brachmanum. Veteribus etiam *Gymnoſophiſtæ* appellabantur, hodie *Bramines:* Illorum doctrinam ac mores Belgico idiomate non indocte deſcripſit Abrahamus Rogerius, qui per aliquot annos apud orientales Indos ætatem egit.

[1] Σοφώτατον] Eorum ſapientiam manifeſte ſatis deſcribunt auctores ſupra allegati, quibus addam verba Ciceronis Tuſc. Quæſt. lib. V: *Quæ Barbaria India vaſtior aut agreſtior? In ea tamen gente primum hi qui Sapientes habentur, nudi ætatem agunt.* De illorum ſapientia etiam ſic loquitur Apulejus in Floridis: *Eſt præterea genus apud illos præſtabile, Gymnoſophiſtæ vocantur. Hos ego maxime admiror; quod homines ſunt periti, non propagandæ vitis, nec inoculandæ arboris, nec proſcindendi ſoli. Non illi norunt arvum colere, vel aurum colare, vel equum domare, vel taurum ſubigere, vel ovem vel capram tondere vel paſcere. Quid igitur eſt? Unum pro his omnibus norunt. Sapientiam percolunt tam magiſtri ſenes, quam diſcipuli minores.*

[2] Ἱεροκλῆς δ᾽ ἐν τοῖς Φιλίστορσι] Idem Hieroclis opus citatur à Stephano in Ταρκυνία, & à Johanne Tzetze Chil. VII, Hiſt. CXLIV. Plurimas videtur peragraſſe regiones, & res in itinere viſas literis conſignaſſe, ac libros Φιλίστορας nuncupaſſe.

[3] Ἡλίῳ δὲ μάλιστα καθωσιωμένων] Plinius lib. VII cap. II ſcribit, eos ab exortu ad occaſum perſtare contuentes ſolem immobilibus oculis, hæc ſunt ejus verba. *Philoſophos eorum, quos Gymnoſophiſtas vocant, ab exortu ad occaſum perſtare, contuentes ſolem immobilibus oculis; ferventibus arenis toto die alternis pedibus inſiſtere.*

[4] Ἀπέχονται δὲ σαρκοφαγίας.] Teſtatur Porphyrius lib. IV de Abſtinentia, illos præter recentes fructus & oryzam nihil commedere, imo apud ipſos, vel alimentum ex animatis tangere, extremæ impietati ſimile judicari: Τὸ δ᾽ ἄλλης τινὸς ἅψασθαι, ἢ ὅλως θιγεῖν ἐμψύχου τροφῆς, ἴσον καὶ τῇ ἐσχάτῃ ἀκαθαρσίᾳ τε καὶ ἀσεβείᾳ νενόμισται. Addam præterea Alexandri Polyhiſtoris verba ex libro de rebus Indicis, quæ leguntur apud Clementem Alexand. lib. III Stromat. Βραχμᾶναι γ᾽ οὖν οὔτε ἔμψυχον ἐσθίουσιν, οὔτε οἶνον πίνουσι &c. Idem de illis teſtatur Strabo lib. XV.

[5] Καὶ ὑπαίθριοι τὸν ἀεὶ χρόνον βιοτεύουσι.] Perhibet Arrianus in Indicis Brachmanas hyeme ſub dio apricari, & æſtate ſub ingentibus arboribus degere, ita enim ille: Οὗτοι γυμνοὶ διαιτῶνται οἱ Σοφισταί, τοῦ μὲν χειμῶνος ὑπαίθριοι ἐν τῷ ἡλίῳ, τοῦ δὲ θέρεος, ἐπὴν ὁ ἥλιος κατέχῃ, ἐν τοῖσι λειμῶσι καὶ τοῖσιν ἕλεσιν ὑπὸ δένδρεσι μεγάλοισι. Utuntur tamen aliquando tuguriis, quemadmodum Porphyrius lib. IV perhibet: Τὸν τοίνυν χρόνον τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτὸς τὸ πλεῖστον εἰς ὕμνους τῶν θεῶν ἀπονέμουσι καὶ εὐχάς, ἑκάστου ἰδίαν καλύβην ἔχοντος.

[6] Χρῶνται δὲ ἐσθῆτι λινῇ, τῇ ἐκ πετρῶν λίθων &c.] Hic locus in omnibus editis & codicibus MSS peſſima interpunctione laborat, nec non aliis mendis à tranſcriptorum manu profectis, quod monuit clariſſimus & eruditione conſpicuus Johannes Pearſonus in prolegomenis ad Hieroclem, cum hunc in modum conſtruens atque corrigens: Χρῶνται δὲ ἐσθῆτι λινῇ, τῇ ἐκ πετρῶν. λίθων γὰρ μηρύματα μαλακὰ καὶ δερματώδη συνυφαίνουσι. Hanc emendationem confirmat vir doctiſſimus verbis Plutarchi, libro de Oraculorum defectu: Τὰς δ᾽ ἐν Καρύστῳ πέτρας, χρόνος οὐ πολὺς ἀφ᾽ οὗ πέπαυται μηρύματα λίθων μαλακὰ καὶ νηματώδη συνεκφέρουσα. Igitur ex Petra Caryſtia λίθων μηρύματα, eaque καὶ νηματώδη, uti apud Stephanum δερματώδη reſcripſit: imo πολυνηματώδη, niſi nimium à veteri lectione recederet, ſubſtituiſſet. Hanc verborum interpunctionem agnoſco ſummopere neceſſariam; nam niſi poſt τὸ πετρῶν collocaveris τελείαν στιγμήν, tantæ erunt hoc in loco tenebræ, ut ejus defectu univerſa hujus orationis commoditas interrumpatur & pereat. Verum quod pro τὰ δέρματα repoſuerit δερματώδη, in eo tam tute ejus opinionem ſequi non licet: nam ὁ πάνυ Salmaſius in margine ſui libri hæc habet verba: *Lege meo periculo,* μηρύματα μαλακὰ καὶ ὀρυμάματα. Ego autem hac in re adeo ancipiti nihil definio, cum utraque conjectura, à maximis ingeniis profecta, aliquid contineat, quod veri ſpeciem præ ſe ferat. Verum præterea in hiſce verbis aliud quid eſt, quod judicium meum remoratur, nimirum, ingens illa & nequaquam reconcilianda diſcrepantia, quæ apud veteres ſcriptores in hac gente deſcribenda conſpicitur. Hierocles apud noſtrum non duntaxat perhibet eos veſtimentis uſos fuiſſe, ſed & addit, eadem ex materia linea, quam ipſis petræ ſuppeditabant, confici ſolita. Vulgares lineæ veſtes Indorum texebantur ex arborum lana, quæ plurimis lini nomine cenſetur: Arrianus in Indicis: Ἐσθῆτι δὲ Ἰνδοὶ λινέῃ χρέονται, κατάπερ λέγει Νέαρχος, λίνου τοῦ ἀπὸ τῶν δενδρέων. Idem invenire eſt apud Strabonem, Theophraſtum, Plinium & alios. Videtur Hierocles hic loqui de lino asbeſto, quod deſcribit Plinius lib. XVIII cap. I: *Inventum etiam eſt, quod ignibus non abſumeretur. Vivum id vocant, ardenteſque in focis conviviorum ex eo vidimus mappas ſordibus exuſtis, ſplendeſcentes igni magis, quam poſſent aquis. Regum inde funebres tunicæ, corporis favillam ab reliquo ſeparant cinere. Naſcitur in deſertis aduſtiſque ſole Indiæ, ubi non cadunt imbres, inter diras ſerpentes: aſſueſcitque vivere ardendo, rarum inventu, difficile textu propter brevitatem.* Formam veſtium accurate deſcribit Philoſtratus lib. III de vita Apollonii; erat enim ad exomidum formam concinnata, de quibus Gellius lib. VII cap. XII & Heſychius in illa voce. Philoſtrati hæc ſunt verba, veſtimentorum formam & materiam depingentia. Καὶ τὴν ἐσθῆτα ἐχλαμύδιζον παραπλησίως ταῖς ἐξωμίσι. ἡ δὲ ὕλη τῆς ἐσθῆτος, ἔριον αὐτοφυὲς ἡ γῆ φύει, λευκὸν μὲν ὥσπερ τὸ Παμφύλων, μαλακώτερον δὲ κατὰ ἢ ἐν πιμελῇ, ἐπεὶ ἔλαιον ἐπ᾽ αὐτοῦ λείβεται. τοῦτ᾽ ἱερὰν ἐσθῆτα ποιοῦνται, κἂν εἴ τις ἕτερος παρὰ τοὺς Ἰνδοὺς τούτους ἀνασπᾷ αὐτό, οὐ μεθίεται ἡ γῆ τοῦ ἐρίου. Adeo ut nobis ex antiquorum monumentis innoteſcat materia & forma veſtium, quibus Brachmanes utuntur: Sed alii contra aperte teſtantur, eos nudo corpore degere. Arrianus lib. VII de exped. Alexan-

καὶ δέρματα, [7] ὃ δὴ συνυφαίνουσιν. ἐξ ὧν ὑφάσματα γίγνεται, [8] μήτε πυρὶ καιόμενα, μήτε ὕδατι καθαιρόμενα, [9] ἀλλ' ἐπειδὰν ῥύπου καὶ κηλῖδος ἐμπλησθῇ, ἐμβληθέντα εἰς φλόγα, λευκὰ καὶ διαφανῆ γίνεται. A

texunt, ex quibus veſtimenta fiunt, neque igne comburenda, neque aqua purganda; ſed cum ſordes & maculam contraxerint, in flammam conjecta, pura & ſplendida evadunt.

ΒΡΑΧΥ´ΛΗ, πόλις Κερρήτων· οὗτοι δὲ τοῖς Ἴβηρσιν ὁμοροῦσι. τὸ ἐθνικὸν, Βραχυλαῖος. B

BRACHYLE, urbs Cerretanorum. Illi autem Iberis ſunt contermini. Gentile, Brachylæus.

ΒΡΕΑ [10], πόλις, εἰς ἣν ἀποικίαν ἐστείλαντο Ἀθηναῖοι. τὸ ἐθνικὸν, ἔδει Βρεάτης. ἔστι δὲ Βρεαῖος παρὰ Θεοπόμπῳ εἰκοστῷ τρίτῳ. C

BREA, urbs in quam Athenienſes coloniam miſere. Gentile oportebat eſſe Breates, verum Breæus reperitur apud Theopompum libro XXIII.

ΒΡΕ´ΝΘΗ [11], πόλις Ἀρκαδίας, καὶ ποταμὸς [12] Βρενθιάτης. καὶ τὸ ἐθνικὸν, Βρενθαῖος, ἢ Βρενθιεύς, [13] ὡς εἰρήσεται παρὰ τοῦ Ὀρ * D

BRENTHE, urbs Arcadiæ, & fluvius Brenthiates. Gentile, Brenthæus, ſive Brenthienſis, quemadmodum in voce Orthe dicetur.

ΒΡΕΝΤΗ´ΣΙΟΝ, πόλις παρὰ τὸν Ἀδρίαν, [14] ἀπὸ Βρέντου Ἡρακλέους, ἢ ὡς εὐλίμενος οὖσα, ἐνὶ γὰρ στόματι λιμένες πολλοὶ συγκλείονται. ὡς ἐοικυῖα τινὶ κεφαλῇ ἐλάφου, οὕτως ὠνόμασται. [15] Βρέντιον E γὰρ παρὰ Μεσσαπίοις, ἡ τοῦ ἐλάφου κεφαλὴ, ὡς

BRENTESIUM, urbs Italiæ, ad mare Adriaticum, ſic dicta à Brento Herculis filio, vel quod portum opportunum habeat: uno enim oſtio complures includuntur portus. Unde quod figuram capitis cervini præ ſe ferat, nomen ei impoſitum. Brentium enim Meſſapiis caput cervi-

Alexandri: Ἐς Τάξιλα αὐτοῦ ἀφικομένου, καὶ ἰδόντα τῶν Σοφιστῶν Ἰνδῶν τοὺς γυμνοὺς, πόθος ἐγένετο ξυνεῖναί τινα οἱ τῶν ἀνδρῶν τούτων, ὅτι τὴν καρτερίαν αὐτῶν ἐθαύμασε. Vide præterea alium Arriani locum in Indicis, & Ciceronem lib. v. Tuſcul. jam ſupra a nobis allegatum. Megaſthenes apud Strabonem inter Brachmanas & Germanas diſtinguit; illos refert poſt ſeptem & triginta annos σινδονοφορεῖν, id eſt, ſindonem induere; horum vero honoratiores (qui appellantur Ὑλόβιοι) ex libris arborum veſtem habere. Quicquid ſit, non facile mihi perſuaſerim hoc veſtimentum, de quo Hierocles apud noſtrum, Brachmanibus adeo vulgare fuiſſe, ut quotidiano privatove uſui inſervierit: ejus enim materia inventu rara, & textu difficilis erat: fortaſſis ea veſte circumdati rebus ſacris operam dedere, quod ex Philoſtrati verbis haud obſcure liquet.

[7] Ὃ δὴ συνυφαίνουσι.] Vetuſtiſſimus codex Palatinus, nec non chartaceus Voſſianus: ὃ δὴ συνεκφαίνουσι. Ad hanc vocem quædam in margine ſui libri annotavit Salmaſius, quæ adeo ſunt exeſa atque detrita, ut legi minime poſſint. Cl. Pearſonus illud ὃ δὴ expunxit, quod malim hunc in modum corrigere: ἃ δὴ συνυφαίνουσι.

[8] Μήτε πυρὶ καιόμενα &c.] Serium veſtimentis (quos Brachmanibus finitimos ſtatuunt) Anonymum in Exegeſi ὅλου τοῦ κόσμου idem attribuere comperio, ita enim ille: Οὐδέ τι τοῖς ἐνδύμασι χρῶνται πᾶσι κοινοῖς. ἀλλ' οὕτως ἀφθαρτόθεν ἐστὶν ἡ ἐσθὴς αὐτῶν, ὥστε μηδὲ καθαίρεσθαι δύνασθαι, καὶ ἐὰν ῥυπωθῇ, διὰ πυρὸς ξηρὸς τὴν πλύσιν αὐτῶν ... καθαρὰ γὰρ βαλλομένη γίνεται.

[9] Ἀλλ' ἐπειδὰν ῥύπου καὶ κηλῖδος ἐμπλησθῇ.] Codex Voſſianus MS, & antiq. Palatinus auctiores ſunt, in iis enim hic locus hunc in modum legitur: ἀλλ' ἐπειδὰν ῥύπου καὶ κηλῖδος ἐμπλησθῇ χειρόθεν, ἐμβληθέντα εἰς φλόγα &c. Ad quam acceſſionem Salmaſius in ora ſui Stephani ita ſcribit: illud χειρόθεν non eſt otioſum, ſed optime ſavet, & eſt eleganter ſtyli veteris ſapiens. Sed orationis ſenſus ſine alicujus præpoſitionis auxilio ſubſiſtere non poteſt: totum locum ita ſupplerem: ἀλλ' ἐπειδὰν ῥύπου καὶ κηλῖδος ἐμπλησθῇ ἀπὸ τῶν χειρῶν, ἐμβληθέντα εἰς φλόγα, λευκὰ καὶ διαφανῆ γίνεται.

[10] Βρέα, πόλις.] Mirum profecto, Epitomatorem non addidiſſe, qua in regione urbs fuerit ſita. Heſychius ex Cratino ejus meminit, & Thraciæ adſcribit, ita enim ille: Βρέα. Κρατῖνος μέμνηται τῆς εἰς Βρέαν ἀποικίας. ἔστι δὲ πόλις Θρᾴκης, εἰς ἣν Ἀθηναῖοι ἀποικίαν ἐξέπεμψαν.

[11] Βρένθη, πόλις Ἀρκαδίας.] Sine dubio Stephanus in genuino opere auctoritate Pauſaniæ uſus eſt, quam neglexit Epitomator, ſic enim ille de urbe & fluvio in Arcadicis. Παρεξιόντι ἐκ ταύτης, πεδίον ἐξεκδέξεται σταδίων μάλιστα πέντε, καὶ πόλεως ἐρείπια Βρένθης ἐστὶν ἐν δεξιᾷ τῆς ὁδοῦ, καὶ ποταμὸς ἐξ αὐτῆς ὁ Βρενθιάτης. Verum Sylburgius jam monuit eo in loco Βρένθη & Βρενθιάτης ſcribendum eſſe.

[12] Βρενθιάτης] Sequor editiones Xylandrianam præcedentes: male enim hæc exhibet: Βρεντιάτης.

[13] Ὡς εἰρήσεται παρὰ τοῦ Ὀρθη] Ita codex Voſſianus exibet, & eodem modo Salmaſius in quodam codice invenit, uti teſtatur in margine ſui Stephani præterea addens: ne quid diſſimulem, legunt MSS uno conſenſu παρὰ τοῦ Ὀρθη. Itaque forte legendum eſſet: τὸ ἐθνικὸν, Βρενθαῖος, καὶ Βρενθιεύς, ὡς εἴρηται παρὰ τὴν Ὄρθην Βρενθιεύς. Verum hanc conjecturam minime probo: locus enim in libris MSS ſatis integer conſpicitur. Stephanum in genuino opere de Orthe, urbe Perhæbica, loquutum fuiſſe, nullus ego dubito, quanquam ne γρῦ quidem de illa Epitomator: nam poſt vocem Ὀρσία nunc ingens lacuna conſpicitur. Præterea ſi τῆς Βρένθη & Ὄρθη terminationis ſimilitudinem conſideres, infallibile habebis documentum, in voce Ὄρθη de gentilibus τῆς Βρένθης mentionem fieri potuiſſe.

[14] Ἀπὸ Βρέντου Ἡρακλέους.] Salmaſius in margine ſui libri exiſtimat, hunc eundem eſſe Herculis filium, quem noſter infra in voce Βρέττος appellavit Brettum.

[15] Βρέντιον γὰρ παρὰ Μεσσαπίοις ἡ τοῦ ἐλάφου κεφαλή.] Omnia hæc de opportunitate portus Brunduſini, & illa quæ nominis etymologiam ſpectant, noſter hauſit ex Strabone lib. VI: Καὶ εὐλιμενώτερον δὲ μᾶλλον τὸ Βρεντέσιον. ἑνὶ γὰρ στόματι πολλοὶ κλείονται λιμένες ἄκλυστοι, κόλπους ἀπολαμβανόμενοι ἐξ αὐτοῦ. ὥστε ἐοικέναι κέρασιν ἐλάφου τὸ σχῆμα· ἀφ' οὗ καὶ τοὔνομα. σὺν γὰρ τῇ πόλει κεφαλῇ μάλιστα ἐλάφου προσέοικεν ὁ τόπος, τῇ δὲ Μεσσαπίων γλώττῃ Βρεντέσιον ἡ κεφαλὴ τοῦ ἐλάφου καλεῖται. Optime Cluverius emendavit Βρέντιον quemadmodum habet Stephanus. Sed operæ pretium videtur admonere, vitium hoc Euſtathii ætate codicibus Strabonis inſediſſe, ita enim ille ad Odyſſ. A. pag. 1409. Καὶ τὸ μὲν Βρεντέσιον, εὐλίμενον εἶναι λέγει. τοῖς κέρασιν ἐλάφου ἐοικέναι φησὶ κατὰ τὸ σχῆμα, διὰ τὸ εἰς πολλοὺς κόλπους σχίζεσθαι πολυσχιδές· καθ' ὁμοιότητα, ὡς εἰκὸς, τῶν Βυζαντίων κερῶς· γλῶσσα γάρ φησι Μεσσαπίων, Βρεντέσιον τὴν τῆς ἐλάφου καλεῖ κεφαλήν. Ibi quoque Βρέντιον reponendum eſſe, non duntaxat liquet ex Ste-

ὡς [16] Σέλευκ☉ ἐν δευτέρῳ γλωσσῶν. τὸ A ἐθνικὸν, Βρεντησῖν☉.

ΒΡΕΤΤΙ'Α [17], νῆσος ἐν τῷ Ἀδρίᾳ, ποταμὸν ἔχουσα Βρέττιον· ταύτην Ἐλάφουσσαν Ἕλληνες, οἱ δὲ Βρεττανίδα καλοῦσι. [18] τὸ ἐθνικὸν, ἔδει Βρεττιανὸς, ὡς Πολύβι☉ B τὸ θηλυκὸν, ἐπὶ Βρεττιανῆς τόπων. νῦν δὲ Βρέττιοι λέγονται. εἰσὶ καὶ [19] Βρεττανίδες νῆσοι ἐν τῷ Ὠκεανῷ, ὧν τὸ ἐθνικὸν Βρεττανοί. Διονύσι☉ [20] ὑφελὼν τὸ ἓν τ, ἔφη,

> Ὠκεανοῦ κέχυται ψυχρ☉ ῥό☉, ἔνθα C
> Βρεττανοί.

[21] καὶ ἄλλοι οὕτω διὰ τοῦ π, Πρεττανίδες νῆσοι, ὡς Μαρκιανὸς καὶ Πτολεμαῖ☉.

ΒΡΕΤΤΟΣ, πόλις Τυῤῥηνῶν, [22] ἀπὸ Βρέττου τοῦ Ἡρακλέους, καὶ Βαλητίας τῆς D Βαλήτου. οἱ οἰκοῦντες, Βρέττιοι. καὶ ἡ χώρα Βρεττία, [23] καὶ ἡ γλῶσσα. [24] Ἀριστοφάνης,

Με-

cervinum appellatur, uti Seleucus libro II Gloſſarum auctor eſt. Gentile, Brenteſinus.

BRETTIA, inſula maris Adriatici, habens fluvium Brettium. Hanc Græci Elaphuſſam, alii vero Bretanidem appellant. Gentile oportebat eſſe Brettianus, cujus fœmininum Brettiana uſurpavit Polybius pro loci nomine. Nunc autem Brettii vocantur. Sunt item Brettanides inſulæ in Oceano, quarum gentile eſt, Brettani. Dionyſius alterum τ auferens, dixit:

> *Oceani diffuſum eſt frigidum fluentum, ubi*
> *Bretani.*

Et alii quoque, per π efferunt, Pretanides inſulæ, uti Marcianus & Ptolemæus.

BRETTOS, urbs Tyrrhenorum, quæ à Bretto Herculis filio & Baletia Baletæ filia nomen habet. Incolæ, Brettii. Brettia quoque de regione & de pice dicitur. Ariſtophanes:

Pix

ex Stephano, verum prӕterea ex Heſychio, apud quem ita legimus Βρένδον, ἔλαφος. Quare poetæ brevitatis cauſa hanc urbem *Brendam* appellarunt Sex. Pomp. Feſtus: *Brundiſium quidam poetæ brevitatis cauſa Brendam dixerunt* Etymologici Mag. Auctor: Βρένδον, ἔλαφος, ἢ κεφαλὴ ἐλάφου. Sylburgius ex Suida monuit, hic Βρένδον reſcribendum eſſe. Vide inſuper Etymologum in Βρεντήσιον, Suidam, & alios.

[16] Σέλευκ☉ ἐν δευτέρῳ γλωσσῶν.] Seleucus grammaticus Heſychio, Etymologicographo & aliis frequentiſſime adeſt.

[17] Βρεττία, νῆσος ἐν τῷ Ἀδρίᾳ.] In libris MSS & vulgatis manifeſtiſſimus conſpicitur error, in illis enim legitur Βρεττιανία, νῆσος. Monente Cl. Salmaſio ad marginem ſui libri, emendavimus Βρεττία, quod appellationi fluminis & gentili reſpondet. Hanc ſententiam etiam Holſtenio receptam comperi. Eadem hæc leguntur apud Etymol Mag. Auct. in Βρεττανοί Βρεττία δὲ ἡ νῆσος ἐν τῷ Ἀδρίᾳ, ποταμὸν ἔχουσα Βρέττιον. οἱ δὲ Βρεττανίδα καλοῦσι. Ita hic locus eſt legendus. Hæc, uti judicat Hermolaus Barbarus, eſt *Prattia* Plinii, de qua lib. IV cap. XXVI ita ſcribit: *Contra Surinum bubus & capris laudata Brattia, Iſſa civium Romanorum reliqua, & cum oppido Pharia.*

[18] Τὸ ἐθνικὸν, ἔδει Βρεττιανὸς, ὡς Πολ. &c.] Florentina editio: τὸ ἐθνικὸν, ἔδει Βρεττιανὸς, male. In Palatinis codicibus & Voſſiano totus locus ita legitur, & interpungitur: Τὸ ἐθνικὸν ἔδει Βρεττιανὸς, ὡς Πολύβι☉. τὸ θηλυκὸν ἐπὶ Βρεττιανῶν τόπων. Fulvius Urſinus in fragmentis Polybianis hunc locum, cum nota defectus, ita conſtituit. Βρεττία, νῆσος ἐν τῷ Ἀδρίᾳ· τὸ ἐθνικὸν ἔδει Βρεττιανὸς, ὡς Πολύβι☉ τὸ θηλυκὸν. ἐπὶ Βρεττιανῆς * τόπων. Illud autem: θηλυκὸν ita conſtruit, quaſi alibi Polybio uſurpatum fuiſſet. Certiſſimum eſt & minime dubium, Polybium ea voce eodem genere uſum fuiſſe lib. I ubi de populatione agri Brutiorum loquitur: Καταλύσας δὲ τὴν Λοκρίδα καὶ τὴν Βρεττιανὴν χώραν, ἀπέπλευσεν ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ πάλιν τῷ στόλῳ πρὸς τὴν Πανορμῖτιν, καὶ κατελάβετο τὸν ἐπὶ τῆς Ἑρκτῆς λεγόμενον τόπον. Præterea veritati congruum videtur, Stephanum hunc locum in genuino opere habuiſſe, & jam Epitomatoris incuria, nullius momenti ac mutilum ἀπόσπασμα ſupereſſe. Verum illud Polybii Βρεττιανὴ, gentile non eſt ab inſulæ cujuſdam appellatione deductum, ſed ab illa regione, quæ Latinis Brutiorum ager dicitur: de quo Stephanum hac ſectione præter alia mentionem feciſſe firmiter mihi perſuadeo, nam in ſequentibus addit: νῦν δὲ Βρέττιοι λέγονται, quod de Brutii agri incolis intelligendum. Fortaſſis Stephani verba hunc in modum ſunt conſtituenda: Τὸ ἐθνικὸν, ἔδει Βρεττιανὸς, ὡς Πολύβι☉ τὸ θηλυκὸν, Βρεττιανή, ἐπὶ τόπου.

[19] Βρεττανίδες νῆσοι.] Intelligit noſter Albionem & Hyberniam. Euſtathius ad Dionyſium: Αἱ Βρεττανίδες εἰσὶ δύο νῆσοι, Οὐερνία, καὶ Ἀλουΐων. ἤτοι Βερνία καὶ Ἀλβίων. Sic quoque alibi Stephanus: Ἰουερνία, ἡ Πρεττανικὴ νῆσος, τῶν δύο ἐλάσσων Vide Plinium lib. IV cap XVI.

[20] Ὑφελὼν τὸ ἓν τ.] Quanquam Dionyſius, unde hunc verſiculum noſter tranſcripſit, ob moduli legem alterum τ expunxerit, evidentiſſimum tamen eſt ex antiquis Romanorum nummis, diverſimode hujus inſulæ nomen ſcribi ſolitum; in iis enim conſpicitur *Brettania*, *Brittania*, & *Britannia*. Quæ ſcripturæ inconſtantia hunc originem traxiſſe videtur, quod hæc inſula ipſis minus nota, & eorum armis jam pridem occupata eſſet.

[21] Καὶ ἄλλοι οὕτω διὰ τοῦ π.] Plurima occurrunt in antiquorum ſcriptis & regionum & oppidorum nomina, in quibus B in Π mutatur, uti Ἀμβρακία Ἀμπρακία, Ἄβαρις Ἄπαρις. &c

[22] Ἀπὸ Βρέττου τοῦ Ἡρακλέους.] Eandem quoque appellationis rationem adducit Euſtathius ad Dionyſium, addens præterea aliam ex Strabone lib. VI. Lucani huic genti nomen dedere, qui deſertores ſive defectores Brettios vocant, hæc ſunt Geographi verba: Ὠνόμασται δ' ὑπὸ τῶν Λευκανῶν, Βρεττίους γὰρ καλοῦσι τοὺς ἀποστάτας, ἀπέστησαν δὲ, ὥς φασι, ποιμαίνοντες αὐτοῖς &c. Vide quoque Diodorum Sicul. lib. XVI, & Cluverium hac de re ſcribentem lib. IV cap. XV Ital. Antiq.

[23] Καὶ ἡ γλῶσσα.] Sic conſtanter legunt libri MSS & vulgati, ſed peſſimo errore. Primus omnium vidit doctiſſimus Bochartus, hunc locum maxime depravatum eſſe, & maniteſtiſſimis documentis oſtendit, hic pro γλῶσσα ſcribendum eſſe πίσσα, quam vocem lubentiſſime in contextum admiſiſſem, ſi vel minimam mutationem in MSS animadvertiſſem. Locum unum atque alterum addam, ubi veteres de *Brutia pice* mentionem fecere. Columella lib. XII cap. XVIII: *Nec dubium, quin ſi quinta pars picis Brutiæ in univerſam cocturam adjiciatur, utiliſſimum ſit omni vindemiæ.* Plinius lib. XIV cap. XXII: *Pix in Italia ad vaſa vinis condenda maxime probatur Brutia.* Alii loca, & longe quidem præſtantiora, ex ſupra laudati Bocharti lib. I de Phœnicum coloniis peti poſſunt.

[24] Ἀριστοφάνης.] Hic verſiculus re vera non eſt Ariſtophanis comici, ut optime monet Cl. Bochartus; nam Brutiorum nomen illius ævo nondum exſtabat. Neque enim ſcripſit Ariſtophanes olympiade CXIV, ut habetur in Suida, ſed olympiade LXXXVIII ad XCVI. At olympiade demum CVI latronum & ſervorum in Lucania colluvies, urbibus aliquot occupatis, Brutiorum nomen accepit. Igitur pro Ariſtophane reſcribendum Ἀριστοφῶν, qui novæ comœdiæ poeta multo recentior eſt, & ſæpiſſime Athenæo citatur.

Μέλαινα [25] δεινὴ γλῶσσα Βρεττία παρῆν. A
[26] Ἀντίοχος δὲ τὴν Ἰταλίαν φησὶ κληθῆναι Βρεττίαν, εἶτα Οἰνωτρίαν.

ΒΡΙ'ΓΕΣ [27], ἔθνος Θρᾳκικόν. [28] Ἡρόδοτος ἑβδόμῃ. οἱ δὲ Φρύγες, ὡς Μακεδόνες λέγουσι, καλέονται Βρίγες. [29] καὶ Βρυγία B ἡ Τρωϊκή, τουτέστιν ἡ Φρυγία, [30] ἀπὸ Βρίγου τοῦ κατοικήσαντος ἐν Μακεδονίᾳ. [31] Ἡρωδιανὸς ἐν πρώτῃ κλίσεως ὀνομάτων, Βρίγαντας αὐτούς φησι. τὰ γὰρ εἰς ας λήγοντα ὀνόματα, ἰσοσυλλάβως κλίνεται, ὅτι μόνον C εἰσὶ κύρια. τοῦτο δέ φημι διὰ τὸ Βρίγας. [32] ἔθνος δὲ ἐστι Βρεττανικὸν ὁ.

ΒΡΙΚΙΝΝΙ'ΑΙ [33], πόλις Σικελίας. τὸ ἐθνικόν, Βρικιννιάτης.

ΒΡΙ'ΣΑ [34], ἄκρα Λέσβου, ἐν ᾗ ἵδρυται D Διόνυσος Βρισαῖος.

ΒΡΟΥ'ΣΙΣ, μοῖρα Μακεδονίας, [35] ἀπὸ Βρούσου Ἠμαθίου παιδός. τὸ ἐθνικὸν Βροῦσοι, ὡς Κόλχοι. [36] τινὲς γράφουσι διὰ τοῦ υ. E

ΒΡΟΤΤΟΒΡΙ'Α, πόλις μεταξὺ Βαίτιος ποταμοῦ, [37] καὶ Τυρλανῶν· δηλοῖ δὲ Βρουτόπολιν. [38] τὸ γὰρ Βρία τοῦτο σημαίνει, ὡς

Pix nigra odore Brettia adfuit gravi.
Antiochus vero perhibet, Brettiam Italiam vocatam fuiſſe, deinde Oenotriam.

BRIGES, gens Thracica, de qua Herodotus libro VII: Phryges autem, uti Macedones ajunt, appellantur Briges: Et Brigia, ager Trojanus, hoc eſt Phrygia, à Briga qui in Macedonia habitavit. Herodianus libro primo declinationis nominum, eos Brigantas vocat. Nomina enim in ας deſinentia, pariſyllabice declinantur, cum duntaxat propria ſint. Hoc autem dico propter τὸ Βρίγας: eſt vero gens Britanniæ. *

BRICINNIÆ, urbs Siciliæ, cujus gentile, Bricinniates.

BRISA, promontorium Lesbi, ubi Dionyſus Briſæus colitur.

BRUSIS, pars Macedoniæ, quæ à Bruſo Emathii filio nomen habet. Gentile, Bruſi, uti Colchi. Quidam vocem per y ſcribunt.

BRUTOBRIA, urbs inter Bætim amnem & Turditanos. Significat autem Bruti urbem: nam hoc notat vox *Bria*; quemadmodum

[25] Δεινὴ γλῶσσα Βρεττία] Ex emendatione Cl. Bocharti legendum eſt: Δεινὴ πίσσα Βρεττία, qua in re ipſi manus dare nemo paullo humanior recuſabit.

[26] Ἀντίοχος δὲ τὴν Ἰταλίαν &c.] Antiochi ſententia, ut putat Cluverius, hæc fuit: Id terrarum ſpatium, quod Brutii incoluerunt, primo vocatam fuiſſe Oenotriam, deinde Italiam, ac tandem Brettiam. Certiſſimum eſt, hæc verba eſſe tranſpoſita, quæ Cl. Bochartus ita conſtituit: Ἀντίοχος δὲ τὴν Βρεττίαν φησὶ κληθῆναι Ἰταλίαν, εἶτα Οἰνωτρίαν. Verum Antiochi locum ex Strabone lib. VI in medium adducam, ut hinc appareat, quæ vera hiſtorici ſententia fuerit, & quem in modum illa apud Stephanum verba ſint conſtituenda: Φησὶ δ᾽ Ἀντίοχος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἰταλίας συγγράμματι, ταύτην Ἰταλίαν κληθῆναι, καὶ περὶ ταύτης συγγράφειν, πρότερον δ᾽ Οἰνωτρίαν προσαγορεύεσθαι. Itaque Stephani locus fortaſſis hoc modo eſt emendandus: Ἀντίοχος δὲ τὴν Βρεττίαν φησὶ κληθῆναι Ἰταλίαν, πρότερον δ᾽ Οἰνωτρίαν. De Antiocho & ejus ſcriptis videſis Voſſium de Hiſt. Græcis.

[27] Βρίγες, ἔθνος Θρᾳκικόν] Briges ex Europa in Aſiam tranſiere, ibi Phrygiam incolentes, Phryges appellati ſunt. Plinius lib. V cap. XXXII: *Sunt auctores tranſiſſe ex Europa Myſos, & Brigas & Thynos, a quibus appellantur Myſi, Phryges, Bithyni.* Euſtathius ad Dionyſium: Καλούμενοι δὲ ποτε Βρίγες, μεταβάντες εἰς Ἀσίαν, μετέπεσον εἰς τὸ τῶν Φρυγῶν ὄνομα. Hac de re etiam Strabo lib. VII mentionem facit.

[28] Ἡρόδοτος ἑβδόμῃ] Addam integrum Herodoti locum: Οἱ δὲ Φρύγες (ὡς Μακεδόνες λέγουσι) ἐκαλέοντο Βρίγες χρόνον ὅσον Εὐρωπήϊοι ἐόντες σύνοικοι ἦσαν Μακεδόσι. Μεταβάντες δὲ ἐς τὴν Ἀσίην, ἅμα τῇ χώρῃ καὶ τὸ οὔνομα μετέβαλον ἐς Φρύγας.

[29] Καὶ Βρυγία ἡ Τρωϊκή. &c.] Servius ad hæc verba Virgilii lib. I Æneid. *Phrygiaſque biremes*, ita ſcribit. *Phrygias, Trojanas: Troja enim Phrygia provincia eſt. Et veriſimile eſt, Æneam de omni illa provincia ſocios habere potuiſſe.*

[30] Ἀπὸ Βρίγου τοῦ κατοικήσαντος.] Peſſime exhibet Xylandriana editio: ἀπὸ Φρύγου τοῦ κατοικήσαντος ἐν Μακεδονίᾳ. Veterem veramque lectionem ex prioribus editionibus & codicibus calamo exaratis revocare placuit.

[31] Ἡρωδιανὸς ἐν πρώτῃ κλίσεως ὀνομάτων.] Cod. Voſſianus: Ἡρωδιανὸς ἐν πρώτῃ κλίσεως ὀνομάτων. Herodianum de inflexione nominum deſinentium in ας ſcripſiſſe, etiam liquet ex noſtro in voce Ἄβαι, ubi hæc citantur: Ἡρωδιανὸς δὲ φησιν, ὅτι τὸ Ἄβας, ὅτι ἔθνος σημαίνει, περιττοσυλλάβως κλίνεται ἀεί. ὅτι δὲ ἐστι κύριον, καὶ ἰσοσυλλάβως καὶ περιττοσυλλάβως. Igitur hinc ſatis liquet τὸ Βρίγας nomen gentis, impariſyllabice, ſed nomen proprium herois denotans, pariſyllabice, & ex canone allegato, etiam impariſyllabice mutari poſſe.

[32] Ἔθνος δὲ ἐστι Βρεττανικόν] Brigantes rerum Anglicarum ſcriptoribus ſunt *Eboracenſes*, qui vulgo *Yorkshire men* appellantur. Videſis Lelandum & Camdenum.

[33] Βρικιννίαι, πόλ. Σικελ.] Omnes vulgati ſingulari numero hujus loci nomen efferunt, quod nos auctoritate codd. Palatinorum immutavimus. Fuit hoc nomine arx in agro Leontino, cujus meminit Thucydides lib. V: Ὕστερον δὲ πάλιν αὐτόθεν τινὲς, διὰ τὸ μὴ ἀρέσκεσθαι, ἀπολιπόντες ἐκ τῶν Συρακουσῶν, Φωκαίας τε τῆς πόλεώς τι τῆς Λεοντίνων χωρίον καλούμενον καταλαμβάνουσι, καὶ Βρικιννίας, ὂν ἔρυμα ἐν τῇ Λεοντίνῃ.

[34] Βρίσα, ἄκρα Λέσβου] Hujus promontorii, & Bacchi ibidem cultu meminit Androtio apud Etymologici Mag. Auct. Βρισαῖος, οὕτως ὁ Διόνυσος. καὶ εἰ μὲν διὰ τοῦ ι, παρὰ τὸ βρίζειν ἐστὶν, ὁ ἑρμηνευτικός· εἰ δὲ διὰ τοῦ υ, ἀπὸ ἄκρας Λεσβιακῆς Βρύσης, ὥς φησιν Ἀνδροτίων. ὅτι τὸ ἱερὸν τοῦ θεοῦ ἐν τῇ Βρίσῃ φησὶν ἱδρύσθαι ὑπὸ Μάκαρος.

[35] Ἀπὸ Βρούσου Ἠμαθίου.] Codex Voſſianus Ἀπὸ Βρύσου Ἠμαθίου.

[36] Τινὲς γράφουσι διὰ τοῦ υ.] Ita emendavi ex chartaceo Voſſiano: peſſime enim in aliis editionibus excuſum eſt: τινὲς γράφουσι διὰ τοῦ ο.

[37] Καὶ Τυρλανῶν.] Leve mendum irrepſit, quod Cluverius in Germania antiqua, legendo καὶ Τυρδιτανῶν, emendavit. Stephanus noſter Τυρδιτανία, χώρα τῆς Ἰβηρίας. καὶ οἱ Βαιτικοὶ καλοῦνται, ἀπὸ Βαίτιος ποταμοῦ. οἱ οἰκοῦντες Τυρδιτανοί.

[38] Τὸ γὰρ Βρία τοῦτο σημαίνει] Igitur ex mente noſtri auctoris τὸ βρία urbem denotat, quod etiam aliis in locis manifeſte ſatis indicat: Μεσημβρία, πόλις Ποντική. Μέλσεως πόλις ἐκλήθη ἀπὸ Μέλσου· βρία γὰρ τὴν πόλιν φασὶ Θρᾷκες. Verum eſt, Thracum lingua τὸ βρία urbem ſignificare, quemadmodum etiam ex Strabone lib. VII appa-

ὡς Πολτυμβρία, Σηλυμβρία. ὅθεν τὸ A
ἐθνικὸν Βρουτοβριανὸς, ὡς Σηλυμβριανὸς,
Πολτυμβριανὸς, Μεσημβριανός.

ΒΡΟΥΤΤΙΑ[39], μοῖρα Σικελίας. τὸ ἐθνικὸν, Βρούττιοι.

ΒΡΥΑ'ΝΙΟΝ[40], πόλις Θεσπρωτίας. B τὸ ἐθνικὸν. Βρυάνιος, [41] ὡς Βυζάντιος.

ΒΡΥΓΙ'ΑΣ, πόλις Μακεδονίας. [42] τὸ ἐθνικὸν, Βρύγιος.

ΒΡΥ'ΓΙΟΝ, πόλις Μακεδονίας. τὸ ἐθνικὸν, Βρύγιος, καὶ Βρυγιεύς. C

ΒΡΥ'ΚΗΣ, καὶ Βρύκαι, ἔθνος Θρᾴκης. λέγονται καὶ Βρυκεῖς, καὶ Βρυκήιοι.

ΒΡΥ'ΛΛΙΟΝ, πόλις ἐν τῇ Προποντίδι. Ἔφορος δὲ ἐν πέμπτῃ [43] Κῖον αὐτὴν φησιν εἶναι. τὸ ἐθνικὸν, Βρυλλιανός. καὶ τὸ θηλυκὸν D Βρυλλὶς ἡ χώρα, [44] ἐν ᾗ Δασκύλειον ἐστι μικρὸν πολισμάτιον.

ΒΡΥ'Ξ, τὸ ἔθνος, [45] καὶ Βρυγαί. τοῦ Βρὺξ τὸ θηλυκὸν, Βρυγὶς καὶ Βρυγηῒς, ὡς Καδμηΐς. εἰσὶ δὲ Μακεδονικὸν ἔθνος, προσεχὲς Ἰλλυ- E ριοῖς.

ΒΡΥΣΑ'ΚΙΟΝ, [46] πόλις τῆς Παρθίνης. [47] οἱ πολῖται, Βρυσακοί.

ΒΡΥΣΙΑΙ'[48], πόλις Ἤλιδος, ὡς Αὐγαὶ, διὰ τὸ πληθυντικῶς λέγεσθαι. F

ΒΡΥΣΤΑΚΙ'Α[49], πόλις Οἰνώτρων, τὸ ἐθνικὸν, Βρυστακιάτης.

ΒΥ'ΒΗ,

A dum Poltymbria, Selymbria. Unde gentile Brutobrianus, uti Selymbrianus, Poltymbrianus, Meſembrianus.

BRUTTIA, pars Siciliæ. Gentile, Brutii.

B BRYANIUM, urbs Theſprotiæ. Gentile Bryanius, uti Byzantius.

BRYGIAS, urbs Macedoniæ. Gentile, Brygius.

BRYGIUM, urbs Macedoniæ. Gentile,
C Brygius & Brygienſis.

BRYCES & Brycæ, gens Thraciæ. Appellantur etiam Brycenſes & Bryceii.

BRYLLIUM, urbs in Propontide. Ephorus vero libro quinto eam Cium eſſe
D perhibet. Gentile, Bryllianus: & regio genere fœminino Bryllis dicitur, in qua Daſcylium exiguum oppidum ſitum eſt.

BRYX, populus, & Brygæ. A voce Bryx fit fœmininum Brygis & Brygeïs, quem-
E admodum Cadmeis. Eſt autem gens Macedonica, Illyriis finitima.

BRYSACIUM, oppidum Parthinæ, cujus oppidani Bryſacii dicuntur.

BRYSIÆ, urbs Elidis, uti Augiæ, propter-
F ea quod numero multitudinis efferatur.

BRYSTACIA, urbs Oenotrorum. Gentile, Bryſtaciates.

BYBE,

apparet. Sed quid Thracum lingua in Hiſpania? Cum Cluverio exiſtimo, erraſſe Stephanum, eumque affinitatem vocabulorum Βρία & Βρίγα decepiſſe. Illud *Briga* Celtis, Hiſpanis, Gallis, & Anglis notum fuit: nam plurima oppida in illis regionibus reperiuntur, quæ in dictam vocem exeunt, nihil aliud quam *pontem* ſignificantem. Qua de re vide Cluverium Germ. Antiq. lib. I cap. VII.

[39] Βρουττία, μοῖρα Σικελίας.] Quod Brutia Siciliæ pars exiſtimetur, hinc originem duxit; quia veterum plurimi opinabantur, Siciliam Bruttio agro annexam fuiſſe. Mela lib. II cap. VII: *Sicilia, ut ferunt, aliquando continens, & Bruttio agro annexa, poſt freto maris abſciſſa eſt.* Plinius lib. III cap. VIII: *Sicilia quondam Bruttio agro cohærens, mox interfuſo mari avulſa.* An Sicilia unquam Italiæ fuerit annexa, diſputat Cluverius libro I Sicil. antiq. cap. I.

[40] Βρυάνιον, πόλις Θεσπρωτίας.] Hujus oppidi meminit Strabo lib. VII, verum non Theſprotiæ, ſe Deuriopibus adſcribit, qui non procul à Theſprotis abfuere.

[41] Ὡς Βυζάντιος.] Chartaceus Voſſianus: ὡς Βυζάντιος.

[42] Τὸ ἐθνικὸν, Βρύγιος καὶ Βρυγιεύς.] Libris vulgatis aliquid deerat, quod addere ex MSS placuit. In excuſis legebatur: Τὸ ἐθνικὸν, καὶ Βρυγιεύς. Illa conjunctio καὶ manifeſte docet, alterum gentile excidiſſe. Τὸ Βρύγιος etiam formatum conſpicio à voce Βρυγίας, quæ proxime præcedit, unde non levis oritur ſuſpicio, τὸ Βρυγίας & Βρύγιον eaſdem urbes fuiſſe. Brygii meminit Plinius lib. IV cap. X & prope Pallenen peninſulam collocat.

[43] Κῖον αὐτὴν φησιν εἶναι.] Plinius cum Ephoro nequaquam convenit, Cium manifeſte a Bryllio diſtingens, ita enim ille lib. V cap. XXXII: *Poſtea ſinus, in quo flumen Aſcanium, oppidum Bryllium, amnes Hylas & Cios cum oppido ejuſdem nominis, quod fuit emporium non procul accolentis Phrygia, a Mileſiis quidem conditum, in loco tamen qui Aſcania Phrygia vocabatur.*

[44] Ἐν ᾗ Δασκύλειον.] Codex Voſſianus: ἐφ' ᾗ Δασκύλειον.

[45] Καὶ Βρυγαί.] Straboni, ut mihi quidem videtur, Βρύγοι appellantur, ſic enim de iis loquitur libro VII: Τοῖς δὲ Ἐπιδάμνου καὶ τῆς Ἀπολλωνίας, μέχρι τῶν Κεραυνίων ὑπεροικοῦσι Βυλλίονές τε καὶ Ταυλάντιοι, καὶ Παρθῖνοι, καὶ Βρύγοι. Caſaubonus exiſtimat Βρύγους & Βρυγίας eoſdem eſſe, & illorum oppidum dici Βρύγιον, quod Stephanus in præcedentibus Macedoniæ adſcripſit, inde gentile Βρύγιος deducens, quod etiam à voce Βρυγίας deſcendere nos ſupra indicavimus. Brygorum etiam meminit Scymnus Chius, qui Marciani Heracleotæ nomine circumfertur:

Ὑπὲρ δὲ τούτους εἰσὶ Βρύγοι βάρβαροι.
Πρὸς τῇ θαλάττῃ δ' ἐστὶν Ἐπίδαμνος πόλις
Ἑλληνίς, ἣν Κορκυραῖοι ἀπῴκισαν δοκεῖ.
Ὑπὲρ δὲ Βρύγους Ἐγχέλειοι λεγόμενοι
Οἰκοῦσι &c.

[46] Πόλις τῆς Παρθίνης.] Parthine, ſive ut alii ſcribunt, Parthene, illa Illyridis regio eſt, in qua ſita fuit Παρθος, de qua urbe alibi Stephanus.

[47] Οἱ πολῖται, Βρυσακοί.] Sic legunt libri editi & MSS: Sed reſcribendum videtur Βρυσακιοι.

[48] Βρυσιαί, πόλις Ἤλιδος.] Quotquot antiquorum de hoc oppido mentionem fecere, in Laconica collocant, & penultimam per diphthongum efferunt: imo neceſſario apud noſtrum corrigendum Βρυσεῖαι, ut cum Αὐγεῖαι reſpondeat. Euſtathius ad Hom. Iliad. B pag. 295: Αἱ δὲ Βρυσεῖαι, καὶ αἱ Αὐγεῖαι, ὁ προειλαλήθηται. πολίτης δὲ τῶν Αὐγεῶν, Αὐγεάτης. τάχα δὲ καὶ Βρυσεάτης ὁμοίως. Vide præterea Homerum ipſum lib. citato, & Pauſaniam in Laconicis.

[49] Βρυστακία, πόλις Οἰνώτρων.] Exiſtimare quoſdam, teſtatur Cluverius, eſſe id oppidum Epiſcopale, quod inter Neæthum Traentaque amneis, & Crimiſam promontorium vulgo dicitur *Bruatico*, & nonnunquam *Umbriatico*.

ΒΥΒΗ[10], πόλις κατὰ Πευκετίους. τὸ ἐθνικὸν, Βυβαῖος. εἰσὶ δ' ἔθνος Θρακικόν. τὸ ἐθνικὸν Βυβαι, ὡς Λοκροὶ καὶ Δελφοί.

ΒΥΒΑΣΣΟΣ[11], πόλις Καρίας, ἀπὸ Βυβάσσου νομέως, περισώσαντος ἀπὸ θαλάσσης καὶ χειμῶνος εἰς Καρίαν ἐμπεσόντα Ποδαλείριον. τὸ ἐθνικὸν, Βυβάσσιος. Ἔφορος δὲ Βυβαστὸν φησι, καὶ Βυβάστιον.

ΒΥΒΛΟΣ[12], πόλις Φοινίκης ἀρχαιοτάτη πασῶν, Κρόνου κτίσμα, [13] ἀπὸ Βύβλης τῆς Μιλήτου θυγατρός. Βύβλος καὶ προσηγορεύθη, [14] ἐκ τοῦ πάσης ἀρχαίας βίβλου φυλακὴν ἀσινέα ἐν ταύτῃ γενέσθαι. [15] οἱ δὲ ὅτι ἐν αὐτῇ Ἶσις κλαίουσα Ὄσιριν, τὸ διάδημα ἔθηκε. [16] τοῦτο δ' ἦν βιβλίον, βύβλου, τῆς φυλῆς τῆς Αἰγυπτίας, ἧς ἀνέτρεφε Νεῖλος ἐν τοῖς ἕλεσι. τὸ ἐθνικὸν, Βύβλιος, καὶ Βυβλίας. εἰσὶ καὶ Βύβλιοι Σκυθικὸν ἔθνος. [17] ἔστι καὶ Βύβλος ἐν τῷ Νείλῳ, πόλις

A BYBE, urbs juxta Peucetios. Gentile, Bybæus. Sunt quoque gens Thracica. Gentile, Bybæ, quemadmodum Locri & Delphi.

BYBASSUS, urbs Cariæ, ita dicta à B Bybaſſo paſtore, qui Podalirium ex mari & tempeſtate in Cariam appellentem conſervavit. Gentile, Bybaſſius. Ephorus vero Bybaſtum inquit, & Bybaſtium.

BYBLUS, urbs Phœniciæ antiquiſ- C ſima, Saturni opus, à Byblide Mileti filia nomen habens. Urbs quoque ex eo Byblus, id eſt Papyrus, appellata eſt, propterea quod ibidem papyrus vetuſtiſſima ſine noxa conſervaretur. Alii vero cenſent nomen inde habere, quod Iſis Oſiridem de- D flens, illic capitis diadema depoſuerit, ex Ægyptia byblo confectum, quam Nilus in paluſtribus profert. Gentile, Byblius & Byblias. Sunt item Byblii gens Scythica. Eſt quoque Byblus in Nilo, urbs munitiſſima.

[10] Βύβη, πόλις κατὰ Πευκετίους.] Salmaſius in MS invenit Βύβα, & in alio Βύβαι, quam ego veram lectionem exiſtimo: quia ſequitur apud noſtrum: εἰσὶ δ' ἔθνος Θρακικόν. Verum præterea aliud quid hoc in loco latere videtur: nam quia geographorum nemo, tum veterum tum recentiorum, de hac Italica hujus nominis civitate mentionem fecit, ſuſpicor Stephanum in cujuſdam ſcriptoris vetuſti depravatum incidiſſe codicem, in quo pro ΡΥΒΑΙ exaratum invenerit ΒΥΒΑΙ. Quod σφάλμα facili negotio à librariis committitur, ut optime norunt in antiquorum ſcriptis verſati. Eſt enim juxta Peucetiorum fines, Compſam inter & Pontem Aufidi, Hirpinorum oppidum *Rufa* dictum, quod ego idem exiſtimo, de quo nunc noſter. Apud Virgil. lib. VII Æneid. ejus reperitur memoria:

Quique Rufas Batulumque tenent, atque arva Celennæ.

Noſtram conjecturam minime vanam eſſe, hodiernum loci nomen, quod eſt *Ruvo*, ſatis manifeſte evincere videtur.

[11] Βύβασσος, πόλις Καρίας] Hæc eadem eſt urbs, quæ ab Alexandro libro ſecundo Caricorum *Μυησσὸς* appellatur, de qua alibi Stephanus: *Μυησσὸς, ὡς Βύβασσος, πόλις Καρίας. Ἀλέξανδρος δευτέρῳ Καρικῶν.* Non ſunt urbes diverſæ, quamvis noſter ſic opinetur, & diverſa ſcribendi ratio apud auctores obtineat. De ſinu Bubeſſio mentionem facit Mela lib. I cap. XVI: *Tum tres ex ordine ſinus, Thymnias, Schœnus, Bubeſſius. Thymnias promontorium Aphrodiſium eſt. Schœnus ambit Hylam, Bubeſſius Acanthum.* Plinius lib. V cap. XXVIII regionem Bubaſſum commemorat: *Oppidum Hylas. Sinus Schœnus. Regio Bubaſſus. Oppidum fuit Acanthus, alio nomine Dulopolis.* Certum eſt, urbem Bubaſſum in peninſula Bubeſſia, quæ etiam Acanthus appellabatur, juxta Cnidiam ſitam fuiſſe. Imo, uti optime judicat Cl. Voſſius, ejuſdem oppidi nomina ſunt, Bubaſſus, Acanthus & Dulopolis.

[12] Βύβλος, πόλις Φοινίκης] Sita eſt urbs in excelſo loco non procul à mari, ut tradit Strabo lib XVI. De ſitu porro conſulantur Pomponius Mela lib. I cap. XII: & Plinius lib. V cap. XX.

[13] Ἀπὸ Βύβλης τῆς Μιλήτου.] Libros omnes editos & manu exaratos mendum occupat: ſine dubio corrigendum: ἀπὸ Βυβλίδος τῆς Μιλήτου. Adducam verba Scholiaſtæ ad Theocriti Idyl. VII, quæ hunc in modum ſunt legenda: Υἱὲς δὲ Βυβλὶς, ἡ Μιλήτου δὲ κρήνη. Μιλήτου γὰρ φασὶ δὲ Ἀπείας ἐγένοντο παῖδες Καῦνος καὶ Βυβλὶς, ἧς ἐρασθεὶς ὁ Καῦνος, ἀπέλιπε Μίλητον. In his verbis reſcripſi Καῦνος pro Δαῦνος. Hunc Scholiaſtæ locum ita debere conſtitui liquet ex Stephano: Καῦνος, πόλις Καρίας, ἀπὸ Καύνου, οὗ Βυβλὶς ἡ ἀδελφὴ ἐρασθεῖσα, φυγὼν ᾤκησεν. His addam Suidæ verba. Βυβλὶς, ὄνομα κύριον, ἀδελφὴ Καύνου, ἀμφότεροι δυστυχέστατοι.

[14] Ἐκ τοῦ πάσης ἀρχαίας βίβλου φυλακὴν &c.] Etymologici Mag. Auctor etiam teſtatur urbem ex eo dictam eſſe, quod βιβλία, id eſt, libri papyracei, ibi incorrupta & putredinis immunia conſerventur. Ita enim ille: Βύβλος, πόλις Φοινίκης ἀρχαιοτάτη πασῶν, ὅτι τὰ ἐν αὐτῇ τεθέντα βιβλία ἀσινῆ διαφυλάττεται.

[15] Οἱ δὲ ὅτι ἐν αὐτῇ Ἶσις κλαίουσα Ὄσιριν.] Hanc nominis originem etiam agnoſcit Etymologici Mag. Auctor; cujus verba apprime ad rem facientia, atque emendatione indigentia, huc tranſcribere non pigebit, ita enim ille in voce Βύβλος. Οἱ δὲ φασὶν, ὅτι Ἶσις ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου παραγενομένη, κλαίουσα τὸν Ὄσιριν, τὸ διάδημα τῆς κεφαλῆς ἐκεῖσε ἀπέθετο βύβλινον ὑπάρχον, ἀπὸ τῆς ἐν τῷ Νείλῳ φυομένης βύβλου. Ἡσίοδος, Βύβλον τ' αἰγιαλόν, καὶ Σιδῶνα, αἱ ναιετάουσαι. τὸ ἐθνικὸν, Βύβλιος καὶ Βυβλίας. Verum ne quis exiſtimet, hic Aſcræi vatis fragmentum reperiri, moneo, verſiculum illum ex Dionyſii periegeſi depromptum eſſe. Itaque pro Ἡσίοδος indubitanter lege Διονύσιος.

[16] Τοῦτο δ' ἦν βιβλίον, βύβλου, τῆς φυλῆς τῆς Αἰγυπτίας.] Hæc Salmaſius in codicibus Palatinis corruptiſſima invenit, quod itidem de Voſſiano MS affirmare habeo. Itaque res conjecturis peragenda, quibus non mediocrem lucem & certitudinem præbebunt verba Etymologi, jam proxime allegata. Totum locum ita conceperam: Οἱ δὲ ὅτι ἐν αὐτῇ Ἶσις κλαίουσα Ὄσιριν τὸ διάδημα τῆς κεφαλῆς ἔθηκε. τοῦτο δὲ ἦν βύβλινον, ἀπὸ βύβλου τῆς Αἰγυπτίας, ἣν ἀνέτρεφε Νεῖλος ἐν τοῖς ἕλεσι. Pro βιβλίον repoſui βύβλινον: & ante τὸ βύβλου præpoſitionem ἀπὸ excidiſſe, evidentiſſime liquet ex verbis ſupra allegatis. Illud præterea τῆς φυλῆς non duntaxat maxime deturpatum eſt, verum & loco motum, quod in τῆς κεφαλῆς mutare placuit, & auctoritate Etymologici Magni cum διάδημα conjungere: nam papyri flore Dii olim coronabantur. Plinius lib XIII cap. XI: *Semine nullo, aut uſu ejus alio, quam floris ad Deos coronandos.* Plutarchus in Ageſilao perhibet, eum papyra corona tam delectatum fuiſſe ob coronarum ſimplicitatem, eamque diſcedentem à rege petiiſſe, & accepiſſe.

[17] Ἔστι καὶ Βύβλος ἐν τῷ Νείλῳ.] De hoc oppido mentionem facit Photius ex Cteſiæ Perſicis: Φεύγει δὲ εἰς τὴν Βύβλον Ἴναρος (πόλις ἰσχυρὰ ἐν Αἰγύπτῳ αὕτη) καὶ οἱ Ἕλληνες δὲ μετ' αὐτοῦ.

πόλις ἀσφαλεστάτη. τὸ ἐθνικὸν, Βύβλιος, A ἢ Βυβλίτης, τῷ τύπῳ τῷ Αἰγυπτιακῷ.

ΒΥΖΑΝΤΕΣ[58], Λίβυες περὶ Καρχηδόνα τῆς Λιβύης ἔθνος, ἀφ' [59] ὧν ἡ πόλις Βυζάντιον. καὶ Βυζάντιοι, οἱ ἐν Λιβύῃ. [60] παρ' Ἡροδότῳ δὲ κακῶς διὰ τοῦ γ, Γύζαντες. B [61] Πολύβιος δὲ Βυζακίδα χώραν εἶναί φησι περὶ τὰς Σύρτεις ἐν δωδεκάτῳ, [62] σταδίων μὲν ὅσον τὴν περίμετρον δισχιλίων, τῷ δὲ σχήματι περιφερῆ. [63] τὸ ἐθνικὸν, τῷ τύπῳ Βυζακίτης εἴη. νῦν δὲ Βυζακηνοὶ λέγονται C [64] τῷ δυτικῷ χαρακτῆρι. καὶ ἱμάτια δὲ ἐκεῖθεν Βυζακηνά. ἔτι δὲ διμερὴς ἡ Βυζακία, Καρχηδόνος ἐνδοτέρω. [65] καὶ δύο ἔθνη Βυζακηνῶν, ὡς ἱστοροῦσι.

ΒΥΖΑΝΤΙΟΝ, τὸ ἐν Θρᾴκῃ βασί- D λειον, πόλις διασημοτάτη πρὸς τῇ Προποντίδι, πρὸς τῷ μέρει τῆς Εὐρώπης. χρησμὸς δὲ ἐδόθη ἐρωτησάντων [66] εἰς Δελφοὺς Μεγαρέων τοιοῦτος,

Ὄλβιοι,

ma. Gentile Byblius, vel forma Ægyptia Byblites.

BYZANTES, ſunt Libyes circa Carthaginem Libyæ, à quibus urbs Byzantium nomen habet, & Byzantii qui ſunt in Libya. Apud Herodotum vero male per G ſcribitur *Gyzantes*. Sed Polybius perhibet libro XII, Byzacida regionem eſſe circa Syrteis, quæ circuitum bis mille ſtadiorum, figuram vero orbicularem habet. Gentile, ſecundum regionis formam eſſet Byzacites, nunc vero Byzaceni appellantur, juxta occidentalem loquendi modum. Et veſtimenta Byzacena inde nomen ſortiuntur. Byzacia vero bipartita eſt Carthagine interior, & Byzacenorum duæ ſunt gentes, ut tradunt hiſtorici.

BYZANTIVM, regia in Thracia, & urbs clariſſima ad Propontidem in parte Europæ ſita. Hujuſmodi autem apud Delphos Megarenſibus oraculum interrogantibus reſponſum eſt:

Felices

[58] Βύζαντες, Λίβυες περὶ Καρχηδ. &c] Admodum inconſtans hujus gentis appellatio in antiquorum ſcriptis occurrit: nam Βύζαντες alio loco appellantur Γύζαντες, Stephano non improbante, uti hic fit, Herodoti ſcribendi rationem. Præterea etiam Ζύγαντες nuncupantur, ita enim Epitomator Ζυγαντίς, πόλις Λιβύης. Ἑκαταῖος Ἀσίας Περιηγήσει. οἱ πολῖται Ζύγαντες. Sed noſtrum incidiſſe in in depravatum Hecatæi & Eudoxi Cnidii codicem, ad illum locum demonſtraturi ſumus.

[59] Ἀφ' ὧν ἡ πόλις Βυζάντιον. καὶ Βυζάντιοι. &c] Ita emendare viſum fuit ex libris MSS. Vulgati omnes male exhibent: Ἀφ' ἧς ἡ πόλις Βυζάντιον. Quemadmodum gentis nomen, ſic quoque oppidi, varie exaratum reperitur, de quo etiam queſtus eſt illuſtris Scaliger ad Varronem: nam præter Plinium & alios, *Byzacium*, non *Byzantium* vocat oppidum illud in Africa vetus inſcriptio: *PER PROVINCIAS, PROCONSULAREM, ET NUMIDIAM, BYZACIUM AC TRIPOLIM*. In altera vero tabula ejuſdem exempli legebatur BYZANTIUM: ut, ſi in hoc variant vetera monumenta, mirandum non ſit, & in libris aliter atque aliter legi. Verum Salmaſius in Exercitationibus Plin pag 321. multis probare nititur, Byzacium paſſim apud auctores pro ipſa provincia, non vero pro urbe accipi: adducens hunc in finem Ptolemæum, Antonini Auguſti itinerarium, Acta Conciliorum Carthaginenſium & alios, quemadmodum lectori loco jam allegato patebit.

[60] Παρ' Ἡροδότῳ δὲ κακῶς διὰ τοῦ γ.] Locus quem noſter reſpicit, reperitur Muſa quarta. ſed gentis nomen in vulgatis non per Γ ſcribitur: Τούτων δὲ Ζύγαντες ἔχονται, ἐν τοῖσι μέλι πολλὸν μὲν μέλισσαι κατεργάζονται.

[61] Πολύβιος δὲ Βυζακίδα χώραν εἶναί φησι περὶ τὰς Σύρτεις ἐν δωδεκάτῳ] Ita hæc & ſequentia emendavit Magnus Salmaſius in Plin. Exercit & ad marginem ſui libri. In omnibus Stephani vulgatis hic locus circumfertur miſerrime hunc in modum depravatus: Πολύβιος δὲ Βυσακίδα χώραν εἶναί φασι περὶ τὰς Σύρτεις, ἐν δυοκαιδεκάτῳ, σταδίοις μὲν ὅσον τὴν περίμετρον, δύο δὲ τῷ σχήματι περιφερεῖς.

[62] Σταδίων μὲν ὅσον τὴν περίμετρον δισχιλίων] Hæc Polybii bis mille ſtadia, uti viri doctiſſimi annotarunt, plane idem ſunt, quod CCLM paſſuum Plinii & Marciani. Omnino igitur Plinii Byzacium, & Marciani Byzantium eadem regio cum Polybii Byzacide. Idem habet Iſidorus lib. XIV cap. V *Byzacena regio &c. eſt patens paſſuum ducenta & amplius millia.*

[63] Τὸ ἐθνικὸν, τῷ τύπῳ Βυζακίτης εἴη.] Hic aliquid excidiſſe firmiter mihi perſuaſum habeo: ſine dubio legendum: τὸ ἐθνικὸν, τῷ τῆς χώρας τύπῳ Βυζακίτης εἴη. Forma enim gentilium Libybus ſolita in ιτης deſinit, ut paſſim docet noſter, & cum de peculiari regionis forma agit, ſic loqui amat. Præterea in omnibus libris legitur male Βυσακίτης & Βυσακηνοὶ, quod in hac editione emendare viſum fuit, quanquam certum ſit, τὸ ζ ſæpe confundi cum σσ.

[64] Τῷ δυτικῷ χαρακτῆρι.] Ut fatear quod res eſt, videtur mihi hic locus vitii non immunis: nam δυτικὸς χαρακτὴρ non format gentilia in ηνος, verum ὁ τῆς ἀν. ut alibi ſatis inculcat Stephanus. In voce Ἀξία hujus characteris etiam noſter meminit, unde tamen veram lucem expiſcari nequeo: Τῆς δὲ Ἰταλίας Ἀξιάτης, καὶ θηλυκῶς Ἀξιᾶτις, διὰ τὸ δυτικὸν χαρακτῆρα.

[65] Καὶ δύο ἔθνη Βυζακηνῶν.] Geminas eſſe Byzacenorum regiones, alteram littoralem, alteram vero mediterraneam jam luculenter demonſtravit Cl. Bochartus. Littoralis illa circa Syrteis ponitur, atque ejus Polybius hoc loco meminit: hæc vero mediterranea, duobus populis Libyphœnicibus & Carthaginenſibus interjectis, longiſſime à mari diſtat, quod liquet evidenter ex Ptolemæi deſcriptione: nam apud eum poſt Medenos ſunt οἱ ὑπὸ τὴν Καρχηδόνα, ὑφ' οὓς οἱ Λιβυφοίνικες. τῶν δὲ Λιβυφοινίκων ἀπὸ μεσημβρίας ἐστὶν ἡ Βυζακῖτις.

[66] Εἰς Δελφοὺς Μεγαρέων] De antiquis illuſtriſſimæ hujus urbis conditoribus inter ſe valde diſcrepant hiſtorici: imo hujus rei tot ferme opiniones, quot quidem ſcriptores reperiuntur. Maxime tamen receptam opinionem ſequitur Stephanus, ſcilicet à Megarenſium colonia Byzantium fuiſſe conditum. Marcianus in ſua Periegeſi:

Μέσσῃ δ' ἣν χερρόνησον ἐν Προποντίδι
Θρᾴκης παρήκει, καὶ Σαμίων ἀποικία
Πέρινθός ἐστιν ἰσχυρὰ καὶ Σηλυμβρία,
Ἣν οἱ Μεγαρεῖς κτίζουσι πρὶν Βυζάντιον,
Ἑξῆς Μεγαρέων ἀποικία Βυζάντιον.

Sic etiam opinantur Strabo lib. VII, Euſtathius ad Dionyſium, Cedrenus, aliique. Heſychius Mileſius in Conſtantinopol. deſcriptione perhibet, oraculum illud, cujus apud noſtrum & alios reperitur memoria, Argivis reſponſum fuiſſe: Λεκτέον δὲ ἡμῖν ὅπως τε ἐξ ἀρχῆς γέγονε, καὶ ὑπὸ τίνων ᾠκίσθη, ἐκ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν καὶ συγγραφέων τὴν ὑπόθεσιν ποιησόμενοι· φασὶ μὲν Ἀργείους θεοπρόπῳ χρησαμένους τῷ ἐκ τῆς Πυθίας ὄντι &c. Deinde tamen idem Heſychius addit narrari, Megarenſes Byzante duce illic appuliſſe, & Byzantium condidiſſe, adeo ut hunc ſcriptorum hac in re diſſenſum etiam agnoverit. Velleius Paterculus lib. II Mileſiorum coloniam, & Ammianus

Marcel-

[67] Ὄλβιοι, οἳ κείνην πόλιν ἀνέρες οἰκήσουσιν A
Ἀκτῆς Θρηικίης, [68] ὑγρὸν παρ' ἄκρον στόμα Πόντου.
Ἔνθ' ἰχθῦς, ἔλαφός τε νομὸν βόσκουσι τ' αὐτόν, B
[69] Στέλλετε δ' ὡς ἄκιστα, καὶ εἰς φρένα πάντα λαβόντα.

Felices qui hanc civitatem incolent viri,
Ripæ Thraciæ humidi ad extremum oſtium Ponti,
Ubi piſcis cervuſque eodem pabulo paſcuntur.
Mittite vero & quam celerrime, [& virum] omnia mente agitantem.

καὶ οὕτως ἐκλήθη [70] ἀπὸ Βύζαντος τοῦ Κεροέσσης, τῆς Ἰοῦς θυγατρὸς, καὶ Ποσειδῶνος. [71] ἢ ὅτι τοῦ στόλου Βύζας ἦν ἡγεμών. [72] καὶ ὅτι C οἱ ἐχῖνοι αἰσθητικώτατοι τῶν ἀνέμων ἐκεῖ. μετωνομάσθη δὲ καὶ Κωνσταντινούπολις, [73] καὶ νέα Ῥώμη. τὸ ἐθνικὸν, Κωνσταντινοπολίτης, ἄνευ τοῦ υ. τὸ ἐθνικὸν, τοῦ Βύζας, Βυζάντιος, διὰ

Atque ita condita eſt à Byzante Ceroëſſæ, quæ Jûs filia fuit, & Neptuni filio. Vel nomen habet ex eo, quod Byzas exercitus dux fuerit; vel quod echini ibidem tempeſtates præſentiant. Deinde Conſtantinopolis & nova Roma vocata eſt. Gentile Conſtantinopolita ſine υ. A voce Byzas formatur gentile Byzantius per

Marcel lib. xxii Atticorum eſſe affirmat Imo Conſt. Porphyrog. nota libro ii Thematum primo, non duntaxat Megarenſes, ſed & Lacedæmonios atque Bœotos hujus urbis conditores fuiſſe aperte ſtatuit, ita enim ille: Αὐτὸ δὲ τὸ Βυζάντιον Μεγαρέων, καὶ Λακεδαιμονίων, καὶ Βοιωτῶν ἐστὶν ἀποικία, τῶν ἀρχαίων γένει Ἑλλήνων.

[67] Ὄλβιοι οἳ κείνην πόλιν &c.] Non ubique iiſdem verbis & eodem ſenſu oraculum illud legitur, apud Heſychium Mileſium hunc in modum:

Ὄλβιοι οἳ κείνην ἱερὴν πόλιν οἰκήσουσιν,
Ἀκτὴν Θρηικίην τ' ἐπ' ἐχ... παρὰ τὸ στόμα Πόντου,
Ἔνθα δύο σκύλακες πολιὴν λάπτουσι θάλασσαν,
Ἔνθ' ἰχθῦς ἔλαφός τε νομὸν βόσκονται ἐς αὐτόν.

In Selectis Georgii Codini de originibus Conſtantinopolitanis etiam de hoc oraculo fit mentio, ſed integrum non eſt: nam duo priores verſus omittuntur, & tertius hunc in modum concipitur ibidem: Ἔνθα δύο σκύλακες ... θάλασσαν. Idem oraculum etiam reperitur apud Euſtathium in comment. ad Dionyſium, ſed tertio verſiculo mutilum, quem optime & ſatis ingenioſe interpretatus eſt Triſtanus de Cydaro & Barbyze, fluviis in unum confluentibus, de quibus ita ſcribit Codinus in Selectis ſupra allegatis: Περὶ δὲ τῆς ἱστορίας ἐν ... χωρίῳ ἐν ᾧ Κύδαρος τε καὶ Βαρβύσης ποταμοὶ τὰς ἐκβολὰς ποιοῦνται. ὁ μὲν τῶν ἀρκτῴων, ὁ δὲ τῶν ἑσπερίων ... καὶ κατὰ τὸ τῆς Σεμέστρης ... τῇ θαλάττῃ μιγνύμενοι. Quartum verſiculum idem Triſtanus explicat de Pelamidum admodum celebrata olim Byzantii piſcatione, & de Byzantino Cornu, quod erat promontorium Græcis Κέρας dictum, cornu cervini formam præ ſe ferens, circa quod Pelamides, rapidiſſimo fluxu ex Euxino Ponto delatæ, vulgo capiebantur, quas hac de cauſa Oppianus lib. v Halieutic. Euxini maris ſobolem appellavit.

Φῦλα δὲ Πηλαμύδων ἐκ μὲν γένος εἰσὶ θαλάσσης
Εὐξείνου. &c.

De loco Cornu dicto ita ſcribit Strabo lib. vii: Ἔστι δὲ τὸ Κέρας προσεχὲς τῷ Βυζαντίων τείχει, κόλπος ἀνέχων ὡς ἐπὶ δυσμὰς ἐπὶ σταδίους ἑξήκοντα, ἐοικὼς ἐλάφου κέρατι. εἰς γὰρ πλείστους σχίζεται κόλπους, ὡς ἂν κλάδους τινάς, εἰς οὓς ἐμπίπτουσα ἡ πηλαμύς, ἁλίσκεται ῥᾳδίως, διά τε τὸ πλῆθος αὐτῆς, καὶ τὴν βίαν τοῦ συνελαύνοντος ῥοῦ, καὶ τὴν στενότητα τῶν κόλπων, ὥστε καὶ χερσὶν ἁλίσκεσθαι διὰ τὴν στενοχωρίαν.

[68] Ὑγρὸν παρ' ἄκρον στόμα Πόντου.] Mutavit Salmaſius ad marginem ſui codicis: Ὑγρῆς παρ' ἄκρον στόμα Πόντου, & rectius meo quidem judicio.

[69] Στέλλετε δ' ὡς ἄκιστα.] Libri Palatini & Voſſianus: στέλλει δ' ὡ, ὡς ἄκιστα. Quod Salmaſius mutavit in στέλλεσθ' ad oram ſui libri. Totum ego verſiculum ita conceperam:

Στέλλετε δ' ὡς ἄκιστα, καὶ εἰς φρένα πάντα λαβόντα.

Hoc obiter admonendum judico, illum verſiculum non exſtare apud quemquam eorum, qui hujus oraculi mentionem fecere.

[70] Ἀπὸ Βύζαντος τοῦ Κεροέσσης, τῆς Ἰοῦς θυγατρός.] Libri editi omnes exhibent Κερόεσσης, quod aperte mendoſum. Nos ex codicibus calamo exaratis genuinam lectionem revocavimus. Nonnus in Dionyſiacis lib. xxxii:

- - - - Οὕτως ἐν Ἰοῦς
Φοιταλέης γενεῆς ... , ἣ περὶ Νείλῳ
Τίκτε ... Ἔπαφον καὶ ἐρχομένη Κεροέσσης.

Addam præterea locum Heſychii Mileſii in Conſtantinopol. deſcriptione: Ἣ τίκτει Κερόεσσαν παρὰ τῷ Σεμέστρῃ ... τραφεῖσα, καὶ παρὰ ... μορφῇ λαμπρυνομένη, πολὺ τὰς Θρᾳκικὰς ὑπερβάλλει παρθένους, τῷ δὲ θαλαττίῳ μιγεῖσα Ποσειδῶνι τίκτει τὸν πολύφημον Βύζαντα. Eadem hæc etiam verbotenus leguntur apud Codinum ἐν παρεκβολαῖς de originibus Conſtantinopolitanis. Vide præterea Euſtathium ad Dionyſium & Etymologici Mag. auctorem in voce Βυζάντιος.

[71] Ἢ ὅτι τοῦ στόλου Βύζας ἦν ἡγεμών.] Neque hic locus in vulgatis mendi immunis eſt; in iis enim ſine ſenſu exhibetur: ἢ ὅτι τοῦ στόλου τοῦ Βύζης ἦν ἡγεμών. Illud τοῦ facili negotio in τις mutari, & ſenſus integrior reddi poſſet: verum auctoritate codicis Voſſiani illud rejecimus. Præterea pro Βύζης reſcribere placuit Βύζας, quod genuinum ducis nomen eſt, uti liquet hac ſectione, & in voce Γυναικόπολις, itemque ex aliis plurimis, qui ejus meminere: ut Codinus, Heſychius Mileſius, Euſtathius, nec non Faſtorum Siculorum auctor, quos Chronicon Alexandrinum appellant.

[72] Καὶ ὅτι οἱ ἐχῖνοι αἰσθητικώτατοι τῶν ἀνέμων ἐκεῖ.] Mihi ſaltem hæc verba attentius conſideranti, adeo abrupta, conciſa atque arida viſa ſunt, ut fateri neceſſe habeam, vix ſimile exemplum apud noſtrum occurrere. Nam illud venti nomen, quod echini præſentiunt, & à quo Byzantium nomen ſortitum eſt, vel maxima Epitomatoris fraude, vel alio quodam fato interiit. Nonnulla ad hunc locum annotavit Salmaſius in margine ſui libri, quæ nunc vetuſtate adeo exeſa atque detrita apparent, ut omnino oculorum ſenſum fugiant. Percipio tamen ibidem de voce Βύκται & Βύκτης verba fieri, quæ ad hunc locum & etymologiam τοῦ Βυζαντίου pertinere judico. nam αἱ Βύκται ſunt procellæ mugientes & murmurantes, quas Belgico idiomate **Buldˀerende winden** appellamus: Euſtathius ad Odyſſ. K pag. 1646. Βύκται δὲ ἄνεμοι. ἃ κατὰ ὀνοματοποιίαν, οἱ ἠχητικοί. ἢ οἱ σφοδροὶ καὶ κατὰ ... ἢ καὶ ὡς ἀπὸ ἀρρήτου ῥήματος τοῦ βύζω, ... εἰς βυθὸν ... His addam verba Scholiaſtæ in Lycophronem, ita enim ille ad hunc verſiculum:

Βύκτῃσι χερσωθέντα ... πόρον.

Βύκτῃσι. πνοαῖς ταῖς σφοδραῖς ἀνέμοις, τοῖς βύουσι, καὶ κρύπτουσι, καὶ βυθίζουσι τὰ σκάφη. Etymologici Mag. auctor: Βύκτης, ἠχητικός, ὁ μεγάλα ἠχῶν. Ὅμηρος, βυκτάων ἀνέμων &c. Eo ſenſu etiam uſurpatur ab Orpheo in Argonaut.:

Ὅς περὶ μὲν βύκτῃσι καὶ ἀργέσταις αἰθαλαῖς
Νῆα ... πολυμαντεῖ τέχνῃ.

Quanquam illud τοῦ Βυζαντίου etymon nimis longe petitum, & ridiculum cujuſdam grammatici commentum videatur, apud Plinium tamen exſtat præſtantiſſimum

διὰ τοῦ ι. τὸ δὲ κτητικὸν, διὰ διφθόγγου. [74] τὸ A δὲ Βυζάντιος ἐθνικὸν, τριγενές. τὸ δὲ κτητικὸν, Βυζαντιακός. λέγεται δὲ Βυζαντιάς, καὶ Βυζαντίς. ἔστι δὲ ἀπὸ τῆς χώρας Βυζάντεια, διὰ διφθόγγου. ἀπὸ δὲ τοῦ Βυζάντιος, Βυζαντία, Βυζαντιανὸς, καὶ Βυζαντειανὸς διὰ B διφθόγγου, ὡς Ἡρακλειανός. ἔστι δὲ [75] Βυζάντιον ἕτερον ἐν τῇ Ἰνδικῇ.

per I, poſſeſſivum vero per diphthongum. Gentile Byzantius trium generum eſt. Poſſeſſivum, Byzantiacus. Dicitur quoque Byzantias & Byzantis, & Byzantea de regione, per diphthongum. Verum à Byzantius & Byzantia fit Byzantianus & Byzanteanus per diphthongum, uti Heracleanus. Eſt item aliud Byzantium in India.

ΒΥΖΗΡΕΣ, [76] ἔθνος, ἐν τῷ Πόντῳ. ἔστι δὲ Βυζηρικὸς λιμήν.

BYZERES, gens in Ponto. Eſt præterea Byzericus portus.

ΒΥΛΛΙΣ, [77] πόλις Ἰλλυρίδος πα- C ραθαλασσία, τῶν μετὰ Νεοπτολέμου Μυρμιδόνων κτίσμα. [78] τὸ ἐθνικὸν, Βυλλιδεύς.

BYLLIS, urbs Illyrici maritima, à Myrmidonibus, qui cum Neoptolemo erant, condita. Gentile, Byllidenſis.

ΒΥΜΑΖΟΣ, πόλις Παιόνων· [79] Ἔφορος κζ.

BYMAZUS, urbs Pæonum, auctore Ephoro libro XXVII.

ΒΥΣΝΑΙΟΙ, ἔθνος Βεβρύκων, D [80] ἀπὸ Βύσνου βασιλέως αὐτῶν, ὑπὸ Ἴλου φονευθέντος.

BYSNÆI, gens Bebrycum, quæ nomen habet à Byſno rege, qui ab Ilo interfectus eſt.

ΒΥΣΟΣ, [81] ἔθνος. καὶ ὀξυτόνως, ὡς Ἡρωδιανός. [82] λέγεται δὲ Ἔβυσος. [83] τὸ μὲν

BYSUS, gens. Vox accentu in ultima notatur, teſte Herodiano. Appellatur quoque Ebyſus.

mum documentum, quo probem echinos τὰς βοάς, ſive mugientes procellas præſagire. Hæc ſunt ejus verba lib. IX cap. XXXI: *Circa Toronem candidi naſcuntur, ſpina parva. Ova omnium amara, quina numero. Ora in medio corpore in terram verſa. Tradunt ſævitiam maris præſagire eos; correptiſque ore lapillis, mobilitatem pondere ſtabilientes, quia nolunt volutatione ſpinas atterere: quod ubi videre nautici, ſtatim pluribus ancoris navigia infrænant.*

[73] Καὶ νέα Ῥώμη.] Annis poſt Auguſtum Cæſarem CCCLXII Conſtantinus Conſtantii filius Byzantium novam Romam appellari juſſit. Heſychius Mileſius deſcriptionem Conſtantinopolitanam ſic exorditur: Δύο δὲ ἐξήκοντα τριακοσίων ἀπὸ τοῦ Αὐγούστου Καίσαρος μοναρχίας διεληλυθότων ἐνιαυτῶν τῆς πρεσβυτέρας Ῥώμης, καὶ τῶν σκήπτρων αὐτῆς πρὸς πέρας ἀφικομένων, Κωνσταντῖνος Κωνσταντίου παῖς ἐπιλαβόμενος τῶν σκήπτρων, τὴν νέαν Ῥώμην, ἥλιον αὐτὴν τῇ πρώτῃ χρηματίζειν προσέταξε. Apud Conſtantinum Manaſſem in Annalibus etiam illuſtris hac de re locus reperitur:

Καὶ πόλιν ὀλβιόπολιν αὐτῷ προσεπεγείρει,
Πόλιν τὴν μεγαλόπολιν, πόλιν τὴν νέαν Ῥώμην,
Ῥώμην τὴν ἀειθαλῆ, τὴν μήποτε γηρῶσαν,
Ῥώμην ἀεὶ νεάζουσαν, ἀεὶ κρατιζομένην.

Lege præterea Theodoretum in Catal. Cæſarum, Suidam, Etymologici Magni auctorem, Socratem lib. I Hiſt. Eccleſ. cap. XVI & alios quam plurimos.

[74] Τὸ δὲ Βυζάντιος ἐθνικόν.] De hoc gentili non eſt ambigendum, ſic enim veteres inſcriptiones & nummi exhibent. Nummus C. Cæſ. Auguſti conſpicitur apud antiquarios hac inſcriptione: ΒΥΖΑΝΤΙΩΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΝ. Et alius hanc exhibet. ΒΥΖΑΝΤΙΩΝ ΚΟΙΝΟΝ.

[75] Βυζάντιον ἕτερον ἐν τῇ Ἰνδικῇ.] Apud Ptolemæum lib VII cap. I. in India intra Gangem urbs hoc nomine reperitur: *Ἀδρὰ Πειραταί*, *Μανδαγάρα*, *Βυζάντιον*, *Χερσόνησος*, *Ἀρμαγάρα* &c.

[76] Βυζῆρες, ἔθνος &c.] De gente & portu eadem habet Euſtathius ad Dionyſium. Vide præterea Strabonem lib. XII, Apollonium Rhodium lib. II Argonaut, & Stephanum in Ἑπτὰ κωμῆται.

[77] Βυλλίς, πόλις Ἰλλυρίδος &c.] Noſter diverſas exiſtimavit urbes Βυλλίδα & Βυλλίονα, quam ex Artemidoro in conſpectum profert. Vide quæ diximus ad vocem Βυλλίονες. Cicero urbem Byllidem appellavit Philippica XI: *Præterea P. C. M. Brutum retinet etiam nunc C. Antonius. Qui tenet Apolloniam magnam urbem & gravem: tenet opinor Byllidem, tenet Amantiam.*

[78] Τὸ ἐθνικὸν, Βυλλιδεύς.] Hinc Romanorum BULLIDENSIS formatum eſt, quo utitur Cæſar lib. III de Bel. Civil. *Apolloniates ad Cæſarem legatos mittunt, oppidoque recipiunt. Hos ſequuntur Bullidenſes, Amantiani &c.*

[79] Ἔφορος κζ.] Perperam Xylandriana: κξ. Ex aliis editionibus κζ. reponere placuit.

[80] Ἀπὸ Βύσνου βασιλέως.] Editiones Xylandrianam præcedentes, inſigni mendo laborant, in illis enim legitur, ἀπὸ Βύσου βασιλέως αὐτῶν.

[81] Βυσός, ἔθνος. καὶ ὀξυτόνως, ὡς Ἡρωδιανός.] Quid huc faciat τὸ ἔθνος minime capio, cum ſatis evidenter ex geographis conſtet, *Byſum* inſulam fuiſſe, quæ vulgari nomine antiquis auctoribus *Ebuſus*, verum Dionyſio Βυσός dicitur.

Νῆσοι δ' ἑξείης Γυμνήσιαι· ἄγχι δὲ Βυσός.

Quam ob cauſam viri docti hic reſcripſerint, ἄγχι δ' Ἔβυσος, rationem nullam video, cum ipſe Euſtathius hanc lectionem agnoverit, & Herodianus non improbaverit, uti apparet ex Archiepiſcopi ad Dionyſium comment. Ὅτι ἐπὶ τῆς Γυμνησίας νῆσος ἡ Βυσός ἐστιν, ἣν Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ καθόλου προσῳδίᾳ ὀξεῖ, Βυσός ἀναγινώσκει.

[82] Λέγεται δὲ Ἔβυσος.] Exemplaria ante noſtram editionem divulgata, conſtanter exhibent: λέγεται καὶ ὁ Βυσός. Lectionem hanc vitioſiſſimam eſſe, nemo non videt. Huic vulneri Salmaſius ex MSS Palatinis remedium adhibuit, legendo λέγεται δὲ Ἔβυσος, quod nunc edi curavimus: ita enim hæc inſula appellatur Melæ, Straboni, Plinio, Solino, Silio aliiſque. Hodie nominatur *Ibiſſa*, ſive *Iviſſa*, & Geographo Nubienſi *Jabiſa*. Inſulæ ambitus eſt, CCCC ſtadiorum, uti teſtatur Strabo & ex eo Euſtathius: ejus longitudinem Agathemerus facit CCC ſtadiorum, cujus verba fortaſſis hunc in modum ſunt conſtituenda: Ἐν δὲ τῷ Ἰβηρικῷ πελάγει νῆσοι Πιτυοῦσσαι. ἡ μείζων καὶ εὐκαρπος σταδίων τ τὸ μῆκος, ἡ δὲ ἐλάττων σταδ. ρ'. Igitur *Ebuſus* una eſt ex Pityuſis, & quidem major: ſita verſus oram regni Valentiæ & promontorium Dianium, à quo X leucis Hiſpanicis in ortum diſtat: à Balearibus ad hanc inſulam computantur DCC ſtadia, & iter inde ad Columnas trium dierum ſpatio conficitur.

[83] Τὸ μὲν τοι θηλυκὸν βύσσος, βαρυνόν.] In tribus prioribus editionibus excuſum reperi, τὸ μὲν τοι βύσσος βαρυνόν. Acceſſionem hanc, quam contextui inſerere viſum fuit, codd. Palat. & Voſſiano MS debeo. Quid ſit βύσσος & βύσσινον multo notius eſt, quam quod doceri debeat. Heſychius: Βύσσος, χρῶμα ἀνθὶ τῆς κόκκης παραλαμβανόμενον. Byſſus color eſt qui cocci loco ſumitur. Suidas: Βύσσινον, βύσσῳ βεβαμμένον.

τι βύστ⊗ θηλυκὸν βαρυτόνως, ἀφ' οὗ καὶ βύσσινον. A

Ebuſus. Verum byſſus (unde byſſinum) generis fœminini, in penultima notatur.

ΒΩΔΩΝΗ, [84] πόλις Περραιβική, [85] ὡς Ἀπολλόδωρ⊗. οἱ δὲ ὀρθῶς, Θετταλίας, [86] ἀπὸ Βωδωνοῦ ἥρω⊗. ὁ πολίτης, Βωδωναῖ⊗. B

BODONE, urbs Perrhæbica, teſte Apollodoro: verum alii recte Theſſaliæ adſcribunt, & à Bodone heroe ſic dictam volunt. Civis, Bodonæus.

ΒΩΛΑ, [87] ὡς Νῶλα, πόλις Ἰταλίας. τὸ ἐθνικὸν, Βωλανοὶ, ὡς Νωλανοί.

BOLA, ſicuti Nola, urbs Italiæ. Gentile, Bolani, quemadmodum Nolani.

ΒΩΛΙΓΓΑ, [88] ἔθν⊗ Ἰνδικόν. Διονύσι⊗ ιη' τῶν Βασσαρικῶν,

> [89] Καὶ τότε Βωλίγγῃσι μετ' ἀνδράσι C
> [90] Τέκταφ⊗ ἀρτο.

BOLINGÆ, gens Indica, cujus meminit Dionyſius lib. XVIII Baſſaricorum.

> *Et tunc cum viris Bolingis Tectaphus irruit.*

ΒΩΜΟΙ, λόφοι Αἰτωλίας. οἱ κατοικοῦντες, Βωμιεῖς. [91] Θουκυδίδης τρίτη, Βωμιῆς καὶ Καλλιῆς ἐπεβοήθησαν. ἀλλ' ἐστιν ἀπὸ τοῦ βωμι⊗, ὡς ἀπὸ τοῦ Χήσι⊗ τὸ Χησιεύς. [92] καὶ βῶμι⊗ ὁ τόπος τῶν θυσιῶν, [93] ὁ πρὸς τὴν ἐσχάραν διαφορ⊗. ὁ μὲν γὰρ οἰκοδομητὸς, [94] ἡ δὲ σκαπτή. τὸ τοπικὸν, Βώμι⊗. D

BOMI, Ætoliæ colles, cujus incolæ appellantur Bomienſes, auctore Thucydide libro tertio. Bomienſes & Callienſes auxilio fuere. Formatur enim à voce Bomius, quemadmodum à Cheſius Cheſienſis. Bomus etiam ſacrificiorum locus eſt, qui ab ἐσχάρα, id eſt, *ara*, ſic differt: Ille extructus, hæc effoſſa eſt. Locale, Bomius,

[84] Βωδώνη, πόλις Περραιβική.] Hæc illa urbs eſt, quæ veteribus dicebatur Δωδώνη, & nonnunquam etiam Βωδώνη, quemadmodum Stephanus ſuo loco luculenter docet, cujus hæc de re verba ex genuini operis fragmento huc ſubjiciam. [illegible] Ἀχιλλεὺς τὸν ἐν τῇ Θετταλίᾳ [illegible] θεὸν, ὡς καὶ ὁ [illegible] Λυκηγενεῖ, καὶ ὁ Χάραξ [illegible] Τὸν δὲ Δωδωναῖον [illegible] Βωδωναῖον. Ζηνόδοτ⊗ δὲ [illegible] Φηγωναῖον, ἐπεὶ ἐν Δωδώνῃ πρῶτοι φηγὸν [illegible]. Καὶ Σουίδας δέ φησι Φηγωναίου Διὸς ἱερὸν εἶναι ἐν Θετταλίᾳ, [illegible] Ἐπαφρόδιτ⊗ δὲ [illegible] Βωδωναῖον. [illegible] Ita hæc verba debere emendari, ad illum locum plenius docebo, nunc obiter admonere operæ pretium exiſtimans, pro Πάσαρ⊗ reſcribendum eſſe Πάσαρ⊗, quod manifeſte evincam verbis Euſtathii ad Iliad. B pag. 354: Καὶ Ἀπόλλωνι ἐπὶ τῷ [illegible] Λυκηγενεῖ [illegible] κλυτοτόξῳ. Videtur Euſtathius reſpicere locum Homeri Iliad. Δ, ubi hæc ſunt verba.

> Εὔχεο δ' Ἀπόλλωνι Λυκηγενέϊ, κλυτοτόξῳ,
> Ἀρνῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην.

[85] Ὡς Ἀπολλόδωρ⊗.] Etiam in genuino Stephani fragmento de Apollodoro fit mentio, cujus liber ſecundus de Diis ibidem allegatur; ex quo noſter Dodonæ etymon tranſcripſit.

[86] Ἀπὸ Βωδωνοῦ.] Sic legunt libri editi & MSS. In voce Dodone Epitomator habet Δωδώνου, ſed utrobique male. Corrigendum eſſe ἀπὸ Βωδώνου certiſſimis alibi documentis demonſtrabo.

[87] Βῶλα] Oppidum fuit Æquanorum in Latio juxta viam Appiam, x mil. paſſ. ab urbe diſtans. Videtis Cluv. in Ital. antiq. Plinius *Bolanorum* meminit lib. III cap. V.

[88] Βωλίγγα, ἔθνος Ἰνδικόν.] Quanquam libri editi omnes, & calamo exarati conſtanter ſic exhibent, ſuſpicor tamen hic leve mendum irrepſiſſe. Si mei arbitrii res foret, gentis nomen numero multitudinis Βωλίγγαι efferrem, uti Plinius lib. VI cap. XX: *Hinc deinde accolunt Indum adverſus eos evidenti demonſtratione Amata, Bolinga, Galitaluta &c.* Eodem modo gentis nomen etiam apud Ptolemæum reperitur. Imo verſus Dionyſii à noſtro ex Baſſaricis in medium adductus, manifeſte ſatis arguit, hoc loco Βωλίγγαι legendum eſſe, quod etiam Salmaſius ad oram ſui Stephani annotavit.

[89] Καὶ τότε Βωλίγγῃσι.] Ita hujus verſiculi numerum reſtituo. In aliis edit. male legebatur: Καὶ τότε δὴ Βωλίγγῃσι &c.

[90] Τέκταφ⊗ ἀρτο.] Nonnus lib. XXVI Dionyſiacorum etiam Tectaphi meminit his verbis:

> Τέκταφ⊗ εἰς μόθον ἦλθεν, ἐκηβόλ⊗, ὅς ποτε κούρῃ &c.

[91] Θουκυδίδης τρίτη.] Apponam integrum Thucydidis locum: [illegible] Ὀφιονεῖς οἱ πρὸς τὸν Μηλιακὸν κόλπον καθήκοντες, Βωμιῆς καὶ Καλλιῆς ἐβοήθησαν. Male in Aldina Florentinaque excuſum eſt Βωμιεῖς καὶ Καλλιεῖς ἐβοήθησαν.

[92] Καὶ βῶμι⊗, τόπος τῶν θυσιῶν.] Apage τὸ βῶμι⊗, & confidenter repone καὶ βωμὸς, ὁ τόπος τῶν θυσιῶν, quod etiam Salmaſius in margine ſui libri annotavit.

[93] Ὁ πρὸς τὴν ἐσχάραν διαφορ⊗.] Proprie enim ἐσχάρα in qua heroibus ſacrificabatur, quemadmodum apud Pollucem legimus: Ἐσχάρα δὲ [illegible] ἐφ' ἧς τοῖς ἥρωσι ἀποθύομεν. Certum eſt plurimos antiquorum inter βωμὸν & ἐσχάραν diſtinctionem adhibuiſſe: locus in hanc rem egregius eſt apud Porphyrium in lib. de Antro Nympharum: Ὡς γὰρ τοῖς μὲν Ὀλυμπίοις θεοῖς ναούς τε καὶ ἕδη, καὶ βωμοὺς ἱδρύσαντο. χθονίοις δὲ καὶ ἥρωσιν ἐσχάρας, ὑποχθονίοις δὲ βόθρους καὶ μέγαρα, οὕτω καὶ τῷ κόσμῳ ἄντρα τε καὶ σπήλαια. Addam præterea locum ex Ammonio de verborum differentiis, quem ille hauſit ex Ammonio Lamprensi: Βωμὸς, ἑστία, ἐσχάρα καὶ μέγαρον διαφέρουσι. [illegible] Ἀμμώνι⊗ ὁ Λαμπτρεὺς ἐν τῷ περὶ θυσιῶν. Hunc Ammonium Lamprensem ſuper hac re citat Harpocration, hiſce verbis: Ἐσχάρα Λυκοῦργος ἐν τῷ [illegible] Ἀμμώνι⊗ ἐν τοῖς περὶ βωμῶν, ἐσχάραν φησὶ καλεῖσθαι, τὴν μὴ ἔχουσαν ὕψ⊗ ὡς ἑστίαν, ἀλλ' ἐπὶ τῆς γῆς ἱδρυμένην [illegible]. Sic vides quoſdam grammaticorum diſtinxiſſe inter βωμὸν & ἐσχάραν: Alii tamen contra pro eodem habuerunt; teſtem dabo Euſtathium ad Homeri Odyſſ. Ζ, pag. 1564. Σοφοκλῆς δὲ [illegible] βωμὸν [illegible] ἐσχάραν. λέγει δὲ καὶ Εὐριπίδης, Μηλοσφαγεῖτε δαιμόνων ἐπ' ἐσχάραις. Idem quoque Ammonio obſervatum video, eundem Euripidis locum citanti, ita enim ille Παρὰ δὲ Εὐριπίδῃ ἐσχάρα [illegible] τοῦ βωμοῦ κεῖται ἐν Πλεισθένει. Sed verſiculum Euripidis in medium adducens, legebat Μῆλ⊗ φαγέτω δαιμόνων ἐπ' ἐσχάραις, quod magis placet.

[94] Ἡ δὲ σκαπτή.] Euripidis Scholiaſtes perhibet, τὴν ἐσχάραν proprie dici de foſſa, in qua mortuis parentatur: Ἐσχάρα δὲ κυρίως μὲν ὁ ἐπὶ τῆς γῆς βόθρ⊗, [illegible] σφαγιάζουσι τοῖς κάτω [illegible]. βωμὸς δὲ ἐν ᾧ θύουσι τοῖς [illegible] θεοῖς. Apud Feſtum hæc differentia egregie conſpicitur: *Altaria ab altitudine dicta ſunt, quod antiqui diis ſuperis in ædificiis a terra exaltatis, ſacra faciebant: diis terreſtribus in terra: diis infernalibus in effoſſa terra.* Ovidius lib. VII Metamorp. *ſcrobem* & *foſſam* appellat, ita enim ille:

> *Haud procul egeſta ſcrobibus tellure duabus*
> *Sacra facit, cultroſque in guttura velleris atri*
> *Conjicit, & patulas perfundit ſanguine foſſas.*

 Addam

Βώμιος. [95] καὶ κατὰ παραγωγὴν, Βωμιαῖος. [96] Σοφοκλῆς Αἰχμαλώτισι, A

[97] Καὶ Βωμιαῖον ἰσχάδας λαβών.

ΒΟΓΧΙΣ, πόλις Αἰθιοπίας, πρὸς τῷ τρίτῳ Καταῤῥάκτῃ. τὸ ἐθνικὸν Βογχίτης, ὡς Μεμφίτης. B

ΒΩΤΑΧΙ'ΔΑΙ, [98] τόπος Ἀρκαδίας, ἀπὸ Βωτάχου· Νικόλαος ε'. Ἰοκρίτου δὲ τοῦ Λυκούργου Βώταχος, ἀφ' οὗ ὁ τόπος Βωταχίδαι ἐν τῇ Τεγέᾳ ἐκλήθη.

Bomius, & per paragogen inde fit, Bomiæus. Sophocles Bello captis:

Et Bomiæum ficum prehendens.

BONCHIS, urbs Æthiopiæ ad tertium Catarrhactam. Gentile, Bonchites, uti Memphites.

BOTACHIDÆ, locus Arcadiæ, à Botacho ſic dictus, teſte Nicolao lib. v. Ex Jocrita vero Lycurgi filio Botachus originem habet, à quo locus Botachidæ in Tegea nominatus eſt.

Addam præterea verba Lutatii ad Statii lib. v Thebaïdos: *Tria*, inquit, *ſunt in ſacrificiis loca, quæ per piationem facimus, ſcrobiculo facto inferis, terreſtribus ſupra terram ſacrificamus, cæleſtibus exſtructis focis.*

[95] Καὶ κατὰ παραγωγὴν Βωμιαῖος.] Eo utitur Strabo pro gentili lib. x ubi ita inquit: ὁ δὲ Εὔηνος ποταμὸς ἄρχεται μὲν ἐκ Βωμιαίων τῶν ἐν Ὀφιεῦσι Αἰτωλικοῦ ἔθνους, κατὰ [illegible] δ' οἱ Εὐρυτᾶνες. Ita hunc locum ex MSS emendavit Caſaubonus.

[96] Σοφοκλῆς Αἰχμαλώτισι.] Perperam in vulgatis & MSS legitur, Σοφοκλῆς αἰχμαλώτισι, & Αἰχμαλώτροις. Cl. Menagii emendatio eſt, quam in contextum recepimus, utpote veriſſimam, & veterum ſcriptorum documentis, qui iſtius Tragœdiæ meminere, comprobatam.

[97] Καὶ βωμιαῖον ἰσχάδας λαβών.] Sic exhibent editi & calamo exarati: verum Salmaſius ad marginem ſui libri emendat: καὶ βωμιαῖον ἰσχάδας λαβών.

[98] Βωταχίδαι, τόπος Ἀρκαδίας.] A Pauſania libro VIII hic locus Παταχίδαι appellatur, numeraturque inter Tegeatarum curias: Τοῖς δὲ ἀνθρώποις κατὰ δήμους εἶναί φασι [illegible], Γαρεάτας, καὶ Φυλακεῖς, καὶ Καρυάτας τε καὶ Κορυθεῖς, ἔτι δὲ Παταχίδας, &c.

Γ.

Γ ΑΒΑ, πόλις Γαλιλαίας· [1] Ἰώσηπος πέμπτῳ Ἰουδαϊκῆς ἀρχαιολογίας. [2] τὸ ἐθνικὸν Γαβηνὸς, ὡς αὐτὸς Ἰώσηπος. A B

ΓΑΒΑ'ΘΗ, πόλις Γαλιλαίας, ὡς [3] Ἰώσηπος ἕκτῳ Ἰουδαϊκῆς ἀρχαιολογίας. [4] τὸ ἐθνικὸν, Γαβαθηνὸς, τῷ τύπῳ τῆς χώρας. C

ΓΑ'ΒΑΛΑ, πόλις Φοινίκης, ἣν Ἑκαταῖος θηλυκῶς φησίν. [5] ὁ δὲ Στράβων, Συρίας, D

G.

G ABA, urbs Galilææ, auctore Joſepho libro v Antiquitatum Judaïcarum. Gentile, Gabenus, quo ipſe Joſephus utitur.

GABATHA, urbs Galilææ, teſte Joſepho libro VI Antiquitatum Judaïcarum. Gentile, Gabathenus, ſecundum regionis formam.

GABALA, urbs Phæniciæ, quam Hecatæus genere fœminino profert. Strabo eam in Sy-

[1] Ἰώσηπος πέμπτῳ.] Aliquoties Joſephus libro v cap. II Ant. Jud. urbem hujus nominis citat, & etiam aliis in locis: verum ingens in ſignanda voce paſſim conſpicitur diverſitas, nunc enim in penult. nunc vero in ult. notatur. Cap. II ſic legitur: Παρῆν εἰς Γαβάν. Et mox eodem capite: Ὥστε καὶ μείζους αὐτοὺς τῇ Γαβᾷ [illegible] &c. Libro VI cap. VII accentu in penul. ſignatur: οἱ γὰρ τὴν Γάβαν Παλαιστινοί. Aſanus condidit Gabam & Maſpham, teſte Joſepho lib. VIII cap. VI Ἀρχ. Verum metuo, ne apud noſtrum Γάβα & Γαβαὰ confundantur.

[2] Τὸ ἐθνικὸν, Γαβηνός.] Prelo excuſi codices conſtanter ſic exhibent: Verum Salmaſius in margine ſui libri ex MSS Palatinis, legendum eſſe Γαβαληνός, admonet, quam lectionem etiam nos in chartaceo Voſſiano inveniſſe teſtamur. Imo variis in locis idem gentile apud Joſephum reperire eſt, ut libro v cap. II: Νεανίας δέ τινες τῶν Γαβαληνῶν ἐπὶ τὸ [illegible] τὸ γύναιον [illegible]. Et paullo poſt eodem libro & capite: [illegible] τοὺς Γαβαληνοὺς [illegible] τὴν γυναῖκα. Tamen neque codicum manu exaratorum, neque etiam fide evulgatorum Joſephi, hanc vocem in contextum recipere ſuſtinui: nam Cl. Spanhemius ex regia Gallorum gaza nummum adduxit, hanc inſcriptionem repræſentantem ΓΑΒΗΝΩΝ; quod profecto mihi genuinum & incorruptum hujus urbis ἐθνικὸν videtur: nam à primitivo diſſyllabo nunquam noſter quatuor ſyllabarum gentile deduxit. Ergo à Γάβα fit Γαβηνὸς, ut à Μήδαβα Μηδαβηνὸς, Ὄβοδα Ὀβοδηνὸς, Σάμψα Σαμψηνὸς, non vero Μηδαβαηνὸς, Ὀβοδαηνὸς, Σαμψαηνός. Imo omnia illa Joſephi loca, ubi hodie Γαβαηνὸς, excuſum eſt, in mendi ſuſpicionem veniunt, niſi quis dicat, illud à primitivo Γαβαὰ formatum eſſe, cujus etiam ſacri ſcriptores alibi meminere.

[3] Ἰώσηπος ἕκτῳ.] Lib. VI cap v nunc in Joſephi vulgatis diverſa terminatione legitur Γαβαθὰ & Γαβαθή. Primo loco ſcribitur hunc in modum: Ἔπειτ' ἐκεῖθεν ἐλθὼν εἰς Γαβαθὰ, [illegible] ἐκκλησιάζειν [illegible]. Secundo loco: Σαοῦλος δ' ἀπεχώρησεν εἰς Γαβαθὴν &c.

[4] Τὸ ἐθνικὸν, Γαβαθηνός.] de hoc gentili minime dubitandum. Apud Goltzium in nummo Claudii Cæſ hæc inſcriptio legitur: ΓΑΒΑΘΗΝΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ.

[5] Ὁ δὲ Στράβων, Συρίας.] Innuere noſter videtur locum libro XVI: Τῇ γὰρ Λαοδικείᾳ πλησιάζει πολίχνια, τό τε Ποσείδιον, καὶ τὰ Γάβαλα. Gulielmus Tyrius hanc urbem appellat

ϱίας, πλησίον Λαοδικείας, [6] ὁ οἰκήτωρ, A Γαϐαλίτης. καὶ θηλυκὸν, ἡ Γαϐαλῖτις· ἀλλὰ καὶ Γαϐαλεὺς, ὡς Μεγαρεύς. [7] ἔστι καὶ χώρα Ἀραβίας, καὶ λέγεται ἡ πρώτη συλλαβὴ διὰ τοῦ ε, Γέϐαλα· καὶ τὸ ἐθνικὸν, Γεϐαληνὸς, [8] ὡς Δαϐηνὸς, [9] Ἀδρηνὸς, τῷ τύπῳ τῶν B ἐγχωρίων.

ΓΑΒΑΟΥΠΟΛΙΣ, [10] πόλις τῆς Γαλιλαίας. τὸ ἐθνικὸν, Γαϐαουπολίτης. Ἰώσηπος ἕκτῳ Ἰουδαϊκῆς ἀρχαιολογίας. [11] Σαοῦλος δὲ εἰς Γαϐαούπολιν, ἔχων ἑξακοσίους C μεθ' αὐτοῦ, μόνον ἧκε.

ΓΑ'ΒΒΑ. [12] πόλις Συρίας, τὸ ἐθνικὸν Γαϐϐηνὸς, ὡς Παυσανίας φησί.

ΓΑ'ΒΙΟΙ, [13] πόλις Λατίνων, [14] τὸ ἐθνικὸν, Γαϐῖται. [15] δυνατὸν καὶ Γαϐίους. ὡς D [16] Διονύσιος ἐν τετάρτῳ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας ἀμφότερα.

ΓΑ'ΓΑΙ, [17] πόλις Λυκίας, ἣν καὶ παλαιὸν τεῖχος καὶ χώραν φησὶν Ἀλέξανδρος

in Syria prope Laodiceam ſtatuit. Incola, Gabalites, & genere fœminino Gabalitis: verum & Gabalenſis, uti Megarenſis dicitur. Eſt item Arabiæ regio, cujus prima ſyllaba per E, Gebala profertur. Gentile, Gebalenus, uti Gabenus, Adarenus, juxta formam indigenis uſitatam.

GABAûPOLIS, urbs Galilææ. Gentile, Gabaûpolites. Joſephus lib. VI Antiquitatum Judaicarum. Saulus autem Gabaûpolin venit tantum cum ſexcentis militibus.

GABBA, urbs Syriæ, cujus gentile Gabbenus, uti Pauſanias perhibet.

GABII, urbs Latinorum. Gentile, Gabitæ. Appellantur etiam Gabii, nam Dionyſius libro IV Antiquitatum Romanarum utroque utitur.

GAGÆ, urbs Lyciæ, quam Alexander libro I rerum Lyciacarum Antiquum murum

appellat *Gibel*. & Phocas in itinerario *Zebel*. hæc ſunt ejus verba. Μετὰ δὲ ταῦτα ἐστὶν Ἀντιοχείαν, πόλις μεγάλη καὶ πολυάνθρωπος. κατὰ χεῖρα καὶ ταύτης τὸ μεγαλεῖον ἐλάβετο, καὶ μετὰ ταῦτα τὰ Γάβαλα, ἤτοι τὸ Ζιβέλ.

[6] Ὁ οἰκήτωρ, Γαβαλίτης.] Præter gentile jam adductum, etiam τὸ Γαϐαλεὺς noſter recenſet. Utrumque gentile in nummis conſpicitur teſte Cl. Spanhemio: in M. Aurelii nummo Lomeniano & in Julia Aquilia Chriſtinæ reginæ ΓΑΒΑΛΕΩΝ. Et apud Occonem & Triſtanum in Elagabali nummo ΓΑΒΑΛΙΤΩΝ.

[7] Ἔστι καὶ χώρα Ἀραβίας.] Infra ſuo loco noſter regionis hoc nomine meminit, quam tertiæ Palæſtinæ adſcribit, quandoque geographis Arabia appellatæ. Stephanus: Ἔλουσα, πόλις τῆς νῦν μὲν Παλαιστίνης τρίτης, πάλαι δὲ Ἀραβίας. Vide præterea in voce Χαραχμῶβα.

[8] Ὡς Δαβηνός] Sic perperam exhibent libri MSS & editi. Legendum Γαβηνὸς quod jam præceſſit & mox ſequitur, vel etiam Μαδαβηνὸς, quam vocem noſter ſæpius in exemplum trahit.

[9] Ἀδρηνός.] Et hoc gentile vitio laborat, legendum enim Ἀδαρηνὸς, quod etiam Salmaſius in margine ſui Stephani obſervat, addens in MSS reperiri Ἀδραηνός. Vide noſtrum in voce Ἄδαρα, & de emendatione non dubitabis.

[10] Γαβαούπολις, πόλις τῆς Γαλιλαίας] Toto libro VI, imo toto Joſepho non occurrit urbs hujus appellationis. Certiſſimum tamen eſt, noſtrum hæc Joſephi verba reſpicere, ita enim ille lib. VI cap. VII: Σαοῦλος δὲ εἰς Γαβαὼν πόλιν, ἔχων ἑξακοσίους μεθ' ἑαυτοῦ, μόνον ἧκε σὺν Ἰωνάθῃ τῷ παιδί. τούτων δὲ οἱ πλείους οὐκ εἶχον ὅπλα, τῆς χώρας σπανιζούσης σιδήρου, καὶ τῶν ὅπλα χαλκεύειν δυναμένων. οὐ γὰρ εἴων οἱ Παλαιστῖνοι τοῦτο εἶναι, καθὼς καὶ μικρὸν ἔμπροσθεν διειλέγμεθα. Ex hac narratione manifeſtiſſime conſtat, hunc Joſephi locum vitii non eſſe immunem, & Saulum cum filio Jonatha Gabam, & non in aliam veniſſe urbem, cujus etiam incolis Palæſtini omnis ferri uſu interdixerant, qua de re & urbe in principio hujus capitis Joſephus ipſe mentionem feciſſe conſitetur, hæc ſunt ejus verba. Οἱ γὰρ τῆς Γαβᾶς Παλαιστῖνοι καταστρεψάμενοι τοὺς Ἰουδαίους τά τε ὅπλα αὐτοὺς ἀφῃροῦντο, καὶ τοὺς ὀχυρωτάτους τῆς χώρας τόπους φρουραῖς κατειλήφεισαν, καὶ σιδηροφορεῖν χρῆσθαι τὸ καθόλου ἀπηγόρευον σιδήρῳ. Igitur in Joſepho ſine dubio legendum hunc in modum. Σαοῦλος δὲ εἰς Γαβαὼν πόλιν (vel potius juxta nummi veteris inſcriptionem Γαβαλῶν πόλιν) ἔχων ἑξακοσίους μεθ' ἑαυτοῦ &c. Sed quid Stephano noſtro facias, qui ſua ætate hic legebat εἰς Γαβαούπολιν, & integram de illa voce ſectionem compoſuit? Uſus eſt codice Joſephi, in quo hic locus, tranſcriptorum incuria deturpatus, circumferebatur, quem ille non ſubolfaciens, in ſuam περὶ τῶν Ἐθνικῶν συλλογὴν rejecit. Stephanum ſæpiſſime in depravatos antiquorum ſcriptorum codices & verba incidiſſe, etiam ante me viri eruditione & fama nominis clariſſimi palam teſtantur.

[11] Σαοῦλος δὲ εἰς Γαβαούπολιν, ἔχων ἑξακοσίους &c.] Reperto Joſephi loco, faciliimum mihi fuit ſupplere, quod deſiderabatur. In omnibus MSS & vulgatis ſine ſenſu legitur: Σαοῦλος δὲ εἰς Γαβαούπολιν, ἔχων ἧκε. Neceſſario inter τὸ ἔχων & ἧκε quædam interſerenda erant.

[12] Γάββα, πόλις Συρίας.] Cenſet Salmaſius hanc eandem eſſe urbem, quam Stephanus *Gabam* appellavit, & Galilææ attribuit. Etiam Plinius lib. XII cap. XVII vocem duplici B exaravit, ita enim ille: *His commerciis Carras oppidum aperuere, quod eſt illis nundinarium. Inde Gabbam omnes petere ſolebant, dierum XX itinere, & Palæſtinam Syriam.* Præterea idem gentile deducitur à Γάβα & Γάββα, quanquam & hoc loco Γαββηνὸς requiratur.

[13] Γάβιοι, πόλις Λατίνων.] Fuit oppidum hoc ad viam Prænestinam, Romam inter & Præneſte, ſed totum adeo interiit, ut nulla, teſte Cluverio, ejus rudera ſuperſint, & de vero ejus ſitu inter doctos diſceptetur. Idem illud oppidum a noſtro appellatur Τάβιοι, quaſi, à Gabiis diverſum: quod utrum Stephani, an vero Epitomatoris incuria factum ſit, nemo facile dixerit.

[14] Τὸ ἐθνικὸν Γαβῖται] Hujuſmodi noſter ἐθνικὸν magis propria auctoritate conſinxiſſe, quam ex lege artis formaſſe videtur: nam ut teſtatur Cluverius, neque Græci neque Latini ſcriptores hoc uſurparunt.

[15] Δυνατὸν καὶ Γαβίους] Legendum videtur: Δυνατὸν καὶ Γάβιοι. Rationem reddere noſter nititur in Τάβιοι, quare hoc gentile & urbis nomen idem ſint. Τὸ ἐθνικὸν ὁμοίως Τάβιοι, διὰ τὴν σύλληψιν τοῦ ἐν τῷ πρωτοτύπῳ ἐθνικοῦ χαρακτῆρος. Dubitat tamen vehementer Cluverius, utrum hic genuinum gentile indicetur, quia oppidani Latinis auctoribus GABINI appellantur. Varro lib. IV de Ling. Lat. *Gabinus ab oppido Gabiis.* Et Livius lib. V *Gabinæ viæ meminit.*

[16] Διονύσιος ἐν τετάρτῳ &c.] Procul dubio noſter hunc Dionyſii locum reſpexit: Πόλις ἦν τοῦ Λατίνων γένους, Ἀλβανῶν ἄποικος, ἀπέχουσα τῆς Ῥώμης σταδίους ἑκατὸν, ἐπὶ τῆς εἰς Πραίνεστον φερούσης ὁδοῦ κειμένη, Γαβίους ταύτην ἐκάλουν.

[17] Γαγαι, πόλις Λυκίας.] Dioſcordi Γάγας locus vel fluvius eſt in Lycia, ubi Gagates lapis reperitur, verum ex illo loco apud noſtrum non eſt reponendum Γάγας, πόλις Λυκίας, uti conatur vir doctus ad Scribonium Largum. Oppidi nomen ab omnibus geographis numero multi-

δρ⊚ ἐν πρώτῃ Λυκιακῶν. τὸ ἐθνικὸν, Γα- A γαῖος.

ΓΑΓΓΡΑ, πόλις θηλυκῶς, ἣν Ἀλέξανδρος [18] ἐν τῷ περὶ Παφλαγονίας ἀναγραφῇ, λέγων οὕτως, [19] ὅτι Νικόστρατός φησιν αἰπόλον [20] νέμειν περὶ τοὺς τόπους αἶ- B γας. μίαν δὲ χωριζομένην, ἀπορῶν ὁ αἰπόλος, ὅτι ἐν μὲν τῷ οἴκῳ ἐνδεᾶ ηὕρισκεν, ἐπὶ τῆς νομῆς δὲ πλήρη, ὡμολόγησε τῷ δεσπότῃ. ὁ δ' ἔφη, ἐπιτηρῆσαι τὴν χωριζο- C μένην. ἐπιτηρήσας οὖν, εἶδεν ἐπί τινα ὑψηλὸν ὄχθον, ἀναβαίνουσαν, [21] καὶ πρός τινα πρόσβατον πέτραν προϊεμένην, καὶ κάτωθεν ἐρίφων βληχὴν ἤκουσεν· ἐκεῖ συμβεβήκει ἐντετοκέναι τὴν αἶγα. ἰδὼν οὖν ἐπιτήδειον τόπον, πόλιν ἔκτισε, καὶ Γάγγραν ὠνόμασεν, ὅτι D τοῦτο ἦν ὄνομα τῇ αἰγί. Ἐρατοσθένης δὲ οὐδετέρως τὰ Γάγγρα φησὶ, καὶ [22] Ἀθήναιος ἐν Δειπνοσοφιστῶν τρίτῃ οὕτω. [23] τὸ ἐθνικὸν Γαγγρηνὸς, ὡς Βοσρηνός. ἔστι καὶ Ἀραβίας τῆς εὐδαίμονος Γάγγρα· τὸ ἐθνικὸν δεῖ E Γαγγραῖοι, ὡς Σαβαῖοι. δυνατὸν δὲ καὶ ἀμφοτέρων ἀμφότερα, ὡς Ἔδεσσα Ἐδεσσαῖος καὶ Ἐδεσσηνὸς, [24] τῷ τῆς χώρας καὶ τῆς τέχνης.

ΓΑΔΑΡΑ, [25] πόλις κοίλης Συρίας, ἥ τις καὶ Ἀντιόχεια καὶ Σελεύκεια ἐκλήθη. F [26] τὸ ἐθνικὸν, Γαδαρεύς. [27] καὶ Γαδαρὶς, καὶ ἡ

rum & regionem vocat. Gentile, Gagæus.

GANGRA, urbs, genere fœminino, quam Alexander in libro de Paphlagonia deſcribit, ita inquiens. Nicoſtratus narrat, caprarium quendam hoſce circa colles capras paviſſe. Unam vero caprarius ille, conſilii inops quod eam in ſtabulo deficientem, at in paſcuo & gravidam inveniſſet, à cæteris deceſſiſſe domino ſuo confeſſus eſt. Ille reſpondebat, decedentem obſervandam. Igitur obſervans, eam vidit rupem excelſam adſcendentem, & ulterius ad aliam adſcenſu facilem pergentem, unde ab infimo loco capellarum balatum percepit: ibi enim capra pepererat. Videns igitur opportunum locum, urbem condidit, & Gangram appellavit, quia capra hoc nomine inſigniebatur. Eratoſthenes vero genere neutro τὰ Γάγγρα inquit, & eodem modo Athenæus libro III Deipnoſophiſtarum. Gentile, Gangrenus, uti Boſtrenus. Eſt quoque Arabiæ felicis Gangra, cujus gentile oportet eſſe Gangræi, uti Sabæi. Verum utrumque de geminis oppidis formari poteſt, uti ab Edeſſa Edeſſæus & Edeſſenus, ſecundum formam regionis & legem artis.

GADARA, urbs cavæ Syriæ, quæ etiam Antiochia & Seleucia dicta eſt. Gentile, Gadarenſis: & Gadaris de muliere & regio-

multitudinis effertur. Etymologici Mag. auctor feſtivam lepidamque nominis etymologiam adducit, hæc ſunt ejus verba Γάγαι, πόλις Λυκίας· εἴρηται ὅτι Ῥόδιοι Λυκίας αἰτοῦντες τὸ τεῖχος ... ἐβόων Γᾶ Γᾶ τῇ πατρίῳ φωνῇ ... καὶ ἐντεῦθεν τὸ ὄνομα ἐπέθεντο τῇ πόλει. ἢ ὅτι Νικόστρατος ... Ῥόδιοι, καὶ τοὺς Λυκίους καὶ Κιλικας ... Γᾶ Γᾶ, ... Γάγαι. De ſitu videndus Scylax Caryandenſis capite Lyciæ, & Scholiaſtes ad Nicandri ... de Gagis etiam mentionem facit.

[18] Ἐν τῷ περὶ Παφλαγονίας.] Hæc inter illuſtres Paphlagoniæ civitates recenſetur, atque pro metropoli habetur. Conſtant. Porphyrogenneta lib. 1. de Them. Εἰσὶ δὲ πόλεις ἐπίσημοι ἐν Παφλαγονίᾳ τοσαῦται. Πρώτη μὲν μητρόπολις Γάγγρα. δευτέρα δὲ Ἀμάστρις. τρίτη Σινώπη. Hic urbis nomen etiam genere fœminino effertur, ut eo uſus eſt Alexander in Paphlagoniæ deſcriptione. Apud Plinium lib. VI cap. II Gangre reperitur.

[19] Ὅτι Νικόστρατός φησιν.] Hæc referri non poſſunt ad Nicoſtratum Sophiſtam, qui Philippi Arabis res geſtas memoriæ tradidit. Hujus enim ætas multo inferior eſt, ut de eo Alexander Cornelius Polyhiſtor, qui temporibus Corn. Lentuli & L. Syllæ floruit, mentionem facere potuerit. Vereor, ne tranſpoſitione literarum idem hic irrepſerit mendum, quod in voce Ἄσος obſervavimus, ubi pro Στράβωνος legitur. Νικόστρατος. Vide commentaria ad illum locum.

[20] Νέμειν περὶ τοὺς τόπους.] Non placet hæc lectio Salmaſio, neque etiam mihi. Ad marginem ſui Stephani emendavit: νέμειν περὶ τοὺς λόφους. Certum eſt, hæc aliquando confundere librarios.

[21] Καὶ πρός τινα πρόσβατον πέτραν προϊεμένην.] Hanc acceſſionem debeo chartaceo Voſſiano. In Xylandriana ad hunc modum legitur. καὶ πρός τινα βάτον προϊεμένην.

Quanquam & iſta lectio prorſus repudianda non ſit, niſi quod pro βάτον reponas βάθος. Aldina ut & Florentina etiam agnoſcunt illud πρόσβατον.

[22] Ἀθήναιος Δειπνοσοφιστῶν τρίτῃ.] Athenæi verba hæc ſunt: Τούτων δ' οὐ πολὺ ἀπολείπεται τὰ ἐν Γάγγραις τῆς Παφλαγονικῆς. Loquitur ibi Athenæus de malis Matianis, quæ advehuntur e pago, in Alpibus prope Aquileiam ſito, teſtaturque ea non cedere illis, quæ Gangris gignuntur.

[23] Τὸ ἐθνικὸν Γαγγρηνός.] Polychronius Dadibræ Epiſcopus per Petrum *GANGRENUM* Metropolitam ſubſcripſit concilio Chalcedonenſi act. VI.

[24] Τῷ τῆς χώρας καὶ τῆς τέχνης.] Sic exhibent libri MSS & editi. Verum ſine dubio legendum: τῷ τῆς χώρας καὶ τῆς τέχνης τύπῳ. In Palatino Salmaſius invenit, τῆς τῆς χώρας καὶ τῆς τέχνης. quod eſt nihili.

[25] Γάδαρα, πόλις κοίλης Συρίας.] Oppidum eſt maritimum eo in tractu, ubi ſunt Joppe, Aſcalon & alia. Verba ſitum depingentia egregia ſunt, in Maccabæorum actis, ubi Γάζαρα appellatur: Καὶ Ἰωππὴν ὠχύρωσε τὴν ἐπὶ τῆς θαλάσσης καὶ τὴν Γάζαρα, τὴν ἐπὶ τῶν ὁρίων Ἀζώτου, ἐν ᾗ ᾤκουν οἱ πολέμιοι τὸ πρότερον ἐκεῖ. Sic quoque Joſephus lib XXII cap. XXI: Ὁ δὲ τῆς ἐν Παλαιστίνῃ φωνῆς ἰδιώτης ..., ... ἐπὶ τὴν κοίλην Συρίαν. αἱρεῖ δὲ Γάδαρα πολιορκήσας δέκα μησίν. Verum cum Cl. Caſaubonus ad Strabonem optime inter Gadara cavæ Syriæ & Palæſtinæ diſtinxerit, lectorem eo ablegamus. Obiter hoc adtendum, Strabonem neutro, & Joſephum fœminino genere urbis nomen uſurpare.

[26] Τὸ ἐθνικὸν Γαδαρεύς.] Apud Goltzium & Spanhemium exſtant nummi cum inſcriptione ΓΑΔΑΡΕΩΝ. Verum Γαδαρεῖται occurrit apud Joſephum lib. I Ἁλωσ. cap. V. Ἀνακάμψας δὲ ἐκ Γαδάρων ὑπὸ Ἰουδαίων κατεστρατηγήθη, Γαδαρείτης τις τῶν ... Δημήτριος ...

[27] Καὶ Γαδαρίς.] Sic de regione hac voce utitur Strabo lib. XVI, quem locum ſine dubio Stephanus innuit, cum ibi etiam de Menippo mentio reperiatur. Ἐν δὲ τῇ

καὶ ἡ γυνὴ, καὶ ἡ χώρα. ἐντεῦθεν ἦν Μέ- A
νιππος ὁ σπουδογέλοιος. [28] ἔστι δὲ Γάδαρα
κώμη Μακεδονίας.

ΓΑ'ΔΔΑ, [29] χωρίον Ἀραβίας. Γλαῦ-
κος τετάρτῃ. καὶ θηλυκῶς, καὶ οὐδετέρως.
τὸ ἐθνικὸν, Γαδδηνός. B

ΓΑ'ΔΕΙΡΑ, [30] πόλις δὲ νῆσος ἐν τῷ
Ὠκεανῷ, [31] στενὴ δὲ περιμήκης, ὡς οὖσα ται-
νία, τῆς γῆς δειρά. Ἐρατοσθένης δ' [32] ἡ Γάδειρα
φησὶ, θηλυκῶς. [33] ὁ πολίτης, Γαδειρεύς·
οὕτω γὰρ τὰ πέντε βιβλία ἐπιγέγραπται τῶν C
Πυθαγορικῶν σχολῶν [34] Μοδεράτου Γα-
δειρέως. λέγεται δὲ [35] Γαδειρίτης, ὡς Ἀλέ-
ξανδρος ὁ πολυΐστωρ. λέγεται δὲ Γαδει-
ραῖος, ὡς ἀπὸ τοῦ Γάδειρα θηλυκοῦ. [36] καὶ
Γαδειρανοί. [37] καὶ κτητικὸν, Γαδειρικός. D
Εὔπολις ἐν Μαρικᾷ,

> Πότερ' ἦν τὸ τάριχος Φρύγιον, ἢ
> Γαδειρικόν.

ΓΑ'ΔΑ-

regione uſurpatur. Inde originem habuit Me-
nippus, ſeria jocoſe ſolitus exprimere. Eſt
item Gadara, vicus Macedoniæ.

GADDA, opidulum Arabiæ, auctore
Glauco libro IV. Genere fœminino & neutro
uſurpatur. Gentile, Gaddenus.

GADIRA, urbs & inſula in Oceano,
anguſta & prælonga inſtar faſciæ, ſic dicta
ἀπὸ τῆς γῆς δειρῆς, quaſi terræ eſſet cervix.
Eratoſthenes genere fœminino dixit hæc
Gadira. Civis, Gadirenſis; ita enim libri
quinque Pythagoricarum exercitationum Mo-
derati Gadirenſis inſcribuntur. Dicitur quoque
Gadirites, apud Alexandrum Polyhiſtorem.
Præterea etiam Gadiræus, quod fit tan-
quam à fœminino Gadira: & Gadiranus:
& poſſeſſivum, Gadiricus. Eupolis in Ma-
rica:

> *Salſamentum utrum erat, Phrygium, an*
> *Gadiricum?*

GARA-

δὲ τὸ μεταξὺ, καὶ ὁ Γαδαρεύς ἐστιν, ἦν δὲ αὐτὴν ἐξελάσαντες οἱ Ἰουδαῖοι. Et mox ſequitur: Ἐκ δὲ τῶν Γαδάρων Φιλόδημός τε ὁ Ἐπικούρειος γεγονὼς, καὶ Μελέαγρος, καὶ Μένιππος ὁ σπουδογέλοιος.

[28] Ἔστι δὲ Γάδαρα κώμη.] Editiones, quæ Xylandrianam præceſſere, exhibent: ἔστι δὲ Γαύδαρα κώμη Μακεδονίας. Utrum bene, an male, alii judicent.

[29] Γαδδα, χωρίον Ἀραβίας.] Oppidum hoc hodie numeratur inter portus Mecchæ, à qua quadraginta milliaribus diſtat, & Arabibus appellatur جدة Giondda. De eo ſic ſcribit Geographus Nubienſis parte quinta ſecundi climatis: *A Serrain ad portum Socquia oppidi populoſi, ubi eſt ſtatio carinis, tres habentur ſtationes, & ab hoc ad Giondda, ſecus littus, ſtationes totidem. Eſt autem oppidum iſtud de portibus Meccha, & diſtant ab invicem quadraginta milliaribus.* Et parte eadem idem Auctor: *Nullus autem peregrinorum occidentalium trajicitur ad Gionddam, niſi prius oſtendat naulum ſuum: quod ſi quis naucleri maris Calzem trajiceret aliquem, non habentem naulum ſuum, tenetur ſolvere nauclerus pro ipſo. Quare nemo tranſit ab Adhab ad Gionddam, niſi prius oſtendat nauclero vectigal, quod debet. Cumque navis vela fecerit, & Deus illi conceſſerit felicem adventum ad Gionddam, anchoras jacit procul ab ipſa: tunc eam ingrediuntur quæſtores miſſi ex parte præſidis Giondda, & ſtatutorum quæ navis illa debet, & vectigalium ſummam ſubducentes, in albo referunt.*

[30] Γάδειρα, πόλις δὲ νῆσος ἐν τῷ Ὠκεανῷ.] Situm hujus inſulæ & urbis, unicuique notiſſimum, multis deſcribere, ſupervacaneum exiſtimo. Addam tamen locum Marciani Heracleotæ, ut maculam eluam: Κατὰ τούτους τοὺς τόπους κεῖται νῆσος ἐν τῇ ἐκτὸς θαλάσσῃ τὰ Γάδειρα, ἐν ᾗ δὲ ἡ πόλις ὁμώνυμος Γάδειρα· ἔστι δὲ ἀπὸ τῆς ἀκρωτηρίου Ἥρας ὁ πορθμὸς ἐπὶ τὴν νῆσον στάδια ρί. ἀπὸ δὲ Μενεσθέως λιμένος εἰς τὴν κατὰ Ἄστα ἀνάχυσιν στάδια ρί. Peſſime in vulgatis legitur ἀπὸ Νεμεσθέως λιμένος. Livius lib. XXVIII Gades inſulam vocat *extra orbem terrarum*; Solinus, *extremum noti orbis terminum*, & Strabo lib. III ἐσχάτην ἱδρυμένην τῆς γῆς.

[31] Στενὴ δὲ περιμήκης, ὡς οὖσα ταινία, τῆς γῆς δειρά.] Particulam, ὡς, ut neceſſariam & ab editis libris amotam, ex Voſſiano codice in contextum recepimus. Præterea Salmaſio aſſentimur, ſcribenti ad marginem ſui Stephani, ante τῆς γῆς excidiſſe τὸ ὡσανεὶ, vel ſimile quid. Teſtantur hoc manifeſte verba Euſtathii ad Dionyſium, e quibus huic loco, quem noſter Epitomator nimio brevitatis ſtudio mutilum reddidit, ingens lux affulget: Γάδειρα δὲ νῆσος πλησίον τοῦ Ὠκεανοῦ, περιμήκης, κατὰ τοὺς παλαιοὺς ὡς οἷα (Forte legendum ὡς οὖσα) ταινία, τουτέστιν ὑφασμένου τμῆμα στενὸν δὲ μακρὸν, ὅπερ ἡμεῖς φασκίαν φαμέν. Λέγεται δὲ καὶ Γάδειρα θηλυκῶς. καλεῖται δὲ οὕτως ὡσανεὶ γῆς δειρὰ, ὅ ἐστι τράχηλος, διὰ τὸ τῆς Ἠπείρου στενὸν, τῆς ἐκεῖ πρὸς σφίγξεως τὸ ἐκεῖ ὀλιγοστάδιον πέλαγος. Omnes ferme grammatici nominis originem deducunt παρὰ τὴν γῆν καὶ τὴν δειρήν. Etymologici Mag. Auctor: Τὰ Γάδειρα λέγονται πληθυντικῶς. ἀπὸ τῆς γῆς καὶ τῆς δειρῆς, ὡσανεὶ γῆς δειρή. Affert præterea aliam ex Claudii Jolai Phœnicicis, quæ Bocharto aliiſque linguæ Punicæ peritis diſplicet. Τὰ γὰρ Γάδειρα, τῆς γῆς ἐξοχή ἐστιν. καὶ ὥς φησι Κλαύδιος Ἰόλαος ἐν τοῖς Φοινικικοῖς ἱστορίαις, ὅτι Ἀγάδδεις ὑπὸ Φοινίκων, κλήσεως πόλιν, ὀνομάσαι τῇ Φοινίκων χαρᾷ, γάδιν γὰρ παρ' αὐτοῖς τὸ ἐκ μικρῶν ἐκδέσμευσαι. Verum Gadir Punicum verbum eſt, uti ex veteribus probant viri Clariſſimi Salmaſius & Bochartus. Plinius lib. IV cap. XXII: *Pœni Gadir in Punica lingua ſeptum ſignificante.* Solinus: *Pœni lingua ſua Gadir, id eſt, ſepem nominarunt.* Heſychius: Γάδειρα τὰ περίφραγμα, παρὰ Φοίνιξι. Alia præterea veterum teſtimonia apud ſupra nominatos obvia ſunt. De conditoribus, tempore quo conditæ ſint Gades, aliiſque memorabilibus iidem conſulantur.

[32] Ἡ Γάδειρα φησὶ, θηλυκῶς.] Conſtanter ſic legunt libri vulgati. Chartaceus Voſſianus: Ἐρατοσθένης δὲ ἡ Γάδειρας φησι, θηλυκῶς. Infra liquet vulgatam lectionem ſatis probam eſſe.

[33] Ὁ πολίτης, Γαδειρεύς.] Quadruplex ὁ Ἐπιτομάτωρ hinc formavit gentile, quod etiam ſuo calculo comprobavit Euſtathius ad Dionyſium: Τὸ δὲ ἐθνικὸν αὐτῆς τετραχῶς λέγεται, Γαδειρίτης, καὶ Γαδειρεὺς, καὶ Γαδειραῖος, καὶ Γαδειρανὸς, ὡς Βοσπορανός. Perhibet etiam non tantum dici τὰ, ſed etiam ἡ Γάδειρα. Hiſce verbis: Ἔστι δὲ οὐ μόνον οὐδετέρως λέγειν τὰ Γάδειρα, ἀλλὰ καὶ θηλυκῶς ἡ Γάδειρα.

[34] Μοδεράτου Γαδειρέως.] Floruit hic Philoſophus ſub Nerone: perhibet enim Plutarchus lib. VIII: Sympoſ. ſe à Sylla cum Lycio Thuſco Moderati Pythagorici diſcipulo ad cœnam invitatum fuiſſe. Hujus etiam meminit Hieronymus contra Rufinum, uti videre eſt apud Jonſium de Scriptoribus Hiſtoriæ Philoſop.

[35] Γαδειρίτης.] Etiam alii utuntur hoc gentili. Strabo lib. III: Τοὺς Γαδειρίτας πάντας μὲν ἀγαθοὺς ναυτιλλομένους καθ' ἡμέραν γενέσθαι. Euſtathius ad Dionyſium: Ἄνδρες δὲ ἐκεῖ ναυτίλοι οἱ Γαδειρῖται, διὸ καὶ ἐχθύες ὅσοι ἡ νῆσος ὅμως ὀνομαστοί τε ἦσαν.

[36] Καὶ Γαδειρανοί.] Fortaſſis legendum καὶ Γαδειρανὸς, nam numerus plurium non eſt neceſſarius. Hinc Romani τὸ GADITANUS deduxiſſe videntur, quod paſſim apud illos pro gentili in uſu eſt.

[37] Καὶ κτητικὸν, Γαδειρικός.] Puto Pindarum hanc

vocem

ΓΑ΄ΔΑΡΑ, [38] πόλις Παλαιςίνης. Πορφύριος τρίτῳ φιλοσόφυ ἱςορίας. τὸ ἐθνικὸν Γαδαρηνὸς, ὡς Βόςρα Βοςρηνὸς, καὶ Γαγγρηνός. A

ΓΑ΄ΖΑ, [39] πόλις Φοινίκης, νῦν ἡ Παλαιςίνης, πρὸ τῆς Αἰγύπτυ. [40] ἐκλήθη καὶ Ἄζα· καὶ μέχρι νῦν Σύροι Ἄζαν αὐτὴν καλῦσιν, ἀπὸ Ἄζονος τῦ παιδὸς Ἡρακλέους· μυθολογῦσι δέ τινες ἀπὸ Διὸς κτισθεῖσαι, καὶ ἐν αὐτῇ ἀπολιπεῖν τὴν ἰδίαν Γάζαν, [41] ὕτω τῶν Περσῶν τὰ χρήματα καλύντων. [42] ἐκλήθη δὲ καὶ Ἰώνη, ἐκ τῆς Ἰῦς, προσπλευσάσης, καὶ μεινάσης αὐτῆς ἐκεῖ. [43] ἐκλήθη δὲ καὶ Μινῴα, ὅτι Μίνως σὺν τοῖς ἀδελφοῖς Αἰακῷ καὶ Ῥαδαμάνθυι ἰὼν, ἐξ αὐτῦ ταύτην ἐκάλεσεν. ἔνθεν καὶ τὸ τῦ Κρηταίυ Διὸς παρ' αὐτοῖς εἶναι, [44] ὃ καὶ καθ' ἡμᾶς ἐκάλυν Μαρνᾶν, ἑρμηνευόμενον Κρηταγενῆ. [45] τὰς παρθένυς γὰρ ὕτω Κρῆτες προσαγο-

GADARA; urbs Palæſtinæ, de qua Porphyrius lib. III Hiſtoriæ Philoſophicæ. Gentile, Gadarenus, uti Boſtra Boſtrenus & Gangrenus.

GAZA, urbs Phœniciæ, nunc autem Palæſtinæ, quæ ante Ægyptum eſt. Vocatur etiam Aza, & uſque nunc illam Syri Azam appellant ab Azone Herculis filio. Quidem fabulantur à Jove conditam eſſe, eumque ibi propriam Gazam reliquiſſe, quo nomine Perſæ pecuniam nuncupant. Vocata eſt etiam Jone, ab Jô, quæ ibi appulit & manſit. Præterea quoque Minoa dicta eſt, quia Minos eô ſe conferens cum fratribus Æaco & Rhadamantho, eam à ſe nominavit. Hinc apud illos reperitur Jupiter Cretæus, quem ſecundum nos Marnan appellant, quæ vox, ſi eam interpreteris, Cretagenea denotat. Cretenſes enim virgines *Marnan* appellare ſolent.

vocem uſurpaſſe, cujus verba ſunt apud Strabonem lib. III: Πίνδαρος καλεῖ πύλας Γαδειρίδας (in vulgatis Γαδειρίδας) εἰς ταύτας ὑςάτας ἀφῖχθαι φάσκων τὸν Ἡρακλέα. Idem locus etiam apud Euſtathium ad Dionyſium invenitur.

[38] Γάδαρα, πόλις Παλαιςίνης.] Salmaſius in MSS Palatinis Γάδρα, πόλ. Παλαις· τὸ ἐθνικὸν, Γαδρηνός. Voſſiano in codice legebatur Γάδδρα. πόλ. &c. τὸ ἐθνικὸν Γαδδρηνός. Verum vulgata præplacet. Exiſtimo Marcum Euangeliſtam cap. v:1: de incolis hujus urbis & agri circumjacentis mentionem facere. Καὶ ἦλθον εἰς τὸ πέραν τῆς θαλάσσης εἰς τὴν χώραν τῶν Γαδαρηνῶν. Et Lucas cap. VIII: 26. Καὶ κατέπλευσαν εἰς τὴν χώραν τῶν Γαδαρηνῶν, ἥτις ἐςὶν ἀντιπέραν τῆς Γαλιλαίας. Ergo diverſa ab illis Gadaris, quorum noſter in præcedentibus meminit, & in cava Syria circa mare collocat.

[39] Γάζα, πόλις Φοινίκης, νῦν δὲ Παλαιςίνης.] Phœnicia & Palæſtina quandoque apud noſtrum idem ſunt, ita enim alibi: Ἰόππη, πόλις Φοινίκης, πλησίον Ἰαμνείας, ὡς Φίλων, ὡς δὲ Διονύσιος, Παλαιςίνης. Φοινίκη γὰρ καὶ ἡ Παλαιςίνη. Verum & jam olim Palæſtinæ urbs fuit, & ad Phœniciam minime pertinet, niſi quatenus Phœnicia Palæſtinam comprehendit, ut ex Strabone, P. Mela & aliis manifeſtiſſime evinci poſſet. Gazæ ſitus omnibus adeo eſt cognitus, ut omnino ſupervacaneum judicem eum multis ob oculos ponere. Vide Arrianum lib. II.

[40] Ἐκλήθη καὶ Ἄζα.] Nempe *Aza* & Gaza idem ſunt, docente Cl. Bocharto. Utrumque Hebræis eſt עזה, ubi Ajin initiale alii efferunt ut G, alii prorſus negligunt. Inde *Aſiongeber* & *Gaſiongaber*. *Amorrha* & *Gomorrha*. Porro idem Bochartus docet, *Gazam* vel *Azan* à munitione dici. nam Hebræis עזה *munitam* ſonat: qualis revera *Gaza*. Mela lib. I cap. XI. *Cæterum in Palæſtina eſt ingens & munita admodum Gaza*. Hoc profecto expertus eſt Alexander, Gazam obſidione premens; cujus muros ingentis operis, contra eum modico præſidio tuebatur Batis urbi præfectus, qua de re vide Curtium lib. IV: & Arrianum lib. II. Eam condiderunt Eusæi vel Hevæi gens Eſauitica, de qua Gen. XXXVI & Joſ. XXIV. Iſidorus lib. XV Orig. *Gazam oppidum Palæſtinæ condiderunt Euæi, in qua habitarunt Cappadoces, priſtinis cultoribus interfectis. Vocata autem Gaza, eo quod ibi Cambyſes rex Perſarum theſauros ſuos poſuit, cum bellum Ægyptiis intuliſſet. Perſarum enim lingua theſaurus Gaza nominatur*.

[41] Οὕτω τῶν Περσῶν τὰ χρήματα καλύντων.] Egregie ad rem faciunt verba Curtii lib. III: *Igitur, quaſi parum munimentis oppidi fidens, ante ſolis ortum pecuniam regiam, quam Gazam Perſæ vocant, cum pretioſiſſimis rerum efferri jubet*. Addam præterea verba Servii ad lib. I. Æneid. etiam exiſtimantis hanc urbem inde nomen habere: *Gaza Perſicus ſermo eſt, & ſignificat divitias, unde Gaza urbs in Palæſtina dicitur, quod in ea Cambyſes rex Perſarum cum Ægyptiis bellum inferret, divitias ſuas condidit*.

[42] Ἐκλήθη δὲ καὶ Ἰώνη.] Hujus rei Stephanum noſtrum teſtem adducam, qui voce Ἰόνιον hæc de re mentionem facit: Τὸ ἀπὸ Γάζης μέχρις Αἰγύπτυ πέλαγος Ἰόνιον λέγεται. Ἰώνη γὰρ καὶ ἡ Γάζα καλεῖται.

[43] Ἐκλήθη δὲ καὶ Μινῴα.] Stephanus in voce Μινῴα hac de re mentionem facit. ἐκαλεῖτο καὶ ἡ Γάζα Μινῴα. Minoæ nomen aliunde deflectit Cl. Bochartus, ſcilicet *a Manoa*, cujus nominis fuit pater Samſonis. Deinde addit, *Minoam* dictam eſſe pro *Madmena*, vel *Menoide*. Nempe e duabus Gaza altera erat Madmeneæ propior, quæ & Menoïs dicta eſt. Hieronymus in Locis. *Medemana in tribu Juda, cujus meminit Eſaias. Et nunc eſt Menois oppidum, juxta civitatem Gazam*.

[44] Ὃ καὶ καθ' ἡμᾶς ἐκάλυν Μαρνᾶν.] Salmaſius ad Ælium Lampridium legit: ὃν καὶ καθ' ἡμᾶς ἐκάλυν Μαρνᾶν. Cenſens viros doctiſſimos vehementer in eo falſos eſſe, qui hæc accipiunt de templo Jovis a Gazæis *Marnan* dicto, & non de ipſo Jove. In margine ſui Stephani arbitratur hæc verba eſſe tranſpoſita & hoc modo in ordinem redigenda, de jam dicta emendatione nullam mentionem faciens: ὃ καὶ ἐκάλυν Μαρνᾶν, τὸ καθ' ἡμᾶς ἑρμηνευόμενον Κρηταγενῆ.

[45] Τὰς παρθένυς γὰρ ὕτω Κρῆτες προσαγορεύυσι Μαρνᾶν.] De Gazæorum Marna Hieronymus aliquoties in epiſt. ad Lætam. *Jam & Ægyptius Serapis factus eſt Chriſtianus: Marnas Gazæ luget incluſus, & everſionem templi jugiter pertimeſcit*. Et in vita Serapionis mulier Gazenſis obnixe orans Hilarionem, ut Gazam pergeret, & tribus filiis moribundis ſuccurreret, ait: *Glorificetur in urbe gentilium nomen domini Salvatoris, & ingrediatur ſervus ejus Gazam & Marnas corruat*. Et in Eſa. lib. VII: *Serapium Alexandriæ, & Marnæ templum Gazæ in eccleſias Domini ſurrexerunt*. Hinc ſatis manifeſte liquet, non pro templo, ſed numine aliquo hanc vocem ſumi debere. Præterea apud Cretenſes *virgo* non *marna*, ſed μάρπις *martis* dicebatur, quod jam viris doctiſſimis obſervatum. Verum ut omnem in hiſce verbis difficultatem ſuperemus, tranſcribam Cl. Bocharti verba, ita enim ille. Dato, tamen non conceſſo, Cretenſes virgines vocari *Marnas*, an hinc ſequitur *Marnan* Jovis nomen apud Gazæos ſignificare Κρηταγενῆ? Quis dici potuit ſtultius? Quin Syris מרנש *Marnas* eſt dominus hominum, ut ברנש Barnas filius hominis. Philo in Flac- [illegible] , cum

σαγορεύουσι, Μαρνάν.[46] ὁ πολίτης, Γαζαῖος. A λέγονται δὲ Γαζηνοὶ παραλόγως, ὡς Παυσανίας. λέγονται δὲ Γαζῖται παρὰ τοῖς ἐγχωρίοις. καὶ οἱ κέραμοι λέγονται Γαζῖται. καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ Αἰγινῆται,[47] δὲ Αἰγιναῖοι κατὰ τὴν διαφορὰν, ἐναλλαττομένων δὲ τῶν τύπων. οἱ B μὲν γὰρ πολῖται Αἰγινῆται, καὶ Γαζαῖοι.[48] οἱ δὲ κέραμοι, Γαζῖται δὲ Αἰγιναῖοι.[49] εἰσὶ[50] καὶ διὰ τοῦ η ἔθνος Γαλατῶν[51] χρυσοφορῶν, ὡς Εὐφορίων. λέγονται δὲ διὰ τοῦ α Γαζάται, ὡς Πολυΐστωρ. ἔστι καὶ Γάζα τείχισμα C Θράκης.

ΓΑ'ΖΑΚΑ,[52] πόλις μεγίστη τῆς Μηδίας, ὡς Κουάδρατος[53] ἐν ὀγδόῳ Παρθικῶν. Ἀρριανὸς δὲ κώμην μεγάλην αὐτήν φησιν, ἐν Παρθικῶν τετάρτῳ, καὶ ἑνικῶς τοῦ Γαζά- D κου λέγων. τὸ ἐθνικὸν, Γαζακηνὸς, ὡς τοῦ Μάζακα Μαζακηνός.

ΓΑ'ΖΟΣ,[54] πόλις Ἰνδική,[55] κατὰ Διονύσου πολεμήσασα μετὰ Δηριάδου, λινοῦν ἔχουσα τεῖχος, καθὰ Διονύσιος ἐν τρίτῃ E Βασσαρικῶν,

Γηρειάν τε, Ῥοδόην τε,[56] καὶ οἳ * τείχεα Γάζον,

[57] Τοῖον

lent. Civis, Gazæus. Vocantur quoque Gazeni, præter rationem, auctore Pauſania. Ab indigenis etiam Gazitæ dicuntur. Præterea κέραμοι [id eſt, fictilia] nuncupantur Gazitæ. Hoc enim ſimiliter procedit, ut Æginetæ & Æginæi juxta differentiam, formis ſibi adverſantibus. Nam cives Æginetæ & Gazæi: cerami vero Gazitæ & Æginæi appellantur. Eſt quoque gens Galatarum quæ aurum geſtat, cujuſque nomen per η ſcribitur, teſte Euphorione. Nominantur etiam Gazatæ per A, ut Polyhiſtor perhibet. Eſt item Gaza Thraciæ munimentum.

GAZACA, urbs Mediæ maxima, cujus meminit Quadratus libro VIII Parthicorum. Arrianus vero libro IV Parthicorum magnum vicum appellat, ſecundum ſingularis numeri caſum adducens. Gentile, Gazacenus, uti à Mazaca Mazacenus.

GAZUS, urbs Indica, quæ cum Deriade contra Bacchum belligeravit, habens murum lino veſtitum, juxta Dionyſium libro III Baſſaricorum.

Geriam, & Rhodoën, & lineis muris Gazum.

Quem-

, cum Μάρναν ſcribit τὸν κύριον ἐπονομάζουσι παρὰ Σύροις. Illud Μάρναν deflexum eſt ex מר *Mar*. Dæmones ſuperbiſſimos affectaſſe titulos evidentiſſimis documentis conſtat, unde in iiſdem & vicinis regionibus dicti *Bahalim* & *Molechim*, id eſt, *domini* & *reges*: ſed imprimis ſibi nomen Marnæ arrogare potuerunt, & dici *hominum domini*, ut ſe, quantum poterant, ſupra filium Dei efferrent, qui apud Danielem cap. VII: 13 ſimpliciter appellatur בר אנש filius hominis. Præterea Talmudici meminere Dæmonis cujuſdam dicti מריא *Mari*, qui ſi compoſitionem hujus nominis ingrediatur ſignificabit *Deum hominum*, ſive *Jovem* ad mentem horum idololatrarum.

[46] Ὁ πολίτης Γαζαῖος.] Goltzius Titi nummum divulgavit cum inſcriptione ΓΑΖΑΙΩΝ. Etiam apud Arrianum lib. II hoc gentile occurrit. Marinus in Procli vita Οὐλπιανοῦ τοῦ Γαζαίου meminit.

[47] Καὶ Αἰγιναῖοι κατὰ τὴν διαφορὰν &c.] In aliis editionibus hæc verba & quæ ſequuntur, non comparent: in eis tamen, nulla mentione de defectu facta, totus locus quaſi plane eſſet integer publicatur & vertitur; quum revera levium ſcribarum fraude truncatus & mutilus ſit: nam in hactenus editis hunc in modum concipitur: Καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ Αἰγινῆται δὲ Γαζαῖοι. οἱ δὲ κέραμοι Γαζῖται δὲ Αἰγιναῖοι εἰσί. Luculentam illam acceſſionem, quam divulgavi, Voſſiano codici acceptam refero, cujus adjumento multas lacunas refeci, & pluribus locis vitam ac integritatem reddidi.

[48] Οἱ δὲ κέραμοι Γαζῖται δὲ Αἰγιναῖοι.] De fictilibus Æginæis noſter mentionem facit in voce Αἴγινα. Αἰγιναῖος δὲ, inquit, ὁ πολίτης, ὁ κέραμος, ὁ ὀβολὸς, ὁ ἄλλο τι κτητικὸν ἀπὸ Αἰγίνης. Verum quæ conficiuntur apud Gazenſes fictilia, non κέραμοι Γαζαῖοι, ſed Γαζῖται ſunt nuncupandi, quæ vox contrariam τῷ Αἰγιναῖοι terminationem & formam obtinet.

[49] Εἰσὶ δὲ διὰ τοῦ η.] Illud εἰσί, in Xylandriana editione præcedentibus adhærens, auctoritate vetuſtiorum editionum, ad priſtinam ſedem revocavi.

[50] Καὶ διὰ τοῦ η ἔθνος Γαλατῶν.] Varia admodum hujus vocis ſcriptura eſt. Plutarcho vocantur Γαισάται in Marcello: Polybio lib. II Γαισάται. Etymologo Γαιζῆται, & Phavorino Γαζῖται. Eſt nomen militum mercenariorum apud Gallos, non vero gentis, ut optime ex Oroſio docet Cl. Bochartus: *Cum etiam ex ulteriore Gallia ingens adventare exercitus nuntiaretur, maxime Gaſatorum, quod nomen non gentis, ſed mercenariorum Gallorum eſt.* Etymologici Mag. Auctor gentem eſſe exiſtimat, ut & Strabo, de illa lib. V ita ſcribens. Μέγιστα δ' ἦν τῶν Κελτῶν ἔθνη Βοῖοι, καὶ Ἴνσουβροι, καὶ οἱ τὴν Ῥωμαίων πόλιν ἐξ ἐφόδου καταλαβόντες Σένονες μετὰ Γαισατῶν. Ad quem locum vide Caſaubonum, nonnulla de vocis etymo tradentem; verum præplacet quod de ejus origine occurrit apud eundem Bochartum de Phœnicum coloniis lib. I. cap. XLII.

[51] Χρυσοφορῶν, ὡς Εὐφορίων.] Euphorionis locum ſine dubio in genuino opere habuit Stephanus, quem Epitomator nobis ademit. Reperitur tamen apud Etymologici Mag. Auctorem, cujus verba fortaſſis ita ſunt conſtituenda: Γαιζῆται οἱ Γαλάται. παρὰ τὴν γῆν ζητεῖν. ἐκπεσόντες γὰρ τῆς ἑαυτῶν χώρας, πολλὴν γῆν ἐπῆλθον, ζητοῦντες ὅπου οἰκήσουσι. Εὐφορίων ἐν Πολυχάρει,

Οἱ δὲ Γαιζῆται ἀσίδηρα χρυσοφοροῦντες.

[52] Γάζακα, πόλις μεγίστη.] Cod. Voſſ. numero multitudinis Γάζακαι, quod minime probo, cum apud Ptolemæum & alios Γάζακα legatur. Ammianus lib. XXIII: *Habet autem etiam civitates aliquas; quibus clariores ſunt Gazaca, & Naulibus, & Ortopana*

[53] Ἐν ὀγδόῳ Παρθικῶν.] Salmaſius in MSS Palatinis invenit, ἐν ὀγδόῳ Παρθονικῶν, hinc conjectans reſcribendum eſſe, Κουάδρατος ἐν ὀγδόῳ Παρθονικῶν, quod etiam in margine ſui libri ad vocem Παρθυαῖοι admonet.

[54] Γάζος, πόλις Ἰνδική &c.] Quod Dionyſius in Baſſaricis, idem Nonnus de muris hujus oppidi in Dionyſiacis cantat, cujus verba apprime ad rem facientia huc tranſcribam:

- - - - Καὶ ἐν λινοεργέϊ κύκλῳ
Γάζον ἐπυργώσαντο λινοπλεκέεσσιν ἐπάλξεις
Ἄρεος ἀκλινέος ἕρκος, καὶ οὔποτε δήϊος ἀνήρ
Χαλκὸν ἔχων ἔρρηξε συνηλυσίοισι θεμέθλοις.

[55] Καθὰ Διονύσιος.] Optime hunc locum ſupplevit Xylander: nam neque in Aldina, neque in Florentina poetæ nomen conſpicitur.

[56] Καὶ οἳ * * τείχεα Γάζον.] In omnibus editis reperitur lacuna, & nihil juvant hic MSS. Gerartus Falkenburgius

[57] Τοῖόν μιν χλαυνῖο λινοῦ πέρι πῖχος ἔεργε, A
Ἀςύφελον δηΐοισι, [58] καὶ εἰ παγχάλκεον ἦεν,
[59] Ὡς μὲν μάλα δή τι διαμπερὲς ὀργυιῆσι, B
Μετρητὸν [60] πισύρεσσιν. ἀτὰρ μῆκός τε καὶ ἰθὺ,
Ὅσσον ἀνὴρ δοιοῖσιν [61] ἐν ἠελίοισιν ἀνύσει,
Ἠῶθεν [62] κνέφας ἄκρον ἐπειγόμενος ποσὶν οἷσι. C

Quemadmodum ipſam connexi lini murus circumſepit,
Aſperus bellicoſis, quaſi totus eſſet æreus.
Altitudo quidem profecto ab omni parte ulnis
Menſurabilis quatuor. Sed longitudo & rectitudo
Tanta eſt, ut vir duobus diebus eam abſolvat,
Ab aurora in multam noctam accelerans pedibus ſuis.

τὸ ἐθνικὸν, Γάζιος.

Gentile, Gazius.

ΓΑΖΩΡΟΣ, [63] πόλις Μακεδονίας. τὸ ἐθνικὸν, Γαζώριος· ἡ γὰρ Ἄρτεμις αὐτόθι Γαζωρία τιμᾶται. D

GAZORUS, urbs Macedoniæ. Gentile, Gazorius. Ibi enim Diana Gazoria colitur.

ΓΑΘΕΑΙ, πόλις Ἀρκαδίας, ἧς οἱ πολῖται Γαθεᾶται· Παυσανίας ὀγδόῳ, [64] Γαθεᾶται τῆς Κρωμίτιδος χώρας.

GATHEÆ, urbs Arcadiæ, cujus cives Gatheatæ vocantur, auctore Pauſania libro VIII. Gatheatæ Cromitidis regionis.

ΓΑΙΤΟΥΛΟΙ, ἔθνος Λιβύης. [65] Ἀρτεμίδωρος Γαιτυλίους αὐτούς φησιν. ἡ χώρα, Γαιτυλία. ἐν ᾗ μεγάλοι ἀσπάραγοι, πάχος μὲν Κυπρίου καλάμου, [66] μῆκος δὲ πηχῶν δυοκαίδεκα, ὡς Ἀθήναιος ἐν δευτέρῳ Δειπνοσοφιστῶν. E

GÆTULI, gens Libyæ. Artemidorus eos Gætylios appellat. Regio, Gætulia, in qua magni aſparagi, qui arundinis Cypriæ craſſitudinem, & duodecim pedum longitudinem habent, teſte Athenæo libro II Deipnoſophiſtarum.

ΓΑΛΑΔΑ, χώρα Ἀραβίας· [67] καὶ Γαλαδηνή. F

GALADA, Arabiæ regio, quæ & Galadene dicitur.

burgius Græcis literis doctiſſimus in ſuis ad Nonnum conjecturis, huic loco ſubſidium ferre nititur, legendo:

Γήρειαν, Ῥοδόλωπι, καὶ οἱ λιτοτέχεα Γάζαν.

Hæc conjectura nequaquam mihi diſplicet, quanquam neque contemnendum videatur, quod Salmaſius in margine ſui libri τὸ οἱ in ἐν mutaverit, & inde ἐντέχεα fecerit, qua voce etiam lacuna & verſiculi modulus refici poſſet.

[57] Τοῖόν μιν χλαυνῖο λινοῦ &c.] Cod. Voſſianus χλαυσῖο, quæ vox eſt nihili: confirmat tamen conjecturam Salmaſii, qui in ora ſui libri reponendum præcipit χλουνῖο, addens de hac conjectura non debere dubitari. Falkenburgius ad Nonnum legendum arbitratur, τοῖόν μιν γλαυκοῖο λινοῦ &c. Salmaſii conjectura, utpote codicibus manu exaratis magis reſpondens, præ altera amplectenda videtur.

[58] Καὶ εἰ παγχάλκεον ἦεν.] Voſſianus calamo exaratus: καὶ εἰ παγχάλκεον εἶεν.

[59] Ὡς μὲν μάλα &c.] Palatinorum vetuſtiſſimus exhibet: ὡς μὲν μάλα &c. Unde Salmaſius conjicit legendum: Ὕψος μὲν μάλα δή τι &c. Hanc conjecturam in verſione ſequi libuit.

[60] Πισύρεσσιν.] MS Voſſianus contra metri legem exhibet πισύρεσσι. Videſis de hac voce Etymologici Mag. Auctorem & Heſychium.

[61] Ἐν ἠελίοισιν ἀνύσει.] Sic optime edi curavit Xylander. Codex Voſſianus, ἐν ἠελίοισιν ἀνύσσει, quod eſt nullius momenti. Eandem lectionem etiam Aldina & Florentina agnoſcunt.

[62] Κνέφας.] Male chartaceus Voſſ. αἴνεφας.

[63] Γάζωρος.] Exiſtimo eandem eſſe urbem, quam alio loco Ἄζωρος ex Strabone, & ex Arriano Ἀζώρειαν appellat: nam τὸ Γ aliquando in principio tollitur, ſic pro γαῖα dicitur αἶα, pro Γάζα Ἄζα.

[64] Γαθεᾶται τῆς Κρωμίτιδος χώρας.] Non cenſeo hanc lectionem, quam editi & MSS conſtanter exhibent, ſani coloris eſſe. nam apud Pauſaniam libro citato *Gatheatarum* memoria reperitur, ſed non *Gatheatarum*, quo nomine Epitomatori noſtro cives inſigniuntur. Totum Pauſaniæ locum tranſcribam, ut tanto clarius noſtri auctoris σφάλμα innoteſceret omnibus: Ἐν Μαινάλιοι δὲ εἰσὶν ἐπὶ τοῦ Ἀλφειοῦ, ὁπόσον πέντε σταδίων ἢ δέκα· περὶ τὸν Γαθεάτας ποταμὸς ἐκδίδωσιν ἐς τὸν Ἀλφειόν· ἐς δὲ τὸν Γαθεάταν συρρέων ἐστὶ καλούμενος ὁ Καρνίων. τούτου μὲν δὴ αἱ πηγαί γῆς εἰσὶ τῆς Αἰγυτίδος, ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Κερεάτα τὸ ἱερόν· τὸν Γαθεάταν δὲ τῆς Κρωμίτιδος χώρας ἐν Γαθέαις. Hiſce in verbis duntaxat de Gatheis Arcadicis, & de fluvio Gatheata facta eſt mentio, quæ cum vetuſtiſſimo meo Pauſaniæ manu exarato codice collata, in mendi ſuſpicionem venire nequeunt. Non nego tamen a voce Γαθεαί, civis nomen Γαθεάτης deduci poſſe, quod apud Pauſaniam non invenies

[65] Ἀρτεμίδωρος Γαιτυλίους αὐτούς φησι.] Etiam Euſtathius ad Dionyſium perhibet, eos ab Athenodoro ſic appellari. Adducam ipſa verba, ut maculam eluam: Ὅτι Γαιτοῦλοι μέγιστον ἔθνος Λιβυκόν. τούτους Ἀθηνόδωρος Γαιτυλίους λέγει. Verum quis ille Athenodorus? Lego confidenter Ἀρτεμίδωρος, qui in opere geographico etiam Gætulos recenſuit. Euſtathium hæc ex Stephano hauſiſſe, res clara eſt atque evidens: nam idem ille mox de aſparagorum magnitudine hæc ſubjungit: Γεωργεῖ δὲ μεγίστους ἀσπαράγους φυτοῦ παρ' αὐτοῖς.

[66] Μῆκος δὲ πηχῶν δυοκαίδεκα.] Paullo aliter in Athenæo legitur: Ἐν Λιβύῃ δὲ φασὶν ἐν Γαιτουλίᾳ γίνεσθαι (Scilicet aſparagos) πάχος μὲν Κυπρίου καλάμου, μῆκος δὲ ποδῶν δώδεκα. Non exigua ſane differentia eſt inter duodecim cubitos & duodecim pedes, ut nos docet Suidas: Πῆχυς, τὸ ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος μέχρι τοῦ δακτύλου τοῦ μέσου ἐκτεταμένου· ὁ πῆχυς ἔχει πόδας β΄. ὁ δὲ πούς, δακτύλους ις΄.

[67] Καὶ Γαλαδηνή.] Apud Joſephum libro Epitomatori allegato reperitur Γαλαδηνὴ & Γαλααδηνή. Capite VII: Αἱ δὲ πόλεις αἱ πρὸς τὰς φυγὰς ἀποδεδειγμέναι ἦσαν αὗται. Βόσορα μὲν ἐπὶ τοῖς ὅροις τῆς Ἀραβίας Ἀραμώθ δὲ τῆς Γαλαδηνῆς γῆς &c. Et cap. V ejuſdem libri: Οὕτως οὖν ἐχόντων τῶν πραγμάτων ἐπιτίθενται τοῖς Ἰσραηλίταις Ὠγης, ὁ τῆς Γαλαδηνῆς καὶ Γαυλανίτιδος βασιλεύς. Ultimum locum innuere videtur

λαδηνή. Ἰώσηπος ἐν τετάρτῳ Ἰουδαϊκῆς ἀρχαιολογίας, Γαλαδίτιν φησί.

A dicitur. Joſephus libri IV Antiquitatum Judaïcarum Galaditin nominat.

ΓΑΛΑ'ΔΡΑΙ, [68] πόλις Μακεδονίας ἐν Πιερίᾳ. Λυκόφρων,

[69] Σᾶναι Γαλάδρης τὸ ϛρατηλάτην λύκον.

ἔϛι δὲ ὄρος Γάλαδρος, ἀπὸ Γαλάδρου τοῦ Ἠμαθίου παιδός. [70] οἱ δὲ, ὅτι ὁ Γαλάδρας ἔκτισε τὴν πόλιν. ὁ πολίτης, Γαλαδραῖος. Λυκόφρων,

- - - - Καὶ [71] Γαλαδραῖον πέδον.

τὸ κτητικὸν ἔδει Γαλαδραϊκόν. [72] Πολύβιος δὲ ἐν τρίτῳ Γαλαδραικόν φησι.

GALADRÆ, urbs Macedoniæ in Pieria, de qua Lycophron:

Adulari Galadra duci lupo.

B Eſt quoque mons Galadrus, à Galadro Emathii filio nomen habens. Quidam perhibent, Galadran urbem condidiſſe. Civis, Galadræus. Lycophron:

- - - - *Et Galadræum campum.*

C Poſſeſſivum oportebat eſſe Galadraicum. Verum Polybius libro III Galadræcum inquit.

ΓΑΛΑΡΙΝΑ, [73] πόλις Σικελίας, κτίσμα Μόργου Σικελοῦ. λέγεται δὲ Γαλαρία χώρα. [74] ὁ πολίτης, Γαλαρῖνος, καὶ Γαλαρίνη, καὶ Γαλαριναῖος.

GALARINA, oppidum Siciliæ, Morgi Siculi opus. Et regio Galaria appellatur. Oppidanus, Galarinus, & Galarina, & Galarinæus.

D

ΓΑΛΑ'ΤΑΙ, [75] πρὸς νότον τοῖς Παφλαγόσιν, ἀπὸ τῶν ἐν τῇ Κελτικῇ Γαλατῶν, οἱ πλανηθέντες πολὺν χρόνον, καὶ καταλαβόντες τὴν χώραν, οὕτως ὠνόμασαν. παρῆκται δὲ τὸ Γαλάτης ἐκ τοῦ Γάλλος, ὑφέσει τοῦ ἑνὸς λ. καὶ Γαλατία, ἡ χώρα.

GALATÆ, Paphlagonibus ſunt ad auſtrum, ſic dicti à Galatis Celticis, qui diutiſſime vagati, poſtquam hanc regionem occupaſſent, eam ſic appellarunt. Galata deducitur à voce Gallus, auferendo alterum Λ. Et regio Galatia vocatur.

E

ΓΑΛΕΩ'ΤΑΙ, ἔθνος ἐν Σικελίᾳ, ἢ ἐν τῇ Ἀττικῇ, [76] ἀπὸ Γαλεοῦ τοῦ υἱοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ Θεμιςοῦς, τῆς θυγατρὸς Ζαβίου, τοῦ βασιλέως τῶν Ὑπερβορέων, ὡς εἰρήσεται [77] ἐν τῇ

GALEOTÆ, gens in Sicilia, ſive in Attica, à Galeota filio Apollinis & Themiſtûs, quæ Zabii Hyperboreorum regis filia fuit, nomen habens, quemadmodum in [illegible] voce

F

videtur Stephanus, ſed quod in vulgatis ejus codicibus Γαλαδίτιν reperitur, minime probo, nam toto lib. IV hæc vox non occurrit. Hinc eſt quod exiſtimem eum illum in locum incidiſſe, ubi nunc in Joſepho Γαλαδηνὴς excuſum reperitur, quod forſaſſis Stephani tranſcriptores in Γαλαδῖτιν mutarunt. Galadenorum regio nomen ſortita eſt à colle quodam, cui nomen Γαλαάδης, teſte Joſepho lib. I Antiq. cap. XIX: Καὶ τοὺς λίθους τοὺς ἐπὶ τούτοις ἐπισυνάγοντες [illegible], ἐφ' οἷς στήλην ἀνέθεσαν περὶ βωμοῦ [illegible]. Γαλαάδης λέγεται ὁ βουνὸς, ἀφ' οὗ δὲ νῦν Γαλαδηνὴν καλοῦσι τὴν γῆν.

[68] Γαλάδραι, πόλις Μακεδ. &c.] Admodum inſtabilis hujus vocis ſcriptura in antiquorum ſcriptis conſpicitur, ut ante nos Ortelius obſervavit. Aliis dicitur Κάναςρα, unde Canaſtrum promontorium apud Nicandrum lib. V de Europa, quod noſter Thraciæ & Macedoniæ alibi aſſignat. Eadem urbs Stephano dicitur Χαλάςρα, quod Lycophronis verbis confirmat, in cujus codicibus id nomen etiam diverſimode exaratum fuit, ita enim Scholiaſtes: Χάλαςρα δὲ ἡ Κάναςρα πόλις, καὶ λίμνη Μακεδονίας, ἀφ' ἧς ὅλην τὴν Μακεδονίαν φησίν. Καὶ Ἀναςραῖος γράφεται δὲ Χαλαδραῖος· καὶ γὰρ πρῶτον φησὶ, Χαλάδρης λύκον. Illud Ἀναςραῖος apparet vitiatum, pro eo aut Καναςραῖος, aut Χαλαςραῖος videtur reponendum. Ab Herodoto lib. VII appellatur Χαλέςρη & ad fluvium Axium prope Sindum collocatur: Πλέων δὲ ἀπίκετο ἐς τε τὴν ϖροειρημένην Θέρμην, καὶ Σινδόν τε πόλιν καὶ Χαλέςρην, ἐπὶ τὸν Ἄξιον ποταμόν.

[69] Σᾶναι Γαλάδρης.] Libri calamo exarati Σῆναι Γαλάδρης male. Isacius, hujus verſiculi partem in commentariis citans, legebat Χαλάδρης λύκον. In Lycophronis vulgatis hodie legitur: Σᾶναι Χαράδρης τὸ ϛρατηλάτην λύκον. Sed in Meurſii editione ad marginem conſpicitur Γαλάδρης, quæ Stephani noſtri lectio eſt, quanquam peſſime in editionibus Xylandrianam præcedentibus legatur: Σοαὶ Γαλαδρὸς τὸ ϛρατηλάτην λύκον.

[70] Οἱ δὲ, ὅτι ὁ Γαλάδρας.] Articulus abeſt ab omnibus editionibus, quem ex MSS revocare placuit.

[71] Γαλαδραῖον πέδον.] Hæc verba hodie in Lycophrone non reperiuntur. Haud longe à verſiculo ſupra allegato legitur: Θερμαῖος ἀμφὶ δὲ Χαραδραῖος λέων. Quæ verba cum alio loco à Stephano in medium adducantur, non eſt quod exiſtimem, ea ab ipſo innui.

[72] Πολύβιος δὲ ἐν τρίτῳ Γαλαδραικόν.] Numerum procul dubio eſſe falſum, ante nos ſuſpicabatur Cl. Jacobus Gronovius, cenſens forte legendum: τριακοςῷ τρίτῳ. Illud poſſeſſivum Salmaſius corruptum judicat, emendans ad marginem ſui Stephani Γαλαδραϊκόν, de quo certiores eſſemus, ſi in hodiernis Polybii libris extaret.

[73] Γαλάρινα, πόλις Σικ.] De hoc oppido ejuſque incolis legendus Diodorus Sicul. lib. XVI & XVIII. Vulgo nunc Gagliano appellatur, teſte Cluverio.

[74] Ὁ πολίτης, Γαλαρῖνος.] Illud optime deducitur ἀπὸ τοῦ Γαλαρία: verum τὸ Γαλαριναῖος à voce Γαλάρινα, quemadmodum ad marginem ſui Stephani obſervat Salmaſius.

[75] Γαλάται, πρὸς νότον τοῖς Παφλ.] De hac gente Stephanum in Ἄγκυρα, & noſtros ad illam vocem commentarios legito. Timæus apud Etymologicographum Galatiæ etymon deducit à Galata Cyclopis & Galateæ F. vel quod Galli ſtipendia facientes tempore Cæſaris Auguſti, ibi relicti ſint. Γαλατία, χώρα, ὀνομασθεῖσα (ὥς φησι Τίμαιος) ἀπὸ Γαλάτου Κύκλωπος δὲ Γαλατείας υἱοῦ, ἢ διὰ τὸ ἐν αὐτῇ ὑπὸ Καίσαρος Αὐγούστου καταλειφθῆναι Γάλλους ςρατευομένους. Primam verborum partem ex Timæo eſſe deſumptam, facile crediderim: quæ enim poſt copulam diſjunctivam ſequuntur, Timæo adſcribi nequeunt. Floruit ille ſub Ptolemæo Lagi F. & Ptol. Philadelpho, cum Agathocles in Sicilia regnabat, & in Italia bellum Tarentinum gerebatur. Præterea Galatiæ appellatio multo vetuſtior eſt, quam ut originem ſuam temporibus Auguſti debeat. Adeo ut ridiculum Grammatici, non vero Timæi commentum ſit, Galatiæ nomen ætate Auguſti à Gallis promanaſſe.

[76] Ἀπὸ Γαλεοῦ.] Conſtanter ſic legunt MSS & editi. Suſpicor legendum, ἀπὸ Γαλεώτου. Sequentia hujus ſectionis evolventi, nulla erit ambigendi materies.

[77] ἐν τῷ περὶ Τελμισσοῦ. τινὲς δὲ, ὅτι [78] Γα- A λεῶται μάντεων εἶδος Σικελῶν. [79] Γαλεὸς δὲ, καὶ ὁ ἀσκαλαβώτης. [80] Φιλύλλιος Αὐγεῖ,

Ὁ πάππος ἦν μοι γαλεὸς ἀστερίας.

[81] ἴσως διαπεποικιλμένος παίζων. καὶ [82] Ἄρ- B χιππος Ἰχθύσι,

[83] Τί λέγεις σὺ μάντεις; εἰσὶ γὰρ θαλάσσιοι
[84] Γαλεοί γε πάντων μάντεων σοφώτατοι.

Φασὶ δὲ, [85] τὸν πρῶτον ἐξ Ὑπερβορέων Τελμισσὸν, οἷς ἔχρησεν ὁ θεὸς ἐν Δωδώνῃ, τὸν μὲν C ἐπὶ ἀνατολὰς, τὸν δὲ ἐπὶ δυσμὰς πλεῖν. ὅπου τι ἂν αὐτῶν θυομένων ἀετὸς ἁρπάσῃ τὰ μηρία, βωμὸν ἐνταῦθα ἱδρύσαι. Γαλεώτης οὖν ἐν Σικελίᾳ, καὶ Τελμισσὸς ἐν [86] Καρίᾳ ἦλθεν, ἔνθα Ἀπόλλωνος Τελμισσίου ἱερόν. D

ΓΑΛΗΨΟ'Σ, [87] πόλις Θρᾴκης, καὶ Παιόνων. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. [88] Θουκυδίδης τετάρτῃ ἑτέραν λέγει, καὶ Γαληψὸς οὐ πολλῷ ὕστερον, καὶ Οἰσύμη. τὰ δὲ εἰς ψος ὑπερδισύλλαβα, ὀξύνεται. [89] σκινδαψὸς (ὀργάνου E ὄνομα,

A voce Telmiſſus dicetur. Quidam vero perhibent, Galeotas ſpeciem Siculorum vatum eſſe. Galeotes etiam ſtellionem denotat. Philyllius in Ægeo.

Avus mihi erat muſtellus ſtellaris.

B Fortaſſis ita ludens, quod coloribus fuerit variegatus. Et Archippus in Piſcibus:

Quid tu dicis vatis? ſunt enim marini
Galei omnium vatum ſapientiſſimi.

Narrant autem Galeoten, & ex Hyperboreis Tel- C miſſum veniſſe, quibus Dodonæ Deus oraculo reſponderat, alterum in orientem, alterum vero in occidentem navigaturum, ut illic altare ædificarent, ubi aquila, ipſis ſacrificantibus, coxas raperet. Igitur Galeotes in Siciliam, & Telmiſſus in Cariam venit, ubi Apollinis D Telmiſſii templum.

GALEPSUS, urbs Thraciæ & Pæonum, auctore Hecatæo in Europa. Thucydides lib. IV aliam adducit. Et Galepſus non multo poſt, & Oeſyme. Nomina in ψος plures quam duas ſyllabas habentia in ultima accentu notantur. Scin- E dapſus

[77] Ἐν τῷ περὶ Τελμισσοῦ.] Dubium non eſt, quin Epitomatoris fraudi & memoriæ infirmitati ſit imputandum, quod ne γρὺ quidem illa in voce de Zabio Hyperboreorum rege ſuperſit.

[78] Γαλεῶται μάντεων εἶδος.] In Sicilia à Stephano tria nomine Hyblæ oppida enumerantur, quorum ſecundum ipſi Megaris, & Galeotis appellatur, unde *Galeotæ* portentorum interpretes nomen accepiſſe viſi ſunt, de quibus Cicero lib. I Divinat. Ælian. Var. hiſt. lib. XII cap. XLVI, & Stephanus in voce Ὕβλαι. Verum hoc loco noſter aliam nominis originem tangit, id deducens à Galeo (vel potius Galeota) Apollinis & Themiſtûs F. Sic paſſim Græculi in tradendis urbium & gentium etymologiis parum ſibi conſtant. Vide Cl. Bochartum de hoc vocabuli etymo meliora & certiora docentem lib. I de Phoenicum coloniis cap. XXVIII.

[79] Γαλεὸς δὲ καὶ ὁ ἀσκαλαβώτης.] Sic mihi codex Voſſianus ſuppeditavit; libri ante noſtram editionem excuſi: Γαλεὸς δὲ ὁ ἀσκαλαβώτης. Bochartus in Hierozoico pro Γαλεὸς legendum cenſet γαλεώτης. Itaque apud noſtrum reſcribendum: Γαλεώτης δὲ καὶ ὁ ἀσκαλαβώτης. Adeo ut grammatici exiſtimaverint, Galeotas Siculos ab hujus animalis induſtria nomen traxiſſe. Multa de aſcalabote dici poſſent, ſed actum ageret, qui poſt Salmaſium & Bochartum, quædam addere niteretur.

[80] Φιλύλλιος Αἰγεῖ.] Editi omnes & calamo exarati, fortaſſis ex compendiaria ſcriptura, conſtanter exhibent Φυλλίας Αἰγεῖ, quod nos, admonentibus Xylandro & Salmaſio immutavimus. Sed quod pro Αἰγεῖ Salmaſius Αὐγῇ reſcribere conetur, probare nequeo: nam Suidas in iis quæ de Philyllio ſcripſit, notante Caſaubono ad Athenæum, duas fabulas agnoſcit, quarum altera Αἰγεὺς, altera Αὐγὴ inſignitur. De Philyllio paſſim apud Athenæum mentionem factam reperies.

[81] Ἴσως διαπεποικιλμένος.] Hæc lectio non ſatis ſana videtur Salmaſio, in Plinianis Exercit. emendanti: Ἴσως διὰ τὸ πεποικιλμένος παίζων. Legerem potius: Ἴσως διὰ πεποικιλμένος παίζων.

[82] Ἄρχιππος ἰχθύσι.] Hujus poëtæ nomen in Athenæi Deipnoſophiſticis frequentiſſimum eſt.

[83] Τί λέγεις σὺ μάντεις;] MSS Palatini Salmaſio exhibebant: τί λέγεις σύ; μάντεις εἰσὶ γὰρ &c.

[84] Γαλεοί γε πάντων.] Sic illos vates etiam Heſychius appellavit: Γαλεοί, μάντεις ἔνιοι περὶ τὴν Σικελίαν.

[85] Τὸν πρῶτον ἐξ Ὑπερβορέων Τελμισσόν.] Aquam multo facilius ex ſilice expreſſerim, quam ex hoc loco ullum ſenſum. Optime monet Salmaſius ad oram ſui Stephani, hunc locum eſſe mutilum & corruptum, quem ſic emendandum exiſtimat: Φασὶ δὲ τὸν Γαλεώτην ἐξ Ὑπερβορέων, καὶ Τελμισσὸν, οἷς ἔχρησεν ὁ θεὸς ἐν Δωδώνῃ &c. Nam Galeotes & Telmiſſus infra conjunguntur: Γαλεώτης οὖν ἐν Σικελίᾳ, καὶ Τελμισσὸς ἐν Καρίᾳ ἦλθεν. De duobus iſtis verba feciſſe in genuino opere Stephanum, & fortaſſis etiam Epitomatorem, liquet ſatis ex his loquendi formulis: οἷς ἔχρησεν, & αὐτῶν θυομένων. In MSS quos inſpicere liquit nulla huic loco præbia inveni.

[86] Γαλεώτης οὖν ἐν Σικελ.] Hæc & quæ ſequuntur, hunc in modum Salmaſius in margine ſui libri correxit: Γαλεώτης οὖν εἰς Σικελίαν, καὶ Τελμισσὸς εἰς Καρίαν ἦλθεν. Excuſari tamen aliquo colore hoc loquendi genus poſſet, cum Græci pariter & Latini præpoſitionem *in* contra communem Technicorum canonem, promiſcue nunc cum accuſandi, nunc cum auferendi caſu uſurparint. Homerus, ubi refert Vulcanum de limine divino à Jove projectum eſſe, hæc habet:

Πᾶν δ' ἦμαρ φερόμην, ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι
Κάππεσον ἐν Λήμνῳ.

Hyginus Fab. XCII: *Juno, Venus, Minerva formam ſibi vindicare cœperunt: inter quas magna diſcordia orta. Jovis imperat Mercurio, ut deducat eas in Ida monte ad Alexandrum Paridem.*

[87] Γαληψὸς, πόλις Θρᾴκης.] Non ambigo, quin Stephanus ut paſſim, urbis appellationem ab heroe quodam deduxerit, de quo hac ſectione nulla reperiter mentio. Librarii, qui ſeſe in tranſcribendo hoc breviario tam turpiter dedere, ut ſimile vecordiæ exemplum poſteritas non viderit, totius verſus lacunam feciſſe videntur, qui apud Etymologicographum invenitur, ubi oppidi appellatio à Galepſo Thaſi & Telephæ F. deducitur: Γαληψὸς, πόλις Θρᾴκης· ὠνόμασται δὲ ἀπὸ Γαλήψου τοῦ ἐκ Θάσου καὶ Τηλέφης ὁ πολίτης, Γαληψιος, τὰ εἰς ψος ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὀξύνεται, σκινδαψὸς (ὀργάνου ὄνομα, καὶ κλέμμα. τίθεται καὶ περὶ ὑδλοὺς, ὡς τὸ τραγέλαφος) Χαραψὸς, καὶ Καλυψός. Ultima vox metatheſin paſſa eſt, confidenter ex Stephano reponendum Λυκαψός. Qui non videt, hæc ex Stephani epitome deſumpta eſſe, talpa cæcior eſt. In voce Βύζα, librarii etiam totum verſum, qui de urbis etymologia loquebatur, neglexerant, quem MSS ope reduxi, quemadmodum ſuo loco videre licet.

[88] Θουκυδίδης τετάρτῃ.] Integer Thucydidis locus libro allegato ſic invenitur: Καὶ Γάψηλος οὐ πολλῷ ὕστερον, καὶ Οἰσύμη, εἰσὶ δὲ αὗται Θασίων ἀποικίαι. Sed viri docti apud Thucyd. merito Γαληψὸς repoſuere.

[89] Σκινδαψὸς, ὀργάνου ὄνομα.] Sic olim Jobas muſicum quod-

ὄνομα, καὶ κύριον. [90] τίθεται δὲ κατ' οὐδενὸς, A ὡς τὸ τραγέλαφος) [91] Χεραψὸς, Λυκαψός. ὁ πολίτης, Γαλήψιος.

ΓΑΛΛΙΑ, [92] ἐντὸς Ἄλπεων χώρα. οἱ οἰκήτορες, Γάλλοι.

ΓΑΛΛΗΣΙΟΝ, [93] πόλις Ἐφέσου· B [94] Παρθένιος ἐν ἐπικηδείῳ τῷ εἰς Αὐξίθεμιν. τὸ ἐθνικὸν, Γαλλήσιος.

ΓΑΛΙΛΑΙΟΙ, ἔθνος τῆς Ἰουδαίας.

ΓΑΛΛΟΣ, [95] ποταμὸς Φρυγίας. [96] οἱ περίοικοι Προμαθίδας Ποταμογαλληνοὶ, οὓς C παραδίδωσιν ὁ Πολυΐστωρ ἐν τῷ περὶ Φρυγίας τρίτῳ· καὶ ὅτι [97] τὸν Γάλλον καὶ τὸν Ἄττιν ἀποκόψαι τὰ αἰδοῖα. καὶ τὸν μὲν Γάλλον ἐλθεῖν [98] ἐπὶ τὸν Τυρίαν ποταμὸν, καὶ οἰκῆσαι, καὶ τὸν ποταμὸν Γάλλον [99] καλέσαι. ἀπὸ ἐκείνου γὰρ τοὺς D τεμνομένους τὰ αἰδοῖα [1] Γάλλους καλοῦσι.

ΓΑΜΑΛΑ, κατοικία Συρίας. ὁ οἰκήτωρ, Γαμαλεύς· [2] Ἰώσηπος ἐν τετάρτῳ τῆς Ἰουδαϊκῆς ἀρχαιολογίας.

ΓΑΜ-

dapſus (inſtrumenti nomen, & proprium. Ponitur etiam de re nihili, quemadmodum hircocervus) Cherapſus, Lycapſus. Civis, Galepſius.

GALLIA, regio ultra Alpes, cujus incolæ Galli appellantur.

GALLESIUM, urbs Epheſi, cujus meminit Parthenius in Epicedio in Auxithemin. Gentile, Galleſius.

GALILÆI, gens Judææ.

GALLUS, Phrygiæ amnis, cujus accolæ, uti Promathidas auctor eſt, Potamogalleni vocantur, eoſque adducit Polyhiſtor libro III de Phrygia. Perhibetur Gallum & Attyn exſecuiſſe pudenda; & quidem Gallum perveniſſe ad Tyriam fluvium, ibique habitaſſe, & amnem Gallum appellaſſe. Ex illo enim pudendis amputatos Gallos nominant.

GAMALA, Syriæ vicinia, incola Gamalenſis, teſte Joſepho libro IV Antiquitatum Judaïcarum.

GAM-

quoddam inſtrumentum appellavit, teſte Etymologici Mag. Auctore in voce Βλίτυρι. Γέλας δὲ τὸ σκινδαψὸν, ὄργανον μουσικὸν ἀποδίδωσι. Hujus etiam meminit Athenæus lib. v, & ex eo Euſtathius ad Homerum. Heſychio dicitur κινδαψὸς, abjecto ſigmate: Κινδαψοί, ὄργανα δὲ ὄργανα [illegible] δὲ Γαλλοί.

[90] Τίθεται δὲ κατ' οὐδενός.] Sic hanc vocem interpretatus eſt Suidas de re nihili & nugatoria: Σκινδαψὸς, ἀφάνα. Hic ἀφάνα ſunt apinæ, id eſt, nugæ vel dicta nugatoria & riſu digniſſima, quæ ab urbe Sicula Ἀφάναι originem traxiſſe videntur. Sed ad rem. Apud Nazianzenum Orat. XXIII locus in hanc rem egregius occurrit, ubi σκινδαψοὶ accipiuntur pro rebus fictis & imaginariis, quæ noſtro idiomate **Kaſteelen in de lugt** appellantur. hæc ſunt ejus verba: Ταύτης κρεττὸς τῆς φιλοσοφίας, ὁ λόγῳ [illegible] πόλεις σκινδαψοί τινες, ὡς αὐτοί φασι, καὶ τραγέλαφοι, ἃ γλῶσσα μόνη συνίστησιν. Sic Τραγέλαφος Hirco-cervus, quem mox addit Stephanus, in ſcholis Philoſophorum pro *Ente rationis* ſumitur, quanquam in Germaniæ ſaltibus nihil frequentius. Perhibet Salmaſius in Plin. Exercit. Lutetiæ Pariſiorum Tragelaphum vidiſſe, quem ſic deſcribit: *Is cornua plane cervina gerebat. mentum promiſſa hirtum barba, & villoſos armos: velociſſimus in primo curſu impetus, ſed cito deficientis. Hircum barbaria eum nominans, qui circumferebant.*

[91] Χεραψὸς, Λυκαψός.] Ultima vox eſt nomen pagi prope Lydiam, cujus meminit Euphorion in Baccho, teſte Stephano. Sed prima non itidem nota eſt, nam eam nuſquam legiſſe memini. Reponi poſſet, ſi corrupta ſit Λαγαψὸς, Τραγαψὸς, Ταυραψὸς, vel ſimile quid ei proxime reſpondens.

[92] Γαλλία, ἐντὸς Ἄλπεων χώρα.] Salmaſio hic locus videtur vitiatus, emendat enim ad marginem ſui libri: Γαλλία, ἐκτὸς Ἄλπεων χώρα. Illud ἐκτὸς pro ὑπὲρ accipi poſſet. Strabo librum tertium ſic abſolvit: Ἐφεξῆς δ' ἐστὶν ἡ ὑπὲρ τῶν Ἄλπεων Κελτική. Et eodem modo librum quartum exorditur. Galliam ulteriorem ſive Tranſalpinam Geographus τὴν ἔξω Κελτικὴν appellavit, uti apparet circa finem libri citati, ubi vias ex Italia in Tranſalpinam Galliam ſic deſcribit: Τῶν δ' ὑπερβάσεων τῶν ἐκ τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν ἔξω Κελτικὴν, καὶ τὴν προσάρκτιον, ἡ διὰ Σαλασσῶν ἐστὶν ἄγουσα ἐπὶ Λούγδουνον. Gallia enim ἐντὸς Ἄλπεων, eſt Ciſalpina ſive Gallia citerior. Strabo lib. v. Ἡ μὲν οὖν ἐντὸς Ἄλπεων Κελτικὴ, τούτοις κλείεται τοῖς ὅροις. Gloſſæ Cyrilli, ἐντὸς, cis, intra, intro. Gloſſæ Stephani, citerius ἐνδοτέρω, ciſci ἐντός. Ubi cis reſcribendum. Quod ſi Stephanus hic loquatur de Gallia Tranſalpina, quod maxime probabile mihi videtur, Salmaſii conjectura indubitanter amplexanda eſt.

[93] Γαλλήσιον, πόλις Ἐφέσου.] In agro Epheſino urbem hoc nomine extitiſſe, nemo geographorum, quod ſciam, perhibet: ſed circa illum tractum Strabo lib. XIII montem Galleſium collocat.

[94] Παρθένιος ἐν ἐπικηδείῳ τῷ εἰς Αὐξίθεμιν.] Parthenii nomen ſatis frequens eſt apud Etymologicographum & alios, ſed nuſquam hujus Epicedii fit mentio. Putat Salmaſius hunc eſſe Parthenium, quem Suidas Νικαέα, non Φωκαέα vocat. Teſtatur idem Suidas ipſum ſcripſiſſe Ἀρετῆς ἐπικήδειον, quod noſter fortaſſis nunc ἐπικήδειον εἰς Αὐξίθεμιν appellat.

[95] Γάλλος, ποταμὸς Φρυγίας.] Non tantum Phrygiæ, verum etiam Bithyniæ fluvius eſt, qui, ex Celenis montibus magnæ Phrygiæ originem ducens, & in Sangarium influens, ultra Pruſam ſe in Pontum Euxinum exonerat. Fabulis, de virtutibus aquæ non immorabor. Vide Plinium lib. XXXII cap. II. & Ovid. IV Faſtor.

[96] Οἱ περίοικοι Προμαθίδας Ποταμογαλληνοί.] Hunc locum eſſe mutilum, tam certum eſt, quam ſolem ipſo meridie lucere. legendum eſſe monet Salmaſius in margine ſui Stephani. Οἱ περίοικοι, ὡς Προμαθίδας, Ποταμογαλληνοί. Poſſet quoque reſcribi κατὰ Προμαθίδαν, & accuſandi caſus retineri. Hujus ſcriptoris meminit Athenæus libro XI: Προμαθίδας ὁ Ἡρακλεώτης ἐξηγούμενος τὴν περὶ τοῦ Διονύσου διήγησιν φησὶ, [illegible] Et libro VII Hemijambi ejuſdem auctoris adducuntur. Varie id nominis ſcribitur apud Scholiaſtam Apollonii, obſervante Voſſio, invenitur enim Προμαχίδας & Προμηθίδας.

[97] Τὸν Γάλλον καὶ τὸν Ἄττιν &c.] Fabula de Gallo & Attye egregie explicatur à Ger. Joh. Voſſio, in eruditiſſimo opere de Theologia Gentilium.

[98] Ἐπὶ τὸν Τυρίαν ποταμόν.] Sic edi curavit Xylander, ſed Aldina Florentinaque exhibent, ἐπὶ τὸν Τερίαν ποταμὸν, quam lectionem Codices Palatini Salmaſio, & Voſſianus mihi ſuppeditavit.

[99] Καλέσαι.] Chartaceus Voſſianus: Καλεῖ.

[1] Γάλλους καλοῦσι.] Verrius Flaccus: *Galli qui vocantur matris magnæ comites, dicti ſunt à flumine, cui nomen eſt Gallo: quia qui ex eo biberint, in hoc furere incipiunt, ut ſe privent virilitatis parte. Alii putant ideo eos ſibi genitalia incidere, quia violaverint numen patris matriſve, ne poſſint ipſi fieri parentes.*

[2] Ἰώσηπος ἐν τετάρτῳ τῆς Ἰουδαϊκῆς ἀρχαιολ.] Toto libro quarto Antiquit. Jud. de Gamala nulla fit mentio: ſed libro quarto de Bello Jud. circa initium Gamalæ ſitus luculentiſſime deſcribitur. Tempore Veſpaſiani, oppidum

pidum

ΓΑΜΒΡΕΙΟΝ, πόλις Ἰωνίας. τὸ ἐθνικὸν, Γαμβρειεὺς, ὡς Σιγειεύς. γράφεται δὲ διὰ διφθόγγου, ὡς δηλοῖ τὸ Γαμβρήιον. A

ΓΑ'ΝΔΑΡΑΙ, [3] Ἰνδῶν ἔθνος. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. [4] λέγονται καὶ Γανδάριοι παρ' αὐτῷ, [5] καὶ Γανδαρικὴ ἡ χώρα. B

ΓΑ'ΝΔΡΟΙ, [6] ἔθνος Ἰνδῶν ἀντιταχθὲν Διονύσῳ, ὡς Διονύσιος Βασσαρικῶν τετάρτῳ. Ἑκαταῖος δὲ Γανδάρας αὐτοὺς καλεῖ. C

ΓΑΡΑ'ΜΑΝΤΕΣ, [7] ἔθνος Λιβύης· Ἡρόδοτος τετάρτῃ. [8] οἳ πάντα ἄνθρωπον φεύγουσι, [9] καὶ παντὸς ὁμιλίαν.

ΓΑ'ΡΓΑΡΑ, πόλις τῆς Τρωάδος, ἐπὶ τῇ ἄκρᾳ τῆς Ἴδης, [10] πάλαι Γάργαρος καλουμένη· ἣν [11] Αἰολικὴν ὀνομάζει Στράβων, καὶ Ἑκαταῖος. Ἀλκμὰν δὲ θηλυκῶς τὴν Γάργαρόν φησιν, [12] ἐν ᾗ κατῴκουν Λέλεγες. ὠνομάσθη D

GAMBREUM, urbs Joniæ. Gentile, Gambreenſis, uti Sigeenſis. Scribitur autem cum diphthongo, quemadmodum Gambreïum indicat.

GANDARÆ, gens Indorum, auctore Hecatæo in Aſia. Ab illo etiam Gandarii appellantur, & regio Gandarica.

GANDRI, gens Indorum, quæ inſtructa acie contra Bacchum ſtetit, ut refert Dionyſius libro IV Baſſaricorum. Hecatæus eos Gandaras appellat.

GARAMANTES, populus Libyæ, autore Herodoto libro IV. Hi cunctorum hominum occurſum, & omnium commercium refugiunt.

GARGARA, urbs Troadis in cacumine montis Idæ, Palægargarus appellata, quam Æolicam Strabo nominat. Verum Alcman Gargarum dixit genere fœminino, in qua habitabant Leleges. Ita autem vo-

---

piſdum erat cum natura loci, tum arte munitiſſimum, qui hoc magno cum ſuo damno expertus eſt. Hæc urbs cameli ſimilitudinem præ ſe ferens, inde nomen accepit, ſed corrupto incolarum uſu pro *Gamela Gamala* inhæſit, uti loco citato Joſephus perhibet: Μηκυνόμενος δὲ ἐκ τῆς ὑπερορίας εἰς τὸ μέσον τόπον ὁπόσον ἐπιμήκυνε, ὡς εἰκάζεσθαι καμήλῳ τὸ χωρίον, παρ' ἣν ὀνομάζεται, τὸ ἀκριβὲς τῆς κλήσεως οὐκ ἐξακριβούντων τῶν ἐπιχωρίων. Gentile quod adfert noſter etiam eodem libro aliquoties occurrit. Συνεργίαν δὲ τῶν Γαμαλιτῶν ὑπελάμβανον. Itaque non vereor apud noſtrum reſcribere: Γαμαλίτης ἐν τετάρτῳ τῆς Ἰουδαϊκῆς ἁλώσεως.

[3] Γανδάραι, Ἰνδῶν ἔθνος.] Male in omnibus editis excuſum eſt, Γάνδαροι, Ἰνδῶν ἔθνος, quod Salmaſii auctoritate emendare placuit. Nam revera iidem ſunt, quamvis diſtinguat Stephanus, quos ex Hecatæo ſequutura ſectione, Γανδάρας appellat.

[4] Λέγονται καὶ Γανδάριοι.] Sic etiam Herodoto vocantur, & ſub imperio Perſico cum Sattagydis, Dadicis & Aparitis conjunguntur, uti in Thalia videre eſt. Eorum urbs dicebatur Γάνδαρα, obſervante Salmaſio, uti Βάκτρα unde Βάκτροι, & Παλίβοθρα Παλίβοθροι.

[5] Καὶ Γανδαρικὴ ἡ χώρα.] Horum regio Strabo in libro XV Γανδαρικὴ & Γανδαρῖτις appellatur.

[6] Γάνδροι, ἔθνος Ἰνδῶν.] Cod. Voſſ. & editi ante Xylandrianam. Γάνδροι, ἔθνος Πάρθων. Salmaſius in Plin. hunc locum Stephani citans, legit Γάνδαροι. Iidem ſunt Γανδάραι, Γανδάριοι, Γάνδροι, Γανδαρίδαι & Γανδαρικοί. Latini eos appellant *Gangaridas*, quaſi ſcilicet à Gange hoc nomen invenerint, quod ejus amnis eſſent accolæ. Servius duobus locis *Gangaridas* apud Virgilium notavit populos eſſe, qui circa Gangem habitant. Ptolemæus qui Romanos ſcriptores in multis ſequitur, Γαγγαρίδας eos juxta Latinorum vocamen appellat. Nec hoc tantum, ſed etiam Γάγγην eorum metropolim confingit. Sed quam verum hoc ſit, videſis apud Salmaſium, ex quo hæc hauſimus.

[7] Γαράμαντες, ἔθνος Λιβύης.] Populi ſunt interioris Libyæ, circa fontes Cinyphi, inter Cyrenen & Æthiopiam: alii tamen ob vicinitatem eos cum Æthiopibus confundunt, quod minime probo. Iſidorus in horum regione oppidum Garama collocat, unde populus & regio nomen ſortiuntur, ita enim ille: *Garamantis regionis caput Garama oppidum fuit. Eſt autem inter Cyrenenſem & Æthiopiam, ubi eſt fons qui friget calore diei, & calet frigore noctis.* Caſus rectus *GARAMAS* invenitur apud Claudianum.

[8] Οἳ πάντα ἄνθρωπον φεύγουσι.] Hæc verba, ut alii obſervarunt, tranſtulit Mela lib. I cap. VIII & ex eo Plinius. Melæ verba hæc ſunt: *Nudi ſunt Gamphaſantes, armorumque omnium ignari: nec vitare ſciunt tela, nec jacere: ideoque obvios fugiunt, neque aliorum quam quibus idem ingenii eſt, aut congreſſus aut colloquia patiuntur.* Hinc concludit Nonius Pintianus in caſtigationibus ad Melam, hæc Herodoti verba *Gamphaſantibus*, non vero *Garamantibus* eſſe attribuenda. Verum Salmaſius nihil in Herodoto mutandum cenſet, quia Pomp. Mela, Herodotum aliquando in Latinum convertens, in plurimis ab eo divertit. Hinc eſt quod Pintianus exiſtimet, Stephanum incidiſſe in mendoſum Herodoti codicem, hoc ſi pro vero conſtet, quod non putem, etiam Euſtathius ſua ætate depravatis Herodoti codicibus uſus eſt, ita enim ille ad Dionyſium: Ὅτι οἱ Γαράμαντες ἱστοροῦνται εἶναι, ὡς προείρηται, Γαραμαντικὸς ποιός. οἳ πάντα ἄνθρωπον, καὶ παντὸς ὁμιλίαν φεύγειν λέγονται. καὶ οὔτε ὅπλα ἔχουσι πολεμικά, κατὰ τὸν Ἡρόδοτον.

[9] Καὶ παντὸς ὁμιλίαν.] Herodotus ſuo idiomate: καὶ παντὸς ὁμιλίην.

[10] Πάλαι Γάργαρος.] Conſtanter ita exhibent libri editi & MSS. Sed vereor, ne conjunctis vocibus ſcribendum ſit Παλαιγάργαρος. Noſter in vocabulo Τύρος haud abſimili modo: Ἐκλήθη δὲ καὶ Παλαίτυρος, καὶ τὸ ἐθνικὸν, Παλαιτύριος. Idem in Ταυροῦσσα· ἡ πάλαι μὲν ἐκαλεῖτο Παλαιμυνδος. Hæc ſi non placent, reponendum Παλαιὰ Γάργαρος auctoritate Etymologici Mag. Auctoris, ita enim ille, Γάργαρος, πόλις τῆς Ἴδης, ἐν ὑψηλῷ τόπῳ κειμένη. ἣν κατῴκουν Λέλεγες. ἐξ ἧς διὰ τὸ κρύος ἐξαναστάντες οἱ Γαργαρεῖς, καὶ ᾤκισαν αὐτὴν ὑπὸ πεδίον Γάργαρον. ἐκείνη δὲ ἐρημωθεῖσα, καλεῖται Παλαιὰ Γάργαρος. Igitur Gargarenſes, ob immenſum frigus excelſo loco relicto, urbem in imis radicibus & loco plano condidere, atque deſertam *Palægargarum* appellarunt. Nihil mirum profecto Gargarenſes ob algorem alias ſibi quæſiviſſe ſedes, cum Gargara, cacumen Idæ, multa nive ſemper erant obtecta, uti teſtatur Epicharmus vetuſtiſſimus poeta in fabula, quæ inſcribitur Troes apud Macrob. Sat. lib. V cap. XX:

Ζεὺς ἄναξ ναίων Γάργαρ' ἀγάννιφα.

[11] Αἰολικὴν ὀνομάζει Στράβων.] Geographus lib. XIII de hoc oppido agit, & ab Aſſiis conditum perhibet: Ἔστι δὲ τὰ Γάργαρα καὶ ἡ Ἀντανδρία Αἰολέων. Ἀσσίων δὲ ἐστι κτίσμα τὰ Γάργαρα, οὐκ εὖ δὲ συνοικισθέντα. Ἐπήγαγον γὰρ οἱ βασιλεῖς οἰκήτορας ἐκ Μιλήτου πόλεως ἐρημώσαντες ἐκείνην. Aſſo etiam Gargara vicina erant, teſte Ephoro libro V apud Macrobium libro citato. Μετὰ δὲ τὴν Ἄσσον εἰσὶ Γάργαρα πλησίον πόλις. Idem quoque apud eundem ſtatuit Phileas in Aſiæ deſcriptione: Μετὰ Ἄσσον πόλις ἐστὶν ὄνομα Γάργαρα.

[12] Ἐν ᾗ κατῴκουν Λέλεγες.] Antiquis temporibus Leleges eum tractum habuiſſe, hiſtoricorum auctoritate manifeſtè

μάθη δ' [13] ἀπὸ Γαργάρου τοῦ Διός, [14] τοῦ ἐκ τῆς Λαρίσσης ἐν Θεσσαλίᾳ. ἐκεῖ δὲ Διότιμος ὁ Ἀδραμυττηνὸς ἐδίδασκε γράμματα, εἰς ὃν Ἄρατος εἶπεν,

> [15] Αἰάζω Διότιμον, ὃς ἐν πέτρῃσι κάθηται,
>
> Παισὶ Γαργαρέων βῆτα καὶ ἄλφα λέγων.

καὶ Γάργαρα ἄκρα. Ἐπαφρόδιτος δέ φησιν, ὅτι [16] ἡ μὲν πόλις θηλυκῶς λέγεται, τὸ δ' ἀκρωτήριον οὐδετέρως. [17] Ἑλλάνικος δὲ Γάργασον ἔφη τὴν πόλιν, διὰ τοῦ σ, ἀλλ' οἴομαι σφάλμα εἶναι. [18] ἔστι καὶ Λαμψάκου πολισμάτιον Γάργαρον. ἔστι καὶ [19] ἑτέρα τῆς Ἰταλίας, [20] καὶ τῆς Ἠπείρου ἄλλη. [21] τὸ ἐθνικὸν, Γαργαρεύς· καὶ θηλυκῶς Γαργαρίς.

ΓΑΡΓΑΡΕΙΣ, ἔθνος, ὃ μίγνυται ταῖς Ἀμαζόσιν, ὡς [22] Στράβων ἑνδεκάτῃ. τὸ θηλυκὸν, Γαργαρὶς κατὰ τέχνην, ὡς

A tem vocata eſt à Gargaro Jovis filio, qui à Lariſſa Theſſalica fuit. Ibidem etiam Diotimus Adramyttenus literas docuit, in quem Aratus dixit:

B

> *Lugeo Diotimum, qui in rupibus ſedet,*
>
> *Gargarenſium pueros beta & alpha docens.*

Sunt item Gargara promontorium. Epaphroditus perhibet, urbem genere fœminino, promontorium vero neutro proferri. C At Hellanicus civitatem Gargaſum per S dixit, ſed exiſtimo ibi mendum latere. Eſt quoque Lampſaci oppidulum Gargarum, & aliud Italiæ, & aliud Epiri. Gentile, Gargarenſis, genere fœminino D Gargaris.

GARGARENSES, populi qui ſe miſcent cum Amazonibus, quorum meminit Strabo libro undecimo. Fœmininum eſt Gargaris,

nifeſte ſatis evincitur. Vide Strabonem loco citato, & verba ex Etymologicographo jam in medium adducta.

[13] Ἀπὸ Γαργάρου τοῦ Διός.] Sic etiam alii id urbis nomen à Gargaro Jovis F. deducunt. Verum cenſent præterea technici, id nominis per onomatopœiam ἀπὸ τοῦ γαργαρίζειν oppido inditum eſſe, ita enim Etymologus loco citato: Ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ Γαργάρου τοῦ Διός, ὡς δηλοῖ Νύμφιος, ὁ φιλόσοφος &c. Ἄλλοι δὲ ἀπὸ γαργαρίζειν καὶ ἀναδίδοσθαι τὰ ὕδατα, ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ ἐν τοῖς σώμασιν ἡμῶν γαργαρεῶνος. Eadem quoque habet Euſtathius ad Hom. Iliad. Ξ pag. 986. Et Pſeudo-Didymus in ſcholiis ad Iliad. Θ. Alii, cum hæc urbs & ager circumjacens frugum copia maxime affluant, nominis etymologiam deducunt ab Hebraico גרגר *gargar*, quod *granum* denotat. De fecundiſſimo Gargarenſium agro locus eſt elegantiſſimus apud Macrobium libro jam aliquoties nobis citato: *Nam πολυπίδακα ſignificat fontibus abundantem: unde hæc Gargara tanta frugum copia erant, ut, qui magnum cujuſque rei numerum vellet exprimere, pro multitudine immenſa Gargara nominaret.* Virgilii, Ovidii, Claudiani, & aliorum in hanc rem loca paſſim ſunt obvia atque notiſſima.

[14] Τοῦ ἐκ τῆς Λαρίσσης ἐν Θεσσαλίᾳ.] Hæc in tribus editionibus & MSS erant tranſpoſita & loco mota, legebatur enim: Ὠνομάσθη δ' ἀπὸ Γαργάρου τοῦ Διός, τοῦ ἐκ τῆς Θεσσαλίας ἐν Λαρίσσῃ.

[15] Αἰάζω Διότιμον.] Planiſſimam ſententiam nunc continet Arati verſiculus, à librariis mirum in modum deformatus, legitur enim in exemplaribus chirographis & editis, Αἰάζω ὅτι μῦθος ἐν πέτρῃσι κάθηται. Quæ mutamus in edita lectione, ſperamus æquis lectoribus probatum iri, præſertim cum hæc verbis Scholiaſtæ ad Epigrammata Græca confirmavero, ita enim ille de hoc Stephani loco: Στέφανος ἐν τῷ περὶ πόλεων μέμνηται ἐπιγράμματος. ὅτι τε ὁ Διότιμος ἐν Γαργάροις ἐδίδασκε γράμματα, καὶ ὅτι ὁ Ἄρατος εἰς αὐτὸν τὸ ἔπος ἔγραψε τοῦτο. παραφθείρεται δὲ τὸ ἐπίγραμμα· ὁ μὲν τοι γράφει Διότιμος, ἀλλὰ ὅτι μῦθος αἰάζω. καὶ πάλιν, παισὶ Γαργαρέων, καὶ οὐ Γαργαρέων παισί. Vide præterea Macrobium libro V cap. XX Saturnal. nec non Suidam & Euſtathium ad Iliad Ξ pag. 986.

[16] Ἡ μὲν πόλις θηλυκῶς &c.] Idem perhibet Euſtathius loco citato: Γάργαρον δέ τι καὶ ἐν ἄλλοις παραδηλοῦσιν, οὐ μόνον ἄκρον Ἴδης ὡς ἐρρέθη, ἀλλὰ καὶ πόλις Τρωάδος κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἣν Αἰολικὴν τινὲς φασὶν εἶναι, λέγοντες καὶ τὴν μὲν πόλιν, θηλυκῶς, ὡς οἱ πολῖται Γαργαρεῖς, οὐδετέρως δὲ τὸ ἀκρωτήριον.

[17] Ἑλλάνικος δὲ Γάργασον ἔφη &c.] Ego ſane Hellanico vitio vertere non poſſum, quod pro Γάργαρον ſcripſerit Γάργασον communi dialecto. Illud ex Boetio evidentiſſimum eſt, Æoles ut plurimum ſua lingua τὸ Ρ uſurpaſſe, quod Hellanicus ſtudio & data opera vitans, dixit Γάργασον. Plurima præterea reperiuntur vocabula, in quibus τὸ Ρ in Σ commutatum cernitur, ſic ἄρσην dicitur pro ἄρρην, θαρσαλέος pro θαρραλέος. Sic Πέλασγοι Heſychio ſunt Πέλαργοι.

[18] Ἔστι καὶ Λαμψάκου πολισμάτιον.] Certiſſimum eſt, noſtrum Epitomatorem Lampſaci nomine intelligere, non urbem ipſam, ſed ejus urbis territorium. Sic etiam alii ſcriptores loqui amant. Athenæus lib. I: Ὅτι ὁ Μαρεώτης οἶνος, ὁ Ἀλεξανδρεωτικός, τὴν μὲν προσηγορίαν ἔχει ἀπὸ τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ λίμνης. Lacus Mareja non erat in urbe Aléxandria, ſed in ejus territorio, uti etiam cenſet ad illum locum Caſaubonus.

[19] Ἑτέρα τῆς Ἰταλίας.] Ptolemæus Γάργανον collocat in Apulia ad mare Adriaticum, ſed Plinius & Strabo montem hoc nomine agnoſcunt. Horatius Gargani nemoris, quod erat eo in monte, meminit in epiſtola ad Auguſtum.

> *Garganum mugire putes nemus, aut mare Tuſcum,*
>
> *Tanto cum ſtrepitu ludi ſpectantur.*

Aliquando ρ commutatur in ν, ſic à δῶρον fit *donum*, à τέρην *tenes*, à πλήρης *plenus* obſervante Voſſio, tractatu de literarum permutatione; ſic eodem modo à Γάργαρος Latini fecere *Garganum*. Hodie appellatur mons *S Angeli*, quod ibi *Michaël* apparuerit: in eo oppidum recens ejuſdem nominis conditum eſt.

[20] Καὶ τῆς Ἠπείρου.] Non novi geographos de hoc oppidulo Epiri mentionem facientes, tamen mihi non videtur admodum improbabile, circa Ambraciam urbem *Geraſum* extitiſſe, à Geraſo Corinthiorum duce ibi conditam. De illo memoria reperitur apud Strabonem lib. X: Κορίνθιοι δὲ πεμφθέντες ὑπὸ Κυψέλου καὶ Γοργάσου, ταύτην τε κατέσχον τὴν ἀκτὴν, καὶ μέχρι τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου προῆλθον.

[21] Τὸ ἐθνικὸν, Γαργαρεύς.] Arati, Strabonis, Euſtathii & aliorum auctoritate hoc gentile comprobatur. Puto corruptum civium nomen occurrere apud Macrobium lib. XV cap. XX Saturn. *Ex his verſibus* (ſcilicet Arati in Diotimum) *etiam civium nomen innotuit, quia Gargares vocantur.* Scribe *Gargarei*, uti Latini *Halicarnaſſei*.

[22] Στράβων ια.] Libri omnes calamo exarati & excuſi conſtanter legunt, ὡς Στράβων τεσσαρεσκαιδεκάτῃ. Verum illo libro nulla de Gargarenſibus illis fit mentio, merito igitur edi curavimus ἑνδεκάτῃ, ubi ſic ſcribit Geographus: Ἄλλοι δὲ, ὧν καὶ ὁ Σκήψιος Μητρόδωρος, καὶ Ὑψικράτης, οὐδ' αὐτοὶ ἄπειροι τῶν τόπων γεγονότες Γαργαρεῦσιν ὁμόρους αὐτάς φασιν οἰκεῖν ἐν ταῖς ὑπωρείαις ταῖς ἀρκτικαῖς τῶν Καυκασίων ὀρῶν. Gargarenſes duobus veris menſibus corpo-

ὡς Μεγαρεῖς. κατὰ δὲ τὸ ἐπιχώριον Γαργαρηνή. A

garis, ex lege artis, uti Megaris. Verum juxta formam vernaculam, Gargarene.

ΓΑ'ΡΓΗ, πόλις Λιβύης, ὡς Πολυΐστωρ ἐν τρίτῃ Λιβυκῶν. τὸ ἐθνικὸν, Γαργαῖος, ὡς Βεργαῖος. [23] τῷ τύπῳ δὲ, Γαργίτης. B

GARGE, urbs Libyæ, de qua Polyhiſtor libro III de rebus Libycis. Gentile, Gargæus, uti Bergæus, ſed juxta ſolitam regioni formam, Gargites.

ΓΑΡΓΗΤΤΟ'Σ, πόλις καὶ δῆμος τῆς Αἰγηίδος φυλῆς. ὁ δημότης, Γαργήττιος. Ἐπίκουρος Νεοκλέους, Γαργήττιος. [24] τὸ ἐκ τόπου, Γαργήττηθεν, καὶ τἄλλα ἀκολούθως Γαργηττόνδε, Γαργηττοῖ. ὀξύνεται δὲ τὸ Γαργηττὸς, ὡς Ὑμηττὸς, [25] Λυκαβηττός. ἐνταῦθά φασι τὸ τοῦ Εὐρυσθέως κεῖσθαι σῶμα. C

GARGETTUS, urbs & populus tribus Ægeidis. Popularis, Gargettius. Epicurus Neoclis F. Gargettius. Hinc formatur adverbium ex Gargetto, & deinceps alia ad & in Gargetto denotantia. Vox Gargettus accentu in ultima ſignatur, uti Hymettus, Lycabettus. Ibidem narrant Euryſthei cadaver ſepultum eſſe.

ΓΑΣΤΡΩΝΙ'Α, [26] χώρα Μακεδονίας· Θεόπομπος εἰκοστῇ τετάρτῃ.

GASTRONIA, regio Macedoniæ, cujus meminit Theopompus libro XXIV.

ΓΑΥΓΑ'ΜΗΛΑ, [27] τόπος Περσίδος· Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ περὶ γῆς δευτέρῳ. D

GAUGAMELA, locus Perſidis, de quo Apollodorus libro III in terræ deſcriptione.

ΓΑΥ'ΛΟΣ, [28] νῆσος πρὸς τῇ Καρχηδόνι· Ἑκαταῖος περιηγήσει. [29] ὁ νησιώτης, Γαυλίτης.

GAULUS, inſula prope Carthaginem, cujus meminit Hecatæus in Periegeſi. Inſulanus, Gaulites.

ΓΕ'Α, πόλις [30] πλησίον Πετρῶν ἐν Ἀραβίᾳ, ὡς Γλαῦκος ἐν Ἀραβικῇ ἀρχαιολογίᾳ. τὸ ἐθνικὸν, Γέϊος. ἐν Πέτραις δὲ ἐπιχωριάζει κύριον ὄνομα [31] τὸ Γέσιος. [32] ὅθεν ἦν ὁ περιφανὴς τῶν Ἰατρῶν σοφιστὴς, ἴσως E

GEA, urbs Petris in Arabia vicina, cujus meminit Glaucus libro de antiquitatibus Arabicis. Gentile, Geius. Petris vero uſitatum eſt proprium nomen Geſius. Hinc originem habuit illuſtriſſimus ille Jatroſopiſta, fortaſ-

corpora cum Amazonibus prolis procreandæ cauſa miſcere ſolent: idque fit in occulto, & promiſcue, quivis cum quavis ut caſus obtulit. Si femellam pariant, eam enutriunt, ſi marem, Gargarenſibus educandum mittunt.

[23] Τῷ τύπῳ δὲ, Γαργίτης.] Sic exhibent libri manu exarati, & omnes editi: verum aliquam excidiſſe vocem, facile mihi perſuaſerim. Reſcribendum puto: Τῷ δὲ τῆς χώρας τύπῳ, Γαργίτης. Qui in lectione hujus auctoris plane non eſt hoſpes, hanc correctionem lubenter admittet.

[24] Τὸ ἐκ τόπου, Γαργήττηθεν.] Editiones Xylandrianam præcedentes exhibent, τὸ ἐκ τύπου Γαργήττηθεν, quod formatum videtur ἀπὸ τοῦ Γαργήττιος. Codex Voſſianus, τὸ ἐκ τόπου Γαργῆσαι. Simile quid Salmaſius etiam in Palatinis MSS invenit. Verum neque illa quæ in libris editis & in calamo exaratis reperitur lectio mihi placet, corrigendum videtur: τὸ ἐκ τόπου Γαργήττηθεν. Illud τὸ ἐκ τόπου, idem valet hoco loco ac τὸ τοπικὸν, uti ad oram ſui libri ſcripſit Salmaſius.

[25] Λυκαβηττός.] Hoc nomine Mons Atticæ inſignitur, de quo videndus Pauſanias, Strabo & alii.

[26] Γαστρωνία, χώρα Μακ.] Cum Ortelio cenſeo eandem hanc regionem ab Epitomatore noſtro *Greſtoniam* appellari, ita enim ille in ſequentibus ex Thucydide: Γρηστωνία χώρα Θρᾳκης πρὸς τῇ Μακεδονίᾳ.

[27] Γαυγάμηλα, τόπος Περσίδος.] Xylandriana editio Γαυγάμιλα, quod quia omnibus numeris non placebat, vetuſtiores editiones & codices MSS ſequutus ſum. Propriè non eſt Perſicis ſed Aſſyriæ locus, Darii & Alexandri Magni prælio ſatis celebris. Arrianus de Exp. Alex. lib. VI: Ἀλλὰ ἐν Γαυγαμήλοις φησὶ γενέσθαι τὴν μάχην πρὸς τῷ ποταμῷ Βουμώδῳ, λέγει Πτολεμαῖος καὶ Ἀριστόβουλος. πόλις δὲ οὐκ ἦν τὰ Γαυγάμηλα, ἀλλὰ κώμη οὐ μεγάλη, οὐδὲ ὀνομαστὸς ὁ χῶρος, οὐδὲ τὸ ὄνομα ἡδὺ ἐς ἀκοήν. Strabo lib XVI *Gaugamela domum cameli* interpretatur: nam ſic Darius nominavit, cum hanc poſſeſſionem camelo in alimentum daret. Illuſtriſſimus Joſ. Scaliger cenſet *Gaugamela Cameli inteſtina* denotare, quod ibidem eſſent inhumata. Verum optime omnium Cl. Bochartus exiſtimat, diſtinctis vocibus גבי גמלא *Gave gamela* pronuntiandum eſſe, quomodo Hermolaus Barbarus in Plinii optimæ notæ MSS reperiſſe teſtatur, quæ vocabula *Cameli tributa* ſive *cenſus* ſignificant. Vide jam laudatum Bochartum Geog Sac. lib. IV cap. XIX.

[28] Γαῦλος, νῆσος &c.] Prope Melitam ſita eſt hæc inſula, commodis portubus exornata, teſte Diodoro Siculo lib. V. Μετὰ δὲ ταύτην τὴν νῆσον ἐστὶν ἑτέρα τὴν μὲν προσηγορίαν ἔχουσα Γαῦλος, πελαγία δὲ, καὶ λιμέσιν εὐκαίροις κεκοσμημένη, Φοινίκων ἄποικος. Situm hujus inſulæ optime omnium deſcribit Scylax: Ἀπὸ Ἑρμαίας ἄκρας, πρὸς ἥλιον ἀνίσχοντα μικρὸν ἀπὸ Ἑρμαίας, νῆσοι τρεῖς μικραὶ, κατὰ τοῦτο Καρχηδονίων οἰκούμεναι, Μελίτη πόλις καὶ λιμήν, Γαῦλος πόλις, Λαμπάς. Meminere ejus etiam Mela, Plinius, Solinus, Martianus Capella & alii.

[29] Ὁ νησιώτης, Γαυλίτης.] Hæc vera eſt forma Libyca, ut aliis locis noſter docet. Sed Latino ore *Gaulitanus* dicitur. Unde in vetere inſcriptione: PLEBS GAULITANA.

[30] Πλησίον Πετρῶν ἐν Ἀραβίᾳ.] Ammiano Marcellino in Arabia Felici collocatur & *Geopolis* dicitur, ita enim ille lib. XXIII: *Ac licet abundet urbibus mediterraneis atque maritimis, campiſque copioſis & vallibus, has tamen civitates habet eximias, Geopolim & Naſcum* &c. Arabia felix à noſtro paſſim confunditur cum Tertia Palæſtina, uti aliquoties admonuimus.

[31] Τὸ Γέσιος.] Cod. Voſſianus Γέσχος.

[32] Ὅθεν ἦν ὁ περιφανὴς τῶν ἰατρῶν σοφιστής.] Hæc in libris chirographis & vulgatis peſſime contaminata circumferuntur. Huic loco medicinam facere conati ſunt duo clariſſima reipublicæ literariæ lumina: Salmaſius conjicit ad oram ſui Stephani legendum eſſe, Ὅθεν ἦν ὁ Περιφανὴς, ἐκ τῶν Πετρῶν σοφιστής. Verum alio loco ejuſdem paginæ reſcribendum judicat: Ὅθεν ἦν ὁ Περιφανὴς ἰατρὸς καὶ σοφιστής. Henricus Valeſius ad Ammianum Marcellinum ex Suida emendavit: Ὅθεν ἦν ὁ περιφανέστατος ἰατροσοφιστής.

ἴσως ἐντεῦθεν κεκλημένος· κατὰ ἀναλογίαν δ᾽ ἔδει Γεάτης, ὡς Τεγεάτης. ἔοικε δὲ Γεήσιος προϋπάρχειν, ὡς τὸ Ἰθακήσιος· [33] καὶ κατὰ συγκοπὴν Γέσιος. A

fortaſſis ita inde denominatus. Secundum analogiam oportebat eſſe Geates, uti Tegeates. Videtur autem Geeſius primum fuiſſe, ſicuti Ithaceſius, & per ſyncopen eſſe Geſius.

ΓΕΒΑΛΑ, τρίτη μοῖρα τῆς Παλαιστίνης· Ἰώσηπος. τὸ ἐθνικὸν, Γεβαληνός. [34] ὡς Βαρηνὸς, Ἀδαρηνός. [35] Γεβαλλινή τε καὶ Αἱμανῖτις, ἡ τῶν Ἰδουμαίων χώρα μετωνομάσθη. B

GEBALA, tertia pars Palæſtinæ, auctore Joſepho. Gentile, Gebalenus, uti Barenus, Adarenus. Gebalene & Hæmanitis Idumæorum regio denominata eſt.

ΓΕΒΕΩΝΙΤΑΙ[36], ἔθνος πλησίον Ἱεροσολύμων, ὡς Ἰώσηπος.

GEBEONITÆ, gens Hieroſolymis vicina, cujus Joſephus meminit.

ΓΕΔΡΩΣΙΑ, χώρα· καὶ Γεδρώσιοι, ἔθνος Ἰνδικόν. Διονύσιος Περιηγητής, C

> Τῶν δὲ πρὸς ἀντολίην Γεδρωσσῶν ἕλκεται αἶα·

[37] οὐκ οἶδα ὅθεν κλίνας. ἐν δὲ τοῖς τοῦ Πολυΐστορος, [38] διὰ τοῦ κ εὑρέθη ἡ πρώτη συλλαβὴ, ἀλλ᾽ ἦν ἀδιόρθωτον τὸ βιβλίον. D

GEDROSIA, regio: & Gedroſii gens Indica, de qua Dionyſius Periegeta:

> *Horum autem ad orientem Gedroſorum trahitur tellus.*

Haud ſcio unde ſic vocem declinaverit. Apud Polyhiſtorem per κ in prima ſyllaba ſcriptum reperitur; ſed codex erat non ſatis emendatus.

ΓΕΛΑ, πόλις Σικελίας· ἡ γενικὴ, Γέλας. [39] τὸ δὲ Γέλης, Ἰωνικόν. [40] καλεῖται δὲ ἀπὸ ποταμοῦ Γέλα. ὁ δὲ ποταμὸς, ὅτι πολλὴν πάχνην γεννᾷ· ταύτην γὰρ τῇ Ὀπικῶν φωνῇ, καὶ Σικελῶν, γέλαν λέγεσθαι. Πρόξενος δ᾽ ἐν πρώ- E

GELA, urbs Siciliæ, cujus genitivus eſt, Γέλας; ſed Γέλης Ionicum eſt. Sic autem appellatur a flumine Gela. Flumen vero ab eo, quod multam gignat glaciem; hanc enim Opicorum Siculorumque lingua *gelam* appellari perhibent. Verum Proxenus libro primo de cavernis

[33] Καὶ κατὰ συγκοπὴν Γέσιος.] Cod. Voſſianus & editi ante Xylandrianam: καὶ κατὰ συγκοπὴν Γεσσιος. Salmaſius exiſtimat reponendum eſſe Γέσσιος, quaſi oriatur παρὰ τὸ Γεσσιος. Quam ſententiam etiam amplector.

[34] Ὡς Βαρηνὸς, Ἀδαρηνός] Abeſt à libris editis ultimum gentile, quod ex chartaceo Voſſiano huc tranſcribere placuit.

[35] Γεβαλλινή τε καὶ Αἱμανῖτις ἡ τῶν Ἰδουμαίων χώρα μετωνομάσθη.] Citat noſter Joſephum libro non expreſſo, quod profecto non exiguam difficultatem & obſcuritatem parere ſolet, in corrigendis veterum libris. Puto Stephanum intelligere Γεβολιτιν, quæ Idumææ pars fuit, teſte Joſepho lib. II cap. I.

[36] Γεβεωνῖται, ἔθνος.] Et etiam hic adducitur Joſephi teſtimonium ſine libri indice & numero, quod revera Epitomatori imputandum. Verum apud Joſephum aliquoties occurrunt Γαβαωνῖται, quam vocem Stephanus cum ſecunda vocali ſua ætate exaratam invenit, uti literarum ſeries manifeſte indicat. Joſephus lib. V cap. I Gabeonitas Hieroſolymis vicinos ſtatuit, ita enim ille: Γαβαωνῖται δὲ παρὰ τὸ ὄντες ἔγγιστα Ἱεροσολύμοις &c. Et mox eodem capite: Καὶ κειμένοι οὐ πόῤῥω τῶν Ἱεροσολύμων τοὺς Γαβαωνίτας περιεκάθηντο. Alterutrum locum innuiſſe Stephanum, extra omnem dubitationis aleam pono. Verum obiter admonendum, eodem cap. apud Joſephum Γαβεωνῖται reperiri, quod magis ad Stephani ſcripturam accedit.

[37] Οὐκ οἶδα ὅθεν κλίνας] Videtur noſter Dionyſium reprehendere, quod in verſu τὸ Γεδρωσσῶν uſurpaverit, cujus caſus rectus vel numeri ſingularis vel pluralis, ipſi erat incognitus, nam gentem ante Γεδρώσιοι appellaverat. Sed ſciendum eſt, veteribus τὸ *Gedroſos* etiam in uſu fuiſſe. Pom. Mela lib. III cap. VIII: *Interiora Gedroſi, de hinc Perſæ habitant.* Plinius lib. VI cap. XX: *Etenim plerique ab occidente non Indo amne determinant, ſed adjiciunt quatuor ſatrapias, GEDROSOS, Arachotas, Arios, Paropamiſadas.* Straboni tamen appellantur Γεδρωσιοι, quod etiam Epitomatori placet, ſic enim ille lib XV: Τοὺς Παροπαμισάδας δὲ περιέχουσιν πρὸς τὴν ἑσπέραν Ἄριοι, τοὺς δὲ Ἀραχώτας Δραγγαὶ, καὶ τοῖς Γεδρωσίοις. Eoſdem tamen Geographus forma Indica Γεδρωσηνοὺς vocavit. Εἶτ᾽ ἐφεξῆς πρὸς νότον Γεδρωσηνοί. Hanc appellationem etiam Euſtathius ad Dionyſium ſua auctoritate comprobavit pag. 133.

[38] Διὰ τοῦ Κ εὑρέθη &c.] Non tantum apud Polyhiſtorem, ſed etiam apud Agatharcidem de mari rubro, & Diodorum Siculum, prima hujus vocis litera per Κ exaratur. Quin etiam Stephanus alio loco Κεδρώσσας geminato ſigma mari rubro vicinos collocat. Quare miror, noſtrum hic loqui de libro tranſcriptorum incuria depravato: ſcimus enim omnes quam facile Γ & Κ pronunciando confundantur.

[39] Τὸ δὲ Γέλης, Ἰωνικόν.] Sic conſtanter legunt vulgati omnes: chartaceus Voſſianus: τὸ δὲ Γέλης Ἰωνικῶς.

[40] Καλεῖται δὲ ἀπὸ ποταμοῦ Γέλα] Hæc Duridis eſt ſententia, plurima Siciliæ oppida a fluminibus appellationem invenire, uti videre eſt in voce Ἀκράγαντες. Φησὶ γὰρ Δοῦρις, ὅτι αἱ πλεῖσται τῶν Σικελῶν πόλεων, ἐκ τῶν ποταμῶν ὠνομάσθησαν. Συρακοῦσαι, Γέλα &c. Idem de hoc oppido plurimi optimæ notæ ſcriptores teſtantur. Thucyd lib VI: Τῇ μὲν πόλει ἀπὸ τοῦ Γέλα ποταμοῦ τοὔνομα ἐγένετο. Virgil. lib. III Æneid.

Immanisque Gela fluvii cognomine dicta.

Vide præterea Silium, Claudianum, Vibium in catalogo fluminum. Suidam, Etymologici Magni Auctorem & alios, ſeu præſertim Bochartum de Phœnicum Coloniis lib. I cap. XXIX. Vehementer ab iis erratum eſt, ſicuti obſervat Cluverius, qui paſſim in Græcorum ſcriptorum exemplaribus illud urbis nomen gemino λ ſcripſere. Numiſmata enim, quæ a Goltzio adferuntur, cuncta exhibent ΓΕΛΑΣ, unico λ. Quo anno urbs ſit condita, legimus apud Thucyd. loco citato, qui ibidem refert quod antea ἐν Λίνδιοι vocabatur.

[41] Πρόξενος δ᾽ ἐν πρώτῃ τῶν περὶ νήσων Σικελικῶν.] Cluverius in Siciliæ deſcriptione emendavit: Πρόξενος ἐν πρώτῃ τῶν περὶ πόλεων. Sed neque auctoritatem neque rationem adfert. Lectionem editam ſequitur Voſſius in Hiſt. Græcis, eamque defendit Bochartus contra Cluverium, ſed nullo revera argumenti pondere. Codex Voſſianus & MSS Palatini exhibent: Πρόξενος ἐν πρώτῃ τῶν περὶ Πύῤῥον Σικελικῶν. Hanc lectionem Salmaſius in margine ſui Stephani tueri conatur, rejecta Xylandriana, & veram eſſe contendit, adducens locum Strabonis, quem ego nunc intenta oculorum acie legere nequeo. Fateor omnia eſſe admodum ſpecioſa, quæ a viris doctiſſimis adferuntur, nemini licet aſſentior: etenim cenſeo,

ἐν πρώτῃ τῶν περὶ πόρων Σικελικῶν, καὶ A
Ἑλλάνικος, [42] ἀπὸ Γέλωνος τοῦ Αἴτνης, καὶ
Ὑμάρου. [43] Ἀρισταίνετος δ' ἐν πρώτῃ τῶν περὶ
Φασήλιδα, ὅτι Λάκιος καὶ Ἀντίφημος
ἀδελφοὶ, ἐλθόντες εἰς Δελφοὺς μαντευσόμενοι.
[44] τὴν δὲ Πυθίαν οὐδ' ἂν περὶ ἐκείνων λέγου- B
σαν, προστάσσειν τὸν Λάκιον πρὸς ἀνατολὰς
ἡλίου πλεῖν. τοῦ δ' Ἀντιφήμου γελάσαντος,
τὴν Πυθίαν εἰπεῖν πάλιν. [45] ἀφ' ἡλίου δυσμῶν,
[46] καὶ σὺ ἂν πόλιν οἰκήσῃς. [47] τὸ ἐθνικὸν, Γε-
λαῖος, οὐ Γελῷος, ὡς Ἄβρων, καὶ ἡ συνήθεια. C
[48] καὶ ἴσως ἀπὸ τοῦ γέλως, τὸ Γελῷος.

ΓΕΛΩΝΟΙ [49], πόλις Σαρματίας τῆς
Εὐρώπης, ἀπὸ Γελωνοῦ τοῦ Ἡρακλέους, τοῦ
[50] Ἀγαθύρσου ἀδελφοῦ. ὁ οἰκήτωρ, ὁμοφώ-
νως· ὀξύνεται δέ. ἔστι δὲ ἡ πόλις ξυλίνη, κει- D
μένη ἐν Βουδίνοις, ἔθνει μεγάλῳ, ὡς Ἡρό-
δοτος. παρὰ τούτοις ζῶον θαυμάσιον, ὃ ὀνο-
μάζεται τάρανδος, καὶ μεταβάλλει τὰς χρόας
τῶν τριχῶν, καθ' ὃν ἂν τόπον ᾖ. ἔστι δὲ δυσθή-
ρατον, διὰ τὴν μεταβολήν· οἵοις γὰρ ἂν ᾖ E
τόποις, τοιοῦτος γίγνεται τὴν τρίχα.
[51] καὶ

A vernis ſive fiſtulis Siculis atque Hellanicus a
Gelone Atnæ & Hymari filio dictam vo-
lunt. At Ariſtænetus libro primo de Phaſe-
lide narrat, Lacium & Antiphemum fratres,
quum Delphos ad conſulendum oraculum ve-
niſſent, Pythiam, nihil de illis loquentem,
B juſſiſſe Lacium ad ortum ſolis navigare. An-
tiphemo autem [γελάσαντος] in riſum effuſo,
Pythiam regeſſiſſe: Etiam ad occaſum ſolis
tu *Gelam* urbem condes. Gentile, Gelæus,
non Gelôus, ut auctor eſt Abro & ipſa con-
C ſuetudo: ac fortaſſis a voce γέλως Gelôus de-
ductum eſt.

GELONI, urbs Sarmatiæ Europeæ, quæ
a Gelono Herculis filio, Agathyrſi fratre no-
men habet. Incolæ nomen urbi reſpondet.
D Accentu in ultima notatur. Urbs hæc lignea
eſt, ſita in Budinis, gente numeroſa, uti Hero-
dotus auctor eſt. Apud illos eſt animal admi-
ratione dignum, quod Tarandus appellatur,
mutat enim pilorum colorem, quocunque in
loco fuerit. Imo hanc propter mutationem
E venatu difficile eſt: quocunque enim colore
loca fuerint, talem pili induunt; quod tamen mi-
rum

Proxenum illo tractatu non Itinerarium, non urbium de-ſcriptionem, multo minus Pyrrhorum res geſtas concepiſſe, ſed hiſtoriam mere naturalem, in qua agebat de *cavernis fiſtuliſque ſubterraneis*, quæ in Sicilia erant frequentes. Juſtinus lib. IV: *Eſt autem ipſa terra tenuis ac fragilis; & cavernis quibuſdam fiſtuliſque ita penetrabilis, ut ventorum tota ferme flatibus pateat, nec non & ignibus generandis nutriendiſque ſoli ipſius naturalis materia, quippe intrinſecus ſtratum ſulphure & bitumine traditur: quæ res facit, ut ſpiritu cum igne inter interiora luctante, nunc vaporem nunc fumum eructet.*

[42] Ἀπὸ Γέλωνος τοῦ Αἴτνης.] Non videtur neceſſarium cum Cluverio emendare τῆς Αἴτνης. MS Voſſianus: ἀπὸ Γέλωνος τῆς Αἴτνης. Ego nihil mutandum cenſeo, cum per ellipſin voculæ υἱοῦ hæc lectio ſtare poſſit. Salmaſius eodem modo in Palatinis MSS invenit, unde reſcribendum conjicit, ἀπὸ Γέλωνος τοῦ Αἴτνης, τοῦ Ὑμάρου. Addens hanc lectionem mirum in modum ſibi placere, quamvis editam non rejiciat.

[43] Ἀρισταίνετος δ' ἐν πρώτῃ τῶν περὶ Φασήλιδα.] Sequentia etiam à Philoſtephano in Aſiaticarum urbium deſcriptione perhibentur, cujus verba conſervavit Athenæus lib. VII Deipnoſophiſt. Φιλοστέφανος δ' ἐν πρώτῳ περὶ τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ πόλεων οὕτως γράφει. Λάκιον τὸν Ἀργεῖον τῶν μετὰ Μόψου ἀφικομένων, ὃν τινες Λίνδιον εἶναι λέγουσιν ἀδελφὸν δὲ Ἀντιφήμου τοῦ Γέλαν οἰκίσαντος, εἰς τὴν Φασήλιδα ὑπὸ Μόψου σταλέντα ἀνδρῶν πεμφθέντα κατά τινα λόγον Μαντοῦς τῆς Μόψου μητρὸς &c.

[44] Τὴν δὲ Πυθίαν οὐ δ' ἂν &c. Ad marginem ſui Stephani corrigit Salmaſius hunc in modum: Τὴν δὲ Πυθίαν οὐδὲν περὶ ἐκείνων λέγουσαν.

[45] Ἀφ' ἡλίου δυσμῶν.] Salmaſius ad marginem ſui libri, fortaſſis corrigendum eſſe monet: Ἐφ' ἡλίου δυσμῶν. Quæ emendatio mihi non diſplicet, nam confirmari poſſet verbis Etymologicographi, ubi de conditoribus urbis ſic ſcribit: Ἀντίφημος ἢ Δεινομένης ὁ Ῥόδιος, καὶ χρώμενοι εἰς Δελφοὺς παραγενόμενος, ἀκούσας ὡς δέοι αὐτὸν πρὸς δυσμὰς ἀπιόντα, πόλιν κτίζειν ἐπὶ δὲ τῇ ἀπροσδοκήτῳ ἀρχῇ, ἐγέλασε· καὶ ἀπὸ τοῦ συμβάντος, ὠνόμασε τὴν πόλιν.

[46] Καὶ σὺ ἂν πόλιν οἰκήσῃ.] Hæc eſſe corrupta vidit Salmaſius ad oram ſui libri: reſcribendum judicat: Καὶ τὴν Γέλαν πόλιν φησίν. Sic etiam Bochartus illud σὺ ἂν in Γέλαν optime mutavit, ſed τὸ οἰκήσῃ retinuit.

[47] Τὸ ἐθνικὸν, Γελαῖος, οὐ Γελῷος.] Hæc verba eſſe tranſpoſita, optime monet Cluverius, illa ſic reſtituens: Τὸ ἐθνικὸν, Γελῷος, οὐ Γελαῖος. Fazellus citat numiſmata cum oppidanorum inſcriptione ΓΕΛΩΩΝ. Eodem modo dicuntur Herodoto, Thucyd. Diod. Sicul. Diog. Laert. Pauſ. & reliquis Græcis ſcriptoribus. Legitur & Antipatri de Antigone quoddam epigramma lib. I Anthol. ubi idem gentile occurrit:

Αἰσχύνας ὁ Γελῷος ἔτ' ἔπος ποτὶ τὸν βασιλῆα
Εἶπεν ὅτ' ἐν νηῒ ναύαρχος εἰς αἰῶνα.

Eſt quoque in uſu apud Virgil. lib. III Æneid.

Apparet Camarina procul, campique Geloi.

Plinio lib. III cap. VIII dicuntur GELANI: At Ciceroni in Verrem lib. IV, GELENSES. Plura vide de hoc gentili apud Cluverium ſupra allegatum.

[48] Καὶ ἴσως ἀπὸ τοῦ γέλως &c.] Vulgata Xylandri lectio ἀπὸ τοῦ Γέλωνος γελῷος ſemper ſuſpecta fuit Salmaſio, donec tandem in MSS invenit: Καὶ ἴσως ἀπὸ τοῦ γέλως, Γελῷος, quod jam divulgamus, non duntaxat Salmaſii, verum etiam priorum editionum auctoritate permoti.

[49] Γελωνοί, πόλις Σαρματίας.] Sic edi curavimus monentibus MSS Palatinis & Voſſiano codice. Male hactenus fuit in editis: Γελωνὸς, πόλις Σαρματίας. Pejus in editione Veneta & Florentina: Γελωνοὶ, πόλις Ἀρμενίας, quanquam verum ſit, τὸ Σ nominibus propriis nunc addi, nunc vero demi. Olim etiam Euſtathius in Stephani codicibus eam lectionem invenit, quam divulgavimus, ita enim ille in comment. ad Dionyſium: Ὁ δὲ τὰ Ἐθνικὰ γράψας οὕτω φησί· Γελωνοὶ, πόλις Σαρματίας, ἀπὸ Γελωνοῦ, ὃς Ἀγαθύρσου μὲν ἦν ἀδελφὸς, Ἡρακλέους δὲ υἱός. Apud Herodotum tamen lib. IV, quem locum noſter innuit, urbis nomen hodie legitur Γελωνὸς, ita enim ille: Βουδῖνοι δὲ ἔθνος ἐὸν μέγα καὶ πολλὸν, γλαυκόν τε πᾶν ἰσχυρῶς ἐστι καὶ πυῤῥόν· πόλις δὲ ἐν αὐτοῖσι πεπόλισται ξυλίνη· οὔνομα δὲ τῇ πόλι ἐστὶ Γελωνός. Magis tamen arridet τὸ Γελωνοὶ, nam, ut paſſim obſervare eſt, multa urbium & populorum nomina, eadem terminatione gaudent, vide in Ἀλαιεῖς, Γεφυραῖοι, Γελῷοι, Δελφοὶ & aliis locis plurimis. De Gelonorum moribus legendi Herodotus, Mela, Plinius, Solinus, Ammian. Marcellinus & alii.

[50] Ἀγαθύρσου ἀδελφοῦ.] Gelonum & Agathyrſum fratres fuiſſe, teſtatur Herodotus lib. IV. Hos, præterea & Scytham, Hercules genuit in regione Hylæa ex virgine ancipitis naturæ, quæ ſuperne femorum tenus, feminam, inferius autem viperam repræſentabat.

[51] καὶ θαῦμα· ὁ γὰρ χαμαιλέων, καὶ πολύ- A
πους τὴν χρόαν μεταβάλλει. [52] τὸ μέγεθος
βοός, [53] τῷ προσώπῳ τῷ τῆς ἐλάφῳ, ὡς
[54] Ἀριστοτέλης πέμπτῳ περὶ θαυμασίων
ἀκουσμάτων.

ΓΕΝΕΑ' [55], κώμη Κορίνθου. ὁ οἰκήτωρ, B
Γενεάτης. ἀφ' οὗ παροιμία,

> [56] Εὐδαίμων ὁ Κορίνθιος, ἐγὼ δ' εἴην
> Γενεάτης.

τινὲς τὰς ἀπὸ ταύτης καλοῦσι Γενεάδας,
ὡς Παρθένιος· τινὲς δέ, [57] Τενεὰ γρά- C
φουσι.

ΓΕΝΕ'ΣΗ, πόλις Λακωνικῆς. τὸ ἐθνι-
κόν, Γενεσαῖος, [58] ὡς Τεμεσαῖος. ἄμεινον
ἦν διὰ τὴν χώραν, [59] Γενεσάτης.

ΓΕΝΗΤΗΣ, [60] λιμὴν, καὶ ποταμός. D
[61] Ἀπολλώνιος ἄκραν Γενηταίαν φησί.
[62] Σοφο-

rum non eſt; nam etiam chamæleon & polypus colorem mutant. Magnitudinem habet bovis, & faciei forma cervo ſimilis eſt, uti refert Ariſtoteles libro v de Admirandis auditionibus.

GENEA, pagus Corinthi, cujus incola dicitur Geneates. Hinc proverbium:

> *Fortunatus Corinthius, at ipſe ſiem Geneates.*

Quidam, inter quos Parthenius, fœminas inde oriundas Geneadas appellant. Nonnulli vero Tenea ſcribunt.

GENESE, oppidum Laconicum. Gentile, Geneſæus, ut Temeſæus. Præſtat vero, propter ſolitam regioni formam, Geneſates.

GENETES, portus & fluvius. Apollonius promontorium Genetæum appellat: Sopho-

[51] Καὶ θαῦμα.] Salmaſius in ora ſui Stephani reſcribendum exiſtimat: καὶ ὁ θαῦμα: ſcilicet reſpectu chamæleontis & polypodis, quibus eadem coloris mutatio obtingit. Deinde, hac conjectura rejecta, legendum judicat. Οὐ γὰρ μόνος τοῦτο, τοιοῦτος γε, οἷα ἡ ... ὁ χαμαιλέων &c. Ultimam lectionem valde probo; ſic enim Euſtathius ſua ætate hunc Stephani locum legebat, cujus verba mox ex commentariis ad Dionyſium in medium producam.

[52] Τὸ μέγεθος βοός] Quanquam ſtare poſſint hæc verba, Euſtathius tamen, inſerta quadam vocula, legiſſe apud noſtrum videtur: Τὸ μέγεθος ἐστὶ βοός.

[53] Τῷ προσώπῳ τῷ τῆς ἐλάφῳ.] Aliquid excidiſſe huic loco, unde regatur ille dandi caſus, tam certum eſt, quam ſolem ipſo meridie lucere. Locus ita videtur ſupplendus: Ἐοικὼς τῷ προσώπῳ τῷ τῆς ἐλάφῳ. Sic olim Archiepiſcopus Theſſalonicenſis in comment. ad Dionyſ. Perieg. hunc locum reperiſſe teſtatur, apud τὸν τὰ Ἔθνικα γράψαντα, hæc ſunt ejus verba: Παρὰ τούτοις ζῶον λέγεται ... τὸ μέγεθος ὅσον βοός, ἐοικὸς τῷ προσώπῳ τῷ τῆς ἐλάφῳ, ... Τάρανδος ... ὁ χαμαιλέων, καὶ ὁ πολύπους. Hoc animal habere faciem cervo ſimilem, præter alios teſtatur Theophraſtus in Fragmento de iis qui colorem mutant. Ὁ δὲ τάρανδος τὸ μὲν μέγεθός ἐστιν ἡλίκον βοῦς, τὸ πρόσωπον δὲ ... ἐλάφου ... ἐλάφειον πρόσωπον. Solinus cap. xxx: *Mittit & Tarandum, boum magnitudine, biſulco veſtigio, ramoſis cornibus, capite cervino* &c. His adde locum Euſtathii Antiocheni in Hexaëm. Ἔστι δὲ ἐν τοῖς Σκύθαις τοῖς ... Λάοις, ζῶον καλούμενον τάρανδος, μέγεθος ἴσον βοός, εἶδος δὲ ἔχον τὸ τοῦ ἐλάφου παραπλήσιον. Ad quem locum vide Allatium, de Tarando, Chamæleonte & Polypode non contemnenda adducentem.

[54] Ἀριστοτέλης πέμπτῳ] Libri numerus in Xylandriana deerat, quem ex prioribus editionibus revocavimus, eum quoque a MSS codicibus abeſſe animadverto.

[55] Γενεά, κώμη Κορίνθου.] Ambigua admodum eſt hujus nominis ſcriptura, hic enim in principio cum Γ, & deinceps ſuo loco inter oppida refertur à Τ incipientia, qua de re etiam noſter hac ſectione mentionem facit. In pluribus enim vocibus, teſte Cl. Voſſio ad Melam, literæ iſtæ permutantur: ſic μάνδαλος & μάγαλος, ἴσαι & ἴγαι, Τέργος Γέργος, Τελμισσεὺς Γελμισσεύς: & apud Stephanum noſtrum Τάφιοι & Γάφιοι, atque jam Τενεὰ & Γενεά. Verum præter hanc ſcriptionis differentiam & alia eſt, non ita paſſim obvia & antiquis ſcriptoribus commemorata; nam pro Τενεά, aliquando Τεγέα exaratum reperitur, quod non improbat Vir idem incomparabilis, cui Τεγεά & Τενεά idem ſunt, addens hoc non obſcure liquere ex Heſychio, τὸ Τεγέα & Τενεά τὴν κώμην denotare profi-

tente. Verum aliud addam argumenti pondus ex Euſtathio, qui manifeſtiſſime hanc ſcribendi rationem ad Iliad. B confundit, ita enim ille: Ἀρχὴ δέ ἐστιν ἡ Τεγεά, ... Εὐδαίμων ὁ Κορίνθιος· ἐγὼ δ' εἴην Τεγεάτης ... Τενεάτης ... ἀπὸ Τενέας κώμης φησὶ Κορινθίας, ἐν ᾗ Τενεάτης Ἀπόλλων ἱερόν· ... Hic igitur promiſcue ſcribitur Τενεά & Τεγέα, Τεγεάτης & Τενεάτης. Verum perhibet Strabo, ita hanc vocem a quibuſdam per inſcitiam mutari, quem vide lib. viii. De ſitu & conditoribus dicendum ad vocem Τενεά.

[56] Εὐδαίμων ὁ Κορίνθιος.] Male exhibet Xylandriana Εὐδαίμων ὁ Κορίνθιος. Sed duo ultima in voce latent errores; prima ſyllaba ſecundum omnium poetarum & aliorum auctoritatem eſt corripienda: deinde Κορίνθιος, non vero Κορίνθος ſcribendum eſt, licet Strabonis codices, ubi de hoc adagio mentio fit, eandem ſcripturam repræſentent. Nos inducti auctoritate Suidæ, Euſtathii, cujus verba jam allegavimus, omnium calamo exaratorum codicum, nec non Venetæ Florentinæque editionis τὸ Κορίνθιος in contextum recepimus. Hæc lectio etiam magno Salmaſio tantopere placebat, ut in margine ſui Stephani promiſerit, ſe eam in ſuo *Proverbiorum commentario* pluribus adſtructurum. Miror itaque Eraſmum depravatam lectionem ſequutum eſſe, & hunc in modum Latine vertiſſe: *Fortuna Corinthius, at ipſe ſiem Teneates.* Quæ verſio mihi omnis venuſtatis & elegantiæ videtur expers. Apud Suidam ultima proverbii vox mendoſa eſt, nam pro Τενεάτης, ibi ſcribitur Τεγεάτης, & pagi nomen identidem librarii male Τεγέα fecere, cum ſine dubio Τενέα ſit ſcribendum.

[57] Τενεά] Peſſime in Xylandri editione legitur Γενεά. Tangit hic obiter ſcribendi modum, de quo noſter in ſequentibus ſuo loco.

[58] Ὡς Τεμεσαῖος.] Hoc gentile abeſt ab omnibus libris editis. Solus Voſſianus hic erat auctor, quem ſequi libuit.

[59] Γενεσάτης.] Xylandriana aliis editionibus hic præſtat. Male in Aldina Florentinaque legitur, Γενεσάτης. Verum ibi typographicum, & in Voſſiano codice librariorum σφάλμα eſſe videtur.

[60] Λιμὴν καὶ ποταμός.] Vel librariorum, vel Epitomatoris incuria regionis nomen periit. Juxta Strabonem libro xii Cappadociæ promontorium eſt inter Jaſonium & Cotyorum. Geographus, qui Scylacis nomine proſtat, *Geneta* portum clauſum apud Chalybes poſt Tibarenos agnoſcit: Μετὰ δὲ Τιβαρηνοὺς Χάλυβες ἔθνος ἐστί, καὶ Γενήτης λιμὴν κλειστός, Ἀμηνεία πόλις Ἑλληνίς &c. In eadem de ſitu ſententia verſatur Apollonius Rhod. lib. ii.

[61] Ἀπολλώνιος] Noſter locum Apollonii lib. ii reſpicit.

[62] Σοφοκλῆς, [63] ποταμὸν Γενήτα φησίν. ἔστιν οὖν ἐκ τοῦ Γένητος γενικῆς, Γενηταῖος, καὶ Γενηταία ἄκρα· καὶ τὸ Γενήτης, ἐκ τοῦ Γένητος, [64] ὡς τοῦ Οἰδίποδος Οἰδιπόδης· καὶ τρίποδος τριπόδης. Ἡρωδιανὸς δὲ, ὡς τὸ Σεληναῖα, ἁμαξαῖα φησί. A B

Sophocles fluvium Geneta nominat. Formatur igitur a genitivo Γένητος, Genetæus, & Genetæum promontorium. Et illud Genetes fit a voce Γένητος, uti ab Oedipodis Oedipodes, & tripodis tripodes. Herodianus vero dixit, ut Selenæum, Hamaxæum (promontorium.)

ΓΕΝΟ´Α [65], πόλις τῶν Λιγυρῶν, [66] Σταλία καλουμένη νῦν, ὡς Ἀρτεμίδωρος. [67] τὸ ἐθνικὸν, Γενοάτης.

GENOA, urbs Ligurum, nunc Stalia nuncupata, uti Artemidorus auctor eſt. Gentile, Genoates.

ΓΕΝΟΑΓΟΙ, ἔθνος Μολοσσίας, ἀπὸ Γενόου ἄρχοντος αὐτῶν· Ῥιανὸς τετάρτῃ Θεσσαλικῶν. C

GENOÆI, gens Moloſſiæ, quæ a Genoo illorum duce nomen ſortita eſt, teſte Rhiano libro IV Theſſalicorum.

ΓΕ´ΝΤΑ, πόλις Ἰνδικὴ, τῆς ἐκτὸς Γάγγου. τὸ ἐθνικὸν, Γενταῖος.

GENTA, urbs Indica extra Gangem. Gentile, Gentæus.

ΓΕΝΤΙ´ΝΟΣ, πόλις Τρῳάδος, κτίσμα τινὸς τῶν Αἰνείου παίδων. οἱ οἰκοῦντες, Γεντίνιοι. D

GENTINUS, urbs Troadis, a quodam filiorum Æneæ condita. Incolæ, Gentinii.

ΓΕΡΑΙΣΤΟ´Σ [68], κώμη Εὐβοίας, ἐν ᾗ ἱερὸν Ποσειδῶνος, [69] ἀπὸ Γεραίστου τοῦ υἱοῦ τοῦ Διός. καὶ οἱ ἄνθρωποι Γεραίστιοι· καὶ Γεραιστία τὸ θηλυκὸν, καὶ Γεραιστίς· καὶ Γεραίστιον οὐδέτερον. E

GERÆSTUS, vicus Eubœæ, in quo templum Neptuni, quod a Geræſto Jovis filio nomen habet. Incolæ appellantur Geræſtii. Et Geræſtia & Geræſtis fœminini, at Geræſtium neutrius generis eſt.

ΓΕΡΑ´ΝΕΙΑ, πόλις Φρυγίας. [70] ἔστι καὶ ὄρος μεταξὺ Μεγάρων καὶ Κορίνθου, [71] ἀφ'

GERANEA, urbs Phrygiæ, & item mons inter Megara & Corinthum, de quo Ino Atha-

Ἄγχι δὲ τ... πολύῤῥηνες Τιβαρηνοὶ
Ζηνὸς Εὐξείνοιο Γενηταίην ὑπὲρ ἄκρην.

[62] Σοφοκλῆς.] Cave heic Tragœdiarum ſcriptorem intelligas. Notiſſimum eſt, hodie in Apollonium Rhodium Græca extare ſcholia, quæ ex Lucillo Tarrhæo, *Sophocle* & Theone collecta atque concinnata exiſtimantur. Unum igitur ex iſtis triumviris intellige, cujus noſter etiam in Κάναστρον atque aliis locis meminit. Hæc ſunt Scholiaſtæ ad locum jam allegatum verba: Γενηταίην ὑπὲρ ἄκρην. Γενηταία ἄκρα πόντου, ὅπου ... ἀπὸ Γενήτου ποταμοῦ, ἔνθα Διὸς ξενίου ἱερόν ἐστι.

[63] Ποταμὸν Γενήτα φησίν.] Ita hunc locum contra auctoritatem codicum MSS & editorum emendare placuit; in illis enim peſſime legitur: Σοφοκλῆς, ποταμὸς Γενήτα φησίν. Video quoque Salmaſium ea de re aliquid dixiſſe ad oram ſui Stephani; ſed adeo detriti ſunt characteres, ut commode legi nequeant.

[64] Ὡς τοῦ Οἰδίποδος Οἰδιπόδης.] Hujuſmodi mutationes & ſyllabarum tranſpoſitiones apud Grammaticos paſſim occurrunt. Euſtath. ad Odyſſ. Λ pag. 1684. Τὸν δὲ Οἰδιπόδην σχηματίζων Ἡρωδιανὸς ... φαινόλης ..., ... τοῦ Οἰδίποδος, ... τὸ Οἰδιπόδης Οἰδιπόδα, ... τρίποδος τριπόδης, ... παρ' Ἡσιόδῳ. His non diſſimilia occurrunt apud Etymologici Mag. Auctorem in voce Ἄρης.

[65] Γένοα.] Ab aliis hoc oppidi nomen cum diphthongo in medio exaratur Γένουα. Videantur Strabo, Ptolemæus, Euſtath. ad Dionyſ. & alii plurimi. Hinc Latinorum GENUA.

[66] Σταλία καλουμένη νῦν.] Hanc civitatem ætate Artemidori aut Stephani *Staliam* nuncupatam fuiſſe, nemo unquam ſomniavit. Bene arbitratur Cluverius, præterquam quod hæc peſſime cohæreant, heic vel ingens librariorum mendum vel Epitomatoris nugamentum latere, ut ſæpe alias, credens in hanc mentem fuiſſe ſcriptum a Stephano: Γένοα, πόλις Λιγύων ἐν Ἰταλίᾳ, ὡς Ἀρτεμίδωρος, καλουμένη νῦν Ἰάνουα. Hanc correctionem amplectendam judico, donec alius certiora doceat, quod profecto vix eſt ſperandum, niſi ab orco redeat ipſe Stephanus. nam conſtanter quoque libri MSS exhibent, quod in vulgatis circumfertur. Quare hæc urbs ſequioris ævi ſcriptoribus *Janua* appellatur, lege apud eundem Cluverium Ital. Antiq. lib. 1.

[67] Τὸ ἐθνικὸν, Γενοάτης.] Apud Nicetam Choniaten gentile nomen ΓΕΝΟΥΙΤΗΣ reperitur, ubi narrat *Genuenſes* ex inſidiis atque negotiandi prætextu Cretam occupaſſe, verba ejus ſunt in Imperio Balduini: Περὶ τοὺς Γενουίτας ... &c. Vocantur etiam GENUATES in antiqua tabula ænea, quæ in ipſa cuſtoditur urbe, teſte Ortelio.

[68] Γεραιστὸς, κώμη Εὐβοίας.] Ita hunc locum ſupplevimus ex chartaceo Voſſiano, ultima enim vox in cæteris non conſpicitur. Geographi Eubœæ longitudinem dimetientes eam a *Cenæo* promontorio ad *Geræſtum* uſque extendunt, quod eſt inſulæ totius extremum, Ægæum mare & Cycladas verſus prominens. Habuit portum multarum navium capacem, quemadmodum ex Homero intelligimus, ita enim ille Odyſſ. Γ. de navibus Neſtoris:

---- ἐς δὲ Γεραιστὸν
Ἐννύχιαι κατάγοντο. ----

Hujus portus etiam meminit Etymologici Mag. Auctor: Γεραιστὸς ... Hinc evidenter liquet hujus promontorii ſive vici nomen in medio etiam ſine diphthongo ſcribi aliquando. Euripides Oreſt.:

Πέλοψ ὅτε πελάγεσι διεπόρευσε,
Μυρτίλου φόνον δικὼν ἐς οἶδμα ῥίψας,
Λευκοκυμάτοις πρὸς Γεραιστίαις
Πόντου σιλάσιν
Ἠιόσιν ἁρματεύσας.

Mendum leve occupant hæc verba; legendum enim Γεραιστίαις, vel Γεραστίαις, ut ſenſus ſit integer. Porro perhibet Strabo circa lib. X initium, Geræſtum peropportune ſitum eſſe trajicientibus ex Aſia in Atticam, quia Sunio propinquus eſt.

[69] Ἀπὸ Γεραίστου.] Hujus vici ſive promontorii etymon alii non deducere ſolent a *Geræſto* Jovis F. ſed παρὰ τὸ γεραίρειν a *venerando*. Etymologici Auctor: Γεραιστὸς, ἀκρωτήριον Εὐβοίας, ἱερὸν Ποσειδῶνος, παρὰ τὸ ἐν αὐτῷ γεραίρεσθαι τὸν Ποσειδῶνα· παρὰ τὸ γέρας γεραίρω, γεραιστός.

[70] Ἔστι καὶ ὄρος.] Montis ſitum ſatis accurate deſcribit Stepha-

[71] ἀφ' οὗ ἥλατο Ἰνὼ φεύγουσα τὸν Ἀθάμαντα. A τὸ πρωτότυπον, Γεράνη· ἐξ ἧς Γεράνεια. τὸ ἐθνικὸν Γερανεύς, [72] ἢ Γερανειάτης τῷ τύπῳ τῆς χώρας.

ΓΕΡΑΝΘΡΑΙ[73], πόλις Λακωνικῆς· Παυσανίας τρίτῳ. ὁ πολίτης Γερανθρώτης, B ὡς αὐτὸς Παυσανίας.

ΓΕΡΑΣΑ[74], πόλις τῆς κοίλης Συρίας, τῆς [75] τεσσαρεσκαιδεκαπόλεως. ἐξ αὐτῆς Ἀρίστων ῥήτωρ ἀστεῖος, ὡς Φίλων, καὶ Κήρυκος σοφιστής, καὶ Πλάτων νομικὸς ῥήτωρ, πᾶσαν παι- C δείαν [76] ὡς μίαν ἀποστοματίζων, καὶ ἐν συνη-

γορίαις

Achamanta fugiens ſe præcipitem dedit. Primitivum eſt Gerane, unde fit Geranea. Gentile, Geranenſis, ſive Geraniates juxta regionis formam.

GERANTHRÆ, oppidum Laconicum, auctore Pauſania libro III. Oppidanus, Geranthrotes, ut idem perhibet Pauſanias.

GERASA, urbs cavæ Syriæ regionis Decapolitanæ. Ex hac originem habuere Ariſto rhetor urbanus, teſte Philone, & Cerycus ſophiſta, & Plato cauſidicus, omnem diſciplinam ut unam eandemque memoriter exponens, & in

cauſa-

Stephanus, cui addam locum ex Scylace, juxta emendationem Cl. Palmerii: Μετὰ δὲ Βοιωτοὺς Μεγαρεῖς εἰσὶν ἔθνος, καὶ πόλεις αὐτῶν Αἰγόσθενα, Πηγαὶ τεῖχος, Γεράνεια ἄκρα. Hoc nomen huic monti indidit Megareus, qui, ſequuta gruum prætervolantium voce, illuc natando ſalvus evaſit, ſub Deucalione diluvio immiſſo. Locus in hanc rem egregius eſt apud Etymologici Mag. Auctorem: Γεράνεια, ὄρος Μεγαρικόν· Εὐφορίων, καὶ ἔχθρησε Γερανείης· ἐκλήθη δὲ ὅτι Μεγαρεὺς ὁ Διὸς καὶ μιᾶς τῶν κ... ῥνιδων νυμφῶν, τοῦ κατακλυσμοῦ γινομένου, σώζεται φωνῇ γεράνων ὁδηγηθεὶς, σώζεται τῇ ἄκρᾳ τοῦ ὄρους· ἀπὸ δὲ τῶν γεράνων, Γεράνειαν ἐκάλεσε τὸν τόπον. Vox ῥνιδων in mendo cubat: Sylburgio ſuſpecta eſt, qui quid reponendum ſit ambigit: nos docuit Pauſanias, eandem hanc de Megareo hiſtoriam narrans, heic reſcribendum eſſe Σιθνίδων, ita enim ille in Atticis: Τὰς δὲ Σιθνίδας νύμφας λέγουσι Μεγαρεῖς εἶναι μὲν σφίσιν ἐπιχωρίας, μιᾷ δὲ αὐτῶν θυγατρὶ συγγενέσθαι Δία, Μέγαρον δὲ παῖδα ὄντα Διὸς καὶ ταύτης τῆς νύμφης, ἐκφυγεῖν τὴν ἐπὶ Δευκαλίωνος ποτὲ ἐπομβρίαν, ἐκφυγεῖν δὲ ἐς τὰ ἄκρα τῆς Γερανείας, οὐκ ἔχοντος πω τοῦ ὄρους τὸ ὄνομα τοῦτο· ἀλλὰ γεράνων γὰρ πετομένων νήξασθαι αὐτὸν πρὸς τὴν βοὴν τῶν ὀρνίθων, διὰ τοῦτο Γεράνειαν τὸ ὄρος ὀνομασθῆναι.

[71] Ἀφ' οὗ ἥλατο Ἰνώ] Alii perhibent Inonem ſe ex Scironiis ſaxis cum Palæmone præcipitem dediſſe. Solinus cap. VIII: *Quæ nunc Attice, Acte prius dicta. Ibi Athenæ, cui urbi ſaxa Scironia propinqua ſunt, porrecta ſex millibus paſſuum, ob honorem ultoris Theſei & memoriam nobilis pœnæ ſic nominata. Ex iſtis rupibus Ino ſe cum Palæmone filio in profunda præcipitem iaculata auxit marinum numina.* Alii tradunt Inonem ſe a Moluride petra præcipitaſſe. Tzetzes ad Lycophronem: Φεύγουσα δὲ διὰ τῆς Γερανείας ὄρους Μεγαρικοῦ, ἀπὸ τῆς Μολουρίδος πέτρας ἔρριψεν ἑαυτὴν μετὰ τοῦ παιδὸς Μελικέρτου, τοῦ καὶ Παλαίμονος, εἰς τὴν θάλασσαν. Plurimi inter fabulatores de loco, unde ſe præcipitem dederit, verba non faciunt, ex his igitur locus commodiſſime illuſtrari poſſent.

[72] Ἢ Γερανειάτης] Conſtans hæc eſt vulgatorum librorum lectio. Cod. Voſſianus: ἢ Γερανεάτης. Quid ſit præferendum, alii videant.

[73] Γεράνθραι, πολ. Λακ.] Ita legendum ſuadet chartaceus Voſſianus: in omnibus editis male Γεράνθαι exculum reperitur: ſic olim quoque Sylburgius conjecit in Stephano reſcribendum, emendans loca Pauſaniæ, in quibus hodie male Γερόνθραι circumfertur. Sed eundem apud Pauſan. in Laconicis locus eſt inſignis, ubi urbis nomen & gentile librariorum negligentia non eſt vitiatum: Ἐπὶ τούτου πόλεις Λακεδαιμονίων τὰς περιοικίδας πολίσματα κρατοῦντες, ἐξεῖλον Ἀμύκλας, καὶ Φάριν, καὶ Γερανθρὰς ἔχοντας ἔτι Ἀχαιῶν. Τούτων Φαρῖται καὶ Γερανθρᾶται τὴν ἔφοδον τῶν Δωριέων καταπλαγέντες, ἀπελθεῖν ἐκ Πελοποννήσου συγχωροῦσιν ὑποσπόνδους. Hinc igitur maniſeſtiſſime liquet gentile hujus urbis apud noſtrum mutandum eſſe, ſcribendumque Γερανθρᾶτης, non vero Γερανθρώτης, quod libri editi repræſentant.

[74] Γέρασα] Hæc urbs nomen invenit ex eo, quod ſenes qui ſub Alexandro ſtipendia meruerant, nec bellum diutius ſequi poterant, ibi domicilium fixerint. Docet hoc Jamblichus commentario in Nicomachi Arithmeticam, quam MS habet Cl. Marc. Meibomius: Γερασηνὸς λέγεται ἀπὸ τῆς πόλεως, ᾗ ὄνομα Γέρασα· ἔστι δὲ περὶ Βόστραν καὶ Ἀραβίαν· Γέρασα δὲ λέγεται, διὰ τὸ τοὺς συστρατευσαμένους τῷ Ἀλεξάνδρῳ γέροντας, καὶ μὴ δυναμένους πολεμεῖν, ἐκεῖ τὴν οἴκησιν ποιήσασθαι. Sic Alexander milites ſuos curando ſovendoque, forſitan non duntaxat ſenio defeſſos, ſed etiam magnis itineribus laboreque fractos, atque vulneribus ægros, nobile imperatoris nomen acquiſivit, magnamque in adminiſtrandis rebus ad militiam ſpectantibus, laudem invenit, ſedulo enim cavebat, ne ætate provectiores, pedibus, brachiis aliiſve membris truncati oſtiatim ſtipem peterent, ſicuti hodie innumera conſauciatorum exempla civium miſericordiam movent atque merentur. Urbe igitur ædificata, omnes bello minus idoneos, eumque ultra Gangem & Indum ſequi non valentes, in ea cohabitare fecit, ut reliquos ſuæ ætatis annos honeſto ibi otio finirent. Sunt vero grammatici atque hiſtorici, qui, ſalva hujus nominis origine, aliam hanc urbem condendi occaſionem comminiſcuntur: ſcilicet Alexandrum, oppido quodam expugnato, atque in eo adoleſcentibus interfectis, ſenes liberos ſiviſſe, qui ad condendam urbem deinceps convenerunt. Locus in hanc rem reperitur apud Etymologici Mag. Auctorem, quem hauſit ex ſcriptore vetuſto, cujus nomen reticet: Γερασηνοί, ἀπὸ τούτου· Ἀλέξανδρος πόλιν παραλαβὼν, τοὺς ἐν ἡλικίᾳ πάντας κτείνας, ἀπέλυσε τοὺς γέροντας· οἱ δὲ συνελθόντες, ᾤκισαν πόλιν. καὶ λαβόντες γυναῖκας, ἐπαιδοποιοῦντο.

[75] Τεσσαρεσκαιδεκαπόλεως.] Mirum profecto videri poteſt, quare Stephanus hanc Syriæ partem ſic appellaverit, cum non quatuordecim, ſed decem duntaxat hoc in tractu urbes a geographis recenſeantur, unde *Decapolitana* regio nomen ſortita eſt. Plinius lib. V cap. XVIII: *Jungitur ei latere Syria Decapolitana regio, a numero oppidorum, in qua non omnes eadem obſervant. Plurimi tamen Damaſcum Epoten riguis ex amne Chryſorrhoa fertilem, Philadelphiam, Raphaneam, omnia in Arabiam recedentia. Scythopolim, antea Nyſam, a libero patre, ſepulta nutrice ibi, Scythis deductis. Gaddara Hieromiace præfluente & jam dictum Hippon, Dion, Pelam aquis divitem, Geraſa, Canatha.* Ita hunc locum Plinii reſtituit Salmaſius, quare in Stephano forſitan reſcribendum monet: Γέρασα, πόλις τῆς κοίλης Συρίας, τῆς χώρας δεκαπόλεως. Verum hoc Decapolitanæ regionis oppidum, non eſt confundendum cum altero ejuſdem nominis, quod in Arabia deſerta circa Boſtram collocant, de quo loquitur Jamblichus loco jam citato. ſed in eo peſſime fallitur, cenſens hinc Nicomachum originem traxiſſe: is enim Philoſophus, omnibus unanimiter aſſeverantibus, Geraſa Cavæ Syriæ, non vero Arabiæ Petrææ, patriam habuit. Præterea maniſeſtum illis verbis ineſt mendum: quam enim ſententiam hæc conficiunt, ἔστι δὲ περὶ Βόστραν καὶ Ἀραβίαν? Cum & Boſtra & Geraſa Arabiæ deſertæ urbes ſint. Legendum videtur: ἔστι δὲ περὶ Βόστραν καὶ Γυψαρίαν. Ptolemæus lib. V in Arab. Pet. deſcriptione: Πόλεις δὲ εἰσὶν ἐν τῇ πετραίᾳ Ἀραβίᾳ καὶ κῶμαι αἵδε. Ἔλουσα, Μαλιάθα, Καλγουΐα, Αυσα, Γυσα, Γυψαρία, Γέρασα &c.

[76] Ὡς μίαν.] Sine dubio ἐγκυκλοπαιδείαν intelligit, qua præſtantiores & veteres Sophiſtæ erant imbuti. Cicero III de Orat. *Veteres illi uſque ad Iſocratem omnem omnium rerum, quæ ad mores hominum, quæ ad vitam,*

quæ ad

γορίαις,[77] καὶ παρεδρεύταῖς,[78] καὶ θρόνοις τ' ὀρθοτήτα τῶν νόμων ἐπιτηδεύων. τὸ ἐθνικὸν Γερασηνὸς, ὡς Μήδαβα Μηδαβηνός. A

ΓΕ'ΡΓΙΣ, πόλις Τροίας· καὶ κλίνεται Γέργιθος. λέγεται καὶ ἡ Γέργιθος εὐθεῖα ἀπὸ γενικῆς, ὡς Τροίζηνος. ὁ πολίτης, Γεργίθιος. B τὸ θηλυκὸν, Γεργιθία.[79] ἀφ' ἧς Γεργιθία ἡ χρησμολόγος Σιβύλλα, ἥτις καὶ τετύπωτο ἐν τῷ νομίσματι τῶν Γεργιθίων, αὐτή τε καὶ ἡ σφίγξ, ὡς Φλέγων ἐν Ὀλυμπιάδων πρώτη. ἐν δὲ τῷ ἱερῷ τοῦ Γεργιθίου Ἀπόλλωνος, C Σιβύλλης φασὶν εἶναι τάφον. ἔστι καὶ ἄλλο Γεργίτης, καὶ θηλυκῶς Γεργῖτις. ἔστι καὶ Γεργιθεύς.

ΓΕ'ΡΗΝ, πόλις ἢ κώμη Λέσβου, ἀπὸ Γέρηνος τοῦ Ποσειδῶνος. καὶ θηλυκῶς, Γερηνίς. D

ΓΕΡΗΝΙ'Α, πόλις τῆς Μεσσηνίας, ἔνθα Νέστωρ ὁ Πύλιος ἐτράφη, ἢ φυγὰς ἤχθη. [80] Ἡσίοδος ἐν πρώτῳ καταλόγων,

[81] Κτεῖνε δὲ Νηλῆος ταλασίφρονος
υἱέας ἐσθλούς E
Ἕνδεκα· δωδέκατος δὲ Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
Ξεῖνος ἐὼν, ἐτύχησε παρ' ἱπποδάμοισι
Γερηνίοις.

ἀπὸ

A cauſarum patrociniis, in aſſeſſionibus, & tribunalibus excellentiæ legum ſtudens. Gentile, Geraſenus, ut Medaba Medabenus.

GERGIS, oppidum Troiæ. In caſu obliquo habet Γέργιθος. Deducitur etiam Gergithus B caſus rectus ab illo genitivo, quemadmodum Trœzenus. Oppidanus, Gergithius, genere fœminino Gergithia. Hinc Gergithia Sibylla, fœmina fatidica, quæ una cum ſphinge in Gergithiorum numiſmate excuſa eſt, ut Phlegon in prima Olympiade perhibet. Ferunt C in Gergithii Apollinis templo Sibyllæ ſepulchrum eſſe. Eſt quoque aliud nomen Gergites, & genere fœminino Gergitis. Reperitur etiam Gergithenſis.

GEREN, urbs ſive vicus Lesbi, a Gerene Ne- D ptuni F. nomen habens. Et fœmininum, Gerenis.

GERENIA, urbs Meſſeniæ, ubi educatus eſt Neſtor Pylius, aut fugam capeſſivit. Heſiodus in Catalogo primo :

Interfecit vero Nelei in adverſis patientis
filios generoſos E
Undecim. Duodecimus vero Gerenius eques
Neſtor
Hoſpes evaſit apud Gerenos equorum domitores.

A caſu

quæ ad virtutem, quæ ad Rempublicam pertinent, cognitionem & ſcientiam cum dicendi ratione jungebant.

[77] Καὶ παρεδρεύταις] Fortaſſis emendandum παρεδρείαις. Quod ſi ita ſiat, ſenſus erit multo dilucidior.

[78] Καὶ θρόνοις] Opinatur Creſolius lib. IV de Sophiſtis, hic per θρόνον intelligi *civilium orationum ſuggeſtum*, ſive πολιτικὸν θρόνον, cui Athenis Sophiſtæ præfuiſſe dicuntur. Sciendum eſt, in illa urbe, ut idem bene diſtinguit, duos fuiſſe θρόνους ad docendam eloquentiam inſtitutos, πολιτικὸν & σοφιστικὸν, & cuique certam propriamque fuiſſe mercedem. Philoſtratus loquens de Apollonio Sophiſta, Athenis, inquit, docuit τοῦ πολιτικοῦ θρόνου προστὰς ἐπὶ ταλάντῳ. Olympiodorus apud Photium perhibet, ſua cura atque ſtudio Leontium ad Sophiſticam ſedem evectum fuiſſe, quanquam ille repugnaret: εἰς τὸν σοφιστικὸν θρόνον ανεχθῆναι, οὐκ ἐθέλοντα. Etiam aliis in urbibus fuere hujuſmodi *throni*: de Romano mentionem facit Philoſtratus in Euodiano: Τὰ δὲ τῆς φωνῆς ἄλλα ἐς τὴν Ῥώμην ἐπὶ τὸν ἐκεῖ θρόνον. Eoſdem Greg. Nazianzenus Orat. XX Cæſareæ inſtitutos meminit.

[79] Ἀφ' ἧς Γεργιθία ἡ χρησμολόγος Σιβύλλα.] Vitium in vulgatis & MSS irrepſit. Corrigendum, ἀφ' ἧς Γεργιθία. Hæc urbs, unde Sibylla Gergithia nomen acceperit, ſita fuit in agro Lampſaceno, teſte Strabone lib. XIII: Ἐν δὲ τῇ Λαμψακηνῇ τόπος ἀμπελόφυτος Γεργιθίων ... πόλις Γεργιθίων, ἐκ τῶν ἐν τῇ Κυμαίᾳ Γεργιθῶν· ἦν γὰρ καὶ ἐνταῦθα πόλις πληθυντικῶς καὶ θηλυκῶς λεγομένη αἱ Γεργιθες. Verum cum non duntaxat Gergis in ditione Lampſacena, ſed & Mermeſſus ibi ſita fuerit, non incommode ex eo poſſet conjici, Erythræam Sibyllam & Gergithiam eandem eſſe, quibus Stephanus & alii diverſam patriam adſcribunt. Etiam Mermeſſum in agro Lampſaceno, vel ſaltem non longe inde remotam a geographis conſtitui, liquet ex Polemone apud Stephanum, illud oppidum cum Myrmiſſo confundente, ita enim ille: Μερμισσὸς, πόλις περὶ Λάμψακον, ὡς Πολέμων. Si ergo Gergithia & Erythræa eadem ſint habendæ, tum etiam Helleſpontica his erit annumeranda, etenim illa quoque *Marmeſſi* nata exiſtimatur. Lactant. de Fal. Rel. lib. I: *Octavam Helleſponticam in agro Trojano natam, vico Marpeſſo, circa oppidum Gergithium, quam deſcribit Heraclides Ponticus Solonis & Cyri fuiſſe temporibus.* Malim hic *Marmeſſo* legere, quanquam Lactantii codd. aliter ſuadeant. Sed ut fatear quod res eſt: ingens inter veteres certamen fuit, quænam ei patria attribuenda, liquet hoc ex Suida, cujus verba huc tranſcribam, ita enim ille in Σίβυλλα. Ἐρυθραία, παρὰ τὸ τεχθῆναι ἐν χωρίῳ τῆς Ἐρυθρῶν ... Βάτεος. Νῦν δὲ αὐτὸ τὸ χωρίον ... Ἐρυθραί· τινὲς δὲ αὐτὴν Σικελὴν, ἄλλοι Σαρδιανὴν, ἄλλοι δὲ Γεργιθίαν, ἄλλοι δὲ Λιβυσσαν, ἄλλοι Λευκανήν, ἄλλοι Σαμίαν ἐδόξαν. Hinc igitur evidenter apparet, veteres de hujus Sibyllæ natali ſolo, haud aliter ac olim de Homeri patria, inter ſe diſputaſſe: verum fortaſſis *Gergithia* vocatur, non propterea quod ibi nata, ſed quod in æde Apollinis *Gergithii* tumulo condita commemoretur, uti hac ſectione videre eſt.

[80] Ἡσίοδος ἐν πρώτῳ καταλόγων] Codices MSS illud ἐν πρώτῳ inſerunt, quod in omnibus editis non conſpicitur. Quod ſi Meurſius ita hunc locum emendatum conſpexiſſet, medicas ei manus in Lectionibus Atticis non attuliſſet legendo, ὡς Ἡσίοδος ἐν καταλόγῳ γ'. Optime tamen obſervat, ab Heſiodo illud opus, quod εἰς γυναῖκας ſcripſit, in tres καταλόγους diſtributum fuiſſe, atque primum citari a Scholiaſta in Apol. ad lib. III: Ὅτι Περιμήδης ὁ Πανδάρεως ... Ἡσίοδος ἐν πρώτῳ καταλόγων φησί. Verum hoc longiſſime a veritate remotum judico, apud Stephanum in Αἴαντος (ubi in præcedentibus editionibus locus mutilatus circumfertur, ὡς Ἡσίοδος ἐν Αἰγ * ἀδόντιῳ, ſecundum allegari, ibique reſcribendum ſupplendumque eſſe, ὡς Ἡσίοδος ἐν γυναικῶν δευτέρῳ. Tu lector inſpice locum, & quid ad eum obſervatum ſit. Certus ſum, te aliter judicaturum. Tertius Catalogi liber reperitur apud eundem Scholiaſt. ad lib. III. Euſtathius ſua ætate hoc Stephani ex Heſiodo loco uſus eſt, tecto licet nomine, ita enim ille ad Iliad. B. pag. 231. Λέγεται δὲ ἡ πόλις αὕτη, καὶ ἐθνικῶς Γερήνιοι· ὡς Ἡσίοδος. Νέστωρ ... ἀλέξεν ἐν ... Γερήνῳ ... πληθυντικῶς ὡς ὁ αὐτός. Κτεῖνε δὲ Νηλῆος ταλασίφρονος υἱέας ἐσθλοὺς, Ἕνδεκα, &c.

[81] Κτεῖνε δὲ Νηλῆος.] Ita hunc verſiculum placuit emen-

ἀπὸ εὐθείας τῆς Γέρηνος. Καὶ αὖθις,

Νέστωρ οἶος ἄλυξεν ἐν ἀνθεμόεντι Γερήνῳ.

ἐξ ἧς εὐθείας τῆς ἡ Γέρηνος, τὸ Γερηνεύς, [82] ὡς Ἄλιος Ἀλιεύς· καὶ ἐξ αὐτῆς Γερηνία, καὶ Γερήνιος.

ΓΕΡΜΑΝΙ'ΚΕΙΑ [83], πόλις Εὐφρατησίας. Κουάδρατος ἐν τρίτῳ Παρθικῶν, χωρίον αὐτὴν φησιν. ὁ πολίτης, Γερμανικεύς.

ΓΕ'ΡΜΑΡΑ, Κελτικῆς ἔθνος, ὃ τὴν ἡμέραν οὐ βλέπει, ὡς [84] Ἀριστοτέλης περὶ θαυμασίων· τοὺς δὲ Λωτοφάγους καθεύδειν ἑξάμηνον.

ΓΕ'ΡΜΗ, πόλις Ἑλλησποντία, [85] πλησίον Κυζίκου, ἣν Ἡρωδιανὸς Ἀσίας φησίν. ὁ πολίτης, Γερμηνὸς, καὶ Γερμηνή.

ΓΕΡΟΥ'ΝΙΟΝ, πόλις Ἰταλίας· Κουάδρατος δὲ [86] Γερωνίαν ταύτην καλεῖ. τὸ ἐθνικὸν, Γερουνινός.

ΓΕ'ΡΡΑ, πόλις Χαλδαίων. ὁ πολίτης, Γερραῖος· καὶ θηλυκὸν Γερραία, καὶ Γερραΐς, ὡς Θηβαΐς.

ΓΕ'ΡΡΟΣ [87], τόπος, καὶ ποταμὸς προσεχὴς τῷ Βορυσθένει. ὁ πολίτης, Γέρριος.

ΓΕΤΙ'Α, ἡ χώρα τῶν Γετῶν. Γέτης γὰρ τὸ ἐθνικὸν, οὐ τὸ κύριον. ἔστι δὲ Θρακικὸν ἔθνος. [88] ἔστι καὶ θηλυκῶς Γέτης· οὕτω γὰρ ἐκαλεῖτο ἡ γυνὴ τοῦ Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου. καὶ κτητικῶς λέγεται Γετικὸς, ἀφ' οὗ Κρίτωνος Γετικά. καὶ θηλυκὸν, Γετική. [89] νόμοι δὲ Γετῶν τὸ ἐπισφάζειν τὴν γυναῖκα [90] τῷ ἀνδρὶ, καὶ ὅταν ἐπικη-

A A casu recto Gerenus. Et rursum:

Nestor solus effugit in florido Gereno.

Ex quo casu recto Gerenus, rursum formatur Gerenensis, uti ab Alus Alensis. Et hinc Gerenia & Gerenius.
B

GERMANICEA, oppidum Euphranteſiæ. Quadratus libro tertio Parthicorum caſtellum nominat. Oppidanus, Germanicenſis.

C GERMARA, Celticæ gens, quæ diem non videt, ut Ariſtoteles libro quinto de Admirandis auſcultationibus perhibet. Lotophagos vero dormire per ſex menſes.

GERME, oppidum Helleſpontiæ prope
D Cyzicum, quod Herodianus Aſiæ attribuit. Oppidanus Germenus & Germene.

GERUNIUM, urbs Italiæ. Quadratus illam vocat Geruniam. Gentile, Geruninus.

E GERRHA, oppidum Chaldæorum, cujus oppidanus, Gerrhæus. Fœmininum eſt Gerrhæa, & Gerrhaïs, ut Thebaïs.

GERRHUS, locus & fluvius Boryſtheni adjacens. Cives dicitur Gerrhius.

F GETIA, regio Getarum. Geta enim gentile, non vero proprium eſt. Eſt autem gens Thracica. Et genere fœminino dicitur Getis; ita enim Philippi Amyntæ uxor appellabatur. Et poſſeſſive dicitur Geticus, unde Critonis Getica. Et fœminino genere
G Getica. Getarum leges ſunt, mulierem in honorem mariti defuncti ſacrificare, & cithara

emendare, auctoribus libris calamo exaratis, nec non Euſtathio, quem proxime citavimus. Peſſime & ſine ſenſu in vulgatis circumfertur: κλεινὰς Νηλῆος πολυσίφρονος ἤρως ἐσθλός.

[82] Ὡς Ἄλιος, Ἀλιεύς] Et hic locus emendatione indiget. Corrige: ὡς Ἅλος, Ἀλεύς. Vide noſtrum illa in voce, & de correctione non dubitabis.

[83] Γερμανίκεια] Urbs eſt ſub Patriarchatu Antiocheno, apud Amanum montem, cujus meminere Ptolemæus, Antonini Itinerar. & Conſtant. Porphyrog. de vita & geſtis Baſilii Macedonis, qui Callipolin & Padaſiam ei vicinas ſtatuit, ita enim ille: Περὶ δὲ τὴν Καλλίπολιν καὶ Παδασίαν φθάσας, εἶτα διὰ δυσβάτων ὁδῶν ἐλθὼν, τοῦ ἵππου ἀποβὰς, πεζὸς διελθὼν τὰ στενὰ τῆς ὁδοῦ, διὰ τὸ ... αἴθριας τῆς ἐπὶ χεῖρα παρακειμένης. Πλησιάζουσι δὲ τῇ Γερμανικείᾳ ... &c.

[84] Ἀριστοτέλης περὶ θαυμασίων.] Ex quo auctore noſter relationem hanc hauſerit, nondum compertum habeo. & licet hic addatur Ariſtotelis nomen, pro vero tamen conſtat, illo tractatu quod περὶ θαυμασίων circumfertur, hac de re & gente nullam fieri mentionem. Quin imo locus ipſe, a Stephano ex Ariſtotele allegatus, mutilus eſt, nam in eo de ipſa gente ne γρῦ quidem: loquitur enim de Lotophagis, qui ad rem non pertinent. His non diſſimilia in hoc onomaſtico geographico reperiuntur, ubi ab allegatis verbis illud abeſt, quod potiſſimum ad rei probationem requiritur.

[85] Πλησίον Κυζίκου.] Ex Epiſcopis, qui Concilio Epheſino & Synodo Chalcedonenſi inter fuere Holſtenius ſitum & verum hujus oppidi nomen colligit, quem vide in Annotat. ad Geographiam ſacram Carol. à S. Paulo. Non puto tamen hanc eandem fuiſſe urbem, quam ejuſdem nominis alii collocant in finibus Bithyniæ & Phrygiæ inter Peſſinuntem & Ancyram, de qua vide Ptolemæum & Antonini Itinerarium.

[86] Γερωνίαν ταύτην καλεῖ.] Peſſime ſic exhibent libri editi, & vix melius calamo exarati, Γερυνίαν ταύτην καλεῖ. Bene corrigit Salmaſius in margine ſui codicis Γερουνίαν ταύτην καλεῖ. De hujus urbis ſitu & aliis appellationibus conſulendus Cluverius.

[87] Τόπος, καὶ ποταμός &c] De loco & fluvio hujus nominis mentionem facit Herodotus lib. IV: ſino vehementer fallor, ſi Stephanus hæc verba non reſpexerit. Ἕβδομος δὲ Γέρρος ποταμὸς ἀπέσχισται μὲν ἀπὸ τοῦ Βορυσθένεος κατὰ τοῦτο τῆς χώρης ἐς ὃ γινώσκεται ὁ Βορυσθένης· ἀπέσχισται μέν νυν ἐκ τούτου τοῦ χώρου· οὔνομα δὲ ἔχει τό περ ὁ χῶρος αὐτὸς, Γέρρος.

[88] Ἔστι καὶ θηλυκῶς Γέτης.] Corrigit Salmaſius: ἔστι καὶ θηλυκῶς Γέτις, vel quod verum putat Γέτη, uti ad marginem ſui libri exaravit.

[89] Νόμοι δὲ Γετῶν] Pluratіvum illud νόμοι non diſſuadet, totum hunc de Getarum moribus locum in duas leges dividi atque diſtingui, quarum altera loquitur de uxore ſacrificante pro manibus mariti mortui, altera vero de pulſatione citharæ, cum legatos mittunt de fœdere vel induciis acturos. Et ita quoque mihi interpretanda videntur verba Euſtathii ad Dionyſ. de ſitu Orb. quanquam ibi hunc in modum legatur: Νόμος δὲ Γέταις, ἐπισφάζεσθαι τὴν γυναῖκα τῷ ἀνδρὶ θανόντι, καὶ κιθαρίζειν ὅταν ἐπικηρυκεύωνται.

[90] Τῷ ἀνδρί] Conſtanter ſic exhibent libri editi & manu

διακηρυκδ'ον), κιθαρίζειν. Α'ῤῥιανὸς ἢ Γε- A τέκυς αὐτὸς φησι.

thara pulſare, legatos cum ad hoſtem mittunt. Arrianus illos Getenos vocat.

ΓΕ'ΦΥΡΑ, πόλις Βοιωτίας. [91] τὺς αὐτὺς δέ φασι ἐ Ταναγραίυς, ὡς Στράβων ἐ Ε'καταῖ@. ἀφ' ὗ ἐ [92] Γεφυραῖα ἡδύν.

GEPHYRA, urbs Bœotiæ. Eoſdem appellant etiam Tanagræos, teſte Strabone & Hecatæo. Hinc Gephyræa Ceres.

ΓΕΦΥΡΩ'ΤΗ, πόλις Λιβύης. τὸ ἐθνικὸν, Γεφυρωτεῦ@, ἢ Γεφυρωτίτης, διὰ τὸν τύπον. B

GEPHYROTE, urbs Libyæ. Gentile, Gephyrotæus, vel Gephyrotites, propter ſolitam regioni formam.

ΓΗ'[93], ἀπὸ ἢ γέα κραθέν· [94] ἀφ' ὗ τὸ γέγι@ κλητικὸν, πλεονασμῷ τῦ γ. [95] ἢ παρὰ τὸ γῆ, γέγι@· ἀφ' ὗ ἢ [96] γηίτης, ὁ C αὐτόχθων, ἢ γῆν οἰκῶν· [97] ἢ γήϊν@ μελυσιαστικόν. λέγε) ἐ γήπεδον τὸ πρὸς τοῖς οἴκοις ἐν πόλει κηπίον, ὅπερ οἱ τραγικοὶ διὰ τῦ α φασὶ, δωρίζοντες. [98] διαφέρε γήπεδον οἰκοπέδυ. οἰκόπεδον γὰρ, οἰκίας ἐςὶ κατερριμμέ- D νης ἔδαφος, γήπεδον δὲ, τὸ ἐν ταῖς πόλεσι προσκείμενον ταῖς οἰκίαις κηπίον. [99] ἀπὸ ἢ γῆ, γαῖα. ὁ οἰκήτωρ, γαιάτης· καὶ γαιήι@ κλητικόν· καὶ θηλυκὸν, γαιηιάς. καὶ ἢ γαῖα, ἢ ἢ γραῖα, βραχὺ

Γῆ *terra*, contractum eſt ex γέα: unde poſſeſſivum γέγι@ *priſcus*, per pleonaſmum literæ γ. Vel a voce γῆ fit γήϊ@ *terreſtris*, unde & γηίτης indigena & terram colens, & γήϊ@ *terrenum*, quod materiale nomen eſt. Dicitur & γήπεδον, hortulus, ædibus urbanis additus. Hanc vocem Tragici per α efferunt, Dorum linguam imitantes. Γήπεδον differt ab οἰκοπέδῳ. Nam οἰκόπεδον ædium deſtructarum area eſt, γήπεδον vero hortulus ædibus urbanis adjacens. A voce γῆ fit γαῖα. Incola gæates, & gæeius poſſeſſivum, & fœmininum gæeias. Et in gæa, ſicut & in græa breve

manu exarati: verum locum eſſe mutilum & ita eſſe ſupplendum, τῇ ἀοιδῇ θωρῇ, non eſt quod de eo ambigamus, ſi hunc locum conferamus cum verbis Euſtathii, jam proxime allegatis.

[91] Τὺς αὐτὺς δέ φασι ἐ Ταναγραίυς] Hæc in cod. Voſſiano paullo aliter leguntur: τοὺς δὲ τὺς αὐτὺς εἶναι καὶ Ταναγραίυς. Hinc conjecturam facio, reſcribi debere: τοὺς δὲ τὺς αὐτὺς φασιν εἶναι ἐ Ταναγραίυς. Locus Strabonis, quem noſter innuit reperitur lib. 12: Καλῦν) δὲ Γεφυραῖοι οἱ Ταναγραῖοι. Vide præterea Herod. lib. v idem de Gephyræis aſſeverantem.

[92] Γεφυραῖα ἡδύν.] Conſtanter ita circumfertur in libris MSS & editis, ſed peſſimo errore. Parum abfuit, quin Cl. Meurſii emendationem, qua nihil omnio verius aut ad rem præſentem accommodatius, in contextum recepiſſem; is enim in Lect. Atticis emendat Γεφυραῖα ἡ Δηώ. Hac appellatione Ceres apud Gephyræos erat nota. Etymologici Mag. auctor: Δηὼ, ἡ Δημήτηρ· ἀπὸ ἢ δήειν (ἢ ζητεῖν) τὴν Περσεφόνην. Vide præterea Heſychium. Euſtath. ad Iliad. I & Od. Λ. Apud Gephyræos cultam fuiſſe Cererem liquet ex Etymologicographo: Γεφυρεῖς, δῆμ@ Α'ττικός· ὅθεν ἐ Γεφυραία Δημήτηρ. Verum celare nequeo conjecturam Salmaſianam, marginibus ſui libri illitam, exiſtimat enim legendum Γεφυραῖα Α'ηδών. Sed utinam ſuæ divinationis documenta ſignificaſſet! Apud Heſychium invenio, Minervam Aëdonis nomine Pamphylis fuiſſe cultam: Α'ηδὼν, ἡ Α'θηνᾶ παρὰ Παμφύλοις. Sed an apud Gephyræos eundem honorem obtinuerit, ex aliorum ſcriptis non apparet. Temere tamen hæc conjectura mihi non videtur improbanda, Goltzius enim luſtravit nummum Domitiani cum hac inſcriptione, ΓΕΦΥΡΑΙΑΗΔΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ. quæ an ad hanc rem ſit applicanda, aliis inveſtigandum relinquo. Denique Hadrianus Junius & hunc locum ſollicitavit, ex conjectura emendandum exiſtimans Γεφυραῖα ἡδύλογα, vel ſimile quid, quaſi ad *Gephyræos ſales* Stephanus reſpiceret. Verum ut dixi, Meurſii conjectura præ aliis amplectenda videtur.

[93] Α'πὸ ἢ γέα κραθέν.] Eadem in opinione verſabatur Euſtathius, ſic enim ille ad Iliad. Σ. Καὶ ἐστι ἐκ τῦ γέα τῦ [illegible] κέκραται ἡ γῆ. Huic adde Etymologici Mag. teſtimonium, quod eſt in voce γαῖα. Τὸ δὲ γέα κατὰ κρᾶσιν ἢ ε καὶ α εἰς η, γέα γῆ.

[94] Α'φ' ὗ τὸ γέγι@] Eandem vocis derivationem habemus apud Etymologicographum: Παρὰ τὸ γέα τὸ διὰ τῦ ε ψιλῦ, γέα, ἢ [illegible] γέι@ · καὶ ἐν πλεονασμῷ ἐ συγκοπῇ, γέγι@ · ἢ παρὰ τὸ γέα, γέι@ · καὶ πλεονασμῷ τῦ γ, γέγι@. Magiſtri Græci hanc vocem interpretantur ἀρχαῖ@. Hecatæo γέγι@ λόγος, & γέγεα ἄνθεα ſunt priſci flores & ſermo: & Suidæ γέγεα ἔθη, ſunt τὰ ἀρχαῖα.

[95] Η' παρὰ τὸ γῆ, γέγι@] Voſſianus & Palatini male exhibent: ἡ παρὰ τὸ γῆ, γέγιον. Salmaſius optime legendum cenſet: ἢ παρὰ τὸ γῆ, γήϊ@, ἀφ' ὗ ἐ γηίτης.

[96] Γηίτης] Non accipit hanc vocem pro Autochthone Heſychius, ſed pro ruſtico: Γηίτης, ὁ τὴν γῆν ἐργαζόμεν@, γεωργός.

[97] Καὶ γήϊν@ μελυσιαστικόν] Nomen poſſeſſivum a Græcis Technicis trifariam dividitur, in ἐνεργητικόν, συνεκφωνητικόν ἐ μελυσιαστικόν. Singula hæc ab Etymologici Magni auctore in voce Α'δάμ@ egregie dilucidantur, quæ quia ad rem præſentem pertinent, huc transferre lubet. Εἴδη δὲ ἢ κτητικῦ, τρία· ἐνεργητικὸν μὲν, τὸ ἐνεργητικὸν ἔχον πρὸς τόπον· οἷον, ὑδρεῖ@, ἐπίγει@, θαλάσσι@, Κόσμι@, Ῥόδι@, γήϊν@. Συνεκφωνητικὸν δὲ, τὸ συνεκφωνούμενον μεθ' ἑαυτῦ· οἷον, χειρομαντικός· συνεκφωνεῖ γὰρ τὴν χειρομαντείαν· καὶ ἀστρονομικὸς ὁμοίως ἐ ῥήτωρ ἐ φιλόσοφ@· μελυσιαστικὸν δὲ ἐςι, τὸ ἀπὸ τῆς ὕλης τινὸς· οἷον, κεδρῖν@, ἐλεφάντιν@, Ο'σμι@· ἀργύρε@, χάλκε@, χρύσε@. Stephanus nunc grammaticorum, non vero geographorum partes ſectans, ab Etymologicographo diſſentit, qui τὸ γήϊν@ pro poſſeſſivo ἐνεργητικῷ accepit, ſcilicet pro aliquo vel in, vel ſub terra degenti: Stephanus autem pro eo quod de humo factum eſt, atque terrenis particulis conſtat, qualis revera fuit Adamus, humani generis principium, quem hanc ob cauſam proprio nomine Γεῖον appellavit Sanchoniaton. Geminam hanc ſignificationem ſi τῷ γήϊν@ attribuas, ſine dubio omnem diſſentientium Grammaticorum litem compoſueris.

[98] Διαφέρε γήπεδον οἰκοπέδυ] Hanc ſignificatus differentiam etiam agnoſcit Euſtathius ad Iliad. Δ pag. 436. Γήπεδον μὲν τις, τὸ ἐν πόλει προσκείμενον, οἰκίας ὄντος κηπίδιον· οἰκόπεδον δὲ, οἰκίας κατερριμμένης ἔδαφ@, ὁ ἐξ ἀγροτικοὶ ἐ ὑστερον οἱ ὑστεροι φασι. In mendo cubant hæc Archiepiſcopi verba, & mala interpunctione laborant, ita enim emendanda ſunt & conſtituenda, ut ſenſum congruum efficiant: Γήπεδον μὲν τις, τὸ ἐν πόλει προσκείμενον οἰκίαις, οἷον κηπίδιον. Stephanus adhibet κηπίον, quod eodem redit; etenim a ſubſtantivis quandoque derivari bina diminutiva, res non eſt inſolens, & aliis exemplis defenditur, quemadmodum a κῆπ@ κηπίον & κηπίδιον, ita ab οἶκ@ fit οἰκίον & οἰκίδιον, quibus inſuper tertium οἰκίσκ@ adjungi poſſet. Sic quoque a βιβλ@ βιβλίον & βιβλίδιον.

[99] Α'πὸ ἢ γῆ, γαῖα] Aliter cenſet Sergius grammaticus apud Etymologicographum, qui eam vocem deducit

[1] βραχὺ τὸ α, ὅτι δισύλλαβα, ὡς Μαῖα, [2] Φαῖα.

breve eſt α, quia diſyllaba ſunt, uti Mæa, Phæa.

ΓΗ'ΘΟΥΣΣΑ, πόλις Λιβύης. τὸ ἐθνικὸν, Γηθουσσαῖος, ὡς Σκοτουσσαῖος· ἢ Γηθούσσιος, ὡς [3] Πιτυούσσιος· ἢ Γηθουσσίτης, διὰ τὸ ἐπιχώριον.

GETHUSSA, urbs Libyæ. Gentile Gethuſſæus, uti Scotuſſæus. Vel Gethuſſius uti Pityuſſius: vel Gethuſſites propter formam vernaculam.

ΓΗΛΥΣ [4], ἔθνος, οὗ μέμνηται Ἀσίννιος Κουάδρατος ἐν πρώτῳ Παρθικῶν· ὀξύνεται δέ.

GELYS, gens, cujus meminit Aſſinius Quadratus libro primo Parthicorum. Accentu notatur in ultima.

ΓΗ'ΡΕΙΑ [5], πόλις Ἰνδική, πλησίον ὑπὸ Δηριάδῃ τῷ βασιλεῖ τῶν Ἰνδῶν, πρὸς Διόνυσον πολεμοῦντι. τὸ ἐθνικὸν, [6] Γηρεάτης.

GEREA, urbs Indica, quæ cenſetur ſub Deriade Indorum rege, qui contra Bacchum bellum geſſit. Gentile, Gereates.

ΓΙΓΓΛΥΜΩ'ΤΗ, Φοινίκης πόλις, ὡς Ἑκαταῖος.

GINGLYMOTE, Phœniciæ urbs, auctore Hecatæo.

ΓΙ'ΓΩΝΟΣ, πόλις Θρᾴκης, [7] προσεχὴς τῇ Παλλήνῃ. ὁ πολίτης, Γιγώνιος. ἀπὸ Γίγωνος τοῦ Αἰθιόπων βασιλέως, [8] ὃς Διονύσῳ ἡττήθη. Ἀρτεμίδωρος ὁ Ἐφέσιος Γιγωνίδα ταύτην φησί.

GIGONUS, oppidum Thraciæ, Pallenæ finitimum. Oppidanus, Gigonius. Nomen habet a Gigone Æthiopum rege, qui a Baccho ſuperatus eſt. Hanc urbem Artemidorus Epheſius Gigonida appellat.

ΓΙ'ΛΔΑ, πόλις Λιβύης. τὸ ἐθνικὸν, Γιλδίτης, ὡς Ἀλέξανδρος ἐν τρίτῳ Λιβυκῶν.

GILDA, urbs Libyæ. Gentile, Gildites, auctore Alexandro libro tertio rerum Libycarum.

ΓΙΛΙΓΑ'ΜΒΑΙ [9], ἔθνος Λιβύης. Ἡρόδοτος δ'.

GILIGAMBÆ, gens Libyæ, teſte Herodoto libro IV.

ΓΙΝΔΑ'ΝΕΣ, ἔθνος Λιβυκὸν [10] λωτοφάγον, οἳ τὸν καρπὸν μόνον τοῦ λωτοῦ ἐσθίοντες ζῶσι.

GINDANES, gens Libyæ loto veſcens. Hi e ſolo loti fructu victitant.

ΓΙ'Ν-

GIN-

ducit a γαῖα, ita enim ille: Ἐκ τούτου γίνεται ἄλλη παραγωγὴ διὰ τὴν διφθογγίαν γαῖα, ὥσπερ [illegible], Ἀθηναία Ἀθηναῖα· ἀλλ' ἀντίκειται Σέργιος ὁ γραμματικὸς, λέγων, ὅτι οὐκ ἐκ τοῦ γῆ ἐστι τὸ γαῖα, ἀλλ' ἐκ τοῦ γαίω.

[1] Βραχὺ τὸ α.] Eundem canonem legimus apud Etymologici Mag. Auct. Eum, quia vitio laborat, emendabo, & huc tranſcribam: Ὡς παρὰ τὸ μῶ τὸ ζητῶ Μαῖα· [illegible] Hic legi debere [illegible], res ipſa clamat, & probatione nulla indiget.

[2] Φαῖα.] Hæc vox in Græcorum ſcriptis non occurrit, niſi accentu in ultima notata [illegible], ſunt emplaſtra nigra, tuſca, ut ex antiquis obſervant Lexicographi. Si mei arbitrii res foret, reponerem Φαίδρα, quæ Theſei uxor fuit, auctore Plutarcho in Theſeo.

[3] Πιτυούσσιος.] Sic reponere placuit in hac editione, in omnibus MSS & libris vulgatis peſſime legitur Σιτυούσσιος, quæ vox eſt nihili.

[4] Γήλυς, ἔθνος.] Exiſtimo hos eſſe Gelyes, quos Dionyſius Gelos appellat & in Hyrcania collocat; ita enim ille:

Τῶν δ' ἐπὶ [illegible], [illegible] γαῖαν ἔχουσι
Γηλοί τε Μάρδοι τε, καὶ ἀνέρες Ἀτρόπατηνοί.

Ad quæ verba ita ſcripſit Archiepiſcopus Theſſalonicenſis: [illegible] Γηλοί, καὶ οἱ Μάρδοι, ἔθνος [illegible], λῃσταὶ δὲ [illegible] ἄνδρες. Hi Cedreno Γηλαῖοι appellantur, ubi interpres male Ἀγηλαῖοι.

[5] Γήρεια, πόλις Ἰνδική.] Hujus civitatis meminit Dionyſius libro tertio Baſſaricorum, teſte Stephano in Γάζος.

Γηρεάδα τε, [illegible] Γάζον.

[6] Γηρεάτης.] Codices calamo exarati conſtanter exhibent, Γηρείτης.

[7] Προσεχὴς τῇ Παλλήνῃ.] Macedoniam inter, quæ Thraciæ fines attingit, & Pallenem, promontorium Gigonida, quod Artemidorus urbem nuncupat, agnoſcit Etymologici Mag. Auctor; quod non a Gigone Arabum rege (ſed a Baccho, qui ibidem Gigon appellabatur) nomen ſortitum eſſe perhibet: Γιγωνὶς, ἄκρα μεταξὺ Μακεδονίας καὶ Παλλήνης· παρὰ Γίγων οὕτως ὁ Διόνυσος [illegible]. Eſt aliquid in his verbis quod mihi non placet; ultima enim illius ſectionis verba, ſuo loco excidiſſe firmiter mihi perſuadeo. Mallem enim illa hoc modo præcedenti ſectioni adjungere Γιγαρτία, [illegible], ἀπὸ τοῦ [illegible] Γίγαρτος. Ita certe ſenſus erit non inconcinnus, & ejuſdem orationis contextus atque continuatio. Quidam etiam Ægyptium Herculem Gigona appellarunt, teſte Heſychio: Γιγῶν· [illegible] οἱ δὲ Αἰγύπτιοι Ἡρακλέα. Ultro cum Seldeno confiteri cogor, mihi non ſatis innoteſcere, quid ſibi velit Heſychius hiſce verbis; ſi quid tamen hariolandum eſt, judico τὸ [illegible] & [illegible] ex ἀφροδισιακὸς corruptum eſſe: nam fuit Gignon Dæmon quidam ἀφροδισιακὸς συνεργήσας τῷ Ἄρει κατὰ τὴν τῆς Ἀφροδίτης μοιχείαν. Vide Euſtathium pag. 1599 & 1880 ad Homerum. Sed e diverticulo in viam redeamus. Videtur fuiſſe caſtellum, non vero urbs hujus nominis, quod apparet ex Scholiaſta Thucyd. ad lib. 1: Ἐς Γίγωνον· Γίγωνος, χωρίον ἐστὶ μεταξὺ Μακεδονίας, καὶ Θρᾴκης, οὐ πολὺ ἀπέχον Ποτιδαίας. Vide porro de ſitu Herodotum lib. VII.

[8] Ὃς Διονύσῳ ἡττήθη.] Sic legunt libri editi omnes: verum exhibent MSS Palatini & chartaceus Voſſianus: ὃν ἐνίκησε Διόνυσος.

[9] Γιλιγάμβαι.] Hæc vox, quia elementorum ſeriem ſequitur, a Stephano petita videtur ex Herodoto, quam vulgati codices nunc non agnoſcunt. In Melpomene legitur: Τούτων δὲ ἔχονται Γιλιγάμμαι, νεμόμενοι τὴν πρὸς ἑσπέρην χώρην, μέχρι Ἀφροδισιάδος νήσου. Mox ſequitur: Γιλιγαμμέων δὲ ἔχονται τὸ πρὸς ἑσπέρης Ἀσβύσται.

[10] Λωτοφάγον.] Innuit noſter locum Herodoti in Melpomene;

ΓΙ'ΝΔΑΡΑ, κώμη [11] πρὸς τῇ Α'ντιοχείᾳ. τὸ ἐθνικὸν, Γινδαρεὺς. Κυαδρᾶτ@ δὲ, Γινδάρους ἔφη. A

ΓΙ'ΤΤΑ, [12] πόλις Παλαιστίνης· Πολύβι@ ἑκκαιδεκάτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Γιτταῖ@. B

ΓΛΑ'ΝΙΣ, [13] ποταμὸς Κύμης, ὡς Λυκόφρων,

Γλάνις ἢ ῥεέθροις δέξεται πίειραν χθόνα.

καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἰχθὺς Γλάνις, [14] ὁ ἐ καλούμεν@ Γλάνι@. [15] ἔστι ἐ Ἰβηρίας ποταμός. ἔστι ἐ Ἰταλίας τρίτ@ ποταμὸς, [16] περὶ τὸ Τίβεριν ποταμόν. C

ΓΛΑΥΚΙ'Α, [17] πολίχνιον Ἰωνίας. τὸ ἐθνικὸν, Γλαυκιεὺς, καὶ Γλαυκιώτης. βέλτιον D δὲ Γλαύκι@, ὡς ἡ Πλακίας Πλάκι@.

ΓΛΑΥ'ΚΟΥ Δῆμ@, ἐν Λυκίᾳ, ὡς Α'λέξανδρός φησιν, ἀπὸ Γλαύκου τοῦ ἥρωος. [18] ὁ δημότης, Γλαυκόδημ@.

ΓΛΑΦΥΡΑΙ' [19], πόλις Θεσσαλίας. E Ο'μηρ@,

Βοίβην, καὶ Γλαφυράς. ——

ἀπὸ

GINDARA, vicus juxta Antiochiam. Gentile, Gindarenſis. Verum Quadratus eos appellat Gindaros.

GITTA, urbs Palæſtinæ, auctore Polybio libro ſexto decimo. Gentile, Gittæus.

GLANIS, fluvius Cumarum, de quo Lycophron:

Glanis autem alveis terram humectam excipiet.

Hinc piſcis Glanis, qui etiam Glanius dicitur. Eſt item Iberiæ fluvius: Eſt Italiæ tertius fluvius circa Tiberim amnem.

GLAUCIA, oppidulum Joniæ. Gentile, Glaucienſis, & Glauciotes. Melius autem eſt Glaucius, uti a Placia Placius.

GLAUCI Demus, in Lycia eſt, teſte Alexandro, & a Glauco heroe nomen habet. Popularis, Glaucodemus.

GLAPHYRÆ, urbs Theſſaliæ, de qua Homerus:

Baben & Glaphyras.

Nomen

ponitur: [illegible] ... [illegible].

[11] Πρὸς τῇ Α'ντιοχείᾳ.] Proprie hæc urbs ſita erat in Cyrrheſtica regione, quæ ſe extendit uſque ad agrum Antiochenſem. Locum viciniorem habebat Pagras teſte Strabone libro XVI. [illegible] Idem eodem libro. [illegible] Igitur urbs quæ Stephano Γίνδαρα, Straboni Γίνδαρ@ appellatur. Incolas Annius Quadratus Gindaros vocavit, ſi locus mendo careat: rectius enim Plinius lib. V cap. XXIII Gindarenos, quæ terminatio in oriente [illegible] uſitatiſſima. Ægerrime igitur patior illud Γινδάρους: Forſaſſis corrigendum Γινδαρεῖς, vel Γινδαρηνούς ſi non longius a vulgata lectione recedat.

[12] Πόλις Παλαιστίνης.] Ita etiam hæc urbs dicta fuit Joſepho lib. VI Antiq. Jud. cap. [illegible]: [illegible]. Eadem hæc eſt, quam Samuel lib. I cap. VII appellat גת Gath. Septuag. Γέθ. & Plinius lib. V cap. XX Getta.

[13] Ποταμὸς Κύμης.] Intelligit fluvium inter Cumas & Liternum in mare defluentem. Verum quia Literno oppido eſt propinquior, imo illud præterfluat, vulgo etiam Liternus vocatur, aliquando etiam Clanius teſte Cluverio in Ital. Antiq. Deſcript.

[14] Ο' ἐ καλούμεν@ Γλάνι@.] Cluverus in Italiæ Antiq. deſcriptione, hunc locum non probe conſtitutum eſſe in vulgatis, ſubodoratus eſt, corrigebat enim. [illegible]. Imo ut verum fatear, ita conſtanter exhibent plurimi MSS, omiſſa illa voce γλάνις, quam tamen codex recentior Palatinæ Bibliothecæ retinebat, teſte Salmaſio. Ego vero conjunctionem καὶ ſine veterum librorum auctoritate interſerendam judicavi, legebatur enim in aliis editionibus: [illegible]. Ratio, quare τὸ ἐ adjecerim, in promptu eſt. nam hic piſcis non tantum γλάνις verum & γλάνιος vocatur, auctore Heſychio apud quem ita lege: [illegible]. Gloſſæ [illegible] Silurus, γλάνις. Aliæ gloſſæ anecdotæ, quas inſpexit Salmaſius: Γλάνι@, Silurus. Piſcem hunc deſcribunt Ariſtoteles, Plinius, & Scholiaſtes in Lycophronem, cujus verba mox producam.

[15] Ἔστι ἐ Ἰβηρίας ποταμός.] Scribit etiam Scholiorum auctor in Lycophronem, fluvium Hiſpaniæ ita appellatum inveniri. [illegible] Cenſeo Stephanum tres in Italia hac appellatione amnes hoc ſchemate deſcripſiſſe, & illud Ἰβηρίας tranſcriptores ex alio vocabulo depravaſſe. nam tres hoc nomine fluvii in Italia reperiuntur. primam deſcripſit in præcedentibus, & circa Cumam collocavit. ſecundus eſt apud Minturnas, ubi Latium a Campania ſeparatur, antiquis temporibus Clanis appellatus. Strabo lib. V: [illegible]. Vide porro Cluverii Italiam Antiq. pag. 1076.

[16] Περὶ τὸ Τίβεριν ποταμόν.] Jam deſcribit tertium Italiæ fluvium Clanim ſive Glanim dictum. Hic ab amne Pallia circa oppidum Herbanum in Hetruria excipitur, & ita in Tiberim defluit. Vide eundem Cluv. it. Ant. pag. 1098.

[17] Πολίχνιον Ἰωνίας.] Videtur fuiſſe Mycalenſis portus, quod colligo ex verbis Thucyd. lib. VIII: [illegible]. Nihil obſtat, quod hic Glauce appelletur; nam Atticam dialectum affectantes hujuſmodi crasi ſæpenumero utuntur, pro Πλακία dicunt Πλάκια, pro [illegible], de qua alios è annus.

[18] Ο' δημότης, Γλαυκόδημ@.] Exiſtimo cum Salmaſio, populare nomen vitii non eſſe immune, legendumque: ὁ δημότης, Γλαυκοδημεύς.

[19] Γλαφυραὶ, πόλις Θεσσαλίας.] Nulla unquam fuit urbs in tota Græcia, quod optime obſervat Incomparabilis Voſſius ad Scylacem, multo minus in Theſſalia, cui nomen Glaphyra. Aliter ſi foret, Strabo ejus meminiſſet, qui ſe diligentiſſime omnia loca, quorum Homerus meminit, ordine perſequitur. is enim lib. IX a Bœbe ſtatim tranſit ad Iolcon. Legimus tamen de ea apud Euſtathium ad Iliad. B. pag. 337, quod neminem in admirationem rapere debeat: nam fatetur ipſe Archiepiſcopus ſe ex Ethnicographo hauſiſſe eam ſententiam, quare et iam peſſime errat eum ſequendo legendoque,

Βοίβην καὶ Γλαφυράς. ——

Imo

ἀπὸ Γλαφύρα τοῦ Μάγνητος, κτίσαντος. τὸ ἐθνικὸν, Γλαφυρεύς. [20] ἔστι δὲ κώμη Κιλικίας, ἀπέχουσα Ταρσοῦ τριάκοντα στάδια πρὸς δύσιν.

A Nomen accepit a Glaphyra Magnetis filio, qui eas condidit. Gentile, Glaphyrenſis. Eſt quoque vicus Ciliciæ, a Tarſo triginta ſtadia occidentem verſus diſtans.

ΓΛΗ͂ΤΕΣ, [21] ἔθνος Ἰβηρικὸν μετὰ τοὺς Κυνήτας. Ἡρόδωρος δεκάτῳ.

GLETES, gens Hiſpanica poſt Cynetas, B de qua Herodorus libro decimo.

ΓΛΙΣΣΑΣ [22], πόλις Βοιωτίας· ἡ ἀπὸ Γλίσωνος, ἢ ἀπὸ Γλισαντος. [23] τὸ ἐθνικὸν, Γλισάντιος.

GLISSAS, urbs Bœotiæ, quæ vel a Gliſone, vel a Gliſante nomen accepit. Gentile, Gliſſantius.

ΓΝΗ͂Σ, ἔθνος [24] οἰκῆσαν τὴν Ῥόδον. ἔνθεν δὲ Γνῆτες, οἱ ἰθαγενεῖς. λέγονται δὲ καὶ μετὰ τοῦ ι, Ἴγνητες.

GNES, gens Rhodum habitans. Hinc C & Gnetes indigenæ. Vocatur etiam cum I Ignetes.

ΓΟΑΡΗΝΗ, χώρα Ἀραβίας, πλησίον Δαμασκοῦ. λέγεται δὲ Γοαρία.

GOARENE, regio Arabiæ, prope Damaſcum. Dicitur etiam Goarea.

ΓΟΛΓΟΙ, πόλις Κύπρου, ἀπὸ Γόλγου τοῦ ἡγησαμένου τῆς Σικυωνίων ἀποικίας, [25] λέγεται δὲ Γολγὸν οὐδετέρως, ἀφ' οὗ [27] Γολγία ἡ Ἀφροδίτη. τὸ ἐθνικὸν, Γόλγιος, καὶ Γολγία, καὶ Γολγεύς.

GOLGI, urbs Cypri, quæ a Golgo Si- D cyoniorum coloniæ præfecto nomen habet. Dicitur quoque Golgum genere neutro. Unde & Venus Golgia. Gentile, Golgius, & Golgia & Golgeus.

ΓΟΜΟΛΙΤΑΙ, ἔθνος τῆς [28] Ἰδουμαίας· ἡ ἀπὸ Ἀμαλήκου, Ἀμαληκῖτις ἐκλήθη.

GOMOLITÆ, gens Idumææ, quæ ab E Amaleco Amalecites appellata eſt.

ΓΟΜΦΟΙ [29], πόλις Θεσσαλίας. τὸ ἐθνικὸν, ὅμοιον. εὕρηται δὲ Γομφεύς.

GOMPHI, urbs Theſſaliæ. Gentile idem eſt. Sed invenitur quoque Gomphenſis.

ΓΟΝ- GON-

Imo noſter parum ſibi conſtat, non revocando in memoriam, quod in præcedentibus exaraverit, cum integriore codice uteretur & in quo oportere erat:

Βοίβην τε Γλαφύρας &c. ----

Vide Stephanum in Βοίβη. Quod ſi in Theſſalia fuiſſet Γλαφυραί, ſine dubio Etymologici Mag. Auctor, vocabula illa Homerica γλαφυρὸς & γλαφυρῷ explicans. de illa civitate, ut paſſim ſolet, aliquam mentionem feciſſet.

[20] Ἔστι δὲ κώμη Κιλικίας.] Eadem hæc, ſed multo auctiora, etiam habet Euſtathius loco jam citato: Τὰς δὲ Γλαφύρας, [illegible] ἐκλήθη ἀπὸ Γλαφύρου, ὡς ὁ αὐτὸς Ἐθνικογράφος ἱστορεῖ· [illegible] ὅτι δὲ κώμη Κιλικίας ἐστὶ Γλαφυραὶ [illegible], ἀπέχουσα Ταρσοῦ τριάκοντα σταδίους πρὸς δύσιν, [illegible] εἰς Ταρσὸν [illegible].

[21] Ἔθνος Ἰβηρικὸν μετὰ τοὺς Κυνήτας.] Diſtinguit Stephanus inter Gletas & Igletas, ſed eum decepit depravatus Theopompi codex, ut bene cenſet Cl. Voſſius ad Melam. Gletes ſiti ſunt inter Cynetas & Tarteſſios aquilonem verſus, quod liquet ex ipſis Herodori verbis, quæ nobis Conſtantinus Porphyrogenneta ex libro decimo de Hercule integra conſervavit: Τὸ δὲ Ἰβηρικὸν γένος τοῦτο, ὅπερ φημὶ οἰκεῖν τὰ παράλια τοῦ διάπλου, διώρισται ὀνόμασιν, ἓν γένος ἐὸν κατὰ φῦλα· Πρῶτον μὲν οἱ ἐπὶ τοῖς ἐσχάτοις οἰκοῦντες τὰ πρὸς δυσμέων Κύνητες ὀνομάζονται, ἀπ' ἐκείνων δὲ ἤδη πρὸς βορέαν ἰόντι Γλῆτες, μετὰ δὲ Ταρτήσιοι &c. Aliquando etiam Igletes appellantur, pro quo nollem a Caſaubono Gletes ſive Ἴγλητες emendatum: nam innumera ſunt exempla, in quibus I adjicitur & demitur; ſic dicimus Βάλλω & Ἰβάλλω, Γνῆτες & Ἴγνητες & ſic hoc loco Gletes & Igletes.

[22] Γλισσας, πόλις Βοιωτ.] Non fuit urbs, ſed vicus in monte Hypato, qui in regione Thebana eſt, Teumeſſo & Caſmeæ vicinus, teſte Strabone lib. IX. Quin imo Euſtathius ad Iliad. B pag. 269 tantum eſſe viciniam perhibet, cujus verba, quia de Ethnicographo noſtro mentionem faciunt, huc tranſcribam: Γλισσας δὲ [illegible] Ὀμφαλὸς ἐν τῇ [illegible], ἀπὸ Γλίσαντος [illegible], ἢ Γλισαντος, ὡς φησὶν ὁ γράψας τὰ ἐθνικά. Multum diſputant Grammatici, quo pacto hæc vox Γλισας, ſive ut alii ſcribunt Γλισσας ſit inflectenda; quidam enim caſum obliquum faciunt Γλίσαντος, nonnulli Γλισσᾶντος, alii vero Γλισσᾶ, ὡς Θωμᾶ: Θωμᾶ præferunt, quorum lites meum non eſt componere. Videatur ea de re locus Euſtathii jam allegatus, & Etymologici Mag. Auct. in ea voce.

[23] Τὸ ἐθνικὸν, Γλισάντιος.] Nihil eſt, quod me hoc de Gentili dubitare faciat, licet Goltzius nummum viderit C. Cæſaris Auguſti cum inſcriptione ΓΛΙΣΣΑΝΘΙΩΝ.

[24] Οἰκῆσαν τὴν Ῥόδον.] Gnetes ſive Ignetes poſt Telchinas Rhodum inhabitarunt, ut teſtis eſt Heſychius: Ἴγνητες, οὕτως ὀνομάζοντο οἱ μετὰ τοὺς Τελχῖνας κατοικήσαντες τὴν Ῥόδον. Plura non addam, quia de Rhodi inſulæ incolis copioſe ſatis Cl. Meurſium ſcripſiſſe cenſeo.

[25] Γολγοὶ, πόλις Κύπρου.] Etiam Pauſanias urbis nomen numero multitudinis in Arcadiæ deſcriptione effert, alii contra numero ſingulari. Theocritus Idyll. XV:

Δέσποιν', ἃ Γολγώς τε καὶ Ἰδάλιον ἐφίλησας.

Ad quem locum Scholiaſtes Theocritum imitatur; ſed nominis etymon deducit a Golgo Adonidis & Veneris F. Latini quoque urbem Golgos appellant. Catullus Epig. XXXVII

Quæ ſanctum Idalium Urioſque apertos
Colis, quæque Amathunta, quæque Golgos

[26] Λέγεται δὲ Γολγόν.] Conſtanter ſic legunt libri editi omnes, ſed Palatini MSS exhibuere Salmaſio: λέγεται καὶ Γολγὸν οὐδετέρως.

[27] Γολγία ἡ Ἀφροδίτη.] Veneris Golgiæ fanum deſcribit Pauſanias in Arcadicis: Καὶ Πάφου τε Ἀγαπήνωρ ἐγένετο οἰκιστής, καὶ τῆς Ἀφροδίτης κατεσκευάσατο ἐν Παλαιπάφῳ τὸ ἱερόν· τέως δὲ ἡ θεὸς παρὰ Κυπρίων τιμὰς εἶχεν ἐν Γολγοῖς καλουμένῳ χωρίῳ.

[28] Ἰδουμαίας.] Codex Voſſianus: Γεμολῖται, ἔθνος τῆς Ἰουδαίας. Sed vulgatorum ſcriptura non eſt rejicienda, hæc enim lectio ex verbis Joſephi lib. II Antiquit. Jud. formata eſt, a quo Gomolitarum regio Gobolitis appellatur, τ in β verſo, quod non eſt inſolens: Ἀμάληκος [illegible] Θαιμάνης [illegible] τῆς Ἰδουμαίας τὴν Γοβολῖτιν λεγομένην, καὶ τὴν ἀπὸ Ἀμαλήκου κληθεῖσαν Ἀμαληκῖτιν. De illa literarum immutatione vide Bochartum Geog. Sac. pag. 114

[29] Γόμφοι, πόλις Θεσσαλ.] Alio loco noſter urbem hanc *Philippos* appellat. & Theſprotiæ adſcribit. Cæſar lib. III de Bel. Civil. *Conjuncto exercitu, Caſar Gomphos*

 pervenit;

ΓΟΝΔΡΑΙ, Θρᾴκιον ἔθνος. λέγεται δὲ A
καὶ παρ' [10] Ἡροδότῳ Κινδρα, καὶ Ῥονδαι.

ΓΟΝΕΙΣ, πόλις Θρᾴκης. οἱ κάτοικοῦντες ὁμοίως. [11] οἱ δὲ Ἀδριανοπολίτας τούτους ἐκάλεσαν.

ΓΟΝΝΟΙ [12], πόλις Περραιβίας, ἀπὸ B
Γουνέως κληθεῖσα τοῦ ἀπογόνου Κύφου, [13] ὡς φησιν Ὅμηρος. ὁ πολίτης, Γόννιος· καὶ Γοννια, ἡ γυνὴ, καὶ ἡ χώρα· [14] γράφεται δὲ καὶ μετὰ τοῦ υ. τοὺς δὲ Περραιβοὺς καλοῦντας ἑαυτούς. Καὶ Γόννον [15] διὰ δύο ν, τὴν πόλιν. Γόνα γὰρ C
οἱ Αἰολεῖς τὰ γόνατα. τὸ ἐθνικὸν, καὶ Γονατεὺς, ὃ καὶ παράλογον διὰ τὸν τόνον, καὶ Γόννιος.

ΓΟΝΟΥΣΣΑ [17], πόλις Περραιβίας. τὸ ἐθνικὸν, Γονουσαῖος.

ΓΟΡΑΜΑ, χώρα τῶν Σκηνιτῶν Ἀράβων. οἱ οἰκήτορες, Γοραμηνοί. D

ΓΟΡΓΙΠΠΙΑ [18], πόλις Ἰνδικῆς. τὸ ἐθνικὸν, Γοργιππεύς.

ΓΟΡΓΥΙΑ [19], τόπος ἐν Σάμῳ, ὡς ἱστορεῖ Δοῦρις· ἐν ᾧ [40] Διόνυσος Γοργυεὺς E
τιμᾶται.

ΓΟΡΔΙΕΙΟΝ, πόλις τῆς [41] μεγάλης Φρυγίας, πρὸς τῇ Καππαδοκίᾳ, [42] ἀπὸ

GONDRÆ, gens Thracica, quæ ab Herodoto vocatur Cindra & Rondæ.

GONEIS, urbs Thraciæ. Incolæ eodem nomine inſigniuntur. Nonnulli eos appellant Adrianopolitas.

GONNI, oppidum Perrhæbiæ, ſic dictum a Goneo Cyphi nepote, quemadmodum Homerus perhibet. Oppidanus, Gonnius, & Gonnia fœmina & regio. Scribitur etiam per Y, ſic ipſos Perrhæbos appellantes, & urbem per duplex N. Nam γόνα Æoles genua vocant. Gentile, Gonatas; quod præter rationem eſt propter accentum, & Gonnius.

GONUSSA, urbs Perrhæbiæ. Gentile, Gonuſſæus.

GORAMA, regio Scenitarum Arabum. Incolæ, Gorameni.

*GORGIPPIA, urbs Indicæ. Gentile, Gorgippienſis.

GORGUIA, locus in Samo, ut Duris perhibet: in quo Bacchus Gorguieus colitur.

GORDIEUM, urbs magnæ Phrygiæ, juxta Cappadociam, quæ a Gordio [illegible] Midæ

perrenis; quod eſt oppidum primum Theſſaliæ venientibus ab Epiro. Apud eundem eodem libro gentile eſt GOMPHENSIS, quod reſpondet τῷ Γομφεὺς apud noſtrum. Male igitur legitur in Concilio Bonifacii II, *Euſtathius Gomphenſis Epiſcopus*, pro *Gomphenſis*.

[10] Ἡροδότῳ Κινδρα καὶ Ῥονδαι] Hæc bene eſſe conſtituta, nunquam crediderim. Nam libri Palatini exhibent Ἡρωδιανῷ. Deinde, erit mihi magnus Apollo, qui dixerit, quid ſibi Κινδρα & Ῥονδαι velint. Fortaſſis legendum Κινδραι & Ῥονδαιοι. Ultima vox apud noſtrum pro Thracica gente ſuo loco occurrit.

[11] Οἱ δὲ Ἀδριανοπολίτας] Fortaſſis hujus meminit Cedrenus de Ælio Adriano ſcribens: [illegible] πόλιν ἐν Θρᾴκῃ, [illegible] αὐτὴν Ἀδριανούπολιν. His adjungam verba Euſtathii, urbis nomen per duplex ν ſcribentis, ſic enim ille ad Iliad. B pag. 289: Οἱ δὲ [illegible] ἀλλὰ πόλις Θρᾳκικὴ [illegible] οἱ Ἀδριανοπολῖται. Qui non videt Archiepiſcopum hæc hauſiſſe ex noſtro, licet nomen reticeat?

[12] Γόννοι, πόλ. Περρ.] Arbitror tranſcriptorum huc irrepſiſſe mendum, nemo enim hoc urbis nomen numero multitudinis protulit. Strabo lib. IX: Καὶ Ὀλοοσσὼν [illegible] Περραιβικαὶ πόλεις, καὶ Γόννος. Huic adde Lycophronem:

---- καὶ Περραιβικὰ
Γόννοι, Φαλάννα τ' ἠδ' Ὀλοοσσόνος γύαι.

Præterea exiſtimo, urbis nomen per ſimplex N exaratum fuiſſe, quia in ſequentibus addit, καὶ Γόννον διὰ δύο ν. Scripſit itaque Stephanus: Γόνος, πόλις Περραιβίας.

[13] Ὡς φησιν Ὅμηρος.] Homeri locus eſt in navium Catalogo:

Γουνεὺς δ' ἐκ Κύφου ἦγε δύω καὶ εἴκοσι νῆας.

Optime ad hunc locum monet Euſtathius, Guneum, de quo noſter, non debere confundi cum Guneo Arabe, juris juſtitiæque cultore, cui Lycophron Proteum æquiparavit.

[14] Γράφεται δὲ καὶ μετὰ τοῦ υ.] Codices MSS omnes contrariam plane lectionem exhibent. γράφεται δὲ καὶ χωρὶς τοῦ υ.

[15] Διὰ δύο Ν.] Urbis nomen in Lycophronis editis per ſimplex ν exaratur, uti loco jam allegato liquet; ſed teſtatur Euſtath. ad Hom. pag. 291 apud eundem poetam per duplex ſcriptum fuiſſe.

[16] Γόνα γὰρ οἱ Αἰολεῖς τὰ γόνατα.] Chartaceus Voſſianus: γόνυ γὰρ οἱ Αἰολεῖς, quod non probo. Quanquam de nominis Etymologia noſter jam mentionem fecerit, eamque a *Goneo* quodam deduxerit, poſſet tamen præterea non incommode, ſi ſcribendi rationem per υ non improbemus, vel ab excelſitate vel a fertilitate hoc nomine inſigniri, nam teſte Etymologico graphio γουνὸς λέγεται, ὁ ὑψηλὸς τόπος· [illegible] ὁ τραχὺς τόπος· [illegible] Deinde locum fertilem apud eundem denotat. Γουνὸς ὁ [illegible] τόπος, ὁ γόνιμος καὶ εὔφορος.

[17] Γονοῦσσα, πόλ. Περραιβ.] In Voſſiano MS tota hæc ſectio non reperitur. Lycophronis Scholiaſtes hanc civitatem a præcedente non diſtinguit, ita enim ille pag. 147: Γόννος [illegible] Γονοῦσσα, πόλις Περραιβίας.

[18] Γοργιππία, πόλις Ἰνδικῆς.] Eadem hæc eſt civitas, quam noſter alio loco Gorgipiam & Syndicum appellat: Σινδικὸς, πόλις [illegible] τῇ Σινδικῇ, [illegible] Γοργιππίαν [illegible]. Hujus etiam meminit Strabo lib. XI: Αἱ δὲ [illegible] πόλεις ἐν [illegible] Ὑπάνιος, ἐν τῇ Σινδικῇ [illegible] Γοργιππία. Ex hoc loco Caſaubonus in Stephano emendat Σινδικῆς pro Ἰνδικῆς. Fateor veteres omnes hanc regionem Sindicam, & incolas Sindos appellaſſe, ſed recentiores, amoto ſigma, eos Indos & Indicam appellarunt, quod multis probat Cl. Voſſius ad Scylacem Caryandenſem.

[19] Γοργυία, τόπος ἐν Σάμῳ.] Hic idem locus ab Etymologici Magni Auct. *Gorgyra* & Bacchus Gorgyrus appellatur: Γοργυρεὺς ὁ Διόνυσος· ἀπὸ Γοργύρας τόπου τῆς Σάμου.

[40] Διόνυσ. Γοργυεὺς τιμᾶται.] Codices Palatini repræſentant male: ἐν ᾧ Διόνυσος Γοργυεὺς τιμᾶται.

[41] Μεγάλης Φρυγίας πρὸς τῇ Καππαδ.] Juſtinus lib. XI cap. VII urbem hanc locat inter Phrygiam majorem & minorem: *Poſt hæc Gordieum urbem petit, quæ poſita eſt inter Phrygiam majorem & minorem.* Sed potius cum Stephano

[40] ἀπὸ Γορδίου τοῦ πατρὸς Μίδου. [41] τὸ ἐθνικὸν, Γορδιεὺς, ὡς Κυτιάειον Κυτιαεὺς, Δορυλάειον [42] Δορυλαεύς. ἐχρῆν δὲ ἰσοσύλλαβα· ἀλλὰ τὰ παρὰ τοῖς Φρυξὶ σημειώδη. A

ΓΟΡΔΙΟΥ ΤΕΙΧΟΣ[43], πόλις Μίδου, κτισθεῖσα ἀπὸ τοῦ παιδὸς Γορδίου. [44] ὁ πολίτης, Γορδιοτειχίτης. B

ΓΟΡΔΥΑΙΑ, χώρα Περσική, [45] ἀπὸ Γόρδυος Τριπτολέμου παιδὸς, τοῦ κατὰ ζήτησιν Ἰοῦς ἐξ Ἄργους ἐλθόντος εἰς Συρίαν. ἔστι δὲ ἡ πόλις [46] παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Τίγριδος. C τὸ ἐθνικὸν, Γορδυαῖος· καὶ Γορδυαία ἡ χώρα καὶ ἡ γυνή· καὶ οὐδετέρως [47] Γορδυαῖα ὄρη. [48] εὕρηται καὶ Γορδύας. [49] καὶ Γορδόχους αὐτοὺς φασὶ, [50] καὶ Γόρδους. D

ΓΟΡΔΥΝΙΑ, πόλις Μακεδονίας. τὸ ἐθνικὸν, Γορδυνιάτης.

ΓΟΡ-

Midæ patre nomen habet. Gentile, Gordienſis, uti a Cytiaëum Cytiaënſis, Dorylaëum Dorylaënſis. Hæc & primitiva paribus ſyllabis eſſe oportebat. Verum hæc apud Phrygas notatu digna ſunt.

GORDIUTICHOS, urbs Midæ, condita a filio Gordio. Cives dicitur Gordiotichita.

GORDYÆA, regio Perſica, quæ a Gordye Triptolemi filio ad inquirendam Io in Syriam ex Argo veniente, nomen ſortita eſt. Eſt autem urbs juxta ſcaturignem Tigridis ſita. Gentile, Gordyæus; & Gordyæa regio & fœmina appellatur. Et genere neutro Gordyæa ὄρη montes. Invenitur etiam Gordyas: atque eos Gordochos & Gordos nominant.

GORDYNIA, urbs Macedoniæ. Gentile, Gordyniates.

GOR-

Stephano ponenda eſt inter Phrygiam majorem & Cappadociam. Illi enim a vero aberrant, qui cenſent hanc urbem ad Sangarium amnem in minore Phrygia collocandam, & cum Sardibus eandem faciendam. Sed hac de re vide Cl. Voſſium ad Juſtinum. Arrianus tamen de Exped. Alexand. Mag. nec non Curtius oppidum hoc ad jam nominatum amnem ponunt: ſed ab eorum ſententiæ videtur abire Livius lib. XXXVIII: Qui originem Sangaris ad oſtium uſque deſcriptione inſigni proſequutus ultra Peſſinuntem tendit, & de Gordio ſic ſcribit: *Poſtero die ad Gordium pervenit. Id haud magnum quidem oppidum eſt, ſed plus quam mediterraneum, celebre & frequens emporium: tria maria pari ferme diſtantia intervallo habet.*

[42] Ἀπὸ Γορδίου τοῦ πατρὸς Μίδου.] Curtius lib. III: *Alexander, urbe in ſuam ditionem redacta, Jovis templum intrat: vinculum, quo Gordium Midæ patrem vectum eſſe conſtabat, adſpexit.* Vide præterea Arrianum de Exped. Alex. Mag. lib. II. & Juſtinum lib. XI. cap. VII.

[43] Τὸ ἐθνικὸν, Γορδιεύς.] Aliam formam exhibent numiſmata vetera. Cl. Spanhemius luſtravit nummum Chriſtinæ Auguſtæ, atque etiam Patinus, in quo erat hæc inſcriptio, ΓΟΡΔΗΝΩΝ.

[44] Δορυλαεύς.] Manifeſtum typothetarum σφάλμα conſpicitur in editione Veneta atque Florentina, legitur enim in illis Δορυλαεύς.

[45] Πόλις Μίδου.] Mirum eſt profecto, Ortelium hanc urbem, cum revera Phrygiæ majoris ſit, Mediæ adſcripſiſſe. Totus locus videtur confuſus, & fortaſſis ſic conſtituendus: Γορδίου τεῖχος, πόλις κτισθεῖσα ἀπὸ Μίδου τοῦ παιδὸς Γορδίου. Græco nomine hanc urbem appellavit Livius lib. XXXVIII. *Inde ad Gordiutichos (quod vocant) proceſſum eſt, ex eo loco ad Tabas tertiis caſtris perventum.* Strabo lib. XII & Plinius lib. V cap. XXXIII Gordiucomen appellant: *Urbs fuit immenſa, Attuſa nomine. nunc ſunt XV civitates: inter quas Gordiucome, quæ Juliopolis vocatur.* Ptolemæo dicitur Γορδιούκωμη.

[46] Ὁ πολίτης, Γορδιοτειχίτης.] Peſſime exhibent Aldina Florentinaque editio: ὁ πολίτης, Γορδιοτειχίτας.

[47] Ἀπὸ Γόρδυος.] Ex vetuſtioribus editionibus veram lectionem revocavi; peſſime enim Xylander divulgaverat ἀπὸ Γόρδυος. Strabo lib. XVI: Λέγεται Γόρδυς ὁ Τριπτολέμου τὴν Γορδυηνὴν οἰκῆσαι. Quibus verbis inſuper addendus alius locus præſtantiſſimus, ubi fuſius Geographus eandem fabulam narrat, cujus noſter jam meminit, ita enim ille in ſequentibus: Φασὶ δὲ αὐτὸν ὑπ' Ἀργείων πεμφθῆναι ἐπὶ τὴν τῆς Ἰοῦς ζήτησιν, ἐν Τύρῳ αὐτὴν ἀφανῆ γενηθεῖσαν, πλανηθῆναι κατὰ τὴν Κιλικίαν. Mox addit: Τοὺς μὲν οὖν υἱοὺς τοῦ Τριπτολέμου Γόρδυν, ἐχόντας τινὰς τῶν σὺν τῷ πατρὶ λαῶν, εἰς τὴν Γορδυαίαν ἀποικῆσαι.

[48] Παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Τίγριδος.] Ne exiſtimemus hic Stephanum loqui de oſtio Tigridis, ubi ſe effundit circa Teredonem in ſinum Perſicum; hoc enim tractu neque urbs, neque montes hoc nomine inveniuntur. Imo cenſeo τὴν ἐκβολὴν hoc loco denotare ἀναβολὴν ſive ſcaturiginem, ubi in ipſa fluvii origine fontes ſua ſponte aquam emittunt & egerunt, quæ ſignificatio auctoritate graviſſimorum ſcriptorum firmari poſſet. Oritur Tigris in Armeniæ majore parte auſtrali Niphatis montis, & decurrit juxta Gordyæos montes, ut Strabo auctor eſt; qui etiam perhibet, ibi a Parthis caſtella quædam eſſe condita, quæ antiqui *Garduchos* appellant, & Stephanus *Gorduchos*. Eum vide lib. jam citato.

[49] Γορδυαῖα ὄρη.] De ſitu montium Gordyæorum diſputantem lege Cl. Bochartum in Geograph. Sac. lib. I cap. III.

[50] Εὕρηται καὶ Γορδύας.] Conſtanter ſic legunt libri editi omnes & MSS. Vereor tamen ne vitium irrepſerit & legendum ſit: Εὕρηται καὶ Γορδυεύς. Nam Καρδυεὺς pro Γορδυεὺς occurrit apud Epiphanium adverſus Hæreſ. lib. I: Μέχρι δὲ τῆς νῦν λείψανα ἐπιδείκνυται τῆς λάρνακος τοῦ Νῶε ἐν τοῖς ὄρεσι τοῖς Ἀραράτ, ἀνάμεσον Ἀρμενίων καὶ Καρδυέων ἐν τῷ Λουβὰρ ὄρει καλουμένῳ. Et in Hæreſ. XVIII quæ eſt Nazaræorum: Ἔτι καὶ δεῦρο τὰ λείψανα τῆς τοῦ Νῶε λάρνακος δείκνυται ἐν τῇ Καρδυέων χώρᾳ. Antiquam tamen lectionem retineo, quanquam hæc ſpecioſa videantur, ne temere aliquid immutem.

[51] Καὶ Γορδόχους αὐτοὺς φασί.] Vocantur a Diod. Siculo *Carduchi*, ita enim ille lib. XIV: Μέχρι τῶν Καρδούχων καλουμένων ἐθνῶν ἐπηκολούθησαν. Et mox ſequitur: Οἱ δὲ Ἕλληνες ἐφ' ἡμέρας [illegible] διεπορεύθησαν τὴν τῶν Καρδούχων χώραν. Plinius lib. VI cap. XIII: *Adiabenis connectuntur Carduchi quondam dicti, nunc Corduent, præfluente Tigri.* De his etiam Stephanus ſuo loco mentionem facit, ſed eos Mediæ adſcribit. Formatur a Καρδοῦχοι gentile Καρδούχιος, quo Gordyæi montes nonnunquam inſigniuntur. Xenophon lib. IV Anabaſ. Ἦκον γὰρ τῶν αἰχμαλώτων, ὅτι εἰ διέλθοιεν τὰ Καρδούχια ὄρη, ἐν τῇ Ἀρμενίᾳ τὰς πηγὰς τοῦ Τίγρητος ποταμοῦ, ἂν βούλωνται, διαβήσονται. Agathias lib. IV: Ἀμφὶ τὰ Καρδούχια ὄρη εἰς κώμην Θαμανῶν. De illo gentile neque hic neque in Καρδοῦχοι Stephanus mentionem facit.

[52] Καὶ Γόρδους.] Geographus Nubienſis Climat. IV part. VI hunc montem גרדי *Gordi*, ſive cum articulo אלגרדי appellat, unde hoc Græcum nomen dimanaſſe videtur. *A Moſal ad urbem Balad ſunt XXI millia &c. Et a Balad ad inſulam filii Omar LXIX millia. Ea adjacet montibus Tſemanin, & Maſurin & Kilſabur.* Ex

qua

ΓΟΡΤΥΝ[53], πόλις Κρήτης. οὕτω δὲ διὰ τοῦ ν, ἀπὸ ἥρωος Γόρτυος. ἐκαλεῖτο δὲ καὶ [54] Λάρισσα. [55] πρότερον γὰρ ἐκαλεῖτο Ἑλλωτίς· οὕτω γὰρ παρὰ Κρησὶν, Εὐρώπη· εἶτα Κρημνία, καὶ ὕστερον Γόρτυς. Φασὶ δὲ τὴν αἰτιατικὴν οἱ μὲν δισυλλάβως Γόρτυν, οἱ δὲ τρισυλλάβως,

[56] ---- Γόρτυνά τε τειχιόεσσαν.

[57] οἱ δὲ Γόρτυναν, ὡς Ἄμυναν.

GORTYN, urbs Cretæ. Sic autem per N effertur, & ab heroë Gortye appellata eſt. Vocabatur etiam Lariſſa: antea vero Hellotis, ſic enim a Cretenſibus nominabatur Europa. Deinde Cremnia, ac denique Gortys. Nonnulli accuſandi caſum efferunt duabus ſyllabis *Gortyn*, alii vero tribus:

---- *Gortyna muro cinctam.*

Alii vero Gortynam, uti Amynam.

ΓΟΤΘΟΙ[58], ἔθνος πάλαι οἰκῆσαν ἐντὸς τῆς Μαιώτιδος, ὕστερον δὲ [59] εἰς τὴν ἐντὸς Θρᾴκης μετανέστησαν, ὡς εἴρηταί μοι [60] ἐν τοῖς Βυζαντιακοῖς. μέμνηται τούτων ὁ Φωκαεὺς Παρθένιος.

GOTTHI, gens quæ olim intra Mæotida habitavit, poſtea vero in Thraciam commigravit, quemadmodum a me in Byzantina hiſtoria dictum eſt. Eorum meminit Parthenius Phocenſis.

ΓΟΥΝΑΣ, κατοικία Συρίας, βαθύγειος, καὶ εὔκαρπος. ὅθεν καὶ τοὔνομα, διὰ τὸ γόνιμον. τὸ ἐθνικὸν, Γουναίτης.

GUNAS, vicinia Syriæ, profundi ſoli & fœcundi. A fertilitate igitur nomen accepit. Gentile, Gunaites.

ΓΡΑΙΑ[61], πόλις Ἐρετρίας. ὁ πολίτης,

GRÆA, oppidum Eretriæ, cujus oppidanus,

quæ montium ſerie eſt mons Godi (verum Bochartus legendum cenſet GORDI) *Amida imminens e regione propugnaculorum, in quo requievit navis illa, navis Noa, cui pax.* Ita quoque hunc montem vocat Elmacinus hiſt Saracenicæ lib. 1 cap. 1: *Poſtquam Noe ex arca egreſſus eſt, & adſcendit ad montem Gudi* (ubi idem Bochartus legendum monet GORDI) *& vidit locum arcæ, qui eminet ſupra omnem illam regionem, eſt enim valde excelſus.*

[53] Γόρτυν, πόλις Κρήτης] Situm hujus urbis bene deſcribit Phranzes Chron lib 1 cap xxxvi. *Sita eſt Gortyna in planitie, mare Lybicum ſpectans, a quo abeſt ſtadiis Sexaginta. Hæc antiquitus muris cincta fuit: quos injuria temporum labefactatos, Magiſtratus reparare cœpit: ſed iis ad octo ſtadia productis, opus interruptum eſt.* Vide porro quæ adfert Meurſius de ſitu & conditoribus hujus urbis in Cretæ deſcript. cap ix.

[54] Λάρισσα] Noſter enumerans omnes per terrarum orbem Lariſſas, nonam in Creta collocat, quod illhac in voce videre eſt.

[55] Πρότερον γὰρ ἐκαλεῖτο Ἑλλωτίς. οὕτω γὰρ παρὰ Κρησὶ, Εὐρώπη.] Ne veſtigium quidem horum verborum exhibent editiones vulgatæ. Primus omnium hæc verba in lucem publicam emiſit Salmaſius ad Solinum ex MSS bibliothecæ Palatinæ, quæ eodem modo in codice Voſſiano exarata inveni. Non tantum Ἑλλωτίς, verum & Ἑλλωτία appellabatur Europa, teſte Etymologici Mag. Auctore: Ἑλλωτία, ἡ Εὐρώπη ... Hefychio dicitur, emendante Salmaſio, Ἑλλωτίς, Εὐρώπη, ſτέφανος, ... Hinc Ἑλλώτια, ἑορτὴ Εὐρώπης ἐν Κρήτῃ. Colebatur Corinthi Minerva Ἑλλωτὶς dicta, in cujus honorem etiam feſtum Ἑλλώτια erat inſtitutum. Ἑλλωτὶς appellabatur, ὅτι Βελλεροφόντης τὸν Πήγασον ἵππον ἑλὼν ... Ἀθηνᾶ ... καὶ ἀπὸ τοῦ ἑλεῖν τὸν ἵππον Ἑλλωτίαν ... καὶ ἱερὸν αὐτῇ ἱδρύσαντο· καὶ τὰ Ἑλλώτια, ἑορτή. De qua re vide Etymologici Mag Auctorem. Sed ad Gortyna redeamus, quæ Hellotis dicta eſt, quia Europa tauri dorſo vecta eo pervenit. Solinus cap. xi: *Gortynam amnis Lethæus præterfluit, quo Europam tauri dorſo Gortynii* (forte Gortynii legendum) *ferunt vectitatam. Idem Gortynii & Atymnum colunt Europæ fratrem.* Euſtathius ad Dionyſium de ſitu orbis: Κεῖται δὲ ἡ Γόρτυν ... Φοίνισσαν Εὐρώπην ... ὁ Κρητῶν ἦν βασιλεύς.

[56] Γόρτυνά τε τειχιόεσσαν.] Hemiſtichium deſumptum eſt ex Catalogo navium.

[57] Οἱ δὲ Γόρτυναν.] Hinc liquet nonnullos caſum rectum & nomen urbis feciſſe Γόρτυνα vel Γόρτυνα, ut præter alios teſtatur Euſtathius ad Dionyſ. pag. 18. Photius Hiſt lib v: Μενέλαος ἐν Γορτύνῃ τῆς Κρήτης Ἑκατόμβαιον ἔθυε τῷ Διΐ. Verum quia tota hac ſectione Epitomator neque de Gentilibus, neque de poſſeſſivis mentionem fecit; addam illa, quæ ſeria antiquorum lectione nobis ſunt obſervata. Multis in nummis apud Goltzium, Spanhemium, Patinum & alios conſpicitur ΓΟΡΤΥΝΙΩΝ, quod paſſim veteres uſurparunt Græci & Latini. Etiam in uſu fuit ΓΟΡΤΥΝΑΙΟΣ, quod reperitur apud Theophraſtum lib. 1 Hiſt. plant cap. xv: Ἐν Κρήτῃ δὲ λέγεται πλάτανόν τινα εἶναι ἐν τῇ Γορτυναίᾳ πρὸς πηγῇ τινι. Verum adjacens urbi ager non duntaxat Γορτυναία vocatur, ſed etiam Γορτυνίς. Oppianus lib. 11 Cyneget.

Ἐν χθαμαλῇ γαίῃ Γορτυνίδι ----

Poſſeſſivum Γορτυνικὸς habemus apud Platonem lib. iv de legibus: Καί τι γε μάλιστα διδάσκομεν ... τὸ Γορτυνικόν. Quia de his omnibus ne verbum quidem fecit Hermolaus, hic peſſimæ epitomæ ſpecimen reliquit; nam Stephani ſcopus fuit, non tantum recenſere nomina urbium, ſed etiam τὰ ἐθνικὰ inde deducta, ut alibi multis probamus.

[58] Γότθοι &c.] Gothos antiquis temporibus circa Mæotidem habitaſſe, multis veterum ſcriptorum teſtimoniis adſtrui poſſet; adducam ſolummodo verba Procopii, quæ illud manifeſtiſſime evincunt: Ἀμφὶ δὲ τὴν Μαιῶτιν ... Γότθοι τὸ παλαιὸν ... Γότθοι τε καὶ Οὐισίγοτθοι, καὶ Βανδίλοι, καὶ τὰ ἄλλα Γοτθικὰ ἔθνη ... Οἱ δὲ καὶ Σκύθαι ἐν τοῖς ἄνω χρόνοις ἐπεκαλοῦντο. Quo autem pacto non tantum in Thraciam, ſed & Daciam, Myſiam, Pannoniam irruperint, eaſque regiones occupaverint, legimus apud Dionem Præfxum in Geticis, & Jornandem de tranſitu & migratione Getarum.

[59] Εἰς τὴν ἐντὸς Θρᾴκης.] Gothos per aliquot tempus in Thracia fixas habuiſſe ſedes, & inde tandem per Daciam & alias regiones ad Romanum imperium penetraſſe, teſtis luculentus eſt Ambroſius, qui lib. xxviii de Fide cap xl.i ſic ſcribit: *Nonne ex Thraciæ partibus per Ripenſem Daciam & Myſiam, omnemque Valeriam Pannoniorum, totum illum limitem, ſacrilegis pariter vocibus, & barbaris motibus audivimus inhorrentem?*

[60] Ἐν τοῖς Βυζαντιακοῖς.] Diſputant docti, cujusnam hæc ſint verba, utrum Stephani, an vero Hermolai, qui Stephani opus de Gentilibus in compendium redegit. Voſſius de Hiſtoricis Græcis illa Hermolao, & Xylander Stephano adſcribit. Ego talis non ſum, qui hanc litem dirimam, niſi aliunde lux affulgeat.

[61] Γραία, πόλις Ἐρετρίας] Fuit Bœotiæ oppidum in Eretrienſium ditione, quod etiam aliis nominibus appellant. Vide noſtrum in Τανάγραια.

της, Γραῖος. ἀφαίρεσις γέγονε τῆς ἀρχῆς, ὡς δειχθήσεται ἐν τῷ Ταναγραίᾳ.

ΓΡΑΙΚΟ'Σ [61], ὁ Ἕλλην, ὀξυτόνως, [62] ὁ Θεσσαλοῦ υἱός. ἀφ' οὗ [64] Γραικοί, οἱ Ἕλληνες. Κεφάλων δὲ, [65] καὶ τὸν Γράνικον ποταμὸν ἐντεῦθεν κληθῆναι. τὸ δὲ Γραικὸς τὸ κύριον, βαρύνεται. τὸ οὖν ἐθνικὸν, ὀξύνεται. [66] λέγεται καὶ Γραικίτης, καὶ Γραικὶς τὸ θηλυκόν. Γραῖκες δὲ παρὰ Ἀλκμᾶνι, αἱ τῶν Ἑλλήνων μητέρες· καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ποιμέσιν. ἔστι δὲ ἢ μεταπλασμὸς, ἢ τῆς Γραὶξ εὐθείας κλίσις ἐστίν. εἰσὶ δὲ [67] καὶ Γραῖες Αἰολέων, οἱ τὸ Πάριον οἰκοῦντες.

ΓΡΑ'ΜΜΙΟΝ, πόλις ἐν Κρήτῃ. οἱ πολῖται, Γραμμῖται, καὶ Γραμμίτιοι. εἰσὶ δὲ Γραμμῖται, πρὸς τῇ Κελτικῇ ἔθνος.

ΓΡΑΣΤΙΛΛΟΣ, ἀρσενικῶς, [68] πόλις Μακεδονίας, ὃ καὶ διὰ τοῦ π γράφεται κατὰ τὴν πρώτην συλλαβὴν Πράστιλλος, ὡς Εὔπολις.

ΓΡΗ-

danus, Græus. In principio dictionis facta eſt aphæreſis, uti in Tanagræa oſtendetur.

GRÆCUS, Hellen accentu in ultima, ſed *accentu in prima ante ultimam notata* Theſſali F. eſt, a quo Græci Hellenes dicuntur. Cephalo perhibet inde & Granicum fluvium nomen ſortiri. Græcus igitur, quando nomen eſt proprium accentum in prima, quando autem gentile eſt, in ultima notatur. Dicitur quoque Græcites, & Græcis genere fœminino. Græces vero apud Alcmanem Græcorum matres appellantur, ut & apud Sophoclem in Paſtoribus. Eſt vero vel metaplaſmus, vel in caſu recto habet Græx. Sunt quoque Græes Æolenſium, qui Parium incolunt.

GRAMMIUM, oppidum Cretæ, cujus oppidanus Grammitæ, & Grammitii. Sunt quoque Grammitæ gens juxta Celticam.

GRASTILLUS, genere maſculino, urbs Macedoniæ. Hæc vox in prima ſyllaba etiam per P ſcribitur Praſtillus, quemadmodum Eupolis perhibet.

GRE-

[61] Γραικὸς, ὁ Ἕλλην ὀξυτόνως, ὁ Θεσσαλοῦ υἱός.] Conſtanter ſic legunt in ſcripti & editi: at multo dilucidior foret ſenſus, ſi locus hunc in modum conſtitueretur: Γραικὸς, ὁ Ἕλλην ὀξυτόνως, βαρυτόνως δὲ ὁ Θεσσαλοῦ υἱός. Hanc lectionem veri ſpeciem habere, infra apparet ubi Epitomator ſic ſcribit: Τὸ δὲ Γραικὸς τὸ κύριον βαρύνεται· τὸ οὖν ἐθνικὸν ὀξύνεται. Similes tautologiæ & repetitiones plures ſunt & frequentiores quam decet. Interim nihil definio, quia MSS codicum auctoritate deſtituor. Numero ſingulari pro Hellene utitur hac voce Callimachus apud Strabonem lib. I:

> Οἱ μὲν ἐπ' Ἰλλυρικοῖο πόρου σχάσσαντες ἐρετμὰ
> Λᾶα παρὰ ξανθῆς Ἁρμονίης ὄφιος
> Ἄστυρον ἐκτίσσαντο, τὸ μέν κε Φυγάδων τις ἐνίσποι
> Γραικὸς, ἀτὰρ κείνων γλῶσσ' ὀνόμηνε Πόλας.

[62] Ὁ Θεσσαλοῦ υἱός.] Admodum incerta eſt hujus genealogia, quidam enim Theſſalum Græci filium, alii vero cum Stephano Græcum Theſſali filium ſtatuunt. Noſtro contrarius eſt Georgius Syncellus in ſuo chronico. Καὶ τούτους τοὺς χρόνους πρῶτος ἐβασίλευσε Θεσσαλῶν ὁ Γραικὸς [illegible]. Vide præterea Euſebium lib. I Chron capite de Argivorum regibus.

[64] Γραικοί, οἱ Ἕλληνες.] Rariſſime antiquis ſcriptoribus hoc nomine inſigniuntur. Unus eſt ea voce Ariſtoteles lib. I Meteor. cap. XIV, ubi de loco circa Dodonem & deluvio ſub Deucalione loquitur: Ὤικουν γὰρ οἱ Σελλοὶ ἐνταῦθα, καὶ οἱ καλούμενοι τότε μὲν Γραικοὶ, νῦν δὲ Ἕλληνες. Idem perhibent Marmora Arundeliana: Ἕλληνες ὠνομάσθησαν, τὸ πρότερον Γραικοὶ καλούμενοι. Lycophron Proteſilaum Γραικὸν ἄνδρα nuncupavit, ad quem locum ita commentatur ſcholiaſtes: Γραικοὶ γὰρ πρότερον, οἱ τῆς Ἑλλάδος ἐκαλοῦντο, ὕστερον δὲ ἀφ' Ἕλληνος ἐκαλοῦντο Ἕλληνες. Hellenes antiquis temporibus Γραικοὺς fuiſſe appellatos luculenter teſtatur Conſtant. Porphyrogenneta lib. II de Thematibus. Ἑλλὰς ἡ χώρα ἐκλήθη ἀπὸ Ἕλληνος τοῦ Δευκαλίωνος, ὃς δυναστεύσας τῆς Φθιώτιδος τοὺς λαοὺς ἑαυτοῦ προσηγόρευσεν ἀντὶ Γραικῶν Ἕλληνας ἐκάλεσε· καὶ τότε πρῶτον Ἕλληνας ὀνομάζεσθαι· οὐκ ἦν δὲ τοῦτο παλαιὸν ὄνομα ἔθνους, ἀλλὰ φωνῆς τῆς Ἑλληνικῆς ἰδίωμα, ὡς ὁ συγγραφεὺς Ἀλέξανδρος φησὶ τὴν ὀνομασίαν [illegible]. Quem Alexandrum intelligat, difficulter dixerim, cum plurimi hoc nomine ſcriptores celebrentur: eſt quidam Alexander Ætolus poeta egregius, quem tamen cum ſuperiori eundem non facio, qui hanc vocem uſurpavit, cujuſque verſus ex Muſarum libro adducit Macrobius lib. V Saturnal. cap. XXII:

> Ἀλλ' ὅγε πάλλειδρος πάγχυ Γραικοῖσι παλαιὸς
> Τιμήεις κεύμασι ἵδρυται ἐν μελανι.

Latini ſcriptores paſſim τὸ *Græcus* uſurpant, & facta ſyncope, τὸ α rejiciunt, inde *Graius* finguut. Cornel. Nep. in Præfat. *Non admirabuntur, nos in Graiorum virtutibus exponendis mores eorum ſequutos.* Idem in Alcibiade: *Glorioſius exiſtimans barbarorum præda locupletari quam Graiorum.* Seneca de Conſolat. ad Helviam. Ut antiquiora, quæ vetuſtas obduxit, tranſeam, *Phocide relicta, Graij qui nunc Maſſiliam colunt, prius in hac inſula conſederunt.*

[65] Καὶ τὸν Γράνικον ποταμὸν ἐντεῦθεν κληθῆναι.] Hæc deſumpta videntur ex Cephalonis Troicis, quæ jam non extant, & illa ſi haberemus, promptius de his verbis meam ferrem ſententiam. Diverſas hujus vocis etymologias adducit Etymologici Mag. Auctor, quas huc tranſcribam: Γράνικος ἐστὶν ὄνομα ποταμοῦ· παρὰ τὸ κρήνη κρήνικος καὶ χήνικος, ὁ ἐκ τῆς κρήνης· ἢ ἀπὸ τοῦ γῆ καὶ τοῦ νικῶ, γήνικος καὶ χήνικος, ὁ τὴν γῆν νικῶν· ἢ ἀπὸ τοῦ νικῶ καὶ τοῦ Γραικὸς, γραικόνικος· καὶ κατὰ μετάθεσιν τοῦ αι διφθόγγου εἰς α. ἐκεῖ γὰρ οἱ Γραικοὶ ἐνίκησαν τοὺς βαρβάρους. Præter alias origines, ultimo loco perhibet, vocem compoſitam eſſe ex τῷ Γραικὸς & νικῶ, & amnem hoc nomen inveniſſe ex eo, quod Græci ibi barbaros devicerint. Sed quos hic Græcos intelliges? An illos, quos Conſtantinus Porphyrogenneta ſua ætate circa Granicum fluvium collocat, & antiquis temporibus Phrygas appellabant, ita enim ille lib. I de Them. ſectione IV: Τὰ δὲ πρὸς θάλασσαν καὶ τὴν Κύζικον κατοικοῦσι Φρύγες τε καὶ Γραικοὶ, ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ Γρανίκου τὴν ὀνομασίαν [illegible]. Idem eodem libro Themate XVII: Μέχρι Κυζίκου καὶ τοῦ ποταμοῦ τοῦ λεγομένου Γρανικοῦ πάντες Γραικοὶ ὀνομάζονται. Certe non de quibus Conſtantinus: nam & Alexandri Mag. ætate fortaſſis amnis Granicus, ab victoria Alexandri contra Darium ad hunc fluvium nomen ſortitus eſt.

[66] Λέγεται καὶ Γραικίτης.] Lycophron, antiquorum obſoletorumque vocabulorum affectator maximus eo uſus eſt:

> - - - - ἐν δὲ Γραικίταις πίσσοις
> Κόλπον ἰαυθμοὺς ἤνδανε ἐν ζωφίοις.

[67] Καὶ Γραῖες Αἰολέων.] Sic exhibent libri editi, ſed libri Palatini Salmaſio ſuppeditarunt hanc lectionem: καὶ Γραῖκες Αἰολέων, οἱ τὸ Πάριον οἰκοῦντες.

[68] Πόλις Μακεδονίας.] Heſychius Thraciæ adſcribit; ſed harum regionum termini nonnunquam confunduntur, ſic apud illum legitur: Πράστιλλος, πόλις Θρᾴκης. Puto apud noſtrum librariorum focordia exaratum eſſe:

Πράξιλλος,

ΓΡΗΣΙΝΟΣ, πόλις Χερρονήσου. τὸ ἐθνικὸν, Γρησίνιος, ὡς Ἀνδροτίων ἕκτῳ Ἀτθίδος. A

ΓΡΗΣΤΩΝΙΑ[69], χώρα Θράκης πρὸς τῇ Μακεδονίᾳ· Θουκυδίδης δευτέρᾳ. [70] ἀπὸ Γράστου τινός. τὸ ἐθνικὸν, Γράστωνες. B

ΓΡΥΝΟΙ[71], πολίχνιον Κυρηναίων, οὗ καὶ ἱερὸν Ἀπόλλωνος, καὶ μαντεῖον ἀρχαῖον, καὶ ναὸς πολυτελὴς λευκοῦ λίθου, ἐν ᾧ τιμᾶται. Ἑκαταῖος δὲ τὴν πόλιν [72] Γρύνειαν καλεῖ. τὸ ἐθνικὸν, Γρυνεύς· καὶ Γρυνηῒς τὸ θηλυκόν. λέγεται καὶ Γρύνειος Ἀπόλλων, ὡς Παρθένιος Δήλῳ· καὶ Γρυνήϊος, καὶ Γρυνικὸς κτητικόν. καὶ οὐδετέρως, τὸ Γρύνειον. C

ΓΡΩΝΕΙΑ, πόλις Φωκίδος. τὸ ἐθνικὸν, Γρωνεύς, ὡς τῆς Γρυνείας τὸ Γρυνεύς. ἡ γὰρ [73] διὰ τοῦ υ τῆς Τρωάδος ἐστί. D

ΓΥΑΡΟΣ, νῆσος μία τῶν Σποράδων, θηλυκῶς λέγεται, Ἀντίγονος δ' ὁ [74] Καρύστιός φησιν, ὅτι ἐν ταύτῃ οἱ μύες διατρώγουσι τὸν σίδηρον, καὶ ὅτι ἡ [75] ἀχερδὸς ἐκεῖ θανάσιμόν ἐστι, καὶ κἂν εἰς ἄλλο δένδρον πηχθῇ, [76] ἀπαυαίνει. ποιεῖ δὲ τοῦτο καὶ [77] τῆς θαλαττίας [78] τρυγόνος τὸ κέντρον, καὶ τοὺς ὀδόντας κατασήπει προσαπτόμενον. τὸ ἐθνικὸν, Γυαρεύς. E F

ΓΥ-

GRESINUS, urbs Cherſoneſi. Gentile, Greſinius, auctore Androtione libro VI de Atthide.

GRESTONIA, regio Thraciæ juxta Macedoniam, cujus meminit Thucydides libro II, a Graſto quodam nomen habens. Gentile, Graſtones.

GRYNIUM, oppidulum Myrinæorum, ubi & fanum Apollinis, vetuſque oraculum, & templum ſumtuoſum ex lapide albo, in quo colitur. Hecatæus vero urbem Gruneam appellat. Gentile, Gryneus & Gryneis fœmininum. Dicitur quoque Gryneus Apollo, apud Parthenium in Delo: & Gryneius, & Gryneïcus poſſeſſivum, & genere neutro, hæc Gryneia.

GRONEA, urbs Phocidis. Gentile, Gronenſis, quemadmodum a Grynea Grynenſis. Troadis oppidum eſt, ſi vox per Y ſcribatur.

GYARUS, inſula una Sporadum, genere fœminino. Antigonus Caryſtius perhibet, mures in illa inſula ferrum comedere, & ibidem acherdum lethalem eſſe: & ſi aliis arboribus infigatur, exareſcunt. Idem quoque facit paſtinacæ marinæ aculeus, ſi dentibus applicetur, putredinem concipiunt. Gentile, Gyarenſis.

GY-

Περίβιλος, πόλις Μακεδονίας· τὸ ἐθνικὸν, Περιβίλιος. Sed de hac ſcribendi ratione ſuo loco.

[69] Γρηστωνία, χώρα Θράκης.] Eandem hanc eſſe regionem cum aliis cenſemus, quam in præcedentibus noſter Γρηστωνίαν appellat. Apud Thucyd. tamen lib. II, quem auctorem citat, Γρηστωνία reperitur: Ἐνεμήθησαν δὲ καὶ τῶν ἄλλων ἐθνῶν οἱ Μακεδόνες οὗτοι, ἃ καὶ νῦν ἔτι ἔχουσι, τόν τε Ἀνθεμοῦντα, καὶ Γρηστωνίαν, καὶ Βισαλτίαν. Et paucis verſibus interjectis: Ἀλλὰ τήν τε Μυγδονίαν, καὶ Γρηστωνίαν, καὶ Ἀνθεμοῦντα ἐδῄουν.

[70] Ἀπὸ Γράστου τινός.] Palatini MSS exhibuere Salmaſio: ἀπὸ Γάσρου τινός. τὸ ἐθνικὸν, Γασρῶνες. Hanc lectionem etiam repræſentant Veneta Florentinaque editio. Optime hæc reſpondent τῇ Γασρωνίᾳ, quod ex Theopompi Philippicis noſter hauſit.

[71] Γρυνοὶ, πολίχνιον Μυριναίων] Xylandriana editio peſſime habebat; Γρυνοὶ, πολίχνιον Κυρηναίων. Aldina vero ut & Florentina: Γρυνοὶ, πολίχνιον Μυρλωαίων, quod paullo melius eſt: ex illo mendo correctionem hauſimus quam nunc divulgamus. Cl. Voſſius ad Scylacem eandem vocem Stephano reſtituit, & totum locum ſic legendum exiſtimat: Γρύνειον, πολίχνιον Μυριναίων, οὗ καὶ ἱερὸν Ἀπόλλωνος. Quia eadem reperiuntur verba apud Strabonem, ita enim ille lib. XIII: Εἶτα πολίχνιον Μυριναίων, Γρύνειον, καὶ ἱερὸν Ἀπόλλωνος, καὶ μαντεῖον ἀρχαῖον, καὶ νεὼς πολυτελὴς λίθου λευκοῦ, σταδίους δ' ἐπ' αὐτῆς τετταράκοντα.

[72] Γρύνειαν καλεῖ] Præter Hecatæi, hodie habemus Herodoti teſtimonium, hanc civitatem etiam Γρύνειαν appellantis; eum vide lib. I ubi Æolicas civitates enumerat. Hinc Plinio *Grynia* dicitur lib. V cap. XXX.

[73] Διὰ τοῦ υ τῆς Τρωάδος ἐστί] Hujus meminit Strabo lib. XIII. Teſtatur Caſaubonus in MSS Strabonis pro Γρύνειον aliquando Γρύνιον reperiri, quam ſcripturam merito rejiciendam exiſtimat.

[74] Καρύστιος.] Typothetarum leve mendum occupat Xylandrianam, ubi legitur Καρίστιος. Apud Antigonum Caryſtium cap. XXI hodie ſic legitur: Τὰς δὲ Καρύνας καὶ τὰ Ἀνδρείας χώρας ἐστὶ πλῆθος νήσων, ἐν ᾗ καὶ ἡ Γύαρος· ἐν ταύτῃ οἱ μύες διατρώγουσι τὸν σίδηρον. Salmaſius ad oram ſui libri exhibet locum Ariſtotelis ex Mirabilibus, qui Antigoni ſententiam confirmat: Ἐν Κύπρῳ τῇ νήσῳ λέγονται τοὺς μῦας τὸν σίδηρον ἐσθίειν. Sed emendat vir maximus: Ἐν Γυάρῳ τῇ νήσῳ λέγονται τοὺς μῦας &c. Ita quoque hunc locum correxit Bochartus in Hieroz. part. I pag 1018: illum de hac re conſuluiſſe non pœnitebit quenquam.

[75] Ἀχερδὸς ἐκεῖ θανάσιμόν ἐστι] Quanquam ſtare poſſit hæc lectio, potius tamen lego, ἀχερδὸς ἐκεῖ θανάσιμός ἐστι. Ita enim Antigonus Caryſtius olim ſcripſerat: Ἐν δὲ τῇ νήσῳ (ſcilicet Γυάρῳ) θανάσιμος ἐστιν ἡ ἀχερδός· κἂν εἰς ἄλλο δένδρον ἐμπηχθῇ. Ultima vox mihi vix ſana videtur, legendum cenſeo, ἐμπαγῇ. Deducitur illud ab ἐμπήγνυμι infigo affigo. Sic enim Antigoni locus magis reſpondebit Stephano, in cujus MSS peſſime legitur πηξῇ. Sed in noſtro reſcribendum πηγῇ, ut ſenſus ſit integer.

[76] Ἀπαυαίνει] Quanquam ita ſit excuſum in omnibus editis, non eſt tamen genuina lectio. Ex Antigono Caryſtio, ubi hæc verba leguntur, reſcribi poteſt ἀφαυαίνει, quod proxime accedit ad ſcripturam cod. Voſſiani, qui habet ἀφαυαίνει. Librarii tantum υ in ν mutarunt, quod in veteribus libris non eſt inſolens. Ἀφαυαίνω & ἀφαυαίνομαι ſæpiſſime occurrunt eodem ſenſu apud Theophraſtum de Cauſ. Plant.

[77] Τῆς θαλαττίας] Peſſime in omnibus libris calamo exaratis legitur. ποιεῖ δὲ τοῦτο καὶ τῆς Θεσσαλίας &c.

[78] Τρυγόνος τὸ κέντρον] Etiam hæc deſumpta ſunt ex Antigono Caryſtio, ubi hodie de Paſtinaca marina ſic legitur: Ποιεῖ δὲ αὐτὸ τοῦτο καὶ τὸ τῆς τρυγόνος κέντρον τῆς θαλαττίας· καὶ ἐὰν εἰς τοὺς ὀδόντας ἅψῃ, κατασήπει. Ulyſſes aculeo hujus piſcis vulneratus periit, teſte Didymo ad Odyſſ. Λ. Hanc vim ejus aculeo adſcribit Heſychius: Τρυγὼν, ἰχθὺς θαλάσσιος, ὃς τὰ κέντρα ἀναιρεῖ. Plura ad hanc rem pertinentia habes apud Meurſium in commentariis ad Lycophronem.

ΓΥ'ΖΑΝΤΕΣ [79], ἔθνος Λιβυκόν, ὡς A καὶ Ἡρόδοτος ἐν τετάρτῃ, καὶ Ἡρωδιανός.

ΓΥ'ΘΕΙΟΝ [80], πόλις Λακωνική. Λυκόφρων,

> Διττὰς [81] σαλάμβας, [82] κἀπὶ Γυθείου
> πλάκας. B

τινές φασιν, ὅτι [83] Πύθιον ἐκαλεῖτο, κακῶς. [84] ὁ πολίτης, Γυθεάτης. καὶ ἐκ τόπου, Γυθειόθεν ἐθνικόν.

ΓΥΛΑ'ΚΕΙΑ [85], οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ τῆς Ἰλλυρίας Ἀπολλωνία, ἀπὸ Γύλακος Κο- C ρινθίου. τὸ ἐθνικόν, Γυλακεύς.

ΓΥΜΝΗΣΙ'ΑΙ, δύο νῆσοι περὶ τὴν Τυρσηνίδα· οὐχ' [86] ὥς τινες, μία. Λυκόφρων,

> Οἱ δ' ἀμφικλύστους [87] χοιράδας D
> Γυμνησίας
> Σισυρνοδῦται καρκίνοι πλανώμενοι,
> Ἄχλαινον ἀμπρεύσουσι [88] νήλιπον
> βίον. E

καὶ ἀρσενικῶς [89] καὶ θηλυκῶς. ἐθνικόν, Γυμνήσιος, [90] Γυμνησία· καὶ Γυμνησὶς, [91] ἀπὸ τῆς Γυμνῆτος γενικῆς, τροπῇ τοῦ τ

GYZANTES, gens Libyca, cujus & Herodotus lib. IV & Herodianus meminere.

GYTHEUM, oppidum Laconicum, de quo Lycophron:

> *Ad oſtia gemina & Gythei aquo-*
> *ra.*

Quidam perhibent Pythium appellari: ſed male. Oppidanus, Gytheates. Et adverbium de loco Γυθειόθεν pro gentili uſurpatur.

GYLACIA, ita vocabatur Illyriæ Apollonia, ab Gylace Corinthio. Gentile, Gylacenſis.

GYMNESIÆ, duæ inſulæ circa Tyrrheniam. Non eſt una, ut quidam volunt. Lycophron:

> *Alii vero ad undique demerſas petras*
> *Gymneſias*
> *Operimento pilis carente induti cancri*
> *navigantes,*
> *Sine veſtibus degent diſcalceatam vi-*
> *tam.*

Vox effertur genere maſculino & fœminino. Gentile, Gymneſius, Gymneſia & Gymneſis, quod factum eſt ex genitivo Gymnetis, muta-

to T

[79] Γύζαντες] Male Florentina Γύξαντες. Quo loco Gyzantes in Libya ſiti ſint, in præcedentibus diximus ad vocem Βύζαντες, ubi etiam de varia hujus vocis ſcriptura egimus. Mirum eſt profecto, noſtrum hanc Herodoti ſcribendi rationem jam non improbare, uti fecit ad vocem Βύζαντες, cum hæc ſectio id poſtulare videtur.

[80] Γύθειον, πόλις Λακωνική.] Oppidum eſt maritimum, ex quo ad Cretam inſulam certiſſimus erat curſus, teſte Plinio lib. IV cap. V. Lacedæmoniis pro navali inſerviebat. Livius lib. XXXIV: *Certior deinde factus, Gytheum oppidum omnium rerum maritimarum Lacedæmoniis receptaculum eſſe.* Tantum a Lacedæmone aberat XXX ſtadiis, auctore Polybio lib V: Ἐποιεῖτο τὴν πορείαν παρὰ τὸ ναύσταθμον τῶν Λακεδαιμονίων, ὃ καλεῖται μὲν Γύθιον, ἔχει δ' ἀσφαλῆ λιμένα, τῆς δὲ πόλεως ἀπέχει τριάκοντα σταδίους. Suſpectus eſt mihi ſtadiorum numerus, quem faciliime imperiti librarii corrumpunt: verior eſt Strabonis ſententia, qui a Gythio ad Spartam intervallum CCXL ſtadiorum annotavit, ita enim ille lib VIII: Εἶτα Ἀσίνη, καὶ Γύθιον τὸ τῆς Σπάρτης ἐπίνειον, ἐν διακοσίοις καὶ τετταράκοντα σταδίοις ἱδρυμένον. ἔχει δ' ὥς φασι, τὸ ναύσταθμον ὀρυκτόν. Noli igitur dubitare, quin apud Polybium ducenta, & forte plura ſtadia perierint.

[81] Σαλάμβας.] Florentina editio: Σαλαμβιαστὰς, peſſime. Apud Heſychium σαλάμβη & σαλάβη idem denotant. Σαλάβη, θυρὰς ὀπὴ, φεγγίς. Mox apud eundem ſequitur: σαλάμβη, πύλη, ὀπὴ θύρας, θυρίς. De propria harum vocum ſignificatione legendus Salmaſius in notis ad Lampridium.

[82] Κἀπὶ Γυθείου] Peſſime has voces in unam conflaverant. Xylandriana editio exhibet, ut & Aldina, κἀπιγυθείας. Florentina omnium depravatiſſime, κάπιγυθείους. Hodie in Lycophronis vulgatis, unde huic loco medicinam fecimus, legitur: κἀπὶ Γυθείου πλάκας. Nos in hac editione Γυθείου prætulimus, quia Stephanus oppidi nomen Γύθειον fecit, cum diphthongo in medio.

[83] Πύθιον ἐκαλεῖτο.] A librariis Γ & Π aliquando confundi, res notiſſima eſt veteres libros verſantibus; nam in præcedentibus apud noſtrum liquet, τὸ Γράπαλον & Πράπαλον eandem Macedoniæ civitatem eſſe: & quia Πύθιον multo notius erat vocabulum, quam Γύθιον, hinc eſt quod priorem vocem, ſed male ſanam, amplexati ſint. Reperitur tamen ſæpiſſime cum vocali in medio. Polyb. lib. II de Cleomene: Ἐπισυνεδρεύσας δὲ τὰς νύκτας κατέβαλε εἰς Γύθιον. Vide & alium locum Polybii & Strabonis ſupra allegatum.

[84] Ὁ πολίτης, Γυθεάτης] Eodem modo nummi veteres hoc oppidani nomen exhibent. Goltzius in Theſauro rei antiquariæ numiſma agnoſcit cum hac inſcriptione: ΓΥΘΕΑΤΩΝ. Occurrit etiam apud Plinium lib IV cap. V: *Sinus GYTHEATES ab oppido: ex quo ad Cretam inſulam certiſſimus curſus.*

[85] Γυλάκεια.] Voſſianus calamo exaratus tranſpoſitis literis exhibet Γλαυκεία, quæ vox eſt nihili. Vide Stephanum in voce Ἀπολλωνία.

[86] Ὥς τινες μία] Duas eſſe inſulas hoc nomine, quarum altera nunc *Majorica*, altera vero *Minorica* appellatur, res eſt geographiæ peritis notior multo, quam ut hic pluribus demonſtrari debeat. Nonnulli tamen antiquis temporibus extitere, teſte Euſtathio ad Dionyſium Periegeten, qui ſibi ſeptem imaginati ſunt, ita enim ille: Ἑπτὰ δὲ εἰπόντες τινὲς εἶναι τὰς Γυμνησίας νήσους, ὁ μὲν χαλκόφθογγος ὑπὸ αὐτοῖς ἱερεῖ. Sed originem hujus erroris detexit Cl. Bochartus de Phœnicum coloniis lib. I cap. XXXV, ubi fuſius de incolis harum inſularum, de eorum moribus, lingua, etymologia nominis & de ſitu agitur.

[87] Χοιράδας.] Bene ſe habet vulgata a Xylandro editio: peſſime legitur in Aldina χοιράδρας, & in Florentina χειράδας. Optime Strabo de his inſulis lib. III: Χοιραδώδεις εἰσὶ κατὰ τοὺς ὑφόρμους: *Portuum aditus habent ſcopulis ſub aqua latentibus obſitos.*

[88] Νήλιπον βίον.] Conſtanter ita exhibent editiones omnes, & etiam Lycophronis libri vulgati: in MSS tamen legitur, νήλιπον μόνον.

[89] Καὶ θηλυκῶς.] Ex libris Palatinis & Voſſiano hanc vocem addidi, quæ ab omnibus vulgatis abeſt.

[90] Γυμνησία.] Editiones Xylandrianam antecedentes exhibent, Γυμνασία.

[91] Ἀπὸ τῆς Γυμνῆτος γενικῆς.] Codices Palatini & Voſſianus: ἀπὸ τῆς γύμνητος γενικῆς. Sed vulgata lectio non eſt immutanda. Strabo numero multitudinis hanc vocem uſurpavit, ita enim ille lib. XIV: Φασὶ δὲ τοὺς Γυμνῆτας ὑπὸ Φοινίκων Βαλεαρίδας λεχθῆναι.

τοῦ τ εἰς σ. ἐκλήθη δὲ τὸ ἔθνος; 92 ὅτι τῷ θέρει Γυμνοὶ μένουσιν. 93 ἐκλήθησαν δὲ καὶ Βαλιαρίδες, ἀφ' οὗ Βαλιαρεῖς τὸ ἐθνικὸν, ὅ ἐστι σφενδονῖται.

ΓΥΝΑΙΚΟ'ΠΟΛΙΣ 94, πόλις Φοινίκων. ὁ πολίτης, Γυναικοπολίτης. ἔστι καὶ 95 ἄλλη Αἰγύπτου. Ἀρισταγόρας δὲ, οὐ πολλῷ νεώτερος Πλάτωνος, φησὶν, ὅτι οὕτως ὠνομάσθη διὰ τρεῖς αἰτίας· ἢ ὅτι πολεμίων ἐπιπεσόντων, καὶ τῶν ἀνδρῶν ἐν γεωργίαις ἀπόντων, τὰς γυναῖκας κρατῆσαι τοῦ πολέμου· ἢ ὅτι γυνή τις 96 Νομάρχου, πλεονεκτουμένων τῶν παίδων αὐτῆς ὑπὸ τοῦ βασιλέως, ἅμα τοῖς παισὶν ὁπλισαμένη, 97 κατεδίωξε τὸν βασιλέα, καὶ νικῆσαι· ἢ ὅτι τῶν Ναυκρατιτῶν ἀναπλεόντων κατὰ τὸν ποταμὸν, καὶ κωλυομένων ὑπὸ τῶν λοιπῶν Αἰγυπτίων ἀποβαίνειν, οὗτοι καταπλαγέντες, ὑπὸ ἀνανδρίας οὐ 98 διεκώλυσαν· ταῦτα καὶ Ἀρτεμίδωρός φησιν. Ἔστι καὶ γυναικῶν λιμὴν περὶ τὴν λεγομένην 99 Φιδάλειαν, τὴν μεταξὺ Ἀνάπλου, καὶ τοῦ 1 Λεωσθενίου. ἔνθα φασὶ τὴν 2 γυναῖκα Βύζαντος Φιδάλειαν διώξασαν ἅμα ταῖς γυναιξὶ, 3 τοὺς μετὰ Στροίβου τοῦ ἀδελφοῦ 4 Βύζαντος τῇ πόλει ἐπιθεμένους, τῶν πολιτῶν μὴ παρόντων, νικῆσαι, 5 διώξα-

A to T in S. Gens autem ſic appellata eſt, eo quod æſtate Γυμνοὶ, id eſt, nudi vitam degant. Etiam Baliarides dicti ſunt, unde gentile Baleares, hoc eſt Funditores.

GYNÆCOPOLIS, oppidum Phœ- B nicum, cujus oppidanus, Gynæcopolites. Eſt & alia Ægypti. Ariſtagoras, Platone non multo junior, perhibet, hanc tres ob cauſas ita nominatam eſſe. Vel quod mulieres, irruentibus hoſtibus, viris ad opus ruſticum profectis, prœlio ſuperiores eva- C ſerint. Vel quod quædam Nomarchi conjux, liberis ſuis a rege deceptis, ſimul cum liberis armis ſuſceptis, regem fuerit perſequuta & vicerit. Vel quod Naucratitis adverſo flumine navigantibus, & cæteris Æ- D gyptiis e navi deſcendere prohibentibus, hi perculſi, præ ignavia reſiſtere auſi non ſunt. Eadem etiam Artemidorus perhibet. Eſt quoque Mulierum portus circa Phidaleam inter Anaplum & Soſtheneum: ubi perhibent, Phidaleam Byzantis conjugem ſi- E mul cum aliis mulieribus perſequutam fuiſſe illos, qui cum Strombo Byzantis fratre, civibus peregre profectis, urbi inſidiabantur, eoſque viciſſe, ad portum uſque perſequutam fuiſſe, & inde locum ita appel-

92 Ὅτι τῷ θέρει γυμνοὶ μένουσιν] In hac opinione etiam verſatur Diod. Siculus lib. v: Ἀπὸ δὲ [illegible] Γυμνήσιαι, διὰ τὸ τοὺς ἐνοικοῦντας γυμνοὺς τὸ σῶμα [illegible] τὴν θερινὴν ὥραν. Et Livius in Epitome lib. LX: *Præterea res a Q. Metello conſule adverſus Baleares geſtas continet, quas Græci Gymnaſias appellant, quia æſtatem nudi exigant.* Verum hæc Græcorum fabulis ſunt annumeranda. Potior eſt Heſychii ſententia, has inſulas ſive incolas hoc nomine inſigniri, quia γυμνῆτες ſunt σφενδονῆται, id eſt, funditores. Γυμνῆτες, οἱ μὴ ἔχοντες ὅπλα, οἱ δὲ τοὺς σφενδονήτας, οἱ δὲ τοὺς γυμνοὺς [illegible]. Et ſic certe Græci Phœnicium illud *Baleares* ita voce expreſſerunt.

93 Ἐκλήθησαν δὲ καὶ Βαλιαρίδες &c.] Editiones ante Xylandrianam publicatæ exhibent peſſimo errore Βαλιαρίδες & Βλιαρεῖς, in quam ſcripturam etiam conſentiunt codices Palatin. & Voſſianus. Omnes tum Græci, tum Latini hanc vocem per λ ſimplex efferunt, ut Polybius, Strabo, Agathemerus, Livius, Florus, Euſtathius & alii, excepto Diodoro Siculo & poſt eum Iſidorus, qui ſcribunt Βαλλιαρεῖς, quaſi vox ἀπὸ τοῦ βάλλειν foret deducenda. Diodor. Sicul. lib. v ſic inquit: Ὑπὸ δὲ τῶν ἐγχωρίων αἱ Γυμνήσιαι [illegible] Βαλιαρίδες, ἀπὸ τοῦ βάλλειν ταῖς σφενδόναις λίθους μεγάλους. Et Iſidor. lib. XIV Orig. cap. VI: *In iis primum inſulis inventa eſt funda, qua lapides emittuntur, unde & Baleares dictæ:* Βάλλειν *enim Græce emittere dicitur: unde & Baliſta, quaſi miſſa & fundibulum.*

94 Γυναικόπολις] Editiones ante Xylandrianam divulgatæ male exhibent Γυναικεγυνόπολις, uti liquet ex oppidani nomine, quod in iiſdem erat Γυναικογυναπολίτης.

95 Ἄλλη Αἰγύπτου.] Hæc urbs & præfectura Gynæcopolitana ſatis nota eſt ex Strabone lib. XVII, & Plinio lib. V cap. IX.

96 Νομάρχου.] Nomarchus eſt qui præfecturæ Ægyptiacæ imperat.

97 Κατεδίωξε] Legendum vel κατεδίωξεν, vel illud νικῆσαι quod ſequitur, mutandum eſt in ἐνίκησε.

98 Διεκώλυσαν.] Poſt hanc vocem Epitomatorem quædam ſuppreſſiſſe, quæ ad hiſtoriæ ſupplementum faciunt, firmiter mihi perſuadeo. Nam noſter tres allegat cauſas, unde originem urbis Gynæcopoleos veteres deduxere. In duabus prioribus rationes iſtæ comparent, ſed nequaquam tertio loco, ubi de mulieribus earumque contra viros victoria, nulla omnino reperitur mentio. Niſi quis potius ſtatuat, civitatem hanc ad exprobrationem ignaviæ & ἀνανδρίας virorum, qui ſe nequaquam viros, ſed mulieres præſtiterant, Gynæcopolin dictam fuiſſe.

99 Φιδάλειαν] Hic Phidalea eſt nomen loci, in ſequentibus vero Byzantis conjux ita appellatur. Aldina & Florentina legunt Φιδάλειαν. In Chronico Alexandrino appellatur Φιδαλία, ſine diphthongo in penultima. Τὴν δὲ λεγομένην Φιδαλίαν μετὰ [illegible] τοῦ πατρὸς αὐτῆς ἤγαγεν Βύζας ὁ Θρᾷξ [illegible] &c.

1 Λεωσθενίου] Optime quondam emendavit Meurſius, Σωσθενίου. Soſthenium enim Thraciæ locus eſt, trajectui Conſtantinopolitano e regione oppoſitus.

2 Γυναῖκα Βύζαντος Φιδάλειαν διώξασαν &c.] Præſtantiſſimum hoc fœminine virtutis exemplum, ab Phidalia Byzantis uxore editum, etiam refert Heſychius Mileſius in deſcriptione Conſtantinopoleos, ſed longe aliis circumſtantiis. [illegible] Φιδάλεια [illegible] Μulti variiſque circumſtantiis etiam hanc hiſtoriam narrat Johannes Tzetzes Chiliad. II. Hiſt. LX.

3 Τοὺς μετὰ Στροίβου] Sic legunt conſtanter libri MSS & editi omnes, ſed locum eſſe vitiatum vidit Meurſius, qui emendandum cenſet, τοὺς μετὰ Στρόμβου. Habuit enim Byzas fratrem *Strombum*, teſte Heſych. Mileſio in Conſtantinop. deſcriptione: Οἱ μετὰ [illegible] Στρόμβος [illegible] Βύζαντι, [illegible].

4 Βύζαντος] Caſus rectus eſt Βύζας, quod in obliquo etiam habet Βύζα. Ita enim legitur in Anonymi demonſt. Chronographicis ab Allatio editis: Ἐν ταῖς ἡμέραις Βύζα καὶ Ἀντέ,

ἀλάξασαν μέχρι τ̃ λιμένος, ϰ̀ ὅτως ὀνομά- A σαι. ἐθνικὸν τ̃ λιμεν@, Γυναικολιμενίτης.

ΓΥΡΤΩΝ, πόλις τ̃ Θεσσαλίας, [6] ϰαὶ Περραιβίας, ἣν Ὅμηρ@ Γυρτώνην καλεῖ, ὡς Ἰτώνην, ϰ̀ Ἴτωνα, ἀπὸ Γύρτων@ τ̃ Φλεγύυ ἀδελφῦ, ὅς τις αὐτὴν ἔκλισεν. ὁ πολίτης, B Γυρτώνι@.

ΓΥΨΗΙΣ, νῆσος Αἰθιοπίας, ὡς Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ πρώτῃ. τὸ ἐθνικὸν, Γυψηΐτης.

ΓΩΓΑΡΗΝΗ [7], χωρίον μεταξὺ Κόλ- C χων, ϰ̀ Ἰβήρων τ̃ ἀνατολικῶν. τὸ ἐθνικὸν, Γωγαρηνός.

pellaſſe. A portu deducitur gentile, Gynæcolimenites.

GYRTÔN, urbs Theſſaliæ & Perrhæbiæ, quam Homerus Gyrtonam appellat, uti Itonam & Itona. Nomen accepit a Gyrtone Phlegyæ fratre, qui eam condidit. Civis, Gyrtonius.

GYPSEIS, inſula Æthiopiæ, cujus meminit Marcianus libro primo peripli. Gentile, Gypſeïtes.

GOGARENE, oppidulum inter Colchos & Iberos orientales. Gentile, Gogarenus.

Ἀρίω, ϰ̀ ἴσως τ̃ σύμμαχον τοῦ φιλοσόφου ἐν πείρᾳ ... διαμη.

[5] Διάξασαν.] Eadem vox atque idem caſus reperitur in præcedentibus, quam tamen hic librariorum incuria depravatam cenſeo. Lege διάξας, ut nihil orationis contextui deſit.

[6] Καὶ Περραιβίας.] Fortaſſis & hic reſcribendum levi correctiuncula ἢ Περραιβίας; nam una eademque urbs non eſt ſita in diverſis regionibus, niſi eam amnis aliquis interſecat, quod de hoc oppido, circa mare ad oſtium Penei ſito, non eſt affirmandum. Euſtathii ætate leviſſimum illud mendum Stephani codices occupaverat, ita enim ille ad Iliad. B pag. 333. Ὁ τ̃ Ἐθνικῶν συναγωγεὺς φησι, Γυρτὼν, πόλις Θεσσαλίας ϰ̀ Περραιβίας, ἀπὸ τ̃ ϰτίσαν-τ@ αὐτὴν Γύρτων@, ὃς ἦν ἀδελφὸς Φλεγύυ. Strabo lib. IX perhibet, urbem eſſe Perrhæbicam, & Perrhæbos partem Theſſaliæ, quæ ad mare eſt & Peneum uſque ad oſtium, tenuiſſe. Etiam Apollonii Scholiaſtes ad lib. I, cum noſtro dubitat, utrum Theſſaliæ, an vero Perrhæbiæ ſit adſcribenda, & nominis etymon non deducit a Gyrtone Phlegyæ fratre, ſed a Gyrtona Phlegyæ ſorore.

[7] Γωγαρηνή.] Eſt pars Iberiæ trans Cyrum amnem, quam Iberi Armeniis ademerunt, de qua ſic ſcribit Geographus lib. XI: Ἴβηρες δὲ τήν τε παρώρειαν τῦ Παρυάδρυ, ϰαὶ τὴν Χορζηνὴν ϰαὶ Γωγαρηνὴν, πέραν ὄντα τ̃ Κύρυ.

Δ.

ΔΑΑΙ [1], Σκυθικὸν ἔθνος· εἰσὶ ᾗ νομάδες. λέγονται ϰ̀ Δάσαι, μ̃ τῦ σ. A

ΔΑΔΙΚΑΙ, ἔθν@ Περσικόν· [2] Ἡρόδοτ@ ἑβδόμῃ. B

ΔΑΔΟΚΕΡΤΑ, φρύριον μέγα τῆς C Ἀρμενίας, μεταξὺ Μηδίας. τὸ ἐθνικὸν, Δαδοκερτηνὸς, τῷ ἐπιχωρίῳ τύπῳ.

ΔΑΙΔΑΛΑ, [3] πόλις τ̃ Ῥόδυ, ἢ χωρίον, Στράβων ιδ. ἔστι ϰαὶ [4] ὄρ@ τ̃ Λυκίας

D.

DAÆ, gens Scythica, quæ vitam paſtoralem agit. Appellantur etiam Daſæ cum ſigma.

DADICÆ, gens Perſica, de qua Herodotus libro ſeptimo.

DADOCERTA, magnum caſtellum inter Armeniam & Mediam. Gentile, Dadocertenus, juxta formam vernaculam.

DÆDALA, urbs ſive caſtellum Rhodi, auctore Strabone libro XIV. Eſt item mons Lyciæ

[1] Δάαι.] Peſſime divulgavit Xylander Δαίαι. Florentina editio exhibet Δάαμ, quod priori ſcriptura haud melius eſt. Nos ex libris MSS & Aldina editione veterem veramque lectionem revocavimus, ita enim Virgil. lib. VIII Æneid. hanc gentem appellat:

Extremique hominum Morini, Rhenuſque bicornis
Indomitique Daæ - - - -

Ad quem locum ſic inquit Servius: *Scythia populi a parte Septentrionali juncti Perſidi, unde Davi dicti.* Apud Herodotum gens Perſica reperitur lib. I. cui Δάοι nomen eſt, quæ inter gentes pecuarias cenſetur: Οὗτοι μ̃ πάντες ἀροτῆρές εἰσι, οἱ δὲ ἄλλοι νομάδες, Δάοι, Μάρδοι, Δροπικοί, Σαγάρτιοι. De his vide Salmaſ. ad Sol. pag. 796.

[2] Ἡρόδοτ@ ἑβδόμῃ.] Non duntaxat ſeptimo, ſed etiam tertio libro Herodotus hujus gentis meminit.

[3] Πόλις τ̃ Ῥόδυ.] Sic conſtanter legunt libri editi, quos ſequimur: ſed ſcripti Palatini & Voſſianus: Δαίδαλα, πόλις τ̃ Ῥοδίας. Quæ lectio etiam non eſt improbanda; nam aliquando geographi hanc inſulam Ῥοδίαν appellant. Strabo lib. II: Πάλιν δ' ἀπὸ τ̃ Ῥοδίας, ὁ τὸ Αἰγύπτιον πέλαγ@ ποιῦσα, ϰ̀ τὸ Παμφύλιον &c. Sic Melos Cretici maris inſula a Varrone lib. III de Re Ruſt. *Melia* appellatur; & Chios *Chia*, teſtibus Metrodoro & Cleobulo. Quanquam in Stephano nihil mutaverim, exiſtimo tamen MSS codices veriſſimam lectionem repræſentare, quod liquet ex loco Strabonis quem noſter ex libro XIV allegat: Ἀρχὴ δὲ τὰ Δαίδαλα τ̃ Ῥοδίας χωρίον. πέρας δὲ τὸ καλύμενον ὄρ@ Φοῖνιξ, ϰ̀ τῦτο τ̃ Ῥοδίας.

[4] Ὄρ@ τ̃ Λυκίας.] De hoc monte noſter mentionem facit in voce Τελμισσὸς, quam urbem poſt Dædala terminum Ly-

κίας τὰ [5] Δαίδαλα. ἡ δὲ πόλις, ἀπὸ Δαιδάλου τοῦ [6] Ἰκάρου, ἡ ἐν Λυκίᾳ. διὰ τινος γὰρ ἕλους ἐμπορεύετο διὰ τοῦ Νίνου ποταμοῦ, [6] καὶ ὑπὸ χερσύδρου δηχθέντα, τελευτῆσαι, καὶ ἐκεῖ ταφῆναι, καὶ κτισθῆναι πόλιν, φησὶν Ἀλέξανδρος ἐν Λυκιακοῖς. ἔστι δὲ [7] Ἰνδικῆς, καὶ Κρήτης ἄλλη. ὁ πολίτης [8] Δαιδαλεύς, ὡς Σαμόσατα Σαμοσατεύς. καὶ Δαιδαλίς, τὸ θηλυκόν.

ΔΑΙΔΑΛΕΙΑ, πόλις Ἰταλίας, Δαιδάλου κτίσμα, ἥτις Ἰουλία νῦν καλεῖται, Ῥωμαίου ἄρχοντος κληρουχήσαντος. τὸ ἐθνικὸν, Δαιδαλεύς.

ΔΑΙΔΑΛΙΔΑΙ, δῆμος τῆς Κεκροπίδος φυλῆς. ὁ δημότης, Δαιδαλίδης. τὰ τοπικὰ, ἐκ Δαιδαλιδῶν.

ΔΑΚΙΑ, χώρα πλησίον Βορυσθένους. [9] οἱ Δάκοι, οὓς καλοῦμεν Δάους. Γέτας γὰρ τοὺς πρὸς τὸν Πόντον κεκλιμένους, καὶ τὴν ἕω· Δάους δὲ, τοὺς πρὸς τἀναντία πρὸς Γερμανίαν, καὶ τὰς τοῦ Ἴστρου πηγάς. καὶ παρ' Ἀττικοῖς δὲ, [10] τὰ τῶν οἰκετῶν ὀνόματα, Δάοι δὲ Γέται.

ΔΑΛΜΙΟΝ, πόλις Δαλματίας, μεταξὺ Ἰλλυρίας καὶ Ἰταλίας. τὸ ἐθνικὸν ὅμοιον

cia hæc Dædala. Urbs autem a Dædalo Icari patre in Lycia condita eſt. Perhibet autem Alexander in Lyciacis, ipſum, cum à Nino fluvio per paludem quandam proficiſceretur, a chelydro morſum, obiiſſe, ibidem tumulo conditum, & urbem ædificatam fuiſſe. Eſt quoque alia Indiæ & Cretæ. Oppidanus, Dædalenſis, uti Samoſata Samoſatenſis. Et Dædalis fœmininum eſt.

DÆDALEA, urbs Italiæ, Dædali opus, quæ nunc Julia appellatur, cum duci Romano ſorte obtigiſſet. Gentile, Dædalenſis.

DÆDALIDÆ, populus Cecropidis tribus, cujus popularis, Dædalides. Locale, ex Dædalidis.

DACIA, regio prope Boryſthenem. Daci ſunt, quos appellamus Davos. Getas enim vocamus, qui verſus Pontum & orientem inclinant: Dacos vero qui in diverſum ad Germaniam & Iſtri fontes vergunt. Apud Atticos etiam ſervorum nomina ſunt Davi & Getæ.

DALMIUM, urbs Dalmatiæ inter Illyriam & Italiam ſita. Gentile eodem modo ſe habet,

num Lyciam inter & Cariam ſtatuit. Hujus montis meminit & Strabo lib. XIV: Μετὰ δὲ τὰ Δαίδαλα τὸ τῶν Λυκίων ὄρος, ὁ πλησίον ἐστὶ Τελμισσὸς πολίχνη Λυκίων, καὶ Τελμισσὶς ἄκρα.

[5] Δαιδάλου τοῦ Ἰκάρου.] Ne credamus Icarum fuiſſe patrem Dædali. Similes locutiones apud antiquos ſcriptores occurrunt. Herodotus lib. I: Ἄδρηστος ὁ Γορδίεω τοῦ Μίδεω. Id eſt: *Adraſtus* nepos *Gordii* patris *Midæ*. Sic quoque apud Ælian. lib. XIII Var. Hiſt. cap. XXX: Ὀλυμπιὰς ἡ Ἀλεξάνδρου eſt *Olympias* mater *Alexandri*. Servius ad lib. I Æneid. *Eſt Græca figura, ut ſi dicamus Æneas Anchiſæ, & ſubaudiamus filius. Hac autem figura utimur circa patres & maritos tantum, ut Virgilius, Deiphobe Glauci, id eſt, filia. Hectoris Andromache, id eſt, uxor.* Sed plurimis aliis occaſionibus hanc figuram adhiberi, alii jam demonſtrarunt.

[6] Καὶ ὑπὸ χερσύδρου.] Hujus animalculi meminit Virgil. lib. III Georg.

Diſce & odoratam ſtabulis accendere cedrum
Galbanoque agitare graves nidore chelydros.

Servius ad hunc locum: *Chelydri dicti ſunt, quaſi cherſydri: quia in aquis & in terris morantur: nam χέρσον dicimus terram, ὕδωρ autem aquam.*

[7] Ἰνδικῆς καὶ Κρήτης.] Indicam urbem hoc nomine agnoſcit Ptolemæus lib. VII: Σιβαλάσσιγα, Καστείρα, Παναγίρα, Δαίδαλα &c. Cretæ urbs non ita nota eſt: forte etiam a Dædalo nomen accepit, qui per aliquot tempus in illa inſula vitam tranſegit, & ex muliere Cretenſi Iapygem filium genuit, ut Strabo lib. VI auctor eſt.

[8] Δαιδαλεύς.] Vidit Goltzius nummum Veſpaſiani cum hac inſcriptione: ΔΑΙΔΑΛΕΩΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΚΑΙ ΑΥΤΟΝΟΜΟΥ. Verum ad quam urbem referenda ſit, aliis inquirendum relinquo.

[9] Οἱ Δάκοι, οὓς καλοῦμεν Δάους.] Amplectitur noſter, tecto quidem nomine, Strabonis ſententiam, tradentis Dacos antiquis temporibus Dauos appellatos fuiſſe. Imo amplectitur quoque antiquam illam regionis diſtributionem, qua Getas verſus Pontum & orientem, Dacos vero ad Germaniam & Iſtri fontes inclinantes perhibet. In hanc rem ipſiſſimis Geographi verbis uſus eſt, quæ ex lib. VII hic tranſcribam: Γέγονε δέ τις καὶ ἄλλος τῆς χώρας μερισμὸς, συμμένων ἐκ παλαιοῦ· τοὺς μὲν γὰρ Δακοὺς προσαγορεύουσι, τοὺς δὲ Γέτας· Γέτας μὲν τοὺς πρὸς τὸν Πόντον κεκλιμένους, καὶ πρὸς τὴν ἕω· Δάκους δὲ τοὺς εἰς τἀναντία πρὸς Γερμανίαν, καὶ τὰς τοῦ Ἴστρου πηγάς, οὓς οἶμαι Δάους καλεῖσθαι τὸ παλαιόν. ἀφ' οὗ καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἐπεπόλασε τὰ τῶν οἰκετῶν ὀνόματα. Noſter itaque ex mente Strabonis Dacos a Getis diſtinguit, propriam cuique genti locum aſſignans. Quos Græci vocabant Getas, hos Dacos Romanos appellaſſe conſtat teſtimonio Plinii, lib. IV cap. XII ita ſcribentis: *Ab eo in plano quidem omnes Scytharum ſunt gentes, varia tamen littori appoſita tenuere, alias Getæ, Daci Romanis dicti, alias Sarmatæ, Græcis Sauromatæ &c.* Dacorum origo tamen eſt petenda a Getis, quod apud Juſtinum lib. XXXII teſtimonio Trogi Pompeji evincitur: *Daci quoque ſoboles Getarum ſunt: qui cum Orole rege adverſus Baſtarnas male pugnaſſent, ad ultionem ſegnitiæ, capturi ſomnum capita loco pedum ponere juſſu regis cogebantur.* Hinc eſt quod ſequioris ævi ſcriptores ſtatuant, Daciam antiquis temporibus Getiam dictam fuiſſe, quod liquet ex Zonara in Galieno: Αὐρίολος δὲ ἐκ χώρας ὢν Γετικῆς τῆς ὕστερον Δακίας ἐπικληθείσης.

[10] Τὰ τῶν οἰκετῶν ὀνόματα.] Qui locum hunc contulerit cum proxime allegatis, is fatebitur, deſumptum eſſe ex Strabone. Euſtathius ad Dionyſ. his Stephani verbis utitur: Ὁ δὲ τὰ Ἐθνικὰ γράψας, καὶ πλησίον τοῦ ποταμοῦ Βορυσθένους φησὶ τὴν Δακίαν εἶναι. λέγει δὲ καὶ ὅτι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ὡς ἐπὶ πολὺ τὰ τῶν Ἀττικῶν ὀνόματα δούλων, Δάοι καὶ Γέται. Solebant veteres mancipia bello capta, aut ære comparata, non proprio, ſed regionis nomine, ubi nati erant, inſignire. Theocriti Scholiaſt. ad Idyll. V: Εἰώθασι δὲ οἱ παλαιοὶ τοῖς δούλοις ὀνόματα τιθέναι ἀπὸ τῶν ἐθνῶν, Σύρος, Καρίωνα. ἔστι δὲ τῶν Λάκωνα· Λυδικὰς γὰρ ἦν. Hinc paſſim apud comicos ſervis gentilia, ut Geta, Syrus, Pœnulus &c. attribuuntur. Verum ſua virtute & fortitudine tandem Getæ effecerunt, ut ipſi imperatores Romani & viri conſulatu functi, hoc nomine appellari voluerint. Verum longe alia reperiuntur nomina in comœdiis Ariſtophanis & eum præcedentium comicorum, in quibus Λυδὸς, Φρύξ, Τίβειος, Καρίων atque alia hujuſcemodi in uſu ſunt.

[11] Ἴδιον δὲ τῶν Δαλματέων.] Hæc quoque ex Strabone, tecto licet nomine, verbotenus ſunt tranſcripta, apud quem lib. VII totus locus hunc in modum concipitur: Δάλμιον δὲ μεγάλη πόλις, ἧς ἐπώνυμον τὸ ἔθνος· μικρὰν δ' ἐποίησε Νασικᾶς, καὶ τὸ πεδίον μηλόβοτον διὰ τὴν πλεονεξίαν

ὅμοιον, ἢ Δαλμιεύς. [11] ἴδιον δὲ τῶν Δαλματέων τὸ διὰ ὀκταετηρίδος τῆς χώρας ἀναδασμὸν ποιεῖσθαι. Ἀππιανὸς δὲ τὴν πόλιν Δελμίνιον καλεῖ. [12] Κουάδρατος δὲ, Δάλμιον. φασὶ δὲ αὐτοὺς καὶ Δαλμάτας.

habet, ſive Delmienſis. Proprium hoc habent Dalmatæ, ut octavo quoque anno agri diviſionem inſtituant. Appianus urbem Delminium vocat: Quadratus vero Delminium. Eos etiam Dalmatas nuncupant.

ΔΑΜΑΓΟΙ, ἔθνος παρὰ τοῖς Ἰχθυοφάγοις, ὡς Ἀπολλόδωρος.

DAMÆI, populus juxta Ichthyophagos, teſte Apollodoro.

ΔΑΜΑΣΚΟΣ, πόλις Συρίας, μεσόγειος, ὑπερθεν Φοινίκης, [13] περὶ τὸν Βαρδίνην ποταμόν. ὠνομάσθη δὲ, ὅτι [14] εἷς τῶν γιγάντων Ἀσκὸς ὄνομα, ἅμα Λυκούργῳ δήσας τὸν Διόνυσον, ἔρριψεν εἰς τὸν ποταμόν. ὃν λύσας Ἑρμῆς τὸν Ἀσκὸν τοῦ δέρματος ἐγύμνωσεν· ὅθεν πρὸς οἶνον ἐπιτήδειον τὸ δέρμα. οἱ δὲ, ὅτι Δαμασκὸς Ἑρμοῦ παῖς, καὶ νύμφης Ἀλιμήδης, ἐξ Ἀρκαδίας εἰς Συρίαν ἦλθε, καὶ πόλιν ὁμώνυμον ἔκτισεν. ἄλλοι δὲ, ὅτι Δαμασκὸς ἐφαπίζετο ἀνήρ. [15] Διονύσου δὲ τὴν Συρίαν ἀμπελόφυτον ποιήσαντος, πελέκει ταῦτα ἔκοψε. Διόνυσος δὲ ὀργισθεὶς, ἐδίωξε, [16] καὶ ἐξέδειρε.

* ἐπεκλήθη Δαρμασκὸς *

καὶ οὕτω Δαμασκὸς κατὰ παραφθοράν. ὁ πολίτης, Δαμασκηνός. καὶ ἡ χώρα, καὶ ἡ πόλις, Δαμασκηνή.

DAMASCUS, urbs Syriæ mediterranea ſupra Phœnicen, circa Bardinen fluvium. Ita autem appellata eſt ex eo, quod unus è gigantibus nomine Aſcus, ſimul cum Lycurgo, Bacchum vinculis ligatum in fluvium projecerit. Hunc cum ſolviſſet Mercurius, Aſcum pelle exuit. Inde eſt quod pellis apta ſit vino cohibendo. Alii vero originem nominis hinc deducunt, quod Damaſcus Mercurii & Alimedæ nymphæ filius ex Arcadia in Syriam profectus, ibi urbem ejuſdem nominis condiderit. Alii vero fingunt hominem quendam Damaſcum vocatum, qui, Baccho Syriam vitibus conſerente, illas ſecuri exſtirpavit. Bacchus vero ira accenſus eum perſecutus eſt & excoriavit.

* Factum eſt inde Darmaſcus *

Atque ita Damaſcus corrupte appellatur. Cives, Damaſcenus, & regio & urbs Damaſcene dicitur.

ΔΑΝ- DAN-

-τεκίαν τῶν ἀγρῶν· Ἴδιον δὲ τῶν Δαλματέων, τὸ διὰ ὀκταετηρίδος χώρας ἀναδασμὸν ποιεῖσθαι. Etiam his verbis uſus eſt Euſtathius ad Dionyſium in Dalmatiæ deſcriptione.

[12] Κουάδρατος δὲ Δάλμιον.] Conſtanter ſic legunt libri editi: ſed mendam aliquam irrepſiſſe res eſt evidens. Salmaſius in Palatino cod. invenit: Κουάδρατος δὲ μικρὸν τὸ Δάλμιον, & in alio Δαλμίνιον. Hoc liquet ex Euſtathio ad Dionyſium, urbis nomen trifariam veteres ſcriptores protuliſſe: Διχῶς δὲ τὸ ἔθνος λέγεται καὶ Δαλματεῖς καὶ Δαλμάται· ἡ δὲ πόλις αὐτῶν Δάλμιον, ἢ Δελμίνιον, ἢ Δάλμινον.

[13] Περὶ τὸν Βαρδίνην ποταμόν.] Plurima urbem hanc alluere flumina & præterfluere, etiam ſutores & tonſores ex variis peregrinationibus faciliime addiſcere poſſent. Sed præter Stephanum nullus eſt, qui fluviorum nomina recenſens, de *Bardine* mentionem facit.* Et quanquam non viderim libros manu exaratos & editos circa nominis ſcripturam variare, ſuſpectus tamen mihi manſit & manet hujus fluvii appellatio. Si non longius a vulgata ſcriptura recederet, reſcribendum putarem, περὶ τὸν Ἰορδάνην ποταμόν, qui profecto non longiſſime a Damaſco abfuit. Strabo lib. XVII, ubi refert Aradios per Lycum & Jordanem onerariis navibus adverſo alveo ad regionem Damaſcenorum ſubvehi, noſtram conjecturam aliquantulum confirmat, ita enim ille: Τῶν δὲ ποταμῶν ὁ μὲν Χρυσορρόας ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς Δαμασκηνῶν πόλεως καὶ χώρας, εἰς τὰς ὀχετείας ἀναλίσκεται σχεδόν τι· πολλὴν γὰρ ἐπάρδει, καὶ βαθεῖαν σφόδρα· τὸν δὲ Λύκον καὶ τὸν Ἰορδάνην ἀναπλέουσι φορτίοις, Ἀράδιοι δὲ μάλιστα. Hinc liquet non longe Jordanem a Damaſco abeſſe.

[14] Εἷς τῶν γιγάντων Ἀσκὸς ὄνομα.] Omnibus notum eſt, quam incerta & fabuloſa ſint nomina urbium & regionum, quantaque feſtivitate Deos, heroas, reges & alia comminiſcantur ſcriptores, ad quorum nomina locorum appellationes inflectere ſoleant; quod profecto nuſquam melius, quam in deſcribenda hujus urbis etymologia apparebit. Etymologici Magni Auctor: Δαμασκὸς, πόλις Συρίας, παρὰ τὸν Ἀντιλίβανον, ὄρος, ὅτι Δαμασκὸς φεύγων μετὰ Διονύσου, ἔκτισε ... ἱδρύσατο ἐκεῖ Συρίας θεοῦ ξόανον· ἢ ἀπὸ Δαμασκοῦ σκηνῆς, Δαμασκηνός· ἢ ὅτι Ἀσκὸς εἷς τῶν γιγάντων, ὃς μετὰ Λυκούργου τὸν Διόνυσον ἔδησε καὶ εἰς ποταμὸν ἔβαλλεν· ἐφονεύθη δὲ ὑπὸ Ἑρμοῦ, καὶ Ἀσκὸς ἐξεδάρη, καὶ διὰ τοῦτο· καὶ ἐκ τοῦ παθήματος ἡ πόλις ἐκλήθη. Etiam Photius apud Damaſceum hanc fabulam, circumſtantiis paullo immutatis, narrat: Ὅτι Διόνυσόν φασι Λυκοῦργον καὶ τοὺς ἑταίρους αὐτοῦ Ἄραβας κατατρέχοντας ἰδεῖν, ἀπ' ἀσκοῦ ... τὴν πολεμίαν στρατιάν, ἐξ οὗ καὶ τὴν πόλιν ἐκάλεσαν Δαμασκόν. Οἱ δὲ τὴν ἐπωνυμίαν διδόασι τῇ πόλει ἀπὸ γίγαντός τινος ᾧ ὄνομα Ἀσκός, ὃν ὁ Ζεὺς ἐδάμασεν αὐτόθι. Juſtinus lib XXVI urbem hoc nomen a Damaſco rege accepiſſe perhibet: *Namque Judæis origo Damaſcena, Syriæ nobiliſſima civitas: unde & Aſſyriis regibus genus, ex regina Semirami fuit. Nomen urbi a Damaſco rege inditum in cujus honorem, Syri ſepulchrum Arathis uxoris ejus pro templo coluere.* Verum hi omnes tam longe a ſeſe abeunt, quantum a veritate. Potiori jure quis amplecteretur ſententiam Joſephi, tradentis Uſen hanc urbem ædificaſſe, ita enim ille lib. I cap. VII Antiq. Jud. Τῶν δὲ Ἀράμου παίδων τεσσάρων ὄντων, Οὖσος μὲν κτίζει τὴν Τραχωνῖτιν καὶ Δαμασκόν. Iſidorus refert, urbem condidiſſe Damaſcum diſpenſatorem Abrahæ, ita enim ille lib XV Orig. cap. I: *Damaſcus Syriæ condita & nuncupata à Damaſco diſpenſatore Abrahæ filio. Hæc antea in omni Syria tenuit principatum.*

[15] Διονύσου δὲ τὴν Συρίαν ἀμπελόφυτον ποιήσαντος.] Voſſianus codex Palatinis hic loci auctior eſt, in eo enim ſic legitur: Διονύσου δὲ τὴν Συρίαν τὴν πόλιν ἀμπελόφυτον ποιήσαντος. Unde exiſtimo totum locum in Stephano priſtinæ ſanitati ſic reſtitui poſſe: Ἄλλοι δὲ, ὅτι Δαμασκὸς ἐφαπίζετο ἀνήρ, ὃς, Διονύσου δὲ τὴν Συρίαν καὶ τὴν πόλιν ἀμπελόφυτον ποιήσαντος, πελέκει ταῦτα ἔκοψε.

[16] Καὶ ἐξέδειρε.] Quæ ſequuntur poſt hanc vocem maxime ſunt mutilata in omnibus editis & libris MSS. Salmaſius tamen lacunam ita ſupplere tentavit ad marginem ſui libri: Ἐδίωξε καὶ ἐξέδειρε, καὶ ἐκ τοῦ δέρματος αὐτοῦ ἐπεκλήθη Δερμασκός· ἐκεῖ καὶ πόλιν ἔκτισε, καὶ οὕτω Δαμασκὸς κατὰ παραφθοράν. Ego meliores exſpectabo codices, antequam emendationem & repletionem harum lacunarum aggrediar, ut hoc tutius & certius fiat.

[17] Δανδάριοι.] Sic etiam appellantur a Strabone lib. XI, ſed a Tacito lib XII Annal. *Dandarida*, ita enim ille: *Regem Dandaridarum exturbat, imperioque ejus potitur.* Eodem libro illorum regio Dandarica vocatur. *Sic pulſus hoſtis, ventumque Soza oppidum Dandaricæ.*

ΔΑΝΔΑ'ΡΙΟΙ[17], ἔθνος περὶ τὸν Καύκασον, ὡς Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ.

ΔΑΝΘΑΛΗ'ΤΑΙ[18], ἔθνος Θρακικόν. Θεόπομπος μή.

ΔΑΝΟΥ'ΒΙΟΝ[19], πόλις περὶ τὴν Ῥώμην· τὸ ἐθνικὸν, Δανούβιος, ἢ Δανουβιεύς.

ΔΑ'ΝΟΥΒΙΣ, ἢ Δάνουσις, Ἴστρος ὁ ποταμὸς, πάλαι Ματόας καλούμενος. συμφορᾶς δὲ τοῖς Σκύθαις ἐπιπεσούσης, οὕτως ἐκλήθη. Ματόας δὲ λέγεται ἐς τὴν Ἑλληνίδα γλῶσσαν ἀσινὴς, ὅτι πολλάκις περαιούμενοι, οὐδὲν ἐπεπόνθεισαν. ὁ δὲ Δάνουσις ἑρμηνεύεται, ὥσπερ τοῦ ἁμαρτεῖν ἔχων τὴν αἰτίαν.

ΔΑ'ΟΝΕΣ, ἔθνος τῆς Ἰνδικῆς, ἀπὸ Δάονος.

ΔΑ'ΡΑΨΑ, πόλις Βακτριανῆς,[20] ὡς Στράβων. τὸ ἐθνικὸν, Δαραψηνὸς, καὶ Δαραψιανός.

ΔΑ'ΡΔΑΙ[21], Ἰνδικὸν ἔθνος, ὑπὸ Δηριάδῃ πολεμῆσαν Διονύσῳ, ὡς Διονύσιος ἐν γ΄ Βασσαρικῶν.

ΔΑ'ΡΔΑΝΟΣ,[22] πόλις Τρῳάδος, ἡ πρότερον Τευκρίς. Μνασέας δέ φησιν,[23] ὅτι Δάρδανος ἐξιὼν ἐκ τοῦ νεὼ τῆς Ἀθηνᾶς τὸ παλλάδιον ἀράμενος, ἀφίκετο εἰς Σαμοθράκην μετὰ Ἁρμονίας[24] καὶ Ἰάσωνος, τῶν ἀδελφῶν. κἀκεῖ διάγοντα, Κάδμος ὁ Ἀγήνορος ἐφιλο-

DANDARII, gens circa Caucaſum, auctore Hecatæo in Europa.

DANTHALETÆ, gens Thracica, teſte Theopompo libro VIII & quadrageſimo.

DANUBIUM, urbs circa Romam. Gentile, Danubius, ſive Danubienſis.

DANUBIS, ſive Danuſis, Iſter fluvius, qui olim Matoas vocabatur. Cum autem Scythis quædam accidiſſet calamitas, ſic appellatus eſt. Matoas enim ſi Græcam in linguam convertatur ea vox, Ἀσινὴς ſignificat; quia ſæpius fluvium trajicientes nihil mali paſſi ſunt. Danuſis enim, ſi vocem interpreteris, eum ſignificat, qui cauſam præbuit, cur quis erraverit.

DAONES, gens Indica, quæ a Daone nomen habet.

DARAPSA, urbs Bactriæ, auctore Strabone. Gentile, Daraplenus, & Darapſianus.

DARDÆ, gens Indica, quæ ſub Deriade contra Bacchum bellum geſſit, teſte Dionyſio lib. III Baſſaricorum.

DARDANUS, urbs Troadis, antea Teucris dicta. Perhibet autem Mnaſeas, Dardanum è templo Minervæ egredientem Palladium abſtuliſſe, & in Samothraciam cum Harmonia & Jaſione fratre perveniſſe. Cum eo ibi degente Cadmus Agenoris filius

[18] Δανθαλῆται.] Straboni libro VII Δανθαλῆται. & Ptolemæo dicuntur Δανθηλῆται, & regio eorum Δανθηλητική: Latinis vero *Denſeleta*. Solinus: *Strymonem accolunt dextro latere Denſeleta*. Marcianus Capella: *Et qui a dextra parte Strymonis degunt Beſſi & Denſeleta uſque ad Neſtum amnem, qui Pangæum ambit*. Vide Salmaſium ad Sol. pag. 158.

[19] Δανούβιον.] In Italia non eſt *Danubium*, ut ante nos viri docti bene obſervarunt. Veriſſimum eſt, Stephanum ſimilitudine literarum Λ & Δ in antiquis ejus ſeculi codicibus fuiſſe deceptum. Non ſemel quoque alii ſimile mendum commiſerunt. Apud Heſychium legimus: Διάλ, τὴν ἔλαφον Χαλδαῖοι, peſſimo errore: nam optime ad illum locum ſuſpicatur Sopingius reſcribendum eſſe Αἰάλ, τὴν ἔλαφον Χαλδαῖοι.

[20] Ἀσινής.] In libris MSS & editis hæc vox profligatiſſime vitiata circumfertur, in omnibus enim reperitur ἄσιος, quod tanquam ſpurium ejecimus. Tanaquillus Faber parte prima epiſtol. ſcribens ad Cl. Chotardum, hunc locum priſtinæ ſanitati reſtituit feliciſſime. Interim tamen celare nequeo, magnum Salmaſium ad oram ſui Stephani idem præſtitiſſe. Veriſſimam igitur hanc conjecturam non dubitavi in contextum recipere, reclamantibus codd MSS & omnibus editionibus. Miror profecto Cluverium locum hunc in Noricæ & Vindelicæ deſcriptione ita citaſſe, quaſi vitii prorſus eſſet immunis.

[21] Ὡς Στράβων.] Innuit noſter librum undecimum, ubi hæc leguntur: Πόλεις δ' εἶχον ταύτην Βάκτρα, ἣν καὶ Ζαριάσπαν καλοῦσι, ἣν διαρρεῖ ὁμώνυμος ποταμὸς, ἐμβάλλων εἰς τὸν Ὦξον, καὶ Δάραψαν, καὶ ἄλλας πλείους. Putant alii eſſe *Drepſam* metropolin Sogdianorum, de qua Ptolemæus & Ammian. Marcellinus. Cum Ortelio cenſeo eſſe *Drapſacam*, de qua Arrianus.

[22] Δάρδαι Ἰνδικὸν ἔθνος.] Hos *Derdas* appellat Megaſthenes apud Strabonem lib. XVI, ubi refert, formicas, vulpibus non minores, aurifodinas effodere, ſic enim ille: Μεγασθένης δὲ περὶ τῶν μυρμήκων οὕτω φησὶν, ὅτι ἐν Δέρδαις ἔθνει μεγάλῳ τῶν προσεῴων καὶ ὀρεινῶν Ἰνδῶν &c. Non audeo hos confundere cum *Dandariis*, quos Hecatæus ad Caucaſum collocat, quod ab Holſtenio factum video.

[23] Πόλις Τρῳάδος.] Hæc urbs tantum LXX ſtadiis ab Abydo erat remota, teſte Strabone lib. XIII, & ex eo Euſtathius ad Iliad. B. pag. 352. Quæ porro ſcribit de hac urbe Geographus huc tranſcribam, ut a nobis vel ſuppleantur vel illuſtrentur; Ἡ δὲ Δάρδανος, κτίσμα ἀρχαῖον οὕτω δ' εὐκαταφρόνητον, ὥς τι πολλάκις οἱ βασιλεῖς, οἱ μὲν μετῴκιζον αὐτὴν εἰς Ἄβυδον, οἱ δὲ ἀνῴκιζον πάλιν εἰς τὸ ἀρχαῖον κτίσμα. Sed quos reges Strabo intelligit? Docet hoc Euſtathius, qui eiſdem verbis uſus eſt in comment. ſuis ad Homerum, loco jam citato: Οὕτω δ' εὐκαταφρόνητος ἡ ἐρρέθη Δάρδανος ἦν, ὥστε οἱ Ῥωμαίων βασιλεῖς οἱ μὲν μετῴκιζον αὐτὴν εἰς Ἄβυδον· οἱ δὲ, εἰς τὸ ἀρχαῖον ἀνῴκιζον. Ergo illud Ῥωμαίων vel loco ſuo excidit, vel Straboni lucem adfert.

[24] Ὅτι Δάρδανος ἐξιὼν ἐκ τοῦ νεώ.] Hic locus in omnibus editionibus mutilatus circumfertur, quem hunc in modum replere placuit. Legebatur enim: Ὅτι Δάρδανος ἐκεῖ * ἐκ τοῦ νεὼ τῆς Ἀθηνᾶς. Qua occaſione Dardanus ex Peloponneſo in Samothraciam pervenerit, eoque Minervæ munera, effigiem ipſius Deæ, ſimulque ſacra magnorum Deûm adduxerit (quæ pro dote acceperat a Chryſe Pallantis F.) & inde denique majore cum populi parte in Aſiam tranſportaverit, multis narrat ex Calliſtrato de rebus Samothraciæ, ex Satyro fabularum collectore, & Aratino poeta antiquiſſimo Dionyſ. Halicarnaſſeus lib. I.

[25] Καὶ Ἰάσωνος τῶν ἀδελφῶν.] Hunc locum eſſe bonæ notæ, nunquam mihi perſuadere potui. Optime emendat Salmaſius in margine ſui Stephani, Ἰασίωνος, ſed alia non tangit. Pro illud τῶν ἀδελφῶν reſcribendum exiſtimo

φιλοτιμίαν· καὶ ἀποθανούσης [26] Τηλεφάης, A γαμεῖ τὴν Ἁρμονίαν ὁ Κάδμος, καὶ ἀποστέλλει τὸν Δάρδανον εἰς τὴν Ἀσίαν μετὰ τῶν ἑταίρων, πρὸς Τεῦκρον τὸν Τρῶα. ὁ δὲ Τρὼς ἀναγνωρίσας τὸν Δάρδανον, δίδωσιν αὐτῷ τὴν θυγατέρα [27] Βάτιαν, [28] καὶ ἀποθνήσκων, τὴν βασιλείαν. καὶ B πόλιν ᾤκισε Δάρδανος, [29] καὶ Δαρδανίαν τὴν χώραν ὠνόμασεν, ἣ Τευκρὶς πρότερον ἐκαλεῖτο. αὕτη καὶ Δαρδανία, καὶ Δαρδανική, καὶ Δαρδάνιοι, καὶ Δαρδανίδαι.

ΔΑΡΙΔΝΑ, [30] πόλις Παφλαγονίας, C ὡς Ἀλέξανδρος ἐν τῷ περὶ αὐτῆς. τὸ ἐθνικὸν Δαριδναῖος, ὡς Πύδνα Πυδναῖος.

ΔΑΡΑ [31], ὃ καὶ Δαρὰς φασί, φρούριον Ἀναστασίου πόλεως λεγόμενον ὀχυρώτατον. ὁ πολίτης, Δαρηνός, ὡς [32] Σοῦρα Συρηνός. D [33] δύναται καὶ Δαρραῖος. εἰσὶ δὲ Δαρραὶ διὰ δύο ρ, ἔθνος πρὸς τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ.

ΔΑΡΙΣΤΑΝΗ [34], πόλις Περσική. ἔστι δὲ καὶ ἔθνος Δαρῖται.

ΔΑΡΕΙΟΝ, πόλις τῆς Φρυγίας. τὸ E ἐθνικόν, τῷ λόγῳ τῶν Φρυγίων παρὰ μίαν συλλα-

A filius amicitiam exercuit: mortua Telephaſſa, Cadmus Harmoniam in uxorem duxit, & Dardanum cum ſuis ſociis contra Teucrum Trojanum in Aſiam mittit. Verum Tros Dardanum agnoſcens, dedit ipſi uxorem filiam ſuam Bateam, & moriens re- B gnum. Urbem vero condidit Dardanus, regionemque Dardaniam appellavit, quæ prius Teucris vocabatur. Eadem & Dardania & Dardanice dicitur, & Dardanii & Dardanidæ.

C DARIDNA, urbs Paphlagoniæ, teſte Alexandro in ejus deſcriptione. Gentile, Daridnæus, uti Pydna Pydnæus.

DARA, quod etiam Daras nominant, caſtellum eſt Anaſtaſiopoleos munitiſſimum. Ci- D ves, Darenus, ut Sura Surenus. Etiam poteſt eſſe Darrhæus. Sunt item Darrhæ per duplex R gens juxta mare rubrum.

DARISTANE, urbs Perſica. Eſt quoque gens Daritæ.

E DAREIUM, urbs Phrygiæ. Gentile, formandi ratione Phrygibus uſitata, primitivo ſuo una

ſtimo τοῦ ἀδελφοῦ, aut potius, inſerta vocula ἰδίως, totus locus hic conſtitui poſſet. Μετὰ Ἰασίωνος, ἰδίως τοῦ ἀδελφοῦ. Nam ex mythologiæ doctoribus apparet, Dardanum Jaſionem fratrem habuiſſe. Apollodorus lib. III: Ἠλέκτρας δὲ τῆς Ἀτλαντίδος καὶ Διός, Ἰασίων καὶ Δάρδανος ἐγένοντο. Servius ad lib. III Virg. *Dardanus & Jaſius fratres fuerunt: ſed Dardanus de Jove, Jaſius de Coryto procreatus eſt, a cujus nomine & mons & oppidum nomen accepit: poſtea Jaſium Dardanus dicitur occidiſſe.* Sed præter Jaſionem, teſte Euſtathio ad Odyſſ. E pag. 1528, etiam habuit fratrem Æmonem, verum non videtur ille ad hanc fabulam pertinere. Hic Dardani frater paſſim a Dionyſ. Halicarnaſ. non Ἰασίων, ſed Ἰασος appellatur, ſic enim ille lib. I: Ὧν μίαν (ſcil. Pleiadum) μὲν Ἠλέκτραν Ζεὺς γαμεῖ, καὶ γίνονται παῖδες ἐξ αὐτῆς, Ἴασος καὶ Δάρδανος. Ἴασος μὲν οὖν ἠΐθεος μένει· Δάρδανος δὲ ἄγεται γυναῖκα Χρύσην Πάλλαντος θυγατέρα.

[26] Τηλεφάης] Et hæc vox vitio non caret. Legendum ex Apollodoro Τηλεφάσσης. Fuit enim Telephaſſa Agenoris uxor, ita enim ille in principio lib. III: Ἀγήνωρ δὲ παραγενόμενος εἰς τὴν Εὐρώπην, γαμεῖ Τηλέφασσαν. Mox addit: Κάδμος δὲ καὶ Τηλεφάσσα ἐν Θρᾴκῃ κατῴκησαν.

[27] Βάτιαν.] Hæc etiam ab aliis Ἀρίσβη appellatur. Lycophron:

---- Ὧν ἀπὸ στερρᾶς
Ἐμοὺς ὀθνείας ἔξ ἀρχῆς Δάρδανος,
Γήμας Ἀρίσβαν Κρῆσσαν εὐγενῆ κόρην.

Ad quæ verba ita commentatur ſcholiaſtes: Ἀρίσβην ἣ καὶ ἄλλοι καλοῦσι Βάτιαν, θυγατέρα Τεύκρου γήμας Δάρδανος. Diverſas iſtas veterum ſententias, ſcilicet Cephalonis & Hellanici, integras noſter reſervavit in Ἀρίσβη, ita enim ibi: Κεφάλων δέ φησιν, ὅτι Δάρδανος ἀπὸ Σαμοθρᾴκης ἐλθὼν εἰς τὴν Τρῳάδα, τὴν Τεύκρου τοῦ Κρητὸς θυγατέρα Ἀρίσβην· Ἑλλάνικος δὲ Βάτιαν αὐτήν φησιν. Vide locum de hac re inſignem apud Diodor. Siculum lib. IV. qui hanc Bateam appellat, ut & Dionyſ. Halicarnaſſeum lib. I.

[28] Καὶ ἀποθνήσκων.] Addam verba Apollodori e libro III, ubi eadem narratur hiſtoria, ſic enim ille: Ταύτης δὲ ἐβασίλευε Τεῦκρος ποταμοῦ Σκαμάνδρου καὶ νύμφης Ἰδαίας, ἀφ' οὗ καὶ οἱ τὴν χώραν νεμόμενοι Τεῦκροι προσηγορεύοντο. ὑποδεχθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ βασιλέως, καὶ λαβὼν μέρος τῆς γῆς, καὶ τὴν ἐκείνου θυγατέρα Βάτειαν, Δάρδανον ἔκτισε πόλιν. Τελευτήσαντος δὲ Τεύκρου, τὴν χώραν ἅπασαν Δαρδανίαν ἐκάλεσε.

[29] Καὶ Δαρδανίδαι.] Salmaſius in Palatinis libris invenit: καὶ Δαρδανίδαι, καὶ relicto aliquo ſpatio. Unde conjicit legendum: Καὶ Δαρδανίδαι καὶ Δάρδανοι, vel aliquid ſimile. Illud Δαρδανίδαι mihi potius patronymicum quam gentile videtur. Patronymicis tamen appellationibus nonnunquam incolæ alicujus regionis & urbis inſigniuntur, ut apud noſtrum liquet in Ἀτθίδαι. Verum *Dardanos* aliquando *Dardanidas* appellari conſtat evidentiſſime ex Meſſala Corvino de Progenie Auguſti: *Dardanum, Jove & Electra Atlantis filia progenitum, deorum monitu ab Italia, & ut aliis placet, e Creta inſula, patrios deferentem lares, multitudine gentium, ad hanc Phrygiam deveniſſe ferunt, urbem condidiſſe, eamque ex ſe Dardaniam nuncupaſſe: unde gens Dardana; & incolentes terras, DARDANIDÆ dicti.*

[30] Πόλις Παφλαγονίας.] Codex Voſſianus: Δάριδνα, κώμη Παφλαγονίας.

[31] Δαρά ὃ καὶ Δαρὰς φασί.] Ita hunc locum ſupplevit Salmaſius in Plinianis Exercitationibus. In omnibus vulgatis hic locus mutilus circumfertur ad hunc modum: Δαραὶ ὃ * ρας φασί, φρούριον Ἀναστασίου πόλεως &c. In margine ſui Stephani Salmaſius forte hoc modo reſcribi debere cenſet: Δαράς, ὅ τινες Δάρας φασί. Meminit multis in locis hujus caſtelli Procopius, & urbis ibi ab Anaſtaſio conditæ, ita enim ille in Perſicis lib. I: Ἀναστάσιος δὲ βασιλεὺς πόλιν ἐδείματο ἐν χωρίῳ Δάρας, ἰσχυράν τε ὑπερφυῶς καὶ λόγου ἀξίαν, αὐτοῦ βασιλέως ἐπώνυμον. Simocatta Hiſtoriæ Mauricianæ lib. III. Ὁ τῶν Περσικῶν βασιλεὺς κάλλιστον δῆλον ἐς τὸ Δάρας γεγονός. Plinius urbem, non vero caſtellum eſſe perhibet lib. XLI: *Urbem quoque nomine Daran in monte Zapaortenon condit; cujus loci ea conditio eſt, ut neque munitius quicquam eſſe, neque amœnius poſſit.* Vide plura apud Salmaſium jam citatum.

[32] Σοῦρα Συρηνός] Libri manu exarati cum vulgatis conſentiunt, in quibus legitur peſſime: Σοῦρος Συρωνηνός. Sed veram lectionem, quam nunc divulgamus, Salmaſio debemus, qui ad marginem ſui libri & in Plinian. Exercit. locum optime correxit.

[33] Δύναται καὶ Δαρραῖος.] Optime addit alterum gentile Stephanus: Goltzius enim luſtravit nummum cum inſcriptione ΔΑΡΡΑΙΩΝ.

[34] Δαριστάνη.] Salmaſius in Plin. Exercitat. legebat Δαραστάνη, πόλις Περσική, apud quem vide, quid de hac regione & gente ſcripſerit.

συλλαβὴν, [35] Δαρειδὸς, ὡς Κοτιάειον Κοτιαεὺς· τῷ λόγῳ τοῦ Ῥοίτειον, καὶ Σίγειον, Δαρειεύς.

ΔΑΡΣΑΝΙ΄Α[36], πόλις Ἰνδική, ἐν ᾗ αὐθήμερον ἱμάτιον ἐξεργοῦσι γυναῖκες, ὡς Διονύσιος Βασσαρικῶν τρίτῃ.

> [37] Ἠ' οἱ Δαρσανίην ναῖον πόλιν εὐρυάγυιαν,
> Ἔνθα τε πέπλα γυναῖκες Ἀθηναίης ἱότητι
> Αὐτῆμαρ κροκόωσιν. [38] ἀφ' ἱστοπόδων τανύσασαι,
> Αὐτῆμαρ δ' [39] ἔταμον (τε καὶ ἐξ ἱστῶν) ἐρύσαντο.

τὸ ἐθνικὸν, Δαρσάνιοι, ὡς Καρμάνιοι, Ὑρκάνιοι, [40] Κορο(μάνιοι.)

ΔΑ΄ΡΣΙΟΙ, ἔθνος Θρᾴκιον· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ.

ΔΑΣΕ΄ΑΙ[41], πόλις Ἀρκαδική· Παυσανίας ὀγδόῳ. τὸ ἐθνικὸν, [42] Δασυώτης, ὡς Καφυώτης.

ΔΑΣΚΥ΄ΛΙΟΝ[43], πόλις Καρίας, ἐπὶ τοῖς ὅροις τῆς Ἐφεσίας, ἀπὸ Δασκύλου τοῦ υἱοῦ Περιάνδρου. [44] ἔστι καὶ ἑτέρα πόλις μετὰ τὰ Τρωϊκὰ κτισθεῖσα. τρίτη, πόλις Ἰωνίας, τὸ μέγα λεγόμενον, ὡς μείζων τῶν ἄλλων. τετάρ-

una ſyllaba minus eſt, Darieus, uti Cotiaeum Cotiaëus; ſed juxta formam vocum Rhetoum & Sigeum, fit Dariteus.

DARSANIA, urbs Indica, ubi uno die mulieres veſtem contexunt, teſte Dionyſio libro tertio Baſſaricorum:

> *Aut qui Darſaniam habitant urbem vias latas habentem,*
> *Ubi veſtes mulieres Palladio impetu*
> *Uno die in ſubtemine abſolvunt. In tela jugali extendentes,*
> *Eodem die deſecuerunt, & a jugo detraxerunt.*

Gentile, Darſanii, uti Carmanii, Hyrcanii, Coromanii.

DARSII, gens Thracica, auctore Hecatæo in Europa.

DASEÆ, urbs Arcadica, cujus meminit Pauſanias libro VIII. Gentile, Daſyotes, uti Caphyotes.

DASCYLIUM, urbs Cariæ in finibus agri Epheſii, quæ a Daſcylo Periandi filio nomen habet. Eſt & alia poſt bellum Trojanum condita. Tertia Joniæ civitas eſt, magna vocata, quia magnitudine alias ſuperat. Quarta

[35] Δαρειδὸς, ὡς Κοτιάειον Κοτιαεύς.] Non potui mihi perſuadere, hunc locum omnis vitii eſſe immunem: nam gentile & primitivum paribus gaudent ſyllabis, contra canonem a Stephano datum. Neceſſario hinc medius diphthongus οι exſtirpandus eſt, & legendum Δαρειδὸς. Hæc etiam cauſa eſt, quare cenſeam, urbis nomen in mendo cubare, & pro eo reſtitui debere: Δαρείδιον, πόλις τῆς Φρυγίας. Noſter in ſequentibus loquitur de alia τοῦ ἐθνικοῦ forma, τῷ λόγῳ τοῦ Ῥοίτειον καὶ Σίγειον, Δαρειεὺς, quæ profecto ſana genuinaque manſiſſet, ſi urbis nomen non refingi & mutari debuiſſet. Ultima igitur hujus ſectionis, ut ita emendes, neceſſe eſt: τῷ λόγῳ τοῦ Ῥοίτειον καὶ Σίγειον, Δαρειδεύς.

[36] Δαρσανία, πόλις Ἰνδική.] Hanc urbem Nonnus lib. XXVI appellat Ἀρσανίαν. Quia autem de eadem mulierum diligentia in tela contexenda, ibidem facta eſt mentio, non præter rationem exiſtimo, verſiculos iſtos tranſcribere:

> Οἵ τ' ἔχον Ἀρσανίην δολιχόδρομον, ἧχι γυναῖκες
> Εἰς μίαν ἀρχομένας ἠῶ ἐθέμεσσι Παλλάδος ἱστῷ
> Ὀξείαις πελάμεσσιν ὅλον πλέξουσι χιτῶνα.

[37] Ἠ' οἱ Δαρσανίην ναῖον.] Hæc codicum Palatinorum & Voſſiani lectio eſt: in omnibus vulgatis minus recte excuſum erat: Οἱ οἱ Δαρσανίην ναῖον.

[38] Ἐφ' ἱστοπόδων.] Xylandriana, & quæ eam præceſſerunt, conſtanter exhibent, ἐφ' ἱστοπόδων. Quod edi curavimus, Salmaſiana emendatio eſt.

[39] Ἔταμον (τε καὶ ἐξ ἱστῶν) ἐρύσαντο.] Quæ uncis iſtis incluſa cernis, neque ſunt in MSS neque editis. Sic tamen locum hunc ſupplendum putavit Salmaſius ad Jul. Capitolinum. Ad marginem ſui Stephani hæc verba ſic concipit: ἐτάμοντο καὶ ἐξ ἱστῶν ἐρύσαντο. Non poſſum hic reticere doctiſſimum Falkenburgium in ſuis ad Nonnum notis, hunc locum ſollicitaſſe, non invenuſte neque in docte cenſentem, lacunam hunc in modum poſſe repleri:

> Αὐτῆμαρ δ' ἐτάμοντο καὶ αὐτῆμαρ ἐρύσαντο.

Cum itaque MSS codices nihil juvent, & ego adeo divinus non ſim, ut certo ſciam, cujuſnam Clariſſimorum horum virorum emendatio proxime ad antiquam lectionem accedat, totum negotium acerrimo lectorum judicio committo.

[40] Κορομάνιοι.] In omnibus editis tantum ultima vocabuli pars conſpicitur, nempe Μάνιοι. Salmaſius ex conjectura locum ita replevit in margine ſui Stephani, quare hanc vocem notis quibuſdam a contextu ſeparavi.

[41] Δασέαι, πόλις Ἀρκαδική.] Pauſanias in Arcadicis aliquoties de hac urbe mentionem facit, ſed ejus nomen effert numero plurativo ac genere neutro, ita enim ille: Αὐτόθεν δὲ εἰς ἐρείπια ἄλλα τὰ Δασέας ἐκ τῆς εἰς πόλιν, ... ἐν Δασέαις ... Ἀρκάσιν ὀνομαζόμενοι λόφοι. Itaque paſſim apud Pauſaniam reperitur Δασέα, non vero Δασέαι.

[42] Δασυώτης, ὡς Καφυώτης.] Hæc conſtans eſt librorum MSS & editorum lectio, ſed peſſime contaminata. Legendum ſine dubio, ut etiam monet Salmaſius: Τὸ ἐθνικὸν, Δασεάτης, ὡς Καφυάτης. Ita enim debere legi liquet in voce Καφύαι, ubi noſter ſic inquit: ὁ πολίτης, Καφυεὺς, καὶ Καφυάτης, ὡς Καρυάτης. Præterea non ſolent Arcades gentilia ſua in ωτης terminare, ſed in ατης, quod noſter non obſcure innuit in voce Δελφοί, ubi circa finem ſectionis hæc habet: Ἔστι καὶ Δελφουσία πόλις Ἀρκαδίας, ὡς Ἀπολλόδωρος ἐν βʹ Ἀτθίδος. Ἐθνικὸν, Δελφουσιάτης τῷ τύπῳ τῆς χώρας.

[43] Δασκύλιον.] Diverſiſſime hæc vox antiquis ſcriptoribus exaratur. Ptolemæo Δασκύλειον, Melæ, Straboni & aliis genere maſculino Δάσκυλος, noſtro vero Δασκύλιον dicitur. Innumeræ urbes utramque terminationem habent, aſſerente id Cl. Voſſio ad Melam, qui Δασκύλιον præferre videtur, ita exigente analogiæ ratione: nam a δασκὸς, quod idem eſt ac δασὺς, fit Δάσκυλος, quomodo cum alii, tum etiam Gygis pater vocabatur. Inde Δασκύλιον.

[44] Ἔστι καὶ ἑτέρα πόλις &c.] Cum ipſe noſter de ſitu ne verbum quidem addat, difficile quis conjectando eum indicaverit. Fuit prope Cardiam Δασκύλου κώμη, de qua præter Pauſaniam etiam meminit Athenæus. Hunc vicum ſi non innuat noſter, aliam urbem alii quærant.

τετάρτη, [45] περὶ Βιθυνίαν. πέμπτη, τῆς Αἰολίδος καὶ Φρυγίας. [46] τὸ ἐθνικὸν Δασκυλίτης, ὡς Κύπρος Κυπρίτης. ἔστι δὲ καὶ [47] Δασκυλῖτις λίμνη, ἡ Δασκυλία· ὥστε καὶ Δασκύλιος ὁ πολίτης. [48] Εὐδαίμων δὲ καὶ Ἀρκάδιος διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφουσι τὴν λι συλλαβήν. λέγεται καὶ Δασκυλὶς θηλυκόν.

Quarta, circa Bithyniam. Quinta, Æolidis & Phrygiæ. Gentile, Daſcylites, uti Cyprus Cyprites. Eſt quoque Daſcylitis lacus, ſive Daſcylia. Adeo ut Daſcylius habeatur pro civis nomine. Eudæmon vero & Arcadius ſyllabam λι per ει diphthongum ſcribunt. Dicitur quoque genere fœminino Daſcylis.

ΔΑ´ΣΚΩΝ [49], Σικελίας χωρίον· Φίλιστος ἕκτῳ Σικελικῶν, εἰς τὸ [50] Πλημμύριον καὶ Δάσκωνα. τὸ ἐθνικὸν Δασκώνιος, ἡ Δασκωνίτης.

DASCON, Siciliæ caſtellum, auctore Philiſto libro IV rerum Sicularum: Ad Plemmyrium & Daſcona. Gentile, Daſconius ſive Daſconites.

ΔΑΣΣΑΡΙ͂ΤΑΙ [51], ἔθνος Ἰλλυρίας· Πολύβιος ὀγδόῳ. καὶ τὸ θηλυκὸν Δασσαρῖτις. λέγονται καὶ Δασσαρηνοὶ, καὶ Δασσαρήτιοι, καὶ [52] Δασσαρητῖνος.

DASSARITÆ, gens Illyriæ, de qua Polybius libro VIII. Genere fœminino Daſſaritis. Appellantur quoque Daſſareni, & Daſſaritii & Daſſaritinus.

ΔΑ͂ΤΟΝ [53], πόλις Θρᾴκης· [54] Ἡρόδοτος ἐννάτῃ. Ἠδωνῶν δὲ τοῦτό φασιν. οἱ οἰ-

DATUM, urbs Thraciæ, de qua Herodotus libro IX. Perhibent eam Edonorum in ditione

[45] Περὶ Βιθυνίαν.] Codex Voſſian. Τετάρτη Βιθυνίας, quod omnino non eſt improbandum. Hæc omnium urbium, quas recenſet hac lectione Stephanus, in geographorum ſcriptis eſt notiſſima. Imo vix crediderim, tot urbes hac appellatione iſto tractu, a Caria per Ioniam & Æolidem, Bithyniam uſque procedendo, inveniri, præſertim aliis geographis de iis ſilentibus. Bithyniacæ urbis ſitum habemus apud Melam lib. I cap. XIX: *Trans Rhyndacum eſt Daſcylos, &, quam Colophonii collocavere, Myrlea.* Vide quoque Plinium lib. V cap. XXXII. Strabonem, Conſt. Porphyrog. & alios. Verum noſter regiunculam illam, in qua ſita fuit Δασκύλιον, quod etiam Δασκυλεῖον vocat, Bryllida appellatam fuiſſe perhibet, ita enim ille in voce Βρυλλεῖον. Τὸ θηλυκὸν Βρυλλὶς ἡ χώρα, ἐν ᾗ Δασκύλιον ἐστι μικρὸν πολισμάτιον.

[46] Τὸ ἐθνικὸν, Δασκυλίτης.] Goltzius luſtravit numiſma Galbæ cum inſcriptione, ΔΑΣΚΙΛΙΤΩΝ.

[47] Δασκυλῖτις λίμνη.] Ita quoque Euſtathius ad Homeri Bœotiam hunc ſtagnum appellavit: Ἀφνειὸς δὲ λέγει οὐχ ὑπὸ τῆς πλούτου, ὅτι τῆς περὶ τὴν Ἀφνῖτιν λίμνην ᾤκουν τοὺς παλαιούς· ἥτις γὰρ οὕτω φασὶ καλεῖται ἡ Δασκυλῖτις. Verum & apud noſtrum & apud Archiepiſcopum Theſſalonicenſem reſcribendum judico, Δασκυλῖτις, ut aliqua inter gentile & nomen lacus obſervari poſſit differentia. Etiam regio Daſcylo circumjacens, Daſcylitis appellatur a Dionyſ. Halicarnaſſeo lib. I: Εἰς τὴν Δασκυλῖτιν καλουμένην γῆν, ἔνθα ἐστὶν ἡ Δασκυλῖτις λίμνη.

[48] Εὐδαίμων.] Notiſſimum illud Grammatici veteris nomen imperiti librarii in Εὐδαιμ@ mutarant, quod omnes repræſentant editiones vulgatæ.

[49] Δάσκων, Σικελίας χωρίον.] Fuit non tantum caſtellum, ſed etiam ſinus hoc nomine, de quo Diod. Siculus lib. XIII: Ὁ δ' Εὐρυμέδων ἐπιχειρήσας περικλεῖσαι τὸ κέρας τῶν ἐναντίων, ὡς ἀπεσπάσθη τῆς τάξεως, ἐπιστρέψαντες ἐπ' αὐτὸν τῶν Συρακουσίων, ἀπελήφθη εἰς τὸν κόλπον τὸν Δάσκωνα. Vide porro Cluverium lib. I Sicil. Antiq. cap. XIII.

[50] Πλημμύριον.] Suo loco & ordine ſcribitur hæc vox cum ſimplici Μ.

[51] Δασσαρῖται, ἔθνος Ἰλλυρίας.] Si Polybii auctoritas, quem teſtem noſter allegat, ſequenda eſt, hoc loco legendum foret Δασσαρῆται: nam aliquoties horum regio Δασσαρητὶς appellatur lib. V, in quam ſcripturam quoque Livius paſſim conſentit. Hos poſt Parthinos collocat Plinius lib. III cap. XXIII: *A Liſſo Macedonia provincia, gentes Parthini, & a tergo eorum Daſſaretæ.* Cum Parthinis quoque conjunguntur a Pom. Mela lib. II cap. III: *Parthini & Daſſaretæ prima ejus tenent: ſequentia Taulantii, Encheliæ, Phæaces.*

[52] Δασσαρητῖνος.] Ita legunt vulgati omnes; ſed melior mihi videtur ſcriptura codicis Voſſiani, in eo enim inveni Δασσαρητινός.

[53] Δᾶτον, πόλις Θρᾴκης.] De urbis conditore & ſitu hæc habet Scylax: Νεάπολις κατὰ ταύτην· Δᾶτον πόλις Ἑλληνὶς, ἣν ᾤκισε Καλλίστρατος Ἀθηναῖος &c. Refert tamen Euſtathius ad Dionyſium, Thaſios eo coloniam duxiſſe: Καὶ Θάσος, ἧς καὶ χρύσεια ἦν ποτε, καὶ τὸ Δᾶτον συνῴκισαν, πόλιν ἔνδοξον περὶ τὴν τοῦ Στρυμόνος παραλίαν· ἀφ' οὗ παροιμίαν οἱ παλαιοί φασι, Δᾶτος ἀγαθῶν, ὡς τὸ ἀγαθῶν ἀγαθίδες. Appiano Alexandrino Datus eadem urbs eſt quæ Philippi, ſic enim ille lib. IV Civil. Οἱ δὲ Φίλιπποι πόλις ἐστὶν, ἣ Δᾶτος ὠνομάζετο πάλαι. Verum apud Strabonem in Eclogis libri VII, ut diverſæ, deſcribuntur, ſed utraque aurifera. Etiam hujus urbis meminit Heſychius, ultimam non cum Scylace & Stephano in ον, ſed in ος terminans: Δᾶτος, ὁ τρυγητὴς, ἢ πόλεως ὄνομα ὑπὸ Λακεδαιμονίων. Verum quid audio? Quis antiquorum Datum ſub Lacedæmoniorum poteſtate fuiſſe ſtatuit? Aut Heſychius toto cœlo errat, aut eo loco reſcribendum, ὑπὸ Μακεδόνων. Nam Philippus Macedoniæ rex, expugnata Potidæa, ad Crenidas (etiam hoc nomine Datum inſigniebatur) profectus eſt, & de nomine ſuo Philippos appellavit. Aurifodinas in illa perquam tenues & obſcuras eo provexit, ut plus quam CIↃ talentûm reditum adferrent. Vide Diod. Siculum lib. XVI, Strabonem in Excerptis lib. VII, Stephanum in voce Φίλιπποι. Imo Thracas ſub Macedonum, non vero ſub Lacedæmoniorum poteſtate fuiſſe, maniſeſte addiſcimus ex Juſtino lib. XI: *Reputantes nunc provocatam Aſiam: nunc Europam nondum perdomitam; nunc Illyrios, & Thracas, & Dardanos, cæteraſque barbaras gentes fidei dubiæ & mentis infidæ, qui omnes populi ſi pariter deficiant, reſiſti nullo modo poſſe.* Imo cum Certobleptes Thracum rex ad Helleſpontum agros & urbes vaſtabat, Philippus magnum in eum exercitum duxit, & multis præliis victor, Barbarum bello domuit, & ad decimas Macedonibus perſolvendas adegit, referente Diod. Siculo lib. XVI ex Theopompo Chio, qui de rebus geſtis Philippi libros conſcripſit. Sed cum ſupra mentionem fecimus de aurifodinis, operæ pretium exiſtimo de illis aliquid ſubjicere. Diodorus eas in ipſa urbe collocat, ſed Plinius etiam earum inventorem innuens, illas ad Pangæum concipit, montem, teſte Dione, juxta Philippos ſive Datum. Plinius lib. VII cap. LVI: *Auri metalla (invenit) & conflaturam Cadmus Phœnix ad Pangæum montem.* Quare obiter notandus eſt Juſtinus, contra omnium fidem perhibens, Philippum argenti, non vero aurifodinas occupaſſe, ita enim ille lib. VIII: *Inde quaſi omnia, quæ agitaſſet animo, ei licerent, auraria in Theſſalia, argenti metalla in Thracia occupat.*

[54] Ἡρόδοτος ἐννάτῃ.] In omnibus libris peſſime ac cum lacuna legitur: Ἡρόδοτος πέμπτῃ. * δὲ τοῦτό φασιν &c. Inſtaurationem hujus loci debemus Cl. Voſſio criticorum facile principi. Fortaſſis hunc locum Herodoti

οἱ οἰκοῦντες, Δατηνοί. τὸ ἐθνικὸν, Δατηνός.

ΔΑΤΥΛΕΠΤΟΙ, ἔθνος Θρᾴκης· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ.

ΔΑΥΗ, βαρυτόνως, πόλις Ἀραβίας. τὸ ἐθνικὸν, Δαυαῖος, ἢ Δαυηνὸς, ᾧ τύπῳ B φιληδοῦσιν Ἄραβες. δύναται καὶ Δαυίτης.

ΔΑΥΛΙΣ [15], πόλις Φωκίδος, [16] ἐν ᾗ τὰ κατὰ Πρόκνην καὶ Φιλομήλαν. Ὅμηρος,

---- Δαυλίδα, καὶ Πανοπῆα. C

Δαῦλον δὲ, τὸ δασύ· δασεῖα γὰρ ἡ πόλις. [17] οἱ δ᾽ ὕστερον, Δαύλειαν φασί. Παυσανίας δὲ δεκάτῳ, [18] ἀπὸ νύμφης Δαυλίδος. διὸ λέγεται καὶ Δαυλίς. ὁ πολίτης, Δαυλιεύς. [19] Δαυ-

A tione ſitam eſſe. Qui eam habitant Datenii vocantur. Gentile, Datenus.

DATYLEPTI, gens Thraciæ, teſte Hecatæo in Europa.

DAUE, cum accentu in penultima, urbs Arabiæ. Gentile, Dauæus, ſive Dauenus, qua forma Arabes gaudere ſolent. Poteſt etiam eſſe Dauites.

DAULIS, urbs Phocidis, in qua fabulam de Procne & Philomela fingunt. Homerus:

---- *Daulidem & Panopea.*

Vox Daulum denſitatem denotat; urbs enim ſtirpibus eſt conſita. Poſterioris ævi ſcriptores eam Dauleam appellant. Pauſanias libro x exiſtimat, a nympha Daulide ſic vocatam; quapropter etiam Daulis nominatur. Civis, Dauliensis.

doti innuit Stephanus: Ὑπὸ Πυθῶνι ἐν Δάτῳ, περὶ τὸ μέταλλον τὸ χρυσοῦν μαχεσάμενοι.

[15] Δαυλὶς, πόλις Φωκίδος.] Libri Palatini & Voſſianus: Δαυλίδα, πόλις Φωκίδος. Sed peſſimo errore, quem tamen editiones Aldina Florentinaque eodem modo repræſentant. Urbs ſita erat in excelſo tumulo, qui fortaſſis etiam Parnaſſi pars fuit. Hinc eſt quod Etymologici Mag. Auctor aſſeveret, Daulida in Parnaſſo ipſo ſitam fuiſſe: Δαυλὶς, πόλις ἐν τῷ Παρνασσῷ κειμένη. Imo ex Daulide ad Parnaſſi juga adſcenditur, quod affirmat Pauſanias in Phocicis: Ἔστι δὲ καὶ ἄνοδος διὰ τῆς Δαυλίδος ἐς τὰ ἄκρα τοῦ Παρνασσοῦ. Urbem excelſo loco fuiſſe etiam teſtis eſt Livius, nam in expeditione T. Quintii lib. XXXII de illa ſic ſcribit: *Anticyra haud multum in oppugnando præbuit moræ. Ambryſus inde, Hyampolisque receptæ. Daulis quia in tumulo excelſo ſita eſt, nec ſcalis, nec operibus capi poterat.* Sic quoque Strabonis teſtimonio evincitur, Daulidem ad Parnaſſum eſſe locandam, ſic enim ille lib. IX: Αὗται μὲν γὰρ ἡ Κίρρα τῆς Φωκίδος ἐστὶν ἐπ᾽ αὐτῆς ἱδρυμένη τῆς θαλάσσης, καὶ Κίρρα καὶ Ἀντίκυρα, καὶ τὰ ὑπὲρ αὐτῶν ἐν τῇ μεσογαίᾳ συνεχῆ κείμενα χωρία πρὸς τῷ Παρνασσῷ, Δελφοί τε καὶ Κίρφις, καὶ Δαυλίς. Sed deinde ſitum accuratius deſcribit, urbem ponendo verſus ortum ſolis a Delphis: Ἐν δὲ τῇ μεσογαίᾳ μετὰ Δελφοὺς, ὡς πρὸς τὴν ἕω Δαυλὶς πολίχνιον, ὅπου Τηρέα τὸν Θρᾷκά φασι δυναστεῦσαι, καὶ τὰ περὶ Φιλομήλαν καὶ Πρόκνην ἐκεῖ μυθεύουσι. Hæc verba oppidi ſitum ſatis accurate deſcribentia, etiam Archiepiſcopus Theſſalonicenſis in ſuos ad Homeri Bœotiam commentarios tranſtulit.

[16] Ἐν ᾗ τὰ κατὰ Πρόκνην &c.] De hac fabula, cum illa ex mythicæ theologiæ doctoribus lippis & tonſoribus ſit notiſſima, operoſe non agam; ſuffecerit obiter notaſſe Tzetzen ad Heſiodum, graviſſime lapſum, ſtatuendo in Aulide Bœotiæ hanc contigiſſe; ſic enim ille: Λαμβάνει καὶ τὴν Φιλομήλαν ἀπάγειν πρὸς τὴν Πρόκνην ἐς Θρᾴκην. ἐν Αὐλίδι δὲ τῆς Βοιωτίας ἀποπαρθενεύει καὶ ταύτην.

[17] Οἱ δ᾽ ὕστερον, Δαύλειαν φασί.] Codex Voſſianus & Palatini exhibent. Οἱ δ᾽ ὕστερον, Δαυλίδα φασί. Ex qua ſcriptura Salmaſius ad oram ſui libri hanc lectionem conficit. Οἱ δ᾽ ὕστερον Δαυλίαν φασί. Peſſime & voce mutilata in vulgatis hodie conſpicitur, οἱ δ᾽ ὕστερον Δαυλῖ φασί. Ego vero edendum putavi Δαύλειαν, quæ priſca fuit ſcriptura, quamque Euſtathius ſua ætate in Stephani codicibus invenit, ita enim ille ad Iliad. B pag. 274. Οἱ δὲ ὕστερον, Δαύλειαν αὐτήν φασι προπαροξυτόνως καὶ διὰ διφθόγγου, ὡς ὁ τὰ Ἐθνικὰ γράψας λέγει. Hæc cum Archiepiſcopus evidentibus verbis conſtanter aſſeveret, non dubito, quin olim quoque apud Strabonem & alios hæc per diphthongum ſcribendi ratio obtinuerit quanquam paſſim Δαυλίαν invenias, ita enim Strabo lib. IX. Τοὔνομα δὲ τῆς πόλεως γεγονέναι ἀπὸ τῆς δάσους· δαυλοὺς γὰρ καλοῦσι τὰ δάση. Ὅμηρος μὲν οὖν Δαυλίδα εἶπεν, οἱ δὲ ὕστερον Δαυλίαν. Sophocles in Oedipo Tyranno urbem etiam ſic appellat:

Φωκὶς μὲν ἡ γῆ κλῄζεται, σχιστὴ δ᾽ ὁδὸς
Ἐς ταὐτὸ Δελφῶν κἀπὸ Δαυλίας ἄγει.

Verum cum hic de varia urbis appellatione mentionem facimus, non poſſum quin addiderim, alios inveniri auctores graviſſimos, qui eam Δαύλιον nuncupent. Polybius lib. IV: Φωκέων δὲ, διὰ τὸ παραδέχεσθαι τὰς Ἀμβρύσσου καὶ Δαύλιον. Eodem prorſus modo Conſt. Porphyrogenneta lib. II Them. V. hanc urbem appellavit. Etiam Strabo, libro jam aliquoties citato, ea voce uſus eſt, verum pro Daulienſium dęmone poſuit: Τὸ δὲ Δαύλιον παρατείνει ὄρη ἰσχυρότατα μέχρι τῆς Τραχῖνος, ἐφ᾽ ᾧ κεῖται ὁ Ὀρχομενός.

[18] Ἀπὸ νύμφης Δαυλίδος.] Addam verba Pauſaniæ ex Phocicis: Τὸ δὲ ὄνομα τῇ πόλει τεθῆναι λέγουσιν ἀπὸ Δαυλίδος νύμφης· θυγατέρα δὲ εἶναι τοῦ Κηφισσοῦ τὴν Δαυλίδα· τοῖς δὲ ἐστιν εἰρημένον, ὡς τὸ χωρίον, ἔνθα ἡ πόλις ᾠκίσθη, παρείχετο συνεχῆ δένδρα, καλεῖσθαι δὲ τὰ δασέα ὑπὸ τῶν πάλαι δαῦλα. Ἐπὶ τούτῳ δὲ καὶ Αἰσχύλον τοῦ Γλαύκου τοῦ Ἀνθηδονίου γένεια ὑπήνην ἐπονομάσαι δαῦλον. Non poſſum, ut hoc in tranſitu dicam, horum verborum ultimam partem tranſilire, quorum verſionem Amaſæus hunc in modum concinnat: *Et ex eo Æſchylum Glauci Anthedonii montem Daulum dixiſſe.* Ubi terrarum fuerit mons ille Glauci Anthedonii, nemo ex geographis addiſcet. Ille Æſchyli locus integer exſtat, apud Etymologici Mag. Auctorem in Δαυλὶς, unde non exigua Pauſaniæ verbis lux affulget: Εἴρηται δὲ διὰ τὸ πολλὰ δάση ἔχειν. δαῦλον γὰρ τὸ δασύ· Αἰσχύλος.

Δαῦλος ὑπήνη καὶ γενειάδος πυθμήν.

Hujus verſiculi partem etiam Euſtathius allegavit: Sed hi auctores τὸ δαῦλος ὑπήνη interpretantur *barbam hiſpidam & hirſutam*, quam Glaucus, ut arbores non amputatæ, promittebat. Sed ad rem revertamur. Fluctuat igitur Pauſanias, utrum deducendum ſit illud urbis etymon a nympha Daulide, an vero a denſitate arborum, qualia loca veteres Daulia appellabant. Strabo hanc nympham ignorans, illud derivat a denſitate arborum, ita enim ille lib. IX: Τοὔνομα δὲ τῆς πόλεως γεγονέναι ἀπὸ τῆς δάσους· δαυλοὺς γὰρ καλοῦσι τὰ δάση. Pari modo Euſtathius ad Homerum pag. 274: Δασεῖα δὲ ἡ πόλις καὶ σύμφυτος· ὅθεν καὶ τὴν κλῆσιν ἔλαχε· δαῦλον γὰρ τὸ δασὺ ἔλεγον οἱ παλαιότεροι, ὡς δηλοῖ Παυσανίας, εἰπὼν δαῦλον τὸ δασύ· ἡ πρὸς τῆς παρατίθεται· Αἰσχύλος· Δαῦλος δ᾽ ὑπήνη. Addit Euſtathius quoſdam opinari, urbem id nomen inveniſſe a tyranno quodam Daulieo: Καλεῖσθαι δὲ τινες, ἀπὸ Δαυλιέως τυράννου οὕτω κληθῆναι. Sed præter jam commemorata etyma, aliud nobis ſuppeditat Etymologici Mag. auctor, quod urbi hanc ob cauſam eſſet impoſitum, quia Tereus geminas ſorores ibidem συνηυλίσθη ſive ſuo contubernio exceperit, hæc ſunt ejus verba: Δαυλὶς πόλις &c. ἢ Διαυλίδα, ὅτι ταῖς δύο ἀδελφαῖς ἐκεῖ συνηυλίσθη ὁ Τηρεύς· ὅθεν καὶ πρὶν Διαυλιάδα καλοῦσι· καὶ ἡ πόλις δὲ νῦν Δαυλία καλεῖται. Diximus præcedente commentario urbem veteribus appellari Δαυλὶς, Δαύλεια, Δαυλία & Δαύλιον: verum hic numerus ex allegato loco augeri poteſt, nam etiam dicta fuit Διαυλὶς (unde Δαυλὶς facta ſyncope promanaſſe videtur) & Δαυλιάς.

[59] Δαυλιεῦσι δὲ ἱερὸν Ἀθηνᾶς, καὶ ἄγαλμα ἀρχαῖον. τὸ θηλυκὸν, Δαυλιάς. λέγεται καὶ Δαύλιος. ἀπὸ δὲ τοῦ Δαυλὶς, [60] τὸ ἐθνικὸν Δαυλίδιος. [61] ὀξυνέται τὸ Δαυλίς. τὸ δὲ Αὖλις Αἰολικῶς βαρυνέται.

ΔΑΥ΄ΝΙΟΝ [62], πόλις Ἰταλίας. Λυκόφρων,

[63] Ὑπὲρ Λακίνου, Δαυνίου τ' ᾠκισμένην.

τὸ ἐθνικὸν, Δαύνιοι· καὶ Δαυνία τὸ θηλυκὸν, καὶ [64] Δαυνικὴ κατὰ συγκοπὴν, ἀπὸ τοῦ Δαυνιάται. καὶ Δαυνιατικός. ἔστι δὲ [65] Δαύνιον τεῖχος, πόλις Θράκης. ὁ πολίτης, Δαυνιοτειχίτης.

ΔΑΥ΄ΣΑΡΑ, πόλις περὶ Ἔδεσσαν· ὁ πολίτης, Δαυσαρηνὸς, ὡς [66] Αὐαρηνὸς, Ἀδαρηνός.

ΔΑ΄ΦΝΗ [67], προάστειον ἐπισημότατον τῆς ἔω Ἀντιοχείας μητροπόλεως. τὸ ἐθνικὸν, Δαφνίτης· καὶ [68] Δαφνιτικὸν, κτητικόν. ἔστι καὶ ἄλλη Δάφνη, [69] Λυκίας χωρίον. ἔστι καὶ ἄλλη [70] πλησίον Πηλουσίου, ἐπὶ παρὰ τῶν

liensis. Daulienſes habent fanum Minervæ & ſimulachrum antiquum. Genere fœminino, Daulias. Dicitur quoque Daulius. Verum a voce Daulis formatur gentile Daulidius. Vox Daulis accentu notatur in ultima: verum Aulis more Æolico accentum habet in penultima.

DAUNIUM, urbs Italiæ. Lycophron:

Super Lacium Dauniumque ædificatam.

Gentile, Daunii, & Daunia genere fœminino. Daunitæ per ſyncopen deducitur, a voce Dauniatæ. Dauniticus etiam in uſu eſt. Reperitur quoque Daunius murus, Thraciæ oppidum, cujus oppidanus Dauniotichites.

DAUSARA, oppidum circa Edeſſam, cujus oppidanus Dauſarenus, uti ab Auara fit Auarenus, Adarenus.

DAPHNE, ſuburbium celeberrimum metropoleos Antiochiæ in oriente. Gentile, Daphnites, & Daphniticum poſſeſſivum. Eſt quoque alia Daphne, Lyciæ caſtellum. Invenitur etiam alia prope Peluſium, quæ ex Δαφνῶν lauro-

[59] Δαυλιεῦσι δὲ ἱερὸν &c.] Hæc ipſiſſima ſunt Pauſaniæ verba, ex Phocidis deſcriptione deſumpta.

[60] Τὸ ἐθνικὸν, Δαυλίδιος.] Libri calamo exarati, ut & editiones, quotquot elapſo ſeculo in lucem prodierunt, peſſimo errore exhibent, τὸ ἐθνικὸν, Δαυλιδεύς. Tria Stephanus vel gentilia, ſive oppidani nomina format, Δαυλιεὺς ſcilicet, & Δαύλιος, denique etiam Δαυλίδιος: quod tamen in contextum non mea, ſed Euſtathii auctoritate inductus, recepi, qui nobis tria hæc gentilia ſarta tecta ex Ἐθνικογράφῳ conſervavit, ita enim ille ad Iliad. Β. pag. 274: Διὸ πολῖται αὐτῆς, Δαυλιεῖς καὶ Δαύλιοι καὶ Δαυλίδιοι. Primum gentile uſurpavit Æſchylus in Χοηφόροις, ubi Oreſtes ſic introducitur:

Ξένος μὲν εἰμὶ Δαυλιεὺς ἐκ Φωκέων.

Huc etiam refer locum, hac ſectione a Stephano ex Pauſania citatum, & ſimilia apud Strabonem quoque & alios occurrunt. Τὸ Δαύλιος reperitur apud Herodotum lib. VIII: Καὶ γὰρ τῶν Πανοπέων τὴν πόλιν ἐνέπρησαν, καὶ Δαυλίων &c.

[61] Ὀξύνεται τὸ Δαυλίς.] Etiam hæc hauſit Euſtathius ex Ethnicographo, ita enim ille ad Iliad. Β: Τὸ δὲ Δαυλὶς ὀξύνεται ὡς καὶ ἡ Αὐλὶς, τὸ τοπικόν· ἡ γὰρ αὖλις, ὡς προείρηται αἰολικῶς, βαρύνεται.

[62] Δαύνιον, πόλις Ἰταλίας.] Quamvis non improbabile videtur, Daunum Diomedis ſocerum in Italiam appulſum, urbem de ſuo nomine condidiſſe; non poſſum tamen mihi perſuadere rem ita ſe habere; nam de illa aliquis antiquorum, qui Dauniam tam accurate deſcribunt, mentionem feciſſet. Itaque exiſtimo τὸ Δαύνιον, ſi Stephanus hoc in priſcis ſcriptore invenerit, non debuiſſe accipi pro urbe, quam ſedulo inveſtigando nuſquam reperies, ſed pro Dauniorum ditione, quemadmodum hujuſmodi neutra ſæpiſſime uſurpantur. Supra commentario 56 ad vocem Δαυλὶς, locum huic non diſſimilem ex Strabone produxi, ubi τὸ Δαυλίον pari ratione de Daulienſium ditione interpretandum eſt.

[63] Ὑπὲρ Λακίνου Δαυνίου τ' ᾠκισμένην.] Conſtanter ſic exhibent libri MSS & editiones ante Xylandrianam adornatæ. Minime probo lectionem Xylandro divulgatam: Ὑπὲρ Λατίνους, Δαυνίους τ' ᾠκισμένην. Scholiaſtes tamen ita olim hunc locum videtur legiſſe; verum abſurditatem ejus animadvertit, quia ſic Lycophron Aborigines & Latinos pro diverſa gente haberet. Noſtram, quam divulgavimus, lectionem etiam Canterus ad hunc verſiculum non improbat. Interim mihi ſuſpectum manſit τὸ Δαυνίου, quod mutatum vellem in Λαυινίου ſi verſiculi modulus non obſtaret. Sed potius ἐπέχω, donec aliunde lux affulgeat.

[64] Δαυνικὴ κατὰ συγκοπὴν, ἀπὸ τοῦ Δαυνιάται.] Hic locus in MSS & editis profligatiſſime corruptus circumfertur, quod animadvertens Salmaſius, eum ad marginem ſui libri ita emendare conatur: Καὶ Δαυνῖται κατὰ συγκοπὴν, ἀπὸ τοῦ Δαυνιᾶται. Hanc emendationem ſi quis approbaverit, toto cœlo non errabit. Eos enim ſic appellavit Strabo libro VI: Δύο δ' εἰσί, μία μὲν ἡ μεσογαία ἡ περὶ Πολιχνίου, ἣς Πευκέτιοι καλοῦσι, καὶ Δαυνιτῶν, καὶ Σαυνιτῶν, μέχρι Βρεττίων.

[65] Δαύνιον τεῖχος, πόλις Θράκης.] Inſerui voculam πόλις, ex codice Voſſiano revocatam. In vulgatis enim legebatur: Ἔστι δὲ Δαύνιον τεῖχος Θράκης. Non longe a Scempſa abfuiſſe videtur. Vide Stephanum ea in voce.

[66] Αὐαρηνός.] Peſſime in omnibus editionibus excuſum reperi, Ἀναρηνός, facili ſcribarum & typothetarum lapſu. Vide noſtrum in voce Αὔαρα.

[67] Δάφνη, προάστειον.] Locus eſt toto terrarum orbe celeberrimus: præſtat de eo ſilere quam pauca dicere. Elegantiſſimam ejus deſcriptionem exhibet Magnus Caſaubonus ad Julium Capitolinum, quem ſi quis legerit, oleum & operam omnino non perdet.

[68] Δαφνιτικὸν, κτητικόν.] Salmaſius ad Vulcatium legit Δαφνιτικόν, quod meo judicio præferendum. Videtur id poſſeſſivum uſurpaſſe idem Vulcatius in Avidio Caſſio: *Exſtat de hoc epiſtola divi Marci ad præfectum ſuum talis. Avidio Caſſio legiones Syriacas dedi, diffluentes luxuria, & Daphnicis moribus agentes.* Pro *Daphnicis moribus*, forte reſcribendum cenſet vir ſummus *Daphniticis moribus*; ſed quam ob cauſam ipſi non placuerit *Daphniticis moribus*, rationem nullam video. Mores Daphnitici erant luxurioſiſſimi, & omni deliciarum genere diffluentes: fuit enim illud amœniſſimum ſuburbium voluptatibus adeo infame, ut modeſtioribus ac frugi inacceſſum ſcribant Chryſoſtomus & Sozomenus, obſervante Caſaubono ad locum jam citatum.

[69] Λυκίας χωρίον.] Videtur noſter innuere oppidum nomine Daphnûs, quod ſua ætate jam interiiſſe ſcribit Plinius lib. V cap XXIX: *Interiore ſinus Daphnûs & Hermeſta. & Sipylum, quod antea Tantalis vocabatur, caput Mæoniæ.*

[70] Πλησίον Πηλουσίου.] Diſtat a Peluſio, teſte Antonino in Itinerario, XVI M P. Herodotus libro II hujus meminit, ſed numero multitudinis effert: Ἐπὶ Ψαμμητίχου βασιλέος φυλακαὶ κατέστασαν ἔν τε Ἐλεφαντίνῃ πόλει πρὸς Αἰ-

Θιόπων,

τῶν ἐκεῖ πολλῶν φυομένων δαφνῶν. οἱ οἰκοῦντες, Δαφναῖοι. [71] ἔστι καὶ λιμὴν Δάφνη, φαινομένη ἐπὶ τῷ στόματι τοῦ Πόντου, ἐν δεξιᾷ ἀναπλέοντι. ἔστι καὶ προάστειον Δάφνη ἐν τῷ στόματι τοῦ Πόντου, ἐν ἀριστερᾷ, ἐπὶ τὸν ἀνάπλουν ἀνιοῦσιν, ὃ λέγεται Σέργιον.

ΔΑΦΝΟΥ͂Σ [72], Φωκικὴ πόλις, ἀρσενικῶς λεγομένη. ὁ πολίτης, Δαφνούντιος, ἢ Δαφνούσιος. καὶ θηλυκῶς Δαφνοῦσις. Δαφνοῦσαν δὲ αὐτήν φησιν Εὐφορίων. τὸ ἐθνικὸν, Δαφνουσαῖος, ἢ Δαφνούσιος. ἔστι δὲ καὶ Δαφνοῦσις λίμνη, πλησίον τοῦ Ὀλύμπου τοῦ Βιθυνοῦ. ἔστι καὶ δῆμος πλησίον τῆς Κῶ, ὁ Δαφνοῦς λεγόμενος· καὶ δημότης, Δαφνούσιος. ἔστι καὶ [73] Δαφνούσιον πρὸς τῷ Ῥηγίῳ, πλησίον τῆς Θρᾳκῶν γῆς. ἔστι καὶ Αἰγύπτου κώμη.

ΔΑΧΑΡΗΝΟΙ͂, ἔθνος Ἀραβίας, ἀπὸ Ναβάτου προσαγορευθὲν Ναβαταῖον. [74] σημαίνει δὲ τὸ Δαχαρηνοὶ ἀρσενικούς.

ΔΕ´ΔΜΑΣΑ, ὡς Πήγασα, πόλις Καρίας. ὁ πολίτης, Δεδμασεύς, ὡς Πηγασεύς.

ΔΕΣΙΛΟΙ͂ [75], ἔθνος Θρᾳκικόν. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ.

ΔΕΙΠΝΙΑ͂Σ, κώμη Θεσσαλίας περὶ Λάρισσαν, ὅπου φασὶ τὸν Ἀπόλλωνα δειπνῆσαι πρῶτον, ὅτι ἐκ τῶν Τεμπῶν καθαρθεὶς, ὑπέστρεψε, καὶ τῷ παιδὶ τῷ διακομιστῇ τῆς δάφνης ἔθος εἰς τήνδε παραγινομένῳ, δειπνεῖν. Καλλίμαχος τετάρτῃ,

[76] Δειπνιὰς ἔνθεν μιν δεδέχαται.

τὸ ἐθνι-

A lauroꝛum ibi creſcentium copia nomen invenit. Incolæ, Daphnæi. Eſt quoque portus Daphne, apparens in ore Ponti ad dextrum latus, ſi quis navigando illud intraverit. Eſt quoque ſuburbium Daphne in ore Ponti ad ſiniſtrum latus, adverſo flumine adſcendentibus, quod B dicitur Sergium.

DAPHNûS, urbs Phocica, genere maſculino ſic dicta; cujus civis Daphnuntius, ſive Daphnuſius, & genere fœminino Daphnuſis. Hanc Euphorio Daphnuſam appellat. C Gentile, Daphnuſæus, ſive Daphnuſius. Eſt præterea lacus Daphnuſis prope Olympum Bithyniacum. Eſt quoque populus circa Co, Daphnûs dictus, cujus popularis Daphnuſius. Eſt etiam Daphnuſium juxta Rhegium, Thraciæ finitimum. Eſt denique pagus Æ- D gypti.

DACHARENI, gens Arabiæ, a Nabate denominata Nabatæa. Significat autem vox Dachareni *Maſculos.*

DEDMASA, uti Pegaſa, Cariæ oppidum, E cujus oppidanus Dedmaſenſis, uti Pegaſenſis.

DESILI, gens Thraciæ, auctore Hecatæo in Europa.

DEIPNIAS, vicus Theſſaliæ circa Lariſſam, ubi narrant Apollinem primum cœ- F naſſe, quando aquis Tempe purgatus, rediit: quin imo puer ille ferens laurum ibi cœnare in more habebat, cum eo acceſſiſſet. Callimachus libro quarto:

---- *Deipnias ubi ipſum excepit.*

Gen-

διόπτου, καὶ ἐν Δάφναις ταῖς Πηλουσίαις. Euſtathius ad Dionyſ. pag. 118: Ὅτι πρὸς τῷ Πηλουσιακῷ τοῦ Νείλου στόματι χωρίον τι πληθυντικῶς Δάφναι λέγεται παρὰ τῷ Ἡροδότῳ.

[71] Ἔστι καὶ λιμὴν Δάφνη.] Hic locus uſque ad finem ſectionis longe alio modo repræſentat Voſſianus calamo exaratus: Ἔστι καὶ λιμὴν Δάφνη, φαινομένη ἐπὶ στόματι τοῦ Πόντου ἐν ἀριστερᾷ, ἐπὶ τὸν ἀνάπλουν ἀνιοῦσιν ὁ λέγεται Σέργιον. Non audentes librarii hic duo diverſa loca ſtatuere, illa verba, ἐν δεξιᾷ ἀναπλέοντι. ἔστι καὶ προάστειον Δάφνη ἐν τῷ στόματι τοῦ Πόντου, tanquam otioſa atque inania prætermiſere. Verum lectio hactenus vulgata non videtur vituperanda, quam olim quoque Theſſalonicenſis Archiepiſcopus in Stephani codicibus reperit, ita enim ille ad Dionyſium pag. 118: Ὁ δὲ τὰ Ἐθνικὰ γράψας προάστειον ἱστορεῖ μὲν τῆς Ἀντιοχείας τὴν Δάφνην ταύτην εἶναι· λέγει καὶ ἄλλην εἶναι Δάφνην, χωρίον Λυκίας· καὶ λιμένα Δάφνην ἐν τῷ στόματι τοῦ Πόντου, ἐν δεξιᾷ ἀναπλέοντι· καὶ προάστειον δὲ αὐτόθι τοῦ ἐν ἀριστερᾷ ἐπὶ τὸν ἀνάπλουν ἀνιοῦσιν. Manifeſtiſſime etiam diſtinguit inter portum & ſuburbium, non procul a ſe invicem diſtantes.

[72] Δαφνοῦς, Φωκικὴ πόλις.] Non ſemper pertinuit hæc urbs ad Phocenſium ditionem, poſterioribus enim temporibus, Locris adſcripta fuit. Strabo lib. IX: Ὁ γὰρ Δαφνοῦς ἦν ποτὲ τῆς Φωκίδος, σχίζων ἐφ' ἑκάτερα τὴν Λοκρίδα, μέσος παρακείμενος τῷ τε Ὀπουντίῳ κόλπῳ, καὶ τῇ τῶν Ἐπικνημιδίων παραλίᾳ· νυνὶ δὲ Λοκρῶν ἐστιν ἡ χώρα· τὸ δὲ πόλισμα κατέσκαπται. Alia præterea habet Strabo de ſitu hujus urbis, quæ apud ipſum videri poſſunt. Hoc addam ex Scholiaſta ad Euripidis Oreſten, Hyampolitas & Opuntios de hoc oppido inter ſe rixas moviſſe: Μετὰ δὲ τοὺς χρόνους Ὀρχόμενος ὁ Σισύφου ἐλθὼν ἐκ τῆς Αἰολίας ᾤκησε, καὶ πολεμοῦντας ἰδὼν Ὑαμπολίτας πρὸς Ὀπουντίους Λοκροὺς περὶ Δαφνοῦντος, συμμαχήσας τε ἐνίκησε καὶ ἦρξεν αὐτῶν.

[73] Δαφνούσιον πρὸς τῷ Ῥηγίῳ.] Editiones Aldina Florentinaque conſtanter exhibent, Δαφνούδιον, de quo nihil ſtatuo, quia alium opem hic locus deſiderare videtur.

[74] Σημαίνει δὲ τὸ Δαχαρηνοὶ ἀρσενικούς.] Inſtaurationem hujus loci debemus Nicol. Fullero lib. IV cap. XX Miſcel. Sac. confirmans ſuam ſententiam verbis Euſtathii ad Dionyſium: Ὁ δὲ τῶν Ἐθνικῶν ἀναγραφεὺς λέγει, ὅτι καὶ Δαχαρηνοὶ τὸ τοιοῦτον ἔθνος ἐκλήθη, ὅ ἐστιν ἀρσενικοί. Nomen hoc Dachareni accepere ab Arabico ذكر Dachar, marem vel maſculum denotante, quia non ut cæteri Arabes ἀνδρόγυνοι, mollitia ſcilicet infames, animos gererent imbelles ac muliebres, ſed mares ſive viriles ad bella fortiter ſuſcipienda & conficienda. Etiam alii ex hac emendatione laureolam quæſiverunt, ſed revera tanti non eſt, ut tot clara nomina ei præſcribi mallent. Vide Seldenum de Diis Syris ſyntag. II cap. IV, & Bochartum de Animal. Sac. Script. pag. 535 part. prim. Non poſſum tamen reticere & Salmaſio hanc correctionem in mentem veniſſe, reſcribenti pro ἀρσενικούς, quod omnes editi & MSS repræſentant, ex Euſtathio ἀρσενικοί, ut in margine ſui Stephani videre eſt.

[75] Δεσιλοί] Chartaceus Voſſianus, Δασιλοι. Sed ordinem elementorum non ſervat.

[76] Δειπνιὰς ἔνθεν μιν &c.] Ad hunc locum ita annotavit Salmaſius in ora ſui libri: lege, Δειπνιὰς ἔνθεν μιν δὲ δέξατο, vel ut in MSS habetur, δεδέχαται. In Voſſiano etiam inveni δεδέχαται. Addam locum ex Etymologico

τὸ ἐθνικὸν, Δειπνιεὺς, ὡς [77] Ἀφροδισιεὺς, καὶ Ὀρθωσιεύς.

ΔΕΙΡΑΔΕΣ, δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς, ἀπὸ Δειράδου τινός. ὁ δημότης, [78] Δειραδιώτης.

ΔΕΙΡΗ, ἄκρα καὶ πόλις ὁμώνυμος πρὸς τῇ Αἰθιοπίᾳ· [79] Στράβων ιϛ΄. ἔστι καὶ πόλις Ἀθηναίων συμμαχική. τὸ ἐθνικὸν, Δειραῖος.

ΔΕΚΕΛΕΙΑ, [80] δῆμος τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς· [81] ἀπὸ Δεκέλου τοῦ ἡγησαμένου τοῖς Διοσκούροις εἰς Ἀφίδνας, ὡς Ἡρόδοτος ἐνάτῳ. ὁ δημότης, [82] Δεκελεεύς. τὸ τοπικὸν, [83] Δεκελεᾶθεν. [84] τὰ γὰρ ἀπὸ ὀξυτόνων εἰς α, ἢ εἰς η γινόμενα, διὰ τοῦ ηθεν, ἢ αθεν προπερισπᾶται. παρὰ δὲ Καλλιμάχῳ, Δεκελεόθεν, Δεκελεάζε, Δεκελεᾶσι.

ΔΕΚΕΝΤΙΟΙ [85], ἔθνος Παννονίας, ἀπὸ Δεκεντίου τοῦ Μάγνου παιδὸς, [86] Μαγνεντίου δὲ ἀδελφοῦ. τὸ θηλυκὸν, Δεκεντιὰς, ὡς Παρθένιος ὁ Φωκαεύς.

ΔΕΚΙΗΤΟΝ, πόλις Ἰταλίας. τὸ ἐθνικὸν [87] Δεκιῆται, ὡς Ἀρτεμίδωρος ἐν α΄ γεωγραφουμένων.

ΔΕΛ-

Gentile, Deipnienſis, uti Aphrodiſienſis & Orthoſienſis.

DEIRADES, populus Leontidis tribus, a Deirade quodam nomen habens. Popularis, Deiradiotes.

DIRE, promontorium & urbs ejuſdem nominis juxta Æthiopiam, auctore Strabone libro ſexto decimo. Eſt & urbs Athenienſium ſocia. Gentile, Diræus.

DECELIA, populus Hippothoôntidis tribus, ſic dictus a Decelo qui Dioſcuros Aphidnas perduxit, auctore Herodoto l. IX. Popularis Decelienſis. Locale Δεκελεᾶθεν, quod ex Decelia ſignificat. Quæ enim formantur a nominibus in antepenultimis accentu notatis, vel in α, vel in η deſinentibus, eorum penultima, ſi exiverit in ηθεν ſive αθεν, circumflectitur. Apud Callimachum vero invenitur Δεκελεόθεν, Δεκελεάζε, Δεκελεᾶσι.

DECENTII, gens Pannoniæ, quæ a Decentio Magni filio, Magnentii vero fratre nomen accepit. Genere fœminino dicitur Decentias, quod eſt apud Parthenium Phocaenſem.

DECÏETUM, urbs Italiæ, cujus gentile Decïetæ, teſte Artemidoro libro primo Geographicorum.

DEL-

gico Mag ubi hæc vox illuſtratur: Δεδέχαται· ἐκ τοῦ δέχω, δέξω, δέδεχα, δέδεγμαι, δέδεξαι, δέδεκται· καὶ Ἰωνικῶς, δεδέχαται· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι δειδέχαται.

[77] Ἀφροδισιεύς.] Peſſime exhibet Florentina editio, Ἀφροδιεύς.

[78] Δειραδιώτης.] Hinc Apollo cognomento *Deiradiotes*, de quo Pauſanias in Corinthiacis. Deſcriptionem vero tribus lege apud Meurſium

[79] Στράβων ιϛ΄.] Mutavimus libri numerum; in omnibus enim libris, cum MSS, tum editis, peſſimo errore inveniebatur Στράβων ι΄. Innuit noſter locum Geographi lib. XVI hiſce verbis: Ποιεῖ δὲ ἄκρα τὰ στενὰ πρὸς τὴν Αἰθιοπίαν, Δειρὴ καλουμένη, καὶ πολίχνιον ὁμώνυμον αὐτῇ. Ad hoc promontorium ſive urbem, fauces Arabici ſinus tantum ſunt LX ſtadiorum, quod eodem libro docet Strabo paucis interjectis verſibus: Τὰ δὲ περὶ Δειρὴν στενὰ συνάγεται εἰς σταδίους ἑξήκοντα. Eundem ſtadiorum numerum ſtatuit Agathemerus lib. I cap III: Τὰ δὲ περὶ Δειρὴν στενὰ σταδίων ξ΄. Male ibidem legitur Δείρη. Scio rem eſſe non magni momenti accentum emendare, parit tamen hujuſcemodi error nonnunquam ingentes difficultates. Aliud enim eſt Δειρὴ aliud vero Δείρη. Vide Euſtathium hac de re circa finem in commentariis ad Odyſſ. α.

[80] Δῆμος τῆς Ἱπποθοωντίδος.] Agis contra Athenienſes bellum gerens, hic caſtellum ædificavit teſte Pauſania lib. III: Ἐνταῦθα δὲ καὶ ἐς τὴν Ἀττικὴν ἐσβαλὼν ὁ Ἆγις στρατιᾷ, καὶ ἐπιτειχίσας φρούριον Ἀθηναίοις τὸ ἐν Δεκελείᾳ. Deceliam fuiſſe a Lacedæmoniis munitam cum Alcibiades ad eos tranſiiſſet, teſtatur etiam Nepos in ejus vita: *Deinde Deceliam in Attica munierunt, præſidioque perpetuo ibi poſito, in obſidione Athenas tenuerunt.* Hinc Δεκελεικὸς πόλεμος, ὁ Πελοποννησιακὸς· ἀπὸ μέρους τὸ τελευταῖον· τὸν αὐτὸν δὲ καὶ Ἀρχιδάμειον· Δεκελεικὸν μὲν, παρὰ Δεκέλεια Ἀθηναίοις ἐπετειχίσθη· Ἀρχιδάμειον δὲ ὅτι Ἀρχίδαμος αὐτοῦ ἦρξε. De bello Deceliano vide Diod Sicul lib. XIII.

[81] Ἀπὸ Δεκέλου τοῦ ἡγησαμένου τοῖς Διοσκούροις.] Ab omnibus editionibus aberat vox Δεκέλου, quam ut ſummopere neceſſariam ex libris Palatinis revocavimus. Quod etiam bene conjecturavit Meurſius lib. de Demis Atticis. Totam hujus rei hiſtoriam narrat pluribus Herodotus lib. IX: Δεκελέων δὲ τῶν τότε ἐργασαμένων ἔργον χρήσιμον ἐς τὸν πάντα χρόνον, ὡς αὐτοὶ Ἀθηναῖοι λέγουσι· οἳ γὰρ δὴ τότε κατὰ ζήτησιν Ἑλένης Τυνδαριδέων ἐσβαλόντων ἐς γῆν τὴν Ἀττικὴν σὺν στρατοῦ πλήθεϊ, καὶ ἀνιστάντων τοὺς δήμους, οὐκ εἰδότες ἵνα ὑπεξέκειτο ἡ Ἑλένη, τότε λέγουσι τοὺς Δεκελέας· οἱ δὲ αὐτὸν Δέκελον ἀχθόμενόν τε τῇ Θησέος ὕβρι, καὶ δειμαίνοντα περὶ πάσῃ τῇ Ἀθηναίων χώρῃ, ἐξηγησάμενόν σφι τὸ πᾶν πρῆγμα, κατηγήσασθαι ἐπὶ τὰς Ἀφίδνας. Vide plura apud ipſum Herodotum, Polyænum, Frontinum & alios.

[82] Δεκελεεύς.] Populare nomen apud Herodotum eſt, loco jam citato, Δεκελεύς.

[83] Δεκελεᾶθεν.] Et hoc locale nomen non reſpondet ei, quod apud Herodotum reperitur, qui inde deduxit, Δεκελῆθεν.

[84] Τὰ γὰρ ἀπὸ ὀξυτόνων.] Quia τὸ Δεκέλεια nuſquam in fine cum accentu notatur, hinc eſt quod cenſeam, hunc locum in mendo cubare, & reſcribendum: τὰ γὰρ ἀπὸ προπαροξυτόνων εἰς α, ἢ εἰς η γινόμενα. Vide quæ ſupra ex Etymologici Mag. Auctore citavimus. Præter populare nomen & locale, etiam invenitur duplex poſſeſſivum Δεκελεικὸς & Δεκελεαϊκὸς, quæ eodem modo formantur, uti a βοῦς βοὸς, βόειος & βοεικὸς, ut docet idem auctor.

[85] Δεκέντιοι.] Non legimus Decentium aliunde coloniam in Pannoniam duxiſſe, itaque ſuſpicari licet, gentem aliquam in honorem Decentii antiquum nomen aboleviſſe, & novum adoptaſſe.

[86] Μαγνεντίου δὲ ἀδελφοῦ.] Optime Decentium & Magnentium fratres ſtatuit, licet Zoſimus eos alio conſanguinitatis gradu deſcribat. Aurel. Victor lib de Cæſaribus: *Sed jam antea cum externi motus ſuſpectarentur; Magnentius fratri Decentio Gallias; Conſtantius Gallo, cujus nomen ſuo mutaverat, Orientem, Cæſaribus commiſerant.* Vide præterea Eutropium lib. X & Henr. Glareani in eundem annotationes.

[87] Δεκιῆται.] Proprie ſunt Ligyres. Plinius lib. III cap. V: *Ligures celeberrimi inter Alpes, Sallyi, Deceates, Oxybii.* Veteres, & Græci præſertim totum Ligyrum tractum Galliam appellarunt, quin & ipſi Ligyres, Galli Inſubres dicti ſunt. Verum tamen eſt, ut hic apud Stephanum liquet, veteres etiam illam Ciſalpinam Romanorum Galliam, ſæpenumero Italiam nominaſſe. Oxybios

& Decea-

ΔΕΛΜΑΤΙΑ [88], Ἰταλίας χώρα. οἱ A οἰκήτορες, Δαλματεῖς καὶ Δαλμάται.

ΔΕΛΤΑ, πόλις πρὸς τῇ Συρίᾳ, καὶ [89] νῆσος Αἰγύπτου· ὡς Ἔφορος, καὶ Αἰγυπτίοις καλουμένη Πτίμυρις, [90] ἀπὸ τοῦ σχήματος ὁμοιότητος. ἐθνικὸν τῆς νήσου, Δελτίτης· τῆς B δὲ πόλεως, Δελτηνὸς, τῷ ἐγχωρίῳ τύπῳ. οὐ γὰρ ἐνετύχομεν.

ΔΕΛΦΟΙ [91], πόλις ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ, πρὸς τῇ Φωκίδι, ἔνθα τὸ ἄδυτον ἐκ [92] Πεντελησίων κατεσκεύασται λίθων. [93] ἔργον Ἀγα- C μήδους καὶ Τροφωνίου. ἔστι καὶ Δελφοῦσα τοῦ τόπου κρήνη. [94] τὸ ἐθνικὸν, ὁμωνύμως τῇ πόλει. τὸ θηλυκὸν, Δελφίς. καὶ κτητικὸν, Δελφικός. ἐκλήθησαν δὲ Δελφοὶ, [95] ὅτι Ἀπόλλων συνέπλευσε δελφῖνι εἰκασθεὶς· καὶ ἵδρυται D Ἀπόλ-

DELMATIA, Italiæ regio, cujus incolæ Delmatenſes & Delmatæ.

DELTA, urbs juxta Syriam, & Ægypti inſula, quæ ab Ægyptiis, teſte Ephoro Ptimyris appellatur. Nunc nomen habet a figuræ ſimilitudine. Ab inſula deducitur gentile, Deltites, ab urbe vero Deltenus ſecundum regionis formam. Non enim in alia incidimus.

DELPHI, urbs ad Parnaſſum juxta Phocidem, ubi adytum illud ex Pentelicis lapidibus ædificatum, opus Agamedis & Trophonii. Eſt quoque Delphuſa ejuſdem loci fons. Gentile & urbis nomen idem eſt. Genere fœminino dicitur Delphis, & poſſeſſivum Delphicus. Dicti autem ſunt Delphi, quod Apollo aſſumpta Delphini forma, navigaverit, & Apol-

& Deceatas ſæpe conjungit Polybius in Excerpt. Legat. CXXXIV: Πολεμοῦντος τοῖς Ὀξυβίοις καὶ Δεκιήταις. Strabo lib. IV de Polybio: Πολύβιος δὲ προστίθησι τοῖς δυσὶ φύλοις τῶν Λιγύων τοῖς λεχθεῖσι τότε τῶν Ὀξυβίων καὶ τῶν Δεκιητῶν. Idem facit Florus lib. II cap. IV: *Itaque cum diu multumque eluderet Salyus, Deciates, Oxybius, Euburiates, Ingaunus, tandem Fulvius latebras eorum ignibus ſepſit.*

[88] Δελματία, Ἰταλίας χώρα.] Nugæ ſunt & ineptiæ, quas ad hunc locum comminiſcitur Ortelius, teſte Holſtenio in annotationibus ad illius viii Geographiam, nihil tamen de ſua opinione ſubjungente. Romani cum finitimas Italiæ regiones imperio ſuo adjeciſſent belloque perdomuiſſent, non vetuerunt, ut populi ſinguli antiquas appellationes retinerent, ſed univerſos coegerunt, ut in commune Italorum nomen concederent. Locus in hanc rem elegantiſſimus eſt apud Julianum in Orat. de reb. geſt. Conſtantini: Ῥωμαῖοι γὰρ ἐπειδὴ τὴν χώραν ἅπασαν ἐκράτησαν, (ἔστι δὲ ἐν αὐτῇ τό τε τῶν Ἐνετῶν ἔθνος καὶ Λίγυες πολλοὶ καὶ τῶν ἄλλων Γαλατῶν οὐ φαύλη μοῖρα.) τὰ μὲν ἀρχῆθεν σφῶν ὀνόματα σώζειν οὐ διεκώλυσαν, τῷ κοινῷ δὲ τῶν Ἰταλῶν ξυγχωρεῖν κατηνάγκασαν. Hac vel ſimili interpretatione Stephanus videtur leniendus, nam quis neſcit, Romanorum principes Italiæ fines uſque ad Polam Hiſtriæ oppidum produxiſſe? Vide ea de re teſtimonium Strabonis lib. VII.

[89] Νῆσος Αἰγύπτου.] Cenſetur pro parte Ægypti inferioris, inter Nili foſſas extremas, Peluſiacam ſcilicet & Canopicam. Vide Strabonem lib. XVI & Diod. Sicul. libro primo. Illa pars Ægypti in qua Delta ſita eſt hodie adhuc appellatur *Errif*, de quo nomine ejuſque ſignificatu non contemnenda congeſſit Bochartus in ſuo Phaleg lib. IV cap. XXIII.

[90] Ἀπὸ τοῦ τοῦ σχήματος ὁμοιότητος.] Strabo lib. XVII: Καὶ καλεῖται Δέλτα διὰ τὴν ὁμοιότητα τοῦ σχήματος. Sic ſolent aliquando geographi regionum figuram ſimilitudine aliqua exprimere: ſic Euxinus arcui aſſimilatur, Alexandria chlamydi militari, Italia hederæ, Iberia pelli bovinæ, Naxus ramo vineæ, Peloponneſus platani folio, Sardinia veſtigio hominis, & Libya trapezio. Plura vide apud Euſtathium ad Dionyſium.

[91] Δελφοὶ, πόλις ἐπὶ τοῦ Παρνασσοῦ, πρὸς τῇ Φωκίδι.] Urbs fuit antiquiſſima & Homeri ætate jam celebris, qui eam appellat Πυθὼ in Catal. Navium:

Οἳ Κυπάρισσον ἔχον, Πυθῶνά τε πετρήεσσαν.

Ad quem locum ſic ſcribit Euſtathius pag. 274. Ἐκαλεῖτο δὲ ἐν Παρνασσῷ κειμένη τοὺς Δελφούς· ἡ δὲ Πυθὼ, πάλαι μὲν ποτε Παρνασσία ἐκαλεῖτο αὕτη, ἀπὸ Παρνασσοῦ ὄρους παρακειμένου· εἶτα Πυθὼ ἐκλήθη, διὰ τὸ ἐκεῖ τοξευθῆναι ὑπὸ Ἀπόλλωνος τὸν ἐκεῖ δράκοντα· ὡς ἐκ τοῦ πύθω τὸ σήπω &c. ὕστερον μέν τοι Δελφοὶ ἢ Πυθὼ ἐκλήθη, ὅτι καὶ Δελφοὶ τὸ ἐκεῖ ἔθνος. Perhibet etiam Apollonii Scholiaſtes Lycoriam dictam fuiſſe, & Delphenſes Lycorenſes, ſic enim ille ad lib. II: Λυκώρεια ἐν Παρνασσῷ Κωρύκιον· κάλλυται δὲ ἀπὸ νυμ-

φης Κωρυκίας. ἧς καὶ Ἀπόλλωνος παῖς Λυκωρεύς. ἀφ' οὗ Λυκωρεῖς οἱ Δελφοί. Sed clarius hoc fit expreſſis verbis ad lib. IV: Λυκωρείοιο· ἀντὶ τοῦ Δελφικοῦ· οἱ γὰρ Δελφοὶ, τὸ πρότερον Λυκωρεῖς ἐκαλοῦντο, ἀπό τινος κώμης Λυκωρείας. Sed de rei veritate poſtea ad illam vocem inquiremus. Verum enim vero, quamvis Delphi ab omnibus ſcriptoribus Phocidi adſcribantur, ipſi tamen recuſarunt Phocenſes appellari, ut teſtatur Pauſanias lib. IV: Ἀλλὰ οἱ μὲν Σπαρτιᾶται πολεμοῦντες Ἀθηναίοις ὑπερεφρόνουν, καθάπερ καὶ οἱ Δελφοὶ ἀπηξίωσαν ὀνομάζεσθαι Φωκεῖς. Sita fuit hæc urbs in Parnaſſi latere, quod ſinum Corinthiacum, & Cirrham & Criſſam ſpectat, ut liquet ex Strabone lib. IX, & ex Pauſaniæ Phocicis.

[92] Ἐκ Πεντελησίων κατεσκεύασται λίθων.] Hunc locum librarii peſſime corruperant, in vulgatis enim & MSS hunc in modum concipiebatur: Ἔνθα τὸ ἄδυτον ἐν πέντε κατεσκεύασται λίθων. Ego multorum auctoritate inductus, non dubitavi in contextum recipere, quod nunc legitur; imo qui rem probe examinaverit, illud ægre non feret. Ex Ariſtophanis Scholiaſta ad Nebulas manifeſtiſſimis verbis evincitur, templum hoc Penteleſiis lapidibus ædificatum fuiſſe. Deſcribitur enim a Pauſania in Atticis mons Pentelicus, & Pentelica latomia, unde Πεντελήσιος λίθος, quod marmor eo tempore erat ſatis celebre, & ejus paſſim apud Pauſaniam & alios memoria occurrit.

[93] Ἔργον Ἀγαμήδους καὶ Τροφωνίου.] Horum meminit Strabo lib. X: Τὸν δὲ δεύτερον Τροφώνιον καὶ Ἀγαμήδην ἐργάσασθαι. Verum quod Geographo ſecunda vice, illud Pauſaniæ quarta poſitum eſt, ita enim ille in Phocicis: Τέταρτος δὲ ὑπὸ Τροφωνίου μὲν εἰργάσθη καὶ Ἀγαμήδους, λίθου δὲ αὐτοῖς ποιηθῆναι μνημονεύουσι· κατεκαύθη δὲ Ἐρξικλείδου μὲν Ἀθήνησιν ἄρχοντος, πρώτῳ δὲ τῆς ὀγδόης Ὀλυμπιάδος ἔτει καὶ πεντηκοστῆς, ἣν Κροτωνιάτης ἐνίκα Διογνῆτος. His celeberrimis artificibus, quid Apollo pro templi ædificatione perſolverit, legimus apud Ciceronem lib. I Tuſc. Quæſt. *Simili precatione Trophonius & Agamedes uſi dicuntur: qui cum Apollini Delphis templum exædificaſſent, venerantes Deum, petierunt mercedem non parvam quidem operis, & laboris ſui, nihil certi, ſed quod eſſet optimum homini, quibus Apollo ſe id daturum oſtendit, poſt eum diem tertium, qui ut illuxit, mortui ſunt reperti.* Antiquiſſima Dei ædes e lauro erecta traditur: altera auxilio apum e cera & pinnulis compacta fuit, tertium delubrum ex ære ædificatum perhibetur. Vide Pauſan. lib. X.

[94] Τὸ ἐθνικὸν ὁμωνύμως τῇ πόλει.] Vide Stephanum in voce Ἀμφίπολις. Paſſim quoque numiſmata proſtant cum hac inſcriptione, ΔΕΛΦΩΝ. Etymologici Mag. Auctor: Δελφοὶ, καὶ Δελφὸς ἀνήρ, τὸ ἐθνικόν.

[95] Ὅτι Ἀπόλλων συνέπλευσε δελφῖνι εἰκασθείς.] Sine dubio Stephanus in genuino opere integram illam de Apolline fabulam habuit, cujus Epitomator exiguam ſolummodo particulam attingit. Lubet eam ex Servio attexere, ſic enim ille ad lib. III Æneid. *Inde cum Italiam peteret naufragio vexatus, Delphini tergo exceptus dicitur, ac prope*

Ἀπόλλωνι ἱερόν. ἔστι καὶ Δελφουσία πόλις Ἀρκαδίας, ὡς Ἀνδροτίων ἐν β' Ἀτθίδος. τὸ ἐθνικὸν, Δελφουσιάτης, τῷ τύπῳ τῆς χώρας.

ΔΕΛΦΙ´ΝΙΟΝ, φρούριον Χίων, ὡς [96] Θουκυδίδης ὀγδόῃ. τὸ ἐθνικὸν, Δελφίνιος· συγκατελείφθη γὰρ ὁ τύπος τοῦ ἐθνικοῦ, τῷ Δελφινιάδι.

ΔΕΛΘΑ´ΝΙΟΙ, πόλις μία τῶν περιμαχήτων Μεσσηνίων, καὶ Λακεδαιμονίων. [97] τὸ ἐθνικὸν, ὅμοιον.

ΔΕΞΑΜΕΝΑΙ´, [98] μέρος τῆς Ἀμβρακίας, [99] ἀπὸ Δεξαμένου τοῦ Μεσόλου παιδός. καὶ Ἀμβρακίας τῆς θυγατρὸς Φόρβαντος, τοῦ Ἡλίου. τὸ ἐθνικὸν, δεξαμεναῖος, ὡς Ἀριστοτέλης φησὶν ἐν τῇ Ἀμβρακιωτῶν πολιτείᾳ.

ΔΕΞΑ´ΡΟΙ, ἔθνος Χαόνων, τοῖς Ἐγχελέαις προσεχεῖς· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. ὑπὸ Ἄμυρον ὄρος οἰκοῦσι.

ΔΕ´ῬῬΑ, [1] τόπος Λακωνικῆς. τὸ ἐθνικὸν, Δερραῖος, ἢ Δερρεάτης. ἀφ' οὗ [2] Δερρεάτιδος Ἀρτέμιδος ἱερόν. καὶ τὸν δῆμον δὲ Δειράδας φασὶ, καὶ τοὺς δημότας [3] Δειραδιώτας, [4] ἀπό τινος ἥρωος.

ΔΕ´ΡΒΗ, [5] φρούριον Ἰσαυρίας, καὶ λιμήν. ὁ κα-

A Apollini hoc nomine templum condiderit. Eſt quoque Delphuſia, urbs Arcadiæ, de qua Androtio libro II Atthidis. Gentile, Delphuſiates juxta regionis formam.

DELPHINIUM, caſtellum Chiorum,
B de quo Thucydides libro VIII. Gentile, Delphinius. Forma enim nominis gentilis in primitivo latet, niſi formandum ſit Delphinienſis.

DELTHANII, una ex iis urbibus, de qua Meſſenii & Lacedæmonii prælio contenderunt. Gentile idem eſt.
C

DEXAMENÆ, pars Ambraciæ, ſic dicta a Dexameno Meſoli filio, & Ambracia filia Phorbantis, qui Solis filius fuit. Gentile, Dexamenæus, ut perhibet Ariſtoteles in Ambraciotarum Politia.
D

DEXARI, gens Chaonum, Encheleis finitima, auctore Hecatæo in Europa. Sub Amero monte habitat.

DERRHA, Laconicæ locus. Gentile,
E Derrhæus ſive Derrheates. Hinc fanum Dianæ Derrheatidis nomen habet. Populum quoque Deiradas nominant, & populares Deiradiotas, ab heroë quodam.

DERBE, Iſauriæ munimentum & portus. Incola

ac prope Parnaſſum montem delatos. patri Apollini templum conſtituiſſe. & a Delphino locum Delphos appellaſſe. Aras deinde Apollini tanquam patri conſecraſſe, quas ferunt vulgo Patrias dictas. Hinc ergo Delphinum ajunt inter ſacrata Apollinis receptum. Hanc fabulam longe alio modo & circumſtantiis refert Etymologici Mag. Auctor, ſcilicet, Apollinem, Caſtalio viro Cretenſi coloniam mittente, Delphini formam induiſſe, & navem in Criſſæum ſinum perduxiſſe; ſed ejus verba apponam: Δελφίνιος, ὁ Ἀπόλλων· ὅτι Καστελίῳ τῷ Κρητὶ ἀποικίαν στελλομένῳ, ὁ Ἀπόλλων ὁμοιωθεὶς δελφῖνι, προηγήσατο τῆς νηὸς ἕως τοῦ Κρισσαίου κόλπου· καὶ ἐκεῖ ἀποβιβάσας, ἱδρύσατο τὸ τέμενος, καὶ ἐπ' αὐτοῦ Δελφοὺς ἐκάλεσε τοὺς ἀποικισθέντας· τινὲς δέ φασιν, ὅτι ὁ δελφὶς εἰς τὴν ναῦν ἦλθε, καὶ καθ' οὗ τόπον ἐπήδησεν εἰς τὴν θάλασσαν. Verum Plutarchus lib. de Sol. Anim. figmentum illud de mutata Apollinis forma refutavit: Ὃν δὲ αὐτὸς ἑαυτῷ τόπον ἐξαίρετον ὁ θεὸς (ὁ Δελφίνιος Ἀπόλλων) πεποίηται, Κρητῶν ἀποίκους οἰκιστὰς ἡγεμόνι δελφῖνι χρησαμένους. οὐ γὰρ θεὸς προηγεῖτο τοῦ στόλου, μεταβαλὼν εἶδος, ὡς οἱ μυθογράφοι λέγουσιν, ἀλλὰ δελφῖνα πέμψας τοὺς ἄνδρας ἰθύνοντα τὸν πλοῦν κατήγαγεν εἰς Κίρρην.

[96] Θουκυδίδης ὀγδόῃ.] Noſter hunc Thucydidis locum innuit: Οἱ δ' ἐκ τῆς Λέσβου Ἀθηναῖοι ἤδη διαβεβηκότες τὴν Χίον τῷ στρατῷ, καὶ κρατοῦντες τῆς γῆς καὶ θαλάσσης Δελφίνιον ἐτείχιζον.

[97] Τὸ ἐθνικὸν, ὅμοιον.] Aliud gentile occurrit apud Tacitum lib. IV Annal. ſcilicet DELTHENIATES, quæ forma etiam Peloponneſi incolis ſatis eſt uſitata. Addam integrum locum, ut pateat Meſſenios & Lacedæmonios aliquando inter ſe jurgia foviſſe. *Audita dehinc Lacedæmoniorum & Meſſeniorum legationes, de jure templi Dianæ Limenetidis, quod ſuis a majoribus, ſuaque in terra dicatum, Lacedæmonii firmabant annalium memoria vatumque carminibus. Sed Macedonis Philippi, cum quo bellaſſent, armis ademtum, ac poſt C. Cæſaris & M. Antonii ſententia redditum. Contra Meſſenii, veterem inter Herculis poſteros diviſionem Peloponneſi protulere, ſuoque DELTHENIATEM agrum, in quo id delubrum, ceſſiſſe.* Ita Meurſius hunc locum reſtituit, quod nobis nequaquam diſplicet, quem porro vide in Laconicis lib. I cap. II.

[98] Μέρος τῆς Ἀμβρακίας.] Difficulter quis dixerit, quid hoc loco Ambraciæ nomine intelligat Stephanus, utrum urbem, an vero regionem, niſi aliunde lux affulgeat. Notiſſima eſt Ambracia urbs, ſed partem aliquam hic vocatam habuiſſe, non liquido conſtat. Noſter eodem modo loquitur de Achradina: Ἀχραδινὴ δὲ Ἀχραδίνη μοῖρα Συρακουσῶν, ubi tamen illa pars neceſſario urbi eſt accenſenda. Sumi etiam de regione, liquet ex Etymologici Mag. Auct. Ἀμβρακία πόλις Ἠπείρου, ἀφ' ἧς ἐκλήθη Ἀμβρακία ἡ χώρα.

[99] Ἀπὸ Δεξαμένου.] Hujus genealogia admodum incerta eſt ac dubia. Vide Apollod. lib. II Dionyſ. Halicarnaſſeum lib. I & Pauſaniam lib. V.

[1] Τόπος Λακωνικῆς.] Non longe a Taugeto abfuit, ut docet Pauſanias in Laconicis, quem noſter paſſim ſequitur: τοῦτό τε ἐν τῷ Λακεδαιμονίων ἐστὶν ὑπὸ τῷ Ταϋγέτῳ, καὶ ἐν πεδίῳ Δέρριον, ἔνθα Ἀρτέμιδος ἄγαλμα ἐν ὑπαίθρῳ Δερρεάτιδος. Hinc liquet varie hunc locum fuiſſe appellatum, Δέῤῥιον a Pauſania, & Δέῤῥα a Stephano. Verum ex gentili conjicio, olim a noſtro fuiſſe ſcriptum Δερέα. unde commodiſſime formari poſſet Δερραῖος & Δερρεάτης.

[2] Δερρεάτιδος Ἀρτέμιδος.] Meurſius emendat Δερριάτιδος, quaſi verum loci nomen fuiſſet Δέῤῥιον, & non aliam habuiſſet terminationem.

[3] Δειραδιώτας.] In aliis editionibus excuſum erat Δειραδιώτας, quod mutavimus auctoritate Pauſaniæ, hac voce utentis, & ipſius Stephani, qui in præcedentibus hæc habet: ὁ δημότης, Δειραδιώτης. Vide locum & notas.

[4] Ἀπό τινος ἥρωος.] Herois nomen, quod hic non extat, reperitur in voce Δειράς, imo videtur loco motum: niſi quis ſtatuat Epitomatorem μνημονικὸν σφάλμα commiſiſſe, nam in præcedentibus & ſuo loco de Deiradibus mentionem fecit.

[5] Φρούριον Ἰσαυρίας.] Hujus etiam Stephanus meminit in voce Ἄδαι. Strabo illud ponit in Iſauriæ latere, ſed maxime Cappadociæ adhærens, ita enim ille lib. XII: Τῆς δὲ

ὁ καλοικῶν, [6] Δερβήτης, ὡς Σιδήτης, Πυ- A λήτης. λέγεται δὲ ἴσως καὶ [7] Δερβεία, καὶ τὸ ἐθνικὸν, Δερβείτης. [8] Καπίτων δὲ Δέρμην φησί. τινὲς δὲ Δέλβειαν, ὅ ἐστι τῇ τῶν Λυκαόνων φωνῇ ἄρκευθος· καὶ Ἀρκεύθη ἡ πόλις.

Incola Derbetes, uti Sidetes, Pyletes. Fortaſſis etiam appellatur Derbeia, & gentile Derbeites. Capito Dermen vocat; quidam vero Delbeian, quod Lycaonum lingua juniperum ſignificat. Et Arceuthe ipſa urbs dicitur.

ΔΕΡΒΙΚΚΑΙ [9], ἔθνος [10] πλησίον τῶν B Ὑρκανῶν. Ἀπολλώνιος δὲ δὶς τὸ κ κ [11] καλῶς γράφει. Κτησίας δὲ Δερβίους αὐτοὺς φησιν, [12] καὶ Δερβίσσους.

DERBICCÆ, gens Hyrcanis vicina. Optime Apollonius hanc vocem per duplex κ ſcribit. Cteſias vero illos Derbios appellat & Derbiſſos.

ΔΕΡΕΑ, πόλις Ἀρκαδίας. τὸ ἐθνικὸν, Δερεάτης, ὡς Ἡραιάτης· [13] Ἀρκαδίας γὰρ ἀμ- C φότεροι.

DEREA, urbs Arcadiæ. Gentile, Dereenſis, uti Heræenſis. Utraque forma in Arcadia uſitata eſt.

ΔΕΡΑΙΟΙ [14], Θρᾴκιον ἔθνος. Ἡρόδοτος Δερσαίους αὐτοὺς φησι.

DERÆI, gens Thraciæ. Herodotos illos Derſæos nominat.

ΔΕΡΤΩΝ [15], πόλις Λιγύρων· Ἀρτεμίδωρος ἐν ἐπιτομῇ τῶν ιά. τὴν καλουμένην D [16] Δέρτουνα πόλιν. [17] τὸ ἐθνικὸν, Δερτώνιος, ὡς Ἀντρώνιος.

DERTON, urbs Ligurum, de qua Artemidorus in Epitome librorum undecim. Urbem Dertona appellatam. Gentile, Dertonius, uti Antronius.

ΔΗΛΙΑ, πόλις Καρίας. τὸ ἐθνικὸν, Δηλιεύς, τῷ λόγῳ τῶν Καρικῶν.

DELIA, urbs Cariæ. Gentile, Delienſis, charactere Caribus uſitata.

ΔΗΛΙΟΝ, [18] πολίχνιον Βοιωτίας ἐν Τα- E νάγρᾳ,

DELIUM, oppidulum Bœotiæ in Tanagra,

Τῆς δὲ Ἰσαυρικῆς ἐστιν ἐν πολιχνῷ ἡ Δέρβη, ἐγγὺς τῇ Καππαδοκίᾳ. Lucas in Actis Apoſt. cap. XIV Lycaoniæ urbem vocat. Κατέφυγον εἰς τὰς πόλεις τῆς Λυκαονίας, Λύστραν καὶ Δέρβην. In Cappadociæ, Iſauriæ & Lycaoniæ finibus fuiſſe ſitum illud munimentum, evidentiſſimum eſt; quin imo Lycaones hoc ſibi attribuiſſe, inde non obſcure patet, quod nomine, e Lycaonum lingua petito, fuerit inſignitum; nam ut ipſe Stephanus: Τινὲς δὲ Δελβείαν, ὅ ἐστι τῇ τῶν Λυκαόνων φωνῇ ἄρκευθος.

[6] Δερβήτης] Diſputat noſter de hoc gentili in voce Ἄβαι. Μηδεὶς γὰρ ἀντιλογίαν ὑγιαίνων τὴν παρεῖσαν τοῦ Ἐθνικοῦ, ἀλλ' ἐκ ἀνάγκης· Δέρβη γὰρ φρούριον Ἰσαυρίας, τὸ δὲ ἐθνικὸν Δερβήτης καὶ Δερβαῖος. Ultimum nuſquam occurrit, ſed quod præcedit Græcis pariter & Latinis eſt uſitatiſſimum. Strabo, libro jam citato, meminit Ἀντιπάτρου τοῦ Δερβήτου. Cicero ad Q Philippum Proconſulem: *Cum Antipatro Derbete mihi non ſolum hoſpitium, verum etiam ſumma familiaritas intercedit.*

[7] Δερβεία.] Peſſimo errore divulgavit Xylander Δέρφια. Veterem veramque lectionem ex Aldina Florentinaque editione revocavimus.

[8] Καπίτων δὲ Δέρμην φησί.] Si Capitonis Iſaurica temporis injuria non interierant, non fluctuaremus de genuina hujus loci lectione. Editiones omnes conſtanter exhibent: Καπίτων δὲ Δέρβην φησί, quod omnino ſtare non poteſt, quia de illa terminatione ſatis ſuperque egit. Puto itaque hic Δέρμην debere legi, quod Voſſianus calamo exaratus repræſentat, & nos in contextum recepimus.

[9] Δερβίκκαι] Male in editis legitur Δελβίκκαι, quod literarum ordinem non ſervat, ut bene monuit Salmaſius ad Solinum, quem de hac gente conſule.

[10] Πλησίον τῶν Ὑρκανῶν] Sic Diod. Sicul. Derbicas Hyrcanis vicinos ſtatuit lib. II: Ταπύρων ἔτι δὲ Ὑρκανίων, καὶ Δραγγῶν, ἀλλὰ δὲ τούτοις καὶ Δερβικῶν.

[11] Καλῶς γράφει.] Libri editi vocem καλῶς non agnoſcunt, quam ex libris Palatinis & Voſſiano revocare & huc interſerere placuit.

[12] Καὶ Δερβίσσους.] Et hæc quoque MSS codicum lectio eſt, editiones omnes conſtanter exhibent: Κτησίας δὲ Δερβίους αὐτοὺς φησι ἢ Ταρβισσούς.

[13] Ἀρκαδίας γὰρ ἀμφότεροι.] Fluctuat Salmaſius ad oram ſui Stephani, exiſtimans, ſi hic ſubintelligatur τύποι, & referatur ad τὸ Δερεὰ & Ἡραιὰ, lectionem non incommodam eſſe. Deinde judicat locum eſſe mutilum, & ita replendum: Τὸ ἐθνικὸν, Δερεάτης, ὡς Ἡραιάτης, καὶ Δερεάτες· Ἀρκαδίας γὰρ ἀμφότεροι, ſubintelligens τὸ τύποι. Nam hoc evidentiſſimum eſt, Arcadas ſolere gentilia ſua terminare in άτης & ατης, uti videre eſt in Δελφοὶ, ubi circa finem ſectionis hæc habet Stephanus: Ἔστι καὶ Δελφουσία, πόλις Ἀρκαδίας, ὡς Ἀπολλόδωρος ἐν β' Ἀτθίδος. τὸ ἐθνικὸν, Δελφουσιάτης, τῷ τύπῳ τῆς χώρας. Vide etiam quæ ſupra diximus ad vocem Δασέα.

[14] Δεραῖοι, Θρᾴκιον ἔθνος.] Scylax Caryandenſis in Thraciæ deſcriptione agnoſcit emporium quod Δέρις appellatur, de quo, ut optime judicat in notis ad illum auctorem Incomparabilis Iſaacus Voſſius, alii ſilent geographi. Veriſimile ipſi videtur fuiſſe Deræorum civitatem, de quibus nunc ille, qui Stephanum in epitomen redegit. Locus, quem noſter innuit, eſt apud Herodotum lib. VII: Παῖτοι, Κίκονες, Βίστονες, Σαπαῖοι, Δερσαῖοι, Ἠδωνοί, Σάτραι· τούτων οἱ μὲν παρὰ θάλασσαν κατοικημένοι τῇσι νηυσὶ εἵποντο, &c.

[15] Δερτὼν, πόλις Λιγύρων.] Latina terminatione appellatur *Dertona*, qua uſus quoque eſt Ptolemæus ſcribendo Δέρτωνα in caſu recto. Sed apud Strabonem eſt Δερτὼν, uti Ἀγκὼν, Οὐπὼν, Κρεμὼν. De ejus ſitu ſic ſcribit Strabo lib. V: Ἔστι δὲ καὶ Δερτὼν πόλις ἀξιόλογος, κειμένη κατὰ μέσην τὴν ὁδὸν τὴν ἀπὸ Γενούας εἰς Πλακεντίαν, ἑκατέρας διέχουσα σταδίους. Romanorum fuiſſe coloniam teſtatur Plinius lib. III cap V. *Ab altero*, inquit, *Apennini latere, ad Padum amnem omnia nobilibus oppidis nitent; Libarna, Dertona colonia, Iria, Barderate* Plura de hoc oppido vide apud Cluverium, ex quo hæc hauſimus.

[16] Δέρτουνα.] Non mutavi hanc ſcripturam, quæ conſtanter reperitur in omnibus MSS & vulgatis. Cluverius edidit: τὴν καλουμένην Δέρτωνα πόλιν, quod non improbo: nam faciliime librarii ω in ου mutant.

[17] Τὸ ἐθνικὸν, Δερτωνῖος.] Romana formatione oppidani inde dicuntur DERTONENSES, ut probat Cluverius ex Caſſiodoro Variar. lib. X. epiſt. XXVII, & lib. XII. epiſt. XXVII.

[18] Πολίχνιον Βοιωτίας ἐν Ταναγρᾳ.] Hujus oppiduli ſitum, & templum, de quo etiam Stephanus, egregie deſcribuntur a Livio lib. XXXV circa finem: *Miſſio erat cum iis legatus a Chalcide ad Quintium. Qui poſteaquam obſeſſas ab hoſtibus fauces vidit, omiſſo ad Aulidem itinere, Delium convertit, ut inde in Eubœam transmiſſurus. Templum eſt Apollinis Delium, imminens mari: quinque millia paſſuum a Tanagra abeſt: minus quatuor millium inde in proxima Eubœa eſt maris trajectus. Ubi & in fano lucoque ea religione & eo jure*

γάγρα, καὶ ἱερὸν Ἀπόλλωνος. τὸ ἐθνικὸν Δηλιεὺς, ὡς Σουνιεύς. A

ΔΗ͂ΛΟΣ, νῆσος μία τῶν Κυκλάδων.

[19] Δῆλον ἐκυκλώσαντο, καὶ οὔνομα Κυκλάδες εἰσίν.

[20] ἢ παρὰ τὰς γονὰς, ἢ μαντείας. ἱερὸν γὰρ Δῆλος τοῦ Ἀπόλλωνος, τοῦ θεοῦ πρῶτον ἐν αὐτῇ γενομένου. ἢ [21] διὰ τὰς μαντείας, δηλοῦσι γὰρ αὐτὴν τὰ δυσεύρετα. [22] ἐκαλεῖτο δὲ Κύνθος, ἀπὸ Κύνθου τοῦ Ὠκεανοῦ· καὶ Ἀπόλλων Κύνθιος. καὶ Ἀστερία, καὶ Πελασγία, καὶ Χλαμυδία. τινὲς δὲ, ὅτι Ζάκυνθος ἐκαλεῖτο, κακῶς εἰδότες. κεκλῆσθαι δὲ αὐτὴν [23] καὶ Σκυθιάδα, Νικα-

A nagra, & ſanum Apollinis. Gentile, Delienſis, uti Sunienſis.

DELUS, inſula una ex Cycladibus.

Delum circumdederunt, & nomine Cyclades ſunt.

B Nomen habet vel a genitura vel a vaticiniis. Delus enim Apollini, Deo ibi primum in lucem edito, ſacra eſt. Vel nomen accepit a vaticiniis, manifeſtat enim quæ inventu difficiliora ſunt. Appellabatur autem Cynthus a Cyntho Oceani F. Unde Apollo Cynthius. C Et Aſteria, & Pelaſgia, & Chlamydia. Quidam vero, rem non probe ſcientes, cenſent Zacynthum appellari; eandem etiam Cynthiada dici, Nica-

jure ſancto quæ ſunt templa, quæ aſyla Græci appellant.

[19] Δῆλον ἐκυκλώσαντο.] Verſiculus ex Dionyſio Periegeta deſumptus eſt. Delum in medio Cycladum eſſe ſitam, teſtantur plurimi. Strabo lib. x: Ἔδοξαν δ' ἐπώνυμοι αὐτῆς αἱ ἐγκυκλίδες νῆσοι καλεῖσθαι Κυκλάδες. Iſidorus lib. xiv Originum: *Cyclades inſulæ antiquitus Græciæ fuerunt, quas inde Cycladas autumant dictas, quod licet ſpatiis longioribus a Delo projectæ, in orbem tamen circa Delum ſitæ ſint.* Mox apud eundem ſequitur: *Delos inſula in medio Cycladum ſita.* Vide præterea Plinium, Amm. Marcellinum & alios.

[20] Ἢ παρὰ τὰς γονάς.] Ut paſſim ſolet Epitomator, partem duntaxat fabulæ tangit: etenim hæc genitura non ad ſolum Apollinem, ſed etiam ad Dianam pertinet. Jupiter poſtquam cum Latona rem habuiſſet, juravit Juno eam in terris non parituram: illa tamen ſuper aquas elevata eſt, eique hanc inſulam in mari latentem, δήλην ἐποίησε, manifeſtam fecit, ubi utroſque peperit. Locus in hanc rem egregius eſt apud Etymologici Mag. Auctorem, quem emendatum tranſcribam: Δῆλος ἡ νῆσος τοῦ Ἀπόλλωνος, εἴρηται ὅτι πρότερον ὑποβρύχιον αὐτὴν ἐν τῇ θαλάσσῃ, ὁ Ζεὺς δήλην ἐποίησε καὶ ἀνέδωκε, ἵνα τέκῃ Λητώ. Ζεὺς γὰρ ἐρασθεὶς Λητοῦς τῆς Κοίου θυγατρὸς, ἐκ τῆς Τιτάνων καὶ Φοίβης, ἔγκυον αὐτὴν ἐποίησε· ἥτις διωκομένη χρόνον διαφυγοῦσα, παρεγένετο διὰ θαλάσσης εἰς Ἀστερίαν τὴν νῆσον, μίαν οὖσαν τῶν Κυκλάδων· ἐκεῖ τε ἐλθοῦσα καὶ ἁψαμένη δύο φυτῶν ἐλαίας καὶ φοίνικος, διδύμους ἀπεκύησε παῖδας, Ἄρτεμιν καὶ Ἀπόλλωνα· καὶ τὴν νῆσον ἐκάλεσε Δῆλον, ὅτι ἐξ ἀδήλου βάθους ἐρριζώθη. Eandem fabulam habemus apud Lycophronis Scholiaſtam & quidem pluribus circumſtantiis pag. 71 quam conſulto prætermittimus, quia longior eſt. Vide quoque Servium ad Virg. Æneid. iii. Alii tamen poſt habitis fabuloſis narrationibus, magis naturalem & rationi conſentaneam hujus inſulæ originem tradidere. Iſidorus lib xiv Originum: *Et dicta Delos fertur, quod poſt diluvium, quod Ogygii temporibus notatur, cum orbem multis menſibus continua nox inumbraſſet, ante omnes terras radiis ſolis illuminata eſt, ſortitaque ex eo nomen, quod primo manifeſtata ſit viſibus: nam Græci Δῆλον manifeſtum dicunt.* Sic Philo de Mundi Incorruptibilitate perhibet, olim Rhodum & Delum ſub maritimis undis latuiſſe, procedente vero tempore, eſſe exortas, ita enim ille: Καὶ μὴν τάς γε θαλάσσας φασὶν ἤδη μεμειῶσθαι· μάρτυρες δ' αἱ νήσων ἐπιδοξόταται, Ῥόδος τε καὶ Δῆλος· αὗται γὰρ τὸ μὲν παλαιὸν ἠφανισμέναι κατὰ τῆς θαλάσσης ἐδεδύκεσαν ἐπικλυζόμεναι· χρόνῳ δ' ὕστερον ἐλαττουμένης ἠρέμα, κατ' ὀλίγον ἀνίσχουσαι διεφαίνοντο. His adde locum Pindari Olymp. Od. v. ubi Delum Θεόδμητον, id eſt, *divinitus conditam* appellat, quod quum primum mari tecta eſſet, Jovis juſſu in lucem prodierit. Et Plinii lib. ii cap. lxxxvii: *Claræ jam pridem inſulæ Delos & Rhodos, memoriæ produntur enatæ.*

[21] Διὰ τὰς μαντείας, δηλοῦσι γὰρ αὐτὴν τὰ δυσεύρετα.] Conjunctionem cauſalem, quæ ab omnibus vulgatis abeſt, ex MSS revocavi. Delphis & aliis in locis ſemper oracula Apollinis erant λοξὰ, obſcura, & dubia, ſed in hac inſula manifeſtiora dabantur, unde ei nomen impoſitum. Servius ad iii Æneid. *Delos autem quia diu latuit, & poſtea apparuit. Nam δῆλον Græci manifeſtum dicunt. Vel quod verius eſt, quia cum ubique Apollinis reſponſa obſcura ſunt, manifeſta illic dantur oracula.* Hujus nominis rationem etiam agnoſcit Euſtathius ad Dionyſium: Ἡ Δῆλος, οὕτω λεγομένη, ἢ διὰ τὴν θρυλουμένην μυθικὴν αἰτίαν, ὅτι ὑπὸ θάλασσαν, ὡς ἐρρίφη, πότε πάλαι, ὕστερον φανεῖσα ἐδηλώθη· ἢ διὰ τὰς ἐν αὐτῇ μαντείας, ἐξ ὧν ἐδηλοῦτο τὰ δυσεύρετα.

[22] Ἐκαλεῖτο δὲ Κύνθος &c.] Agit jam porro noſter de variis, quibus inſula hæc antiquitus inſigniebatur nominibus, de quibus etiam luculentum Plinii exſtat teſtimonium, ſic enim ille lib. iv cap xii, ubi non Cynthum, ſed Cynthiam Ægloſthenis auctoritate appellavit. *Ipſaque longe clariſſima Cycladum media, templo Apollinis & mercatu celebrata, Delos: quæ diu fluctuata (ut proditur) ſola motum terræ non ſenſit ad M. Varronis ætatem, Mucianus ait, bis concuſſam. Hanc Ariſtoteles ita appellatam prodidit, quoniam repente apparuerit enata. Ægloſthenes Cynthiam, alii Ortygiam, Aſteriam, Pelaſgiam, Chlamydiam, Cynthium, Pyrpolen, igne ibi primum reperto. Cingitur quinque mil. paſſ. aſſurgit Cyntho monte.* Igitur Cynthos vel Cynthia videtur dicta non a fabuloſo Oceani filio, ſed ab excelſo hujus nominis monte, finitima circa urbem loca occupante, de quo Strabo lib. x, & Tzetzes ad Lycophronem pag. 97. Aſteriæ appellatio occurrit apud Apollod. lib. i: Τῶν δὲ Κοίου θυγατέρων Ἀστερία μὲν, ὁμοιωθεῖσα ὄρτυγι, ἑαυτὴν εἰς θάλασσαν ἔρριψε, φεύγουσα τὴν πρὸς Δία συνουσίαν· καὶ πόλις ἀπ' ἐκείνης Ἀστερία πρότερον κληθεῖσα, ὕστερον δὲ Δῆλος. Et apud Schol. Apollon. Rhodii lib. i: Δῆλος μία τῶν Κυκλάδων νήσων ἱερὰ Ἀπόλλωνος, ἡ πρὶν μὲν Δῆλος, ὕστερον δὲ Ἀστερία, διὰ τὸ χάσμα· πάλιν δὲ Ὀρτυγία, ἀπὸ τῆς ἀδελφῆς τῆς Λητοῦς. Optime addit διὰ τὸ χάσμα: quia ſtellæ inſtar, ſeſe in mare projecerit, Jovis concubitum vitans, ut venuſte admodum canit Callimachus:

---- Οὔνομα δ' ἦν τοι
Ἀστερίη τὸ παλαιὸν, ἐπεὶ βαθὺν ἥλαο τάφρον
Οὐρανόθεν φεύγουσα Διὸς γάμον, ἀστέρι ἴση.

Itaque ſæpenumero hæc inſula, variis caſibus ſic volentibus, nomen immutavit: verum *Ortygiæ* appellatio apud Stephanum non eſt, quanquam frequentiſſima apud alios. Hanc quidam ſic vocatam perhibent, quod ibi primum viſæ ſint coturnices. Iſidorus lib xiv Orig. *Ipſa eſt Ortygia, eo quod primum ibi viſa ſunt coturnices aves, quas Græci ὄρτυγας vocant.* Alii ſic appellatam ſtatuunt a Latona, quæ paritura in coturnicem mutata, & Delum veniſſe fingitur, quæ inde *Ortygia* dicta fuit, quaſi *Coturnicis inſula*: vel a Jove qui Latonam iniiſſe perhibetur ὄρτυγι εἰκασθεὶς, ut ſcribit Pindari Scholiaſt in Pythior. argumento. Hac de re etiam vide Euſtathium ad Homeri Od. E pag. 1528: & Od. Z pag. 1558 Servium ad Virg. iii Æneid. & Schol. ad Lycoph loco ſupra citato.

[23] Καὶ Σκυθιάδα.] Conſtanter ita exhibent libri MSS & editi, ſed non ſine mendi ſuſpicione. Salmaſii conjecturam, oræ ſui Stephani allitam, veriſſimam exiſtimo, judicat enim ſic legendum: Κεκλῆσθαι δὲ αὐτὴν καὶ Κυνθιάδα, Νικάνωρ φησίν.

Νικάνωρ φησίν. ἐξ αὐτοῦ [24] Δήλιος, καὶ Δη- A
λία, καὶ Δηλιάς, καὶ [25] Δηλίτης, ὁ εἰς Δῆλον ἐρχόμενος χορός· Καλλίμαχος τρίτῳ. καὶ [26] Δηλιακός, τὸ κτητικόν.

ΔΗΜΗΤΡΙΑ'Σ, πόλις Θεσσαλίας, [27] ἀπὸ Δημητρίου βασιλεύσαντος. [28] ὃς καὶ τὰς B ὑπὸ τὸ Πήλιον κειμένας πόλεις κατέσκαψε. κεῖται δὲ [29] πρὸς τῷ Παγασητικῷ κόλπῳ, ἐν μέσῳ Εὐβοίας καὶ τῆς Φωκίδος. β' [30] Μακεδονίας. γ', Περσίδος, [31] πρὸς Ἀρβήλοις. τὸ ἐθνικὸν Δημητριεύς, ὡς τὸ Ἀφροδισιεύς, Ὀρθωσιεύς. C

ΔΗΜΗ'ΤΡΙΟΝ, τόπος περὶ Θεσσαλίαν, [32] περὶ τὸ Κροκωτὸν πεδίον, κείμενος περὶ τὴν Ἄμφρυσον. ἔστι καὶ πόλις Αἰολίδος. ὁ πολίτης, Δημητριεύς, [33] ὡς Δουλιχιεύς.

ΔΗΜΟ'ΝΗΣΟΣ [34], περὶ Χαλκηδόνα D νῆσος, ἀπὸ Δημονήσου τινός. ἔχει δὲ ὁ τόπος κυανοῦ μέταλλον, καὶ χρυσοκόλλης. καὶ χρυσίον εὑρίσκεται τίμιον, ὀφθαλμῶν τε φάρμακόν ἐστιν. ὁ νησιώτης, Δημονήσιος.

ΔΗ͂ΜΟΣ,

A Nicanor perhibet. Hinc deducitur Delius & Delia & Delias, & Delites, in Delum veniens chorus. Callimachus lib. III utitur poſſeſſivo Deliacus.

DEMETRIAS, urbs Theſſaliæ, a B Demetrio rege ſic dicta, qui urbes ſub Pelio jacentes ſolo æquavit. Sita eſt ad Pagaſeticum ſinum, media inter Eubœam & Phocidem. Secunda, Macedoniæ. Tertia, Perſidis, juxta Arbela. Gentile, Demetrienſis, uti Aphrodiſienſis, Orthoſienſis. C

DEMETRIUM, locus circa Theſſaliam, circa Crocotum campum; ſitus circa Amphryſum. Eſt & oppidum Æolidis, cujus oppidanus Demetrienſis, uti Dulichienſis.

D DEMONESUS, inſula circa Chalcedonem, quæ a Demoneſo quodam nomen accepit. Habet autem locus cyani fodinas & chryſocollæ. Pretioſum ibi quoque aurum invenitur, oculorum medelę conducens. Inſulanus, Demoneſius.

DEMUS

[24] Δήλιος καὶ Δηλία καὶ Δηλιάς.] Gentilia hæc ſatis nota ſunt & paſſim occurrunt. Luſtravit Goltzius nummum cum inſcriptione ΔΗΛΙΩΝ. Uſurpavit etiam Callimachus Hymno in Delum τὸ Δηλιάς, numero ſingulari & multitudinis:

---- ἁ Δηλιὰς εὕρετο νύμφη
Παίγνια κουρίζουσα καὶ Ἀπόλλωνι γελάσαι.

Et eodem Hymno:

Ἤτοι Δηλιάδες μὲν, ὑπ' εὐχαῖς Τρίτωνος
Ἤθεα κούριον μαρμαίρουσαι. ----

Verum hoc nomine quoque inſigniebantur Delum habitantes mulieres, quæ Brizo Dæmonem colebant, ei offerentes naviculas omnigenis mercibus onuſtas, quia perhibent eam pro reditu atque ſalute ſuarum navium precari. Euſt. ad Od. M hujus rei teſtis eſt: Δηλιάδες, αἱ γυναῖκες τὴν Δῆλον νῆσον γυναῖκες, θύουσαι δὲ Βριζοῖ. αὕτη δὲ θεὸς ἡ ἐν ὕπνῳ μάντις, προσφέρουσαι αὐτῇ σκάφας πλήρεις ἀγαθῶν, διὰ τὸ εὔχεσθαι αὐτὴν φασὶ καὶ ὑπὲρ πλοίων σωτηρίας. Dæmonis hujus etiam meminit Etymol. Mag. Auctor, ſed genere maſculino: Βριζώ. θεὸς παρὰ Δηλίοις· παρὰ τὸ βρίζειν, ὃ ἐστι καθεύδειν· Βριζώ. θεὸς διὰ ὀνείρων χρηματίζουσα.

[25] Δηλίτης.] Quamvis hæc analogia, qua Δηλίτης à Δῆλος deducatur, non incommode ſtare queat; nam a μάντις etiam fit μαντίτης, a Δέλκος Δελκίτης, a Δῶρος Δωρίτης, & a Σκῦρος Σκυρίτης; non tamen mihi perſuaſerim, hanc genuinam eſſe hujus loci lectionem. Fortaſſis reſcribendum: Καὶ Δηλιασταὶ, ὁ εἰς Δῆλον ἐρχόμενος χορός. In hunc ſenſum legimus apud Heſychium: Δηλιασταὶ, οἱ εἰς Δῆλον πεμπόμενοι θεωροί.

[26] Δηλιακός] Hoc poſſeſſivum apud Thucyd. & alios in uſu eſt. Cicero pro Cornelio: *Neque vero ornamenta iſta villarum, quibus L. Paullum & L. Mummium, qui rebus his urbem Italiamque omnem referſerunt, ab aliquo video per facile Deliaco aut Syro potuiſſe ſuperari.* Hoc nomine inſigniebantur mercatores, Delum inſulam frequentantes, ut ante nos alii docuerunt.

[27] Ἀπὸ Δημητρίου] Teſtatur Strabo Demetrium Poliorcetam urbis conditorem fuiſſe, ne aliorum Demetriorum nomina nobis confuſionem pariant, ſic enim ille lib. IX: Ἔκτισε δὲ Δημήτριος ὁ Πολιορκητὴς ἐπώνυμον ἑαυτοῦ τὴν Δημητριάδα, ... Νηλίας καὶ Παγασῶν ... ſ.

[28] Ὃς καὶ τὰς ὑπὸ τὸ Πήλιον &c.] Articulus exciderat, quam Salmaſius revocavit ad marginem ſui Stephani.

[29] Πρὸς τῷ Παγασητικῷ κόλπῳ, ἐν μέσῳ Εὐβοίας καὶ τῆς Φωκίδος] Urbem Demetriada fuiſſe ſitam ad Pagaſeticum ſinum, in dubium vocari non poteſt: nam antiquis temporibus hæc Pagaſa nominabatur teſte Plinio lib. IV cap. VIII: *Oppida Pheræ, quarum a tergo Pierus, ad Macedoniam protenditur, Lariſſa, Gomphi, Thebæ Theſſalæ, nemus Pteleon, ſinus Pagaſicus. Oppidum Pagaſa, idem poſtea Demetrias dictum.* Verum noſter deinde addens Demetriada ſitam eſſe mediam inter Eubœam & Phocidem, fidem nequaquam meretur, ut tabulas inſpicientibus evidentiſſime apparebit. Strabo tamen lib. IX Pagaſas & Demetriadem non eaſdem facit, uti liquet ex loco jam allegato.

[30] Μακεδονίας] Exiſtimo de hac mentionem feciſſe Joh. Cameniatam, eamque collocaſſe non procul a Theſſalonica: Δημητριὰς γὰρ ... Ἑλλάδος ... πόλις, ἡ ... ἀπῳκισμένη.

[31] Πρὸς Ἀρβήλῳ.] Hanc vocem Strabo numero multitudinis ſemper uſurpavit, quare fortaſſis & hic reſcribendum πρὸς Ἀρβήλοις. Urbem hanc noſter, auctoritate Strabonis inductus, ad hunc montem poſuit, ita enim ille lib. XV: Περὶ Ἄρβηλα δ' ἐστὶ καὶ Δημητριάς πόλις.

[32] Περὶ τὸ Κροκωτὸν πεδίον.] Strabo libro IX Κρόκιον πεδίον appellat, ubi etiam Demetrii meminit: Καὶ Ἄλος δὲ καὶ ... καὶ τὸ Δημήτριον, ... πρὸς ... τῆς Ὄθρυος. Τὸ δὲ Δημήτριον, Δήμητρος εἴρηκε τέμενος, καὶ ἐκάλεσε Πύρασον. Hujus etiam meminit Pomp. Mela lib. II cap. III: *At cum littora leguntur, a promontorio Sepiade per Demetrion & Halon & Pteleon & Echinon ad Pagaſæum ſinum curſus eſt.*

[33] Ὡς Δουλιχιεύς] Aberat hoc gentile a Xylandriana editione, quod ex vetuſtioribus & MSS revocavimus.

[34] Δημόνησος, περὶ Χαλκηδόνα νῆσος.] Tota hæc lectio deſumpta eſt ex libro Ariſtotelis de Mirab. ita enim ille: Δημόνησος ἡ Χαλκηδονίων νῆσος, ἀπὸ Δημονήσου τοῦ πρώτου ἐργασαμένου τὴν ἐπωνυμίαν εἴληφεν· ἔχει δὲ ὁ τόπος κυανοῦ τὸ μέταλλον καὶ χρυσοκόλλης. ταύτης δὲ ἡ καλλίστη πρὸς χρυσίον εὑρίσκεται τιμία· καὶ γὰρ φάρμακον ὀφθαλμῶν ἐστιν· ἔστι δὲ αὐτόθι χαλκὸς κολυμβητής, ἐν δυοῖν ὀργυιαῖς τῆς θαλάσσης. Fateor Stephani Epitomatorem non habere eadem verba, ſunt tamen Ariſtotelicis plane ſimillima. Optime teſtatur Heſychius duas eſſe inſulas, quæ communi nomine Demoneſi appellantur, altera Chalcitis, altera vero Pityuſa, hæc ſunt ejus verba: Δημονήσιος χαλκός· Δύο εἰσὶ πρὸς τῷ Βυζαντίῳ νῆσοι· κοινῇ μὲν Δημόνησοι λεγόμεναι, ἰδίᾳ δὲ διαλαμβανόμεναι, ἡ μὲν Χαλκῖτις, ἡ δὲ Πιτυοῦσα. Vide præterea Stephanum in voce Χαλκῖτις. Ex verbis Heſychii etiam ſatis liquet, licet non accurate ſecundum leges geographicas has inſulas deſcripſerit, pedibus in eorum ſententiam eſſe eundum, Ariſtotelem & alios ex Stephano corrigentium, & Demoneſum non circa Carthaginem Καρχηδόνα, ſed circa Χαλκηδόνα collocantium. Etiam Plinius

Demo-

ΔΗ͂ΜΟΣ, παρ' Ἀθηναίοις, ἡ κώμη, καὶ ἡ τοῦ πλήθους συλλογή. καὶ τὸν ἕνα δημότην,

---- [35] οὐ μὲν ἔοικε
Δῆμον ἐόντα. ----

καὶ τὸν τόπον,

---- [36] Δήμῳ ἐνὶ Τρώων.

καὶ τὸ κατὰ πόλιν πλῆθος ἐν τοῖς ἀρίστοις,

[37] Εὐνήν τ' αἰδομένη πόσιος, δημοιότε Φῆμιν.

καὶ τὸ Ἑλλήνων πλῆθος ἔξω τῆς ἰδίας χώρας,

---- [38] Θεὸς δ' ὡς τίετο δήμῳ.

καὶ τὸ ὅλον ἔθνος. [39] καὶ τόπον ἐν Ἰθάκῃ, ὃν καὶ Κροκύλειον. [40] καὶ τὸ πᾶν πλῆθος, ὡς ἐν Σφηξί·

Τὸν δῆμον ἡμῶν βούλεται διιστάναι.

ὁ οἰκήτωρ, δημότης· ἀφ' οὗ δημόσιος· καὶ δημοσιεύομαι, ἀντὶ τοῦ οἰκῶ. [41] καὶ δήμιος, [42] καὶ δημότερος συγκριτικὸν, οὐκ ἀποκοπῇ, [43] ἀλλ' ἐκ τοῦ ἐπιθετικοῦ τοῦ,

Δῆμον ἐόντα [44] παρὲξ ἀγορευέμεν. ----

καὶ δημοτικὸς, καὶ δημοτικώτερος. καὶ δημαγωγός, ὁ προεστηκὼς δήμου. καὶ [45] δημοποίητος, ὁ εἰσποιη-

A DEMUS apud Athenienſes eſt pagus, & multitudinis collectio. Denotat etiam unicum tribulem:

---- *Non decet quidem*
Tribulem exiſtentem. ----

B Et locum:

In agro Trojanorum. ----

Et multitudinem in urbe ex optimatibus:

Lectum venerans mariti, populique famam.

C Et Græcorum multitudinem extra propriam regionem:

---- *Deus autem ut honorabatur a vulgo.*

Et integram gentem: & locum in Ithaca, qui Croculeum dicitur: & omnem multitudinem

D apud [Ariſtophanem] in Veſpis:

Populum noſtrum vult dividere.

Incola, δημότης. Inde δημόσιος *publicus*, & δημοσιεύομαι *habito*, & δήμιος *carnifex*, & δημότερος comparativum, quod non fit per apocopen,

E ſed a poſitivo δήμιος.

Tribulum exiſtentem aliter loqui.

Et δημοτικὸς *plebejus & plebeïor*. Et δημαγωγὸς *populo præfectus*. Et δημοποιητὸς *alterius beneficio in ci-*

Demoneſum inter Propontidis inſulas recenſet, uti libro v videre eſt.

[35] Οὐ μὲν ἔοικε δῆμον ἐόντα] Parum abfuit quin excudi curaverim, Ἐπεὶ οὐδὲ μὲν ἔοικεν δῆμον ἐόντα. Nam pars eſt verſiculi Homerici non bene tranſcripti, ſed quia conſtanter ſic exhibebant libri MSS & editi, eam lectionem immutare nefas duximus. Integrum tamen locum appingam, ut lector ſenſum verum percipiat, ex Homeri Iliade M, ubi Polydamas Hectorem alloquitur:

---- Ἐπεὶ οὐδὲ μὲν ἔοικεν,
Δῆμον ἐόντα παρὲξ ἀγορευέμεν, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ.
Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ, σὸν δὲ κράτος αἰὲν ἀέξειν.

In hanc vocis ſignificationem etiam conſentit Etymologici Mag. Auctor, eundem Homeri locum innuens: Καὶ τὸν δημότην καὶ ἰδιώτην, ὡς ἐν τῷ μ' Ὅμηρος δῆμον τὸν δημότην φησὶ τὸν δημοτικόν.

[36] Δήμῳ ἐνὶ Τρώων.] Locus eſt tranſcriptus ex Homeri Odyſſ. N & integer ita ſe habet:

Οὔτε πάρ' ἔσχ' ὁ πατὴρ χαλκεύς ἔμβρυος θυγάτηρ
Δήμῳ ἐνὶ Τρώων, ἀλλ' ἄλλων ἦρχεν ἑταίρων.

[37] Εὐνήν τ' αἰδομένη] Et hic verſiculus Homero adſcribendus, reperitur enim Odyſſ. Π. Peſſimo errore in vulgatis legebatur Εὐνήν τ' αἰδομένην, quod correximus & pro φημὴν repoſuimus φῆμιν, divino vate ſic jubente. Cæterum de hoc vocis ſignificatu agit Euſtathius ad Odyſſ. O pag. 1787, eamque interpretatur τὴν δημοτικὴν συνέλευσιν ἐπὶ δημηγορίᾳ.

[38] Θεὸς δ' ὡς τίετο δήμῳ] Ejuſdem Poëtæ hemiſtichium eſt, quod occurrit Iliad. N.

[39] Καὶ τόπον ἐν Ἰθάκῃ] Male editi, καὶ τόπος ἐν Ἰθάκῃ. Noſter videtur reſpicere vel locum Homeri Iliad Γ:

Οὗτος δ' αὖ, Λαερτιάδης πολύμητις Ὀδυσσεύς,
Ὃς τράφη ἐν δήμῳ Ἰθάκης. ----

Vel alium Odyſſ. A. ad quem ſi quis conſuluerit Euſtathium, oleum & operam non perdet:

Σοὶ δ' Ἰθάκης ἐνὶ δήμῳ ἐπὶ κατὰ θρόνους Ὀδυσσῆος.

Vel huic non diſſimilem Odyſſ. N:

Φερνάσθω δ' ὅτις ἦεν τηλοῦ ἀλλοῖο γέροντος
Ἐν δήμῳ Ἰθάκης. ---- ----

Non poſſum quin hic ſubjungam verba Pſeudo-Didymi ad Iliad. Γ. Ἐν δήμῳ Ἰθάκης· ἀντὶ τοῦ ἐν τῇ Ἰθάκῃ· ἐν δὲ τοῖς περὶ τὴν Κεφαλληνίαν, καὶ τόπος δὲ ἦν ἐν Ἰθάκῃ καλούμενος Δῆμος λεγόμενος· ὅτι δὲ ἡ λέξις δηλοῖ τὸ πολὺ σύστημα καὶ πλῆθος τῶν Ἑλληνικῶν ἢ τῶν ἀνδρῶν. Hæc & ſimilia non uno in loco inculcat Euſtathius. Ithaca juxta noſtrum olim diviſa fuit in quatuor partes, quarum tertia Κροκύλειον dicebatur. Vide iſthac in voce.

[40] Καὶ τὸ πᾶν πλῆθος, ὡς ἐν Σφηξί.] In omnibus editis & MSS hic locus mutilus & peſſime depravatus ad hunc modum circumferebatur: Καὶ τὸ πᾶν * ὡς ἐν Γυναιξί. Lacunam replevit Salmaſius in margine ſui libri: & pro Γυναιξὶ repoſuimus Σφηξὶ, optime enim Hartungus admonet, ſequutura verba apud Ariſtophanem in Equitibus non reperiri.

[41] Καὶ δήμιος.] Male exhibet Xylandriana δήμιος. Non tantum hæc vox ſignificat publicum ſive popularem: ſed etiam ſubſtantive ſumitur pro miniſtro publico, ut ſunt lictores, carnifices & alii. Locus in hanc rem egregius eſt apud Dionem: Οὐ καθ' ἑαυτὸν μόνον ὅτι ἐν τῷ μισθοφορικῷ ἐστρατεύετο, καὶ τὰ τῶν δημίων ἔργα καὶ ἐπράττεν καὶ ἐκκαθαίρειν ἐπετάσσετο. Heſychius: Δήμιος, ὁ τοὺς καταγνωσθέντας ἀναιρῶν, ἢ ὁ ἐπιστάτης τῶν βασάνων. Ita quoque obſervat Euſtathius, τὸ δήμιος poſt Homeri ætatem ſignificaſſe δημόσιον κολαστὴν, καὶ τὸν ἀνδροφόνον, παρὰ τὸ ἄγχειν, a faucibus conſtringendis. Etymologici Mag. Auctor: Δημιουργὸς, δημόσιος βασανιστὴς, ὁ δήμιος.

[42] Καὶ δημότερος.] Poetis hoc comparativum in uſu eſt: apud Apollonium in Argon δημότεραι γυναῖκες, ſunt mulieres plebeiæ: & apud Aratum δημότεραι θέμιστες leges populares & civiles.

[43] Ἀλλ' ἐκ τοῦ ἐπιθετικοῦ.] Magnus Salmaſius ad oram ſui codicis hunc locum vitiatum cenſet, eumque hunc in modum reſtituit: Ἀλλ' ἐκ τοῦ θετικοῦ, vel ἀλλ' ἀπὸ τοῦ θετικοῦ. Alterutram lectionem recipiendam exiſtimo, quia in præcedentibus de comparativo mentionem fecit.

[44] Παρὲξ ἀγορευέμεν.] In omnibus libris hæ duæ voces in unam erant conflatæ tranſcriptorum incuria. Eſt hemiſtichium Homericum, quod ſuperius integrum ex Iliad M in medium produximus.

[45] Δημοποίητος.] Apud Pollucem hæc vox ſignificat, peregrinum ſuffragio populi civitate donatum, ita enim ille lib. III: Οἱ δὲ δημοποίητοι ὁπόσοι ἐκ δόγματος κοινοῦ

ποιημένος δημότης ἐξ ἐπίρυ τινὸς εὐεργεσίας. A καὶ συνωθεῖσα, δημηλάτης Αἰσχύλος Ἱκέτισιν,

Ἄτιμον εἶναι ξὺν φυγῇ [46] δημηλάτην,

ὁ ἀπὸ τοῦ δήμου ἐλαθείς. καὶ δημιόπρατον, Ἀριστοφάνης Ἱππεῦσιν,

Ἐπίπαστα λείξας δημιόπραθ' ὁ βάσκανος. B

ΔΗΡΑ [47], γῆς Ἰβηρίας· ἧς ὁ Σικανὸς ποταμός· οἱ οἰκήτορες, Δηραῖοι.

ΔΗΡΟΥΣΙΑΓΟΙ [48], ἔθνος Περσικόν. Ἡρόδοτος ά· Πέρσαι δὲ οἱ μὲν Πενθιάδαι, C οἱ δὲ Δηρούσιοι, οἱ δὲ Καρμάνιοι.

ΔΙΑ, πόλις Θεσσαλίας, Αἰακοῦ κτίσμα. β', [49] Θράκης, κατὰ τὸν Ἄθω. γ', [50] Εὐβοίας. δ', νῆσος καὶ πόλις Πελοποννήσου, περὶ τὸ Σκύλλαιον. έ, Λυσιτανίας, περὶ τὸν Ὠκεανόν. ς', D Ἰταλίας, περὶ τὰς Ἄλπεσιν. ζ', Σκυθίας, περὶ τῷ Φάσιδι. ή, [51] Καρίας. θ', Βιθυνίας, πρὸς τῷ Πόντῳ. [52] εἰσὶ καὶ δ' νῆσοι Δίαι λεγόμεναι. ά, ἡ Νάξος. β', ἡ πρὸς Μιλήτῳ. γ', ἡ πρὸς Σαρμοστῷ. δ', [53] κατὰ Κνωσσὸν Κρήτης. τὸ E ἐθνικὸν, Διεύς. καὶ τὸ θηλυκὸν, Διάς, [54] ὅθεν καὶ Διάδες Ἀθῆναι.

ΔΙΑΒΗΤΑΙ, [55] νῆσοι περὶ Σύμην. τὸ ἐθνικὸν, Διαβαταῖος.

in civitatem receptus. Et composita, δημηλάτης, Æſchylus in Supplicibus:

Infamen eſſe, & populi ſententia in exilium actum.

Expulſus a populo. Et δημιόπρατος publicatus apud Ariſtophanem in Equitibus:

Condimenta liguriit publicata invidus.

DERA, terræ Iberiæ oppidum, ubi Sicanus fluvius. Incolæ, Deræi.

DERUSIÆI, gens Perſica, auctore Herodoto lib. I. Perſæ quidem ſunt Penthiadæ, Deruſiæi, Carmanii.

DIA, urbs Theſſaliæ, ab Æaco condita. Secunda, Thraciæ juxta Atho. Tertia, Eubœæ. Quarta, inſula & urbs Peloponneſi circa Scyllæum. Quinta, Luſitaniæ circa Oceanum. Sexta, Italiæ in Alpibus. Septima, Scythiæ. Nona, Bithyniæ juxta Pontum. Sunt item quatuor inſulæ Diæ vocatæ. Prima, Naxus. Secunda, Mileto; tertia, Amorgo; quarta Cretæ Gnoſſo adjacet. Gentile, Dienſis: fœmininum Dias: unde Athenienſes Diades dicti ſunt.

DIABETÆ, inſulæ circa Symen. Gentile, Diabatæus.

ΔΙΑ- DIA-

τος κοινοῦ πολιτείας τέχων. Moſchopulus περὶ σχεδῶν: Δημοποίητος, ὁ ξένος μὲν ὢν τῇ φύσει, ὑπὸ δὲ τοῦ δήμου πολίτης γεγονημένος.

[46] Δημηλάτην.] In omnibus editis legitur male δημολάτην, quod vidit doctiſſimus Stanlejus ad Æſchylum. Nos itaque correximus, quamvis in nonnullis editionibus δημηλάτης inveniatur.

[47] Δηρά, γῆς Ἰβηρίας.] Hanc Stephanus ſuo loco Ἰνδηραν appellat ex Theopompo, & Feſtus Avienus *Ideram*, cujus verſiculos emendavit Cl. Voſſius ad Melam.

Econtra liberi inuſque Pyrena jugum
Jus protulere, propter interius mare
Late locati. Prima eorum civitas
Idera ſurgit

[48] Δηρουσιαῖοι.] Tertia vocalis in medio vocis non reperitur in vulgatis Stephani libris: auctoritate librorum Herodoti eam adjeci, apud quem totus ille locus a noſtro allegatus longe aliter legitur: Ἄλλοι δὲ Πέρσαι εἰσὶ οἵδε, Πανθιαλαῖοι, Δηρουσιαῖοι, Γερμάνιοι· οὗτοι μὲν πάντες ἀροτῆρές εἰσι. Vel in Herodoto vel in Stephano fœdiſſimum latere ulcus, etiam pueri animadverterent, quod illis ſanandum relinquimus, quibus MSS librorum copia ſuppetit.

[49] Θράκης κατὰ τὸν Ἄθω.] Verum ac genuinum hujus oppidi nomen eſt Δῖον, de quo ipſe Stephanus ex Thucydide in illa voce: πόλις Θρᾴκης πρὸς τῷ Ἄθῳ, ὡς Θουκυδίδης. Sed vicina vocum pronuntiatione & ſcriptura deceptus, nunc Δίαν appellavit. Hujus etiam meminit Scylax cap. Macedoniæ: Τορώνη πόλις Ἑλληνὶς καὶ λιμήν· Δῖον Ἑλληνὶς, Θύσσος Ἑλληνὶς, Κλεωναὶ Ἑλληνὶς, Ἄθως ὄρος. Eundem urbis ſitum habemus apud Herodotum in Polymnia.

[50] Εὐβοίας.] Etiam in Eubœa fuit urbs Δῖον ad Cenæum promontorium, ut ipſe perhibet Stephanus ex Strabone lib. x. Geographi verba apponam: Ἔστι δὲ τοῦ Ὠρεοῦ τόπος, τό τε Κήναιον πλησίον, καὶ ἐπ' αὐτοῦ τὸ Δῖον.

[51] Καρίας.] Hanc candem exiſtimo, quæ Mileto adjacet: nam Miletus Cariæ non ignobile oppidum eſt. ſed lectionem vulgatam eſſe falſiſſimam, & in noſtro reſcribendum ἡ πρὸς τῇ Μήλῳ mox probaturus ſum. Hujus urbis Mileto vicinæ meminit Parthenius in Eroticis cap. XI cujus verba a Cl. Voſſio emendata huc tranſcribam:

Βῆ δ' ἐπ' ἴσην Δίας φάραγγα σφετέρην Κύπριν,
Καὶ Κρήτης ὑλήεσσαν καὶ Καρίαν ἱερὰ λοετρά,
Εἰς ὅ ποτε ...

[52] Εἰσὶ καὶ δ' νῆσοι Δίαι λεγόμεναι. ά, ἡ Νάξος· β', ἡ πρὸς Μιλήτῳ· γ', πρὸς Σαρμοστῷ &c.] Conſtanter ſic legitur in libris calamo exaratis & editis, ſed non ſine fœdiſſimis erroribus, nam pro ἡ πρὸς Μιλήτῳ reſtituendum ἡ πρὸς τῇ Μήλῳ, & pro Σαρμοστῷ Ἀμοργῷ, ut bene obſervavit Caſaubonus in lectionibus Theocriticis. Harum emendationum fundamentum extat apud Scholiaſtam in Theocritum, cujus verba apponam: Θησεὺς γὰρ ἁρπάσας Ἀριάδνην τὴν Μίνωος, καὶ ἀπαίρων εἰς Δίαν, τὴν νῦν καλουμένην Νάξον, κατὰ Διονύσου βούλησιν λήθῃ τινὶ κρατούμενος, ἀπέλιπεν αὐτὴν καθεύδουσαν. Πολλαὶ δὲ καὶ ἕτεραι εἰσὶ νῆσοι Δίαι καλούμεναι· ἡ πρὸ τῆς Κρήτης, ἐν ᾗ οὐκ εἰκὸς μὴ συνεῶσθαι περὶ τὴν Ἀριάδνην, ἡ μεταξὺ κειμένη Νάξου· καὶ ἡ πρὸ Ἀμοργοῦ, καὶ ἡ τῆς Κῶ Χερσονήσου, καὶ ἡ Πελοποννήσου. Naxum Diam fuiſſe vocatam, præter Stephanum & hunc Scholiaſtam, etiam teſtatur Callimachus apud Etymologici Mag. Auctorem: Δία, ἡ Νάξος, ὑπὸ τῶν ποιητῶν ὀνομαζομένη. Ὅμηρος Δίῃ ἐν ἀμφιρύτῃ· ἀπὸ τοῦ Διὸς γονῆς· ὅτι ἐν αὐτῇ ἐτράφη ὁ Ζεύς· Καλλίμαχος ἐν Δίῃ, τὸ γὰρ ἔσκε παλαιότερον οὔνομα Νάξῳ. Hac de re etiam vide Theocritum Idyl. II, & Euſtathium ad Homerum.

[53] Κατὰ Κνωσσὸν Κρήτης.] Codex Voſſianus, πρὸς Γνωσσὸν Κρήτης. Sed res eodem redit. Huc referri debent verba Strabonis lib. x: Ἔστι δὲ μῆκος ἡ Θήρα διακοσίων που τῶν περίμετρον σταδίων· κεῖται δὲ κατὰ Δίαν νῆσον τὴν πρὸς Ἡρακλείῳ τῷ Κνωσσίων· διέχει δὲ τῆς Κρήτης εἰς ἑξακοσίους σταδίους.

[54] Ὅθεν καὶ Διάδες Ἀθῆναι.] Adducam teſtimonium Ephori, quod Stephanus hauſit ex libro III in voce Ἀθῆναι· Ἀθᾶντος δὲ γενέσθαι παῖδες, Ἄλκων, καὶ Δίας, καὶ Ἀρέθουσα· ὧν ὁ μὲν Δίας ἔκτισε πόλιν, ἥντινα ἀπὸ τοῦ πατρὸς Ἀθήνας ὠνόμασεν. Vide comment. ad illum locum, & noſtrum in voce Δῖον. & Strabonem lib. x

[55] Νῆσοι περὶ Σύμην.] Numerum non addit noſter, quem tamen invenies apud Plinium lib. v cap. XXXI: *Et eodem tractu media inter Rhodum Gnidumque Syme.*

Cingitur

ΔΙΑΒΗΤΗ[16], νῆσος δυσμικωτέρα Σαρδοῦς καὶ Κύρνου. ἐθνικὸν, τὸ αὐτό.

DIABETE, inſula ad occidentem Sardiniæ & Corſicæ ſita. Gentile, idem eſt.

ΔΙΑΔΟΧΟΥ πόλις Περσικὴ, οὐ πόρρω Κτησιφῶντος. [17] τὸ ἐθνικὸν τῆς χώρας, Διαδοχηνός.

DIADOCHI, urbs Perſica non procul a Cteſiphonte. Gentile juxta formam regionis, Diadachenus.

ΔΙΑΚΡΕΙΑ, φυλὴ τῆς Ἀττικῆς, ἣν ᾤκησε Πάλλας ὁ Πανδίονος υἱός. οἱ δημόται, [18] Διακρεῖς.

DIACRIA, tribus Attica, quam habitabit Pallas Pandionis filius. Tribules, Diacrienſes.

ΔΙΑΝΕΣ, ἔθνος Γαλατικόν. Ἐρατοσθένης ἐν ιε' Γαλατικῶν.

DIANES, gens Galatica, de qua Eratoſthenes libro xv Galaticorum.

ΔΙΑΣ, πόλις Λυκίας, ἣν Διάδης ἔκτισε. τὸ ἐθνικὸν, Διαδεύς.

DIAS urbs Lyciæ, quam Diades condidit. Gentile, Diadenſis.

ΔΙΓΗΡΟΙ, ἔθνος Θρᾴκιον. Πολύβιος ιγ'.

DIGERI, gens Thracica, auctore Polybio libro XIII.

ΔΙΔΥΜΑ, οὐδετέρως, [19] τόπος καὶ μαντεῖον Μιλήτου, ἀφιερωμένον Διὶ καὶ Ἀπόλλωνι. [20] εἰσὶ καὶ κρῆναι. εἰσὶ καὶ τῆς Θετταλίας. εἰσὶ καὶ [21] δύο νησίδια πρὸς τῇ Σύρῳ. τὸ ἐθνικὸν, Διδυμεύς, καὶ Διδυμαῖος κτητικόν. εἰσὶ καὶ ὄρη Λαοδικείας ἐγγύς.

DIDYMA, genere neutro locus & oraculum Mileti, Jovi & Apollini conſecratum. Sunt quoque Theſſaliæ fontes. Sunt item duæ parvæ inſulæ prope Syrum. Gentile, Didymenſis & Didymæus poſſeſſivum. Sunt item montes Laodiceæ vicini.

ΔΙΔΥΜΗ, μία τῶν Αἰόλου νήσων, [22] ἀπὸ τοῦ σχήματος ὀνομασθεῖσα. ἔστι καὶ πόλις Λιβύσσα, ὁ πολίτης Διδυμαῖος. ἔστι καὶ [23] κώμη Κιλικίας

DIDYME, una ex Æoliis inſulis, quæ a figura nomen accepit. Eſt & oppidum Libycum, cujus oppidanus Didymæus. Eſt quoque Ciliciæ pagus

Cingitur XXXVII *mil.* CCCCC *Portus benigne præbet octo Præter has circa Rhodum, Cyclopis, Teganon, Cordyluſa, Diabeta quatuor* Fortaſſis nomen accepere ἀπὸ τοῦ διαβαίνειν, quod proficiſcentes ad aliquem his inſulis vicinum locum hac tranſirent. Sic olim ille locus, ubi Demetrius primum de curru deſcenderat, poſita ara, conſecratus eſt, quam Demetrii Καταιβάτου nomine inſigniebant, teſte Plutarcho in ejus vita.

[16] Διαβήτη] Hujus etiam meminit Ptolemæus lib. III & circa Sardiniam ponit Νῆσοι δὲ περὶ τὴν Σαρδὼ Φιντῶνος νῆσος. Ἴλυα νῆσος. Νυμφαία νῆσος. Ἡρακλέους νῆσος. Διαβάτη νῆσος. Γόρακοι νῆσος.

[17] Τὸ ἐθνικὸν τὸ αὐτὸ] Scilicet Διαβήτη, vel Διαβηταῖος, ut cenſet Salmaſius in margine ſui libri.

[18] Διακρεῖς.] Plutarcho dicuntur Διάκριοι, & Heſychio Διακρεῖς, & in Etymologico Magno Διακρεῖς. Heſychii verba apponam: Διακρεῖς (ut ſine ratione vir doctus præfert Διάκριοι) οὐ μόνοι Εὐβοεῖς τινες, ἀλλὰ καὶ Ἀθηναῖοι, καὶ τόπος τῆς Ἀττικῆς, καὶ ἡ χώρα Διακρία, ἡ ἀπὸ Παρνηθος εἰς Βραυρῶνα. Etiam teſtatur Etymologici Mag. Auctor Eubœenſes Διακρεῖς appellari, ſed originem vocis deducit ἀπὸ τοῦ διακεκρίσθαι, quam in quodam Eubœæ monte, inter ſe Vulcanus, Mercurius & Minerva, inſtituebant, integra vero tranſcribam, quia ad rem faciunt: Διακρία, καὶ Διακρεῖς οἱ Εὐβοεῖς, ἀπὸ ὄρους τῆς Εὐβοίας ἐκλήθησαν ὅτι ἐν τῷ ὄρει τῆς Εὐβοίας διεκρίθησαν πρὸς ἀλλήλους περὶ τοῦ κάλλους τῆς χρυσοτεχνίας, Ἥφαιστος καὶ Ἑρμῆς καὶ Ἀθηνᾶ. Καὶ Ἥφαιστος μὲν ὅτι ἀνδριάντα κατεσκεύασεν ἐπὶ ἔργῳ. Ἑρμῆς δὲ ἀγαλμα χρυσοῦν. Ἀθηνᾶ δὲ θρόνον. ἀπὸ τοῦ διακεκρίσθαι ἐν, τῷ ὄρει, καὶ οἱ Εὐβοεῖς ἀπ' αὐτοῦ ὀνομάσθησαν. Sed redeamus ad tribum illam Atticam, cujus tribules etiam ab Ariſtophane in Veſpis Διάκριοι appellantur:

Ἀλλ' ἔτ' ὡς ἔδει Διακρίων διδάξαντες

Ad hunc locum perhibet Scholiaſtes, Atticam regionem ſecundum leges Solonis in tres ordines fuiſſe diviſam: primam occupabant, Parali, quibus Megacles; ſecundam Pediæi, quibus Lycurgus, tertiam Diacrii, quibus Piſiſtratus præfuit. Verum refertur Pandiona regionem Diacriam diſtribuiſſe filiis ſuis, & Lyco principatum dediſſe, Ægeo regionem circa arcem, Pallanti Paraliam, & Niſo Megaricam. Sed non neceſſarium eſt, τὸ Διακρίων vel Διακρεῖς vel Διακρεῖς deducere παρὰ τὸ διακεκρίσθαι & fabuloſam illam originem amplecti: nam ὁ Διακρεὺς is eſt, qui ſummitates & montium cacumina incolit, ὁ ἐν ταῖς ἄκραις οἰκῶν unde faciliume fit Διακρεεῖς, & contracte Διακρεῖς. Olim enim tempore Solonis, ſeditione in Attica orta, Athenienſes in tres partes dividebantur, in montanos, campeſtres & maris accolas, ut refert Plutarchus in ejus vita: Καὶ προέστηκε τῶν μὲν Πεδιέων Λυκοῦργος, τῶν δὲ Παράλων Μεγακλῆς ὁ Ἀλκμαίωνος, Πεισίστρατος δὲ τῶν Διακρίων. Atque hinc manifeſte liquet merum eſſe figmentum Auctoris Etymologici, tradentis Diacriam a Deorum diſceptatione nomen accepiſſe. Vide etiam Herodotum lib. I, ubi Diacrii appellantur Hyperacrii.

[19] Τόπος καὶ μαντεῖον Μιλήτου.] De hujus ſitu legendus Curtius lib. VII & Strabo lib. XIV. Locum hunc non tantum Apollini, ſed & Jovi conſecratum perhibet Callimachus apud Etymologici Mag. Auctorem: Διδυμαῖος, Ἀπόλλων· παρὰ Διδυμεύς ἀπὸ τῶν ἐν Μιλήτῳ Διδύμων. Καλλίμαχος. Φοῖβέ τε καὶ Ζεῦ Διδύμων γενάρχα. Ultima vox mendo non videtur carere; ſi mei arbitrii res foret, reſcriberem γενάρχαι *Principes terræ Didymorum*. Ita apud Strabonem lib. XIV legimus de Λυκιάρχαις de Lyciæ principibus, ſic enim ille: Εἶτ' ἐν τῷ συνεδρίῳ πρῶτον μὲν Λυκιάρχης αἱρεῖται.

[20] Εἰσὶ καὶ κρῆναι· εἰσὶ καὶ τῆς Θετταλίας] Procul dubio hic locus eſt depravatus, qui ſine ope meliorum codicum non tute ſanari poterit. Fortaſſis legendum: Εἰσὶ καὶ κρῆναι τῆς Θετταλίας, niſi quis dicat poſt Θετταλίας, κώμη vel ſimile quid excidiſſe. Omnia tamen dubia & incerta manebunt.

[21] Δυο νησίδια] Cod. Voſſian. δύο νησία. De ſitu omnes ſilent, ergo & nobis eadem incumbit neceſſitas.

[22] Ἀπὸ τοῦ σχήματος ὀνομασθεῖσα] Admodum inconſtans eſt ſcriptura codicum calamo exaratorum. Voſſianus: ἀπὸ τοῦ χαρακτῆρος ὁ νῆσος, quod etiam Salmaſius in Palatinis invenit; ſed in alio recentiori, ἀπὸ τοῦ χαρακτῆρος ὁ λόγος, & ſupra aliena manu erat additum ὀνομασθεῖσα. Ego adeo divinum me non profiteor, ut conjecturando ipſiſſima Stephani verba excogitem: poſſet tamen non incommode hujus loci inſtauratio peti ex Etymologici Mag. Auctore, de hac inſula ejuſque ſchemate ita ſcribente: Διδυμαῖος, μία τῶν Αἰόλου· εἴρηται ἀπὸ τοῦ σχήματος, ὅτι δύο φαίνεται.

[23] Κώμη Κιλικίας Διδυμαῖον, ἐθνικόν.] Vidit Salmaſius hunc

κίας Διδυμαῖον, ὀξυτόνως. Ἀρτεμίδωρος A
δὲ [64] δύο νησία Δίδυμα φησί.

ΔΙΔΥΜΟΝ, τεῖχος, [65] πόλις Καρίας.
οἱ πολῖται, Διδυμοτειχῖται.

[66] ΔΙΖΗΡΟΣ [66], ποταμὸς Ἰλλυρίδος·
Λυκόφρων, B

Οἱ πρὸς βαθὺν νάοντες Διζηροῦ [67] πόρον.
ἴσως ἀπὸ τοῦ δίζεσθαι τὴν Μήδειαν ὀνομασθείς.
τὸ ἐθνικὸν, Διζήριος, καὶ Διζηρίτης, ὡς Ἄλωρος Ἀλωρίτης.

ΔΙΚΑΙΑ, [68] πόλις Θράκης, ἀπὸ Δικαίου C
τοῦ Ποσειδῶνος υἱοῦ. ἔστι καὶ [69] ἑτέρα ἐν τῷ Τυρρηνικῷ κόλπῳ, Ἰώνων ἄποικος. τὸ ἐθνικὸν, Δικαιοπολίτης. [70] ἐν δὲ τῷ τύπῳ, Δικαῖος, καὶ Δικαιεύς.
ἡ αὐτὴ δ' ἐκλήθη Δικαιαρχία, καὶ Ποτίολοι.

ΔΙΚΑΙΑΡΧΕΙΑ, πόλις Ἰταλίας. D
ταύτην δέ φασι κεκλῆσθαι Ποτιόλους, ἐν ᾗ τὸ συμπόσιον ὁ Ἡρωδιανὸς ἔγραψε. πότια δὲ, τὰ φρέατα καλοῦσι Ῥωμαῖοι, ὄλειν δὲ τὸ ὄζειν· δυσώδη γὰρ τὰ φρέατα εἶχε. τὸ ἐθνικὸν, Δικαιαρχεὺς ἔδει. ἔστι δὲ καὶ Δικαιαρχείτης, E
ὡς Ζελείτης.

ΔΙΚΤΗ, ὄρος Κρήτης· [71] Καλλίμαχος,
Ἑκάλῃ. τὸ ἐθνικὸν, Δικταῖος καὶ Δικταία.

ΔΙΝΔΡΥΜΗ, πόλις Μακεδονίας. τὸ
ἐθνικὸν, [72] Δινδρυμαῖος. F

ΔΙΝΔΥΜΑ [73], ὄρη τῆς Τρωάδος, ἀφ' ὧν Δινδυμήνη ἡ Ῥέα. ὁ τοπίτης Δινδυμηναῖος· καὶ τὴν θεὸν Δινδυμήνην· ἔτι καὶ Δινδυ-

pagus Didyme, cum accentu in ultima. Artemidorus vero binas parvas inſulas Didyma recenſet.

DIDYMONTICHOS, oppidum Cariæ, cujus oppidani Didymotichitæ.

DIZERUS, fluvius Illyrici. Lycophron:

Qui juxta profundum Dizeri flumen habitarunt.
Fortaſſis a δίζεσθαι, id eſt, quærendo Medeam nomen habet. Gentile, Dizerius, & Dizerites, uti Alorus Alorites.

DICÆA, urbs Thraciæ, a Dicæo Neptuni F. ſic dicta. Eſt & alia in Tyrrhenico ſinu, Jonum colonia. Gentile, Dicæopolita. Si vero formam deſideres, Dicæus, & Diceenſis. Eadem hæc dicta eſt Dicæarchia & Puteoli

DICÆARCHIA, urbs Italiæ. Eandem quoque perhibent dictam eſſe Puteolos, ubi Herodianus ſympoſium conſcripſit. Puteos vero Romani φρέατα appellant, & olere τὸ ὄζειν. Habet enim puteos male olentes. Gentile oportebat eſſe Dicæarcheus; verum reperitur quoque Dicæarcheites uti Zeleites.

DICTE, mons Cretæ, de quo Callimachus in Hecale. Gentile, Dictæus & Dictia.

DINDRYME, urbs Macedoniæ. Gentile, Dindrymæus.

DINDYMA, montes Troadis, unde Rhea Dindymena dicitur. Loci incola, Dindymenæus. Et Deam Dindymenam. Reperitur enim & Dindy-

ſius hunc locum eſſe depravatum, dubitans tamen quid reponeret: modo reſcribendum cenſet προσαγορευομένης: modo totum locum ita conſtituit: Ἔστι καὶ κώμη Κιλικίας Διδυμὴ, ὀξυτόνως. De qua lectione non eſt ambigendum. In hunc pagum Pompejus Magnus pyratas Iſauricos deduxit, tunc temporis incolis egentem, ut teſtatur Strabo lib. XIV: Τῶν δ' αἰχμαλωτισθέντων ἀνθρώπων ἐν τοῖς πειρατικοῖς, τοὺς μὲν κατῴκισεν εἰς Σόλους, ἣν ἐκεῖνος Πομπηιόπολιν ὠνόμασε· τοὺς δ' εἰς Διδυμὴν λειπανδροῦσαν, ἣν νυνὶ Ῥωμαίων ἀποικία νέμεται. Caſaubonus pro Διδυμὴν reſtituit Δύμην urbem Achaicam, cum hic ſine dubio legendum ſit Διδυμὴν, quod proxime accedit ad ſcriptam lectionem Δυμαίαν, quam Caſaub. in MSS invenit.

[64] Δύο νησία Δίδυμα.] Fortaſſis eædem ſunt inſulæ, de quibus præcedenti ſectione ſic inquit: εἰσὶ καὶ δύο νησίδια πρὸς τῇ Σμύρνῃ. Ovidius lib. VII Metamorph.

At non Oliaros Didymeque & Tenos & Andros

[65] Πόλις Καρίας.] Etiam Suidas, forte ex noſtro, Cariæ adſcribit. Circa Myſiam ponit Polybius lib. V. Ejuſdem nominis eſt oppidum in promontorio Thraciæ circa Hebrum, de quo Cantacuzenus pag. 85 & alii.

[66] Διζηρὸς, ποταμός.] In libris MSS & editis legitur πόλις, quod aperte mendoſum eſt, ipſo Lycophronis teſtimonio, quod citat; ad cujus locum ſic ſcribit Scholiaſtes: Διζηρὸς, ποταμὸς πλησίον Πολῶν πόλεως τῆς ὑπὸ Κόλχων κτισθείσης.

[67] Πόρον.] Editiones Xylandrianam antecedentes exhibent πόρῳ, ut & lib. MSS.

[68] Πόλις Θράκης.] Hujus ſitum ſatis accurate deſcribit Scylax: Ἐμπόριον δὲ πόλιν, ὄπιν ἐξ... Νεάπολις κατὰ ταύτην, Δικαία πόλις Ἑλληνὶς, ἣν ... Καλλιστράτου Ἀθηναῖος, καὶ ποταμὸς Νέστος, Ἄβδηρα πόλις, Κῶδιος ποταμός. Αἱ δὲ πόλεις Δικαία καὶ Μαρώνεια. Vide præterea Herodot. lib. & Antonini Itinerarium pag. 486. Et Plinium lib IV cap. XI.

[69] Ἑτέρα ἐν τῷ Τυρρηνικῷ κόλπῳ.] Exiſtimat Ortelius forte reſcribendum ἐν τῷ Θερμαίῳ, & ſinum hunc cum Thermeo eundem ſtatuit. Imo hoc non videtur a Plinii ſententia alienum, ſic enim ille lib. IV cap. X: *In Thermaico ſinu oppida, Dicæa, Pydna, Derrha, Scione, promontorium Canaſtræum.* Sed quid facias verbis ſequentibus, ubi noſter inquit. Ἡ αὐτὴ δ' ἐκλήθη Δικαιαρχία καὶ Ποτίολοι? Hæc profecto talia ſunt, ut referri nequeant ad oppidum in Thermeo vel Thermaico ſinu ſitum. Quare vereor, ne hic locus a ſua ſerie ſit divulſus, & gravius laboret, quam ut aliquis eum viribus ingenii priſtinæ ſanitati reſtituat.

[70] Ἐν δὲ τῷ τύπῳ θήλεος, Δικαῖος.] Libri calamo exarati auctiores ſunt, quam hactenus editi, a quibus abeſt vox θήλεος, quam etiam Salmaſius hic interſerendam judicabat. Sed in Voſſiano male legebatur: ἐν δὲ τῷ τύπῳ θήλεος δήλοις, Δικαῖος.

[71] Καλλίμαχος Ἑκάλῃ.] Ita hunc locum ſupplevimus: in editis enim duntaxat prima poſterioris vocabuli litera reperiebatur.

[72] Δινδρυμαῖος.] Apud Goltzium conſpicitur numiſma cum inſcriptione ΔΙΝΔΡΥΜΑΙΩΝ.

[73] Δίνδυμα, ὄρη τῆς Τρωάδος.] Aliis ſcriptoribus ut plurimum numero ſingulari efferrur. Strabo lib. XII: Ἔστι δ' ὄρος ὑπερκείμενον τῆς πόλεως, τὸ Δίνδυμον, ἀφ' οὗ ἡ Δινδυμήνη. Nomen inde accepit, ut teſtatur Philoſtephanus apud Scholiaſt. Apoll. quod is ſilus in duo cacumina ſurgat, ita enim ille ad lib. I: Δίνδυμον ὄρος Κυζίκου, ἱερὸν τῆς Ῥέας, διὰ τὸ διδύμους μαστοὺς ἀνέχειν ἐν αὐτῷ, ὥς φησι Φιλοστέφανος, οὕτω προσηγορεύθη. Hinc matrem Deorum Δινδυμήνην appellabant, auctore Heſychio, cujus verba ſic legenda: Δινδυμήνη, μήτηρ θεῶν, ἀπὸ Δινδύμων ὀρῶν τῆς Φρυγίας. Lepidiſſima ſane hujus nominis origo, petita ex

Δινδυμηνὸς, καὶ Δινδυμηνὴ, καὶ Δινδύμιος, A [74] καὶ Δινδυμία· ἐκ τόπου Δινδυμόθεν.

ΔΙΟΒΟΥΛΙΟΝ, πολίχνιον πλησίον τοῦ Πόντου. τὸ ἐθνικὸν, Διοβουλιεὺς, ὡς τὰ τῶν Φρυγίων πόλεων ἐθνικά.

ΔΙΟΜΕΙΑ, οὐδετέρως, δῆμος τῆς Αἰ- B γηίδος φυλῆς. ὁ δημότης, Διομιεύς. Ἡρακλῆς γὰρ ἐπιξενωθεὶς παρὰ Κολύττῳ, ἠράσθη Διόμου τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, ὃν ἀποθέω *

ΔΙΟΜΗΔΕΙΑ, πόλις Δαυνίων, κτίσμα Διομήδους. καὶ νῆσος ἡ Διομήδεια, ἐν ᾗ οἱ ἐρωδιοὶ C χειροήθεις περιιπτάμενοι, καὶ εἰς τοὺς κόλπους δύοντες. [75] οὕς φασιν ὅτι τοὺς ἑταίρους Διομήδους ἐκεῖ εἰς ὄρνιθας μετασχηματισθῆναι. [76] ἔστι δὲ τόπος Διομήδεια, πλησίον Ἀργυρίππης. τὸ ἐθνικὸν, Διομηδεύς. ἄμεινον δὲ Διομήδειος. D

ΔΙΟΝ [77], πόλις Εὐβοίας, περὶ τὸ Κήναιον. [78] Ὅμηρος,

> Κήρινθόν τ' ἔφαλον, Δίου τ' αἰπὺ πτολίεθρον.

ἔστι καὶ [79] Μακεδονίας, ἔνθα τὸν Ὀλυμπιακὸν E ἀγῶνα ἐτέλουν. τὸ ἐθνικὸν, Διεύς. Παυσανίας δὲ [80] Διαστὰς φησί· Μακεδόνων γὰρ ὁ τύπος Ὀρεσταί, Λυγκισταί. γ', Θρᾴκης, [81] πρὸς τῷ Ἄθῳ. ὡς Θουκυδίδης. δ', Θεσσαλίας. ε', Πισιδίας. ς', Ἰταλίας. ζ', κοίλης Συρίας, κτίσμα Ἀλε- F ξάνδρου, [82] ἡ καὶ Πέλλα· ἧς τὸ ὕδωρ νοσερόν. καὶ τὸ [83] ἐθνικὸν, Διηνὸς, ὡς δηλοῖ τὸ ἐπίγραμμα·

> Νᾶμα τὸ Διηνὸν, γλυκερὸν ποτὸν, [84] ἢν δέ γε πίῃς,
> Παύσῃ μὲν δίψης, εὐθὺ δὲ καὶ βιότου. G

τὸ κτητικὸν, Διακός. καὶ τὸ θηλυκὸν, Διάς, ὡς

Dindymenus & Dindymena, & Dindymius & Dindymia. Hinc adverbium de loco Δινδυμόθεν.

DIOBULIUM, oppidulum prope Pontum. Gentile, Diobulienſis, quemadmodum Phrygum gentilia formari ſolent.

DIOMEIA, genere neutro, populus Ægeidis tribus. Popularis, Diomeienſis. Hercules enim hoſpitio exceptus a Colytto, filium ejus Diomum adamavit. *

DIOMEDEA, urbs Dauniorum a Diomede condita. Et inſula Diomedea, in qua manſueti erodii advolantes & ſinum ſubeuntes. Perhibent enim ibi Diomedis ſocios in avium naturam fuiſſe transformatos. Eſt item locus Diomedea prope Argyrippam. Gentile, Diomedenſis, ſed Diomedius melius eſt.

DION, urbs Eubœæ, circa Cenæum promontorium de qua Homerus,

> *Cerinthum maritimum, & Dion excelſum oppidulum.*

Eſt quoque Macedoniæ, ubi Olympiacum certamen celebrant. Gentile, Dienſis. Pauſanias vero Diaſtas inquit. Eſt enim Macedonum forma, Oreſtæ, Lynciſtæ. Tertia Thraciæ circa Atho, teſte Thucydide. Quarta, Theſſaliæ. Quinta, Piſidiæ. Sexta, Italiæ. Septima, cavæ Syriæ ab Alexandro condita, quæ & Pella dicitur, cujus aqua morbos parit. Gentile, Dienus, uti manifeſtum eſt ex epigrammate:

> *Rivus Dienus gratum prabet potum, ſi quis biberit*
> *Sitire deſinet, ſed ilico etiam vivere.*

Poſſeſſivum, Diacus, & genere fœminino Dias, quem-

tita ex Oro Grammatico inſigni, invenitur apud Etymologici Mag Auct. eam deducentem παρὰ τὴν δίνησιν τῶν θεοφορήτων, a motu illo quo agitantur numine afflati, ὥσπερ γὰρ ἐκεῖθεν ῥέξαντο θεοὺς κατέχει εἶναι οἱ ἄνθρωποι. Deinde concinnit Philoſtephani ſententiæ, & ἀπὸ τῶν δύο διδύμων deducit. Deinde aliam tabulam addit, nempe Auram, quam vitiaverat Bacchus, hunc montem adſcendiſſe, & ibi διδύμους gemellos peperiſſe, δι' ὃ ἐκάλεσε τὸ ὄρος Δίνδυμον.

[74] Καὶ Δινδυμία] Eſt hæc vox apud Apoll. Rhod lib. 1 Μητέρα Δινδυμίην πολυπότνιαν ἐγκαλέοντες.

[75] Οὕς φασιν] Exigua mutatione hunc locum ita conſtituerem: Καὶ εἰς τοὺς κόλπους δύοντες, ὥς φασιν.

[76] Ἔστι δὲ τόπος Διομήδεια, πλησίον Ἀργυρίππης] Ex libris MSS vocem τόπος revocavimus, & ultimam vocem, cujus dimidia pars ſolummodo conſpiciebatur in omnibus editis, integram addidi. De ſitu hujus loci lege Cluverium.

[77] Δῖον, πόλις Εὐβοίας.] Vide quæ de hac civitate ſuperius ad vocem Δία ſcripſerim.

[78] Ὅμηρος] Eum vide Iliad. B.

[79] Μακεδονίας.] Sita erat hæc urbs ſub Olympo Macedoniæ monte, Theſſaliam verſus, teſte Thucyd. lib IV. Οἱ δὲ Περραιβοὶ, αὐτὸν ὑπαγαγόντες Θεσσαλῶν, κατέστησαν αὐτὸν εἰς Δῖον τῆς Περδίκκου ἀρχῆς, ὃ ὑπὸ τῷ Ὀλύμπῳ Μακεδονίας πρὸς Θεσσαλοὺς πόλισμα κεῖται.

[80] Διασταί] Apud Pauſaniam in Bœoticis occurrit hæc vox: ſed in editis iſtius auctoris hodie Διᾶται repræſentatur, quod non eſt præferendum.

[81] Πρὸς τῷ Ἄθῳ.] Hanc Stephanus ſupra *Diam* appellavit. Apud Thucydidem Δῖον reperitur lib. IV. uti hic bene citavit.

[82] Ἡ καὶ Πέλλα.] Contra omnium ſcriptorum fidem Stephanus Dium & Pellam eandem civitatem exiſtimat. Contrarium liquet ex Plin l V cap XVIII cujus verba ad vocem Γέρασα produximus. Etiam Ptolemæus Δῖον & Πέλλαν ſeparatim recenſet lib. V, ut & Joſephus lib. XIV Antiq Jud. Καὶ Γάδαρα μὲν μικρὸν ἔμπροσθεν καταστραφεῖσαν ἀνέκτισε, Δημητρίῳ χαριζόμενος τῷ Γαδαρεῖ ἀπελευθέρῳ ἑαυτοῦ· τὰς δὲ λοιπὰς Ἵππον, καὶ Σκυθόπολιν, καὶ Πέλλαν καὶ Δῖον &c. τοῖς οἰκήτορσιν ἀπέδωκε. Hinc eſt quod vulgatam Stephani ſcripturam amplecti nequeam, & præferendum judicem, quod Salmaſius in Palatino invenit: κτίσμα Ἀλεξάνδρου καὶ Πέλλα, quaſi Dium binos conditores habuiſſet.

[83] Ἐθνικὸν Διηνός.] Goltzius luſtravit nummum cum inſcriptione ΔΕΙΗΝΩΝ, quæ fortaſſis ad hanc urbem eſt referenda. Peſſimo errore Euſtathius illud gentile deduxit ab Eubœica civitate, cujus verba, quia ex noſtro tranſcripta fatetur, hic ſubjungam, ita enim ille ad Iliad B. pag 280: Κεῖται δέ φασι τὸ Δῖον τοῦτο περὶ τὸ Κήναιον τῆς Εὐβοίας ἀκρωτήριον· πολίτης αὐτοῦ Διηνός. ἦν δὲ καὶ Μακεδονικὸν φασὶ Δῖον, ἔνθα καὶ Ὀλυμπιακὸς ἀγὼν ἐτελεῖτο. Καὶ ἄλλαι δὲ πολεῖς τὴν τοῦ Δίου κλῆσιν εἶχον, ὡς ὁ τὰ Ἐθνικὰ γράψας δηλοῖ· ἐν αἷς καὶ ἡ κατὰ κοίλην Συρίαν Ἀλεξάνδρου κτίσμα, ἧς τὸ ὕδωρ νοσερόν. Deinde etiam addit idem Epigramma, & quæ ſequuntur hac ſectione apud noſtrum.

[84] Ἢν δέ γε πίῃς.] Libri editi & MSS exhibent ἐὰν δὲ πίῃς, quod auctoritate Euſtathii mutavimus, qui idem Epigram-

ὡς δηλοῦσιν αἵγε πρὸς ταύτην ἦσαν [85] Διάδες, A Ἀθῆναι καλούμεναι. οἱ πολῖται, Ἀθηναῖται.

ΔΙΟΝΥΣΙΑ, πόλις Ἰταλίας. ἔστι καὶ Διονυσιάς. τὸ ἐθνικὸν, Διονυσιεύς, ὡς Δημητριὰς Δημητριεύς.

ΔΙΟΝΥΣΟΥ πόλις, ἐν τῷ Πόντῳ, [86] ἡ B πρότερον Κρουνοὶ, [87] ἀπὸ τοῦ τῶν ὑδάτων καταῤῥοῆς. Διονυσιακοῦ δὲ προσπεσόντος ὕστερον ἐκ τῆς θαλάττης τοῖς τόποις ἀγάλματος, οὕτως ἐκλήθη. [88] εἰσὶ δὲ καὶ Κρουνοὶ χωρίον πρὸς δύσιν [89] τῆς ἰσχυούσης τὴν βασιλείαν πόλεως. β΄, [90] Φρυγίας, C κτίσμα Ἀττάλου καὶ Εὐμένους, ξόανον εὑρόντων Διονύσου περὶ τοὺς τόπους. γ΄, τῆς [91] Ἰνδικῆς. δ΄, [92] Λιβύης. ε΄, Θρᾴκης. τὸ ἐθνικὸν, Διονυσοπολίτης.

ΔΙΟΠΗ, πόλις Ἀρκαδίας, ὡς Φερεκύ- D δης. τὸ ἐθνικὸν, Διοπεύς, ἢ Διοπίτης, ὡς Σινωπίτης.

ΔΙΟΣ ἱερὸν, πολίχνιον Ἰωνίας, μεταξὺ Λεβέδου καὶ Κολοφῶνος. τὸ ἐθνικὸν, [93] Διοσιερίτης, ὡς Φλέγων [94] ἐν πρώτῃ Ὀλυμπιάδι. E

ΔΙΟΣΚΟΥΡΙΑΣ, μία τῶν ἐν Λιβύῃ λευκῶν νήσων. ὁ νησιώτης, Διοσκουρίτης. ἔστι καὶ [95] ἑτέρα περὶ τὸν Πόντον, ἣ νῦν Σεβαστόπολις καλεῖται. καὶ πρότερον δὲ Αἶα ἐκικλήσκετο, ὡς Νικάνωρ. ὁ πολίτης, Διοσκουριεύς. ἔστι καὶ F ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ νῆσος Διοσκορίδου.

ΔΙΟΣΚΟΥΡΩΝ, κώμη Λιβύης, ἐν ᾗ τὸν Πάριν ἐπιδιώξαντες, ἥρπασαν τὴν Ἑλένην [96] οἱ Διόσκουροι ᾤκησαν. ὁ κωμήτης, Διοσκουροκω-

quemadmodum liquet ex illis, quæ Diades Athenæ appellabantur. Oppidani, Athenaitæ.

DIONYSIA, urbs Italiæ: reperitur etiam Dionyſias. Gentile, Dionyſienſis, uti Demetrias Demetrienſis.

DIONYSOPOLIS, in Ponto ſita, prius Cruni appellabatur ab aquis ſalientibus. Verum deinde Bacchi ſtatua ibidem e mari appulſa, eo nomine inſignita eſt. Sunt vero & Cruni regiuncula, in cujus urbe rex degere ſolet. Secunda, Phrygiæ ab Attalo & Eumene condita, circa illa loca Bacchi ſimulacrum invenientes. Tertia, Indiæ. Quarta, Libyæ. Quinta, Thraciæ. Gentile, Dionyſopolita.

DIOPE, urbs Arcadiæ, de quo Pherecydes. Gentile, Diopenſis, ſive Diopites, uti Sinopites.

DIOSHIERON, oppidulum Joniæ. Lebedum inter & Colophonem. Gentile, Dioſhierites, auctore Phlegonte in I Olympiade.

DIOSCURIAS, una ex Leucis inſulis Libyæ, cujus inſulanus, Dioſcurita. Eſt item alia urbs circa Pontum, quæ nunc nominatur Sebaſtopolis. Prioribus vero temporibus Æa dicta fuit, uti Nicanor perhibet. Civis dicitur, Dioſcurienſis. Eſt quoque in mari rubro inſula Dioſcoridis.

DIOSCURÔN, pagus Libyæ, in quo habitarunt Dioſcuri, qui Paridem perſequentes Helenam rapuerunt. Paganus, Dioſcuroco-

Epigramma apud noſtrum hunc in modum legebat, ut edi curavimus.

[85] Διάδες Ἀθῆναι.] Vide noſtrum in voce Ἀθῆναι & Δία, nec non commentariis ad illa loca.

[86] Ἡ πρότερον Κρουνοί.] Quæcunque hic de Dionyſopoli perhibentur, verbotenus ferme leguntur in Periplo Ponti Euxini a Cl. Voſſio edito, verba addam, ut inde etiam ſitus cognoſcatur: Ἀπὸ δὲ Βυζαντίου εἰς Διονυσόπολιν στάδια π΄, μίλια ι΄. Ϛ΄. ς΄. Αὕτη ἡ Διονυσόπολις πρότερον ὠνομάζετο Κρουνοί, διὰ τοὺς πλησίον ὑδάτων ἐκρυσεις. Ἔπειτα δὲ μετωνομάσθη Ματιόπολις· ὕστερον δὲ Διονυσιακοῦ ἀγάλματος προσπεσόντος ἐκ τῆς θαλάσσης τοῖς τόποις, Διονυσόπολιν κληθῆναι. Vide virum eruditiſſimum ad illa verba, probantem Stephani verba, ut & illa Periplì ex Scymno Chio eſſe deſumpta: nam revera duo ſunt ſenarii, quæ apud noſtrum ſequuntur:

Διονυσιακοῦ δὲ προσπεσόντος ὕστερον
Ἐκ τῆς θαλάττης τοῖς τόποις ἀγάλματος.

Mela lib. II cap. II Crunos diſtinguit a Dionyſopoli: portus enim Dionyſopolitarum proprie Κρουνοὶ vocabatur, ut etiam vult Cl. Voſſius, aberatque aliquantum ab urbe: *Fuit hic Bizone, motu terræ intercidit. Eſt portus Crunos: urbes Dionyſipolis, Odeſſos, Meſembria &c.* Plinius tamen lib. IV cap. XI non diſtinguit: *Nunc habet Dionyſopolin, Crunos antea dictam.*

[87] Ἀπὸ τοῦ τῶν ὑδάτων καταῤῥοῆς.] Supra in Fragm. Periplì Ponti Eux. διὰ τοὺς τῶν ὑδάτων ἐκρυσεις. Eſt enim Κρουνὸς caput & origo fontis, & rivorum ſcatebra. Heſychius: Κρουνοί, πηγαί, ἐκβολαὶ ὑδάτων ἐκβολαί.

[88] Εἰσὶ δὲ καὶ Κρουνοί.] Chartaceus Voſſianus: εἰσὶ καὶ Κρουνοί.

[89] Τῆς ἰσχυούσης τὴν βασιλείαν.] MSS Palatini: Ἐχούσης τὰς βασιλείας πόλεως.

[90] Φρυγίας.] Civium hujus urbis videtur meminiſſe Plinius lib. V cap. XXIX: *Ex hoc conventu decent nominare Metropolitas, Dionyſopolitas, Euphorbenos.* Vide præterea Ciceronem ad Q. Fratrem.

[91] Ἰνδικῆς.] Hæc Ptolemæo Nagara dicitur, & intra Gangem ponitur; exiſtimantque alii eſſe Nyſſam, de qua Plinius, Diod. Sicul. & Arrianus.

[92] Λιβύης.] Hanc, quaſi loco motam, nemo unus bis invenire poteſt, uti perhibet Euſtathius ad Odyſſ. K pag. 1644. Εἶχε περὶ τὴν Λιβύην ἱστορεῖ περιφέρεσθαι Διονύσου πόλιν εἶναι, ἣν οὐκ ἐνδέχεται δὶς τὸν αὐτὸν ἐξευρεῖν, ὡς μετεωριζομένην.

[93] Τὸ ἐθνικὸν, Διοσιερίτης.] Exiſtimat Cl. Spanhemius hinc minus recte formari Διοσιερίτης & apud Plinium lib. V cap. XXIX Dioſhieritæ: adducit enim ex regia Gallorum Gaza nummum Getæ cum hac inſcriptione ΔΙΟCΕΡΙΤΩΝ.

[94] Ἐν πρώτῃ Ὀλυμπιάδι.] Variis modis allegatur hic Phlegontis liber, aliquando ἐν πρώτῃ ὀλυμπιάδων, nonnunquam vero ἐν πρώτῃ ὀλυμπιάδος. Sed alias de libri materia diximus.

[95] Ἑτέρα περὶ τὸν Πόντον.] Ad intimum Ponti receſſum ſita eſt. De conditoribus ſic ſcribit Solinus: *Colchorum urbem Dioſcuriadem, Amphitus & Cercius aurigæ Caſtoris & Pollucis condiderunt, a quibus Heniochorum gens exorta eſt.* Hanc a Caſtore & Polluce conditam tradit Mela: *In Heniochorum finibus, Dioſcurias a Caſtore & Polluce, Pontum cum Jaſone ingreſſis.* Strabo lib. XI aurigas eorum nominat *Rhecam* & *Amphiſtratum.* Juſtinus lib. XLII *Frudium* & *Amphiſtratum.* Plinius lib. VI cap. V *Amphitum* & *Telchium.* Adeo ut mirabilis apud antiquos in hiſce nominibus luſus & variatio inveniatur. Hoc tamen obiter admonendum, Plinium Dioſcuriadem diſtinguere a Sebaſtopoli, uti loco citato videre eſt.

[96] Οἱ Διόσκουροι.] Ita ſupplevimus hunc locum ope codicum

ροκωμήτης, ὡς Μεγαλοκωμήτης. [97] ἐκ δύο A ἐν παραγωγόν.

ΔΙΟ'Σ [98] πόλις, ἡ μεγάλη πόλις τῆς Αἰγυπτίας Θηβαΐδος, ἡ λεγομένη [99] Ἑκατόμπυλος, [1] κτίσμα Ὀσίριδος καὶ Ἴσιδος. πρὶν δὲ [2] ὑπὸ Περσῶν ἀφανισθῆναι φησὶ Κάτων, [3] ὅτι μυ- B ρίας τρισχιλίας κώμας εἶχε καὶ τριάκοντα, ἀνθρώπων δὲ μυριάδας ἑπτακοσίας, ἀρουρῶν δὲ τόπον μεμετρημένον τρισχιλίων καὶ ἑπτακοσίων, ἑκατὸν δὲ [4] πύλας διακεκοσμημένας, τετρακόσια στάδια τὸ μῆκος. εἰσὶ δὲ καὶ ἄλ- C λαι [5] μικραὶ ἐν Αἰγύπτῳ τέσσαρες, ὧν ἐν τῇ μιᾷ τιθασσεύουσι τοὺς κροκοδείλους, ἐν ἄντροις καὶ φρέασι σέβοντες, [6] μηδὲ τοῦ ποταμοῦ γευόμενοι, μηδ' εἰ σφόδρα λέγοιντο. ς', Λυδίας. ζ', [7] Παλαιστίνης. ὁ D πολίτης,

rocometa, uti Megalocometa. Derivativum eſt ex duabus vocibus conflatum.

DIOSPOLIS, magna urbs Ægyptiæ Thebaïdis, dicta Hecatompylos, & ab Oſiride & Iſide condita. Verum priuſquam a Perſis deleretur, Cato habuiſſe perhibet tredecies mille & triginta pagos, incolarum ſeptuageſies centena millia, agri dimenſi jugera tria millia & ſeptuaginta, centum portas egregie inſtructas, & quadraginto ſtadia longitudinis. Sunt item aliæ parvæ in Ægypto quatuor, in quarum una crocodili cicurantur, eos in antris & puteis colentes, qui tamen e fluvio non ſunt, licet hoc maxime affirmaverint. Sexta, Lydiæ. Septima, Palæſtinæ. Civis,

codicum Palatinorum & Voſſ. In editis locus integer circumfertur ſine ſuſpicione alicujus lacunæ.

[97] Ἐκ δύο ἐν παραγωγόν] Male Xylandriana παραγωγός. Vide in Ἀρπῶν πάγος & aliis locis.

[98] Διὸς πόλις] Hæc urbs, in ſuperiori Ægypto ad Nilum ſita, alio nomine Θῆβαι appellatur. Scholiaſtes vetus ad Homerum: Θήβας, πόλις Αἰγύπτου, ἡ νῦν καλουμένη Διόσπολις. Verum hæc cum ſint notiſſima, verbum non amplius addam.

[99] Ἑκατόμπυλος] Male in libris excuſis legitur Ἑκατόμπυλος, quod aliorum auctoritate hac de re mentionem facientium, immutavimus. Nonnus lib. IV Dionyſ.

.... Ἥμαθος Ἀγήνωρ
Μέμφιδος ἐστάθμησεν ἑκατόμπυλον ἄστυ Θηβῶν.

Vide etiam Dionyſium de ſitu Orbis: hoc enim nomen invenit a centum portis, quæ Græcis πύλαι dicuntur. Mela lib. I cap IX: *Thebæ, utique (ut Homero dictum eſt) centum portas (ſive ut alii ajunt) centum aulas habent, totidem olim principum domos.*

[1] Κτίσμα Ὀσίριδος.] Scholiaſtes in Homerum Iſidem inter conditores non ſtatuit, ut mox ex verbis allegatis patebit. Sed multum ab his diſſentit Iſidorus, Cadmum hujus urbis conditorem faciens, ita enim ille lib. XV Orig. *Thebas Ægyptias condidit Cadmus, quæ inter Ægyptias urbes numero portarum nobiliores habentur, ad quas commercia Arabes undique ſubvehunt Thebæ autem & Bœotiæ ſunt & Ægyptiæ, uno tamen auctore ſunt conditæ.* Cadmum quidem Thebis Ægyptiis oriundum ſcribit Diodorus Sicul. lib. I: ſed tamen conditorem ei Oſiridem attribuit, addens deinde omnia eſſe incerta, & non duntaxat auctores, ſed etiam ſacerdotes Ægyptios hac de re inter ſe diſputare, hæc ſunt ejus verba: Κτίσαι δέ φασι τὸν Ὄσιριν πόλιν ἐν τῇ Θηβαΐδι τῇ κατ' Αἴγυπτον Ἑκατόμπυλον· ἣν ἐκεῖνος μὲν ἐπώνυμον ποιῆσαι τῆς μητρός, τοὺς δὲ μεταγενεστέρους αὐτὴν ὀνομάζειν Διὸς πόλιν, ἐνίους δὲ Θήβας· Ἀμφισβητεῖται δ' ἡ κτίσις τῆς πόλεως ταύτης, οὐ μόνον παρὰ τοῖς συγγραφεῦσιν, ἀλλὰ καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς κατ' Αἴγυπτον ἱερεῦσι. His verbis rurſum Diodorus ſubjungit, alios tradere, non ab Oſiride, ſed multis annis poſt conditam eſſe a rege quodam, cujus res particulatim ſuo loco ſit deſcripturus.

[2] Ὑπὸ Περσῶν ἀφανισθῆναι.] Scribit Strabo lib. XVII. Plurima hanc urbem habuiſſe templa, quæ magna ex parte a Cambyſe ſunt mutilata, quod ſine urbis deſtructione fieri haud potuit. Sed Euſtathius in comment. ad Dionyſium de ſitu orbis refert, Cambyſem totam urbem ſolo æquaſſe: Νῦν δὲ ἐν ὑστέροις μόνον κώμαις. διὰ τὸ κατασκαφῆναι καὶ ἀνεσπάσθαι τέλεον. φασὶ γὰρ ὅτι Καμβύσης αὐτὴν ὁ Περσῶν βασιλεὺς εἰς ἔδαφος κατέσκαψεν. Sed omnium accuratiſſime de hujus urbis vaſtationibus, quas & quando fuerit paſſa, ſcribit Ammian. Marcell. lib. XVII: *Hanc inter exordia pandentis ſe late Carthaginis, improviſo excurſu duces oppreſſere Pœnorum: poſteaque reparatam Perſarum rex, ille Cambyſes, quoad vixerit alienæ cupidus &* immanis, *Ægypto perrupta aggreſſus eſt, ut opes exinde raperet invidendas &c. Longe autem poſtea Cornelius Gallus, Octaviano res tenente Romanas, Ægypti procurator, exhauſit civitatem plurimis interceptis.*

[3] Ὅτι μυρίας τρισχιλίας κώμας εἶχε] De ſtupenda urbis amplitudine & portentoſo incolarum numero, videſis Cl. Voſſium ad Melam, & Bochartum in ſuo Phaleg. Unicum addam hic locum ex Græco ad Homerum Scholiaſta: Ἐν ταύτῃ δὲ ἦν ἀρχαιότατος ὁ βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, εἰς ὃν πολλοὺς ἔφερον φόρους Λίβυες, Αἰγύπτιοι, Αἰθίοπες. Νῦν δὲ Διόσπολις ὀνομάζεται. Εἶχε δὲ κώμας μὲν τρισμυρίας τρισχιλίας τριάκοντα. Τὸ δὲ ὅλον τεῖχος ἀρουρῶν, γ ψ', καὶ πύλας ἑκατόν, ἀνδρῶν δὲ μυριάδας ψ'. Ταύτην ἔκτισεν ὁ βασιλεὺς Ὄσιρις. ἐξ ἑκάστης δὲ πύλης ἐξεστράτευον ὁπλῖται μὲν μύριοι, ἱππεῖς δὲ χίλιοι, ἁρματηλάται δὲ διακόσιοι.

[4] Πύλας διακεκοσμημένας] Editi omnes peſſimo errore exhibent, ἑκατὸν δὲ πύλας διακεκοσμημένας, quod ordo nequaquam admittebat.

[5] Μικραὶ ἐν Αἰγύπτῳ τέσσαρες] Parvæ Dioſpoleos, inter Abydum & Tentyram ſitæ, meminit Strabo lib. XVII: Μετὰ δὲ τὴν Ἄβυδον Διόσπολις ἡ μικρά, εἶτα Τέντυρα πόλις. Reliquæ apud geographos non ſunt obviæ. Videtur tamen Strabo & alterius parvæ meminiſſe, quæ prope Mendetem erat ſita. Strabo eodem libro: Πλησίον δὲ Μένδητος καὶ Διὸς πόλις, καὶ αἱ περὶ αὐτὴν λίμναι, καὶ Λεοντόπολις.

[6] Μηδὲ τοῦ ποταμοῦ γευόμενοι] Hæc Xylandrianæ editionis lectio eſt; ſed libri calamo exarati ut & Aldina & Florentina editio: μηδὲ τοῦ ποταμοῦ γευόμενοι. Difficultatem aliquam latere in his verbis, jam viri docti animadvertere. Incomparabilis Salmaſius integrum locum ſic conſtituit: Μηδὲ τοῦ ποταμοῦ γεύεσθαι, μηδ' εἰ σφόδρα θέλοιεν, *neque eos guſtare e fluvio, tametſi maxime velint.* Clariſſimus Spanhemius hunc locum ita emendandum cenſet: μηδὲ τοῦ ποταμοῦ γενομένους, μηδ' εἰ σφόδρα λέγοιντο. Quaſi diceret Stephanus Dioſpolitanos crocodilos, qui in illa urbe cicurantur, non eſſe e fluvio, quanquam hoc vehementer affirmaverint. Ego tamen in Stephano malim reſcribere, μηδὲ ὄντας τοῦ ποταμοῦ γενομένους. In quibus verbis τὸ ποταμὸς pro *Nilo* per excellentiam ſumitur.

[7] Παλαιστίνης] Hujus oppidi ſitum manifeſte deſcribit Eugeſippus de diſtantiis locorum terræ ſanctæ: *Vigeſimo milliario a Sichem, quartoque a Jeruſalem, via qua ducit Dioſpolim, mons Silo, & civitas quæ & Rama.* De hac civitate etiam mentionem facit Epiphanius Hagiopolita: Καὶ πλησίον τῆς Ῥαμουλῆς ἐστὶ χωρίον ἡ Διόσπολις. * ὅπου ὁ ἅγιος Γεώργιος, ἔνθα κατάκειται τὸ λείψανον τοῦ μεγαλομάρτυρος ἁγίου Γεωργίου. Verum totus hic locus ita eſt emendandus: Καὶ πλησίον τῆς Ῥαμουλῆς ἐστὶ χωρίον ἡ Διόσπολις, ἔνθα κατάκειται τὸ λείψανον τοῦ μεγαλομάρτυρος ἁγίου Γεωργίου. Hæc verba ita eſſe conſtituenda, evidenter apparet ex loco Eugeſippi, ubi de hac re loquitur: *Octavo milliario a Modin, via qua ducit Ioppem, Lidda, quæ & Dioſpolis: in qua corpus B. Georgii ſepultum fuiſſe manifeſtatur.* Hanc urbem Lyddam fuiſſe dictam liquet ex Joſepho, Apoſtol. Actis & aliis.

πολίτης, [8] Διοσπολίτης.

ΔΙΟΧΙΤΗΣ, κώμη Αἰγύπτου, [9] ἐν ᾗ τέθαπται Ὄσιρις. ἐθνικὸν τὸ αὐτὸ, Διοχίτης.

ΔΙΠΑΙΑ, [10] πόλις Ἀρκαδίας. τὸ ἐθνικὸν, Διπαιεύς. ἀλλὰ καὶ ἡ πόλις οὕτω.

ΔΙΡΦΥΣ [11], ὄρος Εὐβοίας, ὡς Εὐφορίων. τὸ ἐθνικὸν, Δίρφυος· καὶ Διρφύα ἡ Ἥρα τιμᾶται.

ΔΙΣΟΡΑΙ, ἔθνος Θρᾴκιον Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ.

ΔΙΦΡΟΙ, πόλις Φοινίκων. τὸ ἐθνικὸν, ὁμώνυμον.

ΔΙΩΝΙΑ, πόλις, ἣν καταλέγει ταῖς Κυπρίαις πόλεσι Θεόπομπος πεντεκαιδεκάτῃ Φιλιππικῶν. τὸ ἐθνικὸν, Διωνιάτης, ὡς Κυδωνιάτης.

ΔΟΒΗΡΟΣ [12], πόλις Παιονίας. [13] οἱ πολῖται, Δόβηρες.

ΔΟΙΑΝΤΟΣ [14] πεδίον Φρυγίας. Ἄκμονα γὰρ καὶ Δοίαντά φασιν ἀδελφούς· ἀφ' ὧν τὸ Δοιάντιον, [15] καὶ Ἀκμόνιον ἄλσος.

ΔΟΚΙΜΕΙΟΝ [16], πόλις Φρυγίας, ὡς Εὐδαίμων. [17] τὸ ἐθνικὸν, Δοκιμεύς, κατὰ τέχνην· κατὰ δὲ τὴν συνήθειαν, Δοκιμηνός· ἀφ' οὗ τὰ μάρμαρα οὕτω φασί.

ΔΟ'Α-

A Civis, Dioſpolita.

DIOCHITES, pagus Ægypti, in quo Oſiris ſepulta eſt. Gentile, Diochites, eodem modo ſe habet.

DIPÆA, urbs Arcadiæ. Gentile, Dipæenſis. Verum & urbs ſic quoque dicitur. B

DIRPHYS, mons Eubœæ, de quo Euphorio. Gentile, Dirphyus. Et Dirphya Juno ibi colitur.

DISORÆ, gens Thracica, auctore Hecatæo in Europa. C

DIPHRI, urbs Phœnicum. Gentile, ejuſdem nominis eſt.

DIONIA, urbs quam Theompompus libro quinto decimo Philippicorum inter Cyprias urbes recenſet. Gentile, Dioniatæ, uti Cydoniatæ. D

DOBERUS, oppidum Pæoniæ, cujus oppidani Doberes.

DOEANTIS campus in Phrygia eſt. Perhibent enim Acmona & Dœanta fratres fuiſſe, a quibus Dœantium & Acmonium nemus nomen habet. E

DOCIMIUM, urbs Phrygiæ, teſte Eudæmone. Gentile, Docimenſis juxta legem artis, at juxta conſuetudinem, Docimenus: Hinc marmora hoc nomine inſignita. F

DOL-

& aliis. Locum unicum addam ex Epiſtola Joh. Damaſceni ad Theophilum Imperat. de ſanctis & venerandis Imaginibus, quo hoc manifeſtiſſime evincitur Οἱ θεοπτίαν ... ἀπόστολοι Πέτρος καὶ Ἰωάννης, ἐν Λύδδῃ τῇ ... Διοσπόλει, ... &c.

[8] Διοσπολίτης] Apud Goltzium nummus eſt cum inſcriptione ΔΙΟΠΟΛΙΤΩΝ. Hinc quis conjicere poſſit, urbem etiam Διόπολιν fuiſſe dictam

[9] Ἐν ᾗ τέθαπται Ὄσιρις.] Oſiris Ægypto imperans a Typhone fratre, homine crudeliſſimo, trucidatus, & in xxvi fruſta dilaniatus eſt, quæ inter facinoris ſocios ſunt diſtributa. Hæc deinde ab Iſide collecta tumulo ſunt illata, quem omnibus Ægyptiis celavit; adeo ut ſcriptores de ſepulchri loco inter ſe minime conveniat. Ipſe Stephanus ſibi non conſtat, & tres quidem locos comminiſcitur, ubi hunc in Oſiridem honorem contuliſſent. In voce Βούσιρις hæc habet: Ἐπεὶ λέγεται θάψαι τὸν Ὄσιριν Ἶσις, ... εἰς ξυλίνην βοῦν. Et alibi hæc ſcribit. Ταφόσιρις, πόλις Αἰγύπτου, ἐν ᾗ λέγεται Ὄσιρις τεθάφθαι. Hac de re etiam videatur Plutarchus in libro de Iſide Facillime mihi perſuaſerim veriſimum eſſe, quod alibi tradit Diodorus Siculus, Oſirim quidem ab Iſide terræ mandatum eſſe, ſed tamen aſtutia & pia quaſi fraude effeciſſe, ut quælibet ſacerdotum tribus apud ſe tumulatum Oſirim opinata fuerit. Hinc igitur tam variæ de Oſiridis ſepulcho ſententiæ promanarunt

[10] Πόλις Ἀρκαδίας] Apud Pauſaniam in Arcadicis reperitur Διπαιαί, quæ non eſt vera veteris ſcriptura, ut liquet ex eodem Pauſ. in Lacon. ubi ſine diphthongo in principio ſcribitur: Οἱ δὲ Διπαιεῖς ἐν τῇ Μαιναλίᾳ πόλισμα Ἀρκάδων νέμονται.

[11] Δίρφυς, ὄρος Εὐβοίας.] Hunc montem Lycophron appellat Διρφωσσὸν in Caſſandra:

Καὶ ... Διρφωσσοῖο καὶ Διακρίων.

Ad illum locum Scholiaſtes verba Euphorionis, reſervavit, quæ forſitan Stephanus etiam genuino operi inſeruerat, interim tamen ita emendanda: Τείχη ὅ... Διρφωσσὸς, ὄρη Εὐβοίας εἰσί· τὸ δὲ Διρφωσσὸν ὁ Εὐφορίων Δίρφυν καλεῖ.

Δίρφυν ἀνὰ τρηχεῖαν ὑπ' Εὐβοίᾳ ...

[12] Πόλις Παιονίας.] Puto noſtrum hoc dixiſſe auctoritate Thucydidis, de hac urbe lib. II ſic loquentis: Διαβάντες δ' αὐτοὶ, ἀφίκοντο εἰς Δόβηρον τὴν Παιονικήν. Hujus etiam meminit Arrianus lib. I Alexandriados:

Οἱ δ' ἔχον Ἀγριαίων τε Δόβηρόν τε ....

Male ibi Δοῦνον legitur. Locum vide apud noſtrum in Ἀγριαῖα. Paſſim enim Doberus, & Plinio Deborus, & Ptolemæo Δόβηρος dicitur, & in Pæonia, quæ Macedoniæ, verſus Illyridem, ultima regio eſt, collocatur In Concilio Chalcedon. Δόβηρος appellatur, ſed Latini Doberitanum Epiſcopum vocant, ut annotavit Holſtenius Peſſime a Conſtant. Porphyrogenneta lib. II Them. Macedoniæ Διόβυρος appellatur

[13] Οἱ πολῖται Δόβηρες] Herodotus libro VII & alibi Doberes agnoſcit, ſed quia non longe a Strymone collocantur, hujus loci non ſunt

[14] Δοίαντος.] Sic edi curavimus inducti auctoritate librorum MSS, male enim in excuſis legitur Δοίαντις, πεδίον Φρυγίας Ita quoque Nonnus lib. XIII Dionyſiac appellavit:

Οἳ Δοίαντος ἔναιον, ... Ὀτρύγερος ...

Μαιάνδρου ... ὕδωρ,

Καὶ Δ... Δοίαντος ...

[15] Καὶ Ἀκμόνιον ἄλσος] Vide noſtrum in voce Ἀκμόνεια. Male in cunctis legitur Ἀκμώνιον Antepenultima enim eſt corripienda, ut liquet ex Apoll. Rhodio, cujus verſiculi citantur pag. 77.

[16] Δοκίμειον] Hujus noſter etiam meminit in Συννάδα, & auctoritate Strabonis, cujus verba tecto nomine citat, pagum facit, atque Δοκιμίαν appellat, cum hodie apud Geographum Δοκιμία inveniatur. Epiphanius de duodecim lapidibus Δοκίμειον nominat: Ἄλλοι δὲ ... τῆς λίθου τὴν ... ἀπὸ τοῦ Δοκιμίου ψευδωνύμως ... διὰ τὸ ... τοῦ λίθου ...

[17] Τὸ ἐθνικὸν, Δοκιμεύς] Cl. Spanhemius adducit nummum Neronis ex gaza Medicea cum Dea Phrygia & inſcript. ΔΟΚΙΜΕΩΝ. Præter τὸ Δοκιμεὺς (quod gentile improbare non poſſum. Strabo duo alia τὸ Δοκιμαῖος

ΔΟ'ΛΒΑ [17], πόλις τῆς Ἀδιαβηνῆς. Ἀῤῥιανὸς ιγ΄ Παρθικῶν. τὸ ἐθνικὸν, Δολβαῖος, καὶ Δολβηνός. A

ΔΟΛΙ'ΟΝΕΣ, [19] οἱ τὴν Κύζικον οἰκοῦντες, οὓς Δολιέας εἶπεν Ἑκαταῖος. λέγονται καὶ Δολιόνιοι· καὶ θηλυκῶς, [20] Δολιονία. B

ΔΟΛΙΧΗ' [21], νῆσος πρὸς τῇ Λυκίᾳ, ὡς Καλλίμαχος. Ἀλέξανδρος ἐν τῷ Λυκίας περίπλῳ, Δολιχίστην αὐτὴν φησιν. ἔστι δὲ καὶ [22] Δολιχηνὴ πόλις τῆς Κομμαγηνῆς. ἐθνικὸν, [23] Δολιχαῖος Ζεύς. οἱ δ' ἐπιχώριοι, Δολιχηνοὶ λέγονται. τῆς δὲ Λυκιακῆς Δολιχῆς, Δολιχεύς. ὁ γὰρ τύπος συνήθης τοῖς Λυκίοις. τῆς δὲ Δολιχίστης, Δολιχιστεύς. C

ΔΟ'ΛΟΓΚΟΙ, ἔθνος Θρᾴκης, [24] ἀπὸ Δολόγκου, τοῦ ἀδελφοῦ Βιθυνοῦ. τὸ ἐθνικὸν, Δολόγκιος, καὶ Δολογκιάς. καὶ Δολογκιάδης. D

ΔΟ'ΛΟΠΕΣ, ἔθνος Θεσσαλῶν ἐγγύτατα, ἀπὸ Δόλοπος. ἡ χώρα, Δολοπία, καὶ [25] Δολοπηΐς.

ΔΟΜΕΤΙΟΥ'ΠΟΛΙΣ, Ἰσαυρίας πόλις. ὁ πολίτης, Δομετιοπολίτης. E

ΔΟΝΟΥΣΙ'Α, [26] νῆσος μικρὰ Ῥόδου, εἰς ἣν

DOLBA, urbs Adiabenæ, de qua Arrianus libro XIII Parthicorum. Gentile, Dolbæus & Dolbenus.

DOLIONES, Cyzici incolæ, quos Hecatæus Dolieas appellavit. Vocantur etiam Dolionii, & genere fœminino Dolionia.

DOLICHE, inſula Lyciæ adjacens, teſte Callimacho. Hanc Alexander in Lyciæ periplo Dolichiſtam appellat. Eſt quoque Doliche, urbs Commagenæ. Gentile, Dolichæus Jupiter: indigenæ vero nominantur Dolicheni. A Dolicha Lyciaca deducitur Dolichenſis; hæc enim Lyciis ſolita eſt forma: ſed a Dolichiſta fit Dolichiſteus.

DOLONCI, gens Thraciæ, a Doloneo Bithyni fratre nomen habens. Gentile, Doloncius, & Doloncias, & Dolonciades.

DOLOPES, gens Theſſalis proxima, a Dolope nomen habens. Regio Dolopia, & Dolopeïs.

DOMETIUPOLIS, Iſauriæ oppidum, cujus oppidanus Dometiopolita.

DONUSIA, parva Rhodi inſula, in quam Bac-

...ικωαῖος & Δοκιμίτης agnoſcit. ita enim ille lib. XII: Οἱ δ' ἐπιχώριοι Δοκιμεῖται ἢ Δοκιμαῖοι. Salmaſio diſplicet ultimum gentile, nulla ratione freto; ſolet enim noſter aliquando a Phrygum oppidis gentilia in αῖος formare. Ἄζανα, πόλις Φρυγίας. τὸ ἐθνικὸν Ἀζαναῖος ἢ Ἀζανεύς.

[17] Δολβα, πόλις τῆς Ἀδιαβηνῆς] Si Phœniciæ fines extendi poſſent, ut etiam Adiabenam comprehenderent, ſtatuerem eandem eſſe civitatem, quam infra Stephanus Πλάτανον nuncupat. A platanis Dolba dicta videtur; דולבא doulba enim platanum denotat.

[19] Οἱ τὴν Κύζικον οἰκοῦντες] Si mei arbitrii res foret, reſcriberem: οἱ περὶ τὴν Κύζικον οἰκοῦντες. Quin ipſe noſter alio loco ſitum hujus gentis & regionis ſic delineavit: Σκύλακη, πόλις ἐν τῇ Δολιονίδι, Κυζίκου πλησίον. Doliones Theſſalica colonia ſunt, quique circa Cyzicum conſederunt, extendentes ſuos fines ab Æſepo ad Rhyndacum uſque & Daſcylitidem paludem. Euſtathius ad Iliad. I pag. 766. Δολιονας δὲ λέγει μάλιστα τοὺς περὶ Κύζικον, ἀπὸ Αἰσήπου ἕως Ῥυνδάκου καὶ Δασκυλίτιδος λίμνης. Vide præterea Scholiaſt. ad Arg. Apol. Rhodii. Non tamen nego Cyzici incolas Doliones fuiſſe dictos. Etymologici Mag. Auctor: Καὶ γὰρ Δολιονία ἐγράφετο ἡ νῦν λεγομένη, ἣν ἐπενέμοντο οἱ Κυζικηνοί.

[20] Δολιονία.] Peſſime in omnibus editis legitur Δολονία. Scholiaſtes ad lib. I Argon. Apol. Rhod. Ἡ δὲ Δολιονία καὶ Φρυγία ἄρχεται μὲν ἀπὸ Αἰσήπου, λήγει δὲ ἐπὶ Ῥυνδάκου. Etiam hæc regio appellabatur Δολιονίς, ut liquet commentario præcedenti, & ex Strabone lib. XII.

[21] Δολιχὴ, νῆσος πρὸς τῇ Λυκίᾳ.] Apud Strabonem lib. XIV hæc inveniuntur verba: Μεταξὺ δ' ἐν τῷ λεχθέντι παράπλῳ νησία πολλὰ καὶ λιμένες, ὧν καὶ Μεγίστη νῆσος καὶ πόλις ὁμώνυμος Κισθήνη. Monet Salmaſius pro ultima voce ſubſtituendum Μηκίστη, ſive Δολιχίστη. idem quippe δολιχίστη & μηκίστη. nam δόλιχος longum ſignificat. Verum ignoſcant mihi tanti viri manes, ſi demonſtravero Μηκίστην Lyciæ non adjacuiſſe, ſed Μεγίστην; & præterea Δολιχίστην & Μεγίστην, vel Μηκίστην ut ipſe appellat, duas diverſas eſſe inſulas. Alexander Polyhiſtor, cujus auctoritate noſter utitur, in Lyciæ periplo Δολιχίστην & Μεγίστην ſeparatim nominavit. Addam verba Plinii quæ hoc maniſeſtiſſime docent lib. V cap. XXXI: *Deinde contra Tauri promontorium peſtifera navigantibus Chelidonia totidem ab eo, cum oppido Leucola, Paſiya, Laſia, Nym-*

phais, Macris, Megiſta, cujus civitas interiit. Multa deinde ignobiles. Sed contra Chimeram Dolichiſte. Ptolemæus eodem modo Lyciæ theſin abſolvit: Νῆσοι δὲ παράκεινται τῇ Λυκίᾳ Μεγίστη, Δολιχίστη, Χελιδόνιαι νῆσοι τρεῖς.

[22] Δολιχηνὴ πόλις τῆς Κομμαγηνῆς.] Non videtur mihi improbanda Hieronymi Syrtæ conjectura, qua cenſet hoc loco reſcribendum Δολίχη πόλις τῆς Κομ. nam uti deinde ſequitur, indigenæ hoc nomine inſigniuntur. Antoninus in Itinerario, unde & ſitus cognoſci poteſt, *Dolichen* hanc urbem appellat:

Sycobaſiliſſes.	M. P. XX.
Dolichen.	M. P. X.
Zeugma.	M. P. XII.

[23] Δολιχαῖος Ζεύς.] Quanquam hoc gentile non repugnet analogiæ, lubet tamen admirari noſtrum non dixiſſe Δολιχηνὸς Ζεύς, quo nomine heic cultus fuit, ut teſtantur aliquot inſcriptiones apud Gruterum, cum Græcæ tum Latinæ, unde ſequentes tranſcripſi,

IOVI. O. M.
DOLICHENO
C. FRONTINIUS
L. ARAM POSUIT.

Addam quoque Græcam ex eodem Grutero:

ΚΑΤΑ ΚΕΛΕΥ
CΙΝ. ΘΕΟΥ ΔΟΛΙ
ΧΗΝΟΥ ΑΝΕCΤΗCΑ
ΚΑΤΑ ΘΗΝΕΟΙ ΤΟΥΕ
ΓΡΟΥ ΜΑΡΚΟC ΟΥΑ
ΠΙC ΚΑΙ ΟΥΙΟC ΜΑΡ
ΚΟC ΟΥΑΠΙC ΑΡΤΕ
ΜΩΝ.

[24] Ἀπὸ Δολόγκου.] Scholiaſtes ad Lycophronem: Δόλογκοι δὲ ἔθνος Θρᾳκικὸν, ἡ ἀπὸ Δολόγκου τοῦ Κρόνου καὶ Θρᾴκης νύμφης. Conſtant. Porphyrogenneta hunc ex Saturno & Nympha Titanide natum perhibet.

[25] Δολοπηΐς] Hyginus cap. XIV: *Alii ajunt Ctimeni filium, quia juxta lacum Xynium Dolopeidem urbem inhabitabat.* Hæc lectio itaque non eſt ſollicitanda, quanquam verum ſit etiam Dolopiada hanc urbem appellari. Vide Stephanum in Κτιμένη.

[26] Νῆσος μικρὰ Ῥόδου] Donuſæ meminit Euſtathius ad Dionyſ. cujus verba ſic emendavit Cl. Voſſius. Σποράδες δὲ περὶ τὴν Ῥόδον Δονουσία, ἧς παραδίδοται φασὶν ἐπιλῆν...

εἰς ἣν Διόνυσος [27] ἐκ Νάξου τὴν Ἀριάδνην μετεκόμισε, [28] τοῦ πατρὸς Μίνω διώκοντος αὐτήν. ἔοικεν οὖν [29] Διονυσία εἶναι, καὶ κατὰ παραφθορὰν Δονουσία. τὸ ἐθνικὸν, Δονούσιος.

ΔΟΡΙΈΙΟΝ [30], Φρυγίας πόλις. τὸ ἐθνικὸν, Δοριεεύς, ὡς Γορδιεύς.

ΔΟΡΊΣΚΟΣ, [31] πόλις Θρᾴκης, καὶ πεδίον. τὸ ἐθνικὸν, Δορίσκιος, ὡς [32] Βορμίσκιος.

ΔΟΡΟΚΌΤΤΟΡΟΣ [33], πόλις Γαλατῶν τῶν προσβόῤῥων. ὁ οἰκῶν, Δοροκοττόριος.

ΔΟΡΥΛΑΈΙΟΝ [34], πόλις Φρυγίας, ὃ καὶ Δορύλαιον Δημοσθένης φησί. τὸ ἐθνικὸν, Δορυλαεύς.

ΔΟΥΛΊΧΙΟΝ [35], μία τῶν Ἐχινάδων νήσων, ἡ καὶ Δόλιχα καλουμένη, καὶ Ὀξεῖα, ἣν [36] Θοὰς ὁ ποιητὴς εἶπεν, ἀπὸ Δουλιχίου τοῦ Τριπτολέμου. ὁ πολίτης, Δουλιχιεύς, καὶ Δουλιχιώτης ἀπὸ τοῦ Δουλιχίου κατὰ τροπὴν, καὶ Δουλιχιήτης, [37] καὶ Δουλιχίς. ἐλέγοντο δὲ [38] οἱ ἐν τῷ Δουλιχίῳ Ἐπειοί, ὡς Ἐπαφρόδιτος, παρατιθεὶς τὸν Ἀρίσταρχον ἐκδεχόμενον οὕτω.

ΔΟΥΛΩΝ πόλις, [39] πόλις Λιβύης· Ἑκαταῖος ἐν περιηγήσει. καὶ ἐὰν δοῦλος εἰς τὴν πό-

A Bacchus Ariadnen ex Naxo, cum eam pater Minos perſequeretur, tranſtulit. Videtur igitur eſſe Doinyſia, & corrupte Donuſia. Gentile, Donyſius.

DORÏEUM, urbs Phrygiæ. Gentile, B Dorieënſis, uti Gordienſis.

DORISCUS, urbs Thraciæ & campus. Gentile, Doriſcius, uti Bormiſcius.

DOROCOTTORUS, urbs Gallorum ad aquilonem vergentium. Incola, Do- C rocottorius.

DORYLAEIUM, urbs Phrygiæ, quæ & Dorylæum apud Demoſthenem dicitur. Gentile, Dorylaenſis.

DULICHIUM, una ex Echinadibus D inſulis, quæ & Dolicha vocatur & Oxea, quamque Poëta Θοὰς appellavit, a Dulichio Triptolemi F nomen habens. Oppidanus Dulichienſis, & Dulichiota, quod fit a Dolichie mutata litera, & Dulichietes, & Dulichis. Dulichium habitantes Epeï nominantur, teſte E Epaphrodito, allegante Ariſtarchum ita interpretantem.

DULôNPOLIS, ſive *Servorum urbs* in Libya eſt, auctore Hecatæo in Periegeſi. Et ſi

---

διοτιοῦ ἡ Διονυσία τις ἐστί· ἐπεὶ Διόνυσος τὴν Ἀριάδνην εἰς αὐτὴν ἐκ τῆς Νάξου ἤγαγε, Μίνωος τοῦ πατρὸς διώκοντος αὐτήν. De ſitu porro conſulendus Mela lib II cap VII.

27 Ἐκ Νάξου.] Libri MSS & priores editiones ἐκ νήσου, quod optime mutavit Xylander.

28 Τοῦ πατρὸς Μίνω.] Emendat Salmaſius ad marginem ſui Stephani τοῦ πατρὸς Μίνωος, ſed nullam ſic corrigendi neceſſitatem video, eſt enim τὸ Μίνω caſus obliquus ut docet Euſtathius ad Homerum, a recto Μίνως, ita enim ille ad Odyſſ. P. pag. 1830 Ἰστέον δὲ ὡς Ὅμηρος μὲν ἀναλόγως κρατεῖ ὅρους ἥρωος, ὅτε ὁ Μίνως Μίνωος ἐκλίνετο· οἱ δὲ ὕστερον, καὶ ἰσοσυλλάβως ὡς Μενέλαος Μενέλαου, οὕτω καὶ Μίνως Μίνω &c.

29 Διονυσία.] Inepte, ut oſtendit incomparabilis Voſſius, Dionyſiam a Dionyſo dictam vult Stephanus. Verum enim nomen eſt Donuſa, Græce Δονοῦσα. Sic quoque Tacitus lib IV Annalium. Sic quoque apud Virgil. invenies *viridemque Donuſam* lib III.

30 Δοριεῖον, Φρυγίας πόλις.] Videtur mihi hæc eadem urbs, quam ſupra exigua mutatione nominavit Δαρεῖον, ubi nos exiſtimavimus reſcribendum Δαρεῖον; quam conjecturam non eſſe vanam, hinc evidenter liquet.

31 Πόλις Θρᾴκης· καὶ πεδίον.] Addam verba Herodoti lib VII, unde hæc a Stephano tranſcripta videntur: Ὁ δὲ Δορίσκος ἐστὶ τῆς Θρηΐκης αἰγιαλός τε καὶ πεδίον μέγα. διὰ δὲ αὐτοῦ ῥέει ποταμὸς μέγας Ἕβρος, ἐν τῷ τεῖχός τε ἐδέδμητο βασιλήϊον, τοῦτο τὸ δὴ Δορίσκος κέκληται.

32 Βορμίσκιος.] Mutando unicam literulam, hanc vocem ſanavimus; Δορμίσκιος enim peſſimo errore in omnibus libris excuſum erat

33 Δοροκόττορος.] Diverſimode ſcribitur hæc vox, Ptolemæo Δουροκόττορον, Straboni Δουρικόττορα, Cæſari *Durocortum*, ubi quoque in nonnullis libris legitur *Durocotorum* & *Durocortorum*. Oppidum & caput Rhemorum eſt, ut ſcribit Strabo lib. IV.

34 Δορυλάειον, πόλις Φρυγίας.] Phrygiæ Epicteti urbs eſt, ut teſtatur Strabo lib XII, in cujus libris hodie legitur Δορυλαῖον. Sed varium ſcribendi modum docet Euſtathius ad Dionyſ. de Situ Orbis, ubi de Phrygiæ diviſione loquitur: Καὶ τρίτη ἡ λεγομένη Ἐπίκτητος, ἐν ᾗ τὸ Κοτυάειον (ſic legendum, non Κοτυλαεῖον) καὶ τὸ Δορυλάειον, ὡς ὁ γεωγράφος ἱστορεῖ, τὸ καὶ Δορυλάειον· γράφουσι δὲ τὴν ἐσχάτην συλλαβὴν καὶ τὸ Δορύλαιον, διὰ διφθόγγου. Ultimam ſcribendi rationem ſequutus eſt Ptolemæus in magnæ Phrygiæ deſcriptione: Φρυγίας μεγάλης πόλεις, Κοτυαεῖς, Δορύλαιον, Μιδάειον.

35 Δουλίχιον, μία τῶν Ἐχινάδων.] Totum hunc locum noſter habet ex Strab lib X, ſed quam oſcitanter vel tranſcriptus, vel quam male acceptus ſit, conferenti evidenter apparebit, hæc ſunt ejus verba: Καὶ ταύτης δὲ καὶ τῆς Κεφαλληνίας πρὸς ἕω, τὰς Ἐχινάδας ἱδρῦσθαι νήσους συμβέβηκεν, ὧν τό, τε Δουλίχιόν ἐστι (καλοῦσι δὲ νῦν Δόλιχαν) καὶ αἱ Ὀξεῖαι καλούμεναι, ἃς ὁ ποιητὴς Θοὰς εἶπε. Hinc igitur conſtat, Stephanum, verbis Strabonis uſum, aliud quid voluiſſe; quibus deinde Hermolaus Stephanum in Epitomen redigendo, peſſimum ſane & plane incongruum ſenſum affinxit, quem tamen aptiorem ſua ætate invenit Euſtathius, cujus auctoritate inductus, τὸ Ὀξεῖαι, quod omnes libros occupabat, in Ὀξεῖα commutavi, ſic enim ille ſcribit & judicat de Stephani loco ad Iliad. B pag 305. Ὁ δὲ τὰ ἐθνικὰ ἐκθέμενος, λέγει μὲν καὶ αὐτός, ὅτι τὸ Δουλίχιον, καὶ Δολίχα καλεῖται· προστίθησι δὲ ὅτι καὶ Ὀξεῖα λέγεται, ἣν καλεῖ, Θοὰς φησὶν ὁ ποιητὴς εἶπε· καὶ ἰδοὺ, κατὰ τοῦτο καὶ [illegible] τὴν τῶν παλαιῶν δόξαν, εἴπερ αἱ Ὁμηρικαὶ Θοαὶ νῆσοι, αἱ πολλαί εἰσι, ἀλλὰ μία παρὰ τούτῳ ἡ ῥηθεῖσα Δολίχα καλεῖται δὲ Δουλίχιον, ἀπὸ Δουλιχίου φασὶ τοῦ Τριπτολέμου.

36 Θοὰς ὁ ποιητὴς εἶπεν.] Reſpicit noſter locum Homeri Odyſſ. O.

Ἔνθεν δ' αὖ νήσοισιν ἐπιπροέηκε θοῇσιν
Ὁρμαίνων ἤ κεν θάνατον φύγοι, ἦ κεν ἁλοίη.

37 Καὶ Δουλιχίς.] Hanc vocem ex MSS ſubſtituimus pro Δουλιχεῖς, quam omnes editiones repræſentant. Præterea totum locum a mala interpunctione, qua laborabat, liberavimus.

38 Οἱ ἐν τῷ Δουλιχίῳ Ἐπειοί.] Etiam hoc ex Strabone, lib. jam citato, deſumptum eſt, ubi teſtatur quondam Epeos Dulichium obtinuiſſe: Οὔτ' οὖν Δουλίχιον ἡ Κεφαλληνία καθ' Ὅμηρον, οὔτε τῆς Κεφαλληνίας τὸ Δουλίχιον, ὡς ὁ Ἄνδρων φησί· τὸ μὲν γὰρ Ἐπειοὶ κατεῖχον

39 Πόλις Λιβύης.] Hujus etiam, ut & Cretenſis, meminit Heſychius, cujus verba ita ſunt diſtinguenda & continuatim legenda: Δούλων πόλις, Εὔπολις ἐν Μαρικᾷ· κωμῳδεῖ [illegible] λέγει Δούλων πόλιν· ἔστι δὲ ἐν Κρήτῃ καὶ Λιβύῃ. Noſter etiam de Eupolis Marica mentionem facit aliis in locis;

τὴν πόλιν ταύτην λίθον προσενέγκῃ, ἐλεύθερος γίγνεται, κἂν ξένος ᾖ. ἔστι καὶ ἑτέρα Ἱεροδούλων, ἐν ᾗ εἷς μόνος ἐλεύθερός ἐστι. Φασὶ δὲ [40] κατὰ Κρήτην Δουλόπολιν εἶναι χιλίανδρον. Σημειωτέον δ' ὅτι Κρατῖνος ἐν Σεριφίοις πόλιν δούλων φησὶν, Ἀπολλωνίου φάσκοντος, μὴ δεῖν ταύτας τὰς παραθέσεις ἐναλλάσσειν δίχα ποιητικῆς ἀνάγκης, ὥς φησι Κρατῖνος.

> Εἶτα Σάκας ἀφικνῇ, καὶ Σιδονίους, καὶ
> Ἐρεμβούς,
> [41] Ἔς τε πόλιν δούλων ἀνδρῶν [42] νεοπλουτοπονήρων.

ἔστι δὲ χωρίον ἐν Αἰγύπτῳ Δουλόπολις, ὥς φησιν [43] Ὀλυμπιανός. τὸ ἐθνικὸν, Δουλοπολίτης.

ΔΟΥΜΑΘΑ, πόλις Ἀραβίας. ὁ πολίτης, [44] Δουμαθηνὸς, ὡς Γλαῦκος ἐν β' Ἀραβικῆς ἀρχαιολογίας.

ΔΟΥΡΑ, πόλις Μεσοποταμίας, ὡς [45] Πολύβιος πέμπτῃ. τὸ ἐθνικὸν, Δουρηνός.

ΔΟΥΡΙΟΠΟΣ [46], πόλις Μακεδονίας· Στράβων ἑβδόμῃ. οὕτω καὶ ἡ χώρα.

ΔΟΥΣΑΡΗ, σκόπελος, καὶ κορυφὴ ὑψηλοτάτη Ἀραβίας. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ Δουσάρου. [47] θεὸς δὲ οὗτος, παρὰ Ἄραψι δὲ Δαχαρηνοῖς τιμώμενος. οἱ οἰκοῦντες, [48] Δουσαρηνοὶ, ὡς Δαχαρηνοί.

ΔΡΑΒΗΣΚΟΣ, Θράκης χωρίον· [49] Θουκυδίδης α. τὸ δ' ἐθνικὸν, Δραβήσκιος.

ΔΡΑΓΓΑΙ, ἔθνος Περσικῆς [50] Στράβων

Et ſi ſervus in hanc urbem lapidem intulerit, exit ſervitio, licet fuerit peregrinus. Eſt & alia Hierodulorum, in qua unicus liber eſt. Ajunt & juxta Cretam eſſe Dulopolin mille virorum. Animadvertendum eſt vero, Cratinum in Seriphiis πόλιν δούλων *urbem ſervorum* dixiſſe, Apollonio tamen tradente, non oportere hujuſmodi compoſitiones immutare citra poëticam neceſſitatem, quemadmodum inquit Cratinus:

> *Deinde ad Sacas te confers & Sidonios &*
> *Erembos,*
> *Et in urbem ſervorum, virorum repentinis*
> *divitiis peſſimorum.*

Eſt quoque Dulopolis caſtellum in Ægypto, cujus Olympianus meminit. Gentile, Dulopolita.

DUMATHA, oppidum Arabiæ, cujus oppidanus Dumathenus, uti Glaucus libro II de Antiquitatibus Arabicis auctor eſt.

DURA, urbs Meſopotamiæ, auctore Polybio libro V. Gentile, Durenus.

DURIOPUS, urbs Macedoniæ, teſte Strabone libro VII. Ita quoque regio appellatur.

DUSARE, ſcopulus & locus editus in Arabia, ita a Duſare appellatus. Ille enim ab Arabibus & Dacharenis pro Deo colitur. Incolæ, Duſareni, uti Dachareni.

DRABESCUS, oppidulum Thraciæ, cujus meminit Thucydides libro I. Gentile, Drabeſcius.

DRANGÆ, gens Perſica, de qua Strabo libro

locis: Peſſime Ortelius tamen hoc fabulæ nomen pro regione accepit

[40] Κατὰ Κρήτην.] Hujus meminit Soſicrates libro primo Creticorum apud Suidam: Ἔστι δὲ ἐν Κρήτῃ Δουλόπολις, ὡς Σωσικράτης ἐν τῇ πρώτῃ τῶν Κρητικῶν. Nunquam mihi perſuaſerim in Creta fuiſſe Δουλόπολιν: Stephanus eam ponit κατὰ Κρήτην, quod hic non eſt interpretandum *in Creta*. Fuit enim ſita in Bybeſſia Cherſoneſo, & alio nomine Acanthus & etiam Bybeſſus appellabatur. Vide Cl. Voſſium ad Melam pag. 82.

[41] Ἔς τε πόλιν δούλων.] In omnibus editionibus vox δούλων deſiderabatur. Ut verſiculus ſuis numeris eſſet integer, eam ex MSS revocavimus, & in hac editione expreſſimus.

[42] Νεοπλουτοπονήρων.] Corrigit Salmaſius in margine ſui Stephani, πλουτοπονήρων, ſed rationem non video.

[43] Ὀλυμπιανός.] A Plutarcho in vita Antonii Ὄλυμπος vocatur, & ſcripſit hiſtoriam Antonii & Cleopatræ, cujus medicus erat. Sed uter illorum ſit emendandus, non facile dixerim, niſi aliunde lux affulgeat.

[44] Δουμαθηνός.] Luſtravit Cl. Spanhemius in opere Ligorii nondum edito Arabum numiſma cum inſcriptione ΔΟΥΜΑΘΗΝΩΝ. Ergo non bene hæc vox apud Ptolemæum lib. V in Arabiæ deſertæ deſcriptione per diphthongum Δουμαίθα exarata conſpicitur.

[45] Πολύβιος πέμπτῃ.] Bis illo libro Polybius Durorum meminit. Hanc urbem a Macedonibus conditam tradit Iſidorus Characenus: Ἔνθεν Δοῦρα Νικάνορος πόλις, κτίσμα Μακεδόνων, ὑπὸ δὲ Ἑλλήνων Εὔρωπος καλεῖται.

[46] Δουρίοπος.] Hodie in Strabone circumfertur Δεύριοπος. Eſt urbs & regio ad Erigonum ſita, cujus urbes omnes a Geographo lib VII circa finem recenſentur.

[47] Θεὸς δὲ οὗτος.] Ad hunc locum tranſcribam verba Cl. Bocharti, qui de Duſare in ſuo Phaleg ita ſcribit. Ut, ab Alilæ Deæ cultu Alilæi, ita Dotareni dicti a cultu Dei, Doſaris vel Duſaris. Quippe enim Deus Duſares in Arabica cultus eſt. Tertullian. Apol cap XXIV: *Unicuique etiam provinciæ & civitati ſuus Deus eſt, ut Syriæ Aſtarte, ut Arabiæ Duſares, ut Noricis Belenus, ut Africæ Cæleſtis.* Vide hac de re plura apud Voſſium de Theol. Gent. & Seldenum de Diis Syris.

[48] Δουσαρηνοί.] Proximi ſunt Caſſanitis verſus orientem, & a Ptolemæo Δουσαρηνοὶ appellantur. Tranſcriptorum incuria υ & ω ſæpe confunduntur.

[49] Θουκυδίδης α.] Ita ſcriptum reperi in Voſſiano codice: a vulgatis libris numerus aberat. Thucydidis verba hæc ſunt. Προελθόντες δὲ τῆς Θρᾴκης ἐς μεσόγειαν, διεφθάρησαν ἐν Δραβήσκῳ τῇ Ἠδωνικῇ ὑπὸ τῶν Θρᾳκῶν ξυμπάντων, οἷς πολέμιον ἦν τὸ χωρίον αἱ Ἐννέα ὁδοὶ κτιζόμενον.

[50] Στράβων πεντεκαιδεκάτῃ.] Addam ex illo libro Geographi verba, ut inde ſitum probe cognoſcamus: Τοῖς Παροπαμισάδαις δὲ παράκειται πρὸς τὴν ἑσπέραν Ἄριοι, τοῖς δὲ Ἀραχωτοῖς Δράγγαι, καὶ τοῖς Γεδρωσίοις· οἱ δ' Ἄριοι τοῖς Δράγγαις ἅμα δὲ καὶ πρὸς ἄρκτον παράκεινται. Hos Ptolemæus ab occaſu & ſeptentrione Aria & Bagoa monte terminari

ϐων πεντεκαιδεκάτη. τὸ θηλυκὸν, [11] Δραγγὴς, ἡ χώρα. [12] Δραγγανὴ, ὡς ἔθνος. Σωφηνοὶ γὰρ, καὶ Ἀραξηνοί.

ΔΡΑΓΜΟΣ, πόλις Κρήτης, ὡς Ξενίων ἐν τοῖς Κρητικοῖς. τὸ ἐθνικὸν, [13] Δράγμιος, ἢ Δραγμίτης, ὅπερ ἄμεινον.

ΔΡΑΚΑΝΟΝ[14], ὄρος νήσου τῆς Ἰκαρίας λεγομένης, καὶ πόλις· Στράβων ιδ´. τὸ ἐθνικὸν, Δρακόνιος, ὡς Μυκώνιος, καὶ Δρακονεύς.

ΔΡΑΚΟΝΤΟΣ, νῆσος Λιβύης, ὡς Πολυΐστωρ ἐν τρίτῳ Λιβυκῶν. ὁ νησιώτης, Δρακοντονήσιος, ἡ Δρακοντονησίτης.

ΔΡΕΠΑΝΗ[15], ἡ Φαιακία. τὸ ἐθνικὸν, Δρεπανεὺς, ὡς [16] Σχερεύς. ἔστι δὲ πόλις Λυκίας Δρέπανα. ὁ πολίτης, ὁμοίως· [17] καὶ Δρέπανα οὐδετέρως, πόλις Σικελίας. [18] ἔστι δὲ Δρέπανον πόλις Λιβύης. εἰσὶ δὲ νησία δύο περὶ Λέβινθον. ἔστι δὲ Δρεπάνη Βιθυνίας, πρὸς τῷ Ἀστακηνῷ κόλπῳ. ἔστι καὶ [19] ὄρος Αἰθιοπίας. τῆς δὲ Βιθυνίας φασὶν ὠνομάσθαι, ὅτι

---- Δρεπάνην κλείουσιν ἀπὸ Κρονίδαο σιδήρου.

[20] τὸ ἐθνικὸν, Δρεπανεὺς· καὶ θηλυκὸν, Δρεπανηΐς.

ΔΡΕΣΙΑ, πόλις Φρυγίας· Διονύσιος ἐν Βασσαρικῶν γ´,

[21] Βυδίας,

A libro xv. Generis fœminini eſt Drangeïs, quod de regione ſumitur: ſed Drangeni de gente; dicimus enim Sopheni & Araxeni.

DRAGMUS, urbs Cretæ, de qua Xenio in Creticis. Gentile, Dragmius, ſive Dragmi-
B tes, quod melius eſt.

DRACANON, mons inſulæ Icariæ appellatæ, & urbs, cujus meminit Strabo libro xiv. Gentile, Draconius, uti Myconius, ſive Draconenſis.

C DRACONTUS, Libyæ inſula, de qua Polyhiſtor libro iii Libycorum. Inſulanus Dracontoneſius, ſive Dracontoneſita.

DREPANE, Phæacia. Gentile, Drepanenſis, uti Scherienſis. Eſt quoque Ly-
D ciæ oppidum Drepana, cujus oppidanus eodem modo effertur. Et Drepana genere neutro, Siciliæ urbs eſt. Reperitur quoque Libyæ Drepana, item duæ parvæ inſulæ circa Lebinthum, & Drepane Bithyniæ ad Altacenum ſinum. Eſt quoque mons Æthio-
E piæ. Bithyniæ oppidum ita appellatum perhibent ex eo, quod

---- *Drepanen vocitant Saturni falcem*

Gentile, Drepanenſis, & genere fœminino
F Drepaneïs.

DRESIA, urbs Phrygiæ, de qua Dionyſius libro iii Baſſaricorum:

Budiam,

minari perhibet, & verſus orientem Arachoſia. Curtius lib. vi teſtatur, bellicoſam nationem fuiſſe.

[11] Δραγγὴς] Ut plurimum tamen Græci utuntur voce Δραγγιανὴ pro regione. Marcianus Heracleota in Periplo: Γεδρωσία περιορίζεται ἀπὸ ἀρκτῶν τῇ Δραγγιανῇ. Male apud Diodorum Sicul. lib. xvii Δραγγινῶν excuſum eſt. Διελθὼν δὲ τοὺς ἄνδρας ἐξεπορεύετο εἰς τὴν Παρθυαίων καὶ Δραγγινὴν. Sine dubio ibi reſcribendum Δραγγιανὴν. Ita quoque Drangarum regio aliquoties a Ptolemæo lib. vi & ab aliis inſignitur.

[12] Δραγγανὴ, ὡς ἔθνος] Sic exhibent libri editi, ſed Voſſianus MS, Δραγγηνοὶ, ὡς ἔθνος. Quare ſuſpicor totum locum hoc modo debere diſtingui & legi. Τὸ θηλυκὸν, Δραγγὴς, ἡ χώρα. Δραγγηνοὶ, τὸ ἔθνος. Σωφηνοὶ γὰρ καὶ Ἀραξηνοί.

[13] Δράγμιος] Male in aliis editionibus legitur Δράγμος, quod hic immutavimus.

[14] Δράκανον &c] Libri omnes Δράκονον exhibent, pro quo nos reſcripſimus Δράκανον, inducti auctoritate Strabonis, quem citat, nec non aliorum. Hæc ſunt Geographi verba, in quibus quidem de civitate & promontorio, non vero de monte fit mentio: Ἔστι δὲ καὶ Ἀγρίμνιος ... ... Ταυροπόλιον ... , καὶ πολισμάτιον Οἰνόη, καὶ ἄλλο Δράκανον, ὁμώνυμον τῇ ἄκρᾳ ἐφ᾽ ᾗ ἵδρυται. Ab Heſychio mons ille Δρ... appellatur. Strabo Dorica pronuntiatione nomen hujus urbis protulit, quod lingua communi Δρ... dicitur. Idem ille de eodem promontorio verſibus nonnullis interjectis: Καλεῖται μὲν ἐν δὲ ἄκρα τις Ἀμπελος, διέχουσα πως πρὸς τῇ τῆς Ἰκαρίας Δρακάνου. Sic idem Strabo eodem libro mentionem fecit de Coæ promontorio, quod ipſe Dorica dialecto Δρέκανον, ſed alii lingua communi Δρέπανον nuncupant. Agathemerus lib. i. Ἐπὶ Τάλαν στάδια φξ´. ἐπὶ Λακτηρα τῆς Κῶας στάδια τκ´. ἐπὶ Δρέπανον Κῶας στάδια ρ´. Non ſatis prudenter hujus Geographiæ editor emendat Δρέκανον, quia ſic apud Strabonem ſcriptum reperit. Verum optime ſic ſcripſit Agathem. & non male Strabo; ſolent enim π mutare in κ, ut ὁποῖα ὁκοῖα, ποτὲ κοτὲ &c atque ita hic loci Δρέπανον Δρέκανον. In exaranda igitur hac voce Agathemerus communem, Doricam vero dialectum Strabo ſequutus eſt.

[15] Δρεπάνη, ἡ Φαιακία.] Hæc fuit antiquiſſima hujus inſulæ appellatio, ut liquet ex Euſtathio ad Odyſſ. E. Σχερία δὲ πάλαι ποτὲ ἡ τῶν Φαιάκων νῆσος. τὸ δὲ ἀρχαιότατον, Δρεπάνην φασὶν ἐκαλεῖτο· ὕστερον δὲ ἐκλήθη Κέρκυρα. Teſtatur etiam Callimachus apud Plinium *Drepanem* dictam fuiſſe lib iv cap xii *Homero dicta Scheria & Phæacia, Callimacho etiam Drepane.*

[16] Σχερεύς.] Omnino ſubeſt hic aliquid vitii, quod omnes editiones & MSS occupet. Fortaſſis reſcribendum eſt Σχερίδης.

[17] Καὶ Δρέπανα οὐδετέρως] Non tantum genere neutro & numero multitudinis τὰ Δρέπανα, verum etiam τὸ Δρέπανον dixerunt veteres. Polybius lib i: Διὰ τὸ πᾶσαν τὴν ἄλλην Σικελίαν ἐπικρατεῖν Ῥωμαίους, πλὴν Δρεπάνου. Idem eodem libro, paucis verſibus interjectis Ὁ δὲ Ἀτίλιος ἐξέπλευσε μετὰ τῶν νεῶν εἰς τὸ Δρέπανον πρὸς Ἀδάρβαν.

[18] Ἔστι δὲ Δρεπάνη Βιθυνίας] Vicina erat urbi Pronecto. Stephanus: Πρόνεκτος πόλις Βιθυνίας, πλησίον τῆς Δρεπάνης, ἣν ἔκτισαν Φοίνικες. Tradit Etymologici Mag Auctor eſſe regionem Drepanum in Bithynia: Δρέπανον δὲ τὴν χώραν Βιθυνίας αὐτῆς τῇ Βοσπόρῳ κειμένην.

[19] Ὄρος Αἰθιοπίας] Hunc locum interpretatur Salmaſius de promontorio ad ſinum Arabicum in parte Troglodytarum. Eum videſis ad Solinum pag 1264. Plinius lib vi cap xxix: *A promontorio Indorum quod vocatur Lepte Acra, ab aliis Drepanum* &c.

[20] Τὸ ἐθνικὸν, Δρεπανεύς] Latino ore DREPANITANUS dicendum, ut vult Priſcianus lib. ii: *A Caralibus,*

[61] Βυδίαν, Δρεσίλωτι, καὶ οἱ μηλώδεα Ἀχαίαν.

Budiam, Dreſiamque & qui paſtoralem terram.

τὸ ἐθνικὸν, Δρεσιεύς.

Gentile, Dreſienſis.

ΔΡΥΛΑΙ, συνοικία τῆς Ποντικῆς Τραπεζοῦντος οὐ πόῤῥω, ὡς [62] Ξενοφῶν ἐν ἀναβάσεως πέμπτῳ.

DRYLÆ, vicinia non procul a Pontica Trapezunte, de qua Xenophon libro v Anabaſ.

ΔΡΙΛΩΝΙΟΣ, πόλις μεγάλη, ἐσχάτη τῶν Κελτικῶν. τὸ ἐθνικὸν, Δριλώνιος, ὡς Θεόπομπος μγ´.

DRILONIUS, urbs magna & ultima Celtarum. Gentile, Drilonius, teſte Theopompo libro XLIII.

ΔΡΟΓΓΙΛΟΝ, χωρίον Θετταλίας. Θεόπομπος Φιλιππικῶν θ´. τὸ ἐθνικὸν, Δρογγίλιος.

DRONGILUM, oppidulum Theſſaliæ, de quo Theopompus libro IX Philippicorum. Gentile, Drongilius.

ΔΡΥΑΙΝΑ, πόλις Κιλικίας, κτίσμα Δρυαίνου, ἡ μετονομασθεῖσα [63] Χρυσόπολις. τὸ ἐθνικὸν, Δρυαινίτης.

DRYÆNA, urbs Ciliciæ a Dryæno condita, & poſtea Chryſopolis tranſnominata. Gentile, Dryænites.

ΔΡΥΙΔΑΙ, ἔθνος Γαλατικὸν, φιλόσοφον, [64] ὡς Διογένης Λαέρτιος ἐν φιλοσόφῳ ἱστορίᾳ.

DRUIDÆ, gens Galatica Philoſophiæ dedita, de qua Diogenes Laertius in hiſtoria Philoſophica.

ΔΡΥΜΗ, πόλις Λιβύης. [65] Στράβων ιζ´. ὁ πολίτης Δρυμαῖος, ὡς Βαρκαῖος, Κυρηναῖος.

DRYME, oppidum Libyæ, auctore Strabone libro XVII. Oppidanus, Drymæus, uti Barcæus, Cyrenæus.

ΔΡΥΜΙΑ [66], πόλις Φωκίδος. Παυσανίας ι´. Δήμητρος δὲ θεσμοφόρου, [67] Δρυμίοις ἱερόν ἐστιν ἀρχαῖον. τὸ ἐθνικὸν, [68] Δρυμιεὺς, ἐκ τοῦ θηλυκοῦ καὶ οὐδετέρου.

DRYMIA, urbs Phocidis, auctore Pauſania libro x. Drymiis autem eſt Cereris legiferæ templum vetuſtum. Gentile, Drymienſis, quod ex fœminino & neutro formatum eſt.

ΔΡΥΜΟΥΣΣΑ, νῆσος Ἰωνίας, [69] Θου-

DRYMUSSA, inſula Joniæ, de qua Thu-

---

valibus, Caralitanus; a Tauromenio Tauromenitanus; a Cephaloedio Cephaloeditanus; a Drepano, Drepanitanus. Eodem gentili etiam utitur Cicero lib. IV in Verrem.

[61] Βυδίαν, Δρεσίλωτι.] Si ſequamur vulgatam lectionem, haud conſtabit verſiculi modulus. Apud Nonnum lib. XIII occurrit Βυδείαν. Hinc conjicio olim fuiſſe ſcriptum Βυδείαν, Δρεσίλωτι. Etiam idem Nonnus lib. citato Dretiæ meminit

Οἱ Δρησίην ἐνέμοντο. ....

[62] Ὡς Ξενοφῶν] Ut virtutem hujus gentis & propriam ſedem cognoſcamus, operæ pretium exiſtimo Xenophontis verba tranſcribere, a quo aliquoties Δρῖλαι appellantur, ita enim ille libro a Stephano allegato. Εἰς τοὺς Δρίλας δὲ στρατηγὸς ἦγε, ἀφ' ὧν κακῶς ἔπασχον, εἰς χωρία τε ὀρεινά τε καὶ δύσβατα, καὶ ἀνθρώπους πολεμικωτάτους τῶν ἐν τῷ Πόντῳ· ἐπεὶ δὲ ἦσαν ἐν τῇ χώρᾳ οἱ Ἕλληνες, ὁποία τῆς χώρας τοῖς Δρίλαις ἁλώσιμα ἐδόκει εἶναι &c.

[63] Χρυσόπολις] Hujus urbis noſter iſthac in voce mentionem facit.

[64] Ὡς Διογένης Λαέρτιος] Voculam ὡς induximus ex MSS, quæ jam planiſſimam ſententiam conficit. Druidarum Laertius meminit in proœmio operis ſui. In libris Palatinis & Voſſiano ordine inverſo legebatur, ὡς Λαέρτιος Διογένης. In voce Χαλδαῖοι a noſtro appellatur Διογένης ὁ Λαερτιάδης. Hæc diverſæ formæ gentilia ſunt, formata a voce Λαέρτης, ubi tamen noſter de ultimo mentionem non facit, cujus rei plura in hoc opere occurrunt exempla. Non puto tamen patris nomen fuiſſe, cum & gentilia ſæpiſſime cum articulo proferantur, ut Δημήτριος ὁ Σκήψιος, Δημήτριος ὁ Καλλατιανὸς & alii innumeri.

[65] Στράβων ιζ´.] Libri editi male habent Στράβων ιϛ´. Verum quod alias ſæpenumero ſtatuimus, etiam hic ſtatuendum, ſcilicet, noſtrum in vitioſum Geographi codicem incidiſſe, in quo peſſimo errore Δρύμη exaratum erat. Strabo oppidum hoc Ἄδρυμην appellavit, ejuſque libro XVII mentio reperitur; eſtque idem quod noſter nomine Ἀδρύμης in præcedentibus deſcripſit. Hæc ſunt Strabonis de hac urbe verba. Ἔστι δὲ καὶ Μελίτη νῆσος ἐν πεντακοσίοις σταδίοις ἀπὸ τῆς Κοσσούρας. εἶτα Ἀδρύμη πόλις, ἐν ᾗ καὶ νεώριον ἦν.

[66] Δρυμία, πόλις Φωκίδος.] Hodie in Pauſaniæ editis circumfertur Δρυμαία, eratque urbs non longe ab Amphiclea & Tithoronio ſita, cujus originem referunt ad Phocum Æaci filium. Hæc ſunt Pauſaniæ de oppidi ſitu verba. Ἀπέχει δὲ Ἀμφικλείας ἡ Δρυμαία σταδίους ὀγδοήκοντα, ἀποτραπεῖσιν ἐς ἀριστερὰ ἐπὶ Ἡρακλεῖτον λεγομένην. Ναυβολεῖς δὲ τὰ ἀρχαιότερα, καὶ οἰκιστὴν οἱ ἐν ταύτῃ γενέσθαι φασὶ Φῶκον τὸν Αἰακοῦ. Ab Herodoto lib. VIII Δρυμὸς appellatur, ita enim ille: Καὶ γὰρ δὴ κατέκαυσαν Δρυμὸν πόλιν, καὶ Χαράδραν, καὶ Ἔρωχον &c. Livius eam Doridi non vero Phocidi adſcribit, & ab eo *Drymæ* appellatur, ita enim ille de Philippo libro XXVIII: *Triſtolum & Drymas Doridis parva atque ignobilia oppida cepit.*

[67] Δρυμίοις ἱερόν ἐστιν.] Hæc Pauſaniæ verba ſunt; in cujus libro x nunc legitur hunc in modum: Δήμητρος δὲ θεσμοφόρου Δρυμαίοις ἱερόν ἐστιν ἀρχαῖον, καὶ ἄγαλμα ὀρθὸν λίθου πεποίηται. Apud noſtrum eſt Δρυμίοις, quod pro gentili non eſt ſumendum: ſed uſus eſt noſter urbis nomine, numero multitudinis & genere neutro. Hinc ſuſpicor Pauſaniæ libros aliquid monſtri alere: nam ſi urbis nomen ſit Δρυμαία, quod paſſim δεικνὺς τὴν θηλυκῶς uſurpat, inde ἀναλόγως gentile Δρυμαῖος non deducetur.

[68] Δρυμιεὺς, ἐκ τοῦ θηλυκοῦ καὶ οὐδετέρου] Exiſtimo hanc noſtri Stephani eſſe mentem, quanquam primitivum Δρυμία genere fœminino & numero ſingulari, ſive genere neutro & numero multitudinis acceperis, inde commodiſſime formari poſſe τὸ ἐθνικὸν Δρυμιεὺς, adeo ut hinc appareat, veteres dixiſſe ἡ Δρυμία & τὰ Δρύμια.

[69] Θουκυδίδης ὀγδόῃ. τὸ ἐθνικὸν, Δρυμουσσαῖος.

ΔΡΥΟΠΗ, πόλις [70] περὶ τὴν Ἑρμιόνα. γράφεται δὲ Δρυόπα. ὁ πολίτης Δρυοπαῖος, ὡς Ἡρόδωρος, ὃν παρατίθησιν Ἐπαφρόδιτος. οἱ δὲ περὶ τὴν Οἴτην Δρύοπες, ἀπὸ Δρύοπος τῆς Εὐρυπύλου θυγατρός. ἔστι καὶ Δρυοπία τῶν Δρυόπων, [71] περὶ Τραχῖνα. λέγεται δὲ Δρυοπίς, καὶ Δρυοπηΐς, καὶ Δρυοπία.

ΔΡΥΣ, [72] πόλις Θρᾴκης· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. [73] ἔστι δὲ πόλις τῶν Οἰνώτρων. ὁ πολίτης, Δρυεύς, καὶ Δρυσίς. ἔστι δὲ κώμη Λυκίας, [74] ἐπὶ τῷ Ἄρῳ ποταμῷ.

ΔΥΜΑΝ, φῦλον Δωριέων. [75] ἦσαν δὲ τρεῖς, Ὑλλεῖς, καὶ Πάμφυλοι, καὶ Δυμᾶνες, ἐξ Ἡρακλέους. καὶ προσετέθη ἡ Ὑρνιθία, ὡς Ἔφορος α'. [76] Αἰγίμιος γὰρ ἦν τῶν περὶ τὴν Οἴτην Δωριέων βασιλεύς. ἔσχε δὲ δύο παῖδας, Πάμφυλον δὲ [77] Δυμᾶνα, καὶ τὸν τοῦ Ἡρακλέους [78] Ὕλλον ἐποιήσατο τρίτον, χάριν ἀποδιδοὺς, ἀνθ' ὧν Ἡρακλῆς ἐκπεπτωκότα κατήγαγεν. οἱ οἰκοῦντες, Δυμᾶνες· καὶ Δυμανὶς τὸ θηλυκὸν, καὶ Δύμαινα.

ΔΥΜΗ,

Thucydides libro VIII. Gentile, Drymuſſæus.

DRYOPE, oppidum circa Hermionam. Scribitur quoque Dryopa. Oppidanus, Dryopæus, auctore Herodoro, quem allegat Epaphroditus. Circa OEtam habitantes Dryopes nomen ſortiti ſunt a Dryope Eurypyli filia. Eſt quoque Dryopia Dryopum regio circa Trachinem. Dicitur quoque Dryopis, & Dryopeis & Dryopia.

DRYS, oppidum Thraciæ, teſte Hecatæo in Europa. Eſt quoque oppidum Oenotrorum, cujus oppidanus, Dryenſis & Dryſis. Eſt etiam Lyciæ pagus ad Pinarum fluvium.

DYMAN, tribus Dorienſium. Fuerunt autem tres, Hyllenſes, Pamphyli, & Dymanes ab Hercule, quibus addita eſt Hyrnithia, teſte Ephoro libro I. Ægimius enim circa OEtam Dorienſium erat rex: geminos autem habuit filios Pamphylum & Dymana, & Hyllum Herculis filium tertium adoptavit, hanc gratiam referens ideo, quod cum Hercules regno dejectum reſtituerat. Incolæ, Dymanes, & genere fœminino Dymanis & Dymæna.

DYME,

[69] Θουκυδίδης ὀγδόῃ.] Inſulas inter Clazomenis objacentes numeratur a Thucydide, cujus hæc ſunt verba: *Αἱ δὲ ἄλλαι νῆες κατῆραν ἐς τὰς ἐπικειμένας ταῖς Κλαζομεναῖς νήσους, Μαραθοῦσσαν, καὶ Πήλην, καὶ Δρυμοῦσσαν.* Hujus inſulæ etiam Plinius lib. V cap. XXXI mentionem facit, & Polybius in Legat. *Κλαζομενίοις δὲ ἐν δωρεᾷ προσέθηκαν τὴν Δρυμοῦσσαν καλουμένην νῆσον.* Quod a Livio ita vertitur: *Clazomeniis ſuper immunitatem, & Drymuſſam dono dederunt.* Ubi Urſinus obſervat in Polybiano codice fuiſſe Δρομοῦσσαν & in veteribus Livianis *Dromuſſa*, propiore ad *Dromuſſam* Polybianam ſcriptura.

[70] Περὶ τὴν Ἑρμιόνα.] Si quæſiveris illa in voce ubinam terrarum Hermione fuerit ſita, inanem te remittet Epitomator, & nihil inde certi expiſcaberis. Ego tamen hic intelligo Dryopas, antiquis temporibus Parnaſſi accolas, & in Peloponneſum ab Hercule deductos, ubi Aſinem prope Hermionem diu tenuerunt, quod manifeſte teſtatur Pauſanias in Meſſeniacis: *Ἀσιναῖοι δὲ τὸ μὲν ἐξ ἀρχῆς Λυκωρείταις ὅμοροι, περὶ τὸν Παρνασσὸν ᾤκουν. ὄνομα δὲ ἦν αὐτοῖς, ὃ δὴ καὶ ἐς Πελοπόννησον διεσώσαντο, ἀπὸ τοῦ οἰκιστοῦ Δρύοπες. Γενεᾷ δὲ ὕστερον τρίτῃ βασιλεύοντος Φύλαντος, μάχῃ τε οἱ Δρύοπες ὑπὸ Ἡρακλέους ἐκρατήθησαν, καὶ τῷ Ἀπόλλωνι ἀνάθημα ἤχθησαν ἐς Δελφούς. Ἀναχθέντες δὲ ἐς Πελοπόννησον χρήσαντος Ἡρακλεῖ τοῦ θεοῦ, πρῶτα μὲν τὴν πρὸς Ἑρμιόνῃ Ἀσίνην ἔσχον.* Originem, naturam & tranſmigrationem hujus gentis etiam luculenter deſcribit doctiſſimus Scholiaſtes ad Apol. Rhod lib. I: *Δρύοπες, ἔθνος περὶ τὸν Παρνασσὸν ἀδικον, ὃ καταπολεμήσας Ἡρακλῆς, καὶ μετῴκισεν εἰς Πελοπόννησον· ὠνομάσθησαν δὲ ἀπὸ Δρύοπος τοῦ Λυκάονος ἢ Δίας τῆς Λυκαονίας.* Herculem Dryopas traduxiſſe in Peloponneſum etiam teſtificatur Etymologici Mag Auctor, qui Dryopem non Lycaonis, ſed Apollinis F ſtatuit, ita enim ille: *Τοὺς Δρύοπας ὑπὸ τὸν Παρνασσὸν οἰκοῦντας, μετῴκισεν Ἡρακλῆς εἰς Πελοπόννησον· καλοῦνται δὲ ἀπὸ Δρύοπος, υἱοῦ Ἀπόλλωνος ἢ Δίας τῆς Λυκάονος.* Verum magis placet, quod de Dryopis genealogia Etymologus adduxit, quam Apollonii Scholiaſtes, ubi illud *Λυκαονίας* a mala manu eſt, & ſi quis reſcripſerit *Λυκάονος* cum Etymologici auctore, illud alterum præcedens *Λυκάονος* in *Ἀπόλλωνος* mutare neceſſe habebit. Imo Scholiaſtam Apollonii ita debere emendari, evidentiſſimo argumento demonſtravero, ſi huc tranſcripſerim Tzetzæ verba ex commentariis ad Lycophronem, ſic enim ille: *Ὁ δὲ Δρύοψ, υἱὸς Ἀπόλλωνος ἢ Δίας τῆς Λυκάονος· ταύτῃ γὰρ συνελθὼν Ἀπόλλων, ἔγκυον ἐποίησεν· ἡ δὲ τεκοῦσα τὸ βρέφος, ἔκρυψεν εἰς δρυὸς στέλεχος, ὅθεν δὲ Δρύοψ ἐκλήθη, καὶ ἐξ αὐτοῦ Δρύοπες, οἱ περὶ Παρνασσὸν, ὥς φησιν Ἥλιος.*

[71] Περὶ Τραχῖνα.] Apollodorus lib. II de Hercule ſic inquit: *Ὡς δὲ ἧκεν εἰς Τραχῖνα πρὸς Κήϋκα, ὑποδεχθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, Δρύοπας κατεπολέμησε.*

[72] Πόλις Θρᾴκης.] Hujus urbis meminit Scylax, cujus verba ſic conſtituit Incomparabilis J. Voſſius. *Αἱ δὲ πόλεις Δίκαια καὶ Μαρώνεια· καὶ ἐν ταύτῃ ἐν τῇ ἠπείρῳ ἐμπόρια Δρῦς, Ζώνη.* Ad quem locum vir magnus obſervat Nicandri Scholiaſtam hanc urbem Ὀρφείας Δρύας appellaſſe: *Τῆς Αἴνου πλησίον ἐστὶν ὁ ποταμὸς Ἕβρος· ὁ μεταξὺ δὲ τοῦ ποταμοῦ καὶ Ζώνη πόλις, μεθ' ἣν αἱ Ὀρφεῖαι Δρύες εἰσὶν, ἐφ' ἃς τὸ Ζηρύνθιον ἄντρον.*

[73] Ἔστι καὶ πόλις τῶν Οἰνώτρων.] Fœdiſſimum mendum in vulgatos libros irrepſerat, in illis enim legebatur. *ἐν δὲ πλησιαστῇ Οἰνώτρων.*

[74] Ἐπὶ τῷ Ἄρῳ ποταμῷ.] Arum fluvium geographi omnes in Cilicia collocant, quare hic legendum monet Salmaſius, *ἐπὶ τῷ Πινάρῳ ποταμῷ.* Quæ lectio tanto confidentius admittenda eſt, quia in MSS ante τὸ Ἄρῳ lacuna conſpicitur.

[75] Ἦσαν δὲ τρεῖς.] De hiſce tribus legendus Scholiaſtes Ariſtophanis ad Plutum. Locus etiam in hanc rem optimus eſt apud Pindari Scholiaſt. ad od. I Pyth. *Πάμφυλος καὶ Δυμᾶς* (ita legendum, non *Δύμας*) *καὶ Δῶρος υἱοὶ Αἰγιμίου· ἀφ' ὧν Παμφυλεῖς, καὶ Δυμᾶνες, φυλαὶ ἐν Λακεδαίμονι.*

[76] Αἰγίμιος.] In omnibus editis excuſum reperitur male *Αἴγιμος*, quod auctoritate veterum ſcriptorum, & fide codicum calamo exaratorum emendavimus.

[77] Δυμᾶνα.] Corrigendum videtur *Δυμᾶντα*, qua terminatione hunc Ægimii filium appellavit Pauſanias in Achaicis: *Σαφῶς δὲ οὐκ οἶδα, εἴτε ἀπὸ γυναικὸς ἐπιχωρίας Δύμας, εἴτε ἀπὸ Δύμαντος τοῦ Αἰγιμίου.*

[78] Ὕλλον ἐποιήσατο τρίτον, χάριν ἀποδιδούς.] Hæc verba cum referenda ſint ad Ægimium Dorienſium regem, peſſime depravata habentur in vulgatis ad hunc modum: *Ὕλλον ἐποιήσατο τρίτον, χάριν ἀποδιδόντες.* Hæc, quam nos divulgamus, codicis Voſſiani lectio eſt, quam nemo ſanus repudiabit.

ΔΥ΄ΜΗ [1] πόλις [2] Ἀχαΐας, ἐσχάτη A πρὸς δύσιν, ὅθεν καὶ Καλλίμαχος ἐν ἐπιγράμμασιν.

Εἰς Δύμην ἀπιόντα τὴν Ἀχαϊκήν.

Καὶ Δύμη ἡ χώρα πάλαι ἐκαλεῖτο, ἡ δὲ [3] πόλις Στρατός. ὕστερον δὲ [4] καὶ ἡ πόλις καὶ B ἡ χώρα Δύμη ἐκλήθησαν. λέγεται καὶ [5] πληθυντικῶς, ὡς Ἀπολλόδωρος. [6] Τούτων ἀπέχουσι σταδίους ΡΚ, ἐσχάτη κεῖται πρὸς δύσιν Δύμαι. [7] ὁ πολίτης, Δυμαῖος. Ἔφορος ΚΔ. Παραγγελλομένης δὲ τῆς στρατιᾶς εἰς τὴν Δύμην, C πρῶτον μὲν οἱ Δυμαῖοι καταπλαγέντες. Καὶ Παυσανίας ἐν Βοιωτικοῖς. [8] Ἀνδρὶ Δυμαίῳ σταδίου μὲν ἀνελομένῳ νίκην. Καὶ πάλιν. [9] Δυμαίοις μέν ἐστιν Ἀθηνᾶς ναὸς καὶ ἄγαλμα. [10] Καὶ ἐν τῷ ά. Τάδε πρὸς D Ἀχαΐαν

Dyma, urbs Achaïæ, ultima ad occidentem, quare & Callimachus in Epigrammatibus canit:

Dymam profectum Achaicam.

Ipſa quoque regio antiquitus Dyma appellabatur, urbs vero Stratus. Tandem vero etiam cum urbs, tum regio Dyma vocatæ ſunt. Dicitur quoque numero multitudinis Dymæ, uti apud Apollodorum hiſce verbis: Abeſt ab hiſce centum viginti ſtadia urbs Dymæ, quæ ultima ad occidentem ſita eſt. Civis, Dymæus. Ephorus libro XXIV: Immiſſo autem in Dymam regionem exercitu, primo omnium Dymæi terrore perculſi ſunt. Et Pauſanias in Bœoticis: Viro Dymæo curſu in ſtadio reportanti victoriam. Et rurſum: Dymæis quidem eſt Minervæ templum & imago. Et in libro primo: Ab illa vero parte ad Achaiam

[1] Δύμη.] Ut cuivis legentium primo quaſi intuitu evidentiſſime appareat, quam miſeris modis genuinum Stephani Byzantini de Urbibus, ſive ut ego exiſtimo, de Gentilibus opus ab Hermolao Grammatico Conſtantinopolitano ſit truncatum, neque omnino inconſultum, neque a re alienum videbitur, ſi ipſiſſima Epitomatoris verba ex quacunque lectione, juxta Xylandrianam editionem, hic ſubjiciam. Hæc enim ille de Dyma congeſſit: Δύμη, πόλις Ἀχαΐας, ἐσχάτη πρὸς δύσιν. ὁ πολίτης, Δυμαῖος καὶ Δυμαία. λέγεται καὶ Δύμαιος. Ἀλέξανδρος δὲ Καυκωνίδα ταύτην φησὶν ἀπὸ Καύκωνος ποταμοῦ. Quanto cum bonarum literarum diſpendio hoc breviarium ſit conſarcinatum, cum ipſo Stephani opere collatione inſtituta, hinc manifeſte conſtabit. Tam multis paraſangis hoc fragmentum ſuperat epitomen, ut Alcinoi hortos, aut Midæ roſetum ingredi putem, quando ſeria lectione illud percurro.

[2] Ἀχαϊκήν.] Sic appellatur reſpectu aliarum Dymarum: Antoninus enim in Thracia oppidum hujus nominis, & locum in Sparta Heſychius collocat. In membranis Segujerianis deerant tres literæ poſteriores, legebaturque Ἀχαι xxx. Quod mihi ſuſpicionem injicit hunc locum plura continuiſſe. Sic ſolent ſocordes atque imperiti librarii epigrammatum duntaxat exordia tranſcribere, & reliquos verſus, licet aliquando decem ſequantur, lectorum diligentiæ committere, exarando *&c.* vel καὶ τὰ ἑξῆς, quod hic ab ipſis factum videtur. Nitebatur enim Stephanus integro Callimachi epigrammate probare, Achaicam Δύμην ἀπὸ τῆς δύσεως vel δύσμης nomen habere. Veriſimilem eſſe noſtram conjecturam, inde evincitur, quod toto hoc capite nullam de etymologia vocis mentionem fecerit ὁ Ἐθνογράφος, quam plerumque circa initium tmematis exhibet. Urbem inde appellationem ſortitam eſſe, etiam teſtatur Strabo lib VIII Ἐφεξῆς δ' ἐστὶν ἡ Δύμη πόλις ἀλίμενος, πασῶν δυσμικωτάτη, ἀφ' οὗ καὶ τοὔνομα. Vide præterea Euſtathium ad Iliad. B. pag 292 Pauſanias lib VII perhibet, quondam *Paleam* appellatam fuiſſe; nomen vero quod nunc obtinet, a Dyme fœmina indigena, vel a Dymante Ægimii filio deducens, ita enim ille: Ἐκαλεῖτο δέ τα μὲν ἀρχαιότερα Παλεια· ἔσχετο δ' ἐπ' Ἰώνων, ὄνομα ὃ μετέθεντο ἐς ἡμᾶς· σαφῶς δ' οὐκ οἶδα, εἴτε ἀπὸ γυναικὸς ἐπιχωρίας Δύμης, εἴτε ἀπὸ τοῦ Δύμαντος τοῦ Αἰγιμίου. Etymologici Magni Auctor nomen habere exiſtimat ἀπὸ τῆς δύσμης, ἢ ἀπὸ Δύμαντος ἥρωος. Integrum locum mox producam.

[3] Πόλις Στρατός.] Sic olim nuncupatam fuiſſe, liquet ex Strabone lib VIII. Sed non eſt confundenda cum clariſſima ejuſdem nominis urbe in Acarnania ſive Ætolia, cujus Livius, Mela, Plinius & alii quam plurimi meminere.

[4] Καὶ ἡ πόλις καὶ ἡ χώρα Δύμη ἐκλήθησαν.] Hoc etiam quodammodo ex Scholiaſta in Lycophronem appaget, tradente in Achaia Dymam civitatem vel regionem extitiſſe, ita enim inquit: Περὶ δὲ ταύτας τὰς πόλεις, ἤτοι τὴν Θεσπρωτίαν, ἥτις ἐστὶ πόλις Λακωνικῆς, καὶ τὸ Ὤλενον πόλις Ἀχαΐας, καὶ τὴν Δύμην πόλιν ἢ χώραν Ἀχαΐας. In verbis Theopompi, mox ſecuturis τὸ Δύμη etiam commodiſſime pro regione accipi poteſt.

[5] Πληθυντικῶς.] In hanc rem citat noſter Apollodori teſtimonium, cui adjiciam locum ex Etymologici Mag. Auctore: Δύμη ἡ πόλις τῆς Ἀχαΐας. Λυκόφρων. Δύμης τε Βουπρασίου ἡγεμὼν ὄχλου. λέγεται καὶ Δύμαι καὶ Δυμαῖαι (ubi malim emendare, λέγεται καὶ Δύμη καὶ Δύμαι.) ὅτι πρὸς δυσμαῖς τῆς Ἀχαΐας κεῖται, δύσμη τις οὖσα καὶ δύμη. ἢ ἀπὸ Δύμαντος ἥρωος. Etiam Livius hoc numero urbis nomen protulit, ita enim ille lib XXXII cap. XXI in oratione Ariſtheni: *Egregie enim Dymas priore bello ſumus tutati.* Et lib. XXXVIII cap. XXXIX. *Una ad coercendos inventa, haud magna memoratu res eſt: centum funditores ab Ægio & Patris & Dymis acciti*

[6] Τούτων ἀπέχουσι σταδίους ΡΚ.] An juſta & accurata hæc ſit ſtadiorum dimenſio, faciliime hinc cognoſcere potuiſſem, ſi præcedentia Apollodori verba non interiiſſent. Fortaſſis ſcribendum eſt: Ἠλείων ἀπέχουσι σταδίους ρκ'.

[7] Ὁ πολίτης Δυμαῖος.] Stephanus uſu hujus vocis illuſtrium ſcriptorum auctoritate, Ephori, Pauſaniæ, Apollodori, Philiſti, Theopompi & Euphorionis, confirmato, ex Antimachi Thebaide ſubjungit, etiam τὸ Δυμαῖος uſurpari. Duobus hiſce gentilibus ex Polybio tertium, ſcilicet τὸ Δυμαιεύς addi poſſet, ita enim ille lib. IV cap. LX. Διὸ καὶ Τριταιεῦσι καὶ Φαραιεῦσι καὶ Δυμαιεῦσι, ὅτι παρ' ἰδίᾳ συνεστῶτες μισθοφόροι, καταφρονούμενοι τοῦ τῶν Ἀχαιῶν ἡγεμόνος, οὐκ ἐγκλητέον. Verum metuo ne illo in loco menda lateat, ex repetitione diphthongi præcedentium vocabulorum orta, quam neque interpres neque alii commentatores ſuboleſcere, ut plurimum de gentilibus parum ſolliciti. Non me fugit τὸν Ἐθνογράφον alibi canonem exhibere, ſecundum quem τὸ Δυμαιεύς quodammodo defendi poſſet, ita enim ſcribit in Ἁλαὶ Ἀραφηνίδες. Τρύφων δ' ἐν παρωνύμοις Ἁλαῖος φησὶ λαβεῖν, καὶ Ἁλαιεὺς περισπωμένως. καὶ ἀπὸ Ἁλαῖος Ἁλαιεύς, Λαμπαῖος Λαμπαιεύς, Κρηταῖος Κρηταιεύς. Eodem modo à Δυμαῖος formari poſſet Δυμαιεύς. Sed ſcias velim Polybium paſſim lib II, IV & V. τὸ Δυμαῖος uſurpaſſe, & Stephanum noſtrum in Polybiana lectione tantopere verſatum fuiſſe, ut illud, ſi ullam τοῦ ἐθνικοῦ formam codices repræſentaſſent, aut citaſſet aut refutaſſet: adeo ut non dubitem, quin in Polybio Δυμαίοις reſcribendum ſit, quo innumeris locis etiam Livius utitur.

[8] Ἀνδρὶ Δυμαίῳ.] Integer Pauſaniæ locus ſic ſe habet: Οἴβωτα τῷ ἀνδρὶ Δυμαίῳ, σταδίου μὲν ἀνελομένῳ νίκην ὀλυμπιάσιν ὀγδόῃ.

[9] Δυμαίοις μὲν &c.] Hæc verba etiam in Pauſaniæ Achaicis reperiuntur, ſuntque à præcedentibus non longe remota.

[10] Καὶ ἐν τῷ ά.] Hic locus non eſt apud Pauſaniam libro I, neque etiam VII, ubi Achaia & in ea Dyme deſcribitur. Alios hujus auctoris libros evolvere, jam non vacat.

Ἀχαΐαν Δυμαίων εἰσὶν ὅμοροι. [11] Καὶ Ἀπολλόδωρος, ἢ ὁ τὰ τούτου ἐπιτεμνόμενος. Τὴν δὲ χώραν ἔχουσι Δυμαῖοι. Καὶ Φίλιστος Σικελικῶν α'. [12] Ἐπὶ τῆς ὀλυμπιάδος, καθ' ἣν ὁ Βοιώτης ἐνίκα στάδιον. Καὶ Ἀπολλόδωρος ἐν Χρονικῶν α'. Πόλεμος ἐνέστη τοῖς τε Δυμαίοις. Ὅθεν καὶ Θεόπομπος μ'. Προεστῆκε δὲ τῆς πόλεως ἦσαν τῶν μὲν Συρακοσίων [13] Ἄθηνις καὶ Ἡρακλείδης, τῶν δὲ μισθοφόρων Ἀρχέλαος ὁ Δυμαῖος. Τὸ θῆλυ δὲ Δυμαία. Εὐφορίων.

> [14] Ἥ τις ἔχεις κληῗδα, ἐπιζεφύροιο Δυμαίης.

[15] Διὰ τὸ πρὸς δύσιν ἐπιζέφυρον. [16] Ἀντίμαχος δὲ Καυκωνίδα φησὶν αὐτὴν, ἀπὸ Καύκωνος ποταμοῦ, [17] ὡς Διρκαίας. [18] Ἔνιοι δὲ καὶ Ἀσωπίδα. Διαστέλλεται δὲ τῆς Ἠλείας [19] κατὰ τὸ Βουπρασίαν [20] Λαρίσῳ τῷ ποταμῷ. Λέγεται

A Achaïam Dymæis ſunt contermini. Et Apollodorus, vel qui ejus ſcripta compendifecit: Regionem tenent Dymæi. Et Philiſtus rerum Sicularum libro primo: Olympiade qua ſtadium currendo vicit Oebotas [Dymæus.] Et Apollodorus libro primo Chronicorum: B Bellum impendebat Dymæis. Quare & Theopompus libro quadrageſimo ſcribit: Præſides erant civitatis ex Syracuſanis quidem Athanis & Heraclides, ex mercenariis vero Archelaus Dymæus. Hinc fœmininum Dymæa. Euphorio:

> *Tu quæ poſſides clauſtra regionis Dymææ favonio expoſita.*

Quia ab occaſu zephyrus ſpirat. Antimachus C vero ipſam appellat Cauconidem à Caucone fluvio, ut à Dirce fonte Thebæ Dircææ dicuntur: ſunt qui Aſopidas vocent. Dividitur autem ab Elide juxta Buprafium flumine Lariſſo. Dicitur

[11] *Καὶ Ἀπολλόδωρος, ἢ ὁ τὰ τούτου &c.*] In MS erat ἢ pro numeri nota poſitum. Hinc ſuſpicor olim ſcriptum fuiſſe: *Καὶ Ἀπολλόδωρος α', ἢ ὁ τὰ τούτου ἐπιτεμνόμενος*. Alterum ἢ tanquam ſupervacaneum librarii rejecere. Tota hac ſectione auctorum allegatorum libri numerus additur: & mox ſequetur: *καὶ Ἀπολλόδωρος ἐν Χρονικῶν α'.*

[12] *Ἐπὶ τῆς ὀλυμπιάδος, καθ' ἣν ὁ Βοιώτης ἐνίκα στάδιον.*] Non ita hæc concipiuntur in MS, ſed hoc modo: *ἐπὶ τῆς ὀλυμπιάδος η Οἰβώτας ἐνίκα στάδιον. Olympiade octava Oebotas vicit ſtadium.* Verum hæc varietas parum ad rem facit. Aliud quid huic Philiſti loco excidit, ſcilicet gentile *Δυμαῖος*, cujus uſum Stephanus ex illo rerum Sicularum ſcriptore probare intendit. Fortaſſis hæc verba ita ſunt conſtituenda. *Ἐπὶ τῆς ὀλυμπιάδος η', καθ' ἣν ὁ Οἰβώτας Δυμαῖος ἐνίκα στάδιον.* Oebotam Dymæum fuiſſe ſatis evidenter liquet ex Pauſaniæ Achaicis, cujus verba jam ſupra in medium produximus.

[13] *Ἄθηνις.*] In MS totus locus ita legebatur: *Προεστῆκε δὲ τῆς πόλεως ἦσαν τῶν μὲν Συρακοσίων Ἄθανις καὶ Ἡρακλείδης.* Fortaſſis fuit celebris ille hiſtoricus, qui res Siculas conſignavit, cujus Athenæus lib. III meminit. *Ἄθανις ἐν πρώτῳ Σικελικῶν*: & Diodorus Siculus libro XVI: *Τὴν δὲ συγγραφὴν Ἄθανις ὁ Συρακούσιος*. Verum eſt, eum hic τῷ Προεστῶτι munere fungi: ſed hoc non obſtat, illum quoque res Siculas memoriæ prodidiſſe.

[14] *Ἥ τις ἔχεις κληῗδα &c.*] In Membranis erat: *ἥτις ἔχεις κληῗδας ἐπιζεφύροιο Δυμαίας.* Hujus verſiculi ſenſus mihi videtur intricatiſſimus: eum fortaſſis illuſtrabo, ſi ſtatuam Euphorionem loqui de pago ſive urbe quadam (ubi quaſi agri Dymæi erant clauſtra) Scolli monti ſaxoſo vicina, per quem ex Arcadia, Magnetia & aliis Peloponneſi regionibus in agrum Dymæum iter fiebat. Hæc enim Scollis ob rupes & ſaxa ubique ſuperari non poterat; Dymæis, Tritæenſibus & Eleis erat communis, & monti Arcadiæ, cui Lampeja nomen, continua. *Τὸ κληῗδα* ſic ſumi poſſe pro clauſtris, liquet ex Philippi Demetrii filii ſermone, qui teſtante Pauſania in Achaicis, Corinthum, Chalcidem & Magneſiam Græciæ claves vocitabat. Sic Euripides in Medea, fauces Helleſponti τῷ *Πόντου κληῗδα* nuncupat: & ut unico verbo abſolvam, *κλεῖδες* dicuntur *ὀχυρώτατοι καὶ τόποι φυλακτικοί*. Porro *τὸ Δυμαία* non tantum de fœmina, ſed etiam agro urbi adjacente ſumi poſſe, evidenter liquet ex Polybio lib. II ſic ſcribente. *Ὅτι καὶ Λακεδαιμόνιοι ἐκεῖσε, τὸ δὲ τρίτον ὁλοσχερῶς ἐπτωκότα ἐν τῇ Δυμαίᾳ περὶ τὸ καλούμενον Ἑκατόμβαιον.* Et Strabone lib. VIII ubi ita inquit: *ὁ Πεῖρος δὲ καὶ ποταμὸς ἐν τῇ Δυμαίᾳ μεταξὺ Δύμης καὶ Τριταίας, ὃς καλεῖται καὶ Καύκων θηλυκῶς.* Ad vocem *ἐπιζεφύροιο* quod attinet, illa rariſſima & non paſſim eſt obvia, videturque denotare, *quod ventis ab occaſu flantibus expoſitum eſt*, quo ſignificatu de Locris Epizephyrus Straboni libro VI uſurpatur: *Μετὰ δὲ τὸ Ἡράκλειον ἄκρα τῆς Λοκρίδος, ἡ καλεῖται Ζεφύριον, ἔχουσα τοῖς ἑσπερίοις ἀνέμοις λιμένα, ἐξ οὗ καὶ τοὔνομα. Αὐτὴ ἡ πόλις οἱ Λοκροὶ οἱ Ἐπιζεφύριοι &c.* Qui in re obſcuriſſima altam huic loco lucem attulerit, erit mihi magnus Apollo.

[15] *Διὰ τὸ πρὸς δύσιν ἐπιζέφυρον.*] Locus mihi videtur mendoſus & hunc in modum reſtituendus: *Διὰ τὸ πρὸς δύσιν ζέφυρον.* Librarios ex ſimilitudine & repetitione præcedentium vocabulorum graviſſimos committere errores, res eſt notiſſima. Hæc verba continent gloſſema præcedentium ex Euphorione citatorum: nam ideo τὸ *Ἐπιζεφύροιο* agro Dymæo attribuit, quia occidentalem Peloponneſi plagam obtinet, unde Zephyrus ſpirabat.

[16] *Ἀντίμαχος δὲ Καυκωνίδα φησὶν αὐτήν.*] Hac de re Strabonem ex Antimacho mentionem feciſſe ſequenti commentario apparebit. Verum ipſa Antimachi verba nobis Lycophronis Scholiaſtes, leviter quidem corrupta, reſervavit, illa ſic ſunt corrigenda. *Καὶ Ἀντίμαχος ἐν Θηβαΐδι.*

> *Ὡς ἐπαπειλήτην, ὥσπερ Καυκωνίδα Δύμην*
> *Ἐκπραθεῖν παῖδ' ἐδόντι Ἐπειῶν ἀρχινόοντες.*

Male in vulgatis hodie *Καυκωνίδα Δύμην* legitur.

[17] *Ὡς Διρκαίας.*] Cave hanc vocem accipias pro Græci ſcriptoris nomine, in quem errorem is facillime dilabi poſſet, qui veteris hiſtoriæ non eſt paullo callentior. Confidenter affirmo hunc locum eſſe mutilum, & nonnulla poſt iſtam vocem excidiſſe: verum illa lacuna optime Antimachi verbis implebitur, apud Strabonem libro VIII circa finem extantibus. *Τοῦ δ' Ἀντιμάχου Καυκωνίδα τὴν Δύμην εἰπόντος, οἱ μὲν ἐδέξαντο ἀπὸ τῶν Καυκώνων ἐπελθόντας εἰρῆσθαι, μέχρι δεῦρο καθηκόντων, καὶ τοῦ ἔπους ἀπὸ τούτων. Οἱ δ' ἀπὸ Καύκωνος ποταμοῦ τινος, ὡς αἱ Θῆβαι Διρκαῖαι, καὶ Ἀσωπίδες, Ἄργος δ' Ἰνάχιον, Τροία δὲ Σιμουντίς.* Hinc ſatis evidenter conſtat, Stephanum hanc de Dyma opinionem, quod priſcis temporibus Cauconis appellata fuerit, vel hauſiſſe ex ipſis Antimachi ſcriptis, vel, uti admodum veriſimile eſt, ex loco Strabonis jam allegato, nobis clare indicante, hoc ulcus ita ſanari debere. *Ἀντίμαχος δὲ Καυκωνίδα φησὶν αὐτὴν, ἀπὸ Καύκωνος ποταμοῦ, ὡς Διρκαίας τὰς Θήβας, ἔνιοι δὲ καὶ Ἀσωπίδας.* Hanc lectionem eſſe veriſſimam, nemo, ut ſpero, in dubium vocabit. Thebæ Dircææ vocabantur à fonte urbi vicino, & Aſopides ab Aſopo amne, qui Thebani & Platæenſis agri fines interſecat.

[18] *Ἔνιοι δὲ καὶ Ἀσωπίδα.*] Legendum eſſe *Ἀσωπίδας*, commentario præcedente ex verbis Geographi maniſeſtiſſime demonſtravimus.

[19] *Κατὰ τὴν Βουπρασίαν.*] Hæc ſcriptura non eſt à Stephani manu profecta: ſine dubio reponendum eſt: *κατὰ τὸ Βουπράσιον.* Græcis enim & Latinis ſcriptoribus illius urbis nomen genere neutro effertur.

[20] *Λαρίσῳ τῷ ποταμῷ.*] Et hæc fluminis appellatio non eſt vitii

λέγεται καὶ Δύμιος, ὡς [21] Βοιβησίμιος. Ἀν- A τίμαχος δὲ ἐν ε΄. Θηβαΐδος.

> [22] Ἐν δέ συ τοῖσι μάλα πρόφρων ἐπί-
> κουρος ἀμορβῶν
> [23] Ὠμιλήσαε, ὡς [24] διεπέρσατε Δύμιον
> ἄστυ. B

ΔΥΝΔΑΣΟΝ [25] πόλις Καρίας. Ἀλέξανδρος ἐν τῷ περὶ Καρίας β΄. Αὖθις δ' ἐπὶ Δυνδασὸν καὶ Κάλυνδα ὁρμῆσαι. Τὸ ἐθνικὸν, Δυνδασεὺς, ὡς Πηγασεύς.

ΔΥΡΒΑΙΟΙ [26] ἔθνος καθῆκον εἰς Βά- C κτρους καὶ τὴν Ἰνδικήν. [27] Κτησίας ἐν Περσικῶν ί. [28] χώρα ἡ πρὸς αὐτὸν πρόσκειται. Δυρβαῖοι οὗτοι εὐδαίμονες ἄνδρες, καὶ πλούσιοι, καὶ κάρτα δίκαιοι εἰσι, πρὸς τὴν Βακτρίαν καὶ Ἰνδικὴν [29] καθήκοντες. Οὗτοι οὔτε ἀδικοῦσιν, D [30] οὔτε

Dicitur etiam Dymius, uti Bœbius, Cynius. Sic Antimachus libro v Thebaïdos:

> *Inter hos vero prudentiſſimum militum*
> *ducem*
> *Te geſſiſti, cum diripuiſtis Dymium oppidum.*

DYNDASUM, urbs Cariæ. Alexander lib. II, de Caria: Iterum ad Dyndaſum & Calynda properare. Gentile, Dyndaſenſis, ut Pegaſenſis.

DYRBÆI, gens exporrecta ad Bactros & Indiam uſque. Cteſias rerum Perſicarum libro decimo: Regio verſus ſeptentrionem jacet. Dyrbæi hi homines fortunatiſſimi, & divites, & admodum juſti, ad Bactriam & Indiam uſque pertingunt. Hi neque injuria afficiunt, neque occi-

eſt vitii immunis, emendandum Ἀρείσῳ ſive Ἀρείσσῳ τῷ ποταμῷ: aliquando enim ſimplici, aliquando vero duplici S vox exaratur. Strabo lib VIII διαιρεῖ δὲ αὐτὴν ἀπὸ τῆς Ἠλείας κατὰ τὸ Βουπράσιον ὁ Λάρισος ποταμὸς, ῥέων ἐξ ὄρους. Stephanum hæc ex Strabone deſumpſiſſe, facile mihi perſuadeo.

[21] Βοιβησίμιος] Hoc gentile neque à Βοίβη urbe Creteuſi, neque a Macedonica deducitur. Latet hic error tranſcriptorum, ſi quiſquam alius, plane graviſſimus, quem nemo niſi perditi cerebri ferre poſſet Ex autographo Segueriano diverſimode hanc vocem viri docti tranſcripſere, alii Βοιβησίμιος, alii Βοιβησίμιος. Nos autem, quibus inſpiciendi illas membranas facultas non fuit, in hac adeo ancipiti vocis ſcriptura, nuperrime vulgatam lectionem repræſentamus, exiſtimantes totum locum ex conjectura fortaſſis hunc in modum corrigi debere: Λέγεται καὶ Δύμιος, ὡς Βοίβιος, Κύνιος. Scio Stephanum vel ejus Epitomatorem in voce Βοίβη nullam de hoc gentili mentionem facere, puto tamen extare in Ἀλύζεια, quem locum ſic emendavimus: Ἀλύμεια, πόλις μεγάλης Φρυγίας, ἐν ᾗ τιμᾶται Ἀλύμειος Ἑρμῆς. τὸ ἐθνικὸν, ὡς τὸ Βοίβη Βοίβιος, Ἀκτὴ Ἄκτιος, οὕτω καὶ Ἀλύμειος. Alterum gentile, quod repoſuimus, ſuo loco in voce Κύνος reperitur. Sic imperiti librarii ex duobus gentilibus, eadem terminatione & forma gaudentibus, unicam conflarunt vocem, nihil omnino ad rem pertinentem.

[22] Ἐν δέ συ τοῖσι μάλα πρόφρων &c.] Hi verſus profecto ſunt obſcuriſſimi. & cum non niſi pauciſſimæ Antimachi reliquiæ, nihil ad rem facientes, hic & alibi circumferuntur, & antecedentia ac ſubſequentia prorſus ſint incognita, diſſi illinc quis verum ſenſum ex iis expiſcabitur: præſertim cum poeta communi dicendi genere non utatur, ſed vocibus a vulgari ſignificatu longe remotis, quod olim etiam Quintilianus lib x cap I hiſce verbis teſtificabatur: *Contra in Antimacho vis & gravitas, & minime vulgare loquendi genus habet laudem.* Ad τὸ ἐπίκουρος quod attinet, vulgo quidem *adjutorem* denotat, ſed talem hic deſiderat ſenſus, qui cum imperio aliis præeſt. Hunc ſignificatum colligere licet ex Heſychio: Ἐπίκουροι, βοηθοὶ, σύμμαχοι, ἐπίσκοποι: quæ ultima vox imperium quoddam & ſupereminentiam ſignificat Τὸ ἐπίκουρος igitur, ut cum Livio loquar, eſt *dux auxiliaris*, ſive auxiliariæ cohortis præfectus. Noſtra hæc ſententia verbis Etymologici Magni Auctoris optime confirmabitur, ita enim ille: Ἐπίκουροι δὲ λέγονται, οἱ ἀπὸ ξένης χώρας σύμμαχοι τῶν πολεμουμένων, καὶ βοηθοί. Σαρπηδὼν, ἐπίκουρος ἦν τῶν Τρώων. οἱονεὶ, τῶν πολεμουμένων βοηθός. Sic Sarpedo de ſe ipſo apud Homerum Iliad. E loquitur:

> Ἡμεῖς δ' αὖ μαχόμεσθ', οἵπερ τ' ἐπίκουροι ἔνειμεν.
> Καὶ γὰρ ἐγὼν ἐπίκουρος ἐὼν, μάλα τηλόθεν ἥκω.
> Τηλοῦ γὰρ Λυκίη Ξάνθῳ ἔπι δινήεντι.

Ad hunc locum ita ſcribit Euſtathius: Ἡμεῖς δὲ μαχόμεθα οἱ ἐπίκουροι. λέγει δὲ λαοὺς μὲν τοὺς ἐγχωρίους. Ἐπικούρους δὲ τοὺς ἐξ ἀλλοδαπίας βοηθούς. ὧν καὶ αὐτὸς ὁ Σαρπηδών. Qualis inter auxiliares ad Trojam fuerit Sarpedo, notius eſt, quam quod hic doceri debeat Callimachi Scholiaſta ad Hymnum in Dianam τοὺς ἀμορβοὺς reddit ἀκολούθους, παρὰ τὸ ἅμα πορεύεσθαι. Etym. Mag. Auctor: Ἀμορβοὺς σημαίνει καὶ τὸν ἀκόλουθον, ὁ ἅμα τινὶ ἐρχόμενος. Hinc ſuſpicor ἀμορβοὺς denotare *milites, qui ex peregrina regione ducem in aliorum auxilium miſſum ſequebantur.* Antimachus igitur bellum Thebanum cantans, ducem quendam in Thebanorum auxilium miſſum, laudibus efferet, ejus virtutem & prudentiam in occupanda Dyma ita deprædicans: *Inter hos tu quoque prudentiſſimum militum auxiliariorum ducem te geſſiſti, nam victoria potiti, nec fruſtra ad bellum profecti, urbem Dymiam diripuiſtis.* In qua conjectura ſi non erro, non adeo difficile erit Antimachi mentem percipere.

[23] Ὠμιλήσαε.] Et hæc lectio habet profecto, quod Græci dicunt, οὐδὲν ὑγιές. In ἀντιγράφῳ inveni, ὡμιλήσας, unde ſuſpicor legendum, ὡμιλήσας.

[24] Διεπέρσατε.] Alii ex MS exhibent: διαπέρσατε.

[25] Δυνδασον, πόλις Καρίας.] De hac civitate Carica ita ſcribit Epitomator: Δυνδασον, πόλις Καρίας τὸ ἐθνικὸν, Δυνδασεύς. Quemadmodum præcedenti ſectione omnem ſcriptorum auctoritatem flocci facit, ita nunc quoque Alexandri teſtimonium ex libro ſecundo de Caria, prorſus negligit. Præterea hoc obſervandum eſt, hanc vocem in ἀντιγράφοις quæ videre licuit, ordinem alphabeticum non ſervare: nam in iis Dyndaſi deſcriptio poſt τὸ Δυρβαῖοι incipit. Fortaſſis pro Δυνδασον reſcribendum eſt Δυνδασον, uti probabiliter liquet ex gentili Πηγασεύς, quod deducitur a Πηγασον, ita enim in Epitome legimus. Πήδασον, πόλις Καρίας, καὶ Πηδασεὺς τὸ ἐθνικόν. Δεῖ δὲ οὐ διὰ τοῦ δ' γράφειν Πήδασον, ἀλλὰ διὰ τοῦ γ Πήγασον. οἱ πολῖται Πηγασεῖς. Inter Caricas urbes plurimæ reperiuntur, ultimam ſyllabam in δα & σα terminantes: Ἀλάβανδα, Καρύανδα, Κάλυνδα, Καύδασα, Ἀρυασσα, Ὑδισσα &c.

[26] Δυρβαῖοι] Hanc de Dyrbæis ſectionem Hermolaus hoc modo in compendium redegit: Δυρβαῖοι, ἔθνος καθῆκον εἰς Βάκτρους, καὶ Ἰνδικήν Κτησίας ἐν Περσικῶν δεκάτη. χώρα δὲ πρὸς αὐτὸν πρόσκειται. Δυρβαῖοι εὐδαίμονες ἄνδρες, καὶ πλούσιοι, καὶ δίκαιοι, οὐτ' ἀδικοῦντες, οὔτ' ἀποκτείνοντες οὐδένα. ἐὰν δ' εὕρωσιν ἐν τῇ ὁδῷ ὁ χρυσὸν, ἢ ἄλλο τι. Hæc qui cum genuino Stephani de Dyrbæis loco contulerit, facillime animadvertet, quid diſtent æra lupinis.

[27] Κτησίας ἐν Περσικῶν δεκάτῃ.] Hoc Cteſiæ fragmentum poſt Herodotum ab Henrico Stephano editum eſt, ſed mancum & mutilum. Hinc multo auctius atque emendatius tranſcribi poſſet.

[28] Χώρα δὲ πρὸς αὐτὸν πρόσκειται.] Non puto hæc ſatis ſana eſſe: fortaſſis emendandum eſt: χώρα δὲ πρὸς νότον πρόσκειται. Nam Dyrbæorum regio verſus auſtrum ſita eſt, & omnibus Bactrianæ populis auſtraliores.

[29] Καθήκοντες] Alii ex MS tranſcripſere: παρατείνοντες.

[30] οὔτε ἀποκτείνουσιν ἀνθρώπων οὐδένα. Ἐὰν δέ τι εὕρωσιν ἐν τῇ ὁδῷ χρυσίον, ἢ ἱμάτιον, ἢ ἀργύριον, ἢ ἄλλο, οὐδὲν [31] ἀποκινήσασθαι αὐτό, οὔτε ἀρτοποιοῦσιν, οὔτ' ἐσθίουσιν, [32] οὔτε νομίζουσιν, ἐὰν μὴ ἱερῶν ἕνεκεν. [33] ἄλφιτα δὲ ποιοῦσιν λεπτότερα, καθάπερ οἱ Ἕλληνες, [34] καὶ ἐσθίουσι καρπούς.

A occidunt quenquam mortalium. Cum in via ſive aurum, ſive veſtem, ſive argentum, ſive aliud quidpiam offendunt, nihil inde auferunt. Neque piſturam exercent, neque panibus veſcuntur, neque legibus, niſi ſacrorum cauſa, obſtricti vivunt. Polentam autem tenuiſſimam parant B quemadmodum Græci, & fructus comedunt.

ΔΥΡΡΑΧΙΟΝ, [35] πόλις Ἰλλυρική, [36] Ἐπίδαμνος κληθεῖσα ἀπὸ Ἐπιδάμνου, [37] τούτου

DYRRHACHIUM, urbs Illyrica, Epidamnus dicta ab Epidamno, cui filia

[30] Οὔτε ἀποκτείνουσι.] Retinui lectionem vulgatam, ſed olim non ita exaravit Stephanus: hoc ex ipſa epitome ſatis evincitur: præterea ἀπογράφα unum & alterum mihi exhibuere, οὔτε ἀποκτείνουσι. Hæc vox cum ſit ſana & nitida, mutari minime debet. Antoninus Liberalis, quem nupertime emendavimus, eadem utitur Fab. XXII. Ὁ δὲ Κύκνος ἐπεὶ ἄλλων ἐπέκεινα ἀνθρώπων. ἐγένετο γὰρ ἐν τῇ γῇ ταύτῃ γένους, ὑπερφυὴς τε μέγα χρῆμα, καὶ πολλοὺς ἀπεκτόνει ἀνθρώπους.

[31] Ἀποκινήσασθαι αὐτό.] Membranæ Seguierianæ: ἀποκινήσασθαι ὅπως.

[32] Οὔτε νομίζουσι.] Hæc vox ſuſpecta eſt, nihil enim in ſacrificiis denotat; niſi longius à vulgata lectione recederet, reponerem: οὔτε θύουσι. Verum malo antiquam lectionem retinere, quam abſque MSS codicum fide aliquid immutare. Dyrbæi ſic vitam ex juſti rectique norma inſtituebant, ut nullis legibus, niſi in ſacris & religioſis ceremoniis, coercerentur.

[33] Ἄλφιτα δὲ ποιοῦσι λεπτότερα.] Non male vertitur *Polentam* ex auctoritate Caſauboni ad lib. XIV Athenæi, ubi refert Græcos, cum ἄλφιτα ducunt, *Polentam* intelligere. Hujus *Polentæ* meminit ipſe Athenæus lib. III cap XXIX ex Archeſtrato helluone poeta. Cujus conficiendæ modum optime docet Plinius lib. XVIII cap. VII. *Polentam quoque Græci non aliunde præferunt. pluribus fit hac modis: Græci perfuſum aqua hordeum ſiccant nocte una, ac poſtero die frigunt: deinde molis frangunt: ſunt qui vehementius toſtum rurſus exigua aqua aſpergant, ſiccentque prius quam molant. &c.* Ex quo Plinii loco, additis Ovidii ex V Metam. verſibus.

---- (*Lymphamque roganti*
Dulce dedit, toſta quod coxerat ante polenta.
Dum bibit illa datum. ----

Et mox:

---- *Nec adhuc epota parte loquentem*
Cum liquido miſta perfudit diva polenta)

Suſpicari licet τὸ λεπτότερα, quo utitur noſter ex Cteſia, non incommode poſſe verti *cum maxime ſorbilem*, qualem & Galli hodieque amant.

[34] Καὶ ἐσθίουσι καρπούς.] Herbis & fructibus veſcentes Græcis unico vocabulo Βοτανοβιόται appellantur, & tales inter antiquos non duntaxat Dyrbæi, de quibus nunc Stephanus ex Cteſia, ſed etiam Pythagoricæ ſectæ initiati fuere. Lippis & tonſoribus notum eſt; illud hominum genus rebus inanimatis, herbis & oluſculis vitam ſuſtinuiſſe, qua de cauſa ἀψυχοβιόται, & etiam Βοτανοβιόται nuncupabantur. Ultima vox profligatiſſime corrupta occurrit apud Hieronymum in præfatione commentariorum in Epiſt. ad Galatas. *Quod nequaquam intelligens BATANÆOTES & ſceleratus ille Porphyrius in primo operis ſui adverſum nos libro: Petrum à Paulo objecit eſſe reprehenſum, quod non recto pede incederet ad evangelizandum, volens & illi maculam erroris inurere &c.* Certum eſt, Lucam Holſtenium virum eruditiſſimum in hujus quæſtionis ſolutionem, quid ſcil. illa voce intelligi debeat, caput integrum impendiſſe, ſub cujus finem ita ſcribit: *Et ſane magno me beneficio ſibi habebit devinctum, qui in re obſcura rectam aliquam lucem extulerit.* Tanaquillus Faber vir rariſſimæ eruditionis & confidentiæ, ſperans ſe hac in re Holſtenio gratificaturum, reſcripſit BOTANIOTES, ſive BOTANIATES. Verum ut mihi videtur, rem acu non tetigit, imo dum vocem emendare nititur, eam deteriorem atque obſcuriorem reddidit: nam harum vocum ſignificationem nec à veteribus nec à recentioribus addiſcere potui. Sine dubio legendum eſt apud Hieronymum: *Quod nequaquam intelligens BOTANOBIOTES & ſceleratus ille Porphyrius &c.* Nos ſtatuimus illam vocem denotare hominem, qui oluſculis & herbis vivit, iiſque latrantem ſtomachum lenire ſolet: nam cum Porphyrius ſectæ Pythagoreorum eſſet addictiſſimus, inter quos hic mos obtinebat, accommodatiori vocabulo hæc ſecta & acerrimus ejus ſectator exagitari ab Hieronymo non potuit.

[35] Δυρράχιον, πόλις Ἰλλυρική.] Hunc de Dyrrachio ὁ τῶν Ἐθνικῶν ἐπιτομεὺς epitomen conſarcinavit. Δυρράχιον, πόλις Ἰλλυρική, Ἐπίδαμνος κληθεῖσα, ἀπὸ Ἐπιδάμνου· τούτου θυγάτηρ Μελίσσα, ἧς καὶ τοῦ Ποσειδῶνος, Δυρράχιος. τινὲς δὲ ἀφ' ἧς τινος Μελισσονίου, ὅτι Ποσειδῶν αὐτῇ συνῆλθεν. Ἀλέξανδρος δ' ἐν Εὐρώπῃ, Δυρράχιον αὐτὴν καλεῖ, μετὰ τοῦ ρ.

Δυρραχίου τ' Ἐπίδαμνος ἐπ' ἀγχιάλου χθονὸς ἀκτῆς.

Ἔστι καὶ ἄλλη Λακωνικὴ μία τῶν ἑκατόν. ἔστι ἡ χώρα τῆς Ἰλλυρίας, Δυρραχία, καὶ τὸ ἐθνικὸν, Δυρραχηνός. καὶ δὲ Δυρραχηνοὶ λέγονται, ὡς Ἕρμιππος Φίλων ἐν τοῖς Ἰαμβικοῖς, Φιλωνίδης δὲ ὁ Δυρραχηνὸς, ἀκουστὴς Ἀσκληπιάδου, ἰατρὸς ὢν ἐν τῇ περὶ ... ἰδέᾳ, συνετάξατο βιβλία μέ. Obiter in hac epitome animadvertendum, Palatinos codices, ut & chartaceum Voſſianum lacunam ſupra notatam non agnoſcere. Præterea in Voſſiano legitur. Καὶ ἡ χώρα τῆς Ἰλλυρίας, Δυρραχία: non Δυρραχία ut in vulgatis hujus epitomes conſpicitur: ſed vulgata lectio hoc loco eſt præferenda. Facili negotio poſſem nunc Dyrrhachii deſcriptionem exhibere, ſed quia incomparabilis J. Voſſius in Obſervationibus ſuis ad Pomp. Melam, ſatis perſpicue ejus ſitum indicavit, & eruditiſſimus Jacobus Palmerius in Illyrici deſcriptione, brevi lucem publicam viſura, præter ſitum, etiam urbis conditores & memorabilia fuſius commemoravit, huic labori parcere animum meum induxi.

[36] Ἐπίδαμνος κληθεῖσα ἀπὸ Ἐπιδάμνου.] Appianus Alexand. lib. II Civil. perhibet, regem quendam barbarorum Epidamnum dictum, urbi nomen feciſſe: Conſtantinus Porphyrogenneta lib. II Themate IX, totum Stephani locum ferme tranſcribens, illud nominis etiam à priſco heroe Epidamno deducit. Δυρράχιον πόλις Ἑλληνικὴ, καὶ Ἐπίδαμνος κληθεῖσα ἀπὸ Ἐπιδάμνου τοῦ ἀρχαίου ἥρωος, τούτου θυγάτηρ Μελίσσα, ἧς καὶ τοῦ Ποσειδῶνος, ὁ Δυρράχιος. ἀφ' ἧς τινες ἐν Ἐπιδάμνῳ Μελισσόνιος, ὅτι Ποσειδῶν αὐτῇ συνῆλθε. Verum Romani eo coloniam ducentes, Dyrrhachium dicere maluerunt, propter ominoſum & inauſpicatum nomen Epidamni. Pomp. Mela lib. II *Urbium prima eſt Oricum, ſecunda Dyrrhachium, Epidamnos ante erat. Romani nomen mutavere, quia velut in damnum ituris, omen id viſum eſt.* Vide quoque Plinium lib. III cap. XXIII. Sed non poſſim, quin jucundiſſima Plauti ſuper hac re verba in medium producam, ita enim ille in Menæchmis Act. II. Scen. I.

Nam ita eſt hæc hominum natio Epidamnia,
Voluptarii atque potatores maxumi:
Tum ſycophantæ & palpatores plurimi
In urbe hac habitant: tum meretrices mulieres
Nuſquam perhibentur blandiores gentium.
Propterea huic urbi nomen Epidamno inditum eſt,
Quia nemo ferme huc ſine damno diverſitur
ME. Ego iſtuc cavebo: cedo dum mihi huc marſupium.
MES. Quid eo vis? ME. Jam abs te metuo de verbis tuis
MES. Quid metuis? ME. Ne mihi damnum in Epidamno duis.

[37] τούτου θυγάτηρ Μέλισσα, ἧς καὶ Ποσειδῶνος A Δυῤῥάχιος. ἀφ' ἧς ἐστιν ἐν Ἐπιδάμνῳ τόπος Μελισσώνιος, ἔνθα Ποσειδῶν αὐτῇ συνῆλθεν. [38] Μετὰ δὲ τὸν Ῥιζονικὸν Λίσσος ἐστὶ πόλις, καὶ Ἀκρόλισσος, καὶ Ἐπίδαμνος [39] Κερκυραίων κτίσμα, ἡ νῦν Δυῤῥάχιον ὁμωνύμως τῇ χεῤῥονήσῳ B [40] πρότερον λεγομένη, ἐφ' ἧς ἵδρυται, [41] ὡς Φίλων. [42] Δέξιππος δὲ ἐν Χρονικῶν ι' φησὶν οὕτως. Καὶ Μακεδόνων τὴν μὲν Ἐπίδαμνον, εἰς ὕστερον δὲ Δυῤῥάχιον μετονομασθεῖσαν, [43] πόλιν τῆς Μακεδονίας μεγάλην καὶ C εὐδαίμονα κατὰ κράτος αἱροῦσιν. Ἀλέξανδρος δὲ ἐν Εὐρώπῃ [44] μετὰ τοῦ σ Δυσράχιον αὐτὴν καλεῖ.

Δυσραχίου τ' Ἐπίδαμνος ἐπ' ἀγχιάλου χθονὸς ἀκτῆς. D

Ἔστι καὶ ἄλλη τις Λακωνικὴ μία τῶν ρ'. λέγεται δὲ καὶ ἡ χώρα τῆς Ἰλλυρίας Δυῤῥαχία. Εὐφορίων,

Ἄστεα Δυῤῥαχίης τε καὶ ἔθνεα Ταυλαντίνων.

[45] Καὶ δῆλον ὅτι Δυῤῥάχιος τὸ τούτου ἀρσενικὸν, E [46] ὡς τοῦ Ἀνάκτορον τὸ Ἀνακτόριος, Βυζάντιον Βυζάντιος, Θούριον Θούριος, [47] Κούριον Κούριος. Ἐρατοσθένης γ' Γεωγραφουμένων. [48] Ἐχόμενοι οἰκοῦσι Ταυλάντιοι.

Πόλις

lia fuit Meliſſa, ex qua & Neptuno natus eſt Dyrrhachius: ab hac locus quidam in Epidamno Meliſſonius denominatus eſt, ubi Neptunus cum illa rem habuit. Poſt Rizonicum autem ſinum urbs Liſſus eſt, & Acroliſſus, & Epidamnus Cercyræorum opus, quæ nunc Dyrrhachium ſimiliter ac olim cherſoneſus, in qua ſita eſt, vocatur, ut ſcribit Philo. Dexippus autem Chronicorum x, ita loquitur: Et Macedonum Epidamnum, poſtea mutata appellatione, Dyrrhachium nominatam, urbem Macedoniæ magnam & fortunatam vi capiunt. Alexander autem in ſua Europæ deſcriptione per S Dyſrachium ipſam appellat:

Dyſrachiique Epidamnus in maritima terra ora ſita eſt.

Eſt & alia quædam urbs Laconica, una ex centum. Ipſa quoque regio Illyriæ Dyrrhachia appellatur. Euphorio:

Urbes Dyrrhachia & gentes Taulantinæ.

Manifeſtum autem eſt τὸ Dyrrhachius eſſe maſculinum, ut ab Anactorium Anactorius. Byzantium Byzantius, Thurium Thurius, Curium Curius. Eratoſthenes libro III operis geographici. Taulantii, eam regionem tenentes, incolunt.

Urbs

[37] Τούτου θυγάτηρ Μέλισσα.] De hujus patre inter mythologos non convenit. Vide Apollod. lib. II & Pauſan. in Corinthiacis.

[38] Μετὰ δὲ τὸν Ῥιζονικὸν Λίσσος ἐστί.] Mutilus eſt hic locus, & ſic emendandus: Μετὰ δὲ τὸν Ῥιζονικὸν κόλπον Λίσσος ἐστί. Eadem lacunam in verbis Conſtantini Porphyrogennetæ obſervavi loco jam ſupra allegato. Hanc emendationem non poſſe in dubium vocari, manifeſte evincam verbis Geographi, lib. VII: Μετὰ δὲ τὸν Ῥιζονικὸν κόλπον Λίσσος ἐστὶ πόλις καὶ Ἀκρόλισσος, καὶ Ἐπίδαμνος Κερκυραίων κτίσμα, ἡ νῦν Δυῤῥάχιον, ὁμωνύμως τῇ χεῤῥονήσῳ λεγομένη, ἐφ' ἧς ἵδρυται. Hæc verbotenus Philo ex Strabone hauſit.

[39] Κερκυραίων κτίσμα.] Vide Scymnum Chium, Strabonem, App. Alexand. & alios.

[40] Πρότερον.] In apographo, quod ex Segujerianis membranis erat tranſcriptum, τὸ πρότερον non inveni. Senſus ſatis clarus & perſpicuus eſt, etiamſi hæc vox deleatur. imo hanc exſtirpandam eſſe, proxime allegata Strabonis verba, & Conſtantini Porphyrogennetæ locus, ubi etiam non agnoſcitur, ſatis probant.

[41] Ὡς Φίλων.] Fuit hic Philo Byblius, qui ſub Imperat. Trajano vixit. Libros XXX de Urbibus & de viris in iis eruditione illuſtribus conſignavit, uti Suidas auctor eſt. Hujus hiſtorici opera, uti Etymologici Magni Auctor voce Βουκέφαλος perhibet, à quodam Ælio Sereno in compendium redacta fuere: Οὕτως ὁ Σερῆνος ἐν τῇ ἐπιτομῇ τῶν Φίλωνος περὶ πόλεων.

[42] Δέξιππος δὲ ἐν Χρονικῶν ι'.] Eundem Dexippi locum ex Chronicorum decimo producit Conſtant. Porphyrogenneta, loco jam aliquoties citato: ſed corruptiſſime ibidem χρόνικα δέκατῳ legitur, pro Χρονικῶν δεκάτῳ.

[43] Πόλιν τῆς Μακεδονίας.] Tam late aliquando Geographi Macedoniæ fines extendebant, ut Dyrrhachium pro urbe Macedonica acciperent. Ptolemæus lib III cap XIII. Ἡ Μακεδονία περιορίζεται, ἀπὸ μὲν ἄρκτων ταῖς ἐκτεθειμέναις πλευραῖς, Δαλματίας καὶ Μυσίας τῆς ἄνω, καὶ Θρᾴκης. Ἀπὸ δὲ δυσμῶν τῷ Ἰονίῳ πελάγει, τῷ ἀπὸ Δυῤῥαχίου, ἤτοι Ἐπιδάμνου, μέχρι Κεραυνίων τῶν ὀρῶν κατὰ περιγραφὴν τοιαύτην. Ita hic locus eſt emendandus, qui in vulgatis peſſime depravatus circumfertur.

[44] Μετὰ τοῦ σ Δυσράχιον αὐτὴν καλεῖ.] In Antigrapho & in Hermolai epitome inverſo ordine hæc legebantur: Ἀλέξανδρος δὲ ἐν Εὐρώπῃ Δυσράχιον αὐτὴν καλεῖ μετὰ τοῦ σ. Euſtathius in commentariis ad Dionyſium de Situ Orbis nominis etymologiam inde deducit, ita enim ille pag. 56. Περὶ δὲ (Scil. Κεραυνίων ὄρη) κεῖται καὶ ἡ τῆς νέας Ἠπείρου μητρόπολις, ἡ ποτὲ καλουμένη Ἐπίδαμνος, ἤτοι τὸ Δυῤῥάχιον, δηλοῦν ἐκ τῆς τοιαύτης κλήσεως τὴν τοῦ τόπου τραχύτητα. δυσράχιον γάρ ἐστι, ὃ ἐστι δυσπρόσοδον. τρέψαν δὲ τὸ σ εἰς ρ, εὐφωνότερον καλεῖται Δυῤῥάχιον. καθὰ καὶ τὸ Τυρσηνὸς, Τυῤῥηνὸς &c. Vide hac de re etiam locum nobiliſſimum apud Dionem Nicæum lib. XLI.

[45] Καὶ δῆλον, ὅτι Δυῤῥάχιος τὸ τούτου ἀρσενικόν.] Non poſſum hanc ſcripturam prorſus rejicere, cum etiam Epitomator eam agnoverit: mallem tamen locum, ſi mei arbitrii res foret, ſic conſtituere: Καὶ δῆλον, ὅτι Δυῤῥάχιος τὸ τούτου ἐθνικόν. Nam de gentili toto hoc capite nullam repenes mentionem. Niſi malis ante hæc verba, λέγεται καὶ ἡ χώρα &c. lacunam notare, & totum locum ſic conſtituere: Ἔστι καὶ ἄλλη τις Λακωνικὴ μία τῶν ρ. τὸ ἐθνικὸν, Δυῤῥάχιος, καὶ Δυῤῥαχία. λέγεται δὲ καὶ ἡ χώρα &c. Goltzius nummum exhibet cum inſcriptione . ΔΥΡΡΑΧΙΩΝ.

[46] Ὡς τοῦ Ἀνάκτορον τὸ Ἀνακτόριος.] Repono confidenter: ὡς τοῦ Ἀνακτόριον Ἀνακτόριος. Vide obſervationes noſtras ad illam vocem, & de emendatione eris certiſſimus.

[47] Κούριον Κούριος.] Miror iſthoc loco τὸ ἐθνικὸν Κούριος non recenſeri ab Epitomatore, ita enim ille: Κούριον, πόλις Κύπρου &c. Τὸ ἐθνικὸν, Κουριεύς· καὶ Ἀριστοκλῆς Κουριεὺς ἦν, τὸ θηλυκὸν Κουριάς, καὶ ἡ χώρα. Sed mirari deſino, cum ſæpiſſime contingat, Stephanum gentilia in medium producere, de quibus ſuo loco ne γρὺ quidem exſtat. Huic non diſſimile exemplum legere licet commentario hujus Fragmenti 21.

[48] Ἐχόμενοι οἰκοῦσι Ταυλάντιοι.] Senſus magis erit perſpicuus, ſi legas: ταύτης (Scil. χώρας) ἐχόμενοι οἰκοῦσι Ταυλάντιοι. Sic enim Geographi loqui amant: Scylax Caryandenſis capite Ἐγχελεῖς. Ἰλλυριῶν ἔθνος εἰσὶν οἱ Ἐγχελεῖς, ἐχόμενοι τοῦ Ῥίζοντος.

Πόλις δὲ Ἑλληνὶς Ἐπίδαμνος ἐπὶ χερρονήσου τῆς καλουμένης Δυρραχίου. [49] Ποταμοὶ δὲ Δρίλων καὶ Λάος, [50] περὶ οὓς οἱ Κάδμου καὶ Ἁρμονίας τάφοι δείκνυνται. ὅμως δὲ [51] νῦν Δυρραχηνοὶ λέγονται. οὕτω γὰρ καὶ [52] Βάλαγρος ἐν Μακεδονικοῖς φησί. Καὶ τούτων αἱ B πόλεις Δυρραχηνοῖς τε καὶ Ἀπολλωνιάταις διῄρηνται. Καὶ [53] Ἑρέννιος Φίλων ἐν τοῖς Ἰατρικοῖς Δυρραχηνὸν ἀναγράφει Φιλωνίδην οὕτως. Ἀσκληπιάδης ἀκουστὰς [54] ἔσχε Τίτον Αὐφίδιον Σικελὸν, καὶ Φιλωνίδην Δυρ- C ραχηνὸν, καὶ Νίκωνα Ἀκραγαντῖνον. Καὶ πάλιν. Φιλωνίδης δὲ ὁ Δυρραχηνὸς ἤκουσε μὲν Ἀσκληπιάδου, ἰατρεύσας δὲ ἐν τῇ πατρίδι ἐνδόξως, συνετάξατο βιβλία με΄. [55] λέγει δὲ Παυσανίας η΄ περὶ τῆς ἀρχαίας καὶ τῆς νῦν πό- D λεως οὕτως. [56] Ἐπιδάμνιοι μὲν χώραν ἥνπερ καὶ ἐξ ἀρχῆς, πόλιν δὲ οὐ τὴν ἀρχαίαν ἐπὶ ἡμῶν ἔχουσιν, [57] ἐκείνης δ᾽ ἀφεστηκυῖαν ὀλίγον, [58] ὄνομα δὲ τῇ πόλει Δυρράχιον ἀπὸ τοῦ οἰκιστοῦ.

ΔΥΣΠΟΝΤΙΟΝ [59], πόλις Πι- E σαίας, [60] ἀπὸ Δυσποντίου τοῦ Πέλοπος, [61] καὶ

A Urbs vero Græca eſt Epidamnus in cherſoneſo Dyrrhachio. Fluvii præterlabuntur Drilo & Aous, circa quos Cadmi & Harmoniæ monumenta viſuntur. Attamen nunc Dyrrhacheni dicuntur: Sic enim & Balager in Macedoniacis loquitur. Et horum urbes Dyrrhachenis, & Apolloniatis diviſæ ſunt. Et Herennius Philo in libro de re Medica Philonidam Dyrrhachenum deſcribit hoc modo: Aſclepiades auditores habuit Titum Aufidium Siculum, & Philonidam Dyrrhachenum & Niconem Acragantinum. Et ruſus: Philonides vero Dyrrhachenus audivit Aſclepiadem, medicinam fecit in patria ſua magna cum laude, & libros compoſuit XLV. Pauſanias vero libro ſexto, & de vetere, & de ea quæ nunc exſtat urbe ſic ſcribit: Epidamnii regionem quidem eandem quam olim, non autem urbem antiquam, hac noſtra ætate tenent; aſt aliam ab illa paullum diſſitam: nomen vero eſt urbi Dyrrhachium à conditore.

DYSPONTIUM, urbs Piſatidis, quæ à Dyſponto Pelopis filio nomen habet, & pro-

[49] Ποταμοὶ δὲ Δρίλων καὶ Λάος] Monſtrum lectionis in hiſce verbis latere, qui non videt, illum ἀλαοσκοπίη ἔχει maxima: nam Laus fluvius à Geographicarum rerum peritis non in Illyrico, ſed in Lucania ponitur. Strabo circa initium lib. VI: Μετὰ δὲ Πυξοῦντα, Λάος κόλπος, καὶ ποταμὸς Λάος, καὶ πόλις ἐσχάτη τῶν Λευκανίδων. Stephani Epitomator: Λᾶος, πόλις Λευκανίας. Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ περὶ γῆς δευτέρῳ ἀπὸ Λάου ποταμοῦ. Ex duobus illis locis ſatis liquet, illud fluminis nomen non eſſe ſinum. locum ita conſtituo. Ποταμοὶ δὲ Δρίλων καὶ Ἀῶος. Non teram tempus in aſſerenda hac lectione, tantum Strabonis verba apponam, quæ id evincunt manifeſtiſſime, hæc enim ſequuntur proxime poſt illa commentario 31 allegata. Εἶθ᾽ ὁ Ἀψος ποταμός, καὶ Ἀῶος, ἐφ᾽ ᾧ Ἀπολλωνία. In præcedentibus Strabo de Drilone fluvio, ſinu Rhizonico, Liſſo, Acroliſſo & de Dyrrachio ſive Epidamno mentionem fecerat. Hujus Ἀῶου nomen in plus quam decem ſcriptoribus profligatiſſime corruptum inveni, ſed quia doctiſſimus Palmerius in Græciæ antiquæ deſcriptione, omnes ferme emendavit, huic labori ſuperſedere non inconſul- [illegible] videbitur.

[50] Περὶ οὓς οἱ Κάδμου καὶ Ἁρμονίας τάφοι δείκνυνται] In ipſo membranarum contextu hæc verba non leguntur, ſed in interiore MS pagina, & in margine hæc conſpiciuntur. Περὶ οὓς τὸ τοῦ [illegible], quod loco compendiariæ ſcripturæ repoſitum erat. Locus ubi Cadmi & Harmoniæ monumentum fuit, proprio nomine appellabatur *Cylices*, ita enim Athenæus lib. XI. Πολέμων δέ φησιν ἐν Ἰλλυρίοις τόπος [illegible] ἐστὶν ὁ καλούμενος Κύλικες, παρ᾽ ᾧ ἐστι τὸ Κάδμου καὶ Ἁρμονίας μνημεῖον. De horum tumulo etiam legimus apud Apoll. Rhod. lib. IV: Dionyſium de ſitu orbis, & alios quam plurimos.

[51] Νῦν Δυρραχηνοὶ λέγονται.] Latino ore non *Dyrrhacheni*, ſed *Dyrrhachini* appellantur. Cæſar de Bell. Civ. lib. III. *Re frumentaria præparata, confirmatiſque militibus, & ſatis longo ſpatio temporis à DYRRHACHINIS præliis intermiſſo &c.*

[52] Βάλαγρος ἐν Μακεδονικοῖς] Idem ſcriptor Stephano citatur in vocabulis Ἄμφαξος & Ὄλοοσσος. Vide præterea Voſſium de Hiſtoricis Græcis.

[53] Ἑρέννιος Φίλων ἐν τοῖς Ἰατρικοῖς.] Non intelligo hic Philonem Byblium, qui Trajani tempore vixit, cujuſque in præcedentibus meminit Stephanus noſter, ſed Philonem Tarſenſem Medicum vetuſtiſſimum, qui a Galeno ſimpliciter Philo appellatur. Herennii Philonis etiam in voce Κόπτος memoria reperitur, ita enim Stephanus. Κόπτος, πόλις Αἰγύπτου ἐν τῇ μεσογαίᾳ. ἐκ ταύτης Διονύσιος ὁ [illegible] ἰατρὸς, ἀπὸ τοῦ [illegible], οὐκ ἀπὸ τοῦ [illegible] ὀνομαζόμενος, οὗ μέμνηται Ἑρέννιος Φίλων ἐν τῷ περὶ Ἰατρικῶν.

[54] Ἔχε] Legendum ἔσχε.

[55] Λέγει δὲ Παυσανίας η΄.] Verba Pauſaniæ non ſunt libro VIII, ſed libro VI ſive Eliacis poſterioribus. Scribendum igitur apud noſtrum. Λέγει δὲ Παυσανίας ϛ΄.

[56] Ἐπιδάμνιοι μὲν χώραν ἥνπερ καὶ ἐξ ἀρχῆς] Hæc parumper differunt à vulgatis Pauſaniæ, in quibus excuſum eſt: Ἐπιδάμνιοι δὲ χώραν μὲν ἣν περ καὶ ἐξ ἀρχῆς &c.

[57] Ἐκείνης δ᾽ ἀφεστηκυῖαν ὀλίγον.] Ita reſcripſimus ex Pauſaniæ editis: male enim in membranis Seguierianis legebatur ἀφεστηκυῖαν. Mirum profecto non eſt, urbem hanc antiquæ ſedis terminos mutaſſe, cum Diodorus Siculus lib. XII tradat, Barbaros eam atrociſſimis bellis atque obſidione vexaſſe. Veſtigia paullulum mutati ſitus etiam exſtabant ætate Alexii Comneni: nam Robertus Dyrrachium obſidione cingens, intra ruinas murorum urbis vetuſtæ tentoria figebat, uti commemorat Anna Comnena lib. III Alexiadum hiſce verbis. Καὶ δὴ [illegible] τῶν [illegible] τειχῶν τῆς πάλαι ἐρειπωθείσης πόλεως Ἐπιδάμνου [illegible].

[58] Ὄνομα δὲ τῇ πόλει Δυρράχιον.] Lego ex Pauſania: Ὄνομα δὲ τῇ πόλει τῇ νῦν Δυρράχιον.

[59] Δυσπόντιον, πόλις Πισαίας.] Epitomator de Dyſpontio hæc nobis reliquit: Δυσπόντιον, πόλις Πισαίας ἀπὸ Δυσποντέως τοῦ Πέλοπος. τὸ ἐθνικὸν, Δυσποντιεύς. ἔδει δὲ Δυσποντίτης.

[60] Ἀπὸ Δυσποντίου.] Non cenſeo hujus herois nomen vitii eſſe immune: videtur enim penultima redundare litera, lego, ἀπὸ Δυσπόντου. In fine hujus tmematis ex Tryphonis Denominativis hæc allegantur: ἐλέγετο γὰρ Δυσποντιεὺς παρὰ τὸ Πέλοπος υἱὸν Δύσποντον. Noſtram conjecturam eſſe certiſſimam, mox aliunde petitis in hanc rem teſtimoniis oſtendemus. Verum à Pauſania lib. VI urbis conditor Δυσποντεὺς appellatur, ipſeque non Pelopis, ſed Oenomai filius, ſtatuitur, hæc ſunt ejus verba: Συνανεστήσαντο δὲ σφίσιν ἀπὸ Ἠλείων Μακίστιοι καὶ Σκιλλούντιοι. οὗτοι μὲν ἐκ τῆς Τριφυλίας. τῶν δὲ ἄλλων περιοίκων Δυσποντιεῖς καὶ μάλιστα ἐς τοὺς Πισαίους εὔνοιαν ἦν, καὶ οἰκιστὴν Δυσπόντιον σφίσιν Οἰνομάου παῖδα ἐπονομάζοντες. Oenomaum poten-

[61] παρὰ τὴν ὁδὸν τὴν ἐξ Ἤλιδος εἰς Ὀλυμπίαν. A Ἀπὸ ταύτης Ἀντίμαχος ἦν Ὀλυμπιονίκης, [62] νικήσας ἐν ὀλυμπιάδι στάδιον. Φλέγων ἐν ὀλυμπιάδι δ'. Ἀντίμαχος Ἠλεῖος [63] ἐκ Δυσποντίου στάδιον. Καὶ ἐν κζ'. [64] Δαΐππος Κροτωνιάτης πὺξ Ἠλείων ἐκ Δυσποντίου τέ- B θριππον. Μέμνηται δ' αὐτῆς καὶ Τρύφων ἐν παρωνύμοις, γράφων οὕτως τὸ ἐθνικόν. Οἱ δὲ Δυσποντεῖς οὐ παρὰ τὴν πόλιν Δυσπόντιον καλοῦνται. [65] ἐλέγοντο γὰρ Δυσποντεῖς παρὰ τὸν Πέλοπος υἱὸν Δύσποντον. C

ΔΥΣΤΟΣ, [66] πόλις Εὐβοίας. Θεόπομπος ἐν Φιλιππικῶν κδ'. Ἀποστήσας δὲ τοὺς ἐν αὐτῇ περιοικίᾳ τῶν Ἐρετριέων, ἐστράτευσεν ἐπὶ πόλιν Δύστον. τὸ ἐθνικὸν, Δύστιος. D

ΔΩΔΩΝΗ, [67] πόλις τῆς Μολοσσίδος ἐν Ἠπείρῳ, [68] καθ' ἣν Δωδωναῖος Ζεὺς, [69] Δωδώνης μεδέων, καὶ Διονύσιος.

Δωδώνης Ἤπειρος ἀπείριτος ἐκτετάνυσται.

[70] Φιλόξενος δὲ ὁ τὴν Ὀδύσσειαν ὑπομνηματίζων, δύο φησὶ Θετταλικὴν καὶ Θεσπρωτικήν, [71] οὕτως Δωδώνην νῦν φησι τὴν Θεσπρωτικήν, E

& propter viam, quæ ex Elide ad Olympiam ducit, ſita eſt. Ex illa erat Antimachus Olympionices, qui in Olympiis ſtadium vicit, uti Phlegon Olympiade quarta perhibet. Antimachus Eleus ex Dyſpontio curſu in ſtadio vicit. Et in ſeptima vigeſima: Dahippus Crotoniates pugil Eleorum ex Dyſpontio quadrigis vicit.. Præterea Tryphon in Denominativis hujus urbis meminit, ejus gentile ita ſcribens. Dyſpontenſes non ab urbe Dyſpontio, ſed à Dyſponto Pelopis filio Dyſpontenſes dicti ſunt.

DYSTUS, urbs Eubœæ. Theopompus rerum Philippicarum libro XXIV: Relinquens autem eosqui in vicinia Eretrienſium habitant, exercitum duxit contra Dyſtum. Gentile, Dyſtius.

DODONA, urbs Moloſſidis in Epiro, àqua Jupiter Dodonæus, qui Dodonæ præſidet. Dionyſius:

Dodona regio immenſa extenta eſt.

Philoxenus autem qui in Odyſſeam commentatus eſt duas memorat, Theſſalicam unam, alteram Theſproticam: ita nunc Theſproticam

potentiſſimum Piſæorum principem fuiſſe, in cujus regnum ſuccedebat Pelops, etiam Strabo lib. VIII perhibet, nullum omnino de affinitate hos inter mentionem faciens.

[61] Παρὰ τὴν ὁδὸν τὴν ἐξ Ἤλιδος εἰς Ὀλυμπίαν.] Dyſpontii ſitus eodem prorſus modo à Strabone libro jam citato deſcribitur, ubi commemorat octo olim in Piſatide urbes extitiſſe, inter quas etiam Dyſpontium: Αὕτη δ' ἐστὶ καὶ τὸ Κικύσιον τῶν ὀκτώ. κεῖται τὸ Δυσπόντιον παρὰ τὴν ὁδὸν τὴν ἐξ Ἤλιδος εἰς Ὀλυμπίαν, ἐν πεδίῳ κείμενον.

[62] Νικήσας ἐν ὀλυμπιακοῖς] Lectio non videtur ſana: fortaſſis corrigendum: νικήσας ἐν ὀλυμπιακοῖς.

[63] Ἐκ Δυσποντίου.] Gentile nomen cum non ſit in uſu, uti hoc exemplo apparet, ejus loco præpoſitio cum genitivo adhibetur. Hujus rei canonem habemus in voce Βάτη, ubi ſic ſcribit Epitomator Stephani: Τὸ ἐθνικὸν ἐπιρρηματικῶς, Βατῆθεν. οὐ γὰρ ἔστιν ἐν πᾶσι τὸ ἐθνικὸν εὑρεῖν, ἀλλ' ἢ τὸ ἐπίρρημα χρῆσθαι, ὡς ἐπὶ τῶν δήμων. ἢ τῇ γενικῇ μετὰ προθέσεως, ἢ τὸ ἀνάλογον, ἢ τὸ κτητικὸν τῆς χώρας. Huic materiæ diutius inhærere jam non lubet, quia alibi fuſius eam pertractavimus.

[64] Δαΐππος Κροτωνιάτης] In membranis bibliothecæ Seguierianæ legebatur: Δαΐππος Κροτωνιάτης, quemadmodum antigraphum mihi fidem fecit.

[65] Ἐλέγοντο γὰρ Δυσποντεῖς παρὰ τὸν Πέλοπος υἱὸν Δύσποντον] Statuit igitur hoc Tryphonis canone Stephanus, τὸ Δυσποντιεὺς, ſive plurale Δυσποντεῖς, non formari ἀπὸ τοῦ Δυσποντίου, quod eſt urbis nomen, ſed ἀπὸ τοῦ Δυσπόντου, qua appellatione Pelopis filius inſignitur. Noſter huic non diſſimilem ex Abronis Denominativis canonem citavit in vocabulo Αἴλια, ubi ſic ait: Παρὰ μέντοι γε τῷ ... ἀπὸ γὰρ τοῦ Ἀντιοχείας, τὸ Ἀντιοχεύς. ἀλλ' οὐδ' ἀπὸ τούτων γίνεται τὰ εἰς ευς ἐθνικά, ἀλλ' ἀπὸ τῶν εἰς ος. ἀπὸ γὰρ τοῦ Ἀντιόχου, Ἀντιοχεύς, καὶ τοῦ Σελεύκου, τὸ Σελευκεύς, ὡς Ἄβρων περὶ παρωνύμων. In voce Ἀλεξάνδρεια eundem quoque innuit canonem hiſce verbis: Τὸ ἐθνικὸν, Ἀλεξανδρεύς, ἐκ τῆς Ἀλεξάνδρου γενικῆς. Eadem prorſus ratione τὸ ἐθνικὸν hoc in loco non derivat noſter ex Tryphonis ſententia ἀπὸ τοῦ Δυσποντίου, ſed ἀπὸ τῆς γενικῆς τοῦ Δυσπόντου. Vide commentarios noſtros ad voces Αἴλια & Ἀλεξάνδρεια, & omnia intellectu erunt facillima. Hinc præterea luce meridiana clarius apparet, filium Pelopis, à quo urbi nomen eſt inditum, non Dyſpontium, ſed Dyſpontum nuncupatum fuiſſe, quemadmodum ſupra comment. 60 ex conjectura emendavimus. Verum & hoc obiter obſervandum venit, alios gentile nomen feciſſe ΔΥΣΠΟΝΤΙΟΣ, quod ſatis evidenter liquet ex loco Pauſaniæ jam ſupra in medium adducto.

[66] Δύστος, πόλις, Εὐβοίας.] Epitomator in deſcriptione hujus oppidi duntaxat Theopompi verba prætermiſit: Δύστος, πόλις Εὐβοίας. Θεόπομπος ἐν Φιλιππικῶν εἰκοστῇ τετάρτῃ. τὸ ἐθνικὸν, Δύστιος. Hujus civitatis nomen, ne dicam de ſitu, apud alios ſcriptores non occurrit.

[67] Δωδώνη, πόλις τῆς Μολοσσίδος ἐν Ἠπείρῳ.] Hanc Dodonæ deſcriptionem condidit Hermolaus tam ſterilem, & tam paucis antiquorum teſtimoniis fultam, ut decimam ejus partem vix exhibuerit. ita enim ille: Δωδώνη, πόλις τῆς Μολοσσίδος ἐν Ἠπείρῳ, μεθ' ἣν Δωδωναῖος Ζεύς. καὶ

Δωδώνης μεδέων δυσχειμέρου. - - - -

Φιλόξενος δὲ δύο φησὶ, Θεσπρωτικὴν καὶ Θετταλικὴν ... τὸν δὲ Δωδωναῖον, ἔλεγον Καναῖον. (In genuino Fragmento legitur, καὶ ...ναῖον ſed ſcribendum eſſe καὶ Βωδωναῖον, deinde probabimus) Ζηνόδοτος δὲ γράφει ...ναῖον (Corrigo, Φηγωναῖον) ἐπεὶ ἐν Δωδώνῃ πρῶτος φηγὸς ἐμαντεύετο. Ἄλλοι δὲ γράφουσι Βωδωναῖε, πόλιν γὰρ εἶναι Βωδώνην (lego, Βωδώνην) ... εἴρηται ἀπὸ Δωδώνης μιᾶς τῶν Ὠκεανίδων νυμφῶν. ἢ ἀπὸ Δωδώνου τοῦ Διὸς καὶ Εὐρώπης ἢ ἀπὸ Δώδου (Reponendum Δωδώνος) ... δὲ καὶ Δωδώ, ἐκ τὸ ἐθνικὸν οὐχ εὕρηται. χρηματίζει δὲ Δωδωναῖος. τὸ δὲ θηλυκὸν, Δωδωνίς. ἔστι δὲ καὶ παροιμία, Δωδωναῖον χαλκεῖον, ἐπὶ τῶν πολλὰ λαλούντων. ἢ ὅτι τὸ χαλκεῖον ... ἢ ὅτι ... ἀφ' οὗ ἡ παροιμία.

[68] Καθ' ἣν.] Epitome exhibet: μεθ' ἣν.

[69] Δωδώνης μεδέων] In Epitome legitur, καὶ Δωδώνης μεδέων δυσχειμέρου Eſt pars verſus Homerici ex Iliade Π deſumpti Ita hic quoque legendum eſſe, non eſt improbabile.

[70] Φιλόξενος.] Puto hic celeberrimum illum grammaticum debere intelligi, cujus teſtimonio Etymologici Magni Auctor, plus quam centem in locis utitur, licet nuſquam commentariorum in Homeri Odyſſeam meminerit.

[71] Οὕτως] Pro οὕτως in Epitome ἀρχαῖος exaratum eſt, quod longe prætero: nam jure meritoque Philoxeni ſententia à Stephano tanquam falſa damnatur atque rejicitur, quia nemo è veteribus geminam Dodonem, alteram

A πύλω, [72] ἐν ᾗ τὸ μαντεῖον ἐκ τῆς δρυός. Ἑτέρα δὲ ἡ Θετταλική, ἀφ' ἧς ὁ Ἀχιλλεὺς καλεῖ τὸν Δία. ἔοικε δὲ οὕτως ἐπικεκλῆσθαι [73] τὸ ἀμφὶ Σελλοῖς, οἳ ναίουσιν ὑποφῆται ἀνιπτόποδες [74] χαμαιεῦνοι. Πῶς γὰρ τούτων μέμνηται ἀπὸ τῆς Θετταλικῆς καλῶν αὐτόν; Οὕτω δὲ καὶ B Ἐπαφρόδιτος ἐν τῇ π' τῆς Ἰλιάδος. τιμᾷ τοὺς ἐν Δωδώνῃ ἔχοντας ἐπιφανὲς μαντεῖον,

[75] Τὸν δ' ἐς Δωδώνην φάτο βήμεναι.

Ἐπικέκληκε δὲ Ἀχιλλεὺς τὸν ἐν τῇ Θετταλίᾳ γειτνιῶντα θεόν, ὡς καὶ ὁ Πίνδαρος εὔχεται τῷ C Λυκηγενεῖ, καὶ ὁ Χρύσης τῷ Σμινθεῖ. [76] Τὸν δὲ Δωδωναῖον ἔλεγον καὶ ναῖον. [77] Ζηνόδοτος δὲ γράφει Φηγωναῖε, ἐπεὶ ἐν Δωδώνῃ πρῶτον φηγὸς ἐμαντεύετο. Καὶ [78] Σουίδας δέ φησι, Φηγωναίου Διὸς ἱερὸν εἶναι ἐν Θετταλίᾳ, [79] καὶ D τούτου ἐπικαλεῖσθαι. [80] Ἕτεροι δὲ γράφουσι Βωδωναῖε. [81] Πόλιν γὰρ εἶναι Βωδώνην, ὅπου τιμᾶται. [82] Κινέας δέ φησι, πόλιν ἐν Θετταλίᾳ εἶναι καὶ Φηγόν, καὶ τὸ τοῦ Διὸς μαντεῖον εἰς Ἤπειρον μετενεχθῆναι. Ὠνόμασται δὲ κατὰ Θρα- E σύβουλον, ὡς [83] Ἐπαφρόδιτος ὑπομνηματίζων τὸ β' αἴτιον, ἀπὸ Δωδώνης μιᾶς τῶν Ὠκεα-

ticam appellant, ubi ex quercu oraculum redditur: iſta vero Theſſalica, unde Achilles Jovem nominat. Videtur vero ita appellatum templum, circa quod Selli habitant oraculorum interpretes, illotis pedibus humi cubantes. Quo modo enim illos meminiſſet, ſi à Theſſalica Jovem nuncuparet? Ita etiam Epaphroditus in commentariis ad Iliada Π. Eos honorat, qui Dodonæ inſigne habent oraculum:

Hunc vero dicit ad Dodonam contendiſſe.

Achilles vero Deum in Theſſalia vicinum invocavit, quemadmodum Pindarus Apollinem precatur in Lycia genitum, & Chryſes Smintheum. *Dodonæum* Jovem etiam *Bodonæum* appellarunt, ubi Zenodotus ſcribit *Phegonæum*, quia Dodonæ primum fagus oracula edidit. Et Suidas perhibet in Theſſalia fanum eſſe Jovis Phegonæi, & ab illo ita denominari. Alii ibi ſcribunt *Bodonæum*; traduntque illic eſſe urbem Bodonen, ubi hoc nomine colitur. Verum Cineas refert, urbem in Theſſalia Phegum reperiri, & oraculum Jovis in Epirum eſſe tranſlatum. Secundum vero Thraſybulum, teſte Epaphrodito in commentariis ad librum ſecundum Quæſtionum, à Dodone una ex Occa-

ram Theſſalicam, alteram Theſproticam ſtatuerit. Si Dodona alibi Theſſalica, alibi vero Theſprotica appelletur, hoc ita accipiendum eſt, quod nunc hi, nunc illi eam ſui juris ſive ditionis fecerint. Omne dubium ſolvit locus Strabonis, qui lib. VII legitur: Ἡ Δωδώνη τοίνυν τὸ μὲν παλαιὸν ὑπὸ Θεσπρωτοῖς ἦν, καὶ τὸ ὄρος ὁ Τμάρος, ἀμφοτέρως γὰρ λέγεται, ὑφ' ᾧ κεῖται τὸ ἱερόν. καὶ οἱ τραγικοί τε, καὶ Πίνδαρος Θεσπρωτίδα εἰρήκασι τὴν Δωδώνην. ὕστερον δὲ ὑπὸ Μολοττοῖς ἐγένετο. Hinc liquet clariſſime, antiquitus indifferenter Dodonam Theſprotis & Molottis adſcriptam fuiſſe. Locus etiam egregius, noſtram hanc opinionem confirmans, legitur apud Æſchylum in Prometheo Vincto hiſce verbis:

Ἐπεὶ γὰρ ἦλθες πρὸς Μολοσσὰ γάπεδα,
Τὴν αἰπύνωτόν τ' ἀμφὶ Δωδώνην, ἵνα
Μαντεῖα θᾶκός τ' ἐστὶ Θεσπρωτοῦ Διός,
Τέρας τ' ἄπιστον, αἱ προσήγοροι δρύες.

Plura in hanc rem è veterum monumentis teſtimonia peti poſſent, ſed nemo, ut ſpero, manifeſtiſſimam veritatem rejiciet.

[72] *Ἐν ᾗ τὸ μαντεῖον ἐκ τῆς δρυός*] Vox *μαντεῖον* non erat in membranis Seguerianis, locus ibi hunc in modum conſpicitur. *ἐν ᾗ τοιμ * ον.* Unde conjicio, fortaſſis legendum eſſe: *ἐν ᾗ ἐμαντεύετο ἐκ τῆς δρυός.* Sic mox ſequetur: *ἐπεὶ ἐν Δωδώνῃ πρῶτον φηγὸς ἐμαντεύετο.* Sed parum refert, quocunque modo legatur.

[73] *Τὸ ἀμφὶ Σελλοῖς.*] Eſt locus Homeri ex Iliade Π. De Sellis ſuo loco ad Stephani Epitomen dicturi ſumus.

[74] *Χαμαιεῦνοι.*] Lego, *χαμαιεῦναι* ex Homero & Origine contra Celſum, qui libro VII, ſic quoque hunc locum legebat.

[75] *Τὸν δ' ἐς Δωδώνην.*] Eſt locus Homeri ex Odyſſ. Ξ, qui integer ita ſe habet:

Τὸν δ' ἐς Δωδώνην φάτο βήμεναι, ὄφρα θεοῖο
Ἐκ δρυὸς ὑψικόμοιο Διὸς βουλὴν ἐπακούσῃ.

[76] *Τὸν δὲ Δωδωναῖον ἔλεγον καὶ ναῖον.*] Cave ultimam vocem ſubſtantive pro templo ſive fano habeas: tali enim accentu notata apud Heſychium *ναῖον* καὶ *ἅγιον* denotat. Occurrit hoc ſignificatu apud Heſiodum in Magnis Orientalibus, cujus verba hunc in modum ſunt corrigenda:

Τὴν δὲ Ζεὺς ἐφίλησε, καὶ ὃν χρηστήριον εἶναι
Τίμιον ἀνθρώποις. ναῖον δ' ἐν πυθμένι φηγοῦ,
Ἔνθεν ἐπιχθόνιοι μαντήια πάντα φέρονται.

Nolo diutius meam diſſimulare conjecturam: cenſeo hunc Stephani locum eſſe mutilum, & pro *ναῖον* ſcribendum *Βωδωναῖον*, nam de Jove loquitur, qui à ſcriptoribus nonnunquam Dodonæus, Bodonæus & Phegonæus nuncupatur. Hanc indubitatam eſſe lectionem, nemo in dubium vocabit, qui paulo attentius totum locum examinaverit.

[77] *Ζηνόδοτος δὲ γράφει Φηγωναῖε.*] Et hunc locum leviter eſſe corruptum, firmiter mihi perſuadeo: ſi mei arbitrii res foret, reſcriberem: *Ζηνόδοτος δὲ γράφει Φηγωναῖον.*

[78] *Σουίδας*] Lexicographus ille non eſt intelligendus, qui non tantum Stephani, ſed etiam Hermolai Epitomatoris ætate inferior eſt. Fuit alius Suidas qui res Theſſalicas conſignavit, cujus Strabo lib. VII, & Apoll. Rhodii Scholiaſtes meminit.

[79] *Καὶ τούτου ἐπικαλεῖσθαι*] Huic loco aliquid excidiſſe, quod ad ſententiæ perfectionem facit, non eſt quod dubitem. Fortaſſis legendum. *Καὶ οὕτως ἀπὸ τούτου ἐπικαλεῖσθαι.*

[80] *Ἕτεροι δὲ γράφουσι Βωδωναῖε.*] Et hunc locum à mala manu eſſe, certiſſimum eſt: Videtur hoc modo emendandus: *Ἕτεροι δὲ γράφουσι Βωδωναῖον.* Scilicet apud Suidam in Theſſalicis ambigua hæc ſcriptura olim conſpiciebatur: quidam codices *Φηγωναῖον*, alii vero *Βωδωναῖον* præferebant.

[81] *Πόλιν γὰρ εἶναι Βωδώνην.*] Hujus meminit etiam Stephanus noſter ſuo loco ex Apollodoro, ita de illa ſcribens: *Βωδώνη, πόλις Περραιβική, ὡς Ἀπολλόδωρος. οἱ δὲ ὅτι Θετταλίας, ἀπὸ Βωδώνης ἥρωος. ὁ πολίτης, Βωδωναῖος.* Verum eadem eſt, ſive eam Bodonam ſive Dodonam voces, & in Perrhæbia colloces. Nam Perrhæbi olim etiam Theſſaliam incoluerunt, unde à Lapithis pulſi ſunt.

[82] *Κινέας*] Ab Epitomatore in voce *Ἔφυρα*, Cineas Rhetor appellatur. Strabo libro VII etiam hujus meminit, & Pindari Scholiaſtes ad Pyth. Od. X circa finem, ſed exiſtimo ibi male hodie legi, *Κάνιας.*

[83] *Ἐπαφρόδιτος ὑπομνηματίζων τὸ β' αἴτιον*] Hiſce verbis apertum ineſſe mendum, nemo non videbit, qui rem probe examinaverit. Mirum eſt profecto unicam literam totum locum ita poſſe turbare, ut inde vix ſenſum eruas. Reponendum eſt, *Ἐπαφρόδιτος ὑπομνηματίζων τὸ β' Αἰτιῶν.* Firmiter enim apud me ſtatuo, Epaphroditum in Callima-

Ὠκεανίδων νυμφῶν. [84] Ἀκεσόδωρος δὲ A [85] ἀπὸ Δωδώνου τοῦ Διὸς καὶ Εὐρώπης. εἰκὸς δὲ ἀπὸ Δώδωνος ποταμοῦ, ὃν παρατίθησιν [86] ὁ Τεχνικὸς ἐν τῷ α' τῆς καθόλου, λέγων οὕτως. Δώδων ποταμὸς Ἠπείρου. Διτταὶ δ' εἰσὶ Δωδῶναι, [87] αὕτη καὶ ἡ ἐν Ἰταλίᾳ, κα- B θάπερ ἄλλοι καὶ [88] Μνασέας. [89] Λέγεται καὶ Δωδών, ἧς τὴν γενικὴν Σοφοκλῆς Ὀδυσσεῖ Ἀκαν-

Oceani Nympha. Aceſtodorus autem derivat à Dodone Jovis & Europæ filio. Sed veriſimile eſt, deſcendere illam appellationem à Dodone fluvio, quem allegat Technicus libro primo hiſtoriæ univerſalis, ita dicens: Dodon Epiri fluvius eſt. Geminæ autem ſunt Dodonæ, hæc, & altera in Italia, ut inter alios & Mnaſeas perhibet. Ipſa quoque urbs Dodon appellatur, cujus genitivo Sophocles utitur in Ulyſſe

Callimachi Quæſtionum libros commentaria edidiſſe, quæ hic a Stephano citantur. Sic quoque Theon illud argumentum tractavit apud Etymologici Mag. Auctorem in voce Βαιίεσς, ubi hæc leguntur: ὡς Θέων ἐν τοῖς ὑπομνήμασι τῶν α Αἰτίων Καλλιμάχου. Scio a Stephani verbis nomen Callimachi abeſſe, ſed res eſt notiſſima, antiquos ſine auctoris nomine, Quæſtionum ſive Αἰτίων libros citaſſe, qui non niſi Callimacho attribui poſſunt.

[84] Ἀκεσόδωρος.] Hic ſcriptor & Plutarcho cognitus in Themiſtocle, & Etym. Mag. Auctori in Δωδωναῖος, & præterea noſtro in Μεγάλη πόλις, ubi divulgatum Ἀκεσίδωρος, ſed reſtituendum exiſtimo Ἀκεσόδωρος. Fuit Megalopolites & de Urbibus ſcripſit.

[85] Ἀπὸ Δωδώνου τοῦ Διὸς καὶ Εὐρώπης.] Fortaſſis ſcribendum eſt ἀπὸ Δώδωνος τοῦ Διός. nam τοῦ Δωδώνου caſum rectum nuſquam invenies. Igitur ſecundum Stephanum noſtrum alia fuit Aceſtodori, alia vero Thraſybuli de Dodonæ etymologia opinio. Aceſtodorus id nominis deducit à Dodone Jovis & Europæ filio. Thraſybulus vero a Dodona una ex nymphis Oceanitidibus. Etymologici Magni Auctor horum ſcriptorum opiniones confundit, ubi in voce Δωδωναῖος tradit, illos referre, Deucalionem in Epirum poſt diluvium adveniſſe, ſuperſtites cataclyſmi congregaſſe, & locum quem condiderat, à Jove & Dodona una ex Oceani nymphis nuncupaſſe. Verum quia Etymologici verba mutila & male conſtituta videntur, ea huc tranſcribam, ut a nobis emendentur atque ſuppleantur. Δευκαλίωνα, μετὰ τὸν ἐπ' αὐτοῦ γενόμενον κατακλυσμὸν, παραγενόμενον εἰς τὴν Ἤπειρον, ἱδρύσασθαι ἐν τῇ δρυῒ, μαντεῖον δὲ χρησμοῖς αὐτῷ δοθεῖσι νομίσαι τὸν τόπον, συναθροίσαντα τοὺς περιλειφθέντας ἀπὸ τοῦ κατακλυσμοῦ, καὶ ἀπὸ τοῦ Διὸς καὶ Δωδώνης μιᾶς τῶν ὠκεανίδων, Δωδώνην τὴν χώραν προσαγορεῦσαι. ἡ ἱστορία παρὰ Θρασυβούλῳ καὶ Ἀκεσοδώρῳ. Hæc verba ſi conferas cum iis, quæ ex hiſce ſcriptoribus Stephanus perhibet, utramque opinionem non conſpicies, adeo ut firmiter mihi perſuadeam, ultima in Etymologo verba eſſe mutila, & iis quædam excidiſſe: Fortaſſis totus locus hunc in modum eſt emendandus: Καὶ ἀπὸ Δώδωνος τοῦ Διὸς καὶ Εὐρώπης, ἢ ἀπὸ Δωδώνης μιᾶς τῶν Ὠκεανίδων νυμφῶν, Δωδώνην τὴν χώραν προσαγορεῦσαι. Vel minori mutatione ita ſuppleri poſſet. Καὶ ἀπὸ Δώδωνος τοῦ Διὸς, ἢ Δωδώνης μιᾶς τῶν ὠκεανίδων &c. Si hoc vel illo modo locum conſtituas, & Thraſybuli & Aceſtodori ſententia in iis verbis erit clara atque conſpicua. Eandem prorſus lacunam obſervare licet in commentariis Didymi, ut putatur, qui ad Iliad. Π etiam Dodonam ἀπὸ τοῦ Διὸς καὶ Δωδώνης μιᾶς τῶν Ὠκεανίδων denominatam perhibet. Nihil enim inſulſius dici poteſt, quam Dodonam à Jove & Dodona nympha nomen ſortiri. Lego itaque & hoc loco. ἀπὸ Δώδωνος τοῦ Διὸς, ἢ Δωδώνης μιᾶς τῶν ὠκεανίδων &c. Sed quid juvat antiquiſſimis Græcorum fabulis inhærere: hiſce relictis ad ipſam potius veritatem tranſeamus. Admodum veriſimile τῆς Δωδώνης etymon, ut ego quidem exiſtimo, nobis communicavit nobiliſſimus atque eruditiſſimus Jacobus Palmerius in ſua Græciæ antiquæ deſcriptione, quam admodum reverendus & eruditione conſpicuus Stephanus Morinus ex Galliis ad me tranſmiſit, ut in hac urbe typis excuderetur, quod ob publicas hujus Reipublicæ calamitates nondum licuit. Ut autem aliquem eximii hujus operis guſtum lectori exhiberem, Palmerii opinionem de Dodonæ etymologia inde delibare, atque ipſiſſima viri Clariſſimi verba, ex cap. XLIV ubi de Moloſſia agit, huc tranſcribere non pigebit.
„ Quod ad etymon & nominis cauſam attinet, Stephanus
„ non mihi perſuadet cum ſuo Dodone fluvio, nec cum
„ ſua Oceanitide nympha, quæ in oceano longiſſime à
„ Moloſſia habitare debuit; nec cum ſuo Dodone Jovis &
„ Europæ filio fabuloſo. Id fecerunt Græci quidam aucto-
„ res nullius auctoritatis ſuo more, qui ſemper heroum
„ aut nympharum nomina ſomniabant, ut urbium natalia
„ auguſtiora faciant. Si auctores habuiſſet notos & celebres
„ Stephanus, eos proculdubio nominaſſet, quod ſæpe facit.
„ Et quia opinionum diverſitas indicat, nihil in eo certi aut
„ veriſimilitudinis eſſe, à talibus fabulis lubens deficio, ubi
„ nominis cauſa evidens alia ſuppetit. Igitur nullus dubito,
„ quin à lebete illo celebrato, & ab ejus ſono, aliis locis
„ inuſitato, nomen locus ille acceperit: qui lebes, vel à
„ ventis vel ab hominibus pulſatus, dum Δω Δω ingemi-
„ nabat, nomen dedit loco. nam reduplicatum illud Δω Δω
„ per ω mega rariſſime vel nunquam in Græca lingua oc-
„ currens, id omnino evincere videtur. De oraculo illo
„ celebrato æneo, quod Dodonæ erat, locus eſt in ſupple-
„ mento libri VII Strabonis eximius, qui ſic habet. Ὅτι ἡ
„ παροιμία τὸ ἐν Δωδώνῃ χαλκεῖον ἐντεῦθεν ἀνεκράτη. χαλ-
„ κεῖον ἐν τῷ ἱερῷ, ἔχον ὑπερκείμενον ἀνδριάντα, κρατοῦντα
„ μάστιγα χαλκῆν, ἀνάθημα Κερκυραίων· ἡ δὲ μάστιξ ἦν τρι-
„ πλῆ ἁλυσιδωτή, ἀπηρτημένους ἔχουσα ἐξ αὐτῆς ἀστραγάλους. οἳ
„ πλήττοντες τὸ χαλκεῖον συνεχῶς, ὁπότε αἰωροῖντο ὑπὸ τῶν ἀνέ-
„ μων, μακροὺς ἤχους ἀπειργάζοντο. Id eſt: Proverbium Dodo-
„ næus lebes inde dictum eſt. Æneum vas erat in fano, quod
„ ſuperpoſitum habebat viri ſimulachrum, tenentem fla-
„ grum ex ære, Corcyræorum donarium. Id flagrum autem
„ tribus conſtabat catenis, quæ aſtragalos pendentes habe-
„ bant. qui pulſantes aneum vas aſſidue, quando à ventis
„ agitabantur, magnos ſonos edebant. En prima nolarum
„ & campanarum mentio: quod inventum nunquam ant-
„ ea viſum, nomen impoſuit loco ex ſoni ſimilitudine per
„ ὀνοματοποιΐαν.

[86] Ὁ Τεχνικὸς ἐν τῷ α' τῆς καθόλου.] Non eſt hoc loco intelligendus Apollonius Dyſcolus, ſed Herodianus, qui ab Euſtathio etiam Τεχνικὸς appellatur, uti liquet ex commentariis ad Iliada B: ὁ δὲ Τεχνικὸς φησι διὰ τοῦ ε. Τεχνικὸν λέγω τὸν Ἡρωδιανόν. Non diffiteor etiam Apollonium hoc nomine inſigniri, ſed is librum de Univerſali non conſignavit, quod opus paſſim Herodiano attribuitur. Τεχνικὸς proprie is eſt, qui Artem, id eſt, Grammaticam docet vel conſcribit. C. Julius Rom. Grammaticus à Soſipatro Chariſio Artis ſcriptor nominatur. Verum non ſemper τὸ Τεχνικὸς pro Grammatico, ſed quandoque etiam pro Mathematico ſive rerum Geographicarum perito accipitur, quo ſignificatu apud Agathemerum lib. I cap. VI occurrit. Τοῦ Τεχνικοῦ Πτολεμαίου ὀκνοῦντος, ὅτε τοῦ γεωγραφικοῦ σταδιασμοῦ ἐδίδασκε. Et capite VIII ejuſdem libri: Ὡς παρὰ τοῦ Τεχνικοῦ Πτολεμαίου μεμαθήκαμεν.

[87] Αὕτη καὶ ἡ ἐν Ἰταλίᾳ.] Diligenter inveſtigando, Dodonam Italicam nec apud antiquos, nec apud recentiores geographos invenire potui. Fortaſſis incidit noſter in depravatum Mnaſeæ codicem, quod illius ætatis ſcriptoribus ſæpiſſime contigit, in quo pro *Bobonia* ſive *Bononia* (quæ Italiæ colonia & municipium erat) *Dodone* vel *Dodonia*, vel ſimile mendum obrepſerat: nam τὸ B & D librarios confundere aliquando, res eſt notiſſima & non inſolens.

[88] *Μνασέας.*] Cum tres hujus nominis hiſtorici extiterint, Berytius, Colophonius & Patrenſis, difficulter dixerim, quinam hic intelligi debeat. Vide Voſſium de Hiſt. Græc. lib. I

[89] *Λέγεται καὶ Δωδών.*] Hoc nomen etiam de regione & urbe ſumitur: fluvius vero, retracto accentu, Δώδων appellatur, uti liquet ex verbis Euſtathii ad Dionyſii periegeſin: Ἴστεον δὲ ὅτι Δωδώνη οὐ μόνον ἡ χώρα, ἀλλὰ καὶ πόλις ἦν Δωδώνη, ἀπὸ Δωδώνης τοῦ Διὸς καὶ Εὐρώπης. ἢ ἐκ ποταμοῦ Δώδωνος. λέγεται δὲ καὶ Δωδὼν ὀξυτόνως.

Ἀκανθοπλῆγι. Νῦν δ' [90] οὔτιμε εἰς Δωδῶνα, [91] οὔτι Πυθικῶν γε *** τις ἀπείσειεν. Καὶ δοτικήν. [92] Δωδῶνι ναίων Ζεὺς ὁμέστιος βροτῶν. Καὶ ἐν Τραχινίαις. Ὡς τὴν παλαιὰν φηγὸν [93] αὐδῆσαί ποτε Δωδῶνι [94] δισσῶν ἐκ πελειάδων ἔφη. Καὶ Καλλίμαχος. Τὸν ἐν B Δωδῶνι λεγόμενον οὖν [95] ἠχώχαλκον ἤγειρον. Καὶ τὴν αἰτιατικήν φησιν [96] Εὐφορίων Δωδῶνα ἐν Ἀνίῳ.

> Ἵκομεν ἐς Δωδῶνα Διὸς φηγοῖο προφῆτιν. C

[97] Λέγεται δὲ καὶ εἰς Ω. Σιμμίας ὁ Ῥόδιος.

> Ζηνὸς ἕδος Κρονίδαο μάκαιρ' ὑπεδέξατο Δωδώ.

Ἠδύνατο δ' ἂν ἡ Δωδῶνος γενικὴ μετὰ τῆς λοιπῆς D κινήσεως [98] καὶ κλίσις εἶναι τοῦ Δωδὼν, εἴπερ ἦν ἐν χρήσει τῆς πόλεως ἡ εὐθεῖα. Διόπερ ἔοικεν [99] ὁ τεχνικὸς μετασχηματισμὸς ἡγεῖσθαι τὸ ἐθνι-

A Ulyſſe ſpinis flagellato: Nunc autem ne quis amplius ad Dodonidis urbem, aut regionem Pythicam abeat. Et dativo: Jupiter Dononi habitans, eundem cum mortalibus habet larem. Et in Trachiniis ait: Sic antiquam fagum ceciniſſe aliquando in Dodone, duabus B columbis vaticinantibus. Et Callimachus: Æs illud reſonans in Dodone ſuſcitarunt. Etiam accuſativum Dodona Euphorio in Anio uſurpat:

> *Venimus in Dodona Jovis fagini fatidicam.* C

Et Nominativus etiam in O magnum deſinit, quem Simmia Rhodius adhibet:

> *Sedem Jovis Saturnii beata ſuſcepit Dodo.*

D Poterat autem genitivus Dodonis cum reliquis caſibus etiam declinari à caſu recto Dodo, ſiquidem hic urbis nominativus in uſu eſt. Quare artificialis inde formatio pro gentili videtur haben-

[90] Οὔτιμε.] Non eſt vox ſana: reponendum fortaſſis: ὅτι μή.

[91] Οὔτι Πυθικῶν γε *** τις ἀπείσειεν.] Facili negotio & conjectura hanc lacunam quis replere poſſet, legendo: Νῦν δ' ὅτι μὴ εἰς Δωδῶνα, ὅτι Πυθικῶν γέ τις ἀπείσειεν. Nihil occurrit melius divinandum, præſertim veſtigiis vulgatæ lectionis & τῶν αὐτογράφων inſiſtenti, in quibus lacuna non conſpicitur.

[92] Δωδῶνι ναίων Ζεύς.] In hiſce verbis dandi caſum, de quo Stephanus loquitur, non video. Locus tranſpoſitione unius literulæ laborat. Legendum eſt: Δωδῶνι ναίων Ζεὺς ὁμέστιος βροτῶν.

[93] Αὐδῆσαι.] Alii ex autographo tranſcripſerunt, αὐδῆσαι.

[94] Δισσῶν ἐκ πελειάδων.] Sic fabuloſa antiquitas ſuperſtitioſe credebat, columbas oracula, quæ maximæ auctoritatis & famæ erant, è quercu reſpondiſſe: imo præſertim in honore erant apud Ætolos, & eorum finitimos Acarnanas atque Epirotas. Pauſanias in Achaicis. Καταφθέγγεσθαι ἐπὶ τῷ χρηστηρίῳ τῷ ἐν Δωδώνῃ. τοῖς γὰρ τὴν Ἤπειρον ταύτην οἰκοῦσι, τοῖς τε Αἰτωλοῖς καὶ τοῖς προσχώροις αὐτῶν Ἀκαρνᾶσι καὶ Ἠπειρώταις, αἱ πέλειαι καὶ τὰ ἐκ τῆς δρυὸς μαντεύματα μάλιστα ἐφαίνοντο ἀληθείας. Verum πελειάς & πέλεια voces ſunt valde ambiguæ, quibuſque duplex ſignificatio veteribus attribuitur, nam vulgari lingua *Columbam*, Theſſalica ſive Epirotica *vetulam* & *vaticinatricem* denotant. Servius ad Eclog. IX Virgilii: *Nam in Epiro dicitur nemus fuiſſe, in quo reſponſa dabant columbæ: quod ideo fingitur, quia lingua Theſſala Peliades & columbæ & vaticinatrices vocantur.* Optime quoque in hanc rem ſcripſit Heſychius: Πέλειαι, περιστεραί. καὶ αἱ ἐν Δωδώνῃ θεσπίζουσαι μάντεις. Et mox ſequitur. Πέλειοι, Καὶ οἱ Ἠπειρῶται τὰς γεραιὰς καὶ τὰς πρεσβύτιδας. Hic locus ſatis eſt integer & nulla ſuppletione, ut vir doctus putavit, indiget. Egregie quoque hæc de re ſcribit Euſtathius ad Odyſſ. Ξ. pag. 1760. Ὁ δὲ αὐτὸς, καὶ εἰς τὰς ἐκεῖ λεγομένας μαντικὰς πελειάς, φησὶν, ὅτι αἱ πέλειαι εἰς οἰωνοσκοπίαν ὑπονοοῦνται, καθὰ καὶ γεροντομάντεις ἄλλοι τινές. οἱ δὲ, τὸ παλαιὸν μὲν ἱερὰς περιστερὰς φασίν. ὕστερον δὲ, τρεῖς ἀποδειχθῆναι γραίας προφήτιδας, ἃς πελείας καλεῖσθαι γλώσσῃ Μολοττῶν, ὡς τὰς γεραιὰς πελείας. Etiam Herodotus perhibet, ſe ab antiſtitibus Dodonæis accepiſſe, geminas Thebis Ægyptiis columbas avolaſſe, utramque nigram, unam quidem in Libyam, alteram ad Dodonæos, quæ fago inſidens humana voce loquuta ſit. Verum hæc ſacerdotum Dodonæorum relatio ipſi Herodoto fuit ſuſpecta admodum, & fabuloſa habita nam quod mulieres à Dodonæis columbæ vocatæ ſint, hanc ob cauſam ipſi videbatur factum, quia barbaræ eſſent, & avibus quiddam ſimile ſonarent. Locus quia egregius eſt, cum ex Euterpe huc tranſcribam: Πελειάδες δέ μοι δοκέουσι κληθῆναι πρὸς Δωδωναίων ἐπὶ τῷδε αἱ γυναῖκες, διότι βάρβαροι ἦσαν, ἐδόκεον δέ σφι ὁμοίως ὄρνισι φθέγγεσθαι. μετὰ δὲ χρόνον τὴν πελειάδα ἀνθρωπηΐῃ φωνῇ αὐδάξασθαι λέγουσι, ἐπείτε συνετά σφι ηὔδα ἡ γυνή. ἕως δὲ ἐβαρβάριζε, ἐδόκεε σφι ὄρνιθος τρόπον φθέγγεσθαι. ἐπεὶ τέῳ τρόπῳ ἂν πελειάς ἀνθρωπηΐῃ φωνῇ φθέγξαιτο; Etiam Servius mentionem facit ad lib III Æneid. de vetula quadam, cui Pelias nomen erat. *Circa hoc templum quercus immanis fuiſſe dicitur, ex cujus radicibus fons manabat, qui ſuo murmure inſtinctu deorum diverſis oracula reddebat: quæ murmura anus Pelias nomine interpretata hominibus differebat.* Plura hanc materiam ſpectantia colligi poſſent, verum hæc ſufficere mihi videntur.

[95] Ἠχώχαλκον.] In antigrapho inveni, ἐχώχαλκον, quæ vox eſt nihili. Vulgata lectio optime ſe habet, & non eſt ſollicitanda. Simile compoſitum occurrit apud Scholiaſtam ad lib. I Apoll. Rhodii, ubi Herculis clavam totam æneam fuiſſe perhibet. Χαλκοβαρεῖ δὲ, τῷ ἰσχυρῷ, ἢ τῷ πρὸς τῷ τέλει χαλκῷ βεβαρημένῳ. Πείσανδρος δὲ φησι ὁλοχάλκεον εἶναι τὸ ῥόπαλον Ἡρακλέους. Lectionem eſſe probam, perſpicue liquet ex verbis, quæ ex Menedemone noſter infra citat, ubi tripodibus Dodonæis τὴν ἐπήχησιν & τὸν ἦχον adſcribit: Ἀπὸ δὲ τοῦ ναοῦ τοῦ Δωδωναίου Διὸς τοίχους μὴ ἔχοντα, ἀλλὰ τρίποδας πολλοὺς ἀλλήλων πλησίον, ὥστε τὸν ἕνα ἁπτόμενον παραπέμπειν διὰ τῆς ψαύσεως τὴν ἐπήχησιν, ἑκάστου διαμένειν τὸν ἦχον ἄχρις αὐτοῦ τοῦ ἑνὸς ἐφάψηται.

[96] Εὐφορίων Δωδῶνα ἐν Ἀνίῳ.] An hac inſcriptione fabulam divulgaverit Euphorio, nondum pro certo mihi conſtat. In voce Ἀλυβη citatur Euphorio ἐν ἀραῖς: in Ἄστακος Euphorio in Artemidoro: & in Scholiis ad Apol Rhodii Argonautica Euphorio in Apollodoro. verum iſta ad hunc locum non pertinent. Anium fuiſſe Apollinis F. Deli regem & ſacerdotem, theologiæ mythicæ doctores paſſim inculcant.

[97] Λέγεται δὲ καὶ εἰς Ω.] Hæc phraſis non eſt ſani coloris, imo Græcis auribus plane inſolita. Reſtituendum eſt unica mutata litera, λέγεται δὲ καὶ εἰς Ω. Non teram tempus in hac lectione aſſerenda, tantum indicabo, eundem Simmiæ locum extare apud Strabonem lib. VIII, quod firmiter noſtram conjecturam corroborat: recenſet enim ibi Geographus ex poetis Græcis plurima vocabula fine amputato, ut Μιν pro Μινώων, δῶ pro δῶμα, βρῖ pro βριαρόν, ῥά pro ῥᾴδιον, λῖ pro λίαν, Συρακώ pro Συρακούσας. Denique ex Simmia Rhodio ſubjungit idem exemplum, quod jam produxit Stephanus: Δωδὼ δὲ τὴν Δωδώνην, Σιμμίας.

[98] Καὶ κλίσις εἶναι τοῦ Δωδὼν.] Videtur non incommodo ſubſtitui poſſe: καὶ κλίσις εἶναι ἀπὸ τοῦ Δωδώ. Imo exiſtimo hanc lectionem eſſe veriſſimam.

[99] Ὁ τεχνικὸς μετασχηματισμός.] Ut hæc verba probe intelligas,

ἐθνικὸν, [1] ταύτης ἄῤῥητον ὡς πεπονθυίας· εἰ δέ A τις χρηματίσειεν, ἔσται Δωδώνιος, [2] ὡς Πλευρῶνος Πλευρώνιος, Καλυδῶνος Καλυδώνιος, [3] τῆς μέν τοι Δωδώνης Δωδωναῖος. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Μολοσσῶν πρὸς μεσημβρίας οἰκοῦσι Δωδωναῖοι. Καὶ Ὅμηρος. B

[4] Ζεῦ ἄνα Δωδωναῖε. - - - -

Καὶ [5] Κρατῖνος Ἀρχιλόχοις. Δωδωναίῳ κυνὶ βωλοκόπῳ τίτθῃ γεράνῳ προσεοικώς. Καὶ τὸ θῆλυ Δωδωνὶς ἀπὸ τοῦ Δωδώνη, ὡς [6] Παλλήνη Παλληνίς. Ἀπολλώνιος. C

Στεῖραν Ἀθηναίη Δωδωνίδος ἥρμοσε φηγοῦ.

Καὶ [8] Σοφοκλῆς Ὀδυσσεῖ Ἀκανθοπλῆγι. [9] Τὰς θεσπιῳδοὺς ἱερέας Δωδωνίδας. Ἀπολλόδωρος δ' ἐν α΄ περὶ θεῶν, τὸν Δωδωναῖον οὕτως ἐτυμολογεῖ. Καθάπερ οἱ τὸν Δία [10] Δωδωναῖον μὲν καλοῦντες, ὅτι δίδωσιν ἡμῖν τὰ ἀγαθά. [11] Πελασγικὸν δὲ, ὅτι γῆς πέλας ἐστίν. D

habenda, cum hujuſmodi urbis appellatio in uſu ſit: hac formandi ratione ſi quis uti velit, fiet Dodonius, ut à Pleuronis Pleuronius, Calydonis Calydonius: ſed à Dodones genitivo fit Dodonæus, quo Hecatæus in Europa utitur: Ad meridionalem Moloſſorum regionem adhabitant Dodonæi. Et Homerus:

Jupiter rex Dodonæe. - - - -

Et Cratinus in Archilochis: Dodonæo cani occanti mamma grui perſimilis. Et fœmininum Dodonis fit à Dodone, uti à Pellene Pellenis, cujus Apollonius meminit:

Carinam Minerva ex Dodonide adaptavit quercu.

Et Sophocles in Ulyſſe ſpinis cæſo: Fatiloquas ſacerdotes Dodonidas. Sed Apollodorus libro primo de Diis, ſic Dodonæi etymon deſcribit. Quemadmodum Jovem Dodonæum quidam ſic vocant à δίδωμι, quia dat nobis omnia bona: Pelaſgicum autem a πέλας & γῆ, quia terræ vicinus eſt.

telligas, ſcire oportet, Stephanum diſtinguere inter gentilia ſecundum *typum loci* (quæ vocat κατὰ τύπον, modo κατὰ τὸ ἐπιχώριον, aut τὴν συνήθειαν τῆς χώρας, & κατὰ συνήθειαν), & inter illa quæ ex Analogia, aut ex lege artis, id eſt, κατὰ τέχνην formata ſunt. De ultima hac formandi ratione κατὰ τέχνην legimus in vocabulo Ἀβρότονον, cujus gentile non erat in uſu, ita enim ibi loquitur. Τὸ ἐθνικὸν, οὐκ ἔστιν ἐν χρήσει. ὁ τύπος δὲ ἀπαιτεῖ ἐξ ὁμοίου τοῦ ... ὡς ... Ἀβρότονος Ἀβροτονίτης ... Γάργαρα Γαργαρεύς, καὶ Σούνιον Σουνιεύς &c. ... Et in Ἄδανα πόλις ὁ πολίτης, Ἀδανοπολίτης, ὡς Ἡλιουπολίτης, Ἡφαιστοπολίτης, τῷ τεχνικῷ λόγῳ. Et alibi. Ἀγαθοῦ Δαίμονος, νῆσος ἐν τῇ Αἰγυπτίᾳ θαλάσσῃ. τὸ ἐθνικὸν κατὰ τέχνην, ἐξ Ἀγαθοῦ Δαίμονος, διὰ τὸ ἄκρον. Et ſic paſſim aliis in locis, ubi fuſius hanc materiam declaramus. Itaque hoc loco per *artificialem formationem* nihil aliud intelligit, quam gentile κατὰ τέχνην, ex lege artis formatum.

[1] Ταύτης ἄῤῥητον ὡς πεπονθυίας.] Fateor ingenue me hæc verba clare atque diſtincte non percipere. Occultum hic latere vulnus, firmiter mihi perſuadeo, quod quomodo curetur, difficulter dixerim. Si locum ita conſtituas ſenſus erit clarior: Διὰ τὸ ... ὁ τεχνικὸς ... τὸ ἐθνικὸν, ἀπὸ ταύτης ἄῤῥητον ὡς πεπονθυίας. Hanc lectionem in verſione, quantum potuerim, expreſſi. Τὸ ἄῤῥητον apud noſtrum Stephanum *inuſitatum* denotare, liquet perſpicue in voce Βοιωτικός, quam dicit eſſe ... *genitivum a caſu recto inuſitato.*

[2] Ὡς Πλευρῶνος Πλευρώνιος.] Reſcribendum videtur: ὡς ἀπὸ τοῦ Πλευρῶνος Πλευρώνιος.

[3] Τῆς μέν τοι Δωδώνης Δωδωναῖος.] Noſter τοῦ Δωδώνιος uſum permittit, ſi ex lege artis & κατὰ τεχνικὸν ... illud à voce Δωδὼν formemus, cujus ... pluribus probavit. Et alium ſenſum non habent verba Hermolai in Epitome, ubi de hoc gentili ſcribit. λέγεται δὲ καὶ Δωδών, ἐς τὸ ἐθνικὸν οὐκ εὕρηται. χρηματίζει δὲ Δωδώνιος. Id eſt: à voce Dodon non reperitur gentile κατὰ τὸν ἐπιχώριον τύπον, ſed κατὰ τέχνην formatum. E Græcis neminem, e Latinis Claudianum novi, qui illud gentile uſurpaverit, ita enim ille de Raptu Proſerp.

Unde data populo leges, & glande relicta
Ceſſerit inventis Dodonia quercus ariſtis

Voce Δωδωναῖος paſſim Græci & Latini utuntur: Græcorum teſtimonia producere ſupervacaneum exiſtimo, utpote quæ apud auctorem noſtrum hoc tinemate frequentiora occurrunt. Habet hoc gentile Juſtinus lib. XVII cap. III: *Sed Pyrrhus cum in templum DODONÆI Jovis veniſſet.* Et Livius lib. VIII cap. XXIV. *Alexandrumque Epiri regem, ab exule Lucano interfectum, ſortes DODONÆI Jovis eventu affirmaſſe.*

[4] Ζεῦ ἄνα Δωδωναῖε.] Locus eſt deſumptus ex Iliade Π.

[5] Κρατῖνος.] Auctor priſcæ Comœdiæ, cujus Horatius meminit:

Eupolis atque Cratinus, Ariſtophaneſque poëta
Atque alii, quorum comœdia priſca virorum eſt.

[6] Παλλήνη Παλληνίς.] Lego confidenter: ὡς Πελλήνη Πελληνίς. Stephani Epitomator infra ſic ſcribit. Πελλήνη, πόλις Ἀχαΐας. λέγεται καὶ Πελλάνα, ὡς Μεσσάνα. ὁ πολίτης, Πελληνεύς. τὸ θηλυκὸν, Πελληνίς.

[7] Ἀπολλώνιος.] Locum tranſcripſit noſter vel ex libro I, vel ex lib. IV. Apol. Rhodii, nam utroque libro hic verſiculus legitur. Idem quoque Apollodorus libro I, Biblioth. affirmat de navi Argo Κατὰ δὲ τὴν πρῷραν ἐνήρμοσεν Ἀθηνᾶ φωνῆεν ἔχουσα ξύλον. Et Valerius Flaccus principio ſui operis huc reſpexiſſe videtur:

- - - - *Canimus freta pervia natis*
Fatidicamque ratem.

Id eſt προφῆτιν. Cujus prædictionis illuſtre exemplum adfert Apollon. Rhod. Scholiaſt. ad lib. I. Ἡ τρόπις τῆς Ἀργοῦς, φασι, φωνῆεν ἔχουσα ξύλον, ... τοῦ Διὸς χόλον ..., καὶ πρὸς Κίρκην ἀφικέσθαι, τὸν Ἀψύρτου θάνατον καθαρθησομένους.

[8] Σοφοκλῆς Ὀδυσσεῖ Ἀκανθοπλῆγι.] Vide doctiſſimum Caſaubonum ad Athenæum lib. VII cap. IV.

[9] Τὰς θεσπιῳδοὺς ἱερέας Δωδωνίδας.] Jupiter in templo Dodonæo, rejectis viris, ad prophetiam fœminas adſcivit, quemadmodum legimus apud Originem contra Celſum lib. VIII. Καὶ ὁ Δωδωναῖος δὲ ... προφῆτιν ... ἀποδοκιμάσαντος τὸ τῶν ἀῤῥένων εἰς προφητείαν γένος, ταῖς Δωδωνίσι χρῆται. Initio quidem viri fuerunt, Tomari ſive Tamuri nuncupati, qui prædicerent, ſicuti ex Homero, interpretes Dei nominante, non obſcure liquet: verum interjecto longi temporis ſpatio, tres anus ad hoc miniſterium ſunt deſignatæ, auctore Strabone lib. VII, de iis ſic ſcribente. Κατ' ἀρχὰς μὲν οὖν ἄνδρες ἦσαν οἱ προφητεύοντες, καὶ τοῦτ' ἴσως ὁ ποιητὴς ἐμφαίνει, ὑποφήτας γὰρ καλεῖ, ἐν οἷς τάττοιντο καὶ οἱ προφῆται. ὕστερον δ' ἀπεδείχθησαν τρεῖς γραῖαι, ἐπειδὴ καὶ σύνναος τῷ Διὶ προσαπεδείχθη καὶ ἡ Διώνη. Harum vetularum natu maxima Promenea, proxima Timarete, & natu minima Nicandra appellabatur, quemadmodum in Euterpe docet Herodotus, & ex illo Sophoclis Scholiaſtes, nec non Euſtathius ad Odyſſeam Ξ. pag. 1760. Verum hiſce vetulis, quia una earum mala fide oraculum ediderat, non erat licitum Bœotiis oraculum ſciſcitantibus reſpondere. gaudebant enim illi hoc privilegio, ut à viris, non autem a vetulis oraculum acciperent, qua de re ſic ſcribit Strabo libro IX: Ἐκ δὲ τούτου Βοιωτοῖς μόνοις ἄνδρας προθεσπίζειν ἐν Δωδώνῃ.

[10] Δωδωναῖον μὲν καλοῦντες, ὅτι δίδωσιν ἡμῖν τὰ ἀγαθά.] Hujus etymi ratio non plane abſurda viſa fuit Euſtathio, ita enim ille ad Iliad. Π. ubi non tam differt ab Apollodoro, quam ejus ſententiam accuratius deſcribit. Ἕτεροι δὲ Δωδωναῖον ἀκριβοῦντες, ... φασί, παρὰ τὸ δοῦναι, ὡς δοτῆρα καὶ ἀγαθῶν καὶ ζωῆς.

[11] Πελασγικὸν δὲ, ὅτι γῆς πέλας ἐστίν.] Et hujus etymologiæ ratio

ἐστίν. Ἔστι δὲ καὶ Δωδωναῖον χαλκεῖον παροιμία ἐπὶ τῶν πολλὰ λαλούντων, ὡς Μενεδήμων φησίν. ἀπὸ τοῦ τὸν ναὸν τοῦ Δωδωναίου Διὸς τοίχους μὴ ἔχοντα, [12] ἀλλὰ τρίποδας πολλοὺς ἀλλήλων πλησίον, ὥστε τοῦ ἑνὸς ἁπτόμενον παραπεμπτὴν διὰ τῆς ψαύσεως τὴν ἐπήχησιν ἑκάστῳ, [13] διαμένειν τὸν ἦχον ἄχρις αὖθις τοῦ ἑνὸς ἐφάψηται. ἡ παροιμία δὲ οὐ φησὶν εἰ μὴ χαλκίον, [14] ἐν ἄλλῳ λέβητας ἢ τρίποδας πολλούς. Προσθετέον οὖν [15] τῷ περιηγητῇ Πολέμωνι, ἀκριβῶς τὴν Δωδώνην ἐπισταμένῳ, [16] καὶ Ἀριστείδῃ τὰ τούτου μεταγεγραφότι, [17] λέγοντι κατὰ τὸ Β΄. ἐν τῇ Δωδώνῃ στῦλοι β΄ παράλληλοι καὶ παρεγγὺς ἀλλήλων, καὶ ἐπὶ μὲν θατέρου χαλκίον ἐστὶν οὐ μέγα, τοῖς δὲ νῦν παραπλήσιον λέβησι. ἐπὶ δὲ θατέρου [18] παιδάριον ἐν τῇ δεξιᾷ χειρὶ μαστίγιον ἔχον, οὗ κατὰ τὸ δεξιὸν μέρος ὁ τὸ λεβήτιον ἔχων κίων ἕστηκεν. ὅτ᾽ ἂν οὖν ἄνεμον συμβῇ πνεῖν τοὺς τῆς μάστιγος [19] ἱμάντας χαλκοῦς, ὄντας ὁμοίως τοῖς ἀληθινοῖς ἱμᾶσιν, [20] αἰωρουμένους ὑπὸ τοῦ πνεύματος, συνέβαινε ψαύειν τοῦ χαλκίου, καὶ τοῦτο ἀδιαλείπτως ποιεῖν, ἕως ἂν ὁ ἄνεμος διαμένῃ, καὶ κατὰ μέν τοι τοὺς ἡμετέρους φησὶν ὁ [21] Ταῤῥαῖος.

nus eſt. Eſt autem ÆS DODONÆUM proverbium in loquaces, uti Menedemon auctor eſt: quia Dodonæi Jovis templum muros non habet, ſed tripodas plurimos arctiſſime ſibi invicem junctos, adeo ut ſi unum percutias, ſtrepitum ſimul ob contactum ad unumquemque eorum tranſmittas, qui perdurat uſque dum ſonus ad unum illum redierit. Proverbium autem non ait niſi ÆS: apud alium lebetes & tripodas multos. Aſſentiendum itaque Polemoni Periegetæ, qui accurate ipſam Dodonam pernorat, & Ariſtidæ, qui ejus opera deſcripſit, libro ſecundo ita affirmanti: In Dodona duæ ſunt columnæ paralellæ & vicinæ: In altera quidem ahenum eſt non magnum, hodiernis lebetibus ſimile: in altera puerulus dextra flagellum tenens, cui ad dextram appoſita eſt columna cum lebete. Ventus itaque cum difflaverit hujus flagelli funiculos, æneos quidem, ſed ad ſimilitudinem naturalium funium flexiles, contingit, eoſdem à vento ſublatos ſine intermiſſione vas illud æneum percutere, uſque dum ſiluerit ventus, quod ſecundum noſtros etiam Tarrhæus

giæ ratio Euſtathio arriſiſſe videtur, ita enim ſcribit loco jam proxime allegato. Οὕτω δὲ συμβιβάζουσι καὶ τὸ, Πελασγικὸ, τηλόθι ναίων. Πελασγικὸς μὲν, διὰ τὸ πέλας ἱμᾶν οἶμαι τῆς [illegible], ὃ καὶ ὁ Δωδωναῖος ἐδήλου. Themiſtio longe alia fuit mens atque opinio, Jovem enim exiſtimat Pelaſgicum, Apollinem Amyclæum, & Mercurium Cyllenium appellari à locis, quæ præcipue amant atque conſervant, ita enim ille Oratione x, ubi refert Scipionem Africani cognomen obtinuiſſe: Οὕτω γὰρ καὶ τοὺς θεοὺς ὁρῶμεν καλουμένους, τὸν μὲν Δία Πελασγικὸν, Ἀμυκλαῖον δὲ τὸν Ἀπόλλωνα, Κυλλήνιον δὲ τὸν Ἑρμῆν, ἐξ ὧν μάλιστα ἀγαπῶσι χωρίων, καὶ ἃ διασώζουσι.

[12] Ἀλλὰ τρίποδας πολλοὺς ἀλλήλων πλησίον.] Hic tripodum numerus quotannis à Bœotis augebatur, qui data occaſione unum aliquem dedicatorum apud ſe tripodum noctu auferentes, & veſtibus occultantes, clam Dodonam deportabant, ut Strabo lib. ix auctor eſt: Τὰς μὲν τοι [illegible] τρίποδας [illegible], ὅτι προσέταξε ὁ θεὸς τοῖς Βοιωτοῖς, τοὺς παρ᾽ αὐτοῖς τρίποδας συλλέγοντας, εἰς Δωδώνην πέμπειν [illegible] καὶ δὴ καὶ ποιεῖν τοῦτο. ἀεὶ γάρ ποτε [illegible] τρίποδα, [illegible], καὶ [illegible] ἱματίοις, ὡς ἂν λάθρα [illegible] εἰς Δωδώνην.

[13] Διαμένειν τὸν ἦχον.] In apographis, quæ videre licuit, legebatur: διαμένων τὸν ἦχον. ſed lectionem editam præfero. Nos locum alio modo, quam repræſentabat vulgata editio interpunximus, ut tanto melius reſponderet Euſtathio, eandem ſententiam ad Odyſſ. Ξ Pauſaniæ adſcribenti: Δῆλον δ᾽ ὡς ἐκ τούτου καὶ τὸ παροιμιακὸν, Δωδωναῖον χαλκεῖον. περὶ οὗ Παυσανίας φησὶν, ὅτι ἐν Δωδώνῃ πολλῶν [illegible] λεβήτων κειμένων [illegible], εἴ τις ἑνὸς ἅψεται, φασὶν [illegible] τὸν ἦχον.

[14] Ἐν ἄλλῳ.] In antigraphis: ἐν ἄλλοις, Quod merito repudiatur.

[15] Τῷ περιηγητῇ Πολέμωνι.] Sic Polemo Periegetes cognominabatur ab accuratiſſima rerum omnium deſcriptione, quas poſteris relinquebat: & quemadmodum quatuor libros compoſuit, teſte Strabone libro ix, de Donariis in Athenienſium arce dedicatis. ſic ille mea ſententia non erraret, qui ſtatuat Polemonem accuratam templi Dodonæi delineationem exhibuiſſe.

[16] Καὶ Ἀριστείδῃ τὰ τούτου μεταγεγραφότι.] Hanc artem, qua inſimulatur Ariſtides Stephano noſtro, diſcipulos doctoribus ſuis tactitaſſe, non opus eſt ut pluribus demonſtretur. Suidas mentionem facit de Ariſtide Rhetore, qui tempore Trajani floruit, & Polemonem Laodicenſem, Smyrnæ docentem, præceptorem habuit. Πολέμων Λαοδικεὺς, [illegible] ἐκ Λαοδικείας τῆς πρὸς τῷ Λύκῳ ποταμῷ, ῥήτωρ καὶ σοφιστὴς, [illegible] ἐν Σμύρνῃ διδάσκαλος Ἀριστείδου τοῦ ῥήτορος [illegible] ἐπὶ Τραϊανοῦ, καὶ μετ᾽ αὐτόν. Verum licet hæc admodum ſpecioſa videantur, non tamen hoc loco Polemo, nec Ariſtides intelligi poſſunt, cum is, cui Periegetæ cognomen erat, tempore Ptolemæi Euergetæ vixerit, & diſcipulum, Trajani tempore florentem, non habuerit. Mirum profecto, quod Euſtathius ad Odyſſ. Ξ. hanc Dodonæ deſcriptionem non Ariſtidæ, ſed Ariſtoteli adſcribat, ita enim ille: Ἀριστοτέλης δὲ, δύο στύλους εἶναι λέγει, καὶ ἐπὶ μὲν θατέρου, λέβητα ἱστᾶσθαι. ἐπὶ δὲ θατέρου παιδίον, κρατοῦν μάστιγα, ἧς τοὺς ἱμάντας χαλκοῦς ὄντας καὶ σειομένους ὑπ᾽ ἀνέμων, τῷ λέβητι προσκρούοντας, τὸν δὲ [illegible] ἠχεῖν. Fortaſſis in Euſtathii exemplaribus Ἀρισ. exaratum fuit, ex cujus compendio editionis præfecti poſtea fecere, quod nunc legimus.

[17] Λέγοντι κατὰ τὸ Β.] Numeri nota non fuit in contextu MS. ſed in margine, ut mihi antigraphum fidem fecit.

[18] Παιδάριον ἐν τῇ δεξιᾷ χειρὶ μαστίγιον ἔχον.] Accuratiſſimam hujus flagelli deſcriptionem habemus apud Strabonem in excerptis libri vii: Cujus integrum locum vide commentario 85. pag. 321.

[19] Ἱμάντας χαλκοῦς.] Lectio deturpata & minime ferenda: reſcribendum eſt: ἱμάντας χαλκοῦς. De hac emendatione nemo dubitabit, qui locum Euſtathii proxime allegatum inſpexerit.

[20] Αἰωρουμένους ὑπὸ τοῦ πνεύματος.] Huic non diſſimilis eſt narratio, quam legimus apud Plinium lib. xxxvi. cap. xiii, in deſcriptione labyrinthi, quem ſibi Porſena rex Hetruriæ ſepulchri cauſa fecerat ſub urbe Clufio. *Supra id quadratum pyramides ſtant quinque, quatuor in angulis, in medio una, in imo latæ pedum ſeptuagenûm quinûm, altæ centum quinquagenûm ita faſtigiatæ, ut in ſummo orbis æneus petaſus unus omnibus ſit impoſitus, ex quo pendeant excepta catenis tintinnabula, quæ vento agitata, longe ſonitus referant, ut Dodonæ olim factum.*

[21] Ταῤῥαῖος.] Hujus ſcriptoris etiam fit mentio in voce Θεσσαλονίκη, ubi ſic ſcribit Epitomator: Λουκίλλος δὲ ὁ Ταῤῥαῖος περὶ Θεσσαλονίκης βιβλίον ἔγραψεν. Non puto

ῥαῖος. Εἰ μὲν λάβῃ τῆς μάστιγος, οἱ δὲ ἱμάντες * * * πεπλήκασιν. Παρὰ μέντοι τῶν ἐπιχωρίων ἠκούσαμεν, ὡς ἐπείπερ ἐτύπτετο μὲν ὑπὸ μάστιγος, ἤχει δ᾽ ἐπὶ πολὺν χρόνον, [22] ὡς χειμερίας τῆς Δωδώνης ὑπαρχούσης, εἰκότως εἰς παροιμίαν περιῆλθε. Μέμνηται αὐτῆς Μένανδρος ἐν Ἀῤῥηφόρῳ. Ἐὰν δὲ κινήσῃ μόνον τὴν [23] Μυρτίλην ταύτην τις, ἣν τίτθην καλεῖ, [24] πέρας ποιεῖ λαλιᾶς τὸ Δωδωναῖον ἄν τι χαλκίον, ὃ λέγουσιν ἠχεῖν, ἂν παρήψαθ᾽ ὁ παριὼν, τὴν ἡμέραν ὅλην, καταπαύσαι θᾶττον, ἢ ταύτην λαλοῦσαν, νύκτα γὰρ προσλαμβάνει.

rhæus fatetur: Si acceperit flagellum, illi funes ceciderunt. * * * Nos autem ab incolis ipſis audivimus, æs illud à flagello percuſſum longum tempus reſonare, hiemali cœlo, ſub quo ſita eſt Dodone, illud adjuvante. Unde merito in proverbium abjit, cujus Menander meminit in Comœdia Arrhephoro: Hanc ſi quis ſemel moverit Myrtilam, quam ille ſuam nutricem vocat, finem loquelæ tandem facit ÆS DODONÆUM, quod ſi quis prætereuntium illud tetigerit, totam ajunt reſonare diem, ſed tamen citius ſilere, quam hanc noſtram loquacem, quippe quæ & noctem diei adjungat.

ΔΩΝΕΤΤΙΝΟΙ, [25] ἔθνος Μολοσσικόν. Ῥιανὸς δ᾽ Θεσσαλικῶν.

> Αὐτὰρ Δωνεττῖνοι ἠδ᾽ ὀτρηροὶ [26] Κεραῖνες.

Καὶ ἐν τῇ ζ.

> Ἑπτὰ δὲ Δωνεττῖνοι, ἀτὰρ ὀκτὼ καὶ δέκα Κᾶρες.

DONETTINI, gens Moloſſica, cujus Rhianus libro IV rerum Theſſalicarum meminit:

> *Caterum Donettini & ſeduli Ceraines.*

Et libro ſeptimo:

> *Septem Donettini, verum octodecim Cares.*

ΔΩΡΑ, [27] νῆσος ἐν τῷ Περσικῷ κόλπῳ, [28] καθὰ Στράβων ιϛ´. [29] Τὸν Δημαζήνην ἐπάρχειν νήσου τινὸς τῆς ἐν τῷ Περσικῷ κόλπῳ, καλεῖσθαι δὲ τὴν νῆσον Δῶρα. ὁ νησιώτης Δωρίτης, ὡς τοῦ Στάγειρα Σταγειρίτης, Ἄβδηρα Ἀβδηρίτης. [30] οὕτω καὶ Ὦρος. [31] Εἰ δὲ τῷ τῆς χώρας τύπῳ χαρακτηρισθῆναι δεῖ,

DORA, inſula in ſinu Perſico, auctore Strabone libro XVI. Amazenam vero inſulæ cuidam in ſinu Perſico præfuiſſe, cui Dora nomen erat. Inſulanus Dorita dicitur, ut à Stagira Stagirita, Abdera Abderita: quod etiam Orus affirmat. At ſi quis conſueta regioni forma uti velit, gentile erit Dore-

noſtrum hoc opus innuere, ſed quod de Proverbiis conſignavit.

[22] Ὡς χειμερίας τῆς Δωδώνης ὑπαρχούσης.] Dubito de fide hújus loci: mallem reſcribere: ὡς δυσχειμέρου τῆς Δωδώνης ὑπαρχούσης. Quod epithetου Homerus Iliad. Π Dodonæ attribuit.

[23] Μυρτίλην ταύτην.] Eſt ſine dubio nomen fœminæ loquacis, garrulæ & rixoſæ, quæ à Menandro in ſcenam introducitur & Dodonæis lebetibus comparatur, quia nimia verboſitate & vociferatione illorum aures oſſendebat, qui ſemel eam moviſſent.

[24] Πέρας ποιεῖ λαλιᾶς τὸ Δωδωναῖον ἄν τι χαλκίον.] In antigrapho, quod ex membranis Seguierianis erat tranſcriptum, legebam χαλκεῖον, quod non præfero, licet etiam apud alios inveniatur: verum τὸ Δωδωναῖον, quod etiam Antigraphum exhibebat, nequaquam probare poſſum. Sine dubio reſcribendum eſt: πέρας ποιεῖ λαλιᾶς τὸ Δωδωναῖον &c.

[25] Δωνεττῖνοι, ἔθνος Μολοσσικόν.] Ita de Donettinis ſcribit, qui Stephani de Gentilibus opus compendiſecit. Δωνεττῖνοι, ἔθνος Μολοσσικόν. Ῥιανὸς τετάρτῳ Θεσσαλικῶν. Αὐτὰρ Δωνεττῖνοι, ἠδ᾽ ὀτρηροὶ Κεραῖνες. De alio Rhiani loco nullam mentionem fecit.

[26] Κεραῖνες.] Gentem hoc nomine non novi, cum nemo geographorum eam noverit. Suſpicor hic aliquid monſtri latere, quod fortaſſis curaveris ſic legendo:

> Αὐτὰρ Δωνεττῖνοι, ἠδ᾽ ὀτρηροὶ Μελαινεῖς.

Arcadiæ urbs eſt Μελαιναί, unde deducitur civis nomen Μελαινεύς: ejus quoque Rhianus meminit, uti ſuo loco apparet. Poſſet quis hunc movere ſcrupulum, Melænas in Arcadia & Donettinos in Epiro ſitos eſſe, ac proinde hic non debere conjungi populos, vaſto locorum ſpatio disjunctos: verum ſciat is, à Rhiano verſu ſequenti Donettinos & Caras recenſeri, qui toto orbe diviſi ſunt, nam illi Europam, hi vero Aſiam incolunt.

[27] Δῶρα νῆσος ἐν τῷ Περσικῷ κόλπῳ.] De hac inſula ſic ſcribit Abbreviator: Δῶρα, νῆσος ἐν τῷ Περσικῷ κόλπῳ. Στράβων ἑκκαιδεκάτῳ. ὁ νησιώτης, Δωρίτης. εἰ δὲ τῷ τῆς χώρας τύπῳ, Δωριεὺς, ὡς Ἀρχιεύς. Sita erat non longe ab Arado, uti apparet ex Ptolemæo, qui eam non Δῶρα, ſed Θαρὼ appellavit, ait enim ille: Ἐν τῷ Περσικῷ κόλπῳ Ἀμβαίων νῆσος, ὧν τὰς ἐπιχῶς μοί. Ἴχάρα, Θαρὼ, Τύλος, Ἄραδος.

[28] Καθὰ Στράβων ιϛ´.] Fortaſſis ſcribendum, καθάπερ Στράβων. Eſt enim noſtro non inſueta phraſis, ſupra in Δωδώνη inquit: Δίδυμοι δ᾽ εἰσὶ Δωδῶναι, αὕτη τε ἡ ἐν Ἰταλίᾳ καθάπερ ἄλλοι καὶ Μνασέας. Præterea in MS Seguieriano legebatur Στράβων ιϛ, & ſic quoque Epitome repræſentat: verum Geographi verba libro ſexto decimo exſtare, jam olim magnus monuit Caſaubonus in commentariis ad illum auctorem.

[29] Τὸν Δημαζήνην ἐπάρχειν.] Verba Strabonis ab hiſce paullulum differunt, & in ejus vulgatis hodie hunc in modum concipiuntur: Φησὶ δ᾽ ὁ Νέαρχος τὸν Μιθροπάστην συντυχεῖν αὐτοῖς μετ᾽ Ἀμαζήνου. τὸν δὲ Ἀμαζήνην ἐπάρχειν νήσου τινὸς τῶν ἐν τῷ Περσικῷ κόλπῳ. καλεῖσθαι δὲ τὴν νῆσον Δοράκτα. εἰς ταύτην δὲ τὸν &c. Ex hoc Strabonis loco Stephanus eſt emendandus, & vice verſa Geographus ex Stephano. Reſcribo pro τὸν Δημαζήνην ἐπάρχειν confidenter, τὸν δὲ Ἀμαζήνην ἐπάρχειν: hæc indubitata eſt lectio; nam conjunctionem adverſativam librarii proprio nomini alleverunt, quod non decuit. Verum gravius laborat Strabo, in quo pro Δῶρα fecerunt Δοράκτα, quæ vox eſt nihili. Si mei arbitrii res foret, ejus verba ſic emendarem: Καλεῖσθαι δὲ τὴν νῆσον Δῶρα, καὶ εἰς ταύτην δὲ τὸν Μιθροπάστην καταφυγόντα, ξενίας τυχεῖν παρὰ τὸν Ἐξάρχην προσομιλοῦν αὐτοῖς. Correctionem hanc amplectatur lector, donec certius aliquid ab aliis ſit allatum.

[30] Οὕτω καὶ Ὦρος.] Exiſtimo noſtrum Ori περὶ τῶν Ἐθνικῶν opus innuere, quod etiam in Epitome vocibus Νικόπολις & Ταῶα, nec non hoc fragmento allegatur.

[31] Εἰ δὲ τῷ τῆς χώρας τύπῳ &c.] Unica literula mirifice horum verborum ſenſum turbat: verum qui in Stephano paullo eſt verſatior, faciliime animadvertet reponi debere, εἰ δὲ τῷ τῆς χώρας τύπῳ χαρακτηρισθῆναι δεῖ, eamque lectionem eſſe veriſſimam, quam etiam nunc Epitome agnoſcit.

Δωρlωὸς, ὡς Σωφlωὸς, [32] Ἀραξlωὸς, Νισιβlωός.

ΔΩ´ΡΙΟΝ, [33] πόλις μία τῶν τριῶν, [34] ὧν Ὅμηρος μνημονεύει.

Καὶ Πτελεὸν, καὶ Ἕλος τι καὶ Δώριον.

[35] Δικαίαρχος δὲ τέτlαρας ταύτας εἶναι φησὶ, καὶ Πτελέας, οὐ Πτελεὸν τὴν μίαν καλεῖ. Καλὰ τὸ πρῶτον τοῦ βίου τῆς Ἑλλάδος βιβλίον. Τῶν δ' ἐν τῇ Πελασγιώτιδι χώρᾳ Δωριέων κατοικούντων [36] μέρος τι μετὰ τῶν ἐν τοῖς * * * * * *

Γνώμην εἶχον τὴν ἀποικίαν ἐκπέμπειν τοῖς ** Τραχινίοις βουλόμενοι καὶ Δωριεῦσι τιμωρεῖν. Ἡρόδοτος δὲ ἐν τῇ ά, περὶ τοῦ Δωρικοῦ γένους φησὶ, πολυπλάνητον αὐτὸ καλῶν καὶ δεικνὺς οὕτως. [37] Τὸ δὲ πολυπλάνητον κάρτα. ἐπὶ μὲν γὰρ Δευκαλίωνος [38] βασιλέως ᾤκεε τὴν Φθιῶτιν. ἐπὶ δὲ Δώρου τοῦ Ἕλληνος τὴν [39] ὑπὸ τὴν Ὄσσαν τε καὶ τὸν Ὄλυμπον χώρην καλεομένην Ἱστιαιῶτιν. [40] ἐκ δὲ Ἱστιαιώτιδος ὡς ἐξανέστη ὑπὸ Καδμείων, [41] ᾤκεεν ἐν Πίνδῳ Μακεδνὸν καλεόμενον, ἐντεῦθεν δὲ αὖθις ἐς τὴν Δρυοπίδα μετέβη, καὶ ἐκ τῆς Δρυοπίδος οὕτως ἐς Πελοπόννησον ἐλθὸν, Δωρικὸν ἐκλήθη.

Dorenus, ut Sophenus, Araxenus, Niſibenus.

DORIUM, urbs una ex tribus, quarum Homerus meminit:

Et Pteleon, & Helus, & Dorium.

Dicæarchus autem illas quatuor eſſe ait, & unam urbem non Pteleon, ſed Pteleas appellat, libro primo de Vita Græciæ. Dorienſium, qui in Pelaſgiotide regione habitant, pars quædam. * * * * * * * * *

Coloniam eo deducere ſedebat ſententia, & illatam Trachiniis Dorienſibuſque injuriam ulciſci. Herodotus libro primo de gente Dorica ſcribens, valde erroneam eam eſſe & dicit & demonſtrat hoc modo: multum illa pervagata eſt; nam ſub Deucalione rege Phthiotidem incoluit: Sub Doro Hellenis filio regionem montibus Oſſæ & Olympo adjacentem, Iſtiæotidem dictam: at vero à Cadmeis ejecta, habitavit locum in Pindo, quem Macednum vocant: hinc autem rurſus ad Dryopidem migravit: atque ita tandem ex Dryopide in Peloponneſum veniens, Dorica dicta eſt.

[32] Ἀραξlωός.] Ab Araxa urbe Lyciæ non poteſt deduci gentile in ηνος; nam alio modo Lycii, & alio circa Perſicum ſinum habitantes gentilia ſua terminant. Certo certius eſt hic mendam latere, quam facile emendabis, ſi repoſueris gentile, derivatum à celebri quodam oppido, & in ηνος deſinens. In voce Νίσιβις Epitomator enumerat gentilia Νισιβηνός, Σωφηνός, Ταξηνός, Καισουσηνός: itaque ferme reſcripſeram Ταξηνός, verum & illa vox inſana eſt, & pro ea repono Ταξιληνός, quam etiam non incommode hic pro Ἀραξηνὸς ſubſtituere poſſes. Hæc ſi minus placet, ſcribe Ἀδαφηνός, vel elige aliam proxime vulgatæ lectioni reſpondentem.

[33] Δώριον, πόλις μία τῶν τριῶν.] Compendiariam hanc de Dorio Epitomator exhibet deſcriptionem: Δώριον, πόλις μία τῶν τριῶν. Ὅμηρος.

Καὶ Πτελεὸν καὶ Ἕλος, καὶ Δώριον.

Δοσίθεος ἐν αὐτῇ τῇ πόλει φησὶν ὑπὸ Θαμύρου εὑρεθῆναι τὴν Δώριον ἁρμονίαν. τὸ ἐθνικὸν, Δώριος, καὶ Δωριεὺς, καὶ Δωριεῖς. καὶ θηλυκὸν Δωρίς. Quædam hic ex Doſitheo commemorantur, de quibus in genuino hoc Stephani Fragmento, nulla reperitur memoria, uti mox apparebit.

[34] Ὧν Ὅμηρος μνημονεύει.] Articulus ὧν non erat in antigrapho. Homeri locus in Catalogo navium reperitur:

Καὶ Πτελεὸν, καὶ Ἕλος, καὶ Δώριον, ἔνθα τε Μοῦσαι
Ἀντόμεναι Θάμυριν τὸν Θρήϊκα παῦσαν ἀοιδῆς,
Οἰχαλίηθεν ἰόντα παρ' Εὐρύτου Οἰχαλιῆος.

[35] Δικαίαρχος δὲ τέτlαρας] Vide Voſſium de Hiſtor. Græcis. Hujus rei nulla in hodiernis Dicæarchi fragmentis exſtat memoria.

[36] Μέρος τι μετὰ τῶν ἐν τοῖς ***] Libet hic miſereri fati imperium in clariſſimorum ſcriptorum opera, & temporis injuriam in literas & monumenta hiſtorica, quod ipſum hoc genuinum Stephani fragmentum ſartum tectum ad nos pervenire non potuerit. Nam hic duarum paginarum, ut in antigrapho legebam, quæ diſcerptæ erant, ejuſdem voci mentionem habentium, hiatum excipiebat tertia ejuſdem quoque argumenti. Supereſt tamen, quod valde miror, locus apud Epitomatorem ex Doſitheo ſcriptore vetuſto, quem ad hunc hiatum pertinere exiſtimo: Δοσίθεος ἐν αὐτῇ τῇ πόλει φησὶν ὑπὸ Θαμύρου εὑρεθῆναι τὴν Δώριον ἁρμονίαν. Malo in iſtis verbis legere, ὑπὸ Θαμυρίδος, veſtigia Euſtathii inſiſtens, ita enim ille ad locum] Homeri à Stephano circa initium hujus tmematis allegatum: Κλαδῆναι ὅτι δοκεῖ τῆς παλαιοῖς, διὰ τὸ αὐτόθι εὑρεθῆναι τὴν Δώριον ἁρμονίαν ὑπὸ Θαμυρίδος. Diſtinguebant antiqui Harmoniam ſive modum in Dorium, Phrygium, Jaſtium, & etiam aliter. Locus in hanc rem egregius eſt apud Themiſtium Oratione XIX. Καί τι Μῦσος μὲ ἵππης γαυρότερος τοῦ Σαυρομάτου. καὶ ἵππος μὲν κομψὸς Καππαδόκων κοινῶν, ἵππος δὲ Ἀλαστικῶν. καὶ διακρινεῖ γε καὶ ἵππους ἀπὸ τὴν ἁρμονίαν, ὁ πηγὰ σοφὸς Ξενοφῶν λόγων ἔτι γε οὐκ οἶδα κατὰ φῦλα καὶ κατὰ ἔθνη τινὰς διακρίσεις, ὥσπερ καὶ τὰ μέλη τινὰς διαιρεῖται εἰς Δώριον, καὶ Φρύγιον, καὶ Ἰάστιον. καὶ ἀνδρῶν μὲν οὖν ἰδέας τινὰς καὶ τόπους ἐπιστήμης λόγων οἷον Πλατωνικὴν ἁρμονίαν, καὶ Δημοσθενείαν τινά. Inſignem etiam horum modorum deſcriptionem apud Apulejum in Floridis legimus. *Tibicen quidam fuit Antigenidas, omnis voculæ melleus modulator, & idem omnis modi peritus modificator, ſeu tu velles Æolium ſimplex, ſeu Jaſtium varium, ſeu Lydium querulum, ſeu Phrygium religioſum, ſeu Dorium bellicoſum* Ita hic locus eſt legendus, qui varie in variis editionibus circumfertur: In nonnullis legitur *Jaſtium*, in aliis *Laſtium*, & in quibuſdam *Aſium*. Nos veram ex Themiſtio lectionem indicaſſe, nemo in dubium vocabit. Eſt enim urbs Carica, quæ Ἴασος & Ἴασσος appellatur, unde hæc Harmonia nomen ſortita eſt. De hiſce Harmoniis & muſico concentu etiam legito Ariſtotelem lib. VIII Polit. cap. V. Lucianum in Harmonide: Clementem apud Euſebium Præparat. Evang. lib. X: & è recentioribus in compilatione Salmaſium ad Solinum & Hiſt. Auguſt. Scriptores.

[37] Τὸ δὲ πολυπλάνητον κάρτα] In Herodoto legitur πολυπλάνητον.

[38] Βασιλέως ᾤκεε τὴν Φθιῶτιν] Et hæc longe aliter in Herodoti vulgatis exemplaribus circumferuntur: Ἐπὶ μὲν γὰρ Δευκαλίωνος βασιλῆος οἴκεε γῆν τὴν Φθιῶτιν.

[39] Ὑπὸ τὴν Ὄσσαν.] Nunc in Herodoto exſtat: ὑπὸ τὴν Ὄσσην. Quod uſitato ei characteri melius reſpondet.

[40] Ἐκ δὲ Ἱστιαιώτιδος.] In Herodoto agnoſcitur articulus: ἐκ δὲ τῆς Ἱστιαιώτιδος.

[41] Ὤκεεν ἐν Πίνδῳ] Edita Herod. exemplaria exhibent οἴκεε ἐν Πίνδῳ.

ἐκλήθη. Καὶ οἱ Κρῆτες Δωριεῖς ἐκαλοῦντο.

⁴² Δωριέες τε Τριχάϊκες, δῖοί τε Πελασγοί.

⁴³ Περὶ ὧν ἱστορεῖ Ἄνδρων. Κρητὸς ἐν τῇ νήσῳ βασιλεύοντος. ⁴⁴ Τέκταφον τὸν Δώρου τοῦ Ἕλληνος, ὁρμήσαντα ἐκ τῆς ἐν Θετταλίᾳ τότε μὲν Δωρίδος, νῦν δὲ Ἱστιαιώτιδος καλουμένης, ἀφικέσθαι εἰς Κρήτην μετὰ Δωριέων τε καὶ Ἀχαιῶν καὶ Πελασγῶν, τῶν οὐ ⁴⁵ καταράντων εἰς Τυρρηνίαν. Μέμνηται τῆς Δωρίδος τῆς Θετταλικῆς Χάραξ ἐν ζ, τῆδε γράφων· ⁴⁶ περὶ Θεσσαλοῦ τοῦ Αἰάτου, νικήσαντος τοὺς ἐν Ἄρνῃ Βοιωτούς. Ὁ δὲ Θεσσαλὸς οὐδὲ ⁴⁷ τὴν τετάρτην μοῖραν τῆς ἐπωνυμίας μετέβαλεν, ἀλλ' Ἱστιαιῶτιν αὐτήν, ὡς πρίν, καλεῖσθαι εἴασε.

Κεῖται

eſt. Ipſi quoque Cretenſes Dorienſes appellantur.

Dorienſeſque Trichaïces, nobileſque Pelaſgi.

De quibus hæc narrat Andro: ſcilicet Creto in inſula regnante, Cercaphum Dori filium, Hellenis nepotem, profectum ex illa Theſſaliæ parte, quæ tunc quidem Doris, nunc vero Iſtiæotis appellatur, deveniſſe Cretam cum Dorienſibus, Achæis & Pelaſgis, qui ad Tyrrheniam non erant delati. Doridis Theſſalicæ meminit Charax libro ſeptimo, ubi ſcribit de Theſſalo Æatæ filio, qui Bœotos in Arna devicit: Theſſalus vero quartæ partis cognomen non mutavit, ſed Iſtiæotidem, ut olim, ipſam vocari permiſit. Jacet ad occiden-

tem

⁴² Δωριέες τε Τριχάϊκες, δῖοί τε Πελασγοί.] Sunt verba Homeri ex Odyſſ. T tranſcripta. Sed mirum eſt, hunc verſiculum adduci à Stephano, ut probet Cretenſes etiam Dorienſes dici; cum tamen id inde, niſi aut præcedens, aut pars ſequentis ei connectatur, nemini, licet in geographia verſatiſſimo dilucide conſtet: ex quo ſuſpicio mihi orta, ignaviam aut ἀμαθίαν deſcriptorum nobis hic quicquam præripuiſſe. Integer Homeri locus ſic ſe habet:

> Κρήτη τις γαῖ᾽ ἔστι, μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ,
> Καλὴ καὶ πίειρα, περίρρυτος· ἐν δ᾽ ἄνθρωποι
> Πολλοί, ἀπειρέσιοι, καὶ ἐννήκοντα πόληες
> Ἄλλη δ᾽ ἄλλων γλῶσσα μεμιγμένη· ἐν μὲν Ἀχαιοί,
> Ἐν δ᾽ Ἐτεόκρητες μεγαλήτορες, ἐν δὲ Κύδωνες,
> Δωριέες τε Τριχάϊκες, δῖοί τε Πελασγοί.

Hos verſus Sebaſtianus Caſtalio fœdiſſime depravavit, dum non intellexit: nam Ἐτεόκρητες & Τριχάϊκες tanquam de ducibus, populis, ſeu tribubus Cretenſibus expoſuit: Cum priores indigenæ, ſive αὐτόχθονες intelligendi eſſent, id eſt, Κρῆτες ἔτυμοι. Poſteriores autem Τριχάϊκες, quos etiam non intelligit, ad Dorienſes applicandi, utpote qui tripliciter diviſi eſſent, quemadmodum Poeta alio in loco de Æthiopibus dixit (οἳ διχθὰ δεδαίαται) bifariam diviſis. Nam eorum interpretatio eſt perſpicua eſt, qui exiſtimant Τριχάϊκες ideo dici, quod tres gentes Græcanicæ Cretam incoluerint, ſic enim Etymologici Mag. Auctor hac de re ſcribit. Ἡσίοδος δὲ διὰ τὸ τριχῆ αὐτοὺς οἰκῆσαι. ἔσω, Πάντες γὰρ Τριχάϊκες καλέονται, οὕνεκα τρισσὴν γαῖαν ἑκὰς πάτρης ἐδάσαντο. Τρία γὰρ Ἑλλήνων ἔθνη τῇ Κρήτῃ ἐπῴκησαν, Πελασγοί, Ἀχαιοί, Δωριεῖς. Et ita rem à Stephano ex Androne infra confirmatam videbis. Didymi (ſeu quiſquis eſt alius Græcus ille Homeri interpres) opinio, de generali Græcorum diviſione agens, etiam non videtur amplectenda, ita enim ille ad locum citatum: Τριχῆ διαιρεθέντες, οἱ μὲν γὰρ Εὔβοιαν κατῴκησαν, οἱ δὲ Πελοπόννησον, οἱ δὲ Κρήτην. Ἀπωκισμένοι δὲ τοὺς πολεμικοὺς λόγους ἀπὸ τῆς αἰσθήσεως, καὶ ἐπιτιθέναι τοὺς κώμους ἐν τῇ περικεφαλαίᾳ, ἴσον τῷ κορυφαίους. (Lege κορυφαίους) εἰσὶ δὲ οἱ τοὺς τριλοφίας. (Repone τριλόφους) οἱ δὲ τοὺς ὀρχηστὰς (Emenda ὀρχηστάς) ἀπέδοσαν. Scio Ciceronem in Græcorum lingua & inſtitutis periſſimum, Orat. pro L. Flacco, tria tantum Græcorum genera ſtatuiſſe, Athenienſium & Jonum gentes, Æoles alteros, Dores tertios, ſed qui hæc Homeri verſibus applicant, cum Didymo graviter hallucinantur.

⁴³ Περὶ ὧν ἱστορεῖ Ἄνδρων.] Hic Andronis locus non quidem iiſdem verbis, ſed eodem plane ſenſu profiat apud Strabonem lib. x: Τοὺς μὲν οὖν Ἐτεόκρητας καὶ τοὺς Κύδωνας αὐτόχθονας ὑπάρξαι εἰκός. τοὺς δὲ λοιποὺς ἐπήλυδας. οὓς ἐκ Θετταλίας ἐλθεῖν φησὶν Ἄνδρων, τῆς Δωρίδος μὲν πρότερον, νῦν δὲ τῆς Ἑστιαιώτιδος λεγομένης, ἐξ ἧς ὡρμῆσθαι.

⁴⁴ Τέκταφον τὸν Δώρου τοῦ Ἕλληνος.] Hic aliquid latere quod eſt à mala tranſcriptorum manu, tam certum eſt, quam ſolem ipſo meridie lucere. Tectaphum in tota antiquitate non reperies. Tectaphi meminit Dionyſius lib. XVII Baſſaricorum apud Epitomatorem Stephani in Βόλισσα.

> Καὶ τότε δὴ Βολισσῆα μετ᾽ ἀνδράσι Τέκταφος ἦρχε.

Et Nonnus in Dionyſiacis lib. XXVI:

> Τέκταφος εἰς μόθον ἦλθεν, ἀναιδέλεφος, ὅς ποτε κούρης
> Χείλεσι ποικιλόεσσαν ἀλεξητήριον πέτρην.

Verum cum animadverterem hujus genealogiam eſſe incertam, & ſic meam non procedere conjecturam, tentabam reponere πεζῇ, quod à vulgata ſcriptura non longius recedens, primo intuitu ſpecioſum videbatur, nam pedeſtri itinere Dorus e Theſſalia in Cretam minime pervenire poterat. Denique auctoritate Euſtathii permotus, Κέρκαφον corrigendum cenſui, qui ad Odyſſ. T, voce Τριχάϊκες interpretata, perhibet, Pelaſgos cum Cercapho ex Phthiotide in Cretam veniſſe, ita enim ille: Πελασγοὺς δέ φασί τινες λέγεσθαι τοὺς μετὰ Κερκάφου εἰς Κρήτην ἀποικισθέντας ἐκ τῆς Φθιώτιδος.

⁴⁵ Καταράντων.] Corrige: κατενεχθέντων à καταίρω appello, deferor. Nauticum verbum. Polybius lib. II: Οἱ δὲ Κελτοὶ κατάραντες εἰς τὴν Τυρρηνίαν. Tangit noſter ex Androne antiquam de Diomede hiſtoriam: nam is poſt captam Trojam ex Calydone, ubi Agrium cum liberis interfecerat, Argos navigans, tempeſtate cum ſociis quibuſdam, inter quos plurimi numerabantur Dorienſes, in Jonium in mare ejicitur. Venit ad Daunium Dauniorum regem, qui tunc temporis cum Meſſapiis bellum gerebat: rogat Daunius, promiſſa in matrimonium filia & ditionis parte, ut contra Meſſapios auxilium ipſi ſuppeditet. Accipit conditionem Diomedes, cumque prælio fuſis Meſſapiis agrum eſſet conſecutus, Dorienſibus eum, quos ſecum habebat, dividit. Sed liquet ex Androne non omnes in Italiam perveniſſe. Vide Antoninum Liberalem Fab. XXXVII: & Juſtinum lib. XX cap. I.

⁴⁶ Περὶ Θεσσαλοῦ τοῦ Αἰάτου.] Video ultimam vocem male ſanam eſſe, quid autem ſubſtituam non video: nam Theſſalus Æatem patrem non habuit, ſed Æmonem, uti ex Rhiano in voce Αἱμονία evidenter apparet. Niſi à vulgata lectione longius recederet, reponerem: περὶ Θεσσαλοῦ τοῦ Αἵμονος. Malo tamen editam lectionem retinere, quam temere & ſine fide codicum veſtuſtiorum aliquid immutare.

⁴⁷ Τὴν τετάρτην μοῖραν.] Theſſaliam olim quadripartitam fuiſſe norunt omnes, qui veteris geographiæ paullo ſunt callentiores. Vide ea de re Strabonem lib. IX, & Stephani Epitomen in Φθία. Ex Etymologici Magni Auctore locum producam, ut obiter à nobis emendetur, ita enim ſcribit in Τετραρχία. Τέσσαρα μέρη ἐστὶ τῆς Θετταλίας, ἕκαστον μέρος τετρὰς ἐκαλεῖτο. ὀνόματα δέ φασιν εἶναι ταῖς τετράσι, Θετταλιῶτιν, Φθιῶτιν, Πελασγιῶτιν, Ἀ...ῶτιν. Ultima vox corruptiſſima eſt, repono confidenter vel Ἱστιαιῶτιν, ut habet Herodotus lib. I, & noſter hoc in loco, vel Ἑστιαιῶτιν, ut Strabo lib. IX exhibet. utroque enim modo antiquis vox profertur.

Κεῖται δὲ [48] πρὸς δυσμῶν τοῦ Πίνδου. Δῶρος δὲ αὐτὴν ὁ Ἕλληνος ἔλαχε τὰ πρῶτα, καὶ Δωρὶς ἀπ' ἐκείνου ἐκαλεῖτο πρότερον, ὕστερον δὲ Ἱστιαιῶτις μετωνομάσθη.

ΔΩ͂ΡΟΣ [49] πόλις Φοινίκης. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. [50] Μετὰ δὲ ἡ πάλαι Δῶρος, νῦν δὲ Δῶρα καλεῖται. Καὶ οὕτως Ἰώσηπος αὐτὴν καλεῖ [51] ἐν ε' τῆς Ἰουδαϊκῆς ἱστορίας. Ἀπὸ μὲν Ἰορδάνου μέχρι Δώρων πόλεως. Καὶ πάλιν. Ἀζώτῳ καὶ Δώροις ὁριζόμενοι. [52] Καὶ ἐν δ'. εἶναί τι γυναικάριον ἐν πόλει Δώρῳ. Καὶ πάλιν. ὅτι εἰσέφρησεν εἰς τὸν Δῶρον. Καὶ [53] Κλαύδιος Ἴουλλος ἐν γ' Φοινικικῶν. Μετὰ Καισάρειαν Δῶρα κεῖται βραχεῖα πολίχνη, Φοινίκων αὐτὴν οἰκούντων, οἳ διὰ τὸ ὑπόπετρον [54] τῶν τε αἰγιαλῶν, καὶ τὸ [55] πορφύρας γόνιμον συνελθόντες, καλιὰς αὑτοῖς ᾠκοδομήσαντο, καὶ περιβαλλόμενοι χάρακας, ὡς ὑπήκουεν αὐτοῖς τὰ τῆς ἐργασίας, [56] τεμνόμενοι τὰς πέτρας, διὰ τῶν ἐξαιρουμένων λίθων τὰ τείχη κατεβάλοντο. καὶ τὴν [57] ἔνορμον χηλὴν ὅπως τι ἀσφαλῶς ἔθεντο, [58] ἐπώνυμον αὐτὴν τῇ πατρίῳ γλώσσῃ Δῶρα καλοῦντες. Οἱ δ' Ἕλληνες, ἄχρι τοῦ τῆς [59] φωνῆς εὐπροφόρου, καλεῖν ἀρκοῦντα Δῶραν τὴν πόλιν. Καί τινες ἱστοροῦσι Δῶρον τὸν Ποσειδῶνος οἰκιστὴν αὐτῆς γεγονέναι· Καὶ Ἀρτεμίδωρος Δῶραν τὴν πόλιν οἶδεν ἐν ἐπιτομῇ τῶν ια'. [60] Συνε-

tem ipſius Pindi: Dorus autem Hellenis filius, cui ea primum ſortito obtigit, ipſam à ſe Doridem appellavit; poſtea tamen Iſtiæotis transnominata eſt.

DORUS, urbs Phœniciæ, auctore Hecatæo in Aſia. Deinde antiqua Dorus, nunc Dora appellatur. Et hoc modo Joſephus eam appellat libro quinto Hiſtoriæ Judaicæ: A Jordane uſque ad civitatem Dora. Et rurſum: Azoto & Doris terminati. Et in libro quarto: Eſſe in urbe Doro aliquam mulierculam. Et iterum: Quando tulit in Dorum. Et Claudius Jullus libro tertio Phœnicicorum ſic ſcribit: Poſt Cæſaream ſita ſunt Dora exiguum oppidulum, quod à Phœnicibus habitatur, qui propter ſaxoſum & purpuris fœcundum littus ibi convenerunt, ſibique gurguſtia ædificarunt, & foſſas circumduxeruut: ubi vero ſucceſſus reſpondebat operæ, ſecuerunt petram, & ex effoſſis lapidibus muros fundarunt. Cumque jam navibus commodum tutumque poſuiſſent portum, Dora illum cognominem urbi vernacula lingua vocarunt. Græci vero, quatenus vox pronunciatu facilis eſt, appellant Doram urbem opulentam. Quidam narrant, Dorum Neptuni filium ipſam condidiſſe. Et Artemidorus in Epitome undecim librorum, urbem Doram agnoſcit. Conti-

[48] Πρὸς δυσμῶν τοῦ Πίνδου.] Lege, πρὸς δυσμὰς τοῦ Πίνδου.

[49] Δῶρος, πόλις Φοινίκης.] Hanc de Doro ſectionem Hermolaus hoc modo compendifecit. Δῶρος, πόλις Φοινίκης, ὡς καὶ Ἰώσηπος, καὶ ἄλλοι. τὸ ἐθνικὸν Δωρίτης. Παυσανίας δὲ Δωριεῖς αὐτοὺς φησίν. ἔστι καὶ Καρίας πόλις. Prætérquam quod ſitum non accurate deſcribat, etiam tot ſcriptores illuſtres ſilentio negligit.

[50] Μετὰ δὲ ἡ πάλαι Δῶρος.] Dubito vehementer an non compoſite efferendum ſit: Μετὰ δὲ ἡ Παλαίδωρος, νῦν δὲ Δῶρα καλεῖται. Sic enim geographi ſæpiſſime loqui amant. Stephanus: Τύρος, νῆσος ἐν Φοινίκῃ, ἀπὸ Τύρου τοῦ Φοίνικος &c. ἐκλήθη δὲ καὶ Παλαίτυρος, καὶ τὸ ἐθνικὸν Παλαιτύριος.

[51] Ἐν ε' τῆς Ἰουδαϊκῆς ἱστορίας.] Hiſtoriam Judaicam vocat noſter τὸ Ἀρχαιολογίας opus, cujus libro v cap. primo allata exempla continentur. Sed mirum eſt hoc opus ita appellari, cum aliis in locis libris Ἰουδαϊκῆς ἀρχαιολογίας à Stephano citentur. Vide in Γαβάθα & Γάζα. Sic etiam περὶ ἁλώσεως libri aliter ab auctore noſtro inſigniuntur in voce Φασαηλίς. ὡς Ἰώσηπος ἐν α' τοῦ περὶ Ῥωμαϊκοῦ πολέμου.

[52] Καὶ ἐν δ'.] Evolvi librum quartum Ἀρχαιολ. ſed verba allegata non inveni: hic itaque latere mendum certiſſimum eſt.

[53] Κλαύδιος Ἴουλλος.] Variis modis hujus ſcriptoris cognomen in Stephano & alibi exaratum conſpici, fuſius diximus in commentariis ad vocem Ἄκη. Supervacaneum duco illa hic repetere, cum ad finem totius operis prope- [illegible]

[54] Τῶν δὲ αἰγιαλῶν.] In littore urbem fuiſſe extructam etiam maniteſte apparet ex nummo Trajani, cujus inſcriptionem Clariſſimus Sphanhemius nobis ex gaza regis Gallarum ſuppeditavit. ΔΩΡ. ΙΕΡ. ΑΣΥΛ. ΑΥΤΟΝ. ΝΑΥΑΡ. h. e. *Dora ſacra, inviolabilis, ſuis legibus, Navarchidos* Hanc *Navarchidis* appellationem non niſi urbes maritimæ ſibi vindicant.

[55] Πορφύρας γόνιμον.] Littus Phœnicicum ubique purpuris fœcundum fuiſſe, auctores antiqui ſatis perhibent. Præcipue tamen circa Tyrum earum piſcatio inſtituebatur, quæ eodem tractu ſita erat.

[56] Τεμνόμενοι τὰς πέτρας.] Sic etiam deſcripta exemplaria exhibebant: ſed corrigendum eſt τεμνόμενοι τὰς πέτρας.

[57] Ἔνορμον χηλήν.] Hæc peſſime ſunt contaminata à librariis. Fortaſſis vetus lectio hoc modo eſt reducenda: Καὶ τὸ ἔνορμον χεῖλος ὅπως τι ἀσφαλῶς ἔθεντο. Nam τὸ χεῖλος pro cujuſcunque rei margine ſumitur: dicimus enim χεῖλος θαλάσσης, χεῖλος τοῦ ποταμοῦ &c. Poſſet hic locus etiam non incommode hoc modo legi. καὶ τὸν ἔνορμον χηλὸν ὅπως τι ἀσφαλῶς ἔθεντο. Nam idem denotant τὸ χεῖλος & χηλαί.

[58] Ἐπώνυμον αὐτήν,] Suſpicor τῇ πόλει excidiſſe: ut integer locus ſic ſit legendus: ἐπώνυμον τῇ πόλει αὐτὴν τῇ πατρίῳ γλώσσῃ Δῶρα καλοῦντες.

[59] Τῆς φωνῆς εὐπροφόρου.] Scribendum eſt εὐπροφόρου, & ita verſio textui Græco reſpondebit Sed ut verum fatear, videtur totus locus gravius laborare, vel meliorum codicum opem, vel acutiores doctorum conjecturas deſiderare. Non cenſeo tamen Stephanum hic loqui de facili vocis pronunciatione, ſed ſoli terræque fertilitate. Objiciet Lector, oppidum in ſaxoſo littore conditum fuiſſe, quod nullam omnino terræ fertilitatem promittit. Fateor plurimas maritimas urbes per orbem terrarum in rupibus & ſaxis ædificatas eſſe, quæ tractum tamen verſus mediterranea fertiliſſimum poſſident. Tyrum, Berytum, Byblum, Cæſaream, Joppen, aliaſque Doro vicinas urbes in ſaxoſo littore ſitas fuiſſe, multorum teſtimonio evinci poſſet, cum tamen tractus mediterraneus frumentum, oleum, vinum alioſque fructus copioſiſſime proferebat. Anonymus in Ἐξηγήσει τοῦ ὅλου κόσμου, poſtquam de urbibus jam ſupra nominati. loquutus fuerat, ita ſcribit: Πᾶσαι δὲ αἱ προειρημέναι πόλεις ἔνδοξοι, καὶ καρποφόροι ἐν σίτῳ, οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ &c. Fortaſſis levi mutatione totus locus ita eſt conſtituendus: Οἱ δὲ Ἕλληνες, ἄχρι τοῦ τῆς γῆς εὐφόρου, καλεῖν ἀρκοῦνται Δῶραν τὴν πόλιν. Quaſi Græci urbem hanc opulentam nomi-

[60] Συνεχῶς δ᾽ ἐστὶ Στράτωνος πύργος. A
[61] εἶτα ἐνὶ Δῶρα ἐπὶ χερσονησοειδοῦς τόπου κείμενον πολισμάτιον, δεχομένου τοῦ ὄρους [62] τοῦ Καρμήλου. Καὶ ἐν θ γεωγραφουμένων τὸ αὐτό. Ἀπολλόδωρος δὲ Δῶρον καλεῖ ἐν χρονικῶν δ. Εἰς Δῶρον οὖσαν ἐπιθαλάττιον B
πόλιν. καὶ Ἀλέξανδρος ἐν Ἀσίᾳ.

Δῶρός τ᾽, ἀγχίαλός τ᾽ [63] Ἰόπη, προύχουσα θαλάττῃ.

Καὶ Χάραξ ιά. Τρύφων, ἐν Δώρῳ τῆς κοίλης Συρίας πόλει πολιορκούμενος ὑπὸ Ἀντιόχου, C
[64] ἔφυγεν εἰς Πτολεμαΐδα, τὴν Ἄκην λεγομένην. Τὸ ἐθνικὸν, Δωρίτης. ὁ δὲ ταῖς δύο καταλήξεσιν ἀναλογεῖ, τῇ μὲν Δώρα Δωρίτης, ὡς Στάγειρα Σταγειρίτης, [65] ὡς εἴρηται. τῆς δὲ Δῶρος ὁμοίως Δωρίτης. [66] Σκίρος Σκιρίτης, D
χῶρος χωρίτης, [67] μέσος μεσίτης, Κοπτὸς Κοπτίτης, [68] δίολκος διολκίτης. [69] Παυσανίας δὲ ἐν τῇ τῆς πατρίδος αὐτοῦ κτίσει, Δωριεῖς αὐτοὺς καλεῖ, τῇδε γράφων. Τύριοι, Ἀσκαλωνῖται, Δωριεῖς, Ῥαφανεῶται. ὥστε παρὰ τὴν E
Δῶρον τὸ Δώριος εἶναι, οὗ ἂν εἴη ὁ Δωριεὺς, ὡς τοῦ Χήσιον τὸ Χησιεύς. Ἔστι δὲ Καρίας Δῶρος πόλις, ἣν συγκαταλέγει ταῖς πόλεσι ταῖς Καρικαῖς Κρατερὸς ἐν τῷ περὶ ψηφισμάτων γ΄. [70] Καρικὸς φόρος Δῶρος, Φασηλῖται. F

ΔΩ-

Continua eſt, inquit, Stratonis Turris: deinde ſequitur Dora oppidulum, in loco peninſulæ formam habente ſitum, ad radicem montis Carmeli. Et libro nono Geographiæ idem ſcribit. Apollodorus vero Dorum nominat libro quarto Chronicorum: Ad Dorum urbem maritimam. Et Alexander in Aſia:

Et Dorus, littoraliſque Joppe, procurrens in mare.

Et Charax libro undecimo: Trypho, in Doro Cœleſyriæ urbe obſeſſus ab Antiocho, Ptolemaidem profugit, quæ & Ace dicitur. Gentile, Dorites, quod duabus terminationibus convenit; nam à vocabulo Dora formatur Dorites, ut à Stagira Stagirites, quemadmodum dictum eſt, & à Doros ſimiliter deducitur Dorites, ut à Sciros Scirites, choros Chorites, meſos meſites, Coptos Coptites, diolcos diolcites. Pauſanias vero in deſcriptione coloniarum ſuæ patriæ, ipſos Dorienſes appellat, ubi ſic ſcribit: Tyrii, Aſcalonitæ, Dorienſes, Rhaphaneotæ: ut à Dorus ſit Dorius, à quo Dorienſis, uti à Cheſium Cheſienſis. Dorus etiam Cariæ urbs eſt, quam Caricis annumerat Craterus libro tertio Decretorum. Caricum vectigal Dorus, Phaſelitæ.

DO-

nominaſſent, quia circumjacens regio valde fertilis, & ad omnem fructum proferendum accommoda fuiſſet. Verum hæc mera conjectura eſt, quam nemini obtrudo: hanc quiſque pro lubitu aut repudiat aut amplectatur.

[60] Συνεχῶς δ᾽ ἐστὶ Στράτωνος πύργος.] Sic quoque ejus ſitum deſcribit Joſephus lib. XIV cap. VIII de Ant. Jud. Γάζαν τε πρὸς τῇ θαλάσσῃ, καὶ Ἰόππην, καὶ Δῶρα, καὶ Στράτωνος τὸν πύργον.

[61] Εἶτα ἐνὶ Δῶρα.] In margine Antigraphorum correctum erat, εἶτα Ἔνδωρα: & additum, hoc ex Joſepho conſtare, nam in tribu Manaſſitide prope Stratonis turrim hodie oppidulum eſſe, quod etiam nunc *Endor* dicitur. Sed emendationem hanc, cujuſcunque demum ſit, non probo: nam *Endor* oppidum prope Hermonem montem ſitum eſt. Adde quod ἐνὶ pro ἐστι ſatis uſitatum ſit. Ariſtophanes Pluto: Ἔνι γάρ τις ἐν κώδωνος ἐν τῷ στενωπῷ.

[62] Τοῦ Καρμήλου] Juxta hunc montem etiam Joſephus libro II contra Appionem, oppidum collocat, ita enim ille: Ἡ μὲν γὰρ Ἰδουμαία τῆς ἡμετέρας χώρας ἐστὶν ὅμορος, κατὰ Γάζαν κειμένη, καὶ Δῶρα ταύτης ἐστὶν οὐδεμία πόλις. τῆς μέντοι Φοινίκης παρὰ τὸ Καρμήλιον ὄρος Δῶρα πόλις ὀνομάζεται.

[63] Ἰόπη προύχουσα θαλάττῃ] Hic Alexandri verſus nullis diſtinctionibus interpungebatur, nec in vulgata editione, nec in Antigraphis, quas nos appoſuimus. Vertimus *procurrens in mare*: ſed proprie loquendo Joppe profundo maris adeo vicina non erat, ut urbis mœnia allueret: ante urbem ſitæ erant σπιλάδες προὔχουσαι εἰς τὸ πέλαγος, ut ſcribit Joſephus lib. III de Bel. Jud. cap. XVI eodem utens verbo, quo Alexander: Ἀλίμενος δὲ οὖσα φύσει ἡ Ἰόππη, αἰγιαλῷ γὰρ ἐπιλήγει τραχεῖ, ... Βραχὺ δὲ συννεύουσι κατὰ τὰς κεραίας ... αἱ δέ εἰσι κρημνοὶ βαθεῖς, καὶ προὔχουσαι σπιλάδες εἰς τὸ πέλαγος. Proprie σπιλάδες ſunt ſaxoſæ eminentiæ circa mare, perpetua undarum percuſſione concavæ. Hanc Plinius lib. V cap. XIII perhibet Joppem colli inſidere. ita enim ille: *Altera intus Joppe Phœnicum, antiquior terrarum inundatione, ut ferunt, inſidet colli, præjacente ſaxo* &c.

[64] Ἔφυγεν εἰς Πτολεμαΐδα τὴν Ἄκην λεγομένην.] Plinius lib. V cap. XIX. *Juxta colonia Claudii Cæſaris Ptolemais, quæ quondam Ace* Verum hac de re prolixius ad Stephani Epitomatorem. Quod autem Charax tradat, Tryphonem ab Antiocho Dori obſeſſum in Ptolemaidem profugiſſe, dubito an verum ſit, cum Joſephus lib. XIII cap. XII: Ἀρχαιολ. referat, in Apameam aufugiſſe. Ὁ μὲν γὰρ Τρύφων ἐκ τῆς Δώρας φυγὼν εἰς Ἀπάμειαν, καὶ ληφθεὶς ἐν αὐτῇ τῇ πολιορκίᾳ διεφθάρη, βασιλεύσας ἔτη τρία.

[65] Ὡς εἴρηται.] Hac de re noſter mentionem facit in voce χώρα, ubi perhibet à χῶρος & χώρα deduci τὸ χωρίτης. Vide etiam quæ diximus ad vocabulum Ἄβδηρα: ubi etiam nunc iſtius canonis veſtigia quædam ſuperſunt.

[66] Σκῖρος Σκιρίτης.] Inſerenda particula ὡς & legendum: Σκίρος Σκιρίτης &c.

[67] Μέσος Μεσίτης.] Ut Stephanus analogiam gentilium probet, ſæpiſſime τὰ προσηγορικὰ propriis, & illa rurſum appellativis comparat atque commiſcet. Ubi commentaria noſtra ad Stephani Epitomen lucem viderint publicam, illuſtriſſima hujus rei exempla ad vocem Ἀμφισσα ſuppeditabunt.

[68] Δίολκος διολκίτης.] Vide in Ἄβδηρα, ubi eadem vox occurrit

[69] Παυσανίας] Doctiſſimus Bochartus, tantum Stephani epitomen habens, exiſtimabat in hiſce verbis de Græcis Dorienſibus aut ſupplendum eſſe aliquid, aut pro Παυσανίας legendum Πετρώνιος: hujus enim in Joſepho exſtare epiſtolam, in qua Doræ urbis incolæ pro Doritis dicuntur Dorienſes: Πούπλιος Πετρώνιος πρεσβευτὴς Τιβερίου Κλαυδίου Καίσαρος Σεβαστοῦ Γερμανικοῦ Δωριέων τοῖς πρώτοις λέγει. Verum cum & Epitome & genuinum Fragmentum conſtanter Παυσανίας exhibeant, hunc locum minime ſollicitandum duco, præſertim hac ratione perſuaſus, quod certus non ſim, Petronium de coloniis ſuæ patriæ conſcripſiſſe

[70] Καρικὸς φόρος Δῶρος.] Si vel præcedentia vel ſubſequentia hujus loci allegati proſtarent, ejus explicationem, & ſi quid in eo corruptum conſpiceretur, emendationem quoque tentaremus. Fortaſſis legendum eſt: Καρικὴ πόλις Δῶρος, Φασηλῖται. Si quis certius quid afferat, nec mihi nec aliis in hoc ſtudiorum genere verſantibus, ingratum fecerit.

Tt

ΔΩ΄ΤΙΟΝ, [71] πόλις Θεσσαλίας, ὅπου μετῴκησαν οἱ Κνίδιοι, ὧν ἡ χώρα Κνιδία. [72] Καλλίμαχος ἐν ὕμνοις.

> Οὔπω τὰν Κνιδίαν, ἔτι Δώτιον ἱρὸν ἔναιον.

Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Δωτίας τῆς [73] Ἐλάτου. Φερεκύδης δὲ ἀπὸ Δώτιδος τοῦ Ἀστερίου, καὶ Ἀμφικτυόνης τῆς Φθίου. [74] ὡς δὲ Ἀρχῖνος ἀπὸ Δώτου τοῦ Νεώνου τοῦ Ἕλληνος. Μνασέας δὲ ἀπὸ Δώτου τοῦ Πελασγοῦ. Ἔστι δὲ τὸ πεδίον αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ ἰδίοις ὄρεσι περιεχόμενον. ὁ πολίτης, Δωτιεύς. Σοφοκλῆς Λαρισσαίοις. Καί μοι *** ἐλον ῥίπτοντι Δωτιεὺς ἀνὴρ ἀγχοῦ προσέψαυσεν [75] ἐλαφρὸς ἐν δυσκήμασι. [76] καὶ ἐν Λημνίαις προτέραις. [77] Φερηκίδας δέ, [78] Ἄδμητος ἦν δ' ὁ Δωτιεύς, Λαπίθης Κορωνός. Τὸ θηλυκὸν Δωτιΐς. Ῥιανὸς ἐν δ' Μεσσηνιακῶν,

> Αὐδὴν ἐσσύμενος Δωτιῆν, ἶκεν [79] τελέη.

Καὶ Δωτιάς, ὡς Ἰλιὰς τοῦ Ἰλιεύς. Σοφοκλῆς [80] ἐν Πηλεῖ. Βασιλεὺς χώρας τῆς Δωτιάδος. Καὶ Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος [81] ἐν Ῥόδου κτίσει.

> ---- Ὅσσα τε γαίης.

Ἔρχο-

A DOTIUM, urbs Theſſaliæ, quo commigrarunt Cnidii, quorum regio Cnidia. Callimachus in Hymnis:

> *Nondum quidem Cnidiam, ſed adhuc ſacrum Dotium habitabant.*

B Denominatum eſt à Dotia Elati filia: At Pherecydes à Dotide Aſterii & Amphictyones, quæ ex Phthio nata eſt, filia derivat: Sed Archenus à Doto Neoni filio, Hellenis nepote: Mnaſeas vero à Doto Pelaſgi filio. Ipſa planities per ſe propriis montibus circumdata eſt. Civis, Do- C tienſis. Sophocles in Lariſſæis. Et me projiciente vir Dotienſis pauper telum attigit, gurguſtium quoddam intrans. Et ſimiliter quoque in Lemniadibus prioribus. Pherecidas inquit: Admetus erat Dotienſis, Lapithes Coronæus. D Fœmininum Doteïs. Rhianus libro quarto Meſſeniacorum:

> *Linguam cupiens addiſcere Dotienſem, tandem venit.*

Dicitur quoque Dotias, uti ab Ilieus Ilias. Sophocles in Peleo: Rex regionis Dotiadis. Et E Apollonius Rhodius in deſcriptione coloniæ in Rhodum deductæ:

> ---- *Quantaque in terra.*

Dotia-

[71] Δώτιον, πόλις Θεσσαλίας.] Hermolaus Stephani Epitomator hanc ſectionem hoc modo in compendium redegit. Δώτιον, πόλις Θεσσαλίας, ὅπου μετῴκησαν οἱ Κνίδιοι, ὧν ἡ χώρα Κνιδία, ἀπὸ Δωτίας τῆς Ἐλάτου κληθεῖσα, ἢ ἀπὸ Δώτιος, ἢ ἀπὸ Δώτου. ὁ πολίτης, Δωτιεύς. τὸ θηλυκόν, Δωτιΐς, καὶ Δωτιάς.

[72] Καλλίμαχος ἐν ὕμνοις.] Locus reperitur Hymno in Cererem: ſed locum in Stephano correximus, male enim legebatur: Οὔπω τὰν Κνιδίαν &c.

[73] Ἐλάτου.] Fortaſſis hic idem eſt, à quo Elatea, vel Phocidis vel Theſſaliæ urbs, nomen ſortita eſt. Vide Epitomatorem iſthac voce.

[74] Ὡς δὲ Ἀρχῖνος] Non dubito quin hic idem ſit, quem Scholiaſtes ad Pindari Pyth. Od. III Ἀρχῖνον vocans, de rebus Theſſalicis ſcripſiſſe perhibet. Quid ſit præferendum, alii judicabunt.

[75] Ἐλαφρὸς ἐν δυσκήμασι.] Hic valde putre latet ulcus, quod ſine ope melioris codicis ne accutiſſimus quidem ſanare poterit: nam præterquam quod hæc Sophoclis ex Lariſſæis verba plane ſunt ἀσύνηθα καὶ ἄφρονα, etiam in prima editione ſine diſtinctionum notulis circumferuntur, quas pro arbitrio appoſui: imo ante τὸ καὶ ἐν Λημνίαις προτέραις, tam neceſſario πλήρωσιν requirebatur, ut nemo ægre ferret, me eam ibi poſuiſſe. Inſuper in Antigrapho non inveni ἐλαφρός, ſed τὸ ελαχυς, ſpiritu & accentu carens, unde conjicio ſcribendum eſſe ἐλαχύς. Verum quid ſibi velit ἐν δυσκήμασι, fateor ingenue me ignorare. Senſus erit clarior, ſi integrum locum ſine defectus nota hunc in modum conſtituamus: Καί μοι ῥίπτοντι Δωτιεὺς ἀνὴρ ἀγχοῦ προσέψαυσεν ἐλαχύς, εἰσδὺς σκήνημά τι. Si quis præſtantiora huic loco præbia noverit, ea communicet.

[76] Καὶ ἐν Λημνίαις προτέραις] Etiam hæc referenda ſunt ad Sophoclem, qui ſine dubio Tragœdiam hac appellatione divulgavit. Pindari Scholiaſta ad Pyth. Od. IV. Σοφοκλῆς ἐν ταῖς Λημνίαις τῷ δράματι. Vide etiam Stephani Epitomatorem in Χέρσος: Heſychium plurimis locis, & alios. Argumentum hujus dramatis fabula erat, quam Hyginus cap. XV deſcribit, & alibi ſæpe meminit: *In inſula Lemno mulieres Veneri ſacra aliquot annos non fecerant, cujus ira viri earum Threſſas uxores duxerunt, & priores ſpreverunt. At Lemniades ejuſdem Veneris impulſu conjuratæ, genus virorum omne, quod ibi erat, interfecerunt, præter Hypſipylen, quæ patrem ſuum Thoantem clam in navem impoſuit, quem tempeſtas in inſulam Tauricam detulit*, &c. Vide quoque hac de re Apoll. Rhodium lib. I: Valer. Flaccum lib II: Statium lib. V Theb. & Ovidium Heroid. Epiſt. VI. Hæc profecto materia Sophocleo cothurno non indigna fuit. Nec turbet quemquam, quod Λημνίαις προτέραις dicat: tali enim ſigno maniſeſte liquet, hoc δρᾶμα populo tam gratum atque acceptum fuiſſe, ut Sophocles id deinde impenſiore cura interpolaverit, & in ſcenam introduxerit. Sic ſcribit Ariſtophanis Scholiaſtes ad Ranas: Οὕτως δὲ ἐθαυμάσθη τὸ δρᾶμα Βάτραχοι, διὰ τὴν ἐν αὐτῷ παράβασιν, ὥστε καὶ ἀνεδιδάχθη. Galenus de ſalubri Diæta talem fabulam nominat τὸ δρᾶμα ἐκ τοῦ δευτέρου διεσκευασμένον. Fabulæ itaque correctæ, & quaſi pro novis rurſum in ſcenam delatæ, δεύτεραι veteribus, & illæ ex quibus erant confectæ, πρότεραι dicebantur. Aulus Gelius Noct. Att. lib. XV cap. XX Ariſtophanem citat ἐν ταῖς προτέραις Θεσμοφοριαζούσαις, ubi fabulam non interpolatam intelligit, ut & Stephanus, ταῖς προτέραις Λημνίαις adducens. Verum huic materiæ nolo diutius inhærere, cum viri doctiſſimi eam ante nos fuſius pertractaverint. Hoc obiter admonendum, ex *prioribus Lemniadibus* non apparere Sophoclis verba, quæ an perierint, an vero ſolummodo locum, non expreſſis verbis, Stephanus indicaverit, aliis dijudicandum relinquo.

[77] Φερηκίδας.] Quid ſi reponamus Φερεκύδης, uti etiam ſupra eadem hac ſectione legimus?

[78] Ἄδμητος ἦν δ' ὁ Δωτιεύς, Λαπίθης Κορωνός.] Hæc contaminata à tranſcriptoribus videntur. Fortaſſis emendandum: Ἄδμητος ἦν ὁ Δωτιεύς, Λαπίθης Κορωναῖος. Non accipio τὸ Λαπίθης pro nomine gentili, ſed proprio.

[79] Τελέη.] Et hoc neſcio quid occultet vulneris. Reſcribendum videtur πλείως.

[80] Ἐν Πηλεῖ.] Vide Stephani Epitomatorem in Κυνοῦς.

[81] Ἐν Ῥόδου κτίσει] Hoc opere deſcribuntur coloniæ in Rhodum deductæ, non vero prima inſulæ origo, quæ referri poſſet ad celeberrimum illum terræ motum, quo Delus, Rhodus aliæque famoſiſſimæ inſulæ exortæ ſunt, de quibus ſcribit Ammianus Marcellinus lib. XVII, & alii auctores.

Ἔργα τε Δωτιάδος πρότεροι κάμον [80] Α-
Ἀσμονιῆες.

Καὶ [81] Ἀντίμαχος ἐν β΄ Λυδῆς,

φεύγοντας γαίης ἔκτοσθε Δωτιάδος.

Καὶ οὐδέτερον Δώτιον. Διονύσιος ἐν α΄ Γιγαντιάδος.

[84] Καὶ κελάδων Σπερχειὸς, ἔχουσί σε Δώτια Τέμπεα.

Καὶ τὸ ἑνικὸν τῷ β΄.

[85] Καὶ κενεὸν κρότησε λέβης ἀνὰ Δώτιον Ἄργος.

Ἐκλήθη δὲ Δώτιον ἀπὸ Δώτου τοῦ Πελασγοῦ παιδὸς, ὡς Ἡρωδιανὸς ἐν η΄. Δῶτος ὁ Πελασγοῦ, ἀφ᾽ οὗ τὸ Δώτιον πεδίον. Ἐκ περιττοῦ τοίνυν Ὦρος ἐν τοῖς Ἐθνικοῖς τῆδε γράφει. Καὶ τὰ περὶ Θάμυριν ἐν Δωρίῳ παρειστορῦν- D τος [86] τοῦ ποιητοῦ. Πάλιν Ἡσίοδος Δωτίῳ ἐν πεδίῳ φάσκει αὐτὸν τυφλωθῆναι. [87] Συντάσσει γὰρ τοῦτο τοῖς διχογραφουμένοις πρωτοτύποις τῶν ἐθνικῶν. Ἐπάγει γοῦν. Οὐ γὰρ ὡς ἡ Χαλκηδὼν καὶ Καρχηδὼν καὶ τὰ τοιαῦτα λέγε- E ται. Ἡ μὲν γὰρ διὰ τοῦ Λ περὶ τὸν Πόντον, ἡ δὲ διὰ τοῦ Ρ περὶ τὴν Λιβύης. ἡμεῖς γε προὔθεμεν δείξαντες διὰ πολλῶν μαρτυρίων, ἕτερον διὰ τοῦ Ρ Δώριον, [88] καὶ ἕτερον τὸ διὰ τοῦ Τ Δώτιον.

Dotiade opera ſtruxerunt veteres Æmonenſes.

Et Antimachus libro ſecundo de Lydia:

Fugientes ex terra Dotiade.

Et neutro genere Dotium reperitur apud Dio-
B nyſium libro primo Gigantiadis:

Et ſtrepans Sperchie, habent te Dotia Tempe.

Ejus ſingulare libro ſecundo reperitur:

Et vacuum pulſavit lebetem per Dotium Argos.

C Dictum autem eſt Dotium à Doto Pelaſgi filio, uti Herodianus libro VIII auctor eſt. Dotus Pelaſgi filius, à quo Dotius campus nomen habet. Ex abundanti autem Orus in opere de Gentilibus ita ſcribit: Et illa de Thamyride quod attinet, ea in Dorio facta narrat Poeta: è contrario Heſiodus in Dotio ipſum excæcatum dicit. Collocat enim iſtam vocem inter primitiva gentilium, quæ duobus modis ſcribuntur. Adducit præterea teſtimonium: Non enim ſicuti Chalcedo & Carchedo, ita & hæc dicuntur. Nam urbs per lambda ſcripta circa Pontum, at vero per R in Libya ſita eſt. Nos vero quæ proponimus, multis teſtimoniis probamus, aliud eſſe Dorium per R, & aliud Dotium per T.

[80] Ἀσμονιῆες.] Certum eſt hanc vocem aliquo laborare vitio, nam gentem hoc nomine non norunt geographi. Non dubito quin olim ſcripſerit Stephanus vel Αἱμονιῆες, vel Ἀκμονιῆες. Hiſtoria cum ſpiſſis tenebris ſit involuta, nihil certi poſſum ſtatuere, an Theſſalos an vero Phrygas intellexerit Apollonius Rhodius. Malim tamen Theſſalos intelligere, in hac Theſſalica civitate opus aliquod ſuſcipientes, nam tota Theſſalia olim Æmonia dicta fuit, teſtibus Plinio, Heſychio, Stephano & aliis.

[81] Ἀντίμαχος ἐν β΄ Λυδῆς.] Primo intuitu cenſebam legendum eſſe, Ἀντίμαχος ἐν β΄ περὶ Λυδίας: ſed obſervavi poſtea hoc indice Antimachi opus veteribus notum fuiſſe. Scholiaſtes ad Apol. Rhod lib 1. Ἀντίμαχος δὲ ἐν τῇ Λυδῇ φησὶν, ἐκβιβασθέντα τὸν Ἡρακλέα διὰ τὸ καταβαρεῖν τὴν Ἀργὼ ὑπὸ τοῦ ἥρωος.

[84] Καὶ κελάδων Σπερχειός.] Ut hic Dionyſii verſus ſuo conſtet metro, legendum videtur:

Καὶ κελάδων Σπερχειὸς ἔχουσί σε Δώτια Τέμπη.

Sperchius fluvius eſt Theſſaliæ, cujus deſcriptionem apud Strabonem lib IX legimus. Hujus etiam meminit Lycophron cujus verba huc tranſcribam, ut emendentur:

Λάρυμνα, καὶ Σπερχεῖ, καὶ Βοάγριε,
Καὶ Κῦνε, καὶ Σκάρφεια, καὶ Φαλωριάς,
Καὶ Ναρύκειον ἄστυ, καὶ Θρονίτιδες
Λοκρῶν ἀγυιαὶ, καὶ Πυράνθιοι νάπαι,
Καὶ πᾶς Ὀδοιδόκειος Ἴλεως δόμος, &c.

Primo quidem in mendo cubat τὸ Φαλωριάς, nam cum hic de Locris agat, procul dubio legendum eſt Φαλάσιαι, &c. ſubaudiendum ἄκραι. Phaloria enim quæ eſt in Theſſalia nimis longe à Sperchio ſita eſt. Poſtea pro Πυράνθιοι emendandum eſt Πυράσιοι, nam Pyraſus eſt urbs Melienſium in eodem tractu, de quo agit. Et denique pro Ἴλεως, mallem legere Οἰλέως. Fuit enim Oileus filius Odœdoci ſecundum Lycophronem hoc loco, quem preſſo pede ſequitur Euſtathius ad Iliad B pag 277, ubi ſic legendum eſt: Ὠνόμασται δὲ Κῦνος, ἀπὸ Κύνου Λοκροῦ ἀνδρός. Ὁ τοῦ Κύνος γάρ φασι Κῦνος, οὗ Ὀδοιδόκος, οὗ Οἰλεύς. Ergo non bene conſtituta mihi videntur verba Hygini in recenſione Argonautarum Fab. XIV: *Oileus Leodoci & Agrianomes Perſeonis filiæ filius, ex urbe Naricea.* Hunc locum ita emendaveram: *Oileus Odœdoci & Agrianomes Perſeonis filiæ filius, ex urbe Narycia.* Præterea τὸ *Agrianomes* ſuſpectum eſt, perhibet enim Euſtathius loco jam allegato, *Laonomen* habuiſſe conjugem, qua appellatione multæ olim fœminæ inſigniebantur. Sed ad Stephanum revertamur.

[85] Καὶ κενεὸν κρότησε &c.] In hoc verſiculo duo ſunt corrigenda vitia, ut metri lex probe conſtet. Lego:

Καὶ κενεὸν ἐκρότησε λέβης ἀνὰ Δώτιον Ἄργος.

[86] Τοῦ ποιητοῦ.] Vide Homerum Iliad. B

[87] Συντάσσει γὰρ τοῦτο τοῖς διχογραφουμένοις.] Hinc conſtat manifeſtiſſime, inter antiquos acerrime fuiſſe diſputatum, an Thamyris in Theſſaliæ Dotienſi campo, an vero in Dorio Peloponneſi excæcatus fuerit. Contrarias Homeri & Heſiodi ſententias ex Ori de Gentilibus Opere in medium adducit Stephanus. Sed Orus, ut omnem diſputationem atque dubitationem tollat, loci nomen collocavit inter illa, quæ duobus modis exarantur, & Dotium & Dorium pro uno eodemque loco accipit. Verum longe alia mens fuit Stephano, Dotium à Dorio diſtinguenti, nam hæc mox ſubjicit: Ἡμεῖς γε προὔθεμεν δείξαντες διὰ πολλῶν μαρτυρίων, ἕτερον διὰ τοῦ Ρ Δώριον, καὶ ἕτερον τὸ διὰ τοῦ Τ Δώτιον. Nos vero diſputationem hanc in medio relinquimus, cum pro utraque opinione nec pauca, nec contemnenda allegari poſſent.

[88] Καὶ ἕτερον διὰ τοῦ Τ Δώτιον.] Hic finis eſt literæ Delta, cui connectitur titulus, quem minime genuinum exiſtimo, ut alibi multis probamus. Στεφάνου Γραμματικοῦ Κωνσταντινουπόλεως περὶ πόλεων, νήσων τε καὶ ἐθνῶν, δήμων τε καὶ τόπων, καὶ ὁμωνυμίας αὐτῶν καὶ μετονομασίας, καὶ τῶν ἐντεῦθεν παραγομένων ἐθνικῶν τε καὶ τοπικῶν καὶ κτητικῶν τε ὀνομάτων. *Fragmentum Stephani Grammatici Conſtantinopolitani de urbibus, inſulis, gentibus, populis, locis, deque eorum homonymia & tranſnominatione, atque derivatis inde gentilibus & localibus, deque nominibus poſſeſſivis.* Sequitur Libri undecimi index. Βιβλίον ια΄. ὑφήγησις κεφαλαίων, τάγμα πρῶτον.

Ἔασες.	ἔθνος.	Ἔγαδα.	κώμη.
Ἐβόρας.	πόλις.	Ἐγελαῖοι.	ἔθνος.
Ἐβραῖοι.	ἔθνος.	Ἔγινον.	πόλις.
Ἐβρών.	πόλις.	Ἔγεστα.	πόλις.

 Ἔχα-

Ἔγρα.	πόλις.	Ἐλαία.	πόλις.
Ἐγχελᾶνες.	ἔθνος.	Ἐλαιεῦς.	δῆμος.
Ἔδεσσα.	πόλις.	Ἐλαίου τεῖχος.	πόλις.
Ἐδεβησσός.	πόλις.	Ἐλαιοῦς.	πόλις.
Ἔδισσα.	πόλις.	Ἐλαιοῦσσα.	νῆσος.
Ἐδυμαῖοι.	ἔθνος.	Ἐλάτεια.	πόλις.
Ἕδος.	ἡ καθέδρα.	Ἐλαουία.	φρούριον.
Ἐθισσοί.	ἔθνος.	Ἐλαφόννησος.	νῆσος.
Ἐιλαθίδη.	πόλις.	Ἐλβέστιοι.	ἔθνος.
Εἴζιλος.	φρούριον.	Ἐλβωνδῆς.	πόλις.
Ἐλάσιον.	πόλις.	Ἐλβώ.	νῆσος.
Ἐλάθρια.	πόλις.	Ἕλγος.	πόλις.
Εἴαλος.	πόλις.	Ἐλέα.	πόλις.
Εἰρεσίδαι.	δῆμος.	Ἐλεώνα.	χωρίον.
Ἐκαδήμεια.	τόπος.	Ἐλεούσιον.	τόπος.
Ἐκάλη.	δῆμος.	Ἑλένη.	νῆσος.
Ἐκατήσια.	πόλις.	Ἐλευθέρα.	Κιλικίας μέρος.
Ἐκατόννησοι.	νῆσοι.	Ἐλευθεραί.	πόλις.
Ἐκατόμπυλος.	πόλις.	Ἐλευθέριον.	πόλις.
Ἐκβάτανα.	πόλις.	Ἐλευθερνάς.	πόλις.

Ἐλευθερόπολις.	πόλις.	Ἑλληνόπολις.	πόλις.
Ἐλευθέρια.	πόλις.	Ἑλληνικὸν καὶ Καρικόν.	τόπος.
Ἐλευσίς.	δῆμος.	Ἑλλήσποντος.	ἡ χώρα.
Ἐλευσίνιοι.	ἔθνος.	Ἑλλοπία.	ἡ χώρα.
Ἐλεφαντίνη.	πόλις.	Ἑλλόπιον.	πόλις.
Ἐλεών.	πόλις.	Ἑλμαντική.	πόλις.
Ἐλιβύργη.	πόλις.	Ἕλος.	πόλις.
Ἑλίκη.	πόλις.	Ἔλυροι.	ἔθνος.
Ἐλίμεια.	πόλις.	Ἐλοῦσα.	πόλις.
Ἐλλοί.	ἔθνος.	Ἐλπίαι.	πόλις.
Ἑλίξοια.	νῆσος.	Ἐλυμαΐς.	χώρα.
Ἐλιμιῶται.	ἔθνος.	Ἐλύμνιον.	νῆσος.
Ἕλος.	χωρίον.	Ἔλωρος.	πόλις.
Ἑλλάς.	πόλις.	Ἐλωρός.	πόλις.

Reliqua, olim typis deſcripta, decrant: additi deinceps verſus Græci, membranarum auctorem ſignificantes.

Σφάλμασι καὶ χάρισι πολυώδυνα μοχθῆμα φθίζων,
Χερσὶν ἑαῖς Θεόφιλος ὅλας ἐχάραξε βίβλους,
Τὰς τοπικὰς Στεφάνοιο σοφῆς ῥίζοισι μελίτης.

E.

ΈΑΡΕΣ [1], ἔθνος Ἰνδικὸν, τῶν μετὰ [2] Δηριάδου Διονύσῳ πολεμησάντων. Διονύσιος ἐν Βασσαρικῶν δ΄. A B

Οἱ δὲ θοῶς προθέοντο Διονύσου κατὰ Θήβης.

ΈΒΟΡΑ [3], πόλις [4] παρωκεανῖτις μετὰ τὰ Γάδειρα. τὸ ἐθνικὸν, Ἐβορίς. C

ἘΒΡΑΙ͂ΟΙ, οὕτως Ἰουδαῖοι, [5] ἀπὸ Ἀβράμωνος, ὥς φησι Χάραξ.

ἘΒΡΩ͂Ν [6], πόλις ἐν Χαναναίᾳ τῆς Ἰουδαίας.

E.

EARES, gens Indica, ex illis quæ cum Deriade contra Bacchum belligeravit. Dionyſius libro quarto Baſſaricorum:

Cito autẽ illi præceſſerunt Dionyſum ad Thebas.

EBORA, urbs maritima poſt Gades ſita. Gentile, Eborenſis.

EBRÆI, ita appellantur Judæi ab Abrahamo, uti Charax perhibet.

EBRON, urbs in Cananæa Judææ.

[1] Ἔαρες, ἔθνος Ἰνδικόν.] Hic ultimus eſt locus, qui etiam ad genuinum Stephani Fragmentum, ex membranis Seguierianis depromptum, pertinet. Eum Hermolaus hoc modo in compendium redegit. Ἔαρες, ἔθνος Ἰνδικὸν, τῶν μετὰ Δηριάδου Διονύσῳ πολεμησάντων. De loco Dionyſii ex libro IV Baſſaricorum nullam omnino mentionem facit.

[2] Δηριάδου.] Ita reſcribere placuit pro Διεράδου, ſuadentibus antigraphis, Hermolai epitome, & aliis locis, ubi de illo Indorum rege memoria reperitur. Vide quoque paſſim Nonni Dionyſiaca, atque alios.

[3] Ἔβορα.] Codex Voſſianus: Ἔβυρα, πόλις παρωκεανῖτις μετὰ τὰ Γάδειρα. τὸ ἐθνικὸν, Ἐβυρίς. Hæc vocem per Υ ſcribendi ratio optime reſpondet etymologiæ, quam doctiſſ. Bochartus tradidit, nam עבור *Ibur* vel עיבורא *Ibura* annonam & frugum proventum denotat. Hinc Plinio lib. III cap. I *Ebura Cerealis* dicitur.

[4] Παρωκεανῖτις μετὰ τὰ Γάδειρα.] Pomp. Mela lib. III cap. I: *In proximo ſinu portus eſt quem Gaditanum, & lucum quem Oleaſtrum appellant. Tum caſtellum Ebora in littore, & procul à littore Aſta colonia.*

[5] Ἀπὸ Ἀβράμωνος.] Quam leviter Epitomator, ſive ejus exſcriptores, ſacrarum literarum cognitione tincti fuerint, vel hinc dilucide conſtat, quod hujus Patriarchæ nomen non probe noverint: optime monet Bochartus legendum eſſe: Ἑβραῖοι, οὕτως Ἰουδαῖοι ἀπὸ Ἀβραάμωνος. Porro teſtatur vir Doctiſſimus, ſcriptores exoticos Ebræorum nomen ab Abrahamo deduxiſſe, uti liquet ex hoc Characis loco apud noſtrum, & Artapani apud Euſebium, qui de iis ſic loquitur: καλεῖσθαι αὐτοὺς Ἑβραίους ἀπὸ Ἀβραάμου. „In quam ſententiam etiam videtur propendiſſe Auguſti„nus, qui de Civit. Dei lib. XVI cap. III, poſtquam Ebræos „ex Ebere deduxit, addit. aliam poſſe eſſe opinionem, *ut* „*ex Abraham tanquam Abrahæi dicti eſſe videantur* Pro„inde libro de Conſenſu Euang. lib. I cap. XIV, ſic habet: „*Chriſtus nepos fuit Abrahæ, à quo gens cœpit Ebræo*„*rum*. Sed idem lib. II Retractionum cap. XVI hunc lo„cum retractavit, atque id quidem merito: iis enim qui „literas Hebræas in primo limine ſalutarunt, notum eſt, „*Ebræos* & *Abrahamum* diverſiſſime ſcribi. Ut Ebræos ta„ceam Abrahamo fuiſſe antiquiores vel ex eo conſtare, „quod ipſe Abraham עברי *Ebræus* vocatur Geneſ. XIV: 13. Plura qui de origine vocis deſiderat, jam ſupra laudatum Bochartum conſulat.

[6] Ἑβρὼν, πόλις ἐν Χαν. &c.] In vulgatis non eodem modo hæc vox ſcribitur: editiones quæ Xylandrianam præceſſerunt, ita legunt: Ἕβρων, πόλις ἐν Χαναναίᾳ, quod minime probo. Sic dicta eſt hæc civitas ab Hebrone Calebi nepote, de quo I Chron. 2: 42. Cui ejus ager cum ſuburbiis datus fuerat, Joſ. 14: 13. & 21: 12. Antea dicebatur *Kireath Arbah* Joſ. 14: 15. Quod ſecundum Selamo Jarchi in hunc locum, uti ad me ſcripſit eruditiſſimus Stephanus Morinus, *urbem quatuor gigantum, vel quatuor parium denotat*, ſcil: Adami & Evæ, Abrahami & Saræ, Iſaci & Rebeccæ, Jacobi & Leæ in ea ſepultorum. Sed ipſo textu ſacro patet ארבע *Arbah* non ſignificare quatuor, ſed eſſe nomen viri celebris inter Hanakæos. Septuaginta Interp. vocant Χεβρὼν, & ita quoque Joſephus lib. V Antiq. cap. II. Unde corrigendus idem Scriptor lib. I cap. IX, ubi perhibet, Abrahamum habitaſſe ἐν τῇ Ναβρῶ. Verum re-

δαίας. τὸ ἐθνικὸν, Ἐβρώνιος.

A dææ. Gentile, Ebronius.

ἘΓΓΑΔΑ[8], κώμη μεγάλη, πλησίον Σοδόμων [9] Ἀραβίας. τὸ ἐθνικὸν, Ἐγγαδηνὸς, ὡς Ζωαρηνός· καὶ θηλυκῶς, καὶ οὐδετέρως.

ENGADA, vicus magnus, Arabiæ Sodomis vicinus. Gentile, Engadenus, uti Zoarenus. Uſurpatur genere fœminino & neutro.

ἘΓΓΕΛΑΝΕΣ[10], ἔθνος Ἰλλυρίας, [11] οἱ αὐτοὶ τοῖς Ἐγχελέαις, ὡς Μνασέας ἐν γ' τῶν περιηγήσεων.

ENGELANES, gens Illyriæ, qui etiam B Encheleæ dicuntur, uti Mnaſeas libro tertio Periegeſeôn auctor eſt.

ἘΓΓΥΪΟΝ[12], πόλις Σικελίας. τὸ ἐθνικὸν, Ἐγγυῖνος, ὡς Ῥηγῖνος.

ENGUÏUM, urbs Siciliæ. Gentile, Enguïnus, uti Rheginus.

ἘΓΕΣΤΑ[13], πόλις Σικελίας, ἔνθα θερμὰ ὕδατα, ὡς Φίλων· ἀπὸ Ἐγέστου τοῦ Τρωός. τὸ ἐθνικὸν, Ἐγεσταῖος· καὶ θηλυκῶς.

EGESTA, urbs Siciliæ, ubi calida lavacra C reperiuntur, teſte Philone: ab Egeſto Trojano nomen habens. Gentile, Egeſtæus, cujus fœmininum etiam in uſu eſt.

ἜΓΡΑ[14], πόλις Ἀραβίας, πρὸς τῷ Αἰλανίτῃ κόλπῳ· τὸ ἐθνικὸν, Ἐγρηνὸς, ὡς Βοστρηνός.

EGRA, urbs Arabiæ, ad ſinum Ælaniticum ſita. Gentile, Egrenus, uti Boſtre-D nus.

ἘΓΧΕΛΕΕΣ[15], ἔθνος Ἰλλυρικόν· ἢ ἀπὸ τοῦ Ἐγχελῆς, ἢ ἀπὸ τοῦ Ἐγχελεύς. λέγεται δὲ Ἐγχελέαι, ἀπὸ τοῦ Ἐγχελέης, ἢ Ἐγχελέας. λέγεται δὲ Ἔγχελις, θηλυκῶς. οἱ οἰκοῦντες, Ἐγχελεῖς.

ENCHELEIS, gens Illyrica, cujus caſus rectus eſt Encheles vel Encheleus. Dicitur quoque Encheleæ, quod fit ab Enchelees vel Encheleas. Pro genere fœminino uſurpatur Enchelis. Incolæ, Enchelenſes. E

ἜΔΔΑΝΑ[16], [17] πόλις πρὸς τῷ Εὐφράτῃ, καὶ ἀποικία Φοινίκων, ἀπὸ Ἐδδάνου ἡγεμόνος. [18] τὸ ἐθνικὸν, Ἐδδανεύς.

EDDANA, urbs ad Euphratem ſita, Phœnicum colonia, quæ ab Eddano duce nomen accepit. Gentile, Eddanenſis.

ἘΔΕΒΗΣΣΟΣ[19], πόλις Λυκίας, ὡς Καπίτων ἐν Ἰσαυρικῶν α'. τὸ ἐθνικὸν, Ἐδεβησσεύς, καὶ Ἐδεβήσσιος.

EDEBESSUS, urbs Lyciæ, auctore Ca-F pitone libro primo Iſauricorum. Gentile, Edebeſſenſis & Edebeſſius.

ἘΔΕΣ-

EDES-

rum reſcribendum eſt ſine dubio, ἐν τῇ Χεβρῶνι. Stephanus noſter, vel ejus Epitomator aſpiratam abſtulit, quod multis exemplis excuſari poteſt.

7 Τὸ ἐθνικὸν, Ἐβρώνιος.] Codices Palatini: τὸ ἐθνικὸν, Ἐβρώνιος: unde ſecundum formam regioni ſolitam deducendum videtur, Ἐβρωνηνός.

8 Ἐγγάδα.] Joſephus de Bello Jud. lib. V cap. XIV habebat Ἐγγαδδὶ, quod propius accedit ad nomen primigenum עין גדי Hen-gueddi, id eſt, Fons capræ.

9 Ἀραβίας.] Loquitur noſter de Arabia Petræa, quæ circa mare mortuum Judææ continuis adjungitur.

10 Ἐγγελᾶνες, ἔθνος Ἰλλυρίας.] Cenſeo eandem eſſe gentem, quam mox nomine Ἐγχελεῖς deſcribit. Quia hoc nomen notius eſt, ibi plura de eo congeſſimus.

11 Οἱ αὐτοὶ τοῖς Ἐγχελέαις.] Vulnus aliquod iſti lectioni ſubeſſe, quilibet facile videt. Huic fortaſſis medeberis, ſi legas: οἱ αὐτοὶ Ἐγχελέαις vel Ἐγχελεῦσι, uti inferius apparebit.

12 Ἐγγύϊον.] Vide Cluverium Sicil. Antiq. lib. II cap. XI.

13 Ἐγέστα, πόλις Σικελίας.] Codices MSS urbis nomen Ἐγέστα faciunt: ſed primam ſyllabam nominis herois & gentilis per diphthongum exhibent. Ἐγέστα, πόλις Σικελίας, ἔνθα θερμὰ ὕδατα. ἀπὸ Αἰγέστου τοῦ Τρωός. τὸ ἐθνικὸν, Αἰγεσταῖος. Hujus civitatis deſcriptionem exhibet Cluverius lib. II Sicil. Antiq. cap. II. Vide quoque noſtros comment. ad vocem Ἀκέστη.

14 Ἔγρα, πόλις Ἀραβίας.] Hujus oppidi ſitum Epitomator clariſſime in vocabulo Γαδειρανὴ ob oculos ponit, ita enim ſcribit: Γαδειρανὴ, πόλις Ἀραβίας, πλησίον τῆς Ἔγρας. Plinius etiam Egræ meminit in oppidorum cenſu quæ Ælius Gallus in Arabia diruit, ita enim ille lib. VI cap. XXVIII: *Gallus oppida diruit non nominata ab auctoribus, qui ante ſcripſerunt: Egran, Anneſtum, Eſcam, Maguſam &c.* Optime cenſet Bochartus *Egram* eſſe Arabum *Algiar*, ſive Medinæ portum, ab ea itinere trium dierum diſtantem. Geographus Nubienſis: *Inter Medinam & mare intereſt ſpatium trium dierum, & Algiar eſt portus ipſius.* Quæ civitas noſtro eſt *Egra*, & Arabibus *Algiar*, Ptolemæo libro VI cap. VII eſt *Arga*, urbs maritima Arabiæ Felicis è regione Jathrippæ quæ nunc Medina dicitur.

15 Ἐγχελεῖς, ἔθνος Ἰλλυρικόν.] Hujus gentis nomen diverſimode ab auctoribus exaratur: ſupra noſter habet Ἐγγελᾶνες & Ἐγχελέαι: Straboni lib. VII Ἐγχέλειοι: Scylaci Ἐγχελεῖς, Apollonii Rhodii Scholiaſtæ Ἐγχέλυες dicuntur, ita enim ille ad librum IV: Οἱ δὲ ἐν Ἰλλυρίᾳ, ὅπου οἱ Ἐγχέλυες, περὶ τὰ Κεραύνια ὄρη. Mela lib. II cap. III. *Parthini & Daſſaretæ prima ejus tenent: ſequentia Taulantii, Enchelia, Phæaces.*

16 Ἔδδανα.] Hic locus, ſi quiſquam alius, in omnibus editionibus admodum mutilus circumfertur, ut mirum non ſit editionis præfectos defectus ſignum appoſuiſſe, cum legatur. Ἔδδανα, πόλις πρὸς τῷ Εὐφράτῃ, ἀποικία Φοινίκων, ἀπὸ Ἐδδάνου ἡγεμόνος. τὸ ἐθνικὸν, Ἐδεβησσεύς, καὶ Ἐδεβήσσιος. Ab Ἔδδανα hic non formatur gentile, ſed τὸ Ἐδεβησσεύς gentile eſt, cujus primitivum in vulgatis non conſpicitur. Nos veterem lectionem ex MSS Palatinis & codice Voſſiano reduximus, hiatumque ſupplevimus. Sed maxime miror Ortelii ἀσυνεσίαν, in Theſauro Geographico ita ſcribentis: *Eddana urbs ante Euphratem, à Phœnicibus condita, cujus gentile EDEBESSII.*

17 Πόλις πρὸς τῷ Εὐφράτῃ.] Alibi hanc urbem Stephanus Ἄδανα appellavit, ita enim ille circa finem illius tmematis: Ἔστι δὲ τρίτη πόλις πρὸς τῷ Εὐφράτῃ. τὸ ἐθνικὸν, Περσικῷ ἔθει, Ἀδανηνός. Hanc eandem eſſe civitatem, quilibet faciliime viderit.

18 Τὸ ἐθνικὸν, Ἐδδανεύς.] Hoc gentile non habet τὸν ἐγχώριον τύπον, ſive formam regioni ſolitam, quæ eſſet Ἐδδανηνὸς, uti ſupra Ἀδανηνός. Procul dubio Stephanus in ſuo opere hoc gentile non prætermiſit, quod nunc ſupina Epitomatoris incuria hinc exulat.

19 Ἐδεβησσὸς, πόλις Λυκίας, ὡς Καπίτων ἐν Ἰσαυρικῶν α'.] Horum verborum ne veſtigium quidem in vulgatis libris reperitur. Plinius in deſcriptione Lyciæ lib. V cap. XXVII

hujus

ΕΔΕΣΣΑ[20], πόλις Συρίας, διὰ τὴν τῶν ὑδάτων ῥύμην οὕτω κληθεῖσα, ἀπὸ τῆς [21] ἐν Μακεδονίᾳ. [22] κατὰ μὲν τοὺς ἐγχωρίους Ἐδεσσηνός· παρὰ δὲ τοῖς πλείοσι τῶν ἀρχαίων, [23] Ἐδεσσαῖος.

ΕΔΟΥΜΑΓΟΙ, ἔθνος Ἀράβιον, ὡς B Σούνιος ἐν Ἀραβικῶν τετάρτῳ. τινὲς δὲ διὰ τοῦ ι γράφουσιν, ὡς εἰρήσεταί μοι ἐν τῷ ι.

ΕΔΡΑ, ἡ καθέδρα. [24] οὕτω λέγονται ἕδραι βουλῆς. [25] ἀφ᾽ οὗ ἑδρίτης, ὁ οἰκέτης. C

ΕΘΝΕΣΤΑΙ[26], ἔθνος Θεσσαλίας, ἀπὸ Ἐθνέστου τοῦ Νεοπτολέμου παίδων ἑνὸς, ὡς Ῥιανὸς δ᾽ καὶ ε.

ΕΙΔΟΜΕΝΗ[27], πόλις Μακεδονίας· Θουκυδίδης β΄. τὸ ἐθνικὸν, Εἰδομένιος, ὡς D Κλαζομένιος.

ΕΙΖΗ-

EDESSA, urbs Syriæ, quæ ob aquarum impetum ita dicta eſt ab urbe Macedonica. Gentile ſecundum indigenas, Edeſſenus: ſed juxta plures antiquorum Edeſſæus.

EDUMÆI, gens Arabica, cujus Sunius meminit libro quarto Arabicorum. Quidam vocem per I ſcribunt, ut in litera I à me dicetur.

HEDRA, ſubſellium. Ita appellantur ſubſellia ſenatus. Inde Hedrites, quæ vox ſupplicem denotat.

ETHNESTÆ, gens Theſſaliæ, quæ ab Ethneſta, uno ex Neoptolemi filiis nomen habet, auctore Rhiano libro IV & V.

EIDOMENE, urbs Macedoniæ, cujus meminit Thucydides libro ſecundo. Gentile, Eidomenius, uti Clazomenius.

EIZE-

hujus urbis meminit, teſtaturque quondam ei nomen fuiſſe *Antiphellos*, ita enim ille: *Oppida, Apyre, & Antiphellos, quæ quondam Habeſſus, atque in receſſu Phellus.* Verum Hermolaus Barbarus in commentariis ad hunc Plinii locum ita ſcribit: *Fortaſſis non Habeſſus, ſed Edebeſſus ſcribendum fuit, ita Lyciæ urbem vocante Capitone.* Certiſſimum eſt Hermolaum hæc hauſiſſe ex MS Stephani codice, in quo hic de Edebeſſo locus eodem prorſus modo legebatur, nam Capitonis Iſaurica hodie non circumferuntur.

[20] Ἔδεσσα, πόλις Συρίας] Situm hujus oppidi addiſcimus ex Strabone lib. XVI, & Plinio lib. V cap. XXIII, quibus aliis nominibus Bambyce & Hierapolis dicitur.

[21] Ἐν Μακεδονίᾳ] Macedonica Edeſſa ad Erigonum fluvium à geographis collocatur. Livius lib. XLV cap. XXIX ejus meminit: *Tertia regio nobiles urbes Edeſſam & Beroeam & Pellam habet, & Vettiorum belliccſam gentem.* Verum deinde Caranus oraculo monitus, ut ducibus capris imperium quæreret, regni ſedem ibi ſtabilivit (poſtquam non ſentientibus oppidanis, propter imbrium & nebulæ magnitudinem, gregem caprarum, imbrem fugientium, ſecutus, urbem occupaverat) & ob memoriam muneris urbem *Edeſſam Ægeas* appellavit, uti fuſius perhibet Juſtinus lib. VII. cap. I.

[22] Κατὰ μὲν τοὺς ἐγχωρίους, Ἐδεσσηνός.] Non placet lectio quæ in MSS & vulgatis reperitur: ſine dubio revocanda eſt vox ἐθνικὸν, quæ hic excidit. Lego itaque: τὸ ἐθνικὸν, κατὰ μὲν τοὺς ἐγχωρίους, Ἐδεσσηνός. De hoc gentili non eſt dubitandum, cum paſſim antiquarii nummos cum inſcriptione ΕΔΕϹϹΗΝΩΝ producant.

[23] Ἐδεσσαῖος.] Certiſſimum eſt & hoc gentile pleroſque veterum uſurpaſſe. Heſychius: Ἐδεσσαῖος, ὁ Ἡρακλῆς ἐν Ἐδέσσῃ. Clariſſ. Sphanhemius teſtatur ſe in nummis Auguſti, Commodi, & Severi ΕΔΕΣΣΑΙΩΝ reperiſſe, & non male hoc gentile antiquioribus tribui à Stephano, cum id vetuſtiores ejus urbis nummi præferant. Verum præter duo hæc gentilia, tertium in uſu eſt, quod prætermiſit ὁ Ἐθνικολόγος: nam idem Spanhemius in Antonini Caracallæ nummo Mediceo, ac in Philippo muſei Seguiniani τὸ ΕΔΕΣΣΕΩΝ obſervavit, quod in caſu recto habet Ἐδεσσεύς.

[24] Οὕτω λέγονται ἕδραι βουλῆς.] Sic communia magiſtratuum ſubſellia appellabantur: nam præſidis ſella proprio nomine Προεδρία dicebatur: liquet hoc ex inſcriptione nondum edita, quam mihi nuper ornatiſſimus Gerardus van Hinlopen civis Hornanus humaniſſime communicavit, qui eam Monachis in inſula Lesbo, ubi per aliquot dies, Conſtantinopolin iter faciens, commorabatur, acceptam refert: ei oſtendentibus ſedem ex candido alabaſtrite factam, quam terra abditam effoderant, in cujus antica interiore parte, quam ſedentes ſuris tangunt, hæc legebatur inſcriptio.

ΠΤΑΜΩΝΟΣ.
ΤΩΛΕΣΒΩΝΑΚΤΟΣ.
ΠΡΟΕΔΡΙΑ.

Quis autem fuerit hic præſul, paucis enarrare operæ pretium duxi. Strabo & Suidas eum *Potamonem*, non autem *Ptamonem* appellant. Geographus lib. XIII ſic refert: Ὕστεροι δὲ ἤνθησαν χρόνοις πολλοῖς Διοφάνης ὁ ῥήτωρ, καθ᾽ ἡμᾶς δὲ Ποτάμων, καὶ Λεσβώναξ &c. Verum fuſius de eo ſcribit Suidas, illum Lesbonactis filium fuiſſe, & tempore Tiberii Romæ vixiſſe, cui tam charus erat, ut ei patriam repetenti præſtantiſſimi exempli commeatum dederit. Ποτάμων Μιτυληναῖος, υἱὸς Λεσβώνακτος, ῥήτωρ, ἐσοφίστευσεν ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ Καίσαρος Τιβερίου. καὶ ποτε εἰς τὴν πατρίδα ἐπανιόντος, ὁ βασιλεὺς ἐφοδίοις τοιοῖσδε χαρίζεται. Ποτάμωνα Λεσβώνακτος εἴ τις ἀδικεῖν τολμήσει, σκεψάσθω, εἰ μοι δυνήσεται πολεμεῖν. *Potamonem Lesbonactis F ſi quis injuria afficere fuerit auſus, videat an mihi bellum facere poſſit.* Verum eſt, inſcriptionem in prima ſyllaba τὸ O μικρὸν non agnoſcere, quod tamen plurimis exemplis excuſari poteſt: Perſius Sat. I habet *Troſulus* pro Toroſulus. Troſuli dicti ſunt Toroſuli. Varro Seſquiulyſſe apud Nonium: *Nunc emunt Troſuli, nardo nitidi vulgo, Attico talento equum.* Hieronymus lib II ad Jovianum: *Formoſuli noſtri & toroſuli, & vix ſummis pedibus adumbrantes veſtigia, quorum verba in pugnis ſunt, & ſyllogiſmi in calcibus.* Sic *chors* pro *cohors*, & *chortes* pro *cohortes* Ovidius lib. IV Faſtor. de Vulpe:

Abſtulerat multas illa cohortis aves.

Sed pro eo apud Martialem lib. VII Epigrammate XXXI *chors* repetitur:

Rancæ chortis aves, & ova matrum.

Sic *clura* quoque dicitur pro κόλουρα, id eſt, ſimia cauda carens. Similiter etiam in hac inſcriptione *Ptamonos* pro *Potamonos* effertur. Quod autem ad ΤΩΛΕΣΒΩΝΑΚΤΟΣ attinet, in eo aut tranſcriptoris, aut ſculptoris manifeſtum apparet παρόραμα, cum ſine dubio legendum ſit ΤΟΥΛΕΣΒΩΝΑΚΤΟΣ. Niſi quis ſtatuat Dorice ΤΩ, pro ΤΟΥ poſitum eſſe.

[25] Ἀφ᾽ οὗ ἑδρίτης, ὁ οἰκέτης.] Hæc lectio non eſt ſani coloris, quemadmodum cenſet magnus Salmaſius. corrigebat enim ad marginem ſui libri: ἀφ᾽ οὗ ἑδρίτης, ὁ ἱκέτης. Suidas: ἑδρῖται, οἱ ἱκέται, ἱκετεύει. ἀπὸ τοῦ καθέζεσθαι ἐπὶ τὴν ἑστίαν.

[26] Ἐθνέσται, ἔθνος Θεσσαλίας.] Non novi antiquum, neque ſequioris ævi ſcriptorem, qui de hoc gente Theſſalica mentionem fecerit. Affert tamen Goltzius nummum cum inſcriptione ΕΘΝΕΣΤΑΙΩΝ quod in caſu recto habet Ἐθνεσταῖος, recteque pro gentili, à primitivo Ἐθνέσται deductum, cenſeri poteſt.

[27] Εἰδομένη, πόλις Μακεδονίας.] Eadem hæc eſt urbs, de qua alio loco ſic ſcribit Stephani Epitomator. Ἰδομένη, πόλις Μακεδονίας. ὁ πολίτης Ἰδομένιος, ὡς Κλαζομένιος.

ΕἼΖΗΛΟΣ, φρούριον Σικελίας. τὸ ἐθνικὸν, Εἰζήλινος. A

ΕἸΛΕΣΙΟΝ· Ὅμηρος,

--- [28] Καὶ Εἰλέσιον, καὶ Ἐρύθρας.

τὸ ἐθνικὸν, Εἰλεσιεύς.

ΕἸΛΕΙΘΥΙΑΣ, πόλις Αἰγυπτιακή. B τὸ ἐθνικὸν, Εἰλειθυιοπολίτης.

ΕἼΝΑΤΟΣ, πόλις Κρήτης, ὡς Ξενίων φησί. τὸ ἐθνικὸν, Εἰνάτιος. τινὲς δὲ ὄρος, καὶ ποταμὸν, [29] ἐν ᾧ τιμᾶσθαι τὴν Εἰλείθυιαν Εἰνατίην. C

ΕἸΡΕΣΙΔΑΙ, δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς. ὁ δημότης, Εἰρεσίδης. τὰ τοπικὰ, ἐξ Εἰρεσιδῶν. καὶ τὰ λοιπὰ οὕτω.

ἙΚΑΔΗΜΕΙΑ, [30] ἡ Ἀκαδήμεια, ἀπὸ Ἀκαδήμου. καὶ Ἀθήνησι τόπος ὁ Κεραμεικὸς, D ὁ ἥρως δὲ, διὰ τοῦ ε γράφεται. οἱ δ' ὅτι Ἔχεμος ὁ Ἀρκὰς συστρατεύσας τοῖς Διοσκούροις, ὑποχείριον ἔσχε τὴν Ἀττικήν. [31] ἐξ οὗ Ἐχεμήδειον φασιν. ὁ δημότης, Ἀκαδημαϊκὸς, [32] τροπῇ τοῦ ε τοῦ πλεονάζοντος εἰς η. E

ἙΚΑΛΗ, δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς. ὁ δημότης, Ἑκάλιος. [33] τὰ τοπικὰ Ἑκάληθεν, Ἑκάληνδε, Ἑκάλησι. καὶ Ἑκάλιος Ζεύς.

ἙΚΑΤΗΣΙΑ [34], οὕτως ἡ Ἴδριας πόλις F ἐκαλεῖτο Καρίας. ναὸν γὰρ τῆς Ἑκάτης οἱ Κᾶρες, [35] τὴν θεὸν Λαγινίτην ἐκάλεσαν, ἀπὸ τοῦ φυγόντος ζώου ἐκεῖ, [36] καὶ τὰ Ἑκατήσια τελοῦντες, ὠνόμασαν. ὁ πολίτης, Ἑκατήσιος.

ἙΚΑΤΟΝΝΗΣΟΙ, [37] οὕτω περὶ G τὴν

EIZELUS, Siciliæ munimentum. Gentile, Eizelinus.

EILESIUM. Homerus:

---- *Et Eileſium & Erythras.*

Gentile, Eileſienſis.

EILITHYIAS, oppidum Ægyptiacum. Gentile, Eilithyiopolita.

EINATUS, urbs Cretæ, ut Xenio perhibet. Gentile, Einatius. Quidam tradunt montem & fluvium eſſe, ibidemque coli Lucinam Einatiam.

EIRESIDÆ, populus Acamantidis tribus, cujus popularis Eireſides. Localia, ex Eireſidis; & ſic quoque reliqua formantur.

ECADEMIA, ſive Academia, ab Academo nomen habet. Et Athenis locus eſt qui Ceramicus dicitur. Herois nomen per E ſcribitur. Alii referunt, Echemum Arcadem, qui cum Dioſcuris militavit, regionem Atticam ſibi ſubjeciſſe, à quo Echemedium deducunt. Popularis, Academaicus, E pſilon finali in η mutato.

HECALE, populus Leontidis tribus. Popularis, Hecalius. Localia ſunt ex Hecale, ad Hecalem, in Hecale. Et inde Hecalius Jupiter.

HECATESIA, hoc nomine urbs Idrias in Caria appellabatur. Cares enim ędificato templo, Deam Laginitem vocarunt, & ab animali quod inde aufugiebat, Ecateſia celebrantes, illud denominarunt. Civis, Hecateſius.

HECATONNESI, hoc nomine viginti

[28] Καὶ Εἰλέσιον.] Eſt locus Homeri ex Catalogo navium. Ad quem videſis Euſtathium, ſi rem tanti feceris.

[29] Ἐν ᾧ τιμᾶσθαι τὴν Εἰλείθυιαν Εἰνατίην.] Præter τὸ φασί, vel ſimile quid, quod hic exculit, etiam in Εἰνατίην ultimum N eſt rejiciendum, & legendum Εἰλείθυιαν Εἰνατίη. Optime in hanc rem ſcribit Etymologici Magni Auctor: Εἰνατίη, ἐπίθετον τῆς Εἰλειθυίας Καλλίμαχος. Εἰνατίην ὠμφάλιον ἐν ᾧ ὠδίνουσιν ἰδοῦσα. εἴρηται οἷον Κρητική. Εἴνατος γὰρ τόπος Κρήτης, ἔνθα ἐτιμᾶτο Εἰλείθυια.

[30] Ἐκαδήμεια.] Antiquis temporibus hanc vocem auctores per E ſcripſiſſe, notius eſt quam quod multis doceri debeat. Diogenes Laert. lib III de Platone. Πρότερον γὰρ διὰ τοῦ ε Ἐκαδημία ἐκαλεῖτο. Et apud Horatium Epiſtol. lib. II. Epiſt II in plurimis codicibus legitur:

Atque inter ſylvas Ecademi quærere verum.

Vide quoque Porphyrium περὶ ἀποχῆς, & Etymologici Mag. Auctorem in Ἀκαδήμεια.

[31] Ἐξ οὗ Ἐχεμήδειον.] Secundum Plutarchum in Theſeo hic reſcribendum foret Ἐχεδήμειαν. Meurſius cenſet reſcribendum eſſe, Ἐκαδήμειαν.

[32] Τροπῇ τοῦ ε τοῦ πλεονάζοντος εἰς η.] Hunc locum ex ſcriptorum ignorantia eſſe depravatum, tam certum eſt, quam ſolem ipſo meridie lucere. Codex Voſſianus mihi exhibuit: τροπῇ τοῦ ε τοῦ πλεονάζοντος εἰς ἦν. Et ita quoque Salmaſius in optimo Palatino invenit, & ad marginem ſui Stephani ſcripſit. fortaſſis pro εἰς ἦν, εἰς ἄν legendum eſſe. Sed non eadem viro incomparabili animo ſedet opinio: nam addit præterea totum locum ſic poſſe conſtitui. Τροπῇ τοῦ χ εἰς κ, καὶ τοῦ πλεονάζοντος ι εἰς η. Ego puto hæc verba eſſe loco mota, & non pertinere ad τὸ Ἀκαδημαϊκὸς, ſed ad τὸ Ἐχεδήμειαν, quod fit ab Ἔχεμος, mutato χ in κ, & ultimum ι in η.

[33] Τὰ τοπικὰ, Ἑκάληθεν.] Ita reſcripſimus ex chartaceo Voſſiano, & primis editionibus. Male habet Xylandriana. τὰ τοπικὰ, Ἑκάληθεν.

[34] Οὕτως ἡ Ἴδριας πόλις Καρίας.] Alio etiam nomine appellabatur Χρυσαορίς. Stephanus: Χρυσαορίς, πόλις Καρίας, ἡ ὕστερον Ἰδριὰς ὀνομασθεῖσα. Peſſime eo in loco legitur Ἀδριάς, uti poſtea oſtendemus. Vide præterea in voce Ἰδριάς.

[35] Τὴν θεὸν Λαγινίτην ἐκάλεσαν.] Sic dicta videtur hæc Dea ab oppidulo, quod noſtro Λαγινία dicitur, ita enim ſcribit: Λαγινία, πολίχνιον Καρίας Ἀπολλόδωρος Καρικῶν ἱκανοδηκάτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Λαγινιάτης, καὶ Λαγινίτης, καὶ Λαγινεύς. Templum in Laginis illuſtriſſimum Hecatæ ſacrum deſcribit Strabo libro XIV hiſce verbis. Ἔστι δ' ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Στρατονικέων δύο ἱερά, ἐν μὲν Λαγίνοις, τὸ τῆς Ἑκάτης ἐπιφανέστατον, πανηγύρεις μεγάλας συνάγον κατ' ἐνιαυτόν.

[36] Καὶ τὰ Ἑκατήσια τελοῦντες.] Conſtanter ſic legunt libri MSS & editi, faciliime tamen hoc loco & ſine magna mutatione reſcribi poſſet, καὶ τὰ Ἑκατήσια τελοῦντες. Hac enim appellatione veteribus Hecates ſacrificia inſigniuntur. Vide Pollucem lib. IV. Præterea Strabo verbis proxime citatis de Hecatæ templo mentionem facit, cui non incommode Ἑκατήσια attribuuntur. Verum quia addit, ibi quotannis magnos conventus agitari, non temere in noſtro τὰ ἐτήσια mutaverim, cum etiam in aliis ſcriptoribus hæc phraſis reperiatur. Nazianzenus: τὰ ἐτήσια πανηγυρίζουσι *anniverſaria celebrant.*

[37] Οὕτω περὶ τὴν Λέσβον νησία κ', ὡς Στράβων.] Habuiſſe Stephanum in genuino ſuo opere intergrum Strabonis locum, ex hoc compendio maniſeſtiſſime liquet, ita enim Geographus de viginti hiſce inſulis lib. XIII: Καθ' ὅτι

τὴν Λέσβον νησία κ', ὡς Στράβων, [38] περὶ τ Ἑκατον τ Ἀπόλλωνα. τιμᾶται γὰρ διαφόρως ἐν τοῖς τόποις, Σμινθεὺς, Κιλλαῖος, Γρυνεύς. οἱ οἰκοῦντες, Ἑκατοννήσιοι. A

ἙΚΑΤΟ'ΜΠΥΛΟΣ, πόλις Παρθίας, ἀνατολικωτέρα Περσίδος. τὸ ἐθνικὸν, Ἑκατομπύλιος. B

ἘΚΒΆΤΑΝΑ, [39] ἡ μεγάλη μερὶς τῆς Μηδίας. ἔστι δὲ Συρίας πόλις. τὸ ἐθνικὸν, Ἐκβατανηνὸς, [40] ὡς Ταβιηνός.

ἘΛΑΙ'Α, [41] πόλις τῆς Ἀσίας Αἰολικὴ, Περγαμηνῶν ἐπίνειον, ἡ Κιδαινὶς ὠνομάζετο, Μενεσθέως κτίσμα. [42] ἔστι δὲ ἑτέρα Ἰταλίας, διὰ τοῦ ε ψιλοῦ Ἐλέα, [43] ἐξ ἧς Ἐλεᾶται. τῆς δὲ δευτέρας, Ἐλαΐται. ἔστι δὲ πόλις [44] Φοινίκης Ἐλαία, μεταξὺ Τύρου δὲ Σιδῶνος, ὡς Φίλων. καὶ Ἐλαία Βιθυνίας ἐπίνειον, πλησίον Μυσίας. ἔστι δὲ λιμὴν Αἰθιοπίας, καὶ νῆσοι τρεῖς. C D

ἘΛΑΙΕΥ'Σ, δῆμος τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς, ὡς Διονύσιος. Διόδωρος δὲ Ἐλαιοῦς· ἀφ' οὗ ὁ δημότης Ἐλαιούσιος. τὰ τοπικὰ, Ἐλαιοῦντόθεν, καὶ Ἐλαιοῦντάδε, καὶ Ἐλαιοῦσι. λέγεται δὲ ἐξ Ἐλαιέως. E

ἘΛΑΙ'ΟΥ τεῖχος, πόλις Λυκίας. τὸ ἐθνικὸν, Ἐλαιοτειχίτης.

ἘΛΑΙΟΥ'Σ, [45] πόλις ἐν Ἑλλησπόντῳ· τὸ ἐθνικὸν, Ἐλαιούσιος· καὶ τὸ θηλυκὸν, Ἐλαιουσία. ἔστι δὲ Ἄργους Ἐλαιοῦς. F

ἘΛΑΙΟΥ'ΣΣΑ, [46] νῆσος Κιλικίας μετὰ

ginti circa Lesbum insulę nuncupantur, quę, Strabone teste, ab Hecato, i. e. Apolline nomen habent. Diversimode enim ibi colitur, nempe Smintheus, Cillæus, Gryneus. Incolæ, Hecatonnesii.

HECATOMPYLOS, urbs Parthiæ, versus orientem Persidis sita. Gentile, Hecatompylius.

ECBATANA, magna pars Mediæ. Est item Syriæ civitas. Gentile, Ecbatanenus, uti Tabenus.

ELÆA, urbs Asiæ in Æolia, Pergamenorum navale, olim Cidænis appellabatur, à Menestheo condita. Est quoque alia Italia Elea, quæ per E scribitur; unde Eleatæ deducitur: à priore vero Elæitæ. Est præterea Phœniciæ Elæa, inter Tyrum & Sidonem, uti Philo auctor est. Item Elæa Bithyniæ navale exstat, prope Mysiam. Est denique Æthiopiæ portus, & aliæ tres hoc nomine insulæ.

ELÆEUS, populus Hippothoontidis tribus, teste Dionysio. Sed Diodorus Elæûs nomen facit. Hinc popularis, Elæusius. Localia sunt ex Elæunte, ad Elæuntem, in Elæunte. Dicitur quoque ex Elæeo.

ELÆI MURUS, urbs Lyciæ. Gentile, Elæotichita.

ELÆUS, urbs in Hellesponto. Gentile, Elæusius, & genere fœminino Elæusia. Est quoque Elæûs in Argia.

ELÆUSSA, insula Ciliciæ post continen-

διὰ τ̃ πορθμοῦ τ̃ μεταξὺ τ̃ Ἀσίας δὲ τ̃ Λέσβου, νησία [illegible] εἴκοσι ὡς δὲ Τιμοσθένης φησὶ, τεσσαράκοντα. καλοῦνται δ' Ἑκατόννησοι συνθέτως, ὡς Πελοπόννησος, κατὰ ἔθος τι τ̃ N γράμματος πλεονάζοντος ἐν ταῖς τοιαύταις, ὡς Μυόννησος, καὶ Προκόννησος λέγεται, καὶ Ἀλόννησος. ὡς τε Ἑκατόννησοι εἰσιν, οἷον Ἀπολλωνόννησοι. Ἕκατος γὰρ ὁ Ἀπόλλων. παρὰ πᾶσαν γὰρ τὴν παραλίαν ταύτην ὁ Ἀπόλλων ἐκτίμηται μέχρι Τενέδου, Σμινθεὺς, ἢ Κιλλαῖος καλούμενος, ἢ Γρύνειος, ἢ τινα ἄλλην ἐπωνυμίαν ἔχων. Ad quem locum vide doctissimum Casaubonum, ex Diodoro & Herodoto locum adducentem, qui existimant hasce insulas nomen habere à voce [illegible], sed illorum opinioni adversatur Eustathius ad Iliád. A. pag. 49. Postquam dixerat τὸ [illegible] sæpissime ab antiquis indefinite sumi, hæc subjicit: [illegible] Ἑκατόννησοι [illegible] Ἑκάτου, ἤγουν Ἀπόλλωνος νῆσοι, ὥς τινες λέγουσι.]

[38] Περὶ τ Ἑκάτον.] Salmasius in margine sui libri emendat: παρὰ τ Ἑκάτου.

[39] Ἐκβάτανα, ἡ μεγάλη μερὶς &c.] Olim Ἀκεσαμία dicta fuit ab Acesamo quodam, teste Scholiasta Æschyli in Persis. Vide quæ de nominis etymologia diximus ad vocem Ἀγβάτανα.

[40] Ὡς Ταβιηνός] Vitiatum est hoc gentile à transcriptoribus: redundat enim jota. Lege Ταβηνός, sive pro gente Carmaniæ habeas, sive ab urbe Persæ deduxeris, res eodem redibit. Vide nostrum in Τάβαι & Ταβηνοί.

[41] Ἐλαία, πόλις τ̃ Ἀσίας] Situm & conditores hujus urbis optime describit Strabo lib. XIII hisce verbis: Εἶτ' ἐφεξῆς μετὰ τὸν Κάϊκον, ἡ Ἐλαία, λιμένα ἔχουσα δὲ ναύσταθμον τ̃ Ἀτταλικῶν βασιλέων, Μενεσθέως κτίσμα, καὶ τ̃ σὺν αὐτῷ Ἀθηναίων τ̃ συστρατευσάντων ἐπὶ Ἴλιον. Vide quoque Melam lib. I, cap. XVIII.

[42] Ἔστι δὲ ἑτέρα Ἰταλίας.] De ea sic scribit noster in sequentibus. Ἐλέα, πόλις Ἰταλίας, ὡς εἴρηται. [illegible] δ' [illegible] Ἐλέα ἀπὸ τ̃ παραρρέοντος ποταμοῦ, ἢ ἀπὸ Βελια. De hoc oppido & ejus appellationibus, suo loco plura tradidemus.

[43] Ἐξ ἧς Ἐλεᾶται.] Mirum est Epitomatorem de gentili suo loco, scilicet in vocabulo Ἐλέα, nihil dixisse. ELEATES apud Goltzium reperitur in Rom. Triumphis. Cicero quoque eo utitur lib. II Tuscul. Quæst. *Observentur species honesta animo: Zeno proponatur Eleates: qui perpessus est omnia potius, quam conscios delendæ tyrannidis indicaret.* Vide quoque Diogenem Laertium lib. III in Platone.

[44] Φοινίκης Ἐλαία.] Existimo hanc eandem esse civitatem, quam Dionysius de situ orbis Elaidem appellavit, eam quoque Tyro & Sidoni vicinam statuens:

Οἵ τ' Ἰόπην, καὶ Γάζαν, Ἐλαΐδα τ' ἐνναίουσι,
Καὶ Τύρον ὠγυγίην, Βηρυτοῦ τ' αἶαν ἐρατεινὴν,
Βύβλον τ' ἀγχιάλον, καὶ Σιδόνα ἀνθεμόεσσαν.

Priscianus & Avienus Dionysii interpretes etiam Elaidem hanc urbem nuncupant.

[45] Πόλις ἐν Ἑλλησπόντῳ.] De hac urbe ita scribit Etymologici Magni Auctor: Ἐλαιοῦς, πόλις ἐν Ἑλλησπόντῳ. Ἐλαιούσιος, ὡς Τραπεζοῦς Τραπεζούντιος. Hujus quoque meminit Marcianus Heracleota.

Εἶτ' Αἰολεῖς Ἀλωπεκόννησος πόλις,
Ἐξῆς Ἐλαιοῦς Ἀττάλου [illegible]
Ἔχουσα

Ita hæc verba esse legenda in præcedentibus alibi indicavimus. Mela lib. II cap. II. *Est Cynossema, tumulus Hecubæ, sive ex figura canis, in quam conversa traditur, sive ex fortuna in quam deciderat, humili nomine accepto. Est Madytos, est Eleus, quæ finit Hellespontum.* Ad quem locum vide Cl. Vossium, existimantem Ἐλεοῦς verum hujus oppidi nomen esse, non autem Ἐλαιοῦς ut noster & Marc. Heracleota exhibent.

[46] Ἐλαιοῦσα, νῆσος Κιλικίας.] Strabo lib. XIV in antepenul-

μετὰ τὴν Ἤπειρον, ἣ νῦν Σεβαστὴ, [47] πρὸς τῷ Κωρύκῳ. εἰσὶ δὲ καὶ [48] ἄλλαι νῆσοι ἑπτά. τὸ ἐθνικὸν, Ἐλαιούσσιος. A

Ε'ΛΑ'ΤΕΙΑ, πόλις [49] μεγίστη Φωκίδος, [50] ἀπὸ Ἐλάτου. ἔστι καὶ Θετταλίας. [51] τὸ ἐθνικὸν, Ἐλατεύς. ἔστι καὶ Θεσπρωτίας, ἣν καὶ [52] Ἐλατρείαν φασὶ, διὰ τοῦ ρ. καὶ τὸ ἐθνικὸν, Ἐλατρεύς. B

Ε'ΛΑΤΊΑ, φρούριον Σικελίας· Φίλιστος β'. τὸ ἐθνικὸν, [53] Ἐλαυιάτης, ὡς Ἰαμνιάτης καὶ Ἰαμνίτης. C

Ε'ΛΑΦΟ'ΝΗΣΟΣ [54], μία τῶν Σποράδων νήσων, ἔχουσα πόλιν ὁμώνυμον. τὸ ἐθνικὸν, Ἐλαφονήσιος.

Ε'ΛΒΕ'ΣΤΙΟΙ [55], ἔθνος Λιβύης· Φίλιστος η'. περὶ δὲ τοὺς Λίβυας [56] ἐκτὸς * Εὐρώπης Ἐλβέστιοι, καὶ Μαστιανοί. D

Ε'ΛΒΟΝΘΙΣ, πόλις μεταξὺ Αἰγύπτου καὶ Κυρήνης. τὸ ἐθνικὸν, Ἐλβονθίτης, ὡς Φλέγων.

Ε'ΛΒΩ' [57], νῆσος· Ἡρόδοτος δευτέρα. τὸ ἐθνι- B

nentem, quæ nunc Auguſta appellatur, juxta Corycum. Sunt & aliæ ſeptem hoc nomine inſulæ. Gentile, Elæuſſius.

ELATEA, urbs Phocidis maxima, ab Elato nomen habens. Eſt & Theſſaliæ oppidum. Gentile, Elatenſis. Et quoque Theſprotiæ, quam Elatriam vocant per R. Gentile, Elatrienſis.

ELAUIA, munimentum Siciliæ, cujus meminit Philiſtus libro II. Gentile, Elauiates, ut Jamniates & Jamnites.

ELAPHONESUS, una ex Sporadum inſulis, urbem habens ejuſdem nominis. Gentile, Elaphoneſius.

ELBESTII, gens Libyæ, de qua Philiſtus libro VIII. Circa autem Libyas extra Europam Elbeſtii, & Maſtiani.

ELBONTHIS, urbs inter Ægyptum & Cyrenen. Gentile, Elbonthites, auctore Phlegonte.

ELBO, inſula, de qua Herodotus libro II. Gen-

penultima vocalem, non vero diphthongum agnoſcit, hæc ſunt ejus verba, ex quibus etiam ſitus non obſcure innoteſcit: Εἶτ' ἡ Ἐλαιοῦσσα νῆσος μετὰ Κώρυκον, προσκειμένη τῇ ἠπείρῳ, ἣν συνῴκισεν Ἀρχέλαος, καὶ κατεσκευάσατο βασίλειον.

[47] Πρὸς τῷ Κωρύκῳ.] Ita legendum eſſe liquet ex Strabone proxime allegato. Libri MSS conſtanter exhibent, πρὸς τῇ Κωρύκῳ. Xylandriana, πρὸς τῷ Κωρύκῳ.

[48] Ἄλλαι νῆσοι ἑπτά.] Hodie in geographorum libris hunc numerum non invenies. Apud Strabonem lib XIV Eleuſa occurrit, ſtadiis cxx a Rhodo diſtans: Πρόκειται δ' Ἐλεοῦσσα νῆσος διέχουσα τῆς Ῥόδου σταδίους ἑκατὸν εἴκοσι. Verum in noſtro antepenultima cum diphthongo ſcribitur.

[49] Μεγίστη Φωκίδος.] Etiam Strabo hanc maximam Phocidis urbem cenſet lib. IX: Ἐλάτεια δὲ, ὅτι πασῶν μεγίστη τῶν ἐνταῦθα πόλεων, καὶ ἐπικαιροτάτη διὰ τὸ ἐπικεῖσθαι τοῖς στενοῖς, καὶ τὸν ἔχοντα ταύτην ἔχειν τὰς εἰσβολὰς, τὰς εἰς τὴν Φωκίδα καὶ τὴν Βοιωτίαν. Idem de hac urbe teſtatur libro eodem: Καὶ Ἐλάτεια, ἡ μεγίστη πόλις τῶν Φωκικῶν, ἣν Ὅμηρος οὐκ οἶδε, νεωτέρα γάρ ἐστι τῶν ἐκείνου χρόνων, ἐπικαίρως ἱδρυμένη πρὸς τὰς ἐκ τῆς Θετταλίας εἰσβολάς. Verum Pauſanias hanc poſt Delphos maximam Phocidis urbem fuiſſe exiſtimat, ita enim ille in Phocicis: Ἐλάτεια δὲ τῶν ἐν Φωκεῦσι μεγίστη πόλεών ἐστι μετά γε τοὺς Δελφούς. Quod ad ſitum attinet, ex collatis Geographi locis apparebit, eam ſitam fuiſſe in montium anguſtiis & quaſi in trivio; imo ſi quis ea potiatur, habere aditum, non duntaxat in Phocidem & Bœotiam, ſed quoque in Theſſaliam. Plura de ejus ſitu exſtant apud Strabonem & Pauſaniam, locis jam citatis.

[50] Ἀπὸ Ἐλάτου.] Sic etiam de Elato teſtatur Pauſanias in Arcadicis, unde hæc tranſcribere lubet. Ἔλατος δὲ ἔσχε τὸ ὄρος τὴν Κυλλήνην, ἐν τούτῳ μὲν οὐδὲν ἀνευρόμενος· χρόνῳ δὲ ὕστερον μετῴκησεν ὁ Ἔλατος ἐς τὴν νῦν καλουμένην Φωκίδα, καὶ τοῖς τε Φωκεῦσιν ἤμυνεν ὑπὸ Φλεγυῶν πολέμῳ πιεζομένοις, καὶ Ἐλατείας πόλεως ἐγένετο οἰκιστής.

[51] Τὸ ἐθνικὸν, Ἐλατεύς.] Ita legitur in omnibus MSS & editis, quam lectionem non temere mutandam cenſeo, licet Caſaubonus ad Strabonem monuerit, reſcribi debere, τὸ ἐθνικὸν, Ἐλατεύς. Occurrit enim utrumque apud Pauſaniam in Phocicis: Τὰς δὲ ἰδίᾳ τοῖς Ἐλατεῦσιν ἐκ Μακεδόνων πολιορκίας ἀπεώσατο ὁ δῆμος. Et aliquot interjectis verſibus apud eundem ſequitur: Ἐν δὲ τῇ Ἐλατείᾳ αὐτῇ. Etymologici Mag. Auctor: Ἐλάτεια, πόλις Φωκίδος· καὶ Ἐλατεύς. Multa ſunt gentilia, quæ for-

mantur non ab urbis, ſed a conditoris nomine; eximium hujus rei exemplum invenitur in Δυμᾶνες, ubi noſter ſic inquit: Οἱ δὲ Δυμανῖται οἱ περὶ τὴν πόλιν Δυμᾶνα κληθεῖσαν ἐλέγοντο ἀπὸ Δυμᾶνος τοῦ περὶ τὸν Πέλοπα ἢ τοῦ Δυμανίδος. Ita quoque commodiſſime παρὰ τοῦ Ἐλάτου, deduci poteſt Ἐλατεύς, & numero multitudinis Ἐλατεῖς; atque Latino ore *Elatenſis*, pro quo apud Livium lib. XXXII *Elatienſis* reperitur: *Conſul in Phocide ad Elatiam caſtris poſitis, primo colloquiis rem per principes Elatienſium tentavit.*

[52] Ἐλατρείαν φασί.] Chartaceus Voſſianus: ἣν καὶ Ἐρατρείαν φασὶ, διὰ τοῦ ρ. καὶ τὸ ἐθνικὸν, Ἐρατρεύς. Hinc eſt quod cenſeam in noſtro reſcribendum, ἣν καὶ Ἐλατρείαν φασὶ, διὰ τοῦ ρ. καὶ τὸ ἐθνικὸν, Ἐλατρεύς. Huic lectioni calculum ſuum adjecit Caſaubonus ad Strabonem; in Geographo enim Theſprotici hujus oppidi mentio eſt lib VII, ubi etiam Ἐλάτρεια ſcribitur. Puto hanc in Stephano antiquam fuiſſe ſcripturam, quia in Aldino legitur, τὸ ἐθνικὸν Ἐλατρεύς, quod non fit niſi ab Ἐλάτρεια.

[53] Ἐλαυιάτης.] Poſt hanc vocem τὸ Ἐλαυίτης excidit. Itaque hic locus hunc in modum eſt conſtituendus. Τὸ ἐθνικὸν Ἐλαυιάτης καὶ Ἐλαυίτης, ὡς Ἰαμνιάτης καὶ Ἰαμνίτης.

[54] Ἐλαφόνησος.] Hæc eadem inſula ab aliis Προκόννησος appellata, ante Cyzicum ſita eſt. Etymologici Mag. Auctor in Προκόννησος. παρὰ τὸ ζῶον ὅμοιον ἐλάφῳ, ὁ λεγόμενος νεβρός· Διονύσιος δὲ ὁ Ἀθηναῖος ἐν ταῖς κτίσεσιν ... ἐλάφους ... ἔστι δὲ ἡ Προκόννησος· ἐν αὐτῇ γὰρ πλεῖστοι ἔλαφοι &c. ὑπό τινων δὲ ἡ Προκόννησος Ἐλαφόννησος καλεῖται. Corrige indubitanter Ἐλαφόννησος. Plinius lib. V cap XXXII. *Inſula in Propontide ante Cyzicum Elaphonneſus, unde Cyzicenum marmor: eadem Neuris & Proconneſus dicta.* Illud *Neuris*, cujus noſter etiam meminit in Ἀλώνη, deductum videtur a voce Νεβρίς, quod eſt ζῶον ὅμοιον ἐλάφῳ, ut liquet ex jam citatis Etymologi verbis. Heſychius: Νεβρίς, ἐλάφου δορά. Νεβρός, ἐλάφου γέννημα.

[55] Ἐλβέστιοι.] Ex loco Philiſti liquet Elbeſtios & Maſtianos, ſive Maſtienos, vicinos fuiſſe, adeo ut ex Maſtienorum ſitu Elbeſtiorum innoteſcat. Illi enim ſic dicuntur ab Africæ loco Maſtia, prope Pulchrum promontorium & Tarſejum, ut deinde docebimus.

[56] Ἐκτὸς * Εὐρώπης.] In omnibus editis & MSS conſpicitur lacuna, quam fortaſſis replebis legendo: Περὶ δὲ τοὺς Λίβυας ἐκτὸς Εὐρώπης Ἐλβ. καὶ Μαστιανοί.

[57] Ἐλβώ, νῆσος.] In quonam mari, vel cuinam regioni adjaceat hæc inſula, a noſtro reticetur, & parum juvat He-

rodotus.

τὸ ἐθνικὸν, Ἐλβῶος, ὡς Σαρδῶος.

ἘΛΓΟΣ[58], πόλισμα Λυκίας, ὡς Ξάνθος ἐν Λυκιακοῖς. [59] τὸ ἐθνικὸν, Ἔλγιος, καὶ Ἐλγαῖος, ὡς Σιγαῖος.

ἘΛΕΆ[60], πόλις Ἰταλίας, ὡς εἴρηται. [61] ἐκαλεῖτο δὲ Βύλη. ὠνομάσθη δὲ Ἐλέα, ἀπὸ τοῦ παραῤῥέοντος ποταμοῦ, [62] ἡ νῦν Βελέα.

ἘΛΕΓΕΙΑ[63], χωρίον πέραν Εὐφράτου. [64] Ἀῤῥιανὸς ἐν Παρθικῶν ή. τὸ ἐθνικὸν, Ἐλεγεὺς, ὡς Σελευκεύς.

ἘΛΕΝΕΙΟΣ, τόπος [65] περὶ τῷ Κανώβῳ· Ἑκαταῖος περιηγήσει Λιβυκῶν. τὸ ἐθνικὸν, Ἐλενειεύς.

ἘΛΕΝΗ[66], νῆσος τῆς Ἀττικῆς· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. [67] ἐκεῖ γὰρ ἀποβῆναί φασι τὴν Ἑλένην, μετὰ τὴν ἅλωσιν Ἰλίου. ἐκαλεῖτο δὲ Μακρὶς, [68] διὰ τὸ μῆκος. ἔστι καὶ κρήνη Ἑλένη ἐν Χίῳ, ἐφ' ᾗ Ἑλένη ἐλούσατο. τὸ ἐθνικὸν, Ἑλεναῖος, ὡς Κασμεναῖος, ἢ [69] Ἑλενίτης, ἢ Ἑλένειος.

ἘΛΕΥΘΕΡΑ Κιλικία, μέρη αὐτῆς ἐν διαφόροις τόποις. οἱ οἰκήτορες, [70] Ἐλευθεροκίλικες· νῦν δὲ Ἐλευθερῖται.

ἘΛΕΥ-

Gentile, Elbous uti Sardous.

ELGOS, oppidulum Lyciæ, de quo Xanthus in Lyciacis. Gentile, Elgius, & Elgæus, uti Sigæus.

ELEA, urbs Italiæ, uti dictum eſt. Appellabatur vero Vyle. Elea vocata eſt a præfluente fluvio, quæ nunc Velea.

ELEGIA, oppidulum trans Euphratem, de quo Arrianus lib. VIII Parthicorum. Gentile, Elegenſis, uti Seleucenſis.

ELENIUS, locus circa Canobum, de quo Hecatæus in Libyæ Periegeſi. Gentile, Elenienſis.

HELENE, Atticæ inſula, de qua Hecatæus in Europa. Perhibent ibi Helenam appuliſſe poſt captam Trojam. Vocabatur vero Macris propter longitudinem. Eſt quoque fons Helena in Chio, ubi Helena ſe lavabat. Gentile, Helenæus, uti Caſmenæus, ſive Helenites, ſive Heleneus.

ELEUTHERA Cilicia, partes ejus diverſis in locis ſic appellantur. Incolæ, Eleutherocilices, nunc vero Eleutheritæ.

ELEU-

rodotus, quem adducit, hæc ſunt ejus verba: *Ταύτην τὴν νῆσον οὐδεὶς πρότερον ἐδυνάσθη Ἀμυρταίου ἐξευρεῖν, ἀλλ' ἔτεα ἐπὶ πλέω ἢ ἑπτακόσια οὐκ οἷοί τε ἦσαν αὐτὴν ἀνευρεῖν οἱ πρότεροι γενόμενοι βασιλέες Ἀμυρταίου· οὔνομα δὲ ταύτῃ τῇ νήσῳ Ἐλβώ· μέγαθος δέ ἐστι πάντῃ δέκα σταδίων.* Hinc igitur magnitudinem, non vero ſitum inſulæ addiſcimus, quanquam conjici poteſt, vel Ægypto, vel Æthiopiæ adjacuiſſe.

[58] Ἔλγος, πόλισμα Λυκίας.] Editiones Xylandrianam præcedentes, & codex Voſſianus pro Λυκίας habent Λυδίας, quod non ſine cauſa mutavit Xylander, quem ſequimur, quia hac ſectione Xanthi Lyciaca adducuntur.

[59] Τὸ ἐθνικὸν Ἔλγιος καὶ Ἐλγαῖος.] Aliud gentile ab hoc oppido deductum occurrit apud Polybium in Excerp. Legat. cap. CVI: quod in caſu recto habet Ἐλγεύς. *Συνεθέμεθα γὰρ τῆς Περγαίων, οἱ μόνοι αὐτῶν ἀνεχώρησαν ... τοῖς διαφόροις, τοὺς περὶ τὴν Εὐρώπην καὶ τὴν Ἀτταλον, ἀλλὰ καὶ τοὺς Γαλάτας ... καὶ τοὺς Ἐλγεῖς.* In MS exemplari Urſinus reperiebat Σελγεῖς, quod merito non probat, nam juxta noſtrum Σέλγη Piſidiæ oppidum eſt. Et quanquam ab Ἔλγος noſter non deduxerit gentile Ἐλγεύς, certum eſt tamen a Lyciæ urbibus gentilia in εὺς ſæpiſſime derivari.

[60] Ἐλέα πόλις Ἰταλίας.] Variis nominibus hæc urbs, teſte Cluverio, fuit inſignita; appellabatur enim *Velia*, *Helia*, *Hela*, *Hyela*, & *Ihyella*. Plinius lib. III cap. V: *Sinus Paſtanus; oppidum Helia, quæ nunc Velia.* Situm petat lector ex Cluverio jam nominato. Unde nomen acceperit oſtendit Servius ad lib. VII Æneid. *Velia*, inquit, *dicta eſt a paludibus, quibus cingitur; quas Græci Ἕλη dicunt. Fuit ergo Helia. Sed accepit δίγαμμον, V ſcilicet conſonans; & facta Velia: ut Henetus, Venetus.*

[61] Ἐκαλεῖτο δὲ Βύλη.] Vitiatam hanc vocem cenſet Cluverius, & maculam illam contraxiſſe ex Strabonis & Herodoti Ὑέλη, a quibus urbs ſic fuit inſignita. Herodotus lib. I: *Ἐκτήσαντο πόλιν γῆς τῆς Οἰνωτρίας ταύτην, ἥτις νῦν Ὑέλη.* Et Strabo lib. VI: *Ἣν οἱ μὲν κτίσαντες Φωκαιεῖς Ὑέλην, οἱ δὲ Ἔλην ἀπὸ κρήνης τινὸς, οἱ δὲ νῦν Ἐλέαν ὀνομάζουσι.*

[62] Ἡ νῦν Βελέα.] In hac voce remanſerunt veſtigia nominis Veliæ: nam Βῆτα hoc loco tanquam V pronuntiandum eſt.

[63] Ἐλεγεία, χωρίον πέραν Εὐφ.] Plinius lib. V. cap. XXIV: *Apud Elegiam occurrit ei* (loquitur de Euphrate) *Taurus mons, nec reſiſtit, quanquam XII M Paſſ. latitudine prævalens.* Vide quoque Solinum cap. XXXVII, & ad illum locum Salmaſium.

[64] Ἀῤῥιανὸς ἐν Παρθικῶν ή.] In libris editis & manu exaratis legebatur ἐν Παρθικῶν ί, quod manifeſtiſſimum erat vitium, nam tot libros de rebus Parthicis non conſignaverat Arrianus: quare bene reſcripſit Salmaſius ἐν Παρθ. ή. Ultimus erat ſeptimus decimus, quem citat noſter in Ἄτραι, obſervante Voſſio de Hiſt. Græcis.

[65] Περὶ τῷ Κανώβῳ.] Voſſianus cod. Περὶ τῷ Κανώβῳ. Euſtathius in notis ad Dionyſium de ſitu orbis inſulam eſſe cenſet, eamque appellari Ἑλένειον· ἔνθα ἦν καὶ νῆσος τὸ Ἑλένειον τῇ Ἑλένῃ παρώνυμον. Ibi enim Menelaus, Helenam in Ægyptum ducens, deflevit Canobum navis rectorem, qui hæmorrhoidibus perierat. Etymologici Mag. Auctor: *Ἑλένειον, βοτάνη ἐν Ἀλεξανδρείᾳ γεννωμένη· εἴρηται ὅτι ἐκ τῶν δακρύων τῆς Ἑλένης ἀνέφυ, ὅτε ἐπὶ Κανώβῳ τῷ κυβερνήτῃ Μενέλαος ἐδάκρυσεν, ὑπὸ αἱμορροΐδων ἀποθανόντι.*

[66] Ἑλένη, νῆσος τῆς Ἀττικῆς.] Inſula hæc paullulum ſupra Sunium promontorium erat ſitum, aſpera, deſerta, & in longum porrecta ſpatio circiter LX ſtadiorum, ut ſcribit Strabo lib. IX.

[67] Ἐκεῖ γὰρ ἀποβῆναι.] Hæc deſumpſit Stephanus ex Pauſaniæ Atticis, ubi inſulas Atticæ adjacentes deſcribit: *Ἄλλη δὲ ὑπὲρ Σουνίου, τὴν Ἀττικὴν παραπλεόντων· ἐς ταύτην ἀποβῆναι λέγουσιν Ἑλένην μετὰ τὴν ἅλωσιν τὴν Ἰλίου, καὶ διὰ τοῦτο ὄνομά ἐστιν Ἑλένη τῇ νήσῳ.*

[68] Διὰ τὸ μῆκος.] Sic etiam Eubœa, quia in longum eſt extenſa, Macris appellatur: Helenæ longitudinem ſtatuit Geographus LX ſtadiorum, loco jam citato, & ex illo Euſtathius ad Hom. Iliad. Γ. Hinc eſt, quod etiam nunc hodie *Macroniſo*, id eſt, *longa inſula* vocitetur, teſtibus Dominico Nigro & Sophiano.

[69] Ἑλενίτης.] Probat hoc gentile nummus apud Goltzium cum inſcriptione ΕΛΕΝΙΤΗΣ.

[70] Ἐλευθεροκίλικες.] Horum mentio eſt apud Ciceronem in Epiſt. ad Atticum: *Eleutherocilices populos Amano, ne regibus quidem unquam paruerant.*

ΕʼΛΕΥΘΕΡΑΙ,[71] πόλις Βοιωτίας, ἀπὸ Ἐλευθῆρος τοῦ Ἀπόλλωνος. ἔστι δὲ Κρήτης, ἀπὸ Ἐλευθῆρος ἑνὸς τῶν Κουρήτων·[72] ἥ τις δὲ Σάωρος ἐκαλεῖτο, ἀπὸ Σαώρης νύμφης. ἔστι καὶ ἄλλη ἐπὶ τῷ Ἴστρῳ ποταμῷ ἐν Πόντῳ,[73] διὰ τὸ φυγόντας Αἰήτην τοὺς περὶ Ἰάσονα, ἐκεῖ τοῦ φόβου ἐλευθερωθῆναι. ἔστι καὶ πόλις Λυκίας, ἀπό τινος νύμφης. ὁ πολίτης Ἐλευθερεύς, ἢ Ἐλευθεραῖος,[74] ὡς Ἡράκλειος.

A ELEUTHERÆ, urbs Bœotiæ ab Eleuthere Apollinis filio. Eſt quoque Cretæ, quæ ab Eleuthere uno ex Curetibus nomen habet. Hæc quoque Saorus vocabatur a Saora nympha. Eſt item alia ad Iſtrum fluvium in Ponto, ſic dicta ex eo, quod Jaſon Æetam fugiens ibidem timore liberatus ſit. Eſt quoque oppidum Lyciæ, ſic dictum a nympha quadam. Oppidanus, Eleutherenſis, ſive Eleuthereus, uti Heræus. B

ΕʼΛΕΥΘΕʼΡΙΟΝ, πολίχνιον Μυσίας. οἱ οἰκῆται Ἐλευθεριεῖς, ὡς Προύσιον Προυσιεῖς.

ELEUTHERIUM, oppidulum Myſiæ. Incolæ, Eleutherienſes, uti a Pruſium Pruſienſes. C

ΕʼΛΕΥΘΕΡΙʼΣ,[75] πόλις Βοιωτίας Ὠρωποῦ πλησίον, Κότου καὶ Ἐγκλέου. Θεόπομπος μγʹ. καὶ ἐθνικὸν, Ἐλευθερίτης.

ELEUTHERIS, urbs Bœotiæ Oropi vicina, Cothi & Æcli opus, auctore Theopompo libro XLIII. Gentile, Eleutherites.

ΕʼΛΕΥΘΕΡΙʼΣΚΟΣ, πόλις Μακεδονίας· Θεαγένης Μακεδονικοῖς. τὸ ἐθνικὸν, Ἐλευθερίσκιος, ὡς Τριποδίσκιος. D

ELEUTHERISCUS, urbs Macedoniæ, teſte Theagene in Macedonicis. Gentile, Eleutheriſcius, uti Tripodiſcius.

ΕʼΛΕΥΘΕʼΡΝΑ,[76] πόλις Κρήτης, ἀφʼ ἑνὸς τῶν Κουρήτων. οἱ πολῖται[77] Ἐλευθερναῖοι, καὶ Ἐλευθερνεύς.

ELEUTHERNA, oppidum Cretæ, ſic vocatum ab uno ex Curetibus. Oppidani Eleuthernæi, & Eleuthernenſis. E

ΕʼΛΕΥΣΙʼΣ, δῆμος τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς. ὁ δημότης, Ἐλευσίνιος. τὰ τοπικὰ, Ἐλευσινόθεν, Ἐλευσίναδε, καὶ Ἐλευσῖνι. λέγεται καὶ Ἐλευσινιακὸς, καὶ Ἐλευσινιάς. ἔστι καὶ Δήμητρος καὶ Κόρης Ἐλευσινίας ἱερόν.

ELEUSIS, populus Hippothoöntidis tribus. Popularis, Eleuſinius. Localia, ex Eleuſi, ad Eleuſin, in Eleuſi. Dicitur quoque Eleuſiniacus, & Eleuſinias. Eſt quoque Cereris & Coræ Eleuſiniæ templum. F

ΕʼΛΕΥʼΤΙΟΙ, ἔθνος τῆς Ἰαπυγίας· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ.

ELEUTII, gens Japygiæ, auctore Hecatæo in Europa.

ΕʼΛΕΦΑΝΤΙʼΝΗ[78], πόλις Αἰγύπτου. Παρθε-

ELEPHANTINE, urbs Ægypti. Hanc

[71] Πόλις Βοιωτίας.] Tempore Pauſaniæ hujus urbis veſtigia videbantur non multum ſupra campos Citheronem verſus, eratque terminus inter Atticam & Bœotiam, ſed poſtea in Athenienſium poteſtatem venit, & iis annumerari cœpit. Vide Pauſaniam in Atticis. Sic quoque Strabo perhibet, olim veteres dubitaſſe, utrum Platæenſibus, an vero Bœotiæ adſcriberent, ſic enim ille lib. IX: Εἰσὶ γὰρ Ἐλευθεραὶ πλησίον, ἃς οἱ μὲν τῆς Πλαταιΐδος, οἱ δὲ τῆς Βοιωτίας φασίν.

[72] Ἥ τις δὲ Σάωρος ἐκαλεῖτο, ἀπὸ Σαώρης νύμφης.] Ex mente Stephani totus locus hunc in modum eſt conſtituendus: ἥ τις δὲ Ἄωρος ἐκαλεῖτο, ἀπὸ Ἄωρας νύμφης. Hæc eadem eſt urbs, quæ antiquis temporibus Aorus ab Aora nympha dicta fuit, teſte Stephano in illa voce. Si quis tamen obſtinata mente vulgatam lectionem tueri conabitur, ei litem non movebo: certiſſimum enim eſt τὸ Σ nominibus propriis aliquando præfigi, cujus rei plurima apud alios ſcriptores occurrunt exempla. Urbs hæc Oaxo vicina fuit, ut conjicere licet ex noſtro in iſthac voce.

[73] Διὰ τὸ φυγόντας] Sequimur editiones Xylandrianam præcedentes, in illa enim male excuſum reperi διὰ τὸ φυγεῖν. Hinc tamen conjici poſſet Xylandrum voluiſſe φυγόντα, quia mox ſequitur, ἐκεῖ τοῦ φόβου ἐλευθερωθῆναι.

[74] Ὡς Ἡράκλειος.] Cenſet Xylander Heracleum eſſe aliquem e ſcriptoribus vetuſtis, ſed merito hæc vox Salmatio eſt ſuſpecta: nam quemadmodum noſter paſſim alia gentilia in ſimilitudinem advocat, ſic etiam hic fecit; verum quid commune habet Ἐλευθεραῖος cum τῷ Ἡράκλειος. Itaque totum locum ad marginem ſui libri ita conſtituit: Ὁ πολίτης, Ἐλευθερεύς, ἢ Ἐλευθεραῖος, ὡς Ἡραῖος.

[75] Πόλις Βοιωτίας Ὠρωποῦ.] Quemadmodum Xylander hanc ſectionem edidit, eodem modo & nos eam edidimus; non quod vulgatam lectionem probemus; ſed quia quo potiſſimum modo legi debeat & emendari, affirmare non poſſumus. Imprimis tota hæc ſectio mihi videtur obſcura, mendoſa & hiulca; quare ejus emendationem ingenio & librorum MSS copia pollentibus commendandum cenſeo. Ne quis tamen dicat nos difficillima ſicco pede tranſiliiſſe, ſententiam meam appingam, & totam ſectionem ſic conſtituam: Ἐλευθερίς, πόλις Βοιωτίας, Ὠρωποῦ πλησίον, Κόθου καὶ Αἴκλου κτίσμα. Exiſtimanti hanc emendationem non procedere regeram, duntaxat eſſe conjecturam, manifeſtiſſimis argumentis non ſtabilitam: interim hoc pro certo affirmans, in Stephano pro Κότου καὶ Ἐγκλέου reſcribendum Κόθου (quod etiam Voſſian. cod. exhibet) καὶ Αἴκλου, quæ vocabula peſſimo errore Ortelius pro urbium nominibus accepit. Heroës iſti in hiſtoria fabulari ſatis ſunt cogniti; de iis loquitur Strabo lib. X: Οἱ δὲ Αἴκλον καὶ Κόθον ἀδελφούς φασιν, ὅς καὶ τὴν Ἐρέτριαν οἰκῆσαι λέγονται. Idem eodem libro teſtatur, eos poſt bellum Trojanum vixiſſe: Μετὰ τὰ Τρωϊκὰ Αἴκλος καὶ Κόθος ἐξ Ἀθηνῶν ὁρμηθέντες, ὁ μὲν τὴν Ἐρέτριαν ᾤκισε, Κόθος δὲ τὴν Χαλκίδα.

[76] Πόλις Κρήτης.] Priſtinum nomen fuit Σάτρα. Vide noſtrum in illa voce. Plinius lib. IV cap. XII urbis nomen plurativo numero effert, & in Cretæ mediterraneis collocat, ſic quoque Scylax: Μετὰ δὲ Ὀρείων, Ἐλευθέρναι πρὸς βορρᾶν.

[77] Ἐλευθερναῖοι] Apud Goltzium & Spanhemium luſtratur nummus cum inſcriptione ΕΛΕΥΘΕΡΝΑΙΩΝ. Idem quoque gentile legitur apud Athenæum lib XIV: Ἄλλοι δὲ Σπινθῆρά φασι τὸν Ἐλευθερναῖον κεκληκέναι τὰς ἐρωτικὰς ᾠδὰς Ἀμήτορα τὸν Ἐλευθερναῖον.

[78] Ἐλεφαντίνη, πόλις Αἰγύπτου.] Inſtaurationem hujus loci, in libris vulgatis peſſime confuſi & mutili, res literaria Incomparabili Iſaaco Voſſio debet. Elephantinæ oppoſita

Παρθένιος ἢ [79] Ἐλεφαντίδα αὐτὴν φησιν. A
τὸ ἐθνικὸν, τῆς μὲν προτέρας Ἐλεφαντῖνος,
τῆς δὲ Ἐλεφαντίδος Ἐλεφαντίτης.

Ἐλιβύργη, πόλις Ταρτησσοῦ. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. τὸ ἐθνικὸν, Ἐλιβύργιος.

Ἑλίκη, [80] πόλις Πελοποννήσου. [81] Ὅμηρος, B

Οἵ δέ τοι εἰς Ἑλίκην τε καὶ Αἰγάς.

[82] ἀπὸ Ἑλίκου τοῦ Λυκάονος· ἢ Ἑλίκης, τῆς Ἴωνος μὲν γυναικὸς, Σελινοῦντος δὲ τοῦ Ποσειδῶνος θυγατρός. [83] ὁ πολίτης, Ἑλικώνιος, C ἀπὸ κτίστου Ἑλικῶνος· καὶ Ἑλικωνία, τὸ θηλυκόν. ἴσως δὲ τοῦτο ἀπὸ τοῦ ὄρους γέγονεν. ἔστω οὖν Ἑλικεύς, ἢ Ἑλικωνίτης· ἴσως ἀπὸ τοῦ Ἑλικώνιος· ἢ Ἑλικήσιοι.

Ἐλίμεια, πόλις Μακεδονίας· D [84] Στράβων ἑβδόμῳ· ἀπὸ Ἐλύμου τοῦ Ἥρωος, ἢ ἀπὸ Ἑλένου, ἢ ἀπὸ [85] Ἐλύμα τοῦ Τυρρηνῶν βασιλέως. τὸ ἐθνικὸν, Ἐλιμειώτης. Ἀλέξανδρος δὲ ἐν Εὐρώπῃ Ἐλίμειόν φησι, [86] διὰ μακρᾶς τὴν μέσην συλλαβήν. τὴν δὲ ἐλίμ, διὰ E βραχέος τοῦ ι.

Ἔλινοι, ἔθνος Θεσπρωτικόν· Ῥιανὸς δ' Θεσσαλικῶν· [87] καὶ Ἐλινία ἡ χώρα. ἔστι καὶ Σικελίας πόλις. τὸ ἐθνικὸν, Ἐλινῖνος.

Ἐλί-

Hanc Parthenius Elephantida appellat. Gentile, prioris Elephantinus, ſed ab Elephantide ſit Elephantites.

ELIBURGA, urbs Tarteſſi, auctore Hecatæo in Europa. Gentile, Eliburgius.

HELICE, urbs Peloponneſi, de qua Homerus.

Qui vero Helicen & Ægas. ----

Nomen habet ab Helica Lycaonis filio, vel ab Helice Ionis uxore, Selinuntis Neptuni filii filia. Oppidanus, Heliconius a conditore Helicone; & Heliconia genere fœminino. Sed fortaſſis illud a montis nomine formatum eſt. Sit igitur Helicenſis, ſive Heliconites, quod fortaſſis ab Heliconius deducitur, ſive Heliceſii.

ELIMEA, urbs Macedoniæ apud Strabonem libro VII. Nomen habet ab Elymo Heroë, ſive ab Heleno, ſive ab Elyma Tyrrhenorum rege. Gentile, Elimeiotes. Alexander vero in Europa dixit Elimeum, penultima ſyllaba ob diphthongum producta, antepenultima vero per I breve.

ELINI, gens Theſprotica, de qua Rhianus libro IV Theſſalicorum. Et Elinia regio appellatur. Eſt quoque Siciliæ civitas. Gentile, Elininus.

ELI-

poſita erat Syene, interfluente Nilo, ubi trajectus ſemiſtadio conficiebatur. Ariſtides. Οὕτω δὴ ἐχόμενος τὸ πάλαι ἐν τῇ Συήνῃ, ἕως ἀπὸ τῆς Ἐλεφαντίνης ὁ Νεῖλος διαιρεῖ. Et paucis interjectis verſibus, ſequitur: Μεταξὺ τε Συήνης καὶ Ἐλεφαντίνης ἐλθεῖν, ἀλλ' ἢ τὸ ῥεῖθρον τοῦ ποταμοῦ, καὶ προσπεσεῖν τὴν ὄχθην ἑκατέρᾳ τῶν πόλεων τούτων. His addam verba Strabonis lib. XVII. Ἡ δὲ Συήνη, καὶ Ἐλεφαντίνη, ἡ μὲν ἐπὶ τῶν ὅρων τῆς Αἰθιοπίας καὶ τῆς Αἰγύπτου πόλις, ἡ δ' ἐν τῷ Νείλῳ προκειμένη τῆς Συήνης νῆσος ἐν ἡμισταδίῳ.

[79] Ἐλεφαντίδα.] Ita quoque eam appellavit Vitruvius lib. VIII: *Ab hiſque paludibus ſe circumagens per flumina Aſtaſobam & Aſtaboram, & alia plura, perveniens per montes ad Cataractam, ab eoque præcipitans per ſeptentrionalem inter Elephantida & Syenen, Thebaicoſque in Ægyptum campos, & ibi Nilus appellatur.* Vide præterea Pomp. Melam lib. I cap. IX.

[80] Πόλις Πελοποννήσου] Sita erat in Achaja propria ad ſinum Corinthiacum, Buræ proxima: ſed biennio ante Leuctricam pugnam aquis abſorpta, teſte Strabone lib. VIII: & Polybio lib. II: Ovid. lib. XV Metamorph.

Si quæras Helicen & Buram Achaidas urbes,
Invenies ſub aquis. ----

[81] Ὅμηρος] Verſiculus ex Iliad. Θ tranſcriptus eſt.

[82] Ἀπὸ Ἑλίκου] Sic exhibent libri Palatini; quam lectionem, auctoritate Archiepiſcopi Theſſalonicenſis adductus, in contextum recepi, ita enim ille ad Iliad. B. Ἑλίκη δὲ, ἀπὸ Ἑλίκου φασὶ κληθῆναι τοῦ Λυκάονος· ἢ ἀπὸ Ἑλίκης τῆς Ἴωνος μὲν γυναικὸς, Σελινοῦντος δὲ θυγατρὸς, τοῦ Ποσειδῶνος· ἠφανίσθη δέ φασιν αὕτη ὑπὸ κύματος. De Helice Jonis uxore etiam legendus Pauſanias in Achaicis circa initium.

[83] Ὁ πολίτης, Ἑλικώνιος.] Qua ratione παρὰ τὴν Ἑλίκην deduci poſſit Ἑλικώνιος, non videtur Epitomator bene perceperiſſe, hinc eſt, quod mox ſubjungat: Ἴσως δὲ τοῦτο ἀπὸ τοῦ ὄρους γέγονε, adeo ut juxta analogiam melius ab Helicone monte, quam ab urbe Helica τὸ Ἑλικώνιος deducatur. Sed omne dubium ſolvit Euſtathius ad Homeri Iliad. Y pag. 1214 his verbis: Παράγωγοι δὲ τὸ τοιοῦτο Ἑλι-κώνιος ὄνομα· ὡς Αἰολεῖς ἐκ προσηγοριῶν φασὶ παραγωγὰς ἀπὸ γενικῶν πληθυντικῶν· οἷον, ὕπαρχοι ὑπάρχων, ὑπαρχώνιος, ἄλλοι, ἀλλώνιος· ἔπειμοι, ἐπειμώνιος· ἀνέμοι, ἀνεμώνιος· καὶ δὴ ἀέρθεν, ἀερθώνιος· οὕτω φασὶ καὶ Ἑλίκας Ἑλικῶν ὄνομα τινα, Ἑλικώνιος· ἴσως δέ φασι Ἑλικώνιος, ὁ ἐν Ἑλίκαις τῆς Ἀχαΐας προεδρεύων. Igitur ſecundum Euſtathium τὸ Ἑλικώνιος habet formam poſſeſſivi, quod Æolum more a genitivo plurali deductum eſt. Verum deinde adfert, magiſque approbare videtur, τὸ Ἑλικεύς, quod etiam apud ſcriptores antiquos ſatis eſt in uſu. Strabo lib. VIII: Τὰς γὰρ ἐν τῇ Ἑλίκῃ οἰκοῦντας Ἴωνας, αἰτίαν σχεῖν ψευδῆ παρὰ τῶν Ἑλικέων, μάλιστα μὲν τὸ ἄγαλμα τοῦ Ποσειδῶνος. Theocritus uſus eſt adverbio Ἑλίκηθεν Idyll. XXV:

Εἰ σύ γε κεῖνός ἐσσι, ἐν ἄστεσιν ἀκούοντες ἴσσαν
Ὁ ἐξ Ἑλίκηθεν Ἀχαιός.

Quod poſitum eſt pro ὁ ἐξ Ἑλίκης, quanquam rarum ſit hujuſmodi adverbiis de loco addere præpoſitionem ἐξ, quæ profecto magis redundat, quam ut hic aliquem uſum habere poſſit.

[84] Στράβων ἑβδόμῳ.] Apud Geographum, ut bene obſervat Caſaubonus, hodie male invenitur Λιμαία & Αἰμαία pro Ἐλίμεια, cujus quoque Thucydides meminit. Livius hanc urbem lib. XLII Elimeam & Ptolemæus Elymaeam appellavit.

[85] Ἐλύμα τοῦ Τυρρηνῶν βασιλέως.] Mallem ſubſtituere ἀπὸ Ἐλύμου, nam ſic alii hunc Tyrrhenorum regem appellant, & ipſe Stephanus in præcedentibus Αἰανή, πόλις Μακεδονίας, ἀπὸ Αἰανοῦ παιδὸς Ἐλύμου τοῦ βασιλέως Τυρρηνῶν, μεθιδρυμένου εἰς Μακεδονίαν. De illo porro vide Dionyſ. Halicarnaſ. Strabonem aliosque.

[86] Διὰ μακρᾶς τὴν μέσην συλλαβήν] Codex Voſſianus, & editiones, quæ Xylandrianam præceſſerunt, peſſime exhibent: διὰ μακρᾶς τὴν μίαν συλλαβήν.

[87] Καὶ Ἐλινία ἡ χώρα] Sic reſcribere placuit, ſuadentibus MSS Palatinis & Voſſiano. In vulgatis erat, καὶ Ἐλινία χώρα, quod non reſpondebat τῷ Ἔλινοι, quod eſt gentis nomen: pari ratione in ſequentibus Ἐλινῖνος, gentile ab urbe Sicula, pro Ἐλίνιος repoſuimus.

Ἐλίξοια, νῆσος Ὑπερβορέων, οὐκ A ἐλάσσων Σικελίας, ὑπὸ ποταμῷ Καραμβύκα. [88] οἱ νησιῶται, Καραμβύκαι, ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ. ὡς Ἑκαταῖος ὁ Ἀβδηρίτης.

Ἐλίσυκοι, ἔθνος Λιγύων· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. B

Ἔλλα [89], χωρίον Ἀσίας, Ἀττάλου βασιλέως ἐμπόριον· Πολύβιος ιϛ΄. τὸ ἐθνικὸν, Ἑλλαῖος.

Ἑλλάς, [90] πόλις Θεσσαλίας.

Πολλαὶ Ἀχαιΐδες εἰσὶν ἀν' Ἑλλάδα τε, C
Φθίην τε.

ἐκτίσθη ὑπὸ Ἕλληνος, οὐ τοῦ Δευκαλίωνος, ἀλλὰ τοῦ Φθίου, καὶ Χρυσίππης τῆς Ἴρου. ὁ δὲ Φθῖος, ἦν Ἀχαιοῦ. [91] ἔστι καὶ ἄλλη πόλις Ἑλλὰς κοίλης Συρίας. [92] τὸ ἐθνικὸν, Ἕλλην D ὁμοίως τῷ πρωτοτύπῳ· καὶ Ἑλληνὶς, τὸ θηλυκόν· καὶ Ἑλλανικὸς, καὶ Ἑλλαδικὸς, ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος.

Ἑλληνόπολις, [93] πόλις Βιθυνίας μετὰ τὸν ἀνοικισμὸν [94] Βιθάλβης. τὸ ἐθνι- E κὸν, Ἑλληνοπολίτης.

Ἑλληνικὸν, καὶ Καρικὸν, τόποι ἐν Μέμφιδι· ἀφ' ὧν Ἑλληνομεμφῖται, καὶ [95] Καρικομεμφῖται, ὡς Ἀρισταγόρας.

Ἑλλήσποντος [96], ἡ χώρα, ἡ F παρακειμένη τῷ κόλπῳ, ἀπὸ Ἕλλης. οἱ οἰ-
κήτορες

ELIXOEA, inſula Hyberboreorum, non minor Sicilia ſub fluvio Carambyca. Inſulani, Carambycæ appellantur a flumine, ut Hecatæus Abderita auctor eſt.

ELISYCI, gens Ligurum, auctore Hecatæo in Europa.

HELLA, locus Aſiæ, Attali regis emporium, teſte Polybio libro ſexto decimo. Gentile, Hellæus.

HELLAS, urbs Theſſaliæ.

Multa ſunt Achiva per Hellada Phthiamque.

Condita eſt ab Hellene, non Deucalionis filio, ſed Phthii & Chryſippes Iri filiæ. Phthius vero erat Achæi filius. Eſt & alia urbs Hellas cavæ Syriæ. Gentile, Hellen, quod primitivo ſuo reſpondet, & Hellenis genere fœminino: quin & Hellanicus & Helladicus à voce Helladis formantur.

HELLENOPOLIS, urbs Bithyniæ, poſt migrationem Bithalbæ condita. Gentile, Hellenopolites.

HELLENICUM, & Caricum, loci in Memphide, unde Hellenomemphitæ & Caromemphitæ, ut Ariſtagoras perhibet.

HELLESPONTUS, regio freto adjacens, ab Helle ſic dicta. Incolæ, Hel-
leſpon-

[88] Οἱ νησιῶται Καραμβύκαι, ἀπὸ ποταμοῦ.] Prima in Καραμβύκαι ſuo loco per α exarata invenitur, quod ſequutus ſum, quanquam hic loci in omnibus editis Κεραμβύκαι per ε circumfertur. Sed in libris vulgatis ratio nulla redditur, quare inſulani, ſive Elixoeæ incolæ, Cerambucæ appellentur. Docuit nos codex Voſſianus, eos hoc nomen a flumine Cerambuca inveniſſe, nam his verbis ἀπὸ ποταμοῦ auctior erat, quæ noſtræ editioni inſerere placuit.

[89] Ἔλλα, χωρίον Ἀσίας.] Hoc loci nomen duplici lambda excudi curavimus, quia gentile nomen in MSS ſic exaratum reperiebam. Præterea in Voſſiano erat, Πολύβιος ϛ΄, non vero ιϛ, ut omnes editi exhibent.

[90] Πόλις Θεσσαλίας.] Situm hujus urbis ſatis accurate deſcribit Strabo lib. IX, eam collocans decem circiter ſtadiis a Melitæenſibus trans Enipeum, hæc ſunt ejus verba: Μελιταιεῖς δ' ἀπέχουσιν ἑαυτῶν ὅσον δέκα σταδίους ᾤκουν τὴν πόλιν Ἑλλάδα πέραν τοῦ Ἐνιπέως, ἥνπερ ὁ αὐτὸς πόλις Πύρρα ὠνόμαζον· ἐν δὲ τῇ Ἑλλάδι ἐν ταπεινῷ χωρίῳ κειμένης, εἰς τὴν ἑαυτῶν μετῳκίσθησαν τοὺς Ἕλληνας· μαρτυρεῖσθαι δ' εἶναι τὸν ἐν τῇ ἀγορᾷ τῇ σφετέρᾳ τάφον τοῦ Ἕλληνος, τοῦ Δευκαλίωνος υἱοῦ καὶ Πύρρας. Ideo quoque hæc verba in medium adduco, quia in iis de Hellenis ſtirpe, qui hujus urbis conditor habetur, fit mentio: nam contrarium aſſeverat noſter, Hellenem, ſcilicet, non fuiſſe Deucalionis filium. Verum & alii quoque in diverſam a Strabone & Stephano eunt ſententiam, nam illum Jove progenitum ſtatuit Dicæarchus: Ἑλλὰς ἡ νῦν λέγεται, ὥσπερ μακρὰ ἀπὸ τῆς προειρημένης, ἣν ὁ Διὸς Ἕλλην ἔκτισεν. Ibidem quoque luculentiſſimum Euripidis teſtimonium producitur, quod, quia nimis longum, prætermittimus. Sed aliam ſententiam in præcedentibus amplexari videtur Dicæarchus, ſic inquiens: Ἡ γὰρ Ἑλλάς τι παλαιὸν κατὰ ποτε πόλις, ἀφ' Ἕλληνος τοῦ Αἰόλου ἐκλήθη τε καὶ ἐκτίσθη. Non excidit hoc loco vox πατρὸς, ut nuper ſtatuit vir doctus, ſimiles enim loquutiones paſſim occurrunt apud noſtrum & alios. Vide pag. 284 hujus edit. N. 5.

[91] Ἔστι καὶ ἄλλη πόλις Ἑλλάς.] Voculam πόλις, quæ in libris vulgatis non conſpicitur, ex chartaceo Voſſiano revocavimus.

[92] Τὸ ἐθνικὸν, Ἕλλην.] Multa inveniuntur paſſim gentilia, herois & conditoris nomini reſpondentia. Τὸ Ἕλλην non duntaxat attribuitur incolis urbis, ſed quoque regionis, ut paſſim apud commentatores in Homerum aliosque liquet. Breviorum Scholiorum auctor: Ἕλληνες δὲ κοινῶς πάντες οἱ τῆς Ἑλλάδος ἐκλήθησαν, ἀπὸ Ἕλληνος τοῦ Διός· Πρῶτοι δὲ οὕτως ἐλέγοντο οἱ ἐν Θεσσαλίᾳ ἄνθρωποι, οὐ μὴν ἅπαντες, ἀλλὰ μόνοι οἱ ἐν Ἑλλάδι τῇ πόλει.

[93] Πόλις Βιθυνίας.] Teſtatur Apollodorus apud Etymologici Mag. auctorem, Attalum, Græcanicarum urbium incolis congregatis, hanc urbem condidiſſe, & inde Hellenopolin appellaſſe, Ἑλληνόπολις· Ἀπολλόδωρος, Ἄτταλος ἐκ τῶν Ἑλληνίδων πόλεων οἰκήτορας συναγαγὼν, ἔκτισε πόλιν, καὶ ὠνόμασεν αὐτὴν Ἑλληνόπολιν.

[94] Βιθάλβης.] Tranſpoſitis elementis in MSS legitur Βιθάλβης. Fortaſſis poſt hanc vocem excidit ἐκτισθεῖσα, vel ſimile quid, niſi quis probet eſſe loquutionem ellipticam.

[95] Καρικομεμφῖται.] Legendum videtur Καρομεμφῖται, ut habet noſter in voce Καρικοί. Nam ſi præferendum eſſet τὸ Καρικομεμφῖται, tum etiam hac lectione Ἑλληνικομεμφῖται reſcribi deberet. Nulla in codicibus calamo exaratis varietas conſpicitur, & profecto dubium eſt, quænam ſit amplectenda lectio, cum veteres nullam hac de re mentionem faciunt.

[96] Ἑλλήσποντος, ἡ χώρα, ἡ παρακειμένη τῷ κόλπῳ.] Noſter Helleſpontum duntaxat de regione interpretatus eſt, atque ſine dubio cum aliis geographis intelligit illam Aſiæ partem, quæ Myſia dicitur, freto, quod eſt inter Abydum & Seſtum, expoſita, in qua recenſentur urbes Cyzicus, Parium, Lampſacus, Abydus & Dardanum. Præterea etiam Troadem comprehendit, quod liquet ex Lactantio, qui mentionem fecit de Sibylla Helleſpontica in agro Trojano, vico Marmiſſo circa oppidum Gergi-
thium

κήτορες Ἑλλησπόντιοι, καὶ Ἑλλησποντία, καὶ A Ἑλλησποντίς. ἔστι δὲ ἀπὸ δύο παρηγμένον, ὡς παρ' ὠκεανὸν παρωκεανίτης, περὶ ποταμῶν παραποτάμιος.

ἘΛΛΟΠΙ'Α [97], χωρίον Εὐβοίας. καὶ αὐτὴ ἡ νῆσος ἀπὸ Ἔλλοπος τοῦ Ἴωνος. [98] τὸ B ἐθνικὸν, Ἐλλοπιεύς. λέγεται [99] καὶ ἡ περὶ Δωδώνην χώρα Ἐλλοπία, ἧς οἱ οἰκήτορες [1] Ἑλλοὶ, καὶ Σελλοί. Ὅμηρος.

---- ἀμφὶ δὲ Σελλοί.

ἔστι καὶ πόλις περὶ Δολοπίαν, καὶ χώρα περὶ C Θεσπιάς.

ἘΛΛΟ'ΠΙΟΝ, πόλις Αἰτωλίας. Πολύβιος ιά. τὸ ἐθνικὸν, Ἐλλοπιεύς.

ἘΛΜΑΝΤΙΚΗ', πόλις Ἰβηρίας, τῆς ἐκτὸς Ἴβηρος ποταμοῦ. [2] Πολύβιος γ'. τὸ D ἐθνικὸν, Ἐλμαντικός.

Ἕ'ΛΟΣ, πόλις Λακωνική.

Καὶ Πτελεὸν, καὶ Ἕλος, καὶ Δώριον. ----

[3] παρὰ τὸ ἐν ἕλει εἶναι. [4] οἱ πολῖται Εἵλωτες, τῇ ἐκτάσει, καὶ τῷ γένει, καὶ τῇ προσθέσει τοῦ ι E διαφέρει. λέγονται καὶ Εἱλῶται, καὶ [5] Ἕλειοι, καὶ Ἑλεᾶται. [6] καὶ ἡ χώρα, Εἱλωτεία. καὶ θηλυκὸν, Εἱλωτίς. καὶ κτητικὸν, Εἱλωτικός. ἔστι καὶ Ἕλος Αἰγύπτου.

ſpontii, & Helleſpontia, & Helleſpontis. Derivativum eſt ex duabus vocibus conflatum, quemadmodum a voce Oceanus, fit Paroceanites, & voce ποταμός Parapotamius, maris & fluvii accola.

ELLOPIA, locus Eubœæ, & ſic quoque ipſa inſula vocatur ab Ellope Jonis filio. Gentile, Ellopienſis. Sic quoque circa Dodonem regio Ellopia vocatur, cujus incolæ Helli & Selli. Homerus

---- *Circum vero Selli.*

Eſt quoque urbs circa Dolopiam, & regio circa Theſpiam.

ELLOPIUM, urbs Ætoliæ, apud Polybium libro undecimo. Gentile, Ellopienſis.

ELMANTICE, urbs Iberiæ, quæ eſt intra Iberum amnem, auctore Polybio libro tertio. Gentile, Elmanticus.

HELUS, urbs Laconica.

Et Pteleum, & Helus & Dorium.

Nomen habet inde quod ἐν ἕλει, id eſt, loco paludoſo ſita ſit. Cives, Heilotes, quod productione, & genere, & adjectione literæ I excellit. Appellantur etiam Heilotæ, & Helei, & Heleatæ: & regio Heilotea, & genere fœminino Heilotis, & poſſeſſivum Heiloticus. Eſt quoque Helus Ægypti.

ἙΛΟΥ- HELU-

thium nata. His adde verba Herodoti libro III: Ἀπὸ δὲ Ἑλλησποντίων τῶν ἐπὶ δεξιὰ ἐσπλέοντι καὶ Φρυγῶν &c ἑξήκοντα καὶ τριηκόσια ἦν τάλαντα φόρος. Plinius lib. v cap. xxx: *In Myſia Abretteni, & Helleſpontii appellati, & alii ignobiles.* In Notitia Dignitatum Imp. Rom. hæc leguntur, lectione prima, ubi de quindecim conſularibus fit ſermo: *Per Aſianam tres, Pamphylia, Helleſpontus, Lydia.* Verum enim vero, τὸ Ἑλλησπόντιος etiam ſumi pro anguſtiis maris Thraciam inter & Aſiam Minorem, eaſque extendi a Propontide uſque ad mare Ægæum, atque nomen habere ab Helles Athamantis Thebarum regis filiæ caſu, etiam illi norunt, qui geographiæ limina non ſalutarunt. Eo ſenſu legimus apud Etymologici Magni auct. Ἑλλήσποντος, ἡ κατὰ τὴν Τροίας θάλασσα οὕτω καλεῖται, ἀπὸ πεσούσης Ἕλλης ἐκεῖ πνιγείσης, ἀδελφῆς τοῦ Φρίξου.

97 Ἐλλοπία, χωρίον Εὐβοίας, καὶ αὐτὴ ἡ νῆσος.] Si quid conjectura valeam, cenſeo noſtrum reſpicere locum Strabonis circa initium libri x, ubi de nominibus Eubœæ agitur: Καὶ Ἐλλοπία δὲ ὠνομάσθη ἀπὸ Ἔλλοπος τοῦ Ἴωνος· οἱ δὲ Αἴκλου καὶ Κόθου ἀδελφὸν φασίν, ὃς καὶ τὴν Ἐλλοπίαν κτίσαι λέγεται χωρίον ἐν τῇ Ὠρείᾳ καλουμένῃ &c.

98 Τὸ ἐθνικὸν, Ἐλλοπιεύς.] Promiſcue caſus rectus hujus gentilitii apud Strabonem reperitur, ſcilicet ὁ Ἐλλοπιεὺς & Ἐλλοπιεύς. Ita enim ille lib. x: Μετῴκησαν δὲ τὴν Γστιαίαν οἱ Ἐλλοπιεῖς &c. Paucis apud eundem interjectis verbibus ſequitur: Καὶ διὰ τὸ τοὺς Ἐλλοπιεῖς ὀρείους εἶναι τοὺς ἐποικήσαντας. An alibi vitium tranſcriptorum incuria irrepſerit, commodiſſime ex numiſmatibus dijudicari poſſet, ſi alibi in antiquariorum cimeliis aſſerventur.

99 Καὶ ἡ περὶ Δωδώνην χώρα Ἐλλοπία.] Addam verba Strabonis, unde fortaſſis hæc hauſit noſter, qui lib. VII ſic inquit ex Philochori ſententia: Φιλόχορος δέ φησι καὶ τὸν περὶ Δωδώνην τόπον, ὥσπερ τὴν Εὔβοιαν, Ἐλλοπίαν κληθῆναι. Adducit deinde quoque Geographus Heſiodi teſtimonium, quod ibidem legi poteſt.

1 Ἑλλοὶ, καὶ Σελλοί.] Dubitarunt veteres, an pro iiſdem ſint habendi, ut liquet ex Strabone lib. VII: Πότερον δὲ χρὴ λέγειν Ἑλλοὺς, ὡς Πίνδαρος, ἢ Σελλοὺς, ὡς ὑπονοοῦσι παρ' Ὁμήρῳ κεῖσθαι, ἡ γραφὴ ἀμφίβολος οὖσα, οὐκ ἐᾷ διισχυρίζεσθαι. Plinius quidem hos vicinos ſed diverſos ſtatuit, ita enim ille lib. IV cap. I: *Ceſtrini, Perrhæbi, quorum mons Pindus, Caſſiopæi, Dryopes, Selli, Helli, Moloſſi, apud quos Dodonæi Jovis templum, oraculo illuſtre.* Ego vix dubito, quin iidem ſint, nam multis nominibus Σ præfigitur, ut Ἐλμαντίκη Σελμαντίκη, Ἄργος Σάργος, ſic quoque Ἑλλοὶ & Σελλοί, & infinita alia, quæ ſtudio prætermitto. Vide quoque noſtrum in voce Σελλοί.

2 Πολύβιος γ'.] Fortaſſis noſter hæc verba reſpicit: Συνεξεκαύθησαν δὲ, καὶ τῶν ἐκ τῆς Ἐλμαντικῆς οἱ διαφυγόντες.

3 Παρὰ τὸ ἐν ἕλει εἶναι.] Addam verba Conſtantini Imperatoris, quæ hunc locum optime illuſtrant, ſic enim ille in Baſilio Macedone: Τόπος τίς ἐστι κατὰ Πελοπόννησον ἐν μέρεσι Μονεμβασίας διηκὼν, καθ' ὃν ὁ Ῥωμαϊκὸς στόλος ηὐλίζετο, Ἕλος προσαγορευόμενος, ἀπὸ τοῦ περὶ αὐτὸν δασείας καὶ συνηρεφοῦς ὕλης τὸ ὄνομα κληρωσάμενος. Quia autem Helius, filius Perſei natu minimus, in eam coloniam duxit, putant alii id nomen inde obtinuiſſe. Pauſanias in Laconicis: Ἐπὶ θαλάσσῃ πόλις ἦν Ἕλος, ἧς δὴ καὶ Ὅμηρος ἐπεμνήσθη &c. τοῦτο ᾤκισε μὲν Ἕλιος νεώτατος τῶν Περσέως παίδων. Vide quoque Strab. lib. VIII.

4 Οἱ πολῖται Εἵλωτες.] Non duntaxat ſic inſigniuntur oppidani hujus oppidi, ſed etiam ſervi publici. Cornel. Nepos in Pauſania: *Eſt genus quoddam hominum, quod HELOTES vocatur, quorum magna multitudo agros Lacedæmoniorum colit, ſervorumque munere fungitur.*

5 Ἕλειοι.] Invenitur hoc gentile apud Strab. lib. VIII: Τοὺς δὲ Ἑλείους τοὺς ἔχοντας τὸ Ἕλος.

6 Καὶ ἡ χώρα, Εἱλωτεία.] Concedam hoc noſtro, ſic quoque circumjacentem regionem appellatam fuiſſe, ſignificat tamen illa vox apud graviſſimos auctores *ſtatum ſervitutis*, in quo illi erant conſtituti, qui Εἵλωτες appellabantur. Locus in hanc rem egregius eſt apud Strabonem libro VIII: Σχεδὸν δέ τι καὶ τὴν εἱλωτείαν τὴν ὕστερον συμμείνασαν μέχρι τῆς Ῥωμαίων ἐπικρατείας, οἱ περὶ Ἆγιν εἰσὶν οἱ καταδείξαντες. His adde verba Heſychii in quibus idem ſignificatus occurrit: Νεοδαμώδεις, οἱ κατὰ νέον ἐλεύθεροι ἀπὸ τῆς εἱλωτείας.

ἘΛΟΥΡΟΙ [7], Σκυθικὸν ἔθνος· περὶ ὧν Δέξιππος ἐν Χρονικῶν ιβ΄. A

HELURI, gens Scythica, de quibus Dexippus libro undecimo Chronicorum.

ἘΛΟΥΣΑ [8], πόλις τῆς νῦν μὲν Παλαιστίνης τρίτης, πάλαι δὲ Ἀραβίας. τὸ ἐθνικὸν, Ἐλουσηνός.

ELUSA, urbs, nunc quidem tertiæ Palæſtinæ, olim vero Arabiæ. Gentile, Eluſenus.

ἘΛΠΙΑ, πόλις ἐν Δαυνίοις, [9] κτίσμα Ῥοδίων. τὸ ἐθνικὸν, Ἐλπιαϊοί. B

ELPIA, urbs in Dauniis a Rhodiis condita. Gentile, Elpiani.

ἘΛΥΜΑΙ [10], χώρα Ἀσσυρίων πρὸς τῇ Περσικῇ, τῆς Σουσίδος ἐγγύς. οἱ οἰκοῦντες, Ἐλυμαῖοι.

ELYMÆ, regio Aſſyriorum juxta Perſidem, Suſidi vicina. Incolæ, Elymæi.

ἘΛΥΜΝΙΟΝ [11], νῆσος Εὐβοίας, πόλιν ἔχουσα. λέγεται καὶ Ἐλυμνία. τὸ ἐθνικὸν, Ἐλύμνιος, ἢ Ἐλυμνιεύς. τῆς δὲ Ἐλυμνίας, Ἐλυμνιάτης. C

ELYMNIUM, inſula Eubœæ, urbem habens. Vocatur quoque Elymnia. Gentile, Elymnius, ſive Elymnienſis. Sed ab Elymnia, Elymniates.

ἘΛΥΡΟΣ [12], πόλις Κρήτης, ὡς Ξενίων ἐν Κρητικοῖς. ὁ πολίτης, Ἐλύριος.

ELYRUS, oppidum Cretæ, de qua Xenio in Creta. Oppidanus, Elyrius. D

ἙΛΩΡΟΣ, πόλις Σικελίας, ἀπὸ Ἑλώρου ποταμοῦ, τοῦ κατὰ Πάχυνον, ὃς λέγεται [13] τιθασοὺς ἰχθῦς ἔχειν, ἀπὸ χειρὸς ἐσθίοντας, ὡς Ἀπολλόδωρος ἐν Χρονικῶν πρώτῃ. ἔστι καὶ [14] Μακεδονίας ἄλλη. ὁ πολίτης, Ἑλωρίτης. [15] Θουκυδίδης δὲ ἐν ἑβδόμῃ, καὶ Ἑλωρινὴν ὁδόν φησι. E

HELORUS, urbs Siciliæ, ab Heloro fluvio, qui eſt ad Pachynum, nomen habens. Is cicures dicitur habere piſces, è manu edentes, auctore Apollodoro libro primo Chronicorum. Eſt quoque alia Macedoniæ, cujus civis Elorites. Thucydides libro VII de Helorina via mentionem fecit.

ἘΜΒΑ-

EMBA-

[7] Ἔλουροι, Σκυθικὸν ἔθνος.] Eodem modo appellantur in Excerptis Menandri Protectoris, ubi non obſcura hujus gentis mentio invenitur: Καὶ ὁ μὲν Βασιλεὺς, Γεντίνου τοῦ στρατηγοῦ σημαινομένου εἰ, ἐν βουλῇ ἐποιήσατο ἐς τὴν Ἐλούρων χώραν καθιδρύσασθαι τὸ ἔθνος, ἔνθα πρότερον ᾤκουν οἱ Ἔλουροι (ὕστερον δὲ ἐξανέστησαν) Παιονίαν· καὶ ἤδη ἐπῄνεσαν αὐτοῖς ἐγένετο ἂν· ταῦτα κατεπράξατο ὁ Βασιλεύς· ἀλλ᾽ ἐκεῖνοι Σκύθας καὶ τὰ φόρτα δίχα ἐπανῆγεν αὐτούς. Hinc ſatis liquet Scythicam gentem fuiſſe. Sed nonnunquam, tranſpoſitis liquidis, vocantur Ἔρυλοι, ut ſint *Heruli*, de quibus Trebellius Pollio in Claudio: *Denique Scytharum diverſi populi, Peucini, Trutungi, Auſtrogothi, Virtingui, Sigipedes, Celtæ etiam & Heruli prædæ cupiditate in Romanum ſolum & Remp. venerunt.* Ad quem locum vide Salmaſium & Caſaubonum. Nomen habent παρὰ τὸ ἕλος, ut etiam ex Dexippo libro XII teſtatur Etymologici Mag. Auctor: Ἔλουροι ἔθνος ἀπὸ τῶν ἐκεῖσε ἑλῶν Ἔλουροι κέκληνται· Δέξιππος ἐν δωδεκάτῳ Χρονικῶν. Autumat Caſaubonus Etymologici Auctorem incidiſſe in depravatum Dexippi codicem, & apud illum debere legi Ἔρυλοι. Quod ſi verum ſit, idem judicandum de Stephano, apud quem eadem ſcribendi ratio obtinet. Sed ſciendum eſt, hujuſmodi literarum tranſpoſitiones non eſſe inuſitatas, & in antiquorum ſcriptis frequentiores occurrere.

[8] Ἔλουσα.] Ptolemæo Idumææ adſcribitur. Chaldaice חלוצה *Helouſa*, & in paraphraſi Hieroſolymitano reſpondet Ebræo שור *Sur*. Hujus urbis meminit Hieronymus in vita Hilarionis: *Vadens in deſertum Cades &c. pervenit Eluſam, eo forte die, quo anniverſaria ſolemnitas omnem oppidi populum in templum Veneris congregaverat. Colunt autem illam ob Luciferum, cujus cultui Saracenorum natio dedita eſt.* Vide porro Bocharti Geog. Sac. lib. IV cap. XXXVII

[9] Κτίσμα Ῥοδίων.] Bene monet Ortelius Stephanum reſpicere verba Strabonis lib XIV ubi ſic inquit: Ἀφ᾽ οὗ καὶ μέχρι Ἰβηρίας ἔπλευσαν, κἀκεῖ μὲν τὴν Ῥόδον ἔκτισαν, ἣν ὕστερον Μασσαλιῶται κατέσχον· ἐν δὲ τοῖς Ὀπικοῖς τὴν Παρθενόπην· ἐν δὲ Δαυνίοις μετὰ Κώων Ἐλπίας. Hic fortaſſis reſcribendum Ἐλπίαν, niſi quis ſtatuat, Strabonem numero plurali oppidi nomen protuliſſe.

[10] Ἐλυμαῖ, χώρα Ἀσσυρίων.] Elymæos accuratiſſime deſcripſit Bochartus in ſuo Phaleg, quæ huc tranſcripturus non ſum, ne actum agere videar.

[11] Ἐλύμνιον, νῆσος Εὐβοίας.] Mentionem de hac inſula facit Heſychius: Ἐλύμνιος, Ποσειδῶν ἐν Λεσβῳ, καὶ νῆσος τῆς Εὐβοίας. Sed legendum νῆσος τῆς Εὐβοίας. Elymnii etiam meminit Ariſtophanes in Pace:

Οὐκ ἀποπατήσεις θύσεις εἰς Ἐλύμνιον.

Ad quem locum tranſcripturus ſum Scholiaſtæ verba. Ἐλύμνιον· Καλλίστρατός φησι τόπον Εὐβοίας τὸ Ἐλύμνιον· Ἀπολλώνιος δὲ, νῆσον φησὶν εἶναι πλησίον Εὐβοίας· νυμφικὸν δὲ πρὸς αὐτὸ φασὶν, ὅτι ὁ Ζεὺς τῇ Ἥρᾳ ἐκεῖ συνεγένετο· Μέμνηται καὶ Σοφοκλῆς, πρὸς πέτραις Ἐλυμνίαις· ἐγὼ ἐν Ναυπλίῳ· νυμφικὸν, Ἐλύμνιον. De hac urbe etiam mentio eſt apud Heraclidem de Politiis, tradentem ejus incolas tantopere a muribus fuiſſe vexatos, ut Cleonas, relicta ſede, in Atho monte condiderint. Quare arbitror Virum Clariſſ. ad Melam non bene judicaſſe, illud Heraclidis *Elymnium* in *Echymnium* debere mutari: imo cum bona ejus venia in Mela quoque lib II cap. II legerem: *Inter Strymona & Athon, turris Calarnea, & Καστυ λιμὴν, urbs Acanthos & Elymnium*, non vero *Echymnia*.

[12] Ἔλυρος, πόλις Κρήτης.] Sita fuit hæc urbs in montibus, teſte Pauſania, in Phocicis: Ἔστι δὲ καὶ ἐν τοῖς Κρητικοῖς ὄρεσι κατ᾽ ἐμὲ ἔτι Ἔλυρος πόλις· οὗτοι δὲ αἶγα χαλκῆν ἀπέστειλαν εἰς Δελφούς. Sequitur apud eundem nomen gentile, quod hinc formavit Stephanus: Παῖδας δὲ αὐτὰς οἱ Ἐλύριοι φασὶν Ἀπόλλωνός τε εἶναι καὶ Ἀκακαλλίδος νύμφας. Et licet hæc urbs in montibus fuerit ſita, habuit tamen ſuum navale, quod Συῖα appellabatur, de quo vide noſtrum.

[13] Τιθασοὺς ἰχθῦς ἔχειν.] Hic eſſe cicures piſces, etiam ex Nymphodoro annotavit Athenæus lib VIII: Νυμφόδωρος δὲ ὁ Συρακούσιος ἐν τοῖς περίπλοις, ἐν τῷ Ἑλώρῳ ποταμῷ λάβρακας εἶναί φησι καὶ ἐγχέλεις μεγάλας, οὕτω τιθασοὺς, ὡς ἐκ τῆς χειρὸς δέχεσθαι τῶν προσφερόντων ἄρτους. Huic adde locum Plinii lib. XXXII, cap. II ubi ſpeciatim de quorundam piſcium manſuetudine agit: *E manu veſcuntur piſces in pluribus quidem Cæſaris villis, ſed quæ veteres prodidere in ſtagnis, non piſcinis, admirati, in Eloro Siciliæ caſtello, non procul Syracuſis*

[14] Μακεδονίας ἄλλη.] Hæc ſine dubio eſt, quam alio loco appellat Ἄλωρος, de cujus ſitu noſter conſulendus ſuo loco.

[15] Θουκυδίδης δὲ ἐν ἑβδόμῃ.] Libri omnes exhibent ἐν ἕκτῃ, quod noſtra auctoritate mutavimus; nam Thucydides

ἜΜΒΑΤΟΝ, τόπος τῆς Ἐρυθραίας. A
Θεόπομπος Ἑλληνικῶν ὀγδόῃ.

ἜΜΙΣΣΑ[16], πόλις Φοινίκης Λιβανησίας, ὡς Λάρισσα· καὶ Ἐμισσαῖος, τὸ ἐθνικὸν, ὡς Λαρισσαῖος. Διονύσιος ὁ ποιητὴς συνέστειλε τὸ ι· φησὶ γάρ, B

[17] Τῆς δ' ἐπὶ ἀντολίην Ἐμισῶν πόλιν. ----

καὶ [18] ἔοικε κλίνειν τὰ Ἔμισα· ἡ χρῆσις δὲ θηλυκῶς. ἐν τισὶ δὲ Ἔμεσα εὕρηται, [19] ἀφ' οὗ Ἐμεσηνός. C

ἘΜΠΟΡΙΟΝ,[20] πόλις Κελτική, κτίσμα Μασσαλιωτῶν. δευτέρα, Μακεδονίας. τρίτη, Σικελίας. δ' Καμπανίας. [21] ὁ πολίτης, Ἐμπορίτης.

ἘΝΕΤΟΙ· Ὅμηρος, D

[22] Ἐξ Ἐνετῶν, ὅθεν ἡμιόνων γένος ἀγροτεράων.

ᾤκουν δὲ [23] περὶ Παφλαγονίαν. λέγονται καὶ [24] Ἐνετίδες ἵπποι. [25] ἔστι δὲ καὶ κτητικὸν

EMBATUM, locus Erythrææ, de quo Theopompus libro octavo Hellenicorum.

EMISSA, urbs Phœniciæ Libanuſiæ, ut Lariſſa. Gentile, Emiſſæus, uti Lariſſæus. Dionyſius poëta τὸ I corripuit, inquit enim

Hujus autem ad ortum Emiſorum urbem.

Videtur caſum rectum feciſſe numero multitud. τὰ Ἔμισα: ſed paſſim genere fœminino uſurpatur. In quibuſdam Emeſa invenitur, unde Emeſenus.

EMPORIUM, oppidum Celticum a Maſſilienſibus conditum. Secundum, Macedoniæ. Tertium, Siciliæ. Quartum, Campaniæ. Oppidanus, Emporites.

HENETI. Homerus:

Ex Henetis, unde equarum genus agreſtium.

Habitabant autem circa Paphlagoniam. Sunt quoque Henetides equæ. Eſt quoque poſſeſſivum

dides libro VII de Helorina via, quæ a civitate Heloro Syracuſas uſque producta erat, ſic loquitur: Ἅμα δὲ τῇ ἡμέρᾳ ἐχώρουν ... πρὸς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐσβάντες ἐς τὴν ὁδὸν τὴν Ἐλωρίνην καλουμένην, ἐπορεύοντο, ὅπως, ἐπειδὴ γένοιντο ἐπὶ τῷ ποταμῷ Κακυπάρει, παρὰ τὸν ποταμὸν ἴοιεν ἄνω διὰ μεσογείας.

[16] Ἔμισσα, πόλις Φοινίκης Λιβανησίας.] Integram hanc ſectionem Magnus Salmaſius luculentiſſimo commentario illuſtravit in notis ad Flav. Vopiſcum, quem huc transferre maxime neceſſarium duco. Hodie quidem „apud Stephanum ſcriptum eſt Ἔμισα & Ἐμισηνός, ſed „eum ſcripſiſſe Ἔμισσα & Ἐμισσαῖος, exemplum Λάρισσα oſtendit, & illud non minus, quod obſervat cum „unico σ reperiri apud Dionyſium poetam, breviato ni„mirum jota. Poeta autem ille Dionyſius eſt Περιηγητής: „nam ſic eum ſemper nominat. Fruſtra vero hodie quæ„ras verſum illum de Emiſſa apud Dionyſium. Verſavi „ejus auctoris aliquot exemplaria manu ſcripta, & ſatis „antiqua, quæ tamen illo verſu carebant. Priſcianus quo„que interpres Emeſæ mentionem non habet. Feſtus ta„men Avienus alter interpres videtur in ſuis exemplari„bus reperiſſe, ſic enim habet:

„*Urbs medio Apamea dehinc conſurgit in arvis*
„*Et quæ Phœbeam procul incunabula lucem*
„*Prima fovent, Emeſa faſtigia celſa tetendent.*
„*Nam diffuſa ſolo latus explicat, ac ſubit auras,*
„*Turribus in cœlum nitentibus. Incola claris*
„*Cor ſtudiis acuit.*
„*Denique flammicomo devoti pectora Soli*
„*Vitam agitant. Libanus frondoſa cacumina turget,*
„*Et tamen his certant celſi faſtigia templi.*
„*Hæic ſe indit juxta tellurem glaucus Orontes.*

„Quæ omnia deſunt in vulgatis Dionyſii codicibus, & ho„rum loco tantum habetur:

„Αὐτὰρ ἐνὶ μέσσῃσιν Ἀπαμείης πτολίεθρον.
„Τῆς δ' ἐπὶ ἀντολίην κελάρυζεν ὑγρὸς Ὀρόντης.

„Cum in exemplaribus Feſti & Stephani fuerit:

„Αὐτὰρ ἐνὶ μέσσῃσιν Ἀπαμείης πτολίεθρον.
„Τῆς δ' ἐπὶ ἀντολίην Ἐμισῶν πόλιν.

„Et reliqua, quæ verſione ſua exſecutus eſt Avienus, uſ„que ad Orontis mentionem. Non hodie igitur atque „heri illa labes optimum poetam corripuit: nam Euſta„thius non integriores editis codices vidit. Ex Avieno „autem didicimus, quare Φοινίκης Λιβανησίας urbem „Emiſſam vocet Stephanus. Vera igitur ejus urbis ſcri„ptura eſt *Emiſſa*, ut *Lariſſa*, *Edeſſa*, quæ urbes ſunt in „illo tractu. Emiſam vocat Ammian. Marcellinus li„bro XIV.

[17] Τῆς δ' ἐπὶ ἀντολίην.] Male libri omnes exhibent πρὸς ἀντολίην. Paſſim enim Dionyſius loquitur, ut edi curavimus.

[18] Ἔοικε κλίνειν τὰ Ἔμισα] In uſu fuiſſe videtur hæc flectendi ratio. Invenitur enim nummus apud Cl. Spanhemium ſignatus cum hac inſcriptione: ΕΜΙΣΩΝ ΚΟΛΩΝΙΑΣ.

[19] Ἀφ' οὗ Ἐμεσηνός] Vide in voce Βάρβαρα, ubi idem gentile occurrit. In nummis apud Goltzium & alios conſpicitur: ΕΜΙCΗΝΩΝ.

[20] Πόλις Κελτική] Scylax Iberiæ tribuit, cujus verba ita conſtituit Cl. Voſſius: Εἶτα Ἐμπόριον πόλις Ἑλληνίς, ᾗ ὄνομα Ἐμπόριον. Εἰσὶ δὲ οὗτοι Μασσαλιωτῶν ἄποικοι. Itaque noſter peſſime fallitur, hanc urbem Celticæ adſcribendo, non tantum Scylacis, verum etiam contra Polybii, Strabonis & aliorum auctoritatem, a quibus Ἐμπόριον appellatur. Polybius lib. III. ſatis accurate ejus ſitum deſcribit: Ἀπὸ δὲ ταύτης (ſcil. Nova Carthagine) εἰσὶν ἐπὶ μὲν τὸν Ἴβηρα ποταμὸν, ἑξακόσιοι στάδιοι πρὸς διςχιλίοις· ἀπὸ δὲ τούτου πάλιν εἰς Ἐμπόριον χίλιοι σὺν ἑξακοσίοις. Videſis præterea Strabonem lib. III, ubi etiam Hiſpaniæ attribuitur, & à Maſſilienſibus conditum perhibetur.

[21] Ὁ πολίτης, Ἐμπορίτης.] Quia Strabo oppidi nomen Ἐμπορεῖον fecit, non potuit, quin inde deduceret Ἐμπορείτης, quod libro citato occurrit: Ἐνταῦθα δ' ἐστὶ καὶ ἡ Ῥόδη, πολίχνιον Ἐμποριτῶν. Deinde apud eundem ſequitur Ἐμπορῖται: Ὤκουν οἱ Ἐμπορῖται πρότερον νησίον τι προκείμενον, ὃ νῦν καλεῖται παλαιὰ πόλις.

[22] Ἐξ Ἐνετῶν.] Vide Homerum Iliad. B.

[23] Περὶ Παφλαγονίαν] De vera hujus gentis ſede & ſitu legendus Strabo lib. XII, & Euſtathius ad Dionyſ. de ſitu orbis pag. 54 & 55.

[24] Ἐνετίδες ἵπποι] Magno olim in pretio fuere, quod multis probat Cl. Bochartus in Hierozoico. Euripides in Hippolyto:

Οὐκ ἐπὶ συζυγίαν
Πώλων Ἐνετᾶν ἐπιβάσῃ.

Ad quem locum ſic inquit Scholiaſt. Ἐνετῶν, Παφλαγονικῶν· Ἐνετοὶ γὰρ ἔθνος Παφλαγονίας.

[25] Ἔστι δὲ καὶ κτητικὸν Ἐνετικός] Vocem in contextu uncis incluſam, quæ neque in MSS, neque in editis conſpicitur, noſtra auctoritate addidimus, eam expungant illi, quibus ea non placet. Cenſeo enim locum eſſe mutilum, & hunc in modum replendum. Invenitur hoc poſſeſſivum apud Strab. lib. V: Ὥς τι καὶ ὄνομα ἐν τοῖς Ἑλλήνων ἔργοις, τῆς Ἐνετικῆς πώλεις, καὶ πολὺν χρόνον διατετελέσθαι τὸ ἔθνος.

κὸν [Ἐνετικός.] ἔστι καὶ [16] πόλις Ἐνετὴς, ἀφ' ἧς ἦν [17] Μύρμηξ ὁ διαλεκτικὸς φιλόσοφος, ὡς Διογένης ἐν δευτέρῳ φιλοσόφου ἱστορίας. A

vum Heneticus. Eſt quoque urbs Henetus, unde originem traxit Murmex dialecticus philoſophus, teſte Diogene libro ſecundo hiſtoriæ Philoſophicæ.

ἘΝΙΣΠΗ, πόλις Ἀρκαδίας.

---- [18] Καὶ ἠνεμόεσσαν Ἐνίσπην. B

Νῦν δ' οὐκ ἔστι. Φασὶ δ' ἢ τῆς [19] Κλητορίας εἶναι, ἢ τῆς Φωκίδος. τὸ ἐθνικὸν, Ἐνισπαῖος, ἢ Ἐνισπίτης, ἢ Ἐνισπεύς.

ENISPE, urbs Arcadiæ.

---- *Et ventoſam Eniſpen.*

Nunc autem non eſt. Ajunt vero vel Clitoriæ, vel Pſophidis urbem eſſe. Gentile, Eniſpæus, ſive Eniſpites, ſive Eniſpenſis.

ἘΝΝΑ [20], πόλις Σικελίας, κτίσμα Συρακουσίων, [21] μετὰ ο' ἔτη Συρακουσῶν. ὁ πολίτης, [22] Ἐνναῖος, καὶ Ἐνναία. C

ENNA, oppidum Siciliæ, a Syracuſanis conditum, ſeptuaginta annis poſt ipſas Syracuſas. Oppidanus Ennæus, & Ennæa.

ἘΝΟΠΗ, πόλις τῆς Μεσσηνίας. [23] Ὅμηρος,

Καρδαμύλην Ἐνόπην. ----

Τὸ ἐθνικὸν, Ἐνοπεὺς, ὡς Ῥοπεύς. μέμνηται αὐτῆς καὶ Παυσανίας τρίτῳ. D

ENOPE, urbs Meſſeniæ, de qua Homerus:

Cardamylen Enopen. ----

Gentile, Enopenſis, uti Rhopenſis. Ejus meminit quoque Pauſanias libro III.

ἘΝΤΕΛΛΑ [24], πόλις Σικελίας. Ἔφορος ιϛ'. ἦσαν δ' οἱ οἰκοῦντες Καμπανοὶ τὸ γένος, σύμμαχοι Καρχηδονίων. τὸ ἐθνικὸν, Ἐντελλῖνος. E

ENTELLA, urbs Siciliæ, de qua Ephorus libro XVI. Erant autem ejus incolæ genere Campani, Carthaginenſium ſocii. Gentile, Entellinus.

ἘΝΤΡΙΒΑΙ, ἔθνος Θρακικόν. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ.

ENTRIBÆ, gens Thracica, auctore Hecatæo in Europa.

ἘΞΓΥΪΟΣ [25], πόλις Σικελίας, χαφὺν

HEXGYIUS, urbs Siciliæ, Attico [illegible]

[16] Πόλις Ἐνετὴς] Inter Henetos, gentem Paphlagonicam, inveniri oppidum hoc nomine, haud facile aliorum geographorum auctoritate confirmabitur. Zenodotus tamen apud Strabonem ex loco Homeri, ubi pro ἐξ Ἐνετῶν legit ἐξ Ἐνέτης, exiſtimat apud Poetam urbem notari, quæ nunc Amiſus dicitur. Verum apponam verba Strabonis, ex quibus antiquorum ſuper hac re ſententia fiet manifeſta, ita enim ille lib. XII: *Οὐ γὰρ δείκνυσθαί φασί τινας Ἐνετοὺς ἐν τῇ Παφλαγονίᾳ· οἱ δὲ κώμην ἐν τῷ αἰγιαλῷ φασὶ δέκα σχοίνους ἀπὸ Ἀμάστρεως διέχουσαν· Ζηνόδοτος δὲ ἐξ Ἐνετῆς γράφει, καί φησι δηλοῦσθαι τὴν νῦν Ἀμισόν.* Solinus non urbem, non vicum, ſed locum Henetum agnoſcit, ita enim ille cap. XLVI: *Ea Paphlagonia Carambi promontorio ſpectat Tauricam, conſurgit Cytoro monte porrecto in ſpatium paſſuum trium & ſexaginta millium, inſignis loco Heneto a quo (ut Cornel. Nepos perhibet) Paphlagones in Italiam tranſvecti, mox Veneti ſunt nominati.* Ad quem locum ſi quis conſuluerit Salmaſium, oleum & operam non perdet.

[17] Μύρμηξ] De illo Philoſopho nullam putat Salmaſius ad Solinum mentionem fieri apud Diogenem Laertium, cujus tamen verba ex Stilpone lib. II, ubi inter Dialecticos numeratur, huc tranſcribam: *Ἀπὸ δὲ τῶν Διαλεκτικῶν, Παιώνειον μὲν ἀπὸ Ἀγαστίδου· Δίφιλον δὲ τὸν Βοσποριανὸν Εὐφάντου, καὶ Μύρμηκα τὸν Ἐξαινέτου.* Sed ruſpatus eſt Iſaacus Caſaubonus primus omnium, Stephanum incidiſſe in vitioſum Diogenis Laertii codicem, in quo erat ſcriptum καὶ Μύρμηκα τὸν ἐξ Ἐνετοῦ. Sic noſter peſſima falſiſſimaque lectione inductus, ex homine fecit urbem, quam huic onomaſtico geographico inſeruit.

[18] *Καὶ ἠνεμόεσσαν Ἐνίσπην.*] Locus eſt ex Iliad. B. de hac civitate videndus Pauſanias, Plinius & alii.

[19] *Κλητορίας εἶναι, ἢ τῆς Φωκίδος*] Hæc peſſime ſunt contaminata a librariis: nam pro Κλητορίας ſubſtituendum Κλειτορίας, & pro Φωκίδος ſine dubio Ψωφίδος: nam Phocis in Peloponneſo non eſt quærenda. Clitorii & Pſophidii erant olim in Arcadia vicini, teſte Pauſania lib. VIII: *Ὅροι δὲ Κλειτορίοις τῆς χώρας πρὸς Ψωφιδίους εἰσὶν αἱ Σεῖραι.*

[20] *Ἔννα, πόλις Σικελίας*] Urbis nomen non duntaxat in antiquis MSS. verum etiam in inſcriptionibus & nummis cum aſpiratione effertur, cujus exemplum adfert Cl. Spanhemius, MUN. HENNÆ. Idem quoque monuit vir magnus Nicolaus Heinſius in notis ad Claudianum. Exiſtimabant hanc urbem in medio inſulæ ſitam eſſe, quare eam vocabant *Siciliæ Umbilicum* teſte Diodoro lib. V: *Δοκεῖ δ' ἐν μέσῳ κεῖσθαι τῆς ὅλης νήσου· διὸ καὶ Σικελίας ὀμφαλὸν ὑπό τινων ὀνομάζεται.* Cicero Verrinar. act IV: *Qui locus, quod in media eſt inſula ſitus, Umbilicus Siciliæ nominatur.* Plura vide apud Cluverium.

[21] *Μετὰ ο' ἔτη Συρακουσῶν*] Conditæ fuere Syracuſæ anno ſecundo Olympiadis XI, id eſt, ante natum Jeſum anno IↃCCXXXV. Enna igitur fuit condita Olympiadis XXVIII anno IV, ante natum mundi ſoſpitatorem IↃCLXV, uti bene computavit Cluverius.

[22] *Ἐνναῖος.*] Apud Latinos quoque ENNÆUS in uſu eſt, nec non ENNENSIS. Ovid lib. V Metam.

Haud procul Ennæis lacus eſt a mœnibus altus,
Nomine Pergusa. ----

Solinus cap. XI: *Hic campus Ennenſis, in floribus ſemper & omni vernus die.* Addit Stephanus deinde terminationem fœmininam, qua veteres Proſerpinam inſigniebant. Silius lib. XIII:

---- *Alter operto*
Ante omnes taurus regi, tum proxima divæ
Ceditur Ennææ caſta cervice juvenca.

[23] *Ὅμηρος.*] Locus eſt Iliad. Jota.

[24] *Ἔντελλα, πόλις Σικελίας.*] De origine, nominibus, ſitu, conditore atque aliis rebus ad hanc civitatem ſpectantibus, videndus Cluverius Siciliæ antiq. lib. II.

[25] *Ἐξγυῖος.*] Peſſime Xylandriana exhibet Ἐξαγυῖος, hanc enim ſcribendi rationem non ſequuntur Attici. Lectionem, quam divulgamus, confirmant libri calamo exarati, & priores editiones, quibus adjungam teſtimonium Auctoris Etymologici Mag. *Ἔξεκλινεν, ἐξέκλινεν· Ἀττικῶς μὲν ἔξω τὸ ἔξεκλινεν λέγεται, ὥσπερ καὶ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ ἐξαπιχθεῖ, καὶ παρὰ Πλάτωνι τῷ κωμικῷ ἔξαπι.* Attici igitur τὸ ξ uſurpant, licet ſequatur conſonans, quod a communi Græcorum regula deflectit. Noſtra hæc emendatio etiam confirmari poteſt ex Euſtathio ad Iliad. Δ. *Ὥσπερ δὲ ὅπως ἐξκαιδέκατον ὀφείλομεν εἰπεῖν, ὁμοίως τῷ ἔξεκλινεν· καὶ τὸ Ἔξγυιος, ἡ πόλις ἐν Σικελίᾳ, ἐξ ἀρχῆς ἔχουσα, καθὰ καὶ τὸ Ἐκβαλεῖν χαίψασθαι.* Aliam in Stephani libris urbis terminationem reperit Euſtathius, ſi apud alios oc-

φὴν [36] Ἀττικὴν ἔχουσα, ὡς τὸ [37] Ἑξκλινής. λέγεται δὲ οὕτω, διὰ τὸ ἓξ ἀγυιὰς ἔχειν.

A more ſcripta, quemadmodum Hexclines. Ita autem dicitur, quia ſex vias habet.

ΕΟΡΔΑΙΑΙ [38], δύο χῶραι Μυγδονίας. εἰσὶ καὶ ἄλλαι δύο, ἡ μὲν Ἰβηρίας, ἡ δὲ Θρᾴκης, ἀπὸ Ἐορδοῦ τινος. ὁ οἰκήτωρ, Ἐορδαῖος. [39] ὀξύνεται δὲ τὸ Ἐορδὸς, ὡς Ἡρωδιανὸς ἕκτῃ. B ἐκλήθησαν καὶ Ἐορδισταὶ, ἀπὸ τοῦ ἐορδίζω, ὡς Λυδὸς λυδίζω.

EORDÆÆ, duæ regiones Mygdoniæ. Sunt item aliæ duæ, altera Iberiæ, altera Thraciæ, quæ ſic vocantur ab Eordo quodam. Incola, Eordæus. Eordus accentum habet in ultima, teſte Herodiano libro VI. Etiam appellati ſunt Eordiſtæ, quod fit ab ἐορδίζω, uti a Lydus fit λυδίζω, Lydorum mores ſequor.

ἘΠΑΚΡΙΑ, μία τῶν ἐπὶ Κέκροπος συνοικισθεισῶν [40] δυοκαίδεκα πόλεων, διὰ τὸ λῄζεσθαι ὑπὸ Καρῶν. τὸ ἐθνικὸν, Ἐπα- C κριεύς.

EPACRIA, una ex duodecim oppidis a Cecrope conditis, quia Carum depopulationibus Attica erat obnoxia. Gentile, Epacrienſis.

ἘΠΑΡΙΤΑΙ, ἔθνος Ἀρκαδίας. ἡ δὲ πόλις αὐτῶν Ἔπαρις ἔδει, οὐχ εὕρηται δέ. περὶ δὲ τοῦ ἔθνους [41] Ξενοφῶν, καὶ Ἔφορος, καὶ Ἀνδροτίων φασίν. D

EPARITÆ, populus Arcadiæ, cujus urbs appellanda Eparis, ſed nomen ejus non invenitur. De populo mentionem faciunt Xenophon, & Ephorus, & Androtio.

ἘΠΕΙΟΙ [42], οἱ Ἠλεῖοι, ἀπὸ Ἐπειοῦ βασιλέως. τὸ θηλυκὸν, Ἐπειὰς, καὶ Ἐπειΐς. λέγονται καὶ πατρωνυμικῶς [43] Ἐνδυμιωνιάδαι.

EPEI, ſic Eelei appellantur ab Epeo rege. Generis fœminini eſt Epeas & Epeis. Patronymice vocantur Endymioniadæ.

ἘΠΙΔΑΜΝΟΣ [44], πόλις Ἰλλυρίδος, ἐπὶ χερρονήσου τῆς καλουμένης Δυρραχίου. [45] ἔστι E δὲ ἑτέρα ἐν τῷ Ἰωνίῳ κόλπῳ. [46] τὸ ἐθνικὸν, Ἐπιδάμνιος. εὕρηται παρὰ Παρθενίῳ καὶ διὰ διφθόγγου. τὸ θηλυκὸν, Ἐπιδαμνιάς.

EPIDAMNUS, urbs Illyrici, ſita in peninſula, quæ Dyrrhachium dicitur. Eſt quoque alia in Jonio ſinu. Gentile, Epidamnius, quod etiam apud Partheniun cum diphthongo ſcribitur. Fœmininum, Epidamnias.

ἘΠΙ- EPI-

curreret illud nomen urbis, ſententia ferri poſſet, apud quem præſtantior exſtet ſcriptura.

[36] Ἀττικὴν] Cod. Voſſianus, Ἀττικῶς.

[37] Ἑξκλινής] Xylandriana male ἑξακλινὴς, quod auctoritate MSS aliarumque editionum mutavimus. Sed apud Etymologum eſt alia vocis terminatio, ſcilicet ἑξάκλινος.

[38] Ἐορδαῖαι, δύο χῶραι Μυγδονίας.] Si quis probare poſſet, in Mygdonia binas hac appellatione regiones fuiſſe, apud me hic locus in ſuſpicionem non veniret: cenſeo enim eſſe mutilum, & fortaſſis ſic replendum. Ἐορδαῖαι, δύο χῶραι· πρώτη Ἰλλυρίδος, δευτέρα Μυγδονίας. Eodem modo in ſequentibus etiam duas recenſet, alteram Iberiæ, alteram Thraciæ tribuens.

[39] Ὀξύνεται δὲ τὸ Ἐορδὸς] Sic apud Strabonem lib. VII cum accentu in ultima hanc vocem exaratam conſpicies: ſed non bene apud Thucyd. II: Καὶ πέραν Ἀξίου, μέχρι Στρυμόνος, τὴν Μυγδονίαν καλουμένην, Ἠδῶνας ἐξελάσαντες, νέμονται· ἀνέστησαν δὲ καὶ ἐκ τῆς νῦν Ἐορδίας καλουμένης Ἐορδούς. Notabis obiter, hic regionem *Eordiam* appellari, & gentis nomen, contra Stephani mentem, accentum gerere.

[40] Δυοκαίδεκα πόλεων.] Harum civitatum nomina enumerantur a Strabone lib. v, traditurque ibidem, eas ideo a Cecrope conditas, quia Cares a mari, & a terra Bœoti Atticam popularentur. Non poſſum quin huc tranſcribam locum ex Etymologo, non duntaxat quia ad rem pertinet, ſed etiam ut ab inſigni mendo liberetur: Ἐπακρία χώρα] Ἀθηναίοις πάλαι κωμηδὸν οἰκοῦσι, πρῶτος Κέκροψ συναγαγὼν κατῴκισεν εἰς πόλεις δυοκαίδεκα· καὶ τὴν τῶν πολιτῶν ἐπωνυμίαν ἀφ' ἑαυτοῦ Κεκροπίαν προσηγόρευσε· δύο δὲ τετραπόλεις ἐκάλεσε, ἐκ τεσσάρων πόλεων ἑκατέραν μοῖραν συστήσας· τρεῖς δὲ λοιπὰς (lege τέσσαρας) ἰδίοις ὀνόμασι· καὶ ἡ περιέχουσα χώρα ταύτας τὰς τρεῖς (& hic legendum τέσσαρας) ὁμωνύμως αὐταῖς Ἐπακρία ἐκλήθη. Nam ſi unaquæque pars in quatuor civitates fuerit diſtributa, ſequitur neceſſario, & ultimam partem etiam quatuor civitates conſtituiſſe.

[41] Ξενοφῶν] Aliquoties Xenophon libro VII Hellenicorum de Eparitis mentionem facit: Καὶ τοὺς Ἐπαρίτους ἐπιμελεῖτο, ὡς ἀξιόχρεως τοὺς ὡπλισμένους. Verum ex mente Stephani apud Xenophontem reſcribendum foret Ἐπαρίτας. Deinde apud eundem ſequitur: Σὺν τε τοῖς Βοιωτοῖς καὶ τοῖς ὁμογνώμοσι τῶν Ἐπαριτῶν &c. Certiores tamen de correctione in Xenophonte eſſemus, ſi loci Androtionis & Ephori ad hanc uſque ætatem ſuperſtites manſiſſent.

[42] Ἐπειοὶ, οἱ Ἠλεῖοι, ἀπὸ Ἐπειοῦ βασιλέως.] Adducam duntaxat locum Pauſaniæ ex Eliacis prioribus, Stephani ſententiam maxime confirmantem. Τὴν δὲ Ἐπειῶν ἔσχεν ἀρχὴν Ἠλεῖος Εὐρυκύδας τε τῆς Ἐνδυμίωνος, καὶ (ὅτῳ πιστὰ) πατρὸς ὢν Ποσειδῶνος· καὶ τὸ ὄνομα οἱ ἄνθρωποι τὸ νῦν ἀντὶ Ἐπειῶν ἀπὸ τοῦ Ἠλείου μεταβαλόντες λέγουσιν. His adde verba Scholiaſtæ ad Lycophronem pag. 30. Ἐπειοὶ γὰρ οἱ Ἠλεῖοι, ἀπό τινος Ἐπειοῦ παλαιοτάτου.

[43] Ἐνδυμιωνιάδαι] Non dicam quid de hoc loco ſenſerit ad marginem ſui libri Salmaſius, & quemadmodum ejus emendationem tentaverit, ne videar ſtudio illa loca in lucem protrahere, in quibus vir maximus aliquid humani paſſus eſt. Endymioniadæ igitur appellantur ab Endymione Epei patre, qui, cum eum imperii cepiſſet ſatietas, in Olympia curſus certamen de regno filiis ſuis propoſuit, ex quo victor Epeus diſceſſit, ut refert Pauſanias libro jam citato: Ἔθηκε δὲ καὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ δρόμου τοῖς παισὶν ἀγῶνα Ἐνδυμίων ὑπὲρ τῆς ἀρχῆς· καὶ ἐνίκησε καὶ ἔσχε τὴν βασιλείαν Ἐπειός. Igitur ab illo Endymione Epei Endymioniadæ appellati ſunt, cujus rei plura quidem exempla in Stephano occurrunt. Vide in Ἀθῆναι, Ἀλεξανδρεῖς &c.

[44] Ἐπίδαμνος, πόλις Ἰλλυρίας] De nominibus & ſitu abunde ſatis egimus ad vocem Δυρράχιον, quæ in genuino Stephani fragmento reperitur.

[45] Ἔστι δὲ ἑτέρα ἐν τῷ Ἰωνίῳ κόλπῳ] Falſiſſimum hoc eſt, alium Epidamnum ad ſinum Jonium fuiſſe ſitum. Docet hoc etiam doctiſſimus Palmerius in opere de Græcia antiqua, ubi hæc habet. Vel vox ἑτέρα eſt a mala manu & omnino tollenda, vel quod magis puto, tota ultima clauſula, ἔστι δὲ ἑτέρα &c. transferenda eſt ad vocem ſequentem Ἐπίδαυρος. Nam Stephanus de Epidauro in Jonio ſinu nullam alibi facit mentionem.

[46] Τὸ ἐθνικὸν Ἐπιδάμνιος] In MSS Palatinis Salmaſius invenit Ἐπιδαμνεῖος & fœmininum Ἐπιδαμνειάς. Adducam tamen ineditum Chriſtodori epigramma in Johannem *Epidamnium* compoſitum.

Αὐτὸς

ΕʼΠΙʼΔΑΥΡΟΣ, πόλις [47] πρὸς τῷ Ἄργει, θηλυκῶς λεγομένη. τὸ γὰρ A

---- [48] Ἀμπελόεντ' Ἐπίδαυρον,

μετὰ ἀρσενικοῦ ἐπιθέτου, θηλυκόν ἐστιν, ὡς τὸ

---- Φολόεντος ἐχίδνης, B

παρὰ Νικάνδρῳ. τινὲς δὲ [49] Λειμηρὴν αὐτὴν φασι, τὴν λειμῶνας ἔχουσαν. [50] ἐκαλεῖτο δὲ Μελισσία, [51] καὶ Αἵμηρα, διὰ τὸ συνεχῶς αἱμάσσεσθαι τὸν βωμὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ὑπὸ τῶν θυσιῶν. [52] εἶτα Ἐπίταυρος, καὶ Ἐπίδαυρος. C τινὲς δὲ [53] Λειμηρὸν Λακωνικὴν λέγουσι, μίαν τῶν ἑκατὸν, διὰ τὸ πολλοὺς ἔχειν λιμένας. ὁ πολίτης, [54] Ἐπιδαύριος· τὸ θηλυκὸν, Ἐπιδαυρία,

EPIDAURUS, genere fœminino urbs juxta Argos. Illud enim apud Poëtam:

---- *Vitiferum Epidaurum*,

fœmininum eſt cum adjectivo maſculino; quemadmodum & illud:

---- *Vipera in cineres redacta.*

Apud Nicandrum. Quidam vero eam Limeram vocant, quaſi prata habentem. Appellabatur autem Meliſſia & Hæmera, quod Æſculapii ara frequenti victimarum immolatione & perpetuo ſanguine madeſceret: deinde Epitaurus, & Epidaurus. Quidam vero Limerum urbem Laconicam nominant, unam ex centum quia plurimos habet portus. Oppidanus, Epidaurius, genere fœminino Epidauria,

• Αὖτις Γ'ωάννης ΕΠΙΔΑΜΝΙΟΣ ἐνθάδε κεῖμαι,
Τηλεφάνης ἱππότου κόσμος ἀείφανέων.
Ὅ γλυκύ μοι μουσέων πτιάσας φάος, ὃς πλέον ἄλλων
Εὐρωπίας ξείνην δαιμόνιος ἐργασίην·
Παμφίλῳ τὴν πολέμων κεκληρμένος, ἣν τινα μούνην
Οὐκ ἴδε δύσπνους μοῖραν ὀρεξάμενος·
Αἰπυτάτην δ' ἤνεξεν . . . πρόσωπον ὑψηλὴν
Φαιδρωνίας καθαρῆς ἔργα δικαιοσύνης
Ὦ πόποι, οὐκ ἔζησε πολὺν χρόνον, ἀλλ' ἐνιαυτοὺς
Μῦνον ἀναπλήσας τεσσαράκοντα δύο·
Ὧ χαῖρε μουσοπόλοισι ποθὴν πατρίοισιν ἰάσας
Οἷς ἐποθεῖ πατέρων φέρτερον γινόμενον.

[47] Πρὸς τῷ Ἄργει.] Sic a multis appellatur ad diſtinctionem aliarum hoc nomine urbium: ſic quoque Xenophon lib VII Hellenic. Ἐμβαλόντων μὲν γὰρ εἰς Ἐπίδαυρον τῶν Ἀργείων &c. Sita enim erat in Argia Peloponneſi regione, ex oppoſito Æginæ. His adde verba Pauſaniæ lib. X: Καὶ ἐξ Ἐπιδαύρου Δίωνα τῆς ἐν τῇ Ἀργολίδι.

[48] Ἀμπελόεντ'.] Vide Homerum Iliad. B. Eſt in hoc Homeri & Nicandri hemiſtichio enallage generis, apud poetas aliquando uſitata.

[49] Λειμηρὴν αὐτὴν φασι, τὴν λειμῶνας ἔχουσαν.] Dubitavit Herodianus, magni nominis olim Grammaticus, utrum etymon hujus urbis deducendum eſſet a *pratis*, an vero a commodis portubus. Ejus verba reperiuntur corrupta apud Etymologici Mag. auct. Λιμήρα. Πόδαυρος (lege meo periculo Ἐπίδαυρος) τοῦτο δίστιχον ἐστιν· ὅποτε παρὰ τὸ λιμὴν, λιμήρη· ἢ παρὰ τοῦ λειμῶνος, λειμωνήρη, λειμήρη· οὕτως Ἡρωδιανός. Sed ſciendum in Peloponneſo duas fuiſſe hoc nomine civitates; Laconica paſſim commodis portubus, Argia vero egregiis pratis celebris eſt.

[50] Ἐκαλεῖτο δὲ Μελισσία.] Unde hoc nomen urbs acceperit, non additur: puto tamen hoc ei in honorem deæ Meliſſæ fuiſſe inditum, quæ, auctore Mnaſea Patareo apud Pindari Scholiaſt. ad Pyth. IV, prima favos apum invenit, eos edit & aquam admiſcens bibit: quæque Peloponneſiis perſuaſit, ut abſtinerent a carne, mutuaque hominum voratione, & potius uterentur cibo ex arboribus quæſito. Locum, quia egregius eſt, tranſcribam: Ἔνιοι δὲ καὶ τὰς περὶ τὰ ἱερὰ διαπλεκούσας νύμφας μελίσσας ἔλεγον· περὶ ὧν Μνασέας ὁ Παταρεὺς ἀφηγεῖται λέγων, ὡς αὗται πρότερον συμβουλεῦσαι καρποφαγεῖν τοὺς ἀνθρώπους, πίσσης τῇ ἀπὸ τῶν δένδρων χρῆσθαι τροφῇ. Καθ' ὃν χρόνον καὶ Μέλισσα μία τις αὐτῶν κηρία μελισσῶν εὑροῦσα, πρώτη ἔφαγε, καὶ ὕδατι μίξασα ἔπιε, καὶ τὰς ἄλλας δὲ ἐδίδαξε, καὶ τὰ ζῶα μελίσσας ἐξ αὐτῆς ἐκάλεσε, καὶ φυλακὴν πολλὴν ἐποιήσατο· ταῦτα δέ φησιν ἐν Πελοποννήσῳ γενέσθαι. Sic etiam Græculi ab iis, qui utile quid & bonum in genus humanum attulere, regionum & urbium nomina deſumere ſolent.

[51] Καὶ Αἵμηρα.] Oculis ſuis non bene uſus eſt Ortelius, frigidiſſimam Scotti conjecturam approbando, cupientis pro A ſubſtitui Λ, ut inde fiat Λίμηρα. Nam hoc nomen invenit a ſanguine, qua Æſculapii ara perpetuo madebat. Præterea Euſtathius ad Iliad B totam hanc Stephani ſectionem tranſcripſit, antiquam ejus vocis ſcripturam confirmans: Ἐπίδαυρος δὲ θηλυκῶς μὲν λέγεται, καθὰ καὶ τὰ Ἐθνικὰ γράφοντι· εἰπόντα ὅτι τὸ ἀμπελόεντα Ἐπίδαυρον, μετὰ ἀρσενικοῦ ἐπιθέτου, θηλυκόν ἐστιν, ὡς καὶ τὸ, ψολόεντος ἐχίδνης παρὰ Νικάνδρῳ· καὶ τὸ ἠερόεντος Πύλου, καὶ ὅσα τοιαῦτα· Ἐκαλεῖτο δέ ποτε λειμηρὰ διὰ δίφθογγον, ὡς λειμῶνας ἔχουσα, ἢ καὶ διὰ τοῦ ι, ὡς πολυλίμενος κατὰ Ἀρτεμίδωρον· οἱονεὶ λιμηρὰ τις οὖσα· ἔτι δέ φασι τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου. ἐκλήθη δὲ καὶ Μελισσία (lege Μελισσία) καὶ Αἵμηρα, διὰ τὸ συνεχῶς αἱμάσσεσθαι τὸν ἐκεῖ βωμὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ὃ κατ' ἐξαίρετον ἐτιμᾶτο· Εἶτα Ἐπίταυρος ὠνομάσθη· καὶ ἐκεῖθεν Ἐπίδαυρος· κατὰ δὲ τὸν Γεωγράφον καὶ Ἐπίκαρος αὐτὴν ὠνόμασαν τινες, ὡς Καρῶν αὐτὴν πάλαι κατασχόντων. Quemadmodum apud veteres gentiles aræ paſſim inveniebantur victimarum ſanguine madentes; ſic quoque aliæ extiterunt, quæ nullo hoſtiarum ſanguine imbuebantur. Hujuſmodi fuit ara Apollinis Γενέτορος in Delo, de quo Clemens Alexand. lib. VII Strom: Τὸν μὲν ἀρχαιότατον βωμὸν ἐν Δήλῳ ἁγνὸν εἶναι τεθρυλήκασι· πρὸς ὃν δὴ μόνον καὶ Πυθαγόραν προσελθεῖν φασι, φόνῳ καὶ θανάτῳ μὴ μιανθέντα. Verum de hac ara locus præſtantiſſimus eſt apud Macrob. lib. III Saturn. cap. VI: *Mirandum eſt hujus poetæ* (Virgilii) *& circa noſtra & circa externa ſacra doctrinam: neque enim de nihilo eſt, quod cum Delon venit Æneas, nulla ab eo cæſa eſt hoſtia, cum proficiſceretur, Apollini & Neptuno res facta divina eſt. Conſtat enim, ſicut Cloatius Verus ordinatorum libro ſecundo docet, eſſe Deli aram, apud quam hoſtia non cæditur, ſed tantum ſolenni deum prece venerantur. Verba Cloatii hæc ſunt: Deli ara eſt Apollinis* Γενέτορος, *in qua nullum animal ſacrificatur; quam Pythagoram velut inviolatam adoraviſſe produnt.*

[52] Εἶτα Ἐπίταυρος καὶ Ἐπίδαυρος.] Nulla eſt ratio quare cenſeam hanc genuinam veteremque eſſe ſcripturam, licet eandem quoque agnoverit Euſtathius, qui plures quidem errores ex noſtro tranſcripſit. Verum ſi hæc Stephani ſcriptura eſt, eam hauſit ex depravatis Strabonis codicibus, ubi lib. VIII ſic legitur: Ἡ Ἐπίδαυρος δ' ἐκαλεῖτο Ἐπίταυρος· φησὶ γὰρ Ἀριστοτέλης, κατασχεῖν αὐτὴν Κᾶρας. Probat ex ipſo Euſtathio Caſaubonus in ſuis ad hunc locum comment. reſcribendum ἐκαλεῖτο Ἐπίκαρος, quia Cares eam obtinuerunt. Vide locum Euſtathii proxime allegatum, & mecum judicabis in Ethnicographo reſtituendum, εἶτα Ἐπίκαρος καὶ Ἐπίδαυρος.

[53] Λειμηρὸν Λακωνικὴν λέγουσι] Laconica hæc a commoditate portus nomen illud invenit. Idem aſſeverat ex Artemidoro Geographus lib. VIII: Καὶ ἡ Λιμηρὰ Ἐπίδαυρος, ὡς Ἀρτεμίδωρός φησιν· Ἀποπλεύσαντι δὲ Κυθήρων πλησίον ἱστορεῖ ταύτην· διάλιμνον δ' οὖσαν, βραχέος, καὶ ἐκπεπληρωμένους λιμενηροὺς εἰρῆσθαι, ὡς ἂν λιμενηρὰ μετασυνεληλυθότες δὲ τοὔνομα. His adjungam locum inſignem Heſychii: Λιμηρά, ἡ Ἐπίδαυρος, διὰ τὸ λιμένας ἔχειν εὐφυεῖς οἷον λιμενηρά. Hæc loca mihi perſuadent, olim in Stephano fuiſſe ſcriptum: Τινὲς δὲ Λιμηρὰν Λακωνικὴν λέγουσι. Imo ſic legendum eſſe, etiam paſſim in Laconicis ſuo teſtimonio comprobat Pauſanias: Τῆς δὲ Βοιατῶν ὅμορος Ἐπιδαύρου ἐστὶν ἡ Λιμηρά. Deinde ſequitur apud eundem: Καὶ ἣ δὲ τὴν ὁδὸν τὴν ἐκ Βοιῶν ἐς Ἐπίδαυρον τὴν Λιμηρὰν ἄγουσαν &c. Vide præterea Thucyd. lib. IV, VI & VII.

[54] Ἐπιδαύριος.] Apud Goltzium & alios inveniuntur nummi cum inſcriptione ΕΠΙΔΑΥΡΙΩΝ. Fœmininum

δαυρία. καὶ [55] Ἐπιδαυρεὺς, καὶ Ἐπιδαυριώτης A φασίν.

ἘΠΙΕΙΚΊΔΑΙ, δῆμος τῆς Κεκροπίδος φυλῆς. ὁ δημότης, Ἐπιεικίδης. τὰ τοπικὰ, [56] Ἐπιεικιδῶν, ἐν Ἐπιεικίδῃσιν.

ἘΠΙΚΗΦΗΣΊΑ, δῆμος τῆς Οἰνηΐδος B φυλῆς. ὁ δημότης, Ἐπικηφήσιος. τὰ τοπικὰ, Ἐπικηφησιᾶθεν.

ἘΠΙΛΕΥΚΆΔΙΟΙ [57], πόλις μετὰ Ἀκαρνανίαν· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. τὸ ἐθνικὸν, Ἐπιλευκάδιος ὁμοίως. C

ἘΠΙΠΟΛΑΙ, χωρίον ἀπόκρημνον, προσεχὲς Συρακούσαις· [58] Θουκυδίδης ἕκτῃ. τὸ ἐθνικὸν, Ἐπιπολαῖος, τῷ κοινῷ τύπῳ.

ἘΠΙΤΆΛΙΟΝ, πόλις τῆς Τριφυλίας· Πολύβιος τετάρτῃ. τὸ ἐθνικὸν, Ἐπιταλιεύς. D

ἘΠΙΦΆΝΕΙΑ, πόλις Συρίας, κατὰ Ῥαφανέας, ἐν μεθορίοις Ἀράδου, ἀφ' ἧς Εὐφράτης ὁ Στωϊκὸς φιλόσοφος. δευτέρα, Κιλικίας. τρίτη, Βιθυνίας. δ', κατὰ Τίγριν. ἐκλήθη δὲ καὶ [59] Ἀρκεσίκερτα, ὅ ἐστιν Ἀρκεσίου E κτίσμα. ὁ πολίτης, Ἐπιφανεύς.

ἘΠΟΤΊΑ, πόλις, ἡ νῦν Ἀμβρακία, ἡ πρότερον Παραλία. καὶ οἱ οἰκοῦντες, Παράλιοι.

ἘΠΤΑΚΩΜῆΤΑΙ, βάρβαροι, [60] τὸ Σκυθικὸν οἰκοῦντες ὄρος. [61] τινὲς δὲ τούτων F ἐκαλοῦντο καὶ Βύζηρες.

ἘΠΩΠΗ, οὕτως ἡ Ἀκροκόρινθος ἐκαλεῖτο, [62] διὰ τὸ Σίσυφον ἐκεῖ ἰδεῖν τὴν Αἰγίνης ἁρπαγὴν ὑπὸ Διός. τὸ ἐθνικὸν, [63] Ἐπωπεὺς, καὶ Ἐπωπίτης. G

ἘΡΒΗΣΣΟΣ [64], Σικελίας πόλις. [65] τὸ ἐθνικὸν, Ἐρβησσῖνος· Φίλιστος Σικελικῶν β'.

Ἔ Ρ Β Ι-

dauris, & Epidauris, & etiam Epidauriotes inquiunt.

EPIEICIDÆ, populus Cecropidis tribus. Popularis, Epieicides. Localia ſunt, ex Epieicidis & in Epieicidis.

EPICEPHESIA, populus Oeneïdis tribus, Popularis Epicephesius. Locale, ex Epicephesia.

EPILEUCADII, urbs poſt Acarnaniam, auctore Hecatæo in Europa. Gentile, Epileucadius, ſimili modo ſe habet.

EPIPOLÆ, caſtellum loco prærupto poſitum, Syracuſis vicinum, auctore Thucydide libro VI. Gentile, Epipolæus, communi forma.

EPITALIUM, urbs Triphyliæ, de qua Polybius libro IV. Gentile, Epitalienſis.

EPIPHANEA, urbs Syriæ juxta Raphaneas in Aradi finibus, quam Euphrates philoſophus Stoïcus patriam habuit. Secunda, Ciliciæ. Tertia, Bithyniæ. Quarta, juxta Tigrin. Hæc etiam Arceſicerta vocatur, eſt enim Arceſii opus. Cives Epiphanenſis.

EPUIA, urbs quæ nunc Ambracia, prius vero Paralia dicebatur. Incolæ, Paralii.

HEPTACOMETÆ, barbari, Scydiſſem montem incolentes. Quidam vero eorum appellabantur Byzeres.

EPOPE, hoc modo Acrocorinthus nominabatur, quia ibidem Siſiphus Æginam à Jove raptam viderat. Gentile, Epopenſis & Epopita.

ERBESSUS, urbs Siciliæ. Gentile, Erbeſſinus, auctore Philiſto libro II rerum Sicularum.

HERBI-

minium proſtat apud Strab lib. VII: Μέχρι πρὸς Αἰγίνῃ καὶ τὴν Ἐπιδαυρίαν. Apud Scylacem ſecunda a fine per diphthongum exaratur: Μετὰ δὲ τὴν Ἐπιδαυρίων χώραν, Ἁλία καὶ λιμήν.

[55] Ἐπιδαυρεὺς καὶ Ἐπιδαυριώτης.] Inveniuntur hæc gentilia apud Etymologici Mag. Auctorem: Ὁ πολίτης Ἐπιδαύριος· λέγεται καὶ Ἐπιδαυρεὺς καὶ Ἐπιδαυρία· καὶ Ἐπιδαυριώτης ὁ πολίτης, ὡς ἀπὸ τῆς Σικελίας Σικελιώτης.

[56] Ἐξ Ἐπιεικιδῶν.] Prxpoſito ἐξ, quæ plerumque hujuſmodi localium formæ additur, in omnibus libris exciderat.

[57] Ἐπιλευκάδιοι.] Hujus urbis meminit Scylax Caryandenſis, cujus verba vir ſummus Salmaſius ita in integrum reſtituit: Καὶ πόλις Λευκὰς καὶ λιμήν· αὕτη ἀνέχει ἀπὸ τῆς Λευκάτας, ὃ ἐστιν ἀκρωτήριον· πόῤῥω δὲ τῆς θαλάττης αὕτη ἡ πόλις ἦν τὸ πρὶν, ἣν Ἐπιλευκάδιοι ἐπωνομάζον. Vide porro quæ ad hunc locum commentatur in Plin. Exercit. pag. 715.

[58] Θουκυδίδης ἕκτῃ.] Addam verba Thucydidis, quæ innuere noſter mihi perſuadeo: Ἐπὶ μὲν τῶν Ἐπιπολῶν κρατήσωσιν οἱ Ἀθηναῖοι, χωρίου ἀποκρήμνου τε καὶ ὑπὲρ τῆς πόλεως εὐθὺς κειμένου. Infignem Epipolarum deſcriptionem pete ex Cluverio.

[59] Ἀρκεσίκερτα.] Libri MSS & priores editiones exhibent Ἀρεσικέρτα. Xylandriana vero Ἀρκεσικέρτα. Veram lectionem nos divulgavimus, nam Ἀρκεσίκερτα dicitur, ut Τιγρανόκερτα, & vertitur *Arceſii urbs*. Eſt hæc antiqua *Hemath*, de qua Bochartus Phaleg. lib. IV cap. XXXVI.

[60] Τὸ Σκυθικὸν οἰκοῦντες ὄρος.] Peſſime hunc locum acceperunt librarii, non enim fuit apud Heptacometas mons Scythicus. Verior eſt ſcriptura codicis Voſſiani: Ἑπτακωμῆται, βάρβαροι, τὸ Σκυδίσην οἱ οἰκοῦντες ὄρος. Sed genuinam lectionem nobis ſuppeditabit Geographus lib XII: Δεινῶς δὲ διὰ τούτων ὁ, τε Σκυδίσης ὄρος τραχύτατον συνάπτον τοῖς Μοσχικοῖς ὄρεσι, τοῖς ὑπὲρ τῆς Κολχίδος, οὗ τὰ ἄκρα κατέχουσι οἱ Ἑπτακωμῆται.

[61] Τινὲς δὲ τούτων ἐκαλοῦντο &c.] Etiam hæc verba leguntur apud Strabonem, paullulum intra illa, quæ jam ex lib. XII produximus. Adeo ut ſuſpicari liceat, Stephanum totam illam ſectionem de Heptacometis ex verbis Strabonis confeciſſe.

[62] Διὰ τὸ Σίσυφον.] Vide eandem apud noſtrum fabulam in voce Κόρινθος.

[63] Ἐπωπεὺς καὶ Ἐπωπίτης.] Conjunctionem καὶ, ut neceſſariam, revocavi: Palatini exhibebant, Ἐπωπεὺς Ἐπωπίτης, unde hanc lectionem confeci.

[64] Ἐρβησσὸς, πόλις Σικελίας.] Cum hoc nomine Cluverius duo in Sicilia obſervaverit oppida, alterum ſupra Agrigentum, alterum vero circa Syracuſanum agrum, cum viro docto ambigo, utrum intellexerit Stephanus. Situm Erbeſſi circa Syracuſanum agrum egregie deſcripſit Livius lib. XXIV, & illius circa Agrigentum Polybius lib. I. & Diod Sicul. lib. XX.

[65] Τὸ ἐθνικὸν, Ἐρβησσῖνος.] Apud Diodorum lib. XIV oppidani

ἝΡΒΙΤΑ [66], πόλις Σικελίας. Ἔφορος κη΄. τὸ ἐθνικὸν, Ἑρβιταῖος. A

HERBITA, urbs Siciliæ, de quo Ephorus libro XXVIII. Gentile, Herbitæus.

ἘΡΓΈΤΙΟΝ [67], πόλις Σικελίας· Φίλιστος Σικελικῶν δευτέρᾳ. τὸ ἐθνικὸν, Ἐργετῖνος.

ERGETIUM, urbs Siciliæ, cujus meminit Philiſtus libro II rerum Sicularum. Gentile, Ergetinus.

ἘΡΕΒΊΔΑΙ, μέρος Λωτοφάγων· Φίλιστος ὀγδόῳ. B

EREBIDÆ, pars Lotophagorum, apud Philiſtum libro VIII.

ἘΡΕΜΒΟΊ [68], ἔθνος Ἀράβων· Ὅμηρος,

---- [69] Καὶ Σιδονίους καὶ Ἐρεμβούς.

[70] τούτους δέ φησι τοὺς Τρωγλοδύτας, ἀπὸ τοῦ εἰς τὴν ἔραν βαίνειν. λέγονται καὶ Ἐρεμβαῖοι, καὶ θηλυκὸν Ἐρεμβίς. C

EREMBI, gens Arabica. Homerus:

---- *Et Sidonios & Erembos.*

Illos vero nominant Troglodytas, eo quod terram ſubeant. Vocantur etiam Erembæi, & genere fœminino Erembis.

ἜΡΕΣΟΣ [71], πόλις ἐν Λέσβῳ, ἀπὸ Ἐρέσου τοῦ [72] Μάκαρος. ἐξ ἧς Θεόφραστος Ἀριστοτέλους γνώριμος, καὶ διάδοχος, ὁ ἐπιφανέστατος, ὃς Τύρταμος ἐλέγετο, [73] καὶ διὰ τὸ τῆς φράσεως θεσπέσιον, Θεόφραστος ἐκλήθη. τὸ ἐθνικὸν, Ἐρέσιος, ὡς Ἐφέσιος· καὶ Ἐρεσία, καὶ Ἐρεσιάς. D

ERESUS, urbs in Lesbo, ſic dicta ab Ereſo Macaris filio. Hanc patriam habuit Theophraſtus Ariſtotelis diſcipulus & ſucceſſor, illuſtriſſimus ille, qui Tyrtamus vocabatur, & propter dictionis divinitatem Theophraſtus appellatus eſt. Gentile, Ereſius, uti Epheſius: & Ereſia & Ereſienſis.

ἘΡΕΤΡΙΆ, πόλις Εὐβοίας· Ὅμηρος,

[74] Χαλκίδ' Ἐρέτριάν τε. ---- E

[75] ἐκαλεῖτο δὲ Μελανηῒς, ἀπὸ Μελανέως τοῦ Εὐρύτου πατρός. οὕτω δ' ἐκλήθη ἀπὸ Ἐρετριέως, τοῦ Φαέθοντος υἱοῦ. τοῦτον δ' εἶναι ἕνα τῶν Τιτάνων. [76] ἔστι καὶ Θεσσαλίας. ὁ πολίτης, Ἐρετριεὺς, καὶ κλίνεται Ἐρετριέως. F

ERETRIA, urbs Eubœæ, de qua Homerus:

Chalcidem Eretriamque. ----

Appellabatur vero Melaneïs a Menaleo Euryti patre. Sic autem dicta eſt urbs ab Eretrieo Phaëthontis filio. Perhibent hunc unum e Tetanibus fuiſſe. Eſt quoque Theſſaliæ oppidum, cujus oppidanus Ἐρετριεὺς, quod in caſu obliquo habet

oppidani appellantur Ἑρβιταῖοι, pro quo Cluverius reponit Ἑρβησσῖνοι. Erbeſſi circa Agrigentum incolæ dicuntur Ἑρβησσεῖς, & Plinio lib. III cap. VIII HERBESSENSES.

[66] Ἕρβιτα, πόλις Σικελ.] Fuit hoc oppidum, teſte Cluverio, inter Symæthum & Heræum amnem, qui eorum adſtipulatur ſententiæ, Herbitam *Nicoſiam* interpretantium, conterminam Ennæ, Aſſoro, Agyrio & Capytio. Idem gentile nomen occurrit apud Diod Sicul. lib. XII: Πρὸς Διονύσιον εἰρήνην ὁ δῆμος ὁ τῶν Ἑρβιταίων ἐποιήσατο. Apud Plinium lib. III cap. VIII HERBITENSES inveniuntur.

[67] Ἐργέτιον, πόλις Σικελ.] Diodoro & Ptolemæo Σεργέντιον appellatur, Silio Italico lib. XIV *Hergentum*:

Hadranum Hergentumque ſimul, telâque ſuperba
Lanigera Melite. ----

Gentile nomen apud Plinium lib III cap. VIII, ut & apud noſtrum, eſt ERGETINUS. Plura de oppidi ſitu vide apud Cluverium.

[68] Ἐρεμβοὶ, ἔθνος Ἀράβων.] Cenſet Strabo veteres Græcos ſic appellaſſe Arabas, quod apud illum lege lib. I Geograph. Certiſſimum hujus rei argumentum eſt, quod Erembi etiam Troglodytæ vocentur, qui ſunt Rubri maris accolæ verſus Ægyptum. Erembos Cl. Bochartus deducit ab Hebræo ערב *Ereb*, cum vide in ſuo Phaleg. lib. IV cap. XXIX.

[69] Καὶ Σιδονίους.] Hemiſtichium deſumptum eſt ex Odyſſ. Δ.

[70] Τούτους δέ φησι τοὺς Τρωγλοδύτας.] Erembos, Troglodytas & Ichthyophagos Lycophronis Scholiaſtes eoſdem facit. ita enim ille de iiſdem: Ἐρεμβούς φησι, τοὺς Ἐρεμβοὺς περὶ τοῦ Νείλου ῥοὰς οἰκεῖν· γένος δὲ Ἀράβων εἰσὶν οἱ Ἐρεμβοὶ, οἱ καὶ Τρωγλοδύται καὶ Ἰχθυοφάγοι καλούμενοι, ὧν τὸν βίον πλατέως ὁ Διόδωρος γράφει. Ἐρεμβοὶ δὲ λέγονται, ὅτι ἐν τῇ ἔρᾳ, ὅ ἐστι τῇ γῇ βαίνουσι· ὑπὸ γὰρ γῆν καὶ τρώγλας οἰκοῦσι. Vide præterea Etymologici Mag. auctorem, apud quem eadem Hellanici, nec non Cratetis de Erembis ſententia legitur.

[71] Ἔρεσος.] Promiſcue ſcribitur hæc vox, nunc cum ſimplici, nunc cum duplici ſigma. Ipſe Stephanus aliquando vocem duplici exaravit Vide in Μεσσαπίον.

[72] Μάκαρος.] Dubitare videtur Cl. Menagius ad Diog. Laertium, an non ſit legendum Μακαρέως. Sed genuinum ſatis eſt & ſanum τὸ Μάκαρος a caſu recto Μάκαρ. Aliquoties enim caſus obliquus inde deductus occurrit apud noſtrum. Vide in vocibus Ἄντισσα & Μήθυμνα.

[73] Καὶ διὰ τὸ τῆς φράσεως θεσπέσιον, Θεόφραστος ἐκλήθη.] Strabo lib. XIII in deſcriptione Lesbi: Τύρταμος δ' ἐκαλεῖτο πρότερον ὁ Θεόφραστος, μετωνόμασε δ' αὐτὸν ὁ Ἀριστοτέλης Θεόφραστον· ἅμα μὲν φεύγων τὴν τοῦ προτέρου ὀνόματος κακοφωνίαν, ἅμα δὲ τὸν τῆς φράσεως αὐτοῦ ζῆλον ἐπισημαινόμενος. Seneca lib. VI Natural Quæſt. lib. VI cap. XIII: *In hac ſententia licet ponas Ariſtotelem, & diſcipulum ejus Theophraſtum, non, ut Græcis viſum eſt, divini, tamen & dulcis eloquii virum, & nitidi ſine labore.* Plinius in Præfatione: *Adverſus Theophraſtum, hominem in eloquentia tantum, ut nomen divinum inde invenerit.* Vide præterea Diog. Laertium, Suidam & alios.

[74] Χαλκίδ' Ἐρέτριάν τε.] Principium hujus verſiculi deſumptum eſt ex Homeri Bœotia, ſed non ubique eodem modo ſcribitur. In cod. Voſſiano: Χαλκίδα τ' Ἐρέτριάν τε: In Euſtathiana Homeri editione: Χαλκίδα τ' Εἰρέτριάν τε πολυστάφυλόν θ' Ἱστίαιαν. Hæc lectio aliis eſt anteponenda, quod ipſe ad hunc locum docet Euſtathius: Ὅμηρος δὲ διὰ μέτρον, Εἰρέτριαν καλεῖ, ἐκτείνας τὸ Ἔ.

[75] Ἐκαλεῖτο δὲ Μελανηΐς.] Appellata fuit etiam Ἀρότρια, teſte Strabone lib. X: Μελανηῒς δ' ἐκαλεῖτο πρότερον ἡ Ἐρέτρια, καὶ Ἀρότρια. Vide præterea Euſtathium, cujus verba mox ſum producturus.

[76] Ἔστι καὶ Θεσσαλίας.] Mentionem de Eretria Theſſalica, Euboicæ cognomine circa Pharſalum fecit Strabo lib. IX, & ex eo Euſtathius ad Homeri Catalogum: Ὥσπερ δὲ πολλαὶ Χαλκίδες, οὕτω καὶ Ἐρέτριαι· ἔστι γὰρ καὶ Θετταλικὴ καὶ περὶ Φάρσαλον δέ· ἴσχυσαν δέ φασί ποτε πολλοὶ οἱ Ἐρετριεῖς, καὶ πόλις δὲ παλαιὰ ἡ Ἐρέτρια, ὡς καὶ ἡ Χαλκίς, συνῳκίσθη.

τριέως, καὶ Ἐρετριεῦς, ὡς [77] Σκιρεῦς. καὶ Ἐ- A
ρετρὶς θηλυκῶς, [78] καὶ Ἐρέτριος, [79] καὶ Ἐρε-
τριὰς, καὶ [80] Ἐρετριακός.

ἘΡΕΥΑΤΙΣ, πόλις Λυκίας, [81] ἀπὸ Ῥευάσης καὶ Ἐλευθερᾶς. [82] τὸ ἐθνικὸν, Ἐρευάτης. B

ἘΡΗΜΟΣ, καὶ νῆσος ἐστὶν ἐρήμη. ἐρήμη δ' ἐστὶ γῆ μεμονωμένη· ἀφ' ἧς ἐρημαῖος, καὶ ἐρημαία.

ἘΡΘΑ, πόλις Παρθίας ἐπὶ τῷ Εὐφράτῃ. τὸ ἐθνικὸν, Ἐρθηνὸς, [83] ὡς Γλαῦκος ἐν C Ἀραβικῶν δευτέρῳ.

ἘΡΙΚΕΙΑ, δῆμος Ἀθήνησιν Αἰγηΐδος φυλῆς. ὁ δημότης, Ἐρικεεύς. τὰ τοπικὰ, Ἐρικείαθεν, Ἐρικείανδε, Ἐρικεᾶσιν.

ἘΡΙΚΟΥΣΣΑ [84], μία τῶν Αἰόλου νή- D σων, ἀπὸ φυτοῦ καλουμένη, ὡς ἡ Φοινικοῦσσα. τὸ ἐθνικὸν, Λιπαραῖοι ἐξ Ἐρικούσσης. καὶ πάλιν, Λιπαραῖοι ἐκ Φοινικούσσης. πάντες γὰρ οἱ οἰκοῦντες Αἰόλου νήσους, ἐκαλοῦντο κοινῶς μὲν Λιπαραῖοι, [85] ἰδικῶς δὲ ἐξ ἑκάστης E τοπικῶς, ὡς καὶ ἐν ἑτέροις δείξομεν τοῦτο φυλαττόμενον.

ἘΡΙΜΟΝ, πόλις Οἰνώτρων ἐν μεσογαίᾳ, ὡς Ἑκαταῖος.

ἘΡΙΝΕΟΣ [86], πόλις Δωριέων ὑπὸ τὸν F Παρ-

habet Ἐρετριέως & Ἐρετριεῦς, uti Σκιρεῦς. Et genere fœminino Eretris, & Eretrius, & Eretrias, & Eretriacus.

EREUATIS, urbs Lyciæ a Rheuaſte & Eleuthera condita. Gentile, Ereuates.

EREMUS, & inſula etiam deſerta eſt. Illa vero terra ἐρήμη deſerta appellatur, quæ incolis vacua eſt. Hinc eremæus, & eremæa.

ERTHA, urbs Parthiæ ad Euphratem. Gentile, Erthenus, ut Glaucus teſtis eſt libro II Arabicorum.

ERICEA, populus Athenienſis Ægeïdis tribus. Popularis, Ericeenſis. Localia ex Ericea, ad Ericeam, in Ericea.

ERICUSSA, una inſularum Æoli, a planta quadam ſic dicta, uti Phœnicuſſa. Gentile, Liparæi ex Ericuſſa: & rurſum Liparei ex Phœnicuſſa: omnes enim Æoli inſularum incolæ communi nomine Liparæi; ſed proprie ex unaquaque a loco cognominati ſunt, quemadmodum hoc etiam in aliis obſervandum demonſtrabimus.

ERIMUN, urbs OEnotrorum in mediterraneis, auctore Hecatæo.

ERINEUS, oppidum Dorienſium ſub Par-

[77] Σκιρεῦς.] Libri vulgati & MSS conſtanter vitioſe exhibebant Τιρεῦς. Verum auctoritate Stephani & Archiepiſcopi Theſſalonicenſis inductus Σκιρεῦς in contextum recepi. Stephanus: Σκίρος, δῆμος Ἀττικῆς &c. ὁ δημότης Σκιρεύς, Σκιρέως, καὶ κατὰ συναίρεσιν Σκιρεῦς. Prolixior eſt hac in re Euſtathius ad Hom. Catalog. cujus verba huc tranſcribam, quia ex noſtro deſumpta videntur: Ἐρέτρια ἐκαλεῖτο μὲν καὶ Μελανηΐς, ἀπὸ Μελανέως, πατρὸς Εὐρύτου· ἔσχηκε δὲ τὴν κλῆσιν ἀπὸ Ἐρετριέως υἱοῦ Φαέθοντος, ἑνὸς τῶν Τιτάνων· ταύτης ὁ πολίτης, Ἐρετριεύς, ἡ γενικὴ Ἐρετριέως, καὶ συναιρέσει Ἐρετριῶς, ὡς Σκιρεύς Σκιρέως Σκιρῶς· χοεὺς χοέως χοῶς, εἶδος μέτρου &c.

[78] Καὶ Ἐρέτριος.] Si hoc gentile ſit genuinum tria hinc deducuntur, Ἐρετριεύς, quod potiſſimum eſt in uſu, & Ἐρέτριος, & Ἐρετριαῖος, quod eſt apud Etymologici Mag. Auct. Ἐρέτρια, πόλις Εὐβοίας· ὁ πολίτης, Ἐρετριεύς, καὶ Ἐρετριαῖος· τὸ θηλυκὸν, Ἐρετριαία καὶ Ἐρετριάς. Fœmininum τοῦ Ἐρέτριος apud Latinos in uſu eſt, vide Plinium lib. XXXV cap. XVI ubi de *Terra Eretria*, quid in medicina valeat, verba facit.

[79] Καὶ Ἐρετριάς.] Hoc fœmininum non agnoſcunt libri vulgati: quod, quia codices calamo exarati repræſentant, huc loco inſerendum putavi, eſt enim uſitatum veteribus: Dioſcorides hanc vocem uſurpat, ubi de terra Melia loquitur: Ἡ δὲ Μηλία τὴν μὲν χρόαν καὶ αὐτὴ ἐστιν ἐμφερὴς Ἐρετριάδι τῇ σποδοειδεῖ &c.

[80] Ἐρετριακός.] Hoc nomine inſigniebatur apud Eretrienſes Philoſophorum ſecta teſte Strabone lib. IX: Μενέδημος δὲ τῶν Ἐρετριέων οἱ Ἐρετριακοί. Verum non duntaxat *Eretriaci*, ſed etiam Ἐρετρικοί, ſi vox mendo careat, appellabantur, teſte eodem Strab. lib. X: Μαρτυρεῖ δ' ὑπὲρ τῶν Ἐρετρικῶν φιλοσόφων σχολὴ τῶν περὶ Μενέδημον ἐν τῇ Ἐρετρίᾳ γενομένη. Diogenes Laertius hanc ſectam quoque Ἐρετρικὴν vocat ex Hippoboto de Philoſophorum ſectis. Vide hac de re quoque Suidam. Ἐρετρικὴ etiam ſumitur pro agro Eretriæ circumjacente. Strab. lib. X: Ἔστι δὲ καὶ ἡ Οἰχαλία κώμη τῆς Ἐρετρικῆς. In hoc pago Eretriacæ regionis conſpiciebantur olim ruinæ & reliquiæ oppidi Eretriæ ab Hercule diruti, ut ibidem teſtatur idem Strabo.

[81] Ἀπὸ Ῥευάσης.] Conſtanter ſic exhibent libri MSS & vulgati: ſed fortaſſis reſcribendum eſt: ἀπὸ Ἐρευάτου καὶ Ἐλευθερᾶς. Noſtra enim conjectura magis urbis appellationi reſpondet. In Voſſiano legitur: Ἐρευατις, πόλις Λυκίας, ἀπὸ Εὐάσης &c.

[82] Τὸ ἐθνικὸν Ἐρευάτης.] Suſpectum eſt hoc gentile Salmaſio, & non ſine ratione: nam ſi verum oppidi nomen eſt Ἐρευατις, inde formandum Ἐρευατίτης.

[83] Ὡς Γλαῦκος ἐν Ἀραβικῶν β.] Inſigne hic exhibemus noſtræ editionis incrementum, nam nec vola nec veſtigium horum verborum in libris vulgatis conſpicitur.

[84] Ἐρικοῦσσα, μία τῶν Αἰόλου νήσων.] In nonnullis libris MSS cum ſimplici ſigma hæc vox exaratur, ſed melius duplici; quia contracta eſt ab Ἐρικόεσσα. A Ptolemæo appellatur Ἐρικώδης, ut & a Diod Sicul. lib. V, & Apoll. Scholiaſt. ad lib. III. Hodie vulgari nomine vocatur *Alicur*. Nomen accepit ἀπὸ τῆς ἐρείκης, quod Heſychio eſt εἶδος φυτοῦ. Imo etiam nunc hodie peregrinantes teſtantur, in hac inſula ſylvas ericarum arborum conſitas reperiri confertaſque. Hæc inſula in ortum verſus Liparam ſita eſt.

[85] Ἰδικῶς καὶ ἐξ ἑκάστης τοπικῶς.] Non poſſum improbare periphraſticam τοῦ ἐθνικοῦ deſcriptionem, quo incolæ hujus inſulæ nominantur Λιπαραῖοι ἐξ Ἐρικούσσης: ſed mirum eſt, noſtrum hic non exprimi illud ἐθνικὸν καὶ τοπικὸν, quod deberet eſſe Ἐρικουσσαῖος, quemadmodum a Φοινικοῦσσα deducitur Φοινικουσσαῖος, de quo videndus noſter ſuo loco.

[86] Ἐρινεὸς, πόλις Δωριέων.] Una hæc eſt ex quatuor Dorienſium oppidis, unde veteres Doridem tetrapolim appellarunt. Strabo lib. IX: Καὶ μὴν οἱ Δωριεῖς· οὗτοι μὲν οὖν εἰσὶν οἱ τὴν τετράπολιν οἰκοῦντες, ἥν φασιν εἶναι μητρόπολιν τῶν ἁπάντων Δωριέων· πόλεις δ' ἔσχον Ἐρινεόν, Βοιόν, Πίνδον, Κυτίνιον. In hac urbe creſcebat ficus ſpecies, quæ ἐρινεὸς dicebatur, quæque ex ea nomen invenit. docet hoc Ly-

Παρνασόν. λέγεται ϗ Ἐρίνεος. ἔστι ϗ Ἰταλίας A ἄλλη, [87] ϗ Ἀχαίας· ὁ πολίτης, Ἐρινεάτης, ϗ Ἐρινεεύς.

ἘΡΙΝΙΑ'ΤΗΣ [88], κώμη Μεγαρίδος· [89] Παυσανίας ά. ὁ οἰκήτωρ Ἐρινιάτης, διὰ τὸ πρωκαταληφός. B

ἘΡΚΥ'ΝΙΟΝ, [90] ὄρος Ἰταλίας. ἀφ' οὗ [91] Ἑρκυνὶς ἡ χώρα, ϗ Ἑρκύνιος τὸ κτητικόν· Ἀλέξανδρος Εὐρώπη.

ἙΡΜΙΩ'Ν [92], καὶ Ἑρμιόνη, ἀπὸ τῆς Ἑρμιόνος γενικῆς, ὡς ἀπὸ τοῦ κάλυκος ἡ καλύκη, καὶ τοῦ χιτῶνος ἡ χιτώνη, καὶ ἡγεμόνος ἡγεμόνη. [93] ἐκαλεῖτο δὲ ϗ Λακέρεια. Ἕρμιον δὲ, ἀπὸ τοῦ τὸν Δία ϗ τὴν Ἥραν ἐνταῦθα ἀπὸ Κρήτης ἀφικομένους ὁρμισθῆναι. [94] καὶ τροπῇ τοῦ ο εἰς ε, ὅθεν ϗ ἱερὸν Ἥρας παρθένου ἦν ἐν αὐτῇ. [95] τὸ ἐθνικὸν, Ἑρμιονεύς· καὶ [96] Ἑρμιονὶς τὸ θηλυκόν. C D

ἝΡΜΟΣ, ὡς Ἕρκος, οὐδετέρως, δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς· ὁ δημότης, Ἑρμεῖος. τὸ εἰς τόπον, [97] εἰς Ἕρμους, ἢ Ἑρμόσε. τὸ ἐν τόπῳ, ἐν Ἑρμεῖ. E

ἙΡΜΟΤΥΜΒΙΕΙ͂Σ [98], μοῖρα τῶν μαχί-

Parnaſſo. Appellatur etiam Ἐρίνεος. Eſt item alia Italiæ & Achaiæ. Oppidanus Erineates, & Erineenſis.

ERINIATES, vicus Megaridis, auctore Pauſania libro 1. Incola Eriniates, quia in primitivo ſuo reperitur.

HERCYNIUM, mons Italiæ, unde nomen regionis Hercynis, & Hercynius poſſeſſivum, auctore Alexandro in Europa.

HERMIŌN, & Hermione fit a genitivo Hermionis, uti a κάλυκος ἡ καλύκη calyculus roſæ, & a χιτῶνος χιτώνη tunica, & ab ἡγεμόνος ἡγεμόνη regina. Vocabatur autem etiam Laceria, Hermium vero, ab ὁρμισθῆναι, mutato ο in ε, quia Jupiter & Juno ex Creta proficiſcentes, ibi appulerint. Hinc eſt, quod in illa urbe templum Junonis virginis inveniatur. Gentile, Hermionenſis, & Hermionis fœmininum.

HERMUS, uti Hercus, genere neutro, populus Acamantidis tribus. Popularis, Hermeus. Hinc formantur localia, quæ ad locum & in loco denotant.

HERMOTYMBIEI, gens bellicoſa in

hoc Lycophronis Scholiaſtes, cujus verba, quia corrupta ſunt, emendata huc tranſcribam: Ἐρινεοῦ, ϗ ἐν συγκοπῇ Ἐρινοῦ. ἐρινεὸν δέ οἱ πολλοί φασιν εἶναι τὴν ἀγρίαν συκῆν· ἔστι δὲ τοῦτο, ἀλλ' ὁ ἐρινεὸς εἶδος ἐστὶ συκῆς, ἀπὸ Ἐρινεοῦ πόλεως Δωρικῆς· τετράπολις γάρ ἐστιν ἡ Δωρίς, ἧς μία πόλις ὁ Ἐρινεός, ἐν ᾗ εἰσι συκαῖ λεγόμεναι ἐρινεοί, ὡς Δαμασκηναί, ... ϗ Κυδώνια μῆλα. In hunc ſenſum etiam legimus apud Etymologici Mag. Auctorem: Ἐρινεὸν σῦκον, ἀπὸ Ἐρινεοῦ τῆς Θετταλίας, ὅπου πρῶτον ὤφθη. Nimis generaliter hanc urbem Theſſaliæ adſcribit, ſed exactam geographiam, quæ a Grammaticis requirit, næ ille toto cœlo errat.

[87] Καὶ Ἀχαίας.] Non fuit oppidum, ſed portus Achaiæ hoc nomine, ut teſtis eſt Pauſanias in Achaicis: Ἐς δὲ λιμένα Ἐρινεὸν ἐξ Αἰγίου τείχους, ... σταδίους· ἀφέστηκε δὲ ἐς Αἴγιον ἀπὸ τοῦ Ἐρινεοῦ.

[88] Ἐρινιάτης] Editiones Xylandrianam præcedentes, ut & codd MSS conſtanter legunt Ἐρινιάτης. Sed utrobique male. Incidit noſter in depravatum a librariis Pauſaniæ locum: nam in hodiernis editis legitur: Καὶ πόλις ἄλλο χωρίον ἐν Ἐρινείᾳ τῇ Μεγαρέων κώμῃ. Certum eſt noſtrum incidiſſe in vitioſum locum, quia incolæ nomen cum pago idem ſtatuit.

[89] Παυσανίας α΄.] Ita hunc locum correximus, cum in Aldina & Florentina male legeretur, Παυσανίας δ΄. Verum a Xylandriana editione libri numerus aberat.

[90] Ὄρος Ἰταλίας.] Locus Salmaſio, & unicuique rem attentius conſideranti, de mendo ſuſpectus: in margine ſui libri legendum monet, ὄρος Γαλλίας, vel Γαλατίας. Eundem errorem erravit Etymologici Mag. Auctor: Ἑρκύνιος δρυμός, ὁ τῆς Ἰταλίας ἐνδότατα, ὡς φησὶν Ἀπολλώνιος ἐν δ΄ Ἀργοναυτικῶν. Sed nemo neſcit quam longe Hercynia ſylva & mons ab Italia abfuerint.

[91] Ἑρκυνὶς ἡ χώρα] Ita hæc vox ſumitur a Parthenio: Ἀλλ' ὅτ' ἀφ' ἑσπερίης Ἑρκυνίδος ἤλυθε γαίης.

[92] Ἑρμιὼν ϗ Ἑρμιόνη] In libris MSS & vulgatis peſſimo errore legitur Ἕρμιον, quod in hac editione mutandum cenſui, inductus auctoritate Scylacis, ſed potiſſimum Euſtathii, qui in ſuis ad Homeri Iliad B, commentariis ex hoc Stephani loco Ἑρμιὼν tranſcripſit: quia autem Archiepiſcopi verba non mediocriter hanc ſectionem illuſtrant & integriorem reddunt, ea huc apponam: Ἡ δὲ Ἑρμιόνη καλεῖται οὕτως, ἐπεὶ Ζεὺς ϗ Ἥρα ἐνταῦθα ὡρμίσθησαν ἀπὸ Κρήτης ἀφικόμενοι· ἀπὸ γοῦν τοῦ ὁρμίζω, τροπῇ τοῦ ο εἰς ε, Ἑρμιών· τὸ δὲ πρωτότυπον αὐτῆς, Ἑρμιών, ὁ θέμα Ἑρμιόνος· ὥσπερ δὲ φασι κάλυκος καλύκη, χιτῶνος χιτώνη, ἡγεμόνος ἡγεμόνη, οὕτως Ἑρμιόνος Ἑρμιόνη· ἐπειδὴ δὲ πρωτότυπον μὲν φασι τὴν Ἑρμιόνην· Ἑρμιονεῖς δὲ εἰπεῖν ὅμοιον, ὡς ϗ Σοφοκλῆς Ἀνδῖτιν τὴν Ἀνδίτην φησί· ἐθνικὸν ταύτης, οἱ Ἑρμιονεῖς· ἱερὸν δὲ ἐν αὐτῇ παρθένου Ἥρας. Quamvis autem Epitomator (hoc nequaquam Stephano adſcribendum exiſtimo) urbis ſitum plane neglexerit, non temere tamen hanc conjecturam facere poſſumus, noſtrum in genuino opere loquutum fuiſſe de Hermione ad Argolicum ſinum ſita: quod manifeſtiſſime inde liquet, quod Euſtathius Stephani verbis illum locum Homeri fuerit interpretatus, ubi alia urbs in cenſum venire non poteſt.

[93] Ἐκαλεῖτο δὲ ϗ Λακέρεια.] Lacerias binas noſter ſuo loco ſtatuit, alteram in Magneſia, alteram vero in Italia: adeo ut nullam de Laceria Argiva, niſi hic, mentionem fecerit. Suſpecta tamen eſt Italica, quia Cluverius & alii ejus non meminere.

[94] Καὶ τροπῇ τοῦ ο εἰς ε.] Peſſime in omnibus libris, tam editis, quam calamo exaratis legitur: καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς ι. Quod auctoritate Euſtathii, cujus verba jam ſupra citavimus, & recta ratione inducti emendavimus: deducunt enim nomen urbis παρὰ τὸ ὁρμισθῆναι. Aliam etymologiam agnoſcit Etymologus, ſed minus urbi reſpondentem: παρὰ τὸ ἕρμα τὸ ἀσφαλές· ἀφ' οὗ Ἑρμιών, Ἑρμιών, ϗ παραγωγὸν Ἑρμιόνη.

[95] Τὸ ἐθνικὸν, Ἑρμιονεύς.] Emendat Cl. Spanhemius Ἑρμιονεύς, & pro Ἑρμιόνη, quod eſt in principio hujus ſectionis Ἑρμιόνη, quia ab antiquariis obſervantur nummi cum inſcriptione ΕΡΜΙΟΝΕΩΝ. Non ſemel tamen, ſed plus quam vigeſies, apud Pauſaniam in Corinthiacis & alios occurrit τὸ Ἑρμιονεύς.

[96] Ἑρμιονὶς] Pauſanias lib. 11: Τὰ δὲ πρὸς θάλασσαν ἐν ὄρεσι Ἑρμιονίδος ἱερὸν Δήμητρος ἐστιν ἐπίκλησιν Θερμασίας. Poſſeſſivum noſter non habet, ſed tamen τὸ Ἑρμιονικὸς in uſu eſt apud Plutarchum, ubi de purpura, quam circa hanc urbem piſcabantur incolæ, ſic loquitur: Πορφύρας Ἑρμιονικῆς εὑρεθῆναι τάλαντα πεντακισχίλια &c.

[97] Εἰς Ἕρμους.] Nihil mutandum hoc loco, nam Demi nomen aliquando numero multitudinis effertur. Heſychius: Ἕρμος, ἢ Ἕρμοι, δῆμος Ἀττικῆς, ϗ ποταμὸς Λυδίας.

[98] Ἑρμοτυμβιεῖς.] Apud Herodotum lib. IX, ubi nationes

μαχίμων ἐν Αἰγύπτῳ, ὡς Ἀρισταγόρας ἐν Αἰγυπτιακῶν πρώτῃ. οἱ αὐτοὶ καὶ Λαβαρεῖς. A

ſa in Ægypto, teſte Ariſtagora libro I rerum Ægyptiacarum. Iidem & Labarei appellantur.

ἙΡΜΟΥ͂ ΠΕΔΙ͂ΟΝ°°, τόπος πληſίον Κύμης. Ἔφορος ὀκτωκαιδεκάτῃ. ὁ πολίτης, Ἑρμοπεδιεύς, καὶ Ἑρμοπεδιανός, [1] καὶ ὅσα πεδίου ἐθνικά. B

HERMICAMPUS, locus prope Cumas, auctore Ephoro libro XVIII. Loci incola dicitur Hermopedienſis, & Hermopedianus, & ita quotquot gentilia a voce Πεδίον formantur.

ἙΡΜΟΥ͂ΠΟΛΙΣ, Αἰγύπτου πόλις. Ἡρωδιανὸς δύο εἶναι λέγει, [2] καὶ μεγάλην καὶ μικράν. καὶ γ΄, κατ' Αἴγυπτον. καὶ δ΄, κατὰ Ῥυμοῦιν. καὶ ε΄, [3] ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ. καὶ ς΄, ἐν Κῷ τῇ νήσῳ. καὶ ζ΄, ἐν Ἀρκαδίᾳ. [4] ὁ πολίτης, Ἑρμοπολίτης. C

HERMUPOLIS, urbs Ægypti. Herodianus perhibet eſſe binas, magnam & parvam. Et tertia, juxta Ægyptum. Et quarta, juxta Rhymuin. Et quinta, ad fluvium. Et ſexta, in Co inſula. Et ſeptima, in Arcadia. Cives, Hermopolita.

ἙΡΜΩ͂ΝΑΣΣΑ, νῆσος μικρά, πόλιν ἔχουσα ἐν τῷ Κιμμερίῳ Βοσπόρῳ, Ἰώνων ἄποικον, [5] ὡς ὁ Περιηγητής. ταύτην ὁ [6] Σκύμνος καὶ Ἑρμώνεαν καλεῖ. [7] Στράβων ἑβδόμῃ D Ἑρμώ-

HERMONASSA, inſula parva urbem habens in Cimmerio Boſporo, Ionum colonia, ut Periegetes teſtatur. Hanc Scumnus Hermoneam appellat. Strabo libro VII Hermo-

tiones, a Mardonio in aciem inſtructæ, enumerantur, etiam de his fit mentio: Εἰ δὲ καὶ Αἰθίοπες τε καὶ Αἰγυπτίων, οἵ τε Ἑρμοτύβιες, καὶ οἱ Καλασίριες, μαχαιροφόροι, οἵπερ εἰσὶ Αἰγυπτίων μοῦνοι μάχιμοι. Utrum Herodoti, an vero Stephani vulgata lectio ſit præferenda, dicere nequeo, cum apud alios hujus gentis memoria non inveniatur. Hoc tamen addam, hanc vocem non incommode deduci poſſe ab Hebræo [illegible] *Chermetſaba*, id eſt, *copia vaſtatrices*, ſive *exercitus*. In fine hujus ſectionis iidem appellantur Λαβαρεῖς, ſed vox illa mirum in modum eſt vitiata, pro ea reſcribendum: Καλασίριες ex Herodoto, vel ex Stephano, ſi locus mendo careat, Καλασίριοι, ſive Καλασιρεῖς. Hæc vox deducenda videtur ab Heb. חלץ *Chalas*, quod *ſpoliare* denotat; unde *milites* & *accincti* dici ſolent [illegible] *Chaluſim*. Adeo ut illa pars Ægypti, quam Stephanus Καλάσιριν ſuo loco appellat, juxta verum nominis etymon, & Herodoti & Ariſtagoræ mentem, incolas alat, qui re & nomine μάχιμοι & μαχαιροφόροι ſunt nominandi.

°° Ἑρμοῦ πεδίον, τόπος πληſίον Κύμης.] Strabo lib. XIII: Εἶτ' ἐφεξῆς τὸ Ἑρμοῦ πεδίον, καὶ Σάρδεις· τὰ δὲ ἀντικείμενα τοῦ Περγάμου τὰ πλεῖστα ὑπὸ Μυσῶν ἔχεται, τὰ ἐν δεξιᾷ τῶν Ἀβαιτῶν λεγομένων. Hermus fluvius in Æolide eſt, qui hunc campum facit, teſte Plinio lib. V cap. XXIX: *A Smyrna Hermus amnis campos facit, & nomine ſuo adoptat.* Fluvius hic oritur ex monte Dindymenæ ſacro; & per Catakekaumenen in Sardianam fertur per continuos ad mare uſque campos: qui a fluvio iſto nomen ſuum invenêre. Vide Strab. libro eodem, non procul a loco jam allegato. Sed hoc obiter animadvertendum, apud quoſdam, Dionyſium de ſitu orbis & alios, ſcribi Ἑρμοῦ πεδίον, & alios Ἑρμῶ πεδίον: quæ variatio inde oritur, quod alii fluvium *Hermum*, alii *Mercurium* intelligant, unde hic *Campus* appellationem fuerit ſortitus. Sed melius puto omnia referri ad notiſſimum illum Lydiæ fluvium: Virgil. lib. VII Æneid.

Vel cum ſole novo denſæ torrentur ariſtæ
Aut Hermi Campo, aut Lyciæ flaventibus arvis.

[1] Καὶ ὅσα πεδίου ἐθνικά.] Formationem gentilium a voce Πεδίον, optime noſter docet in Ἄρειος πάγος.

[2] Καὶ μεγάλην καὶ μικράν.] Magnam & Parvam Hermupolin agnoſcit præter Herodianum Ptolemæus lib. IV. Ἀπὸ μὲν δύσεως τοῦ μεγάλου ποταμοῦ ἀπὸ θαλάσσης ἀρχομένων, Ἀλεξανδρέων χώρας νομὸς καὶ μητρόπολις, Ἑρμούπολις μικρά, Ἀνδροπολίτης νομὸς καὶ μητρόπολις. Magnam Ptol. ponit non procul ab Alabaſtris: Καὶ μεσόγειος πόλις Ἀλάβαστρα, εἶτα Ἑρμοπολίτης νομὸς, καὶ μητρόπολις ἀπὸ δυσμῶν τοῦ ποταμοῦ μεσόγειος Ἑρμούπολις μεγάλη. Has urbes etiam agnoviſſe Antoninum Auguſt. in Itinerario ſuo, optime probat Hieronymus Syrita Hiſpanorum doctiſſimus, in notis tradens, Eſaiam Epiſcopum *Hermupolis minoris* in Chalcedonenſi Concilio ſubſcripſiſſe.

[3] Ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ.] Nemo facile ex veterum monumentis omnes hoc nomine civitates eruet, de illa tamen ad fluvium ſita mentionem facit Strabo lib. XVII, quem locum noſtrum reſpexiſſe cenſeo: Ἀπὸ δὲ Σχεδίας ἀναπλέουσιν ἐπὶ Μέμφιν, ἐν δεξιᾷ μέν εἰσι πάμπολλαι κῶμαι μέχρι τῆς Μαρείας λίμνης, ὧν ἐστι καὶ Χαβρίου κώμη λεγομένη. Ἐπὶ δὲ τῷ ποταμῷ Ἑρμούπολίς ἐστιν· εἶτα Γυναικῶν πόλις. Præter hanc ad fluvium, alias habet Strabo. Hermopolin quandam circa Butum in inſula ponit: Περὶ δὲ τὴν Βοῦτον καὶ Ἑρμούπολις ἐν νήσῳ κειμένη. Ἐν δὲ τῇ Βούτῳ Λητοῦς ἐστι μαντεῖον, ἐν δὲ τῇ μεσογαίᾳ τῇ ὑπὲρ τοῦ Σεβεννυτικοῦ καὶ Φατνιτικοῦ στόματος Ξόϊς ἐστὶ, καὶ νῆσος, καὶ πόλις ἐν τῷ Σεβεννυτικῷ νομῷ. Ἔστι δὲ καὶ Ἑρμοῦ πόλις, καὶ Λύκου πόλις, καὶ Μένδης, ὅπου τὸν Πᾶνα τιμῶσι. An diverſæ hic recenſeantur a Strabone alii viderint. Agnoſcit præterea Geographus eodem libro Hermopolitanum caſtellum, ubi exigitur vectigal earum rerum quæ a Thebaide deferuntur. Ἑξῆς δ' ἐστὶν Ἑρμοπολιτικὴ φυλακή, τελώνιόν τι τῶν ἐκ τῆς Θηβαΐδος καταφερομένων. Vides igitur a Strabone tres vel quatuor enumerari, ſed qua ratione Stephano ſint applicandæ, non facile explicaverim.

[4] Ὁ πολίτης, Ἑρμοπολίτης.] Codex Voſſianus auctior eſt, in illo enim legitur: ὁ πολίτης Ἑρμοπολίτης, καὶ Ἑρμουπολίτης. Apud Strabonem lib. XVII aliquoties occurrit Ἑρμοπολίτης & Ἑρμοπολιτικά.

[5] Ὡς ὁ Περιηγητής.] Dionyſium de ſitu orbis intelligit, hunc locum innuens:

Ἧς ἔπι Φαναγόρη τε καὶ οὔδας Ἑρμώνασσα,
Ἔνθα τε ναιετάουσιν Ἰάονος ἔκγονοι ἀνδρῶν.

Ad quem locum Euſtathius tradit, Phanagoram & Hermonaſſam Teïorum eſſe colonias, quarum duces Phanagoras & Hermon, qui oppidis nomen dedere. Deinde ex Arriano addit aliam hiſtoriam, nempe, Hermonaſſam, quæ uxor fuit cujuſdam Semandri Mitylenæi, urbi ſuum nomen impoſuiſſe, poſtquam maritus Æoles quoſdam in colonias tranſduxiſſet & vita exceſſiſſet. Situm non duntaxat hic bene demonſtrat Stephanus, ſed etiam in Ταυρικῇ. Τῇ δὲ Ταυρικῇ δύο προσάγουσι νῆσοι, Φαναγόρεια καὶ Ἑρμώνασσα. Vide præterea Strab. lib. XI & XII.

[6] Σκύμνος καὶ Ἑρμώνεαν καλεῖ.] Intelligit Scumnum Chium, poetam qui ſenariis verſibus Periplum conceperat. Vir ſummus Iſaacus Voſſius, in notis ad Fragment. Peripli Ponti Euxini & Mæotidis Paludis, illius Anonymi verba, qui ſuam περιήγησιν ex Scumno tranſtulerat, in hos ſenarios reduxit:

Εἶτ' ἔστι Φαναγόρου πόλις, Κῆποι πόλις·
Εἶτ' ἐστὶν Ἑρμώνασσα, Φαναγόρειά τε,
Ἣν Τήϊοι λέγουσιν οἰκῆσαί ποτε.

Liquet igitur dilucide ex Stephano noſtro, Scumnum Chium inſulam hanc, ſive urbem in ea, non *Hermonaſſam*, ſed *Hermoneam* appellaſſe, quam ſcripturam, ſi Cl. Voſſius fuiſſet ſequutus, etiam in verſiculo metri lex conſtitiſſet.

[7] Στράβων &c.] In hanc ſententiam reperiuntur Strabonis verba libro citato: Ἐπὶ δὲ τῷ στόματι τοῦ Τύρα, πύργος ἐστὶ Νεοπτολέμου καλούμενος, καὶ κώμη Ἑρμώνακτος λεγομένη.

Ἑρμώνακτος κώμην φασί. Μένιππος δὲ [8] χωρίον Τραπεζοῦντος ἐν Περίπλῳ τῶν δύο πόντων. Ἑκαταῖος δὲ, καὶ Θεόπομπος πόλιν αὐτὴν φασιν, ἀπὸ Ἑρμωνάσσης. τὸ ἐθνικὸν, Ἑρμωνασσαῖος, ἢ Ἑρμωνάσσιος, ὡς Συρακούσιος.

ἙΡΜΩΝΘΙΣ, πόλις Αἰγύπτου, ὡς Μώμεμφις, Μένουθις, Τερένουθις. ἀφ᾽ ἧς Ζεὺς Ἑρμωνθίτης, καὶ Ἀπόλλων· [9] Στράβων ἑπτακαιδεκάτῳ. ἀφ᾽ ἧς καὶ νομὸς Ἑρμωνθίτης. ἔστι δὲ ἐκεῖ καὶ Ἴσιδος ἱερόν.

ἙΡΝΙΚΕΣ [10], ἔθνος Λατίνων, Διονύσιος ὀγδόῳ τῆς Ῥωμαικῆς ἀρχαιολογίας.

ἘΡΟΙΑΔΑΙ, δῆμος τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς. ὁ δημότης Ἐροιάδης. τὰ τοπικὰ, ἐξ Ἐροιαδῶν, εἰς Ἐροιαδῶν, ἐν Ἐροιαδῶν.

ἘΡΥΘΕΙΑ [11], νῆσος Γηρυόνου ἐν τῷ Ὠκεανῷ, [12] ἀπὸ Ἐρυθείας τῆς Γηρυόνου, ἧς καὶ Ἑρμοῦ Νώραξ, ὡς Παυσανίας. λέγεται δὲ καὶ Ἐρύθη [13] κατὰ συναλοιφὴν, ὡς τὸ [14] Ἀγάμεια, Ἀγάμη, καὶ Ζέλεια, Ζέλη, Μαντίνεια, Μαντίνη. [15] ὁ νησιώτης, Ἐρυθεὺς, ὡς Μαντινεύς. ἢ Ἐρυθείτης, ἢ κατὰ περίφρασιν, ὁ κατοικῶν τὴν Ἐρύθειαν, ὡς [16] Ὅμηρος,

[17] Αἰθιο-

A Hermonactis pagum appellat. Menippus vero castellum Trapezuntis in Periplo duorum marium. Hecatæus autem & Theopompus urbem vocant, quæ ab Hermonaſſa nomen habet. Gentile, Hermonaſſæus, ſive Hermonaſſius, B uti Syracuſius.

HERMONTHIS, urbs Ægypti, uti Momemphis, Menuthis, Terenuthis. Inde Jupiter & Apollo Hermonthites dictus, auctore Strabone libro XVI. Hinc etiam præfectura Hermonthites. C Ibi quoque Iſidis templum eſt.

HERNICES, gens Latina, de qua Dionyſius libro VIII Antiquitatum Romanarum.

EROEADÆ, populus Hippothoôntidis tribus. Popularis, Erœades. Hinc formantur D localia, quæ ex, ad, & in Erœadis denotant.

ERYTHEA, inſula Geryonis in oceano, ſic dicta ab Erythea Geryonis filia, ex qua & Mercurio Norax natus eſt. Verum quoque Erythe vocatur per ſynalœpham, quemadmodum ab Agamea fit Agame, Zelea Zele, E Mantinea Mantine. Inſulanus, Erythenſis, uti Mantinenſis, vel Erythites, vel per circumlocutionem, Erytheam incolens, quemadmodum Homerus

Æthio-

8 Χωρίον Τραπεζοῦντος.] Fortaſſis in ditione Trapezuntis, cui Hermonaſſa erat vicina, teſte Strabone lib. XII: Εἶτα κόλπος ἐν ᾧ Κερασοῦς τε καὶ Ἑρμώνασσα, κατοικίαι μέτριαι· εἶτα Ἑρμωνάσσης πλησίον ἡ Τραπεζοῦς.

9 Στράβων ἑπτακαιδεκάτῳ.] Libri omnes exhibebant ἑνδεκάτῳ, quod non erat ferendum: nam libro XVII locus iſte invenitur, quem reſpicit Stephanus: ſed urbis nomen & gentile ibidem per υ in medio ſcribuntur. Μετὰ δὲ Θήβας Ἑρμουθὶς πόλις, ἐν ᾗ ὅ τε Ἀπόλλων τιμᾶται, καὶ ὁ Ζεύς. Etiam circa Thebaïdem ſtatuit Ariſtides oratione de cauſis Nili creſcentis: Ὅτι γὰρ τὸ δεύτερον εἰς Αἴγυπτον ἀνέπλευσα τὴν εἰς ὑπερορίαν ἀνάπλουν, ἐνέτυχεν ἡμῶν περὶ τὸ Θηβαϊκὸν τόπον ἐν τοῖς ὅπου ὄνομα Ἑρμουθὶ, ἄνθρωπος. Ubi forte Ἑρμωνθίτης legendum.

10 Ἕρνικες ἔθνος Λατίνων.] Aliquoties Dionyſ. Halicarnaſſeus libro citato horum meminit, apud quem etiam reperiuntur caſus obliqui, τοῖς Ἕρνιξι καὶ τοὺς Ἕρνικας quanquam evidens eſt, a Strabone appellari Ἕρνικοι, neque aliter a Livio, Macrobio, Servio & aliis. Licet autem Hernici ab oriente ſolis æſtivi contermini fuere veterrimo illi Latio, non tamen antiquis temporibus Latinis annumerabantur, ut ex Dionyſio Halicarnaſſeo docet Cluverius. Poſtea tamen Novo Latio, cujus extimus finis erat Liris amnis, Hernici adſcripti fuere, quod etiam vir doctus ex eodem Dionyſio bene aſſeverat.

11 Ἐρύθεια, νῆσος Γηρυόνου ἐν τῷ ὠκεανῷ.] Situm hujus inſulæ accuratius deſcribit noſter in voce Ἀφροδισιάς. Δευτέρα, Γαδείρας πρὸς ταῖς Κλεισὶ· τρίτη, νῆσος ἡ πρότερον Ἐρύθεια, μεταξὺ Γαδείρων καὶ Γαδειραν. Quibus adjungam verba Plinii lib. IV cap. XXII a Salmaſio emendata: *Ab eo latere, quo Hiſpaniam ſpectat, paſſibus fere centum, altera inſula eſt longa III M paſſ. M. lata, in qua prius oppidum Gadium fuit. Vocatur ab Ephoro & Philiſtide Erythia, a Timæo & Sileno Aphrodiſias, ab indigenis Junonis. Erythia dicta eſt, quoniam Tyrii aborigines eorum orti ab Erythræo mari ferebantur.* Erythia jam nuſquam apparens aquis abſorpta eſt. Tamen ſita fuit olim media inter Gadeis & continentem, oppido, quod ad occaſum inſulæ erat conditum, ita propinqua, ut fretum, quod interfluebat, tantum fuerit unius ſtadii, auctore Strabone lib. III, vel paſſuum centum, ut ſcribit Plinius.

12 Ἀπὸ Ἐρυθείας τῆς Γηρυόνου, ἧς καὶ Ἑρμοῦ Νώραξ.] Hic locus in aliis editionibus mutilus circumfertur, ubi hunc in modum legitur: ἀπὸ Ἐρυθείας τῆς Γηρυόνου καὶ Ἑρμοῦ. At quomodo eadem Erythia potuit eſſe filia Geryonis & Mercurii? Itaque Palatinorum codicum lectionem, veram & indubitatam, in hujus locum repoſui, quæ etiam auctoritate Pauſaniæ, quem teſtem citat, confirmari poteſt, ita enim ille in Phocicis: Μετὰ δὲ Ἀρισταῖον, Ἴβηρες ἐς τὴν Σαρδὼ διαβαίνουσιν ὑπὸ ἡγεμόνι τῷ στόλῳ Νώρακι, καὶ ᾠκίσθη Νώρα πόλις ὑπὸ αὐτῶν· ταύτην πρώτην γενέσθαι πόλιν μνημονεύουσιν ἐν τῇ νήσῳ· Παῖδα δὲ Ἐρυθείας τε τῆς Γηρυόνου καὶ Ἑρμοῦ λέγουσιν εἶναι τὸν Νώρακα. Nemo, hunc Pauſaniæ locum conſiderans, emendationem hanc in dubium vocabit.

13 Κατὰ συναλοιφὴν.] De hac figura vide in voce Ἀγάμεια, & aliis locis hujus onomaſtici geographici.

14 Ἀγάμμεια Ἀγάμμη.] Male in omnibus editis hæ voces duplici μ exaratæ conſpiciebantur.

15 Ὁ νησιώτης, Ἐρυθεὺς.] Eadem habes gentilia apud Etymologum: Ἐρύθεια, νῆσος ἐν τῷ ὠκεανῷ· ὁ νησιώτης, Ἐρυθεὺς ὡς Μαντινεύς· ἢ Ἐρυθείτης, ὡς Ζηλείτης.

16 Ὅμηρος.] Bene monet Hartungus, omnes editiones peſſime exhibere, Ἀπολλώνιος: nam verba quæ ſequuntur, non in Argonauticis, ſed circa finem Homeri Bœotiæ invenies:

Ἀμφί τε Παρθένιον ποταμὸν κλυτὰ δώματ᾽ ἔναιον,
Κρῶμνάν τ᾽ Αἰγιαλόν τε καὶ ὑψηλοὺς Ἐρυθίνους.

Fateor libro II Argonauticorum de Erythinis fieri mentionem, ſed alio cum epitheto,

Σήσαμον, αἰπεινούς τε παρεξενέοντ᾽ Ἐρυθίνους.

Unde liquet, hunc locum non innuiſſe Stephanum; & quod argumentum eſt irrefutabile, ipſe Apollonii Scholiaſtes verba Homeri, a Stephano producta, commentariis ſuis inſeruit, ita enim ille: Ἐρυθῖνοι δὲ, οὕτω λεγόμενοι λόφοι περὶ Παφλαγονίαν· οὕτω δὲ λέγονται διὰ τὴν ἐρυθρότητα τοῦ χρώματος· εἰσὶ γὰρ τοιοῦτοι· καὶ Ὅμηρος αὐτῶν μέμνηται. Καὶ ὑψηλοὺς Ἐρυθίνους. Non male igitur Homerum in noſtra editione, loco Apollonii, repoſuimus. Interim Euſtathius ad Homeri Catalog. idem urbis etymon, e Stephano petitum, ſuo calculo comprobat: Ἐρυθῖνοι δὲ, πόλις Παφλαγονίας καὶ αὐτὴ, παρὰ τὸ ἐρυθρὸν, ὡς λέγει ὁ γράψας τὰ Ἐθνικά· ὁ δὲ γεωγράφος φησὶν, ὅτι δύο εἰσὶ σκόπελοι, οἱ νῦν Ἐρυθῖνοι· λέγονται δὲ οὕτως, ἀπὸ τῆς χρόας. De ioci etymo præterea lege Strabonem lib. XII.

[17] Αἰθίοπες, τοὶ διχθὰ δεδαίαται ἔσχατοι ἀνδρῶν. A

Æthiopes bifariam diviſi, ultimi virorum.

ΕΡΥΘΙΝΟΙ, πόλις Παφλαγονίας. λέγεται δὲ παρὰ τὸ ἔρευθος. Ἀπολλώνιος,

---- Καὶ ὑψηλοὺς Ἐρυθίνους.

τὸ ἐθνικὸν, ὅμοιον.

ERYTHINI, urbs Paphlagoniæ, quæ à rubore ſic appellatur. Homerus:

---- *Et excelſos Erythinos.*

B Gentile, & urbis nomen idem ſunt.

ΕΡΥΘΡΑ, ἡ θάλασσα, [18] ἀπὸ Ἐρύθρου τοῦ ἥρωος. Οὐράνιος δὲ [19] ἐν Ἀραβικῶν δευτέρᾳ, ἀπὸ τῶν παρακειμένων ὀρῶν, ἃ ἐρυθρὰ δεινῶς εἰσι, καὶ πορφυρᾶ· καὶ ἐπὴν βάλλῃ εἰς αὐτὰ ὁ ἥλιος τὴν αὐγὴν, καταπέμπει εἰς τὴν θάλασσαν σκιὰν ἐρυθράν. καὶ ὄμβρῳ δὲ κατακλυσθέντων τῶν ὀρέων, κάτω [20] συῤῥέοντα εἰς θάλασσαν, οὕτω γίγνεται ἡ θάλασσα τὴν χρόαν. τὸ ἐθνικὸν, Ἐρυθραῖος, καὶ Ἐρυθραία, καὶ Ἐρυθραῖον· καὶ ἔστιν ἄκρα Ἐρυθρὰ τῆς Λιβύης, ὡς Ἀρτεμίδωρος ἑβδόμῃ Γεωγραφουμένων.

ERYTHRA THALASSA, ſive Mare Rubrum, ſic dicta eſt ab Erythra heroë. Sed Uranius libro II Arabicorum illud nomen deducit à vicinis montibus, qui inſigniter rubri ſunt & purpurei: nam ubi ſol illuſtraverit C illos radiis ſuis, umbram rubram in mare jaculantur. Porro montes pluvia proluti deorſum in mare defluente, conſimili colore illud tingunt. Gentile, Erythræus, & Erythræa, & Erythræum. Eſt quoque promontorium Ery- D thra Libyæ, teſte Artemidoro libro ſeptimo Geographicorum.

ΕΡΥΘΡΑ ΒΩΛΟΣ, πόλις Αἰγύπτου, [21] Ἡρόδοτος δευτέρᾳ. τὸ ἐθνικὸν, Ἐρυθροβωλίτης.

ERYTHRA BOLOS, urbs Ægypti, de qua Herodotus libro II. Gentile, Erythrobolites.

ΕΡΥΘΡΑ, πόλις Ἰώνων, Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ· ἐκαλεῖτο δὲ [23] Κνωποῦπολις, ἀπὸ Κνώπου. ἔστι καὶ [24] Λιβύης ἄλλη, καὶ ἄλλη Λοκρίδος. ἔστι καὶ [25] Βοιωτίας, [26] καὶ Κύ-

E ERYTHRA, urbs Ionum, auctore Hecatæo in Aſia. Appellabatur vero Cnopupolis à Cnopo quodam. Eſt quoque alia Libyæ, & alia Locridis, etiam Bœotiæ, & alia

[17] Αἰθίοπες τοὶ διχθὰ &c.] Nemo ignorat hunc eſſe Homeri verſiculum ex Odyſſ. A, qui æque ad hunc locum pertinet quam Bubtubata Nævii & illud Brececeex Ariſtophanis. Certiſſimum enim eſt, hæc eſſe mutilata, conciſa & male cohærentia, atque illum, qui hoc non animadverterit, oculis ſuis non bene uti. Fortaſſis Stephanus in genuino opere, deſcribendo hanc inſulam, veterum opinionem retulit, exiſtimantium geminos eſſe Æthiopas, alios orientales, alios vero occidentales, de quibus Strabo, Dionyſius, Euſtathius & alii: illos habitare circa Ægyptum & mare rubrum, hos vero in inſula Erythia vicinisque locis, quam diviſionem & Æthiopum differentiam dum Stephanus Homeri verſiculo, tanquam minime dubio teſtimonio, confirmare ſtudet, Epitomator rem non ſatis accurate penſitans, nobis non illam diviſionem, ſed hunc verſiculum præter mentem auctoris ſupereſſe voluit. Verum non duntaxat hic, ſed ſexcentis aliis in locis ſumma Hermolai Grammatici ſupinitas & negligentia eſt reprehendenda.

[18] Ἀπὸ Ἐρύθρου τοῦ ἥρωος.] Eruditis hujus ſeculi jam ſatis perſpectum eſt, mare Rubrum vel Erythreum a colore aquarum & aliis cauſis futilibus nominis originem non trahere, ſed ab Erythra rege, qui Hebræis dicitur *Edom*, Græcis Πυῤῥὸς, ſive Ἐρυθρὸς, Latinis *Ruber*, ut optime omnium docet Fullerus Miſcell. Sac. lib. IV cap. XX.

[19] Ἐν Ἀραβικῶν δευτέρᾳ.] Male legitur in vulgatis libris, ἐν Ἀραβικοῖς δευτέρᾳ, quod, collatis aliis locis, in quibus Uranii mentio reperitur, rejecimus. Et quanquam nemo non videat, hunc locum ſic debere corrigi, dicam tamen idem a Tanaq. Fabro in Epiſtol. Criticis præſtitum.

[20] Συῤῥέοντα.] Turpiſſimo errore in omnibus editis excuſum eſt συῤῥεόντων. Cod. Voſſianus: συῤῥέοντες, quod etiam a mala manu. Tanaquillus Faber in Epiſt. Crit. συῤῥέοντος, quod etiam probare nequeo; quare in depravatæ lectionis locum συῤῥέοντα repoſuerim, permotus auctoritate Archiepiſcopi Theſſalonicenſis, qui integrum Uranii locum in comment. ad Dionyſium tranſtulit: Φησὶ καὶ ὁ παρὰ τῷ γεωγράφῳ τῷ Ἐθνικῷ Οὐράνιος ὀνομάζεσθαι, ὅτι τὰ παρακείμενα ὄρη δεινῶς ἐρυθρά εἰσι καὶ πορφυρᾶ. καὶ ἐπὰν βάλλῃ εἰς αὐτὰ ὁ ἥλιος, καταπέμπει εἰς τὴν θάλασσαν αὐγὴν σκιὰν ἐρυθράν· καὶ ὄμβρων δὲ κατακλυσθέντων τῶν ὀρῶν συῤῥέοντα εἰς τὴν θάλασσαν, τοιαύτην, φασὶ, γίνεται ἡ θάλασσα τὴν χρόαν. Qui legere avet figmenta veterum de ſpecie ruboris apparente, is conſulat Agatharcidem de Mari Rubro, Strabonem lib. XVI, Plinium lib. VI cap. XXIII, & Agathemerum lib. II Geograph. cap. XI.

[21] Ἡρόδοτος δευτέρᾳ.] Fidem Stephani liberat Herod. lib. II ubi de Pherone loquitur: Ἀποπειρησάμενος δὲ συναγαγὼν τὰς γυναῖκας τῆς ἐπειρήθη, πλὴν ἢ τῆς τοῦ νῦν γυναικὸς ..., ἐς μίαν πόλιν ἡ νῦν καλέεται Ἐρυθρὴ βῶλος.

[22] Ἐρυθραί, πόλις Ἰώνων.] Strabo, Ptolemæus & alii hoc nomen urbis numero multitudinis efferunt. De conditoribus non unanimes ſunt veterum ſcriptorum ſententiæ. Vellejus Paterculus lib. I: *Iones, duce Ione, profecti Athenis, nobiliſſimam partem regionis maritimæ occupavere, quæ hodie appellatur Ionia: urbeſque conſtituere Epheſum, Miletum, Colophona, Prienen, Lebedum, Myuntem, Erythram &c.* Pauſanias in Achaicis conditorem refert Erythrum Rhadamanti F. qui urbi de ſe nomen impoſuit, ſed poſtea Κλεόπος ὁ Κόδρου (ubi a doctis emendatur Κνῶπος ὁ Κόδρου) συλλέξας ἐξ ἁπασῶν τῶν ἐν Ἰωνίᾳ πόλεων ὅσους δὴ παρὰ ἑκάστων, ἐπεσήγαγεν Ἐρυθραίοις συνοίκους. Harpocration urbem a Neleo conditam ex Hellanico perhibet: Ἐρυθραὶ μία τῶν ὑπὸ Νηλέως τοῦ Κόδρου κτισθεισῶν, ὥς φησιν Ἑλλάνικος.

[23] Κνωπούπολις ἀπὸ Κνώπου.] Cnopus, occupata urbe, eam in ſui memoriam & honorem ſic appellari voluit: Polyænus lib. VIII: Χρυσάμη ταῦτα ἰδοῦσα, τὸν Κνῶπον ἐκέλευσεν διὰ τάχους ὁπλίσαι τὴν στρατιὰν, καὶ τοῖς πολεμίοις ἐπάγειν, ἀμυνομένοις μὴ δυναμένοις· οὕτω δὲ Κνῶπος αὐτοὺς ἀπώλεσε, ἐκράτησε τῆς Ἐρυθραίων πόλεως. Ergo ante Cnopum Erythra exſtabat: nam, teſte Pauſania, Erythrus Rhadamanti F. coloniæ vel condendæ, vel ducendæ auctor fuit: ſed Cnopus, ingenti Ionum manu collecta, urbem poſtea inſtauravit atque habitatoribus frequentiorem reddidit. Et hoc modo interpretandus eſt Strabo lib. XIV: Ἐρυθρὰς δὲ Κνῶπος (ἔκτισε) καὶ οὗτος υἱὸς Κόδρου νόθος.

[24] Λιβύης ἄλλη.] Hæc eadem videtur, de qua ſectione de Mari Rubro mentionem fecit: Καὶ ἔστιν ἄκρα Ἐρυθρὰ τῆς Λιβύης, ὡς Ἀρτεμίδωρος ἑβδόμῃ Γεωγραφουμένων.

[25] Βοιωτίας.] Hujus meminit Strabo lib. IX, teſtaturque Erythræos ex Ionia in Bœotiam miſiſſe coloniam, quæ ibidem urbem conderet. Nomen accepit ab Erythro Leuconis

[26] καὶ Κύπρου ἄλλη, ἡ νῦν Πάφος. ὁ πολίτης, A
Ἐρυθραῖος. καὶ τοπικῶς, Ἐρυθραιόθεν.
ἐχρημάτιζε δὲ [27] καὶ Ναυκράτης Ἐρυθραῖος,
ὁ Ὅμηρον ὑπομνηματίσας.

ἘΡΥΚΗ [28], Σικελικὴ πόλις. Φίλιστος
Σικελικοῖς δευτέρα. τὸ ἐθνικὸν, Ἐρυκαῖος. B

ἘΡΥΜΑΝΘΟΣ, ὄρος καὶ ποταμός.

Ἢ κατὰ Τηΰγετον περιμήκετον, ἢ Ἐρύμανθον.

ἐν τούτοις τοῖς ὄρεσι λέων οὐ γίνεται. ὅθεν Ὅμηρος περὶ τῆς Ἀρτέμιδός φησι, C

[29] Τερπομένη κάπροισι, καὶ ὠκείῃς ἐλάφοισι,

καὶ οὐ λέουσι. τὸ ἐθνικὸν, Ἐρυμάνθιος· [30] καὶ θηλυκὸν, Ἐρυμανθὶς, ὡς Βοιωτὸς Βοιωτίς. ἔστι καὶ οὐδέτερον, Ἐρυμάνθιον. D

ἘΡΥΜΝΑΙ, πόλις Λυκίας· Ἀλέξανδρος ἐν πρώτῃ Λυκιακῶν. τὸ ἐθνικὸν, Ἐρυμναῖος.

ἘΡΥΞ [31], πόλις Σικελίας ἀρσενικῶς, ἀπὸ E
Ἔρυκος τοῦ Ἀφροδίτης καὶ Βούτου. τὸ ἐθνικὸν,
Ἐρυκῖνος. καὶ Ἐρυκίνη Ἀφροδίτη ἐν Ῥώμῃ
καὶ Σικελίᾳ.

ἘΡΥΣΘΕΙΑ, πόλις Κύπρου, ἐν ᾗ Ἀπόλλων τιμᾶται Ὑλάτης. Διονύσιος Βασσαρικῶν τρίτῃ, F

Οἵ τ' ἔχον [32] Ὑλάταο θεοῦ ἕδος Ἀπόλλωνος,
Τέμβρον, Ἐρύσθειάν τε, καὶ εἰναλίην Ἀμαμασσόν. G

ἘΡΥΣΙΧΗ [33], πόλις Ἀκαρνανίας, ἣ τῆς

alia Cypri, nunc Paphus dicta. Civis, Erythræus. Hinc locale, quod ex Erythra denotat. Naucrates, qui in Homerum commentatus eſt, etiam Erythræus dicebatur.

ERYCE, urbs Sicula, de qua Philiſtus libro ſecundo. Gentile, Erycæus.

ERYMANTHUS, mons & fluvius:

Vel juxta Teügetum oblongum, ſive Erymanthum.

In illis montibus leo non naſcitur. Hinc Homerus de Diana inquit:

Oblectans ſe capris & velocibus cervis:

Non leonibus. Gentile, Erymanthius, & fœmininum Erymanthis, quemadmodum à Bœotus Bœotis. Reperitur quoque Erymanthium genere neutro.

ERYMNÆ, urbs Lyciæ, de qua Alexander libro primo Lyciacorum. Gentile, Erymnæus.

ERYX, urbs Siciliæ, genere maſculino, ab Eryce Veneris & Buti filio nomen habens. Gentile, Erycinus. Et Erycina Venus Romæ & in Sicilia.

ERYSTHEA, urbs Cypri, in qua Apollo Hylates colitur. Dionyſius libro III Baſſaricorum:

Quique habitant Hylatæ Dei ſedem Apollinis,
Tembrum, Eryſtheamque, & maritimam Amamaſſum.

ERYSICHE, urbs Acarnaniæ, deinceps

Leuconis F. Athamantis nepote, auctore Pauſania in Eliaci. Poſterioribus. Οἱ δὲ τὸ ἱππήλατον τοῖς καταλεγμένοις Ἐρυθρὸν παῖδα Λεύκωνος τοῦ Ἀθάμαντος· ἀπὸ τούτου Ἐρυθραὶ πολίσματα ἐν καταλόγῳ Βοιωτῶν. Euſtathius ad Iliad. B perhibet Erythrum fuiſſe Neptuni F. matrem vero habuiſſe Amphimeduſam Danai filiam, cujus verba mox adducam. Erythræ rudera tempore Pauſaniæ conſpiciebantur in agro Plataico ſub Cithærone, ſi quis paullulum a recta digrederetur ad levam, ut teſtatur in Bœoticis

[26] Καὶ Κύπρου ἄλλη] De hac mentionem fecit Nonnus lib. XIII Dionyſiac.

Καὶ Ταμασὸν, καὶ Τέμβρον, Ἐρυθραίην τε πολίχνην.

Καὶ Ναυκράτης Ἐρυθραῖος] Suſpicor olim in Stephano fuiſſe ſcriptum, Ναυκράτης Ἐρυθραιόθεν, & noſtrum Naucratis nomen huc adduxiſſe, ut probaret veteres hoc locale, ſive adverbium de loco, uſurpaſſe. Movet me præterea Euſtathius, quod ſic cenſeam, qui totum Stephani locum, ſuppreſſo nomine, in commentarios ſuos tranſtulit, & huic Naucrati hanc ἰδικὴν formam attribuit, ita enim ille ad Iliad. B. Ἐρυθραὶ δὲ, εἰσὶ μὲν καὶ Ἰωνίας, καὶ Λιβύης, καὶ Λοκρικαὶ· καὶ Κύπρου δὲ ἄκρα ἐστί φασιν, ἡ νῦν Πάφος· αἱ δὲ τῆς Βοιωτίας, ἱστορεῖται δέ τις Ναυκράτης Ἐρυθραιόθεν, Ὅμηρον ὑπομνηματίσας. Ἀπὸ ταύτης μὲν καὶ Ἡρόδοτος ὀξυτόνως τὴν λέξιν, λέγων τὰς Ἐρυθράς, ὡς καλάς· Ἔτεροι δέ φασιν, ὅτι Ἐρυθραὶ μὲν βαρυτόνως, αἱ τῆς Βοιωτίας ἀπὸ Ἐρυθροῦ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ Ἀμφιμεδούσης θυγατρὸς Δαναοῦ· κεῖνται δὲ ὑπὸ Κιθαιρῶνα· Ἐρυθραὶ δὲ ὀξυτόνως, αἱ τῆς Ἰωνίας. Igitur ex hoc loco liquet, noſtram conjecturam minime eſſe vanam

[28] Ἐρύκη, Σικελικὴ πόλις] Hæc urbs Palicorum lacui a meridie imminebat, cujus ruinas & veſtigia Cluverius vidit in Catalfano monte. Ad hunc montem oritur flumen divi Paulli, quod etiam opinatur eſſe veterum *Erycem amnem*, unde urbs hæc nomen invenit. Gentile hujus oppidi eſt Ἐρυκαῖος & Ἐρυκῖνος, quod ultimum eſt apud noſtrum in Παλική.

[29] Τερπομένη κάπροισι] In omnibus editionibus contra metri legem excuſum eſt:

Τερπομένη κάπροις καὶ ὠκείῃς ἐλάφοισι·

Hic verſiculus ut & præcedens inveniuntur apud Homerum Odyſſ. Z.

[30] Καὶ θηλυκὸν, Ἐρυμανθίς.] Codex Voſſianus: καὶ θηλυκὸν, Ἐρυμανθίου. Quid autem ad hunc locum faciat non video.

[31] Ἔρυξ, πόλις Σικελίας] Actum revera ageret, qui de ſitu hujus civitatis, de conditore, de templo Veneris Erycinæ, & de nomine gentili aliquid conaretur addere, poſt inſignem diligentiam Clariſſ. virorum Cluverii & Bocharti.

[32] Ὑλάταο θεοῦ.] Sic dicitur pro Ὑλάτου, a caſu recto Ὑλάτης. Miror profecto Xylandrum τὸ Ὑλάου, quæ peſſima lectio eſt, in contextum recepiſſe. Veterem lectionem, quam exhibent MSS & priores editiones, reponendam judicavi. Non tantum hic colebatur Apollo hoc nomine, ſed etiam in ipſo oppido, unde nomen acceperat. Vide Stephanum in Ὕλη, & Ἀμαμασσός, ubi etiam colebatur.

[33] Ἐρυσίχη, πόλις Ἀκαρνανίας.] Invitis libris MSS & aliis editionibus pro Ἐρυσίχη reponendum exiſtimavi Ἐρυσίχη, quod manifeſte volunt nomen Heroinæ, & gentile ab oppido deductum. Sita erat ad Acheloum, ut liquet

τις ὕστερον Οἰνιάδαι ὠνομάσθη. καὶ τινὲς δὲ τὴν A χώραν τῶν Οἰνιαδῶν πᾶσαν Ἐρυσίχην ὠνόμασαν, ἀπὸ Ἐρυσίχης τῆς Ἀχελώου θυγατρός. τὸ ἐθνικὸν, Ἐρυσιχαῖος, περὶ οὗ πολὺς λόγος τοῖς ἀρχαίοις. ὁ Τεχνικὸς γὰρ καὶ [34] Ἡρωδιανός φησιν, ὅτι σεσημείωται [35] τὸ Ἐρυσιχαῖος B προπερισπώμενον ἐν τοῖς ἐθνικοῖς. μήποτε οὖν τὸ χαῖον ἔγκειται, ὅ ἐστιν [36] ἡ βουκολικὴ ῥάβδος, καὶ τὸ ἐρύσω μέλλοντα. διχῶς οὖν ἐστιν. ὡς ἔστι δῆλον παρὰ Ἀλκμᾶνι ἐν ἀρχῇ τοῦ δευτέρου τῶν Παρθενείων ᾀσμάτων, φησὶ γὰρ, C

> Οὐκ εἶς ἀνὴρ ἄγριος, οὐδὲ σκαιὸς
> Οὐδὲ παρὰ σοφοῖσι, [37] οὐδὲ Θεσσαλὸς γένος,
> Οὐδ' Ἐρυσιχαῖος, [38] Καλυδώνιος οὐδὲ ποιμὴν,
>
> Ἀλλὰ Σαρδίων ἀπ' ἄκρας. ---- D

[39] εἰ γὰρ τῷ Θεσσαλὸς γένος συναφθείη, ἐθνικόν ἐστι, καὶ προπερισπάσθω. [40] Ἡρωδιανὸς ἐν ταῖς καθόλου προσῳδίαις, καὶ Πτολεμαῖος ἔφη. [41] εἰ δὲ τὸ οὐδὲ ποιμὴν [42] συνάψειέ τις λέγων,

A cepꝭ Oeniadæ dicta. Quidam univerſam Oeniadarum regionem Eryſichen appellarunt ab Eryſiche Acheloi filia. Gentile, Eryſichæus, ſuper quo priſci multa. Technicus enim & Herodianus ait, id verbi gentilia inter nomina cenſendum, ſi accentu circumflexo in penultima notetur. Nequaquam igitur tunc componitur iſta dictio ex vocabulo χαῖον, pedum paſtorale, & ex futuro ἐρύσω. Dupliciter tamen ſumi poſſe, patet apud Alcmanem in principio libri ſecundi virginearum cantionum, ubi hunc in modum canit:

> *Neque tu es vir ruſticus, neque ſtolidus*
> *Apud ſapientes, neque genere Theſſalus,*
> *Neque Eryſichæus, neque Calydonius paſtor,*
>
> *Sed à Sardienſium promontorio.* ----

Si enim vox γένος jungatur cum Θεσσαλὸς gentile erit & circumflectendum in penultima. Herodianus in libris de Proſodia univerſali & Ptolemæus inquit. Si quis illud οὐδὲ ποιμὴν adjunxerit, dicens

impingere, ita ſunt conſtituenda: καὶ τὸ ἑξῆς, μάλλον.

ut liquet ex noſtro in voce Οἰνιάδαι, ubi ſec. ſyllaba per dipht. ſcribitur. Strabo lib. x Eryſichæos ab Oeniadis diverſos facit, & auctoritate Apollodori etiam in Acarnaniæ mediterraneis collocat, ita enim ille: Τὰς δὲ μεσογαίας κατὰ μὲν τὴν Ἀκαρνανίαν Ἐρυσιχαίους τινάς φησιν Ἀπολλόδωρος λέγεσθαι, ὧν Ἀλκμὰν μέμνηται.

> Οὐδ' Ἐρυσιχαῖος, Καλυδώνιος οὐδὲ ποιμὴν,
> Ἀλλὰ Σαρδίων ἀπ' ἄκρας.

Ad quem locum ſi quis viderit Caſaubonum, oleum & operam omnino non perdet.

[34] Ἡρωδιανός.] Non dubito quin ita ſit reſtituendum pro Ἡρόδοτος, quod libri omnes tum MSS tum editi conſtantiſſime exhibent. In his nominibus librarii ſæpiſſime hallucinantur, & quidem notius pro ignoto ſubſtituentes. Solebant antiqui hæc nomina per compendium ſcribere: hæc abbreviatio Ἡρω *Herodianum*, & hæc Ἡρο *Herodotum* denotat. Per Τεχνικὸν hic Apollonius Dyſcolus intelligendus, qui æque ac Herodianus hoc nomine inſignitur a veteribus. Vide pag. 321: 86. Sed Apollonio Technico per copulativam conjunctionem alius grammaticus Herodianus adjungitur, cujus deinde verba in medium producuntur: nam diſputatio illa de vocabulo Ἐρυσιχαῖος in Herodoti Muſis locum habere nequit. Non poſſum tamen reticere, Mag. Salmaſium etiam de hac emendatione ad marginem ſui Stephani monuiſſe.

[35] Τὸ Ἐρυσιχαῖος προπερισπώμενον.] Libri omnes profligatiſſime hic ſunt corrupti, in quibus legitur προπαροξυνόμενον, pro quo reponendum exiſtimavi προπερισπώμενον. Nam ipſa ſeries κατὰ λέξιν docet, τὸ Ἐρυσιχαῖος gentile, in penultima circumflectendum. Verum ubi adjective ſumitur, in antepenult. ſignatur, quod ex Herodiano probare noſter conatur. Optime Scholiaſt. Apollonii ad lib. IV: Καὶ τὸ παρ' Ἀλκμᾶνι δὲ λεγόμενον ἐρυσίχαιον, τοιοῦτόν ἐστι· σημαίνει γὰρ τὸ χαῖον ἐρύοντα, ἤγουν ποιμαίνοντα.

[36] Ἡ βουκολικὴ ῥάβδος.] Hoc ſignificatu uſus eſt voce χαῖον Apollonius Rhod. lib. IV:

> Ἀργύρεον χαῖον παλάμῃ ἔνι πηγυλίοντα.

Idem locus citatur ab Etymologico Mag. Auctore: Χαῖον ἀργύρεον] Ἀπολλώνιος, — χαῖον, παλάμῃ ἔνι πηγυλίοισι· χαῖον, ὅ ἐστι καμπύλην βακτηρίαν· οἱ δὲ, ῥάβδον· οἱ δὲ, λαγωβόλον. Sed hic πηγυλίοντα reſcribendum, ut eſt in verſu Apollonii. Eundem hunc errorem tranſcripſit aliunde Phavorinus in Lexico ſuo. Sequitur apud noſtrum: ὅ ἐστιν ἡ βουκολικὴ ῥάβδος, καὶ τὸ ἐρύσω μέλλοντα. Verum hæc quoque, ut alia plurima hac lectione, medica manu indigent. Ultima verba, niſi velis Epitomatorem in regulas artis

[37] Οὐδὲ Θεσσαλὸς γένος.] Ultima vox in Holſtenianiana editione non erat: hanc ut maxime neceſſariam ex vetuſtioribus editionibus & MSS revocavimus.

[38] Καλυδώνιος οὐδὲ ποιμὴν &c.] Fateor hæc & ſequentia Alcmanis verba, hodie non inveniri in ſcriptis MSS & prioribus editionibus. Interim tamen nemo erit tam βάναυσος, qui me rum ſtatuat, eadem olim Stephanum in genuino opere habuiſſe, atque Hermolaum noſtrum Epitomatorem ea non potuiſſe prætermittere, niſi cum ſummo ſui compendii diſpendio. Nam cui bono ſupra ſequentibus illorum mentionem feciſſet, & de gentilico ſenſu examen inſtituiſſet, niſi in Alcmanis verſiculis extitiſſent? Placuit ergo ex Strabone mutilum hunc Alcmanis locum integriorem edere, atque id quidem Ethnicographo reddere, quod vel temporis injuria, vel tranſcriptorum, Epitomatorisve ſumma incuria ei ademerit.

[39] Εἰ γὰρ τῷ Θεσσαλὸς &c.] Libri omnes male exhibent τῷ Θεσσαλὸς, γένος συναφθείη. Orationis ordo hoc dandi caſum requirit, quem in hac editione repoſuimus.

[40] Ἡρωδιανὸς ἐν ταῖς καθόλου προσῳδίαις.] Intelligo opus Herodiani, non hiſtoricum, ſed grammaticum, quod de Proſodia agit. Pari modo illud citatur Euſtathio ad Dionyſ. ubi etiam de accentu diſputatio inſtituitur: Ἰστέον δὲ ὅτι Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ καθόλου προσῳδίᾳ Χαλδαῖοι ἀναγινώσκει ὀξυτόνως, ὡς Πηγασαῖοι. Apud noſtrum in Ἀλκαία liber quartus hujus operis citatur: Ἡρωδιανὸς ἐν τετάρτῃ τῆς καθόλου. Ubi ſine dubio ſubintelligendum προσῳδίας. Et liber I in Δωδώνη. Τεχνικὸς ἐν τῇ α' τῆς καθόλου. Ubi non innuitur Hiſtoria univerſalis, ſed Proſodia univerſalis. Quanquam non ignorem τὰ καθόλου γράφειν, *conſcriptionem hiſtoriæ univerſalis* denotare, eſt enim phraſis Polybio lib. v uſitatiſſima.

[41] Εἰ δὲ τὸ οὐδὲ ποιμὴν συνάψειέ τις λέγων &c.] Hic locus, ſi quis alius ingentem mihi creavit moleſtiam: ne autem videar intricatiſſima ſicco pede tranſiliſſe, dicam tamen quod ſentiam, forte rem acu non tacturus. Quid ſi locum ita concipiamus: Εἰ δὲ τὸ οὐδὲ ποιμὴν συνάψειέ τις λέγων, ὁ ἐρυσίχαιος, πρόδηλον ὡς προπαροξυνθήσεται, καὶ δηλοῖ τὸν βουκόλον, ἢ τὸν αἰπόλον, πρὸς ὃ τὸ ποιμὴν ἐπὶ ἀμφοῖν ἐπαχθήσεται. Horum verborum ſenſum in verſione exprimere ſum conatus. Rationem non video, quare illud οὐδὲ ποιμὴν in contextu repetatur. Sufficit ſemel dixiſſe, τὸ ἐρυσίχαιος *bubulcum* vel *caprarium* denotare ſi in antepenultima accentum gerat, ad quod τὸ ποιμὴν, quod eſt in Alcmanis verſu, non ſatis commode adducitur.

[42] Συνάψειε.] Peſſima in Xylandriana legitur συνάψει. Veterem veramque lectionem ex MSS & vetuſtioribus editio-

γων, ἢ Ἐρυσιχαῖος· τὸ δὲ οὐδὲ ποιμὴν, A
πρόδηλον ὡς προπαροξυνθήσεται, καὶ
δηλοῖ τὸν βουκόλον, ἢ τὸν αἰπόλον,
πρὸς ὃ τὸ ποιμὴν ἁρμόδιον ἐπαχθήσεται.
ὁ πολίτης, Ἐρυσιχαῖος· τὸ θηλυκὸν, Ἐρυ-
σιχίς. τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τῆς χώρας. B

ἘΡΕΧΘΙΆ, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, τῆς Αἰγηίδος φυλῆς, ἀπὸ Ἐρεχθέως τοῦ ξενισαμένου Δήμητραν. τετρασυλλάβως δὲ τοὺς Ἐρεχθέας φασίν. ὁ δημότης, Ἐρεχθιεύς. καὶ Ἰσοκράτης Ἐρεχθιεὺς ἦν. τὰ τοπικὰ, C Ἐρεχθιᾶθεν, Ἐρεχθιάζε, καὶ Ἐρεχθιᾶσιν.

ΕἸΔΗΤΕΣ, ἔθνος Ἰβηρικόν. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ.

ἙΣΠΕΡΊΑ [43], ἡ δύσις, καὶ τὸ δυτικὸν μέρος. τὸ ἐθνικὸν, [44] Ἑσπέριος, καὶ [45] Ἑσπε- D ριώτης· καὶ Ἑσπερίτης ὁ δυτικὸς, παρὰ τὴν ἑσπέραν, τὴν δύσιν.

ἙΣΠΕΡΊΣ, πόλις Λιβύης, ἡ νῦν Βερονίκη. ὁ πολίτης, Ἑσπερίτης. [46] Καλλίμαχος ἐν τοῖς Ἐπιγράμμασιν. E

ἙΣΤΙΑΙΑ, πόλις Εὐβοίας· Ὅμηρος,

[47] ---- Πολυστάφυλόν θ' Ἑστίαιαν.

ἀπὸ τῆς περὶ τὸν Ὄλυμπον Ἑστιαίας. τὸ ἐθνικὸν, Ἑστιαιεύς. λέγεται καὶ τρισυλλάβως. ἔστι καὶ ἄλλη Ἀκαρνανίας. [48] ὁ πολίτης, F Ἑστιαιώτης, ἡ Θετταλικὴ μοῖρα, καὶ Ἑστιαιεύς.

ἘΤΑΕΙΣ [49], διὰ διφθόγγου, ὡς Διπαιεῖς. ἔστι δὲ πόλις Λακωνική. τὸ ἐθνικὸν ὁμοίως.

ἘΤΕΩ-

dicens ὁ ἐρυσίχαιος, ſive Eryſichaus, manifeſte liquet eam vocem accentu in antepenultima debere inſigniri, & ſignificare bubulcum, ſive caprarium, cui vox ποιμὴν paſtor non commode adjungetur. Oppidanus, Eryſichæus: Fœmininum, Eryſichis, quod etiam de regione uſurpatur.

ERECHTHIA, pagus Atticæ Ægeïdis tribus, qui ab Erechtheo, Cererem hoſpitio excipiente, nomen accepit. Quatuor ſyllabis Erechtheas nominant. Paganus, Erechthienſis. Iſocrates enim Erechthienſis erat. Hinc adverbia loci, quæ ex, ad & in Erechthia denotant.

EIDETES, gens Iberica, auctore Hecatæo in Europa.

HESPERIA, occidens & pars occidentalis. Gentile, Heſperius & Heſperiotes. Et a voce ἑσπέρα occidens fit Heſperites occidentalis.

HESPERIS, oppidum Libyæ, quod nunc Beronice. Oppidanus, Heſperites, ut eſt apud Callimachum in Epigrammatibus.

HESTIÆA, urbs Eubœæ, de qua Homerus:

---- *Et uvis abundantem Heſtiæam.*

Nomen habet ab Heſtiæa circa Olympum ſita. Gentile, Heſtiæenſis, quod etiam tribus ſyllabis effertur. Eſt & alia Acarnaniæ, cujus civis Heſtiæotes, & genere fœminino Heſtiæotis, pars Theſſalica, & Heſtiæenſis.

ETAEIS, cum diphthongo, uti Dipædius. Eſt autem urbs Laconica, cujus nomen etiam pro gentili habetur.

ETEO-

editionibus edi curavimus.

[43] Ἑσπερία, ἡ δύσις, καὶ τὸ δυτικὸν μέρος.] Græcos appellative dixiſſe ἡ ἑσπερία, & τὴν δύσιν interpretatos fuiſſe, vix crediderim. Apud Homerum Hymno in Lunam occurrit ἑσπερίη, quæ vox adjective ibi ſumitur: nam ἑσπερίη διχόμηνος eſt veſpertina luna, dimidio globo ſplendens. Apud auctores τὰ ἑσπέρια ſunt iſtæ mundi partes ubicunque ſol occidit. Tzetzes in Hiſtor. Chiliad. de inſulis Heſperidum loquens:

Ἐκ τούτων ἐξιάργυροί εἰσιν αἱ Ἑσπερίδες,
Πρὸς μέρη γὰρ ἑσπέρια κεῖνται τῆς Βρεττανίας.

Eodem quoque modo vocem interpretatur Heſychius: Ἑσπέρια, δυτικὰ μέρη. Novimus tamen quid per ἑσπερίαν δύσιν intelligant Aſtrologiæ periti, & per ἑσπερίαν ἀνατολήν. Quum veſpere occidit ſtella, poſt occaſum ſolis, ἑσπερία δύσις dicitur, & contra ἑσπερία ἀνατολὴ cum veſpertino tempore oritur ſtella poſt occaſum ſolis. Scholiaſt. Apollonii: Ἑσπερία δὲ δύσις λέγεται ὅταν ἡλίου δύνοντος ἀστὴρ ὀφθῇ τὸ πρὸ τῆς αὐγῆς ἐγκεκαλυμμένος αὐτὸ ὡς ἂν ὑπὸ ταῖς αὐγαῖς τοῦ ἡλίου ἦν. Hinc itaque evidenter liquet, τὸ ἑσπερία apud veteres paſſim adjective, non vero ſubſtantive ſumi. Sic quoque Latini. Virg. Æneid. 11:

Ad terram Heſperiam venies. &c.

[44] Ἑσπέριος.] Notiſſima eſt diviſio Æthiopum orientalium & occidentalium: ſed ultimi communi nomine Ἑσπέριοι vocantur teſte Agathemero lib. 11: Πρὸς δὲ τῷ Αἰθιοπικῷ κόλπῳ ... Αἰθίοπες, ... Ἑσπέριοι.

[45] Ἑσπεριώτης.] Male in MSS Ἑσπεριαίτης.

[46] Καλλίμαχος ἐν τοῖς Ἐπιγράμμασι.] Epigramma Callimachi, in quo cives urbis Heſperidis Ἑσπερίτας appellat, extat in membranis, teſte Salmaſio: Verum hunc in ordinem eſt redigendum & emendandum, ſunt enim hemiambi:

Ὁ Λύκτιος Μενοίτας
Τὰ τόξα ταῦτ' ἀνεῖπε
Ἔθηκε τῇ Κεραστῇ
Δίδωμι καὶ φαρέτρην
Σάραπι· τὰς οἰστοὺς
Ἔχουσ' Ἑσπερῖται.

In hoc Epigrammate pro ὀϊστοὺς alii legunt ἰοὺς, quod reſpectu ſignificationis eodem rediret, ſi verſiculi numerus hoc pateretur.

[47] Πολυστάφυλόν θ' Ἑστίαιαν.] Ultima pars verſiculi ex Homeri Bœotia eſt, ſed quam libri editi male repræſentant, in iis enim legitur, πολυστάφυλόν τε Ἑστίαιαν, quod correximus. In plurimis Homeri editionibus ſcribitur Ἱστίαιαν, quæ ſcriptura magis eſt Ionica, uti volunt Stephanus, Euſtathius & alii. Verum hac de re, cum ad vocem Ἱστίαια pervenerim.

[48] Ὁ πολίτης, Ἑστιαιώτης, ἡ Θετταλικὴ μοῖρα.] In omnibus libris tam editis quam vulgatis hic locus mutilus circumfertur: nemo non videt hic deſiderari nomen illud fœmininum, quo Theſſalica illa pars ſit inſignienda. Legendum itaque· ὁ πολίτης, Ἑστιαιώτης, καὶ θηλυκῶς Ἑστιαιῶτις, ἡ Θετταλικὴ μοῖρα, καὶ Ἑστιαιεύς.

[49] Ἐταεῖς, διὰ διφθόγγου, ὡς Διπαιεῖς.] Hoc loco librarii partes ſuas non bene geſſerunt, forte reſcribendum Ἐταιεῖς: nam in medio dipthongus collocanda eſt, ſi alibi. Præterea illud Διπαιεῖς ſatis ſanum non eſt, nam eandem correctiunculam in medio deſiderat. Fortaſſis reponendum Δυμαιεῖς, de quo videſis ſuo loco.

ΕʼΤΕΩΝΟʼΣ[10], πόλις Εὐβοίας. Ὅμηρος, A

.... πολύκνημόν τ' Ἐτεωνόν.

[11] ἀπὸ Ἐτεωνέως. καλεῖται δὲ νῦν Σκάρφη. κεῖται δ' ἐπὶ λόφου. τὸ ἐθνικὸν Ἐτεώνιος, ὡς Σικυώνιος· ἐκ τόπου, Ἐτεωνόθεν. B

ΕΥʼΑ, [12] πόλις Ἀρκαδίας· Θεόπομπος ἕκτῳ. τὸ ἐθνικὸν, [13] Εὐαῖος.

ΕΥʼΑΙʼΜΩΝ, πόλις Ὀρχομενίων· Θεόπομπος ἕκτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Εὐαιμόνιος.

ΕΥʼΑΛΗΝΟΙʼ, ἔθνος, περὶ οὗ φησι Γλαῦκος ἐν δευτέρῳ περὶ Ἀραβίας. C

ΕΥʼΒΙΟΙ[14], ἔθνος Λιγυστικόν. εἴρηται [15] ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀρβαξανῶν.

ΕΥʼΒΟΙΑ, νῆσος [16] μία τῶν ἑπτὰ, [17] περιμήκης, ἡ καὶ Μακρὶς, ἀπὸ Εὐβοίας· D [18] Ἡρό-

ETEONUS, urbs Eubœæ, de qua Homerus:

.... *Multos colles habentem Eteonum.*

Nomen accepit ab Eteoneo. Nunc vero appellatur Scarphe, & in colle ſita eſt. Gentile, Eteonius, uti Sicyonius. Hinc adverbium loci Ἐτεωνόθεν.

EUA, urbs Arcadiæ, cujus meminit Theopompus libro VI: Gentile, Euæus.

EUÆMON, urbs Orchomeniorum, de qua Theopompus libro VI. Gentile, Euæmonius.

EUALENI, gens, de qua Glaucus in Arabiæ deſcriptione libro II.

EUBII, gens Liguſtica, de qua dictum eſt in voce Ἀρβαξανοί.

EUBOEA, inſula una ex ſeptem, oblonga, quæ etiam Macris dicta eſt, ab Eubœa nomen habens.

[10] Ἐτεωνὸς, πόλις Εὐβοίας.] Non puto Stephanum geographiæ tam imperitum extitiſſe, ut hanc urbem, quæ Bœotiæ erat, Eubœæ adſcripſerit, contra Homeri, Strabonis aliorumque geographorum auctoritatem. Præſtaret itaque, invitis omnibus libris & editionibus, τὸ Εὐβοίας obelo confodere, & τὸ Βοιωτίας, injuria temporum & librariorum deturpatum, heic inferere. Strabo lib. IX in Bœotiæ deſcriptione: Ὁ Ἐτεωνὸς δὲ Σκάρφη μετωνομάσθη· ἔστι δ' αὕτη τῆς Παρασωπίας. Apud Heſychium legimus: Ἐτεών, πόλις Βοιωτίας. Urbis nomen hoc loco alia terminatione gaudet, quam non temere rejecerim; imo vereor, ne ita olim ſcripſerit Stephanus: nam infra habet: Τὸ ἐθνικὸν, Ἐτεώνιος, ὡς Σικυώνιος. Ultimum gentile non fit à Σικυωνὸς, ſed à primitivo Σικυὼν, ergo etiam ab Ἐτεὼν non incommode Ἐτεώνιος deducitur. Præterea notum eſt, Heſychium paſſim Homerum interpretari, atque ejus vocabula lexico ſuo inſeruiſſe. imo ipſa metri lex non turbaretur, ſi apud Poetam legeris

.... πολύκνημόν τ' Ἐτεῶνα.

[11] Ἀπὸ Ἐτεωνέως] Euſtathius ad Iliad. B ἀπὸ Ἐτεωνοῦ. Verum quia hujus genealogia accurate ab Archiepiſcopo recenſetur, ejus verba tranſcribam: Ἐτεωνὸς δὲ, ἐκλήθη μὲν ὕστερον ἡ Σκάρφη, ὠνομάσθη ἀπὸ τινος Ἐτεωνοῦ· ὃς Βοιωτοῦ μὲν ἦν ἀπόγονος, παῖς δὲ Ἐλευθῆρος· κεῖται δέ φασιν ἐπὶ λόφου περί τι Ἀσωποῦ ῥεῖθρον ἐπὶ τῷ περὶ Θήβας πεδίῳ.

[12] Πόλις Ἀρκαδίας.] Pauſanias Argivorum pagum hoc nomine agnoſcit; Polybius vero collem non procul a Sellaſia Laconicæ, cum vide lib. II.

[13] Εὐαῖος.] Apud Goltzium in veteri numiſmate hæc legitur inſcriptio: ΕΥΑΙΩΝ.

[14] Εὔβιοι.] Sic repoſuimus, ſuadentibus MSS, & ipſa ratione.

[15] Ἐν τῷ περὶ Ἀρβαξανῶν.] Peſſime omnes editi: ἐν τῷ περὶ Ἀρβαξανῶν. Quod jam edimus longe præferendum, imo vera vetuſque lectio, quanquam loco à Stephano citato hodie Eubiorum memoria non invenitur. Vide noſtrum in Ἴψικουροι, ubi allegat Theopompi verba ex lib. XLIII, quæ hunc in modum emendavimus: Ἐν τῷ ἔθνει περὶ τοὺς Ἰψικούρους, καὶ Ἀρβαξανοὶ, καὶ Εὔβιοι, Λιγύων τὸ ἔθνος.

[16] Μία τῶν ἑπτά.] Septem maximæ interioris maris inſulæ a geographis recenſentur, quas inter Eubœa quintum locum obtinet, teſtatur hoc Alexius Comicus apud Conſt. Porphyrog. lib. II de Them.

Τὰς ἑπτὰ νήσους, ἃς ἀπέδειξεν ἡ φύσις
Θνητοῖς μεγίστας, Σικελία μὲν, ὡς λέγουσ',
Ἐστὶ μεγίστη, καὶ δευτέρα Σαρδώ· τρίτη
Κύρνος· τετάρτη δὲ, ἡ Διὸς Κρήτη τροφός·
Εὔβοια πέμπτη στενοφυής· ἕκτη Κύπρος·
Λέσβος δὲ τάξιν ἑβδόμην λαχοῦσ' ἔχει.

Has inſulas alio ordine enumerat Diod. Siculus lib. V, de Balearibus loquens: Ταύτας δὲ ὁ τοῖς ὅλοις μεγέθει πασῶν εἰσι μετὰ τὰς ἑπτὰ νήσους, Σικελίαν, Σαρδὼ, Κύπρον, Κρήτην, Εὔβοιαν, Κύρνον, Λέσβον. Alium quoque ordinem tenet Scylax, Sardiniam ſeptem inſularum maximam ſtatuens, cum videlis in interni maris Periplo. Non male tamen Diodorus Cyprum Eubœa majorem ſtatuit, hac in re alios contentiens. Herodot. lib. V: Ἐπυνθάνετο ἐς ὁμιλίην ἀπικέσθαι τοῖσι Ἴωσι Εὐβοίῃ νήσῳ μεγάλῃ τε καὶ εὐδαίμονι, οὐκ ἐλάσσονι Κύπρου. Idem quoque Strabo aſſeverat ex Timæo libro XIV. & ſpecatim dicit, Cypri circuitum eſſe ſtadiorum trium millium, quæ inſuper ab Agathemero quadringentis & viginti augentur. Verum inſulæ majores, ubicunque in orbe terrarum ſint ſitæ, a geographis in tres claſſes diſtribuuntur. Prima continet maximas, inter quas Taprobane, ſive Salice, Albion & Hibernia: ſecunda proxime dictis minores, inter quas Sicilia, Sardinia, Cyprus, Creta, Eubœa. Inter reliquas, quæ ſunt quaſi tertiæ magnitudinis, referunt Corſicam, Lesbum, & denique Rhodum. Adeo ut Agathemerus non ſeptem, ſed octo maris interni majores inſulas ſtatuat, nam Rhodus apud alios geographos in cenſum non venit. Locum vide lib. II Geog. cap. VIII.

[17] Περιμήκης, ἡ καὶ Μακρίς] Teſtatur Agathem. Eubœæ longitudinem eſſe ClↃ ΙↃCC ſtadiorum: locum ipſum, qui mendarum non eſt immunis, emendatum huc tranſcribam: Ἡ δὲ Εὔβοια χέῤῥονα ἔχει τὴν Βοιωτικὴν ἐγγὺς· παρατείνει δὲ Βοιωτίᾳ, Φωκίδι, Λοκροῖς, τὸ δὲ θάτερον ἐπὶ πέρας καὶ τὴν Ἀττικήν. Ἔστι δὲ μακρὰ, διὸ Μακρὶς ὠνομάσθη, μῆκος σταδίων αψ'. Stadiorum numerum non mutavi, vehementer mihi ſuſpectum: nam Strabo lib. X perhibet Eubœam in longitudinem ClↃ CC ſtadiorum extenſam eſſe, ita enim ille: Παραμήκης μὲν τοίνυν ἐστὶν ἡ νῆσος, ἐπὶ χιλίους σχεδόν τι καὶ διακοσίους, ἀπὸ Κηναίου ἐπὶ Γεραιστόν. Plinius Straboni conſentit lib. IV cap. XII: *Nuſquam latitudinem ultra XL M. paſſ. extendit, nuſquam intra XX M. contrahit: ſed in longitudinem univerſæ Bœotiæ ab Attica Theſſaliam uſque prætenta in CL M. paſſ.* Optimus inter hos conſenſus me movet, ut in Agathemero reſcribendum exiſtimem ασ'. Nam CL M paſſ. Plinii, ſtadia ClↃ CC conficiunt. Propter hanc igitur ſive longitudinem inſula hæc Μακρὶς dicebatur: Strabo lib. jam citato: Διὰ δὲ τὴν στενότητα καὶ τὸ λεγόμενον μῆκος ὑπὸ τῶν παλαιῶν Μάκρις ὠνομάσθη. Nominis etymon etiam explicat Socratis diſcipulus apud Ariſtoph. in Nebulis:

.... Ἡ δέ γ' Εὔβοι', ὡς ὁρᾷς,
Ἡδὶ, παρατέταται μακρὰ πόῤῥω πάνυ.

Strep. Οἶδ'· ὑπὸ γὰρ ἡμῶν παρετάθη, καὶ Περικλέους.

Locum hunc adduco, ut ex ultimis verbis corrigantur commentaria Euſtathii ad Dionyſ. de ſitu orbis, hunc locum producentis: Ὅτι Εὔβοια νῆσος μία τῶν ὀνομαζομένων ἑπτὰ, ἡ καὶ Μακρὶς ὀνομασθεῖσα· Μακρὰ, διὰ τὸ τοῦ ζυγοῦ ἐπιμήκες· οὕτω γάρ πω παρατεταμένως κεῖται· διὸ καὶ ὑπέσκωψέ τις Κωμικὸς λαβὼν σκῶμμα ἐν τῷ, ὑπὸ γὰρ ὑμῶν παρετάθη καὶ Περικλέους. Peſſime hic ὑμῶν pro ἡμῶν legitur, quod clariſſime liquet ex ratione, quam mox allegat Euſtathius: Ὡς τῶν Ἀθηναίων ἐπιτεινόντων κατὰ τοὺς φόρους αὐτήν.

[58] Ἡρόδοτος. ἔστι δὲ [59] τόπος ἐν Ἄργει. ἔστι καὶ A πόλις ἐν Μακεδονίᾳ, εἰς ἣν οἱ ἀπὸ τῆς νήσου εἰς Ἰλλυριοὺς ἀπιόντες, [60] Ἄβαντες ἐκλήθησαν. τὸ ἐθνικὸν τῆς νήσου, Εὐβοιεύς· καὶ [61] Εὐβοιῒς τὸ θηλυκόν· καὶ Εὐβοεύς, χωρὶς τοῦ ι. καί τοι ἀπὸ τῶν εἰς α παραγόμενα εἰς ευς [62] φυλάττει τὴν B παραλήγουσαν· διὸ δὲ τὸ Ἀλεξάνδρεια οὐ προϋπάρχει τοῦ Ἀλεξανδρεύς, [63] ἔδει γὰρ Ἀλεξανδρειεύς, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ Ἀλέξανδρος, ὡς Ταρσὸς Ταρσεύς. [64] ἔστι δὲ Εὐβοϊκὸς κτητικόν.

ΕΥΓΕΙΑ, χωρίον Ἀρκαδίας· Θεόπομ- C πος πεντηκοστῷ ἕκτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Εὐγείτης, ὡς Ζελείτης· καὶ Εὐγεώτης, ὡς Μαρεώτης.

ΕΥΔΕΙΠΝΗ [65], νῆσος Λιβύης Φοινίκων· Ἑκαταῖος Περιηγήσει Λιβύης. τὸ ἐθνικὸν, Εὐδειπναῖος, ὡς Λερναῖος. D

ΕΥΕΛΓΕΙΑ, πόλις Ἑκαταῖος Περιηγήσει. ὁ πολίτης, [66] Εὐελγεύς.

ΕΥΕΡΓΕΤΑΙ, Σκυθικὸν ἔθνος· [67] Στράβων. [68] ὃ καὶ Ἀριμασποὶ ἐλέγετο· [69] ἐκεῖ

habens. Herodotus. Eſt quoque locus in Argo, & urbs in Macedonia, ad quam inſulani ad Illyrios abeuntes Abantes vocati ſunt. Inſulæ gentile eſt, Eubœenſis, & genere fœminino Eubœis. Dicitur quoque Εὐβοεύς Euboënſis ſine jota, ſiquidem derivatixa in ευς, ſi fiant a nominibus in α deſinentibus, penultimam non retineant. Hac de cauſa Ἀλεξάνδρεια non facit Ἀλεξανδρεύς, etenim debebat habere Ἀλεξανδρειεύς, ſed fit à voce Ἀλέξανδρος, quemadmodum à Tarſus, fit Tarſenſis. Poſſeſſivum, Euboicus.

EUGEA, oppidulum Arcadiæ, de quo Theopompus lib. quinquageſimo ſexto. Gentile, Eugetes, uti Zeletes, & Eugeotes, uti Mareotes.

EUDIPNE, inſulæ Libyæ Phœnicum, teſte Hecatæo in Libyæ Periegeſi. Gentile, Eudipnæus, uti Lernæus.

EUELGIA, oppidum, de quo Hecatæus in Periegeſi. Oppidanus, Euelgenſis.

EUERGETÆ, gens Scythica, teſte Strabone, qui etiam Arimaſpi vocabatur. Ibi

[58] Ἡρόδοτος.] Quid huc facit hujus ſcriptoris nomen, equidem non video, cum neque præcedentia, neque ſequentia ex illo deſumpta ſint. Fortaſſis in genuino opere noſter Herodoti teſtimonio uſus eſt, quod Epitomator expunxit, duntaxat ſcriptoris nomen retinens. Si noſter aliquem Herodoti locum reſpiciat, iſtum fuiſſe conjicio, quem comment. 55 ex lib. v produximus.

[59] Τόπος ἐν Ἄργει.] Fortaſſis legendum, λόφος ἐν Ἄργει, quam lectionem confirmant vulgati Strabonis codices lib. x, ubi etiam de Eubœa Macedonica fit mentio, verba addam, quia Stephanum illuſtrant: Τῶν δ' ἐκ Τροίας ἐπανελθόντων Εὐβοέων τινὲς εἰς Ἰλλυριοὺς ἐκπεσόντες Ἄβαντες, ἐπανῄεσαν διὰ τῆς Μακεδονίας περὶ Ἔδεσσαν ἐμείναν, συμπολεμήσαντες τοῖς ὑποδεξαμένοις, καὶ ἔκτισαν πόλιν Εὔβοιαν. Deinde ſequitur: Καὶ ἐν Ἀργείᾳ τόπος ἦν Εὔβοια, καὶ ἐν τῇ Ἄργει λόφος. Hic Phido Argivus nummos primus percuſſit, teſte Etymologici Mag. Auctore; Εὐβοϊκὸν νόμισμα· ἐπειδὴ Φείδων ὁ Ἀργείων βασιλεύς, ἐν Εὐβοίᾳ χωρίῳ τῆς Ἄργους, πρῶτος ἔκοψε χρυσοῦν νόμισμα· ὠνόμασται δὲ τὸ χωρίον ἀπὸ Εὐβοίας τροφοῦ τῆς Ἥρας.

[60] Ἄβαντες.] Libri omnes Ἀμάντες, quæ eſt barbarica mutatio, teſte Stephano in Ἀβαντίς, cujus locum ſi conſulueris, operam non perdes.

[61] Εὐβοιῒς.] Apud Euripidem in Electra occurrit fœmininum Εὐβοΐς, quod non incommode deducitur ab Εὐβοεύς.

Νηρῇδες δ' Εὐβοΐδας ἄκρας λιποῦσαι.

Inter Grammaticos acris ſatis & vehemens viget diſputatio, utrum gentile nomen ſit Εὐβοιεύς & fœmininum Εὐβοιῒς, an vero Εὐβοεύς & Εὐβοΐς. Vide hac de re Etymologici Mag. Auctorem in Εὔβοια & Εὐβοΐς, ubi canones ex Oro vetere rritigrapho, & aliis allegantur. Noſter utriuſque uſum videtur admittere, ſcil. Εὐβοιεύς & Εὐβοεύς, & apud antiquos Græcos utrumque uſurpari, evolventibus manifeſte liquebit; quanquam numiſmata conſtanter exhibeant ΕΥΒΟΙΕΩΝ, non vero ΕΥΒΟΕΩΝ.

[62] Φυλάττει τὴν παραλήγουσαν.] Particula negativa heic excidit, legendum enim, οὐ φυλάττει τὴν παραλήγουσαν. Sic enim ſenſus optime conſtabit.

[63] Ἔδει γὰρ Ἀλεξανδρειεύς.] In vulgatis hæc verba non conſpiciuntur, quæ tamen Voſſiani codicis beneficio addidimus. Videſis quæ diximus ad vocabula Αἰδιψός, Ἀλεξάνδρεια & Δυαρδάνεια.

[64] Ἔστι δὲ Εὐβοϊκὸς κτητικόν.] Non eſt improbanda hæc poſſeſſivi forma, nam plurimorum poſſeſſivorum penultima in ι deſinit, exceptis vocibus Κεραμεικός, Εὐβοϊκός, Δωρικὸς δὲ Δεκελεικός, ut perſpicue docet Etymologus in voce Αἰδιψός. Apud Herodotum in Thalia aliquoties occurrit: Τὸ Εὐβοϊκὸν τάλαντον, Τὸ Εὐβοϊκὸν τάλαντα, & Εὐβοϊκῶν ταλάντων. Tamen rationem non video, quare Εὐβοεικός rejici poſſet, eo enim utitur Strabo lib. III: Τῶν δὲ ἀργυρείων τῶν ἐν ταύτῃ ἐν τρισὶν ἡμέραις Εὐβοεικὸν τάλαντον ἐξαιρεῖται. Illud quoque agnoſcit alio loco Etymologus, cujus verba ad hanc ſectionem comment. 59 citavimus.

[65] Εὐδείπνη.] Dubitat Cl. Bochartus, an *Eudipne* non ſit eadem inſula, quæ a Libybus *Oudenoë* vocabatur, de qua Stephanus in voce Γαῖς, νῆσος Λιβύης, Οὐδηνόη λεγομένη ὑπὸ Λιβύων. Verum alii de hac inſula tacentes, etiam nobis nihil dicendum ſuppetit.

[66] Εὐελγεύς.] In omnibus editis male legitur Εὐελγεύς.

[67] Στράβων.] Libri numerus in omnibus codicibus reticetur: Euergetarum tamen fit mentio apud Geographum in itinere Alex. Mag. lib. xv, quem locum noſter reſpicit: Εἶτ' ἐκ Δραγγῶν, ἐπί τε τοὺς Εὐεργέτας ἐκεῖ, ὡς ὁ Κῦρος οὕτως ὠνόμασε.

[68] Ὃ καὶ Ἀριμασποὶ ἐλέγετο.] Ita omnibus in libris erat excuſum, cum ex mente auctoris fortaſſis legendum ſit, ὃ δὲ Ἀριμασποὶ ἐλέγετο. Interim, cave credas, ſic legendo veritatem huic loco reſtitui: nam *Arimaſpi* olim non ſunt appellati *Euergetæ*, ſed *Ariaſpæ* vel *Agriaſpæ*, qui propter collata in Cyrum beneficia hoc nomine inſigniebantur. Arrianus lib. III: Ἀφικνεῖται ἐς τοὺς πάλαι μὲν Ἀριάσπας καλουμένους, ὕστερον δὲ Εὐεργέτας ἐπονομασθέντας, ὅτι Κύρῳ τῷ Καμβύσου ξυνεπελάβοντο τῆς ἐς Σκύθας ἐλάσεως. Curtius lib. VII: *Iter pronuntiari jubet in Agriaſpas, quos jam nunc mutato nomine Euergetas appellant, ex quo frigore victuſque penuria Cyri exercitum affectum tectis & commeatibus juverant.* Quibus in locis Salmaſius & alii ex vetuſtis codicibus & editionibus *Ariaſpas* præferunt, eoſque ſic vocatos opinantur ab urbe *Ariaſpa*, quam Ptolemæus in Drangiana collocat. Unus Diodori locus turbas facit, ubi hodie hunc in modum legitur: Ἀπὸ δὲ τούτων ἀναζεύξας, καὶ τὰ κατὰ τὴν Δραγγινὴν καταστήσας, ἀνέζευξε μετὰ τῆς δυνάμεως ἐπὶ τοὺς πρότερον μὲν Ἀριμασποὺς, νῦν δὲ Εὐεργέτας ὀνομαζομένους. Vel Diodorus, literarum affinitate deceptus, toto cœlo erravit, vel librarii huic voci fraudem fecere, cum apud eum ſine dubio reſcribendum ſit Ἀριάσπας vel Ἀγριάσπας: nam Arimaſpi, teſte Stephano, gens eſt Hyperboreorum, & in Scythia Europæa a geographis ponuntur; qui quam immenſo ſpatio ab Ariaſpis Arriani & Curtii diſtent, omnes norunt, qui geographiam de limine ſalutarunt. De iis potiſſimum legantur Herodotus lib. III & IV, Dionyſius de ſitu orbis, & in eum Euſtathius aliique. Apud Herod. in Melpomene legimus: Παρὰ δὲ Σκυθέων ἡμεῖς οἱ ἄλλοι νενομίκαμεν, καὶ ὀνομάζομεν

[69] ἐκεῖ γὰρ τῆς ἐπὶ τῆς Ἀργοῦς, χειμῶνος πεσόντος, διασωθῆναι τὸ σκάφος, καὶ οὕτω κληθῆναι. A

ΕΥΕΣΠΕΡΙΔΕΣ [70], πόλις Λιβύης, καὶ ἑνικῶς λεγομένη. λέγεται δὲ χωρὶς τοῦ εὖ μορίου Ἑσπερίς. τὸ ἐθνικὸν, [71] Εὐεσπερίτης. B

ΕΥΘΗΝΑΙ, πόλις Καρίας. τὸ ἐθνικὸν καθ' ἡμᾶς, Εὐθηναῖος. κατ' ἐκείνους δὲ, Εὐθηνεύς. Πολέμων δὲ καὶ [72] Εὐθηνίτας φησίν. C

ΕΥΙΠΠΗ, δῆμος Καρίας. ὁ οἰκήτωρ, Εὐιππεύς.

ΕΥΚΑΡΠΙΑ, δῆμος τῆς μικρᾶς Φρυγίας. ἱστορεῖ Μητροφάνης, τὸν βότρυν ἐκεῖ τοσοῦτον γίνεσθαι τὸ μέγεθος, [73] ὅσον ἅμαξαν ἀπ' αὐτοῦ διαρραγῆναι κατὰ μέσον. D καὶ οὕτως ἐκλήθη διὰ τὸ εὔφορον. περὶ αὐτῆς γὰρ οἱ βάρβαροι ἔλεγον, ὅτι Δήμητρι δὲ Διονύσῳ Ζεὺς τὴν χώραν τὴν τῶν εὐκάρπων δοίη. ἔστι δὲ [74] Εὐκαρπία φρούριον Σικελίας, [75] ἐν τοῖς λεγομένοις E Τιμαίοις· καὶ γενέσθαι Λαΐδα ἐν τούτῳ, τὴν ἐπὶ κάλλει διαβεβλημένην ἑταίραν, ἣν οἱ πολλοὶ [76] Κορινθίαν φασί. τὴν, οὐδὲ Λαΐδα τινὲς λέγουσιν, [77] ἀλλὰ Ναΐδα, καὶ [78] Ὑκκα-

Ibi enim perhibent, exorta tempeſtate Argonautarum navem ſervatam, & gentem inde ſic dictam eſſe.

EUHESPERIDES, urbs Libyæ, quæ & genere fœminino effertur. Appellatur quoque Eſperis ſine particula εὖ. Gentile, Euheſperites.

EUTHENÆ, urbs Cariæ. Gentile juxta noſtram formandi rationem, Euthenæus, juxta illorum, Euthenenſis. Polemo autem eos quoque Euthenitas nominat.

EUIPPE, populus Cariæ, cujus incola, Euippenſis.

EUCARPIA, pagus minoris Phrygiæ. Perhibet Metrophanes, racemum illic generari tantæ magnitudinis, ut currus ab eo in medio fuerit diſruptus, ita ut hæc regio a fertilitate nomen acceperit: narrabant enim de hoc pago barbari, Jovem Cereri & Baccho feraciſſimam hanc regionem conceſſiſſe. Eſt quoque Eucarpia Siciliæ caſtellum, auctore Timæo in Hiſtoria, ubi nata fuit Laïs, celeberrima illa ob corporis formam meretrix, quam tamen plurimi Corinthiam vocant. Hanc alii non Laïda, ſed Naïda appellant, & Hycca-

μεγέθει αὐτοὺς Σκύθαι Ἀριμασπούς· ἄριμα γὰρ ἓν καλέουσι Σκύθαι, σποῦ δὲ τὸν ὀφθαλμόν. Euſtathius hunc Herodoti locum citat, verum paullo aliter: Ἄριμα μὲν γὰρ τὸ ἕν, Σκύθαι, σποῦ δὲ, ὁ ὀφθαλμός. Uter eorum ſit corrigendus, amplius deliberandum cenſeo: hoc ſaltem videmus & monſtramus, alibi latere vitium.

69 Ἐκεῖ γὰρ τῆς ἐπὶ τῆς Ἀργοῦς, χειμῶνος πεσόντος, διασωθῆναι τὸ σκάφος.] Librorum MSS opera hic locus jam multo elegantior atque nitidior in lucem venit: nam in editis male hoc modo concipitur: ἐκεῖ γὰρ τῆς Ἀργοῦς χειμῶνος πεσόντος διασωθείσης δὲ οὕτω κληθῆναι. Sed quid audio? Putas ne lector, Argonautas tempeſtate vel ad Ariaſpas, vel ad Arimaſpos delatos, atque ob beneficium in recipienda Argo, ab illis Euergetas dictos fuiſſe? Hæc profecto ab hiſtoriæ veritate, quam ex Arriano & Curtio in medium adduximus, longiſſime ſunt remota. Quotquot Argonautarum navigationem deſcripſere, neque de hac tempeſtate, neque de Euergetis mentionem faciunt; quare Stephanum hic inſigniter lapſum exiſtimo.

70 Εὐεσπερίδες.] Theophraſtus lib. VI cap. III de Caſerpico: Τὰ πλεῖστα δὲ φύεσθαι περὶ τὴν Σύρτιν ἀπὸ τῶν Εὐεσπερίδων. Sic etiam Herodotus numero multitudinis hanc vocem uſurpavit, ita enim ille lib. IV: Οὗτοι τοὺς Βάρκης οἰκοῦσι, κατήκοντες ἐπὶ θάλασσαν κατ' Εὐεσπερίδας.

71 Εὐεσπερίτης.] Reperitur hoc gentile apud Pauſan. in Meſſen. ubi refert Lacedæmonios e Naupacto ejeciſſe Meſſenios, quorum maxima pars ſe in Libyam contulit: Τὸ πλεῖστον δὲ αὐτῶν ἐς τὴν Λιβύην ἀφίκετο, καὶ Λιβύης ἐς Εὐεσπερίτας· οἱ γὰρ Εὐεσπερῖται πολέμῳ κεκακωμένοι ὑπὸ βαρβάρων &c.

72 Εὐθηνίτας.] Videtur hoc gentile præ cæteris eligendum, cum etiam Goltzius nummum adducat cum inſcriptione ΕΥΘΗΝΙΤΩΝ. Oppidum in Caria ſitum eſt non procul ab Halicarnaſſo: Pomp. Mel. *Euthane* dicitur, ita enim ille lib. I cap. XVI: *Gnidus in cornu peninſulæ: interque eam & Ceramicum ſinum in receſſu poſita Euthane.*

73 Ὅσον ἅμαξαν ἀπ' αὐτοῦ διαρραγῆναι κατὰ μέσον.] Bene judicat de hoc Metrophanis loco Cl. Voſſius de Theol. Gent. Vel de papyro currum iſtum ætatem feciſſe puerilem; vel non magnitudine uvæ, ſed mendacii crepuiſſe medium. Exutere tamen uvæ & palmites inuſitatæ magnitudinis. Plinius lib. XIV cap. I: *Uvas magnitudinem infantium puerorum in interiore Africa parte exſuperare.* Locus quoque in hanc rem egregius eſt in Pentateucho Num XIII: ubi narratur, exploratores e terra promiſſa attuliſſe palmitem abſciſſum cum uva ſua, quem portabant in vecte viri duo. Digna ſunt profecto, ut legantur, quæ ſuper illo loco habet Philo Judæus tractatu de Vita Moſis.

74 Εὐκαρπία φρούριον Σικελίας.] Apud Cluverium & alios geographiæ peritos munimentum hoc nomine invenire hactenus non potui. Cl. Meurſii ſuſpicionem probare non audeo, cenſentis olim a Stephano ΕΥΚΚΑΡΑ exaratum fuiſſe, & ſciolos librarios, veterem hunc adſpiratæ ſcribendæ morem ignorantes, in Εὐκαρπία mutaſſe. Conjectura hæc minime eſt admittenda, niſi quis dicat, primam hujus ſectionis vocem etiam ſic debere emendari. Cum itaque conſtet, illius minoris Phrygiæ pagi verum nomen eſſe *Eucarpia*, & Stephanum ſolere, ſi plura ejuſdem nominis loca apud veteres inveniantur, eadem ſectione omnia complecti atque enumerare, non poſſum quin ſtatuam, noſtrum, ut ſæpe alias, in vitiatum Timæi codicem incidiſſe, in quo erat Εὐκαρπία pro Ὕκκαρα.

75 Ἐν τοῖς λεγομένοις Τιμαίοις.] Id eſt, ἐν τοῖς λεγομένοις τοῦ Τιμαίου ἱστορικοῖς βιβλίοις. Scripſit enim Timæus hiſtoriarum libros, cujus tertius decimus ab Athenæo citatur lib. VII, ubi de origine Hyccarorum Siciliæ diſſerit, illa duntaxat appingam, quæ ad Laidem meretricem ſpectant, quæ non lib. VII, ſed XIII inveniuntur: Λαΐς ἡ ἐξ Ὑκκάρων, πόλις δ' αὕτη Σικελική, ἀφ' ἧς αἰχμάλωτος γενομένη ἧκεν εἰς Κόρινθον. Deinde ex Nymphiodoro addit: Νυμφόδωρος δ' ὁ Συρακούσιος ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν Σικελίᾳ θαυμαζομένων, ἐξ Ὑκκάρου φησὶ Σικελικοῦ φρουρίου εἶναι τὴν Λαΐδα. Male emendat Meurſius ἐξ Ὑκκάρων: nam numero ſingulari Ὕκκαρον & multitudinis Ὕκκαρα dicitur, quemadmodum promiſcue Athenæus & alii hanc vocem uſurparunt.

76 Κορινθίαν.] Sic appellatur a loco, quo fuit abducta, & ubi vitam finiit. Quia autem Corinthus Ephyra olim vocabatur, illa a poetis *Ephyrea* dicta eſt. Claudianus lib. I in Eutrop.

Ephyreia Lais e gemino dita mari.

77 Ἀλλὰ Ναΐδα.] Diſputarunt olim veteres, utrum *Lais*, an vero *Nais* ſit dicendum, quod liquet manifeſtiſſime ex

[78] Ὑκκαρικὸν ἀνδράποδον, ὡς [79] Συνέσιος ἐν ἐπιστολῇ. τὸ ἐθνικὸν, Εὐκαρπεύς. δυνατὸν ἢ τὸ τῆς Σικελίας [80] Εὐκαρπιανὸς, καὶ Εὐκαρπιάτης, καὶ Εὐκαρπίτης.

ΕΥ̓ΚΡΑΤΙΔΙ΄Α [81], πόλις Βάκτρων, παρὰ τὸν Εὐκρατίδαν· Στράβων ἑνδεκάτῳ.

ΕΥ̓ΜΕ΄ΝΕΙΑ [82], πόλις Φρυγίας, Ἀττάλου καλέσαντος [83] ἀπὸ Εὐμενοῦς τοῦ Φιλαδέλφου· ἢ [84] Ὕλλος καλῶς μείνας, ὠνόμασεν οὕτω. δευτέρα, [85] Καρίας. τρίτη, ἐπὶ Ὑρκανίᾳ. [86] ὁ πολίτης, Εὐμενεύς. τὸ ἐθνικὸν [87] ἀπὸ Εὐμενείας.

ΕΥ̓ΝΑΙ῀, πόλις Καρίας, ἐν ᾗ [88] ποταμὸς Εὐναῖος. τὸ ἐθνικὸν, Εὐναῖος. ἔστι δὲ πόλις Ἄργους Εὐναία, ἣν ᾤκουν [89] Κυνούριοι. τὸ ἐθνικὸν ὅμοιον, ἢ δὲ Εὐναιάτης.

ΕΥ̓ΠΑΛΙ΄Α [90], πόλις Λοκρίδος, ἣν ... Εὐπα-

A Hyccaricum mancipium existimantes, teste Synesio in Epistola. Gentile, Eucarpensis. Ab oppido Siculo etiam formari posset Eucarpianus, & Eucarpiates, & Eucarpites.

EUCRATIDIA, oppidum Bactrorum, B cui nomen dedit Eucratides, teste Strabone lib. XI.

EUMENIA, urbs Phrygiæ, quam Attalus Philadelphus ab Eumene sic appellavit. Vel Hyllus, cum ibi ex sententia divertisset, eam ita C vocavit. Secunda, Cariæ. Tertia, juxta Hyrcaniam. Civis, Eumenensis. Gentile, ab Eumenia.

EUNÆ, urbs Cariæ, in qua etiam est fluvius Eunæus. Gentile, Eunæus. Est quoque D urbs Argiæ Eunæa, quam incolebant Cynurii, Gentile idem est, vel etiam Eunæates dicitur.

EUPALIA, urbs Locridis, quam Artemido-

ſime ex Harpocratione, τὸ Λαῒς ex aliis auctoribus improbante. Ναῒς, ἑταίρα τις· Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Φιλωνίδην, εἰ γνήσιος, καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Γηρυτάδῃ· Μέμνηται δὲ καὶ ἐν τῷ Πλάτων Φαίων ὁ κωμικός· ἔστι δὲ Λαῒς ἡ διὰ τοῦ Φιλωνίδου. χαριέστερον δὲ διὰ τοῦ ι Ναῒς, καὶ οὐ Λαῒς, ὡς ὁ Ἀθήναιος ἐπεσημήνατο. Hinc itaque liquet, quomodo in Aristophane & Athenæo legendum, quanquam nunc paſſim Λαῒς obtineat.

[78] Ὑκκαρικόν.] Ita reſcribendum placuit pro Καρικὸν, quod mendum omnes editos occupabat, quanquam aliquoties a viris doctis tanquam ſpurium ejectum. Teſtantur ſcriptores unanimiter, Laidem non fuiſſe genere Corinthiam, ſed Hyccaricam, ex oppido Siciliæ quod Hyccara, ſive Hyccarum dicitur, ſed quæ tempore Alcibiadis & Niciæ, excisis Hyccaris, inter captivos ſub haſta vendita in Peloponneſum deportabatur. Plutarchus in Nicia: Πορθήσας πόλιν, ἣ προσηγορία ἀρχῆς Ὕκκαρα, βαρβαρικὴν χωρίον ... Λαΐδα τὴν ἑταίραν, ἔτι κόρην, ἐν τοῖς αἰχμαλώτοις πραθεῖσαν, εἰς Πελοπόννησον κομισθῆναι. Idem in Alcibiade: Ταύτης (ſcilicet Timandræ) λέγουσι θυγατέρα γενέσθαι Λαΐδα, τὴν Κορινθίαν μὲν προσαγορευθεῖσαν, ἐκ δὲ Ὑκκάρων Σικελικοῦ πολισματίου, αἰχμάλωτον γενομένην. Vide præterea Pauſaniam in Corinth. & Stephanum in voce Ὕκκαρα. Neanthes tamen libro de viris illuſtribus cenſet, eam in urbe Craſto natam eſſe, cujus opinio apud noſtrum in voce Κραστὸς invenitur.

[79] Συνέσιος.] Hæc deſumpta ſunt ex Epiſtola III ad Euoptium fratrem, ubi hæc leguntur: Ἡ γὰρ Λαῒς ἦν τις ... ἀνδράποδον ἦν Ὑκκαρικὸν, ἐκ Σικελίας ...

[80] Εὐκαρπιανός.] Male in omnibus vulgatis legitur Εὐκαρπιακὸν, quod profecto non gentilis, ſed poſſeſſivi formam habet. Quot modis Siculi ſua forment gentilia abunde diximus pag 315.

[81] Εὐκρατιδία.] Nobis non placebat ſcriptura priorum editionum, in quibus Εὐκρατεία excuſum eſt. Illud mutavimus in Εὐκρατιδία, auctoritate Strabonis inducti, quem teſtem citat: Τούτων δ' ἦν καὶ ἡ Εὐκρατιδία τοῦ ἄρξαντος ἐπώνυμος. Ita quoque hanc urbem nominat Ptol. lib VI in Bactrianæ deſcriptione. Illud vero, quod apud noſtrum ſequitur, παρὰ τὸν Εὐκρατίδαν, in libris editis menda non carebat, cum τὸν Εὐκρατίδαν legebatur. Potentiſſimus erat hic Eucratides, narrant enim ipſum CI urbes ſub ſe habuiſſe. Strabo lib. XV: Εὐκρατίδαν γοῦν πόλεις χιλίας ὑφ' ἑαυτῷ ἔχειν. Idem ille eſt de quo Juſtinus lib. XLI: *Eodem ferme tempore, ſicut in Parthis Mithridates, ita in Bactris Eucratides, magni uterque viri, regna ineunt.* Hic cum magna virtute plurima bella geſſiſſet, tandem a filio, quem regni ſocium fecerat, interficitur.

[82] Εὐμένεια, πόλις Φρυγίας.] Non longe abfuit hæc civitas ab Apamea, quæ Κιβωτὸς cognominatur; viciniores tamen habuit Amorium & Synnada, ut patet ex Strabone lib XII. Regio urbi circumjacens Eumenetica dicitur Plinio lib. V cap. XXIX. *Apameam primum pervagatur* (ſcil. Meander) *regionem, mox Eumeneticam.*

[83] Ἀπὸ Εὐμενοῦς τοῦ Φιλαδέλφου.] Ut ſenſus eſſet perſpicacior, τὴν πρόθεσιν ante ἀπὸ collocatam expunxi. Deinde illud Φιλαδέλφου non eſt conſtruendum cum Εὐμενοῦς, ſed Attalo applicandum, qui ob inſignem erga fratrem Eumenem amorem hoc nomen ſortitus eſt, ut manifeſte liquet ex Polyb. de Virt. & Vit. Τῶν δ' υἱῶν ... μάλιστα δ' οἱ ... φιλάδελφοι ... Ad quem locum vide Valeſium, idem ex Marciano Heracleota & Strabone docentem.

[84] Ὕλλος.] In libris editis legebatur: ἢ Ὕλας ... μείνας. Hinc illuſtris Scaliger ad Euſebium male opinatus eſt, olim Eumeniam Hyllas fuiſſe vocatam. Ὕλας vox eſt nihili, quamque auctoritate ſcriptorum codicum emendavimus: Ὕλλος vero mythologiæ doctoribus eſt cognitiſſimus, qui perhibent eum Deianiræ filium natu maximum fuiſſe.

[85] Καρίας.] Hujus meminit Plinius lib. V cap. XXIX: *Fuit in eo tractu & Meandropolis. Eſt Eumenia Cludro flumini appoſita. Glaucus amnis &c.*

[86] Ὁ πολίτης, Εὐμενεύς.] Adducit Cl. Spanhemius nummum cum inſcriptione ΕΥΜΕΝΕΩΝ ΑΧΑΙΩΝ. Hinc liquet plures hoc nomine urbes extitiſſe, quam Stephanus enumerat.

[87] Ἀπὸ Εὐμενείας.] Aliquoties Stephanus exempla gentilium hujuſmodi formationis in medium adducit: cum vide in Ἀγχιάλη, ... & aliis in locis.

[88] Ποταμὸς Εὐναῖος.] Fortiſſis idem eſt fluvius, ab Etymologici Mag. Auctore Εὕδων dictus, in cujus ripa Labrandus & Panormus, & Palaxus ſive Spalaxus juxta oraculum in Cariam proficiſcentes, incidentibus tenebris, dormiebant: παρὰ τὸ ... Si fluvius hic juxta alios appelletur Εὐναῖος, ratio ſignificationis eſt eadem: nam εὐνὴ eſt ἡ κοίτη· παρὰ τὸ ... & per ſyncopen ... Plinio hic amnis *Eudon* dicitur lib. V cap. XXIX: *Alluitur Eudone amne, perfunditur Thebaide.*

[89] Κυνούριοι.] Ita reſcribere viſum fuit pro Κυθήριοι, quod omnes exhibent editi. Si quis Strabonem, Pauſaniam, Thucydidem & alios, quos non nomino, conſuluerit, de emendatione hac non ambiget.

[90] Εὐπαλία, πόλις Λοκρίδος.] Bene docet Palmerius ſitum fuiſſe hoc oppidum non longe a Naupacto orientem & ſeptentrionem verſus: nam Eurylochus Delphis Naupactum profectus, Eupaliam in Naupactia ſitam occupavit. Quod ſi ad occidentem Naupacti ſita fuiſſet, ad

Ætolos,

A Εὐπάλιον Ἀρτεμίδωρός φησι. τὸ ἐθνικὸν, Εὐπαλιεύς.

ΕΥ'ΠΑ'ΤΡΙΑ, πόλις Λυδῶν. [91] οἱ πολῖται, Εὐπατρίδαι. μᾶλλον δὲ Εὐπατρεῖς· [92] Ξάνθος ἐν γ' Λυδιακῶν.

B ΕΥ'ΠΟΡΙ'Α, πόλις Μακεδονίας, ἣν Ἀλέξανδρος ταχέως νικήσας [93] ἔκτισε, καὶ ὠνόμασε διὰ τὸ εὔπορον. τὸ ἐθνικὸν, Εὐπορεύς.

ΕΥ'ΠΥΡΙ'ΔΑΙ [94], δῆμος Λεοντίδος φυλῆς. ὁ δημότης, Εὐπυρίδης. C Τρικώμους δὲ τούτους ἐκάλουν, Εὐπυρίδας, Κεκροπίδας, [95] Πήληκας. τὰ τοπικὰ, ἐξ Εὐπυριδῶν, εἰς Εὐπυριδῶν, καὶ ἐν Εὐπυριδῶν.

ΕΥ'ΡΥ'ΑΜΠΟΣ [96], πόλις Μαγνησίας. ὁ πολίτης, Εὐρυάμπιος. Λυκόφρων, D

Ἀμφρυσίων σκηπτοῦχον [97] Εὐρυαμπίων.

ΕΥ'ΡΥΗΛΟΣ, [98] οὕτως ἡ ἀκρόπολις τῶν Ἐπιπολῶν. πολίχνιον δὲ τῶν Συρακουσῶν ἀπόκρημνον. τὸ ἐθνικὸν, Εὐρυήλιος.

ΕΥ'ΡΥΜΕ'ΔΩΝ, ποταμὸς Παμφυ- E λίας, καὶ τόπος κατὰ Ταρσόν. τὸ ἐθνικὸν, Εὐρυμεδόντιος· ἀπὸ δὲ Εὐρυμήδους, Εὐρυμηδόντιος.

ΕΥ'ΡΥΜΕΝΑΙ [99], πόλις Θεσσαλίας· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. ὁ πολίτης, Εὐρυμένιος, ὡς Κλαζομένιος. F

ΕΥ'ΡΥΤΑ'ΝΕΣ [1], ἔθνος Αἰτωλικόν. Λυκόφρων,

Μάντιν δὲ νεκρὸν Εὐρυτὰν στέψει λεώς.

ὡς τὸ Αἰνιάν.

ΕΥ'ΡΩ-

midorus Eupalium appellat. Gentile, Eupalienſis.

EUPATRIA, oppidum Lydorum, cujus oppidani Eupatridæ; ſed præſtat Eupatrenſes dicere, ut auctor eſt Xanthus lib. III. Lydiacorum.

EUPORIA, urbs Macedoniæ, quam Alexander brevi temporis ſpatio ſuperans, poſſedit, atque ita nominavit, quia eam ſibi facile parabat. Gentile, Euporienſis.

EUPYRIDÆ, populus Leontidis tribus, cujus popularis Eupyrides. Illos autem appellant Tricomos (id eſt, tribus vicis conſtantem) Eupyridas, Cecropidas & Pelecas. Localia ex, ad & in Eupyridis denotant.

EURYAMPOS, oppidum Magneſiæ, cujus oppidanus Euryampius. Lycophron:

Amphryſiorũ geſtantem ſceptrum Euryampiorũ.

EURYELUS, hoc nomine Epipolarum arx inſignitur. Oppidulum vero eſt Syracuſarum præruptum. Gentile, Euryelius.

EURYMEDON, fluvius Pamphyliæ & locus juxta Tarſum. A voce Eurymede fit Eurymeduntius.

EURYMENÆ, oppidum Theſſaliæ cujus meminit Hecatæus in Europa. Oppidanus Eurymenius, uti Clazomenius.

EURYTANES, gens Ætolica, de qua Lycophron:

Vatem vero mortuum coronabit populus.

Quemadmodum Ænian.

EURO-

Ætolos, non vero ad Locros pertinuiſſet. Vergebat etiam ad ſeptentrionem: nam Naupactus mare ad meridiem habens, non potuit ibi Eupaliam habere.

91 *Οἱ πολῖται Εὐπατρίδαι· μᾶλλον δὲ Εὐπατρεῖς.*] Sic ſcribunt libri editi omnes: ſed cod. Voſſianus primum oppidani nomen non habet, legitur enim: *οἱ πολῖται, Εὐπατρεῖς.* Quin imo hæc lectio adeo inepta non eſt, quin aliquomodo defendi poſſit, nam ab *Εὐπατρία* melius *Εὐπατριᾶται* vel *Εὐπατριάται* formari poſſet, nam *Εὐπατρίδαι* regularis forma non eſt. *Εὐπατρίδαι* proprie ſunt nobiles ſive patricii Athenienſes, qui e regio ſanguine originem ducunt. Etymol. Mag. Auctor: *Εὐπατρίδαι ἐκαλοῦντο οἱ αὐτὸ τὸ ἄστυ οἰκοῦντες, καὶ μετέχοντες βασιλικοῦ γένους, τὴν τῶν ἱερῶν ἐπιμέλειαν ποιούμενοι· γεωργοὶ δὲ, οἱ τῶν ἄλλων χώρας οἰκήτορες· ἐπιγεώμοροι δὲ, τὸ τεχνικὸν ἔθνος.* Hæc erat Theſei diſtributio. Primos voluit in civitate præſtare dignitate, ſecundos uſu, tertios numero. Hac de re etiam vide Diod. Siculum lib. I & Plut. in Theſeo. Sed appellative hæc vox etiam ſumitur pro nobilibus cujuſcunque regionis. Polyænus lib. IV Stratag. cap. de Antiocho Antiochi filio: *ἔχων σὺν αὐτῷ Θρᾳκῶν εὐπατρίδας πολλούς.* Intelligit nobiles in Thracia natos & autochthonas. Arrianus lib. IV cap. XI in Epict. *Πάντων τῶν εὐπατριδῶν καὶ πλουσίων ἀπηλλαγμένον διὰ γῆν.* Locus in hanc rem præſtantiſſimus eſt apud Philonem lib. de Libert. ubi eos vocat *Ἀμφιθαλεῖς καὶ εὐπατρίδας, ὧν οἱ γονεῖς μέχρι αἰδοῖ καὶ πάππων, καὶ πρόγονοι μέχρι τῶν ἀρχηγετῶν καὶ αὐτοῖς ἀνδρῶν καὶ αὐτοῖς γυναικῶν ἐπιφανεστάτοι γεγόνασι.*

92 *Ξάνθος ἐν γ' Λυδιακῶν.*] Sic exhibent priores editiones & MSS, quos ſequimur, & eodem prorſus modo ſæpius citatur Xanthus in hac epitome. Xylandriana habet *Λυδικῶν*, quod omnino improbandum non eſt, nam ſæpiſſime auctores dicunt *Λυδικὰ* pro *Λυδιακά*, *Βιθυνικά* pro *Βιθυνιακά*, & *Μεσσηνικά* pro *Μεσσηνιακά*.

93 *Ἔκτισε.*] Editiones priores & libri calamo exarati *ἔλαβεν*. Verum quod ſequimur in Xylandriana conſpicitur, & omnino præferendum.

94 *Εὐπυρίδαι.*] Nomen inde habere exiſtimatur, quod ibi primum ignis fuerit inventus, teſte Etymologici Mag. Auct. *Εὐπυρίδαι, δῆμος Ἀθηναίων· ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι πρῶτοι τὸ πῦρ εὑρηκότες φασὶ περὶ τὸν δῆμον τοῦτον, τῶν καλαμίνων αὐτοῦ φερομένης.* Hujus pagi etiam mentio eſt apud Heſychium. Populare nomen *Εὐπυρίδης* occurrit in epigrammate, quod in veteri ſaxo conſpicitur:

Στῆσεν Ἀρχίερος ἄγαλμα μεγακυδέϊ κούρῃ
Πατρὸς ἑοῦ ἔχων, δημότης Εὐπυρίδης.

95 *Πήληκας.*] Codex Voſſianus: *Πηλικας.*

96 *Εὐρυάμπιος.*] Male Scholiaſtes in Lycophronem caſum rectum hujus nominis fecit *Εὐρυάμπη*, ita enim ille: *τῶν Μαγνήτων, ἀπὸ πόλεως Εὐρυάμπης λεγομένης.*

97 *Εὐρυαμπίων.*] Voſſianus MS. *Εὐρυαμπιτῶν.*

98 *Οὕτως ἡ ἀκρόπολις.*] Peſſime hactenus omnes editiones repræſentarunt, *οὕτως ἡ Μακρόπολις*, ut bene judicavit Cluverius, in cujus emendationem libri MSS conſentiunt. Hunc de ſitu & nomine lector conſulat.

99 *Εὐρυμεναί, πόλ. Θεσσαλ.*] Proprie Magnetum urbs eſt, auctore Scylace, ita enim ille capite de Magnetibus: *Ἔξω δὲ τῶν πόλεις Παγασητικοῦ Μελίβοια, Ῥίζους, Εὐρυμεναί, Μύραι.*

1 *Εὐρυτᾶνες, ἔθνος Αἰτωλικόν.*] Satis diu hoc loco mendum omnes editiones obſederat, cum legeretur *ἔθνος Ἰταλικόν*, quod nos, ſic admonente Caſaubono, correximus, & ipſa ratione poſtulante: nam maximam Ætoliæ partem hæc gens efficit, teſte Thucydide lib. III: *Εὐρυτᾶνες,*

ΕΥ'ΡΩΜΟΣ[2], πόλις Καρίας, ἀπὸ Εὐρώμου τῦ Ἰδριέως Καρός. [4] τὸ ἐθνικὸν, Εὐρωμεύς· Ἀπολλώνιος ἑπτακαιδεκάτῳ Καρικῶν. A

EUROMUS, urbs Cariæ, quæ nomen habet ab Euromo Idriei Caris filio. Gentile, Euromenſis. Apollonius lib. XVII Caricorum.

ΕΥ'ΡΩ'ΠΗ, ἡ χώρα[5], ἐκ τῆς Φοινίκης, θυγατρὸς τῦ Ἀγήνορος. [6] λέγεται καὶ Εὐρώπεια. καὶ διὰ τῦ ι Εὐρωπία, παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν αἰχμαλώτισι. B

EUROPA, regio quæ ab Europa Agenoris filia nominata eſt. Dicitur quoque Europea, & per I Europia apud Sophoclem in Captivis:

Καὶ νησιώτας, καὶ μακρὰς Εὐρωπίας.

Et inſulanos, & longinquas Europias.

καὶ Εὐριπίδης ἐν Θησεῖ,

Et Euripides in Theſeo:

Σχεδὸν παρ' αὐτοῖς κρασπέδοις Εὐρωπίας. C

Ferme in ultimis finibus Europiæ.

[7] ὁ οἰκῶν, Εὐρωπαῖος· καὶ θηλυκὸν, καὶ οὐδέτερον· καὶ Εὐρωπίς.

Incola, Europæus, quod gen. fœm. & neut. invenitur, & Europis.

ΕΥ'ΡΩΠΟ'Σ, πόλις Μακεδονίας, [8] ἀπὸ Εὐρώπου τῦ Μακεδόνος, καὶ Ὠρειθυίας τῆς Κέκροπος. ἔστι καὶ [9] Συρίας ἄλλη. τὸ ἐθνικὸν, Εὐρω- D

EUROPUS, urbs Macedoniæ, ab Europo Macedonis filio, & Orithyiæ Cecropis filia nomen habens. Eſt & alia Syriæ. Gentile, Euro-

ρυτᾶνες, ὅπερ μέγιστον μέρος ἐστὶ τῶν Αἰτωλῶν. Nomen habet ab Euryto quodam, teſtibus Ariſtotele & Nicandro apud Tzetzem in ſcholiis ad Lycophronem: Ἀριστοτέλης φησὶν ἐν Ἰθακησίων πολιτείᾳ, Εὐρυτᾶνας ἔθνος εἶναι τῆς Αἰτωλίας, ὀνομασθὲν ἀπὸ Εὐρύτου, παρ' οἷς εἶναι μαντεῖον Ὀδυσσέως· τὸ δὲ αὐτὸ καὶ Νίκανδρος φησὶν ἐν Αἰτωλικοῖς. De hac gente etiam legendus Strabo lib. X.

[2] Εὔρωμος, πόλις Καρίας.] Sic omnes unanimiter hanc urbem appellant, quare *Euromæ* apud Plinium in Cariæ deſcriptione mihi ſuſpectum eſt. De ſitu conjectare licet ex verbis Strabonis lib. XIV: Ἐν δὲ τῇ μεσογαίᾳ καὶ τρεῖς εἰσι πόλεις ἀξιόλογοι, Μύλασα, Στρατονίκεια, Ἀλάβανδα· αἱ δὲ ἄλλαι περιπόλιοι τούτων, ἢ τῶν παραλίων, ὧν εἰσιν Ἀμυζὼν, Ἡράκλεια, Εὔρωμος, Χαλκήτωρ. Sed de ultimis, quia in iis nihil memorabile, porro tacendum exiſtimabat Geographus. Hæc tamen urbs tantæ olim fuit potentiæ, ut alias circumjacentes urbes ſub ſe habuerit, quod paſſim liquet ex Polybio, ubi perhibet Mylaſſenſes Euromenſium oppida cepiſſe, ſic enim ille Leg. XCIII: Κατειλήφασι δὲ καὶ Μυλασσεῖς τὰς ἐν Εὐρώμῳ πόλεις. Et paucis interjectis verſibus: Ἐπὶ δὲ τὰς ἐν Εὐρώμῳ πόλεις στρατεύσαντες, ἐνίκησαν μάχῃ Μυλασσεῖς. Sic etiam Livius lib. XLV teſtatur, *Mylaſſenſes & Alabandenos Euromenſium provinciam fuiſſe adeptos.* Præterea eodem libro legitur. *Caunii deſcivere ab his, & Mylaſſenſes Euromenſium oppida occuparunt.*

[3] Τῦ Ἰδριέως Καρός.] Stephanus in Ἴδριας, αὕτη πρὸς Χρυσαορίας, ἀπὸ Ἰδριέως παιδὸς Καρός.

[4] Τὸ ἐθνικὸν Εὐρωμεύς.] Aliquoties apud Polybium occurrit hoc gentile, quod Livius Latino ore dixit EUROMENSIS.

[5] Ἐκ τῆς Φοινίκης, θυγατρὸς τῦ Ἀγήνορος.] Fœdiſſimum, meo quidem judicio, mendum hunc locum occupavit, quod codices calamo exarati non corrigunt, interim tamen auctorum omnium de Europæ etymologia ſententias vehementer turbans: nam quid inſulſius cogitari poſſet, quam Europam à Phœnica, Agenoris filia, nomen accepiſſe. Verum uti Stephano in mythologicis verſatiſſimo hunc errorem imputare nequeo, ſic Epitomatorem oſcitantiæ & ſupinæ negligentiæ immunem non exiſtimo. Fortaſſis olim legebatur, Εὐρώπη, ἡ χώρα, ἐκ τῆς Εὐρώπης, θυγατρὸς τῦ Ἀγήνορος. Hæc multorum eſt ſententia: Feſtus: *Europam tertiam orbis partem ab Europa Agenoris filia certum eſt appellari.* Servius ad lib. I Æneid. *Sane Europa Agenoris filia, a qua pars orbis nominata eſt.* Euſtathius ad Dionyſium: Ὅτι Εὐρώπη ἡ χώρα ἐξ Εὐρώπης λέγεται, ὡς φησὶ καὶ ὁ Λυκόφρων ἐνταῦθα. Et mox ſequitur: Ἀγήνορος δὲ αὕτη θυγάτηρ, ἣν ὁ τῆς Κρήτης βασιλεὺς Ταῦρος ἥρπασεν, ναυμαχίᾳ τὴν Τύρον ἑλών. Idem ex Herodoto & aliis adſtrui poſſet. Verum cum in editis Stephani inveniatur ἐκ τῆς Φοινίκης, illud me movet ſuſpicari, olim hunc in modum fuiſſe ſcriptum. Εὐρώπη, ἡ χώρα, ἐκ τῆς Εὐρώπης τῆς Φοίνικος θυγατρὸς, ἢ τῦ Ἀγήνορος. Dubitant enim mythologiæ doctores, utrum Europa Phœnicem, an Agenorem patrem habuerit. Apollod. lib. III: Ἀγήνωρ παραγενόμενος εἰς τὴν Εὐρώπην γαμεῖ Τηλέφασσαν, καὶ τεκνοῖ θυγατέρα μὲν Εὐρώπην, παῖδας δὲ Κάδμον, καὶ Φοίνικα, καὶ Κίλικα· τινὲς δὲ Εὐρώπην οὐκ Ἀγήνορος, ἀλλὰ Φοίνικος λέγουσι. Sic aperte Palæphatus perhibet eam Phœnicis filiam eſſe: Φασὶν Εὐρώπην τὴν Φοίνικος ἐπὶ ταύρου ὀχουμένην διὰ τῆς θαλάσσης ἐκ Τύρου εἰς Κρήτην ἀφικέσθαι. Utraque lectio igitur commode ſatis permitti poſſet. Sed quis interim tam felici conjecturandi genio polleat, ut ipſis verbis auctoris lacunam repleat, aut jam deperdita revocet?

[6] Λέγεται καὶ Εὐρώπεια.] Hac voce ſæpius utebantur poetæ, ut verſui conſulerent. Sæpius occurrit apud Dionyſium de Situ Orb. γαίης ὕπερ Εὐρωπείης. Et πέρατα κυανέης Εὐρωπείης. Sic etiam Nicander poema ſuum, quod Europæ περιήγησιν complectebatur, inſcripſit περὶ Εὐρωπείας, cujus quintum citat Stephanus in Ἄπος. Imo certum eſt τὸ Εὐρώπη factum ex τῦ Εὐρώπεια, ut Ὑψιπύλη Ὑψιπύλεια, Ἀντιόπη Ἀντιόπεια, Πηνελόπη Πηνελόπεια, Λαοδίκη Λαοδίκεια, Ἑρμιόνη Ἑρμιόνεια, καλλονὴ καλλόνεια &c.

[7] Ὁ οἰκῶν, Εὐρωπαῖος.] Satis frequenter occurrit hoc gentile in antiquorum ſcriptis. Etymologici Mag. Auctor: Καὶ Εὐρωπαῖος· καὶ οὐδετέρως τὸ Εὐρωπαῖον· καὶ θηλυκὸν, Εὐρωπίς. Uſus eſt tamen Chronici Alexandrini auctor Εὐρωπιος, niſi ſtatuamus à mala manu eſſe. Ἀπήγαγε δὲ τὴν Εὐρώπην εἰς τὴν ἰδίαν πατρίδα ὁ Ταῦρος, ἣν πεπ καὶ γυναῖκα ἔλαβεν, ποιῶν πανήγυριν καὶ ἀνάγειν, καὶ ἐκάλεσε τὰ μέρη ἐκεῖνα εἰς ὄνομα αὐτῆς Εὐρώπη. Malim ego τὰ μέρη Εὐρωπαῖα. Niſi quis ſtatuat ſubſtantivum eſſe pro Εὐρώπη.

[8] Ἀπὸ Εὐρώπου.] Europi meminit Juſtinus lib. VII. *Ex alio latere in Europa regnum Europus nomine tenuit.* An ab illo appellationem urbs acceperit, jam non definio. Urbis memoria reperitur apud Strabonem lib. VII, Ptol. in Macedoniæ deſcriptione, Etymol. Mag. Auctorem in Εὐρωπία, & Conſt. Porphyrogennetam Them. Secund. Macedoniæ. Ager urbi circumpoſitus *Europia* vocatur a Dionyſio Halicarnaſſeo lib. Ἐπέμειν παρεσκευάσθη τὸ ναυτικὸν αὐτῷ, διὰ τῆς Ἑλλάδος, ἐπὶ τὸν ἰσθμὸν κεκλίμενος χερρόνησον, πόλιν τοπάρχην, ὃ ἐπωνόμασται μὲν τῆς Εὐρωπίας, καλεῖται δὲ Παλλήνη. Peſſimo errore ibi Εὐρώπης legitur.

[9] Συρίας ἄλλη.] Videtur non longe abfuiſſe a Seleucia ad Tigrim, ut conjicimus ex Polybio lib. V, ubi Molo, Seleucia jam repetita, milites adhortatus eſt, ut ſe porro accingerent ad conſilia ſua exſequenda. & addit Polyb. καὶ τὴν μὲν παραποταμίαν μέχρι πόλεως Εὐρώπου κατέσχε, τὴν δὲ Μεσοποταμίαν ἕως Δούρων. Scio tamen Ptolemæum Europum ad Euphratem ſtatuere, ſed in parte Syriæ, quæ non longe a Zeugmate abeſt; & etiam alios inveniri, qui exiſtimant Europum & Dura eaſdem eſſe civitates: nam ſic Iſido-

Εὐρωπαῖος. ἔστι καὶ [10] ἄλλη Καρίας, ἣν Ἰδριάδα, ἀπὸ Ἴδριος τοῦ Χρυσάορος. τὸ ἐθνικὸν, Εὐρώπιος, ὡς [11] Ὠρώπιος.

ΕΥ'ΤΑΙ'Α [12], πόλις Ἀρκαδίας· Ξενοφῶν Ἑλληνικῶν ς'. τὸ ἐθνικὸν, Εὐταιεὺς, ὡς Ἡραιεὺς, [13] Φωκαιεύς.

ΕΥ'ΤΡΗΣΙΣ, κώμη. Ὅμηρος,

Κώπας, Εὔτρησίν τε. ----

κεῖται δὲ παρὰ τὴν ὁδὸν τὴν ἐκ Θεσπιῶν εἰς Πλαταιὰς ἀπάγουσαν, ἣν ἐτείχισε Ζῆθος καὶ [14] Ἀμφίων. ἐκλήθη δὲ Εὔτρησις, διὰ τὸ πολλαῖς αὐτὴν πρότερον [15] χρήσασθαι ῥύμαις, ὡς Ἐπαφρόδιτος. ὁ κωμήτης, Εὐτρησίτης· ἀφ' οὗ Ἀπόλλων Εὐτρησίτης· καὶ ἱερὸν αὐτοῦ, καὶ μαντεῖον ἐνδοξότατον. [16] τὸ γὰρ Εὐτρήσιον, πόλις Ἀρκαδίας, καὶ οὐκ ἐθνικόν. ἔστι δὲ καὶ εἰς τόπον ἐπιρρηματικῶς Εὐτρησίνδε, ὡς Μενέλαος.

ΕΥ'ΦΡΑΝΤΑ, πόλις Λιβυκή· Ἀλέξανδρος ἐν τρίτῳ Λιβυκῶν. τὸ ἐθνικὸν, Εὐφραντεύς.

ΕΥ'-

A Europæus. Eſt quoque alia Cariæ, quam ab Idri Chryſaoris filio Idriada appellant. Gentile, Europius, uti Oropius.

EUTÆA, urbs Arcadiæ, de qua Xenophon libro VI Hellenicorum. Gentile, Eutæenſis, uti B Heræenſis, Phocæenſis.

EUTRESIS, pagus de quo Homerus:

Copas Eutreſinque. ----

Situs eſt juxta viam a Theſpiis in Platæas ducentem, quem muro cinxit Zethus & C Amphion. Appellata eſt Eutreſis, quod olim multis viis quaſi perforata fuerit, ut Epaphroditus perhibet. Vici incola, Eutreſita. Unde & Apollo Eutreſita, & ejus templum & oraculum celeberrimum. Eutreſium enim oppidum Arcadiæ eſt, non vero gentile. D Hinc deducitur adverbium locale apud Menelaum, quod ad locum denotat.

EUPHRANTA, urbs Libyca, de qua Alexander libro III Libycorum. Gentile, Euphrantæus.

EU-

ſic Iſidorus ait, Græcos ſolere Europum vocare, quæ dicebatur Dura.

[10] Ἄλλη Καρίας] Hæc eadem eſt, quæ ſupra *Euromus*, & a Plinio *Eurome* appellabatur, & falſus eſt Stephanus, ſi exiſtimat, diverſa eſſe oppida, ſæpenumero enim τὸ μ vertitur in π, ut ὀμματα ὀππατα, μικρὰ πικρὰ &c. Præterea idem ſatis liquet ex variis nominibus, quibus urbs inſignita fuit, nam etiam Ἴδριας & Χρυσαορὶς olim dicebatur, ut videre licet apud noſtrum illis in vocibus. Etymologici Mag. Auctor hanc quoque *Europum* vocavit Εὔρωπος, πόλις Μακεδονίας· τὸ ἐθνικὸν, Εὐρωπαῖος· ἔστι καὶ ἄλλη Καρίας· τὸ ἐθνικὸν ταύτης Εὐρώπιος, ὡς Ὠρώπιος.

[11] Ὠρώπιος.] In omnibus editis erat Ὠρόπιος, quod auctoritate veterum librorum mutandum cenſui.

[12] Εὐταία, πολ. Ἀρκ.] Incidi in Xenophontis editionem, in qua excuſum erat Εὔζαια. Verba adſcribam: Καὶ καταλαβόντες πόλιν ὅμορον οὖσαν Εὔζαιαν. Et deinde ſequitur: Ἐπεὶ δὲ ἤδη ἐφαίνετο τῶν Ἀρκάδων, πρὸ τὴν τάξιν ἐς τὴν Εὔζαιαν. Peſſime apud Pauſaniam nominatur Εὐταία, ut bene obſervat Sylburgius. Exiſtimo idem eſſe oppidum, quod Stephanus, Theopompi auctoritate inductus, Εὔγαιον ſupra appellavit. Hoc enim noſtro familiariſſimum eſt, ex diverſa ſcribendi ratione, etiam diverſas regiones & urbes fingere, cujus rei jam jam exemplum obſervavimus ad vocem Εὔρωπος.

[13] Φωκαιεύς.] Male in editis Φωκαεὺς, quod mutavimus, ut reſponderet antecedentibus.

[14] Ἀμφίων.] Libri Scripti exhibent Ἄμφιος.

[15] Χρήσασθαι] Librarii hanc vocem depravaſſe videntur, quid enim ad etymologiam vocis Εὔτρησις faciat, nemo paullo humanior videbit. Legendum mihi hic perſuadeo, διὰ τὸ πολλαῖς αὐτὴν πρότερον τετρῆσθαι ῥύμαις. Facem huic lectioni præbet Euſtathius ad Hom. Iliad B, cujus verba adſcribam, quia noſtrum pariter egregie illuſtrant: Ἡ δὲ Εὔτρησις ἔσχε Εὐτρησίτην Ἀπόλλωνα, ὃ καὶ μαντεῖον ἐκεῖ ἔνδοξον· ἐκλήθη δὲ οὕτω, διὰ τὸ πολλαῖς αὐτὴν ῥυμοτομίαις, εἰονεὶ συντετρῆσθαι περιοδοῖς εἰς ἀμφόδους εὐχρας. Euſtathius igitur habet συντετρῆσθαι, quod formatur a συντράω, pro quo noſter ſimplici τράω uſus eſt. Ab hoc vocis etymo non recedit Etymol. Mag. Auctor: Εὐτρήσιος, παρὰ τὸ τετρῆσθαι τὸν Αὐτόλυκον, ὁ Εὐπολις ἐκάλεσε. Εὔτρησις, πόλις Ἀρκαδική. Verum cave fidem adhibeas verbis hujus grammatici, nam Εὔτρησις non eſt Arcadiæ, ſed Bœotiæ oppidum, cum contra Εὐτρήσιος Arcadico ſolo adſcribatur; ſic Homerus ipſe in Catalogo, & ad eum Euſtathius, & ſic quoque Strabo Eutreſin in Bœotia ſtatuunt. Suſpectus eſt Scylacis locus inter Bœoticas civitates portum Εὔτρησιν recenſentem, ita enim ille ex emendatione Voſſii. Μετὰ δὲ Φωκεῖς Βοιωτοί εἰσιν ἔθνος καὶ πόλεις αὐτῶν· Κορσιαί, Σῖφαι καὶ λιμὴν Εὔτρησις, τεῖχος τῶν Βοιωτῶν. Hunc Holſtenius eundem ſtatuit in obſervationibus ad Ortelium, quem Homerus, Strabo & Stephanus *Eutreſin* nominant: ſed pedibus ire non poſſum in Cl. viri ſententiam: nam præterquam quod τὸ Εὔτρησις, quam ſcripturam auctores citati conſtanter tuentur, & Εὔτρησις terminatione multum diſcrepent, etiam ſitu longe eſt diverſus. Nam *Eutreſis* ab omnibus collocatur in mediterraneis, in via Theſpiis Platæas ducente, cum *Eutretus* a Scylace inter maritima oppida ad Corinthiacum ſinum recenſeatur. Illud Scylacis Εὔτρησις, vix crediderim cenſeri debere pro nomine proprio alicujus portus; videtur mihi appellativum, quo nihil aliud denotatur, quam Siphas habuiſſe portum, non unica duntaxat, ſed pluribus foſſis ornatum, quemadmodum etiam urbes ampliores, non unica via, ſed pluribus compitis, itique *pertuſis*, ut cum Perſio loquar, ſive perviis & ad alios vicos patentibus inſtruuntur. Hoc profecto Siphæenſes decebat, præ aliis habere portum ornatiſſimum, qui præ cunctis Bœotiis rei maritimæ peritiam ſibi a multis ſeculis vindicabant, prædicantes Tiphyn, cui Argûs gubernacula credita ſunt, ſuum indigenam fuiſſe, teſte Pauſania in Bœoticis. Sed præterea aliquid latet in his Scylacis verbis, quæ lectorem morari queunt. Mirum mihi videtur, quod poſt Phocenſes urbem *Corſias* collocet & inde Bœotiæ deſcriptionem incipiat, cum *Corſiæ* non ad mare Corinthiacum, ſed prope fontes Platanii in parte Bœotiæ ſeptentrionali, quam deinde deſcribit, ſitæ ſint. Vel Scylax toto cœlo erravit, vel peſſime eum tractarunt librarii, nam manifeſte legendum eſt: Μετὰ δὲ Φωκεῖς Βοιωτοί εἰσιν ἔθνος, καὶ πόλεις αὐτῶν· Κρευσία, Σῖφαι καὶ λιμὴν Εὔτρησις. Hanc lectionem confirmat Pauſanias: Πλέουσι δὲ ἐκ Κρεύσιος οὐκ ἄνω, παρὰ δὲ αὐτὴν Βοιωτίαν, πόλις ἐστὶν ἐν δεξιᾷ Θίσβη. Sic quoque Ptolemæus Bœotiam auſpicatur. Βοιωτίας· Σῖφαι, Κρεῦσα. Quod autem in Scylace τὸ Κρευσία repoſuerim, feci auctoritate Strabonis, ſic urbem vocantis lib. IX, & quia vulgatæ lectioni magis reſpondet.

[16] Τὸ γὰρ Εὐτρήσιον, πολ. Ἀρκαδ.] Libri manu exarati, τὸ γὰρ Εὐτρήσιος. Forte legendum τὸ γὰρ Εὐτρήσιοι: nam apud Xenophontem lib. VII aliquoties hac terminatione occurrit: Ἐν ταῖς συμβολαῖς τῇ παρ' Εὐτρησίων, καὶ τῇ Λακεδαιμονίων ὁδῷ. Et eodem ferme loco & pagina: ὡς δ' ἐφάνησαν ἐν τῇ παρ' Εὐτρησίοις ὁδῷ. Quibus in verbis τὸ π utrobique videtur delendum: puto enim Stephanum illam deſignare

A ΕΥ̓ΦΡΑΤΙ͂Σ [17], ἡ Συρία, ἀπὸ τοῦ παρακειμένου ποταμοῦ. [18] ἐλέγοντο αὐτὸς καὶ Ἀράξης ἀδελφοὶ, ῥέοντες ἐξ ὄρους Ἀρμενίας. τὸ ἐθνικὸν, [19] Εὐφρατίτης, ὡς Προσωπίτης.

EUPHRATIS, ſic Syria dicitur ab adjacente fluvio. Perhibent ipſum & Araxem, tanquam fratres ex Armeniæ monte profluere. Gentile, Euphratites, uti Proſopites

B ΕΥ̓ΩΝΥΜΙ͂Α, πόλις Καρίας. τὸ ἐθνικὸν, Εὐωνυμεύς. Ἔστι καὶ δῆμος Ἀθηναίων, ἀπὸ Εὐωνύμου τοῦ Γῆς καὶ Οὐρανοῦ, ἢ Κηφισοῦ. ὁ δημότης, Εὐωνυμεύς. τὰ τοπικὰ, ἐξ Εὐωνυμέων. λέγεται καὶ ὁ δῆμος Εὐώνυμος.

EUONYMIA, urbs Cariæ. Gentile, Euonymenſis. Eſt quoque pagus Athenienſium, qui ab Euonymo Terræ & Cœli, ſive Cephiſſi filio nomen habet. Locale ex Euonymenſibus. Dicitur quoque pagus Euonymus.

C ΕΥ̓ΩΝΥΜΙ͂ΤΑΙ [20], ἔθνος Αἰγύπτιον πρὸς τῇ Αἰθιοπίᾳ, Ἀλέξανδρος Αἰγυπτιακῶν πρώτῳ.

EUONYMITÆ, gens Ægyptia juxta Æthiopiam, de qua Alexander libro, Ægyptiacorum.

D ἜΦΕΣΟΣ, πόλις Ἰωνίας [21] ἐπιφανεστάτη, καὶ λιμὴν ἐν κόλπῳ. [22] Ἡρόδοτος δὲ Λυδίας αὐτήν φησιν. [23] ἐκαλεῖτο δὲ Σμύρνα, ἀπὸ Σμύρνης τῆς Ἀμαζόνος. ἐκαλεῖτο δὲ καὶ [24] Σαμόρνα, καὶ [25] Τραχεῖα, καὶ [26] Ὀρτυγία, καὶ [27] Πτελέα. ὁ πολίτης, Πτελεαῖος· ἦν δὲ καὶ Ἀρτέμιδος ἱερὸν ἐκεῖ. καὶ Πτελεάτης, ὁ πολίτης.
τὸ ἐθνι-

EPHESUS, urbs Joniæ illuſtriſſima, & portus in ſinu. Herodotus vero Lydiæ eam attribuit. Vocabatur vero Smyrna a Smyrna Amazonis filia. Appellabatur etiam Samorna, & Trachea, & Ortygia, & Ptelea, cujus civis Ptelezus. Erat & illic Dianæ templum. Civis etiam dicitur Pteleates.
Gentile

deſignare urbem, quam Eutreſii habitabant, & eodem nomine gaudebat. Urbis nomen & gentile ſæpe idem ſunt, quod nemo in dubium vocabit, in Ethnicographo paullulum verſatus.

[17] Εὐφρατὶς, ἡ Συρία.] Lectionem, quam divulgamus, exhibent Palatini codices: hanc quoque confirmat fluvii nomen Εὐφράτης, unde denominatio hæc originem hauſit.

[18] Ἐλέγοντο καὶ αὐτὸς καὶ Ἀράξης] Aliam hujus loci diſtinctionem nobis libri MSS ſuppeditarunt, & quidem commodiorem & meliorem. In prioribus editionibus legebatur: Εὐφρατὶς, ἡ Συρία, παρὰ τοῦ παρακειμένου ποταμοῦ ἐλέγοντο· αὐτὸς καὶ Ἀράξης ἀδελφοὶ, ῥέοντες ἐξ ὄρους Ἀρμενίας. Hi fluvii, ex iisdem fontibus dimanantes, uti filii ex eodem utero, fratres appellantur. Strabo libro XI: Τοῦ δὲ Μασίου ὑπέρκειται πολὺ πρὸς ἄρκτον ἐν πλευρᾷ τῆς Γορδυηνῆς ὁ Νιφάτης, εἶτ' ὁ Ἄβος, ἀφ' οὗ καὶ ὁ Εὐφράτης ῥεῖ καὶ ὁ Ἀράξης. Sic quoque Euſtathius ex Geographo ad Dionyſ. Perieg. Μετὰ δὲ τὸ ῥηθὲν ὄρος Νιφάτης Ἄβος ὄρος, ἐξ οὗ ὁ Εὐφράτης τε ῥεῖ, καὶ ὁ πρὸς ἀνατολὴν Ἀράξης. Verum male ibi Ἄκος pro Ἄβος ſcribitur, nam idem ille mons Plinio *Abas* dicitur lib. V cap. XXIV. Sic fontes Alopis & Pegaſis, quia ſimilem ſuæ ſcaturiginis cauſam habere perhibentur, ὕδατα ἀδελφὰ in epigrammate appellantur, quod quia ineditum puto, huc tranſcribam.

Ἀμφοτέρας κρήνας καὶ Πηγάσις ὕδασιν ἀδελφὰ
Ἴππου καὶ στόματος εὕρε ποδὸς ῥίζασιν.
Χ' ὁ μὲν ἔκροψ' Ἑλικῶνος, ὁ δὲ φλιδὰς Ἀκροκορίνθου
Ἔπλησ'· ὦ πτέρυγος εἰς ἴσον ἀντολίη.

[19] Εὐφρατίτης.] In omnibus editis erat Εὐφρατήτης.

[20] Ἔθνος Αἰγύπτιον.] Euonymitæ adeo vicini erant Arabiæ, ut etiam pro Arabica gente ab aliis fuerit habita. Plinius lib. VI cap. XXIX: *A Syene Hieran Sycaminon LIV M. paſſ. Inde Tama LXXV M. paſſ. regionem Euonymiton Æthiopum primam.* Ponuntur ab Agathemero poſt magnum Nili Cataracten ad occidentale fluvii latus, ita enim ille lib. II cap. V: Καὶ μετὰ τὸν μέγαν καταῤῥάκτην, ἐν δεξιᾷ μὲν δυσμῶν τοῦ Νείλου Εὐωνυμῖται, Σεβένδαι &c.

[21] Ἐπιφανεστάτη] Jure meritoque inſignitur à ſcriptoribus hoc epitheto, nam erat omnium urbium, quæ ſunt in Jonia, Metropolis: hinc ſæpiſſime in numiſmatibus antiquis hanc inſcriptionem legimus, ΕΦΕΣΙΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΑΣΙΑΣ, quæ paſſim apud Triſtanum & alios reperiuntur. Solinus cap. XL: *Ephesos in ea urbs Clariſſima.* Et a Plinio *alterum lumen Aſiæ* vocatur lib V cap. XXIX. Smyrna Epheſo erat æmula ratione ſitus, mercaturæ, ſed præcipue ratione conventuum, qui in illa frequentabantur. Hinc eſt, quod Anonymus in Periegeſi totius mundi, Aſiam minorem deſcribens, tantum Epheſum & Smyrnam nominet. Μεγίστας δὲ ἡ Ἀσία καὶ παρὰ θάλατταν πόλεις οὐκ ἔχει· ἐξ ὧν ὀνομάζειν δύο ἀναγκαῖον ἐστιν. Ἔφεσόν τε, ἣ λιμένα ἐξαίρετον ἔχειν λέγεται· ὁμοίως δὲ Σμύρναν, καὶ αὐτὴ πόλις ἐπιφανής.

[22] Ἡρόδοτος δὲ Λυδίας αὐτήν φησι.] Cenſeo noſtrum hunc Herodoti locum lib. I reſpicere: Αὗται μὲν ἐν τῇ Καρίῃ κατοίκηνται, κατὰ ταὐτὰ διαλεγόμεναι σφί· αἵδε δὲ ἐν τῇ Λυδίῃ. Ἔφεσος, Κολοφὼν, Λέβεδος, Τέως &c. Manifeſte tamen Mela, Vel. Paterculus aliique Epheſum in Ionia collocant.

[23] Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Σμύρνα.] Antiquis temporibus Epheſii & Smyrnæi una habitarunt, & hæc cauſa eſt, quare Epheſus etiam Smyrnæ nomen geſſerit, quod Strabo lib. XIV auctoritate Callini confirmat: Ἡ ὅσο γὰρ αὐτοῖς συνῴκουν τὸ παλαιὸν, ἡνίκα καὶ Σμύρνα ἐκαλεῖτο ἡ Ἔφεσος· Καὶ Καλλῖνός που οὕτως ὠνόμακεν αὐτὴν, Σμυρναίους τοὺς Ἐφεσίους καλῶν ἐν τῷ πρὸς Δία λόγῳ. Sed idem Geographus docet ex Hipponacte, partem quandam ſive locum Epheſi Smyrnam vocatam fuiſſe: Καὶ τόπος δέ τις τῆς Ἐφέσου Σμύρνα ἐκαλεῖτο, ὡς δηλοῖ Ἱππῶναξ· Ὤικει δ' ὄπισθεν τῆς πόλεως ἐν Σμύρνῃ, μεταξὺ Τρηχείης τε καὶ Λέπρης ἀκτῆς.

[24] Σαμόρνα.] Heſychius: Σάμορνα, οἱ δὲ Σαμορνία, ἡ Ἔφεσος.

[25] Τραχεῖα] Male in editis legitur Ταχεία. Salmaſianam emendationem in contextum recepi, nam apud Strabonem legimus partem aliquam oppidi ſic appellatam fuiſſe: Τραχεῖα δ' ἐκαλεῖτο ἡ ὑπὲρ τοῦ Κορησσοῦ παρώρειος. Hæc pars poſtea ab Androclo oppido incluſa eſt. Athenæus lib. VIII ex Creophylo: Καὶ διαβάντες οἱ Ἐφέσιοι ἐν τῷ χρόνῳ ἐπὶ κατοικήσει αἰρούμενοι τὸ χωρίον διαπορησάμενοι κτίζουσι Τραχεῖαν καὶ τὰ ἐπὶ Κορησσόν.

[26] Ὀρτυγία.] Fuit hoc nomine ante Epheſum ſylva, in qua fanum, in cujus adyto Latona enixa putabatur.

[27] Πτελέα.] In omnibus libris hic locus vitio laborat, ſcribitur enim Πελλαία, quod ego, jubente ſic Euſtathio, in Πτελέα mutavi, ita enim ille pag 109 ad Dionyſ. ubi omnia Epheſi nomina recenſet: Τούτων δὲ βορειοτέρα ἡ Ἔφεσος, ἡ Τραχεῖα ποτὲ κληθεῖσα, καὶ Ὀρτυγία, καὶ Πτελέα. Ipſe Stephanus. Πτελέα, πόλις· οὕτω γὰρ ἡ Ἔφεσος ἐκαλεῖτο. Diverſæ illæ omnes, quæ recenſentur, urbis Epheſinæ appellationes, loca urbis fuere diverſa ſic appellata, ut bene animadvertit Salmaſius. Ptelea Epheſus appellatur ex eo, quod Amazones templum illud Dianæ celeberrimum, in trunco τῆς πτελέας, id eſt, ulmi, ſtruxerint, referente Dionyſio de ſitu orbis.

Τόπος

τὸ ἐθνικὸν τῆς Σάμορνα, Σαμορναῖος. [28]ἐκλήθη δὲ ἀπὸ μιᾶς τῶν Ἀμαζόνων, ἣν καὶ βασίλισσαν, καὶ [29]περόπολον Ἀρτέμιδος εἶναί φησιν. ἐσχηκέναι δὲ καὶ θυγατέρα Ἀμαζόνα, ἀφ᾽ ἧς αἱ Ἀμαζόνες. ἡ δὲ πόλις ἐν κοίλῳ τόπῳ κατοικισθεῖσα, χειμῶνος κατεκλύσθη, καὶ μυρίων B ἀποθανόντων, Λυσίμαχος τὴν πόλιν μετῴκησεν, ἔνθα νῦν. ἐκάλεσε δ᾽ Ἀρσινόην αὐτὴν [30]ἀπὸ τῆς γυναικὸς Ἀρσινόης· οὗ τελευτήσαντος, ἡ προτέρα κλῆσις ἀνελήφθη. Φέρεται δὲ Δούριδος ἐπίγραμμα, τοῦ Ἐλαΐτου, εἰς τὸν C κατακλυσμὸν, οὕτως·

Ἠέριαι νεφέλαι πόθεν ὕδατα πικρὰ πιοῦσαι,
Νυκτὶ σὺν ἀστεμφεῖ πάντα κατεκλύσατε; D
Οὐ Λιβύης, Ἐφέσου δὲ τὰ μυρία κεῖνα [31]ταλαίνης
Αὔλια, καὶ [32]μακάρων ἐξ ἐτέων κτέανα·
Ποῦ δὲ [33]σαωτῆρες τότε δαίμονες ἔτραπον E ὄμματα;
Αἲ αἲ, τὴν Ἰάδων [34]πολλὸν ἀοιδοτάτην.

Κεῖνα

A Gentile a Samorna, Samornæus. Sic autem nominata fuit ab una ex Amazonibus, quam & reginam & Dianæ ſacerdotem fuiſſe perhibent: habuiſſe vero filiam Amazona, a qua Amazones nomen accepere. Ipſa urbs in cavo loco condita, hyeme inundationem paſſa eſt, ex qua plurimi interiere, quare Lyſimachus urbem in locum, ubi nunc eſt, tranſtulit, eamque ab uxore Arſinoë nominavit Arſinoen. Illo autem mortuo, priſtina appellatio fuit recepta. Circumfertur Duridis Elaïtæ in illud diluvium epigramma, quod ſic ſe habet:

Aëria nubes, unde aquas tam amaras bibentes,
Nocte lamentabili omnia inundaſtis?
Non Libyæ, ſed Epheſi plurima illa arumnoſa
Domicilia, & felicibus ex annis poſſeſſiones.
Quo autem tunc ſalvatores dii averterunt oculum?
Heu, heu Jonicarum longe celeberrimam!

Illa

Τάων ἀμφοτέρων γε βορειοτέρην ἐσίδοιο
Παρραλίην Ἔφεσον, μεγάλην πόλιν Ἰοχεαίρης,
Ἔνθα θεῇ ποτὲ νηὸν Ἀμαζονίδες τεύχοντο,
Πρέμνῳ ἔνι πτελέης.

Ferme omnia nomina, quibus Epheſus Stephano noſtro inſignitur, etiam recenſet Plinius lib. v cap. xxix, cujus verba ſic emendavit Salmaſius. *Epheſus Amazonum opus, multis antea expetita nominibus, Alopes cum pugnatum apud Trojam eſt, mox Ortygia & Samorna vocata, & Smyrna cognomine Trachia, & Samonida, & Ptelea.*

[28] Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ μιᾶς τῶν Ἀμαζόνων.] Nomen Amazonis, contra quam decuit, noſter non exprimit: novimus tamen ex Etymologici Mag. Auctore, hanc *Epheſum* appellatam fuiſſe, atque Lyden Amazonem matrem habuiſſe. Alii vero perhibent, *Epheſum* Cauſtri fluminis filium urbi nomen dediſſe, quod liquet ex Pauſaniæ Achaicis: Κρέσος δὲ αὐτόχθων τις καὶ Ἔφεσος, Καΰστρου δὲ τοῦ ποταμοῦ τὸν Ἔφεσον παῖδα εἶναι νομίζουσι, οὗτοι τὸ ἱερὸν εἰσὶν οἱ ἱδρυσάμενοι, καὶ ἀπὸ τοῦ Ἐφέσου τὸ ὄνομα ἐστὶ τῇ πόλει. Sed præter has appellationis origines, alias variaſque commemorat Etymol. Mag. Auctor, cujus verba huc tranſcribam: Ἔφεσος, ἡ πόλις· ἀπὸ Ἐφέσου ... καὶ φιλοξενοῦντος τοὺς παριόντας ... πρὸς Ἔφεσον εἴρηται· ἢ ἀπὸ Ἐφέσου Λυδῆς Ἀμαζόνος, ἡ πρώτη Ἄρτεμιν ἐτίμησε καὶ ὠνόμασεν Ἐφεσίαν· ἀπὸ δὲ τῆς Ἀρτέμιδος τοὺς οἰκοῦντας καὶ τὴν πόλιν κληθῆναι· ἢ ὅτι Θησεὺς συστρατεύσας Ἡρακλεῖ ἐπὶ τὸν Ἱππολύτης ζωστῆρα, ἐδίωξε τὰς Ἀμαζόνας ἄχρι Λυδίας· κἀκεῖ καταφυγούσας ἐπί τινα βωμὸν Ἀρτέμιδος, ἀξιῶσαι σωτηρίας τυχεῖν· τὴν δὲ ἐφεῖναι αὐτοῖς (reſcribendum αὐταῖς) τὴν σωτηρίαν· ὅθεν Ἔφεσον κληθῆναι τὸ χωρίον, καὶ τὴν Ἄρτεμιν Ἐφεσίαν. Pervulgatior eſt opinio, quam ultimo loco noſter tangit, ſcilicet ἀπὸ τοῦ ἐφεῖναι nomen inveniſſe, quoniam Diana Amazonibus ſalutem, quam ibi precabantur, conceſſerit & quaſi immiſerit, unde ipſa *Epheſia* nuncupata eſt. Recedit parumper ab hac opinione Euſtathius, nam præter illa de muliere *Epheſo*, etiam tradit quoſdam inveniri, qui exiſtimant, Amazonas ab Hercule inſequutas (quum mandato Euryſthei ad Hippolytæ balteum quærendum eſſet profectus) ad Dianæ aram confugiſſe, atque ibidem ἄφεσιν ſeu veniam impetraſſe, indeque locum illum Ἔφεσον appellaſſe per alliterationem pro Ἄφεσιν.

[29] Περόπολον.] Sic quoque Euſtathius in commen- jam citatis. Libri MSS προπόλον, quod tamen eodem redit.

[30] Ἀπὸ τῆς γυναικός.] Euſtathius olim hoc loco legebat ἀπὸ τῆς θυγατρός, quod manifeſtiſſime liquet in Comment. ad Dionyſium: Φασὶ δὲ τὴν τῆς Ἐφέσου πόλιν ἐν κοίλῳ τόπῳ οἰκισθεῖσαν τὴν ἀρχὴν, καὶ χειμῶνι κατακλυσθεῖσαν, ὑπὸ Λυσιμάχου μετατεθῆναι ἔνθα νῦν ἐστὶ, καὶ Ἀρσινόην κληθῆναι ἀπὸ Ἀρσινόης τῆς ἐκείνου θυγατρός. Stephani ſententia mihi potior videtur: nam Lyſimachus ætate jam provectior Arſinoen Lyſandræ ſororem ſibi matrimonio junxit, teſte Pauſania in Atticis, apud quem mox poſt hanc relationem ſequitur: Λέγεται δὲ καὶ ὡς Λυσίμαχος αὐτὸς ὕστερον τὰ τελευταῖα ὑπὸ τῆς γυναικός. Vide porro Juſtinum & alios. Fuit quoque Lyſimachus qui filiam Arſinoen habuit, ut idem Pauſanias eodem libro auctor eſt: Οἱ δὲ οἱ παῖδες ἐγένοντο ἐξ Ἀρσινόης, ἡ τοῦ ἀδελφοῦ, Λυσιμάχου δὲ θυγατρός. Verum ita videntur mariti natura conſtituti, ut ampliores in uxorem honores, quam in filiam conferre ſoleant. Intelligo autem hoc loco Lyſimachum Macedonem, Alexandri ſatellitem, quem rex ira incenſus in eandem cum leone caveam conjecit. Hic cum beſtiam ipſe exanimaſſet, inter Macedonum optimos ab Alexandro habitus eſt. Poſt Alexandri exceſſum Thraciæ Macedoniæ finitimæ imperavit, & cum Odryſis & Getis bellum geſſit. Claſſe deinde in Aſiam trajecit, & ibi Antigoni regno occupato, eam, quam Epheſii proximam mari incolunt, urbem condidit, in quam Lebedios Colophoniosque, urbibus eorum deletis, deduxit.

[31] Ταλαίνης] Exhibent libri calamo exarati παλαιᾶς, quod etiam ſtare poſſet, ſi quis ad νεφέλας referre voluerit. Video quoque illam lectionem in Aldina & Florentina repræſentatam.

[32] Μακάρων] In editis & ſcriptis nulla conſpicitur variatio: quin & Henr. Stephanus in Anthol. Græcor. Epigrammatum non aliter legebat: Salmaſius tamen in Plin. Exercit. μακρῶν repoſuit, quam lectionem amplectendam cenſeo.

[33] Σαωτῆρες] Ita reponere placuit ex MSS. Libri editi peſſime σωτῆρες exhibebant: ſed video quoque Henr. Stephanum veram lectionem agnoviſſe.

[34] Πολλὸν ἀοιδοτάτην.] Male in vulgatis: πολλῶν ἀοιδοτάτην,

Κεῖνα ἢ κύμασι πάντα κυλινδομένοισιν A *ὁμοῖα,*
Εἰς ἅλα σὺν ποταμοῖς ἔδραμε πεπταμένοις.

Illa autem fluctibus omnia volventibus ſimilia,
In mare cum fluviis profluere alatis.

[35] Ἔστι δὲ Ἔφεσος νῆσος ἐν τῷ Νείλῳ, καὶ Χῖος, καὶ Λέσβος, καὶ Κύπρος, καὶ Σάμος, καὶ ἄλλαι, B ὡς Ἑκαταῖος. τὸ ἐθνικὸν, Ἐφέσιος. εὕρηται, καὶ Ἐφείσια διὰ διφθόγγου. οὕτω γὰρ [36] ἐν Ἀλεξάνδρᾳ Σοφοκλῆς. λέγεται δὲ Ἐφεσίτης, [37] ὡς Ἄβρων φησί· καὶ Ἐφεσεὺς, ὡς Ταρσὸς Ταρσεὺς, Ἁλικαρνασσὸς Ἁλικαρνασσεύς. C

Eſt quoque Epheſus in Nilo, & Chius, & Lesbus, & Cyprus, & Samus, & aliæ inſulæ, teſte Hecatæo. Gentile, Epheſius. Invenitur quoque Ἐφείσια per diphthongum, cujus uſum invenies apud Sophoclem in Alexandra. Dicitur quoque Epheſita, ut Abro perhibet, & Epheſenſis, uti Tarſus Tarſenſis, Halicarnaſſus Halicarnaſſenſis.

ἜΦΥΡΑ, [38] πόλις Ἠπείρου [39] ἀπὸ Ἐφύρου τοῦ Ἀμβρακος, τοῦ Θεσπρωτοῦ, τοῦ Πελασγοῦ, τοῦ Λυκάονος, τοῦ γηγενοῦς, τοῦ Ἀρκάδος. [40] ἐκ

EPHYRA, urbs Epiri, quæ ab Ephyrô, filio Ambracis, filii Theſproti, filii Pelaſgi, filii Lycaonis, & ex Terra geniti Arcadis nomen habet.

πεπταμένοις, quod verſiculi modulus non patitur. Salmaſius correxit: ποταμοῖς ἀειδεπτάτοις. Verum ἀειδεπτάτων requirit ordo, quod nos exhibemus ex vulgatis. Porro obſervandum, τὸ αἰ heic accuſativo jungi, quemadmodum ſæpiſſime fit in Epitaphio Adonidis:

Ὤρεα πάντα λέγοντι ἐ αἱ δρύες, Αἲ τὸν Ἄδωνιν.

[35] Ἔστι δὲ Ἔφεσος νῆσος ἐν τῷ Νείλῳ.] Evidenter ſatis geographi teſtantur in Nilo plurimas, & quaſdam vaſtæ magnitudinis, inſulas reperiri. Strabo lib. XVII: Νήσους δὲ ὁ Νεῖλος κατὰ παραρρύσεις ἴσχει πολλὰς, τὰς μὲν καλυπτομένας ὅλας ἐν ταῖς ἀναβάσεσι, τὰς δὲ κατὰ μέρος. Plinius lib. V cap. IX: *Inſulas ita innumeras ſpargit, quaſdamque tam vaſtæ magnitudinis, ut quanquam rapida celeritate, tamen dierum quinque curſu non breviore tranſvolet.* Sed cum uterque nullam ex tanta inſularum copia nominaverit, Stephano noſtro, quarundam appellationes ex Hecatæo ſuperſtites volenti, gratias agimus. Præter illas tamen ex Hecatæo allegatas, alii alias agnoſcunt. Sic Euſtathius in comment. ad Iliad. B de Ægyptia Rhodo mentionem facit: Ἦν δὲ ἐ Αἰγυπτία Ῥόδος κατὰ Ἡρόδοτον ὥσπερ καὶ Χῖος ... οὐδαμῶς λέγεται Αἰγύπτιος ἐπὶ Ἀμάσιος μάλιστα· κτλ. Puto tamen male hanc inſulam ab eruditiſſimo, Archiepiſcopo *Rhodum* appellari, cujus nomen erat *Antirrhodus*, non ratione ſitus, ut Rhion & Antirrhium, Iſſa & Antiſſa, ſed quia Aſiaticæ Rhodo erat æmula. Hujus rei Strabonem teſtem habemus, ita enim ille lib. XVII: ... Ἀντίρροδος ... Sed Euſtathii verba dum oculis apertis intueor, atque cum Herodoto compono, non poſſum non mirari, cum hic aliquid ſomniare, quod apud Herod. non invenitur, atque ejus menti plane eſt contrarium. Locus extat in Euterpe circa finem, ubi perhibetur, Ægyptum ſub rege Amaſi ita floruiſſe, ut vicies mille oppida habuerit, ſed inter illas non numerat Herodotus Chium, Teum, Phocæam, Clazomenas &c. quas in Ægypto fuiſſe, ex non bene intellectis Herodoti verbis, colligit Euſtathius. Narrat enim Herodotus, quænam Jonum, Dorum & Æolum civitates aliquid contulerint, ut communibus impenſis templum ædificaretur, quod deinde Ἑλλήνιον nuncuparunt. Hoc Amaſis, quia Græcorum erat ſtudioſiſſimus & mercaturæ inſignis promotor, eis concedebat, ut patrio ritu deos ſuos colerent, cultui animalium non dediti. Verum ad Hecatæum revertamur, qui ſolus quod ſciam harum in Ægypto inſularum meminit. Hæ ſine dubio a Græcis nomina ſua ſunt ſortitæ, illo anni tempore, cum Nilus terram eſſet ſupergreſſus, navigantibus per Ægyptum, quæ tunc, ſolis urbibus ſine circumjacenti agro apparentibus, Ægæo mari ſimilis videbatur, ut ipſe teſtatur Herodot. lib. citato his verbis: Ἐπεὰν δὲ ἐπέλθῃ ὁ Νεῖλος τὴν χώρην, αἱ πόλιες μοῦναι φαίνονται ὑπερέχουσαι, μάλιστά κη ἐμφερέες τῇσι ἐν τῷ Αἰγαίῳ πόντῳ νήσοισι· τὰ μὲν γὰρ ἄλλα τῆς Αἰγύπτου, πέλαγος γίνεται· αἱ δὲ πόλιες μοῦναι ὑπερέχουσι. Itaque vix crediderim, hæc vera in Ægypto fuiſſe inſularum nomina, ſed hujuſcemodi, quæ nautæ & mercatores, per inundatam Ægyptum navigantes, tanquam per mare Ægeum, apparentibus iſtis inſulis ex non illepida ſimilitudine indidere.

[36] Ἐν Ἀλεξάνδρᾳ.] Ita hunc locum ſupplevit Rutgerſius in variis lect. Ad quod ſupplementum cod. Voſſianus nos quaſi manu duxit, in quo ſcriptum erat ἐν Ἀλεξάνδρῳ. Sed occurrit apud veteres Sophoclea fabula cui nomen Ἀλεξάνδρα & Ἀλέξανδρος. Vide noſtrum in Ἄσσ.

[37] Ὡς Ἄβρων.] Et hanc lacunam replevit Rutgerſius, erat enim in vulgatis, ὡς Ἀβρ... Hanc emendationem contextui inſerendam exiſtimavi. Citatur ſæpiſſime hic grammaticus Stephano, in Ἀγάθη, Ἀθῆναι, Αἰλία & aliis in locis.

[38] Πόλις Ἠπείρου.] Cum variæ olim gentes Epirum incolebant, non dubito quin Stephanus propriam ditionem in genuino opere expreſſerit, ſub qua hæc urbs ſortiebatur: hinc non incommode ſuſpicari licet, in eo exaratum fuiſſe, Ἔφυρα, πόλις Ἠπείρου ἐν τῇ Θεσπρωτίδι. Quæ conjectura hinc ſatis fulcitur, quod in fine hujus ſectionis addat Epitomator, τὸ ἐθνικὸν τῆς Θεσπρωτικῆς Ἐφύρας. Hinc itaque liquet evidenter, a Stephano de Ephyra Theſprotica mentionem factam, etiamſi nunc in omnibus libris illa vox deſideretur. Olim hæc urbs, non longe ab Acheruſio lacu ſita, *Ephyra*, & deinde *Cichyrus* appellabatur, teſte Strabone lib. VII: Ὑπέρκειται δὲ τούτου μὲν τοῦ κόλπου Κίχυρος, ἡ πρότερον Ἔφυρα, πόλις Θεσπρωτῶν. Hanc appellationem accepit a Cichyro Mermi F. auctore Pindari Scholiaſta: Ἔφυραν δὲ εἶπε νῦν, τὴν ἐν Ἠπείρῳ, ἣν Κίχυρον φασὶ μετονομασθῆναι ἀπὸ Κιχύρου τοῦ Μέρμου. Non longe ſitam fuiſſe ab Acheruſio lacu manifeſte declarat Pauſ. in Atticis: Πρὸς δὲ τῇ Κιχύρῳ, λίμνη τέ ἐστιν Ἀχερουσία καλουμένη, καὶ ποταμὸς Ἀχέρων. Ex eod. Pauſ. liquet, in illo oppido fuiſſe Theſprotiæ regum regiam; nam Theſei & Perithoi exercitu a Theſproto rege ſuperato, ipſi capiebantur, ibidemque vinculis detinebantur. Sed præterea de ſitu alium lubet addere locum ex Thucydide lib. I: Ἔστι δὲ λιμὴν, καὶ πόλις ὑπὲρ αὐτοῦ κεῖται ἀπὸ θαλάσσης, ἐν τῇ Ἐλαιάτιδι τῆς Θεσπρωτίδος Ἐφύρη· ἐξίησι δὲ παρ᾽ αὐτὴν Ἀχερουσία λίμνη ἐς τὴν θάλασσαν. Sed pro Ἐλαιάτιδι in Thucyd. reſcribendum cenſeo Ἐλεατίδι, ita enim illa regio appellabatur ab Elæunte oppido quod in confiniis Theſprotiæ ſitum erat.

[39] Ἀπὸ Ἐφύρου τοῦ Ἄμβρακος.] Peſſime libri omnes exhibent Ἀμάρακος: nam Ambrax fuit Theſproti F. teſte Stephano in Ἀμβρακία. Video quoque Palmerium in hanc emendationem conſentire, & totam genealogiam, quodammodo turbatam, ita conſtituere: Ἀπὸ Ἐφύρου τοῦ Ἄμβρακος, τοῦ Θεσπρωτοῦ, τοῦ Λυκάονος, τοῦ Πελασγοῦ, τοῦ γηγενοῦς, τοῦ Ἀρκάδος. Lycaon ponitur ante Pelaſgum, nam

[40] ἐκ ταύτης Ἀστυόχη, ἡ μήτηρ Τληπολέμου, ὥς φησιν Ὅμηρος. [41] ἦν δ' αὐτὴ μεταξὺ Πύλου καὶ Ἤλιδος, ὡς Παρμενίσκος φησίν. ἠγνόησε δ' ὅτι μυχὸς ἡ Κόρινθός ἐστι. [42] Γλαύκῳ πρὸς ἀνατολὰς οἰκοῦντι, ὡς ἂν τῆς Εὐρώπης οὔσα δυτικωτάτη. κέκληται δὲ ἀπὸ Κορίνθου. Ὅμηρος οὖν τὸ Ἔφύρη [43] περὶ τῆς Κορίνθου ἔφη. ἔστι καὶ ἄλλη Ἔφύρη [44] Κρανὼν λεγομένη, ὥς φησι Κινέας ὁ ῥήτωρ, καὶ Ἐπαφρόδιτος. [45] δευτέρα, περὶ Θεσσαλίαν. τρίτη, [46] Οἰνόη· καὶ [47] νῆσος οὐ μακρὰν ἀπέχουσα Μήλου. ὁ πολίτης, [48] Ἐφυραῖος. ἔστι καὶ Ἀρκαδίας ἄλλη. ἔστι καὶ Θεσσαλίας, καὶ Ἰταλίας κατὰ Καμπανίαν. ἔστι καὶ [49] κώμη Αἰτωλίας Ἔφυρα. τὸ ἐθνικὸν, Ἔφυρος. τὸ κτητικὸν τῆς Θεσπρωτίας, Ἐφύρειος. καὶ Ἐφύρηθεν, ἀπὸ τόπου ἐπίρρημα.

ἘΧΕ-

A habet. Illa autem ſita erat inter Pylum & Elidem, ut Parmeniſcus tradidit. Ignoravit enim Corinthum in intimo receſſu ſitam eſſe, & Glaucum ad orientem habitaſſe, ſiquidem Europæ maxime occidentalis. Hinc eſt quod Homerus Ephyra de Corintho dixit. B Eſt quoque alia Ephyra Cranôn nominata, ut ait Cineas Rhetor, & Epaphroditus. Secunda circa Theſſaliam ſita eſt. Tertia, OEnoe appellatur. Eſt quoque inſula non procul a Melo diſtans. Civis, Ephy- C ræus. Eſt quoque alia Arcadiæ, & Theſſaliæ, & Italiæ juxta Campaniam. Eſt quoque Ephyra pagus Ætoliæ. Gentile Ephyrus. Poſſeſſivum a Theſprotiæ civitate Ephyrius. Hinc quoque adverbium loci, quod ex Ephyra denotat.

D

ECHE-

nam Lycaon non fuit terræ filius, ſed Pelaſgi, ut unanimiter teſtantur Muthologi.

[40] Ἐκ ταύτης Ἀστυόχη] Vulgatorum codd. lectio non eſt ferenda, conſtanter exhibentium, ἐκ τοῦτο Ἀστυόχη. Illud ταύτης referendum ad τὸ Ἔφυρα eſt, ex qua urbe Aſtyoche originem duxit. Apollod. lib. II: Στρατευσάμενος δὲ Ἡρακλῆς μετὰ Καλυδωνίων ἐπὶ Θεσπρωτοὺς, καὶ πόλιν ἑλὼν Ἔφυραν, ἧς ἐβασίλευε Φύλας, Ἀστυόχῃ τῇ τούτου θυγατρὶ συνελθὼν, πατὴρ Τληπολέμου γίνεται. Homeri locus, quem noſter reſpicit, reperitur Iliad. B.

Τὸν μὲν Τληπόλεμος δουρικλυτὸς ἐγγεγάτει,
Ὃν τέκεν Ἀστυόχεια βίῃ Ἡρακληείῃ.

[41] Ἦν δ' αὐτὴ μεταξὺ Πύλου καὶ Ἤλιδος &c.] Hic locus uſque ad vocem δυτικωτάτη ſenſum congruum non conficit: nam Theſprotica Epiri Ephyra, non erat ſita inter Pylum & Elidem Peloponneſi civitates, atque adeo heic alia intelligenda eſt Ephyra. Præterea quid ſibi velint illa verba πρὸς ἀνατολὰς οἰκοῦντι, & οὔσα δυτικωτάτη, quæ plane ſunt ἀσύστατα, ego omnino non video. Ergo vel ſcribendum: ἦν δὲ ἄλλη μεταξὺ Πύλου καὶ Ἤλιδος &c. vel ſtatuendum, ante hæc verba aliquid excidiſſe, ad quod τὸ αὐτὴ referri neceſſum eſt. Sine dubio heic noſter egit, abſoluta Ephyræ Theſproticæ deſcriptione, de Epiris Peloponneſiacis, quarum primam collocavit inter Pylum & Elidem, ſecundam in Achaia, quæ dicitur Corinthus, & tertiam in Arcadia. Primæ meminit Pindarus ejuſque Scholiaſta ad Nem. Od. VII: Τέσσαρες δὲ εἰσὶν Ἔφυραι· πρώτην μὲν, τὴν νῦν Κόρινθον ὀνομαζομένην· ἑτέραν δὲ τὴν περὶ Θεσσαλίαν. Τρίτην δὲ περὶ Μῆλον, ἧς Ὅμηρος μνημονεύει· τετάρτην τὴν ἐν Θεσπρωτοῖς. Sed pro Μῆλον ibi legendum eſſe Ἦλιν, opportune monuit Palmerius. Hujus ſitum non procul a Cyllena ad Peneum amnem ſatis accurate deſcribit Strabo lib. VIII: Μεταξὺ δὲ τῆς Χελωνάτας καὶ τῆς Κυλλήνης ὅ, τε Πήνειος ἐκδίδωσι ποταμὸς, καὶ ὁ Σελλήεις ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ λεγόμενος, ῥέων ἐκ τῆς Φολόης· ἐφ' ᾧ Ἔφυρα πόλις. Hinc Archiepiſcopus Theſſalonicenſis ad Odyſſ. A hanc in Cyllenæ confinus collocat: Ὅτι Ἔφυραι καὶ ἄλλαι ἱστοροῦνται, ὡς καὶ ὁ Γλαῦκος δηλοῖ· μία ἐν Πελοποννήσῳ ἐπὶ τοῖς τῆς Κυλλήνης ὅρεσι.

[42] Γλαύκῳ πρὸς ἀνατολὰς οἰκοῦντι.] Plutarchus libello de malignitate Herodoti Corinthum nominat *Glauci urbem*, quaſi a Glauco illo, cujus heic fit mentio, fuiſſet habitata, vel condita.

[43] Περὶ τῆς Κορίνθου.] Promiſcue hanc urbem appellavit Homerus, & Corinthum & Ephyram. Iliad. B.

Ἀφνειόν τε Κόρινθον ἐϋκτιμένας τε Κλεωνάς.

Et Iliad Z. locus occurrit præſtantiſſimus, ubi Ephyram Corinthum nominat:

Ἔστι πόλις Ἔφύρη μυχῷ Ἄργεος ἱπποβότοιο·
Ἔνθα δὲ Σίσυφος ἔσκεν, ὃ κέρδιστος γένετ' ἀνδρῶν,
Σίσυφος Αἰολίδης, ὁ δ' ἄρα Γλαῦκον τέκεθ' υἱόν.

Dico ipſum oculis carere, qui ex omnibus circumſtantiis non percipit, Poetam heic de Corintho loqui.

[44] Κρανὼν λεγομένη.] Male libri editi exhibent Κρεῖνος. Lectionem, quam nos divulgamus, eſſe genuinam, ſatis liquet ex noſtro in illa voce. Sed majoris momenti argumentum erit, ſi ipſa Cineæ Rhetoris verba in medium adduxerim. Extant illa apud Pind. Schol. ad Pyth. od. X: Κρανὼν δὲ πόλις Θεσσαλίας· Θεσσαλὸς δὲ ὁ Νικάνδρου· ὅθεν οἱ Κρανώνιοι, Ἐφυραῖοι. Μαρτυρεῖ δὲ τούτῳ Κινέας· φησὶ γὰρ αὐτὸν ὑπὸ τῶν Κρανωνίων καὶ ἐλθεῖν ἐπὶ τὰς Ἱπποκρατείας γάμους ἐν Θεσσαλίᾳ προσαγορευθέντα τοῦ βίου, οἱ Θεσσαλοὶ τὴν Ἔφυραν καλουμένην πόλιν, εἰς ὕστερον ὀνομασθεῖσαν, Κρανῶνα μετονομάσαι.

[45] Δευτέρα περὶ Θεσσαλίαν. Τρίτη, Οἰνόη] Errores manifeſtiſſimi latent in his verbis. In principio hujus ſectionis agit de Ephyra Theſprotica, deinde de Peloponneſiaca Pylum inter & Elidem, tertio loco de Corintho, & quarto de Ephyra, quæ poſtea Crano dicebatur. Quocirca heic τὸ δευτέρα, & τρίτη locum habere nequeunt. Sed quis tandem Æſculapius omnibus in hac epitome male ſanis locis præſidia noverit?

[46] Οἰνόη] Peſſime hoc loco in geographiam impingitur: nam hæc OEnoe, alio nomine Ephyra dicta, diſtinguenda non erat ab illa, quam ſupra inter Pylum & Elidem collocavit. Maniteſtiſſime hoc docet Strabo lib. VIII, cujus verba, hunc locum mirum in modum illuſtrantia, appingere non pigebit, ita enim ille: Ἐφ' ᾧ Ἔφυρα πόλις, ἑτέρα τῆς Θεσπρωτικῆς καὶ Θετταλικῆς, καὶ τῆς Κορίνθου, τετάρτη τις ἐπὶ τῇ ὁδῷ κειμένη τῇ ἐπὶ θάλατταν ἀγούσῃ· ἥτις ἢ αὐτή ἐστι τῇ Βοινώᾳ (τὴν γὰρ Οἰνόην οὕτω καλοῦσιν) ἢ πλησίον ἐκείνης, διέχουσα τῆς Ἠλείων πόλεως σταδίους ἑκατὸν εἴκοσι· ὅθεν ἡ τε Τληπολέμου τοῦ Ἡρακλέους δοκεῖ λέγεσθαι μήτηρ. Ergo Strabonis auctoritas confirmat Ephyram Peloponneſiacam, inter Pylum & Elidem poſitam, eandem eſſe, quæ hic ab Epitomatore OEnoe appellatur. Verum noſter ex Epirotica Ephyra Tlepolemi matrem originem traxiſſe perhibet, cum Strabo hujus heroinæ natales Peloponneſiacæ attribuat. OEnoes etiam meminit Heſychius: Ἔφυρα, ἡ νῦν Κόρινθος, καὶ Κόρινθος καλουμένη ἐν τῇ Ἠπείρῳ, καὶ ἡ Οἰνόη.

[47] Νῆσος.] Puto Plinium hujus inſulæ meminiſſe, atque in ſinu Argolico, e regione Meli, collocaſſe, ita enim ille lib. IV cap. XII: *In Argolico Pityuſa, Irene, Ephyre: contra Hermionium agrum Tiparenus, Epiropia, Colonis, Aryiera.*

[48] Ἐφυραῖος.] Græci pariter & Latini uſurpant. Pauſ. in Corinth. Ἐχόντων τῶν Ἀλητῶν καὶ τὴν Ἐφυραίων ἀρχήν. Silius lib. XIV:

Et multum ante alias Ephyræis fulget alumnis.

[49] Κώμη Αἰτωλίας.] Pagus hic in Agræa erat ſitus, teſte Strab. lib. VIII: Καὶ ἐν τῇ Ἀγραίᾳ τῇ Αἰτωλικῇ, Ἔφυρα κώμη, οἱ δ' ἀπ' αὐτῆς Ἔφυροι.

ἘΧΕΛΙ'ΔΑΙ[10], δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀπὸ Ἐχέλου ἥρωος. [11] οὗτος δ' ἐστὶ Ἕλους τόπου, μεταξὺ ὄντος τοῦ Πειραιῶς, καὶ τοῦ τετρακώμου Ἡρακλείου, ἐν ᾧ τοὺς γυμνικοὺς ἀγῶνας ἐτίθεσαν τοῖς Παναθηναίοις. ὁ δημότης, Ἐχελίδης. τὰ τοπικὰ ἐκ τῆς γενικῆς τῶν πληθυντικῶν.

A ECHELIDÆ, populus Atticæ, nomen habens ab Echelo Heroe: hic vero a loco qui Helos nominatur, ſito inter Piræeum & quatuor Herculei templi vicos, ubi gymnica certamina Panathenæorum feſto inſtituerunt. Popularis, Echelides. B Localia a genitivo plurali formantur.

ἘΧΕΤΙ'Α[12], πόλις Ἰταλίας. ὁ πολίτης, Ἐχετιανός, ὡς Καρδιανός.

ECHETIA, oppidum Italiæ. Oppidanus, Echetianus, ſicuti Cardianus.

ἘΧΕ'ΤΛΑ[13], πόλις Σικελίας. ὁ πολίτης,[14] Ἐχετλιάτης.

C ECHETLA, urbs Siciliæ, cujus civis Echetliates.

ἘΧΕ'ΤΡΑ, πόλις Ἰταλίας,[15] διαφέρει Οὐολούσκοις. τὸ ἐθνικὸν,[16] Ἐχετρανός. Διονύσιος δεκάτῳ τῆς Ῥωμαικῆς ἀρχαιολογίας.

ECHETRA, urbs Italiæ, quæ apud Volſcos prævalebat. Gentile, Echetranus, teſte Dionyſio Antiquitatum Rom. lib. x.

ἘΧΙ'ΝΑΙ[17], νῆσοι περὶ τὴν Αἰτωλίαν, αἷς Ἀχελῷος ποταμὸς προσβάλλει ἰλύν. λέγονται καὶ Ἐχινάδες, διὰ τὸ τραχὺ καὶ ὀξὺ, παρὰ τὸν ἐχῖνον· ἢ διὰ τὸ πλῆθος ἔχειν ἐχίνων. Ἀπολλόδωρος δὲ [18] ἀπὸ Ἐχίνου μάντεως. τὸ ἐθνικὸν τοῦ Ἐχῖναι, Ἐχι-

ECHINÆ, inſulæ circa Ætoliam, quibus D Achelous fluvius limum adjicit. Hæ etiam Echinades appellantur propter aſperum & acutum, a voce ἐχῖνος: vel quod echinorum copia ibi inveniatur. Apollodorus nominis originem deducit ab Echino vate. Gentile ab Echinæ eſt Echi-

10 Ἐχελίδαι, δῆμος τῆς Ἀττικῆς. Peſſime cum hoc loco actum eſt ab omnibus editoribus, qui divulgarunt: Ἐχέδαι, δῆμος τῆς Ἀττ. ἀπὸ Ἐχέμου ἥρωος. Et deinde ὁ δημότης, Ἐχεμίδης. Primus omnium Meurſius tractatu de pop. Atticis & in Critico Arnobiano, ſeraſſimo huic loco priſtinum nitorem reſtituit. Non mediocriter gaviſi ſumus, cum videremus, Meurſii emendationem, proba codicum MSS lectione, ſtabiliri. Non parum quoque juvat ad ejus confirmationem Etymol. Mag. Auctor: Ἔχελος, ἥρως παρὰ Ἀθηναίοις τιμώμενος· καὶ δῆμος τῆς Ἀττικῆς Ἐχελίδαι. ἀπὸ τοῦ [illegible] Ἐχέλου [illegible]· παρὰ τὸ ἕλος ἔχειν Ἔχελος· καὶ Ἐχελίδαι δῆμος. ἀπὸ Ἐχέλου.

11 Οὗτος δ' ἐστὶ] Cod. Voſſianus: οὗτος δ' ἐστί.

12 Ἐχετία, πόλ. Ἰταλ.] Si quis pedibus iverit in ſententiam Cluverii, Echetiam ſcilicet non eſſe diverſam ab Echetra, quam deinde ſubjicit, ille toto cœlo non errabit.

13 Ἐχέτλα, πόλ. Σικελ.] Hujus urbis meminit Diod. lib. xx: Τὴν δ' Ἐχέτλαν [illegible]. Et Polyb. lib. 1: Καὶ τοῖς Συρακουσίοις, [illegible] Ῥωμαῖοι [illegible] Ἐχέτλαν, ἐν μέσῳ [illegible]. Ex hac Polybii deſignatione & Diodori præſcripta hiſtoria, Echetla media fuit inter Leontinos Camarinamque urbes ſitu, ab Syracuſis in occidentem converſis, ut obſervat Cluverius. Quo ſitu hodie oppidum invenitur, vulgari vocabulo Ochula, veſtigium quoddam antiquæ illius Echetlæ nominis referens.

14 Ἐχετλιάτης.] Mendoſam hanc eſſe vocem ex genuina Ἐχετλαῖος, bene cenſet Cluverius, ſiquidem in ιάτης gentilia nulla eſſe poſſunt, niſi quorum primitiva deſinant in ιά.

15 Διαφέρει Οὐολούσκοις] Male cod. Voſſ. & editiones Xylandrianam antecedentes διαφέρει Γαλατικοῖς. Cum hæc urbs eſſet Volſcorum illuſtriſſima, & loco maxime idoneo ſita, præ aliis oppidis prævalebat: nam τὸ διαφέρειν, hic nihil aliud denotat quam prævalere ſive præpollere: quo ſignificatu etiam apud Xenoph. ſumitur in Œcon. [illegible]. Urbem vero hanc præ aliis tuiſſe potentem liquet ſatis ex verbis Dionyſ. Hal. quæ noſter innuit: [illegible]. Noſtrum hæc Dionyſii verba reſpicere, neſcio quis non videat.

16 Ἐχετρανός.] Aliquoties Dionyſ. Hal. hoc gentili utitur. Livius abſque aſpiratione paſſim habet ECETRANUS, cui etiam oppidum ECETRA dicitur.

17 Ἐχῖναι.] Harum inſularum nomen eſt Ἐχῖναι. Verum illud non adeo uſitatum eſt, quanquam alii [illegible] occurrat. Heſychius: Ἐχῖναι, νῆσοι [illegible], Ἐχινάδες. Caſus rectus eſt Ἐχῖνα teſte Euſtathio ad Hom. Iliad. B. [illegible] Ἐχινάδες [illegible]. Ne credamus tamen, aliquam Echinadum inſularum Echinam vel Echinada appellatam fuiſſe, cum hoc nomen numero pluratiivo ſit generale & omnibus commune. Errorem itaque committit Suidas, apud quem legimus Ἐχινάς, Ἐχινάδος, [illegible]. Varia admodum eſt vocis etymologia, prout Græcorum commentatorum copia ſuppetit. Locum adducam ex Etymologici Mag. Auctore, omnia ſimul repræſentante. [illegible] Ἐχίνου τοῦ μάντεως [illegible] Ἀχελῴου [illegible]. De Echinadum inſularum numero & nominibus inter ſcriptores non eſt conſtans opinio, cum jam Homeri tempore, limum Acheloo copioſiſſime advehente, quædam pars cum continente erat juncta. De ſuperſtitibus ſua ætate Strabo, qui ultra Auguſti tempore vitam extendit, adſeverat, limum eas brevi continenti adjecturum. Sed Pauſanias, qui Adriani tempore floruit rationem reddit perſpicuam, quare hoc non contigit, neque continget. Ita enim ille in Arcadicis: Τὰς δὲ Ἐχινάδας νήσους [illegible] Ἀχελῷος [illegible] Αἰτωλίας [illegible]. Τὰς Ἐχινάδας [illegible] Αἰτωλίας, [illegible] Ἀχελῷος [illegible]. Veriſſimum hoc eſt, limum commodius & copioſius tempore pluvioſo in fluminis foſſam delabi, terra ubi aratro & ligone quotannis movetur, quam ubi prorſus inculta jacet. fit enim perpetuo aeris motu, vento & imbribus durior, ſolidior atque compactior. Si igitur Ætoli antiquas ſedes tenuiſſent, & terram circa Acheloum, ut quidem antea, excoluiſſent, majorem ſine dubio limi copiam intuliſſet illis fluvius ille adjeciſſet. Sitæ ſunt hæ inſulæ inter oſtia Acheloi, Acarnaniæ fluminis, & Araxum Peloponneſi promontorium, ante oſtium ſinus Corinthiaci.

18 Ἀπὸ Ἐχίνου μάντεως. Sic quoque Etymol. Mag. Auctor, nota præcedenti: ſed Euſtathius ad Dionyſ. Ἀπὸ Ἐχίνου,

Ἐχιναῖος· τῶ δ' Ἐχινάδες, Ἐχιναδεύς, ὡς Ἀρκάδος Ἀρκαδεύς· ἢ Ἐχινάδιος. A

ΕΧΙΝΟΣ [59], πόλις Ἀκαρνανίας, Ἐχίνου κτίσμα. Ῥιανὸς δὲ [60] Ἐχίονος ἄστυ πάντων εἶπεν. ὁ πολίτης, Ἐχιναῖος, ὡς Χέρσος Χερσαῖος, [61] καὶ Ἄπιρος Ἀπιραῖος, Κύφος Κυφαῖος· καὶ ἀπὸ τοῦ [62] Ἐχιναῖος Ἐχιναεύς, ὡς [63] Κρηταῖος Κρηταεύς. τινὲς δὲ [64] Ἐχινοῦντά φασι τὴν αὐτήν. B

Echinæus ſed ab Echinades, fit Echinadenſis, uti a genitivo Arcadis Arcadenſis. Vel Echinadius.

ECHINUS, oppidum Acarnaniæ, Echini opus, quod Rhianus Echionis aſtu appellat. Oppidanus, Echinæus, uti Cherſus Cherſæus, & Apirus Apiræus, Cyphus Cyphæus. Et e voce Echinæus fit Echinæenſis, uti a Cretæus Cretæenſis. Nonnulli urbem hanc Echinuntem vocant.

Ἐχῖνος, ita enim ille: Νῆσοι Ἐχινάδες αἳ ἀπὸ τοῦ Ἐχίνου, ἢ ἀπὸ ... Multa ſunt nomina, quæ duplici terminatione gaudent.

[59] Ἔχῖνος, πόλις Ἀκαρν.] Oppidi ſitum non procul ab Actio ſtatuit Plinius lib. IV cap. I: *Oppida Heraclia, Echinus, & in ore ipſo colonia Augusti Actium.* Alia urbs ejuſdem nominis eſt in Phthiotide ad ſinum Malienſium, in altera Sperchii ripa, ex adverſo ditionis Thaumacenſium, de qua Polyb. IX. & noſter in Ἀλίου.

[60] Ἐχίονος ἄστυ] Ita excudi curavimus, cum peſſime libri editi repræſentant, Ἐχίονος ἄστυ. Eſt hæc poetica circumlocutio, quæ ſæpiſſime uſurpatur.

[61] Καὶ Ἄπιρος Ἀπιραῖος.] Solebant veteres Ἤπειρον *Epirum* nominare Ἄπειρον, unde commodiſſime deducitur Ἀπιραῖος, cujus fœmininum in uſu eſt apud Heſychium: Ἀπιραία, Ἠπειρωτική. Sine dubio doctiſſimus ille Lexicographorum reſpicit locum Homeri Odyſ. H;

Γρηῦς Ἀπειραίη θαλαμηπόλος Εὐρυμέδουσα,
Τήν ποτ' Ἀπείρηθεν νέες ἤγαγον ἀμφιέλισσαι.

Ad quem locum ſic commentatur Pſeudo-Didymus: Ἀπειραία, ἀπὸ τῆς Ἠπείρου, Ἠπειρωτική· Ἀπείρηθεν, ἀπὸ τῆς Ἠπείρου. Pindarus Nem. Od. IV:

Θέτις δὲ κρατεῖ Φθίᾳ·
Νεοπτόλεμος δ' Ἀπείρῳ διαπρυσίᾳ.

Olim *Epirum* appellatam fuiſſe *Apirum*, liquet ex Archiepiſcopo Theſſalonicenſi ad locum Homeri jam citatum: Καὶ ὅρα, ὅτι ... Ἤπειρος ... ἀλλὰ ... Ἀπείρου ... Ἤπειρον ... Ἀπείρηθεν, ... Ἀπείρηθεν.

[62] Ἐχιναεύς.] Bene ſe habet hoc gentile, ſed male excuſum reperitur in ultima Polybii editione, ita enim lib. IX: Οἱ δὲ Ἐχιναεῖς ... ἐν τῷ Μηλιεῖ κόλπῳ. Ubi interpres optime: *Echinæenſes.* Loquitur Polyb. de Theſſalica, noſter vero de Acarnanica Echino, cum tamen ab utroque oppido idem gentile deduci poſſit.

[63] Κρηταῖος Κρηταεύς.] Male in omnibus libris exhibetur Κρηταῖος Κρηταιεύς.

[64] Ἐχινοῦντά φασι] Non ſolum Acarnaniæ, ſed etiam Theſſaliæ urbs ſic appellabatur apud Ariſtoph. in Lyſiſtrate:

Πρώτιστα τὸν Ἐχινοῦντα καὶ τὸν Μηλιᾶ
Κόλπον τὸν ὄπισθεν, καὶ τὰ Μεγαρικὰ σκέλη.

Male Biſetus opinatur, Comicum de Acarnaniæ Echinunte heic loqui.

Z.

Z.

ZΑ'ΒΙΔΑ, [1] κώμη ἐν τῷ μεσογαίῳ τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας· Οὐράνιος Ἀραβικῶν τρίτῃ. A B

ZABIDA, vicus in mediterraneis Felicis Arabiæ, de quo Uranius libro III Arabicorum.

ZΑ'ΒΙΟΙ, [2] ἔθνος Ἰνδικόν, πολεμήσαν μετὰ Δηριάδου Διονύσῳ. C

ZABII, gens Indica, quæ una cum Deriade contra Bacchum bellum geſſit.

ΖΑ'ΓΚΛΗ, πόλις Σικελίας· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. οἱ μὲν [1] ἀπὸ Ζάγκλου τοῦ γηγενοῦς, ἢ ἀπὸ

ZANCLE, urbs Siciliæ, teſte Hecatæo in Europa. Nominis originem quidam deducunt

[1] Κώμη ἐν τῷ μεσογαίῳ.] Viderint peritiores, an hujus pagi mentionem fecerit Benjam. Tudelenſis: *Unde in Colan ſeptem diebus per mare, & illic non erat Iſraelita, & hinc duodecim diebus Zebid.* Verum Nubienſis Geographus oppidum *Zabid* nominat, quod magis ad Stephani ſcripturam accedit, ſi modo ſitus ſatis ſit opportunus, ita enim ille parte ſexta climatis primi: *Ab hoc ad caſtellum Ghaláfeca quatuor habentur ſtationes itinere terreſtri, eſtque ſitum prope portum Zabid, diſtatque a Zabid quinquaginta paſſuum millibus. Porro civitas Zabid eſt ingens, & cives incolæ divites ac opulenti, & ad eam confluunt mercatores plurimi de terra Hagiaz, Habaſcia & Meſr, aſcendentes per naves Gidda. Æthiopes quoque deferunt ad eam merces ſuas: & ex eadem educunt varias aromatum ſpecies, & vaſa vitrea, aliaque ſimilia.* Uranii ætate erat vicus, qui deinde celeberrimum evaſit emporium. Cum autem Nubienſis heic de portu Zabid mentionem faciat, non tamen contendum, urbem fuiſſe maritimam: multæ enim urbes portus habent ad mare, quorum emporia in mediterraneis ſita ſunt.

[2] Ἔθνος Ἰνδικόν.] Hujus gentis meminit Nonnus lib. XXVI Dionyſ.

Καὶ σκολιοῖς ... Ζαβίων στίχες, οἵτε ...
Παλλήνης ...

[1] Ἀπὸ Ζάγκλου] Regem habuiſſe hanc urbem antiquis temporibus nomine Zanclum, a quo urbs Zancle dicta

ἢ ἀπὸ κρήνης Ζάγκλης. οἱ δὲ, διὰ τὸ ἐκεῖ A Κρόνον τὸ δρέπανον ἀποκρύψαι, ᾧ τὰ τοῦ [4] πατρὸς ἀπέκοψεν αἰδοῖα. Νίκανδρος [5] ἐν τῷ δεκάτῳ Σικελίας·

Καί τις ἐκ Ζάγκλης ἐδάη δρεπανηΐδος ἄστυ. B

τὸ γὰρ δρέπανον οἱ Σικελοὶ ζάγκλον καλοῦσι. τὸ ἐθνικὸν, [6] Ζαγκλαῖος, καὶ Ζαγκλαικὸς τὸ κτητικόν.

ΖΑ'ΓΥΣΤΙΣ, χωρίον Λιβύης· Ἀλέξανδρος ἐν τρίτῳ Λιβυκῶν. τὸ ἐθνικὸν, Ζα- C γυστῖται.

ΖΑΔΡΑ'ΜΗ, βασίλειον [7] τῶν Κιναιδοκολπιτῶν, περὶ οὗ ἐροῦμεν ἐν τῷ κ. εἰσὶ δὲ ἔθνος τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας. Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ αὐτῆς· Ζαδραμιτῶν καὶ Κιναιδοκολ- D πιτῶν. τὸ ἐθνικὸν, Ζαδραμαῖος.

ΖΑ'ΙΑ', πόλις Βοιωτίας ἀρχαιοτάτη. Ἡρωδιανὸς καὶ διὰ τοῦ ε, [8] καὶ διὰ τῆς αι διφθόγγου. τὸ ἐθνικὸν, Ζαιάτης, ὡς Βοιάτης.

ΖΑ'ΚΑΝΘΑ [9], πόλις Ἰβηρίας, ἣν εἷ- E λεν Ἀννίβας, ὡς Ἀπολλόδωρος ἐν Χρονικῶν τρίτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Ζακανθαῖος.

ΖΑ'ΚΥΝΘΟΣ [10], πόλις, ἀπὸ Ζακύνθου τοῦ Δαρ-

A decunt vel a Zanclo terrigena, vel a fonte Zancle. Nonnulli dictam cenſent, quod Saturnus ibi falcem abſcondiderit, qua patris pudenda abſcidit. Nicander libro x Siciliæ:

Quamvis & Zanclen falcatam combuſſit urbem. B

Nam falcem Siculi zanclum appellant. Gentile Zanclæus, & poſſeſſivum Zanclaïcus.

ZAGYSTIS, regio Libyæ, de qua C Alexander libro III Libycorum. Gentile, Zagyſtuæ.

ZADRAME, regio Cinædocolpitarum, de qua loquemur in litera K. Eſt vero gens Arabiæ Felicis, cujus meminit Marcianus in Periplo: Zadramitarum & Cinædocolpitarum. D Gentile, Zadramæus.

ZÆA, urbs Bœotiæ vetuſtiſſima. Herodianus vocem per E, & diphthongum æ ſcribit. Gentile, Zæates, uti Bœates.

E ZACANTHA, urbs Iberiæ, quam cepit Annibal, teſte Apollodoro lib. III Chronicorum. Gentile, Zacanthæus.

ZACYNTHUS, urbs ſic dicta a Zacyntho Dar-

dicta eſt, teſtatur Diodorus Sicul. lib. IV: Καὶ τὴν μὲν πρὸς τὴν Σικελίαν χερρονησίζουσαν Ζάγκλην, τοῦ τότε βασιλεύοντος τῆς πόλεως ἀπ' αὐτοῦ Ζάγκλης, τότε δὲ Μεσσήνης ὀνομαζομένης, ἄλλα τε καὶ λιμένα κατεσκεύασε, τὴν ὀνομαζομένην Ἀκτὴν ποιῆσαι. Verum hæc inter fabuloſa ſunt cenſenda. Non diſplicet Cluverii opinio, urbem nomen habere a littore curvo & portum includente, qui hodie vulgo appellatur *Brachium S. Raineri*, quum ζαγκόλον Siculis fuerit *curvum*, & ζάγκλον *falx*. Videtur illud ζάγκλον compoſitum ex intenſiva particula ζα & ἀγκύλον, unde ζαγκυλον, & per ſyncopen ζάγκλον, quod denotat λίαν ἀγκύλον, *valde curvum & obliquum*, ut eſt unci, hamuli, vel falcis aduncitas, ut Plautina voce utar. Sic Thucyd. lib. VI exiſtimat urbem habere nomen, quod ſpeciem falcis repræſentet: Ὄνομα δὲ τὸ μὲν πρῶτον Ζάγκλη ἦν ὑπὸ τῶν Σικελῶν κληθεῖσα, ὅτι δρεπανοειδὲς τὸ χωρίον τὴν ἰδέαν ἐστί, τὸ δὲ δρέπανον οἱ Σικελοὶ ζάγκλον καλοῦσι. De falce nihil habet Strabo, tantum τὸ ζάγκλιον curvum eſſe aſſerens, ita enim ille lib. VI: Ζάγκλη πρότερον καλουμένη διὰ τὴν σκολιότητα τῶν τόπων· ζάγκλιον γὰρ ἐκαλεῖτο τὸ σκολιόν. Verum an hæc ſit germana Strabonis ſcriptura, non parum equidem dubito: reponerem, ζάγκυλον γὰρ καλεῖται τὸ σκολιόν. Ita enim Etymologici Mag. auctor: Παρὰ τὸ ζα ἐπιτατικὸν καὶ τὸ ἀγκύλον, ζαγκύλον· καὶ κατὰ συγκοπὴν ζάγκλον, τὸ λίαν ἀγκύλον. Non recedit ab hac ſententia Cl. Bochartus, oppidi nomen a Punico *zalga* derivans, quod *uncinum & recurvatum* denotat. Eum videtis de Col. Phœnicum lib. I cap. XXVIII.

[4] Πατρὸς ἀπέκοψεν αἰδοῖα.] Notiſſima eſt fabula apud Mythologos. Vide Apollod. lib. I, & Schol. ad Lycophronem, cujus apponam verba: Δρέπανον δὲ ἡ Σικελία, ὅτι ἐκεῖ ἦν τὸ δρέπανον, μεθ' οὗ τὸν Οὐρανὸν ὁ Κρόνος ἐξέτεμεν, ἢ ὁ Λυνόφρων φησίν· ἢ ὅτι τὸ Κρονότομον δρέπανον λέγει· τὸ δὲ δρέπανον παρὰ Σικελοῖς ζάγκλον καλεῖται· μέμνηται δὲ Καλλίμαχος ἐν δευτέρῳ αἰτιῶν. Fragmentum illud Callimachi extat apud Etymol. Mag. auct. ubi ita eſt legendum: Ζάγκλον, τὸ δρέπανον, ὡς Καλλίμαχος·

Κείρονται γυιῶν ζάγκλον ὑποσχόμενοι.

[5] Ἐν τῷ δεκάτῳ.] Sic legunt conſtanter libri editi. Cod. Voſſianus ἐν τῷ ι. Qua de re poſſemus eſſe certiores, ſi Nicandri Siciliæ deſcriptio proſtaret. Hoc tamen ſemper crediderim, Nicandrum verſiculum illum non ita divulgaſſe, uti nunc in vulgatis repræſentatur, καί τις ἐκ Ζάγκλης ἐδάη δρεπανηΐδος ἄστυ. Quid repoſuerim auctoritate MSS in contextu apparet.

[6] Ζαγκλαῖος.] Gentile paſſim eſt obvium apud Herodotum, Pauſaniam & alios.

[7] Τῶν Κιναιδοκολπιτῶν.] Plures in orbe terrarum inveniuntur gentes, nomen ab inſigni ſcelere, & a turpi & laudanda conſuetudine ſortientes, inter quos merito Anthropophagi, Rhinocoluritæ, Baliarenſes &c. numerantur. Cinædocolpitarum appellatio aliunde originem habere nequit, quam a ſcelerata & obſcœniſſima illa turpitudine (date veniam honeſtæ aures) qua viri averſum & poſticum orbem abutendum propinant. Verum cum Stephanus in litera K ingentem temporis & vetuſtatis jacturam paſſus eſt, ut hodie ibi mutilus circumferatur, nihil nobis hic præter inane nomen reliquum eſt: quin imo teſtimonium, quod ex Marciano Heracleota huc vocat, in ejus epitome non conſpicitur. Horum tamen meminit Ptolemæus in Arabiæ felicis deſcriptione, & non procul a mari rubro collocat: Κιναιδοκολπιτῶν χώρας, Κάρνα κώμη, Ἄργα κώμη, Ζααράμ βασίλειον, Κίνδος κώμη. Sed ſine dubio in Ptolemæo reponendum Ζαδράμη βασίλειον.

[8] Καὶ διὰ τῆς αι διφθόγγου.] Ultimam vocem huic editioni ex Voſſ. cod. adjeci, in quo etiam gentile urbis ponebatur poſt teſtimonium, quod de ſcribendi ratione ex Herodiano allegatur. Itaque hac in parte a vulgatis recedere placuit.

[9] Ζάκανθα, πόλ. Ἰβηρίας.] Hæc eadem eſt urbs, quam infra noſter *Zacynthum* & *Saguntum* nominat. Sæpiſſime enim ſolet, ex varia apud auctores ſcribendi ratione, varias comminiſci urbes. Verum diverſa ſcriptura, diverſas civitates non condit. Non unus Apollodorus, ſed etiam alii ſcriptores graviſſimi *Saguntum* Ζάκανθαν appellavere. Polyb. lib. IV: Ἀννίβας μὲν γὰρ ἐγχειρεῖ κατὰ τοὺς καιροὺς τούτους Ζάκανθαν πολιορκεῖν. Vide præterea Appiani Hannib. ubi etiam gentile Ζακανθαῖος occurrit.

[10] Ζάκυνθος, πόλις.] Non addit, qua in orbis parte urbs ſita ſit. Intelligit ſine dubio urbem, in inſula ejuſdem nominis in mari Jonio, verſus oram occidentalem Peloponneſi, hodie *Zante* dicta. Situm Zacynthi graphice exhibet Agath. lib. I Geog. in Peloponneſi deſcriptione:

 Εἶτα κατὰ

τοῦ Δαρδάνου. ἀρσενικῶς Ὅμηρος, καὶ θη- A λυκῶς,

---- Καὶ ὑλήεσσα Ζάκυνθος.

---- Καὶ, ὑλήεντα Ζάκυνθον.

δευτέρα, Ἰβηρίας. τρίτη, Λιβύης, ἣν καὶ Ζακυνθίαν τινὲς ἀνέγραψαν. ὁ πολίτης B τῆς Ζακύνθου, [11] Ζακύνθιος, καὶ Ζακυνθία· τῆς δὲ Ζακυνθίας, Ζακυνθιανὸς, ὡς Ἀδριανός· ἢ Ζακυνθιεὺς, ὡς [12] Ἀκανθιεὺς, Οἰχαλιεύς.

ΖΑ'ΡΗΞ [13], πόλις Λακωνικὴ πρὸς τῇ C θαλάσσῃ, καὶ Ἥρως Ἀθηναῖος, ὡς Παυσανίας ἐν πρώτῳ. ἔστι καὶ [14] Ἱπποθόοντος ἡρῷον, ἀφ' οὗ καὶ φυλὴν ὀνομάζουσι. τὸ ἐθνικὸν, Ζαρήκιος, ἀπὸ τῆς γενικῆς, ὡς Θρᾴκιος. D

ΖΑ'ΡΗΤΑ [15], κρήνη ὑπὲρ τῆς [16] Χαλκηδονίας θαλάσσης, μικροὺς τρέφουσα κροκοδείλους, οἳ καλοῦνται Ζαρήτιοι.

ΖΑΡΙ'ΑΣΠΑ, ἢ Ζαριάσπη, πόλις Βακτριανή· Στράβων ἑνδεκάτῃ· [17] ἣ ἐκαλεῖτο καὶ Βάκτρα. E Χάραξ δὲ οὐδετέρως τὰ Ζαρίασπα. οἱ οἰκοῦντες, Ζαριασπηνοὶ ἐγχωρίως. ἀπὸ δὲ τοῦ Ζαριάσπη, Ζαριασπεύς.

ΖΑΥ'ΗΚΕΣ, ἔθνος Λιβύης· [18] Ἡρόδοτος δ'. F

Dardani filio, cujus uſum apud Homerum genere maſculino & fœmin. invenies:

---- *Et ſylvoſa Zacynthus.*

---- *Et ſylvoſum Zacynthum.*

Secunda, Iberiæ. Tertia, Libyæ, cujus nomen aliqui Zacynthiam ſcripſere. Zacynthi civis dicitur Zacynthius & Zacynthia; ſed Zacynthiæ, Zacynthianus, uti Adrianus, ſive Zacynthienſis, ſicuti Acanthienſis, Oechalienſis.

ZAREX, urbs Laconica juxta mare, & heros Athenienſis, teſte Pauſania libro primo. Eſt quoque Hippothoontis heroum, unde tribus nomen deducunt. Gentile, Zarecius, quod fit a genitivo, uti Thracius.

ZARETA, fons ſupra mare Chalcedonium, exiguos alens crocodilos, qui Zaretii appellantur.

ZARIASPA, ſive Zariaſpe, urbs Bactriana, de qua Strabo libro XI. Hæc etiam Bactra vocatur. Charax vero genere neut. Zariaſpa dixit. Incolæ more vernaculo dicuntur Zariaſpeni: ſed a Zariaſpe, fit Zariaſpenſis.

ZAUECES, gens Libyæ, de qua Herodotus

Εἶτα ἀνάπλεοντι ἄκρα Ἰχθῦς (ſcribendum potius Ἰχθῦς ut Ptol & Xenoph.) καθ' ἣν κεῖται Ζάκυνθος, καὶ ἐπέκεινα Χελωνάτας· πλησιαίτατον δὲ ἄκρον Ἄραξος ... Plura de ſitu apud Melam, Strabonem, Plinium & alios. Arx, quam habent Zacynthii, appellatur Pſophis, perhibente Stephano ex Pauſaniæ Arcadicis. Pſophidius enim & Zacynthus Dardani F claſſe prius in inſulam tranſmiſere, & alter arci, alter vero inſulæ nomen dedit.

[11] Ζακύνθιος.] Probant hoc civis nomen numiſmata vetera. Num. Alexandri apud Goltzium ΖΑΚΥΝΘΙΩΝ. Β. ΝΕΩΚΟΡΩΝ exhibet. Paſſim quoque occurrit apud Herodotum & Pauſaniam.

[12] Ἀκανθιεύς.] Hoc gentile ſuo loco non invenitur, non dubito tamen, quin genuinum ſit. Sed τὸ Οἰχαλιεὺς vix ad hunc locum pertinere videtur: nam inter τὸ Ζάκυνθος & Οἰχαλία nulla terminationis ſimilitudo conſpicitur.

[13] Ζάρηξ, πόλις Λακωνική.] Pauſaniæ, ut & Polybio, dicitur Ζάραξ, & centum ſtadia Epidauro abeſſe perhibet, ita enim ille in Laconicis: Ἐπιδαύρου δὲ σταδίους ἑκατὸν ἀπέχει Ζάραξ, λιμένας μὲν εὐλιμένους χωρίον, τῶν δὲ Ἐλευθερολακώνων μάλιστα ἐκπεπτωκός. Numeratur igitur inter civitates Eleutherolaconum: ſed hæc præ cæteris ingentem calamitatem paſſa eſt, cum Cleonymus Cleomenis F Ageſipolidis nepos eam funditus deleret. Fuit tamen hæc urbs ſub Argivorum potentia, a qua eam deinde liberavit Glympes, teſte Polyb lib. IV. Hinc tamen non liquet, eam a Polybio non in Argivorum finibus collocatam fuiſſe, quod vult Meurſius in Laconicis. Eſt quoque Zarax mons Eubœæ, cujus meminit Lycophron:

Ὀφελτίου τε μυχοὺς χοιράδων Ζάρακος.

Unde nomen acceperit refert Etymol. Mag. Auctor: Ζάραξ ὄρος Εὐβοίας, περὶ οὗ κλύδωνα τὰ ναυάγια τῶν Ἑλλήνων· Ζάραξ δὲ ὠνόμασται ἀπὸ Ζάρακος τοῦ Πετραίου υἱοῦ Καρύστου. Iſacius ad Lycophronem Caryſtum Zaracis patrem ſtatuit· Ζάραξ δὲ ἀπὸ Ζάρακος τοῦ υἱοῦ Καρύστου.

[14] Ἱπποθόοντος ἡρῷον, ἀφ' οὗ καὶ φυλὴν ὀνομάζουσι.] Sunt hæc verbotenus ex Pauſaniæ Atticis deſumpta. Sed male in omnibus Stephani editis legitur Ἱπποθόωντος, quod nos Pauſaniæ auctoritate & aliorum correximus.

[15] Ζάρητα.] Strabo lib. XII Ἀζαρήτιον nominat, & exiguos alereocrocodilos, id eſt, lacertos, ibidem teſtatur: Ἔχει δὲ ἡ χώρα μικρὸν ὑπὲρ τῆς θαλάττης κρήνην Ἀζαρητίαν, τρέφουσαν κροκοδείλους μικρούς. Eudoxus apud Antigonum in Mirabilibus idem perhibet cap. CLXII: Εὔδοξος δ' ἱστορεῖ τὴν μὲν ἐν Χαλκηδόνι (κρήνην ἔχουσαν) κροκοδείλους ἐν αὐτῇ μικρούς, ὁμοίους τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ. Hos parvos crocodilos, id eſt, aquaticas lacertas, Ægyptiis ſimiles, Statius lib. IV Sylv. in ritu Saturnalitio *Byzantiacos lacertos* appellat, ut bene obſervat Bochartus:

Tu vel unos cineis, ſitaque patrum,

Quales aut Libycis madent olivis,

Aut thus Niliacum piperve ſervant,

Aut Byzantiacos colunt lacertos.

[16] Χαλκηδονίας.] Tranſpoſitis literis in omnibus editionibus male Καλχηδονίας legebatur.

[17] Ἣ ἐκαλεῖτο Βάκτρα.] Fidem Stephani liberat Strabo loco citato. Πόλεις δ' εἶχον τά τε Βάκτρα, ἅπερ καὶ Ζαρίασπα καλοῦσι· ἣν διαῤῥεῖ ὁμώνυμος ποταμός. Hujus urbis etiam meminere Plinius, Solinus, Polybius, Arrianus, Ptolemæus, aliique. Ctetias in Perſicis hanc Ζαριν appellat Μαρμαρίδας, ἐπέκεινα τοῦ Τιγρανοχειμα. ... ΖΑΡΙΝ καλοῦσι, ἐφύλαττε ... Τιγρανοχειμα.

[18] Ἡρόδοτος δ'.] In omnibus libris MSS & editis commiſſus eſt error, in iis enim ſeptimus Herodoti liber citatur, cum tamen quarto hujus gentis meminit: Μαξύων δὲ Λίβυες Ζαύηκες ἔχονται, τοῖσι αἱ γυναῖκες ἡνιοχεῦσι τὰ ἅρματα ἐς τὸν πόλεμον. Parum emendate in Æthici coſmographia appellantur *Zeuges*, ita enim ille in Africæ deſcriptione: *Zeuges prius non unius loci cognomentum, ſed totius provinciæ fuit, veluti in hodiernum ita a prudentibus accipitur, Byzantium eſt ubi ejus metropolis civitas Hadrumetus ſita eſt: Zeugis eſt ubi Carthago civitas conſtituta eſt.* Vix dubitandum quin reponendum *Zaueces*. Non opus eſt emendare *Zaueces*, nam c & g ſæpiſſime permutantur.

δοτ@ δ΄. Ζαύηκες ἔθνος. Ἑκαταῖος ἐν Πε- A
ριηγήσει [19] Ἀσίας.

ΖΕΒΕ΄ΚΗ [20], πόλις τῆς Γαλιλαίας. Ἰώσηπος Ἰουδαϊκῆς ἀρχαιολογίας πέμπτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Ζεβεκηνὸς, ὡς αὐτός. σημαίνει δὲ τὸ ὄνομα κυρίως. B

ΖΕΙΡΙΝΙ΄Α, πόλις Θράκης. Θεόπομπος Φιλιππικῶν γ΄. τὸ ἐθνικὸν [21] Ζερινιάτης, ὡς Κυδωνιάτης.

ΖΕ΄ΛΕΙΑ [22], πόλις Τρωάδος.

Οἱ δὲ Ζέλειαν ἔναιον. ---- C

Ὅμηρος, [23] ἀπὸ Ζελείου ἥρωος. οἱ δὲ, [24] Ζέλειαν αὐτήν φασι. τὸ ἐθνικὸν, Ζελείτης. παρὰ Ποσιδίππῳ δὲ [25] εὕρηται διὰ τοῦ ι. Ἡρωδιανὸς Ζελειατῶν φησιν. ἔστι γὰρ Ζελειάτης, καὶ Ζελείτης. Ἔστι δὲ Ζέλεια [26] φρούριον Κυζίκου, ὡς D Διογένης [27] ἐν τρίτῃ περὶ Κυζίκου. τὸ ἐθνικὸν, ὅμοιον. [28] Ποσίδιππος δὲ, Πάνδαρος παρὰ τῷ Σιμοῦντι τέθαπται, φησίν.

---- Οὐδὲ Λυκάων

[illegible] Δέξα-

dotus lib. IV: Zanecces gens. Hecatæus in Aſiæ Periegeſi.

ZEBECE, urbs Galilææ, teſte Joſepho Antiquit. Judaïcarum libro quinto. Gentile, Zebecenus, quod idem uſurpat. Nomen illud Dominum denotat.

ZERINIA, urbs Thraciæ, auctore Theopompo lib. III. Gentile, Zeriniates, uti Cydoniates.

ZELIA, urbs Troadis:

Qui vero Zeliam habitabant. ----

Homerus. Nomen habet a Zeleo heroë. Alii hanc Zelam vocant. Gentile, Zelites. Apud Poſidippum vero per iota invenitur. Herodianus Zeliatarum meminit. Reperitur enim Zeliates & Zelites. Eſt quoque Zelia Cyzici caſtellum, de quo Diogenes libro III de Cyzico. Gentile, idem eſt. Poſidippus vero inquit: Pandarus juxta Simûntem ſepultus eſt.

---- *Neque Lycaon*

Cepit

[19] Ἀσίας.] Quo pacto Hecatæus in Aſiæ deſcriptione de hac gente mentionem fecerit, ego vix capio. Fortaſſis pro Ἀσίας reſcribendum Λιβύης. Hecatæus enim res Libycas deſcripſit, teſte Stephano in Ἐλίνεος.

[20] Ζεβέκη.] Verum hujus oppidi nomen non eſt ΖΕΒΕΚΗ, ſed tranſpoſitis literis ΒΕΖΕΚΗ, quod luce meridiana clarius adſtrui poteſt ex Joſepho, quem teſtem citat Stephanus, in cujus verba, ut alias quoque ſæpiſſime, librariorum ſumma incuria deturpata, jam incidit. Hodie in Joſepho libro citato hunc in modum legitur: Χαναναῖοι δ' ἀκμάζοντας αὐτοὺς καὶ ἐκεῖνοι τὸν καιρὸν τὸν παραμένοντα, στρατῷ μεγάλῳ περὶ Ζεβέκην αὐτοὺς ὑπέμενον, τῷ βασιλεῖ τῶν Ζεβεκηνῶν Ἀδωνιβεζὲκ τὴν ἡγεμονίαν ἐπιτρέψαντες· τὸ δὲ ὄνομα τοῦτο σημαίνει Βεζεκηνῶν κύριος. Ἀδωνὶ γὰρ τῇ Ἑβραίων γλώττῃ, κύριος λέγεται. Hinc itaque liquet, male etiam in Joſepho exaratum eſſe Ζεβέκην & Ζεβεκηνῶν, quod maniſeſtiſſime docent primitiva dictionis compoſitæ Ἀδωνιβεζὲκ, quam interpretatur regem Βεζεκηνῶν. Etiam LXX Seniores hoc oppidum Βεζὲκ appellant Jud I: Καὶ ἔκοψαν αὐτοὺς ἐν Βεζὲκ εἰς δέκα χιλιάδας ἀνδρῶν· καὶ κατέλαβον τὸν Ἀδωνιβεζὲκ ἐν τῇ Βεζὲκ, καὶ παρετάξαντο πρὸς αὐτόν. Verum quid judicandum de iſtis verbis, quæ eodem capitulo apud Epitomatorem ſequuntur: Σημαίνει δὲ τὸ ὄνομα κυρίως? Facile quidem ex Joſepho emendari poſſet κύριος. Manet ittamen locus mutilus, niſi hîc addamus vocem ex peregrina lingua Ἀδωνὶ, τὸν κύριον denotantem. Quin imo, Hebraica voce huc revocata, totum capitulum priſtinæ ſanitati minime reſtituitur. Plurima ſunt infarcienda, ut ſincerum & congruum huic ſectioni ſenſum retribuas. Sic tamen puto Stephanum illam in genuino opere concepiſſe, cujus manibus injuriam facere videbor, quod illa quæ ſequuntur contextui non inſeruerim. ΖΕΒΕΚΗ, πόλις τῆς Γαλιλαίας· Ἰώσηπος Ἰουδαϊκῆς ἀρχαιολογίας ε΄. στρατῷ μεγάλῳ περὶ Ζεβέκην αὐτοὺς ὑπέμενον· τὸ ἐθνικὸν, Ζεβεκηνὸς, ὡς αὐτός· τῷ βασιλεῖ τῶν Ζεβεκηνῶν Ἀδωνιβεζὲκ τὴν ἡγεμονίαν ἐπιτρέψαντες· τὸ δὲ ὄνομα τοῦτο σημαίνει Βεζεκηνῶν κύριος· Ἀδωνὶ γὰρ τῇ Ἑβραίων γλώττῃ, κύριος λέγεται. Hæc qui cum verbis Joſephi ſupra citatis contulerit, palam fatebitur, Stephano jam illa eſſe reddita, quæ vel Epitomator, vel temporis injuria ei ademerant.

[21] Ζερινιάτης.] Libri omnes, MSS & editi perperam exhibebant Ζερινάτης, quod in hac editione obelo confodimus.

[22] Ζέλεια, πόλις Τρωάδος.] Si Homerico hemiſtichio illa addamus, quæ apud Poëtam ſequuntur, urbis ſitus ſatis erit maniſeſtus:

Οἱ δὲ Ζέλειαν ἔναιον ὑπαὶ πόδα νείατον Ἴδης,
Ἀφνειοὶ, πίνοντες ὕδωρ μέλαν Αἰσήποιο
Τρῶες.

Itaque ſita erat ad imum Idæ montis pedem, non procul ab Æſepo amne. Aberat a Cyzico CXC ſtadiis, teſte Euſtathius ad locum Homeri citatum. Meminit etiam hujus urbis Arrianus lib. I de Exp. Alex. Οὗτοι δὲ πρὸς Ζέλειαν πόλιν στρατοπεδεύονται [illegible]. Fuiſſe ibi oraculum teſtatur Strabo, ſed quod jam ſua ætate defecerat. Eum videſis lib. XIII.

[23] Ἀπὸ Ζελείου ἥρωος.] Euſtathius ex Stephano tranſcripſit Ζελεῖ, ita enim ille ad Iliad. B. Ἐκλήθη δὲ ἡ τῆς Τρωάδος αὕτη Ζέλεια κατὰ τὸν Ἐθνικογράφον, ἀπὸ Ζελείου ἥρωος. Etymologus a *Zelye* quodam oppidum hoc nomen ſuum ſortiri perhibet: Ζέλεια, ὠνομάσθη ἀπὸ Ζέλυος τινὸς· ἢ διὰ τὸ τὸν ἥλιον ἐν αὐτῇ λίαν ἐκθειάζεσθαι. Sed audio hîc quoque aliam urbis Etymologiam, quaſi vox compoſita eſſet ex particula Ζα intenſiva & ἥλιον: nam ζαπλοῦτος, eſt πάνυ πλούσιος. Apollinem, id eſt ſolem, ibidem ſummopere fuiſſe cultum, ſcribit Pſeudo-Didymus ad Iliad Δ: Νομίσας [illegible], ὑπηνέχθη εἰς τὴν [illegible] Ζέλειαν· [illegible] Λυκίᾳ Ζέλεια [illegible] διὰ τὸ τὸν Ἀπόλλωνα ἐν αὐτῇ λίαν ἐκθειάζεσθαι.

[24] Ζέλειαν αὐτήν φασι.] Agit hic de varia vocis terminatione, paullo enim inferius inquit: εὕρηται καὶ διὰ τοῦ ι. Hanc diverſitatem etiam agnoſcit Euſtathius ad Iliad. B. Ἐθνικὸν δὲ φασιν αὐτῆς, Ζελείτης καὶ Ζελειάτης· εὕρηται δὲ διὰ τοῦ ι Ζελία. Τινὲς δὲ Ζέλειαν αὐτήν φασι καλεῖσθαι.

[25] Εὕρηται διὰ τοῦ ι.] Fortaſſis legendum εὕρηται διὰ τοῦ ι Ζελία. Videtur mihi illa vox excidiſſe, quam ſua ætate in Stephani codicibus Euſtathius invenit, uti maniſeſtiſſime liquet ex loco, commentario præcedenti citato.

[26] Φρούριον Κυζίκου.] Verſantur in eadem opinione Noſter & Archiepiſcopus Theſſalonicenſis, munimentum hoc diverſum eſſe ab urbe Zelea. Verum non mihi perſuadent: loci enim vicinitas me movet, ut credam, idem eſſe cum præcedente.

[27] Ἐν τρίτῃ περὶ Κυζίκου.] Præpoſitionem περὶ, quæ ab editis hactenus abſuit, inſerendam exiſtimavi. Ita enim in voce Βέσβικος, præter Diogenem Cyzizenum, citatur Agathocles ἐν τρίτῃ περὶ Κυζίκου.

[28] Ποσίδιππος δὲ, Πάνδαρος &c.] Hæc non bene diſtinguuntur in libris hactenus editis. Nos in hac editione diſtinctionum notulas adpoſuimus perneceſſarias, & ultimum φασὶν in φησὶ mutandum cenſuimus, ut orationi ſuus conſtet ſenſus.

[9] Δέξατό σε Ζελίη, ἀλλὰ προχοὴ Σιμόεντος. A

---- διὰ τοῦτό σοι Ἕκτωρ
Σῆμα καὶ ἀγχίμαχοι θῆκαν Λυκαονίδαι.

Cepit te Zelia, ſed oſtium Simoëntis.

---- Propterea tibi Hector
Monumentum & cominus pugnantes ſtatuerunt Lycaonidæ.

ΖΕΥΓΜΑ[10], πόλις Συρίας ἐπὶ τῷ Εὐφράτῃ, ὃν Ἀλέξανδρος ζεύξας ἁλύσει, διεβίβασε τὰ στρατεύματα. τὸ ἐθνικὸν, οἱ μὲν ἐπιχώριοι[11] Ζευγματεύς· δεῖ δὲ Ζευγματίτης, ὡς Ἀσκαλωνίτης, ὡς καὶ[12] Πρωτέας ὁ γραμματικὸς Ζευγματίτης. B C

ZEUGMA, urbs Syriæ ad Euphratem, ubi Alexander, poſtquam eum catenis junxiſſet, traduxit exercitum. Hinc indigenæ deducunt gentile, Zeugmatenſis, ſed debet eſſe Zeugmatites, uti Aſcalonites. Sic quoque Proteas grammaticus Zeugmatites vocatur.

ΖΕΦΥΡΙΟΝ[13], ἡ Ἁλικαρνασσὸς τῆς Καρίας. οὕτως ἐκαλεῖτο καὶ[14] πόλις Κιλικίας. τὸ ἐθνικὸν, Ζεφυριώτης. ἔστι καὶ Σκυθίας χωρίον. ἔστι καὶ[15] Ἰταλίας Ζεφύριον, ἀφ' οὗ Λοκροὶ Ἐπιζεφύριοι. ἔστι καὶ[16] ἄκρα τῆς Αἰγύπτου, ἀφ' ἧς ἡ Ἀφροδίτη καὶ Ἀρσινόη Ζεφυρῖτις, ὡς Καλλίμαχος. τὸ οὖν Ζεφυρίτης ἀπὸ τοῦ Ζεφυριώτης, συγκοπῇ τοῦ ω, ὡς τὸ Θρονίτης. Ἀρκάδιος δὲ διὰ διφθόγγου γράφει. D

ZEPHYRIUM, hoc nomine inſignitur Halicarnaſſus Cariæ, & urbs Ciliciæ. Gentile, Zephyriotes. Eſt quoque Scythiæ munimentum, nec non Italiæ Zephyrium, a quo Locri Epizephyrii. Eſt & Ægypti promontorium a quo Venus & Arſinoë Zephyritis, auctore Callimacho. Zephyrites igitur fit a voce Zephyriotes, per ſyncopen literæ o mega, uti Thronites. Arcadius vero per diphthongum ſcribit.

ΖΗΒΥΤΤΙΣ, πόλις Λιβύης· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. ὁ πολίτης, Ζηβυττίτης. E

ZEBYTTIS. oppidum Libyæ, teſte Hecatæo in Aſia. Oppidanus, Zebyttites.

ΖΗΛΑ[17], τόπος Ἀρμενίας, ἐν ᾧ Ἀναΐτιδι Σάκαια. λεγομένη καὶ αὐτὴ οὐδετέρως. [18] Ζελέ-

ZELA, locus Armeniæ, ubi in honorem Anaitidis Sacæa celebrantur. Urbs etiam genere neutro

[9] Δέξατό σε Ζελ.] Libri omnes male exhibent Ζελίῃ. Supra enim perhibet, Polidippum illam ſcribendi rationem, quam nos ſequimur, ſuo calculo adprobaſſe: παρὰ Ποσειδίππῳ δι' ὑψιλοῦ διὰ τοῦ ι. Præterea accuſandi caſum in rectum mutavi. Denique eodem illo verſiculo admittere non potui illud προχοῇ Σιμόεντος, quod libros vulgatos contra metri legem occupat, illud enim σι, adhærens τῷ προχοῇ, ex voce ſequenti repetitum eſt.

[10] Ζεῦγμα, πόλις Συρίας] Urbs ſatis nota, ut & ejus ſitus ex Polybio, Strabone, Dione, Plinio, Tacito, Statio, Ammiano, Ptol & aliis. Meminit noſter cujuſdam pontis, quo exercitum traduxit Alexander, de cujus catena etiam mentionem facit Plinius lib XXXIV cap. XIV: *Ferunt quidam & religione quadam id fieri. Et extare ferream catenam apud Euphratem amnem, in urbe qua Zeugma appellatur, qua Alexander Magnus ibi junxerat pontem, cujus annulos, qui refecti ſunt rubigine infeſtari, carentibus ea prioribus.*

[11] Ζευγματεύς] Apud Triſtanum, Goltzium & alios occurrit nummus cum inſcriptione ΖΕΥΓΜΑΤΕΩΝ.

[12] Πρωτέας &c] Hujus grammatici, ex hac urbe oriundi, mentionem facit Auctor Etymol Mag. in voce Καμπηλίας. Πρωτέας δ' ὁ Ζευγματίτης, Χαμαιλέων γράφει.

[13] Ζεφύριον, ἡ Ἁλικαρνασσός.] Vide notas ad illam vocem Sed obſervandum obiter, hanc urbem etiam *Zephyram* & *Zephyrium* dictam fuiſſe.

[14] Πόλις Κιλικίας.] Eſt urbs Ciliciæ Epiſcopalis ſub Archiepiſcopo Seleucienſi, inter Calycadni oſtia & Corycum urbem. Strabo lib. XIV: Πλησίον δ' ἐστὶ τοῦ Καλυκάδνου καὶ τὸ Ζεφύριον, καὶ αὐτὴ ἄκρα. Vide præterea Ptolemæum, Scylacem, & Livium lib. XXXIII.

[15] Ἰταλίας Ζεφύριον.] Non diu hiſce inhærebo, ſolummodo di am, Noſtrum heic reſpicere verba Strabonis lib VI: Μετὰ δὲ τὸ Ἡράκλειον, ἄκρα [illegible] Ζεφύριον, ἔχουσα [illegible] λιμένα, [illegible] ἡ πόλις οἱ Λοκροὶ οἱ Ἐπιζεφύριοι, [illegible]

[16] Ἄκρα τῆς Αἰγύπτου.] Strabo lib. XVII promontorium hoc non procul a Deri collocat & portu Leucaſpide. [illegible] Ζεφύριον [illegible]. Ab illo loco Venus & Arſinoe *Zephyritis* dicebantur, quod ex Callimacho probare nititur, cujus Epigramma extat apud Athenæum lib. VII:

Κόγχος ἐγὼ Ζεφυρῖτι παλαίτερος, ἀλλὰ σὺ νῦν με
Κύπρι Σεληναίης ἄνθημα [illegible]
Ναυτίλον. ---- ----

Catullus de Coma Berenices:

Abrupta paullo ante comæ, mea fata ſorores
Lugebant, cum ſe Memnonis Æthiopis
Unigena impellens nutantibus aëra pennis
Obtulit Arſinoes Chloridis ales equus.
Iſque per æthereas me tollens advolat umbras,
Et Veneris caſto collocat in gremio,
Ipſa ſuum Zephyritis eo famulumque legarat,
Gnata Canopeis incola littoribus.

Ad quem locum videſis Scaligerum & alios.

[17] Ζῆλα, τόπος Ἀρμενίας, ἐν ᾧ Ἀναΐτιδι Σάκαια.] Libri editi multum ab hac lectione diſcrepant, in quibus legitur: Ζῆλα, τόπος Ἀρμενίας, ἐν ᾧ * Ἀρτέμιδι Σάκαια. Nos pro Ἀρτέμιδι, quæ hic locum habere non poteſt Ἀναΐτιδι repoſuimus. Librarii enim ex Anaitide Artemida fecerunt, numen notius pro ignoto ſubſtituentes Et quanquam multorum ingenia a veritate ſint averſa, non putamus tamen aliquem poſſe inveniri, qui de hac emendatione vel dubitet, ſi locum Strabonis lib. XI, quem Stephanus ipſe teſtem citat, cum ea contulerit, ita enim ille: [illegible] τῆς Ἀναΐτιδος, [illegible] ἱερὸν ἱδρύσαντο [illegible] Ἀναΐτιδος [illegible] τὰ Σάκαια, ἣν μέχρι νῦν ἐπιτελοῦσιν οἱ τὰ Ζῆλα ἔχοντες Hunc locum reſpexiſſe Stephanum, nemo in dubium vocare poteſt. Hanc enim Anaitidem, apud Armenios in honore fuiſſe, teſtatur idem Geographus lib. XII: Ἡ δὲ Ζηλῖτις ἔχει πόλιν Ζῆλα ἐπὶ χώματι Σεμιράμιδος τετειχισμένην, ἔχουσαν τὸ ἱερὸν τῆς Ἀναΐτιδος, ἣν καὶ οἱ Ἀρμένιοι σέβουσι). Verum an hæc *Anaitis* & *Artemis* Græcorum, nomina ſint eorundem numinum, ex antiquis non liquet, quanquam hoc Seldenus, nulli veteris teſtimonii auctoritate permotus, Syntag. II de Diis Syris ſtatuat, luculenter ibidem docens, quo ritu olim celebrabantur τὰ Σάκαια, ſive τῶν Σακαίων ἑορτή, quam Stephanus Σάκαια appellat Ne autem omnia illa huc repetamus, & lectori moleſtiam creemus legendo, eum remittimus ad Seldenum

[38] Στράβων ἑνδεκάτῃ. ἔστι δὲ Ποντικὴ Ζῆλα A οὐδετέρως. [39] ἔστι δὲ Ζήιλα τρισυλλάβως, πόλις Καππαδοκίας, ἣν ἔκτισεν ὁ Νικομήδους υἱὸς Ζήιλας. ὁ πολίτης, [40] Ζιηλήτης.

ΖΗ'ΛΟΣ, πόλις τῶν ἑσπερίων Αἰθιόπων· [41] Στράβων ἑπτακαιδεκάτῃ. ὁ πολίτης, B Ζηλίτης.

ΖΗΝΟΔΟ'ΤΙΟΝ, πόλις Ὀσροήνης, [42] πλησίον Νικηφορίου· Ἀῤῥιανὸς Παρθικῶν δευτέρῳ. τὸ ἐθνικὸν, Ζηνοδότιος, καὶ Ζηνοδοτιεύς, καὶ Ζηνοδοτηνὸς ἐπιχωρίως. C

ΖΗΡΑ'ΝΙΟΙ, ἔθνος Θρᾴκης· Θεόπομπος εἰκοστῷ πέμπτῳ. καὶ Ζηρανία, ἐπὶ τῆς χώρας. Ἔφορος εἰκοστῷ ἑβδόμῳ.

ΖΗ'ΡΥΝΘΟΣ, πόλις καὶ ἄντρον Ἑκάτης, [43] ἐν Θρᾴκῃ. Λυκόφρων, D

Ζήρυνθος ἄντρον τῆς [44] κυνοσφαγοῦς θεᾶς
Λιπών.

ὁ πο-

Æ neutro effertur, auctore Strabone libro XI. Eſt etiam Pontica Zela gen. neut. & Zeila tribus ſyll. bis, urbs Cappadociæ, quam Zeilas Nicomedis filius condidit. Civis, Zeilites.

ZELUS, oppidum Æthiopum occidentalium, de quo Strabo libro XVI. Oppidanus, Zelites.

ZENODOTIUM, urbs, Osroënæ Nicephorio vicina, cujus meminit Arrianus lib. II Parthicorum, Gentile; Zenodotius & Zenodotienſis, & Zenodotinus more vernaculo.

ZERANII, gens Thraciæ, teſte Theopompo libro XXV. Et Zerania de regione dicitur apud Ephorum libro XXVII.

ZERYNTHUS, urbs & antrum Hecatæ in Thracia, de quo Lycophron:

Zerynthium antrum canivoræ Deæ
Linquens.

Oppi-

Seldenum jam citatum, & Caſauboni animadverſiones in Athenæum lib. XII cap. X.

[38] Στράβων ἐν δ᾽ ... Ποντικὴ Ζῆλα οὐδετέρως] Supplementum hoc non agnoſcunt libri Palatini, ſolus Voſſianus nos tam inſigni incremento beavit. Baſilius Mag. Epiſt. 72: Καὶ [illegible] ἐν Ζήλοις. Et epiſt. 73: [illegible] τοῖς [illegible] τῆς Ἀ[illegible] Ζήλων. Ponticam hanc civitatem Hirtius *Zelam* appellat, atque ejus nobilitatem Mithridatis victoria, & Triarii infelicitate adauget. *Ziela eſt oppidum in Ponto poſitum ipſo, ut in plano loco, ſatis munitum.* Etiam duo hoc nomine oppida agnoſcit Plinius lib. VI cap. III in Cappadociæ deſcriptione. *Reliqua ſui parte (habet) Melitam a Semiramide conditam, haud procul Euphrate: Diocæſaream, Ixana, Caſtabala, Magnopolim, Zelam.* Ultimam Plinius eodem cap. Zielam appellat: *Iris flumen deferens Lycum. Civitas Ziela intus, nobilis clade Triarii & victoria Caii Cæſaris.* Dio tamen Cæſarem apud Armeniæ urbem Ζῆλαν (quam alii *Zelam* vocant) hanc victoriam obtinuiſſe aſſeverat.

[39] Ἔστι δὲ Ζήιλα ... ἣν ἔκτισεν ὁ Νικομ. υἱὸς Ζήιλας.] Peſſime, tranſpoſito elementorum ordine, in editis nomen urbis Ζιήλα & conditoris Ζιήλας dicitur. Liquet hoc maniſeſte ex literarum ſerie quam ſequuntur noſter, & ex Memnone, ubi egregius in hanc rem reperitur locus. Οἱ [illegible] Νικομήδης [illegible] Ἀ[illegible] Ex hoc loco etiam colligere licet, qua occaſione Zeilas in Armenia locum ſupra dictum ædificaverit. Sed non paſſim hic Nicomedis filius Ζηίλας appellatur, verum utrique littera Ζηίλας Athenæus lib. II: [illegible] Strabo lib. XII: [illegible] Sed an recte hoc nomen Strabo & Athenæus exaraverint, aliis dijudicandum relinquo.

[40] Ζιηλήτης] Fit hoc oppidani nomen, ſi genuinum ſit, a Ζιήλα. Sed a Ζήιλα Armeniæ loco deducere oportet Ζηιλήτης. Femininum Ζηλῖτις aliquoties apud Strabonem lib. XII invenitur: Ζηλῖτις, ἡ ἔχει πόλιν Ζῆλα ἐπὶ χώματι.

[41] Στράβων ἑπτακαιδεκάτῃ] Ita deleri emendari pro ἑνδεκάτῃ jam olim monuit Ortelius: nam libro XVII deſcribit Geographus Æthiopas Heſperios ſupra Mauritaniam ad mare exterius. Præterea urbis nomen apud Strabonem non eſt Ζῆλος, ſed Ζῆλις, ita enim ille: [illegible] Λίξος, πόλις ἐν Ζήλις, καὶ Τίγα.

[42] Πλησίον Νικηφορίου] Zenodotium & Nicephorium vicinas eſſe urbes maniſeſte liquet ex Dione Caſſio lib. XL, ubi de Craſſo loquitur: Ταχὺ γὰρ δὴ ὁ Κράσσος [illegible] [illegible] καὶ τὰς [illegible] τὰς Ἑλληνίδας μάλιστα, τάς τε ἄλλας καὶ τὸ Νικηφόριον [illegible]. Deinde ſequitur: Πολλοὶ τε [illegible] Ζηνοδότιον [illegible] Vide quoque Plutarchum in Craſſo.

[43] Ἐν Θρᾴκῃ] Utrum in Thracia, an vero in Samothracia, inſula Hebro Thraciæ flumini oppoſita, Zerynthus extiterit, ex antiquorum ſcriptis non maniſeſte liquet. Cum noſtro conſentit Lycophronis Scholiaſta: Ἐν Θρᾴκῃ ἄντρον ἐστὶν, ἐν ᾧ ἡ Ζηρυνθία Ἀφροδίτη τιμᾶται. Idem alio loco: Ζήρυνθον ἄντρον Θρᾳκικὸν [illegible] Vide quoque Etymologici Mag. Auctorem in illa voce. Scholiaſtes ad Nicandri Theriaca in Samothracia collocat: Τὸ Ζηρύνθιον ἄντρον ἐν Σαμοθρᾴκῃ [illegible] Λυκόφρων δέ φησι· Ζήρυνθον ἄντρον τῆς κυνοσφαγοῦς θεᾶς· ὃ ἐστι σπήλαιον τῆς Ἑκάτης. Sic Ovidius lib. I Triſt. Eleg. IX ab Hectorea urbe ad portus Imbriæ terræ pervenit, & inde ad Zerynthia littora, ubi denique a Thracia Samon: adeo ut Zerynthia littora in Samothracia collocet, ita enim ille:

- - - - Et ab Hectorea urbe
Venimus ad portus Imbria terra tuos.
Inde levi vento Zerynthia littora nacta
Threiciam tetigit feſſa carina Samon.

Non puto tamen Zerynthium antrum & urbem in Samothracia fuiſſe, auctoritate Livii potiſſimum motus, qui templum Apollinis hoc nomine inſignitum in Ænorum finibus, Thraciam inter Hebrum & Melan amnem habitantium, ita enim ille lib. XXXVIII: *Ex eo ad Hebrum flumen perventum eſt. Inde Ænorum fines præter Apollinis, Zerynthium quem vocant incolæ, templum ſuperant. Alia anguſtiæ circa Tempyram excipiunt (hoc loco nomen eſt), nec minus confragoſa, quam priores.* Et quanquam Scholiaſt. Nicandri in Samothracia ſupra collocaverit, alio tamen loco melius ratiocinatur, & antrum accuratius deſcribit hiſce verbis: [illegible] Ὀρφέως [illegible] τὰ Ζηρύνθιον ἄντρον. Hinc itaque clare liquet in Thracia debere poni.

[44] Κυνοσφαγοῦς θεᾶς.] Libri editi Xylandrianam præcedentes, quin & calamo exarati totum verſiculum non exhibent; Ζήρυνθος ἄντρον τῆς [illegible] Male tamen Xylander hunc locum interpolavit edendo κυνὸς φανῆς. Quod nos divulgamus, ab unoquoque, ut ſpero, approbabitur. Sed hoc obiter explicandum, Lycophronem hic intelligere Hecaten cui canes immolabantur, unde apud Theocritum legimus:

Τᾷ χθονίᾳ θ᾽ Ἑκάτᾳ, τὰν καὶ σκύλακες τρομέοντι.

Hinc

ὁ πολίτης Ζηρύνθιος, καὶ [45] Ζηρυνθιάς. A

ΖΙΠΟΙΤΙΟΝ, πόλις Βιθυνίας, [46] ἀπὸ Ζιποίτου βασιλέως. τὸ ἐθνικὸν, Ζιποίτιος.

ΖΟΆΡΑ, πόλις Περσική. οἱ οἰκοῦντες, Ζοαρᾶται. Διονύσιος δὲ Ζοάρους αὐτοὺς φησιν, ἐν τρίτῳ Βασσαρικῶν. [47] ἔστι καὶ κώμη μεγάλη, B ἢ φρούριον ἐν Παλαιστίνῃ, ἐπὶ τῇ Ἀσφαλτίδι καλουμένῃ θαλάσσῃ Ζόαρα, οὐδετέρως. δηλοῖ δὲ τῇ Ἑβραίων φωνῇ τὸ μικρὸν, ὅτι ὁ Λὼτ ἔφυγε, καὶ ἐσώθη ἀπὸ τῆς Σοδομιτικῆς ὀργῆς. οἱ πολῖται τοῦ χωρίου, Ζοαρηνοὶ, διὰ C τὸν ἐγχώριον τύπον, καὶ Ζοαρᾶται· οἱ γὰρ δύο τύποι Ἀράβιοι.

ΖΟΊΤΕΙΟΝ, πόλις Ἀρκαδίας. [48] Παυσανίας ὀγδόῳ. [49] λέγεται καὶ Ζοίτια. ἀπὸ Ζοίτεως. τὸ ἐθνικὸν παρὰ τὸ Ζοίτειον, D Ζοιτιεύς· παρὰ δὲ τὴν Ζοίτιαν, Ζοιτεύς.

ΖΟΜΒΙΣ, πόλις τῆς Μηδίας.

ΖΟΥΧΙΣ, πόλις Λιβύης περὶ τὴν Σύρτιν. [50] Στράβων ἑπτακαιδεκάτῃ. ὁ πολίτης, Ζουχίτης. E

ΖΥΓΕΝΑ [51], νῆσος ἐν τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ. τὸ ἐθνικὸν, Ζυγενίτης· καὶ κτητικὸν, Ζυγενικός.

ΖΥ-

Oppidanus, Zerynthius & Zerynthias.

ZIPOETIUM, urbs Bithyniæ a Zipœto rege condita. Gentile, Zipœtius.

ZOARA, urbs Perſica, cujus incolæ Zoaratæ. Dionyſius libro III Baſſaricorum illos Zoaros appellat. Eſt quoque vicus magnus, ſive caſtellum in Palæſtina ad mare quod *Aſphaltis* dicitur, Zoara genere neutro. Quæ vox Hebræorum lingua parvum ſignificat. Huc Loth fugit, atque a Sodomitica ira ſalvum ſe præſtitit. Cives hujus loci, Zoareni, propter vernaculam formam, & Zoaratæ. Geminæ enim hæ formæ ſunt Arabicæ.

ZOETIUM, urbs Arcadiæ, de qua Pauſanias lib. VIII. Dicitur etiam Ziteon a Ziteo. Gentile a Zœteum, Zœtæenſis, ſed a Zœtea Zœtenſis.

ZOMBIS, urbs Mediæ.

ZUCHIS, urbs Libyæ circa Syrtim, de qua Strabo lib. XVI. Civis Zuchites.

ZYGENA, inſula in mari rubro. Gentile, Zygenites, & poſſeſſivum Zygenicus.

ZY-

Hinc etiam canes Ἑρμῆς ἀγάλματα Heſychio dicti ſunt: Ἑρμῆς ἀγάλματα, τὰς κύνας οὕτω φασὶ, διὰ τὸ [illegible] Ἑκάτῃ κυνῶν. Sic quoque apud Spartanos Juno Αἰγοφάγος, *capri-vora* nuncupatur, quod ipſi capræ immolabantur.

[45] Ζηρυνθιάς] Vel ſcribendum Ζηρυνθιάς, vel Ζηρυνθία, quod apud Etymologici Mag. Auctorem occurrit: Ζηρυνθία, Ἀφροδίτη ἐν Θρᾴκῃ. Vide quoque Lycophronis Schol. loco jam ſupra citato.

[46] Ἀπὸ Ζιποίτου βασιλέως] Zipœten ad Lyperum montem urbem ſuo nomine inſignem condidiſſe teſtatur Memno: Ὑπὸ δὲ τοὺς αὐτοὺς χρόνους [illegible] τοὺς Ἡρακλεώτας ὁ τῶν Ζιποίτην τὸν Βιθυνῶν πόλιν [illegible], ὃς τῆς Θυνιακῆς ἐπῆρχε Θρᾴκης . . . καὶ [illegible] κρατοῦ ὁ Ζιποίτης . . . Λιπαρὰς ἐν πολέμοις [illegible] . . . πόλιν ὑπὸ τῷ Λυπήρῳ ὄρει, τῷ αὐτῷ κληθεῖσαν ὀνόματι. Non puto apud alios hac de re mentionem fieri.

[47] Κώμη μεγάλη, ἢ φρούριον ἐν Παλ. &c.] Conjunctio disjunctiva, verum huic loco ſenſum reddens, a vulgatis aberat, quam ex MSS revocavi. Satis accurate hoc oppidum ad lacum Aſphaltiten ponit, quo Loth fugiebat, ut ſe ſalvaret a Sodomitis. Noſter ſine dubio reſpicit locum Joſephi lib. I cap. XII: Διασώζεται δὲ αὐτὸς μετὰ τῶν θυγατέρων, εἰς ἀρχήν τι χωρίον καταφυγὼν, [illegible] ὑπὸ τῶν [illegible]. Ζωὼρ ἔτι καὶ νῦν λέγεται· καλοῦσι γὰρ οὕτως Ἑβραῖοι τὸ ὀλίγον. Ergo optime Stephanus perhibet, *Zoara* Hebraica lingua denotare *parvum*. Inde nomen habebat, erat enim *urbs parva*, auctore Moſe cap. XIX. 22 Geneſ. qui etiam affirmat, quod ei antea *Belah* nomen fuerit cap. XIV. 2. Septuaginta Interp. vertunt Σηγώρ, quod eodem redibit. Hujus oppidi Joſephus etiam meminit lib. IV de Bel. Jud. cap. XXVII ubi de longitudine lacus Aſphaltitidis loquitur: Ταύτης τῆς λίμνης μῆκος μὲν ὀγδοήκοντα καὶ πεντακόσιοι ςάδιοι, καθὸ δὴ μέχρι Ζοάρων τῆς Ἀραβίας ἐκτείνεται· εὖρος δὲ πεντήκοντα καὶ ἑκατόν· γειτνιᾷ δ' ἡ Σοδομῖτις αὐτῇ. Hinc clariſſime liquet, eadem eſſe *Zoara*, quæ Stephanus in Palæſtina, & Joſephus in Arabia collocat. Noſter Palæſtinam tertiam, Joſeph. vero Petræam Arabiam intelligit, & illas regiones non eſſe diverſas, etiam pueri noverunt. Imo Joſephum non alia innuere *Zoara* evidentiſſime apparet ex Antiq. Jud. lib. I cap. XII, ubi hæc leguntur ante verba, jam ſupra ex eo allegata: Καὶ ὁ θεὸς ἐνσκήπτει βέλος εἰς τὴν πόλιν, καὶ σὺν τοῖς οἰκήτορσι κατεπίμπρατο, καὶ τὴν γῆν ὁμοίῳ πυρὶ ἠφάνιζε, ὡς μοι καὶ πρότερον λέλεκται τὸν Ἰουδαϊκὸν ἀναγράφοντι πόλεμον. Deinde paucis interjectis vocabulis ſequuntur verba, jam ſuperius producta. Sic quoque Ptolemæus idem oppidum Arabiæ deſertæ mediterraneis annumerat lib. V cap. XVII: Αὔαρα, Ζανααθα, Ἄδρου, Ζόαρα, Θεάνα &c.

[48] Παυσανίας ὀγδόῳ.] Lectionis monſtrum eſt, quod repræſentant Veneta & Florentina editio: Παυσανίας [illegible] ὀγδόῳ. Sed merito Holſtenius mediam vocem obelo confodit.

[49] Λέγεται καὶ Ζοίτια] In omnibus vulgatis & MSS invenitur: λέγεται καὶ Ζοίτιον, ἀπὸ Ζοίτεως, ſed manifeſtiſſimo errore, quia deinde a Ζοίτεια gentile deducitur. Præterea apud Pauſaniam lib. VIII diverſa hæc ſcribendi ratio occurrit: Ἐκ δὲ Εὐτρησίων, Τρικολωνοί, καὶ Ζοίτιον, καὶ Χαρισία. Deinde ſequitur: Ζοιτίαν δὲ ἀπέχουσαν μὲν Τρικολώνων οὐ πολὺ ἐς τὸ εὐθύ, ἐν ἀριστερᾷ δὲ ὁδοῦ, ἀπὸ τῶν Τρικολώνων ἐς ἀριστερὰν, Ζοιτίαν οἰκίσαι τὸν Τρικολώνου λέγουσι. His ex verbis manifeſte apparet, nos non temere, laborantii in Epitomatore loco, medicinam attuliſſe.

[50] Στράβων, ἑπτακαιδεκάτῃ] Male hactenus editi: ἑπτακαιδεκάτη nam libro XVII Strabo hujus urbis, ob purpuræ tincturas & ſalſamenta decantatiſſimæ, mentionem facit, ita enim ille: Μετὰ δὲ τὴν Σαβρὰν Ζοῦχις ἐστὶ λίμνη σταδίων τετρακοσίων, στενὸν ἔχουσα εἴσπλουν, καὶ παρ' αὐτὴν πόλις ὁμώνυμος, πορφυροβαφεῖα ἔχουσα, καὶ ταριχείας παντοδαπάς. Eadem hæc civitas a Stephano ex Artemidori epitome Ξοῦχις vocatur. Sunt enim Z & Ξ literæ homogeneæ, & faciliime permutabiles. Sic quoque iidem populi Troadis Ἀζαῖοι & Ἀξαῖοι Heſychio, & eadem gens circa Colchidem Κοραξοὶ & Κοροζοὶ Tzetzæ, & Τενεζέριος inſula [illegible] etiam Τενεξέριος dicitur.

[51] Ζυγένα, νῆσος ἐν τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ.] Capitulum hoc non ſervat literarum ordinem, unde ſuſpicor, olim a Stephano Ζυγαινα exaratum fuiſſe, quæ Arabici ſinus inſula eſt, teſte Ptol. lib. VI: Νῆσοι δὲ παράκεινται τῇ χώρᾳ, κατὰ μὲν τὸν Ἀραβικὸν κόλπον, Αἴνη, Τιμαγηνοὺς, Ζυγαινα &c. De ſitu ne ſit dubium, nam ſinus Arabicus & mare Erythræum ſæpiſſime a geographis pro eodem ſumuntur.

ΖΥΓΑΝΤΙ΄Σ, πόλις Λιβύης· Ἑκαταῖος A Ἀσίας περιηγήσει. [52] οἱ πολῖται, Ζυγάντες. οἵ τινες τὰ ἄνθη συλλέγοντες, μέλι ποιοῦσιν, ὥς τε μὴ λείπεσθαι τοῦ ὑπὸ τῶν μελισσῶν γιγνομένου, ὡς Εὔδοξος ὁ Κνίδιος [53] ἐν ἕκτῳ γῆς περιόδου.

ΖΥΓΟΙ΄, πρὸς τῷ τῆς Ἀσίας Βοσπόρῳ. B [54] Στράβων ἑνδεκάτῃ. τούτων ἔοικε καὶ ἡ Ζυγόπολις παρὰ Τραπεζοῦντα· Στράβων δυοκαιδεκάτῃ. [55] τοῦ Ζυγοὶ τὸ ἐθνικὸν, Ζυγιανός.

ΖΩΒΙ΄ΔΑΙ, ἔθνος πλησίον Καρμανίας· Κουάδρατος ἐν Παρθικῶν δευτέρῳ. C

ΖΩ΄ΝΗ[56], πόλις Κικόνων. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. τὸ ἐθνικὸν, Ζωναῖος.

ΖΩΣΤΗ΄Ρ, τῆς Ἀττικῆς ἰσθμὸς, ὅπου φασὶ τὴν Λητὼ λῦσαι τὴν ζώνην, καθεῖσαν ἐν D τῇ λίμνῃ λούσασθαι. ἐνταῦθα θύουσιν ἁλιεῖς Λητοῖ, καὶ Ἀρτέμιδι, καὶ Ἀπόλλωνι Ζωστηρίῳ. ὁ τοπίτης, Ζωστήριος. τιμᾶται καὶ Ζωστηρία Ἀθηνᾶ ἐν Λοκροῖς τοῖς Ἐπικνημιδίοις.

ZYGANTIS, oppidum Libyæ, auctore Hecatæo in Aſiæ Periegeſi. Oppidani, Zygantes, qui collectis floribus mel conficiunt, quod ab apibus facto nequaquam cedit, uti perhibet Eudoxus Cnidius lib. VI de terræ circuitu.

ZYGI, ad Aſiæ Bolphorum ſiti ſunt, teſte Strabone lib. XI. Horum videtur eſſe Zygopolis juxta Trapezuntem, qua de re Strabo lib. XII. A voce Zygi deducitur gentile, Zygianus.

ZOBIDÆ, gens Carmaniæ vicina, cujus Quadratus libro II Parthicorum meminit.

ZONE, urbs Ciconum, auctore Hecatæo in Europa. Gentile, Zonæus.

ZOSTER, Atticæ regionis Iſthmus, ubi Latonam ſolviſſe zonam perhibent, ac in lacu projectam lavaſſe. Hic piſcatores Latonæ, & Dianæ, atque Apollini Zoſterio ſacrificant. Loci incola, Zoſterius. Colitur quoque apud Locros Epicnemidios Minerva Zoſteria.

[52] Οἱ πολῖται Ζύγαντες.] Hi ſunt *Byzantes*, quos alio loco deſcribit Stephanus, ibidem condemnans ſcribendi rationem in Herodoto uſitatam: Βύζαντες, Λιβύης ἔθνος Καρχηδόνι &c. Παρ' Ἡροδότῳ δὲ κακῶς διὰ τοῦ γ, Γύζαντες. Verum hodie in Herodoto legitur Ζύγαντες, ubi eundem mellis conficiendi morem apud illos in uſu eſſe aſſeverat, de quo noſter ex Eudoxo Cnidio: Τούτοισι δὲ, Ζύγαντες ἔχονται, ἐν τοῖσι μέλι μὲν πολλὸν μέλισσαι κατεργάζονται· πολλῷ δ' ἔτι πλέον λέγεται δημιουργοὺς ἄνδρας ποιέειν. Promiſcue appellantur Βύζαντες, Γύζαντες, Γύζαντες, & Ζύγαντες. Sine dubio noſter incidit in Hecatæi & Eudoxi Cnidii codices, ubi Ζ & Ξ, & Γ permiſcebantur: nam verum nomen eſſe *Byzantes*, etiam ex inſcriptionibus, fidiſſimis teſtibus, probari poſſet.

[53] Ἐν ἕκτῳ γῆς περιόδου.] Hanc hiſtoriam Apollonius in Mirabilibus hauſit ex libro VII Eudoxi Cnidii, ita enim ille: Εὔδοξος ὁ Κνίδιος ἐν τῷ ζ τῆς περιόδου, ὑπὸ ἐπὶ πᾶσι τῶν ἐν Λιβύῃ τὸ ἔθνος εἶναι, ὃ ὑπὲρ ἄνω Σύρτεων δὲ καὶ Καρχηδόνος πρὸς ἀνατολὰς κείμενοι, οἳ καλοῦνται Γύζαντες, οἵτινες τέχνην ἐπιτηδεύουσι, τὰ ἄνθη συλλέγοντες, τὰ ἐν τοῖς τόποις μέλι ποιοῦσι τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον, ὥστε λείπεσθαι οὐδὲν τοῦ ὑπὸ τῶν μελισσῶν γιγνόμενον. Hic etiam Γύζαντες invenit Apollonius, & Stephan. Ζύγαντες. Verum hoc non tantum imputandum tranſcriptoribus, ſed quoque literarum in pronunciando affinitati, ut in præcedentibus diximus.

[54] Στράβων ἑνδεκάτῃ.] Et libro XI & XII de Zygis & Zygopoli Geographus mentionem fecit: Μετὰ δὲ τὴν Σινδικὴν καὶ τὴν Γοργιππίαν ἐπὶ τῇ θαλάττῃ ἡ τῶν Ἀχαιῶν καὶ Ζυγῶν καὶ Ἡνιόχων παραλία τὸ πλέον ἀλίμενος. Et lib XII: Εἶτα τῆς Ἑρμωνάσσης πλησίον ἡ Τραπεζοῦς· εἶθ' ἡ Κολχίς· ἐνταῦθα δέ που ἐστὶ καὶ Ζυγόπολίς τις λεγομένη. Appellantur quoque a Strabone Zygii, quemadmodum Bœoti Bœotii, Syri Syrii &c. Dionyſ de Situ Orbis:

Τοῖς δ' ἐπιναιετάουσιν ὁμούριοι αἶαν ἔχοντες
Ἡνίοχοι, Ζυγοί τε Πελασγιάδος ἐκγονοι αἴης

Neque aliter hos vocavit Priſcianus in verſione ſuas

Poſt hos Enìochi, genuit quos Græcia tellus
Et Zygii juxta vivunt regione ſub una.

Et a Plinio lib. VI cap. VII *Zigæ*. Hos olim ab Arriano *Zinchos* vocatos fuiſſe, opinatur Holſtenius ad Ortelium.

[55] Τοῦ Ζυγοὶ τὸ ἐθνικὸν, Ζυγιανός.] Putat Salmaſius hanc ἐθνικοῦ formationem non poſſe procedere & eſſe falſam, niſi legatur: Τοῦ Ζύγιοι τὸ ἐθνικὸν, Ζυγιανός. Sed quo pacto hujuſmodi gentilia formentur, quæ duabus ſyllabis primitivum ſuperant, luculenter noſter demonſtrat in Ἄγκυρα. Et in voce Ταῦρος perhibet per pleonaſmum literæ A formari: Ταῦρος· τὸ ἐθνικὸν Ταυριανὸς, πλεονασμῷ τοῦ α, ὡς Ζυγιανός.

[56] Ζώνη, πόλις Κικόνων.] Cicones, gens Thraciæ ad Hebrum, a Cicone Apollinis F nomen invenere. Ab horum conjugibus Orpheus, quia poſt obitum Eurydices muliebrem ſexum faſtidit, tranſlato in pueros amore, diſcerptus eſt, qua de re Virgil. lib IV Georg.

- - - Spreta Ciconum quo munere matres
Inter ſacra Deum nocturnaque orgia Bacchi,
Diſcerptum latos juvenem ſparſere per agros.

Zones meminit Scylax in Thracia: Καὶ πόλεις ἐν τῇ ἠπείρῳ ἐμπόρια, Δοῦς, Ζώνη. Fabulantur poetæ *Zonen* Orphei carminibus eſſe celeberrimam, ibique frondere fagos agreſtes, quas eo à Pieria ire docuerat. Apollon. Rhod. I Argonaut.

Φηγοὶ δ' ἀγριάδες, κείνης ἔτι σήματα μολπῆς,
Ἀκτῇ Θρηϊκίῃ Ζώνης ἔπι τηλεθόωσαι
Ἑξείης στιχόωσιν ἐπήτριμοι. . . .

Ad quem locum Scholiaſtes: Ζώνη ἐστὶν ὄρος, ἢ τόπος Θρᾴκης· καὶ πόλις ὁμώνυμος. Situm oppidi graphice depingit Nicandri Schol: Τῆς Αἴνου πλησίον ἐστὶν ὁ κόλπος Ἕβρου· οὐ μακρὰν δὲ τοῦ κόλπου καὶ Ζώνη πόλις, μεθ' ἣν ἡ Ὀρφέως δρῦς ἐστιν. Vide præterea Herodotum lib. VII. & Plinium lib. IV cap. XI.

H. E.

ΗΔΟΙ, ἔθνος Σκυθικὸν. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. A

ΗΔΥΜΗ, πόλις Καρίας. B τὸ ἐθνικὸν, Ἡδυμαῖος.

ΗΔΩΝΟΙ, ἔθνος Θρᾴκης, ἀπὸ Ἡδωνοῦ, τοῦ Μύγδονος ἀδελφοῦ. καὶ τὸ C θηλυκὸν Ἡδωνὴ, καὶ Ἡδωναί. λέγεται καὶ Ἡδωνίς, καὶ Ἡδωνιάτης.

ΗΕΤΙΩΝΕΙΑ, οὕτως ἡ ἑτέρα τοῦ Πειραιέως ἄκρα, ἀπὸ Ἠετίωνος. τὸ ἐθνικὸν, Ἠετιών. D

ΗΙΩΝ, [4] πόλις ἐν Χερρονήσῳ, ὡς Θουκυδί-

EDI, gens Scythica, de qua Hecatæus in Europa.

EDYME, urbs Cariæ. Gentile, Edymæus.

EDONI, gens Thraciæ, nomen habens ab Edono Mygdonis fratre. Fœminino genere Edone & Edonæ. Dicitur quoque Edonenſis & Edoniates.

EETIONIA, ita alterum Piræei promontorium vocatur ab Eetione. Gentile, Eetion.

EÏON, urbs in Cherſoneſo, de qua Thucydi-

[1] Ἡδύμη, πόλις Καρ.] Vereor ne heic Stephanus in Caria urbem collocet, librariorum in geographicis imperitia in veteri auctore enatam, qui pro ΗΣΥΜΗ leviſſima mutatione exararunt ΗΔΥΜΗ. Nemo enim Edymæ meminit, cum Σύμη, & adjecto articulo ἡ Σύμη, inſula Carica, olim Metapontis & Ægle dicta, ex Strab. lib. XIV, etiam apud noſtrum cognitiſſima ſit.

[2] Ἡδωνοὶ ἔθνος Θρᾴκης.] Hujus gentis appellationem noſter ab Edone quodam, Mygdonis fratre, alii vero ab Edono monte deducunt. Habitavit quondam non procul a Strymone amne, ut abunde liquet ex Apollod. lib. III: Λυκοῦργος δὲ παῖς Δρύαντος Ἠδωνῶν βασιλεύων, Στρυμόνα ποταμὸν παροικούντων, πρῶτος ὑβρίσας, ἐξέβαλεν αὐτόν. Apud Novem vias Edonorum Xerxes Strymonem pontibus junctum invenit, teſte Herodoto lib. VII. Ἐς Ἐννέα ὁδοὺς τὰς Ἠδωνῶν ἐπορεύοντο ἐπὶ τὰς γεφύρας, τὸν Στρυμόνα [illegible] ἐζευγμένον. Ex hiſce locis manifeſtiſſime liquet, Theocritum magis egregii poetæ, quam accuratiſſimi geographi partes egiſſe, qui Edonos ad Hebrum fluvium collocat, ita enim ille Idyl. VII:

Εἴης δ' Ἠδωνῶν μὲν ἐν ὤρεσι χείματι μέσσῳ,
Ἕβρον πὰρ ποταμὸν τετραμμένος. ----

Longe melius Lycophron in Caſſandra:

Τὸν μὲν γὰρ Ἠιὼν Στρυμόνος Βισαλτία
Ἀψυνθίων τ' ἄγχουρος, ἀρεῖ Βιστόνων,
Κρηστωνί [illegible] Ἠδωνῶν πλάκες
Κεύθει.

Ad quem locum nugas agit Scholiaſtes, perhibens in Thracia eſſe Edonos & Edones, hos in maritimis, illos vero in mediterraneis habitare. Ἠδωνοὶ καὶ Ἠδῶνες Θρᾳκικὰ ἔθνη. Ἀλλ' οἱ μὲν Ἠδῶνες τὰ ἐν θαλάσσῃ οἰκοῦσιν, Ἠδωνοὶ δὲ τὴν μεσόγειαν. Ipſa regio dicitur Ἠδωνίς, teſtibus Suida, Plinio, Ptol. aliiſque. Videntur hujus regionis incolæ fuiſſe ſtrenuiſſimi atque animo promptiſſimi. nam cum Athenienſes, Leagro & Sophane Decelenſi ducibus, omnem ferme Thraciam occupaſſent, Edoni præter expectationem & de improviſo in eos irruunt, & ſic Athenienſibus, toto exercitu deleto, victoriam eripiunt. Quod cum deinde Athenienſes excuſare vellent apud vulgum, exercitum fulmine ictum periiſſe affirmabant, teſte Pauſ. in Atticis. In hac regione Cottytia & Bendidia celebrabantur in honorem deæ Cotyos, uti ex Æſchylo abunde teſtatur Strabo lib. VIII. Hujus gentis etiam fœminæ Baccharum in numero habentur apud Horat. lib. II Carm. Od. VII:

---- *Non ego ſanius*
Bacchabor Edonis.

Ubi optime Acron τὸ *Edonis* explicat, *Bacchis Thracibus.* Pallia olim apud Thracas in uſu fuere, quæ ab Edonorum gente nomen ſortiebantur. Suidas: Ἠδωνά, ἱμάτια Θρᾳκικά. Sed quanam fuerint figura, neque Suidas, neque alii indicavere. Occurrit tamen eadem vox apud Pollucem lib. X cap. XI. Καὶ ἐπὶ [illegible] Αὐτίκα εἶπέ τις ἐν Βάκχαις. Sed pallii Thracici ſignificatione vox illa deſtituta apparet, & ut verum fatear, eſt corruptiſſima. Locus ita eſt legendus: Καὶ ἐπὶ [illegible] (vel [illegible], vel [illegible]) [illegible] ἐν Βάκχαις. Ἄλλως [illegible]. Quod vero hanc vocem tam diverſimode ſcriptam repoſuerim, Latini in cauſa ſunt, apud quos *hedones, aedones, odones* & *udones* ſcribitur.

[3] Καὶ Ἡδωναί.] Legendum mihi videtur. Καὶ τὸ θηλυκὸν, Ἡδωνή, καὶ Ἡδωνίς. Supervacaneum enim eſt, numerum pluralem a ſingulari formare, quod pueri noverunt.

[4] Πόλις ἐν Χερρονήσῳ, ὡς Θουκυδίδης.] Omnibus illis in locis, in quibus de Eione verba fecit Thucydides, nulla de Cherroneſo Thraciæ fit mentio, quod profecto non exiguam difficultatem parit in aſſignando veram Eionis ſitum. Hanc in Thraciæ Cherroneſo non fuiſſe ſitam tam manifeſtum eſt, quam ſolem medio die lucere, quod ut probem, non vocabo huc Herodotum, Pauſaniam aliaque teſtimonia Eionem ad Strymonis oſtia collocantium, ſed loca duntaxat Thucydidis quem noſter toties allegat, ut eum propriis quaſi telis confodiamus, & contraria Thucydidis auctoritate convincamus. ita enim ille lib. primo: Cimon Miltiadis F. [illegible] Ἠιόνα τὴν ἐπὶ Στρυμόνι [illegible]. Ad quem locum ſi Scholiaſten audiamus, geminas quidem in Thracia Eionas collocabit, ſed nullam in Cherroneſo: Ἠιόνα.] ὅτι δύο Ἠιόνες εἰσὶν ἐν τῇ Θρᾴκῃ· ἀλλ' ἡ μὲν, [illegible] τῆς Ἀμφιπόλεώς ἐστι, [illegible] ἡ δὲ ἄλλη, πόλις· [illegible] Ἠιὼν Στρυμόνος Βισαλτία. Verum nugas agit Scholiaſtes, exiſtimans heic Thucydidem de portu Amphipoleos loqui, & tamen adhuc præter portum iſtum aliam in Thracia urbem exſtare ejuſdem nominis: nam Eion ad oſtium Strymonis ſita, & XXV duntaxat ſtadiis ab Amphipoli remota, commodiſſime pro Amphipoleos portu haberi poteſt, licet emporium fuerit ſatis celebre: nam Ἠιὼν Lycophronis, & Ἠιὼν Thucydidis diverſa

κυδίδης. [5] τὸ ἐθνικὸν, Ἠϊονεύς. ἔστι δὲ ἄλλη A πρὸς τῇ Πιερίᾳ. τὸ ἐθνικὸν ταύτης, Ἠϊονίτης.

ΗʼΛΑΚΑΤΑΙΟΝ, ὄρος Θεσσαλίας, ἔνθα δὲ Διὸς Ἠλακαταίου ἱερόν. τὸ ἐθνικὸν, Ἠλακαταιεὺς καὶ Ζεὺς Ἠλακαταιεύς.

ΗʼΛΕΚΤΡΙΔΕΣ [6] νῆσοι, ἐν αἷς εἰσὶ B δύο ἀνδριάντες, Δαιδάλου καὶ Ἰκάρου. [7] ταύτας δὲ τὰς νήσους φασὶ τὸν Ἠριδανὸν ποταμὸν προσκεχωκέναι. ἔστι δὲ καὶ λίμνη πλησίον τοῦ ποταμοῦ, ὕδωρ ἔχουσα θερμόν· ὀσμὴ δὲ ἀπ' αὐτῆς

cydides. Gentile, Eïonenſis. Eſt quoque alia juxta Pieriam. Hujus gentile eſt Eionita.

ELACATÆON, mons Theſſaliæ, ubi Jovis Elacatæi templum. Gentile, Elacatæenſis, & Jupiter Elacatenſis.

ELECTRIDES inſulæ, in quibus inveniuntur duæ ſtatuæ Dædali & Icari. Narrant has inſulas ab Eridano fluvio, limo aggeſto, fuiſſe productas. Eſt quoque ſtagnum prope fluvium, aquas calidas habens; unde tam gravis

dis diverſa oppida non ſunt. Sed pergimus ad alia Thucydidis loca, in quibus nobis accuratiorem ſitum ob oculos ponit, ita enim ille lib. IV: Ὁρμώμενοι δ' ἐκ τῆς Ἠιόνος, ἣν αὐτοὶ εἶχον, ἐμπόριον ἐπὶ τῷ στόματι τοῦ ποταμοῦ ἐπιθαλάσσιον, πέντε δὲ καὶ εἴκοσι σταδίους ἀπέχον ἀπὸ τῆς νῦν πόλεως, ἣν Ἀμφίπολιν Ἅγνων ὠνόμασεν. Ex his locis, & multis aliis apud Thucydidem lib. IV, evidentiſſime conſtat, illum de Eione Cherſoneſia ne quidem cogitaviſſe, quod omnes circumſtantiæ aperte docent. Sed eodem lib. jam citato perhibet, Eionem Mendæorum coloniam fuiſſe, quam Simonides Athenienſium dux per proditionem ceperat, quæ ilico expellebatur, Chalcidenſibus & Bottiæis ſuppetias ferentibus, ita enim ille: Κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν χρόνον Σιμωνίδης Ἀθηναίων στρατηγὸς, Ἠιόνα τὴν ἐπὶ Θρᾴκης, Μενδαίων ἀποικίαν, πολεμίαν δὲ οὖσαν, ξυλλέξας Ἀθηναίους τε ὀλίγους ἐκ τῶν φρουρίων, καὶ τῶν ἐκείνῃ ξυμμάχων πλῆθος, προδιδομένην κατέλαβε, καὶ παραχρῆμα ἐπιβοηθησάντων Χαλκιδέων καὶ Βοττιαίων, ἐξεκρούσθη τε, καὶ ἀπέβαλε πολλοὺς τῶν στρατιωτῶν. Procul dubio hic locus Thucyd. Scholiaſtam in errorem duxit, cum ſupra diſtinguit inter portum Amphipoleos Eionem dictam, & aliam in Thracia urbem: ſed potiſſimum heic obſervandum, ex circumſtantiis colligi poſſe, etiam nunc Thucydidem de Eione Cherſoneſia non loqui, nam Chalcidenſes & Bottiæi Edonibus (ſub quorum ditione Amphipolis & Eïon) vicini cum eſſent, παραχρῆμα laboranti oppido ſuppetias tulerunt, quod tam facili negotio fieri nequiiſſet, ſi ipſis iter aliquot dierum in Cherſoneſum emetiendum fuiſſet. Itaque non puto ullum in Thucyd. locum reperiri, unde evidenter conſtet, illum de Eione in Cherſoneſo Thraciæ ſita loquutum fuiſſe. Euſtathius tamen in comment. ad Iliad. B. Eionem Cherſoneſiam ex Thucydide apponit: ſed is, ut ſæpe alias, non conſulto Thucydide, Stephani auctoritatem ſequutus, etiam in graviſſimum errorem incidit, ubi ſic inquit: Τὸ δὲ Ἠιόνες οὐχ ἁπλῶς ... · Ἠιὼν λέγεται πόλις Χερρονησιακὴ παρὰ Θουκυδίδῃ· ἔστι δὲ καὶ Στρυμονική· λέγεται δὲ καὶ ἑτέρα Ἠιὼν Πιερική. Sed præter Cherroneſiam Eionem, quæ apud Thucydidem non eſt, duas alias ſtatuit Strymonicam & Pieriam, unde tres hoc nomine urbes naſcuntur, quod etiam ab ipſa veritate longiſſime eſt remotum, quanquam idem hoc eodem commentariorum libro aſſeveret, ubi ita inquit: Ὅτι ἐν Ἠιὼν ... καὶ τοῦτο ἐπὶ Στρυμόνι, καὶ Ἠιὼν Χερρονησιακὴ πόλις ἐν Χερρονήσῳ παρὰ Θουκυδίδῃ, καὶ ἄλλη πρὸς τῇ Πιερίᾳ, ὧν οἱ πολῖται Ἠιονεὺς καὶ Ἠιονίτης, δηλαδὴ ἀναλόγως. Nullius pretii eſt illa diſtinctio inter *Eionem*, & *Eïonem*: nam ſi alibi τὸ Ἠὼν, ut apud Lycophronem, invenitur. Τὸν δ' ἀμφ' Ἠιὼν Στρυμόνος Βισαλτία, illud per ſynæreſin, figuram poetis familiariſſimam, pro Ἠιὼν factum cenſeri debet. Ergo Strymonica eſt *Eion*, de qua paſſim in ſua hiſtoria Thucyd. verba facit: & quemadmodum ille, hic quoque alii, ſive Geographi, ſive Hiſtorici, Eionem in Thraciæ Cherroneſo non poſuerunt. Illa Pieriæ veteribus etiam minime cognita eſt. Variæ ſunt Pieriæ, in quibus omnibus, ſi diligenter inveſtigaveris, nullum tamen hoc nomine oppidum invenies.

[5] Τὸ ἐθνικὸν, Ἠλακαταιεύς] In codice Voſſiano hæc ita diſtinguuntur: τὸ ἐθνικὸν Ἠλακαταιεύς· Ζεύς· καὶ Ἠλακαταιεύς.

[6] Ἠλεκτρίδες νῆσοι, ἐν αἷς εἰσὶ δύο ἀνδριάντες.] Quidam codices. Ἠλεκτρίδαι, νῆσοι ἐν αἷς εἶναι δύο ἀνδριάντας. Sed non admodum placet, quanquam editio Veneta & Florentina etiam hanc lectionem repræſentent. Numero ſingulari dicitur Ἠλεκτρίς, apud Apoll. in Argonaut. lib. IV:

Ρίμφα δ' ἔπειτ' ἐπιβάντες ἐπὶ νηὸς ἐλάασσον
Νωλεμὲς, ἔστ' ἐφ' ὑψηλὴν Ἠλεκτρίδα νῆσον ἵκοντο.

Et ſic quoque Scholiaſt. ad illa verba: αὕτη ἡ Ἠλεκτρὶς ἐγγύς ἐστι τοῦ Ἠριδανοῦ ποταμοῦ. Ab illo ſingulari fit Ἠλεκτρίδες, non vero Ἠλεκτρίδαι. Eſt quoque Ἠλέκτρης inſula, non confundenda cum ſuperioribus, e regione oſtiorum Hebri ſita, quam alio nomine Samothracen appellant, de qua idem Apollon. lib. I:

Ἑσπέριοι δ' Ὀρφῆος ἐφημοσύνῃσιν ἔκελσαν
Νῆσον ἐς Ἠλέκτρης Ἀτλαντίδος. ....

Ad quem locum Schol. Νῆσον ἐς Ἠλέκτρης· τὴν Σαμοθρᾴκην λέγει, ἐπεὶ ἐκεῖ ᾤκει Ἠλέκτρα ἡ Ἄτλαντος, καὶ ὠνόμαζον ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων φασίν.

[7] Ταύτας δὲ τὰς νήσους φασὶ τὸν Ἠριδανὸν ποταμὸν προσκεχωκέναι.] Ita hunc locum emendavimus, partim ope MSS codicum, & partim auctoritate Ariſtotelis, ex cujus Admirandis auditionibus, ſi is genuinus Philoſophi liber ſit, totam hanc lectionem formavit Stephanus. Ineptiſſime hodie legitur in Xylandriana προσκεχωρηκέναι, ut & in editionibus aliis: bene tamen in illis καὶ τὸν, pro κατὰ τόν. Swertius in Analectis etiam illud προσκεχωρηκέναι obelo confodit, eadem qua nos auctoritate permotus, quod ut lector tanto evidentius percipiat, integrum Ariſtotelis locum apponam: Ἐν ταῖς Ἠλεκτρίσι νήσοις, αἳ κεῖνται ἐν τῷ μυχῷ τοῦ Ἀδρίου, φασὶν εἶναι δύο ἀνδριάντας ἀνακειμένους &c. Ταύτας δὲ τὰς νήσους φασὶ προσκεχῶσθαι τὸν Ἠριδανὸν ποταμόν. ἔστι δὲ λίμνη, ὡς ἔοικε, πλησίον τοῦ ποταμοῦ, ὕδωρ ἔχουσα θερμόν· ὀσμὴ δ' ἀπ' αὐτῆς βαρεῖα, καὶ χαλεπὴ ἀποπνεῖ, καὶ οὔτε ζῶον οὐδὲν πίνει ἐξ αὐτῆς, οὔτε ὄρνεον ὑπερίπταται, ἀλλὰ πίπτει καὶ ἀποθνήσκει. ἔχει δὲ τὸν κύκλον σταδίων διακοσίων, τὸ δὲ εὖρος, ὡς δέκα. Μυθολογοῦσι δὲ οἱ ἐγχώριοι Φαέθοντα κεραυνωθέντα πεσεῖν εἰς ταύτην τὴν λίμνην· εἶναι δ' ἐν αὐτῇ αἰγείρους πολλὰς, ἐξ ὧν ἐκπίπτειν τὸ καλούμενον ἤλεκτρον. Οἱ δὲ λέγουσιν ὅμοιον εἶναι κόμμι, ἀποσκληρύνεσθαι δ' ὡσανεὶ λίθον. Verum illud de inſulis ante Padi ſive Eridani oſtia, in quibus Electrum naſcitur, Græcæ vanitatis figmentum, & ut cum Plinio loquar, ubi de eiſdem agit lib. XXXVII cap. II, intoleranda mendaciorum eſt impuritas. Omnia veterum teſtimonia, falſitatem hujus commenti refellentia, ex Diodoro, Polybio, Herodoto aliiſque enumerare, nimis longum foret: breviter duntaxat addam, ex Luciani Sermone de Electro, quid ille mortalium, quotquot vixere, lepidiſſimus, de hac fabula ſenſerit. Cum poetas ſæpenumero canentes audiviſſet, ſorores Phaethontis caſum ejus impenſe ante Eridani oſtia lugentes, priſtina natura exuta, in populos fuiſſe transformatas, unde quotannis Electrum defluit, in ſpem veniebat, ſe aliquando ad Eridani oſtia delatum iri, unica illarum arborum potiturum, ut expanſo ſinu lacrymas ſuſciperet & electrum cum aliis poſſideret. Non multo poſt, alterius conficiendi negotii gratia, ad Eridani ripam devenit, ſed omnibus locis diligentiſſime perluſtratis, neque populos vidit, neque electrum conſpexit: Quin imo Phaethontis nomen ne notum quidem erat incolis. Ille tamen nautas interrogat, quando tandem venirent ad populos, quæ electrum de ſe reddunt? Riſerunt nautæ, & jubebant ipſum manifeſtius, ſi quid vellet, proloqui. Fabulam deinde Phaethontis & ejus ſororum in populos transformatarum, fratremque lacrymando electrum emittentium ordine perceníe-

αὐτῆς βαρεῖα καὶ [8] χαλεπὴν ἀποπνεῖ, καὶ οὔτε ζῶον τινὰ ἐξ αὐτῆς, οὔτε ὄρνεον ὑπερίπτασθαι, ἀλλὰ πίπτει, καὶ ἀποθνήσκει. [9] ἔστι δὲ ὁ κύκλος σταδίων διακοσίων, τὸ δὲ εὖρος ἕως δέκα. καὶ μυθολογοῦσι, Φαέθοντα κεραυνωθέντα πεσεῖν ἐκεῖ. εἶναι δὲ ἐκεῖ καὶ αἰγείρους πολλάς, ἐξ ὧν ἐκπίπτει τὸ καλούμενον ἤλεκτρον, [10] ὅμοιον κόμμι, διότι σκληρωθὲν ὡς λίθον. οἱ κατοικοῦντες, [11] Ἠλεκτρεῖται, πρὸς τὸν τύπον τῶν εἰς ις. Ἠλεκτρεινοὶ δὲ, διὰ τὸ ἐπιχώριον.

gravis & noxius fœtor exhalat, ut nullum animal ex ea bibat, & nulla avis ſupervolet, quin decidat & moriatur. Circuitus ejus eſt ſtadiorum ducentorum, latitudo vero decem. Fabulantur quoque Phaëthontem fulmine ictum ibidem decidiſſe, atque illic reperiri ingentem nigrarum populorum copiam, ex quibus decidit ſic appellatum electrum, gummi ſimile, propterea quod inſtar lapidis induretur. Incolæ, Electritæ, juxta formam nominum in is: ſed Electrini juxta vernaculam.

ἩΛΙΑΙ'Α [12], δικαστήριον Ἀθηναίων, παρὰ τὸ ἅλις. δεύτερον παράγωγον, Ἁλία, καὶ Ἡλιαία. ἔστι δὲ τὸ μέγα δικαστήριον, τὸ ἐκ τῶν τεττάρων ἡλισμένον δικαστηρίων, [13] ἐκ πεντακοσίων, καὶ πεντήκοντα, καὶ διακοσίων, καὶ ἑκατόν. [14] Οἱ δὲ ἐκφερόμενοι, ἐλέγοντο Ἡλιασταί· ἐκ γὰρ τοῦ ἅλις, ἁλία γίνεται. καὶ ὡς βία βιάζω, καὶ αἰτία αἰτιάζω, οὕτως ἁλία ἁλιάζω· καὶ ἁλιαστής, ὡς δικαστής, καὶ Ἡλιαστής. [15] καὶ κτητικὸν Ἡλιαστικὸς, παρὰ τὸ Ἡλιαστής.

HELIÆA, Athenienſium tribunal, fit a voce ἅλις, *ſatis, coacervatim*. Secundum derivativum eſt Halia, & Heliæa. Magnum eſt tribunal, ex quatuor tribunalibus congregatum, nempe ex quingentis, & ex quinquaginta, & ex ducentis, & ex centum. Sententiam ferentes dicebantur Heliaſtæ. A voce ἅλις fit ἁλία *congregatio*: quemadmodum a βία vis, fit βιάζω *vim infero*, & αἰτία *criminatio* αἰτιάζω *expoſtulo*, ſic ab ἁλία fit ἁλιάζω *congrego*. Et Haliaſtes, uti δικαστὴς judex, & Heliaſtes. Et poſſeſſivum Heliaſticus, quod fit ab Heliaſtes.

Ἡλι- HELI-

bat. Quicunque, reſpondent illi, hæc tibi perſuaſit, vanus homo fuit, & te mendaciis decepit: nam nos neque Phaëthontem curru delapſum novimus, neque eas, quas quæris, apud nos ſunt populi. Quid putas, ſi hujus materiæ copia apud nos extaret, nos duûm obolorum gratia tam laborioſe remigaturos, aut navigia adverſus fluminis impetum tracturos, quibus promptum eſſet minori negotio ac ſudore diteſcere, populi lacrymas colligentibus? Hæc quum dixiſſent, non mediocri pudore afficiebatur, & confuſus obticuit, quod puerile quoddam admiſerat, habita fide poetis, tam monſtroſe mentientibus.

8 Χαλεπὴν ἀποπνεῖ] Sic emendat Salmaſius ad oram ſui libri ex Ariſtotele. In aliis editis excuſum erat: χαλεπὴ ἀποπνεῖ.

9 Ἔστι δὲ ὁ κύκλος σταδίων διακοσίων, τὸ δὲ εὖρος, ἕως δέκα.] Et hic Salmaſius veterem lectionem revocavit ſic legendo ex Philoſopho jam nominato. Inepta lectio eſt, quam vulgati codices repræſentant: Ἔστι δὲ ὁ κύκλος σταδία διακόσια τὸ εὖρος.

10 Ὅμοιον κόμμι, διότι σκληρωθὲν ὡς λίθον.] Et hunc locum correxit idem Vir magnus ex Ariſtot. Priores editiones exhibent: ὅμοιον κομμιώδει, διὰ τὸ σκληρυνθὲν ὡς λίθον. Sine dubio illud διὰ in vulgatis repetitum, τῷ κόμμι adjungitur.

11 Ἠλεκτρεῖται πρὸς τὸν τύπον τῶν εἰς ις.] Nos alio modo ultima verba, de gentilium formis agentia conſtituimus, peſſime enim in vulgatis legitur: Οἱ κατοικοῦντες, Ἠλεκτρεῖς πρὸς τὸν τόπον. Ἠλεκτρινοὶ διὰ τὸ ἐπιχώριον. Italico enim more multa gentilia in ινος formabantur, ſed nomina in ις faciunt ιτης, & in plur. ιται, uti Ἠλεκτρεῖται.

12 Ἡλιαία, δικαστήριον Ἀθηναίων, παρὰ τὸ ἅλις] Manu exarati codices: παρὰ τὸ ἁλιαῖς. Quæ lectio mihi videtur commodior, & non dubito, quin olim fuerit ſcriptum παρὰ τὸ ἁλέας, vel minori mutatione παρὰ τὸ ἀλέας: ſunt enim ἁλέες, ὁμοῦ ἠθροισμένοι. Callimachus in χαριδμοῖς: Εἰς τὸ πρὸς τείχους ἱερὸν ἁλέες ἔλθετε. Quod poſitum eſt, ut vult Chœroboſcus, ἀντὶ τοῦ, εἰς τὸ πρὸς τοῦ τείχους ἱερὸν ὁμοῦ ἔλθετε. Nam Ἡλιαία erat Athenienſium tribunal maximum, ubi ingens judicum numerus (de quo tamen non conſtat & auctores variant) conveniebat, atque de negotiis publicis tractabat. Alii vero hanc vocem deducunt παρὰ τὸν ἥλιον, quia tribunal illud erat in ſubdiali loco, ubi congregati à ſole feriebantur. Suidas: Ἡλιαστής, δικαστής· ἀπὸ μεγάλου δικαστηρίου τῆς Ἡλιαίας· οὕτω δὲ ἐκλήθη, διὰ τὸ ἐν ὑπαίθρῳ εἶναι τόπῳ, καὶ ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἀλέαζ. Idem quoque perhibet Etymologici Magni Auctor, & Scholiaſt. Ariſtoph. ad nonnullas fabulas. Porro deſcriptionem hujus dicaſterii legetis apud Meurſium in Areopago.

13 Ἐκ πεντακοσίων, καὶ πεντήκοντα &c.] Quemadmodum auctores de numero judicum, hoc dicaſterium conſtituentium, inter ſe non conveniunt, ſic quoque ipſi MSS codices & editi de hoc numero non ſunt concordes. Voſſianus cod: Ἔστι δὲ τὸ μέγα δικαστήριον, τὸ ἐκ τῶν τεττάρων ἡλισμένον δικαστηρίων, ἐκ φ καὶ ι, καὶ σ καὶ ρ. Hic ὑπὸ propoſitum videmus, unde tribunal illud conſtaret ducentis ſupra mille judicibus, qui numerus magis convenit cum numero ab aliis auctoribus indicato. Pollux lib. VIII cap. X: Ἡλιαία δὲ πεντακοσίων· οἱ δὲ χιλίων δυοῖν δικαστηρίων, συνιόντων δύο δικαστηρίων· οἱ δὲ πεντακοσίων καὶ χιλίων, τριῶν. Harpocration cum Polluce ſatis convenit: Χιλίων δικαστῶν, ἢ χιλίων καὶ πεντακοσίων, συνιόντων· συνιέναι δὲ οἱ μὲν χιλίους πεντακοσίους, ἐκ τριῶν. Ab his itaque recedit Stephanus, hoc dicaſterium ex quatuor aliis foris conſtitui perhibens, ad quod juxta vulgatos codices 850, & juxta Voſſianum 1200 judices conveniebant. Heliaſtæ pro mercede judiciali, poſtquam ſententiam tuliſſent, triobolum accipiebant, teſte Suida: Ἡλιασταί, οἱ ἐν Ἡλιαίᾳ δικασταί, οἵ τινες εἶναι τῶν δημοτικῶν ἐτεθάρρηντο, τριώβολον λαμβάνοντες μισθὸν δικαστικόν, μετὰ τὸ κρίνειν. Hinc apud Ariſtoph. in Equitibus:

Ὦ δῆμε, λῦσον πρῶτον, ἐκδικάσας μίαν.
Ἔδει, ἐφρόντισ, οὐδ' ἐγὼ, ἔχε τριώβολον.

Ad quem locum videndus Scholiaſtes; & qui de hac mercede plura deſideret, Meurſium in Areopago conſulat.

14 Οἱ δὲ ἐκφερόμενοι, ἐλέγοντο Ἡλιασταί] Subintellige hic τὴν κρίσιν, vel ſimile quid. nam ἐκφέρειν τὴν κρίσιν, ſententiam ferre & promulgare denotat. Tribunal hoc, ſive conventum illum frequentantes etiam ab Etymologici Mag. Auctore in voce Ἡλιαία appellantur Ἡλιασταί, cujus locum, quia operæ pretium videtur, huc tranſcribam: Παρὰ τὴν ἀλὲς σημαίνει πολὺς ἐπίῤῥημα· ἐξ οὗ γίνεται κτητικὸν ὄνομα ἁλία· καὶ ἀπὸ τούτου ἡ παρὰ Ἀθηναίοις ἁλιαία· ἀφ' οὗ καὶ Ἡλιασταὶ λέγονται, οἱ ἐκκλησιάζοντες. Huic conventui nemo intererat, quin etiam jure ſententiam ferendi frueretur. Hinc ἐκκλησιαστής καὶ δικαστής apud Græcos aliquando conjunguntur. Ariſtotel lib. 1 Rhetor. Ὁ δὲ ἐκκλησιαστὴς καὶ δικαστὴς ἤδη περὶ παρόντων καὶ ἀφωρισμένων κρίνουσι.

15 Καὶ κτητικὸν, Ἡλιαστικός] Strepſiades apud Ariſtophanem

A Ἡλιούπολις, πόλις Αἰγύπτου, [16] ἣν ἔκτισεν Ἀκτὶς ὁ Ἡλίου καὶ Ῥόδου· Ἡρόδοτος δευτέρᾳ. ἔστι δὲ Θρᾴκης, [17] καὶ τῆς ἀρωματοφόρου, ἀπὸ τῆς Αἰγυπτίας. καὶ δύο ἐν Σάρδεσι. καὶ ἡ Κόρινθος Ἡλιούπολις ἐλέγετο, εἶτα Πάγος, καὶ οὕτως Ἐφύρη. ἔστι [18] καὶ ἐν B Φοινίκῃ. ὁ πολίτης, Ἡλιοπολίτης.

Ἦλις [19], πόλις πρὸς τῇ Αἰγυπτίᾳ Ὀλυμπίᾳ, [20] ἀπὸ Ἠλείου τοῦ Ταντάλου παιδός. ἔστι δὲ ἄλλη Ἀρκαδίας. καὶ τρίτη Ἱσπανίας. ὁ πολίτης ἀπὸ τῆς Ἤλιδος γενικῆς, ἀναλόγως C [21] Ἠλίδεος, ὡς Ἀδωνίδεος, καὶ Εὐπολίδεος· καὶ κτη-

HELIOPOLIS, urbs Ægypti, quam condidit Actis Helii & Rhodæ filius, teſte Herodoto lib. II. Secunda, Thraciæ, & aromatoriferæ, ab Ægyptia *diverſa*. Et duæ in Sardibus. Præterea Corinthus Heliopolis dicebatur, deinde Pagus, & ſic Ephyra. Eſt etiam in Phœnicia hoc nomine oppidum. Oppidanus Heliopolita.

ELIS, urbs juxta Olympiam, ſic dicta ab Eleo Tantali filio. Eſt & alia Arcadiæ. Et tertia Hiſpaniæ. Civis a genitivo Ἤλιδος præter rationem Ἠλίδεος, uti Ἀδωνίδεος, & Εὐπολίδεος. Et juxta formam poſſeſſivo-

phantem in Nebulis hac voce utitur, ut indicaret mercedem, quam Heliaſtæ in tribunali poſt latam ſententiam accipiebant: Οἱ [illegible] Ἡλιαστικόν,

Τοῦτο τριώβολον [illegible].

[16] Ἣν ἔκτισεν Ἀκτὶς ὁ Ἡλίου, καὶ Ῥόδου.] Ita hunc locum ſupplevit Tanaquillus Faber in Epiſtol. Crit. Salmaſius in Plinianis Exercit. pro Ῥόδου legit Ῥόδης. Scholaſt. quidam, nimio emendandi pruritu agitatus, ad oram codicis Voſſiani hunc locum ſic replebat: ἣν ἔκτισεν Ἀκταίων ὁ Ἄβιος, vel Ἀκταίωνος Μαρεώτης· Ἡρόδοτος. Sed nos manifeſte docet Siculus Diodorus lib. v. Actim fuiſſe filium Solis ex Rhoda Neptuni filia. Hunc Actim in Ægyptum fuiſſe profectum, & condidiſſe Heliopolim, quam de patris nomine ſic appellavit. Idem Diodorus luculenter teſtatur eodem libro: Ἀκτὶς δ' εἰς Αἴγυπτον ἀπάρας ἔκτισε τὴν Ἡλιούπολιν ὀνομαζομένην, ἀπὸ τοῦ πατρὸς θέμενος τὴν προσηγορίαν. De hac urbe quidem Herodotus libro ſecundo, quem noſter teſtem allegat, mentionem facit, ſed ne γρῦ quidem de ejus conditoribus, quos Arabas fuiſſe cenſet Plinius lib. vi. cap. xxix. *Solis quoque oppidum quod non procul Memphi, in Ægypti ſitu diximus, Arabas conditores habere.* De ſitu idem Plinius lib. v cap. ix: *Deinde Arſinoe & jam dicta Memphis, inter quam & Arſinoiten nomon in Libyco turres quæ Pyramides vocantur, labyrinthus in Mœridis lacu nullo addito ligno exædificatus: & oppidum Crialon. Unum præterea intus & Arabiæ conterminum, claritatis magnæ, Solis oppidum.* Heliopolis hæc Arabiæ adeo erat vicina, ut ab aliis Ægypto, ab aliis vero Arabiæ adſcripta fuerit. Imo hinc eſt quod Strabo hujus nomi & urbis deſcriptionem in Arabiam rejecerit, ut libro ultimo aſſeverat. Omnis judicii & ſanæ rationis expertes mihi videntur Dictionariorum confectores, qui, neſcio quo auctore, Thebas Ægyptias, cum Heliopoli confundant, cum Herodotus aliique eas manifeſtiſſime diſtinguant.

[17] Καὶ τῆς ἀρωματοφόρου ἀπὸ τῆς Αἰγυπτίας.] Hæc verba Salmaſius ad Solinum pagina 549 ita interpretatur, quaſi Heliopolis, quam noſter jam in felici Arabia collocat, colonia Ægyptia fuiſſet. Sed errat Stephanus, Heliopolim Ægyptiam diverſam ſtatuentem ab Heliopoli Arabiæ felicis. Sunt revera unum idemque oppidum, ſed in confiniis Ægypti & Arabiæ ſitum. Ptolemæus: Καὶ ἐν μεθορίῳ Ἀραβίας, καὶ Ἀφροδιτοπόλεως, Βαβυλών, Ἡλιούπολις, Ἡρώων πόλις. Vide hac de re Incomparabilem J. Voſſium in Obſervat. ad P. Melam. Fuit in Arabia, ad ſinum Arabicum vergente, *Solis Domus*, quæ urbs alio nomine Βαισαμψά vocatur a noſtro, ſed ad hunc locum pertinere non arbitror.

[18] Καὶ ἐν Φοινίκῃ.] Erat ſita prope locum, cui nomen erat Aphaca, & urbem Byblum, teſte Zoſimo lib. I Hiſt. Ἄφακα χωρίον ἐστὶ μέσον Ἡλιουπόλεώς τε καὶ Βύβλου, καθ' ὃ ναὸς Ἀφροδίτης Ἀφακίτιδος ἵδρυται. Hæc *Heliopolis ad Libanum* vocabatur ad differentiam aliarum, ἡ πρὸς τῷ Λιβάνῳ Ἡλιούπολις, teſte Sozomeno lib v. cap. x. Hinc in nummis Caracallæ obſervavit ΗΛΙΟΠΟΛΙΣ ΠΡΟΣ ΛΙΒΑΝΟΝ. & Muſæi Lomeniani ΗΛΙΟΠΟΛΕΙΤΩΝ ΕΝ ΛΙΒΑΝΩ Cl. Spanhemius. Alebat hæc urbs fœminas forma præſtantiſſimas, quæ Libanotides dicebantur, auctore Anonymo in totius mundi Exegeti: Ἡλιούπολις, ἡ πλησιάζει τῷ Λιβάνῳ ὄρει, γυναῖκας διαφέρειν βοᾷ, ἃς ἀγοὶ πάντων ὀνομάζουσι Λιβανιτίδας (Scribe Λιβανιτίδες) ὅτι τὴν Κύπριν μεγα. τιμῶς σέβουσι.

[19] Ἦλις, πόλις πρὸς τῇ Αἰγυπτίᾳ Ὀλυμπίᾳ.] Cenſet Salmaſius illud *Αἰγυπτίᾳ* præcedenti lectioni excidiſſe, & forſan *Βοιωτίᾳ* reponendum, ſed quid iſta vox ad illuſtrationem ſive emendationem hujus loci faciat, ego percipere nequeo. Defendere vulgatam lectionem conatur Ortelius in Theſauro Geographico in vocabulo *Ægyptus*, ex Pauſania regiunculam hoc nomine in Peloponneſo ſtatuens, pro quo Amaſæus Æpytus ſubſtituerat. Cenſet vero Ortelius iſtam vocem retinendam, cum bis illius regiunculæ meminerit, tum quod Stephanus quoque in dictione Ἦλις *Ægyptiam Olympiam* nominaverit. Ad me quod attinet, totum negotium judicio & geographiæ peritia magis pollentibus expono: ſi quis tamen in re tam ardua & controverſa ſententiam meam exquirat, ei, ne videar difficillima ſicco pede tranſiiſſe, regeram, me etiam opinari illud *Αἰγυπτίᾳ* ad hanc lectionem non pertinere: nam Euſtathius, hunc Stephani locum in commentariis ad Iliad. B tranſcribens, iſtam vocem non agnoſcit, unde liquet evidenter, ejus ætate a Stephani codicibus abfuiſſe, ita enim ille: Ἡ δὲ Ἦλις, πόλις ἦν πρὸς τῇ Ὀλυμπίᾳ κατὰ τὸ τῶν Ἐθνικῶν [illegible] κληθεῖσα φησὶν ἀπὸ Ἠλείου παιδὸς Ταντάλου &c. Hinc ſatis manifeſte liquet Archiepiſcopum Theſſalonicenſem τὸ Αἰγυπτίᾳ in Stephano non inveniſſe, quod etiam obolo confoderem, ſi mei arbitrii res foret, ut & τὸ Βοιωτίᾳ, quod Salmaſius revocavit. Sita erat urbs in regione Peloponneſi Ἠλεία *Elea* dicta, & comprehendit oram illam maritimam, quæ Achaiam inter & Meſſeniam eſt. Eleæ mediterranea Arcadiam ad Pholoen montem, & Azanas & Parrhaſios attingunt, teſte Strabone lib. VIII. Qui etiam perhibet Elidem urbem Homeri ætate non ſuiſſe conditam: tota enim regio per pagos incolebatur. In ſequentibus noſter addit, aliam Elidem in Arcadia ſitam eſſe, quod non facile mihi perſuaſerit. Elis enim & Arcadia tam vicinæ erant, ut cenſeam unum idemque oppidum in diverſis regionibus a noſtro fuiſſe collocatum, quorum limites non ſatis perſpectos habebat.

[20] Ἀπὸ Ἠλείου τοῦ Ταντάλου παιδός.] Nolo immorari incertis Græcorum etymologiis. Leander apud Etymol. Mag. Auct. opinatur, urbem originem nominis habere ἀπὸ τοῦ ἀλισθῆναι, ὅ ἐστι ἀθροισθῆναι, propterea quod e cataclyſmo ſalvati ibidem loci congregarentur, vel quod regionis incolæ vicatim, antiquis temporibus habitantes, in eam urbem convenerint. Alii ab Eleo, qui regioni imperabat, urbem nomen accepiſſe credidere, & alii alia comminiſcuntur, quæ omnia apud Etymologicographum in voce Ἦλις legi poſſunt. Nequeo tamen reticere, quod Pauſanias lib. v memorat, nempe Oxylum quendam vicinæ regionis incolis perſuaſiſſe, ut in unam urbem convenirent: adeo ut is Elin multitudine incolarum majorem & beatiorem reddiderit.

[21] Ἠλίδειος, ὡς Ἀδωνίδειος.] Eundem canonem inveni apud Etymol. Mag. Auct. Ἠλεῖος ὁ πολίτης [illegible]· ὥσπερ ἀπὸ τοῦ Εὔπολις Εὐπολίδος γίνεται Εὐπολίδειος, καὶ ἀπὸ τοῦ Ἄδωνις Ἀδωνίδειος, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ Ἦλις Ἤλιδος, Ἠλίδειος. Reliqua ibidem legantur, & etiam apud Euſtath. ad Iliad. A. Cives Latino ore dicuntur ELIDENSES Gellio lib. II Cap. XVIII.

καὶ ἀναλογίᾳ τύπῳ καθ' ὕφεσιν τοῦ δ Ἤλιδος, καὶ Ἠλεῖος. [22] ἀφ' οὗ Ἠλεῖος ὁ Ζεύς. Τρύφων δέ φησιν, ὅτι Ἠλεῖος, καὶ Ἠλείειος, καὶ Ἠλαῖος. [23] Ὅμηρος δ' Ἐπειοὺς αὐτούς φησι, καὶ κτητικῶς λέγεται Ἠλιακός. λέγεται δὲ πατρωνυμικῶς Ἠλιάδαι. λέγεται [24] καὶ Ἠλιδίς, ὡς Ψωφιδίς, καὶ Ἀρκαδίς, ἀπὸ γενικῆς. καὶ ἐπιρρηματικῶς Ἠλιδόθεν. τὸ δὲ Ἠλεῖος, καὶ θηλυκῶς φασιν.

ἨΛΩΝΗ, πόλις Περαιβική. Ὅμηρος,

[25] Ὄρθην Ἠλώνην τε. ---

νῦν δὲ Λειμώνη, διὰ τὸν ἐν αὐτῇ λειμῶνα. τὸ ἐθνικὸν, Ἠλωναῖος.

ἨΜΑΘΙΑ [26], πόλις καὶ χωρίον, ἡ νῦν Μακεδονία. καὶ Ἠμαθὶς, ἡ χώρα.

ἩΜΕΡΟΣΚΟΠΕΙΟΝ [27], Κελτιβήρων πόλις, Φωκαίων ἄποικος. Ἀρτεμίδωρος δευτέρῳ λόγῳ γεωγραφουμένων.

ἩΜΙΚΥΝΕΣ, ἔθνος οὐ πόρρω Μασσαγετῶν καὶ Ὑπερβορέων· [28] Σιμμίας ἐν Ἀπόλλωνι.

[29] Ἡμικυνῶν τε ἐνόησα γένος περιώσιον ἀνδρῶν,

[30] Τῶν ὤμων καθύπερθεν εὐστρεφέων [31] κύνεος κάρη

Τέτρα-

A festivorum sublato D Ἤλειος & Ἠλεῖος, unde Eleus Jupiter. Perhibet Trypho, quod Ἤλειος, & Ἠλείειος, & Ἠλαῖος dicere liceat. Illos Homerus Epeos nominat. Et possessive dicitur Eliacus, & patronymice Eliadæ,
B nec non Elidis uti Psophidis & Arcadis a genitivo deductum. Et adverbium Ἠλιδόθεν ex Elide. Ἠλεῖος etiam genere fœminino usurpatur.

ELONE, urbs Peræbica, de qua Homerus,

Orthen Elonenque. ---- ----

C Nunc vero Limone vocatur a prato, quod in ea est. Gentile, Elonæus.

EMATHIA, urbs & regiuncula, quæ nunc Macedonia dicitur. Et Emathis de regione usurpatur.

D HEMEROSCOPIUM, Celtiberorum civitas, Phocensium colonia, de qua Artemidorus libro II Geographiæ.

HEMICYNES, gens non procul a Massagetis & Hyperboreis, de qua Simmias
E in Apolline:

Hemicynum cognovi genus inclytum virorum,

Quorum supra humeros bene coronatos caninum caput

Nutri-

[22] Ἀφ' οὗ Ἠλεῖος ὁ Ζεύς] Male in omnibus excusis: ἀφ' οὗ Ἀλεῖος ὁ Ζεύς.

[23] Ὅμηρος δ' Ἐπειοὺς αὐτούς φησι.] Respicit noster locum Homeri Odyss. Ξ.

Ἠδ' εἰς Ἤλιδα δῖαν, ὅθι κρατέουσιν Ἐπειοί.

Plinius lib. IV cap V. *Inde Eleorum ager, qui antea Epei vocabantur.* Vide præterea quæ ad vocem Ἐπειοί diximus.

[24] Καὶ Ἠλιδίς, ὡς Ψωφιδίς, καὶ Ἀρκαδίς.] Pessime in vulgatis hodie invenitur: λέγεται καὶ Ἤλισια, ὡς Ψωφιδία καὶ Ἀρκαδία. Vidit hunc errorem Salmasius & correxit: Nam vult Stephanus, ut a genitivo *Elidos* formetur gentile fœmininum Ἠλιδίς, uti ab Arcas Arcados, Arcadis.

[25] Ὄρθην Ἠλώνην τε.] Hemistichium Homericum ex Iliad. B. Elone tempore Strabonis erat diruta, quique etiam testatur, non procul ab Eurota fluvio sitam & Leimonen nuncupatam fuisse, ita enim ille lib IX: Ἡ δὲ Ἠλώνη μετέβαλε τοὔνομα, Λειμώνη μετονομασθεῖσα· κατέσκαπται δὲ νῦν &c. Fabula de Hercule, quum illo in loco centauros in captivitatem duxisset, huic urbi nominis originem dedit, teste Etymologici Mag. Auct. Ἠλώνη, πόλις. Ὅμηρος· ὅτι ἐκεῖθεν τοὺς Ἡρακλῆς ἤλασεν οἱ Κένταυροι &c. οὕτως ἐκάλεσαν παρὰ τὸ ἐν αὐτῇ ἐλάσαι αὐτοὺς, Ἀλώνη καὶ Ἠλώνη. Si a voce ἀλώνη urbis etymon sit deducendum, prima potius, ut in Etymologico, cum adspirata scribetur. Vide præterea Eustathium ad Iliad. B qui perhibet urbem ab Hercule conditam: Ἔκτισε δὲ καὶ Ἡρακλῆς ἐπὶ τῷ θανάτῳ τῶν Κενταύρων.

[26] Ἠμαθία, πόλις καὶ χωρίον, ἡ νῦν Μακεδ.] Urbis hoc nomine noster meminit in voce Οἰσύμη ex IV lib. Thucyd. Οἰσύμη, πόλις Μακεδονίας· Θουκυδίδης τετάρτῃ· ἡ νῦν Ἠμαθία. Macedoniam sic appellatam fuisse liquet ex Plinio lib. IV cap. X: *Macedonia postea centum quinquaginta populorum, duobus inclyta regibus, quondamque terrarum imperio, EMATHIA ante dicta.* Eustathius ad Dionys: Ἡ δὲ καὶ Μακεδονία, γράφεται παρὰ τὸ ὀρεινὴν χώραν, ὅτι καὶ Ἠμαθία προσηγορεύθη.

[27] Ἡμεροσκοπεῖον, Κελτιβήρων πόλις.] Ex ipsa vocis origine colligitur, vel urbem excelso loco fuisse conditam, vel turrim habuisse unde de die custodes ad urbem appropinquantes naves animadvertere atque speculari poterant. Ἡμεροσκόποι sunt speculatores diurni, & Ἡμεροσκοπεῖον locus est in quo de die, non noctu, speculatores excubias agunt. Graphice hunc locum describit Strabo lib. III: Μεταξὺ μὲν οὖν τοῦ Σούκρωνος καὶ τῆς Καρχηδόνος, τρία πολίχνια Μασσαλιωτῶν εἰσὶν οὐ πολὺ ἄπωθεν τοῦ ποταμοῦ· τούτων δ' ἐστὶ γνωριμώτατον, τὸ Ἡμεροσκοπεῖον, ἔχον ἐπὶ τῇ ἄκρᾳ τῆς Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος ἱερὸν σφόδρα τιμώμενον, ᾧ ἐχρήσατο Σερτώριος ὁρμητηρίῳ κατὰ θάλατταν. ἐρυμνὸν γάρ ἐστι καὶ λῃστρικόν, κάτοπτον δ' ἐκ πολλοῦ τοῖς προσπλέουσι. Καλεῖται δὲ Διάνιον, οἷον Ἀρτεμίσιον, ἔχον σιδηρεῖα εὐφυῆ πλησίον. Puto idem esse oppidum, quod nunc Hispani corrupto parum nomine *Denia* appellant, distat novem leucis ab Alone in ortum, & ab Ebuso insula X in occasum, inter sinus Sucronensem & Illicitanum. Latinis *Dianium* dicitur. Cicero lib. V in Verrem: *Quicunque accesserant ad Siciliam paullo pleniores, eos Sertorianos milites esse, atque a Dianio fugere dicebat.*

[28] Σιμμίας ἐν Ἀπόλλωνι.] Constanter libri MSS & editi auctorem sequentium versiculorum non agnoscunt, in quibus horum lectionis principium hunc in modum concipitur: Ἡμίκυνες, ἔθνος οὐ πόρρω Μασσαγετῶν καὶ Ὑπερβορέων· ἐν Ἀπόλλωνι. Salmasius versiculos, a Stephano allegatos, quidem emendat in notis ad Florum, sed ait: *Elegantissimi hi versus, nec satis scio ex quo Apollonii opere sumpti sint.* Non sunt profecto ex aliquo Apollonii opere translati, sed ex Simmiæ opere, cujus titulus erat Ἀπόλλων, quod me docuit Tzetzes Histor. Chiliad. VII Hist. CXLIV, ex quo loco ipse Salmasius, quod admiratione dignum, hos in Stephano versus emendavit.

Περὶ τῶν Ἡμικυνῶν δὲ, τῶν καὶ Κυνοκεφάλων,
Σιμμίας ἐν Ἀπόλλωνι ταῦτα γράφει ὧδε.

Ergo nos non dubitavimus hunc locum supplere, & Stephano reddere, quod ei erat ademptum.

[29] Ἡμικυνῶν τε ἐνόησα γένος.] Corruptus & mutilus erat hic locus in MSS & vulgatis codicibus, quem ex Tzetza jam allegato replevi atque emendatiorem edidi.

[30] Τῶν ὤμων.] Male in omnibus τοὺς ὤμους. Vox enim quæ sequitur, vel εὐστρεφέων, quæ est apud Tzetzem, gignendi casum postulat.

[31] Κύνεος κάρη.] Pessime in aliis editionibus unico vocabulo κυνεοκάρης.

Τέτραφε γαμφηλῇσι περικρατέεσσιν, A
[32] ἐρυμνός.
Τῶν μὲν θ' ὥς τε κυνῶν ὑλακὴ πέλει,
οὐδέ τι τοίγε
Ἄλλων ἀγνώσσουσι βροτῶν ὀνομάκλυ-
τον αὐδήν. B
[33] καὶ Ἡσίοδος.

ἩΝΙΟΧΕΙΑ[34], χώρα παρὰ τῷ Καυκάσῳ. οἱ οἰκήτορες, Ἡνίοχοι· Στράβων ἑνδεκάτῃ.

ἬΠΕΙΡΟΣ[35], ἡ γενικὴ χώρα. οἱ μὲν C γὰρ εἰς δύο τὴν γῆν, οἱ δὲ εἰς γ', οἱ δὲ εἰς τέσσαρα διεμέριζον. ἐξ αὐτῆς Ἠπειρώτης, καὶ Ἠπειρωτικός.

ἬΠΙΟΝ, πόλις Τριφυλίας, [36] ἣν Ἠλεῖοι περιέλαβον. [37] τὸ ἐθνικὸν, Ἠπιεύς. D

ἩΡΑΙΑ, ἄκρα οὕτω λεγομένη, κατ' ἀντικρὺ

Nutritum eſt, maxillis firmis roboratum.
Horum latratus inſtar canum eſt, neque ſane
Ipſis ignota eſt aliorum hominum celebris loquela.
Et Heſiodus.

HENIOCHIA, regio prope Caucaſum, cujus incolæ Heniochi, teſte Strabone libro XI.

EPIRUS, regio generalis. Quidam enim terram in duas, alii in tres, nonnulli vero in quatuor partes diviſerunt. Ex illa voce fit Epirota & Epiroticus.

EPIUM, urbs Triphyliæ, quam Eleï occuparunt. Gentile, Epienſis.

HERÆA, promontorium ſic vocatum e regione

[32] Ἐρυμνός] In vulgatis legebatur ἐρυμνῶς, quod etiam à mala manu profectum.

[33] Καὶ Ἡσίοδος] Conſtat, hodie in Heſiodi opere nihil de Semicanibus inveniri: nihil minus evidentiſſimum eſt, Heſiodum alibi horum meminiſſe. Teſtem hujus rei habeo Strabonem, qui libro I de Heſiodo ita ſcribit: Ἡσιόδου δ' οὐκ ἄν τις αἰτιάσαιτο ἄγνοιαν, Ἡμίκυνας λέγοντος, καὶ Μακροκεφάλους, καὶ Πυγμαίους. Et lib. VII: Οὐ θαυμαστὸν δ' εἶναι περὶ Ὁμήρου· καὶ γὰρ τοὺς ἔτι νεωτέρους ἐκείνου πολλὰ ἀγνοεῖν καὶ τερατολογεῖν· Ἡσίοδον μὲν Ἡμίκυνας λέγοντα, καὶ Μεγαλοκεφάλους καὶ Πυγμαίους· Ἀλκμᾶνα δὲ Στεγανόποδας. Αἰσχύλον δὲ Κυνοκεφάλους καὶ Στερνοφθάλμους καὶ Μονομμάτους. Ergo conſtat Heſiodum in opere aliquo deperdito Semicanum mentionem feciſſe.

[34] Ἡνιοχεία, χώρα παρὰ τῷ Καυκάσῳ.] Huic genti & regioni nomen dedere Rhecas & Amphiſtratus Lacones, Dioſcurorum aurigæ, ſive Ἡνίοχοι a Græcis dicti, uti Strabo libro a Stephano citato auctor eſt. Ad mare habitant Ἡνίοχοι ad radicem Caucaſi, quod Geographus eodem loco perhibet: Μετὰ δὲ τὴν Σινδικὴν καὶ τὴν Γοργιππίαν ἐπὶ τῇ θαλάττῃ ἡ τῶν Ἀχαιῶν καὶ Ζυγῶν καὶ Ἡνιόχων παραλία τὸ πλέον ἀλίμενος καὶ ὀρεινή, τοῦ Καυκάσου μέρος οὖσα. Eadem hæc habet Euſtathius in Comment. ad Dionyſ. de Sit. Orb. Plinius gentis conditores Amphitum & Telchium vocat lib. VI cap. V de Heniochis ita ſcribens: *Sunt qui conditam eam ab Amphito & Telchio, Caſtoris ac Pollucis aurigis putent, a quibus ortam Heniochorum gentem feram conſtat.* Et hunc ſequitur Solinus. *Telchius* ab Ammiano Marcel. lib. XXII *Cercius* appellatur, & a Juſtino *Frudius* lib. XLII. Alibi errorem latere certiſſimum eſt, cui ego hodie præbia non novi, neque fortaſſis alii.

[35] Ἤπειρος, ἡ γενικὴ χώρα.] Cave heic intelligas notiſſimam illam regionem, ad mare Adriaticum ſitam. Ἤπειρος hoc loco denotat partem generalem totius orbis, quæ deinde dividitur in regna, regiones & provincias. Hujuſmodi terræ univerſæ portionem Ἤπειρον nuncuparunt, quia videlicet inexploratæ magnitudinis eſſet, & hinc Stephano Ἤπειρος, ἡ γενικὴ χώρα, id eſt, univerſalis regio dicitur. Optime in hanc rem Agathemer: Ἐκλήθησαν δὲ Ἤπειροι ἀπειροὶ τινες οὖσαι διὰ τὴν ἄγνοιαν. Et Etymologici Mag. Auctor. Ἤπειρος, σημαίνει τὴν γῆν, ἀπειρός τις οὖσα, ἡ μὴ ἔχουσα πέρας, ὡς [illegible] τῆς θαλάσσης. Orbis univerſi veteribus dividebatur in duas partes, quas Ἠπείρους appellabant, ſive *Continentes*. Agathemer lib. II cap. II. Διαιρεῖται δὲ ὅλη οἰκουμένη εἰς Ἠπείρους τρεῖς, Ἀσίαν τε καὶ Λιβύην καὶ Εὐρώπην. Et in fine capitis addit: Οἱ μέντοι παλαιοὶ τήν τε Ἀσίαν καὶ τὴν Εὐρώπην, [illegible] ἐπὶ καὶ μέρος τι τῆς Εὐρώπης ὀνομάζουσι. Hinc liquet, veteres uno Europæ vocabulo Africam & Europam comprehendiſſe, atque ſic duas dun-
taxat *Continentes*, ſive orbis partes ſtatuiſſe. Iſocrates in Panegyrico: Τῆς γὰρ γῆς ἁπάσης, τῆς ὑπὸ τῷ κόσμῳ κειμένης δίχα τετμημένης, καὶ τῆς μὲν Ἀσίας, τῆς δ' Εὐρώπης καλουμένης, τὴν ἡμίσειαν [illegible]. Locus inſignis eſt apud Æthicum Coſmographum: *Totum quod ab Oceano cingitur, tres partes eſſe dixerunt, Aſiam, Europam & Africam reputantes. Sed hinc magnum inter doctos certamen fuit. Nam plurimi qui res divinas evidentius agnoverunt, duas tantum partes accipiendas ſuadent, id eſt, Aſiam & Europam tantummodo: Africam vero cenſent Europæ finibus deputandam.* Sic quoque Lucanus lib. IX Africam Europæ partem ſtatuit:

Tertia pars rerum Libya, ſi credere famæ
Cuncta velis: at ſi ventos cœlumque ſequaris,
Pars erit Europæ ---- ---- ----

Certiſſimum igitur eſt, veteres de orbis diviſione non fuiſſe concordes, & alios tres, alios vero duas partes ſtatuiſſe. Salluſt. in Jugurtha: *In diviſione orbis terræ plerique in parte tertia Africam poſuere. Pauci, tantummodo Aſiam, & Europam eſſe, ſed Africam in Europa.* Terrarum orbem in tres *continentes* fuiſſe partitum, jam ſupra ex Agathemero confirmavimus, cujus teſtimonio addendum, quod apud Dionyſ. Afrum legimus:

---- ---- -- - Μίαν δ' ἐπὶ [illegible]
Ἀνθρώποι [illegible] Ἠπείροισι [illegible].

Nequaquam ergo apud geographiæ veteris callentem fidem merebitur, quod deinde a Stephano ſubjungitur, quoſdam orbem terræ εἰς τέσσαρας Ἠπείρους, ſive *quatuor continentes* partitos fuiſſe. Longiſſime hæc opinio a veritate remota eſt. Veteres quidem terræ orbem in quatuor plagas Borealem & Auſtralem, Occidentalem & Orientalem diviſere, ſed nequaquam in quatuor Ἠπείρους. Optime Agathemerus lib. I cap. VI: Τὴν δὲ οἰκουμένην [illegible] μέρεσι, Βορρᾶν λέγω καὶ Νότον, καὶ Ἑσπέραν καὶ Ἕω. Sic quoque Melæ cap. II hanc inſcriptionem gerit: *Mundi in quatuor partes diviſio*, ubi hæc leguntur: *Partibus differt; unde Sol oritur, Oriens nuncupatur, aut Ortus: quo demergitur, Occidens, vel Occaſus: qua decurrit, Meridies: ab adverſa parte, Septentrio.* Ergo juxta ventos orbem in quatuor partes partiti ſunt veteres, non vero in quatuor Ἠπείρους, ſive *Continentes*, quod innuere videtur Stephanus.

[36] Ἣν Ἠλεῖοι περιέλαβον.] Non duntaxat urbem hanc Elei occuparunt, ſed armis exciderunt & depopulati ſunt, teſte Herodoto lib. IV: Nam cum retulit, Minyas in ſex partes fuiſſe diſtributos, & totidem illic oppida condidiſſe, Lepreum, Maciſtum, Phrixas, Pyrgum, Epium, & Nudium, addit, τουτέων δὲ τὰς πλεῦνας ἐπ' ἐμέο Ἠλεῖοι ἐπόρθησαν. Sed obiter obſervandum, fortaſſis male apud Herodotum urbis nomen per E ſcribi.

[37] Τὸ ἐθνικὸν, Ἠπιεύς.] Sic nobis exhibet Voſſ. cod.
In omni-

ἀντικρὺ Χαλκηδόνος. ταύτην δ' ἐν τῇ συνηθείᾳ [38] Ἡρίειαν φασί τινες, κακῶς· [39] ἄλλοι δ' Ἥριον· μυθοποιοῦντες, ὡς ἐκεῖσε ὀρύξαντες τάφους, χύτρας εὗρον καὶ ὀστᾶ. πιστέον δὲ μᾶλλον τῷ Βιθυνῷ Δημοσθένει, [40] ἐν τῷ ιδ' βιβλίῳ·

A regione Chalcedonis, quod nonnulli perperam ex conſuetudine Heeriam vocant, alii vero Herium: fabulantes quod illic, effoſſis ſepulchris, urnas & oſſa invenerint, ſed potius Demoſtheni Bithyno fides eſt adhibenda, ſic enim ille lib. XIV:

B

Ἔστι δέ τις προπάροιθε κλυτῆς Χαλκηδόνος ἄκρη
Ἡραία, [41] τρηχεῖα, πολυσπιλάς. ἔνδοθι δ' αὐτῆς
Λάϊνεον περὶ τεῖχος, ἰὼν κοιλαίνεται εἴσω C
Κόλπος ἁλὸς, φαίησκεν ἰδὼν βαθυδινέα πάντη
Ἔμμεναι. εἰαμενὴ δ' [42] ἐστὶ καὶ οὐ βάθος ἐστὶ θαλάσσης, D
[43] Ἔνθά τε νῆας ἄνηγον, ὀιόμενοι σκέπας εἶναι
Αὐτοφυὲς ὅρμοιο. [44] κακοῦ δ' ἐνέκυρσαν ἑτοίμου.

Eſt vero quoddam ante celebrem Chalcedona promontorium
Heraa, aſperum, multis ſcopulis obſitum. Intra illud,
Lapideum circa murum, procedens cavatur
Sinus maris, quem ſi quis viderit, dicit ubique profundum
Eſſe. Aſt ibi quidem ſolum eſt humidum, ſed nulla maris profunditas,
Quocunque naves ducebant, exiſtimantes ibi tutum eſſe locum
Pro ſtatione a natura facta. Sed in malum incidebant paratum.

καὶ ἄλλοι οὕτως. [45] ἔστι καὶ πόλις Ἀρκαδίας, ἣ ἐλέγετο Σολογοργός. κεῖται δὲ κατὰ Μεσσήνην, πρὸς Πελοπόννησον. τὸ ἐθνικὸν, Ἡραιεύς. λέγεται καὶ χωρὶς τοῦ ι, ὡς Νικαεύς. E

Et alii hoc modo. Eſt quoque urbs Arcadiæ, quæ Sologorgus vocatur: jacet vero juxta Meſſenen in Peloponneſo. Gentile, Heræenſis. Sed dicitur quoque ſine jota *Heraenſis*, uti Nicaenſis.

ΗΡΑΙΟΝ, πόλις Θρᾴκης· Ἡρόδοτος τετάρτῃ. [46] καὶ Ἡραῖον τεῖχος. οἱ πολῖται Ἡραῖοι. τοῦ δὲ Ἡραίου τείχους, [47] Ἡραιοτειχῖται. F

HERÆUM, oppidum Thraciæ, de quo Herodotus lib. IV. Murus vero Heræus. Oppidani, Heræi: ſed a voce Heræotichus fit Heræotichitæ.

ΗΡΑΚΛΕΙΑ, [48] πόλις Θρᾴκης ἐν τῷ Πόντῳ

HERACLEA, urbs clara Thraciæ in Ponto.

In omnibus editis Ἔαρος excuſum eſt, quaſi Stephanus urbis nomen Ἔαρον feciſſet.

[38] Ἡρίειαν φασί τινες, κακῶς.] Hæc vulgatorum codicum lectio eſt: in calamo exaratis legitur: Ἱέρειαν φασί τινες κακῶς. Salmaſius ad oram ſui codicis judicat Ἡραίαν legendum, quod forte hauſit ex Etymologici Mag. Auctore, qui eodem prorſus modo & Demoſthenis verſibus promontorium illud deſcripſit. Ἡραία, ἄκρα ἀντιπέραν Χαλκηδόνος· ταύτην δ' ἐν τῇ συνηθείᾳ Ἡρίειαν φασί, κακῶς· ἄλλοι δὲ Ἥριον μυθοποιοῦντες &c. Hujus promontorii etiam meminit Arrianus lib. V apud Stephanum noſtrum, unde liquet Aſtacum ei vicinam fuiſſe: Μεγαρέων πολίχνιον, ὃ συγγράφεται τῆς Βιθυνῶν χώρας Ἀστακηνὸς κόλπος· Ἀστακός τε, καὶ Ἡραία, καὶ τὸ Μεγαρικὸν ἱερόν. Heræi portus etiam meminit Procopius lib. I de Ædif. Juſt. quem eundem ſinum puto, de quo apud Stephanum Demoſthenes. Hodie, teſte Gyllio, *Molo di S. Joan Calamelo* dicitur.

[39] Ἄλλοι δὲ Ἥριον.] Alludit noſter ad ſignificationem nominis ἠρίον, *ſepulchra*, in quibus urnæ & oſſa invenere. Etymologus: Ἠρία, τοὺς τάφους σημαίνει, παρὰ τὴν ἔραν· τὸ γὰρ παλαιὸν ἐν τοῖς κοιλώμασι τῆς γῆς ἔθαπτον, μήτε σιδήρῳ, μήτε χαλκῷ κεχρημένοι. Athenis etiam erat porta Ἠρία per quam mortuos efferebant ἐπὶ τὰ ἠρία, ὅ ἐστι τοὺς τάφους.

[40] Ἐν τῷ ιδ' βιβλίῳ.] Ita correximus hunc locum, jubente Salmaſio ad marginem ſui Stephani. Hos verſus etiam ex libro IV citat Etymologus, ſed libri editi ex quarto decimo.

[41] Τρηχεῖα.] Omnes editi: τρηχῶσα, quod eſt a mala manu. Ex libro nos veram lectionem revocavimus.

[42] Καὶ οὐ βάθος.] Codices Palatini & Voſſianus: καὶ οὐ βάθος ἐστὶ θαλάσσης. Vulgatam lectionem ſervat Etymologus.

[43] Ἔνθά τε νῆας ἄνηγον.] Sic optime verſiculi modulus conſtat, ſed non tam concinne apud Etymologum, jam aliquoties citatum, legit enim ille: Ἔνθα θοὰς νῆας ἄγον.

[44] Κακοῦ δ' ἐνέκυρσαν ἑτοίμου.] Ita emendandum erat ex libris MSS & Etymologici Mag. Auctore: nam in vulgatis Stephani peſſime legebatur ἐνέκυρσαν, quæ vox eſt nihili. Præterea in Etymologo pro κακοῦ excuſum eſt κακῶν, & pro ἑτοίμου ἑτοίμως.

[45] Ἔστι καὶ πόλις Ἀρκαδίας.] Hujus meminit Pauſanias lib. VIII, quique teſtificatur, eam ad dexteram Alphei amnis ripam ſitam eſſe, & Heræum Lycaonis F. conditorem habere: Ἡραιεῦσι δὲ οἰκιστὴς γέγονεν Ἡραιεὺς ὁ Λυκάονος· κεῖται δὲ ἡ πόλις ἐν δεξιᾷ τοῦ Ἀλφειοῦ. Hic gentile nomen occurrit, ſed alio in loco urbis nomen. Ἔστι καὶ ναὸς ἐν τῇ Ἡραίᾳ Πανὸς, ἅτε τοῖς Ἀρκάσιν ἐπιχωρίου. Noſter hanc urbem etiam Sologorgum dictam fuiſſe perhibet, quod ex aliis auctoribus addiſcere non potui.

[46] Ἡ δὲ Ἡραῖον τεῖχος.] Peſſime actum eſt cum hoc loco a librariis, exhibent enim libri vulgati: τὸ δὲ τεῖχος Ἡραῖον. Confirmat noſtram emendationem ipſe Stephanus in Ἀγάθη, ubi hæc habet: Εἰ δὲ πόλις λέγεται καὶ ἐξωνόμασθαι, ὡς ἐπιπλέκει, ὡς τὸ Ἡραῖον τεῖχος καὶ Ἡραῖον &c. Sita erat urbs juxta Perinthum, auctore Herodoto, loco a Steph. allegato: Οἳ, ὡς ἐπὶ αὐτοὺς ἐπ' ἐσῇ ἐξ Ἡραίου τε ποδὸς τῆς παρὰ Πέρινθον, καὶ ἐξ Ἀπολλωνίας τῆς ἐν τῷ Εὐξείνῳ πόντῳ. Eam condiderunt Samii perhibente Etymologici Mag. Auct. Ἡραῖον τεῖχος, χωρίον ἐν Θρᾴκῃ, ὑπὸ Σαμίων δὲ ᾠκίσθη. Vide præterea Harpocrationem & Suidam, ubi etiam utrumque urbis nomen invenitur.

[47] Ἡραιοτειχῖται.] Codex Voſſianus: Ἡραιοτειχίτης, numero ſingulari.

[48] Ἡράκλεια, πόλις Θρᾴκης.] Intellige Thraciam Bithynorum, non vero Thraciam proprie dictam. Scylax Caryandenſis. Μετὰ δὲ Παφλαγονίαν Μαριανδυνοί, εἰσὶν ἔθνος.

Πόντῳ δεύτερος. β', [49] Σικελίας. γ', [50] Λυδίας. δ', Λιβύης. ε', [51] Σαρδοῦς. ϛ', [52] Ἰταλίας. ζ', [53] Κελτικῆς. η', [54] Θεσσαλίας. θ', [55] Καρίας. ι', [56] ἐν τῷ Λυδίῳ Ταύρῳ. ια', [57] μεταξὺ Σκυθικῆς καὶ Ἰνδικῆς. ιβ', νῆσος ἐν τῷ Καρπαθίῳ πελάγει. ιγ', [58] Συρίας. ιδ', [59] Φοινίκης. ιε', [60] Πιερίας. ιϛ', πόλις, καὶ νῆσος. ιζ', [61] Κρήτης. ιη', [62] Πισατική. ιθ',

A Ponto. Secunda, Siciliæ: tertia, Lydiæ: quarta, Libyæ: quinta, Sardiniæ: ſexta, Italiæ: ſeptima, Celticæ: octava, Theſſaliæ: nona, Cariæ: decima, in Lydio Tauro: undecima, inter Scythiam & Indiam: duodecima, inſula in mari Carpathio: Tertia decima, Syriæ: quarta decima, Phœniciæ: quinta decima; Pieriæ: ſexta decima, urbs & inſula: ſeptima decima, Cretæ: octava decima, Piſatidis: nona B

...ος. Ἐνταῦθα πόλις ἐστὶν Ἡράκλεια Ἑλλάδος, [illegible] Ἀλκ..., [illegible] Μετὰ δὲ Μεγαρεῖς, [illegible] Θρᾴκης Βίζυα [illegible] &c. Μετὰ τὴν [illegible] Χαλκηδόνα ἔξω Θρᾴκης &c. Παραπλεῖ [illegible] Μεγαρέων [illegible] τοῦ μυχοῦ [illegible] (τούτων γάρ ἐστιν [illegible] Θρᾴκη) ἡμερῶν τριῶν. Hæc, ad Euxinum Pontum, & in regione, cui Pontus nomen, ſita, paſſim a ſcriptoribus Heraclea Ponti, ſive Heraclea Pontica, & in nummis ΗΡΑΚΛΕΙΑC ΕΝ ΠΟΝΤΩ, vocatur. Conditores habuit Megarenſes, ſed Tanagræi ex Bœotia condendæ coloniæ etiam ſocii fuere, ut teſtatur Pieſin in Eliaca prioribus. Ἡ δ' Ἡράκλεια πτόλεμός μ' ἐστι Εὐξείνῳ [illegible] δὲ ἐκ Μεγαρέων· καὶ Ταναγραῖοι δὲ μετέχον Βοιωτοὶ τοῦ [illegible]. Verum hæc non confundenda cum Heraclea, ſita in Thracia proprie dicta ad Propontidem, quæ antiquo nomine Perinthus nuncupatur, cujus neque hac ſectione neque aliis in locis noſter meminit, quam tamen Scylax, Ptolemæo, Amm. Marcellino, Procopio, Zoſimo & Euſtathio contrarium aſſeverantibus, a Perintho divertam facit: Μετὰ τὴν Χερρόνησον ἐστι Θρᾴκια τείχη ταῦτα· [illegible], Λευκὴ ἀκτή, Τειριστασις, Ἡράκλεια, Γάνος, Γανίας, [illegible], Πέρινθος πόλις, καὶ λιμήν.

[49] Σικελίας] Hæc urbs priſcis celebris, & plurimis tam Græcis quam Latinis auctoribus memorata. Verum ne actum agamus, lectorem ablegamus ad Cluv. Sicil. antiq. lib. I cap. XVII, ubi de variis hujus oppidi nominibus & ſitu tractat.

[50] Λυδίας.] Satis cognita eſt hæc urbs ex lapide quodam circa eam reperto, qui inde *Lapis Heracleus*, & quia eadem civitas Magneſia dicta fuit, teſte Ælio Dionyſio, etiam *Magnes*, ſive *Magneſius* appellatur. Euſtath. ad Hom. Iliad. B: [illegible] Ἡράκλεια λίθος [illegible] Φησὶ γοῦν Αἴλιος Διονύσιος [illegible], Ἡράκλεια ἡ Μαγνησία [illegible] Ἡρακλεῶτες λίθοι [illegible]. Plura de hac urbe & lapide addere non lubet, quia ante nos alii hanc materiam occuparunt.

[51] Σαρδοῦς] In Sardinia fuit portus prope Cunicularium promontorium, cui nomen, juxta Ptolemæum, Ἡρακλέους λιμήν. Hujus etiam meminit Antoninus in Sardiniæ Itinere:

A Tibulis Sulcos.	M. P. CCL X. ſic
Vineolas	M. P. XII.
Erucium	M. P. XXXIV.
Ad Herculem	M. P. XXII.
Ad Turrem	M. P. XVIII.
Noram &c.	M. P. XVII.

Cenſet Cluverius, haud dubie idem eſſe oppidum, quod nunc vulgo vocatur *Cóia*.

[52] Ἰταλίας.] Nihil de hac urbe ex aliis tranſcribam, videantur Cluverius lib. IV Ital. antiq. cap. XIV, & Salmaſius ad Florum lib. I cap. XVIII.

[53] Κελτικῆς] Hæc a geographis ad Rhodani oſtium collocatur. Plinius lib. III cap. IV: *Sunt auctores, & Heracleam oppidum in oſtio Rhodani fuiſſe.*

[54] Θεσσαλίας] A quibus hæc urbs condita & ubinam ſita ſit, egregie narrat Thucydides lib. III: Οἰκίζουσι δὲ τρεῖς Λακεδαιμονίων ἡγεμόνες, Λέων καὶ Ἀλκίδας, καὶ Δαμάγων· καταστήσαντες δὲ ἐτείχισαν τὴν πόλιν ἐκ καινῆς, ἣ νῦν Ἡράκλεια καλεῖται, ἀπέχουσα Θερμοπυλῶν σταδίους μάλιστα τεσσαράκοντα, τῆς δὲ θαλάσσης, εἴκοσι. Perhibet tamen Strabo hanc urbem a portu XL, non vero XX ſtadiis abeſſe, ita enim ille lib. IX: [illegible] εἰς Ἡράκλειαν τὴν Τραχῖνα [illegible], σταδίοις τετταράκοντα. Hæc Heraclea antiquis Trachiniis ruderibus non eſt ſuperſtructa, ſed ab ea ſex ferme ſtadiis diſtat. Ita enim idem Strabo lib. citato: Τραχὶν δ' ἡ Ἡράκλεια [illegible] ἡ Τραχὶν [illegible], Λακεδαιμονίων κτισάντων· διέχει δὲ τῆς παλαιᾶς Τραχῖνος [illegible] ἓξ σταδίους ἡ Ἡράκλεια. Marcianus Heracleota etiam perhibet, Lacones hanc civitatem condidiſſe, atque antiquitus Trachina appellatam fuiſſe.

Εἶτα παρ' αὐτοῖς Ἡράκλεια πόλις,
Ἣν οἱ Λάκωνες [illegible]
[illegible] εἰς Τραχῖνα [illegible].

[55] Καρίας.] Nono decimo loco etiam urbem collocat in Caria ad Latmum montem, verum hæc ab illa diverſa eſt, olim enim Βάλβυρα appellabatur, teſte Stephano: Βάλβυρα, πόλις Καρίας, [illegible] ἡ νῦν Ἡράκλεια καλεῖται. Fuit quoque in Caria urbs *Pleiſtarchia*, quæ alio nomine *Heraclea* dicebatur, verum an ad hunc locum hoc nominis ſit referendum, peritioribus dijudicandum relinquo.

[56] Ἐν τῷ Λυδίῳ Ταύρῳ.] Ubinam terrarum ſit Lydius Taurus, alii geographiæ callentes nondum indicavere, quare & hanc Heracleam invenire nequimus.

[57] Μεταξὺ Σκυθίας καὶ Ἰνδικῆς] Alexandrum Mag. oppidum hoc conditorem habet, ſed deinde, poſt everſionem ab Antiocho reſtitutum Achais nominatum eſt, teſte Plinio lib. VI cap. XVI: *Oppidum Heraclea ab Alexandro conditum: quod deinde ſubverſum ac reſtitutum, Antiochus Achaida appellavit.* Plinium ſequitur Solinus cap. XLVIII. *Et aliud in Caſpiis Alexander oppidum excitavit, idque Heraclea dictum, dum manebat, ſed hoc quoque ab iiſdem everſum gentibus: deinde ab Antiocho reſtitutum, ut ille maluit, Achais poſthaec nominatum eſt.*

[58] Συρίας] Hujus meminit Ptolemæus, ubi in Cyrrheſtica regione Syriæ lib. V. has urbes collocat. Κυρρηστικῆς δὲ πόλεις, αἵδε· Ἀρισταρχία, [illegible] Βεροία, Ἡράκλεια &c. Diſtabat etiam Heraclea XX ſtadiis a Minervæ Cyrreſtidis templo, perhibente Strabone lib. XVI. quæ tamen non eſt confundenda cum Heraclea noſtri auctoris, quam Strabo eodem loco Heracleum appellat, ita enim ille: Διέχει δὲ ἡ Ἡράκλεια [illegible] τῆς Ἀθηνᾶς ἱεροῦ τῆς Κυρρηστίδος· εἶτα ἡ Κυρρηστικὴ μέχρι τῆς Ἀντιοχίδος. Igitur Heraclea, de qua hic Strabo, extra Cyrrheſticam ſita fuit: nam deinde ſubjungit: Συνάπτει δὲ ταύτῃ ἡ Κυρρηστική, [illegible] Ἔστι δὲ καὶ Γίνδαρος πόλις [illegible], καὶ Ἡράκλειον [illegible]. Vide præterea Tristanum tom. I. pag. 337.

[59] Φοινίκης] Hæc Dioſpolin, Carnem & Paltum aliaſque urbes vicinas habet. Plinius lib. V cap. XX de hac Heraclea mentionem facit.

[60] Πιερίας.] In Macedonia geminæ inveniuntur Heracleæ, altera Pelagoniæ, & altera Strymonis: verum cum in Pieria Macedoniæ regione neutra exſtat, Syriæ Pieriam intelligamus oportet, & fortaſſis Heracleam, de qua ſupra Strabo, extra Cyrrheſticam ſitam, & XX duntaxat ſtadiis a templo Minervæ Cyrrheſtidis remotam.

[61] Κρήτης] Heracleum Ptolemæus collocat in boreali inſulæ parte lib. III cap. XVII. Strabo eadem terminatione Cnoſſi navale agnoſcit lib. X: Ἔχει δ' ἐπίνειον τὸ Ἡράκλειον ἡ Κνωσσός. In Synodo II Nicena *Heracleopolis* appellatur.

[62] Πισατική.] Hæc una eſt de octo Piſatidis urbibus, ſita prope Salmonen, circiter XL ſtadiis ab Olympia diſtans, teſte Strabone lib. VIII: Εἶχε δὲ τῆς Σαλμώνης, Ἡράκλεια, καὶ αὐτὴ μία τῶν ὀκτώ, διέχουσα περὶ τετταράκοντα σταδίους τῆς Ὀλυμ-

τῆς Ὀλυμ-

ιθ', [61] Καρίας, ἡ λεγομένη Ἀλκμάνι Λάτμος. κ', πόλις [64] πρὸς τῇ Κυμαίᾳ τῆς Αἰολίδος. κα', Ἀκαρνανίας πόλις. κβ', [65] νῆσος ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ. κγ', [66] Μακεδονίας, Ἀμύντου τοῦ Φιλίππου κτίσμα. [67] τὸ ἐθνικὸν, Ἡρακλεύς, καὶ Ἡρακλεώτης, καὶ Ἡρακλεώτης, καὶ Ἡράκλειον, καὶ Ἡρακλεωτικόν. A B

ἩΡΑΚΛΕΟΒΟΥΚΟΛΟΙ, Αἰγυπτιακὴ συνοικία.

ἩΡΑΚΛΕΟΥΠΟΛΙΣ, [68] πόλις Αἰγυπτία, ἐξ ἧς Θεοφάνης ὁ Φυσικός. β', πλησίον Πηλουσίου. γ', κατὰ τὸ Κανωβικὸν στόμα. οἱ πολῖται, Ἡρακλεωπολῖται. C

ἨΡΗΤΟΣ, [69] πόλις Σαβίνων. τὸ ἐθνικὸν, Ἠρητῖνος.

ἩΡΩ', πόλις Αἰγυπτία, ἡ Αἶμος ἐκλήθη, διὰ τὸ τὸν Τυφῶ ἐνταῦθα κεραυνῷ βληθῆναι, καὶ αἷμα ῥυῆναι. [70] Στράβων δὲ Ἡρώων πόλιν αὐτὴν καλεῖ. ὁ πολίτης ταύτης, Ἡρωοπολίτης. τῆς δὲ πρώτης, Ἡρῷος, ὡς Κῷος. D E

Ἡ'ΣΙΟ-

A nona decima, Cariæ; quæ Alcmani Latmus dicitur. Vigeſima, urbs juxta Cumæam Æolidis: Prima & vigeſima, urbs Acarnaniæ: ſecunda & vigeſima, inſula in Atlantico mari: tertia & vigeſ. Macedoniæ, Amyntæ Philippi fratris opus. Gentile, Heraclenſis, & Heracleotes, & Heraclium, & Heracleoticum. B

HERACLEOBUCOLI, Ægyptia vicinia.

HERACLEOPOLIS, urbs Ægyptia, ex qua Theophanes Phyſicus originem duxit. Secunda, prope Peluſium. Tertia, juxta os Canobicum. Cives, Heracleopolitæ. C

ERETUS, urbs Sabinorum. Gentile, Eretinus.

D HERO, urbs Ægyptia, quæ Hæmus appellata eſt, propterea quod ibi Typho fulmine fuerit ictus, atque ejus αἷμα, id eſt, ſanguis illic fluxerit. Hanc Strabo Heroum urbem nominat. Civis, Hereopolita: Sed a prima voce deducitur Herous, uti Cous. E

ESIO-

τῆς Ὀλυμπίας, ἔνθα ποταμὸς ὁ Κυθήριος ποταμός. Pauſanias teſtatur eſſe vicum, atque ab Olympia diſtare L ſtadia, ita enim ille in Eliacis Poſteriorib. Ἀπέχει δὲ ὡς πεντήκοντα Ὀλυμπίας σταδίους κώμη τῆς Ἠλείας Ἡράκλεια, καὶ πρὸς αὐτῇ Κύθηρος ποταμός.

[61] Καρίας, ἡ λεγομένη Ἀλκμάνι Λάτμος.] Ineptiſſime & ſtupenda librariorum negligentia in hunc uſque diem vulgati codices exhibent: ἡ λεγομένη Ἀλκμάνιος μυχός. Salmaſius in manu exaratis codicibus invenit: ἡ λεγομένη Ἀλκμάνιος μυχός, quod æque ineptum eſt: interim ſubdubitans, quemadmodum vulgatam lectionem ſit emendaturus, nunc enim vult ἡ λεγομένη Ἀλκμᾶνι μυχός. quod deinde improbat, ſubſtituendo ἡ λεγομένη Λάτμος μυχός. Cenſeo me non vulgaſſe conjecturam, ſed veritatem evidentiſſimam: nam in Caria duas extitiſſe Heracleas, manifeſte ſatis liquet ex noſtro, qui jam primam, quæ alio loco *Holbe* dicitur, recenſuit. Jam venit ad alteram, quæ ab Alcmane, poeta noſtro ſatis familiari, Λάτμος appellatur. Imo veteres illud nominis Heracleæ huic tribuiſſe, teſtis eſt Strabo lib. XIV: Ἑξῆς δ' ἐστὶν ὁ Λάτμικος κόλπος, ἐν ᾧ Ἡράκλεια ἡ ὑπὸ Λάτμῳ λεγομένη, πολίχνιον ὕφορμον ἔχον· ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Λάτμος ὁμωνύμως τῷ ὑπερκειμένῳ ὄρει. Apollonii Scholiaſtes: Λάτμος ὄρος Καρίας, ἔνθα ἐστὶν ἄντρον, ἐν ᾧ διέτριβεν Ἐνδυμίων· ἔστι δὲ πόλις.

[64] Πρὸς τῇ Κυμαίᾳ τῆς Αἰολίδος.] Hæc ſine dubio illa eſt Heraclea, quam Strabo non procul a Pitane & Caici fluminis oſtiis collocat, ubi Adramytteni ſinus initium eſt. Ita enim ille lib. XIII: Ἐν δὲ τῇ παραλίᾳ τῇ ἑξῆς αἱ τῶν Μιτυληναίων κῶμαι Κορυφαντίς τε καὶ Ἡράκλεια· καὶ μετὰ ταῦτα Ἀττέα· εἶτ' Ἀταρνεύς, καὶ Πιτάνη, καὶ αἱ τοῦ Καΐκου ἐκβολαί.

[65] Νῆσος ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ.] Inſulam in Atlantico mari hoc nomine non agnoſcunt geographi, ſed montem Calpen, eminus aſpicientibus *inſulæ ſpeciem* objicientem. Non procul ab illo monte erat urbs Heraclea, cujus murorum circuitus tempore Timoſthenis adhuc erat ſuperſtes. Strab. lib. III: Ἐνταῦθα δή ἐστι τὸ ὄρος ἐπὶ τῶν Ἰβήρων τῶν καλουμένων Βαστητανῶν, οὓς καὶ Βαστούλους καλοῦσιν, ἡ Κάλπη· τῇ περιοχῇ μὲν οὐ μέγα, τῷ δ' ὕψει μέγα καὶ ὄρθιον, ὥστε πόρρωθεν νησοειδὲς φαίνεσθαι. Deinde addit Strabo. Καὶ πρὸς αὐτῷ Καρτηΐα πόλις ἀξιόλογος καὶ παλαιά, ναύσταθμόν ποτε γενομένη τῶν Ἰβήρων· ἔνιοι δὲ καὶ Ἡρακλέους κτίσμα λέγουσιν αὐτήν, ὧν ἐστι καὶ Τιμοσθένης· ὅς φησι καὶ Ἡράκλειαν ὀνομάζεσθαι τὸ παλαιόν· δείκνυσθαί τε μέγαν περίβολον καὶ νεωσοίκους. Sic legit Caſaubonus: ſed Cl. Voſſius ad Melam cum pro νησοειδὲς reponat πλαστοειδές, noſtræ conjecturæ non inhærebimus. Putant multi ipſam eſſe urbem, ubi nunc eſt Gibraltar; ſed peſſime errat Mariana lib VI cap. XXII, cenſens Heracleam in monte Calpe fuiſſe ſitam, ita enim ille: *In copiis Calpe mons primum eſt occupatus. Heracleaque urbs illi monti impoſita ex eo Gibraltaris nomen accepit a Tarif & Gebal, qua vox montem ſignificat, nomine duplicato.* In Calpe non fuit urbs hoc nomine, uti multis docet ad Strabonem Cl. Caſaubonus, ſed Carteia, olim Heraclea appellata, ſita erat 2 leucis a Calpe in occaſum, & 4 a Tariffa in ortum.

[66] Μακεδονίας, Ἀμύντου τοῦ Φιλίππου κτίσμα.] Codices Pal. Salmaſio exhibuere. Ἀμύντου τοῦ Φιλίππου κτίσμα. In Macedonia duo hoc nomine gaudebant oppida, alterum erat ſitum in Pelagonia, cujus meminit Malchus Rhetor in Excerp Legat. alterum vero in Sintica prope Bergam & Scotuſam, quod etiam *Heraclea Strymonis* dicitur, quia fluvium Strymonem vicinum habet.

[67] Τὸ ἐθνικὸν, Ἡρακλεύς.] Quemadmodum heic varia recenſentur gentilia, ſic varii quoque apud antiquarios in numiſmatibus oſtenduntur. ΗΡΑΚΛΕΩΝ, ΗΡΑΚΛΕΩΤΑΝ, & ΗΡΑΚΛΗΤΩΝ. Qua ratione apud noſtrum ΗΡΑΚΛΕΩΤΗϹ formetur, legendum in voce Αἴγινα.

[68] Πόλις Αἰγυπτία.] Tres urbes in Ægypto noſter collocat: Sed Ptolemæus lib IV duas urbes & inſulam Heracleoten: nam ad orientem Bubaſtici fluminis, juxta Sethraiten nomon, ponit Ἡρακλέους μικρὰν πόλιν. Deinde non procul a Memphi invenio νῆσον Ἡρακλεώτην νομόν, in qua forte etiam urbs fuit, quæ ab Hercule nomen ſortiebatur. Denique etiam mentionem facit de urbe, cui nomen Ἡρακλέους πόλις μεγάλη. Stephanus tertiam urbem ponit juxta Canobicum, quod etiam Heracleoticum oſtium appellatur, qua in re a Strabone non diſſentit, ita enim ille lib. XVII: Τὸ δὲ ἐν ἀριστερᾷ τὸ κατὰ Κάνωβον, ὃ καὶ Ἡρακλεωτικὸν προσαγορεύομεν.

[69] Πόλις Σαβίνων.] Cum ad hunc locum nihil dici poſſit, quin a Cluvero dictum ſit, operæ pretium non exiſtimamus ejus verba ex lib. II cap. IX Italiæ Antiq. tranſcribere, & noſtris commentariis addere.

[70] Στράβων δὲ Ἡρώων πόλιν αὐτὴν καλεῖ.] Locus Strabonis eſt lib. VII: Τῆς μὲν κατὰ Ἡρώων πόλιν τὴν ἐν τῷ μυχῷ τοῦ Ἀραβίου κόλπου. In intimo Arabici ſinus receſſu Arſinoæ proxima eſt Ἡρώων πόλις. Sic quoque Arrianus lib. III de Exp. Al. Mag. Ἀραβίας δὲ τὰ πρὸς Ἡρώων πόλιν.

Hic-

ἩΣΙΟΝΙΑ[72], ἡ Σαρδίων χώρα, ἡ καὶ Ἀσία. τὸ ἐθνικὸν, Ἠσιονεύς.

A ESIONIA, Sardiorum regio, quæ etiam Aſia vocatur. Gentile, Eſionenſis.

ἩΣΣΟΣ, πόλις Λοκρίδος. τὸ ἐθνικὸν, Ἡσσιος. Θουκυδίδης τρίτῃ.

ESSUS, urbs Locridis, cujus gentile, Eſſius, apud Thucydidem libro III.

ἨΤΕΙΑ[73], δῆμος Λακωνικῆς, καὶ τῆς Κρήτης πόλις· ὅθεν ἦν Μύσων, εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν, χρηματίζων[73] Ἠτεῖος, οὗ μέμνηται Πλάτων ἐν τῷ Πρωταγόρᾳ, Χηνέα τοῦτον εἰπών. [74] Δίδυμος δὲ συμποσιακῶν δεκάτῳ, Ἠτεῖον αὐτὸν καλεῖ.

B ETIA, pagus Laconicæ, vel urbs Cretæ, ex qua originem ducebat Myſo, unus ex ſeptem ſapientibus, qui Etius cognominabatur, cujuſque Plato in Protagora meminit, illum Chenea nominans. Sed Didymus libri X Sympoſiacorum eum Etium vocat.

ἩΦΑΙΣΤΙΑ[75], δῆμος Ἀκαμαντίδος φυλῆς, ἐν ᾧ ἦν Ἡφαίστου ἱερόν. ὁ δημότης, Ἡφαιστιάδης. τὰ τοπικὰ, ἐξ Ἡφαιστιαδῶν καὶ τὰ λοιπά.

C HEPHÆSTIA, populus Acamantidis tribus, apud quos Vulcani templum. Popularis, Hephæſtiades. Localia ex Hephæſtia, & ſic reliqua.

ἩΦΑΙΣΤΙΑ, πόλις ἐν Λήμνῳ· ἣν Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. τὸ ἐθνικὸν, Ἡφαιστιεύς. Χάραξ δ' ἐν δεκάτῳ Χρονικῶν φησιν, ὅτι Μυριναῖοι τῶν [76] Πελασγικῶν ὑποθέσεων οὐ φροντίσαντες, ἀπέκλεισαν τῷ Μιλτιάδῃ τὰς πύλας, [77] κἀκεῖνος τὴν πολιορκίαν παρεστήσατο αὐτοῖς. [78] τῶν δ' Ἡφαιστιέων τύραννος ὢν, φοβηθεὶς τὴν δύναμιν, ἔφη χαριζόμενος τοῖς Ἀθηναίοις, φίλοις οὖσιν, ἐμπεδοῦν τὰ ὁμολογηθέντα ὑπὸ τῶν Πελασγῶν, [79] καὶ ἀμαχεὶ παρέδωκε τὴν πόλιν.

D HEPHÆSTIA, urbs in Lemno, de qua Hecatæus in Europa. Gentile, Hephæſtienſis. Refert Charax libro X Chronicorum, Myrinæos, Pelaſgica decreta flocci facientes, Miltiadæ portas clauſiſſe, qui eos obſidione cinxit. * * Hephæſtienſium Tyrannus ejus potentiam metuens, E Athenienſibus, qui amici erant, gratificans, dixit, ſe Pelaſgorum pacta ſancire, & ſine prælio eis urbem tradidit.

ἩΦΑΙΣΤΟΥ νῆσοι, τῆς Ἀδιαβηνῆς. Ἀρριανὸς ιγ' Παρθικῶν. τὸ ἐθνικὸν, Ἡφαιστονησιώτης.

F HEPHÆSTUNESI, Vulcani inſulæ, in Adiabena ſitæ ſunt, teſte Arriano lib. XIII Parthicorum. Gentile, Hephæſtoneſiota.

... Hieronymus Syrita ad Antonini Itinerarium teſtatur in MSS inveniſſe *Hero*, uti etiam Stephanus hanc urbem in hujus ſectionis principio appellat, & in Longoliano *Hiera*.

[72] Ἠσιονία, ἡ Σαρδίων χώρα.] Secundum elementorum ordinem hîc non erat legendum Ἠσσιονία, quod omnes libri, tam MSS quam editi, conſtanter, ſed errore non tolerando, tuentur, ſed Ἠσιονία & gentile Ἠσιονεύς, quemadmodum in hac editione repoſuimus. Quanquam vero manu exaratos codices noſtræ conjecturæ ſuffragatores non habeam, ſcio tamen, hanc eſſe tam certam & evidentem, ut amplius a contextu exulare non oporteat: nam Ἠσιονία Ionice poſitum eſt pro Ἀσιονία, & Ἠσιονεύς pro Ἀσιονεύς. Callinus elegiarum ſcriptor vocem Ἠσιονεῖς adhibuit, quam Sceptius Ionice poſitam cenſet pro Ἀσιονεῖς, uti liquet apud Strabonem lib. XIII, cujus integrum locum huc tranſcribam, Stephanum mirifice illuſtrantem, & noſtram conjecturam corroborantem, ita enim ille: Φησὶ δὲ Καλλισθένης, ἁλῶναι τὰς Σάρδεις ὑπὸ Κιμμερίων πρῶτον, εἶθ' ὑπὸ Τρηρῶν καὶ Λυκίων, ὅπερ καὶ Καλλῖνον δηλοῦν τὸν τῆς ἐλεγείας ποιητήν· ὕστατα δὲ τὴν ἐπὶ Κύρου καὶ Κροίσου γενομένην ἅλωσιν. Λέγοντος δὲ τοῦ Καλλίνου τὴν ἔφοδον τῶν Κιμμερίων ἐπὶ τοὺς Ἠσιονῆας γεγονέναι, καθ' ἣν αἱ Σάρδεις ἑάλωσαν, εἰκάζουσιν οἱ περὶ τὸν Σκήψιον ἰωνικῶς λέγεσθαι Ἠσιονεῖς, τοὺς Ἀσιονεῖς· τάχα γὰρ ἡ Μῃονία φησὶν Ἀσία ἐλέγετο. Igitur per *Aſioneas* intelligere debemus *Aſios*, ad cujus rei probationem Strabo ſubjungit Homeri verſiculum

Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι Καϋστρίου ἀμφὶ ῥέεθρα.

[73] Ἔτεια, δῆμος Λακωνικῆς καὶ τῆς Κρήτης.] Vulgati & MSS Ἐτία, δῆμος Λακωνικῆς, ἢ τῆς Κρήτης πόλις. Quod jam divulgavi, Caſauboni ad Laertium emendatio eſt.

[73] Ἠτεῖος.] Ita quoque ex mente Caſauboni hoc gentile correximus: nam bene apud Laertium in Myſone lib. I legitur: Εὐθύφρων δ' ὁ Ἡρακλείδου τοῦ Ποντικοῦ, Κρῆτα φησὶν εἶναι· Ἠτεῖαν γὰρ πόλιν εἶναι Κρήτης.

[74] Δίδυμος.] Didymi Sympoſiaca meminit Diog. Laertius lib. V in Demetrio, Clem. Alexandrinus lib. IV Stromat. Et Etymologici Mag. Auctor.

[75] Ἡφαιστία, πόλις ἐν Λήμνῳ.] Sine dubio hæc urbs nomen invenit a Vulcano, cui tota hæc inſula erat ſacra. Duo duntaxat in illa inſula extabant oppida, Myrina & Hephæſtia de quibus mentionem facit Ptolemæus lib. III cap. XIV, Etymol. Mag. auctor in Μυρίνα, & Euſtathius ad Dionyſ. de ſitu orbis.

[76] Πελασγικῶν ὑποθέσεων οὐ φροντίσαντες.] Antiquis temporibus Pelaſgi inſulam illam tenuerunt, ſed qui tanquam iniqui & rapaces ab Athenienſibus Attica erant expulſi. Teſtatur hoc ad Dionyſium Euſtathius: Δύο δὲ πόλεις περὶ αὐτὴν ἦσαν, ἡ μία Ἡφαιστία ἐλέγετο· λέγονται δὲ καὶ ταύτην Πελασγοὶ κατοικῆσαι, οἱ ἐκ τῆς Ἀττικῆς ὑπὸ Ἀθηναίων ἐξελαθέντες ὡς ἄδικοι καὶ ἅρπαγες.

[77] Κἀκεῖνος τὴν πολιορκίαν παρεστήσατο αὐτοῖς.] Exhibent libri MSS & editi Κἀκεῖνος πολιορκίαν παρεστήσατο αὐτοῖς. Verum hæc longiſſime abeunt a vulgari Græcorum ſyntaxi, ut bene obſervat Salmaſius in margine ſui libri: novum, inquit, *mihi & Græcis ipſis haud uſitatum loquendi genus, lege pari a mutatione & licentia*. κἀκεῖνος τὴν κτλ. & quod contextui inſerere placuit.

[78] Τῶν δ' Ἡφαιστιέων.] Ante hæc verba, Tyranni nomen excidit atque deſideratur, quod procul dubio habuit Charax, & ex eo Stephanus in genuino opere.

[79] Καὶ ἀμαχεί.] Conjunctio καὶ ab omnibus editis abeſt, quam ex manu exaratis codicibus revocavi.

Θ.

ΘΑΛΑΜΑΙ, πόλις τῆς Μεσσηνίας, Θεόπομπος τριακοστῷ δευτέρῳ Φιλιππικῶν. τὸ ἐθνικὸν, Θαλαμάτης.

ΘΑΛΑΣΣΑ[1], τὸ ἐθνικὸν Θαλασσαῖος, καὶ Θαλασσεύς, καὶ Θαλάσσιος.

ΘΑΛΠΟΥΣΑ, πόλις τῆς Ἀρκαδίας, [2]τοῦ Ὀρχομενοῦ κτίσμα. τὸ ἐθνικὸν, Θαλπούσιος.

ΘΑΜΑΝΑΙΟΙ[3], ἔθνος Πέρσαις ὑπήκοον· Ἡρόδοτος τρίτῃ.

ΘΑΜΙΑ[4], πόλις Θεσσαλίας· Ῥιανὸς τεσσαρεσκαιδεκάτῃ Θεσσαλικῶν. καὶ Θαμία· τὸ ἐθνικὸν, Θαμιεύς.

ΘΑΜΝΑ, πόλις Παλαιστίνης· [5]Ἰώσηπος πέμπτῳ Ἰουδαϊκῆς ἱστορίας. οἱ πολῖται, Θαμνῖται.

ΘΑΜΟΥΔΑ[6], Ναβαταίων γείτων τῶν Ἀράβων· Οὐράνιος Ἀραβικῶν τρίτῃ. ὁ οἰκήτωρ, Θαμουδηνός.

ΘΑΣΣΟΣ, νῆσος πρὸς τῇ Θρᾴκῃ, [7]πόλιν ὁμώνυμον ἔχουσα· ἔνθα [8]Τηλέφασσα ἡ τῆς Εὐρώπης θνήσκει μήτηρ, ἀπὸ Θάσου.

Δεκα

TH.

THALAMÆ, urbs Meſſeniæ, de qua Theopompus tertio & trigeſimo Philippicorum. Gentile, Thalamatæ.

THALASSA, gentile Thalaſſæus, & Thalaſſenſis & Thalaſſius.

THALPUSA, urbs Arcadiæ, ab Orchomeno condita. Gentile, Thalpuſius.

THAMANÆI, gens Perſis ſubdita, de qua Herodotus libro III.

THAMIA, urbs Theſſaliæ, de qua Rhianus libro XIV Theſſalicorum. Dicitur quoque Thamieia. Gentile, Thamienſis.

THAMNA, oppidum Palæſtinæ, auctore Joſepho lib. V Hiſtoriæ Judaicæ. Oppidani, Thamnitæ.

THAMUDA, urbs Nabatæis Arabibus vicina, de qua Uranius libro III Arabicorum. Incola, Thamudenus.

THASSUS inſula juxta Thraciam, urbem ejuſdem nominis habens: Ubi Telephaſſa Europæ mater obiit, a Thaſſo ſic dicta. Decem

[1] Θάλασσα.] Non eſt hoc loco intelligendum nomen illud appellativum, *Mare* denotans, ſed civitas in inſula Creta, juxta locum qui Pulchri Portus appellatur. Lucas in Act. Apoſt. cap XXVII: 8. *Μόλις τε παραλεγόμενοι αὐτὴν, ἤλθομεν εἰς τόπον τινὰ καλούμενον Καλοὺς λιμένας, ᾧ ἐγγὺς ἦν πόλις Λασαία.* Sed reſcribendum ibi Θάλασσα, uti bene obſervatum exiſtimo a Beda, quod tamen a quibuſdam ſine auctoritate rejectum video: nam Cod. MS. Alexandrinus, qui hodie ſervatur in Biblioth. Regis Angliæ, manifeſte Ἄλασσα repræſentat, cui ſi Θ addatur, habemus Θάλασσα. Hanc ſcripturam quoque Vulgatus interpres ſequutus eſt: *Et vix juxta navigantes, venimus in locum quendam, qui vocatur Boni Portus, cui juxta erat civitas* THALASSA.

[2] Τοῦ Ὀρχομενοῦ κτίσμα.] Ultimam vocem, quæ ab omnibus editis abeſt, non ſine neceſſitate huc revocavimus.

[3] Θαμαναῖοι.] Peſſimo errore paſſim in vulgatis Θαλαμαναῖοι excuſum erat, quod codicis Voſſiani & Herodoti auctoritate expungere libuit: nam hodie apud Herod. lib III legitur: *Ἀπὸ δὲ Σαγαρτίων, καὶ Σαραγγαίων, καὶ Θαμαναίων, καὶ Οὐτίων, καὶ Μύκων, καὶ τῶν ἐν τῇσι νήσοισι οἰκεόντων τῶν ἐν τῇ Ἐρυθρῇ θαλάσσῃ.*

[4] Θαμία, πόλις Θεσσ.] Peſſime editiones Aldina & Florentina: Θαλαμία, πόλις Θεσσαλίας. Sequimur Xylandrum & codices MSS, quos videre licuit. Ibidem pro Θεσσαλιακῶν repoſuimus Θεσσαλικῶν.

[5] Ἰώσηπος πέμπτῳ Ἰουδ.] Locus, quem innuit noſter, invenitur libro citato, cap. X ubi nomen urbis cum accentu in ultima notatur: *Ἀφθάσιος δ' ἐκ τῆς φυλῆς ... Θαμνὰ πόλεως τῆς Παλαιστίνης, ... ἐπὶ παρ...* Sciendum eſt, duo hoc nomine oppida extitiſſe: alterum, de quo noſter, in tribu Dan, quodque in libro Joſuæ cap. XIX *Thimnatha*, & a Sept. Interp. Θαμνὰ appellatur. Idem illud Jud. XIV οἱ Ο΄ Θαμναθὰ appellarunt, addita terminatione Hebraica. Alterum erat in tribu Ephraim, & Joſuæ XIX *Thimnath Serach*. & Jud. II. *Thimnath Cheres* dicitur, quod tamen, literis tranſpoſitis, eodem redibit.

[6] Θαμουδᾶ, Ναβαταίων γείτων τῶν Ἀράβων.] In codicibus Palatinis nomen urbis non circumflectitur, ſed βαρύνεται. Senſus horum verborum non eſt perfectus, τὶ πόλις vel χωρίον, vel aliud quid ſimile deſideratur. Thamudenorum meminit Agatharcides de Mari Rubro: *Μετὰ δὲ ταύτην ... Θαμουδηνῶν Ἀράβων.* Vide præterea Ptol. lib. VI cap. VII.

[7] Πόλιν ὁμώνυμον ἔχουσα.] Luculentiſſimum hoc additamentum non extat in vulgatis, quod ex Voſſiano & Palatino codice jam repræſentamus.

[8] Τηλέφασσα.] Libri editi, Τηλέφη, quod ſummo jure corrigebat Illuſt. Scaliger in notis ad Euſebium. In voce Δάρδανος appellatur Τηλέφαη, ſed ibidem nos, auctoritate Apollodori permoti, Τηλέφασσα correximus.

⁹ Δέκα δὲ γενεαῖς Ἡρακλέους ὁ Θάσος παλαίτερος. εἴπερ ἀπὸ Ἀγήνορος, Προῖτος ἦν. Ἀγήνορος δὲ, Βῆλος ἀδελφὸς ἦν, Βήλου δ' Αἴγυπτος. οὗ Λυγκεύς. οὗ Ἄβας. οὗ Δανάη. ἧς, Περσεύς. οὗ, Ἀλκαῖος. οὗ, Ἀμφιτρύων. οὗ, Ἡρακλῆς. ὅτι δὲ [10] καὶ Ἀερία ἡ Θάσος, δῆλον ἐκ τοῦ χρησμοῦ, [11] τοῦ δοθέντος πατρὶ τοῦ Ἀρχιλόχου.

Ἄγγειλον [12] Παρίοις Τελεσίκλεες, ὥς σε κελεύω,
Νήσῳ ἐν Ἠερίῃ κτίζειν εὐδείελον ἄστυ.

Decem vero generationibus Hercule Thaſſus erat antiquior. Nam ex Agenore erat Proetus: Agenoris vero frater erat Belus, Beli vero filius Ægyptus, cujus Lynceus, cujus Abas, cujus Danaë, cujus Perſeus, cujus Alcæus, cujus Amphitryo, cujus Hercules. Quod vero Thaſſus etiam Aëria fuerit vocata, liquet ex oraculo patri Archilochi reddito.

Annuncia Pariis Teleſiclee, quemadmodum jubeo,
In inſula Eeria ut condant præclaram urbem.

ΘΑΥΜΑΚΙΑ, πόλις Μαγνησίας. Ὅμηρος,

Οἱ δ' ἄρα Μηθώνην, καὶ Θαυμακίην ἐνέμοντο.

ἀπὸ Θαυμάκου τοῦ Ποίαντος πατρὸς, [13] ἀφ' οὗ νῆσος. δευτέρα, πόλις [14] κατὰ τὸν Μηλιαῖον κόλπον. [15] οἱ ἔνοικοι, Θαυμακοί· καὶ Θαυμακίας ἱερὸν Ἀρτέμιδος.

THAUMACIA, urbs Magneſiæ, de qua Homerus:

Qui vero Methonem & Thaumaciam habitabant.

Condita à Thaumaco Pœantis patre, à quo inſulæ nomen. Secunda, urbs juxta ſinum Meliacum. Incolæ, Thaumaci. Et Thaumaciæ Dianæ templum.

ΘΑΥ- THAU-

⁹ Δέκα δὲ γενεαῖς Ἡρακλέους ὁ Θάσος παλαίτερος.] Xylander aliquid in his verbis deſiderari ſuſpicans, aſteriſcum margini allevit. Scaliger ad Euſebium idem olfaciens, lacunam hoc modo replere conatur. ἦν δὲ γενεαῖς Ἡρακλέους δέκα Θάσος παλαίτερος. Sic ſtatuens Thaſum decem generationibus ante Herculem fuiſſe conditam: nam Theſeus ſe adjunxit comitem Cadmo Phœnicio ad inveſtigandam Europam. Cadmus autem Agenoris filius fuit, a quo ad Herculem Thebanum decem ſunt generationes, quæ ſic enumerantur. Belus Agenoris frater, Ægyptus, Lynceus, Abas, Acriſius, Danae, Perſeus, Alcæus, Amphitryo, Hercules. Hanc Scaligeri conjecturam deinde Mauſſacus ad Harpocrationem calculo ſuo comprobavit, ſimul hunc Stephani locum Herodoti verbis ex Euterpe illuſtrans: καὶ ταῦτα δέκα γενεῇσι ἀνδρῶν πρότερά ἐστι, ἢ τὸν Ἀμφιτρύωνος Ἡρακλέα ἐν τῇ Ἑλλάδι γενέσθαι. Verum in vulgatis legitur πέντε, ſed librarios pro ι' poſuiſſe ε' bene conjicit vir doctus. Ad me quod attinet, aperte dico in Stephano non eſſe hariolandum, nam maniſeſtiſſime in Palatino exaratum vidit Salmaſius, ἦ δὲ γενεαῖς Ἡρακλέους ὁ Θάσος παλαίτερος, quod nos jam in contextum recepimus & excudi curavimus, ut ſenſus ſit, Telephaſſam & Thaſum jam decem generationibus ante Herculem extitiſſe.

¹⁰ Καὶ Ἀερία ἡ Θάσος.] Huc faciunt verba Plinii lib. IV cap. XII: *Ab ea Thaſſos libera quinque M. paſſuum, olim Æria vel Æthria dicta.* Etiam vocata fuit *Chryſe*, propter auri metalla, quod ex Arriano probat Euſtathius ad Dionyſ. Ἐκαλεῖτό ποτε ἡ Χρυσῆ νῆσος διὰ τὰ Χρυσοῦ μέταλλα. Et denique *Odonis* Heſychio: Ὠδωνίς, ἡ Θάσος τὸ παλαιόν. Cujus nominis rationem lege apud Bochartum.

¹¹ Τοῦ δοθέντος πατρὶ τοῦ Ἀρχιλόχου.] Peſſime exhibent libri editi, τοῦ δοθέντος τῷ τοῦ Ἀρχιλόχου: ſed optime in MSS additur τὸ πατρὶ, nam, teſte Suida, Archilochus patrem Teleſicleum habuit. ita enim ille in Ἀρχίλοχος. Καὶ μειλίξατο τὴν τοῦ Τελεσικλέους παιδὸς ψυχήν. Hinc eſt, quod in ipſo oraculo vocandi caſum Τελεσίκλεες repoſuerim.

¹² Παρίοις.] Ergo docet oraculum, Parios condendæ in inſula Thaſo coloniæ auctores fuiſſe, cui ſententiæ etiam adſtipulatur Strabo lib. X: Τὴν Παρίων ἀποικίαν Θάσον. Et Thucydides libro IV Pariorum coloniam vocat. Verum non cenſeo, illos primos inſulæ conditores extitiſſe, ſed Phœnices, quod evidentiſſime liquet ex Herodoto lib. II & VI, ac præterea etiam ex Scymno Chio, qui nunc Marciani Heracleotæ nomine circumfertur:

Ἐξῆς νῆσος ἐστὶν ἡ Θάσος,
Ἡ καταρξαμένη τὸ πρὶν, ὡς λόγος,
Ἐπεὶ Φοίνικες μετὰ Κάδμου ἡ Θάσου
Ἐκ τῆς Ἀσίας διαβάντες ἔλαβον δι' Θάσου
Ἀπὸ Θάσου ὃ τέτηνε, ὡς ὁ λόγος ἔχει.

Verum cum Thaſii, Dario ſic jubente atque volente, muros ſuos diruiſſent, Abderam in Thracia naves ſuas & reliqua tranſportarunt, & ſic urbs & inſula aliquandiu deſerta fuit incolis, donec Parii ex mandato Oraculi novos eò colonos miſerint, quod reſponſum fuit Archilocho, qui Parius erat, teſte Proclo apud Photium: Γεγόνασι δὲ ποιηταὶ, Ἀρχίλοχος δὲ ὁ Πάριος ἄριστος, καὶ Σιμωνίδης ὁ Ἀμόργιος.

¹³ Ἀφ' οὗ νῆσος.] Duas hoc nomine urbes, alteram in Magneſia, alteram ad ſinum Maliacum in Peloponneſo noſter celebrat, & præterea hîc eadem inſulæ ejuſdem nominis mentionem facit. In hac opinione etiam Euſtathium fuiſſe verſatum, ſatis conſtat ex Comment. ad Hom. ubi ex noſtro inquit: Τὴν δὲ Θαυμακίαν, πόλιν Μαγνησίας ὁ τὰ Ἐθνικὰ συνθεὶς φησί· λέγει δὲ ἑτέραν εἶναι Θαυμακίαν, πρὸς τὸν Μηλιαῖον κόλπον· καὶ νῆσον δὲ ὁμώνυμον. Sed ut verum fatear, inſula, iſta nuſquam apud Geographos celebratur. Omnium cognitiſſima eſt Thaumacia ad Maliacum ſive Lamiacum ſinum ex Strabone lib. IX, Plinio, & aliis. Urbis originem Stephanus a Thaumaco Pœantis patre deducit, ſed Livius a miraculo, ſive Græca voce θαῦμα, ita enim ille lib. XXXII, ubi quoque urbis ſitum graphice depingit: *Namque Thaumaci a Pylis ſinuque Maliaco per Lamiam euntis, loco alto ſiti ſunt, ipſis faucibus imminentes, quam Cœlen vocant. Theſſaliaque tranſeunti confragoſa loca, implicataſque flexibus vallium vias, ubi ventum ad hanc urbem eſt, repente velut maris vaſti, ſic immenſa panditur planities, ut ſubjectos campos terminare oculis haud facile queas. Ab eo miraculo Thaumaci appellati. Nec altitudine ſolum tuta urbs, ſed quod ſaxo undique abſciſſo rupibus impoſita eſt.* Non poſſum quoque reticere in epigrammate inedito hujus urbis mentionem fieri.

Εἰμὶ ποτὶ Φθίαν ὀλίγον πόλιν, ἐς πεδίον ἥκων,
Καὶ πόλιν ἀρχαίαν ξεῖνε Θαυμακίαν.
Ὡς Δρυμὸν Μαλιαῖον ἀνα..... ἡγεμόνα,
Εἰδὼς Λαμιακὸν τὸν δ' ἐπὶ καὶ πεδίον.
Δερκόμενος ποτὶ μόνον ὅλον ὄλβον, ἰδὲ ἀναφανδόν
Κλεινῆς ἐστὶ Σαπφοῦς εἶναι ἱερογράφον.

¹⁴ Κατὰ τὸν Μηλιαῖον κόλπον.] Voſſianus & Palatini πρὸς τὸν Μαλιαῖον κόλπον.

¹⁵ Οἱ ἔνοικοι, Θαυμακοί.] Sic urbis incolæ, & ipſi

quoque

ΘΑΥΜΑ'ΣΙΟΝ[16], ὄρος Ἀρκαδίας, A ἐν ᾧ λίθον ὁ Κρόνος κατέπιεν. οἱ ἐνοικοῦντες, Θαυμάσιοι.

ΘΑ'ΨΑΚΟΣ[17], πόλις Συρίας πρὸς τῷ Εὐφράτῃ· Θεόπομπος ἐν Φιλιππικῶν τρίτῳ. ὁ πολίτης, Θαψακηνός. B

ΘΑΨΙΠΟ'ΛΙΣ[18], πλησίον Καλχηδόνος. τὸ ἐθνικὸν, Θαψιπολίτης· Κουάδρατος δυοκαιδεκάτῳ Ῥωμαϊκῶν.

ΘΑ'ΨΟΣ, πόλις Λιβύης· Στράβων ἑπτακαιδεκάτῳ.[19] ἔστι δὲ Σικελίας Χερσόνησος ἐν τῷ στενῷ ἰσθμῷ. τὸ ἐθνικὸν, Θάψιος. C

ΘΕ'Α, πόλις Λακωνικῆς· Φιλόχορος τρίτῳ.[21] οἱ πολῖται Θεεῖς, ὡς Θουκυδίδης.

ΘΕΑ'ΓΓΕΛΑ, πόλις Καρίας. ὁ πολίτης,[22] Θεαγγελεύς. D

ΘΕΒΗΘΑ'[23], φρούριον Μεσοποταμίας· Ἀρριανὸς ἑνδεκάτῃ. ὁ οἰκήτωρ, Θεβηθηνὸς, ὡς Ἀμάθα Ἀμαθηνός.

ΘΕΙ'ΣΟΑ, πόλις Ἀρκαδίας· Παυσανίας ὀγδόῳ. ὁ πολίτης, Θεισοάτης, ὡς Λυκοάτης. E

ΘΕΛΑΜΟΥ'ΖΑ, φρούριον τῆς παρ' Εὐφράτην Ἀραβίας, ὡς Κουάδρατος ἐν Παρθικῶν ἑβδόμῃ. τὸ ἐθνικὸν, Θαλαμουζαῖος. F

ΘΕ'ΜΒΡΙΜΟΣ[24], πόλις Καρίας, ἀπὸ Θεμβρίμου. ὁ πολίτης, Θεμβριμεύς.

THAUMASIUM, mons Arcadiæ, in quo Saturnus lapidem deglutiit. Incolæ, Thaumaſii.

THAPSACUS, oppidum Syriæ ad Euphraten, de quo Theopompus libro III Philippicorum. Oppidanus, Thapſacenus.

THAPSIPOLIS, urbs prope Chalcedonem. Gentile, Thapſipolita. Quadratus libro XII rerum Romanarum.

THAPSUS, urbs Libyæ, de qua Strabo libro XVII. Eſt quoque Siciliæ Cherroneſus in anguſtiis iſthmi poſita. Gentile, Thapſius.

THEA, oppidum Laconicæ, de quo Philochorus libro III. Oppidani Theenſes, teſte Thucydide.

THEANGELA, oppidum Cariæ, cujus oppidanus, Theangelenſis.

THEBETHA, caſtellum Meſopotamiæ, de quo Arrianus libro XI. Incola, Thebethenus, uti Amatha Amathenus.

THISOA, oppidum Arcadiæ, de quo Pauſanias libro VIII. Oppidanus, Thiſoates, uti Lycoates.

THELAMUZA, Caſtellum Arabiæ ad Euphratem, auctore Quadrato libro VII Parthicorum. Gentile, Thalamuzæus.

THEMBRIMUS, oppidum Cariæ, a Thembrimo nomen habens. Oppidanus, Thembrimenſis.

quoque urbs apud Livium & alios vocatur. Quod noſter quoque innuit in [illegible].

16 Θαυμάσιον] Montis & fabulæ, quam noſter de Saturno narrat, meminit Pauſanias in Arcadicis.

17 Θάψακος, πόλις Συρίας.] Hæc urbs ætate Plinii Amphipolis dicebatur, ita enim ille lib. V cap. XXIV: *At in Syria oppida, Europum, Thapſacum quondam, nunc Amphipolin.* Si in Stephano re[illegible] ad vocem Ἀμφίπολις, [illegible], a Seleuco conditam, atque a Syris *Turmedam* fuiſſe appellatam.

18 Θαψίπολις, πλησίον Χαλκηδόνος] Mirum eſt profecto, urbem in loco adeo celebri & non longe a Conſtantinopoli ſive Byzantio ſitam, aliis auctoribus non fuiſſe memoratam, quare & urbis nomen & locus vicinus mihi admodum ſunt ſuſpecta. Eadem mihi videtur, de qua ſequenti lectione agit Stephanus, qui fortaſſis incidit in depravatum Quadrati codicem, in quo legi debuiſſet, Θάψις, πόλις πλησίον Καρχηδόνος. Faceſſit tamen negotium Θαψιπολίτης, ſed error errorem ducere ſolet.

19 Στράβων ἑπτακαιδεκάτῳ] Libri vulgati male [illegible], nam libro XVII Strabo de hac urbe mentionem facit. [illegible] Oppidum Africæ maritimum eſt, inter Adrymetum ad occidentem, & Rhuſpas ad orientem. [illegible] Latino ore *THAPSITANI* dicuntur Hirtius de bello Africano *Item Thapſitanis H-S XX millia, conventui eorum H-S XXX millia. Adrumetanis H-S XXX, conventui eorum H-S [illegible]* [illegible]

20 Ἔστι δὲ Σικελίας Χερσόνησος ἐν τῷ στενῷ ἰσθμῷ.] Non poſſum non mirari vel Epitomatoris in geographicis imperitiam, vel librariorum incuriam, qui hunc locum ita conceperant: [illegible]. Hæc ita intelligentes, quaſi in Sicilia eſſet urbs Thapſus, & hoc nomine Cherſoneſus in anguſtiis Iſthmi Corinthiaci. Nos veterem lectionem, non manu exaratorum codicum fide, ſed ope Thucydidis revocavimus, certo ſcientes, Stephanum olim in genuino opere ejus verba vel innuiſſe, vel citaſſe, ita enim ille lib. VI [illegible] Plura de Thapſo ejuſque ſitu non addam, quia non lubet Cluverii & Bocharti theſauros compilare.

21 Οἱ πολῖται, Θεεῖς] Sine ſenſu in vulgatis legitur: Θέα, πόλις Λακωνικῆς· Φιλόχορος τρίτῳ· Θεεῖς, [illegible], Θουκυδίδης.

22 Θεαγγελεύς] Hæc vox, ſi appellative accipias, denotat præconem, qui ſpectacula & deorum ſolennitates promulgat. Heſychius: Θεαγγελεῖς [illegible]. Fortaſſis ipſa urbs a promulgata quadam panegyri nomen accepit. Urbis meminit Plinius lib. V cap. XXIX: *Sex oppida contributa ei ſunt a Mag. Alexandro, Theangela, Sibde, Medmaſſa, Euranium, Pedaſum, Telmiſſum.*

23 Θεβηθά, φρούριον] Peſſime hanc lectionem exceperunt librarii, in omnibus enim editis legitur: [illegible]. Aldina tamen & Florentina editio agnoſcunt [illegible] Θεβηθά, quod nobis quoque MSS exhibuerunt.

24 Θέμβριμος, πόλις Καρίας] Vulgati omnes [illegible], ſed nos, ratione duce, Θέμβριμος repoſuimus, nam urbs a *Thembrimo* nomen habet, atque inde deducitur gentile *Thembrimeus*. [illegible] idem eſſe oppidum, quod a Strabone [illegible] dicitur & pro pago habetur. Ita enim ille lib. XIV: [illegible] (ſcilicet a Myunte) [illegible] Καρικὴ Θυμβρία.

ΘΕΜΙ΄ΣΚΥΡΑ [25], πόλις, ἡ ἐπὶ ἀντίον Θερμώδοντος. καὶ οἱ οἰκοῦντες τὴν χώραν [26] Θεμισκύρειοι. λέγεται καὶ Θεμισκύρα. A

THEMISCYRA, urbs e regione Thermodontis. Locum inhabitantes, Themiſcyrii. Dicitur quoque Themiſcyria.

ΘΕΜΙΣΣΟ΄Σ [27], πόλις Καρίας, ἣν ἔκτισε Δάδας, ἀπὸ Θεμισσοῦ παιδὸς, [28] ὃν λύκοι διεχρήσαντο. ὁ πολίτης, Θεμισσεύς. B

THEMISSUS, oppidum Cariæ, quod Dadas condidit, & a Themiſſo filio, quem lupi diſcerpſerunt, ſic nominavit. Oppidanus Themiſſenſis.

ΘΕΜΙΣΣΩ΄ΝΙΟΝ [29], χωρίον Φρυγίας· Ἀρτεμίδωρος ἐν ἐπιτομῇ. τὸ ἐθνικὸν, Θεμισσώνιος.

THEMISSONIUM, oppidulum Phrygiæ, de quo Artemidorus in Epitome. Gentile, Themiſonius.

ΘΕ΄ΝΝΑΙ [30], πόλις Κρήτης· τινὲς δὲ Ἀρκαδίας. οἱ δὲ ὄρος. τὸ ἐθνικὸν, Θενναῖος, καὶ Θενναία, καὶ Θεννεύς. C

THENNÆ, urbs Cretæ, quam alii Arcadiæ attribuunt. Nonnulli vero montẽ eſſe perhibent. Gentile, Thennæus, & Thennæa, & Thennenſes

ΘΕΟΔΟΣΙ΄Α [31], Ταυρικὴ πόλις παραλία· Στράβων ζ. τὸ ἐθνικὸν, Θεοδοσιανὸς καὶ Θεοδοσιεύς. D

THEODOSIA, urbs Tauricæ maritima, de qua Strabo libro VII. Gentile, Theodoſianus, & Theodoſienſis.

ΘΕΟΥ΄ΠΟΛΙΣ [32], ἡ μεγίστη τῶν ἕω πόλις, ἥτις ἐξ Ἀντιοχείας μετὰ τὸν σεισμὸν ὠνομάσθη ἀπὸ Ἰουστινιανοῦ. [33] ὁ πολίτης, ὁμοίως.

THEOPOLIS, maxima orientis civitas, ex Antiochia poſt terræ motum a Juſtiniano ſic dicta. Oppidani nomen, eodem modo formatur.

ΘΕ΄- THE-

[25] Θεμίσκυρα, πόλις] Tres olim circa Thermodontem fuere urbes, quas incoluerunt Amazones, Lycaſtia, Themiſcura & Chalybia, quarum meminit Apollon. Rhod. lib. II.

Ἔνθα δὲ Δοίαντος πεδίον· σχεδόθι δὲ πόληες
Τρισσαὶ Ἀμαζονίδων. - - - - - - - -

Ad quem locum Scholiaſtes: Πλησίον δὲ, φησὶ, τοῦ Δοίαντος πεδίου εἰσὶ τρεῖς πόλεις, ἃς κατῴκουν αἱ Ἀμαζόνες, Λυκάστεια, Θεμίσκυρα, καὶ Χαλύβεια. Vide præterea Etymologici Mag. Auctorem in Θεμισκύρειοι. Ipſa regio, in qua urbs ſita erat, campus ſive πεδίον Θεμίσκυρα appellatur, atque ſe extendit a Chadiſia uſque ad Thermodonta, uti perhibet Hecatæus apud noſtram: Ἡ δὲ Θεμίσκυρα πεδίον ἐστὶν, ἀπὸ Χαδισίας μέχρι Θερμώδοντος.

[26] Θεμισκύρειοι] Salluſtius in Fragmentis: *Dein campi Themiſcyrii, quos habuere Amazones, a Tanai flumine incertum quamobrem digreſſæ.* Vide quoque Juſtinum lib. II. *Subjectoſque Themiſcyreos campos occupavere.* Eodem redibit, utrum penultimam apud Salluſt. per I, an apud Juſt. per E longum pronuntiaveris, nam τὸ Θεμισκύρειος in uſu eſſe, liquet ſatis ex fœminino Θεμισκύρεια, quod noſter ſubjungit: Eo quoque utitur Apollonius Rhod. lib. II, de Amazonibus, quæ Themiſcyram incoluerunt, ita enim ille.

Ἔνθα Θεμισκύρειαι Ἀμαζόνες ὡπλίζοντο.

Obiter notandus hoc loco Servius, qui idem Salluſtianum Frag. citans, pro *Themiſcyris*, peſſimo errore, & contra omnium auctoritatem legit *Thremiſſi*, ita enim ille ad Æneid. lib. XI: *Tanais fluvius eſt, qui ſeparat Aſiam ab Europa* &c. *Quod & Salluſtius teſtatur, dicens: Dein campi Thremiſſi, quos habuere Amazones, ab Tanai flumine incertum quam ob cauſam digreſſa.*

[27] Θεμισσὸς, πόλις Καρίας.] Idem revera eſt oppidum, quod a Stephano deinde Τελμισσὸς vocatur, & cujus luculentam ſatis deſcriptionem exhibet.

[28] Ὃν λύκοι διεχρήσαντο.] Perperam in libris MSS, & editionibus ante Xylandrianam excuſis· διεχειρίσαντο.

[29] Θεμισσώνιον, χωρίον Φρυγίας.] Memoratur Straboni lib. XII & Pauſaniæ lib. X. Verum cenſet Holſtenius ad geographiam Sac. Caroli a S. Paulo, hunc locum Θεμισσὸν appellari in Act. Concil. Chalced. act. VI, ubi Zoſimus ejus Epiſcopus legitur, & nomen loci in MS Latino *Themiſſonium* duplici SS vertitur. Gentile nomen apud noſtrum eſt Θεμισσώνιος, quod an rectum ſit dubito. Pauſanias lib. X habet Θεμισωνεῖς, quod deducitur a Θεμισωνεύς: ſed mallem apud Pauſaniam legere Θεμισσωνίους.

[30] Πόλις Κρήτης] Ex noſtro manifeſtum eſt Thennas non procul a Cnoſſo abfuiſſe, ita enim ille: Ὀμφάλιον τόπος Κρήτης, πλησίον Θεννῶν καὶ Κνωσσοῦ. Idem liquet ex Callimacho Hym. in Jovem:

Εὖτε Θενὰς ἀπέλειπεν, ἐπὶ Κνωσσοῖο φέρουσα
Ζεῦ πάτερ, ἡ νύμφη σε. (Θεναὶ δ' ἔσαν ἐγγύθι Κνωσσοῦ.)
Τουτάκι τοι πέσε, δαῖμον, ἀπ' ὀμφαλός. - - - -

[31] Θεοδοσία] Peſſime vulgatos codices exhibere Θεοδοσία, non duntaxat elementorum ordo docet, ſed quoque Strabo lib. VII, quem noſter teſtem citat: Μεταξὺ δὲ τοῦ τῶν Συμβόλων λιμένος τούτου μέχρι Θεοδοσίας πόλεως ἡ Ταυρικὴ παραλία, χιλίων που σταδίων τὸ μῆκος, τραχεῖα, καὶ ὀρεινή. Idem Strabo auctor eſt eodem libro, hanc urbem habuiſſe portum centum navibus recipiendis aptum. Imo Stephanum olim exaraſſe Θεοδοσία, & inde formaſſe gentile Θεοδοσιεὺς manifeſtiſſime liquet in voce Περαιεύς, πόλις Τυρρηνῶν· τὸ ἐθνικὸν, Περαιεύτης· δύναται δὲ καὶ Περαιεὺς, ὡς τῆς Θεοδοσίας Θεοδοσιεύς.

[32] Θεούπολις, ἡ μεγίστη τῶν ἕω πόλις] Sic appellata fuit Antiochia, celeberrima totius orientis civitas ad Orontem fluvium ſita: verum rationem illius denominationis noſter reticet, quæ tamen invenitur in epitome chronologica ex Cyrillo & Georgio Piſide conſarcinata: Ἡ Ἀντιόχεια σεισθεῖσα ἐν ἐπτακαίδεκα, μέχρις ὁ ἅγιος Συμεὼν ὁ θαυμαστὸς ἐπιχειρήσας εἰς τὰ ὑπέρθυρα τῶν φλιῶν, Χριστὸς μεθ' ἡμῶν, στῆτε· καὶ τοῦτο γραφὲν, ἐστι ὁ θυμὸς τοῦ Θεοῦ· ἐκτότε ὠνομάσθη Θεούπολις. Inſignem hujus urbis deſcriptionem habet Phocas in Itinerario; eam ſtoarum ſplendoribus, templorum ſtructuris, copia civium, & divitiarum magnificentia ſuperbam ac tumentem perhibet, ita enim ille: Ἡ δ' ὄντως μεγάλη καὶ ἐπὶ τῷ Ὀρόντῃ Θεούπολις Ἀντιόχεια, μεγάλοις θεάτροις, στοῶν κοσμουμένη, καὶ ναῶν ἀφιδρύμασι, καὶ πλήθει πολιτῶν, καὶ πολυολβίαις χρημάτων βρενθύουσα, καὶ λαμπρῶς ἐπιγαυριῶσα τῇ τῆς εὐκλείας χειρὶ πασῶν πόλεων. Variis hæc urbs terræ motibus concuſſa eſt, tempore M. Ulpii Trajani, qui dum Antiochiæ hyemat, urbe ingenti terræ motu quaſſata, ferme periiſſet. Refert etiam Zonaras ſub Leone magno Antiochiam tam valido terræ motu quaſſatam, ut ferme tota collapſa fuerit. Etiam ætate Juſtini, cum Ephræmius Præfectus orientis ad Antiochiæ Epiſcopatum vocabatur, tam ingentem terræ motum paſſa eſt, ut præclariſſima ædificia brevi momento corruerint, & trecentum millia Antiochenorum interierint, teſte Procopio lib. II de Bello Perſico cap. XIV: quam deinde totam incendio delevit atque excidit Choſroes. Sed poſt Juſtinum Juſtinianus urbem magnifice inſtauravit, auctore eodem Procopio de Ædificii Juſt. lib. II: Μάλιστα δὲ ἀνῳκοδόμησεν Ἀντιόχειαν, ἣ νῦν Θεούπολις ἐπικέκληται, κόσμῳ τε καὶ ὀχυρώματι ἐντιμοτέραν καὶ μείζονα ἢ τὸ πρότερον οὖσαν ξυνοικίσας.

[33] Ὁ πολίτης, ὁμοίως.] Suſpectum mihi eſt vocabulum ulti-

ΘΕΡΑ'ΠΝΑΙ[14], πόλις Λακωνικὴ, ἣν τινες Σπάρτην φασίν. ἔστι δὲ τόπος ἔχων ναὸν τῶν Διοσκούρων, διὰ τὸ ἐκεῖσε τούτους τιμᾶσθαι. [15] Θεραπεύειν γὰρ, τιμᾶν σημαίνει, καὶ ὁ ναὸς οἰκίαν, ἔνθα θεοὶ θεραπεύονται. τὸ ἐθνικὸν, Θεραπναῖος, καὶ Θεραπναία, καὶ Θεραπναῖον. A B

THERAPNÆ, urbs Laconicæ, quam nonnulli Spartam appellant. Eſt quoque locus, templum habens Dioſcurorum, propterea quod illic colantur. θεραπεύειν enim *colere* ſignificat, & ναὸς *domum*, ubi Dii coluntur. Gentile, Therapnæus, & Therapnæa, & Therapnæum.

ΘΕ'ΡΜΑ[16], χωρίον Σικελίας· Φίλιστος τρίτῳ. [17] τὸ ἐθνικὸν, Θερμαῖος. [18] ἔστι καὶ Βιθυνίας Θέρμα, τὰ μὲν Πύθια, τὰ δὲ ἐν Προύσῃ Βασιλικὰ λεγόμενα, τὰ δὲ ἐν Καππαδοκίᾳ, τὰ δὲ ἐν Συρίᾳ, τὰ δὲ Δορυλάου. ὁ οἰκήτης, Θερμηνοί. C

THERMA, oppidulum Siciliæ, de quo Philiſtus libro III. Gentile, Thermæus. Eſt quoque Bithyniæ Therma, quæ Pythia appellantur, quæ vero Pruſæ ſunt, Baſilica. Eſt etiam Therma in Cappadocia, & in Syria, & alia Dorylai. Incolæ, Thermeni.

ΘΕ'ΡΜΗ, πόλις Θρᾴκης. [19] Ἀπολλόδωρος δὲ Μακεδονίας φησὶ, καὶ Θουκυδίδης. ὁ πολίτης, Θερμαῖος. ἔστι καὶ Θερμαῖος κόλπος. D

THERME, oppidum Thraciæ, quod Apollodorus & Thucydides Macedoniæ attribuunt. Oppidanus, Thermæus. Eſt quoque Thermæus ſinus.

ΘΕ'Ρ- THER-

lum ultimum, nam civis nomen non poteſt eſſe Θεσπόλις quippe noſter, ubi vocabulo ἐρμῆος utitur, innuit nomen urbis & gentile nihil differe. In voce Ἀμφίκλεια inquit, καὶ οἱ πολῖται ὁμοίως, ὡς Θέσπαι, καὶ Πλαταιαί, καὶ Ἀθῆναι, καὶ Δελφοὶ, οὕτως Ἀμφίκλεια. Quare putem heic forte ſubſtituendum, ὁ πολίτης, Θεσπαλίτης. quod ferme in contextum recepiſſem.

[14] Θεράπναι, πόλις Λακωνική.] Libri vulgati peſſimo errore exhibent Θέρμαι, & inde deducunt gentile Θερμαῖος, ſed error facile errorem trahit. nos MSS codicum fide repoſuimus Θεράπναι, & deinde τὸ ἐθνικὸν Θεραπναῖος, καὶ Θεραπναία, καὶ Θεραπναῖον. Quin imo video Meurſium & alios rectiſſime hunc locum ſic conſtituiſſe, auctoritate aliorum auctorum, qui hujus urbis meminere. De ſitu & origine nominis nihil addam, cum idem Meurſius hoc recte præſtiterit, duntaxat illa correcturus, quæ hac ſectione corruptiſſima apparent. Hoc tamen aliqua obſervatione dignum, quod addat noſter, Therapnas Spartam fuiſſe appellatam, cum alii dicant locum hoc nomine in Sparta fuiſſe. Apollonii Scholiaſtes: Θεράπναι, τόπος τῆς Σπάρτης· οἱ δὲ, πόλιν· ὁ δὲ Ἀπολλόδωρος, τόπον ἱερὸν Ἀπόλλωνος. Suidas: Θεράπναι, τόπος ἐν τῇ Λακεδαίμονι.

[15] Θεραπεύειν γὰρ τιμᾶν σημαίνει, καὶ ὁ ναὸς τὴν οἰκίαν, ἔνθα θεοὶ θεραπεύονται.] In tota Stephani epitome non erat locus inquinatior, & intellectu difficilior: legebatur enim in vulgatis, quaſi omnia eſſent ſana & integra, ſine ullo defectus ſigno. Θεραπεύειν γὰρ, τιμᾶν σημαίνει, σημαίνει δὲ καὶ ναόν· τὸ ἐθνικὸν, Θεραπναῖος. Deſperatus & incurabilis manſiſſet, niſi codices calamo exarati huic vulneri, quod vel temporis injuria, vel ſcribarum vecordia cauſatum eſt, præbuiſſent. Verum prætterquam quod MSS veram & antiquam lectionem exhibeant, etiam me Heſychius de hac correctione ſatis evidenter advertit, in quo legimus: Ναὸς, οἶκος ἔνθα θεοὶ θεραπεύονται. Templa Deorum gentilium οἶκοι paſſim appellabantur, quod innumeris locis apud Herodotum liquet. Erat tamen οἶκος proprie cella, ſeu ſacellum, ubi imago alicujus Dei collocata erat & ſtabat, unde alii Heſychius οἶκος explicat ἀγάλματος οἰκίαν. Notiſſimum eſt, prima noſtræ religionis fundamenta diſcentibus, templum Hieroſolymitanum, ſanctiſſimum illum locum, a ſacris ſcriptoribus per excellentiam οἶκος θεοῦ *domum dei* appellari, quia ibi erat Arca, divinæ præſentiæ ſymbolum. Et ſic quoque Græci veteres Templum Cereris Eleuſiniæ, in quo myſteria celebrabantur οἶκον appellarunt, inter quos Ariſtides orat. Eleuſinia. Dioni Chryſoſtomo orat. XII οἶκος μυστικὸς dicitur: Arriano in Epict. lib. III cap. XXI μυστικὸς οἶκος. & Ariſtoph. in Nubibus μυστικὸς δόμος. Sic quoque templum illud Epheſiæ Dianæ, ab omnibus inter mundi miracula relatum, οἶκος dicitur ab eodem Ariſtoph. in Nub.

Ἥ τ' Ἐφέσου μάκαιρα πάγχρυσον ἔχεις οἶκον ἐν ᾧ

Κόραι σε Λυδῶν μεγάλως σέβουσι.

Verum Stephanus videtur intelligere οἰκίαν, in qua Dioſcuri colebantur, quos Therapnæos ſummo honore affeciſſe conſtat ex Helenæ laudatione apud Iſocratem, ita enim ille de Helenæ ſtatuit: Ἔτι γὰρ καὶ νῦν ἐν Θεράπναις τῆς Λακωνικῆς θυσίας αὐτοῖς ἁγίας καὶ πατρίους ἐπιτελοῦσιν, οὐχ ὡς ἥρωσιν, ἀλλ' ὡς θεοῖς ἀμφοτέροις οὖσιν. Imo ibi Dioſcurorum ſacrum extitiſſe, liquet manifeſte ex Pindari Schol. ad Iſthm. Od. I: Τόπος, ἐν τῇ Λακωνικῇ ἐν Θεράπναις τὸ ἱερὸν τῶν Διοσκούρων. Stephanus ergo urbis originem non deducit a Therapna Lelegis F. de qua Pauſanias lib. III, ſed a vocibus θεραπεύειν & ναὸς, quaſi Θεράπναι eſſet locus anguſtus, venerandus & ſacra ſtatio. nam θεράπναι Heſychio dicuntur αὐλαὶ, & σταθμοί. Et θεραπεύειν ſumitur pro *colere* & *venerari* apud Baſilium Seleuciæ Epiſcopum oratione XLII: ὁ τὸ σοφὸν σκῆμα θεραπεύων, ἀλλὰ τὸ εἶναι ἐν τῷ νῷ ἀληθῶς, καὶ τῷ θεῷ πλησιάζειν ἐθέλει.

[16] Θέρμα, χωρίον Σικελίας.] Subintelligit ὕδατα. Auctoritate Philiſti χωρίον appellat, quia ejus ætate nondum erat πόλις, & intelligit Ἱμεραῖα Θέρμα, ubi poſtea Romani coloniam Thermas condiderunt. Vide Cluverii Sic. deſcriptione.

[17] Τὸ ἐθνικὸν, Θερμαῖος.] Oppidani a Cicerone vocantur THERMITANI. Johannis Epiſcopus Eccleſiæ τῆς ἐν Θερμοῖς τῆς ἐν Σικελίᾳ Act. IV ſubſcripſit Suggeſtioni Synodi Romanæ, obſervante Holſtenio ad Ortelium. Ubi etiam τὰ ὕδατα ſubintelligi putem.

[18] Ἔστι καὶ Βιθυνίας Θέρμα, τὰ μὲν Πύθια.] Videntur hæ *Aquæ Calidæ* prope Aſtacum fuiſſe nam ipſe Stephanus Aſtaceno ſinui, Pythium ſtatuit vicinum. Quin imo ibi fontes aquæ calidæ exſtitiſſe luculenter teſtatur Procopius lib. V cap. III de Ædif. Juſtiniani. Ὕδατα δὲ θερμὰ φύσει ἐν Βιθυνοῖς ἀναβλύζουσιν ἐν χωρίῳ, ὅπερ ὀνομάζουσι Πύθια. Multi eo proficiſcebantur, ſed præſertim ægri ex urbe Byzantio, ut, hauſtis illis aquis, recrearentur & priſtinæ ſanitati reſtituerentur.

[19] Ἀπολλόδωρος δὲ Μακεδονίας.] Quemadmodum Apollodorus & Thucyd. hanc urbem inter Macedonicas numerarunt, ſic quoque eam in Macedoniæ deſcriptione recenſet Scylax: Ἀπὸ δὲ Πηνειοῦ ποταμοῦ Μακεδόνες εἰσὶν ἔθνος, καὶ κόλπος Θερμαῖος &c. Ἄξιος ποταμὸς, Ἐχέδωρος ποταμὸς, Θέρμη πόλις. Hæc urbs deinde Theſſalonica appellata eſt, teſte Strabone lib. VII Ὅτι μετὰ τὸν Ἄξιον ποταμὸν ἡ Θεσσαλονίκη ἐστὶ πόλις, ἣ πρότερον Θέρμη ἐκαλεῖτο. Et Scholiaſta ad Thucyd. lib. I: Ὅτι ἡ νῦν Θεσσαλονίκη πόλις, πρότερον Θέρμη ἐκαλεῖτο. ἔστι δὲ Μακεδονίας, ἐν ᾗ ὁ Πέλλα πόλις Μακεδόνων. Et quemadmodum ab oppido Therma ſinus Thermæus nomen invenerat, ſic hodie ab Ital. *Golfo di Salonichi* vocatur, ab oppido cui nomen nunc *Salonichi*, five Theſſalonica.

ΘΕΡΜΟΣ[40], πολίχνιον Αἰτωλίας, ὡς Πολύβιος. τὸ ἐθνικὸν Θέρμιος. καὶ τὸ κτητικὸν, Θερμικός. A

THERMUS, oppidulum Ætoliæ, de quo Polybius. Gentile, Thermius, & poſſeſſivum, Thermicus.

ΘΕΡΜΥΔΡΑ[41], λιμὴν τῆς μιᾶς τῶν ἐν Ῥόδῳ πόλεων. τὸ ἐθνικὸν, Θερμυδρεύς.

THERMYDRA, portus cujuſdam urbis in Rhodo. Gentile, Thermydrenſis.

ΘΕΡΝΗ[42], πόλις Θρᾴκης. τὸ ἐθνικὸν, Θερναῖος. B

THERNE, urbs Thraciæ. Gentile, Thernæus.

ΘΕΡΣΙΤΑΙ, ἔθνος Ἰβηρικὸν· Πολύβιος τρίτῳ.

THERSITÆ, gens Iberica, de qua Polybius libro III.

ΘΕΣΠΕΙΑ, πόλις Βοιωτίας. Ὅμηρος, C

> Θέσπειαν, Γραῖάν τε. ----

Θεσπιάδου κτίσμα, τοῦ Τευθραντίου, τοῦ Πανδίονος. γράφεται καὶ διὰ τοῦ ι, καὶ ἐκτείνεται, καὶ συστέλλεται παρὰ Κορίννῃ. καὶ ἐπίγραμμα τῶν ἀναιρεθέντων ὑπὸ τῶν Περσῶν· ὃ ἦν Φιλιάδου Μεγαρέως· D

> Ἄνδρες θ' οἵ ποτ' ἔναιον ὑπὸ κροτάφοις Ἑλικῶνος,
> [43] Λήμαλι τῶν αὐχεῖ Θεσπιὰς εὐρύχορος.

THESPIA, urbs Bœotiæ, de qua Homerus:

> *Theſpiam Graamque.* ---- ----

Condita eſt a Theſpiade, qui fuit filius Theutrantis, Pandionis nepos. Scribitur quoque per Iota, & producitur; ſed apud Corinnam corripitur, ut & in epigrammate Philiadæ Megarenſis in laudem eorum, qui ſunt a Perſis trucidati:

> *Et viri qui aliquando habitarunt verticem Heliconis,*
> *Quorum animo gloriatur Theſpias ampla.*

Πληθυντικῶς δὲ Θεσπιαὶ ὀξυτόνως. [44] καὶ θαῦμα, πῶς τὸ ἑνικὸν διὰ διφθόγγου γράφεται. δευτέρα, Θεσσαλίας. [45] τρίτη ἐν Σαρδοῖ. ὁ πολίτης, Θεσπιεύς, καὶ Θεσπιακὸς, καὶ Θεσπίς. E

Numero plurali dicitur Theſpiæ, cum accentu in ultimo, & mirum eſt, qua ratione ſingulare per diphthongum ſcribatur. Secunda, Theſſaliæ: Tertia, in Sardinia. Civis, Theſpienſis, & Theſpiacus, & Theſpis.

ΘΕΣΠΡΩΤΙΑ, πόλις καὶ χώρα ἔξω τοῦ Ἀμπρακικοῦ κόλπου. τὸ ἐθνικὸν, Θεσπρωτὸς, καὶ Θεσπρωτὶς, καὶ Θεσπρωτιακός. F

THESPROTIA, urbs & regio extra ſinum Ambracicum. Gentile, Theſprotus, & Theſprotiacus.

ΘΕΣΣΑΛΙΑ, ἀπὸ Θεσσαλοῦ· ἡ πρότερον

THESSALIA, a Theſſalo nomen habet;

[40] Θέρμος, πολίχνιον Αἰτωλίας.] Videtur noſter famam hujus loci aliquantulum extenuare appellatione πολιχνίου. ſed revera oppidum non erat, neque etiam oppidulum: carebat is locus muris & portis, qui tamen fuit, (teſte Polybio lib v, quem ipſum noſter citat) totius Ætoliæ celeberrimus, ubi comitia magiſtratibus creandis, & inſignes quotannis mercatus agitabantur: præterea natura loci erat tam firma, ut omnino totius Ætoliæ arx haberetur. Loci nomen Polybius genere maſculino & neutro uſurpavit, & Strabo numero plurativo lib x: *Τὰ μὲν ἐν Θέρμοις τῆς Αἰτωλίας, ὅπου τὰς ἀρχαιρεσίας ποιεῖσθαι πάτριον αὐτοῖς ἦν.* Gentile & poſſeſſivum, de quibus Stephanus, apud Polybium in uſu ſunt lib. v: *Καὶ τὸ τῶν Θερμίων πλῆθος ἐπεσπάσατο.* Et in Excerptis Legat. IX: *Εὐθέως ἀπ' ἐκείνων χωρισθεὶς, ἧκεν ἐπὶ τὴν τῶν Θερμικῶν σύνοδον.* Multo molimine Palmerius probat, peſſime a Caſaubono verti: *Extemplo Cornelius ab eo diſcedens Thermopylas ad Græcorum conventum venit.* Bene monet, heic Polybium non agere de conventu Pylaico, qui Thermopylis agitabatur. ſed tamen non bene Græca interpretatur. *Venerunt in conventum, qui Thermica vocabatur.* Non enim vidit vir doctiſſimus in Græco textu aliquid latere, ubi ſine ullo dubio reſcribendum, ἧκεν ἐπὶ τὴν τῶν Θερμίων σύνοδον: *Venerant in Thermiorum conventum.* Vel legendum eſſet ἐπὶ τὴν Θερμικὴν σύνοδον: *ad Thermicum conventum.* Qui gentilium & poſſeſſivorum uſum perſpectum habent, de hac emendatione non dubitabunt.

[41] Θέρμυδρα] Ab Apollodoro lib II numero plurali Θέρμυδραι appellatur, ita enim ille: *διεξιὼν δὲ Ἀσίας Θερμύδραις Ῥοδίων λιμένι προσίσχει.* Habuerunt Rhodii duos portus, magnum & parvum, de quibus Diod. Sicul. lib XX, & Vitruvius lib. II cap. VIII.

[42] Θέρνη, πόλις Θρᾴκης] Hoc nomine oppidum apud antiquos auctores non invenitur, ſed Goltzius & Spanhemius mentionem faciunt de nummo, cum inſcriptione ΘΕΡΝΑΙΩΝ. Cenſeo tamen cum Ortelio, eſſe Cedreni *Tzerna*, vel Antonini *Zerna*.

[43] Λήμαλι τῶν αὐχεῖ] Maxima incuria priores voces librarii conjunxerunt, cum eſſent disjungendæ, quod manifeſte ſatis liquet ex Euſtathio ad Hom. Iliad. B: *Ἐν δὲ τοῖς Ἐθνικοῖς φέρεται καὶ Θεσσαλικὴ Θέσπεια καὶ Σαρδῴα· ἐν δὲ τῇ κατὰ Βοιωτοὺς, ἐπίγραμμα Φιλιάδου τοῦ Μεγαρέως τοῦτο ἐπὶ τοῖς ἀναιρεθεῖσιν ὑπὸ Περσῶν.*

> *Ἄνδρες θ' οἵ ποτ' ἔναιον ὑπὸ κροτάφοις Ἑλικῶνος*
> *Λήμαλι τῶν αὐχεῖ Θεσπιὰς εὐρύχορος.*

Verum hoc monendum, libros manu exaratos pro αὐχεῖ exhibere ἀρχεῖ, quam lectionem etiam ſequuntur editiones Veneta & Florentina, & dubito quid præferendum; nam ſano ſatis ſenſu verti poſſet, ſi τῶν pro ὧν accipias, *quorum virtute & audacia nunc imperium habet Theſpias.* Hoc quoque obiter notandum, in editionibus iſtis, de quibus jam mentionem feci, peſſime contra metri legem excuſum eſſe εὐρύχορος.

[44] Καὶ θαῦμα, πῶς τὸ ἑνικὸν διὰ διφθόγγου γράφεται.] In ſingulari non duntaxat per diphthongum ſcribitur, ſed etiam in plurali, ita enim noſter in Ὠγυγία· ἐκλήθη δὲ οὕτω, διὰ τὸ συντόμως παραδοθῆναι ἐκ Θεσπειῶν εἰς Θήβας· αἱ δὲ Θέσπειαι γειτνιῶσι, καὶ ἐργαζόμεναι αὐτῇ. Quare ſcribatur Θέσπεια & Θεσπειαί, ejus rei rationem reddit Etymologici Mag. Auctor in voce Εἷς, quem ſi quis legerit, cum noſtro diverſam ſcribendi rationem nequaquam mirabitur.

[45] Τρίτη, ἐν Σαρδοῖ] Cum certum ſit Theſpiadas aliquando Sardiniæ præfuiſſe, dubitari non poteſt, quin oppidum ibi condiderint, Theſpiadarum nomen gerens. Vid. Diod. Sicul. lib. v, & Pauſan. in Phocicis.

πρὸν Πελασγία. [46] ἐν ταύτῃ οὐκ ἔξεστι τὰς πελαργοὺς κτείνειν· τοὺς γὰρ τῆς χώρας ὄφεις ἀναιροῦσιν. ὁ πολίτης Θεσσαλιώτης, καὶ Θετταλιώτης, καὶ Θετταλὸς, καὶ Θετταλίς. ἔστι δὲ Θετταλὶς ὑπόδημά τι ποιὸν, [47] ὡς Λύσιππος ἐν Βάκχαις. [48] τὸ Θετταλὴ δρᾶμα Μενάνδρου, βαρυτόνως παρὰ Ἀττικοῖς, εἰς ἰδιότητα τεθέν. λέγεται δὲ Θετταλίζω, ὡς Δωρίζω· ἀφ᾽ οὗ τὸ [50] ἐνηθετταλίσμεθα, παρὰ τῷ Εὐπόλιδι ἐν Μαρικᾷ, τουτέστι, χλαμύδα Θετταλικὴν φοροῦμεν, ἢ Θετταλικὸν πτερόν.

A bet, prius dicta Pelaſgia. In illa non licet ciconias interimere: iſtius enim regionis ſerpentes de medio tollunt. Civis, Theſſaliotes & Thettaliotes, & Thettalus, & Thettalis. Eſt quoque Thettalis quoddam calceamenti genus, de quo Lyſippus in Bacchis. Vox Thettàla, quo B nomine Menandri fabula circumfertur, apud Atticos accentum habet in penultima, ad quid peculiare poſita. Dicitur quoque Thettalizo, uti Dorizo: unde vox ἐνηθετταλίσμεθα apud Eupolidem in Marica, hoc eſt, *chlamydem Theſſalicam geſtamus*, ſive Theſſalicam alam. C

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, πόλις Μακεδονίας,

THESSALONICA, urbs Macedoniæ,

[46] Ἐν ταύτῃ οὐκ ἔξεστι τὰς πελαργοὺς κτείνειν.] Quod in Theſſalia ingens lacertorum inveniatur copia, rationem reddit Theophraſtus lib. περὶ τῶν ἀθρόως φαινομένων ζώων, quam duabus in cauſis conſiſtere opinatur, ſcilicet, cœlo frequenter pluvioſo, & copioſiſſima tempore belli humani ſanguinis profuſione. Has perhibet eſſe cauſas, quod in Theſſalia magno numero ſerpentes reperiantur: ſed ejus verba adſcribam. [illegible] Imo perhibet Ariſtoteles in Mirabilibus, circa Theſſaliam tot generari ſerpentes, ut, niſi a ciconiis interimerentur, regio eſſet deſerenda: Περὶ Θετταλίαν μνημονεύουσιν ὄφεις ζωογονηθῆναι τοσούτους, ὥστε, εἰ μὴ ὑπὸ τῶν πελαργῶν ἀνῃροῦντο, ἐκχωρῆσαι ἂν αὐτούς. Sed cum ciconiæ ſerpentes non minus, quam anguillas & ranas, diglutiant, & ſic ingentem quotannis copiam de medio tollant, a Theſſalis ſub pœna exilii lege ſancitum eſt, ne quis ciconias perimat, tam neceſſaria atque incolis utilia animantia. Docet hoc Plutarchus lib. de Iſide & Oſiride: Θεσσαλοὶ δὲ πελαργοὺς, ὅτι πολλοὺς ὄφεις τῆς γῆς ἀναδιδούσης ἐπιφανέντες ἐξώλεσαν ἅπαντας· διὸ καὶ νόμον ἔθεντο φεύγειν, ὅστις ἂν ἀποκτείνῃ πελαργόν. Vide præterea Euſtathium ad Dionyſium Periegetam pag 61. Sed alii pœnam capitalem ſtatuunt, inter quos Plinius lib. x cap. xxiii: *Honos iis ſerpentium exitio tantus, ut in Theſſalia capitale fuerit occidiſſe.* Quin imo ciconiæ apud Theſſalos tanta in dignatione fuiſſe perhibentur, ut eas divino honore affecerint; cujus rei teſtem habemus Clem. Alexandrinum Admonit ad Gentes: Θεσσαλοὶ δὲ ὑμῶν, τοὺς πελαργοὺς τιμήσαντες, διὰ τὴν συνήθειαν.

[47] Ὡς Λύσιππος ἐν Βάκχαις.] Libri editi & MSS conſtanter exhibent ὡς Λύσις ἐν Βάκχαις, ſed vitium eſt, quod ex compendiaria ſcriptura ortum exiſtimo: omnes enim qui Baccharum meminere, illud drama Lyſippo, non vero Lyſidi attribuunt. Admodum opportune huc ex Polluce adducam Lyſippi locum, in quo horum calceorum mentionem facit, ita enim ille vii cap xvii: Καὶ Θετταλὶς δὲ ὑπόδημα [illegible] μνημονεύει δ᾽ αὐτοῦ Λύσιππος ἐν Βάκχαις, Βλαύτη [illegible], Θετταλίδι, Et ad confirmationem noſtræ emendationis non parum momenti affert, quod idem Lyſippus aliquoties, idemque drama a Polluce allegetur, ut & Heſychio in voce Ἀγερσικύβηλις, ac Athenæo lib. iii & viii Fuit tamen aliquis Lyſis Pythagoricus, cujus ſunt *Aurea illa carmina*, quæ vulgo Pythagoræ nomen in fronte gerunt, de quo vide Voſſium de Poetis Græcis, ſed ad hunc locum non pertinet, uti jam ſatis copioſe demonſtravimus.

[48] Τὸ Θετταλὴ δρᾶμα Μενάνδρου βαρυτόνως.] Indicat hoc loco Stephanus, quid diſcriminis ſit, ſi τὸ Θετταλὴ ſcribas cum accentu in penultima, & ultima, de quo etiam Scholiaſtes ad Ariſtophanis Nubes hiſce verbis mentionem facit. Ὡς τοῦ τὰς φαρμακίδας Θετταλὰς καλεῖ· [illegible] φαρμακίδας [illegible] αἱ Θετταλαὶ καλοῦνται· φασὶ δὲ ὅτι Μήδεια φυγοῦσα, [illegible] φαρμάκων [illegible] τὸ δὲ Θετταλὴ Ἀττικοὶ βαρύνουσιν οἱ κατὰ Μένανδρον, ὡς ἐθνικόν. Verum, quod omnibus eſt notiſſimum, τὸ Θετταλὴ ſumitur pro muliere Theſſalica, & pro regione: quia autem veneficiis erant in fames, pro venefica, quæ Græcis φαρμακὶς dicitur. Propertius iii: 24.

Quod mihi non patrii poterant avertere amici,
Eluere aut vaſto Theſſala ſaga mari.

Et apud Lucanum lib: v de regione ſumitur:

Theſſala quin etiam tellus herbaſque nocentes
Rupibus ingenuit. ....

[49] Θετταλίζω.] Sumitur ab Æliano in Var Hiſt. lib. iv cap. xv pro Theſſalorum partibus favere, Ποτὲ δὲ βοιωτιάζει τῇ γνώμῃ, [illegible] Μήδων & Περσῶν ἀρίστων [illegible] Utitur quoque eadem voce Parthenius in Eroticis cap xxiv de Hipparino, Theſſalorum lingua imitante: Θετταλίζων δὲ τῇ φωνῇ, [illegible] Sic λακωνίζειν τῇ φωνῇ Laconica lingua uti, apud Plutarchum in Sapientum Convivio: Ὁ δὲ Χίλων λακωνίζων τῇ φωνῇ, Καί τοι, ἔφη, [illegible]. Verum δωρίζω, quod noſter addit, ſignificat Doriam harmoniam modulari. Heſychius: Δωρίζει, ὡς οἱ Δωριεῖς ᾄδει. Et Dorica lingua uti. Etymologici Mag. Auctor in Γάγγαι· [illegible] φωνὰ δωρίζοντες. Aliud tamen eſt apud veteres Δωριάζειν, quod univerſaliter ſumitur pro γυμνοῦσθαι. Puellæ Peloponneſiacæ cum ſaltarent, veſte pellucida tegebantur, ut ferme totum corpus tranſpareret. Διὰ τὸ τὰς Δωρίδας [illegible]. Vide Heſychium & Etymologici Mag. auctorem.

[50] Ἐνηθετταλίσμεθα.] Male in omnibus editis & calamo exaratis legebatur ἐνθετταλίσμεθα abſque augmento, quod perfecto debet addi: Vocem hanc ita ſcribendam ipſa docet ratio, ſed præterea Pollucem teſtem advocabo, ea ſic utentem, ita enim ille lib. vii cap. xxiii: Τὰς δὲ Θετταλικὰς χλαμύδας, Θετταλικὰ πτερὰ ὠνόμαζον, καὶ ἐνηθετταλισμένα ἔλεγον, τὸ χλαμυδοφορεῖν. Heſychius: Ἐνηθετταλίζω, ἐνεχλαμυδοῦμαι· ἐνίοις γὰρ Θετταλοῖς χλαμυδοφορεῖν. Ita legendus hic locus, in vulgatis peſſime corruptus. Verum Pollucis verba cum in lucem adduxi, non ut unicum illud in Stephano mendum expungerem, ſed aliud quoque, quod in ultima hujus lectionis vocabulo latet: nam illud Θετταλικὸν πτερόν, quod omnes libros occupat, vel a mala ſcribentis manu originem traxit, vel alio quodam fato Stephano adhæſit, pro quo Θετταλικὸν πτερὸν repoſui, Pollucis & aliorum auctoritate motus. Theſſalica illa πτερὰ erant [illegible], ex utroque latere chlamydibus illis Theſſalicis aſſutæ, alis plane ſimiles, teſte Etymologici Mag. Auctore. Θετταλικὰ πτερά· [illegible] Θετταλικὰς χλαμύδας [illegible] Ab aliis vocantur [illegible], quia certantibus in Theſſalia præmii loco concedebantur. Docet hoc Euſtathius ad Iliad. B: Καὶ Θετταλικὰ πτερά, διὰ τὸ [illegible] Θετταλικὰς χλαμύδας [illegible] Hoc veſtitu indutus fingitur Proteſilaus apud Philoſtratum in Heroicis: Χλαμύδα [illegible] τὸ Θετταλικὸν [illegible]. Theſſali prolixa ſtola utebantur, eratque hæc quotidianus eorum veſtitus, quia Græcorum omnium maxime ſunt ſeptentrionales, & frigida ſuna incolebant loca, unde a Strabone lib. xi βαθυζώνοις appellantur, ſed ſupra hanc ſtolam, chla-

νίας, ἥτις ἄρα [11] ἐκαλεῖτο Ἁλία, Κασσάνδρου κτίσμα. [12] ἢ ὅτι Φίλιππος ὁ Ἀμύντου ἐκεῖ Θετταλοὺς νικήσας, οὕτως ἐκάλεσε. [13] Λούκιλλος δὲ ὁ Ταρραῖος περὶ Θεσσαλονίκης βιβλίον ἔγραψεν, ὅς φησιν, ὅτι Φίλιππος θεασάμενος κόρην εὐπρεπῆ καὶ εὐγενῆ, Ἰάσονος γὰρ ἦν ἀδελφιδῆ, ἔγημε, καὶ τεκοῦσα, [14] τῇ εἰκοστῇ ἡμέρᾳ τῆς λοχείας τέθνηκεν· ἀναλαβὼν οὖν ὁ Φίλιππος τὸ παιδίον, [15] ἔδωκε Νίκῃ τρέφειν, καὶ ἐκάλεσε Θεσσαλονίκην· ἡ γὰρ μήτηρ τοῦ παιδίου Νικασίπολις ἐκέκλητο. Στράβων δὲ Θεσσαλονίκειαν αὐτήν φησι. [16] τὸ ἐθνικὸν, Θεσσαλονικεύς.

D ΘΕΣΤΩΡΟΣ, ὡς Κύτωρος, πόλις Θρᾴκης· Θεόπομπος εἰκοστῇ δευτέρᾳ. τὸ ἐθνικὸν, Θεστώριος.

ΘΕΣΤΙΔΕΙΟΝ [17], πόλις Θεσσαλική. Ἑλλάνικος δὲ δίχα τοῦ σ φησὶν, ἀπὸ Θέτιδος. [18] ἔστι δὲ λίμνη Θρᾴκης, παρ᾽ ἣν Νύσα χωρίον. τὸ ἐθνικὸν, Θεστιδεύς.

E ΘΕΣΤΙΣ, πόλις Ἀράβων. καὶ ἄλλη Λιβύης. ὁ πολίτης ἑκατέρας Θεστίτης χρηματίζει.

F ΘΗΒΗ, πόλις Βοιωτίας διάσημος, ἀπὸ Θήβης τῆς Προμηθέως. ὁ πολίτης, Θηβαῖος, καὶ Θηβαιεὺς, καὶ Θηβαΐς, καὶ ἡ χώρα, καὶ ἡ γυνή. ἔστι δὲ ἄλλη Αἰγυπτία, περὶ ἧς Καλλίμαχός φησιν, ὅτι κατὰ τὰς Αἰγυ-

A niæ, quæ olim Halia vocabatur, a Caſſandro condita. Vel nomen habet inde, quod Philippus Amyntæ F. ibidem Theſſalos vicerit, & ſic vocaverit. Sed Lucillus Tarrhæus, qui de Theſſalonica librum conſignavit, inquit, quod Philippus, poſtquam vidiſſet puellam formoſam B & nobilem (erat enim Jaſonis ex fratre neptis) eam duxerit, quæ pariens, vigeſima puerperii die mortem obiit. Philippus igitur infantem ſuſcipiens Nicæ tradidit, ut educaret, & vocavit Theſſalonicam: mater enim pueruli Nicaſipolis appellata fuerat. Strabo urbem Theſ- C ſaloniciam nominat. Gentile, Theſſalonicenſis.

THESTORUS, uti Cytorus, urbs Thraciæ, de qua Theopompus libro XXII. Gentile, Theſtorius.

THESTIDIUM, urbs Theſſalica. Hellanicus vocem ſine S ſcribit, & a Thetide deducit. Eſt quoque Thraciæ palus, juxta quam oppidum Nyſa. Gentile, Theſtidenſis.

THESTIS, oppidum Arabum, & aliud Libyæ. Utriuſque oppidanus Theſtita appellatur.

THEBÆ, urbs illuſtris Bœotiæ, a Theba Promethei filia nomen gerens. Civis, Thebæus, & Thebæenſis & Thebaïs, quod de regione & muliere dicitur. Eſt etiam alia Ægyptia, de qua Callimachus perhibet, circa Ægy-

lam, chlamydem etiam, utrinque [illegible] ornatam geſtaſſe videntur, fortaſſis, vel ut frigus & aëris injuriam tanto melius arcerent, vel quod eam in agone præmii loco acceperant, quod non obſcure ex Euſtathii allegatis verbis conjicere licet.

[11] Ἐκαλεῖτο Ἁλία] Sic quoque Theſſalonicam vocatam cenſet Etymologici Mag. Auctor: Θεσσαλονίκη, πόλις Μακεδονίας, ἥτις Ἁλία ἐκαλεῖτο, Κασσάνδρου κτίσμα· ἢ ὅτι Θετταλοὺς νικήσας, οὕτως ἐκάλεσεν ὁ ὅτι Φίλιππος θεασάμενος κόρην εὐπρεπῆ, ἔγημεν. Et ſic porro totam hiſtoriam iiſdem, uti Stephanus, verbis perſequitur, niſi quod reticeat Lucilli Tarrhæi nomen.

[12] Ἢ ὅτι Φίλιππος ὁ Ἀμύντου.] Debebat in Stephano illud ὁ adhuc ſemel ſubjungi, uti factum videmus in verbis Etymologi proxime citatis. Interim hinc diſcimus Amyntæ filium urbis conditorem eſſe, quem etiam ſtatuit Const. Porphyrogenneta lib. II cap. de Them. Φίλιππος ὁ Ἀμύντου Θετταλοὺς ἐκεῖ νικήσας, τῇ [illegible], καὶ τῇ πόλει [illegible].

[13] Λουκίλλος.] Variis modis ſcribitur hujus Hiſtorici prænomen: In Palatinis libris ſemper ſcribi Λουκιος teſtatur Salmaſius. Λούκιος quod apud noſtrum in Ταῤῥα occurrit, manifeſte mendoſum judico. Cod. Voſſianus Λουκίλλος, quod etiam ab aliis imitatur. Scholiaſt. ad Ariſtoph. Nubes Τὴν δὲ νόσον οἱ περὶ τὸν Λουκίλλον τὸν Ταῤῥαῖον καὶ Σοφοκλέα ἐν Ἀλκηστίδι [illegible] φασιν. Et ſic quoque hunc auctorem vocat anonymus in vita Apollonii Rhodii, adeo ut hactenus dubius hæſerim, utrum Λούκιος, quod in multis MSS, an vero Λουκίλλος ſit præferendum, quod etiam in MSS & vulgatis reperitur. Λουκίλλος ſine dubio habendum pro diminutivo a Λούκιος.

[14] Τῇ εἰκοστῇ] Salmaſius in veteri manu exarato codice invenit η, id eſt, octavo die, eamque lectionem veriorem exiſtimat.

[15] Ἔδωκε Νίκῃ τρέφειν.] Sic repoſuimus ex MSS pro τρέφων, quod hodie in vulgatis circumfertur. Etiam Etymologici Mag. Auctor hanc hiſtoriam referens, illud τρέφειν agnoſcit.

[16] Τὸ ἐθνικὸν, Θεσσαλονικεύς] Apud Triſtanum & alios inveniuntur nummi cum inſcriptione ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΝ. Legitur tamen etiam Θεσσαλονικαῖος apud Anonymum de Vita & rebus geſtis Alexandri Mag. adhuc ineditum: Ἦν δέ τις ἐκεῖ Παυσανίας ὀνόματι [illegible] καὶ πλούσιος σφόδρα, καὶ ἔξαρχος πάντων Θεσσαλονικαίων.

[17] Θεστίδειον, πόλις Θεσσαλική.] Peſſime hunc locum tractarunt librarii, omnis geographiæ imperiti; nam libri MSS & hactenus editi exhibent, Θεστίδειον, πόλις Θεσσαλονίκης. Quaſi vero Theſſalonica provinciæ vel regionis nomen eſſet, vel civitas Theſſalonica fines ſuos tam longe extendiſſet, ut etiam Theſtidium ditione ſua comprehenderet. Nos errorem vidimus, & ratione duce pro Θεσσαλονίκης repoſuimus Θεσσαλική, proxime cum vulgata conveniens. Eſt enim Theſtideum, vel Thetidium, ut alii ſcribunt, Theſſaliæ oppidum in Pelaſgiotide prope Pharſalum ſitum, teſtibus Strabone lib. IX, & Polyb. lib. XVII, aliiſque. Verum alius quoque eadem ſectione latebat error, in omnibus libris legebatur Ἑλλάνικος δὲ δίχα τοῦ σ φησίν. Cum revera δίχα τοῦ σ legendum ſit, uti jam noſtra exhibet editio: plurimi enim Θετίδειον ſcribunt, inter quos Polybius lib. XVII, Plutarchus in Pelopid. Euripides in Androm. Zezes in Lycoph. & Pindari Scholiaſt. in Nem. od. IV.

[18] Ἔστι δὲ ἄλλη Αἰγυπτία] Potior eſt hæc MSS codicum lectio, quam vulgata, ἔστι δὲ ἄλλη ἐν Αἰγύπτῳ, quanquam & ſtare & defendi poſſit. Quod autem de antro illo circa Thebas Ægyptias refert Callimachus, id in ipſa urbe fieri tradit Hellanicus Lesbius teſte Antigono in Paradoxis: Ἑλλάνικος δʹ ὁ Λέσβιος ἐν Θήβαις ταῖς Αἰγυπτίαις [illegible]

Αἰγυπτίας Θήβας ἐστὶ σπήλαιον, ὃ ταῖς μὲν A ἄλλαις ἡμέραις πληροῦται ἀνέμου, κατὰ δὲ τὰς τριακάδας οὐ πνεῖ παντελῶς. [59] τρίτη, Θεσσαλίας τῆς Φθιώτιδος. τετάρτη, [60] ἐν Κιλικίᾳ ὑποπλακίᾳ, πλησίον τῆς Τροίας· ἧς ὁ πολίτης, Θηβαΐτης. πέμπτη, Ἰωνίας κατὰ B Μίλητον. ἕκτη, ἐν τῇ Ἀττικῇ. ἑβδόμη, τῆς Καταονίας. ὀγδόη, [61] Ἰταλίας. ἐνάτη, [62] Συρίας. τὸ κτητικὸν, Θηβαϊκὸς, καὶ Θηβαϊκή. τὰ τοπικὰ, Θήβηθεν, Θήβαζε, Θήβησι.

ΘΗΓΩ'ΝΙΟΝ, πόλις Θεσσαλίας· C Ἑλλάνικος πρώτῃ Δευκαλιωνείας. τὸ ἐθνικὸν, Θηγώνιος.

ΘΗΜΑΚΟΙ', δῆμος τῆς Ἐρεχθηΐδος φυλῆς· ὡς δὲ Φρύνιχος, τῆς Πτολεμαΐδος. ὁ δημότης, Θημακεύς. τὸ τοπικὸν, Θημακόθεν, Θημακόνδε, Θημακοῖ. D

ΘΗ'ΡΑ [63], νῆσος τῶν Σποράδων, κτίσμα [64] Μεμβλιάρου, ἑνὸς τῶν μετὰ Κάδμου. [65] ἐν ᾗ τοὺς ἐτῶν ὀκτὼ θνήσκοντας οὐκ ἐθρήνουν, οὐδὲ τοὺς ἑπτά. ἔστι δὲ Ῥόδου πόλις ταπεινή. καὶ Καρίας ἄλλη, καὶ τῆς Σογδιανῆς ἄλλη· ὁ οἰκήτωρ, E Θη-

A Ægyptias Thebas reperiri antrum, quod aliis diebus repletur vento, ſed quod trigeſimo menſis omnino non ſpirat. Tertia, Theſſaliæ in Phthiotide. Quarta, in Cilicia Hypoplacia prope Trojam, cujus civis Thebaites. Quinta, Ioniæ juxta B Miletum. Sexta, in Attica. Septima, Cataoniæ. Octava, Italiæ. Nona, Syriæ. Poſſeſſivum, Thebaicus. Localia ex, ad & in Thebis.

C THEGONIUM, urbs Theſſaliæ, de qua Hellanicus libro primo Deucalioniæ. Gentile, Thegonius.

THEMACI, populus Erechtheïdis tribus, ſed ſecundum Phrynichum, Ptolemaidis. D Popularis, Themacenſis. Localia ex, ad & in Themacis.

THERA, inſula Sporadum, condita a Membliaro, uno ex Cadmi ſociis. In qua pueros octavo, & quoque ſeptimo anno morientes non lugent. Eſt etiam Rhodi urbs, humili loco E ſita: & alia Cariæ, & alia Sogdianæ. Incola, The-

σπήλαιον ἐν αὐτῇ, καθ' ὃ εἶναι μὲν ταῖς μὲν τριακάσιν ἀνήνεμον, ταῖς δ' ἄλλαις ἡμέραις, ἄνεμον.

[59] Τρίτη, Θεσσαλίας.] Alio nomine hæc urbs *Philippi* vocabatur, teſte Stephano in illa voce: ἐκλήθησαν Φίλιπποι δὲ αἱ Θῆβαι Θεσσαλίας. Philippus in hanc urbem Macedonum coloniam ducens, eam de ſe nominavit, auctore Polybio lib. v: Γενόμενος δὲ κύριος τῆς Θηβῶν, τοὺς μὲν ὑπάρχοντας οἰκήτορας ἐξηνδραποδίσατο· Μακεδόνας δ' εἰσοικίσας, Φιλίππου τὴν πόλιν ἀντὶ Θηβῶν κατωνόμασε. Thebæ Phthiæ a Livio appellabatur, eratque Theſſalis emporium maritimum: quæſtuoſum & frugiferum, cum videſis lib. xxxix.

[60] Ἐν Κιλικίᾳ ὑποπλακίᾳ.] Intelligit Adramyttium Troadi vicinum. Etymologici Mag. Auctor: Θήβη, τὸ νῦν Ἀδραμύττιον καλούμενον. Quod etiam habet Phavorinus in Lexico. Et ſic quoque Homerus Iliad. Z. hanc urbem appellat.

> Ἠετίων, ὃς ἔναιεν ὑπὸ Πλάκῳ ὑληέσσῃ,
> Θήβῃ ὑποπλακίῃ, Κιλίκεσσ' ἄνδρεσσιν ἀνάσσων.

Ad hunc Homeri locum optime docet Euſtathius, quare Thebæ & Cilicia Hypoplacia dicitur: quia autem Archiepiſcopi verba Stephanum non mediocriter illuſtrant, ea huc transferibam: Παρατηρεῖ δὲ Ἡρακλείδης ὁ Ποντικὸς φασι, τὸ ἑαυτοῦ τὰς Θήβας εἰς γυναῖκα, καὶ κτίσαι πόλιν ὁμώνυμον αὐτῇ, ὑποκείμενον τῷ ἐπικαλουμένῳ ὑποπλακίῳ διὰ τὸ κεῖσθαι ὑπὸ ὄρει τῷ Πλάκῳ. Multa deinde addit de Cilicia & Cilicibus, quos Homerus ad Adramyttenum ſinum poſt Lelegas collocat, quæ ibi commodius legi poſſunt. Hi Cilices, juxta Strabonem, in duas provincias olim fuere diviſi, quarum altera Eetioni, altera Myneti parebat. Idem refert a Cillo quodam, Pelopis auriga, nomen accepiſſe, ita enim inquit lib. xiii: Ἔστι δὲ Κίλλα πρὸς τὸ ἱερὸν τοῦ Κιλλαίου Ἀπόλλωνος χῶμα μέγα· καλεῖσθαι δὲ τοῦτο Πέλοπος φασὶν ἡνιόχου τάφον ἀφ' οὗ ἴσως ἡ Κιλικία. Verum hoc addendum, Strabonem cenſere Adramyttium & Thebas non idem eſſe oppidum, ſed diſtare Thebas ab Adramyttio LXXX ſtadiis.

[61] Ἰταλίας.] Vide Ortelium, qui præter Lucanas Thebas, de quibus lib. III cap. II. alias ex Varrone commemorat, nempe in agro Sabino, via Salaria, non longe a Rheate. Quas intellexerit Stephanus, dictu difficillimum.

[62] Συρίας.] Sine dubio Thebas Syriæ Palæſtinæ intelligit, quas LXX Seniores Θαιβαίς, & Joſephus lib V Antiq. cap. 12 Θεβὰς nominat. Celebratur quoque ejus memoria lib. Judicum cap. IX: 50.

[63] Θήρα, νῆσος τῶν Σποράδων.] Sita eſt inſula in mari Ægæo, prope Anaphen & Diam, ad ſeptentrionale Cretæ latus, a quo LXX ſtadia diſtabat, teſte Strabone lib X. Antiquiſſimum inſulæ nomen erat *Calliſte* Καλλίστη, quaſi dicas *Pulcherrima*, quo omnino gaudebat, cum Cadmus Agenoris F. Europam quæritans, in eam eſſet appulſus, ubi Membliarum conſanguineum ſuum & Phœnices quoſdam alios reliquit. Verum deinceps Theras Auteſionis F. Tiſameni Nep. Therſandri pronepos ex Lacedæmonia cum ingenti tribulium multitudine, non ad Membliarum & ſocios ejiciendos, ſed ad una habitandum & inſulam pluribus incolis frequentandam, miſſus, inſulam de ſe Theram tranſnominavit. Apollon. Rhod. lib. IV Argonaut.

> ——— ——— ἐκ δ' ἄρα τοῖο
> Σπάρτην Αὐτεσίωνος ἐῢς πάϊς ἤγαγε Θήρας
> Καλλίστην ἐπὶ νῆσον· ἀμείψατο δ' οὔνομα Θήρας
> Ἐξ ἕθεν. ——— ——— ———

Plurima hac de re veterum teſtimonia ex Callimacho, Pindari Pythiis ejuſque Scholiaſtis, & Pauſaniæ Laconicis & Achaicis peti poſſent, ſed potiſſimum commendo Herodotum, qui omnium accuratiſſime in Melpomene ſcriptis teſtatur, qua occaſione Cadmus Membliarum in Calliſta reliquerit, & Theras eo coloniam duxerit. Verum hoc non eſt prætermittendum, Theram & Theraſiam, miro quodam caſu, è mari enatas eſſe, uti refert Strabo lib. I. Emicabant e mari flammæ per quatuor dies, adeo ut totum ferveret atque arderet mare: quæ paulatim elatam veluti inſtrumentis quibuſdam, atque e maſſis compoſitam inſulam ediderunt. De Theraſia mentionem facit Senec. Nat. Quæſt. lib. VI cap. XXI: *Aqua, ſi ventum detrahas, inertes ſunt. Tunc demum impetum ſumunt, cum illas agit flatus: qui poteſt diſſipare magna ſpatia terrarum, & novos montes ſubrectos extollere, & inſulas non ante viſas, in medio mari ponere. Theraſiam noſtra ætatis inſulam, ſpectantibus nautis in Ægæo mari enatam, quis dubitat, quin in lucem ſpiritus vexerit?* Vide præterea Plinium lib. II cap. LXXXVII, & Juſtinum lib. XXX.

[64] Μεμβλιάρου.] Sequimur Xylandrianam: Veneta & Florentina peſſimo errore Μεμβλιάρου.

[65] Ἐν ᾗ τοὺς ἐτῶν ὀκτὼ θνήσκοντας οὐκ ἐθρήνουν, οὐδὲ τοὺς ἑπτά.] Hæc eſt conſtans editorum librorum lectio, & quoque plurimorum calamo exaratorum. In quibuſdam tamen pro ἐτῶν ὀκτὼ θνήσκοντας legitur, ἐτῶν ἐπιθνήσκοντας, unde

Θηραῖος, καὶ Θηραία, καὶ Θηραϊκός. τὸ δὲ A Θηράσιος, ξένον. Θηρασία γὰρ νησίον, ὡς εἰρήσεται.

ΘΗΡΑΣΙΑ, νῆσος [66] ἐν τῷ μεταξὺ πόρῳ Κρήτης καὶ Κυνουρίας. τὸ α μακρόν. [67] μεταξὺ τῆς Θήρας τε καὶ Θηρασίας. ὁ νησιώ- B της, Θηράσιος.

ΘΙΒΑ [68], τόπος πρὸς τῷ Πόντῳ, ἀπὸ μιᾶς τῶν Ἀμαζόνων, ὑφ' Ἡρακλέους [69] ἀναιρεθεισῶν, κληθεῖσα. πεσεῖν γάρ φασι τὰς μάλιστα διαφερούσας, [70] Τράλλαν τε, καὶ Ἰσο- C κράτειαν, καὶ Θίβαν, καὶ Πάλλαν, καὶ Κοίαν, καὶ Κοινίαν. [71] ὁ τοπίτης, Θίβιος, ὡς ἀπὸ τῆς Θίβης εὐθείας. ἔστι δὲ ἔθνος βασκανικὸν, καὶ φθοροποιὸν, ὡς Δίδυμος ἐν δευτέρῳ συμποσιακῶν. θανατοῖ δὲ τὸ πνεῦμα αὐτῶν, οἷς ἂν D πλη-

Theræus, & Theræa, & Theraïcus. Theraſius vero ad hunc locum non pertinet; Theraſia enim inſula eſt, de qua dicetur.

THERASIA inſula in medio freto, quod eſt inter Cretam & Cynuriam. Habet A longum. Inter Theram & Theraſiam. Inſulanus, Theraſius.

THIBA, locus ad Pontum, ſic dictus ab una Amazonum ab Hercule occiſarum. Illic enim cecidiſſe ferunt excellentiſſimas, Trallam ſcilicet, & Iſocratiam, & Thibam, & Pallam, & Coeam, & Coeniam. Loci incola, Thibius, tanquam a caſu recto Thibes. Eſt autem gens faſcinandi facultate & exitium inferendi prædita, auctore Didymo libro II Sympoſiacorum. Mortem adfert eorum halitus, quoſcunque attigerit, eorumque

ους, unde conjici poſſet, olim a Stephano fuiſſe ſcriptum ἑπτὰ ἢ ὀκτάετεις, hoc eſt, ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ ἐτῶν. Interim tamen incerti manemus & aqua nobis hæret. Hunc fluctuantis animi ſtimulum non tollit Euſtathius, qui neque quinque, neque octo annos numerat, ſed quinquaginta: & ſic augendo numerum, cum longius a veritatis ſpecie recedere cenſeo. Hæc ſunt ejus verba: Ἐν ταύτῃ ὅτι τοὺς ἑπτὰ ἢ ὀκταετεῖς ἐθρήνουν, ὅτι τοὺς πεντηκονταέτεις, οὐ θρηνοῦσιν. Puto tamen vulgatam hactenus lectionem in Stephano eſſe veriſſimam, quod mecum fateri non recuſabit æquus rerum æſtimator, quam primum mentem explicuero. Videtur hoc a Theræis in memoriam graviſſimæ calamitatis inſtitutum, quam paſſi ſunt, Grino Æſanii filio apud ipſos imperium obtinente. Is de re quadam Pythiam Delphis conſulturus, reſponſum accepit, ut urbem in Libya conderet. Sed oraculum hoc negligens, ignarus ubi terrarum Libya eſſet ſita, recuſabat ex tam incerta reſponſione coloniam mittere. Verum Theræi inſignem hujus negligentiæ pœnam dedere, nam ex illo tempore totos ſeptem annos in Thera non pluebat, adeo ut omnes arbores, præter unam, exaruerint. Refert hanc hiſtoriam Herod. in Melpomene: Ἑπτὰ δὲ ἐτέων μετὰ ταῦτα οὐκ ὗε τὴν Θήρην· ἐν τοῖσι τὰ δένδρεα πάντα σφι τὰ ἐν τῇ νήσῳ, πλὴν ἑνὸς, ἐξαυάνθη. In hujus ergo calamitatis memoriam, cenſeo Theræos publico decreto ſtatuiſſe, ne pueros ſeptem & octo annorum (quem numerum Stephanus alibi quoque invenit) fato functos, aliquo luctu proſequerentur. Atque hæc unica cauſa eſt, in re tam denſis tenebris intricata, quod omnem ſcripturam in Stephano, præter vulgatam, ut & quinquaginta annos apud Euſtathium, hactenus flocci fecerim.

[66] Ἐν τῷ μεταξὺ πόρῳ Κρήτης καὶ Κυνουρίας] Libri manu exarati & typis excuſi conſtanter exhibent ἐν τῷ μεταξὺ πόρῳ Κρήτης καὶ Κυρηναίας. quod vitium per aliquot ſecula Stephani codicibus adhæſit, minimeque ortum videtur a mala librarii manu, ſed ipſe Ethnicographus ex depravatiſſimo Strabonis loco hauſit, ubi ſua ætate, & etiam nunc hodie libro I hunc in modum legitur: Οἷον εἴ τις λέγοι περὶ Θήρας καὶ Θηρασίας, νήσους ἱδρυμένας ἐν τῷ μεταξὺ πόρῳ Κρήτης καὶ Κυρηναίας. Et ferme ſimili modo legitur lib. VIII: Πλέοντι τὸ πέλαγος τὸ μεταξὺ Κυρηναίας καὶ τῆς Κρήτης νήσου

Καλλίστην τὸ πάροιθε, τὸ δ' ὕστερον οὔνομα Θήρην.

Sed cum nobiliſſimus Palmerius in exercitationibus ad Strabonem, evidentiſſimis & minime dubiis argumentis demonſtrat, apud Strabonem pro Κυρηναίας reponendum Κυνουρίας, non potui, quin egregiam doctamque hanc emendationem meo calculo approbarem. Et cum Stephanus hæc de Theraſiæ ſitu verba, certo certius ex Strabonis lib. I hauſerit, ſummopere neceſſarium, & e re geographica judicavi, noſtrum ab hoc mendo repurgare, illud Κυρηναίας, tanquam infelix lolium extirpando, & Κυνουρίας ſubſtituendo. Theraſia enim erat Maris Ægæi inſula prope Theram, Anaphen & Diam, Cretam inter & Cynuriam, Laconiæ regionem ex adverſo Cretæ, ob quam Lacones & Argivi ſæpiſſime bellum geſſere, quod apud veteres ſcriptores decantatiſſimum eſt. Thucyd. lib. IV: Περὶ τῆς Κυνουρίας γῆς, ἧς αἰεὶ πέρι διαφέρονται, μεθορίας οὔσης· ἔχει δὲ ἐν αὐτῇ Θυρέαν καὶ Ἀνθήνην πόλιν. Vide præterea Herodotum, Plutarchum, Pauſaniam & alios

[67] Μεταξὺ τῆς Θήρας τε καὶ Θηρασίας.] Et hæc quoque ex Strabonis libro I eſſe tranſcripta, conferenti manifeſte apparebit, ſuntque non longe remota ab illis, quæ præcedenti commentario produximus. Hinc mihi admodum fit veriſimile, Stephanum Strabonis locum integrum, ubi miraculoſum Theræ & Theraſiæ ortum deſcribit, in ſuum uſum tranſtuliſſe.

[68] Θίβα, τόπος πρὸς τῷ Πόντῳ.] Contra elementorum ordinem peccaverant librarii. Juxta literarum ſeriem ſcribendum foret Θιβαῖς non Θηβαῖς quod omnes editi & MSS agnoſcunt: verum & illud vitio laborat, Salmaſius in Plinianis repoſuit Θιβαῖς, quod mihi quoque ſuſpectum: nos ſubſtituendum putavimus Θίβα, & quidem auctoritate Archiepiſcopi Theſſalonicenſis, ita enim ille in comment. ad Dionyſ. Καὶ πρὸς τῷ Πόντῳ δὲ Θίβα τόπος, διὰ τοῦ ι, ἔχων τὴν παραλήγουσαν, ἀπὸ μιᾶς τῶν ὑφ' Ἡρακλέους ἀναιρεθεισῶν Ἀμαζόνων λαβὼν τὴν κλῆσιν. Habitationem & naturam hujus gentis ex Phylarcho deſcribit Plutarchus lib. V Sympoſiac. cap. VII: Καί τοι τούς γε περὶ τὸν Πόντον ἐκεῖθεν πάλαι Θηβεῖς ἀπογραφόμενος ἱστορεῖ Φύλαρχος, οὐ παιδίοις μόνον, ἀλλὰ καὶ τελείοις ὀλεθρίους εἶναι· καὶ γὰρ τὸ βλέμμα καὶ τὴν ἀναπνοὴν καὶ τὴν διάλεκτον αὐτῶν παραδεδεγμένους, τήκεσθαι καὶ νοσεῖν. Opinatur Salmaſius heic debere ſcribi Θιβαῖς pro Θηβαῖς. Sed in MS Vulcobii codice Θηβαίους cum legebatur, non dubito quin in Plutarcho Θιβαίους reſcribendum ſit, præſertim & ipſe Stephanus noſter loci incolam ſic appellans.

[69] Ἀναιρεθεισῶν.] Quanquam vulgata lectio ἀναιρεθείσης ſtare poſſit, vocem numero multitudinis ex MS Voſſiano huc revocavi, quam ſcripturam etiam Euſtathius ſua ætate in Stephani epitome invenit & approbavit.

[70] Τράλλαν τε] Libri omnes Τεράλλαν τε, quod fide manu exaratorum codicum & auctoritate Euſtathii mutatum ivi, is enim Amazonum præſtantiſſimas recenſens, omnes ſic nominat, in comment ad Dionyſ. Αἱ διαφέρουσαι (ſcilicet Amazones) τέσσαρες αἱ ἐπισημότεραι καὶ ἀξιολογώτεραι, κατὰ τὴν τοῦ Αἰλιανοῦ ἱστορίαν, εἰσὶν αὗται τὸ ὄνομα, Τράλλα, Ἰσοκράτεια, Θίβα, Πάλλα (ſic legendum ex Stephano pro Τάλλα) καὶ ἄλλαι· καὶ ἡ Σμύρνα. Hinc quoque liquet in noſtro Θίβαν ſcribendum, non Θήβαν, quod libri vulgati exhibent, quanquam fatendum, etiam MSS codices exhibere, quod nunc vulgavimus.

[71] Ὁ τοπίτης, Θίβιος] Et hoc loco commiſſum erat vitium in vulgatis. Manu exaratorum codicum auctoritate

πλησιάζει. καὶ [72] τὰ σώματα αὐτῶν ῥιφέντα εἰς θάλασσαν, οὐ καταδύουσι.

A que corpora in mare projecta non ſubmerguntur.

ΘΙ´ΒΡΟΣ, πόλις· [73] Λυκόφρων,

Οἱ Θίβρον οἰκήσουσι, Σατνιοῦντ᾽ ὄρος.

τὸ ἐθνικὸν, Θίβριος.

THIBER, urbs, de qua Lycophron:

Qui Thibrum habitant Satniumque montem.

Gentile, Thibrius.

ΘΙ´ΓΓΗ [74], πόλις Λιβύης. Ἑκαταῖος Περιηγήσει. τὸ ἐθνικὸν, Θιγγῖος.

B THINGE, urbs Libyæ, de qua Hecatæus in Periegeſi. Gentile, Thingius.

ΘΙ´Σ [75], πόλις Αἰγυπτία, πλησίον Ἀβύδου. ὁ πολίτης, Θινίτης· Ἀλέξανδρος Αἰγυπτιακῶν πρώτῳ.

THIS, oppidum Ægyptium, prope Abydum. Oppidanus, Thinites, teſte Alexandro rerum Ægyptiacarum primo.

ΘΙ´ΣΒΗ, πόλις Βοιωτίας. Ὅμηρος,

---- πολυτρήρωνά τε Θίσβην.

ἀπὸ Θίσβης τῆς Ἀσωποῦ. λέγεται, καὶ [76] πληθυντικῶς. ὁ πολίτης, Θισβαῖος. καὶ ὁ λιμὴν δὲ τῶν Θισβαίων, ὥς φησιν Ἐπαφρόδιτος· καὶ τὸ ἐπίνειον, περιστερῶν πλῆρες. [77] Ἰσμηνίας δὲ ὁ αὐλητὴς, Θισβεὺς ἐχρημάτιζε, [78] καὶ ὁ Ἐρετρίων αὐλητής.

C THISBE, urbs Bœotię, de qua Homerus:

---- *Et columbis abundantem Thiſben.*

A Thiſba Æſopi filia nomen habet. Dicitur quoque numero multitudinis. Civis, Thiſbæus. Et portus Thiſbæorum de quo Epa- D phroditus: & navale columbis refertum. Iſmenias tibicen Thiſbenſis appellatur, & etiam Eretrio tibicen.

ΘΜΟΥΙ´Σ [79], πόλις Αἰγύπτου, ὡς Ξόϊς, Σάϊς. ὁ πολίτης, Θμουΐτης.

THMUIS, oppidum Ægypti, uti Xoïs, Saïs. Oppidanus, Thmuites.

ΘΟ- THO-

tate integrum locum ſic excudendum volui: Ὁ πολίτης, Θισβεὺς, ὡς ἀπὸ τῆς Θίσβης δείκνυται.

[72] Τὰ σώματα αὐτῶν ῥιφέντα εἰς θάλασσαν, οὐ καταδύουσι.] Idem de Thibiis ex Phylarcho refert Plinius lib. VII cap. II: *Phylarchus & in Ponto Thibiorum genus, multoſque alios ejuſdem naturæ: quorum notas tradit in altero oculo geminam pupillam, in altero equi effigiem. Eoſdem præterea non poſſe mergi, ne veſte quidem degravatos.* Fortaſſis ex perantiqua hac fabella ad multos Europæ populos, Euangelii & rectæ rationis face nondum ſatis illuſtratos, præſertim ad Germanorum ditiones, peſſima hæc conſuetudo dimanavit, ut in cognoſcendis ſaſcinantibus & ſagis, ex injectione in aquas evidentiſſima ſigna peterentur, an aliqua facultate magica eſſent imbuti. Hos enim manibus pedibuſque colligatis, vel pollice manus dextræ, magno digito ſiniſtri pedis, & vicisſim pollice ſiniſtræ digito magno dextri pedis tranſverſe vinculo adſtrictis, in ſtagnum ſatis profundum, ſive profluentem projiciebant. Si fundum non petebant aquis innatantes, experimentum minime dubium habebatur, eos magiæ atque maleficii eſſe reos. Hujuſmodi experimenta, cum a Medicis, Philoſophis, & multis in Europa judicibus ad ritum uſque ſint exploſa, atque evidentiſſimis rationibus refutata, quis fidem habere poterit Plinio & noſtro Stephano, Thibiorum corpora in mare projecta, ei innatare poſſe, quippe non oſtendentes illorum corpora, aliis naturalibus facultatibus, quibus hodie noſtra non gaudent, eſſe prædita?

[73] Λυκόφρων.] Variis modis iſtud oppidi nomen apud Lycophronem excuſum reperitur, modo Θέσβρον, modo Θίβρον, modo Θίσβρον. Alibi ſine dubio latet error, vel in Lycophrone, vel in Stephano, non facile tamen Scholiaſtæ auxilio, neque aliorum ſcriptorum auctoritate averruncandus.

[74] Θίγγη, πόλις Λιβύης.] Teſtatur Strabo lib. XVII hoc oppidum barbaris Τίγγα, Artemidoro Λίγγα, & Eratoſtheni Λίξον dici. Hodie appellatur *Tanger*, & antiquiſſimi nominis veſtigia ſervare videtur. Situm eſt in ora freti Herculei, portu ſatis amplo inſtructum, atque Mauritaniæ Tingitanæ caput habetur.

[75] Θὶς, πόλις Αἰγυπτία.] Vel oppidi nomen vel gentile in mendo cubat. nam ſi Θὶς genuina ſit oppidi appellatio, inde Θίτης oppidani nomen eſt deducendum. Verum ſi recte ſe habet Θινίτης, quod in vulgatis & MSS conſpicitur, oppidi nomen erit Θῖνις, quod neque literarum ordini adverſatur. Certiſſimi eſſemus, ſi Alexandri Ægyptiaca, quorum teſtimonio noſter utitur, hodie proſtarent. Puto tamen pro Θὶς hoc loco Θῖνις reſcribendum, ad quam ſcripturam & conjecturam me non duntaxat ducit τὸ Θινίτης, ſed quoque Ptolemæus in hisce tenebris facem accendit, in Ægypto prope Abydum (idem aſſerente Stephano noſtro ex Ægyptiacis Alexandri) Θινίτην Νομὸν hoc modo collocans lib. IV:

Ἀφροδιτόπολις νομὸς, καὶ μητρόπολις μεσόγειος
Ἀφροδίτης πόλις.
Εἶτα μεσόγειος πόλις
Κροκοδείλων.
Θινίτης νομὸς, καὶ μητρόπολις
Ἑρμίου Πτολεμαΐς.
Εἶτα μεσόγειος ὁμοίως ἀπὸ δύσεως
Ἄβυδος.

Quanquam hæc Ptolemæi verba nobis occaſionem ſuppeditant, genuinum oppidi nomen inveniendi, tamen mutila ſunt, & fortaſſis hunc in modum ſupplenda.

Θινίτης νομὸς, καὶ μητρόπολις
Θῖνις.

Atque ita habebimus oppidum illud, quod male in Stephani libris Θὶς vocatur, quod ex gentili Θινίτης apud noſtrum, & ex Ptolemæo ſatis probavimus.

[76] Πληθυντικῶς.] Numero multitudinis utitur Xenophon lib. IV Hellenicor. Διὰ Θισβῶν δὲ ὀρεινὴν, καὶ ἀποτομωτάτην πορευθεὶς, ἀφικνεῖται εἰς Κρεῦσιν. Idem teſtatur Strabo lib. IX. Θίσβαι, Θίσβη δ᾽ αὐτὴ λέγεται. Erat id oppidum ſupra mare Thefpienſibus & agro Coronæo finitimum, ab auſtrali parte etiam Heliconi ſubjectum. Navale habuit ſaxoſum & columbis refertum (ἐπίνειον, inquit Stephanus, περιστερῶν πλῆρες) ut merito Poeta πολυτρήρωνα appellaverit, teſte eodem Strabone variis in locis. & Euſtathio ad Homeri Bœotum.

[77] Ἰσμηνίας.] Iſmeniæ tibicinis meminerunt Plutarchus in Pericle: Ælian. var. Hiſt. lib. IV. Apulejus de Deo Socratis, aliique.

[78] Καὶ ὁ Ἐρετρίων αὐλητὴς Θισβεύς.] Ita ſupplevi hunc locum ſide MSS. a vulgatis enim hactenus illud Θισβεὺς aberat. Præterea pro Ἐρετρίων, quod vulgati exhibebant, Ἐρετριεὺς reſcribere placuit, quod proprium viri nomen eſt.

[79] Θμοῦις, πόλις Αἰγύπτου.] Hujus meminit Ammian. Marcellinus, & inter maximas Ægypti urbes numerat lib. XXII: *Ægyptus tria, quæ jam inde uti Romano imperio juncta eſt, regitur a præfectis, exceptis minoribus multis, Athribi & Oxyryncho, & Thmui & Memphi, maximis urbibus notæ.* Erat ſita in præfectura Mendeſia prope Men-

ΘΟΡΑΙ, δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς. A [80] ὁ δημότης, Θορεύς. τὰ τοπικὰ, Θόραθεν, Θόραζε, Θόρασι.

THORÆ, populus Antiochidis tribus. Popularis, Thorenſis. Localia ex, ad, & in Thoris.

ΘΟΡΙΚΟΣ[81], δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς. Ἑκαταῖος δὲ καὶ πόλιν αὐτὴν φησιν, ὁ δημότης Θορίκιος, καὶ Θορικεύς. B τὰ τοπικὰ, ἐκ Θορικοῦ, Θορικόνδε, Θορικοῖ.

THORICUS, populus Acamantidis tribus. Hecatæus urbem nominat. Popularis, Thoricius & Thoricenſis. Localia ex Thorico, ad Thoricum, & in Thorico.

ΘΟΡΝΑΞ[82], ὄρος τῆς Λακωνικῆς· Νικόλαος δ΄. τὸ ἐθνικὸν Θορνάκιος, ὡς [83] Νάρυξ Ναρύκιος.

THORNAX, mons Laconiæ; de quo Nicolaus libro IV. Gentile, Thornacius, uti Naryx Narycius.

ΘΟΥΛΗ[84], νῆσος μεγάλη ἐν τῷ Ὠκεανῷ C ὑπὸ τὰ Ὑπερβόρεια μέρη, ἔνθα τὴν θερινὴν ἡμέραν ὡρῶν εἴκοσιν ὁ ἥλιος ἰσημερινῶν ποιεῖ, τὴν δὲ νύκτα [85] τεσσάρων· τὰς δὲ χειμερινὰς τοὐναντίον. τὸ ἐθνικὸν, Θουλαῖος· [86] ἴσως δὲ καὶ Θουλίτης. D

THULE, inſula magna in Oceano in Hyperboreis partibus, ubi ſol æſtivam diem viginti æqualibus horis facit, noctem vero quatuor: Sed hybernas contra. Gentile, Thulæus: forte etiam Thulita.

ΘΟΥΡΙΟΙ[87], πόλις Ἰταλίας, ἡ πρότερον Σύβαρις, ἀπὸ Θουρίας πηγῆς· ὕστερον δὲ Κωπίαι. [88] λέγεται καὶ Θουρία, καὶ Θούριον, ὡς ἐν τῷ [89] Ἡροδότου ἐπιγράμματι,

THURII, urbs Italiæ, antea Sybaris dicta, nomen habens a Thurio fonte, poſtea vero Copiæ. Dicitur quoque Thuria & Thurium, quod in Herodoti Epigrammate liquet:

Ἡρό-

Hero-

pe Mendeſium oſtium, atque inter illas cenſetur, quæ nominis originem animalium vocabulis debent, nam *Thmuis* Ægyptiis *Hircus* dicitur, teſte Hieronymo lib. II adverſus Jovian. *Unde & urbes quoque apud eos ex animalium vocabulis nuncupantur. Leonto, Cyno, Lyco, Buſiris, Thmuis, quod interpretatur hircus.* Euſebius urbis nomen Θμοῦϊς fecit, quod liquet manifeſte, quia inde deduxit nomen gentile Θμουΐτης lib VIII Hiſt. Eccleſiaſt. cap. IX: Φιλέας τε τῆς Θμουιτῶν ἐκκλησίας ἐπίσκοπος.

[80] Ὁ δημότης, Θορεύς] Libri ſcripti, ὁ δημότης Θοραιεύς. Nihil tamen mutandum cenſet Salmaſius.

[81] Θορικός.] In Etymol. Mag. Auctore male legitur Θόρικος, & pejus apud Demoſthenem in oratione πρὸς Μειδ. Θοίρικος.

[82] Θόρναξ, ὄρος τῆς Λακωνικῆς] Voſſianus Θόρξ, ὄρος τῆς Λακωνικῆς· Νικ. δ΄. τὸ ἐθνικὸν, Θορνάκιος, ſed male. Alio nomine hic mons *Coccyx* dicebatur, quod obſervat Meurſius ex Theocriti Schol. in Laconicis.

[83] Νάρυξ, Ναρύκιος.] Auctoritate codicum manu exaratorum ſic emendavimus: male hactenus editi Νάρεξ, Ναρίκιος. Eſt enim Naryx urbs Locrorum, de qua ſuo loco Stephanus.

[84] Θούλη, νῆσος μεγάλη ἐν τῷ Ὠκεανῷ.] Hæc inſula quamvis veteribus fuerit celebris & decantatiſſima, inter illos tamen non convenit de accurato ejus ſitu, quod inde liquet evidentiſſime, quia diverſam ei dierum & noctium longitudinem attribuerint. Nam noſter diem ibi æſtivum (quem de ingreſſu ſolis in cancrum intelligo) ex viginti horas, & noctem tunc ex quatuor conſtare perhibet. Sed alia fuit mens Procopio, affirmanti ſolem in Thula circa ſolſtitium æſtivum per XL dies non occidere, & circa brumale ſolſtitium Thulitas per dies XL ſolis aſpectu carere, ita enim ille de bello Gotthico lib II cap. XV: Ἐνταῦθα γίνεται ἀνὰ πᾶν ἔτος θαῦμα μέγα· ὁ γὰρ ἥλιος, ἀμφὶ θερινὰς μὲν τροπὰς μάλιστα, ἐς ἡμέρας τεσσαράκοντα οὐδαμῆ δύει, ἀλλὰ διηνεκῶς ἐς πάντα τοῦτον τὸν χρόνον ὑπὲρ γῆς φαίνεται· μησὶ δὲ οὐχ ἧσσον ἢ ἓξ ὕστερον, ἀμφὶ τὰς χειμερινὰς τροπὰς, ὁ ἥλιος μὲν ἐς ἡμέρας μάλιστα τεσσαράκοντα τῆς νήσου ταύτης οὐδαμῆ φαίνεται· νὺξ δὲ αὐτῇ ἀπέραντος κατακέχυται. Hæc ex amuſſim Iſlandiæ quadrant: Verum juxta Stephanum, in qua ſententia olim etiam fuere Marinus & Ptolemæus, Thule eſſet, ubi nunc Schetlandia, (quæ una eſt ex Orcadum inſulis, & vix bidui curſu a Britannia remota) ad gradum LXIII. ubi dies æſtivus, ſive maximus, viginti horarum eſt. Sed quid juvat omnium de hac inſula opiniones congerere, quibus hoc volupe eſt, legant Voſſium ad Melam & Bochartum lib. I de Phœnicum coloniis.

[85] Τεσσάρων] Male in hactenus editis τέσσαρας: nam diem facit ſol viginti, noctem vero horarum quatuor.

[86] Ἴσως δὲ καὶ Θουλίτης.] Quanquam de hoc gentili ambigere videatur noſter, invenitur tamen apud Procopium loco jam allegato: Αὕτη τὸ Θουλιτῶν ἔθνος μέγιστον τῶν ἐκεῖ ἐστιν.

[87] Θούριοι, πόλις Ἰταλίας.] De ſitu, & conditoribus conſulendus Cluverius lib. IV Italiæ Antiq. Duntaxat illa Strabonis verba ſum adducturus, ex quibus Stephanus totum hoc capitulum confarcinavit, ita enim ille lib. VI: Ὕστερον δ' οἱ περιλειφθέντες (ſcilicet Sybaritæ) συνελθόντες ᾤκουν ὀλίγοι· χρόνῳ δὲ καὶ οὗτοι διεφθάρησαν ὑπ' Ἀθηναίων καὶ ἄλλων Ἑλλήνων· οἳ συνοικήσοντες μὲν ἐκείνοις ἀφίκοντο, καταφρονήσαντες δ' αὐτῶν, τοὺς μὲν διεχειρώσαντο, τὴν δὲ πόλιν εἰς ἕτερον τόπον μετέθηκαν πλησίον, καὶ Θουρίους προσηγόρευσαν ἀπὸ κρήνης ὁμωνύμου· Θούριοι δ' εὐτυχήσαντες πολὺν χρόνον, ὑπὸ Λευκανῶν ἠνδραποδίσθησαν· Ταραντίνων δ' ἀφελομένων ἐκείνους, ἐπὶ Ῥωμαίους κατέφυγον· οἱ δὲ πέμψαντες συνοίκους ὀλιγανδροῦσι, μετωνόμασαν Κωπίας τὴν πόλιν. Ex his verbis liquet, quibus nominibus olim hæc civitas fuerit inſignis, & Hieronymum Syritam, Hiſpanorum eruditiſſimum errare, quod in Stephano pro Κωπίαι emendare conetur Λάμπαι, uti videre eſt in notis ad Antonini Itinerarium. Nomen illud etiam reperitur corruptiſſimum apud Scholiaſt. Ariſtoph. ad Nubes, cujus verbo mox producturus ſum atque emendaturus.

[88] Λέγεται καὶ Θουρία, καὶ Θούριον.] Fortaſſis ſcribendum λέγονται καὶ Θουρίαι, nam hoc genere & numero uſurpatur a Livio lib. X: *Eodem anno claſſis Græcorum, Cleonymo duce Lacedæmonio, ad Italiæ littora appulſa, Thurias urbem in Salentinis cepit. Adverſus hunc hoſtem Conſ. Æmilius miſſus, prœlio uno fugatum compulit in naves. Thuriæ reddita veteri cultori.* Sed Θούριοι non duntaxat in allegato epigrammate reperitur, verum quoque apud Strabonem lib XIV: Ἄνδρες δ' ἐγένοντο ἐξ αὐτῆς Ἡρόδοτός τε ὁ συγγραφεὺς, ὃν ὕστερον Θούριον ἐκάλεσαν, διὰ τὸ κοινωνῆσαι τῆς εἰς Θουρίους ἀποικίας. Herodotus ergo Thurius dicebatur, non quod ibi eſſet natus, ſed quod ſe ſocium ducendæ in Thurios coloniæ præbuiſſet.

[89] Ἡροδότου ἐπιγράμματι.] Habet quoque idem epigramma Ariſtophanis Scholiaſtes ad Nubes, quia autem illud vitio laborat, & etiam alia ibi Scholiaſtæ inſigniter corrupta adhærent, integrum locum tranſcribam, ut mendis ſuis repurgetur: Λέγει δὲ συνεχῶς οὗτος ἱερουργοὺς τῆς εἰς Θουρίους ἀποικίας· ἀλλήσας γὰρ Συβαρίτας Θούριοι ἐκλήθησαν ἀπὸ κρήνης Θουρίας, ὕστερον δὲ Ἄπιαι (legendum Κωπίαι) λέγονται καὶ Θούριοι, ὡς ἐν τῷ Ἡροδότου ἐπιγράμματι.

Ἡρόδοτ

Ἡρόδοτον Λυξέω κρύπτει κόνις ἤδη θανόντα,
Ἰάδος ἀρχαίης ἱστορικῆς πρύτανιν,
Δωριέων πάτρης βλαστόντ' ἄπο. Τὸν γὰρ ἄπληστον
Μῶμον ὑποπροφυγὼν Θούριον ἔσχε πάτρην.

τὸ ἐθνικὸν, ὁμωνύμως Θούριοι, καὶ Θουριακοί· καὶ Θουρῖνος οἶνος, ὡς Στράβων. καὶ ὤφελε δὲ [90] παρὰ τὸ Θούριος Θουριανός, ὡς Πάριος Παριανὸς, ἢ παρὰ τὴν Θουρίαν, ὡς Ὀλβίαν Ὀλβιανός. [91] Παυσανίας δὲ Ἄνθειαν αὐτὴν φησι. καὶ [92] τὸ ἐθνικὸν Θουριάτης, καὶ Θουριὰς τὸ θηλυκὸν, καὶ Θουριεύς. [93] τινὲς δὲ Θουνίαν, καὶ Θουνιάτης.

ΘΡΑΚΗ [94], ἀπὸ Θρᾳκὸς βασιλέως, τοῦ πάλαι ἐν αὐτοῖς πλουτήσαντος, ἢ ἀπὸ Θρᾴκης νύμφης Τιτανίδος, ἀφ' ἧς καὶ Κρόνου, Δόλογκος. ἔστι δὲ ἡ Θρᾴκη χώρα, ἣ [95] Πέρκη ἐκαλεῖτο, καὶ Ἀρία. τὸ ἐθνικὸν, Θρᾷξ, καὶ Θρᾷσ-

Herodotum Lyxa filium tegit terra jam mortuum,
Ionica antiqua historica principem,
Doricæ ex patria originem trahentem. Hic enim insatiabilem.
Momum fugiens, Thurium habuit patriam.

Gentile, eodem nomine Thurii, & Thuriaci: & vinum Thurinum, de quo Strabo. Sed deberet a Thurius derivari Thurianus, uti a Parium Parianus, vel a voce Thuria, uti, ab Olbia Olbianus. Pauſanias hanc urbem Antheam vocat. Gentile, Thuriatæ, & Thurias genere fœminino, & Thurienſis. Quidam vero Thuniam & inde Thuniates.

THRACE, nomen habet a Thrace rege, olim in ea regione fato functi, vel a Thrace nympha Titanidis, ex qua & Saturno natus eſt Doloncus. Thrace regio eſt, quæ antea Perce vocabatur, & Aria. Gentile, Thrax, & Thraſ-

Ἡρόδοτον Λυξέω κρύπτει κόνις ἤδη θανόντα,
Ἰάδος ἀρχαίης ἱστορικῆς πρύτανιν
Δωριέων πάτρης βλαστόντ' ἄπο. Τὸν γὰρ ἄπληστον
Μῶμον ὑποπροφυγὼν, Θούριον ἔσχε πάτρην

Τὸ ἐθνικὸν ὁμωνύμως Θούριοι, καὶ Θουριακοί· καὶ Θουρῖνος οἶνος ὡς Στράβων· Παυσανίας δὲ Ἄνθειαν αὐτὴν καλεῖ. Sed in epigrammate legendum *ἀρχαίης*, & pro *ἱστορικῆς* ſubſtitui poſſet *ἀρχαίης*. Verum nihil moto, nam *ἱστορικὴ* eodem modo dicitur uti *ῥητορικὴ*, nempe ars hiſtoriæ conſcribendæ. Præterea in quibuſdam MSS pro *Δωριέων πάτρης*, legitur *Δώριος ἐκ πάτρας*, quod ferri poteſt, ſed Voſſianus & alii *Δώριοι ἐκ πάτρας*, & *Δώριος ἐκ πάτρης*, quod minime ferendum. Denique pro *ἄπληστον* libri Palatini & Voſſianus *ἀπλεῖστον* exhibent, quod omnino nihil juvat. Sine dubio legendum, ut ſenſus huic verſiculo conſtet: *Τὸν γὰρ ἄπληστον Μῶμον ὑποπροφυγὼν* &c. quemadmodum in Stephano emendavimus.

[90] *Παρὰ τὸ Θούριος Θουριανὸς, ὡς Πάριος Παριανός.*] Hæc verba & ſequentia fide codicis Voſſiani in ordinem redegimus: in vulgatis enim totus locus mirum in modum confuſus circumferebatur: *Καὶ ὤφελε δὲ παρὰ τὸ Θούριος Θουριανὸς, ὡς Ὀλβιανὸς, ὡς Πάριος Παριανὸς, ἢ παρὰ τὴν Θουρίαν.* Qua ratione hujuſmodi gentilia ſint formanda docet noſter in *Ἀγκυρα*. & ad illum locum nos pluribus.

[91] *Παυσανίας δὲ Ἄνθειαν αὐτὴν φησι.*] Non dubito, quin ante hæc verba vel plurima exciderint tranſcriptorum incuria, vel ipſius Epitomatoris: nam agitur hac ſectione duntaxat de urbe Italica, & adfertur teſtimonium Pauſaniæ, de Thurea Meſſeniaca loquentis, atque perhibentis eam Anthiam appellatam eſſe. Fortaſſis hunc in modum locum ſuppleveris: *Ἔστι καὶ Μεσσηνίας Θουρία. Παυσανίας δὲ Ἄνθειαν αὐτὴν φησι.* Imo nemo hanc emendationem in dubium vocabit, qui Pauſaniæ locum in Meſſeniacis evolverit: *Ἐπιδῆμοι σταδίους μάλιστα τῆς Μεσσηνίας [illegible], ἔστι Θουριατῶν πόλις· Ἄνθειαν δὲ αὐτὴν ἐν τοῖς ἔπεσιν ὀνομάζει τοῖς Ὁμήρου λέγων· Λακεδαιμονίοις δὲ ἔχει τοῖς ἐν Σπάρτῃ τὴν Θουρίαν [illegible] Ἀγησίλαος.* Fundem errorem erravit Ariſtophanis Scholiaſtes in verbis proxime allegatis, Antheæ appellationem Thuriæ Italicæ attribuens, qui totum locum ex Stephani epitome mihi hauſiſſe viſus eſt. Porro hanc Meſſeniæ Thuriam appellatam eſſe Antheam, etiam teſtatur Strabo lib. VIII, Plinius, Solinus & alii.

[92] *Τὸ ἐθνικὸν, Θουριάτης*] Aliquoties occurrit hoc gentile apud Pauſaniam in Meſſeniacis, & quoque in Pauſaniæ verbis jam proxime allegatis.

[93] *Τινὲς δὲ Θουνίαν, καὶ Θουνιάτης*] Codex Voſſianus, *καὶ Θουνίαν καὶ Θουνιάτης*. Sæpiſſime *ρ* in *ν* mutari, & vice verſa, notius eſt, quam quod doceri debeat.

[94] *Θρᾴκη, ἀπὸ Θρᾳκὸς βασιλέως* &c.] Ita hunc locum ſupplevi non ex codicibus MSS, quod fateri non erubeſco, ſed ex Conſtantino Porphyrogenneta, apud quem talia de Thracia legendo occurrebant, quæ indubitanter ab ipſo Stephano mihi profecta videntur, cujus Thraciæ deſcriptionem, citato integro loco, haud aliter ac in *Ἑλλάδα* atque *Σικελία*, etiam heic in ſuum uſum Conſtantinus tranſtulit. In omnibus editis & MSS legitur: *Θρᾴκη, ἀπὸ νύμφης Τιτανίδος, ἀφ' ἧς καὶ Κρόνου Δόλογκος.* Sed quis non animadvertit hæc verba eſſe *ἀπόσπασμα* illorum, quæ ex Conſtantino inſeruimus? Præterea ipſa Hermolai Epitome congruo ſenſu deſtituitur, cum certum ſit, in ea deeſſe nomen illius Titanidis Nymphæ, quæ ab Arriano apud Euſtathium in Comment. ad Dionyſium *Θρᾴκη* appellatur, & a qua Thraciæ nomen impoſitum eſt: *Ὁ δὲ αὐτὸς Ἀρριανὸς καὶ Θρᾴκην τινὰ ἱστορεῖ νύμφην, σοφὴν ἀμφί τε ἐπῳδὰς καὶ φάρμακα, [illegible] φαρμάκοις, τὰ δὲ [illegible]· ὄνομα τῆς καὶ Μήδεια [illegible], καὶ ἡ Ἀγαμήδη, καὶ ἡ [illegible] Κίρκη· καὶ ἀπὸ ταύτης τῆς Θρᾴκης [illegible] ἡ χώρα, Πέρκη πρὶν καλουμένη.* Sic igitur videmus quænam fuerit hæc Thrace, unde Thracia nomen acceperit, cujus etiam noſter in *Βιθυνία* meminit, quæ regio etiam nomen habet *ἀπὸ Βιθυνοῦ τοῦ Διὸς καὶ Θρᾴκης τῆς Τιτανίδος*. Sed dubium eſt, quiſnam fuerit ille Thrax, in Thracia vita functus: videtur fuiſſe *Thiras* ſextus Japheti filius, cujus memoria celebratur Gen. X 2. Hic in illam gentem imperium habuit, qui a Græcis Thraces appellantur, teſte Joſepho lib. I. Antiq. cap. VII: *Θείρης δὲ Θείρας μὲν ἐκάλεσεν, ὧν ἦρξεν, Ἕλληνες δὲ Θρᾷκας αὐτοὺς μετωνόμασαν.* Idem hic etiam appellatur *Θειρὰς* & *Θείρας*. Euſebius in Chronico: *Θειρὰς ἐξ οὗ Θρᾷκες*. Epiphanius adverſ. Hæreſ. *Θρᾷκες ἀπὸ τοῦ Θειρὰς ἐκαλοῦντο καὶ ἐν τῇ συγγραφῇ [illegible] καλοῦνται.* Euſtathius Antiochenus in Hexaem. *Θείρας, τοὺς Θείρας, τοὺς νῦν Θρᾷκας.* Et Hieronym. in Trad. Heb. *Thiras Thraces quorum non ſatis immutatum eſt vocabulum.* Plurima hujus nominis veſtigia in Thracia vicinisque inſulis & locis inveniri, optime docuit Bochartus lib. III de diſperſione gentium cap. II.

[95] *Πέρκη ἐκαλεῖτο, καὶ Ἀρία.*] Prima appellatio etiam reperitur apud Euſtathium in comment. ad Dionyſ. de ſitu orbis, proxime allegatis. Alterum nomen Thraciæ *ἀπὸ τοῦ Ἄρεος* impoſitum videtur, erant enim Thraces bellicoſi & Martis cultores. Horatius ad Grosphum lib. II Od. XVI Thraciam *bello furioſam* vocat. Unde & apud Euripidem in Hecuba [illegible], eos eſſe *[illegible]* *bello mirum in modum [illegible]*, & *Marte excellentes* hiſce verbis:

Αἴ αἴ, ὦ Θρῇκες
Λογχοφόροι, εὔοπλοι,
Εὔιπποι Ἄρει κάτοχοι γένος.

Quare

Θρᾷσσα, [96] καὶ Θρᾷττα Ἀττικῶς· καὶ ἡ ἀπὸ A
Θρᾴκης δούλη, καὶ εἶδος ἰχθύος, καὶ ὀρνέου.
τὸ θηλυκὸν, Θρᾳκία, ἀπὸ τοῦ Θρᾴκιος, καὶ
Θρᾴκιον. τὸ δὲ [97] Θρηΐκιος λέγεται καὶ διὰ
μακροῦ τοῦ ι.

Ἀνέρα δὲ Τροίη Θρηΐκιον οὐ πὶ φορήσει. B

τὸ ἐθνικόν φασι [98] καὶ Θρήϊκες· καὶ θηλυκῶς,
Θρήϊσσα, καὶ [99] Θρᾳκιστὶ τὸ ἐπίρρημα, ὡς ἀπὸ
τοῦ Θρᾳκίζω.

ΘΡΑΚΩΝ, κώμη πλησίον Ἀντιοχείας.
τὸ ἐθνικὸν κατὰ τέχνην, Θρακοκωμήτης. C

ΘΡΑΜΒΟΣ [1], ἀκρωτήριον Μακεδονίας. τὸ τοπικὸν, Θραμβούσιος. ὁ γὰρ διὰ τοῦ σιος τύπος δύο συλλαβῶν, εἰ μή τις βραχεῖα παραγωγὴ γένοιτο, τοῦ πρωτοτύπου περιττεύει. Σεσημείωται τὸ Περκώσιος, καὶ Κελθώσιος, D
[2] ἀπὸ τοῦ Περκώπη καὶ Κελθώπη.

ΘΡΙΑ, δῆμος τῆς Οἰνηΐδος φυλῆς. λέγεται καὶ Θριῶ. ὁ δημότης, Θριάσιος· [3] καὶ Θριάσιον πεδίον. ἔστι δὲ ὡς [4] Τίθρας Τιθράσιος. τὰ πλεῖστα δὲ διὰ τοῦ ω. Θριῶθεν, [5] Θριῶζε, E
καὶ [6] Θριᾶσιν. ἀπὸ δὲ τοῦ [7] Θριαί. Θριαῖος λέγεται δὲ καὶ Θριασικός. Θριαὶ δὲ αἱ μαντικαὶ ψῆφοι, ἃς ἔφερεν Ἀθηνᾶ. ἀχθομένου δὲ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἄπιστον ὁ Ζεὺς ἐποίησε τὴν διὰ τῶν θριῶν μαντικὴν ἀδοκιμοῦσαν. διὸ καὶ F
Ἀπόλλων ἔφη,

Πολ-

A Thraſſa, & Thratta Attice, & ſic quoque ſerva ex Thracia, & genus piſcis & avis dicitur. Fœmininum Thracia, fit a Thracius & Thracium. Threïcius vero per I longum effertur:

B *Troja Threïcium virum non feret.*

Dicunt etiam gentile eſſe Threïces, & genere fœm. Threiſſa, & Thracice adverbium, quod tanquam a Thracizo formatum videtur.

THRACO, pagus prope Antiochiam.
C Gentile ex lege artis, Thracocometes.

THRAMBUS, promontorium Macedoniæ. Locale, Trambuſius. Nomina in σιος exeuntia, duabus ſyllabis, niſi quoddam derivativum breve fiat, primitivum ſuperant. Notata ſunt Percoſius & Crithoſius, quæ D deducuntur a Percope & Crithope.

THRIA, populis OEncidis tribus, Dicitur quoque Thrio. Popularis Thriaſius. Et campus Thriaſius, quod fit uti Tithras Tithraſius. Adverbia pleraque per ω efferuntur E Θριῶθεν, &c. ex, ad & in Thria ſignificantia. Dicitur quoque Thriaſicus. Thriæ autem ſunt calculi vaticinatorii, quos geſtabat Minerva, quod cum ægre ferret Apollo, Jupiter effecit, ne amplius probatis per Thrias (id eſt calculos F divinatorios) vaticinationibus fides adhiberetur, qua de cauſa Apollo dicebat:

Multi

Quare agricultura apud ipſos res ignominioſa, verum ex raptu & bello vivere, eorum moribus decorum cenſetur. Hinc apud Herodot. lib. v legimus, ubi eorum mores deſcribit: Ἀργὸν εἶναι κάλλιστον· γῆς δὲ ἐργάτην, ἀτιμότατον· τὸ ζῆν ἀπὸ πολέμου καὶ λῃστύος, κάλλιστον.

[96] Καὶ Θρᾷττα Ἀττικῶς.] Etymologici Mag. Auctor: Θρᾷσσα γυνὴ, καὶ Θρᾴσσα· Ἀθηναῖοι δὲ Θρᾷττα λέγουσιν. Eſt ancilla, ſeu ſerva ex Thracia devecta, ut Scytha Scythæna, Geta &c. Paſſim hæc vox illo ſignificatu apud Ariſtoph. in uſu eſt, ita enim in Theſmophoriazuſis.

- - - - - - - - Δεῦρο νῦν ὦ Θρᾷττ' ἕπου.
Ω Θρᾶττ' ὁρᾷς, καομένων τῶν λαμπάδων
Ὅσον τὸ χρῆμα. - - - - - - - -

[97] Θρηΐκιος λέγεται καὶ διὰ μακροῦ τοῦ ι.] Ex ſequenti verſiculo maniſeſte apparet hunc in modum eſſe ſcribendum, quanquam omnes editi Θρᾴκιος præferant. Verum apud alios poetas illud jota non producitur. Homerus Iliad ψ:

Οἱ δ' ἄϊσσοι πάλιν αὖτις ἴσαν οἰκόνδε ἕκαστος,
Θρηΐκιον κατὰ πόντον. - - - - - - -

Et Euripides in Hecuba.

Πολυμήστορος ὡς δῶμα Θρῃκίου ξένου.

[98] Καὶ Θρήϊκες, καὶ θηλυκῶς, Θρήϊσσα.] Non ferenda videbatur vulgatorum codicum lectio: τὸ ἐθνικὸν φασὶ καὶ Θρηϊκόν· καὶ θηλυκῶς, Θρήϊσσαν. Illud Θρήϊκες quod repoſui, ponitur a poetis pro Θρήϊκες, a caſu recto Θρῄξ, unde contractum Θρᾷξ. Callimachus Hymno in Delum:

Ἠμαθος ὑψηλῆς κορυφῆς ἔπι Θρήϊκος Αἵμου

Vide etiam Etymologici Mag. auctorem in voce Θρᾷξ.

[99] Θρᾳκιστί.] In vulgatis erat Θρακικῶς, quod mihi exigua emendatione indigere videbatur, & codice Voſſiano inſpecto inveni, quod nunc excuſum eſt.

[1] Θράμβος, ἀκρωτήριον Μακεδονίας.] Cum Macedoniæ potior pars ſit mediterranea, locaque maritima nulla habeat, niſi Ægæum pelagus reſpicientia, nullus dubito, quin hoc promontorium ſit unum ex iis, quibus peninſula Pallene erat inſtructa. Et quanquam nonnulli Pallenen Thraciæ adſcribant, erat tamen revera Macedoniæ Cherſoneſus inter Thermæum ſinum & Toronicum. Sed movet me potiſſimum Herodotus, quod exiſtimem Stephanum hoc promontorium innuiſſe, quia hoc nomine urbem in Pallene agnoſcat, quæ ab ipſo *Therambus* appellatur, ſic enim ille lib. v, ubi refert ex quibus urbibus Xerxes naves ſibi & milites comparaverit. Ἐνθεῦτεν νέας τε καὶ στρατιὴν παρελάμβανε ἐκ Ποτιδαίης, καὶ Ἀφύτιος, καὶ Νεηπόλιος, καὶ Αἰγῆς, καὶ Θεράμβω, καὶ Σκιώνης, καὶ Μένδης, καὶ Σάνης· αὗται γάρ εἰσι αἱ τὴν νῦν Παλλήνην, πρότερον δὲ Φλέγρην καλεομένην νεμόμεναι.

[2] Ἀπὸ τοῦ Περκώπη καὶ Κελθώπη.] Tentabam aliquando emendare Περκώπη καὶ Κρηθώπη. Sed noſter perhibet, olim primam urbem ſic appellatam fuiſſe Περκώπη, καὶ πάλαι Περκώπη, πόλις Τρωικός. Sed an Κρηθώπη aliquando in ultima π habuerit, non liquet.

[3] Καὶ Θριάσιον πεδίον.] Strabo libro ix hujus campi meminit: Εἶτα τὸ Θριάσιον πεδίον, καὶ ὁμώνυμος αἰγιαλὸς καὶ δῆμος. Vide quoque Herodotum variis in locis.

[4] Τίθρας Τιθράσιος.] Eſt nomen tribus Ægeidis, & nomen gentile inde deductum, de quibus ſuo loco Stephanus.

[5] Θριῶζε.] Utitur illo adverbio Syneſius Epiſt. cxxxvi: Ἀμέλει γὰρ Ἀναγυρασιόθεν σοι χαίρειν, καὶ Σφηττόθι γέγραφα, καὶ Θριῶζε.

[6] Θριᾶσιν.] Adverbio illo utitur Athenæus lib. vi: Οἱ περὶ Ἀθήνησιν ἐν τῇ Λαμίᾳ ἐκλαβόντες ἐν ἐργαστηρίοις, καὶ ἀγάλματα ἱδρυσάμενοι Θριῆσι, ἀνεκήρυξαν Φίλας Ἀφροδίτης. Eodem redibit, ſive Θριᾶσιν, ſive Θριῆσι dixeris.

[7] Θριαὶ δὲ αἱ μαντικαὶ ψῆφοι.] Hoc ſignificatu vocem uſurpavit Callimachus Hym. in Apoll.

Φοῖβος καὶ τόξον ἐπιτέτραπται καὶ ἀοιδὴ,
Κείνου δὲ Θριαὶ, καὶ μάντιες. - - - -

Heſychius Θριαί, αἱ πρῶται μάντεις (legendum πρωτομάντεις) καὶ νύμφαι, καὶ αἱ μαντικαὶ ψῆφοι. Ita hoc loco legendum, evidenter conſtat ex Etymologici Mag. Auctore: Θριαὶ δὲ εἰσιν αἱ μαντικαὶ ψῆφοι· νύμφαι δὲ πρὸς εἰσὶ Θριαὶ

ὀνομα-

> Πολλοὶ Θριόβολοι, παῦροι δέ τε μάντιες ἄνδρες.

ἔστι δὲ καὶ δῆμος Θρίων, ἀπὸ Θρίαντος.

ΘΡΙΓΚΗ, πόλις περὶ τὰς στήλας· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. τὸ ἐθνικὸν, Θριγκαῖος, ὡς Τριγκαῖος.

ΘΡΙΟΥΣ, πόλις πάλαι τῆς Ἀχαΐας, νῦν δὲ τῆς Ἠλείας, ὅμορος Πάτραις, ἀπὸ Θριοῦντος Ἀθηναίου, ὃν Θησεὺς ἔπεμψε μετὰ στρατιᾶς συμμαχήσειν Ἡρακλεῖ. τὸ ἐθνικὸν, Θριούντιος, καὶ [10] Θριούσιος.

ΘΡΟΝΙΟΝ [11], πόλις Λοκρῶν. Ὅμηρος.

> Τάρφην τε, Θρόνιόν τε, Βοαγρίου ἀμφὶ ῥέεθρα.

τὸ ἐθνικὸν, Θρόνιος, καὶ [12] Θρονίτης, καὶ Θρονιεύς. τὸ δὲ Θρονίτης, ἀπὸ τοῦ Θρονιώτης.

ΘΡΥΑΝΔΑ, πόλις Λυκίας. ὁ πολίτης, Θρυανδεύς.

ΘΡΥΟΝ [13], πόλις τῆς Μεσσηνίας, ἐκ τῶν ἐν αὐτῇ φυομένων θρύων, ὁμωνύμως τῷ φυτῷ λεγομένη. λέγεται δὲ ἀπὸ τοῦ φυτοῦ Θρυόεις, καὶ Θρυόεσσα. κεῖται δὲ ἡ πόλις [14] περὶ τὸν Ἀλφειόν. ὁ πολίτης, Θρυοέντιος, καὶ Θρυούντιος. ἐκ δὲ τῆς Θρυοέσσης, [15] Θρυοεσσαῖος, ὡς Σκοτουσσαῖος· καὶ [16] Θρυούσιος, ὡς Πιτυούσιος· καὶ Θρυΐτης, ὡς Λιχνίτης.

ΘΥΑΜΙΣ, κώμη ὑπὸ Σεμιράμιδος κτισθεῖσα, παρὰ τὴν Ἀραχωσίαν. τὸ ἐθνικὸν, Θυαμίτης.

ΘΥΑΤΕΙΡΑ, πόλις Λυδίας, [17] ἡ πρότερον

> *Multi quidem Thrias ferentes, pauci vero viri vates.*

Eſt quoque pagus Thrion, qui a Thriante nomen invenit.

THRINCE, urbs circa columnas, de qua Hecatæus in Aſia. Gentile, Trincæus, uti Triccæus.

THRIUS, urbs olim Achaïæ, nunc vero Elidis, Patris vicina. Nomen habens a Thriunte Athenæo, quem Theſeus cum exercitu ad Herculem auxiliatum miſit. Gentile, Thriuntius & Thriuſius.

THRONIUM, urbs Locrorum, de qua Homerus:

> *Tarphenque, Throniumque, Boagrii circa fluenta.*

Gentile, Thronius & Thronienſis. Sed Thronites deducitur a Throniotes.

THRYANDA, oppidum Lyciæ; Oppidanus, Thryandenſis.

THRYON, urbs Meſſeniæ, Sic dicta a juncis, naſcentibus, quare idem cum planta nomen gerit. Ab eadem planta etiam dicitur Thryôeis & Thryoeſſa. Urbs juxta Alpheum ſita eſt. Civis, Thryoëntius & Thryuntius. Sed a Thryoeſſa formatur Thryuſſæus, uti Scotuſſæus, & Thryuſius, uti Pityuſius, & Thryites uti Licnites.

THYAMIS, pagus a Semiramide conditus, juxta Arachoſiam. Gentile, Thyamites.

THYATIRA, urbs Lydiæ, prius Pelo-

ἀνομαζομένη, αἱ συζυγέντες, αἱ ἔξευρον τὴν τοιαύτην μαντείαν· εἶτα δὲ Ἀπόλλωνος ἐγένετο. Fabulantur veteres τὰς θριὰς tres calculos vaticinatorios fuiſſe, qui a tribus nymphis (alii dicunt a tribus Jovis nutricibus) inventi, & Palladi traditi fuere. Illa accuſata de alieni muneris vendicatione (vaticinia enim & ſortilegia ad Apollinem pertinent) calculos in campum Thriaſium abjecit, ut fuſius narrat Etymologici Mag. Auctor in voce θριαί.

[8] Πολλοὶ Θριοβόλοι.] Male exhibent vulgati & ſcripti codices Θριοβόροι: & quanquam apud Suidam ſano ſatis ſenſu legatur, Πολλοὶ Θριοβόλοι, παῦροι δέ τε μάντιες ἄνδρες, cenſeo tamen, me Stephano genuinam veramque lectionem reddidiſſe, quam unice & evidenter evincit vox [illegible], quam de Minerva hac ſectione legimus. In eundem modum alio adagio dicitur:

> Πολλοὶ μὲν ναρθηκοφόροι, παῦροι δέ τε Βάκχοι.

[9] Μετὰ στρατιᾶς.] Voſſ. codex μετὰ στρατιᾶς.

[10] Θριούσιος.] Editi omnes & libri calamo exarati Θριάσιος, quod ad hunc locum minime pertinet. Quis non videt debere legi, quemadmodum nunc excudi curavimus?

[11] Θρόνιον, πόλις Λοκρῶν.] Deſcriptionem hujus urbis exhibet Palmerius lib. v Græciæ Antiq. ubi contra Scylacem ſatis docte diſputat, hanc urbem in Locrorum, non vero Phocenſium ditione ſitam eſſe.

[12] Θρονίτης, ἀπὸ τοῦ Θρονιώτης.] Factum eſt hoc gentile per ſyncopen literæ ω μέγα, ut ipſe noſter perhibet in Ζεφύριον. Τὸ δὲ Ζεφυρίτης ἀπὸ τοῦ Ζεφυριώτης, συγκοπῇ τοῦ ω, ὡς τὸ Θρονίτης.

[13] Θρύον, πόλις τῆς Μεσσηνίας.] Strabonis ætate Epitalium appellabatur, ut & Polybii, quem noſter in ea voce citat. Porro ad Alpheum fuiſſe ſitam, liquet ex Homero Iliad. B.

> Οἱ δὲ Πύλον τ' ἐνέμοντο καὶ Ἀρήνην ἐρατεινὴν
> Καὶ Θρύον Ἀλφειοῖο πόρον.

Et Thryoeſſam fuiſſe vocatam, etiam ex Homero liquet Iliad. Λ.

> Ἔστι δέ τις Θρυόεσσα πόλις αἰπεῖα κολώνη
> Τηλοῦ ἐπ' Ἀλφειῷ, νεάτη Πύλου ἠμαθόεντος.

Ad quæ loca ſi Euſtathium conſulas, nihil is habet memorabile, quam quod ex Strabone & Ethnicographo hauſerit.

[14] Περὶ τὸν Ἀλφειόν.] Euſtathius legebat Iliad. B περὶ, ſed Iliad. Λ, παρὰ τὸν Ἀλφειόν.

[15] Θρυοεσσαῖος.] Sic reſcribere placuit pro Θρυοεσσηνός, & quidem auctoritate Euſtathii permotus, cujus verba ſequuturo commentario adducuntur.

[16] Θρυούσιος, ὡς Πιτυούσιος.] Scribarum incuria illud gentile vitio laborabat: omnes enim vulgati & MSS exhibent Θρυοεσσηνός, ὡς Πιτυηνός. Nos vero perſuaſi ratione, & auctoritate Euſtathii hunc locum emendavimus, ita enim ille ad Iliad. Λ: Τὴν δὲ Θρυόεσσαν πόλιν ὁ τὰ ἐθνικὰ γράψας, Θρύον λέγει &c. καὶ τὸν πολίτην αὐτῆς Θρυοέντιον . . . καὶ Θρυόεις ἡ αὐτὴ πόλις καὶ ὁ πολίτης Θρυούσιος· ἡ δὲ αὐτὴ καὶ θηλυκῶς Θρυόεσσα· καὶ ὁ πολίτης Θρυοεσσαῖος ἢ Θρυοεσσηνός.

[17] Ἡ πρότερον Πελοπία.] Plinius lib. v cap. XXIX: *Thyatira alluitur Lyco, Pelopia aliquando & Euhippa cognomi-*

προν Πελόπια, καὶ Σεμίραμις, ἀπὸ Σελεύκου A τοῦ Νικάτορος Λυσιμάχῳ πολεμοῦντος, καὶ ἀκούσαντος ὅτι θυγάτηρ αὐτῷ γέγονε, τὴν πόλιν ἐκάλεσε Θυγάτειρα. καὶ ἔδει θηλυκῶς· νῦν δὲ οὐδετέρως φασίν. ἐκαλεῖτο δὲ καὶ [18] Μυσῶν ἐσχάτη. βουλομένων δὲ καὶ κτίσαι πόλιν τῶν Μυ- B σῶν, ἀνεῖλεν ὁ θεός, οὗ ἂν ὀφθείη ἔλαφος πληξομένη, καὶ τροχάζουσα, κτίσαι, κτίσαντας δ' ὀνομάσαι [19] διὰ τὸ θέειν καὶ τροχάζειν τὴν ἔλαφον. [20] τὸ ἐθνικὸν, Θυατειρηνός, ὡς Γάγγρα Γαγγρηνός. ἀφ' οὗ Νίκανδρος C γραμματικὸς Θυατειρηνός, ἢ Κολοφώνιος.

Pelopia & Semiramis dicta. Nomen ei impoſuit Seleucus Nicator, adverſus Lyſimachum bellum gerens, is cum audiviſſet [illegible] filiam ſibi natam, urbem ea occaſione Thygatira appellavit. Oportebat genere fœminino, at nunc neutro effertur. Vocabatur quoque *Myſorum Ultima*. Nam Myſis urbem condere volentibus, reſpondit Deus, illic urbem condendam, ubi cerva jaculis percuſſa & fugiens fuiſſet viſa. Hanc cum inveniſſent, urbem nominarunt διὰ τὸ θέειν &c. quod cerva curreret & fugeret. Gentile, Thyatirenus, uti Gangra Gangrenus. Ab hac urbe Nicander grammaticus Gangrenus dictus eſt, niſi Colophonius fuerit.

ΘΥΈΛΛΑ [21], πόλις Οἰνωτρίας, ἐν ᾗ μοῖρα Φωκαέων ᾤκησεν, ὡς Ἡρόδοτος α΄. τὸ ἐθνικὸν, Θυελλαῖος. D

THYELLA, urbs OEnotriæ, in qua Phocæenſium nonnulli habitarunt, teſte Herodoto lib. 1. Gentile, Thyellæus.

ΘΥΕΣΣΌΣ, πόλις Λυδίας, ὀξυτόνως. ἀπὸ Θυεσσοῦ καπήλου. ἔστι καὶ Πισιδίας, ἧς τὸ ἐθνικὸν, Θυεσσεύς.

THYESSUS, urbs Lydiæ, cum accentu in ultima, a Thyeſſo caupone nomen habens. Eſt quoque Piſidiæ oppidum, cujus Gentile Thyeſſenſis.

ΘΥΜΑΤΆΔΑΙ, δῆμος τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς. ὁ δημότης, Θυματάδης. τὰ το- E πικὰ, ἐκ Θυματαδῶν. καὶ τὰ ὅμοια.

THYMATADÆ, populus Hippothoontidis tribus. Popularis, Thymatades. Localia, ex Thymatadis, & ſimilia.

ΘΎΜΒΡΑ [22], πόλις Τρῳάδος, Δαρδάνου κτίσμα, ἀπὸ [23] Θύμβρου φίλου αὐτοῦ [24] οὗ ποταμὸς Θύμβριος. [25] ἀφ' οὗ Ἀπόλλωνος Θυμβραίου ἱερόν. λέγεται καὶ διὰ τοῦ ζ, F Ζυμβραῖος. λέγεται καὶ Θύμβριος. Ἑλλάνικος

THYMBRA, urbs Troadis Dardani opus, quam ſic vocavit ab amico Thymbræo, cujus fluvius Thymbrius, unde Apollinis Thymbræi templum. Dicitur quoque Zymbræus per Z, & præterea Thymbrius. Hellanicus

gnominata. Semiramidis appellatio apud Stephanum, & Euippæ apud Plinium, non facile apud alios invenias. Hodie a Turcis vocatur *Ak hiſſar*, id eſt, *album caſtrum*. Hujus urbis quondam clariſſimæ ſitus (una erat ex VII Eccleſiis Aſiaticis, de quibus Johannes in Apocal.) ante paucos annos ipſis Aſiæ minoris incolis atque hodiernis Græcis prorſus erat incognitus, teſte Thom Smith, qui nobis ſeptem Aſiæ Eccleſiarum notitiam exhibuit. Græci enim hodie profunda antiquitatum & veteris geographiæ inſcitia laborantes, *Tiriam* oppidulum, ab Epheſo XXV M. paſſ. verſus notapelioten diſtans, pro *Thyatiris* accipiendum acriter contendunt, nominis & ſoni affinitate decepti. Sed cum quibuſdam hæc Thyatirorum deſignatio eſſet ſuſpecta, itinere ſuſcepto ea in loco plano invenerunt, ubi nunc eſt *Ak-hiſſar*, quod a Pergamo XLVIII aut circiter milliaribus abeſt, quod antiquiſſima marmora, & inſcriptiones ibidem repertæ confirmabant, magno cum rei literariæ bono a viris præſtantiſſimis Thom Smith, & deinde a Jacobo Spon, Medico Lugdunenſi, publicam in lucem emiſſæ.

[18] *Μυσῶν ἐσχάτη.*] Videtur noſter hæc ex Strabone hauſiſſe, ita enim ille lib. XIII: *Ἐπὶ δὲ τὴν νότον ὄρεινὰ ἐάχες ἐστὶν [illegible] Σάρδεις πόλις ἐστὶν ἐν ἀριστερᾷ Θυάτειρα, κατοικία Μακεδόνων, ἣν Μυσῶν ἐσχάτην τινές φασιν.*

[19] Διὰ τὸ θεῖν] Suſpectum eſt mihi illud θεῖν: fortaſſis reſcribendum θύειν, quod propius ad originem τῆς Θυατείρας accederet.

[20] Τὸ ἐθνικὸν, Θυατειρηνός.] Apud Triſtanum, Patinum, Spanhemium numiſmata inveniuntur, hoc gentile repræſentantia. Inſcriptiones varias videre licet in ſeptem Eccleſiarum Aſiaticarum notitia, & apud Jacobum Spon, quas conſulto prætermittimus.

[21] Θυέλλα, πόλις Οἰνωτρίας.] Vide Cluverium Ital antiq. pag 1259, & noſtra ad vocem Ὑέλη commentaria. Sed hodie in Herodoto, quem noſter teſtem citat, legitur Ὑέλη, ubi refert, Phocæenſes ex Corſica Rhegium ſe contuliſſe; indeque profectos Hyelen condidiſſe: *Οἱ δὲ αὐτῶν ἐς τὸ Ῥήγιον [illegible] Οἰνωτρίας ταύτην, [illegible] Ὑέλη καλεῖται.* Vide quoque Stephanum in voce Ὑέλη.

[22] Θύμβρα, πόλις Τρῳάδος.] Plurimi non urbem, ſed campum Ilii fuiſſe exiſtimant. Etymologici Mag. auctor: *Θύμβρα, τόπος τῆς Ἰλίου, [illegible] ἀπὸ ἑνὸς τῶν Δαρδάνου· [illegible] ἀπὸ θύμβρου.* Igitur nomen habet vel a quodam Dardano, vel, ut Virgilii verbis utar, a *graviter ſpirantis copia thymbræ*, quæ illo in campo naſcebatur, quod etiam non obſcure indicat Servius ad lib. III Æneid. *Thymbræus Apollo dicitur a loco Trojæ, id eſt agro vicino, pleno thymbra, quæ ſatureia dicitur.* Sic quoque ſentit Pſeudo-Didymus Trojæ campum fuiſſe ad Iliad K: *Θύμβρη τόπος ἐστὶ τῆς Τροίας, ἔνθα ἱερὸν Θυμβραίου Ἀπόλλωνος ἱερόν.* Verſabatur in eadem opinione Strabo, cujus verba mox adducam.

[23] Θύμβρου.] Sic correxi fide & auctoritate codicum, quibus ſua ætate uſus eſt Euſtathius, pro Θυμβραίου, quod omnes vulgatos occupat. Euſtathii verba mox producentur.

[24] Οὗ ποταμὸς Θύμβριος.] In Thymbræ campo fluvium Thymbrium extitiſſe refert Strabo lib. XIII: *Ἐν τῷ πεδίῳ ἡ Θύμβρα, καὶ ὁ δι' αὐτοῦ ῥέων ποταμὸς Θύμβριος, ἐμβάλλων εἰς τὸν Σκάμανδρον κατὰ τὸ Θυμβραίου Ἀπόλλωνος ἱερόν.*

[25] *Ἀφ' οὗ Ἀπόλλωνος Θυμβραίου ἱερόν*] Firmiter mihi perſuadeo, poſt hæc verba, quanquam ſententia non claudicet, quædam excidiſſe, & totum locum olim in ipſa hac Epitome hunc in modum fuiſſe exaratum: Ἀφ' οὗ Ἀπόλλωνος Θυμβραίου ἱερόν, ἐν ᾧ [illegible] Ἀχιλλεύς. Hæc verba Euſtathius ſua ætate in hoc de Gentilibus breviario invenit, quod ipſe fatetur ad Iliad. K, ubi totum Stephani locum in ſuos uſus tranſcripſit: *Περὶ Θύμβρας δὲ [illegible] Ἑλλάνικος [illegible] πόλιν Τρωάδος εἶναί, [illegible] Δαρδάνου [illegible] Θύμβρου [illegible] φίλου αὐτοῦ· [illegible] Θύμβρα. λέγει δὲ ὁ αὐτός,*

καὶ πο-

νικ⊙ ἢ Δύμβριός φησι, διὰ τοῦ δ, καὶ Δυμβριεύς.

A nicus vero Dymbrius inquit per D, & Dymbrieus.

ΘΥ'ΜΒΡΑΡΑ, πόλις Α'σίας, [16] τῷ Πακ]ωλῷ συνεχής, ὡς Ξενοφῶν. τὸ ἐθνικὸν, Θυμβραρεὺς ἔδει. Ξενοφῶν ἢ Θυμβραραῖος φησι.

THYMBRARA, urbs Aſiæ, Pactolo finitima, cujus meminit Xenophon. Gentile oportebat eſſe Thymbrarenſis: ſed Xenophon voce Thymbraræus utitur.

ΘΥ'ΜΒΡΙΣ [17], ποταμὸς Ρ'ώμης, ὃς καὶ Τίβεϱις. τὸ ἐθνικὸν, Θύμβϱι⊙, καὶ Θυμβϱιάς.

B THYMBRIS, fluvius Romæ, qui etiam Tiberis dicitur. Gentile, Thymbrius & Thymbrias.

ΘΥΜΙΑΤΗΡΙ'Α [18], πόλις Λιβύης. τὸ ἐθνικὸν, Θυμιατήϱι⊙.

THYMIATERIA, urbs Libyæ.
C Gentile, Thymiaterius.

ΘΥ'ΝΗ [19], πόλις Λιβύης, ὡς Πολυΐστωρ Α'λέξανδϱ⊙. ὁ πολίτης, Θυναῖ⊙, ὡς Δωδωναῖ⊙.

THYNE, oppidum Libyæ, de quo Alexander Polyiſtor. Oppidanus Thynæus, uti Dodonæus.

ΘΥΝΙ'Α [20], ἡ χώϱα τῶν Θυνῶν. τὸ ἐθνικὸν, Θυνὸς, ὁμοφώνως τῷ οἰκιστῇ τῆς Θυνίας, ὡς Θετ]αλὸς, Ι'ταλός.

THYNIA, regio Thynorum. Gentile,
D Thynus, ejuſdem nominis cum conditore Thyniæ, uti Thettalus, Italus.

ΘΥΝΙΑ'Σ [21], νῆσος πϱὸς τῷ στόματι τοῦ Πόντου, καὶ ἄκϱα. τὸ ἐθνικὸν [32] Θυνιάδι⊙, ὡς Ψωφίδι⊙, καὶ Θυνιαδεύς. [33] λέγεται καὶ Θυνὴ, καὶ Θυνίς, καὶ Θυνηΐς.

THYNIAS, inſula ad Ponti oſtium, & promontorium. Gentile, Thyniadius, uti Pſophidius & Thyniadenſis. Dicitur quoque
E Thyne, & Thynis, & Thyneis.

ΘΥ- THY-

καὶ ποταμὸς αὐτόθι Θύμβϱιν (Fortaſſis Θύμβϱιος legendum) ἀφ' οὗ Α'πόλλων⊙ Θυμβϱαίου ἱεϱόν, ἐν ᾧ ἐτελεύτησεν Α'χιλλεύς. λέγεται δὲ φησι καὶ διὰ τοῦ ζ Ζυμβϱι⊙· ἔτι δὲ καὶ Θύμβϱι⊙ ὁ κατὰ Ε'λλήνων Δύμβϱι⊙ διὰ τοῦ δ. Nemo igitur non videt hæc tranſcripta eſſe ex noſtro, & hanc epitomen, verbis ſupra allegatis, poſſe & debere augeri: præſertim cum neque hiſtoria contra mythologiæ fidem ſit, nam in illo templo Achilles a Paride occiſus eſt, referente Servio ad III Æneid. *Thymbraum appellat, quem in Troja adſueverat colere in agro, in quo ejus & nemus eſt, & templum, ubi a Paride Achilles occiſus eſt.* Porro Apollinis Thymbræi aliquoties meminit Euripides in Rheſo:

Θυμβϱαῖε καὶ Δάλιε, καὶ Λυκίας
Ναὸν ἐμβατεύων
Α'πολλον. ...

[26] Τῷ Πακ]ωλῷ συνεχής.] Urbs ad Pactolum ſita, ubi Cyrus caſtrametatus eſt, hodie in Xenophontis editis appellatur Θύμβϱαϱα, locus eſt lib. VI de Inſt. Cyri: Συλλεγῆναι δὲ τὸ στϱάτευμα ἀμφὶ τὸν Πακ]ωλὸν ποταμόν· πϱοϊέναι δὲ πάντας αὐτοὺς, εἰς Θύμβϱαϱα· ἔνθα καὶ νῦν ὁ σύλλογ⊙ τῶν ὑπὸ βασιλέα βαϱβάϱων τῶν κάτω Συϱίας. Ex literarum ſerie, ſi quid judicandum, Stephani ſcriptura potior mihi videtur.

[27] Θύμβϱις, ποταμὸς Ρ'ώμης.] Nomen fluvii notiſſimum, & Dionyſio Periegetæ aliquoties uſurpatum: ſed de nominibus ejus alias melior occaſio. Adducam ſolummodo egregium Leonidæ epigramma ineditum, in quo Thymbridis mentio:

Νεῖλ⊙ ἑοϱτάζει παϱὰ Θύμβϱιδ⊙ ἱεϱὸν ὕδωϱ,
Εὐξάμεν⊙ θυσίη Καίσαϱι σωζομένῳ·
Οἱ δ' ἑκατὸν βασιλῆες ἑκούσιον αὐχένα τιθέντες
Η'ϱξαντο βωμοῖς Οὐϱανίοιο Διός.

Cenſeo hoc epigramma ſcriptum fuiſſe anno ab U. C. DCCVIII, quo Cæſar quater triumphaverat, & quidem poſt triumphum Alexandrinum: gratulatur enim Leonides Cæſari, quod ſalvus & incolumis ex Ægypto rediiſſet, ubi, teſte Suetonio, *bellum difficillimum geſſerat, neque loco neque tempore æquo, ſed hyeme anni, & intra mœnia copioſiſſimi ac ſolertiſſimi hoſtis, inops ipſe omnium rerum & imparatus.* Et cum in patriam victor invehebatur, *tunc in ferculis Nilus, Arſinoe, & ad ſimulacrum ignium ardens Pharus*, teſte Floro lib. IV cap. II: Ergo merito Leonides inquit, Nilum Romæ ad Tyberim ἑοϱτάζειν, quo verbo innuit peculiarem Ægyptiorum conſuetudinem, fœminarum ſimul & virorum, qui in Nili honorem publice feſta inſtituere erant ſoliti, quibus ad urbis theatra incedebant, ubi convivabantur, ſaltabant & cantilenas canebant: refert hoc ex Ariſtæneto Nonnus ad ſecundam Nazianzeni in Julianum invectivam, Α'ϱιστοῦν δὲ καὶ Α'ϱισταίνετ⊙ τὴν ἑοϱτήν, ἔτος ἱστοϱεῖ, ὅτι ἑοϱτάζουσιν Αἰγύπτιοι τοῦ Νείλου ἑοϱτὴν συνελθόντες πάντες, καὶ πάσας ἐν ἐϱημίᾳ τῆς πόλεως ... ὥσπεϱ τι εὐχαϱιστήϱιον ᾄδοντες τοῦ Νείλου ᾠδάς, ὡς τοῦ Διὸς ... τοῦ Νείλου τὸ τοῦ Διὸς ἔϱγον ποιοῦντ⊙, καὶ ἀϱδεύοντ⊙ τὴν χώϱαν.

[28] Θυμιατηϱία.] Hannoni Θυμιατήϱιον, & Scylaci Θυμιατηϱιάς dicitur, de cujus origine & etymologia conſulendus Bochartus lib. I de Phœnic. Col. cap. XXXVII.

[29] Θυνὴ, πόλις Λιβύης.] Cenſeo idem eſſe Africæ oppidum, quod alio loco Τοῦνις, & deinde Τυνὶς a noſtro appellatur, quanquam ultimum peſſime in Sicilia collocat, qua de re cum ad illum locum pervenerim.

[30] Θυνία, ἡ χώϱα τῶν Θυνῶν.] Non additur, qua in orbis parte ſiti ſint: diſcimus hoc ex Plinio lib. V cap. XXXII: *Tenent oram omnem Thyni, interiora Bithyni. Is finis Aſiæ eſt, populorumque* CCLXXXII, *qui ad eum locum a fine Lydiæ numerantur.* Aſiatici Thyni nomen habebant ab Europæis in Thracia, quod docet Strabo lib. XII.

[31] Θυνιάς, νῆσος πϱὸς τῷ στόματι τοῦ Πόντου.] Libri vulgati exhibebant Θυνάς, contra ſeriem literarum, ſed typothetarum eſt error: omnes enim MSS conſtanter legunt Θυνιάς. De ſitu inquit Strabo lib. XII: τὴν Θυνιάδα αὐτὴν τὴν πϱὸς Α'πολλωνίᾳ καὶ Σαλμυδησσῷ. Nymphis Heracleotes perhibet inſulæ perimetrum eſſe ſeptem ſtadiorum apud Scholiaſt. Apoll. ad lib. II: Πεϱὶ τῆς Θυνιάδ⊙ νήσου πϱοείϱηται, ἧς μνημονεύει Νύμφις ὁ Η'ϱακλεώτης· φησὶ δὲ αὐτὴν ἑπτὰ σταδίων ἔχειν τὴν πεϱίμετϱον· Καλλισθένης δὲ ἐν τῷ Πεϱίπλῳ, ὑπὸ μὲν Ε'λλήνων φησὶ πϱοσαγοϱεύεσθαι τήν τε χώϱαν καὶ τὴν νῆσον Θυνιάδα, ὑπὸ δὲ τῶν βαϱβάϱων Θυνίαν. Mela quoque hanc inſulam *Thyniam* vocat, quem vide lib. II cap. II.

[32] Θυνιάδι⊙, ὡς Ψωφίδι⊙.] Peſſime in omnibus libris MSS & editis legebatur Ψωφιδι⊙, pro quo ſubſtituendum judico: Ψωφίδι⊙. Similitudo horum gentilium in eo conſiſtit, quod eodem prorſus modo formentur, nempe a ſecundo caſu: nam Θυνιὰς in obliquo habet Θυνιάδ⊙, unde fit Θυνιάδι⊙, ſic quoque Ψωφὶς Ψωφῖδ⊙, Ψωφίδι⊙. Canonem hoc modo formandi gentilia exhibet noſter in Ψωφίς, & aliis locis.

[33] Λέγεται καὶ Θυνὴ, καὶ Θυνὶς καὶ Θυνηΐς.] Hæc inſulæ nomina occurrunt in Apollonii Argonauticis lib. II, cujus verba tranſcriberem, ſi operæ pretium eſſet.

ΘΥΡΑΙΟΝ, πόλις Ἀρκάδων, κτίσμα [34] Ὕψοντος παιδὸς Λυκάονος. τὸ ἐθνικὸν, Θυραῖος, ὡς Νυμφαῖος· καὶ Θυραιόθεν τοπικῶς. A

THYRÆUM, urbs Arcadiæ, condita ab Hypſunte Lycaonis filio. Gentile, Thyræus, uti Nymphæus, & adverbium loci quod ex Thyræo denotat.

ΘΥΡΕΑ, περὶ ἧς Ἀργεῖοι καὶ Λακεδαιμόνιοι ἐπολέμησαν. [35] ἔστι δὲ τῆς Κυνουρίας γῆς, ἐν μεθορίᾳ τῆς Ἀργείας καὶ Λακεδαιμονίας. [36] λέγεται καὶ πληθυντικῶς κατὰ συναίρεσιν, Θύρη. οἱ οἰκοῦντες Θυρεᾶται, ὡς Τεγεᾶται· καὶ θηλυκῶς, Θυρεᾶτις. ἔστι καὶ [37] Ἀκαρνανίας Θύριον, διὰ τοῦ ι. τὸ ἐθνικὸν, Θυριεὺς, ὡς Σουνιεύς. Ἀνδροτίων δὲ Θούριός φησι. B C

THYREA, urbs de qua Argivi & Lacedæmonii bello certarunt. Sita in Cynuria regione, in collimitio agri Argivi & Lacedæmonii. Dicitur quoque genere fœminino per ſynæreſin Thyre. Incolæ, Thyreatæ, uti Tegeatæ, & genere fœm. Thyreatis. Eſt quoque Acarnaniæ Thyrium, quod per I ſcribitur. Gentile, Thyrienſis, uti Sunienſis. Verum Androtio Thurius inquit.

ΘΥΣΣΑΓΕΤΑΙ, ἔθνος περὶ τὴν Μαιῶτιν λίμνην, [38] ὡς Ἡρόδοτος.

THYSSAGETÆ, gens circa Mæotidem paludem, de qua Herodotus.

ΘΩΚΝΕΙΑ, πόλις Ἀρκαδίας, [39] ἀπὸ Θώκνου· Παυσανίας ὀγδόῳ. ὁ πολίτης, Θωκνεύς. D

THOCNIA, oppidum Arcadiæ, quod a Thocno nomen habet, teſte Pauſania lib. VIII. Oppidanus, Thocnenſis.

ΘΩΝΙΣ [40], πόλις Αἰγύπτου, ἀπὸ Θῶνος βασιλέως, τοῦ ξενίσαντος Μενέλαον. κεῖται δὲ κατὰ τὸ στόμα τὸ Κανωβικόν. ὁ πολίτης, Θωνίτης. E

THONIS, oppidum Ægypti, ſic dictum a Thone rege, qui Menelaum hoſpitio excepit. Situm eſt juxta oſtium Canobicum. Oppidanus, Thonita.

ΘΩΡΑΞ, πόλις Αἰτωλίας. ἔστι καὶ Μαγνησίας. τὸ ἐθνικὸν, Θωρακίτης.

THORAX, urbs, Ætoliæ. Eſt quoque Magneſiæ. Gentile, Thoracites.

34 Ὕψοντος.] Quem noſter heic *Hypſunta*, alio loco Hypſea appellat, eum videlis in voce Κυφάιη.

35 Ἔστι δὲ τῆς Κυνουρίας γῆς, ἐν μεθορίᾳ.] Ita hunc locum feliciter emendavit Salmaſius in Plinianis Exercit. cum ante in omnibus editionibus exculum erat. Ἔστι δὲ καὶ τῆς Καιναγγίας γῆς. μεθορία δὲ τῆς Ἀργείας &c. Quam emendationem confirmabat teſtimonio Thucydidis, quod legitur lib. IV: Περὶ τῆς Κυνουρίας γῆς, ἧς ἀεὶ πέρι διαφέρονται, μεθορίας οὔσης· ἔχει δὲ ἐν αὐτῇ Θυρέαν καὶ Ἀνθήνην πόλιν. Vidit quoque Meurſius in Laconicis pro Καιναγγίας reſcribendum Κυνουρίας, quem lege lib. IV cap XIII.

36 Λέγεται καὶ πληθυντικῶς κατὰ συναίρεσιν, Θύρη] Hæc male ſana eſſe, vel puer judicaverit, nam τὸ Θύρη per ſynæreſin a Θυρέα factum, pluralivi formam non gerit. Fortaſſis legendum λέγεται καὶ θηλυκῶς κατὰ συναίρεσιν, Θύρη.

37 Ἀκαρνανίας Θύριον.] Hujus meminit Livius lib. XXXVI: *Nam cum in concilio dixiſſet, tuenda mediterranea Acarnaniæ eſſe, & omnibus qui arma ferrent, exeundum ad Medionem & Thyrium, ne ab Antiocho aut Ætolos occuparentur.* Deinde gentile nomen ibidem occurrit: *Non timidiores Thyrienſes fecit.* Quod fit a Græco Θυριεῦσι quo utitur Polyb. leg. XXVIII: Ἐχαίψε τοῖς Θυριεῦσι, διακομίζειν τοὺς ἄνδρας ὡς αὐτούς. Sed injungit Stephanus urbis nomen per I ſcribendum, quod a Polybio factum non video, legitur enim Θύριον lib IV: Ἐπεβάλοντο δὲ καὶ τῆς Ἀκαρνανίας Θύριον καταλαβεῖν. Et ita quoque in ſequentibus, verum quæ ſcriptura ſit præferenda peritiores judicent.

38 Ὡς Ἡρόδοτος.] Innuit locum e libro IV: Μετὰ δὲ τὴν ἔρημον ἀπηλιώτην ἄνεμον πρὸς ἀποκλίνοντι οἰκέουσι, νέμονται Θυσσαγέται. Melæ dicuntur *Thyrſagetæ* lib. prim. cap. ult. Et Flacco in Argonaut. lib. VI.

39 Ἀπὸ Θώκνου.] A Thocno Lycaonis F. teſt. Pauſania in Arcad. quem teſtem noſter allegat: Καὶ ἐπὶ Θωκνίαν ἀφίξῃ, τὸ ὄνομα ἀπὸ Θώκνου τοῦ Λυκάονος ἔχουσαν.

40 Θῶνις, πόλις Αἰγύπτου.] Locum ex Strabone lib. XVII noſter tranſcripſit, ibi enim hodie de hac urbe & conditore ſic narratur: Τὸ δὲ παλαιὸν καὶ Θῶνίν τινα πόλιν ἐνταῦθά φασιν, ἐπώνυμον τοῦ βασιλέως τοῦ δεξαμένου Μενέλαόν τε καὶ Ἑλένην ξενίᾳ. Perhibet Euſtathius hunc regem Medicæ artis apud Ægyptios inventorem fuiſſe, atque menſem apud eoſdem *Thot* ab eo nomen habere, qua de re multis agit ad Odyſſ. Δ.

I. I.

Ἰ'ΑΒΙΣ¹, πόλις. Ἰώσηπος. λέγεται καὶ Ἰαβισσός. ἐθνικὸν τοῦ Ἰάβιδος, Ἰαβιδίτης. A B τοῦ δὲ Ἰαβισσοῦ, Ἰαβισσηνός.

ΙΑΓΞΟΥΑΤΙΣ, πόλις Λιβύων· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. ὁ πολίτης, Ἰαγξουατίτης· Αἰγυπτίων γὰρ καὶ Αἰθιόπων ὁ χαρακτήρ. C

ΙΑΖΑΒΑΤΑΙ², ἔθνος παρὰ Μαιῶτιν, οὓς Σαυρομάτας φησὶν Ἔφορος.

ΙΑΖΥΓΕΣ³, ἔθνος Εὐρωπαῖον, ὡς Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ. D

ΙΑΘΡΙΠΠΑ⁴, πόλις Ἀραβίας, πλησίον τῆς Ἔγρας. ὁ οἰκήτωρ, Ἰαθριππηνός· ἐπιχώριος γὰρ ὁ τύπος, ὡς Μηδαβηνός.

ΙΑΙΘΙΑ⁵, πόλις Σικελίας· Φίλιστος Σικελικῶν δευτέρῳ. τὸ ἐθνικὸν, Ἰαιθῖνος. E

ΙΑΛΥΣΣΟΣ⁶, πόλις ἐν Ῥόδῳ, καὶ ἐν Σκυθίᾳ, καὶ ἐν τῷ Ἀδρίᾳ. ὁ πολίτης, Ἰαλύσσιος, καὶ Ἰηλύσσιος, καὶ Ἰαλυσσιάς.

ΙΑΜΑΙ⁷, ἔθνος Σκυθικόν· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. F

ΙΑΜ-

IABIS, urbs de qua Joſephus. Dicitur etiam Jabiſſus: Gentile, a genitivo Jabidis, eſt Jabidita, ſed a Jabiſſo fit Jabiſſenus.

IANXUATIS, oppidum Libyæ, de qua Hecatæus in Aſia. Oppidanus, Janxuatita. Eſt enim hæc Ægyptiorum forma.

IAZABATÆ, gens circa Mæotin, quam Ephorus Sauromatas appellat.

IAZYGES, gens Europæa, cujus meminit Marcianus in Periplo.

IATHRIPPA, urbs Arabiæ prope Egram, cujus incola Iathrippenus. Vernacula enim hæc eſt regionis forma, uti Medabenus.

IÆTHIA, urbs Siciliæ, de qua Philiſtus rerum Sicularum lib. 11. Gentile, Iæthinus.

IALYSSUS, oppidum Rhodi & Scythiæ, & in Adria. Oppidanus, Ialyſſius, & Ielyſſius, & Ialyſſias.

IAMÆ, gens Scythica, cujus meminit Hecatæus.

IAM-

¹ Ἰάβις, πόλις. Ἰώσηπος.] Certum eſt Joſephum hujus oppidi meminiſſe, cujus nomen duplici terminatione profert. Lib. v Antiq. cap. 11. Ἰάβισον appellat. Τάς τε ἄλλας τῶν Βενιαμιτῶν πόλεις ταῦτα δρῶσι, [illegible] καὶ Ἰάβισον τῆς Γαλααδίτιδος [illegible] &c. Sed lib. vi cap. ultimo Ἰαβισσόν· Ἐπεὶ δὲ ἤκουσαν οἱ ἐν Ἰαβισσῷ πόλει τῆς Γαλααδίτιδος. Et paucis verſibus interjectis: καὶ καθελόντες τὸ σῶμα Σαούλου καὶ τῶν παίδων αὐτοῦ, κομίζουσιν εἰς Ἰαβισόν. Verum noſter ſatis in Joſepho verſatus cum de hac terminatione mentionem nullam habeat, puto in Joſeph. reſtituendum, οἱ ἐν Ἰαβισῷ, & deinde εἰς Ἰαβισσόν. Hebræis dicitur יבש גלעד Iabes Gilhad a regione in qua urbs erat ſita. & inde Græcis Ἰαβισὸς τῆς Γαλααδίτιδος. Vide Sam. 1. cap. xi & ultimo. Gentile Ἰαβισηνὸς apud Joſeph. lib. vi cap. citato invenitur: Οἱ δὲ Ἰαβισηνοὶ [illegible], ubi Sigiſmundus Gelenius peſſime vertit Iabiſſani. Verum alterum illud Ἰαβιδίτης apud Joſ. non occurrit, neque aſſeverare audeo hoc gentile ex mente Joſephi eſſe formatum, nam lib. v cap. 11 legimus: Οἱ δὲ Γεβαλῖται γυναῖκας αὐτοῖς [illegible] τὰς Ἰαβιτίδας. Hinc liquet, Joſephum hoc terminum Ἰαβίτις deduxiſſe ἀπὸ τοῦ Ἰάβις, & non a Ἰαβιδίτης, quod Stephano noſtro in uſu eſt.

² Ἰαζαβάται.] Hos eoſdem cenſeo, quos infra Stephanus Ἰξιβάτας appellavit.

³ Ἰάζυγες, ἔθνος Εὐρωπαῖον.] Marcianus Heracleota in Periplo Sarmatiæ Europææ hujus gentis meminit, & Iazyges Metanaſtas appellat: Ἀπὸ δὲ [illegible] τοὺς Ἰάζυγας τοὺς Μετανάστας ἀπὸ τῆς νοτίας τῆς Σαρματικῆς [illegible] &c. Sic quoque eos vocat Agathemerus lib. 11: [illegible] τοὺς Ἰάζυγας τοὺς Μετανάστας ἡ Δακία. Hos tamen Ptolemæus diverſos cenſet, cum videſis lib. 111 cap. v & v11.

⁴ Ἰαθρίππα.] Arabibus dicitur Iatrib. Villa eſt prope Meccam, natalibus Mahumedis infamis, teſte Roderico Toletano Hiſt. Arab. cap. 1, 2, & 3. Unde Anaſtaſius ad annum DCXXII refert, ejus hæreſin occupaſſe partes Ethribi ab initio. Vid Baronium ad an. DCXXX §. 111. Medina ipſa ſic olim dicta legitur in Geog. Nubienſi parte v clim. 11. A Meccha ad Medinam, cujus nomen eſt Jathreb, æquat mediam partem Meccha. Pro Ἰαθρίππα alii ſcribunt Αἴθριβον. Theophanes in Mahometicis: [illegible] τὰ μέρη τῆς Αἰθρίβου. Et Euthymius Monachus de Heraclio imperatore: [illegible] τὴν Αἴθριβον, [illegible] Μουάμεδ. Urbs unde nomen acceperit, docet Bochartus, illud incomparabile in Geographicis lumen lib. iv cap. 11 Phal.

⁵ Ἰαιθία.] Elementorum ordo poſtulat, ut ſic ſcribatur, non vero Ἰαιτία, quod omnes libri exhibent. Oppidum eſt incertæ poſitionis.

⁶ Ἰάλυσσος, πόλις ἐν Ῥόδῳ.] Libri vulgati male Ἰάλυσος, quod emendavimus. Porro inſignem hujus urbis deſcriptionem pete ex Meurſio, viro accuratiſſimo.

⁷ Ἰάμαι.] Fortaſſis eadem gens eſt Scythica, quam

mox

A Ἰάμνια, πολίχνιον Φοινίκης.[8] Στράβων δὲ κώμην φησὶν, ἀπὸ Ἰάμνου, ἢ ὅτι ἰάμνους ἐκάλουν τοὺς κάθυγρους καὶ πηλώδεις τόπους.[9] τὸ ἐθνικὸν, Ἰαμνιάτης. ἔστι δὲ καὶ Ἰαμνίτης, καθ' ὕφεσιν τοῦ α. τὰ γὰρ καθ' ὕφεσιν τοῦ α, διὰ διφθόγγου εἶναι, πλὴν τοῦ B Ἰαμνίτης,[10] καὶ τοῦ Δαυνίτης.

Ἴαμοι, Σκυθίας ἔθνος, ὡς Ἀλέξανδρος ἐν τῷ περὶ Εὐξείνου Πόντου μυθολογεῖ.

Ἰαπὶς[11], χαράδρα Ἀττικὴ εἰς Μέγαρα ἀπάγουσα, ὡς[12] Καλλίμαχος Ἑκάλῃ. C

Ἰάποδες, ἔθνος Κελτικὸν, πρὸς τῇ Ἰλλυρίᾳ.[13] Διονύσιος ἑκκαιδεκάτῳ.

Ἰαπυγία, δύο πόλεις, μία ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, καὶ ἑτέρα ἐν τῇ Ἰλλυρίδι, ὡς Ἑκαταῖος. τὸ ἐθνικὸν, Ἰάπυξ, καὶ Ἰαπύγιος, καὶ Ἰαπυγία. D

Ἰάρδανος[14], ποταμὸς Λυδίας. Ὅμηρος,

---- Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα.

οἱ οἰκοῦντες, Ἰαρδάνιοι.

Ἴας[15], Ἰλλυρίας μέρος. οἱ οἰκοῦντες, Ἰάται.[16] λέγεται καὶ Ἰωνική.

Ἴασσος, πόλις Καρίας,[17] ἐν ὁμωνύμῳ νήσῳ κειμένη, ἣ καὶ ὀξυτόνως λεγομένη. ὁ πολίτης αὐτῆς[18] Ἰασσεὺς, ἀφ' οὗ Χοιρίλλος ἐὼν Ἰασσεύς.[19] Ἴασος δὲ τὸ Ἄργος, καὶ Ἰά- E σιοι οἱ κατοικοῦντες.

IAMNIA, oppidulum Phœniciæ. Strabo pagum appellat, & a Iamno nomen habere perhibet: vel inde deducitur, quia locos humidos & virentes *Iamnos* nominent. Gentile oportet eſſe Iamniata, ſed reperitur quoque Iamnita, ſublato alpha. Nomina, quibus adimitur A, per diphthongum ſcribuntur, ſed excipiuntur Iamnita & Daunita.

IAMI, gens Scythiæ, perhibente Alexandro, libro de Euxino Ponto.

IAPIS, torrens Atticus Megara ducens, teſte Callimacho in Hecale.

IAPODES, gens Celtica juxta Illyriam, de qua Dionyſius lib. XVI.

IAPYGIA, duæ hoc nomine urbes, altera in Italia, altera in Illyrico, teſte Hecatæo. Gentile, Iapyx, & Iapygius, & Iapygia.

IARDANUS, fluvius Lydiæ, de quo Homerus:

---- *Jardani circa fluenta.*

IAS, Illyriæ pars, cujus incolæ Iatæ. Sic quoque Ionica appellatur.

IASSUS, urbs Cariæ, in inſula ejuſdem nominis ſita, quæque cum accentu in ultima notatur. Civis, Iaſſenſis. Cujas erat Chœrilius Iaſſenſis. Iaſus etiam Argos vocatur, unde incolæ Iaſii.

ΙΑ'ΩΝ,

IAôN,

mox Γάμοι appellaturus eſt ex Alexandro de Euxino Ponto.

[8] Στράβων δὲ κώμην φησὶν ἀπὸ Ἰάμνου.] Teſtatur Strabo vicum eſſe, ſed non adeo unde nomen acceperit, ita enim ille lib. XVI: Καὶ δὴ ἡ [illegible] [illegible]. Unde oppidulum nomen habeat, videsis apud Bochartum in Geog. Sac. & Hierozoico. Vix credendum Stephano, qui more Græcorum fingit Iamnem quendam, vel loca quædam madida & virentia, quæ Ἰάμνοι appellantur Heſychio: [illegible].

[9] Τὸ ἐθνικὸν, Ἰαμνιάτης· ἔστι δὲ καὶ Ἰαμνίτης.] Peſſimo errore vulgatos codices hactenus occupavit hæc lectio: Τὸ ἐθνικὸν, Ἰαμνίτης· ἔστι δὲ καὶ Ἰμνίτης. Nos veterem veramque lectionem reduxiſſe, liquet manifeſte ex voce Ἑλλάνικος, ubi ſic noſter: Τὸ ἐθνικὸν, Ἑλλανικάτης καὶ Ἑλλανίτης, ὡς Ἰαμνιάτης καὶ Ἰαμνίτης. Apage igitur τὸ Ἰαμνίτης, & Ἰμνίτης, quod librarii, non Stephanus, commenti ſunt. Videtur tamen noſter hoc loco præterre τὸ Ἰαμνίτης, in [illegible] illius canonis jam heic exhibiti plane immemor, ibi enim ſic invenio: τὸ ἐθνικὸν, [illegible], ὡς Ἰαμνιάτης.

[10] Καὶ τοῦ Δαυνίτης.] Ita omnino legendum, non καὶ τοῦ Δαυνιτῶν, quod libri ſcripti & vulgati conſtanter exhibent. De hac emendatione nemo ambiget, ſi in memoriam revocet, quæ in voce Δαύνιοι habet Stephanus. Καὶ Δαυνίτας [illegible] Δαυνιάτης.

[11] Ἰαπὶς, χαράδρα Ἀττική.] Si Stephanus ſano ſatis Callimachi codice uſus eſt, hujus torrentis lympha corruptum Scylacis locum unum atque alterum curabimus, ubi hodie hunc in modum legitur: [illegible] Ἀπιδὸς (lege Ἰαπιδὸς) [illegible]. Sine dubio hic torrens Megarenſes ab Attica dirimebat & cap. ſeq. Ἀπὸ Ἀπίδος [illegible]. Ubi quoque Ἰαπιδὸς reſtituendum: verum de hac emendatione certiſſimi eſſemus, ſi Callimachi Hecale hodie proſtaret. Et ut verum fatear incertior maneo, cum Scylax ultimo loco [illegible], & Stephanus χαράδραν appellat, quæ quemadmodum concilientur, peritiores viderint.

[12] Καλλίμαχος Ἑκάλῃ.] Voſſianus Ἑκάλῃ.

[13] Διονύσιος [illegible].] Hic Dionyſii liber cum perierit, de ſitu inde nihil addiſcere poſſumus: ſed ejus loco Strabonem citamus lib. VII. [illegible] Ἰαπόδων, [illegible].

[14] Ἰάρδανος, ποταμὸς, Λυδίας.] Conſtanter ſic legunt libri MSS & vulgati, ſed peſſimo errore. Teſtimonium enim quod affert ex Homero, in quo hemiſtichium illud bis occurrit, Iliad. VII de *Iardano Eliidis*, & alterum Odyſſ. III de Iardano Cretico loquitur. Bene itaque cum Stephano ageretur, ſi pro Λυδίας reponeretur Ἠλείας: nam præter Homerum, etiam Pauſanias in Eliacis fluvium hoc nomine agnoſcit, ut & Didymus in Scholiis ad hunc locum.

[15] Ἴας, Ἰλλυρίας μέρος.] Scylax: Μετὰ δὲ Ἰάπυγας [illegible] [illegible]. Voſſius in notis pro [illegible] ex noſtro reponit Ἴας, quod omnino improbare nequeo.

[16] Λέγεται καὶ Ἰωνική.] Nemo in dubium vocabit, etiamſi poetas de limine ſalutavit, Ioniæ regionem *Iadem* fuiſſe dictam. Vide noſtrum in Ἰάδα & Ἰάς. Præterea Duridis Epigramma in Ἐφέσου:

[illegible]

[17] Ἐν ὁμωνύμῳ νήσῳ κειμένη.] Addam verba Strabonis, Stephani noſtri ſententiam confirmantia, ita enim ille lib. XIV. Εἶτ' Ἰασσὸς ἐπὶ νήσῳ κεῖται, [illegible].

[18] Ἰασσεύς.] Apud Goltzium nummus extat cum inſcriptione ΙΑΣΕΩΝ, unde liquet nomen urbis aliquando cum ſimplici S exaratum fuiſſe.

[19] Ἴασος δὲ τὸ Ἄργος.] Vide quæ ad vocem Ἄργος nobis ſunt obſervata.

μέχρι Γαδείρων καὶ Λυσιτανίας. [27] λέγεται καὶ Ἰβηρίτης. Παρθένιος ἐν Λευκαδίαις· Ἰβηρίτη πλεύσει ἐν αἰγιαλῷ. ἡ δὲ [28] ἑτέρα Ἰβηρία πρὸς Πέρσαις ἐστί. τὸ ἔθνος Ἴβηρες, ὡς Πίερες, Βύζηρες. [29] Διονύσιος·

> Ἀγχοῦ στηλάων μεγαθύμων ἔθνος Ἰβήρων.

Καὶ Ἀριστοφάνης Τριφάλητι. Μανθάνοντες τοὺς Ἴβηρας τοὺς Ἀριστάρχου πάλαι. Καὶ, τοὺς Ἴβηρας οὓς χορηγεῖς μοι βοηθῆσαι δρόμῳ. Καὶ Ἀρτεμίδωρος ἐν δευτέρῳ τῶν γεωγραφουμένων. [30] Γραμματικῇ δὲ χρῶνται τῇ τῶν Ἰταλῶν οἱ παρὰ θάλασσαν οἰκοῦντες τῶν Ἰβήρων. καὶ ἀπὸ τοῦ Ἴβηρος γενικῆς, [31] Ἰβηρίς, τὸ θηλυκόν. Ἑλληνίς, οὐκ Ἰβηρίς, Μένανδρος Ἀσπίδι. λέγεται καὶ Ἰβηρικός. Διονύσιος,

> Πόντος μὲν πρώτιστος Ἰβηρικὸς ἀρχομένοισι.

Διῃρέθη δὲ ἡ Ἰβηρία εἰς ἐπαρχίας δύο, νῦν δὲ εἰς τρία, ὡς Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ αὐτῆς. [32] Πρότερον μὲν οὖν ἡ Ἰβηρία εἰς δύο ἐπαρχίας διῃρεῖτο ὑπὸ Ῥωμαίων, νυνὶ δὲ εἰς τρεῖς, εἰς Σπανίαν Βαιτικήν, Σπανίαν Λυσιτανίαν, καὶ [33] Ταρρακωνησίαν. Ἀπὸ τῆς γενικῆς Ἴβηρος εὐθεῖαν ἐποίησεν Ἀπολλώνιος, ὡς τοῦ φύλακος, ὁ φύλακος. ἐν τοῖς παρωνύμοις φησίν, ἀπὸ γενικῶν εὐθεῖαι παράγονται. τὸ μὲν Ἴβηρ δύο συλλαβάς, ὁμοίως τῇ εὐθείᾳ, κατὰ τὸν τόνον παροξυνόμενον, καὶ ἐν ἁπλῷ σχήματι καὶ ἐν συνθέτῳ. ἁπλοῦν μὲν οὖν μάρτυρ μάρτυρος, ὁ μάρτυρος. Χάροψ Χάροπος, ὁ Χάροπος.

> Χαρόποιό τ' ἄνακτος.

Τροι-

est ad Gades & Luſitaniam uſque. Dicitur & Iberites. Parthenius in Leucadiis: Navigabit in littore Iberita (id eſt, Iberico.) Altera vero Iberia apud Perſas ſita eſt. Gens ipſa Iberes vocatur, uti Picres, Byzeres. Dionyſius;

> *Prope columnas magnanimorum gens Iberum.*

Et Ariſtophanes in Triphalete: Ut cognoverunt Iberas illos, qui Ariſtarchi antiquitus. Et rurſum: Iberas, quos publico ludo exhibes, curriculo mihi auxilio fuiſſe. Et Artemidorus libro ſecundo operis geographici: Grammatica Italorum utuntur, qui ad mare habitant Iberi. A genitivo Ἴβηρος deducitur fœmininum *Iberis*: Menander in Aſpide ait: Ἑλληνίς, οὐκ Ἰβηρίς: Græca eſt, non Iberica. Dicitur quoque Ibericus. Dionyſius:

> *Pontus quidem primus Ibericus incipientibus.*

Diviſa autem fuit Iberia in duas provincias, nunc autem in tres, uti Marcianus in ejus Periplo perhibet: Primum quidem Iberia in duas provincias diviſa erat, at nunc in tres; in Hiſpaniam Bæticam, Hiſpaniam Luſitaniam, & Tarrhaconeſiam. A genitivo Ἴβηρος caſum rectum deducit Apollonius *Iberus*, uti à phylacis phylacus: In Denominativis inquit: caſus recti à genitivis formantur. Iber quidem duas ſyllabas ſimiles nominativo, quod ad accentum in penultima, & in ſimplici forma & in compoſito habet. Simplex quidem eſt martyr martyris, hic martyrus: Charops Charopis, hic Charopus, veluti.

> *... Charopique regis.*

Trœ-

[27] Λέγεται καὶ Ἰβηρίτης.] Sine dubio temporum dignitate vel tranſcriptorum negligentia hu... nos pervenit, excidit enim, τὸ ἐθνικὸν Ἴβηρ. Quibus ſubnectendum optimo ſenſu, λέγεται καὶ Ἰβηρίτης.

[28] Ἑτέρα πρὸς Πέρσαις ἐστί.] Optime Lucianus ... Sed proprie loquendo, ut ea erat altera, de qua nunc loquitur Stephanus, Iberia inter Colchidem & Albaniam, teſte Agathemero lib. II Geog. Ἰσθμός ... Inter Pontum Euxinum & mare Caſpium iſthmus eſt (nonnulli cenſent Europæ & Aſiæ terminum eſſe) juxta quem Iberes habitant, quondam è Pyrene ſive locis occidentalibus profecti, quod liquido teſtatur Dionyſ. de ſitu Orbis.

> Τοὶ ἐπ' ἀντολίην ...
> Οἱ ποτὶ Πυρήνης ...
> Ἀντολίην ...

Vide præterea Strab. lib. I & XI.

[29] Διονύσιος.] Non eſt ſequens verſiculus deſumptus ex Dionyſio Alexandrino de ſitu orbis. Imo in illo verſu non videtur mentionem fieri de Iberis Orientalibus, ſed de occidentalibus, ἀγχοῦ στηλάων, *prope columnas Herculeas* habitantibus. Verum verſiculus mox ſequuturus, ex quo ſolum τὸ Ἰβηρικός confirmat, ex Dionyſio Alexand. tranſcripſit Stephanus noſter.

[30] Γραμματικῇ δὲ χρῶνται.] Hiſpanorum doctiſſimi habebantur olim Turdetani, qui præter Grammaticæ uſum, etiam conſcripta ſervabant antiquitatis monumenta, poemata, & leges metris incluſas, teſte Strabone lib. III.

[31] Ἰβηρίς.] Utitur illa voce Heliodorus lib. V Æthiopic. ... Ἰβηρίς ...

[32] Πρότερον μὲν οὖν ἡ Ἰβηρία εἰς δύο ἐπαρχίας διῃρεῖτο.] Salmaſius in Plinianis Exercit. teſtatur ſe in veteri codice hunc locum ita inveniſſe. Πρότερον μὲν οὖν ἡ Ἰβηρία εἰς δύο ἐπαρχίας διῃρεῖτο ὑπὸ Ῥωμαίων, νυνὶ δὲ εἰς τρεῖς, ὡς Μαρκιανὸς ἐν τῷ Περίπλῳ αὐτῆς, Βαιτικήν, Λυσιτανίαν, καὶ Ταρρακωνησίαν. Idem quidem eſt ſenſus, ſed pauciora vocabula. Certum eſt. Romanos Hiſpaniam in citeriorem & ulteriorem diviſiſſe, de quo Plinius & alii. ſed poſtea cum tota regione eſſent potiti, in tres partes ſunt provincias. Agathemerus lib. II: Ἱσπανίαι τρεῖς, ἃς Ἰβηρίας πρότερον ἐκάλουν, ... Solinus cap. XXVI: *Hiſpania diviſa eſt provinciis tribus.* Sed poſt Conſtantinum magnum ſex provincias diviſa tota eſt.

[33] Ταρρακωνησίαν.] Videtur mihi τὸ Σπανίαν ante hanc vocem excidiſſe: quin imo ſi Marcianum Heracleotam in Periplo conſulas, rem ita ſe habere comperies, ita enim ille, capite Ἰβηρίας τῆς Ἱσπανίας ... Πρότερον μὲν οὖν ἡ Ἰβηρία διῃρεῖτο ὑπὸ Ῥωμαίων εἰς ἐπαρχίας δύο, νῦν δὲ εἰς τρεῖς, εἰς Ἱσπανίαν Βαιτικήν, καὶ εἰς Ἱσπανίαν Λυσιτανίαν, καὶ Ἱσπανίαν Ταρρακωνησίαν. Hoc obiter quoque notandum in Marciano legi Ἱσπανία, pro quo in noſtro

Τροίζην Τροίζηνος, ὁ Τροίζηνος. ὡς Τροιζηνοιο. Ἴβηρ Ἴβηρος, ὁ Ἴβηρος. Α'Φ' ἧ παρὰ Κυαδράτῳ ἐν Ῥωμαικῆς χιλιάδος ε ἐστὶν Ἰβήροισιν, οὕτω. καὶ τοι Λίγυσι θ' ἅμα καὶ Ἰβήροισι πολεμέοντες. Τὸ αὐτὸ καὶ Ἄβρων ἐν παρωνυμοις φησι· καὶ, αὐτὸς Ἴβηρες τραγοπώγων, ἐν Μαλθακοῖς εἴρηται Κρατίνου. Λέγονται, οἱ Ἴβηρες ὑδροποτεῖν, ὡς Ἀθηναῖος ἐν [14] Δειπνοσοφιστῶν β' οὕτω. καὶ τοὺς Ἴβηρας φησιν ὑδροποτεῖν πάντας, καὶ τοι πλουσιωτάτους πάντων ἀνθρώπων τυγχάνοντας. κέκτηνται γὰρ ἄργυρον καὶ χρυσὸν πλεῖστον. μονοσιτεῖν τε αὐτοὺς ἀεὶ λέγει διὰ μικρολογίαν, ἐσθῆτας τε φορεῖν πολυτελεστάτας.

ἼΒΥΛΛΑ[15], πόλις Ταρτησσίας. τὸ ἐθνικὸν, Ἰβυλλῖνος· παρ' οἷς μέταλλα χρυσοῦ καὶ ἀργύρου.

ἼΓΝΗ, πόλις, πλησίον Πριάπου. τὸ ἐθνικὸν, Ἰγναῖος, καὶ Ἰγναία. [16] Ἴγνητες, οἱ δὲ χωρὶς τοῦ ι λέγονται, ὡς εἴρηται ἐν τῷ Γ.

ἸΔΑΛΙΟΝ, πόλις Κύπρου. χρησμὸς γὰρ ἐδόθη, ὅπου ἴδοι τὸν ἥλιον ἀνίσχοντα, πόλιν κτίσαι. ὁ οὖν Χαλκήνωρ περιιὼν, τις τῶν σὺν αὐτῷ ἔφη, εἶδον βασιλεῦ τὸν ἥλιον. ἀφ' οὗ ὀνομασθῆναι τὴν πόλιν. τὸ ἐθνικὸν, Ἰδαλιεύς.

ἼΔΗ[17], Τροίας ὄρος. Ὅμηρος,

Ἴδηθεν μεδέων·

ἀπὸ Ἴδης τινὸς βασιλίσσης, ὡς Χάραξ. οἱ οἰκοῦντες, Ἰδαῖοι, καὶ Ἰδηΐδαι, ἀπὸ τοῦ Ἴδης, εὐθείας θηλυκῆς.

ἸΔΟΜΕΝΑΙ[18], πόλις Μακεδονίας. ὁ πολίτης Ἰδομένιος, ὡς Κλαζομένιος.

Trœzen Trœzenis, hic Trœzenus, ut Trœzeni filius; ſimiliter quoque Iber Iberis, hic Iberus: unde apud Quadratum libro quinto Romanæ Chiliadis dativus *Iberis* hiſce verbis: Cum Liguribus ſimul & Iberis belligerantes. Idem Abro in Denominativis tradit. Et apud Cratinum in Malthacis Iberus hircibarbula reperitur. Dicuntur Iberes aquam potare apud Athenæum libro ſecundo Deipnoſophiſtarum hiſce verbis: Præterea Hiſpanos aquam potare inquit, quamvis omnium hominum ditiſſimi ſint, plurimum enim argenti & auri poſſident. Refert etiam, eos ob parſimoniam ſolos cibum capere, & tamen ſumptuoſiſſima veſte indui.

IBYLLA, urbs Tarteſiæ. Gentile, Ibyllinus. Apud hos auri & argenti metalla inveniuntur.

IGNE, urbs prope Priapum. Gentile, Ignæus, & Ignæa. Et Igneres, qui etiam abſque I appellantur Gnetes, uti in Γ dictum eſt.

IDALIUM, urbs Cypri. Oraculum enim Chalcenori datum fuit, ut illic urbem conderet, ubi ſolem orientem conſpexiſſet. Chalcenori igitur obambulanti quidam ex ſociis dixit: *εἶδον* &c. Vidi, rex, Solem. Unde urbs ſic nominata eſt. Gentile, Idalenſis.

IDA, mons Trojæ, de quo Homerus:

Ida imperans.

Nomen habet ab Ida quadam regina, uti Charax auctor eſt. Incolæ, Idæi, & Ideidæ, quod fit a nominativo fœminino Ideis.

IDOMENÆ, oppidum Macedoniæ, cujus oppidanus, Idomenius, uti Clazomenius.

ἸΔΟΥ-

IDU-

noſtro Σπανία excuſum eſt, quanquam promiſcue veteres hac voce ſunt uſi.

[14] Δειπνοσοφιστῶν β'.] Locum hunc deſumſit Athenæus ex Phylarcho, paulloque aliter eum citat, quam hic phanus: φησὶ δὲ τοὺς Ἴβηρας πάντας ὑδροποτεῖν, καίτοι πλουσιωτάτους ἀνθρώπων ὄντας· μονοσιτεῖν τε αὐτοὺς ἀεὶ λέγει διὰ μικρολογίαν, ἐσθῆτας δὲ φορεῖν πολυτελεστάτας. Phylarchus ſi non in tenebras abiiſſet, certiores eſſe poſſemus, utrum hæc verba, κέκτηνται γὰρ ἄργυρον καὶ χρυσὸν πλεῖστον, omiſerit Athenæus, an vero de ſuo & propria auctoritate Stephanus addiderit. In Hermolai epitome, præterquam quod ibi etiam illa verba non leguntur, & totus locus aliter concipiatur, præterea ibidem peſſime excuſum eſt, καὶ ἐσθῆτι κεχρῆσθαι πολυτελεστάτῃ, pro πολυτελεστάτας.

[15] Ἴβυλλα, πόλις Ταρτησσίας.] Memoria hujus oppidi apud alios non invenitur. puto tamen idem eſſe, quod Marcianus Heracleota ex Ptolemæo Ἴβαλλα nominat, ita enim ille in Luſitaniæ periplo: ἀπὸ τῶν ἐκβολῶν τοῦ ... ἐπὶ Ἴβαλλαν ... Pomp. Melæ *Balſa* dicitur, abſque tertia vocali in principio, quæ multis nominibus nunc additur, nunc vero demitur, ponitur que in agro Cuneo, de quo idem Mela lib. III cap. I: *Ana proximum, quia lata ſede procurrens, paulatim ſe ac ſua latera faſtigat, Cuneus ager dicitur: ſequens, ſacrum vocant. Magnum, quod ulterius eſt. In Cuneo ſunt Myrtylis, Balſa, Oſſonoba.* Hujus agri incolæ appellantur Cynetes & Tarteſſiæ ſaltus incolebant, teſte Juſtino lib. ult. *Saltus vero Tarteſſiorum, in quibus Titanas bellum adverſus deos geſſiſſe proditur, incolure Cynetes.* Hodie, teſte Cl. Voſſio, illud oppidum *Palos* dicitur: exiguum quidem, celebre tamen, quoniam ex eo egreſſi ſunt primi novi orbis inveſtigatores. Non poſſum quoque reticere Ortelium exiſtimare, Stephani *Ibylla* eſſe ... Strabonis, de qua lib. III teſtatur, in circumjacentibus locis multum auri & argenti reperiri. Quod ſi quis Ortelio hac in re credere velit, & meam opinionem rejicere, ei nihil regeram, quam hoc per me licere.

[16] Ἴγνητες.] Hæc vox non eſt gentile ab oppido Igna prope Priapum deductum, ſed Ignetes ſunt Heſychio, qui poſt Telchines Rhodum habitarunt. Stephanus noſter in Γνῆτες, quem locum innuit, ... τὴν Ῥόδον ... Γνῆτες, ἐκ Γεχζονίς.

[17] Ἴδη, Τροίας ὄρος.] Ab hoc monte ipſa urbs Troja Ἰδαία dicta fuit olim. Sophoclis Scholiaſt. Ἰδαία τὸ παλαιὸν ἡ Τροία ἐκαλεῖτο ἀπὸ τῆς Ἴδης τοῦ ὄρους.

[18] Ἰδομέναι, πόλις Μακ.] Ex Thucydide lib. II noſter probare conatur alio in loco, urbis nomen fuiſſe Εἰδομενή, ... Μακεδονίας· τὸ ἐθνικὸν, Εἰδομένιος, ὡς Κλαζομένιος. Sed eandem eſſe urbem ad illum locum diximus. In urbium nominibus ſæpe ει pro ι ponitur, quod ex numiſmatibus & antiquis auctoribus ſatis apparet.

ἸΔΟΥΜΑΙ͂ΟΙ [39], ἔθνος Ἑβραίων, ἀπὸ Ἀδώμου. Ἀδώμα γὰρ οἱ Ἰουδαῖοι τὸ ἐρυθρὸν καλοῦσιν. [40] ὅτι ξανθὸν βρῶμα δοὺς αὐτῷ ὁ ἀδελφὸς, τὰ πρωτεῖα εἰλήφει.

A IDUMÆI, gens Hebraica, ab Adomo nomen habens. Nam Adoma Judæi rubrum appellant: quia flavum cibum dans ipſi frater, primatum præripuerit.

ἸΔΡΙΑΣ [41], πόλις τῆς Καρίας, ἡ πρότερον Χρυσαορίς. ἀπὸ Ἰδριέως παιδὸς Καρός. ὁ οἰκῶν Ἰδριεὺς, καὶ Ἰδριὰς τὸ θηλυκόν.

IDRIAS, urbs Cariæ, quæ prius Chry-B ſaoris appellabatur ab Idrieo Caris filio. Incola, Idrienſis, & gen. fœminino Idrias.

ἼΔΥΜΑ, πόλις Καρίας· ὅπου καὶ Ἴδυμος ποταμός. τὸ ἐθνικὸν, Ἰδυμεὺς, καὶ Ἰδύμιος. λέγεται καὶ Ἰδύμη πόλις.

IDYMA, urbs Cariæ, ubi quoque fluvius Idymus. Gentile, Idymenſis, & Idymius. Urbs etiam Idyme dicitur.

ἼΔΥΡΟΣ [42], πόλις καὶ ποταμὸς Παμφυλίας· Ἑκαταῖος. ἡ καὶ Ἴδυρις ὀξυτόνως. τὸ ἐθνικὸν, Ἰδυρίτης, [43] τῷ τύπῳ τῶν εἰς ις.

C IDYRUS, urbs & fluvius Pamphyliæ, de quibus Hecatæus, Urbs etiam Idyris vocatur accentu in ult. Gentile, Idyrita, juxtà formam nominum in is deſinentium.

ἹΕΡΑΚΩΜΗ, δῆμος Καρίας· Πολύβιος ἑκκαιδεκάτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Ἱεροκωμήτης.

HIERACOME, populus Cariæ, de D quo Polybius libro XVI. Gentile, Hierocometa.

ἹΕΡΑΜΑΙ, πόλις Καρίας. τὸ ἐθνικὸν, Ἱεραμεύς.

HIERAMÆ, urbs Cariæ. Gentile, Hieramenſis.

ἹΕΡΑ νῆσος, ἐν τῷ Κρητικῷ πελάγει, ὡς Χάραξ. [44] ἔστι καὶ Αἰγύπτου Ἱερὰ νῆσος. ὁ οἰκήτωρ, Ἱερονησίτης, ἢ Ἱερονήσιος.

HIERANESUS, in Cretico mari ſita E eſt, teſte Charace. Eſt quoque Ægypti Hieraneſus. Incola, Hieroneſita, ſive Hieroneſius.

ἹΕΡΑΠΟΛΙΣ, [45] μεταξὺ Φρυγίας καὶ Λυδίας πόλις, θερμῶν ὑδάτων πολλῶν πλήθουσα, ἀπὸ τῶν ἱερῶν πολλὰ ἐχόντων. β΄, [46] Κρήτης, γ΄, [47] Συρίας, ἡ καὶ Ἱερόπολις, διὰ τοῦ ο. τετάρτη, Καρίας. τὰ ἐθνικὰ, Ἱεροπολῖται. ἀφ᾽ οὗ Νικάνωρ ὁ νέος Ὅμηρος, καὶ Πόπλιος, καὶ Σαραπίων Στοϊκοὶ, καὶ ἄλλοι πλεῖστοι, Ἱεροπολῖται.

HIERAPOLIS, urbs Phrygiam inter & Lydiam. Urbs aquis calidis abundans, a multitudine templorum ſic appellata. Secun-F da, Cretæ. Tertia, Syriæ, quæ etiam Hieropolis vocatur per o. Quarta, Cariæ. Gentilia, Hieropolitæ. Inde Nicanor, novus Homerus, & Poblius, & Sarapio, philoſophi Stoïci, & alii plurimi, Hieropolitæ.

Ἱ Ε-

HIE-

[39] Ἰδουμαῖοι, ἔθνος Ἑβραίων] Vehementer dubito, a mala ſcriptoris manu eſſe τὸ Ἑβραίων. Nam ſi Idumæi & Edumæi eadem ſit gens, rationem nullam video, quare Stephanus, hos Hebraicam, illos vero ex Sulpitii Arabicis Arabicam vocaverit, ita enim ille: Ἐδουμαῖοι, ἔθνος Ἀράβιον, ὡς Σουλπίκιος ἐν Ἀραβικῶν τετάρτῳ· τινὲς δὲ διὰ τοῦ ι χωρίου, ὡς εἴρηται μικρὸν πρὸ. Ex quibus verbis ſatis apparet, Edumæos & Idumæos pro iiſdem habuiſſe Stephanum. Hinc eſt quod videam quoque Fullerum in Miſcel. lib. IV cap. XX ſine ulla hæſitatione pro Ἑβραίων repoſuiſſe Ἀράβιοι. Sed hujuſcemodi errores plures apud noſtrum occurrunt: nam Amalecitas etiam Hebræam gentem appellat, cum Idumæa fuerit & Judæis infeſtiſſima. Sed hoc quoque conſiderandum, Judæos & Idumæos veteribus quandoque ſumi promiſcue, quod omnes norunt manifeſtiſſime ex Silio lib. III, ubi Jupiter Venerem de Veſpaſiano compellat,

Palmiferamque ſenex bello domitabit Idumen

Ubi *Idume* pro *Judæa* ponitur. Nomen habent Idumæi, ut inquit noſter ἀπὸ Ἀδώμου (ſic ſcripſimus pro Ἀδάμου, quod omnes editiones occupat) quod ab Arabicis fontibus deducendum, quibus *Edumæa* dicitur *Adoma*. Melius dixiſſet noſter ἀπὸ Ἐδώμου, qui Hebraice vocatur אדום, & ſeptuaginta interpretibus Ἐδώμ. Sed ſecutus Joſephi codices, ut mox apparebit quanquam e pluribus locis probari poſſit, noſtrum peregrina vocabula, Hebræa & Punica præſertim, male ex auctoribus tranſcribere.

[40] Ὅτι ξανθὸν βρῶμα δοὺς αὐτῷ ὁ ἀδελφός.] Vel hinc liquet Stephanum in ſacris literis fuiſſe hoſpitem, vel tranſcriptores imperitos hunc locum peſſime excepiſſe, nam in omnibus libris legitur, ὅτι ξανθὸν βρῶμα δοὺς αὐτῷ ὁ ἀδελφὸς, τὰ πρωτεῖα εἰλήφει. Hæc cum ſint contra hiſtoriæ fidem, reſpoſui auctoritate ſacri codicis & Joſephi, unde hæc verba ſunt deſumpta, quod nunc in contextu excuſum eſt. Joſeph lib. II cap. I: Ἐκλήθη διὰ τὴν ξανθότητα τοῦ βρώματος, ἀπὸ τῆς ἡλικιώτου Ἀδώμου καλεῖται, καὶ τὴν χώραν ἐπωνόμασεν Ἀδώμαν· Ἑβραῖοι τὸ ἐρυθρὸν οὕτω καλοῦσι· τὴν δὲ χώραν οὕτως προσηγόρευσεν. Ἐκλήθη δὲ αὐτὴ ἐπὶ τὸ σεμνότερον, Ἰδουμαίαν ἀνομάζεσθαι. Quis non videt Stephanum reſpexiſſe hiſtoriam Eſaui & Jacobi, de qua Geneſ. XXV.

[41] Ἰδριὰς, πόλις Καρίας.] A Lyciis hanc urbem conditam ſcribit noſter in Χρυσαορίς. Etiam *Hecateſia* appellabatur, teſte Stephano in illa voce.

[42] Ἴδυρος, πόλις καὶ ποταμὸς Παμφυλίας] Hanc Lyciæ adſcribit Scylax; Ἔστι δὲ μετὰ ταῦτα κόλπος, καὶ Ἴδυρος πόλις, νῆσος Λυρνατία, Ὀλβία, &c.

[43] Τῷ τύπῳ τῶν εἰς ις.] Peſſime in vulgatis legebatur: τῷ τύπῳ τῶν εἰς ας. Noſtram correctionem eſſe veriſſimam ex aliis hujus farinæ locis demonſtrari poteſt.

[44] Ἔστι καὶ Αἰγύπτου] Hujus inſulæ memoriam invenies apud Diod. Sicul lib. I.

[45] Μεταξὺ Φρυγίας] De ſitu hujus oppidi & memorabilibus conſulendus Strab. lib. XIII. Ptol lib V, & Antonini Itinerarium.

[46] Κρήτης] Hujus meminit Plinius lib. IV cap. XII. Tempore Chriſtianorum hoc oppidum Epiſcopi ſedes facta eſt, ordine nona, uti liquet ex catalogo Epiſcoporum poſt Philippum Cyprium. Τῆς νήσου Κρήτης Α ὁ Γορτύνης. Β ὁ Κνωσοῦ. Γ ὁ Ἀρκαδίας Δ ὁ Χερσονήσου Ε ὁ Αὐλοποτάμου. ϛ ὁ τοῦ Ἀχοῦ Ζ ὁ Λάμπης Η ὁ Κυδωνίας. Θ ὁ Ἱερᾶς. Ι ὁ Πετρᾶς ΙΑ ὁ Σητείας ΙΒ ὁ Κισάμου Sed obiter obſervandum, heic ſimpliciter *Hieram* appellari, & πόλιος ſubintelligi, quemadmodum etiam in Leonis Novellis, ubi etiam eodem ordine duodecim in Creta Epiſcopales ſedes recenſentur, verum ibi pro Ἀρκαδίας legitur Ἀρκαδίου, pro Ἀχοῦ Ἀχίου, & pro Κισάμου Κισσάμου.

ἹΕΡΑΠΥΤΝΑ [48], πόλις Κρήτης, ἡ πρότερον Κύρβα, εἶτα Πύτνα, εἶτα Κάμιρος, εἶθ' οὕτως Ἱεράπυτνα. τὸ ἐθνικὸν, Ἱεραπύτνιος. A

ἹΕΡΑΦΗ, ὡς Ἀνάφη, νῆσος Λιβύης. Ἑκαταῖος Περιηγήσει. B

ἹΕΡΙΧΟΥΣ [49], πόλις μεταξὺ Ἱεροσολύμων καὶ Ἰορδάνου ποταμοῦ. ἡ γενικὴ, Ἱεριχοῦντος. λέγεται καὶ ἀρσενικῶς καὶ θηλυκῶς. εὕρηται καὶ δοτικὴ Ἱεριχοῖ, ἀπὸ τῆς Ἱεριχώ. τὸ ἐθνικὸν, Ἱεριχούντιος. C

ἹΕΡΝΗ [50], νῆσος ἐν τῷ πέρατι πρὸς δυσμαῖς. τὸ ἐθνικὸν, Ἱερναῖος, ὡς Λερναῖος.

ἹΕΡΟΣ κόλπος, πλησίον Ἀράδου πόλεως. ὁ οἰκῶν, Ἱεροκολπίτης.

ἹΕΡΟΣΟΛΥΜΑ, ἡ μητρόπολις τῆς Ἰουδαίας, [51] ἣ Σόλυμα ἐκαλεῖτο, ἀπὸ τῶν Σολύμων ὀρῶν. ὁ πολίτης, Ἱεροσολυμίτης. D

ἹΕΤΑΙ,

A HIERAPYTNA, urbs Cretæ, prius Cyrba, tunc Pytna, deinde Camirus, denique hoc modo Hierapytna. Gentile, Hierapytnius.

HIERAPHE, uti Anaphe, inſula Libyæ, de qua Hecatæus in Periegeſi. B

HIERICHûS, urbs inter Hieroſolyma & Jordanem fluvium. In caſu obliquo Hierichuntis. Effertur genere maſculino & fœminino. Reperitur dativus Ἱεριχοῖ, quod eſt a recto Ἱεριχώ. Gentile, Hierichuntius. C

IERNE, inſula in ultima ad occaſum plaga. Gentile, Jernæus uti Lernæus.

HIEROSCOLPUS, prope urbem Aradum. Incola, Hierocolpita.

D HIEROSOLYMA, metropolis Judææ, quæ Solyma vocabatur a Solymis montibus. Civis, Hieroſolymita.

IETÆ,

[47] Συρίας.] Hanc alii in Commagene, alii vero in Cyrrheſtica collocant, Syriæ regiunculis, quarum fines ob vicinitatem facile confunduntur. Hæc etiam *Edeſſa* & *Bambyce* appellatur, teſte Strabone lib XVI, & *Magog* a Syris, ut Plinius lib. IV auctor eſt. Seleucus occaſione aliqua urbem Hierapolim nominavit, perhibente Ælıano lib. XII de Animal. Cap. XII: Καλεῖ τὴν πόλιν Βαμβύκην, καλεῖται δὲ νῦν Ἱεράπολις. Σελεύκου ὀνομάσαντος αὐτήν. An olim *Ninus* fuerit appellata, diſputat ad Amm. Marcellinum doctiſſimus Henr. Valeſius.

[48] Ἱεράπυτνα.] Nomen gentile ΙΕΡΑΠΥΤΝΙΩΝ, quod paſſim in veteribus nummis apud antiquarios occurrit, ſatis clare indicat, nomen urbis non debere ſcribi Ἱεράπυτνα, quemadmodum nunc Stephani codices præferunt. In Ida erat collis Pytna, unde deinceps urbs in illo poſita appellabatur. Strabo lib. X: Τῆς δὲ Ἴδης λόφος Πύτνα, ἀφ' οὗ Ἱεράπυτνα ἡ πόλις. Adhæret τῷ Πύτνα vocabulum Ἱερά, quia volunt mythicæ Theologiæ doctores, in antro illius montis Jovem capræ ubera ſuxiſſe.

[49] Ἱεριχοῦς, πόλις μεταξὺ Ἱερο.] Vox πόλις aberat a vulgatis, quam opportune ex Voſſiano codice revocavi. Apud Strab. lib. XVI hodie legitur in caſu recto Ἱερικοῦς & Ἱερικοῦς, ſed præferenda eſt ſcriptura per χ. Caſus ſecundus Ἱεριχοῦντος eſt apud Joſephum de bello Jud. cap. XXVI: Τὸ μὲν οὖν πολὺ πλῆθος ἐν τῷ Ἱεριχοῦντος. Ex eodem cap. caſus accuſandi: εἰς Ἱεριχοῦντα ἀφικνοῦνται, quem etiam apud Strabonem invenias lib. citato. Dandi caſum Ἱεριχοῖ habet Joſephus lib allegato cap XXVIII: Ἐν τῇ Ἱεριχοῖ, ὡς Ἀδίδεις ἐγγίσας [illegible]. Caſus rectus Ἱεριχώ in uſu eſt apud Epiphanium Hagiopolitam: [illegible] Ἱεριχώ. Quod tandem videtur eſſe ἀκλιτον, cum & gignendi caſum eadem terminatione formet: [illegible] Ἱεριχώ [illegible]. Non puto illos toto cælo aberrare, qui urbis etymon ab Hebræo fonte ריח *reach*, id eſt, *odore*, deducunt, erat enim ibi opobalſamum, omnium unguentorum fragrantiſſimum, cujus deſcriptionem videns apud Strab lib XVI & alios.

[50] Ἰέρνη, νῆσος.] Varia noſter Hiberniæ attribuit nomina, fortaſſis deceptus corruptis hiſtoricorum codicibus. Hic *Ierne*, deinde *Iuernia*, & etiam *Iuerne*, de quibus poſtea dicemus. Video tamen Ariſtotelem tractatu de mundo (ſi liber genuinus ſit) Ἰέρνην memoraſſe, ſic enim ille: Ἐν τούτῳ γε μὴν, νῆσοι μέγισται τυγχάνουσιν οὖσαι δύο, Βρεττανικαὶ λεγόμεναι, Ἀλβίον καὶ Ἰέρνη. Et ex Ariſtotele ſic vertit Apuleius: *In altera parte orbis jacent inſularum aggeres maximarum, Britannicæ duæ, Albion & Ierna, quas ſupra diximus eſſe majores.*

[51] Ἡ Σόλυμα ἐκαλεῖτο, ἀπὸ τῶν Σολύμων ὀρῶν.] Plurimi, hujus urbis etymologiam eruere ſtudentes, in graviſſimos errores lapſi ſunt. Falluntur illi vehementer, qui exiſtimant, nomen eſſe compoſitum ex Græco & Hebræo, inter quos Eupolemus apud Euſebium lib IX Præp. perhibens, quia ibi ædificatum erat ἱερὸν Σολομῶνος *templum Salomonis*, tandem etiam totam urbem inde denominationem ſortitam fuiſſe, [illegible] τὴν πόλιν ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ Ἱεροσόλυμα ὀνομασθῆναι. Verum non ſic ſolebant veteres Hebræi peregrinam linguam cum ſua commiſcere. Alii, quod multo minus probabile, hanc vocem conflatam cenſent, ex vocabulis mere Græcis, inter quos Lyſimachus, teſte Joſepho contra Appionem, qui vocem deducit ἀπὸ τῆς ἱεροσυλίας, ſive ἱεροσυλίας, id eſt, *ſacrilegio*, adeo ut inde formandum eſſet nomen urbis Ἱερόσυλα, non vero Ἱεροσόλυμα. Refutatione non indiget, quod legimus apud Etymologici Mag auctorem: Ἱεροσόλυμα, Σόλυμα [illegible] ἡ πόλις [illegible] Χριστὸς [illegible], [illegible] Ἱεροσόλυμα. Nam Jeruſalem, ante adventum noſtri Soſpitatoris in hunc mundum, ſic appellatam fuiſſe, innumera veteris inſtrumenti loca manifeſto demonſtrant. Noſter deducere conatur ἀπὸ τῶν ὀρῶν τῶν Σολύμων, ſed tum ſe Oroſolyma, non vero *Hieroſolyma* diceretur. Alios in eo Græcos ſequitur, qui ſæpenumero vocem dividentes, urbem male nominant Ἱερὰ Σόλυμα, inter quos Tzetzes Chil. VI Hiſt. XLIII:

> Ὁ Ἐζεκίας βασιλεὺς ἐν ἱεροῖς Σολύμοις

Et idem eo loco:

> Τοῖς ἱεροῖς Σολύμοις δὲ διαφόρως βαρυνθεὶς
> Πέμπει Θαίρθην.

Reperiuntur etiam qui exiſtimarunt, illud nomen eſſe compoſitum ex Ἰεβοὺς & Σαλήμ, quaſi eſſet Ἰεβουσαλήμ, unde mutato β in ρ Ἱερουσαλήμ. In qua opinione verſatur Faſtorum Siculorum auctor: [illegible] Ἱεροσόλυμα [illegible] Ἰεβοὺς [illegible] Ἱεροσόλυμα [illegible] Ἰεβοὺς [illegible]. Σαλὴμ δὲ εἰρήνη. Sed vehementer hic auctor fallitur. Verum quidem eſt hanc civitatem Ἰεβοὺς fuiſſe dictam a Jebuſæis, qui invitis Judæis Hieroſolymam & Sionis arcem uſque ad Davidis tempora tenuerunt, ſed nunquam inde Ἰεβουσαλήμ dicta fuit. Verum talis hujus civitatis etymologus omiſſis, cum aliis ſtatuimus, vocem eſſe compoſitam, quam Hebræi una voce proferunt, ſignificante, *providebit pacem* (ſcil Deus) Eamque componi ex יראה *iree*, *providebit* (quod protulit Abraham, cum hujus urbis locum peteret, ut Iſaacum ſacrificaret) & שלם *Salem*, *pax*. Quanquam hoc quoque verum ſit, a pace ſola aliquando appellari *Salem*, uti Pſal. LXXVI. 2.

ἸΕΤΑΙ΄[52], Φρούριον Σικελίας, θηλυκῶς· Φίλιστος ἕκτῃ. τὸ ἐθνικὸν, Ἰεταῖος, καὶ Ἰεταία. A

ἸΘΑ΄ΚΗ[53], νῆσος πρὸς τῇ Κεφαληνίᾳ, ἀπὸ Ἰθάκου, ἀφ' ἧς Ὀδυσσεύς. ἔστι καὶ Συρίας,[54] παρὰ τὸν Εὐφράτην. τὸ ἐθνικὸν, Ἰθακήσιος, καὶ Ἰθακησία·[55] καὶ Ἴθακος Ὀδυσσεὺς, ὁμοφώνως τῷ οἰκιστῇ. B

ἸΘΩ΄ΜΗ, πόλις Θεσσαλίας τῆς Πελασγιώτιδος. Ὅμηρος, C

> Οἵ τ' εἶχον Τρίκκην, καὶ Ἰθώμην[56] κλωμακόεσσαν.

ἔστι δὲ Μεσσήνης, ἀπὸ Ἰθώμου βασιλέως. καλεῖται δὲ ὁ τόπος τῆς Θετταλικῆς, Θούμαιον·[57] ἀποβολῇ τοῦ ι, καὶ τροπῇ τοῦ ω εἰς τὴν ου δίφθογγον Θούμαιον. D τὸ ἐθνικὸν, Ἰθωμαῖος, καὶ Ἰθωμαία, καὶ Ἰθωμήτης[58] διὰ τοῦ η· καὶ Δωρικῷ τρόπῳ, Ἰθωμάτας. ἀφ' οὗ ὁ πολίτης, Ἰθωμάτας, καὶ[59] Ζεὺς Ἰθωμάτας· καὶ ἑορτὴ Ἰθωμαία, καὶ Ἰθωμαΐς. E

ἸΚΑΡΙ΄Α, δῆμος τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς, ἀπὸ Ἰκαρίου τοῦ πατρὸς Ἠριγόνης. ὁ δημότης, Ἰκαριεύς. τὰ τοπικὰ, Ἰκαριόθεν, Ἰκαρίαζε, Ἰκαριοῖ.

ἼΚΑΡΟΣ[60], μία νῆσος τῶν Κυκλάδων. F ἐκαλεῖτο δὲ Μάκρις, καὶ Δολίχη, καὶ Ἰχ-

IETÆ, caſtellum Siciliæ, genere fœminino, cujus Philiſtus meminit lib. VI. Gentile, Jetæus, & Jetæa.

ITHACA, inſula juxta Cephaleniam, ab Ithaco nomen habes. Cujas erat Ulyſſes. Eſt quoque Syriæ urbs juxta Euphratem. Gentile, Ithaceſius, & Ithaceſia. Et Ithacus dicitur Ulyſſes, idem cum conditore nomen gerens.

ITHOME, urbs Theſſaliæ Pelaſgiotidis, de qua Homerus:

> *Quique habitabant Triccam & Ithomen aſperam.*

Eſt quoque urbs Meſſeniæ, ab Ithomo rege ſic dicta. Vocatur etiam locus regionis Theſſalicæ Thumæum: nam abjecto I, & mutato Ω in ου diphthongum, fit Thumæum. Gentile, Ithomæus, & Ithomæa, & Ithometes per η, & mutatione Dorica dicitur Ithomatas. Civis, Ithomatas, & Jupiter Ithomatas. Et feſtum Ithomæa, & Ithomais.

ICARIA, populus Ægeïdis tribus, ab Icario Erigonæ patre nomen habens. Popularis, Icarienſis. Localia ex, ad & in Icaria denotant.

ICARUS, una ex Cycladum inſulis. Sed appellabatur etiam Macris, & Doliche, & Ich-

[52] Ἰεταί, Φρούριον Σικελίας] Ad Crimiſi amnis dextram ripam hodie oppidum invenitur quod vulgari vocabulo *Iato* appellatur, teſte Cluverio Sic. ant. lib. II cap. XII. Verum lib. XXII. in Legationum excerptis ex Diod. gentile nomen legitur Ἰαῖτος, quod Plinio Latino ore dicitur *IETENSIS*.

[53] Ἰθάκη, νῆσος.] Inſignem hujus inſulæ deſcriptionem nobis reliquit nobiliſſimus Jacobus Palmerius lib. IV cap. XXIII Græc. antiq. Quem ſi lector contulerit, operam omnino non perdet.

[54] Παρὰ τὸν Εὐφράτην] In libris editis & MSS peſſimo errore concipitur, ὑπὸ τὸν Εὐφράτην, quod etiam rejecit Salmaſius, reſcribens πρὸς τῷ Εὐφράτῃ, vel τὸν Εὐφράτην, quod nos nunc admiſimus. Hujus Ithacæ meminit Suidas voce Γεωργός· ὁ δὲ Κρὴς ἐν Βλαίῳ. Βλαίη δὲ πόλις Κρήτης· τινὲς δὲ Κρησίτην· ἄλλοι δὲ ἐξ Ἰθάκης τῆς Μεσσήνης αὐτὸν ἱστοροῦσι. Meſſene erat regio, teſte Stephano aliiſque, inter Euphratem & Tigridem ſita.

[55] Καὶ Ἴθακος.] Vult Stephanus dicere, geminum gentile formari ἀπὸ τῆς Ἰθάκης, alterum Ἰθακήσιος, & alterum Ἴθακος, quo nomine etiam inſignitur Ulyſſes & inſulæ conditor. Hunc genuinum eſſe ſenſum liquet clare ex Etymol. Mag. auctore: Ἴθακος, ὄνομα κύριον· ἀπὸ τῆς Ἰθάκης· λέγεται καὶ Ἰθακὸς τὸ ἐθνικὸν, καὶ Ἰθακήσιος.

[56] Κλωμακόεσσαν.] Hæc vera eſt hujus vocis ſcriptura: in vulgatis & ſcriptis Stephani codicibus legitur κλημακόεσσαν. Et in quibuſdam Homeri editionibus κλιμακόεσσαν.

[57] Καὶ ἀποβολῇ τοῦ ι, καὶ τροπῇ τοῦ ω εἰς τὴν ου δίφθογγον, Θούμαιον.] In vulgatis hodie hæc verba non conſpiciuntur, quæ ex MSS Palatinis & Voſſiano codice revocavimus. Liquet manifeſte, in Stephani epitome olim hæc verba extitiſſe, & librariorum ſocordia excidiſſe, quia Euſtathius ſua ætate eadem invenit & in commentariis ad Homeri Bœotiam ex noſtro tranſcripſit, ita enim ille: Ἡ δὲ Ἰθώμη, Θετταλικὴ δὲ αὕτη, καλεῖται καὶ Θούμαιον καὶ τῇ ἀναγραφῇ τῶν ἐθνικῶν· ἀποβολῇ φησὶ τοῦ ι, καὶ τροπῇ τοῦ ω εἰς τὴν ου δίφθογγον· ὅτι δὲ ὡς προειλήφθη, καὶ Μεσσηνιακὴ Ἰθώμη· ἐθνικὸν, Ἰθωμαῖος ἢ Ἰθωμίτης. Ultimum gentile apud Euſtathium vitio laborat, nam illud non agnoſcit Stephanus, pro quo Ἰθωμήτης reponendum cenſeo. Sic ergo ex ſupplemento, quod auctori noſtro ex MSS (idem quoque teſtante Euſtathio) adjecimus, clare patet, qua ratione illud Θούμαιον ab Ἰθώμη formetur. Strabo quandam quoque in hac voce variationem agnoſcit, ſed tanta non eſt, neque tam inſolens, perhibet enim lib. IX urbem, dempta prima ſyllaba, Θώμην debere appellari: Τὴν δὲ Ἰθώμην ὁμωνύμως τῇ Μεσσηνιακῇ λεγομένην, οὐ φασὶ δεῖν οὕτως ἐκφέρειν, ἀλλὰ τὴν πρώτην συλλαβὴν ἀφαιρεῖν. Frequentiſſimum hoc eſt apud veteres, vocalem I nominibus propriis & addere & demere. Etym. Mag. Auctor: Θώμη ἡ πόλις· πλεονασμῷ τοῦ ι Ἰθώμη.

[58] Διὰ τοῦ η] Peſſime in editis, διὰ τοῦ κ. Deinde pro Ἰθωμήτης reſcripſi Ἰθωμάτης, quod & libri MSS, & ſequentia apud Stephanum ſuadebant.

[59] Ζεὺς Ἰθωμάτας.] Pauſanias in Meſſeniacis: Φέρουσί τε ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν ὕδωρ ἀπὸ τῆς πηγῆς ἐς τοῦ Διὸς τοῦ Ἰθωμάτα τὸ ἱερόν. Ibidem quoque Pauſ. de feſto agit, de quo etiam videndus Meurſius in Græc. feriat. pag. 168.

[60] Ἴκαρος, μία νῆσος τῶν Κυκλ.] Plinius tria illa nomina, quibus Icarus olim inſigniebatur, etiam agnovit, ſic enim ille lib. IV cap. XII: *A Naxo decem & ſeptem mil. paſſuum Icaros, quæ nomen mari dedit, tantundem ipſa in longitudinem patens, cum oppidis duobus, tertio amiſſo, ante vocata Doliche, & Macris & Ichthyoeſſa.* Priora nomina accepit a longitudine, ſunt enim ſynonyma. Heſychius: Δολιχά, μακρά· Δολιχόν, μακρόν. Sed ultimum a piſcium copia, qui circa Icariam capiebantur, Euſtathius ad Iliad. B. Ὅτι δὲ τόπος πολλάκις ὁ ἀπὸ τῆς περὶ αὐτοῖς πλεοναζόντων ἰχθύων οἱ Ἰκαρίαν δηλοῦσιν. Ἴκαρος γοῦν Ἰχθυόεσσα λέγεται, ὅτι ἰχθύων διά τινας αἰτίας πολλῶν ἐστὶ ἰχθύας.

A Ἰχθυόεσσα. δευτέρα, πόλις. τρίτη, [61] νῆσος πρὸς τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ. ὁ πολίτης, Ἰκάριος.

Πόντου Ἰκαρίοιο. ----

καὶ [62] θηλυκῶς, Ἰκαρία.

ἸΚΟΝΙΟΝ, πόλις Λυκαονίας, πρὸς τοῖς ὅροις τοῦ Ταύρου. B Φασὶ δὲ [63] ὅτι ἦν τις Ἀνναχὸς, ὃς ἔζησεν ὑπὲρ τὰ τριακόσια ἔτη. τοὺς δὲ πέριξ μαντεύσασθαι, ἕως τίνος [64] βιώσεσθαι. Ἐδόθη δὲ χρησμὸς, ὅτι τούτου τελευτήσαντος, πάντες διαφθαρήσονται. οἱ δὲ Φρύγες ἀκούσαντες, ἐθρήνουν σφοδρῶς. C ἀφ' οὗ παροιμία, τὸ ἐπὶ Ἀννακοῦ κλαύσειν, ἐπὶ τῶν λίαν οἰκτιζομένων. γενομένου δὲ τοῦ κατακλυσμοῦ ἐπὶ Δευκαλίωνος, πάντες διεφθάρησαν. ἀναξηρανθείσης δὲ τῆς γῆς, ὁ Ζεὺς ἐκέλευσε [65] τῷ Προμηθεῖ καὶ τῇ Ἀθηνᾷ εἴδωλα διαπλάσαι ἐκ τοῦ D πηλοῦ. καὶ προσκαλεσάμενος τοὺς ἀνέμους, ἐμφυσῆσαι πᾶσιν ἐκέλευσε, καὶ ζῶντα ἀποτελέσαι. διὰ οὖν τὰς εἰκόνας ἐκεῖ διαγραφῆναι, [66] Ἰκόνιον κληθῆναι· καὶ ἔδει διὰ διφθόγγου. ὁ πολίτης, Ἰκονιεύς. E

ἸΚΟΣ [67], νῆσος τῶν Κυκλάδων προσεχὴς τῇ Εὐβοίᾳ. ὁ νησιώτης, Ἴκιος. ἔγραψε δὲ Φανόδημος Ἰκιακά.

ἸΛΑΡΑΥΓΑΤΑΙ [68], οἱ Ἴβηρες· Ἑκα-

Ichthyoëssa. Secunda est urbs, tertia insula ad mare rubrum. Civis, Icarius.

Maris Icarii. ----

Genere fœm. dicitur Icaria.

ICONIUM, urbs Lycaoniæ ad Tauri terminos. Perhibent quendam ibi extitisse Annacum, qui ultra trecentos annos vixit. Qui autem circum habitabant, oraculum consulentes, responsum tulerunt, quod illo mortuo, omnibus esset moriendum. Hæc cum Phryges audivissent, vehementer lamentabantur, unde natum proverbium, de Annaco plorare, quod dicitur de iis, qui valde commiserentur. Nam sub Deucalione, cum esset diluvium, omnes interiere: terra autem cum pristinam siccitatem recuperasset, Jupiter Prometheo & Minervæ in mandatis dedit, ut ex luto idola fingerent, & ventis advocatis omnia inspiravit, & viva reddidit. Ergo quod ibi imagines fuerint delineatæ, urbs Iconium vocata est. Sed vox debebat per diphthongum scribi. Civis, Iconiensis.

ICUS, Cycladum insula, Eubœæ finitima. Insulanus, Icius. Phanodemus vero scripsit Iciaca.

ILARAUGATÆ, Iberes, de quibus Heca-

[61] Νῆσος πρὸς τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ.] Hanc sic appellari jussit Alexander Mag. ab Icaro in mari Ægæo sita. Arrianus lib. VII. de exped. Alex. Καὶ ταύτην τὴν νῆσον λέγει Ἀριστόβουλος ὅτι Ἴκαρον ἐκέλευσε καλεῖσθαι Ἀλέξανδρος, ἐπὶ τῆς νήσου τῆς Ἰκάρου, τῆς ἐν τῷ Αἰγαίῳ. Hodie apud Plinium appellatur *Ichara* lib. VI. cap. XXVIII. Sed sine dubio *Icarus* vel *Icaria* reponendum. *Icarum* quoque vocat Dionysius de Situ Orbis & Eustathius ejus commentator: [illegible] Αἰγαίου [illegible].

[62] Θηλυκῶς, Ἰκαρία.] Non duntaxat gentile fœm. est, sed etiam insulæ nomen, quo passim Strabo & alii utuntur.

[63] Ὅτι ἦν τις Ἀνναχός.] Mox in vulgatis, ἐπὶ τοῦ Ἀνναχοῦ. Alii legunt hoc loco Νάνακος, quod etiam correctione indiget. nam hujus senis nomen Νάννακος facit Suidas, unde proverbium ἀπὸ Νάννακου, quo remvetustissimam significant: Νάννακος, παλαιὸς ἀνὴρ πρὸ Δευκαλίωνος [illegible] Νάννακου, ὅτι τῶν σφόδρα παλαιῶν ἐμέμνηντο. Sed alio sensu noster accipi mihi interpretatur.

[64] Βιώσεται.] Xylandriana βιώσεσθαι. Sed melius quod ex MSS & aliis editionibus revocavimus.

[65] Τῷ Προμηθεῖ καὶ τῇ Ἀθηνᾷ.] Minervam, artificum præfectam, & idem Ergánem vocatam, Prometheus in formandis ex luto specie humana imagunculis, coadjutricem habuit. Lucianus in Prometh. [illegible] (scil. Prometheus) [illegible] Ἀθηνᾶς, [illegible] πλάσματα.

[66] Ἰκόνιον κληθῆναι, καὶ ἔδει διὰ διφθόγγου.] Præfert noster Εἰκόνιον, cum jam alteram in principio hujus capitis scripturam sit sequutus, [illegible]. Et sic quoque videtur urbem a Chronici Alexandrini auctore appellatam, longe aliam ei originem attribuente. Pagus in quo Perseus urbem condidit *Amandra* vocabatur, hanc autem ejus uxore de suo nomine *Perseam* appellavit. Deinde extra urbem ante portas Gorgonis imaginem sive statuam collocavit, qua occasione Εἰκόνιον appellata fuit. Locum non adscribo, quia mirifice corruptus circumfertur, & non facile emendabitur nisi ab illo, qui optimo MS codice est instructus; verum quia in eandem sententiam scripsit Eustathius, ejus verba ex commentario ad Dionys. huc adducturus sum: [illegible] ὁ Περσεύς. Hucusque Eustathii verba, apud quem etiam Εἰκόνιον reperitur [illegible] Εἰκόνιον ταύτην ἐπωνόμασε. Verum sciunt omnes, τὸ I & EI in veteribus nummis & inscriptionibus sæpenumero promiscue usurpari, sic dicunt [illegible], *Idest* & *Eidest*, quod etiam in sexcentis aliis cernere licet. Apud Ciceronem invenio *Iconium* Epist. V. ad App. Pulchrum *Dein de iter faciam ad exercitum, ut circiter Idus Sextil. putem me ad Iconium fore.* Sed rationem recenset Etymologici Mag. Auctor quare Εἰκόνιον vocatur. [illegible] Non possum reticere, Auctorem Etymologici de Gorgonis imagine etiam mentionem facere, sed occasio, unde urbs nomen acceperit, longe diversa est ab ea, quam supra ex Fastis Siculis, Eustathio atque Cedreno commemoravimus. Sed ejus verba non adscribo, totus locus commodissime in Εἰκόνιον legi poterit.

[67] Ἴκος νῆσος.] De hac insula mentionem faciunt Strabo, Livius & Appianus, sed omnium optime Scylax, perhibens binas urbes in ea sitas fuisse: [illegible] Σκῦρος [illegible]. Sed nimium in nomine fallitur Ortelius, contendens nomen urbis a Phanodemo *Icium* scribi, quod longe a veritate remotum & a Stephani mente alienum est. Vulgati libri exhibent ἔγραψε δὲ Φανόδημος Ἰκιακά. Unde Ortelius non *Icium* sed *Iciacum* formare debuisset. Sed nos pro, ut libri MSS Ἰκιακά reposuimus, quo suo titulo Græcorum Historicorum syntagma augeri posset decet.

[68] Ἰλαραυγάται, οἱ Ἴβηρες.] Puto eosdem esse, qui a Polybio

Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. καὶ Ἰλαραυγάτης ποταμός. A

ἸΛΑΡΙΣ, πόλις Λυκίας· [69] ὡς Πολύχαρμος ἐν Λυκιακοῖς. [70] τὸ ἐθνικὸν, Ἰλαρεύς.

ἸΛΑΤΤΙΑ, πόλις Κρήτης· Πολύβιος τρισκαιδεκάτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Ἰλάττιος. B

ἸΛΕΡΔΑ [71], πόλις πρὸς τῇ Πυρήνῃ Ἰβηρίας. ὁ πολίτης, Ἰλερδίτης.

ἼΛΙΟΝ, πόλις Τρῳάδος, ἀπὸ Ἴλου, [72] ἣν οἱ Τρῶες Ἄτην ἐκάλουν. καὶ αὐτῆς λόφοι δύο, ἐν τῇ Προποντίδι παρὰ Ῥυνδάκῳ ποταμῷ. τρίτη, [73] Μακεδονίας, Ἑλένου κτίσμα. τετάρτη, Θεσσαλίας. πέμπτη, Θρᾴκης, κατὰ Βιζύνην. τὸ ἐθνικὸν, [74] Ἰλιεύς· Ἰλιεὺς ὁ Ἀπόλλων ἐν Τροίᾳ· καὶ θηλυκὸν, Ἰλιάς, καὶ Ἴλιος, καὶ Ἰλία, καὶ Ἰλιακός· [75] οὐδετέρως δὲ παρὰ πᾶσι τὸ Ἴλιον· παρὰ Ὁμήρῳ δὲ, θηλυκῶς. τὸ γὰρ Ἴλιον αἰπὺ, [76] νοθεύει Ἀρίσταρχος. C D

ἸΛΙΣΣΟΣ [77], ποταμὸς τῆς Ἀττικῆς, ἐν ᾧ τιμῶνται αἱ Μοῦσαι Ἰλισσιάδες, ὡς Ἀπολλόδωρος. E

ἸΛΛΥΡΙΑ, χώρα πλησίον τοῦ Πασγαίου, [78] ἀπὸ Ἰλλυρίου τοῦ Κάδμου παιδός. οἱ οἰκήτορες,

Hecatæus in Europa. Et Ilaraugates, fluvius.

ILARIS, urbs Lyciæ, de qua Polycharmus in Lyciacis, Gentile, Ilarenſis.

ILATTIA, urbs Cretæ, de qua Polybius libro XIII. Gentile, Ilattius.

ILERDA, oppidum ad Pyrenem Iberiæ. Oppidanus, Ilerdita.

ILIUM, urbs Troadis, nomen habens ab Ilo. Hanc urbem Trojani Aten appellabant. Duo ejus ſunt colles in Propontide ad Rhyndacum omnem. Tertia, Macedoniæ, ab Heleno condita. Quarta, Theſſaliæ. Quinta, Thraciæ juxta Bizynam. Gentile Ilienſis. Ilienſis Apollo eſt Trojæ. Hinc fœmininum, Ilias, & Ilius & Ilia & Iliacus. Neutro genere ab omnibus effertur Ilium, ſed apud Homerum genere fœminino. Illud enim Ἴλιον αἰπὺ Ariſtarchus ſpurium cenſet.

ILISSUS, Atticæ fluvius, ubi coluntur Muſæ Iliſſides, teſte Apollodoro.

ILLYRIA, regia prope Pangæum ab Illyrio Cadmi filio. Incolæ, Illyrii, & Illy-

Polybio lib. III. Ἰλεργῆται & lib. X Ἰλεργᾶται appellantur. Et fortaſſis urbem Ἰλεργαῖοι habitarunt, de qua in ſequentibus noſter ex Polyb. lib. XVI:

[69] Ὡς Πολύχαρμος.] Voculam ὡς ex MSS Palatinis heic inſeruimus.

[70] Τὸ ἐθνικὸν, Ἰλάττιος.] Typothetarum error obſederat Xylandrianam editionem: τὸ ἐθνικὸν, Ἰλαττίας. Alter Aldina, Florentina & MSS.

[71] Ἰλέρδα, πόλις.] Urbs Catoloniæ munitiſſima ad Secorim amnem, quæ hodie ab Hiſpanis parum corrupto nomine dicitur *Lerida*.

[72] Ἣν οἱ Τρῶες Ἄτην ἐκάλουν.] Libri MSS & editi conſtanter: ὡς οἱ Τρῶες Ἄντην ἐκάλουν, ſed non ſine inſigni errore: quare ſine alea doctiſſimi Meurſii correctionem in contextum recepi, quam etiam egregie confirmat locus Apollodori lib. III: [illegible] Helychius: Ἄτης λόφος, [illegible].

[73] Μακεδονίας.] Hujus meminit Livius lib. XXXI: *Præſidio ibi relicto, Ilion (nomen propter alteram in Aſia urbem, quam oppidum notius) vi capitur.* De Ilio Theſſaliæ & Thraciæ juxta Bizyam in Aſtarum finibus apud alios nulla ut mentio. Montis hoc nomine meminit Pauſan. in Lacon. [illegible]

[74] Ἰλιεὺς ὁ Ἀπόλλων ἐν Τροίᾳ.] In libris calamo exaratis legitur: Ἴλιος ὁ Ἀπόλλων ἐν Τροίᾳ, quam lectionem nemo parum verſatus probaturus eſt: nam Ἴλιος non eſt gentile, ſed apud poetas ponitur pro Ἰλιάς, quemadmodum pro [illegible]. In prioribus editionibus, Aldina ſcilicet & Florentina, hæc verba unicam cum Ἰλέρδα, quod proxime præcedit, ſectionem conſtituebant, atque peſſimo errore legebatur Ἴλιος ὁ Ἀπόλλων ἐν Τροίᾳ. Videns Xylander hujus rei abſurdum, ſejunxit illa, & ex iiſdem capitulum confecit. Verum quis non videt hæc loco mota eſſe, & ad vocem Ἴλιον pertinere, ubi jam ſuo loco repoſita ſunt, niſi vehementer fallor? Gentile Ἰλιεὺς apud antiquarios Goltzium, Spanhemium ſatis frequenter occurrit, ut & Ἴλιος apud Triſtanum & Goltzium. ΙΛΙΕΩΝ ΒΙΣ ΝΕΩΚΟΡΩΝ. Sed obiter obſervandum, Homerum nunquam hoc gentile uſurpaſſe; pro Ἰλιεῖς paſſim habet Τρῶες, ut multis docet Euſtath. ad Iliad. B: [illegible]

[75] Οὐδετέρως.] Promiſcue etiam utuntur Latini. Virgil. lib. III Æneid.

Poſtquam res Aſiæ, Priamique evertere gentem
Immeritam viſum ſuperis, ceciditque ſuperbum
Ilium. ---- ----

Ad quæ verba Servius: *Superbum Ilium. Nobile Ilium autem Virgilius, neutro tantum genere declinat. Horatius etiam fœminino, ut, non ſemel Ilios vexata*

[76] Νοθεύει Ἀρίσταρχος.] Sic legunt libri vulgati & editi. Salmaſius ad marginem ſui libri cenſet, vocem νοθεύειν nuſquam ſumi tranſitive, atque ideo debere legi, vel νοθεύει ὡς Ἀρίσταρχος, vel νοθεύει παρ' Ἀριστάρχῳ.

[77] Ἰλισσὸς, ποταμὸς τῆς Ἀττικῆς.] Summa librariorum ſupinitas in omnibus libris pro ποταμὸς ſubſtituerat πόλις, cum in Attica hoc nomine oppidum non reperiatur. Pauſanias in Atticis: [illegible] Et mox ſequitur: [illegible] Pauſanias amnem Ἰλισσὸν, & Muſas Ἰλισσιάδας appellat, omnes tamen, quos legi, Strabo, Dionyſius Alexandrinus, Apollonius, Apoll. Rhodius, [illegible] Ἰλισσόν. Verum EI & I ſæpe numero confundi, paſſim inculcavimus. Videtur tamen, hinc duplex gentile fœminin deduci poſſe Ἰλισσιάδες apud noſtrum, & Ἰλισιάδες apud Pauſaniam.

[78] Ἀπὸ Ἰλλυρίου τοῦ Κάδμου.] Sic corrigendum cenſui, cum in omnibus libris legeretur τοῦ Κάδμου [illegible]. Et ſic corrigi debere, mecum cenſebunt omnes in veterum lectione verſati. Apollod. lib. III: [illegible] Optime quoque Euſtathius ad Dionyſ. [illegible]

ρες. Ἰλλυριοὶ, [79] καὶ Ἰλλυρὶς, καὶ Ἰλλυριὰς, καὶ A Ἰλλυρία, καὶ Ἰλλύριον· καὶ Ἰλλυρίζω, Ἰλλυριστὶ, Ἰλλυρικός.

ΙΛΟΥΡΓΕΙΑ, πόλις Ἰβηρίας· Πολύβιος ἑνδεκάτῃ. [80] τὸ ἐθνικὸν, Ἰλουργεάτης. B

ΙΜΒΡΑΣΟΣ [81], ἡ Σάμος, ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ. τὸ ἐθνικὸν, Ἰμβράσιος, καὶ Ἰμβρασία.

ΙΜΒΡΟΣ [82], νῆσος ἐστὶ Θρᾴκης, [83] ἱερὰ Καβείρων καὶ Ἑρμοῦ, ὃν Ἴμβραμον λέγουσιν οἱ Κᾶρες. [84] ἔστι καὶ πόλις· οἱ οἰκοῦντες, Ἴμβριοι. C

ΙΜΕΡΑ, πόλις Σικελίας· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. ἔστι καὶ Λιβύης. ὁ πολίτης, Ἱμεραῖος. ἔστι καὶ ποταμὸς Ἱμέρας, ὡς Νικάνωρ. D

ΙΜΥΡΑ [85], πόλις Φοινίκης. ὁ πολίτης, Ἰμυρεύς.

ΙΜΦΗΣ, ἔθνος προσεχὲς τοῖς Περραιβοῖς. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ· οἰκοῦσιν [86] Ἴμφεες καὶ Περραιβοί. E

ΙΝΑ-

Illyris, & Illyrias, & Illyria & Illyrium. Et verbum Illyrizo, Illyrice, & Illyricus.

ILLURGIA, urbs Iberiæ, de qua Polybius libro XI. Gentile, Ilurgiates.

IMBRASUS, ſic dicitur Samus a fluvio. Gentile, Imbraſius & Imbraſia.

IMBRUS, Thraciæ inſula eſt, Cabiris ſacra & Mercurio, quem Cares Imbramum appellant. Eſt quoque urbs, cujus incolæ, Imbrii.

HIMERA, oppidum Siciliæ de quo Hecatæus in Europa. Eſt quoque Libyæ. Oppidanus, Himeræus. Eſt etiam fluvius, Himeras, de quo Nicanor.

IMYRA, oppidum Phœniciæ. Oppidanus, Imyrenſis.

IMPHES, gens Perrhæbis finitima, de qua Hecatæus in Europa, Habitant Imphees & Perrhæbi.

INA-

[illegible] ἀπ' Ἰλλυρίου τοῦ Κάδμου. Idem quoque perhibet ad verſum Dionyſii 381.

[79] Καὶ Ἰλλυρὶς] Emendat Salmaſius ad oram ſui Stephani, καὶ Ἴλλυρος. Dubito profecto quid recipiendum ſit. Ἰλλυρὶς enim optime de regione, & Ἴλλυροι de incolis uſurpatur. Euſtath. ad Dionyſ. [illegible] Κεραύνια ὄρη [illegible] Ἴλλυρις, [illegible]. Quod formandum eſſet a caſu recto Ἴλλυς, de quo vide Etymologici Mag. Auctorem in voce Κέραυνος.

[80] Τὸ ἐθνικὸν, Ἰλουργεάτης] Libri editi lacunoſum circumferunt hunc locum, & in MSS nullum auxilium. Nos ex conjectura gentile Ἰλουργεάτης formavimus Quibus hoc non arrideat, forment per me licet Ἰλουργηνοί, quod etiam non incommode hinc deduci videtur. Appianus in Ibericis urbem *Ilurgiam* appellat: [illegible] Ἰλουργίαν πόλιν.

[81] Ἴμβρασος, ἡ Σάμος.] Peſſime in duabus prioribus editionibus legebatur: Ἴμβρασος, ἡ Σάμος, ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ· Τὸ [illegible], Ἰμβράσιος, καὶ Ἰμβρασία. Quem errorem Xylander deinceps vidit & correxit. Imbraſium hanc inſulam fuiſſe appellatam multi teſtantur. Hyginus Fab. XIV: *Ancæus alter Neptuni filius ab Imbraſo fluvio, quæ Parthenia appellata eſt, nunc autem Samos dicitur.* Apollonii Rhodii Scholiaſt. ad verſ. 187 lib pr. [illegible] Ἴμβρασος [illegible] Σάμου, [illegible]. Gentile Imbraſius & Imbraſia utitur Apol. Rhod. lib. II:

— [illegible]

[illegible] —

Fœmininum Junoni, natæ in illa inſula ſub vitice, ſæpenumero a poetis & Mythologiæ doctoribus attribuitur Vide Pauſ. lib. VII. & Callimach. Hym. in Dianam.

[82] Ἴμβρος, νῆσος ἐστὶ Θρᾴκης &c.] Totum hoc capitulum in libris hactenus editis [illegible] antate, & librariorum negligentia detorpatum extat, in iis enim ad hunc modum exeſum legitur: Ἴμβρος, [illegible] Καβείρων καὶ Ἑρμοῦ, [illegible]. Auctoritate MSS ἐστὶ Θρᾴκης interavimus, ut [illegible] quibus in terris Imbros ſita ſit. & pro Ἴμβρος, MSS iiſdem ſuadentibus Ἴμβραμον repoſuimus, verum Mercurii nomen. Denique pro [illegible], quod conſtanter exhibent editi & calamo exarati, [illegible], in [illegible] auctoritate Archiepiſcopi Theſſalonicenſis, qui ſua ætate hunc Stephani locum, in ſuis ad Dionyſ. Periegetam comment. ita tranſcripſerat: Ἡ δὲ Ἴμβρος Θρᾳκικὴ μὲν ἐστι νῆσος, ἱερὰ Καβείρων ἐν αὐτῇ· [illegible] Καβείρων [illegible] καὶ Ἑρμοῦ, ὃν Ἴμβραμον λέγουσιν οἱ Κᾶρες, ὡς ἐν τοῖς Ἐθνικοῖς ἀναγράφεται. Hæc cum ſcripſeram, incidi in Petri Danielis Huetii Demonſt. Evangelicam, hodie profecto in Gallia in omni doctrinæ genere primas tenentis, in qua video V. Cl. de hac quoque emendatione mentionem feciſſe, ſimulque indicaſſe, quis fuerit ille *Imbramus*, cui inſula hæc nominis originem debeat. Eam viſe Propoſ. IV cap. VII.

[83] Ἱερὰ Καβείρων] Quatuor fuere Cabiri, Ceres, Proſerpina, Pluto & Mercurius, teſte Etymologici Mag. Auctore: [illegible], Ἀξίερος, Ἀξιόκερσα, Ἀξιόκερσος· Ἀξίερος μέν ἐστιν ἡ Δημήτηρ· Ἀξιόκερσα, ἡ Περσεφόνη· Ἀξιόκερσος δὲ, ὁ Ἅδης· [illegible]. Verum video locum hunc eſſe mutilum, & quartum nomen deſiderari. Sine dubio poſt vocem Ἅδης hæc adjicienda ſunt: [illegible] Κασμῖλος, ὁ Ἑρμῆς ἐστι. Hunc locum ſic poſſe & debere ſuppleri, liquet ex Mnaſea & Dionyſiodoro apud Apoll. Rhod. Scholiaſt. ad lib. I. Ubi iiſdem plane verbis & nominibus hæc de Cabiris hiſtoria refertur. Verum hoc etiam [illegible], quoſdam duntaxat duos Cabiros ſtatuere, ſeniorem alterum Jovem, alterum juniorem Bacchum, quod ex iiſdem locis apud Scholiaſt. & Auctorem Etymol. manifeſte liquet. Camillum autem vocant Cademilum, & lingua Bœotica Mercurium denotare perhibent, ut teſtis eſt Scholiaſt. ad Lycophronem.

[84] Ἔστι καὶ πόλις] Urbs Siciliæ, ut & fluvius, de quo hac ſectione noſter mentionem facit, ſatis celebres ſunt, ſed non adeo oppidum Libyæ, quod [illegible] non memoratur. Cenſeo noſtrum librariorum vitio eſſe depravatum, & pro Λιβύης debere legi [illegible], nam in illa inſula noſtro celebratur urbs hoc nomine, ita enim ille in ſequentibus: Ἴαιτα, πόλις ἐν [illegible], [illegible], ὡς Πλάνηχα καὶ Ἴαιτα.

[85] Ἴμυρα, πόλις Φοινίκης] Bene conjicit [illegible], idem eſſe oppidum, quod in ſequentibus a noſtro vocatur Σίμυρος, & ex Hecatæo [illegible] genere neutro. Nominibus propriis ſibilando addi & demi S, notius eſt quam quod hic repeti debeat.

[86] Ἴμφεες καὶ Περραιβοί.] Copulativam inſerere viſum fuit, ſic ipſa ſententia, & ſenſu poſtulante. Ex Perrhæbis conjicimus, Impheas gentem Theſſalicam fuiſſe, niſi quis hæc Perrhæbos Epiroticos intelligi velit.

ἸΝΑΧΊΑ, ἡ Πελοπόννησος, οὐ μόνον τὸ A Ἄργος· ἀπὸ Ἰνάχου τοῦ ποταμοῦ. τὸ ἐθνικὸν, Ἰνάχιος· καὶ διὰ διφθόγγου, ὡς Αἰσχύλος Προμηθεῖ δεσμώτῃ·

Πῶς δ' οὐ κλύω τῆς οἰστροδινήτου [87] κόρης
[88] Τῆς Ἰναχείης; ἣ Διὸς θάλπει [89] κέαρ. B

καὶ οὐδέτερον·

Οἵ τ' Ἰνάχειον σπέρμα τοὺς ἐμοὺς λόγους.

καὶ διὰ τοῦ ι, Ἰνάχιον· καὶ [90] Ἰναχίτης, καὶ Ἰναχιεύς.

ἼΝΔΑΡΑ [91], Σικανῶν πόλις· Θεόπομπος. τὸ ἐθνικὸν, Ἰνδαραῖος, ὡς Ἱμεραῖος. C

ἸΝΔΙΚΗ', πόλις Ἰβηρίας, πλησίον Πυρήνης. τινὲς δὲ Βλαβέρουραν αὐτὴν φασι. τὸ ἐθνικὸν, [92] Ἰνδικῖται. D

Ἰ'ΝΔΟ'Σ, ποταμός· ἀφ' οὗ Ἰνδοί· ἀφ' οὗ Ἰνδικὸς, καὶ Ἰνδικοί.

[93] Καὶ Ἰνδικὸν οἶδμα θαλάσσης.

λέγεται καὶ Ἰνδῷος.

ἼΝΥΣΣΟ'Σ, πόλις Αἰγύπτου, προσεχὴς τῷ Κασίῳ ὄρει· [94] Ἡρόδοτος. E

Ἰ'ΝΣΟ'ΒΑΡΕΣ [95], ἔθνος Κελτικὸν πρὸς τῷ Πάδῳ, οὓς καὶ Ἰνσόβρας φασίν.

ἸΝΣΟΒΡΟΙ, ἔθνος Ἰταλικόν· Πολύβιος ις'. F

ἼΝΥΚΟΝ, πόλις Σικελίας. [96] Ἡρόδοτος δὲ Ἴνυχα αὐτὴν φησιν, ἀπὸ τοῦ Ἴνυξ. ἔοικε

INACHIA, ſic Peloponneſus, non duntaxat Argos dicitur, & nomen habet ab Inacho fluvio. Gentile, Inachius, cujus uſus per diphthongum reperitur apud Æſchylum in Prometheo vincto:

Quomodo non celebrem œſtro agitatam puellam
Inachiam? Quæ Jovis fovet cor.

Et genere neutro:

Quique Inachium ſemen ſermones meos.

Et per I invenitur Inachium, & Inachita, & Inachienſis.

INDARA, Sicanorum urbs, de qua Theopompus. Gentile, Indaræus, uti Himeræus.

INDICA, urbs Iberiæ prope Pyrenen, quam nonnulli Blaberuram appellant. Gentile, Indicitæ.

INDUS, fluvius, unde Indi, & Indicus & Indici.

Et Indicus tumor maris.

Dicitur quoque Indous.

INYSSUS, urbs Ægypti, Caſio monti propinqua, teſte Herodoto.

INSOBARES, gens Celtica ad Padum, quos etiam Inſobras appellant.

INSOBRI, gens Italica, teſte Polybio lib. XVI.

INYCUM, urbs Siciliæ. Herodotus vero hanc *Inycha* appellat a caſu recto *Inyx*. Sed

87 Κέρας.] Ita erat emendandum ex Æſchylo, ex editionibus Aldina Florentinaque, atque etiam ex manu exaratis codicibus. Male in Xylandriana legitur κέρας.

88 Τῆς Ἰναχείης.] Sic optime a Xylandro editum, jubente Stephano ſcriptionem per diphthongum. In MSS & prioribus editionibus reperitur male τῆς Ἰναχίης, quod etiam hodie in Æſchyli vulgatis non conſpicitur.

89 Κέαρ] Sequimur & hoc loco Xylandri editionem, in prioribus enim excuſum eſt κέρας, quod etiam nonnulli codices MSS repræſentant.

90 Ἰναχίτης.] Invenitur hoc gentile in voce Μαίναλος, verum ibi non formatur ab Ἰναχία, ſed ab Ἴναχος. Τὸ ἐθνικὸν, Μαινάλιος, καὶ θηλυκὸν Μαιναλία· καὶ Μαιναλίτης, ὡς Ἴναχος Ἰναχίτης.

91 Ἴνδαρα, Σικανῶν πόλις.] Ita nunc hanc urbem appellat ex Theopompo, inſerta liquida, pro Ἴδαρα, quemadmodum Feſtus Avienus & alii hoc nomen protulerunt. Alio loco Δαρὰ vocatur a noſtro, & quanquam inde liquido conſtet, duas civitates noſtrum formaſſe, eſt tamen una atque eadem, nam ſcripturæ diverſitas, diverſas civitates non condit.

92 Ἰνδικῖται] Conſtanter ſic legunt libri MSS & editi, ſed in Strabone, quem noſter contuliſſe videtur, hodie Ἰνδικῆται exſtat, pro quo ego Ἰνδικῖται Stephani eligendum cenſeo: nam a nominibus in α deſinentibus formare noſter non ſolet gentilia in ήτης, ſed in ίτης, ut multis exempl[is] monſtrari poteſt: Αἴθαλα Αἰθαλίτης, Ἴοπη Ἰοπίτης, Σίδηνη Σιδηνίτης &c. Hujus formæ canonem lege in voce Αἴθαλα. Verum ab Αἴγινα fit Αἰγινήτης, quod tanquam rariſſimum annotavit Stephanus, ſic enim ille iſthac ſectione: Τὸ θηλυκὸν τοῦ Αἰγινήτου, Αἰγινῆτις. Σπάνιον δὲ τὰ εἰς της ἐθνικὰ, τῷ η παραλήγεται, ὑπὲρ τρεῖς συλλαβὰς βαρύτονα. οἷον δὲ ταῦτα Αἰγινήτης, Μαλεάτης. Sed ad *Indicetas* redeamus, de quibus Strabo lib. III: Οἰκοῦσι δ' Ἀδαϊσταῖοι τε ὀλίγοι καὶ λοιπὸν τὰς προσεχεῖς Πυρήνῃ Ἰνδικῆται, μερισθέντες τετραχῆ. Hos Plinius lib. III: cap. III. *Indigetes* appellat, & Ptolemæus lib. II *Endigetas*, quos ad Sambrocæ oſtia poſuit.

93 Καὶ Ἰνδικὸν οἶδμα θαλάσσης.] Hemiſtichium hoc noſter deſumpſit ex Dionyſ. Periegetâ circa principium, ubi de Indo fluvio loquitur:

Αὐτὰρ ὅ γ' ἀντολίῃσι φαείνεται αἰθρήνεσσιν,
Ἠῶος κελάδων ἐς Ἰνδικὸν οἶδμα θαλάσσης.

94 Ἡρόδοτος] Locus, quem noſter innuit, exſtat lib. III: ſed ibi paſſim Ἰήνυσος urbis nomen ſcribitur: Ἀπὸ ταύτης τὰ ἐμπόρια τὰ ἐπὶ θαλάσσης μέχρι Ἰηνύσου πόλιός ἐστι τοῦ Ἀραβίου. Ἀπὸ δὲ Ἰηνύσου, αὖτις Συρίων μέχρι Σερβωνίδος λίμνης, παρ' ἣν δὴ τὸ Κάσιον ὄρος τείνει ἐς θάλασσαν. Verum uter ſit emendandus, nemo facile dixerit, niſi aliunde lux affulgeat: nam noſter elementorum ordinem ſequitur, & Herodoti codices conſtanter Ἰήνυσος repræſentant.

95 Ἰνσόβαρες] Salmaſius hanc ſectionem ad marginem ſui libri hunc in modum emendat: Ἰνσόβαρες, ἔθνος Κελτικὸν πρὸς τῷ Πάδῳ, οὓς Πολύβιος καὶ Ἰνσόβρας φησί. Verum non addit, ſe hoc ſupplementum in MSS inveniſſe, ut paſſim ſolet. Sequitur proxima ſectione Polybii nomen, quare illud jam recipere non videbatur conſultum: cenſeo enim duas iſtas ſectiones in genuino Stephani opere, unicam duntaxat conſtituiſſe. Eadem enim gens eſt, ſive *Inſubros*, *Inſobros* vel *Inſubres* appellaveris. Ejus luculentam deſcriptionem pete ex Cluverio lib. I Ital. Antiq. lib. I cap. XXIV.

96 Ἡρόδοτος δὲ Ἴνυχα] Ita hunc locum emendavi ex mente doctiſſimi Cluverii, cum in vulgaris Stephani legeretur, Ἴνυκον, πόλις Σικελίας. Ἡρόδοτος δὲ Ἴνυκον αὐτὴν φησιν, ἀπὸ τοῦ Ἴνυξ. Apud Herodotum lib. VI utraque formatio legitur, primum ἐς Ἴνυκον: & paullo poſt ἐκ τοῦ Ἴνυκος. Sed ita variaſſe auctorem vix credit Cluverius: magiſque ſuſpicatur, ſcriptum fuiſſe ab eo ἐς Ἴνυχα, ab recto caſu Ἴνυξ, quem noſter heic citat. Quod in principio ſectionis Ἴνυχα repoſuerim, in eo etiam auctori-

ἔοικε δ' ἐσφάλθαι· ἀφ' οὗ Ἰνυχῖνος οἶνος. A ἴδιος γὰρ ὁ τύπος τῶν Σικελῶν. [97] Ἰνυκῖνος οὖν δεῖ.

ἼΞΙΑΙ [98] πληθυντικῶς, χωρίον τῆς Ῥόδου, ἀπὸ Ἴξου λιμένος. καὶ Ἴξιος Ἀπόλλων, ὡς Ἀρτεμίδωρος δεκάτῳ γεωγραφουμένων. B

ἸΞΙΑΣ, πόλις Οἰνώτρων, ἐν μεσογαίᾳ· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ· ἐν ᾗ Ἰξιὰς πόλις, ἐν ᾗ [99] Μενεκίνη πόλις.

ἸΞΙΒΑΤΑΙ, ἔθνος πρὸς τῷ Πόντῳ, C προσεχὲς [1] τῇ Ἰνδικῇ· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ.

ἸΟΠΗ [2], πόλις Φοινίκης, πλησίον Ἰαμνίας, ὡς Φίλων· ὡς δὲ [3] Διονύσιος, Παλαιστίνης. Φοινίκη γὰρ καὶ ἡ Παλαιστίνη. ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Ἰόπης τῆς Αἰόλου θυγατρὸς, D τῆς γυναικὸς Κηφέως, τοῦ κτίσαντος, καὶ βασιλεύσαντος, τοῦ καταστερισθέντος, οὗ ἦν γυνὴ Κασσιέπεια. [4] οἱ Ἕλληνες κακῶς φασιν· [5] ἀφ' οὗ Κηφῆνες οἱ Αἰθίοπες. ἔστι καὶ Θεσ-

Sed videtur eſſe error. Hinc Inychinum vinum. Hæc enim forma Siculis propria eſt. Oportebat igitur eſſe Inycinus.

IXIÆ, num. multitudinis, munimentum in Rhodo, ab Ixo portu ſic dictum. Et Ixius Apollo, teſte Artemidoro lib. x Geographicor.

IXIAS, urbs OEnotrorum in mediterraneis, ut qua Hecatæus in Europa. Erat autem Ixias urbs, & Menecine urbs.

IXIBATÆ, gens ad Pontum, Indicæ finitima, cujus meminit Hecatæus in Aſia.

IOPE, urbs Phœniciæ prope Iamniam, auctore Philone: ſed juxta Dionyſium, Palæſtinæ. Phœnicia enim Palæſtina dicitur. Nomen habet a Iope Æoli filia, Cephei uxore, qui urbem condidit, ibique imperium exercuit, quique deinde in ſtellarum numerum relatus eſt, cujus uxor erat Caſſiopeia. Male hoc referunt Græci Ab eo Cephenes Æthiopes nomen ſortiuntur. Eſt quoque alia Theſ-

auctoritate Characis uſus ſum, qui hoc nomine utitur in Καμικὸς, πόλις Σικελίας, ἐν ᾗ Κώκαλος ἦρχεν, ὁ Δαιδάλου. Χάραξ δὲ Ἴνυκον ταύτην φησίν. Vide præterea Pauſaniam in Achaicis.

97 Ἰνυκῖνος οὖν δεῖ.] Sequimur lectionem manu exaratorum codicum: male enim vulgati exhibent Ἰνυχῖνος. Ita quoque Cluverius emendabat, uti jam admonuimus. Vide præterea Heſychium in voce Ἴνυκος, cujus locum idem vir doctus a mendis repurgavit.

98 Ἴξιαι, πληθυντικῶς.] Approbat hanc formationem Caſaubonus ad Strabonem, in quo numero ſingulari legitur Ἴξια, quod tamen incertum eſt, an non etiam pro plurali poſitum ſit. Μεσῆ δὲ Ἀλύδη Ἴξια χωρίον & Μνασύριον. Si quis præter Strabonem & Stephanum hujus loci meminerat, lis facile dirimi poſſet.

99 Μενεκίνη.] Vide Stephanum in illa voce.

1 Τῇ Ἰνδικῇ.] Ita conſtanter legunt libri MSS & vulgati. Præfert Voſſius ad Scylacem τῇ Σινδικῇ. Sed non magnopere contendet cum illis, qui apud Stephanum & alios recentiores *Indicam* & Indos retinent, cum tamen certum ſit, antiquiores omnes unanimi conſenſu regionem hanc Ponticam *Indicam* & Indos appellaſſe.

2 Ἰόπη, πόλις Φοινίκης] Sic ſolent ſcribere illud urbis nomen poetæ, inter quos Dionyſius Alexand. de ſitu orbis, & alter Dionyſius de Aſia, citatus a Stephano in Δῶρος, Propertius, Avienus, nec non Priſcianus:

Hi muros Iopes, Gazan quoque Elaida complent.

Sed hi videntur hic metro conſuluiſſe: nam negare non poſſum, quin etiam poetæ duplici π vocem extulerint, quod tamen ab iis potiſſimum factum obſervo, qui oratione ſoluta uſi ſunt, ut Strabo, Pauſanias, Joſephus, Plinius & alii: utrumque interim recte, monente Cl. Voſſio ad Melam. Arridet tamen magis ſcriptura per duplex π, quia in voce Αἰθιοπία liquet, etiam hanc ſcripturam Stephanum ſuo calculo adprobaſſe, & quia inde recentiores *Zaffa* & *Iaffa* formarunt, quo nomine hodie inſignitur, quanquam urbs funditus ſit deleta, & ibi duntaxat diverſorium inveniatur, Hieroſolyma & alia loca ſancta petentibus, deſtinatum. Noſter urbem in Phœnicia collocat, Dionyſius in Palæſtina, alii in Syria: ſed res eodem redibit, ſi illorum mentem bene interpreteris: quod commodiſſime fieri poteſt verbis Herodoti lib. III: Ἐν δὲ ἐν τῇ μοίρῃ ταύτῃ Φοινίκη τε πᾶσα, καὶ Συρίη ἡ Παλαιστίνη καλεομένη. Syriæ nomen aliquando apud auctores tam late ſumitur, ut Phœniciam & Palæſtinam comprehendat: nam Phœnicia Syriæ regio eſt maritima, quæ ad meridiem habet Palæſtinam, quæ antiquitus Chanaan, & ab exteris Judæa appellabatur. Sed nemo ſanus facile concoquere poterit, *Ioppen* Æthiopiæ attribui, quod olim fecit Iſacius ad Lycophronem: Κηφεὺς ὁ Αἰθιόπων βασιλεὺς & Κασσιεπείας γίνεται πατὴρ Ἀνδρομέδας· ἐρίζουσα δὲ ἡ Κασσιέπεια [lege Κασσιεπείας] περὶ κάλλους τῇ Ἥρᾳ, ἢ καθ' ἑτέρους, ταῖς Νηρηΐσι, ὁ Ποσειδῶν αὐτῷ παραχαλκοῦ ἐπιπέμπει κῆτος, ὃ τὴν Αἰθιοπίαν ἐλυμαίνετο. Χρησμοῦ δὲ ὁ Κηφεὺς τὴν ἑαυτοῦ θυγατέρα τὴν Ἀνδρομέδαν πρὸς βορὰν ἔδωκε ἐκκειμένην τῷ κήτει, καὶ περὶ πόλιν Αἰθιοπίας Ἰόππην, δεσμοῖς σιδηροῖς δεσμοῦσι αὐτὴν παρά τινας πέτρας. Sic videmus Ioppen Phœniciæ in Æthiopiam tranſlatam, qui error inde originem & incrementum ſumſit, quod Cephea Æthiopiæ regem ſtatuerint. Hyginus in Aſtronomico: *Hunc Euripides cum cæteris Phœnicis F. Æthiopum regem eſſe demonſtravit, Andromedæ patrem, quam ceto propoſitam notiſſima hiſtoria dixerunt.* Sic quoque Apollodorus lib. II Cephea regem Æthiopum ſtatuit, & fabulam in Æthiopia fingit: Παραγενόμενος δὲ εἰς Αἰθιοπίαν ἧς ἐβασίλευσε Κηφεὺς, εὗρε τὴν τούτου θυγατέρα Ἀνδρομέδαν, παρακειμένην βορὰν θαλασσίῳ κήτει. Verum ex hiſce omnibus non liquet, Ioppen in Æthiopia eſſe collocandam.

3 Διονύσιος Παλαιστίνης] Dionyſius Alexandrinus in Periegeſi Ioppæ quidem meminit, ſed is in Phœnicia, non Palæſtina collocat:

Οἱ δ' ἄλλοι ἑξῆς ἔασιν ἐπώνυμον Φοίνικες.

Et mox recenſet eorum urbes:

Οἵ τ' Ἰόππην, καὶ Γάζαν, Ἐλαΐδα τ' ἐνναίουσι.

Ergo alius Dionyſius eſt intelligendus, & fortaſſis is, qui de Aſia ſcripſit, quem noſter in Dori deſcriptione citat, quæ urbs non longe a Ioppe erat remota.

4 Οἱ Ἕλληνες κακῶς φασι] Qua ratione hæc verba ſint interpretanda, legendum apud Salmaſium in Sol. Exercitat. pag. 570.

5 Ἀφ' οὗ Κηφῆνες οἱ Αἰθίοπες] Si Cepheus in Æthiopia regnavit, quod Græcorum multi tradidere, optimo jure *Cephenes* appellantur. Certiores ſumus eum in Ἰοππίᾳ, & non in Αἰθιοπίᾳ regnaſſe, ubi veterum maxima pars Andromedam Ceto expoſitam tradit. Docet hoc Conon apud Photium: Ἀδελφοὶ δύο γενόμενοι Κηφεὺς & Φινεὺς, καὶ εἶναι τὴν τοῦ Κηφέως βασιλείαν, τὴν ἐν τῇ μετὰ ταῦτα Φοινίκῃ, τότε Ἰοππίᾳ ὀνομαζομένῃ ἀπὸ Ἰόπης τῆς ἐπιθαλασσίου πόλεως τούνομα λαβοῦσαν. Verum parum refert ex quocunque noſter hoc hauſerit. Cephenes a Græcis male Æthiopas nominari: nos ſcimus alios inter Græcos reperiri, qui Perſas olim a Græcis ſic nuncupatos ſtatuant. Herodotus lib. VII: Ἐκαλέοντο δὲ πάλαι ὑπὸ μὲν Ἑλλήνων Κηφῆνες, ὑπὸ μέντοι σφέων αὐτῶν καὶ τῶν περιοίκων, Ἀρταῖοι. Scholiaſtes ad Lycophronem hæc Herodoti

Θεσσαλίας ἄλλη. τὸ ἐθνικὸν τῆς προτέ- A
ρας, [6] Ἰοπίτης. [7] λέγεται καὶ Ἰοππία, διὰ
τοῦ ι· καὶ [8] ἴσως ἐκ τοῦ Αἰθιοπία. ἐκ δὲ
τοῦ Ἰόπεια διὰ διφθόγγου, Ἰοπείτης, καὶ Ἰο-
πεύς. ἔστι καὶ Ἰοπὶς θηλυκὸν, παρὰ Χά-
ρακι. B

ΙΌΝΙΟΝ, πέλαγος, τὸ περὶ τὴν Ἰταλίαν· Αἰσχύλος [9] Προμηθεῖ δεσμώτῃ. οἱ δὲ ἀπὸ Ἰονίου Ἰλλυριοῦ, [10] ἢ ἀπὸ Ἴονος Ἰταλοῦ. [11] ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Ἀδρίας ὁ Ἰόνιος κόλπος. [12] Λέγουσι δέ τινες καὶ τὸ ἀπὸ Γάζης μέχρις Αἰγύπτου πέ- C λαγος, Ἰόνιον λέγεσθαι. Ἰώνη γὰρ καὶ ἡ Γάζα ἐκαλεῖτο, ἀπὸ Ἰοῦς, βοῦν ἔχουσα πλησίον ἐν τῇ εἰκόνι.

ἼΟΣ [13], νῆσος τῶν Κυκλάδων, ἀπὸ Ἰώνων οἰκησάντων· [14] ἐξ ἧς ἦν Ὁμήρου μήτηρ, ὡς ὁ D χρησμός·

Ὄλβιε,

Theſſaliæ. Prioris gentile eſt Iopites. Dicitur quoque Ioppia per I, quod fortaſſis ab Æthiopia derivatur. Verum a voce Iopeia per diphthongum, ſit Iopeites & Iopenſis. Reperitur quoque Iopis genere fœminino apud Characem.

IONIUM, pelagus circa Italiam, cujus meminit Æſchylus in Prometheo vincto. Nomen habet vel ab Ionio Illyrio, vel ab Ione Italo. Verum Ionius ſinus etiam Adrias vocatur. Perhibent quidam, & mare illud, a Gaza uſque ad Ægyptum, etiam Ionium appellari: nam Gaza Ione dicitur ab Iô, bovem juxta ſe in imagine habente.

IOS, inſula Cycladum, ſic dicta ab Ionibus, qui eam habitavere. Ex hac erat Homeri mater, ut in oraculo legimus:

Felix

Herodoti verba reſpiciens. Ὁ δὲ Κηφεὺς ὁ τῆς Ἀνδρομέδης πατὴρ, βασιλεὺς ἦν Αἰθιόπων· πρότερον δὲ, μὴ χωρὶς Κηφῆνας, ὡς οἱ πολλοί· Ἡρόδοτος Κηφῆνας καὶ Ἀρταίους ἰδίῳ Περσῶν ὀνόματι λέγει, οὐκ Αἰθίοπας λέγων τοὺς Κηφῆνας τοὺς Αἰθίοπας λεγομένους, ἀλλὰ Χαλδαίους. Sed deinde, cum ad vocem Χαλδαῖοι pervenerit, operæ pretium erit inquirere, quibus Cephenum nomen vere competat.

[6] Ἰοπίτης] Perperam editi omnes & libri MSS legebant, Ἰοππίτης, pro quo Ἰοπίτης repoſui, ipſius Stephani auctoritate inductus, ita enim ille in Αἴθαλη· ἐκ δὲ τῆς Αἰθάλη Αἰθαλίτης, ὡς Συβαρίτης, Ἰοπίτης. Periphraſi loco gentilitii utitur Joſephus lib. III cap. XXIX: Καὶ τοῦτο καλοῦσι τοῖς ἀπὸ τῆς Ἰόππης, ὑπὸ τὴν ἐν πνεύματι βίαιον ἐμπεσεῖν. Ubi male per ω mega ſcribitur. Præterea Joſephus gentile fecit Ἰοππηνῶν lib. XIII Antiq. Jud. cap. VIII: Καὶ ἐλθόντος ἐν Ἰόππῃ, φρουρὰν αὐτῆς τῆς πόλεως ἔξω, τῶν Ἰοππηνῶν ἀποκλεισάντων αὐτῷ τὰς πύλας. Invenitur tam ΙΟΠΗΤΗC in nummo Titi apud Goltzium, de quo gentili quanquam non dubitem, non pœnitet tamen in Stephano Ἰοπίτης reſtituiſſe, quippe hæc fuerit mens Ethnicographi, uti ex alio loco evidenter comprobavi.

[7] Λέγεται καὶ Ἰοππία.] Vide quæ in præcedentibus ad hanc ſectionem ex Photio ſunt adducta.

[8] Ἴσως ἐκ τοῦ Αἰθιοπία.] Hæc verba in omnibus MSS non inveniuntur, teſtatur enim Salmaſius, ſe ea in Palatinis non comperiſſe; quæ tamen obelo confodere non audeo, tanquam ab ipſo Stephano profecta, quibus fortaſſis indicare voluit, qua ratione τὸ Ἰοπία ſit pars vocis Αἰθιοπίας, vel ſimile quid. Eadem etiam agnoſcit Etymologus, multis in locis qui Stephanum tranſcripſit: Ἰόπη, πόλις Παλαιστίνης· εἴρηται δὲ εἶναι Αἰθιόπη τις κατοικήσασα ἐν αὐτῇ Αἰθίοπες. Senſus tamen verborum, ſine ſupra allegatis, & quemadmodum ea invenit Salmaſius in antiquis libris, ſatis eſt commodus & manifeſtus: Τὸ ἐθνικὸν τῆς προτέρας, Ἰοπίτης· ἐκ δὲ τοῦ Ἰόπεια διὰ διφθόγγου, Ἰοπείτης· λέγεται καὶ Ἰοπία, διὰ τοῦ ι. ἐκ δὲ τοῦ Ἰόπεια, Ἰοπεὺς καὶ Ἰοπείτης.

[9] Προμηθεῖ δεσμώτῃ] Reſpicit noſter hæc Æſchyli verba:

Χρόνον δὲ τὸν μέλλοντα πόντιος μυχὸς
Σαφῶς ἐπίστασ', Ἰόνιος κεκλήσεται,
Τῆς σῆς πορείας μνῆμα τοῖς πᾶσι βροτοῖς.

Eadem hæc Æſchyli verba leguntur apud Lycophronis Scholiaſt. ſed pro μυχὸς is olim invenit πόρος. De Ionio mari multa apud Cluv. in fine Ital. Antiq. deſ.

[10] Ἢ ἀπὸ Ἴονος.] Euſtathius ἀπ' Ἰονίου ἀνδρὸς Ἰταλοῦ. Quod mihi ſuſpectum eſt. Præferendum videtur Ἴονος, quod eſt apud Stephanum.

[11] Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Ἀδρίας] Etiam pueri norunt Ionium mare *Adriam* appellari. Sed non poſſum non mirari, aliquem inveniri, qui iſtam appellationem in Agathemero expunxit ſine ulla ratione, ita enim ille lib. I cap. III: Τυρρηνικὸν δὲ τὸ μέχρι Σικελίας ἀρχόμενον ἀπὸ τῶν Λιγυστικῶν ἄκρων· εἶτα Αὐσόνιον, εἶτα Κρητικὸν καὶ Σικελικὸν, καὶ Ἰόνιον, καὶ Ἀδρίαν τὸν ἀναχωροῦντα ἐκ τοῦ Σικελικοῦ πελάγους. Omnia hoc loco ſunt ſana & integra, neque opus erat, ab editore ut mutaretur καὶ Ἀδριατικὸν ἀναχωροῦν.

[12] Λέγουσι δέ τινες καὶ τὸ ἀπὸ Γάζης, &c.] Hic locus ſine ullo offenſionis ſigno ab omnibus editus eſt hunc in modum: Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Ἀδρίας ὁ Ἰόνιος κόλπος, τὸ ἀπὸ Γάζης μέχρις Αἰγύπτου· Ἰώνη γὰρ καὶ ἡ Γάζα ἐκαλεῖτο. Quis non videt hæc omni ſenſu eſſe deſtituta, & poſt κόλπος & Αἰγύπτου nonnulla excidiſſe, cujus rei utrum Epitomator, an vero librarii in cauſa ſint, compertum non habeo. Hoc fateor, me per Euſtathium profeciſſe, qui integrum locum in commentariis ad Dionyſium de ſitu orbis poſteris reſervaverat, ita enim ille: Ἰστέον δὲ ὅτι οὐ μόνον Ἰόνιος κόλπος καλεῖται, ἀλλὰ καὶ Ἀδρίας, καὶ Ἀδριανὴ θάλασσα· οἱ δὲ ἀκριβέστεροι τὸ Ἰόνιον μέρος τοῦ Ἀδρίου φασί· λέγεται δὲ Ἰόνιος, ὡς καὶ τῷ Λυκόφρονι δοκεῖ καὶ τῷ Αἰσχύλῳ, ἀπὸ τῆς Ἰοῦς· διενήξατο γὰρ ἐκείνη βοῦς γενομένη καὶ τοῦτο· οἱ δέ φασιν ἀπὸ Ἰονίου ἀνδρὸς (legendum forte Ἴονος) ἀνδρὸς Ἰταλοῦ, ἢ ἀπὸ Ἰονίου ἀνδρὸς Ἰλλυρικοῦ· λέγουσι δέ τινες καὶ τὸ ἀπὸ Γάζης μέχρις Αἰγύπτου πέλαγος, Ἰόνιον λέγεσθαι ὁμοίως, ἀπὸ τῆς Ἰοῦς. Καὶ τὴν ἐκεῖ δὲ Γάζαν, Ἰώνην καλοῦσί τινες· ὅτι βοῦς ἦν ἐν ἀγάλματι τῆς Ἰοῦς, ὅπου τῆς πόλεως. Hæc qui contulerit cum iis a nobis jam divulgatis, is teſtabitur, ſi bona fide agat, nos locum priſtino nitori reſtituiſſe, atque lacunas ſatis commode repleviſſe.

[13] Ἴος, νῆσος τῶν Κυκλάδων.] Male Ios Cycladibus inſulis accenſetur, cum revera una ſit Sporadum, nam & olim Dicæarchus inter Sporadas collocabat:

Αὗται μέν εἰσι Κυκλάδες, ἕτεραι λεγόμεναι
Σποράδες, ἐν αἷς Κίμωλος, εἶτα δὲ πάλιν
Ἀπέχουσα Θήρα νῆσος, εἶτα δ' οὐ πολὺ
Ἴος, εἶτα Νάξος, &c.

Sic quoque Mela lib. II cap. VII: *At interius Melos, Oliaros, Ægilia, Cothon, Ios, Thia, Thera &c. Ita quia diſperſæ ſunt, Sporades. Ab eis Cythnos, Siphnos, Seriphos, Rhene &c. quia in orbem jacent, Cyclades dictæ ſunt.* Nomen habere ab *Ionibus incolis*, uti vult Stephanus, jam dudum Bocharto improbatum eſt, cum linguæ Græcæ genius non patiatur, ut *Ios* deducatur ab Ionibus. Cenſet enim vir doctus, Phœnices עִיּוֹן *Iion* expreſſiſſe, quod derivat ab Hebræa voce, *acervum lapidum* [illegible]: adeo ut ex ipſo nomine colligat inſulam lapidoſam atque ſaxoſam fuiſſe, quemadmodum a multis deſcribitur.

[14] Ὅθεν ἦν Ὁμήρου μήτηρ.] Huc adſcribam verba Euſtathii ad Iliad. II. Ἦν δέ ποτε Φοινίκων, καὶ ὡς ἀπὸ χρησμοῦ μάλιστα τοῖς Ἴωσι τὸ τῆς Ἴου ὄνομα, ἣν καὶ Ὁμήρου πατρίδα ὁ χρησμὸς ὀνόμασεν.

[15] Ὄλβιε, καὶ δύσδαιμον, ἔφυς γὰρ ἐπ' ἀμφοτέροισι, A
Πατρίδα δίζηαι, μητρὶς δέ τοι, οὐ πατρὶς ἐστιν.
Ἔστιν Ἴος νῆσος μητρὸς πατρὶς, ἥ σε θανόντα
Δέξεται, ἀλλὰ νέων παίδων αἴνιγμα φύλαξαι. B

Felix atque miſer, nam ſors te ad utrumque creavit.
De patria quæris; tibi matria, non patria illa eſt.
Inſula Ios matris patria eſt, quæ colliget oſſa
Exanguis: ſed enim puerorum ænigma caveto.

[16] ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Φοινίκη ἡ Ἴος. ἔστι καὶ Λυδίας. [17] ὁ πολίτης, Ἰήτης, καὶ Ἰέτης.

Appellabatur quoque Phœnicia Ios. Eſt quoque Lydiæ oppidum. Oppidanus Ἰήτης & Ἰέτης.

ἸΟΥΔΑΙΑ, Ἀλέξανδρος ὁ πολυΐστωρ, ἀπὸ τῶν παίδων Σεμιράμιδος, Ἰούδα καὶ Ἰδουμαίας· ὡς δὲ Κλαύδιος Ἰόλαος, [18] ἀπὸ Ἰουδαίου Σπάρτωνος, ἐκ Θήβης μετὰ Διονύσου ἐστρατευκότος. [19] τὸ ἐθνικὸν, Ἰουδαιεὺς, τινὲς δὲ Ἰουδαίους φασίν. C D

JUDÆA, uti Alexander Polyiſtor perhibet, nomen habet a filiis Semiramidis Juda & Idumæa. Verum ſecundum Claudium Jolaum a Judæo Spartonis fil. qui Thebis una cum Baccho in militiam abiit. Gentile, Judæenſis: quidam vero Judæos dicunt.

ἸΟΥΕΡΝΙΑ [20], ἡ Πρετανικὴ νῆσος, τῶν δύο ἐλάσσων. τὸ ἐθνικὸν, Ἰουερνιάτης.

JUERNIA, inſula Britannica, duarum minor. Gentile, Juerniates.

ἸΟΥΕΡΝΗ [21], πόλις ἐν τῷ Ὠκεανῷ τῷ Πρετανικῷ.

JUERNE, urbs in Oceano Britannico.

ἸΟΥΕΡΝΙΑ, νῆσος. ἐθνικὸν, Ἰούερνοι. E

JUERNIA, inſula. Gentile, Juerni.

ἸΟΥΛΕΙΣ [22], οἱ Ῥωμαῖοι, ἀπὸ τοῦ βασιλέως, ἀφ' οὗ καὶ ὁ μήν· ἢ ἀπὸ Ἰουλίδος. τὸ ἐθνικὸν, Ἰουλιεὺς, καὶ Ἰουλιάς. τὸ θηλυκὸν, Ἰουλίς.

JULEI, ſic Romani vocantur a rege, a quo & menſi nomen eſt inditum, vel ab Julide. Gentile, Julenſis & Julias: genere fœm. Julis.

ἸΟΥ- JU-

[15] Ὄλβιε &c.] Sequimur priores editiones, & manu exaratos codices. Peſſime Xylandriana: Ὄλβιε, quod mirum, cum etiam alii auctores, de hoc oraculo mentionem facientes, τὸ ὄλβιε agnoſcant. Vide Plutarchum, apud quem oraculum illud multo auctius circumfertur & Pauſan. in Phocicis.

[16] Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Φοινίκη.] Plinius lib. IV cap. XII: *Ios a Naxo viginti quatuor Mil. paſſ. Homeri ſepulchro veneranda, longitudinis vigintiquinque mil. ante Phœnice appellata.* Sed inſigniter errat Cl. Bochartus, dum ex hac Stephani ſectione ſtatuere conatur, hanc inſulam a Lydis Lydiam nominari, cum revera hoc longiſſime ſit remotum ab ejus opinione, vult enim noſter in Lydia eſſe oppidum, quod *Ios* appellatur.

[17] Ὁ πολίτης, Ἰήτης.] Apud veteres ſæpiſſime occurrit hoc gentile. Paus. in Phoc. Δείκνυται δὲ Ἰῆται καὶ Ὁμήρου μνῆμα. Proclus in Homeri Vita: Καὶ διὰ τοῦτο οἱ μὲν Κολοφώνιοι αὐτὸν ἀπεγράψαντο, οἱ δὲ Χῖοι, οἱ δὲ Σμυρναῖοι, οἱ δὲ Ἰῆται.

[18] Ἀπὸ Ἰουδαίου Σπάρτωνος.] Et ex hoc Claudii, & ex præcedenti Polyhiſtoris loco manifeſtiſſime liquet, quam rudis & peregrinus noſter fuerit in hiſtoria ſacra, unde ſatis commode diſcere potuiſſet, Judaicam gentem, neque a Juda & Idumæa Semiramidis filiis, neque a Judæo Spartonis F. ſed veram nominis originem deducere a Juda Jacobi filio. Optime ſuſpicatur Bochartus ex his Claudii verbis ortam eſſe fabulam, Judæos & Lacedæmonios eſſe congeneres, ſic enim ſcribit rex Lacedæmonum Arrius in literis ad Oniam I Macchab. 12. Εὑρέθη ἐν γραφῇ περὶ τῶν Σπαρτιατῶν καὶ Ἰουδαίων ὅτι εἰσὶν ἀδελφοὶ, καὶ ὅτι εἰσὶν ἐκ γένους Ἀβραάμ. Vel uti apud Joſephum legitur lib. XII Antiquit. Jud. Ἐντυχόντες γραφῇ τινι, εὕρομεν ὡς ἐξ ἑνὸς εἶεν γένους Ἰουδαῖοι καὶ Λακεδαιμόνιοι, ἐκ τῆς πρὸς Ἀβραὰμ οἰκειότητος.

[19] Τὸ ἐθνικὸν, Ἰουδαιεύς. τινὲς δὲ Ἰουδαίους φασί.] Peſſime hunc locum tractarunt librariorum quidam, & priores editores divulgando: τὸ ἐθνικὸν, Ἰουδαῖος. τινὲς δὲ Ἰουδαίους φασί. Quod nos publicavimus, Palatinorum codicum lectio eſt.

[20] Ἰουερνία, ἡ Πρετανικὴ νῆσος.] Ultimam vocem, quæ a ſcriptis & vulgatis abeſt, adjicere placuit. Sed ut fatear, quod res eſt: tres iſtæ ſectiones de Hibernia agentes, ex unica conflatæ ſunt, & vox νῆσος, quæ in ultima reperitur, ex prima excidit, quam niſi ſuo loco interſeras, commodum ſenſum non eſt quod ibi percipias. Veteres enim inſulas duas Britannicas ſtatuebant, *Albionem*, de qua noſter in præcedentibus, & Hiberniam. Major erat Albion, minor vero Hibernia, de qua nunc agit. Ariſtoteles libro de Mundo: Ἐν τούτῳ γε μὴν, νῆσοι μέγισται τε τυγχάνουσιν οὖσαι δύο, Βρεττανικαὶ λεγόμεναι, Ἀλβίων [ſic legendum, non Ἀλβίον.] καὶ Ἰέρνη, τῶν προϊστορημένων μείζους, ὑπὲρ τοὺς Κελτοὺς κείμεναι. Hoc eſt, vertente Apulejo: *Sed in altera parte orbis jacent inſularum aggeres maximarum, Britanniæ duæ, Albion & Ierna, quas ſupra diximus eſſe majores: verum hæ in Celtarum finibus ſitæ ſunt.* Male, uti ego quidem opinor, Euſtathius hanc inſulam Οὐερνίαν nominat in comment. ad Dionyſium: Ὅτι κατὰ Βορρᾶν, ἔνθα Ῥῆνος ὑπεκτίων εἰς ὠκεανὸν ἀπερεύγεται δίνην, αἱ Βρεττανίδες εἰσὶ δύο νῆσοι Οὐερνία, καὶ Ἀλβίων, ἤτοι Βερνία καὶ Ἀλβίων. In quibus verbis etiam pro Βερνία legere mallem Ἰουερνία.

[21] Ἰουέρνη, πόλις ἐν τῷ ὠκεανῷ.] Ita hunc locum refinximus: in vulgatis & MSS legebatur peſſime, Ἰουέρνη πόλις ἐν τῷ ποταμῷ τῷ Πρετανικῷ. Sed ubinam terrarum fluvius iſte ſit, omnes ignorant. Melæ dicitur hæc inſula *Iuverna* lib. III cap. VI: *Supra Britanniam Iuverna eſt, pene par ſpatio, ſed utrinque æquali tractu littorum oblonga, cœli ad maturanda ſemina iniqui.*

[22] Ἰουλεῖς, οἱ Ῥωμαῖοι.] Aliquando poetæ Græci a clarioribus patriæ viris civitatibus imponebant nomina, cujus rei illuſtria apud noſtrum inveniuntur exempla capitulo Ἀθῆναι, quod cenſeo aliquando etiam a Latinis imitatum, per adulationem cives imperatoris nomine inſignientibus. Certi ſumus, menſem Romanis *Quintilem* dictum, a Julio Cæſare nomen inveniſſe. Suetonius: *Sed & ampliora etiam humano faſtigio decerni ſibi paſſus eſt: ſedem auream in curia & pro tribunali & c appellationem menſis e ſuo nomine.* Quid ni etiam cives in ejus honorem hoc nomine appellari potuiſſent?

ΙΟΥΛΙΣ[23], πόλις ἐν Κῷ τῇ νήσῳ, ἀπὸ Ἰουλίδος κρήνης· ἀφ' ἧς Σιμωνίδης ἐστὶν ὁ μελοποιὸς, καὶ Βακχυλίδης ὁ ἀδελφιδοῦς ἐκείνου, καὶ Ἐρασίστρατος ἰατρός· μετ' αὐτῶν, καὶ Ἀρίστων ὁ περιπατητικός. οὗτοι Ἰουλιῆται. A
παρ' οἷς νόμος ἐτέθη, ὡς Μένανδρος, B

[24] Καλὸν τὸ [25] Κείων νόμιμόν ἐστι Φανία,
Ὁ μὴ δυνάμενος ζῆν καλῶς, οὐ ζῇ κακῶς.

προσέταττε γὰρ, [26] τοὺς ὑπὲρ ἑξήκοντα ἔτη [27] κωνειάζεσθαι, τοῦ διαρκεῖν τοῖς ἄλλοις τὴν τροφήν. τὸ ἐθνικὸν, Ἰουλιεὺς, καὶ [28] Ἰουλιήτης, ὡς Πολεμιήτης. C

ΙΠΠΑΝΑ, πόλις [29] περὶ Καρχηδόνα, ὡς Πολύβιος πρώτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Ἱππανεὺς, ὡς Τύανα Τυανεύς. D

ΙΠΝΟΣ, ἣν Ἰπνέαν τινὲς, Λοκρῶν τῶν Ὀζόλων. [30] τὸ ἐθνικὸν, Ἰπνεύς.

ΙΠΝΟΥΣ, χωρίον ἐν Σάμῳ, ἐν ᾧ ἱερὸν Ἥρας Ἰπνουντίδος. λέγεται δὲ καὶ Ἰπνουσία. E

ἽΠ-

A JULIS, urbs in inſula Cô, ab Julide fonte ſic dicta. Cujas erat Simonides poëta melicus, & Bacchylides ejus ex fratre nepos, & Eraſiſtratus Medicus, & una cum illis Ariſto Peripateticus. Iſti omnes Julietæ fuere, apud quos lex erat lata, cujus Menander me- B minit:

Præclarum eſt Ceorum inſtitutum Phania,
Qui recte vivere nequit, ne vivat male.

C Mandabat enim, ut illi, qui ſexageſimum annum ſuperaverant, vitam aconito finirent, ut hoc modo victus aliis ſufficeret. Gentile, Julienſis, & Julietes, uti Polemietes.

IPPANA, urbs circa Carthaginem, de D qua Polybius lib. primo. Gentile, Ippanenſis, uti Tyana Tyanenſis.

IPNUS, quam alii Ipneam vocant, urbs Locrorum Ozolorum. Gentile, Ipnenſis.

IPNûS, munimentum in Samo, ubi tem- E plum Junonis Ipnuntidis. Dicitur quoque Ipnuſia.

HIP-

[23] Ἰουλὶς, πόλις ἐν Κῷ.] Sic nonnulli codices: & melius quidem meo judicio quam ἐν Κῴ, quod vulgati omnes repræſentant. Integrum hoc capitulum deſumſit noſter ex Strabone lib. x, ubi hunc in modum legitur: Ἐκ δὲ τῆς Ἰουλίδος, ὅ, τε Σιμωνίδης ἦν ὁ Μελοποιὸς, καὶ Βακχυλίδης ἀδελφιδοῦς ἐκείνου· καὶ μετὰ ταῦτα Ἐρασίστρατος ὁ ἰατρὸς, καὶ τῶν ἐκ περιπάτου φιλοσόφων Ἀρίστων, ὁ τοῦ Βορυσθενίτου Βίωνος ζηλωτής. Παρὰ τούτοις δὲ δοκεῖ τεθῆναί ποτε νόμος, οὗ μέμνηται ὁ Μένανδρος.

Καλὸν τὸ Κείων νόμιμόν ἐστι Φανία,
Ὁ μὴ δυνάμενος ζῆν καλῶς, οὐ ζῇ κακῶς.

Προσέταττε γὰρ, ὡς ἔοικεν ὁ νόμος, τοὺς ὑπὲρ ἑξήκοντα ἔτη γεγονότας κωνειάζεσθαι, τοῦ διαρκεῖν τοῖς ἄλλοις τὴν τροφήν. Ex hiſce verbis liquet, quemadmodum hanc ſectionem noſter confecerit, & quo pacto menda quædam ſint tollenda.

[24] Καλόν.] Ita reſcribendum erat pro καλῶν, ſuadente Strabone atque ipſa ratione.

[25] Κείων.] In notis ad Val. Maximum Pighius reponit Κώων, ſed cum ipſe nullam ſuæ emendationis rationem alleget, præter rationem mihi egiſſe videtur. Κεῖος enim ipſe Stephanus ſuo calculo approbat in voce Κῶς.

[26] Τοὺς ὑπὲρ ἑξήκοντα ἔτη.] Cave putes ſolos viros, hac ætate provectos, hanc legem obſervaſſe: refert enim Heraclides, eam potiſſimum fœminis incumbere: Οὕτως δὲ ὑγιεινῆς τῆς νήσου, καὶ ἀγήρων τῶν ἀνθρώπων, μάλιστα δὲ τῶν γυναικῶν, [illegible] πολλοὺς, ἀλλὰ πρὸ τοῦ ἀσθενῆσαι, ἢ πηρωθῆναί τι, οἱ μὲν μήκωνι, οἱ δὲ κωνείῳ ἑαυτοὺς ἐξάγουσι. Illuſtriſſimæ fœminæ exemplum a Val. Maximo nota ſequenti adducetur. Verum cum eundem ætatis annum referat Strabo, miror Schefferum ad Ælianum, nimia fortaſſis feſtinatione, perhibere, Geographum dixiſſe, hanc legem in eos valere, qui annum quadrageſimum exceſſiſſent.

[27] Κωνειάζεσθαι.] Turpiſſimo mendo in omnibus editis legitur ἀγωνίζεσθαι. Viderunt hunc errorem Salmaſius in Plinianis Exercit. & Caſaubonus ad Strab. qui præterea cenſet Stephanum legiſſe apud Strabonem κονιεῖσθαι vel κονίζεσθαι, quæ vox ἀγωνίζεσθαι denotat, παρὰ τὸ κόνιν ἐγείρεσθαι, addens Horatium ſic vim Græcæ vocis ſuo more expreſſiſſe in iſto verſu,

Sunt quos curriculo pulverem olympicum
Collegiſſe juvat.

Verum hæc, quanquam ſpecioſa videntur, minime approbanda judico, cum antiquo ritui & hiſtoriæ plane ſint contraria. Multo minus mihi arridet Pighii emendatio, ad Val. Maximum pro ἀγωνίζεσθαι reponentis ἀκονιτίζεσθαι, quæ etiam Latino Latinio Viterbienſi diſplicuit. Aliis ergo emendationibus damnatis, ſummo jure in textum recepimus κωνειάζεσθαι, quæ vox aliis uſurpatur pro *cicutam bibere*, ſive *aconito vitam finire*. Suidas: Κωνειαζομέναις· [illegible] Pro qua voce Ælianus Var. Hiſt. lib. III cap. XXXVII πίνειν κώνειον uſurpavit, ubi de hac apud Coos lege mentionem facit. Et Heraclides de Politiis perhibet, quoſdam papavere, alios vero cicuta ſibi ipſis vitam eripere: οἱ μὲν μήκωνι, οἱ δὲ κωνείῳ ἑαυτοὺς ἐξάγουσι. Illam conſuetudinem in inſula Co ſervari animadvertit Valer: Maximus, quo tempore Aſiam cum Sex. Pompejo petens, Iulida oppidum intraverat, uti teſtatur lib. II cap. VI: *Forte enim evenit, ut tunc ſumma dignitatis ibi fœmina, ſed ultima jam ſenectutis, reddita ratione civibus, cur excedere vita deberet, veneno conſumere ſe deſtinarit, mortemque ſuam Pompeji præſentia clariorem fieri magni æſtimarit, &c. Cohortata deinde ad concordiam ſuos, diſtributo eis matrimonio, & cultu ſuo ſacriſque domeſticis majori filiæ traditis; poculum in quo venenum temperatum erat, conſtanti dextra arripuit. Tum defuſis Mercurio delibamentis, & invocato numine ejus, ut ſe placido itinere in meliorem ſedis infernæ deduceret partem; cupido hauſtu mortiferam traxit potionem.*

[28] Ἰουλιήτης, ὡς Πολεμιήτης.] Invenitur primum gentile apud Ant. Liberalem Fab. I: Οἱ δὲ ξένοι ἄχρι τοῦ Ἰουλιήτου. Sed ultimum cum prioris terminatione non exacte convenit, deberet enim eſſe Πολεμιεύς. Sed cum Stephanus in voce Πόλις, quo nomine urbem Ægyptiam deſcribit, hujus ἐθνικοῦ nullam faciat mentionem, merito illud Πολεμιήτης mihi ſuſpectum videtur.

[29] Περὶ Καρχηδόνα.] Non erat hæc urbs in Africa circa Carthaginem ſita, ſed in Sicilia, prope Panormum & Mytiſtratum, uti bene obſervat Cluverius Sicil. Antiq. lib. II cap. XIII. Erat enim illa civitas, quemadmodum & aliæ iſtius inſulæ, in Carthaginenſium poteſtate, Aulo Atilio & C. Sulpicio Coſſ. Qua de re videndus Polybius, quem noſter teſtem citat, & Legationum excerpta e Diod. lib XXXIII.

[30] Τὸ ἐθνικὸν, Ἰπνεύς.] Urbis nomen non facile reperias apud

Ἵ Π Π Ο Λ Α, πόλις ἀρχαία Λακωνική· [31] Παυσανίας τρίτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Ἱππολαΐτης· καὶ θηλυκὸν, Ἱππολαΐτις. A

Ἱ Π Π Ό Ν Η Σ Ο Σ, [32] πόλις Καρίας· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. ἔστι δὲ Λιβύης, ὡς Ἀρτεμίδωρος ἑβδόμῳ. τὸ ἐθνικὸν, Ἱππονήσιος. B

Ἵ Π Π Ο Σ [33], νῆσος Ἐρυθραίας· Θεόπομπος τεσσαρακοστῷ δευτέρῳ. ἔστι δὲ [34] πόλις Σικελίας. ἔστι δὲ [35] Παλαιστίνης. τὸ ἐθνικὸν, Ἵππιος, καὶ Ἱππῖνος, [36] καὶ Ἱππηνός.

Ἱ Π Π Ο Τ Α Μ Ά Δ Α Ι [37], δῆμος Οἰνηΐδος φυλῆς. ὁ δημότης, Ἱπποταμάδης. τὰ τοπικὰ, ἐξ Ἱπποταμαδῶν, εἰς Ἱπποταμάδας, ἐν Ἱπποταμάδαις. C

Ἱ Π Π Ο Υ Ά Κ Ρ Α [38], πόλις Λιβύης. ὁ πολίτης, [39] Ἱππακρίτης. D

Ἱ Π Π Ο Υ Ρ Ί Σ Κ Ο Σ [40], νῆσος Καρίας. τὸ ἐθνικὸν, Ἱππουρίσκιος, ὡς Δωρίσκιος, Τριποδίσκιος.

Ἵ Π Π Ο Υ κώμη, Λυκίας κώμη, διὰ τὸ ὁδοιπόρων τινῶν ἐκεῖ ἵππον ἀποθανεῖν. E [41] οἱ οἰκοῦντες, Ἱπποκωμῖται.

Ἱ Π-

HIPPOLA, urbs Laconicæ antiqua, cujus meminit Pauſanias libro III. Gentile, Hippolaïtes, & genere fœm. Hippolaïtis.

HIPPONESUS, urbs Cariæ, de qua Hecatæus in Aſia. Eſt alia Libyæ, de qua Artemidorus libro VII. Gentile, Hipponeſius.

HIPPUS, inſula Erethriæ, de qua Theopompus libro XLII. Eſt quoque alia Siciliæ, & Palæſtinæ. Gentile, Hippius, & Hippinus, & Hippenus.

HIPPOTAMADÆ, populus Oeneïdis tribus. Popularis Hippotomades. Localia ex, ad, & in Hippotamadis denotant.

HIPPUACRA, oppidum Libyæ, cujus oppidanus Hippacrita.

HIPPURISCUS, inſula Cariæ. Gentile, Hippuriſcius, uti Doriſcius, Tripodiſcius.

HIPPOCOME, Lyciæ pagus, inde nomen habet, quod ibi quorundam peregrinantium equus obierit. Incolæ, Hippocometæ.

HIP-

tiæ apud veteres ſcriptores. Gentile occurrit apud Thucydidem lib. III: Πρῶτον μὲν ἐς τοὺς ὁμόρους αὐτοῖς Μυονέας (ταύτῃ γὰρ δυσεσβολώτατος ἡ Λοκρίς) ἐπὶ Ἱππιᾶς.

[31] Παυσανίας τρίτῳ.] Sine dubio noſter hæc verba innuit: Ἐντεῦθεν ἀπῳκισμένη σταδίους, Θυρίδες ἄκρα Ταινάρου, καὶ πόλεως ἐρείπια Ἱππόλας ἐστίν· ἐν δὲ αὐτοῖς Ἀθηνᾶς ἱερὸν Ἱππολαΐτιδος.

[32] Πόλις Καρίας.] In Ceramico ſinu collocatur a Plinio lib. V cap. XXXI: *In Ceramico autem ſinu Priaponneſus, Hipponeſus, Pſyra, Mya, &c.*

[33] Ἵππος, νῆσος Ἐρυθραίας] Sic emendavit Maximus Voſſius in notis ad Melam, & poſt eum Holſtenius in notis ad Ortelium. Mela urbis Hippi in Ionia meminit, & ad amnis Mæandri exitum collocat, lib. I cap. XVII, quæ hodie *Gippo* appellatur. Ad quem locum ſi Voſſium conſulas, operam non perdes.

[34] Πόλις Σικελίας] Nec Cluverius, nec alii hujus urbis meminere. Fortaſſis in depravatum cujuſdam veteris ſcriptoris codicem noſter incidit, in quo pro Ἵππωνα invenit Ἵππος, quod profecto huic auctori eſt familiariſſimum.

[35] Παλαιστίνης.] Hujus meminit Plinius in Jordanis deſcriptione lib V cap XV: *Ab oriente Juliade & Hippo, a meridie Tarichea.* Sita erat in Decapolitana regione teſte eodem Plinio, libro jam citato cap. XVIII.

[36] Καὶ Ἱππηνός.] Reperitur hoc gentile apud Joſephum lib. II de Bello Jud. cap. XXXIV: Ἱππηνοί τε καὶ Γαδαρεῖς ὁμοίως, τοὺς μὲν θρασυτέρους ἀπεσκευάσαντο, τοὺς δὲ φοβεροὺς διὰ φυλακῆς εἶχον.

[37] Ἱπποταμάδαι, δῆμος Οἰνηΐδος φυλῆς.] Meurſius libello de Populis Atticis corrigendum cenſet Ἱπποδαμάδαι, quia Hippodamus Mileſius Euryboontis F. Athenienſibus Piræeum diviſit, & ibi forum ædificavit, quod de ſuo nomine Ἱπποδάμειαν ἀγορὰν appellavit. Sed cum animadverto, hanc emendationem propter literarum ordinem, quem ſequitur noſter, non poſſe admitti, vulgatam lectionem minime ſollicitandam cenſeo.

[38] Ἱππούακρα, πόλις Λιβύης.] Vox videtur ex duabus compoſita, Ἵππου ἄκρα, quaſi dicas *Equi promontorium*, & ita quoque Cl. Voſſius locum Scylacis edidit: Ἀπὸ Ἰτύκης εἰς Ἵππου ἄκραν, Ἵππου πόλις, καὶ λίμνη ἐπ' αὐτῇ ἐστι, καὶ νῆσοι ἐν τῇ λίμνῃ. Neque aliter hic locus a Ptolemæo in Africæ tractu appellatur, ubi obſervo binos hoc nomine locos deſcribi, quorum alter ponitur non procul ab Hippone regio, alter vero prope Philænorum Aras, ubi Africæ proprie ſic dictæ terminus eſt. Ut autem hoc clarius pateat verba Ptolemæi tranſcribenda exiſtimo: Ἵππου ἄκρα, Σιδόνιον ἄκρον, Ἀφροδίσιον κολώνια, Ἱππὼν βασιλικός, Ῥουβρικάτου ποτ. ἐκβολαί, Θαβρακα κολώνια, Ἀπόλλωνος ἱερόν, Ποσειδῶνος βωμοί, Ἱππὼν διάρρυτος. Deinde in Syrtis magnæ deſcriptione hæc habet: Φίλαινις κώμη, Οἰακοῦς κώμη, Ἵππου ἄκρα, Φιλαίνου κώμη, ἐφ' ἣν οἱ ἐπώνυμοι βωμοί, ὅριον Ἀφρικῆς. Sic quoque duo hoc nomine oppida ſtatuit Diodorus Siculus lib. XX ubi de Agathocle loquitur: Ἐστρατοπέδευσεν ἐπὶ τὴν Ἵππου καλουμένην ἄκραν, ἀχυρωμένην φυσικῶς τῇ παρακειμένῃ λίμνῃ. Deinde eodem libro addit, Eumachum quendam ex Archagathi ducibus, qui Agathoclis erat filius, etiam cepiſſe urbem Hippuacram, illi alteri cognominem, quam per vim occupaverat Agathocles, ſic enim ille: Τὴν ἐπικαλουμένην ἄκραν Ἵππου (εἷλε) τὴν ὁμώνυμον τῇ χειρωθείσῃ κατὰ κράτος ὑπ' Ἀγαθοκλέους. Nequaquam igitur doctiſſimi Bocharti opinioni ſuffragari poſſum, primum Diodori locum intelligentis de Hippone Diarrhyto, & alterum de Hippone Regio, cum nemo ex antiquorum numero has urbes Ἵππου ἄκρας appellaverit. Quemadmodum enim Hippones duo extitere, ſic etiam duæ Hippuacræ, uti manifeſte ſatis ex Ptolemæo probavimus.

[39] Ἱππακρίτης] Illud oppidani nomen per ſyncopen factum eſt pro Ἱππουακρίτης, quam aliquando patiuntur nomina compoſita, de qua re videtis in Ἅλαι Ἀραφηνίδες. Eo utitur Polyb. lib. I: Διαλυθέντες σφᾶς πολιορκεῖν ἐνεχείρησαν, οἱ μὲν Ἰτυκαίους, οἱ δὲ τοὺς Ἱππακρίτας.

[40] Ἱππουρίσκος, νῆσος Καρίας.] Putat Voſſius vir maximus in notis ad Melam, hanc inſulæ appellationem eſſe depravatam atque conflatam ex duabus vocibus, nempe Ἱππουρίς & Κῶς, uti quoque apud noſtrum Μαιάνδρια, ex Μαιάνδρου & Εὔνοια. Verum nomen eſt Ἱππουρίς, occurritque apud Apollon. Rhod lib. IV, qui eam Theræ vicinam facit:

Τοῖσι δέ τις Σποράδων βαιὴ ἀπὸ τηλόθι κεῖται
Νῆσος ἰδεῖν, ὀλίγης Ἱππουρίδος ἀντία νήσου.

Hujus quoque meminerunt olim Timoſthenes, & Pythænetus lib. I de Ægina, teſte Scholiaſte ad illum locum.

[41] Οἱ οἰκοῦντες, Ἱπποκωμῖται.] Legi poſſet Ἱπποκωμῆται: nam a Διοσκούρων κώμη Λιβύης deducit noſter Διοσκουροκωμήτης. Sed a κώμη noſter format κωμίτης,

quanquam

Ἱππών [41], Λιβύης πόλις· Πολύβιος δωδεκάτῳ. A

Ἱππώνιον, πόλις Βρεττίων, ἀπὸ ἥρωος, ἡ μετωνομάσθη [43] ὑπὸ Ῥωμαίων Οὐιβωνουαλεντία. τὸ ἐθνικὸν, Ἱππωνιάτης. τοῦτο δὲ τὸ ἐθνικὸν, ὡς ἀπὸ τοῦ Ἱππωνία. B ἀπὸ γὰρ τοῦ Ἱππώνιον, ἔδει Ἱππώνιος, ἢ Ἱππωνιεύς.

Ἵρα, [44] ὄρος Μεσσηνίας· Ῥιανὸς ἐν Μεσσηνιακῶν πρώτῳ. ἔστι καὶ πόλις Μαλιέων, [45] ἀπὸ Ἴρου. ἔστι καὶ πόλις Λέσβου. καὶ C ἡ παρ' Ὁμήρῳ,

[46] Καρδαμύλην Ἐνόπην τε καὶ Ἱρήν. ----

Τὸ ἐθνικὸν, Ἱρεύς, τῶν Μαλιέων.

Ἴρασα, τόπος Λιβύης, [47] εἰς ὃν μετήγαγον Βάττον οἱ Λίβυες, ὡς Ἡρόδοτος τετάρτῃ. D τὸ ἐθνικὸν, Ἰρασεύς, ὡς Μύλασα Μυλασεύς.

Ἶρος, πόλις Θεσσαλίας. Λυκόφρων,

Ἶρόν τε, καὶ Τραχῖνα, καὶ Περραιβικήν.

ὁ πολίτης Ἰρώτης, ὡς Ἠπειρώτης, Μαλλώτης. E

Ἶς, πόλις Περσική· Ἡρόδοτος πρώτῃ. ἔνθα καὶ ποταμὸς Ἶς· ἔνθεν ἡ ἄσφαλτος [48] ἐς τὸ ἐν Βαβυλῶνι τεῖχος ἐκομίσθη.

ἸΣΑΥ-

HIPPO, Libyæ urbs, de qua Polybius libro duodecimo.

HIPPONIUM, urbs Bruttiorum, quæ ab heroë quodam nomen habet. Poſtea a Romanis appellata eſt Uiboualentia. Gentile, Hipponiates. Hoc gentile quaſi ab Hipponia formatum eſt: nam a voce Hipponium oportebat fieri Hipponius, vel Hipponienſis.

HIRA, mons Meſſeniæ, de quo Rhianus lib. I Meſſeniacorum. Eſt quoque urbs Malienſium, ab Iro ſic dicta. Et præterea urbs Lesbi. Et de qua apud Homerum legimus:

---- Cardamylen, & Enopen, & Iren.

Gentile, Irienſis, quod fit a Malienſium urbe.

HIRASA, locus Libyæ, in quem Libyes Battum tranſtulere, auctore Herodoto lib. IV. Gentile, Hiraſenſis, uti Mylaſſa Mylaſſenſis.

IRUS, oppidum Theſſaliæ, de quo Lycophron:

Et Irum & Trachinem, & Perrhabicam.

Oppidanus, Irotes, ut Epirotes, Mallotes.

IS, urbs Perſica, de qua Herodotus lib. primo. Ubi & fluvius Is, unde aſphaltus ad ædificationem muri Babylonici comportata eſt.

ISAU-

quanquam paſſim apud alios etiam κωμήτης inveniatur.

[42] Ἱππών, Λιβύης πόλις] Duo hoc nomine in Africa quondam extitere oppida, alterum appellabatur *Hippo Diarrhytos*, & alterum *Hippo Regius*, de quibus vide Melam lib. I cap. VII. Strabonem lib. XVII. Plinium lib. VI cap. XXXIV: quibus adde Ptolemæum, cujus verba jam jam citavimus. Conditores habuere Græcos equites, teſte Solino, facta ex nomine conjectura, quod Cl. Bocharto falſum videtur, quia nemo ſcribit, Græcos in eam Africæ partem colonias duxiſſe, & quia non ſolebant equites in tranſmarinas colonias mittere. Hinc Salluſtio potior fides, Hipponem Phœnicum urbibus accenſenti in bello Jugurth. *Poſtea Phœnices Hipponem, Adrumetum, Leptim aliaſque urbes in ora maritima condidere.* Suſpicatur igitur vir doctus in Hippone latere barbarum nomen a Græcis interpolatum. *Hippo* nempe a Phœnicibus *ubo* vel *ubbo* dici potuit, quia in ſinu latet. Sinus enim Syris eſt *ubo*, vel *ubbo* ut multi ſcribunt. Et Arabice *Ubbon* tam ſtagnum, quam ſinum denotat. Eum videſis lib I cap. XXIV de Phœnicum coloniis. Gentile nomen non habet Epitomator, quod Latino ore ſonat *Hipponenſis*: nam B. Auguſtinus Hipponis Regii Epiſcopus fuit, unde paſſim Hipponenſis Epiſcopus dicitur.

[43] Ὑπὸ Ῥωμαίων Οὐιβωνουαλεντία.] Peſſime in quibuſdam legitur codicibus Ἀντιβωνουαλεντία & Οὐιβωνουαλεντία. Video tamen primam lectionem ſervari in Aldina & Florentina editione, quam deinde interpolavit Xylander legendo, ἡ μετωνομάσθη ὑπὸ Ῥωμαίων Οὐιβῶνα καὶ Οὐαλεντία. Verum in antiquo Palatinæ bibliothecæ codice Salmaſius invenit Οὐιβωνουαλεντία, ſine conjunctione καὶ, quod in hac editione imitati ſumus. Plinius: *Hippo*, inquit, *quod nunc Vibonem Valentiam appellamus.* Vibonem Romani cum Brutiis eripuiſſent, colonia deducta, nominarunt *Valentiam*, de qua Vell. Paterculus lib. I. Quæ ut diſtingueretur ab aliis coloniis hoc nomine, quas plures deduxerunt Romani, nam & *Valentia* in Hiſpania citeriore colonia, hanc cum priſco ſuo nomine appellarunt. Strabo lib. VI: Βρεττίων δὲ κατεχόντων ἀφείλοντο Ῥωμαῖοι καὶ μετωνόμασαν Οὐιβῶνα Οὐαλεντίαν. Vide plura apud Cluv. in Ital. antiq. & Salm. ad Solinum.

[44] Ὄρος Μεσσηνίας.] Pauſanias lib. IV perhibet, *Iram* ſua ætate *Abiam* fuiſſe vocatam, eſſeque unam de illis ſeptem, quas Agamemnon apud Homerum ſe daturum Achilli pollicetur. Verum in alia opinione verſabatur Strabo, tradit enim Hiren ſibi monſtratam ad montem, qui ſitus eſt in via, quæ Megalopoli Arcadiæ urbe, ad Andaniam ducit, addens alios exiſtimare, eam eſſe Hiram, quæ nunc Meſſola vocatur. Eum vide lib. VIII.

[45] Ἀπὸ Ἴρου· ἔστι καὶ πόλις Λέσβου.] Hæc, & quæ ad finem ſectionis uſque ſequuntur in hactenus editis non inveniuntur. Hæc tamen a Stephano ſive ejus Epitomatore eſſe profecta, liquet evidenter ex commentariis Euſtathii ad Iliad. I. ita enim ille: Ταύτην δὲ τὴν Καρδαμύλην φησὶ, ὁ τὰ ἐθνικὰ συγγράψας, πόλιν Μεσσηνίας φησὶν, ἡ πρὶν Ἡρόδοτος Λακωνικήν· λέγων καὶ ἑτέραν εἶναι πλησίον Χίου &c. Τὴν δὲ Ἱρὴν οὐ μόνον πόλιν καὶ ὄρος Μεσσηνίας, λέγων, καὶ πόλιν Λέσβου εἶναι ὁμώνυμον ταύτῃ, καὶ ἑτέραν πόλιν Μαλιέων ἀπὸ Ἴρου.

[46] Καρδαμύλην.] Ita emendavimus hanc vocem Homeri auctoritate: In libris calamo exaratis peſſimo errore legebatur Καρδαμόλην τ' & Καρδαμυόλην τ'.

[47] Εἰς ὃν μετήγαγον] Sic emendavi ex MSS. Male libri vulgati, εἰς ἣν μετήγαγον. Sine dubio noſter hæc Herodoti verba reſpexit, ubi vox ſine aſpirata ſcribitur: Ἔστι δὲ χώρῳ τούτῳ οὔνομα Ἴρασα. Hujus urbis quoque meminit Pindarus Pyth. Od. IX. ſed duplicis ſcribitur.

---- Οἷοι Λίβυσσας ἀμφὶ γυναικὸς ἔβαν
Ἴρασαν πρὸς πόλιν Ἀνταίου, μετὰ καλλίκομον
μναστῆρες ἀγακλέα κούραν.

Ad quem locum ſic ſcribit Scholiaſtes: Ἴρασα πόλις Λιβύης, ἣν ᾤκησεν Ἀνταῖος, οὐχ ὁ παλαίσας Ἡρακλεῖ, ἀλλ' ἕτερος τοῖς χρόνοις, ὃν καὶ ἀνεῖλεν Ἡρακλῆς. Pindarus nomen urbis genere fœm. protulit, quod Scholiaſt. alio loco numero multitudinis & genere neut. effert: Ἔνιοι γάρ φασιν, ὅτι ὁ ὑπὸ Ἡρακλέους καταγωνισθεὶς Ἀνταῖος, Ἰρασσεὺς ἦν, ἀπὸ Ἰράσσων τῶν ἐν τῇ Τριτωνίδι λίμνῃ, ὥς φησι Φερεκύδης.

[48] Ἐς τὸ ἐν Βαβυλῶνι.] Ita hanc lacunam replevimus ex ipſo Herodoto, quem noſter allegat. Xylander & alii editores

ἼΣΑΥΡΑ[49], οὐδετέρως πόλις Ἰσαυρίας. ἡ δὲ Ἰσαυρία μεταξὺ Λυκαονίας καὶ Κιλικίας, πρὸς τῷ Ταύρῳ. Χάραξ δὲ θηλυκῶς. [50] τὸ ἐθνικὸν, Ἰσαυρεὺς, καὶ Ἴσαυρος.

ἼΣΒΟΣ, Ἰσαυρίας πόλις. τὸ ἐθνικὸν, Ἰσβώτης, ὡς Μαλλὸς Μαλλώτης.

ἸΣΕΙ͂ΟΝ, πόλις Αἰγύπτου, ἀπὸ Ἴσιδος. [51] οἱ οἰκοῦντες, μετάβολοι· τοιοῦτοι γὰρ ἦσαν. προπερισπᾶται δὲ, ὡς Ἱρεῖον, καὶ Νεμεσεῖον, [52] καὶ τῶν ὅσα μὴ τῆς γενικῆς τὸ δ ἐφύλαξαν τεμενικῶν· τοιοῦτος γὰρ ὁ τύπος. πωλοῦσι δὲ μόνοις τοῖς ἐμπόροις ἀθρόα τὰ φορτία, παρὰ τῶν τεχνιτῶν ἀγοράζοντες αὐτὰ καθ' ὀλίγα, καὶ κοτυλίζουσι τοῖς ἐγχωρίοις.

ἼΣΗΠΟΣ, ἔθνος Σκυθικόν· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ.

ἸΣΘΜΌΣ, ἡ Ἁλικαρνασσὸς τῆς Καρίας πόλις. ὁ πολίτης, Ἴσθμιος. ἔστι καὶ Κορίνθου Ἰσθμὸς, ἐν ᾗ [53] Ἴσθμιος ὁ Ποσειδῶν·

ISAURA, genere neutro urbs Iſauriæ: Iſauria autem Lycaoniam inter & Ciliciam ad Taurum ſita eſt. Charax fœm. genere utitur. Gentile, Iſaurenſis & Iſaurus.

ISBUS, Iſauriæ urbs. Gentile, Isbotes, uti Mallus Mallotes.

ISEUM, urbs Ægypti, ab Iſide ſic dicta. Incolæ dicuntur *Μετάβολοι*, id eſt, *Mercatores*, tales enim erant. Vox circumflectitur in penultima, uti Ἱρεῖον & Νεμεσεῖον, & quotquot templorum ſunt nomina, in genitivo delta non ſervantia. Hujuſmodi enim hæc vox eſt formæ. Solis mercatoribus coacervatim merces ſuas vendunt, eas ab artificibus ſingulatim ementes. Has indigenis particulatim vendunt.

ISEPUS, gens Scythica, de qua Hecatæus in Europa.

ISTHMUS, ſic Halicarnaſſus Cariæ oppidum appellatur. Oppidanus, Iſthmius. Eſt quoque Corinthi Iſthmus, ubi Iſthmius Neptunus.

editores divulgaverant: ἔσθ' ὁ ἀσφαλὴς ἐν δὲ * * ἐκρημνίσθη. Libri MSS exhibebant, ἔσθ' ὁ ἀσφαλὴς ἐν δευτέρῳ τεῖχος ἐκρημνίσθη, abſque ullo defectus ſigno.

49 Ἴσαυρα, οὐδετέρως πόλις Ἰσαυρίας.] In vulgatis omnibus capitulum hoc hunc in modum conſtituebatur: Ἰσαυρία, μεταξὺ Λυκαονίας καὶ Κιλικίας πρὸς τῷ Ταύρῳ· Χάραξ δὲ θηλυκῶς· καὶ πόλις, καὶ τὸ ἐθνικὸν &c. Valeſius vir doctiſſimus ad Amm. Marcellinum hanc ſectionem ita inſtauravit, & quanquam non moneat, utrum auctoritate veterum codicum, an vero ingenio fretus hoc negotium peregerit, nobis tamen ita placuit, ut in contextum recipere non dubitaverimus. Strabo enim τὰ Ἴσαυρα ſemper genere neutro appellat. Sed quemadmodum Charax ſic etiam Florus gen. fœm vocem protulit lib III cap. VI: *Sed nec mari ſubmoviſſe contentus, validiſſimas urbes eorum, & diutina præda abundantes, Phaſelim & Olympon evertit, Iſaurumque ipſam, arcem Ciliciæ.* Nominis originem inde habere videntur, quod αὔραις ἶσα θέουσι, velociſſime, ſcilicet ventorum inſtar, currant. Hinc in epigrammate inedito εἰς Ἰσαύρους.

Αὔραις ἶσα θέουσι, ὅθεν λάχον οὔνομα τοῦτο.

De Iſauria & Iſaurorum moribus legendus Trebellius Pollio in Trebelliano: *Non ſunt ſtatura decori, non virtute graves, non inſtructi armis, non conſiliis prudentes, ſed hoc ſolo ſecuri, quod in editis poſiti adiri nequeunt.* Vigorem & levitatem corporum, quæ ad epigramma referri poteſt, deſcribit Amm. Marcell lib. I: *Raptim igitur properantes, ut motus ſui rumorem celeritate nimia prævenirent, vigore corporum ac levitate confiſi, per flexuoſas ſemitas ad ſummitates collium tardius evadebant.*

50 Τὸ ἐθνικὸν, Ἰσαυρεὺς, καὶ Ἴσαυρος.] Utrumque gentile apud idoneos ſcriptores reperitur. Diod. Sicul lib. XVIII: τὴν Ἰσαυρέων πόλιν. Et Conſt Porphyrogenneta lib. I de Them. Τὸ γοῦν ἀνατολικὸν καλούμενον θέμα τοῦτο πέντε ἐθνῶν καθίσταται Φρυγῶν, Λυκαόνων, Ἰσαύρων &c.

51 Οἱ οἰκοῦντες μετάβολοι.] Hæc profecto incolarum, ſive urbem habitantium appellatio non deducitur a voce Ἰσεῖον, unde vel juxta vernaculam regionis formam Ἰσεΐτης, vel juxta peregrinam Ἰσειεὺς fieret: ſed deſumpta eſt a re quapiam, cui impenſiſſime ſtudebant, quæque inter ipſos maxime vigebat, ſcilicet mercatura, quam noſter eodem hoc capitulo pluribus deſcribit. Sic quoque Metapontini, Italicæ civitatis incolæ, non aliam ob cauſam, uti ego exiſtimo, Μετάβολοι appellabantur, quam quod mutandis fructibus pro aliis mercibus, quos ex diligentiori agricultura percipiebant, cui mirum in modum præ aliis erant dediti, rem facerent, unde ab Euſtathio ad Dionyſium perhibentur πάνυ εὐτυχῆσαι ποτὲ ἀπὸ γεωργίας. Heſychius: Μετάβολοι, πραγματευταί, καὶ οἱ Μεταπόντιοι παρὰ Ἰταλοῖς. Μετάβολος & Μεταβολεὺς ſynonyma ſunt, & paſſim apud ſcriptores idoneos uſurpata, & inter quinque mercatorum nomina recenſita ab Ariſtophanis Scholiaſte ad Plutum: Πέντε δέ εἰσιν αἱ διαφοραὶ τῶν πωλούντων· Αὐτοπώλης, κάπηλος, ἔμπορος, παλιγκάπηλος, μεταβολεύς. Καὶ ἔστιν Αὐτοπώλης μὲν, ὁ ἐν τῇ ἰδίᾳ χώρᾳ πωλῶν τὴν ἑαυτοῦ ἐργασίαν. Κάπηλος δὲ ὁ ἀγοράζων ἀπὸ τοῦ αὐτοπώλου, καὶ πωλῶν ἐν τῇ χώρᾳ ἐν ᾗ ἠγόρασεν. Ἔμπορος, ὁ ἀγοράζων καὶ ἐπὶ ξένης πωλῶν, ἢ ἀπὸ τοῦ αὐτοπώλου ἢ ἀπὸ τοῦ καπήλου. Παλιγκάπηλος, ὁ ἀπὸ τοῦ ἐμπόρου ἀγοράζων καὶ πωλῶν. Μεταβολεὺς, ὁ κατὰ τὴν κοτύλην πωλῶν. Et quanquam Scholiaſtes velit τὸν μεταβολέα illum eſſe, qui heminatim aliquid vendit; videtur tamen proprie denotare negotiatorem, qui merces mercibus commutat, παρὰ τὸ συνεχῶς μεταβάλλειν, quod etiam heminatim & κατὰ κοτύλην fieri potuit. A Polluce ſumitur pro illo, qui ſtando aliquid vendit lib. I cap V: Ἔμποροι, καὶ κάπηλοι, καὶ μεταβολεῖς, οἱ ὀρθοὶ πιπράσκοντες. Verum indifferenter illa vox accipi poteſt apud Etymol. Mag Auctorem in Εὔαρχος. Καὶ γὰρ οἱ μετάβολοι, διαφυλάσσοντες τοὺς πρώτους ὠνητὰς, εὐάρχους καλοῦσι. Nam & ſtando & ſedendo primos emptores fauſto omine excipere licet. Sed obſervatione non indignum eſt, illum a Græcis εὔαρχον appellari, qui primus pro expoſitis mercimoniis nummum obtulit, quem Belgice appellamus **yemand die hand-gift geeft**. Solet enim inſtitor rariſſime boni ominis cauſa, pretium illud a primis empturis oblatum, recuſare: dicens, quanquam merx mihi pluris conſtet, tamen, quia hodie nihil adhuc divendidi, oblatam pecuniam non recuſabo, Belgice, **ik ſal myn hand-gift niet weygeren**. Et quemadmodum primi emptores a Græcis εὔαρχοι appellantur, ſic pretium ab ipſis oblatum, Græce commodiſſime εὐαρχισμὸς, Belgice **Hand-gift**/ dici poteſt: quanquam non ignorem in Cyrilli gloſſis etiam pro *ſtrena* ſumi.

52 Καὶ τῶν ὅσα μὴ τῆς γενικῆς τὸ δ ἐφύλαξαν.] Vult enim dicere nomina templorum, quæ literam Δ genitivi primitivi non ſervant, in penultima circumflexo accentu notari. Exempli gratia Θέτις in caſu obliquo habet Θέτιδος, unde fit Θετίδειον templum Thetidis, ſed circumflexo caret: contra vero Ἶσις Ἴσιδος, unde Ἰσεῖον, quod Δ genitivi non ſervans, ideo in penult. circumflexo ſignatur. Vide Etymol. Mag. Auctorem in Διόσκορος.

53 Ἴσθμιος.] Peſſime in vulgatis conſpiciebatur Ἴσθμος. Ex MSS veram lectionem revocavi.

δῶν· [59] καὶ νίκη Ἰσθμιάς· καὶ Ἰσθμιάδες σπονδαί. λέγονται καὶ Ἰσθμιῶται. A

ΙΣΙΝΔΟΣ, [55] πόλις Ἰωνίας. [56] ὁ πολίτης, Ἰσίνδιος. λέγεται καὶ Ἴσινδα. τὸ ἐθνικὸν, Ἰσίνδιος· καὶ χωρίον Ἰσινδία, καὶ Ἴσινδα.

ΙΣΜΑΗΛΑ [57], τῆς Ἀραβίας χωρίον. οἱ οἰκοῦντες, Ἰσμαηλῖται. B

ΙΣΜΑΡΟΣ, [58] πόλις Θράκης τῶν Κικόνων· [59] Ὅμηρος. ὁ πολίτης, [60] Ἰσμάριος, καὶ Ἰσμαρικὸς τὸ κτητικόν. ἔστι καὶ [61] Ἰσμαρὶς λίμνη· Ἡρόδοτος ζ. C

ΙΣΜΗΝΗ, ἡρωΐς, καὶ κώμη Βοιωτίας. ὁ κωμήτης, [62] Ἰσμήνιος, καὶ Ἰσμηναῖος, καὶ Ἰσμηνεὺς, καὶ Ἰσμηνίτης. ἔστι καὶ [63] Ἰσμηνὸς ποταμὸς Βοιωτίας, ἀφ᾽ οὗ Ἰσμήνιος Ἀπόλλων, καὶ Ἰσμήνια. D

ΙΣΠΑΝΙΑΙ, [64] δύο τῆς Ἰταλίας ἐπαρχίαι· ἡ μὲν μεγάλη, ἡ δὲ μικρά. ἐκλήθη δὲ καὶ Ἰβηρία, [65] καὶ Πανία.

ΙΣΣΑ,

nus. Et victoria Iſthmias, & Iſthmiades confœderationes. Appellantur etiam Iſthmiotæ.

ISINDUS, urbs Ioniæ. Civis, Iſindius. Nominatur etiam Iſinda. Gentile, Iſindius. Et caſtellum Iſindia, & Iſinda.

ISMAELA, Arabiæ regiuncula, cujus incolæ Iſmaelitæ.

ISMARUS, oppidum Thraciæ Ciconum, de quo Homerus. Oppidanus, Iſmarius, & poſſeſſivum Iſmaricus. Eſt quoque Iſmaris palus, de qua Herodotus libro VII.

ISMENE, Heroïna & pagus Bœotiæ. Paganus Iſmenius, & Iſmenæus, & Iſmenenſis, & Iſmenita. Eſt quoque Iſmenus Bœotiæ fluvius, a quo Iſmenius Apollo, & Iſmenia.

HISPANIÆ, duæ Italiæ provinciæ, altera magna, altera parva. Etiam Iberia & Pania dicta eſt.

ISSA,

[59] Καὶ νίκη Ἰσθμιάς.] Sic reſcripſi, cum in vulgatis erat, καὶ νίκη Ἰσθμιας. quaſi ultima vox obliquus eſſet caſus ab Ἰσθμία. Cenſeo noſtrum reſpicere quoddam Callimachi epigramma, ex quo illa verba de victoria Iſthmiaca deſumpſit, quod hodie extat apud Plutarchum lib. V Sympoſiacῶν:

Καί μιν Ἀλητιάδαι παρὰ γείτονι πόντῳ
Τῆδε, παρ᾽ Αἰγαίωνι θῆκαν ἀγῶνα νίκης σύμβολον Ἰσθμιάδος,
Ζήλῳ τοῦ Νεμέηθεν, ἀπωσάμενοι τὸ σέλινον,
Ὃ πρὶν ἀγωνιστὰς ἔστεφε τοὺς Ἐφύρῃ.

Partem aliquam horum verſiculorum Stephanum habuiſſe in opere genuino, tam certum eſt, quam ſolem medio die lucere.

[55] Πόλις Ἰωνίας.] Nunc Ioniæ, & ab aliis Cariæ adſcribitur, unde liquet in utriuſque regionis confiniis urbem fuiſſe ſitam. Apud Strabonem urbis nomen ſcribitur Σίνδα, quod potius mihi videtur pro Ἴσινδα, quæ ſcriptura in veteribus Stephani libris invenitur, quemadmodum diximus ad vocem Ἀμύλανδα. Strabonis tamen Σίνδα defendi aliquo colore poteſt, nam I aliquando nominibus propriis additur, & aliquando demitur: ſic dicunt Σπανία pro Ἱσπανία & ſic porro. Cenſeo præterea idem eſſe oppidum, quod noſter alio loco Lyciæ attribuit, & Iſindiam appellat, quod inde liquet, quia in ſequentibus Stephanus addit: καὶ χωρίον Ἰσινδία.

[56] Ὁ πολίτης, Ἰσίνδιος.] In libris vulgatis legitur: ὁ πολίτης, Ἰσίνδιος ἐπίτεις· λέγεται καὶ Ἴσινδα. Verum quia Salmaſius in recentiori MS vocem ἐπίτεις, quæ revera nihil eſt, non invenit, nos iſtam obelo confodiendam exiſtimavimus. Formatum apud Polybium in Leg. Exc. reperitur Ἰσινδεῖς, ita enim ibi: ἅμα δὲ καὶ τοὺς Ἰσινδεῖς ἐξελεῖν ... ἐν τῇ πολιορκίᾳ. Inde Latino ore cives appellantur ISINDENSES apud Livium lib. XXXVIII: *Iſindenſes arcem urbe capta oppugnabant.* Ad quem locum vide Urſinum.

[57] Ἰσμαήλα, τῆς Ἀραβίας χωρίον.] Regiunculam hanc ab Iſmaele Abrahami filio nomen habere ſatis liquet: nam Abrahamo de Iſmaele conſulenti reſpondetur, eum fore longævum & magnarum gentium patrem, teſte Joſepho lib. I cap. XI de Ant. Jud. Ab illo igitur Iſmaëlitæ, qui quondam cum Chulæis & Madianitis promiſcue habitarunt. Hieronymus in vita Malchi perhibet Iſmaelitas intonſum geſtaſſe crinem, & vitta caput redimiviſſe: *Ecce ſubito equorum camelorumque ſeſſores Iſmaelitæ irruerunt, crinitis vittatiſque crinibus ac ſeminudo corpore.*

[58] Πόλις Θράκης τῶν Κικόνων.] Nomen habet ab Iſmaro Martis & Thraſſæ F. teſte Oro apud Etymologici Mag. auctorem. In Ciconia hanc urbem eſſe ſitam, atque etiam a Ciconibus quondam habitatam, Marciani Heracleotæ teſtimonio evincitur:

Εἶτα Μαρώνει᾽ ἡ πρότερον καλουμένη
Τῆς Κικόνων Ἴσμαρος· ...
Αὐτὴ δὲ Χίων ἐστὶν ἄποικος ...

Graviter errare puto Heſychium, Maroneam & Iſmarum eandem civitatem ſtatuentem, ut ſolent grammatici geographiæ imperiti: Ἴσμαρος· πόλις Θράκης, ἡ νῦν Μαρώνεια. Potior erit Plinii auctoritas lib. IV cap. XI: *Nunc ſunt Dicea, Iſmaron, locus Parthenion, Phaleſina, Maronea, prius Ortagurea dicta.*

[59] Ὅμηρος.] Reſpicit locum Homeri Odyſſ. I.

Ἰλιόθεν με φέρων ἄνεμος Κικόνεσσι πέλασσεν
Ἰσμάρῳ. ....

Vide præterea noſtrum in voce Κίκονες.

[60] Ἰσμάριος.] Invenitur apud Propert. lib. II Eleg. XIII:

Non ut Pieriæ quercus mea verba ſequantur,
Aut poſſim Iſmaria ducere valle feras.

Liquet ex his verbis, montem hoc nomine urbi vicinam extitiſſe, de quo aliquoties Virgilius & alii mentionem faciunt.

[61] Ἰσμαρὶς λίμνη.] Herodotus loco a Stephano citato: Μαρωνείης μὲν μεταξὺ καὶ Στρύμης κειμένην Ἰσμαρίδα. Videtur mihi eadem palus, quam alibi *Marim* nominat, & a qua urbi Maroneæ appellationem imponere videtur. Vide in voce Μαρώνεια.

[62] Ἰσμήνιος.] Nummus eſt apud Goltzium cum inſcriptione ΗΙΣΜΗΝΙΩΝ: unde liquet, pagi nomen & fluvii adſpirandum, quod apud Pauſaniam aliosque auctores cum leni vulgo occurrit, uti contra Nonnium multis probat illuſtris Spanhemius.

[63] Ἰσμηνὸς ποταμός.] Apollodorus, Strabo, Ptolemæus, & Latinorum nonnulli, Ovidius, Statius, Plinius, ſic fluvium vocant, ſed Pauſanias *Iſmenum* Ἰσμήνιον.

[64] Δύο τῆς Ἰταλίας ἐπαρχίαι.] Hæc olim antiqua erat Hiſpaniæ diviſio, de qua abunde egimus ad vocem Ἰβηρίαι.

[65] Καὶ Πανία.] Libri MSS & omnes editi conſtanter exhibent, ἐκλήθη δὲ καὶ Ἰβηρία καὶ Παννονία, ſed peſſimo errore. Eſt enim Pannonia perampla Europæ regio ad Danubium, quæ ad hunc locum non pertinet. Iberiam vero *Paniam* appellatam fuiſſe, teſtatur Soſthenes lib. XIII Ibericorum apud Plutarchum de fluminibus, a Pane ſcilicet, quondam Iberiæ præfecto. Νικήσας δὲ καὶ Ἰβηρίαν, Πᾶνα κατέλιπεν ἐπιμελητὴν τῶν τόπων, ὃς τὴν χώραν ἀπ᾽ αὐτοῦ Πανίαν μετωνόμασε, ἣν οἱ μεταγενέστεροι παρῳνύμως Σπανίαν προσηγόρευσαν, καθὼς ἱστορεῖ Σωσθένης ἐν ιγ Ἰβηρικῶν.

ΙΣΣΑ [66], πόλις ἐν Λέσβῳ, κληθεῖσα A Ἱμέρα, εἶτα, [67] Πελασγία καὶ Ἴσσα, ἀπὸ τῆς Ἴσσης τῆς Μάκαρος. ἔστι δὲ [68] νῆσος πόλιν ὁμώνυμον ἔχουσα κατὰ Δαλματίαν, καὶ Ἰλλυρίαν. [69] τὸ ἐθνικὸν, Ἰσσεύς· ἐξ οὗ τὸ θηλυκὸν Ἰσσηΐς, ἐπὶ τῆς Λέσβου, παρὰ Παρθενίῳ ἐν Ἡρακλεῖ. B

ΙΣΣΗΔΟΝΕΣ, ἔθνος Σκυθικόν· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Ἀλκμὰν δὲ μόνος Ἀσσηδόνας αὐτούς φησιν. [70] εὑρίσκεται δὲ ἡ δευτέρα γραφὴ παρ' ἄλλοις διὰ τοῦ ε. λέγονται καὶ Ἴσσιδοι τρισυλλάβως. ἔστι δὲ [71] Ἰσσηδὼν C πόλις.

ΙΣΣΟΣ, πόλις μεταξὺ Συρίας καὶ Κιλικίας, ἐν ᾗ Ἀλέξανδρος Δαρεῖον ἐνίκησεν. ἣ [72] ἐκλήθη διὰ τοῦτο Νικόπολις ἀπ' αὐτοῦ. καὶ ὁ Ἰσσικὸς κόλπος. ὁ πολίτης, Ἰσσαῖος, ὡς D Νεῖλος Νειλαῖος. [73] ἐκεῖ δὲ καὶ ποταμὸς Πίναρος ὀνομαζόμενος.

ΙΣΣΩΡΙΟΝ [74], ὄρος τῆς Λακωνικῆς, ἀφ' οὗ ἡ Ἄρτεμις Ἰσσωρία. τὸ ἐθνικὸν, Ἰσσώριος.

ἹΣΤΙΑΙΑ, πόλις Εὐβοίας. Ὅμη- E ρος,

---- Πολυστάφυλόν τ' [75] Ἱστίαιαν.

ἡ δὲ

ISSA, urbs in Lesbo, dicta Himera, deinde Pelaſgia & Iſſa, ab Iſſa Macaris filia. Eſt quoque inſula urbem ejuſdem nominis habens juxta Dalmatiam & Illyriam. Gentile, Iſſenſis, unde fœmininum Iſſeis, quod de oppido Lesbi apud Parthenium in Hercule in uſu eſt.

ISSEDONES, gens Scythica, cujus meminit Hecatæus in Aſia. Solus Alcman eos Aſſedones nominat. Invenitur quoque alia ſcribendi ratio apud alios per E. Appellantur quoque Iſſidi tribus ſyllabis. Invenitur quoque urbs Iſſedo.

ISSUS, urbs inter Syriam & Ciliciam, ubi Alexander Darium devicit, quæ propterea ab illo Nicopolis nominata eſt. Et Iſſicus ſinus. Civis, Iſſæus, ut Nilus Nilæus. Ibi quoque fluvius eſt, cui nomen Pinarus.

ISSORIUM, mons Laconicæ, a quo Diana Iſſoria. Gentile, Iſſorius.

HISTIÆA, urbs Eubœæ, de qua Homerus:

---- multas uvas habentem Hiſtiæam.

Ionica

[66] Ἴσσα, πόλις ἐν Λέσβῳ.] Oppidum eſt ignobile & aliis auctoribus parum memoratum. Ejus non meminit Scylax in Lesbi deſcriptione, neque etiam Ptolemæus: ſed Antiſſam omnes agnoſcunt, ut & Stephanus ſuo loco, unde conjiciendum, Iſſam extitiſſe non procul ab Antiſſa, uti Rhium e regione Antirrhii, & Phellos e regione Antiphelli. Exiſtimo tamen Plinium hujus oppidi meminiſſe ſub Himeræ appellatione, qua quondam appellatum fuiſſe etiam Stephanus teſtatur. Ita enim Plinius lib. V cap. XXXI: *Clariſſima autem Lesbos, a Chio LXV M. P. Hemerte, & Laſia, Pelaſgia, Ægira, Æthiope, Macaria appellata fuit, octo oppidis inclyta. Ex iis Pyrrha hauſta eſt mari, Arube terrarum motu ſubverſa. Antiſſam Methymna traxit in ſe ipſam VIII urbibus Aſiæ XXXVII M. P vicina. Et Agamede obiit, & Himera. Reſtant Ereſos, &c.* Sic emendandum judico hunc locum, in quo male *Hiera*.

[67] Πελασγία] Euſtathius non *Iſſam*, ſed univerſam inſulam *Pelaſgiam* appellatam perhibet in comment. ad Dionyſ. Ἐκλήθη δὲ καὶ ἡ Λέσβος, ποτὲ Πελασγία, quod profecto veritati magis conſentaneum, cum & Plinius, loco proxime citato, ita Lesbum vocatam aſſerit.

[68] Νῆσος πόλιν ὁμώνυμον ἔχουσα.] Agathemero dicitur Ἴσσα lib. I cap. V: Εἰσὶ δὲ καὶ ἐν τῷ Ἀδρίᾳ νῆσοι παρὰ τὴν Ἰλλυρίδα, αἱ ἐπισημόταται Ἴσσα, καὶ ἡ Μέλαινα Κόρκυρα, καὶ Φάρος καὶ Μελίτη, αἱ ἀγοραῖς τῆς Ἀδριατικῆς. Inſulam hanc & urbem cognominem commemorant præterea Scymnus Chius, Strabo, Ptolemæus aliique. Agatharcides apud Athenæum lib. I perhibet, in illa inſula naſci vinum, quod cum aliis collatum, bonitate antecellere compertum eſt.

[69] Τὸ ἐθνικὸν, Ἰσσεύς· ἐξ οὗ τὸ θηλυκὸν Ἰσσηΐς, ἐπὶ τῆς Λέσβου] Ita hunc locum ex conjectura emendavit vir ſummus Salmaſius in margine ſui Stephani. Indigebat enim hic locus hujuſmodi correctione, qui mirum in modum vel ab exſcriptoribus, vel ab Epitomatoribus mutilatus in vulgatis & MSS libris hodie repræſentatur: Ἐκ τῆς θηλυκῆς Ἰσσηΐς, ἐπὶ τῆς Λέσβου, παρὰ Παρθενίῳ ἐν Ἡρακλεῖ.

[70] Εὑρίσκεται δὲ ἡ δευτέρα γραφὴ παρ' ἄλλοις διὰ τοῦ ε.] Ita hunc locum ex conjectura ſupplevi, erat enim mutilus, & vox γραφὴ mihi ſummopere deſiderari videbatur, ut ſenſus eſſet perſpicuus & commodus. Nam *Iſſedones* paſſim a Latinis vocantur, & nonnullis Græcis, quanquam noſter ſcripturam per I etiam in voce Ὑπερβόρεοι probaverit ex Damaſte περὶ ἐθνῶν.

[71] Ἰσσηδὼν πόλις.] Amm. Marcellinus lib. XXIII urbis meminit: *Exortum vero ſolis ſuſpiciunt Rhabannæ, & Aſmira & Eſſedones omnium ſplendidiſſimi . . . urbibus licet non multis, magnis tamen celebrantur & opulentis; inter quas maxima Aſmira, & Eſſedon, & Aſparata, & Sera, nitidæ ſunt & notiſſimæ.*

[72] Ἐκλήθη διὰ τοῦτο Νικόπολις ἀπ' αὐτοῦ.] Male in omnibus libris ἀπ' αὐτοῦ. Satis veriſimile videtur, Alexandrum, devicto ad Iſſum Dario, urbem ab illa victoria Nicopolin appellaſſe, ſed cum veteres omnes Iſſum & Nicopolin diverſas urbes ſtatuunt, dubito an Stephano noſtro fides ſit habenda. Strab. lib. XIV: Ἐνταῦθα ὁ ἀγὼν συνέπεσεν Ἀλεξάνδρῳ καὶ Δαρείῳ· καὶ ὁ κόλπος καλεῖται Ἰσσικός· ἐν αὐτῷ δὲ πόλις Ῥωσός, καὶ Μυρίανδρος πόλις, καὶ Ἀλεξάνδρεια, καὶ Νικόπολις. Vide præterea Ptolemæum lib. V cap. VIII.

[73] Ἐκεῖ καὶ ποταμὸς Πίναρος] Peſſimo errore Strabo hunc fluvium *Pinarum* appellat, lib. jam citato. Μετὰ δὲ Αἰγαίας Ἰσσός, πολίχνιον ὕφορμον ἔχον, καὶ ποταμὸς Πίναρος. Ubi ſine dubio, auctoritate aliorum ſcriptorum, Πίναρος reponendum. Arrianus lib. II de Exped. Alex. Magni: Τὴν δὲ Ἰσσὸν κατασχών, ὅσους διὰ νόσον ὑπολελειμμένους αὐτοῦ τῶν Μακεδόνων κατέλαβε, τούτους χαλεπῶς αἰκισάμενος ἀπέκτεινεν· ἐς δὲ τὴν ὑστεραίαν προὐχώρει ἐπὶ τὸν ποταμὸν τὸν Πίναρον &c. Curtius lib. *Motis ergo caſtris, ſuperat Pinarum amnem.* Et idem alio loco. *Pinarum amnem, qui duo agmina interfluebat, tranſire juſſerat.* Hæc manifeſte evincunt in Strab. Pinarum reſtituendum.

[74] Ἰσσώριον, ὄρος τῆς Λακωνικῆς.] Plutarchus Ageſilao: Κατέλαβον τὸ Ἰσσώριον, οὗ τὸ τῆς Ἀρτέμιδος ἱερόν ἐστι. Vide præterea Heſychium in Ἰσσωρία, & Polyænum lib. II Stratag.

[75] Ἱστίαιαν.] Male in omnibus editis & MSS Ἑστίαιαν. Teſtatur enim Stephanus, ſe heic ſequi Ionicam ſcribendi rationem, apud quos ε in ι vertitur, cujus rei inſignis locus eſt apud Etymol. Mag. Auctorem. Ἀπὸ μὲν τοῦ ἵζω, ἵσω· ἀπὸ δὲ τοῦ ἕζω ἕσω· ἐκ τούτου καὶ ἱστῶ τὸ ἀρσενικόν· καὶ οἱ μὲν Ἀττικοὶ διὰ τοῦ ι, ἱστῶ καὶ ἱστία· οἱ δὲ Ἴωνες καὶ οἱ Δωριεῖς διὰ τοῦ ε, ἑστῶ καὶ ἑστία· ἀμφότερα δὲ εἰσὶ παρὰ ποιητῇ.

ἡ δὲ διὰ τοῦ ι, Ἰωνικὴ γραφή ἐστι. [76] νῦν δὲ A
καλεῖται Ὠρεός. ὁ πολίτης, Ἱστιαιεύς. Ἔφο-
ρος δὲ τὸ ἐθνικὸν Ἑστιαῖός φησι. [77] καὶ Ἱστιαιώ-
της, ὁ τῆς Θετταλικῆς. τῆς δὲ Εὐβοίας, διά-
φορος κατὰ τὴν γραφὴν, καὶ διὰ τοῦ ι, καὶ διὰ
τοῦ ε ψιλοῦ. B

ἹΣΤΟΣ, νῆσος Λιβύης, Οὐδενόη λεγο-
μένη ὑπὸ Λιβύων, ὑπὸ δὲ Φοινίκων [78] κέλλα
ῥαρσάθ, [79] ὃ ἑρμηνεύεται ἱστὸς νηός· νηὶ γάρ ἐστι
παραπλήσιος. τὸ ἐθνικὸν, Ἵστιος, τῷ λόγῳ
τῶν εἰς ος δισυλλάβων ἐπὶ νήσων, Ἴμβριος, C
Ἄνδριος.

ἸΣΤΡΙΑ [80], χώρα κατὰ τὸν Ἰόνιον κόλπον.
οἱ οἰκοῦντες, [81] Ἴστροι καὶ Ἴστριοι.

ἸΣΤΡΙΑΝΑ, πόλις περὶ τὴν Περσικὴν
θάλασσαν, ὡς Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ αὐ- D
τῆς. τὸ ἐθνικὸν, Ἰστριανηνὸς, ἢ Ἰστριανίτης.

ἸΣΤΡΟΙ, ἔθνος ἐν τῷ Ἰονίῳ κόλπῳ·
Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. τὸ ἐθνικὸν καὶ κτητικὸν,
[82] Ἰστρικὸς, ὡς τὸ Ταῦροι Ταυρικός.

ἸΣΤΡΟΣ, πόλις Κρήτης, ἣν Ἀρτεμίδω- E
ρος Ἰστρῶνά φησι. δευτέρα πόλις [83] Ἴστρος, ἐν
τῷ Πόντῳ. τὸ ἐθνικὸν, Ἴστριος, [84] καὶ Ἰστριεύς.
Ἀρριανὸς δὲ Ἰστρίαν, ὡς Ὀλβίαν αὐτήν φησι.
[85] τὸ ἐθνικὸν ταύτης, Ἰστριανὸς, ὡς Ὀλβιανός·
καὶ κατὰ

Ionica ſcribendi ratio eſt, ſi vox in principio
per I ſcribatur. Nunc appellatur Oreus. Ci-
vis, Hiſtiæenſis. Ephorus perhibet gentile eſſe
Heſtiæus, & Hiſtiæotes ab urbe Theſſalica
deduci: verum Euboïcæ urbis ſcriptura indiffe-
rens eſt, aliquando enim per I, & aliquando
per E ſcribitur.

HISTUS, inſula Libyæ, Udenee a Li-
bybus vocata, ſed a Phœnicibus Kella Rar-
ſath, quod ſi interpreteris, malum navis deno-
tat: eſt enim navi ſimilis. Gentile, Hiſtius,
juxta formam nominum duarum ſyllabarum in
in *os* deſinentium, quæque inſulæ ſunt, uti Im-
brius, Andrius.

ISTRIA, regio juxta ſinum Ionium.
Incolæ, Iſtri & Iſtrii.

ISTRIANA, urbs circa mare Perſi-
cum, cujus Marcianus in periplo meminit.
Gentile, Iſtrianenus, ſive Iſtrianita.

ISTRI, gens in ſinu Ionio, de qua He-
catæus in Europa. Gentile & poſſeſſivum,
Iſtricus, uti Tauri Tauricus.

ISTRUS, urbs Cretæ, quam Artemi-
dorus Iſtrona nominat. Secunda urbs Iſtrus in
Ponto ſita eſt. Gentile, Iſtrius & Iſtrienſis.
Arrianus hanc Iſtriam vocat, uti Olbiam. Hu-
jus gentile eſt Iſtrianus, uti Olbianus,
& alpha

[76] *Νῦν δὲ καλεῖται Ὠρεός.*] Peſſime hunc locum ex-
cepere librarii, nam in omnibus libris Ὠρεωνὸς reperitur,
monente Cl Caſaubono ad Athenæum. Correctionem
hanc ſuadebat Strabo in principio lib. x: Οὕτω γὰρ ὠνο-
μάσθησαν ὕστερον οἱ Ἱστιαιεῖς, καὶ ἡ πόλις ἀντὶ Ἱστιαίας
Ὠρεός.

[77] *Καὶ Ἱστιαιώτης, ὁ τῆς Θετταλικῆς.*] Peſſime quoque
hunc locum tractarunt ſcribæ veteres, nam in MSS &
vulgatis legitur, καὶ Ἱστιαιώτης, τῆς Θετταλικῆς. Vult noſter heic
nihil aliud, quam a Theſſalica Hiſtiæa deduci Ἱστιαιώτης.
Et ita etiam hunc locum accepit Euſtathius ad Iliad. B.
Ὕστερον δὲ, φασὶν, ἐκλήθη αὕτη Ὠρεός· ὁ πολίτης ταύτης
Ἱστιαιεύς· ὁ δὲ τῆς Θετταλικῆς Ἱστιαίας πολίτης, Ἱστιαιώτης.
Hinc ipſa hæc Theſſaliæ pars Ἱστιαιῶτις appellatur, de qua
egimus ad vocem Δῶριον.

[78] *Κέλλα ῥαρσάθ.*] Ita in MSS Palatinis disjungeban-
tur hæc vocabula, quæ a Xylandro, ſed non ab aliarum
editionum præfectis, componuntur: unde Salmaſius in
ora ſui codicis cenſet, pro ultima voce ῥαρσαθὶ legen-
dum. Suſpicatur Bochartus, reſcribendum Κελλαραφ-
σείθ, vel potius Χελλαραφσείθ חבלהרפסר, id eſt *malum
navis*. Eum vide lib. I cap. XXVI de Phœnic. colon.
Quæ alii ad hunc locum comminiſcuntur plane ridicula
ſunt & inſana.

[79] *Ὃ ἑρμηνεύεται ἱστὸς νηός.*] Non bene ſuas partes
egerunt librarii, qui olim exararant ὃ ἑρμηνεύεται ἱστὸς νεώς,
quod bene obſervavit Salmaſius in margine ſui Stephani.
Nomen inſulæ in omnibus editis cum leni legebatur,
ſed origo vocis aſperum poſtulat, quem auctoritate He-
ſychii repoſuimus, nam ibi quoque Ἱστὸς inſulam quan-
dam denotat: Ἱστὸς, τὸ ὀρθὸν ξύλον τῆς νεώς, καὶ τὸ ὑφαντικὸν,
ἀπὸ τοῦ ἱστάναι, καὶ νῆσος.

[80] *Ἰστρία.*] Jam regionem, & interjecta ſectione, in-
colarum nomen deſcribit, quod commodiſſime unica
ſectione peragi potuiſſet. Litigant de ſcriptura hujus
vocis criticorum filii, alii eam ſine aſpiratione, alii vero
contra ſcribentes: ſed cum non contemnenda ex vete-
rum ſcriptis ab utraque parte documenta producantur,
facile crediderim, parum intereſſe, quemadmodum
exaretur. De vocis ſcriptura & regionis ſitu legendus
Cluverius Ital. Antiq. lib. I cap. XXI.

[81] *Ἴστροι καὶ Ἴστριοι.*] Utrumque apud idoneos ſcriptores
proſtat. Martial. lib. XII Epig. LXIV:

Uncto Corduba lætior Venafro;
Hiſtra nec minus abſoluta teſta,
Albi quæ ſuperas oves Galæſi.

Et Scymnus Chius, qui Marciani Heracleotæ nomine
circumfertur:

Ἐντεῦθεν ἔχεται Θρᾶκες, Ἴστριοι λεγόμενοι.

[82] *Ἰστρικός.*] In omnibus editis legitur Ἰστρικόν, malo
errore, uti ex ſequenti voce Ταυρικὸς evidenter liquet.
Strabo lib VII: Ἰστρικὸς πολίχνιον ... σταδίων. Mela
lib. II cap. I: *Axiaces proximus intra Callipidas Axia-
caſque deſcendit. Hos ab Iſtricis Tyras ſeparat, ſurgit in
Neuris.*

[83] *Ἴστρος, ἐν τῷ Πόντῳ.*] Ammian. Marcel. lib. XXII
Iſtron appellat, alii *Iſtropolin*, nonnulli vero *Iſtriopolin*,
ut Ptolemæus & Plinius. Urbem hanc condidere Mi-
leſii, ei nomen a fluvio imponentes. Auctor Peripli
Ponti Euxini: Αὕτη ἡ πόλις Ἴστρος, ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ ἔλα-
βεν τὸ ὄνομα· ταύτην τὴν πόλιν Μιλήσιοι κτίζουσιν.
Qua de re vide quoque Plinium lib. IV cap. XI.

[84] *Καὶ Ἰστριεύς.*] Occurrit hoc gentile apud Lycophro-
nem in Alexandra:

Ὁ ποῖα πέρκος Ἰστριεὺς πτερασκιλὴς
Ἀσκαῖ μάρπτων ἀμφιλυτράοντας δίμας
Κρυμνοιδόνης κίρκος ὡς ἐσκάρατ.

Confirmat quoque illud gentile nummus Goltzianus, in
quo legitur ΙΣΤΡΙΗΩΝ, quod Ionice poſitum eſt
pro ΙΣΤΡΙΕΩΝ.

[85] *Τὸ ἐθνικὸν ταύτης, Ἰστριανός.*] Peſſime exhibebant
vulgati: Τὸ ἐθνικὸν, ταύτης Ἰστριανός. Sic loqui non amat
Stephanus. In genuino fragmento ubi de Dodone agit
ſimilis phraſis occurrit: Τὸ ἐθνικὸν ταύτης ἀφ' ... &c. Por-
ro illud gentile Ἰστριανὸς in uſu eſt apud Euſtathium ad
Dionyſ. Καὶ ὅτι δὲ παλαιότατος ὁ Ἴστρος περὶ τὸν Εὔξεινον
Ἰστριανοὶ κτίσαντες Μιλησίων ἄποικοι, ὥς φησιν Ἡρόδοτος.
Vide quoque ſequentem comment.

κ κτ̃ τροπὴν [86] Ἰστριανὸς λιμήν, κ Ἰστριανὶς A θηλυκῶς. τρίτη, νῆσος πόλιν ὁμώνυμον ἔχουσα, κατὰ Τριόπιον τῆς Κνιδίας. τετάρτη, πόλις τῆς Ἰαπυγίας, ὡς Ἔφορος εἰκοστῷ ἐννάτῳ.

& alpha in Eta mutato Iſtrienus portus, & Iſtrianis genere fœminino. Tertia, inſula eſt, urbem ejuſdem nominis habens, juxta Triopium Cnidiæ. Quarta, urbs Japygiæ, de qua Hecatæus libro XXIX.

ἸΣΤΩΝΗ, ὄρος προσεχὲς τῇ Κερκύ- B ρᾳ· [87] Θουκυδίδης τρίτῃ. τὸ ἐθνικὸν, Ἰστωναῖος, ὡς Τορωναῖος.

ISTONA, mons Cercyræ vicinus, de quo Thucydides libro III. Gentile, Iſtonæus, uti Toronæus.

ἸΤΑΛΙΑ, ἡ χώρα, ἀπὸ Ἰταλοῦ· ἡ πρὶν Αὐσονία, κ Αὐσονίς. τὸ ἐθνικὸν, Ἰταλὸς, [88] κ Ἰταλίς. ἀπὸ δὲ τῆς Ἰταλίας, τὸ Ἰταλιώτης, ὡς C Φθιώτης, [89] Κιλικιώτης. [90] τί δὲ διαφέρει τὸ Ἰταλὸς τοῦ Ἰταλιώτου, ἐν τῷ περὶ Σικελίας εἰρήσεται. τὸ θηλυκὸν, [91] Ἰταλιῶτις, [92] κ Ἰταλιδὶς, ὡς τοῦ Αὐσονία τὸ Αὐσονιδὶς. [93] κ Ἰταλιάζειν ῥῆμα. καὶ Ἰταλικὸς τὸ κτητικὸν, [94] κ D Ἰταλιωτικός. [95] ἔστι δὲ Ἰταλικὸν χωρίον Σικελίας. [96] ἔστι δὲ Ἰταλική πόλις Ἰβηρίας. τὸ ἐθνι-

ITALIA, regio, ab Italo ſic dicta, quæ prius Auſonia & Auſonis. Gentile, Italus & Italis. Ab Italia autem fit Italiota, uti Phthiota, Ciliciota. Quæ vero differentia ſit inter Italus & Italiota in voce Sicilia docebitur. Fœmininum, Italiotis, & Italienſis, uti ab Auſonia Auſonienſis. Et verbum Italiazo. Et Italicus poſſeſſivum, & Italioticus. Eſt quoque Italicum munimentum Siciliæ: & præterea Italica, urbs Iberiæ. Gentile, [illegible]

[86] Ἰστριανὸς λιμήν] Portum hunc ſatis clare deſcribit auctor Peripli Ponti Euxini hiſce verbis: Ἀπὸ δὲ [illegible] εἰς Ἰστριανῶν λιμένα, στάδια [illegible]. ἀπὸ δὲ Ἰστριανῶν λιμένος εἰς [illegible] λιμένα [illegible].

[87] Θουκυδίδης τρίτῃ.] Sine dubio hæc Thucydidis verba reſpicit: Ἀναβάντες ἐς τὸ ὄρος τὴν Ἰστώνην, τεῖχος ἐνοικοδομησάμενοι, ἔφθειρον τοὺς ἐν τῇ πόλει.

[88] Καὶ Ἰταλίς. ἀπὸ δὲ τῆς Ἰταλίας.] Latini poëtæ frequentius hac voce utuntur. Virgil. lib. XI Æneid.

At circum lectæ comites, Larinaque virgo,
Tullaque, & æratam quatiens Tarpeia ſecurim,
Italides. —— ——

Ad quem locum audiamus Servium. *Italides, ut Sicelides, Atlantides. Et eſt pulchra derivatio, non tantum vera. Nam verum eſt Itala. Italis autem, unde eſt Italides, magis patronymicum eſt.* Ita hæc verba ſunt corrigenda. Martialis de Claudia Rufina lib. XI Epig. LIV:

Quale decus formæ! Romanam credere matres
Italides poſſunt, Atthides eſſe ſuam.

[89] Κιλικιώτης.] Libri editi perperam exhibent κ Λοκιώτης: ſed veram lectionem ex Voſſiano cod. revocavi. Primam ſyllabam κι imperiti librarii in καὶ mutavere. Eodem errore liberandus Suidas, ubi hodie in voce Ἰταλία legitur, hunc in modum: Τὸ ἐθνικὸν, Ἰταλὸς, κ Ἰταλίς· ἀπὸ δὲ τῆς Ἰταλίας Ἰταλιώτης, ὡς Φθιώτης, κ Λοκιώτης, ubi ſimili ratione Κιλικιώτης reponendum.

[90] Τί δὲ διαφέρει τὸ Ἰταλὸς τοῦ Ἰταλιώτου &c.] Quid differat *Italus* ab *Italiota*, promittit noſter ſe docturum in Σικελία. Sed hodie apud Epitomatorem hujus rei non ſatis evidentia veſtigia reperias. Nonnulla tamen hac de re, in genuino de Sicilia fragmento, memoria reperitur, quod ex Conſtantino Porphyrogenneta huic operi ſuo loco inſerendum exiſtimo: is enim perhibet, inſulares indigenas *Siculos*, & advenas *Siceliotas* appellari: ſic quoque Italiæ indigenæ ſunt *Itali*, advenæ *Italiota*. Salmaſius in notis ad Vopiſcum *Italiotas* interpretatur Græcos, qui eam Italiæ partem incolebant, quæ major Græcia dicebatur. In iſthac Italiæ ora quondam etiam habitavere Pythagorici, non in Italia nati, ſed aliunde oriundi. Heſychius: Ἰταλιώτης, οὐκ Ἰταλιώτης, [illegible], ὅτι οἱ Πυθαγορικοὶ ἐν Ἰταλίᾳ [illegible], [illegible] αὐτοὺς [illegible]. Reſpiciunt Heſychii verba, ut hoc obiter dicam, hiſtoriam vetuſtam, unde lucem fœnerantur: nam Pythagoræi Crotone in ædibus cujuſdam Myllonis erant congregati, de rebus hoſtilibus conſilium capturi, ſed domo ſuccenſa, omnes ſimul cremabantur, exceptis duobus Archippo & Lyſide, qui foras egreſſi & eluctati ſunt. Vide totam hiſtoriam apud Jamblichum de Vita Pythag. cap. XXXV. Verum ad τὸ Ἰταλιώτης redeamus, quam vocem Strabo paſſim pro *Italo* ſumit, cui deinde jus civitatis conceſſum eſt, ita enim ille lib. V: Ὀψὲ δέ ποτε ἀφ᾽ οὗ μετέδωκαν Ῥωμαῖοι τοῖς Ἰταλιώταις τὴν ἰσοπολιτείαν, ἔδοξε δὲ τοῖς ἐντὸς Ἄλπεων Γαλάταις, κ [illegible] τὴν αὐτὴν ἀποτείμασθαι τιμήν, προσαγορεύεσθαι δὲ Ἰταλιώτας πάντας δὲ Ῥωμαίους. Sed eodem modo diſtinguit Suidas, uti Stephanus: Διαφορὰ δὲ τὸ Ἰταλὸς τοῦ Ἰταλιώτου· ὅτι, οἱ μὲν ἀπὸ [illegible] τῆς χώρας, [illegible] Ἰταλοῦ Ἰταλοί, [illegible] Ἰταλία &c. Οἱ δὲ ἀπὸ [illegible], κ τὴν χώραν [illegible], ὡς ἀπὸ τῆς Φθίας, Φθιῶται, οὕτως ἀπὸ τῆς Ἰταλίας δὲ Σικελίας Ἰταλιῶται, καὶ Σικελιῶται. Veriſſimum eſt, hanc diſtinctionem aliquando apud Scriptores obtinere: ſic *Hiſpanienſis*, non eſt natus in Hiſpania, qui *Hiſpanus* dicitur. & *Germanienſis* eodem modo differt a Germano, quod evidenter liquet ex Vopiſco: *Bonoſus homo Hiſpanienſis fuit, origine Britannus.* Sed hac de re vide Caſaub. ad Æl Spart. Τὸ Ἰταλιώτης, quod obiter monendum, corrupte occurrit apud Dionyſ. Halicarnaſ. lib. I, ubi male Ἰταλιῆται reperitur.

[91] Ἰταλιῶτις.] Fœmininum hoc ipſe Stephanus uſurpat in Καυλώνεια, ubi ita inquit: [illegible] πόλις τῆς Ἰταλιώτιδος [illegible]. Vocem hanc hauſit ex Strabone lib. VI, ubi de illo oppido loquitur: Ὑπέρκειται δύο πόλεις [illegible] τῆς Ἰταλιώτιδος [illegible].

[92] Καὶ Ἰταλιδὶς, ὡς τῆς Αὐσονίας Αὐσονιδὶς.] Male in omnibus legebatur Ἰταλιδὶς, quod etiam corrigendum cenſebat Salmaſius. Idem error emendandus apud Suidam voce Ἰταλία.

[93] Καὶ Ἰταλιάζειν ῥῆμα.] Quid verbum hoc ſignificet Epitomator non addit, & ſimiliter quoque Suidas, qui ejus meminit, ſignificationem reticet. Heſychius interpretationem exhibet, ſed obſcuram ſatis, ita enim ille: Ἰταλιάζειν, ἐν Ἰταλίᾳ διατρίβειν [illegible]. Quo in loco vellem [illegible], id eſt, *legatus in Italia degere.* Sed quem morem Grammaticus reſpiciat, non facile dixerim.

[94] Καὶ Ἰταλιωτικός.] Plato in epiſtola ad Dionis propinquos hoc poſſeſſivo utitur: Ἐλθόντα δέ με [illegible] Ἰταλιωτικῶν τε δὲ Συρακουσίων τραπεζῶν [illegible].

[95] Ἔστι δὲ Ἰταλικὸν χωρίον Σικελίας.] Vel noſter errat, vel reſcribendum Ἰταλίας. Puto hic Corfinium intelligendum, de quo Strabo lib. V: Κορφίνιον [illegible] τῆς [illegible] [illegible] Ἰταλιώτας [illegible] τῆς Ῥώμης, [illegible] τῆς πολέμου, [illegible] Ἰταλικήν. Sed mutato accentu reſcribendum puto Ἰταλικόν, ob rationes mox allegandas. Sed apud Vell Paterculum lib. II cap. XVI genere neutro effertur: *Caput imperii ſui Corfinium legerant, quod appellarunt Italicum.*

[96] Ἔστι δὲ Ἰταλική πόλις Ἰβηρίας.] Sic ſine dubio ſcribendum

ἐθνικὸν, Ἰταλικήσιος. καὶ Ἰταλικησία ἐκαλεῖτο ἡ χώρα, καὶ Οἰνωτρία, καὶ Ἑσπερία. A

ΙΤΑΝΟΣ, πόλις ἐν Κρήτῃ, ἀπὸ Ἰτανοῦ Φοίνικος, ἢ τῶν Κουρήτων ἑνὸς μιγάδος. οἱ πολῖται, Ἰτάνιοι. [97] ἔστι καὶ ἄκρα. B

ΙΤΕΑ, δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς. [98] ὁ δημότης, Ἰτεαῖος. Ἀνδροτίων δὲ τρισυλλάβως ἔφη.

ΙΤΥΚΗ, πόλις Λιβύης, [99] Τυρίων ἄποικος. τὸ ἐθνικὸν, [1] Ἰτυκαῖος. ἀφ᾽ οὗ C [2] Διονύσιος Ἰτυκαῖος, Ῥιζοτομικῶν πρώτῳ.

ΙΤΩΝ, πόλις Θεσσαλίας·

---- Ἰτῶνά τε μητέρα μήλων.

οἱ ἐγχώριοι ὀξυτόνως αὐτὴν φασιν Ἰτών, [3] τινὲς δὲ Σιτῶνα αὐτὴν φασι, διὰ τὸ σιτο- D φόρον. [4] λέγεται καὶ ἡ Ἴτωνος, ἀπὸ Ἰτώνου ἥρωος· ἀφ᾽ οὗ καὶ [5] Ἰτωνία ἡ Ἀθηνᾶ, [6] ἥτις καὶ Ἰτώνη. τὸ ἐθνικὸν, Ἰτωναῖος, καὶ Ἰτωναία ἡ Ἀθη-

tile, Italicesius. Et Italicesia appellabatur regio, & Oenotria, & Hesperia.

ITANUS, urbs in Creta, nomen habens vel ab Itano Phœnicis filio, vel ab uno Curetum, qui erat advena. Cives, Itanii. Est quoque promontorium.

ITEA, populus Acamantidis tribus. Popularis, Iteæus. Androtio autem tribus syllabis vocem effert.

ITYCA, urbs Libyæ, Tyriorum colonia. Gentile, Itycæus: cujas erat Dionysius Itycæus, uti libro primo Rhizotomicorum legimus.

ITON, urbs Thessaliæ.

---- *Itonemque matrem ovium.*

Indigenæ vocem cum accentu in ultima efferunt. Nonnulli eam *Sitonem* nominant, quia frumenti ferax est. Dicitur quoque Itonus ab heroë Itono (unde etiam Minerva Itonia) & præterea Itone. Gentile, Itonæus, & Itonæa Miner-

bendum est illud urbis nomen, cum in editis constanter legatur Ἰταλικὴ, quod est possessivum terminatum ab Ἰταλικός. Sita erat urbs ad Bætim fluvium teste Strabone lib. III. Spartianus Adriani Imperatoris originem huic urbi tribuit: *Origo Imperatoris Adriani vetustior a Picentibus, posterior ab Hispaniensibus manat: siquidem Adria ortos majores suos, apud Italicam, Scipionum temporibus, resedisse, in libris vitæ suæ Adrianus ipse commemorat.* Igitur Ἰταλικὴ est possessivum, quod clare liquet ex Plutarcho de Philosophorum placitis: Ἡ δὲ τούτου αἵρεσις Ἰταλικὴ προσηγορεύθη, διὰ τὸ τὸν Πυθαγόραν ἐν Ἰταλίᾳ σχολάσαι.

[97] Ἔστι καὶ ἄκρα.] Plinius promontorium *Itanum* celebrat lib. IV cap. XII. Ubi hinc dubio fuit urbs *Itanus*, quam ponit Ptolemæus ultimam inter lateris australis urbes lib. III. De origine nominis vide Bochartum de Phœnic. Col. lib. I cap. XV.

[98] Ὁ δημότης, Ἰτεαῖος.] Sic correxi, cum in omnibus editis Ἰταῖος legeretur, quod etiam trium syllabarum erat, contra Stephani mentem.

[99] Τυρίων ἄποικος.] Justinus lib. XVIII: *Cum & opibus & multitudine Tyrii abundarent, missa in Africam juventute, Uticam condidere.* Vellejus Paterculus circa Codri tempora, qui Saulo fuit æqualis, Tyrios paucis annis post Gades, *Uticam* condidisse refert. Urbi igitur tam vetustæ nomen fecit ipsa antiquitas. Utica enim vel Ityca Punica lingua *atica*, id est, prisca dicebatur, teste Bocharto de Phœnic. Col. lib. I cap. XXIV.

[1] Ἰτυκαῖος.] Gentile hoc reperitur apud Polyb. in legat. CXLII: Καὶ τῶν Ἰτυκαίων ὑποτιμωμένων τὴν δύναμιν αὐτῶν, τοῖς Ῥωμαίοις τὴν ἑαυτῶν παραδιδόντων πόλιν. Latino ore UTICENSIS dicitur apud quosvis auctores. Vide præterea Plutarch. in Catone Majori.

[2] Διονύσιος Ἰτυκαῖος Ῥιζοτομικῶν α.] Admodum dubito de nomine hujus auctoris: vereor enim ex compendiaria scriptura Διοκ, natum esse Διονύσιος, cum genuinum ejus nomen sit Διοκλῆς: & ut hoc credam mihi persuasit Nicandri Scholiastes, a quo Ῥιζοτομικὸς liber Dioclis allegatur, in quo radicum excisionem, seu herbarum lectionem docebat. Hujusmodi libri veteribus etiam Ῥιζοτομούμενα dicebantur, & hoc indice Miltionis libros fuisse insignitos, tradit Plinius lib. XX cap. XXIII. Fuit hic Medicus præstantissimus, cujus Hesychius aliquoties mentionem facit Συγγραφεὺς κέχρηται, παρὰ Διοκλεῖ τῷ ἰατρῷ. Et ab eodem alio loco pessime corrupto, sed ita emendando: Ἀμπίρραι, αἱ παρὰ ταῖς ἀδελφαῖς κεφαλαῖς, Διοκλῆς δὲ τὴν ἐκκεκλιμένην ἰγνύαν. Barbare & inane hodie in Hesychio legitur, Ἀμπίραι τὰ παρὰ ταῖς ἀδελφαῖς τῆς μελίας. Idem hic Medicus, teste Athenæo de vini coloribus scripsit, uti lib. I perhibet. Certe Ῥιζοτομία apud Græcos satis erat celebris: & Ῥιζοτόμοι illi appellabantur, qui simplicia duntaxat medicamenta, herbas scilicet ac radices vendebant, quas ipsi in montibus, pratis, & ripis fluminum, conquirebant, colligebant, & in usum servabant. Tradunt veteres illhac arte Chironem excelluisse, atque ejus inventorem extitisse. Etymologici Mag. auctor: Χείρων, ὁ Κένταυρος· ἀπὸ τοῦ διὰ τῶν χειρῶν θεραπεύειν τὰ ἐν ταῖς χειρουργίαις καὶ ῥιζοτομίαις· ἰατρὸς γὰρ οὗτος ἦν ὑποχείριος ὤν. Hinc est quod apud Suidam legatur, Chironem primum invenisse ἰατρικὴν διὰ βοτανῶν, scilicet herbis ablaqueandis, legendis, & radicibus exscindendis. Et apud Hyginum Fab. CCLXXIV: *Chiron Centaurus Saturni fil. artem medicinam chirurgicam ex herbis primus instituit.*

[3] Τινὲς δὲ Σιτῶνα αὐτὴν φασι.] Sic quoque perhibet hanc urbem appellatam fuisse Eustathius ad Hom. Iliad B. Τὴν δὲ Ἴτωνα προπαροξυτόνως φασὶν οἱ παλαιοὶ, ὡς Μάκωνα· τινὲς δὲ ὀξυτόνως, λέγοντες ὅτι ἐκαλεῖτο καὶ Σιτὼν, διὰ τὸ σιτοφόρον· λέγεται δὲ φασὶ καὶ Ἴτων πρωτοτόνως· ὅτι δὲ καὶ Ἴτωνος ἀπὸ Ἰτώνου ἥρωος· καὶ Ἀθηνᾶ δὲ ἐξ αὐτῆς Ἰτωνία. Hinc liquet evidenter veteres dixisse, & Ἴτων & Σιτὼν, unde quoque Minerva *Itonia* & *Sitonia* commode satis deduci potest. Quare Valesio ad Polybii Excerp. adstipulari nequeo, existimanti pro Σιτωνίας Ἀθηνᾶς, quod erat in MS cod. reponendum Ἰτωνίας Ἀθηνᾶς. Nam præterquam, quod auctoritas Stephani & Eustathii ad convellendam istam opinionem sufficiant, etiam sciendum est, nominibus propriis in principio ut plurimum addi Σ, quod aliis in locis inculcavimus.

[4] Λέγεται καὶ ἡ Ἴτωνος.] Est casus rectus ab obliquo. Sic urbs appellatur a Catullo in Argonauticis:

Quod tibi si sancta concesserit incola Itoni,
Quæ nostrum genus, ac sedes defendere sueta,
Annuat, ut Tauri respergas sanguine dextram.

Pessime in primo versu *Ithoni* legitur, quod correctione indigebat.

[5] Ἰτωνία ἡ Ἀθηνᾶ.] Memoratur Plutarcho in Amatoriis narrationibus: Ἱκέτης καθίζεται ἐπὶ τῷ βωμῷ τῆς Ἰτωνίας Ἀθηνᾶς. Sed templum illud in quo colebatur erat Coroneæ in Bœotia.

[6] Ἥτις καὶ Ἰτώνη.] Hæc non sunt referenda ad Minervam, quasi etiam hoc nomine coleretur, quæ opinio doctissimum Valesium in errorem ducebat, dum ad Excerpta Leg. Polyb. ἥτις καὶ Ἰτωνίς emendabat: sed ad varias hujus urbis appellationes, vocatur enim Ἴτων, Ἴτωνος & Ἰτώνη. Hunc genuinum Stephani esse sensum, perspicue appa-

Ἀθηνᾶ. ἔστι δὲ πόλις Ἰτώνη ἐν Ἠπείρῳ, καὶ Ἰταλίας, [7] καὶ Βοιωτίας, καὶ Λυδίας. ὁ πολίτης, Ἰτώνιος· καὶ Ἰτωνία ἡ Ἀθηνᾶ, [8] καὶ Ἰτωνιὰς, [9] καὶ Ἰτωνίς. καὶ χώρα Ἰτώνη ὑπὸ τὸν Αἷμον, ὡς Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ.

A Minerva: Eſt quoque Itone oppidum in Epiro, & Italiæ, & Bœotiæ, & Lydiæ, cujus oppidanus, Itonius, & Itonia Minerva, & Itonias, & Itonis. Et regio Itone ſub Hæmo, de qua Hecatæus in Europa.

ἼΧΑΝΑ [10], πολίχνιον τῆς Σικελίας, διὰ τὸ τῇ αὐτοῦ ἁλώσει πολλὰ προσλιπαρῆσαι τοὺς Συρακουσίους. [11] ἰχανᾶν γὰρ, τὸ ἐπιθυμεῖν. τὸ ἐθνικὸν, Ἰχανῖνος.

B ICHANA, oppidulum Siciliæ, ſic dictum, quod in ejus expugnatione ſedulam operam impenderint Syracuſani: nam ἰχανᾶν concupiſcere denotat. Gentile, Ichaninus.

ἼΧΝΑΙ, πόλις Μακεδονίας· [12] Ἡρόδοτος ἑβδόμῃ. Ἐρατοσθένης δὲ Ἄχνας αὐτήν φησι. [13] Φιλητᾶς δὲ Ἄχνην φησὶ, διὰ τοῦ α. τὸ ἐθνικὸν, καὶ Ἰχναῖος, [14] καὶ Ἰχναία ἡ Θέμις. διωκομένη γὰρ ὑπὸ τοῦ Διὸς, κατελήφθη ἐν τοῖς τῶν Ἰχναίων τόποις. καὶ ἀπὸ τοῦ διωχθῆναι κατ' ἴχνος ὠνομάσθη. καὶ ἑτέρα ἐστὶ [15] τῆς ἀνατολικῆς πόλις.

ICHNÆ, urbs Macedoniæ, de qua Herodotus libro VII. C Hanc Eratoſthenes Achnas appellat, Philetas vero Achnam per alpha. Gentile, Ichnæus, & Ichnæa Themis. Hanc Jupiter perſequens deprehendit in Ichnæorum locis: & ſic vocata eſt, quod Jupiter eam veſtigiis perſequebatur. Eſt quoque alia hujus D nominis urbs in oriente.

ἹΨΙΚΟΥΡΟΙ [16], ἔθνος Λιγυστικόν· Θεόπομπος τεσσαρακοστῷ τρίτῳ. ἣν ἐνέμοντο πρότερον Ἰψίκουροι, καὶ Ἀρβαξανοὶ, καὶ Εὔβιοι, [17] Λίγυες τὸ γένος.

IPSICURI, gens Liguſtica, de qua Theopompus libro XLIII. Hanc incolebant prius Ipſicuri, & Arbaxani, & Eubii, genere E Ligyres.

ἸΩΛΚΟΣ, πόλις Θεσσαλίας·

[18] Βοίβην τε γλαφυρὴν, καὶ ἐϋκτιμένην Ἰαωλκόν.

ἀπὸ Ἰωλκοῦ τοῦ Ἀμύρου, ἀφ' οὗ τὸ [19] Ἀμυρικὸν πεδίον Λαρισσαίων. [20] τὸ ἐθνικὸν, Ἰώλκιος, καὶ Ἰωλκία, καὶ Ἰωλκὶς, καὶ Ἰωλκιάς.

ἸΩ-

IOLCUS, urbs Theſſaliæ:

Bœbenque elegantem, & bene ædificatam Iaolcum.

Nomen habet ab Iolco Amyri filio, a quo campus F Amyricus Lariſſæorum ſic dicitur. Gentile, Iolcius, & Iolcia, & Iolcis, & Iolcias.

IO-

cuc apparet ex verbis Euſtathii jam ſupra citatis, λέγεται δὲ φασὶ καὶ Ἰτώνη προτέρως, cum antea dixiſſet, & Itona & Sitona nuncupatam fuiſſe.

[7] *Καὶ Βοιωτίας.*] Noſter hic urbem hoc nomine in Bœotia collocat, ſed vereor ne intelligendum ſit templum Itoniæ Minervæ, quod Coroneæ frequentabatur, teſtibus Polyb. lib. IV, Strabone lib. IX, Plutarcho in Amat. Narrat. & Apollonii Scholiaſte ad lib. I.

[8] *Καὶ Ἰτωνιάς.*] Occurrit hoc nomen apud Callimach. Hymno in Cererem:

Ἤνθον Ἰτωνιάδος μετ' Ἀθηναίης ἐπ' ἄεθλα
Ὀρχόμενοι ....

[9] *Καὶ Ἰτωνίς.*] Aliquoties hoc gentile invenitur apud Apol. Rhod. in Argonaut. lib. I, & Etymol. Mag. Auctorem in illa voce.

[10] *Ἴχανα, πολίχνιον τῆς Σικελίας.* Cenſet Cluverius, hoc oppidum eſſe unum ex duobus, quæ a Ptolemæo Pachuno proxima ponuntur, quorum alterum Ἔλωρος, & alterum Ἴνα appellatur, quod fortaſſis ſcribarum vitium eſt. nam apud Plinium lib. III cap. VIII celebrantur ICHANENSES, qui Stephano ICHANINI dicuntur, quæ forma etiam Siculis eſt ſolita.

[11] *Ἰχανᾶν δὲ, τὸ ἐπιθυμεῖν.*] Ferenda non erat vulgata lectio *ἰχανᾶν δὲ τὸ ἐπιθυμεῖν*, nam *ἰχανάω* dicitur Homero, Euſtathio & aliis. Ἰχανᾶν in uſu eſt, ſed inde non deducitur infinitivus *ἰχανᾶν*. Vide Etymol. Mag. Auct. in voce Ἰχανᾶν.

[12] *Ἡρόδοτος ἑβδόμῃ.*] Herodotus loco citato hujus urbis meminit, & in Bottiæa regione collocat: Ὃς οὐρίζει (ſcilic. Axius fluvius) *χώρην τὴν Μυγδονίην τε καὶ Βοττιαιΐδα· τῆς ἔχουσι τὸ παρὰ θάλασσαν στεινὸν χωρίον πόλιες Ἴχναι τε καὶ Πέλλα.*

[13] *Φιλητᾶς δὲ Ἄχνην φησί, διὰ τοῦ α.*] Salmaſius ad marginem ſui Stephani in ſcripto libro inveniſſe teſtatur: *Φιλητᾶς δὲ ἄλλην φησί, διὰ τοῦ α.* Haud aliter ac ſi hæc eſſet auctoris noſtri mens, Philetam, præter Macedonicam urbem jam allegatam, teſtari, aliam hoc nomine in Theſſalia inveniri, quæ per Α Ἄχναι nuncupatur. Collocat enim noſter ex Cleodama de arte equeſtri Achnas in Theſſalia, de quibus egit ſuo loco in præcedentibus. Et ut verum fatear, magis inclinat animus, ut *Achnas* in Theſſalia, & *Achnas* (ſive ut alii volunt *Ichnas*) in Macedonia ſtatuam, nam de Theſſalicis agit Strabo lib. IX, eaſque in Theſſaliotide, longe a Bottiæa ponit: *Καὶ ὁ Φυλλος, ὅπου Ἀπόλλωνος τοῦ Φυλλαίου ἱερόν· καὶ Ἴχναι, ὅπου ἡ Θέμις Ἰχναία τιμᾶται.* Ichnæam Macedonicam meminit Heſychius: *Ἰχναίην. χώραν τῆς Μακεδονίας, ὅπου τὸ μαντεῖον ὁ Ἀπόλλων κατεῖχε, καὶ τιμᾶται.* Non puto Heſychium adeo inſanum & mentis expertem fuiſſe, ut cenſuerit Macedoniam hoc nomine appellandam, quare *τῆς Μακεδονίας* reſcribendum exiſtimo. *Ichnaea* enim accipienda eſt pro agro Ichnis circumjacenti, in Bottiæa regione Macedonica.

[14] *Καὶ Ἰχναία ἡ Θέμις.*] Vide Caſaubonum ad verba Strabonis jam proxime allegata.

[15] *Τῆς ἀνατολικῆς*] Urbs erat Græca, a Macedonibus condita, cujus meminit Iſidorus Characenus in Stathmis Parthicis: *Μεθ' ὃν Ἴχναι, πόλις Ἑλληνίς, Μακεδόνων κτίσμα· κεῖται δὲ ἐπὶ Βαλίχα ποταμοῦ, σχοῖνοι γ'.* Vide præterea Plutarchum in Craſſo & Appian. Alexand. in Parthicis.

[16] *Ἰψίκουροι*] In voce Ἀρβαξανοί legitur Ἰψίκουροι, quam lectionem non prætero. Deinde hac lectione librarii peſſimo errore Εὔβιοι pro Εὔβιοι exaraverant, uti manifeſte in iſthac voce liquet.

[17] *Λίγυες τὸ γένος.*] Emendat Salmaſius ad marginem ſui Stephani: *Λίγυες τὸ ἔθνος*, quia ſupra Εὔβιοι deſcribuntur ἔθνος Λιγυστικόν.

[18] *Βοίβην τε.*] Peſſime in editis hic Homeri verſus concipitur, ut & apud ipſum poetam. Sed docuit Cl. Voſſius ad Scylacem, quemadmodum ſit emendandus.

[19] *Ἀμυρικὸν πεδίον*] Male in vulgatis Ἀμερικὸν πεδίον.

[20] *Τὸ ἐθνικὸν, Ἰώλκιος*] Callimachus Hym. in Dianam:

.... Παρὰ

ΙΩΛΟΝ, ὄρος Περῥαιβίας. οἱ οἰκοῦντες, Ἰωλεῖς. Ὅμηρος, A

[21] Τῶν δ' Ἐνιῆνες ἕποντο, Μενεπτόλεμοί τε Περαιβοί.

ΙΩΝΗ, οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ Ἀντιόχεια, ἡ ἐπὶ Δάφνῃ, [22] ἣν ᾤκισαν Ἀργεῖοι. [23] τὸ ἐθνικὸν, Ἰωνίτης, ἢ Ἰωναῖος, ὡς Κλεωναῖος. B

[24] Κλεωναίου Χάρωνος, τοῦ χαροποῦ λέοντος.

ΙΩΝΙΑ [25], ἡ Ἀττικὴ πρότερον, ἀπὸ Ἴωνος τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ Κρεούσης τῆς Ἐρεχθέως. οὕτω μὲν οἱ Ἀθηναῖοι· ἐν μέντοι Δωριεῦσιν, Αἰτωλοί. [26] ἐν δὲ Αἰολεῦσι, Βοιωτοί· C

IOLUM, mons Perrhæbiæ, cujus incolæ Ioli. Homerus:

Hunc ſequebantur Enienes, & Meneptolemi, & Perrhæbi.

IONE, ſic appellabatur Antiochia juxta Daphnem, quam Argivi condidere. Gentile, Ionita, ſive Ionæus, uti Cleonæus:

Cleonæi Charonis, terribilis leonis.

IONIA, ſic Attica prius dicebatur ab Ione Apollinis filio, quem ſuſcepit ex Creuſa Erechthei filia. Sic quidem appellabantur Athenienſes: inter Dores vero, Ætoli: inter Æoles, Bœotii:

---- Παρ' ὕμβρον Ἰώλκιον ἔμμορ' ἄεθλα.

Et fœmininum Ἰωλκία invenitur apud Euripidem in Medea:

Ἐπεὶ κτανοῦσα πατέρ' Ἰωλκίας χθονός.

Et quod deinde ſequitur Ἰωλκίς exſtat caſu accuſandi apud Apollonii Rhodii Schol ad lib. III: Διαιρεῖται δὲ εἰς μέρη τέσσαρα (loquitur de Theſſaliæ diviſione) Πελασγιῶτιν, Θεσσαλιῶτιν, Ἰωλκῖτιν, Φθιῶτιν. Verum illam partem, quam hic Iolcitin nominat, alii Ἑστιαιῶτιν ſive Ἑσπαιῶτιν vocant, quæ nomina apud Geographos multo ſunt notiora, quam illud, quod eſt apud Apollonii Scholiaſtam.

[21] Τῶν δ' Ἐνιῆνες ἕποντο &c.] Libri MSS & editiones ante Xylandrianam in lucem emiſſæ: Τῶν δ' Αἰνιῆνες ἕποντο. Sed apud Strabonem, hunc Homeri verſiculum citantem, etiam Ἐνιῆνες legitur: antiqua tamen exemplaria promiſcuam ſcripturam agnoſcunt, in quibus prima modo per diphthongum, & modo per ſecundam vocalem exaratur, teſte Euſtathio ad navium catalogum, unde hic verſus eſt depromptus. Verum obſervatione non minus quam admiratione digniſſimum cenſeo, ab Epitomatore verba allegari, nihil omnino ad rem & ſcopum facientia: agit enim hic de *Iolo* monte & ejus incolis, de quibus nulla apud Homerum, & alios hunc verſum citantem, memoria reperitur. Salmaſius tamen, ut ſenſum commodum Epitomatori affingat, legendum hoc loco opinatur:

Τῷ δ' ἄρ' Ἰωλεῖς ἕποντο Μενεπτόλεμοί τε Περαιβοί.

Quid ergo judicabimus in Strabone etiam ſic emendandum, qui ſua ætate hunc verſum aliter citavit? Mihi profecto hic hæret aqua, præſertim cum video, alios auctores hunc montem & ejus incolas nequaquam celebrare. Peritiores hac de re judicent: malo enim in re dubia judicium ſuſpendere, quam talia proferre, nullam huic rei lucem adferentia.

[22] Ἣν ᾤκισαν Ἀργεῖοι.] Illuſtris Scaliger ad Euſebium, lubenter ſcire deſiderat, ſi quis eum hoc docere velit, quo tempore Argivi Antiochiam condiderint? Strabo nos docuit lib. XVI illud contigiſſe ætate Seleuci Nicatoris, qui præter cæteros etiam huc traduxit eos, qui de genere erant Triptolemi. Hunc tradunt ad inquirendam Io ab Argivis miſſum, cum illa apud Tyrum primo conſpectui eſſet ſubtracta, per Ciliciam erraſſe: & Argivos quoſdam, qui cum eo erant, diſceſſione facta, ibi Tarſum condidiſſe. Cæteros vero ſequutos in reliquam oram, perveſtigatione deſperata, ad Orontem flumen cum eo remanſiſſe, ibi urbem Ionen ſive Iopolin condidiſſe, atque ab Io denominaſſe. Cedrenus Inachum urbem ædificaſſe perhibet in Hiſtor. compendio: Ἐν δὲ τοῖς χρόνοις Ἰοῦς, τῆς τοῦ Διὸς, ἀνεφάνη τις ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Ἰνάχου ἐν χώρᾳ τῶν Ἀργείων Ἴναχος λεγόμενος ὃς καὶ ἐν αὐτῇ βασιλεύσας, ἔκτισε πόλιν Ἰώ, καὶ Ἰώπολιν ἐκάλεσε ταύτην, εἰς ὄνομα τῆς σελήνης. Verum in eo noſtrum errare exiſtimo, quod Antiochiam ſic dictam cenſeat: fuit quidem Ione, ſive Iopolis Antiochiæ vicina ad montem Silpium atque Orontem fluvium, ſed ipſius Antiochiæ pars, quæ quatuor urbibus conſtabat, nequaquam fuit. Euſtathius, in geographia non parum verſatus, Iopolin etiam ab Antiochia diverſam ſtatuit: nam cum originem Antiochiæ, in commentariis ad Dionyſ. multis enarraſſet, & inter ejus nomina *Theopolin* enumeraſſet, addit: Καὶ ὅτι περὶ τὸ Σίλπιον (male ibi Σιλλιον legitur) ὄρος κεῖται, ὅπου καὶ πόλις ἐστὶν ἡ Ἰώπολις, ἀπὸ τῆς Ἰοῦς πλανωμένης ἐκεῖ. Sic quoque refert Suidas, Iûs parentem & fratres in ejus honorem templum condidiſſe, & locum Ἰώπολιν vocitaſſe, ita enim ille: Ἡ δὲ Ἰὼ λυπηθεῖσα ἐπὶ τῇ διαφθορᾷ, ἔφυγεν εἰς τὸ Σίλπιον ὄρος· κακεῖ τελευτᾷ· ὁ δὲ πατὴρ καὶ οἱ ἀδελφοὶ τὴν κόρην ζητοῦντες, ἔκτισαν αὐτῇ ἱερὸν, καὶ ἐκάλεσαν τὸν τόπον Ἰώπολιν. Hac de cauſa igitur, quod Ione, ſive Iopolis Antiochiæ admodum vicina fuerit, noſter exiſtimavit, Ionem ab Antiochia non eſſe diverſam, quæ ſane opinio jam allegatis teſtimoniis plane eſt adverſa.

[23] Τὸ ἐθνικὸν, Ἰωνίτης.] Utitur hoc gentili Cedrenus, unde liquet, illud oppidi nomen Ἰώνη, ipſi non fuiſſe incognitum: Εἶτα εἰς τὸ Σίλπιον ὄρος ἐλθὼν εὗρε τοὺς ἀπὸ Ἄργους Ἰωνίτας, ὑφ' ὧν καὶ ἐδέχθη ὡς ὁμόφυλος. Etiam ipſi non ignota fuit Ἰώπολις, quia video, ipſum inde formaſſe Ἰωπολίτας, ita enim ille circa loca jam allegata: Χειμῶνος δὲ πολλοῦ γενομένου, καὶ τοῦ Ὀρόντου ποταμοῦ πλημμυρήσαντος, τοῖς Ἰωπολίταις Ὀρόντου κατὰ ὑπερβολὴν πλημμυροῦντος &c.

[24] Κλεωναίου Χάρωνος, τοῦ χαροποῦ λέοντος.] In omnibus editis & calamo exaratis ſine ſenſu legebatur: Κλεωναῖος ὁ Χάρωνος. Sed quemadmodum hic locus erat ſupplendus atque emendandus, me docuit Suidas, apud quem ſic legimus: Κλεωναί, ὄνομα τόπου, ἔνθα διέτριβεν ὁ λέων, ὃν ἀνεῖλεν ὁ Ἡρακλῆς.

Κλεωναίου Χάρωνος, τοῦ χαροποῦ λέοντος.

Κλεώνη, ὄνομα τόπου περὶ τὴν Νεμέαν. Nemo igitur ægre feret, quod Stephano ex Suida reddiderim, quod injuria temporis, vel aliud quoddam fatum ei abſtulerat.

[25] Ἰωνία, ἡ Ἀττικὴ πρότερον.] Non poſſum quin addam verba Strabonis lib. IX: Τὸ παλαιὸν μὲν οὖν Ἴωνες εἶχον τὴν χώραν ταύτην, οἵπερ καὶ τὴν Ἀττικήν, ὅτε τὴν Μεγαρίδα ἐπεκράτουν. Mox apud eundem ſequitur: Ἡ γὰρ Ἀττικὴ τὸ παλαιὸν Ἰωνία καὶ Ἰὰς ἐκαλεῖτο. Καὶ ὁ ποιητὴς ὅταν φῇ,

Ἔνθαδε Βοιωτοὶ καὶ Ἰάονες ----

τοὺς Ἀθηναίους λέγει. Plura hac de re vide apud Euſtathium in Dionyſ. pag. 109. Verum præter alia quæ huc citari poſſent, locus in hanc egregius eſt apud Herodotum lib. VIII, quem in medium adducam, ut ſuppleatur; ita enim ille: Ἐπὶ δὲ Κέκροπος βασιλεύοντος ἐπεκλήθησαν Κεκροπίδαι· ἐκδεξαμένου δὲ Ἐρεχθέος τὴν ἀρχὴν, Ἀθηναῖοι Ἐρεχθεῖδαι μετωνομάσθησαν· Ἴωνος δὲ τοῦ Ξούθου στρατάρχεω γενομένου Ἀθηναίοισι, ἐκλήθησαν ἀπὸ τούτου Ἴωνες. Huic loco vox Ἐρεχθεῖδαι exciderat, quæ ſi abſit, ſenſum turbat, qui, addita illa voce, commodus eſt atque concinnus. Quin imo hunc Herodoti locum iſthac voce augendum, liquet ſatis evidenter ex Stephano in Ἀθῆναι.

[26] Ἐν δὲ Αἰολεῦσι, Βοιωτοί.] Noſter in Ἀπολλωνία idem perhibet: Φασὶ τοὺς Αἰολεῖς πρότερον Βοιωτοὺς καλεῖσθαι.

Βοιωτοί· ἐν ᾗ τοῖς Ἴωσιν, Ἀθηναῖοι. [17] ὁ A οἰκῶν, Ἴων, καὶ Ἰωνὶς, καὶ Ἰάς, καὶ Ἰωνικός, [18] καὶ ἰωνικίζω ῥῆμα.

ἸΩΝΊΔΑΙ, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς. ὁ δημότης, Ἰωνίδης. τὰ τοπικά, ἐξ Ἰωνιδῶν, εἰς Ἰωνιδῶν, ἐν Ἰω- B νιδῶν.

ἸΩΠΊΣ, ὀξυτόνως, Λακωνικὴ χώρα. Ἡρωδιανὸς τετάρτῃ.

ἸΩΤΆΠΑΤΑ [19], πόλις Συρίας· Ἰώσηπος τρίτῳ. καὶ θηλυκῶς, Ἰωταπάτη. τὸ C ἐθνικὸν, Ἰωταπατηνός.

Bœotii: inter Iones Athenienſes. Incola, Iôn, & Ionis, & Ias, & Ionicus, & verbum Ionicizo, quod Ionum more aliquid agere denotat.

IONIDÆ, populus Atticæ, tribus Ægeïdis, cujus popularis, Ionides. Locaria ex, ad, & in Ionidis ſignificant.

IOPIS, cum accentu in ultima, Laconica regio, de qua Herodianus libro IV.

IOTAPATA, urbs Syriæ, de qua Joſephus libro III. Et genere fœm. Iotapate. Gentile, Iotapatenus.

[17] Ὁ οἰκῶν, Ἴων, καὶ Ἰωνὶς, καὶ Ἰάς.] Nobiliſſimus Heynſius in addendis ad Ovidium legendum exiſtimat: ὁ οἰκῶν, Ἴων, καὶ Ἰώνιας, καὶ Ἰάς. Sed nulla mihi hic locus emendatione indigere videtur. Ἰωνὶς enim ſæpius occurrit apud poetas, & in Anthologia epigrammatum legiſſe memini. Ἰάς etiam frequentiori in uſu eſt, genere maſculino & fœm. Vide in Duridis epigrammate, quod eſt in Ἐφέσῳ. Scholiaſt. ad Nicandri Alexipharm. Κρίσσης, Ἐριχθέως, καὶ Ἀπόλλωνος Ἴων, ἀφ' οὗ Ἴωνες οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ Ἰάδες πολλαὶ πόλεις, οἱ δὲ Κολοφῶν Ἰωνίας, &c.

[18] Καὶ ἰωνικίζω ῥῆμα.] Volunt hoc verbum ſignificare, Ionum more aliquid agere. Verum a voce Ἰάς deducitur ἰάζω, quod Ionice loqui denotat. Dicæarchus de vita Græciæ: Ἀθηναῖοι δὲ οἱ τὴν Ἀττικὴν κατοικοῦντες, Ἀττικοὶ μὲν εἰσι τῇ φωνῇ, ταῖς δὲ διαλέκτοις ἀττικίζουσι. Et mox ſequitur: ἰάζουσι δὲ οἱ ἀπὸ Ἴωνος τοῦ Ξούθου φυέντες.

[19] Ἰωτάπατα, πόλις Συρίας.] Joſephus lib. III de bello Jud. hujus urbis deſcriptionem, obſidionem & expugnationem exhibet. Appellatur ibi Ἰωτάπατα, & Ἰωταπάτη. Urbs erat Galilææ, quam etiam Syria, late ſumpta, comprehendit.

K.

Ἀ Β Α Λ Ι Σ, Α πόλις πλησίον Κιβύρας, πρὸς νότον Μαιάνδρου. [1] Στράβων τρισκαιδεκάτῃ. B ἡ γενικὴ, Καβαλίδος. ὁ πολίτης, Καβαλεύς. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. καὶ θηλυκῶς, ὡς Στράβων ἐν C τῇ εἰρημένῃ. [2] ἀπόγονοι δὲ Λυδῶν οἱ Κιβυράται, τῶν κατασχόντων [3] τὴν Καβαλίδα. ὁ δὲ Πολυΐστωρ Ἀλέξανδρος Καβαλίσσαν φησὶ, τὸ θηλυκόν. [4] εἶναι δὲ τὸ γένος αὐτὴν Ὀλβίαν.

K A-

C.

CABALIS, urbs prope Cibyram, ad auſtralem Mæandri partem, auctore Strabone libro XIII. In genitivo Cabalidis. Civis, Cabalenſis, apud Hecatæum in Aſia. Et genere fœminino apud Strabonem libro jam allegato: Cibyratæ a Lydis ſunt prognati, qui Cabalidem obtinuerunt. Alexander Polyhiſtor Cabaliſſam appellat, quod generis fœm. eſt. Perhibent hujus urbis incolas ex Olbia originem trahere.

CA-

[1] Στράβων τρισκαιδεκάτῃ.] Hæc verba, quanquam neque in MSS, neque in vulgatis reperiantur, mea auctoritate non tam adjeci, quam Stephano reddidi: dubium enim non eſt, quin hinc exciderint vel Epitomatoris, vel librariorum negligentia, nam manifeſte hoc indicant ſequentia, ὡς Στράβων ἐν τῇ εἰρημένῃ. Bis enim hac ſectione Geographi auctoritatem allegat: & primo loco reſpicit hæc verba: Τὰ δὲ περὶ τόπον ἡ Κιβυρά ἐστι ἡ μεγάλη, καὶ ἡ Σίνδα, καὶ ἡ Καβαλίς, μέχρι τοῦ Ταύρου & τῆς Λυκίας. Quæ etiam noſtro partim uſui fuere. Plinio teſte, Cabalia fuit regiuncula Lyciæ, in qua erant tria oppida, ita enim ille lib. V cap. XXVII: *Comprehendit in mediterraneis Cabaliam, cujus tres urbes, Oenoanda, Balbura, Bubon.*

[2] Ἀπόγονοι δὲ Λυδῶν οἱ Κιβυράται.] Inveniuntur hæc apud Strabonem loco citato, ſed anceps eſt ſcriptura ultimæ vocis, quippe in vulgatis Geographi Κιβυρᾶται (quemadmodum etiam Stephani codices repræſentabant) & Κιβυρῖται & Κιβυράται invenitur. Nos, rejectis ſpuriis, quod jam edi curavimus, genuinum cenſemus. Apud Conſt. Porphyrogennetam lib. I de Them. Κιβυρραιώτης legitur.

[3] Τὴν Καβαλίδα.] Sic optime Stephanus ex Strabone, in quo tamen hodie peſſime excuſum eſt τὴν Καβαλίδα. Quod mirum eſt, Cauſaboni diligentiam fugiſſe.

[4] Εἶναι δὲ τὸ γένος αὐτὴν Ὀλβίαν.] Nihil aliud his verbis ſignificat Stephanus, quam Cabalenſium originem Olbiæ, in Solymorum terra ſitæ, eſſe adſcribendam. Et hoc eſt, quod manifeſtis verbis narrat Strabo circa finem libri XIII. Σολύμους δ' εἶναί φασι τοὺς Καβαλεῖς. De hac Olbia videndus Stephanus in illa voce. Puto Cabalenſes Strabonis eoſdem eſſe, quos Herodotus lib. III *Cabalios* appellat.

ΚΑΒΑΣΣΟΣ[5], πόλις ἐν Καππαδο- A
κίᾳ, πατρὶς Ὀθρυονέως. Ὅμηρος,

---- Καβησόθεν ἔνδον ἐόντα.

Ἑκαταῖος δὲ ὁ Μιλήσιος, Καβασσὸν πόλιν
εἶναί φησιν, ὑπερβάντι τὸν Θράκιον Αἷμον.
[6] καὶ συμφωνεῖ καὶ ἡ τοῦ γάμου ἐλπὶς τῶν Θρακῶν B
ἀκολασίᾳ. Ἑλλάνικος δὲ, τῆς Λυκίας πόλιν
Καβασσόν. Ἀπίων δὲ ἀληθέστερόν φησι, κώ-
μην εἶναι Καππαδοκίας, μεταξὺ Ταρσοῦ καὶ
Μαζάκων. [7] Μάζακα δὲ ἡ Καππαδοκία
ἐκαλεῖτο Καισάρεια. ἐθνικῶς, ἀρκεῖ τὸ C
Ὁμηρικὸν, Καβησόθεν. πολλὰ γὰρ τοιαῦτα,
ὡς τὸ Καμιρόθεν, τὰ τοπικὰ ἐθνικοῖς. δύναται
δὲ Καβάσσιος, ἢ Καβασσίτης.

ΚΑΒΕΙΡΙΑ[8], πόλις τῆς κάτω Ἀσίας, ἧς τὴν
Καβείριοι ᾤκουν. εἰσὶ καὶ Καβείριοι ἔθνος Βοιω- D
τίας, ὡς Παυσανίας ἐνάτῳ. καὶ Κάβειρος, Κα-
βειρία. ἀφ' οὗ τὸ [9] Καβειραῖος. καὶ Καβειραία, καὶ
[10] Καβειρίτης, [11] καὶ Καβείριον. τούτου τὸ ἐθνικὸν
Καβείριος, ὡς τὸ Βυζάντιον Βυζάντιος. [12] καὶ Κα-
βειρὶς, τὸ θηλυκὸν, καὶ Καβειριάς. [13] καὶ νύμφαι E
Καβειρίδες, [14] ἀπὸ Καβείρης τῆς Πρωτέως καὶ Ἀγ-
χιόνης,

CABASSUS, urbs in Cappadocia, patria Othryonei. Homerus:

---- *Ex ipsa Cabasso, qui aderat.*

Hecatæus Mileſius Cabaſſum urbem eſſe dicit; ultra Thracium Hæmum. Et nuptiarum ſpes Thracum incontinentiæ reſpondet. Hellanicus vero Lyciæ urbem Cabaſſum eſſe perhibet; verius autem tradit Apion, pagum eſſe Cappadociæ Tarſum inter & Mazaca. Mazaca enim appellabatur Cappadociæ Cæſarea. Loco gentilis ſufficit illud Homericum, *ex Cabaſſo.* Plurima enim hoc modo formantur localia loco gentilium, ut etiam illud *ex Camiro.* Poſſet etiam inde fieri Cabaſſius & Cabaſſita.

CABIRIA, urbs inferioris Aſiæ, cujus terram incolunt Cabiri. Sunt & Cabirii gens Bœotiæ, teſte Pauſania libro IX. Et Cabirus & Cabiria dicitur, unde fit Cabiræus & Cabiræa, & Cabirita, & Cabirium. Hujus gentile eſt Cabirius, uti a Byzantium Byzantius. Et Cabiris fœmininum eſt, ut & Cabirias. Et nymphæ Cabirides, quæ nomen habent a Cabira, filia Protoï & Anchionæ;

5 Καβασσός.] Miror Holtmannum, contra aliarum editionum fidem, evulgaſſe Καβασσὸς, cum neque literarum ſeries iſtam mutationem poſtulet.

6 Καὶ συμφωνεῖ &c.] Videntur hæc mutila & detruncata Hecatæi Mileſii eſſe verba (quibus ſane non probatur, Cabaſſum ultra Thracicum Hæmum eſſe ſitam) quæ noſter ſine dubio integra habuit in opere ſuo, antequam ab Hermolao Grammatico in compendium eſſet redactum. Audemus tamen lectori aſſeverare, hæc verba reſpicere hiſtoriam de Othryoneo, quam pluribus deſcribit Homerus Iliad. XIII, unde etiam illud hemiſtichium a noſtro tranſcriptum eſt. Is enim belli Troiani fama & Priami pollicitationibus excitatus (promiſerat enim filiam Caſſandram, forma optimam, ſi Græcos Troia expellat) Cabaſſo venit. Verum ſpes ipſum fruſtra habuit: interficitur enim ab Idomeneo, Græcos non abigit, nec Priami filia potitur. Quæ omnia fuſius narrat Homerus loco jam indicato.

7 Μάζακα δὲ ἡ Καππαδοκία ἐκαλεῖτο Καισάρεια.] Voſſianus interponit voculam καὶ, & in eo legitur, ἐκαλεῖτο καὶ Καισάρεια, quod vitium a librario neceſſario ortum judico. Salmaſius ad marginem ſui Stephani ambigit, quid ſtatuendum, primo enim vult a gloſſatore hæc verba eſſe adjecta, deinde cenſet legendum: Μάζακα δὲ τῆς Καππαδοκίας ἐκαλεῖτο Καισάρεια. Verum in Plinianis Exercit. hoc loquendi genus ſuo calculo comprobat, & τὸ Καππαδοκία accipit pro gentili fœminino, quaſi Καισάρεια Καππαδοκία idem eſſet, quod Καισάρεια τῆς Καππαδοκίας, nonnulla hujus rei exempla adducens, uti Σελεύκεια Πιερία, Ἀντιόχεια Πισιδία, ad diſcrimen cæterarum Seleuciarum, Antiochiarum, & Cæſarearum eodem nomine gaudentium.

8 Καβειρία, πόλις τῆς κάτω Ἀσίας.] Urbem hoc nomine in inferiori Aſia geographi non agnoſcunt, ſed montem Phrygiæ, τὰ Κάβειρα, numero multitudinis, de quo Strabo lib XII: Πρὸς αὐτῇ δὲ τῇ παρωρείᾳ τοῦ Παρυάδρου, Κάβειρα ἵδρυται, σταδίοις ἐλάττω καὶ πεντήκοντα που, νοτιωτέρα αὐτῆς ἐστιν· ἐν δὲ τοῖς Καβείροις τὰ βασίλεια Μιθριδάτου κατεσκεύαστο, καὶ ὁ ὑδραλέτης καὶ τὰ ζωγρεῖα &c. Et ſic quoque Plutarchus in Lucullo. In hoc monte Cabiri dicuntur habitaſſe ante migrationem in Samum, qua de re Etymol. Mag. Auct. in illa voce, & Scholiaſtes Apollonii ad lib. I. Refert Strabo lib. jam citato, Pompeium Mithridatis arcem & regiam, quæ erat in Cabiris, in urbis formam adornaſſe, & *Diopolin* nominaſſe: Sed poſtquam operi aliquid addiderat eam *Auguſtam* nominari voluit. Hanc ſi intelligat noſter, nihil ab ipſo contra geographiam commiſſum cenſemus.

9 Καβειραῖος.] Nomina ab hac voce deducta, Pauſanias uſurpavit, libro jam commentario præcedenti allegato: Δημήτρος γοῦν Καβειραίας ἄλσος ἐστὶν ἡ τελετή.

10 Καβειρίτης.] Idem Pauſanias eodem loco: Τελχῖνας δὲ, καὶ ὅσοι γῆς Καβειρίτιδος, ἐλθόντες, προσελθοῦσι αὐτὰς εἰς τὴν Καβειραίαν.

11 Καὶ Καβείριον.] Sic appellatur Cabirorum templum apud eundem in Græciæ Perigeſi loco jam laudato: Τυριμέδων δὲ ἀπὸ τοῦ Καβειρίου τὴν ἐν ἀριστερᾷ. Θήβας ἰέναι τὸ ὄρος τῆς Ἑλλάδος φασίν. Ex omnibus hiſce manifeſtiſſime liquet, Stephanum Pauſaniam non fruſtra citaſſe, cujus teſtimonio, quanquam hoc nihili fecerit Epitomator, omnia derivativa confirmat.

12 Καὶ Καβειρίς.] In hactenus vulgatis, meo quidem judicio, male legitur, καὶ Καβειρία, nam neceſſum eſt, heic utrumque fœmininum in ις & ας præcedere, quia in ſequentibus de earundem derivatione diſſeritur.

13 Καὶ νύμφαι Καβειρίδες &c.] Hæc verba & quæ ſequuntur, uſque ad παρὰ τὸ Κάβειρος, in libris Palatinis & Voſſiano leguntur: Cum autem mirum in modum mythicam theologiam illuſtrent, non poſſum quin manibus illorum ſcribarum gratias agam, quorum diligentia illorum verborum copiam habemus. His ſi adjunxeris, quæ ad vocem Ἴμβρος ex Etymologici Magni auctore, atque ex Apollonii Rhodii ſcholiis, obſervavimus, multo luculentiori Cabirorum notitia fruemur, quam hactenus apud Mythicæ theologiæ doctores erat obvia.

14 Ἀπὸ Καβείρης τῆς Πρωτέως.] In omnibus calamo exaratis conſtanter legebatur, ἀπὸ Καβείρης τῆς Πρω. Sed auctoritate Strabonis Καβείρης reponendum judicavi, egregius enim lib. X locus invenitur, hanc ad Stephanum acceſſionem mirum in modum illuſtrans: Ἀκουσίλαος δὲ ὁ Ἀργεῖος ἐκ Καβείρης καὶ Ἡφαίστου Καμῖλον λέγει· τοῦ δὲ τρεῖς Καβείρους, ὧν νύμφας Καβειρίδας· Φερεκύδης δὲ ἐξ Ἀπόλλωνος καὶ Ῥυτίας Κορύβαντας ἐννέα· οἰκῆσαι δὲ αὐτοὺς ἐν Σαμοθρᾴκῃ· ἐκ δὲ Καβείρης τῆς Πρωτέως καὶ Ἡφαίστου, Καβείρους τρεῖς, καὶ νύμφας τρεῖς Καβειρίδας. Hinc evidenter liquet emendationem noſtram jure admittendam.

χονης, ἀφ' ἧς ἐξ Ἡφαίϛου [15] Κάδμιλος. Ἔϛι A ἡ μὲν Καβειρὶς παρὰ τὸ Κάβειρος, ἡ δὲ Καβειριὰς παρὰ τὸ Καβείριος. τὸ κτητικὸν Καβειρικός. [16] καὶ Καβειρική· καὶ [17] Καβειριάζειν ῥῆμα.

chionæ, ex qua & Vulcano Cadmilus. Cabiris deducitur a voce Cabirus; Cabirias autem a Cabirius. Poſſeſſivum eſt Cabiricus & Cabirica. Hinc quoque verbum Cabiriazare.

ΚΑΒΕΛΛΙΩΝ [18], πόλις Μασσαλίας· Ἀρτεμίδωρος ἐν πρώτῃ γεωγραφουμένων. B τὸ ἐθνικὸν, κατὰ τὸν ἐπιχώριον τύπον, Καβελλιωνήσιος, ὡς Ταῤῥακωνήσιος· κατὰ δὲ τὸν Ἑλληνικὸν, Καβελλιωνίτης, ὡς Ταῤῥακωνίτης.

CABELLIO, urbs Maſſiliæ, cujus meminit Artemidorus libro 1 Geographicorum. Gentile, juxta vernaculam formam, Cabelionenſius, uti Tarrhaconeſius; verum juxta Græcam, Cabellionita, uti Tarrhaconita.

ΚΑΒΥΛΗ [19], πόλις Θρᾴκης, οὐ πόῤῥω τῆς Ἀϛῶν χώρας· Πολύβιος τρισκαιδεκάτῃ. C τὸ ἐθνικὸν Καβυληνός, ὡς Ἀρτακηνός.

CABYLE, urbs Thraciæ, non longe ab Aſtarum regione, auctore Polybio libro XIII. Gentile, Cabylenus, uti Artacenus.

ΚΑΔΜΕΙΑ [20], πόλις, καὶ Θηβῶν ἀκρόπολις· ἀφ' ἧς οἱ Θηβαῖοι [21] Καδμεῖοι, καὶ Καδμείωνες, καὶ Καδμιοι· [22] καὶ τὸ τεῖχος, Καδμεῖον. D

CADMEA, urbs & Thebarum arx, a qua Thebani Cadmei, & Cadmeones, & Cadmii appellantur. Et munimentum, Cadmeum.

ΚΑΔΟΙ, πόλις Μυσίας· [23] Στράβων ιβ'. καὶ Δορυλαιον πόλις, καὶ Κάδοι. τὸ ἐθνικὸν, Καδηνός.

CADI, urbs Myſiæ, de qua Strabo libro XII. Et Dorylaium urbs & Cadi. Gentile, Cadenus.

ΚΑΔΟΥΣΙΟΙ, ἔθνος μεταξὺ τῆς Κασπίας θαλάσσης, καὶ τοῦ Πόντου· [24] Στράβων ἑνδεκάτῃ. E

CADUSII, populus inter mare Caſpium & Pontum, de quo Strabo libro XI.

ΚΑΔΡΕΜΑ, πόλις Λυκίας, ἄποικος Ὀλβίων. ἑρμηνεύεται δὲ σίτου [25] Φρυγμὸς ἡ πόλις. τὸ ἐθνικὸν, Καδρεμεύς.

CADREMA, urbs Lyciæ, Olbiorum colonia. Nomen urbis frumenti ſiccitatem denotat. Gentile, Cadremenſis.

ΚΑ- CA-

[15] Κάδμιλος.] Sic optime ſcribitur hæc vox ex recepto apud Bœotios more: Scholiaſt ad Lycophronem: Κάδμιλος ὁ Ἑρμῆς Βοιωτικῶς. Pro quo communiter Κάσμιλος in uſu eſt. Varro: *Caſmilus nominatur in Samothraces myſteriis Deus quidam adminiſter Diis magnis.* Sic quoque eum appellat Mnaſeas apud Scholiaſt ad lib 1 Argonaut. Apoll. Rhodii, verum alii plerique *Camillum*, inter quos Plutarchus in Numa: Καὶ τὸν ὑπηρετοῦντα τῷ ἱερῷ τοῦ Διὸς ἀμφιθαλῆ παῖδα λέγεσθαι Κάμιλλον, ὡς καὶ τὸν Ἑρμῆν οὕτως ἔνιοι τῶν Ἑλλήνων Κάμιλλον ἀπὸ τῆς διακονίας προσηγόρευον. Vide hac de voce plura apud Cl. Buchartum lib. 1 de Col. Phœn cap XII.

[16] Καὶ Καβειρική.] Poſſeſſivo illo utitur Clemens Alexand. in Protreptico: Καβείρους δὲ τοὺς Κορύβαντας καλοῦντες, καὶ τελετὴν Καβειρικὴν καταγγέλλουσι.

[17] Καβειριάζειν.] Hujus verbi uſum & ſignificationem hactenus non inveni: ſuſpicor tamen ſignificare vel ὀργιάζειν τὰ τῶν Καβείρων μυστήρια, vel Cabirorum more aliquid agere. Himerius in Eclogis Declam. Αἰγαῖοι περὶ Ὀλυμπιάδα, τὴν ἐπὶ τοῖς Ἀλεξάνδρου τόκοις ἀμφίμηνα, ὀργιάζουσι τὰ Καβείρων ἐν Σαμοθρᾴκῃ μυστήρια, ... τὴν πολιτείαν τοῦ Φιλίππου.

[18] Καβελλιών, πόλις Μασσαλίας.] Straboni lib. IV dicitur Καβαλλίων, ita enim ille: Πορεύεται δὲ διὰ πάσης εἰς Καβαλλίωνα πόλιν. Erat ſita haud longe ab Avenione, Gallis hodie dicitur *Cavaillon du Contat*. Hæc urbs nequaquam confundenda eſt cum *Cabillono* Cæſaris, quod oppidum Gallis hodie dicitur *Chalon ſur Saone*, & in Lugdunenſ. Gallia ſitum eſt. Illud Græci Καβυλλῖνον appellant. Strabo libro jam citato: Μεταξὺ μὲν οὖν τοῦ Δούβιος καὶ τοῦ Ἄραρος οἰκεῖ τὸ τῶν Αἰδούων ἔθνος· πόλιν ἔχον Καβυλλῖνον ἐπὶ τῷ Ἄραρι. Idem oppidum ſic quoque appellat Marcian. Heracleota in Periplo Galliæ Lugdunenſis, cujus locum, quia miſerrime corruptus circumfertur, huc tranſcribam, ut curetur, ita enim ille: Τὸ δὲ τῆς Λουγδουνησίας μῆκος ἀπὸ τοῦ Γαβάλων ἀκρωτηρίου ἀρχόμενον καὶ λῆγον κατὰ τὴν ἀνατολικὴν πλευράν, καθ' ἣν συνάπτει τῇ Βελγικῇ κατὰ τὸν Σηκοάνον ποταμὸν, ὡς εἶναι τὸ μῆκος σταδίων ... τὸ δὲ πλάτος τῆς Λουγδουνησίας ἀρχόμενον ἀπὸ τῆς μεσημβρίας ἀπὸ Καβυλλίνου πόλεως, καταλῆγον δὲ εἰς Σηκοάνα ποταμοῦ ἐκβολάς. Male vulgati libri hîc legunt Γαβάλων pro Γοβαίων. Verum multo pejus vitium eſt quod ſequitur Σηκοάνα ποταμοῦ, qui fluvius nuſquam terrarum eſt cognitus. Emendandum ſine dubio Στουβίου ποταμοῦ, ut ex Ptolemæo & aliis probari poſſet.

[19] Καβύλη, πόλις Θρᾴκης.] Hæc eadem urbs eſt, quam in ſequentibus *Calybam* noſter nominat, & ab hac diverſam ſtatuit, quemadmodum ad illum locum docebimus.

[20] Καδμεία, πόλις, καὶ Θηβῶν ἀκρόπολις.] Copulativam, quæ ab omnibus libris aberat, non ſine ratione adjiciendam putavi. Nomen habet urbs & arx a Cadmo. Pauſanias lib. IX: Κάδμος δὲ τὴν πόλιν τὴν καλουμένην ἔτι ἐς ἡμᾶς Καδμείαν ᾤκισεν· αὐξηθείσης δὲ ὕστερον τῆς πόλεως, οὕτω τὴν Καδμείαν ἀκρόπολιν συνέβη τῆς κάτω γενέσθαι Θηβῶν. Arcis deſcriptionem vide apud Arrianum de Expedit. Alex. Mag lib. 1.

[21] Καδμεῖοι.] Sæpius occurrit hæc vox apud Herodot. lib 1: Μινύαι δὲ Ὀρχομένιοι ἀναμεμίχαται, καὶ Καδμεῖοι, καὶ Δρύοπες. Et apud Heſychium Καδμεῖοι ſunt οἱ Θηβαῖοι ἀπὸ Κάδμου.

[22] Καὶ τὸ τεῖχος, Καδμεῖον.] Peſſime in omnibus MSS & vulgatis: καὶ τὸ τεῖχος, Καδμεία. Hunc errorem videns Salmaſius, ad marginem ſui Stephani emendavit.

[23] Στράβων ιβ'.] Integer locus apud Strabonem ſic legitur: Τῆς δὲ Ἐπικτήτου Φρυγίας Ἀζανοί τέ εἰσι, καὶ Νακόλεια, καὶ Κοτιάειον, καὶ Μιδάειον, καὶ Δορυλάειον πόλεις, καὶ Κάδοι. τὰς δὲ Κάδους ἔνιοι τῆς Μυσίας φασίν. Gentile hujus urbis eſt Καδηνός, ſed Holſtenius in annotationibus ad Ortelium Magni Ducis nummum adducit, cum inſcriptione ΚΑΔΟΗΝΩΝ, unde in Stephano corrigendum cenſet ΚΑΔΟΗΝΟΣ. Similem nummum profert Triſtanus, ſed unica litera male mutata ΚΑΛΟΗΝΩΝ.

[24] Στράβων ἑνδεκάτῃ.] Hæc ſunt Strabonis verba. Τὸ δὲ πλεῖον τῆς ὀρεινῆς παραλίας Καδούσιοι νέμονται. Horum etiam meminit Dionyſ. Periegeta, ad cujus verba Euſtathius ex Strabone ita commentatur: Ἐκεῖ δὲ καὶ οἱ Καδούσιοι, κατὰ τὸν Διονύσιον, οἱ τραχεῖαν γῆν οἰκοῦντες δεινοὶ ἀκροβολισταί, καὶ ἀκοντισταὶ ἄριστοι, ὡς ὁ Γεωγράφος ἱστορεῖ, καὶ εἰσιν ἐν ταῖς τραχείαις πεζοὶ ἀντὶ ἱππέων διαγωνιζόμενοι. Hæc verba ideo in medium adduco, quia in Strabone non invenitur hodie illud δεινοὶ ἀκροβολισταί, quo fortaſſis Strabo eſt ſupplendus.

[25] Φρυγμός.] Peſſimo errore in omnibus vulgatis excuſum

ΚΑ'ΘΑΙΑ[26], πόλις Ἰνδική. τιμῶσι δ' A τοὺς καλοὺς ἐπὶ τοσοῦτον, ὥς τε βασιλέα τὸν κάλλιστον αἱροῦνται. [27] ὁ πολίτης, Καθαῖος.

ΚΑΙ'ΚΙΝΟΝ[28], χωρίον Ἰταλικόν· Φίλιστος δευτέρῳ Σικελικῶν.

ΚΑΙΝΙ'ΝΗ[29], πόλις Σαβίνων, ἣν ὑπὸ B Ῥωμύλου ἁλοῦσα. [30] τὸ ἐθνικὸν, Καινῖται.

ΚΑΙΝΟΙ'[31], ἔθνος Θράκιον· Ἀπολλόδωρος ἐν χρονικῶν τετάρτῳ.

ΚΑΙΡΗ', πόλις Τυῤῥηνίας. τὸ ἐθνικὸν, Καιρητανός. εἴρηται ἐν τῷ περὶ Ἀγύλλης. C

ΚΑΙΝΥ'Σ[32], νῆσος πλησίον Πελωριάδος, τῆς κατὰ Σικελίαν ἄκρας, πρὸς δύσιν νεύουσα. ἔστι δὲ[33] πόλις Ἰταλίας Καινύσιον.

ΚΑΙΣΑ'ΡΕΙΑ, μητρόπολις τῆς Καππαδοκίας, [34] ἡ πρὶν Εὐσέβεια, καὶ Μάζακα, ὡς D Στεφ-

CATHÆA, urbs Indica. Tantopere ibi forma præſtantes venerantur, ut regem pulcherrimum eligant. Civis, Cathæus.

CÆCINUM, oppidum Italicum, de quo Philiſtus libro II rerum Sicularum.

CÆNINA, urbs Sabinorum, quam cepit Romulus. Gentile, Cænitæ.

CÆNI, populus Thraciæ, de quo Apollodorus libro IV Chronicorum.

CÆRE, urbs Tyrrheniæ. Gentile, Cæretanus. Dictum eſt de hac urbe in Agylla.

CÆNYS, inſula prope Peloriadem Siciliæ promontorium, vergens ad occaſum. Eſt quoque Cænyſium Italiæ oppidum.

CÆSAREA, metropolis Cappadociæ, prius Euſebia, & Mazaca dicta, ut Stra-

cuſum legitur φιγμός, ſed meliorem vocem ex MSS revocavimus.

[26] Κάθαια, πόλις Ἰνδική.] Non ſine juſta cauſa vulgatam lectionem, Κάθαια, πόλις Ἰνδικὴ, repudiavimus. Calamo exaratorum codicum auctoritas ſuadebat Κάθαια, quod genuinum hujus urbis nomen judico, in quam ſententiam quoque paullo peritiores pedibus ibunt. Quæ porro apud noſtrum ſequuntur, petita ſunt ex Oneſicrito apud Strab. lib XV, ubi integer locus ſic legitur: Ἐν δὲ τῇ Καθαίᾳ καινότατόν ἱστορεῖται τὸ περὶ τοῦ κάλλους, ὅτι τιμᾶται διαφερόντως, ὡς ἵππων καὶ κυνῶν· βασιλέα τε γὰρ τὸν κάλλιστον αἱρεῖσθαί φησιν Ὀνησίκριτος. In quo loco olim etiam Καθαίᾳ a Strabone ſcriptum fuiſſe, ſatis manifeſte indicat Stephanus, & elementorum, quam ſequitur, ſeries. Vix dubito, quin noſter loquatur, ſi quid veri ex ſimilitudine elementorum conjicere liceat, de regione, quæ hodie in mappis Europæ incolis nomine CATAIA vel CATAY cognitiſſima eſt, quæ Aſiæ regio eſt, maxime verſus ortum & terram Jeſonis extenſa, inter Tartariam veram ad boream, Sinas ad auſtrum, & Turcheſtaniam ad occaſum. De qua videndus doctiſſimus Jacobus Golius ad Atlantem Sinicum.

[27] Ὁ πολίτης, Καθαῖος.] Improbo, quod Salmaſius ad oram ſui libri Καθαιαῖος emendare conetur, nam ab Αἴγαια fit Αἰγαῖος, a Βυραία Βυραῖος, non autem Αἰγαιαῖος & Βυραιαῖος & ſimilia. Gentile Καθαῖος invenitur apud Arrianum de Exp. Alex. Mag. lib V: Καὶ αὐτοὶ οἱ Καθαῖοι ἀνδρειότατοι τε ἦσαν τὰ πολέμια κράτιστοι ἐνομίζοντο. Ita quoque Polyænus lib IV: Ἀλέξανδρος Καθαίους, μέγιστον Ἰνδῶν, ἐξ ἀποστάσεως ...... Ubi optime Caſaubonus vocem Καθαίους emendabat. Strabo, loco jam ſupra allegato, gentile nomen facit Καθαίοι, quod æque vitiatum cenſeo, ac primitivum Καθαία. ita enim ille: Ἴδιον δὲ τῶν Καθαίων, καὶ τοῦτο ἱστορεῖται, τὸ αἱρεῖσθαι νυμφίον καὶ νύμφην ἀλλήλους. Sine dubio, & quam minima mutatione legendum Καθαίων, nam a Κάθαια, Græca conſuetudine poſſe formari Καθαιεὺς, non opus eſt, ut multis documentis probem: nam ab Ἴσσαια, oppidum in Eubœa, deducitur Ἰσσαῖος & Ἰσσαιεύς, ſic quoque a Κάθαια commodiſſime Καθαῖος & Καθαιεύς. Obiter porro lector eruditus & veteris geographiæ amans eſt advertendus, gentile nomen apud plures auctores peſſime contaminatum occurrere. Apud Diodorum Siculum lib. XVII cap. XCV Καθαροὶ occurrunt, ubi non dubito, quin Καθαῖοι ſubſtituendum ſit. Eadem opera etiam Ptolemæum emendabimus, ubi lib. VII cap. I ſic legitur: Τὰ δὲ ὑπερκείμενα ...... Πανδοῦοι. Ἀχιοφάγοι· καὶ ὑπὲρ αὐτοὺς οἱ Χατραῖοι. Mirum in modum heic hallucinantur interpretes; nam, nullam huic loco medicinam facientes, vertunt *Chatræ*: ſubſtituunt alii τὸ *Chatari*, & *Chateiſe*! peſſime omnium in decima Aſiæ tabula *Chatries* invenitur. Mendum illud diſcutiemus, ſi legerimus, καὶ ὑπὲρ αὐτοὺς οἱ Καθαῖοι, &c. Atque ita Ptolemæus ab Arriano & Stephano non diſſentiet.

[28] Καίκινον, χωρίον Ἰταλικόν.] Putat Cluverius idem eſſe oppidum, quod Antonino in Itinerario *Cocinto* appellatur. Hodie nominari tradit *Stillo*, vel *Stilo*. Eum vide lib. IV Italiæ antiq. cap. XV.

[29] Καινίνη, πόλις Σαβίνων.] Libri MSS. Καινίνη, πόλις Σαβίνων, ut & editiones Aldina Florentinaque, quam lectionem ſuo calculo comprobat Salmaſius ad marginem ſui libri: ſed nullam de illa mentionem facit in notis ad Florum, ubi gentile emendandum judicat. Nomen habet hæc urbs a *Cænite* conditore, teſte Feſto: *Cænina urbs, quæ fuit vicina Romæ, a Cænite conditore appellata.* Vide porro Cluverium lib. II Ital. antiq. cap. IX.

[30] Τὸ ἐθνικὸν, Καινῖται.] Idem oppidanorum nomen ſæpius occurrit apud Dionyſ. Halicarnaſſæum, quod Cluverius non ab oppidi vocabulo formatum cenſet, ſed ab auctoris nomine. Salmaſius vero in ſuis ad Florum notis reponendum judicat Καινινῆται, quæ emendatio etiam prorſus repudianda non eſt, nam oppidani Plutarcho in Marcello dicuntur Καινινῆται. Adeo ut dubitem, quid hoc loco ſit præferendum, cum utraque opinio ſe commode ſatis tueri poſſit. Latino ore oppidani vocantur CÆNINENSES. Flor. lib. I cap. I: *Cæninenſium captum ac dirutum eſt oppidum*

[31] Καινοί, ἔθνος Θράκιον.] Cænorum meminit Strabo atque eorum regis lib. XIII: Ἐχρήσατο δὲ Διήγυλις τῷ ἐκείνων βασιλεῖ ...... εἰς τὴν Θρᾴκην. Bene monuit Palmerius pro τῷ ἐκείνων legendum τῷ Καινῶν. Illorum regio appellatur Καινική, & in littore Ponti Bithyniæ oppoſita eſt. Ptolemæus: Καινικὴ στρατηγία ἀπὸ τῶν Καινῶν. Plinius lib. IV cap. XI: *Regio Cænica, colonia Flaviopolis, ubi antea Zela oppidum vocabatur.* Cæni Aſtas vicinos habebant, uti liquet ex Livio lib XXXVIII cap. XL, qui ibidem *Aſti* appellantur. *Cænophryrium*, ubi Divus Aurelianus, teſte Vopiſco, malitia notarii ſui, & manu Mucaporis interemptus eſt, hic locum habere nequit, nam inter Byzantium & Heracliam Cænica & Aſtica, vicinæ regiones, non erant ſitæ, ſed ad Pontum e regione Bithyniæ, & quidem ultra Byzantium.

[32] Καινὺς, νῆσος πλησίον Πελωριάδος.] Cum Cluverio ſtatuendum cenſeo, aut ipſum Stephanum obſcitanter ex Strabone hanc ſectionem formaſſe, aut tranſcriptorem ejus imperitum & male curioſum vocabulum ἄκρα in νῆσος permutaſſe. Cænys enim Italiæ promontorium eſt, e regione Pelori, non inſula, quod Itali vulgo vocant *Coda del la volpe.* Vide Cluv. lib. IV Ital. antiq. Locus, quem noſter reſpicit, eſt apud Strab. lib VI: Πλησίον γάρ ἐστι ἡ Καῖνυς, διέχουσα τῆς Μεσσήνης σταδίους τριάκοντα ἑξ ...... ἢ πλείω ...... τῆς Σικελίας ἄκρας τὴν Πελωριάδα.

[33] Πόλις Ἰταλίας Καινύσιον.] Idem eſt oppidum, quod in ſequentibus noſtro dicitur Καινύσιον, de quo, ubi ad illum locum pervenerim.

[34] Ἡ πρὶν Εὐσέβεια καὶ Μάζακα.] Locus Strabonis, quem

noſter

Στράβων. [35] ἔστι δὲ Παλαιστίνης. [36] καὶ τρίτη, A πρὸς τῇ Πανεάδι. [37] τὸ ἐθνικὸν, Καισαρεύς. εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλαι τούτῳ τῷ ὀνόματι προσαγορευόμεναι.

Strabo perhibet. Eſt quoque Palæſtinæ Cæſarea, & tertia ad Paneadem. Gentile, Cæſarenſis. Sunt & aliæ civitates hoc nomine inſignitæ.

ΚΑΛΑΒΡΙ'Α, χώρα [38] πλησίον Ἰταλίας. ὁ οἰκήτωρ, Καλαβρός· καὶ Καλάβρα B θηλυκὸν, καὶ Καλαβρίς.

CALABRIA, regio Italiæ vicina. Incola, Calaber, & Calabra fœmininum, ut & Calabris.

ΚΑΛΑ'ΘΗ, πόλις [39] οὐ πόῤῥω τῶν Ἡρακλείων στηλῶν· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Ἔφορος δὲ Καλάθουσαν αὐτήν φησιν. ἔστι δὲ καὶ Πόντου Καλαθοῦσα. ὁ πολίτης τῆς Καλάθης, Καλα- C θῖνος, ὡς Ἀγαθῖνος· τῆς δὲ Καλαθούσης, Καλαθούσιος, ὡς Νύσιος.

CALATHA, oppidum non procul ab Herculis columnis, auctore Hecatæo in Europa. Verum Ephorus illud Calathuſam appellat. Eſt quoque Ponti Calathuſa. Calathæ oppidanus dicitur Calathinus, uti Agathinus, ſed a Calathuſa deducitur Calathuſius, uti Nyſius.

ΚΑΛΑ'ΜΑΙ, πόλις Πελοποννήσου· Παυσανίας δ'.

CALAMÆ, urbs Peloponneſi, de qua Pauſanias lib. IV.

ΚΑΛΑΜΕ'ΝΘΗ, ἥ τις δὲ Καλαμίν- D θη, πόλις Λιβύης· Ἑκαταῖος περιηγήσει. κρεῖττον οὖν [40] ὡς Ἡρόδοτος, διὰ τοῦ ι, πόλις Φοινίκων.

CALAMENTHE, quæ & Calaminthe, urbs Libyæ. Hecatæus in Periegeſi. Melius apud Herodotum per I ſcribitur, & pro urbe Phœnica habetur.

ΚΑ'ΛΑΡΝΑ [41], πόλις Μακεδονίας, ὡς

CALARNA, urbs Macedoniæ, de qua

noſter ex Geographo in teſtimonium adducit, extat lib. XII: Ἐν δὲ τῇ Κιλικίᾳ καλουμένῃ ἐστὶ τὰ Μάζακα ἡ μητρόπολις τοῦ ἔθνους· καλεῖται δ' Εὐσέβεια δὲ αὐτὴ ἐπικέκληται ἡ πρὸς τῷ Ἀργαίῳ ὡς πάντων ὑψηλοτάτῳ, καὶ ἀνεκλείπτῳ χιόνι τὴν ἀκρώρειαν ἔχοντι. Sed hoc obiter admonendum, in omnibus Stephani libris, tam editis quam calamo exaratis, pro Μάζακα inveniri Μάζα, quod olim Salmaſius in Plinianis Exercit emendavit, & nos jam auctoritate Strabonis in contextum recipimus. Quanquam, ut verum fatear, rationes non deſint, quibus τὸ Μάζα defendi poſſet. Nam Μάζα fuit antiquiſſimum urbis nomen, quod accepit a *Moſoch* Cappadocum principe, unde tractu temporis Μάζακα formatum eſt. Teſtatur hoc Philoſtorgius lib IX ſect. XII: Ὅτι Μάζα καὶ πρῶτον ἐκαλεῖτο ἡ Καισάρεια ἀπὸ Μοσὸχ τοῦ Καππαδοκῶν ἀρχηγοῦ ἐλλειπόντως μὲν τὸ στοιχεῖον· τοῦ χρόνου δὲ περιξέσαντος, καὶ εἰς παραγωγὴν αὖ Μάζακα ἀποτεινόμενον. Sic etiam Sozom. obſervante Gothofredo lib. V cap. IV: Μάζακα καλεῖ τὸ πρότερον ὀνομαζομένην. Et Joſephus quoque lib. I cap. VII principem gentis Μεσὸχ vocat, unde Philoſtorgius procul dubio illud habet. Sed rectius videtur Μοσὸχ, vel Μωσὸχ, quemadmodum a Conſt. Porphyrogennet appellatur lib. I Them. Καισάρεια μητρόπολις, ἡ ἀπὸ τοῦ μεγάλου Καίσαρος Ἰουλίου ὀνομασθεῖσα, ἥτις τὸ πρότερον ἐκαλεῖτο Μάζακα ἀπὸ Μωσὸχ τοῦ τῶν Καππαδόκων ἀρχηγοῦ.

[35] Ἔστι δὲ Παλαιστίνης.] Antea *Stratonis turris* dicebatur teſte Plinio lib V cap XIII: *Inde Apollonia, Stratonis turris, eadem Cæſarea, ab Herode rege condita: nunc colonia prima Flavia, a Veſpaſiano imperatore deducta.* Quam magnifice Herodes urbem portubus & templis, decem annorum ſpatio, exornaverit, & in honorem Cæſaris *Cæſaream* appellaverit, multis perſequitur Joſeph. lib XV Antiq. cap. 9. Benjaminus in Itinerario perhibet, hanc urbem *Paleſtinorum Gad* fuiſſe.

[36] Καὶ τρίτη, πρὸς τῇ Πανεάδι.] Hæc illa eſt Cæſarea, cui a Philippo Tetrarcha magni Herodis filio, nomen eſt inditum, auctore Joſepho lib. XVIII cap. III Antiq Jud. Φίλιππος δὲ τὴν Πανιάδα τὴν πρὸς ταῖς πηγαῖς τοῦ Ἰορδάνου κατασκευάσας ὀνομάζει Καισάρειαν. Hæc Cæſarea Philippi in præclaro Marci Aurelii nummo Mediceo, teſte Illuſtri Spanhemio, appellatur ΚΑΙΣ. ΣΕΒ. ΙΕΡ. ΚΑΙ ΑΣΥ. ΥΠ. ΠΑΝΕΙΩ. *Cæſarea Auguſta Sacra & Inviolabilis ſub Paneo.* ad diſcrimen alterius Cæſareæ Cappadociæ ſub Argæo, aut alterius viciniorìs in Palæſtina. Ammian Marcell lib. XX: *Itineribuſque lentis progreſſi, apud Cæſaream Cappadociæ etiam tum degentem invenere Conſtantium, Mazacam antehac nominatam, opportunam urbem & celebrem, ſub Argæi montis pedibus ſitam.*

Dicta autem eſt *Cæſarea ſub Paneo*, & *Cæſarea Panias*, vel *Paneas*, non ob cultum Panis ſimulacrum, uti tradentem vides Philoſtorgium; neque a vicino fonte Paneade juxta Plinium, & cui vulgo viri docti, ac inter eos vir ſummus ad Solinum, ſuffragantur, ſed a monte ipſo ſub quo jacebat, dicto Panio juxta Joſeph. lib. I cap. XVI de bello Jud. & Πάνειον ὄρος diſerte apud Euſebium Hiſt. Eccl. lib VII cap XVII. Plura vide apud jam laudatum antiquarium diſſertatione nona.

[37] Τὸ ἐθνικὸν, Καισαρεύς.] Paſſim apud antiquarios occurrunt nummi cum inſcriptione ΚΑΙΣΑΡΕΩΝ. Utuntur etiam illo gentili auctores antiqui. Joſeph. circa finem libri XIX: Σεβαστηνοὶ δὲ καὶ Καισαρεῖς ὑβρίσαντες εἰς αὐτόν.

[38] Πλησίον Ἰταλίας.] Sed quomodo Calabria Italiæ propinqua dici potuit, cum noſter Tarentum ipſius Italiæ urbem ſtatuat? Τάρας, πόλις Ἰταλίας. Eſt quidem continens Italiæ iſta regio, ſed ita, ut iſthmus eam peninſulam reddat, & quaſi ab Italia ſeparatam. Hinc eſt, quod fortaſſis noſter Calabriam ab ipſa Italia diviſam exiſtimaverit. Regionem hanc in peninſula fuiſſe ſitam perhibet Plinius lib. III cap. XI: *Abeſt* CXXXVI *millia paſſuum a Lacinio promontorio, adverſam ei Calabriam in peninſulam emittens. Græci Meſſapiam a duce appellavere; & ante Peucetiam, a Peucetio Œnotri fratre. Latitudo peninſulæ a Tarento Brunduſium terreno itinere* XXXIII *mil. paſſ. patet.* Vide præterea Strab. lib VI. Sunt præterea duo flumina Galeſus & Pactios, alterum Tarento, & alterum Valetio adjacens, utrinque iſthmi ſpatium coarctantia, adeo ut putem, ſi ab horum fluminum fontibus paſſus numerare inceperis, vix LX mill. invenias.

[39] Οὐ πόῤῥω τῶν Ἡρακλείων στηλῶν.] Ptolemæus lib. IV cap. III mentionem facit de Calatha inſula, Africæ adjacente, quæ fortaſſis eadem eſt, quam noſter hoc loco urbem appellat. Hoc profecto noſtro auctori non eſt inſolens, ex urbibus inſulas, & contra ex inſulis urbes & regiones creare.

[40] Ὡς Ἡρόδοτος.] Nihil ex Herodoto, nihil etiam ex aliis de hoc oppido ejuſque ſcribendi ratione expiſcari potui. Ex etymologia vocis Bochartus conjicit, urbem in colle fuiſſe ſitam. Eum vide lib. I cap. XXIV de Phœn. Col.

[41] Κάλαρνα, πόλις Μακεδονίας.] Pomp. Mela lib. II cap. II *Turris Calarnæa* meminit, ita enim ille. *Ultra Neſtos fluit, interque eum & Strymona, urbes ſunt Philippi, Apollonia, Amphipolis. Inter Strymona & Athon, Turris Calarnæa.* Sic emendavit hunc locum Hermolaus Barbarus, cui etiam adſtipulatur Cl Voſſius.

ὡς [42] Λούκιλλος ὁ Ταῤῥαῖος. τὸ ἐθνικὸν, A
Καλλαρναῖος.

ΚΑΛΑΣΙΡΙΣ [43], μοῖρα Αἰγύπτου· Ἡρόδοτος β΄. οἱ δὲ Καλασίριοι, καὶ Καλασιρίαι.

ΚΑΛΑΤΙΑΙ [44], γένος Ἰνδικόν· Ἑκα- B
ταῖος Ἀσίᾳ.

ΚΑΛΑΥΡΕΙΑ, νησίδιον πρὸς τῇ Κρήτῃ, [45] κύκλον ἔχουσα ὅσον τριάκοντα σταδίων· ἀπὸ Καλαύρου τοῦ Ποσειδῶνος. [46] ἐκαλεῖτο δὲ Εἰρήνη. [47] ὁ πολίτης, Καλαυρείτης. C

ΚΑΛΒΙΟΣ [48], κρήνη Λυκίας, ἣν καὶ Καλαινὸν φασι. τινὲς δὲ αὐτὴν δὲ διὰ τοῦ μ φασί.

ΚΑΛΗ [49] ἀκτὴ, πόλις Κρητῶν· Εὔδοξος τετάρτῳ γῆς περιόδου. [50] ἔστι δὲ ὡς μεγάλη κώ- D
μη. ἐκ τῶν δύο δὲ ἡ παραγωγὴ Μεγαλοκωμήτης, καὶ Καλακτίτης, ἢ Καλοακτίτης διὰ τοῦ ι. ἐπεὶ καὶ παρὰ τὸ Ἀκτὴ, Ἀκτικὸς, καὶ Ἀττικός. [51] Ἀκτὴ γὰρ, ἡ Ἀττική. ἢ [52] Καλοακταῖος, καὶ Καλοακταία θηλυκόν. ἢ Κα- E
λοακτιος, ὡς [53] Πανάκτιος δὲ Ἐπάκτιος.

ΚΑ-

qua Lucillus Tarrhæus. Gentile, Calarnæus.

CALASIRIS, pars Ægypti, de qua Herodotus libro II. Appellantur incolæ Calaſirii & Calaſiriæ.

CALATIÆ, gens Indica, cujus meminit Hecatæus in Aſia.

CALAURIA, parva inſula prope Cretam, cujus circulus ambit XXX ſtadia, nomen habens a Calauro Neptuni filio. Appellabatur etiam Irene. Civis, Calaurita.

CALBIUS, fons Lyciæ, quem etiam Calænum appellant. Nonnulli vocem cum M efferunt.

CALE acte, urbs Cretenſium, de qua Eudoxus libro IV de circuitu terræ. Eſt autem uti Μεγάλη κώμη, ex quibus duabus vocibus derivatur Megalocometa, & ſic Calactita, ſive Caloactita, per Jota: nam a voce Acte fit Acticus & Atticus: Acte enim Attica dicitur. In uſu quoque eſt Caloactæus, & fœmininum Caloactæa, vel Caloactius, uti Panactius, & Epactius.

CA-

[42] Λούκιλλος ὁ Ταῤῥαῖος] Edidit Voſſius in notis ad Melam, loco jam allegato, Λούκιος ὁ Ταῤῥαῖος. Verum tam diverſis modis hujus viri nomen ſcribitur, ut nihil omnino certi ſtatuere queam. Vide quæ diximus ad vocem Θεσσαλονίκη.

[43] Καλασίριες, μοῖρα Αἰγύπτου.] Vide annotata noſtra ad vocem Ἑρμοτυβιεῖς.

[44] Καλατίαι, γένος Ἰνδικόν] Herodoto lib. III memorantur duobus in locis; & primo nuncupantur Καλλατίαι, & poſteriori Καλατίαι: ſed quænam lectio ſit præferenda, amplius deliberandum cenſeo

[45] Κύκλον ἔχουσα] Hæc verba neque in MSS, neque in aliis vulgatis inveniuntur, requiruntur tamen ut ſenſus ſit planus atque commodus, uti liquet manifeſtiſſime ex deſcriptione hujus inſulæ apud Strab lib. VIII: Ἐν παράπλῳ δὲ ἐστὶ νησίον Καλαυρεία τοὔνομα, κύκλον ἔχουσα τριάκοντα σταδίων, πορθμῷ δὲ τετρασταδίῳ διείργουσα τῆς ἠπείρου. Hinc liquet, nos non temere iſtam lacunam repleviſſe, in quam emendationem etiam inclinabat Salmaſius in margine ſui Stephani. Nomen habet a Calauro Neptuni F., hinc etiam Neptuno erat ſacra, teſte Agathemero lib. I cap. V: Ἀπὸ τοῦ Κορινθίου κόλπου δὲ Σαρωνικοῦ ἐπὶ τὸ Σκυλλαίου [illegible] ἐξ διάστημα ὅπου πρόκειται νῆσος Καλαυρεία Ποσειδῶνος ἱερά. Quin imo ſanctiſſimum, ibi fuit Neptuni templum, teſte Pauſania in Corinthiacis, ubi virgo uſque ad maturitatem nuptiarum ſacerdotio fungebatur. Intra fani ſeptum Demoſthenis ſepulchrum oſtenditur, qui in iſta inſula, hauſto veneno, interiit. Peſſime hæc inſula in Plutarchi X Oratorum vitis Καλαβρία appellatur: Φυγὼν δὲ εἰς Καλαβρίαν ἐστρατεύετο. Et mox ſequitur: Καὶ Δημοσθένης ἔφη, Οὐ στρατείας δεομένου καταφυγεῖν εἰς Καλαβρίαν. Utroque loco, ſine ulla dubitatione, Καλαυρείαν reponi neceſſe eſt, uti noverunt in antiquitate parum verſati, perinde enim eſt, ſive caſum rectum Καλαυρεια, vel Καλαυρία facias, utrumque apud Pauſaniam invenitur.

[46] Ἐκαλεῖτο δὲ Εἰρήνη.] Latine diceretur *Irene*, quæ vox corrupte reperitur apud Plinium, qui inſulam ab hac, de qua agit Stephanus, in Argolico ſinu diverſam ſtatuit, ita enim ille lib. IV cap XII: *In Argolico Pityuſa, Irene, Ephyre: Contra Hermionium agrum Tiparenus, Eperopia, Colonis, Ariſtera: contra Træzenium Calauria, quingentos paſſus diſtans Plateis.*

[47] Ὁ πολίτης, Καλαυρείτης.] Nummus eſt apud Goltzium cum inſcriptione ΚΑΛΑΥΡΕΙΤΩΝ.

[48] Κάλβιος, κρήνη Λυκίας] Sic appellatur iſte fons, ex quo Calbis amnis, in Lycium mare ſe exonerans, originem trahit. Mela lib. I cap XVI: *Hic caſtella aliquot ſunt, deinde promunteria duo, Pedalium & Crya, & ſecundum Calbim amnem Caunus oppidum, valetudine habitantium infame.* Hic fons Calæni nomen obtinuit a matre Tragaſiæ (ex qua natus eſt Caunus & Byblis) quæ Καλαινὼ dicebatur, uti docet Incomparabilis Voſſius ad Melam ex verſibus, qui apud Parthenium exſtant:

Αὐτὰρ ὅγε προτέρωσε κιὼν Οἰκούσιον ἄστυ
Κτίσσατο· Τραγασίῃ δὲ Καλαινῶς εἶχεν παιδί·
Ἣ οἱ Καῦνον ἔτικτεν ἀεὶ φιλέοντα θέμιστας.

Quod autem, β in μ mutetur, & fons *Calmius* dicatur, iſta mutatio non eſt admodum infrequens, & alibi de eadem egimus.

[49] Καλὴ ἀκτὴ, πόλις Κρητῶν.] Libri MSS πόλις Κελτῶν. Sed ibi peſſime, ut & in vulgatis. Non dubito quin Σικελῶν legi debeat, quod ex ſequentibus patebit.

[50] Ἐστι δὲ ὡς μεγάλη κώμη] Vocula ὡς exciderat, & deinde in omnibus libris erat καὶ Ἀκτίτης, pro quo repoſuimus Καλακτίτης. Videſis in voce Διοσκουρίας, & non dubitabis de hac emendatione.

[51] Ἀκτὴ γὰρ, ἡ Ἀττική] Sic reſcripſimus auctoritate codicum calamo exaratorum, nihil enim ſani coloris habebat vulgata lectio: Ἀκτὴ γὰρ ἡ Ἀττική. Vide in voce Ἀκτὴ, & ad illum locum noſtras annotationes, ut de hac correctione certior ſis

[52] Καλοακταῖος] Ultima compoſiti pars, ut & vocis ſequentis, occurrit apud noſtrum loco jam proxime citato. Utebantur etiam veteres pro gentili circumſcriptione. Athenæus: Καικίλιος δὲ ὁ ῥήτωρ ὁ ἀπὸ Καλῆς Ἀκτῆς. Vide lib. XI cap. III. Sed non erat hic Cretenſis, neque Celta, neque ex pulchra Attica, uti peſſimo errore ſtatuit Athenæi interpres, ſed Siculus: liquet hoc manifeſtiſſime ex Suida: Καικίλιος, ὄνομα κύριον, Σικελιώτης, Καλακτῖνος· Καλακτὴ δὲ πόλις Σικελίας. Ita legendus hic locus, ubi male Καλαοκτῖνος & Καλαοκτὴ exculum conſpicitur.

[53] Πανάκτιος.] Puto gentile hoc deductum eſſe a voce Πάνακτον Atticæ caſtellum, de quo Pauſanias in Atticis. Ἐπάκτιος eſt epitheton Mercurio attributum ab Heſychio, & Apollini ab Apollonio Rhodio, quia in littore Leucadio colebatur.

ΚΑ'ΛΗΡΟΣ [54], οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ Ἀλωπεκία νῆσος, ἀπὸ Καλήρου βασιλέως. Ἀλωπεκόννησος δὲ, ὅτι ἐκεῖ εἶδον σκύμνους φέρουσαν, καὶ καταθεῖσαν ἀλώπεκα. τινὲς δὲ, ὅτι Κάλαρος ἐκαλεῖτο ἡ πόλις. A

ΚΑΛΗΣΙ'Α [55], πόλις Αὐσονική· Διονύσιος πεντεκαιδεκάτῳ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας. τὸ ἐθνικὸν, Καλησιανὸς, ὡς αὐτός. B

ΚΑΛΛΑ'ΤΗΒΟΣ [56], πόλις Λυδίας· Ἡρόδοτος ἑβδόμῃ. τὸ ἐθνικὸν, Καλλατήβιος.

ΚΑ'ΛΑΤΙΣ, πολίχνιον ἐν τῇ παραλίᾳ τοῦ Πόντου. Στράβων ἑβδόμῃ. [57] ἐν ᾗ κάλαθος εὑρέθη ἐοικυῖα τοῖς Θεσμοφοριακοῖς. ὁ πολίτης Καλατιανὸς, ὡς Τραλλιανὸς, Σαρδιανός· ἀφ᾽ οὗ Ἴστρος Καλατιανὸς, περὶ Τραγῳδίας γράψας καλὸν βιβλίον. ἔοικε δὲ εἶναι ἀπὸ τοῦ Καλατία, ὡς Ὀλβιανός· εἰ μὴ ἀπὸ τῆς Ἰωνικῆς γενικῆς γέγονε, τῆς Καλάτιος. C D

ΚΑΛΛΙ'ΑΙ, πόλις μία τῆς [58] ἐν Ἀρκαδίᾳ Τριπόλεως. ὁ πολίτης Καλλιεύς, [59] ὡς Ἱσπανιεύς. ἔστι δὲ χωρίον πλησίον [60] Ταράντου. E

ΚΑΛΛΙ'ΑΡΟΣ, πόλις Λοκρῶν, ἀπὸ Καλλιάρου τοῦ Ὀδοιδόκου, καὶ Λαονόμης, ὡς Ἑλλάνικος ἐν πρώτῃ Δευκαλιωνείας.

Στεφ-

CALERUS, ita appellabatur Alopecia inſula a rege Calero. Sed Alopeconeſus inde nomen habet, quod ibi viderint vulpem catulos ferentem & deponentem. Nonnulli vero perhibent inſulam Calarum eſſe dictam.

CALESIA, urbs Auſoniæ, de qua Dionyſius libro XV Antiquitatum Romanarum. Gentile, Caleſianus, uti idem perhibet.

CALLATEBUS, urbs Lydiæ, de qua Herodotus libro VII. Gentile, Callatebius.

CALATIS, oppidulum in littorali regione Ponti, de quo Strabo lib. VII. inde nomen habens, quod ibi calathus Theſmophoriacis ſimilis ſit repertus. Oppidanus, Calatianus, ut Trallianus, Sardianus, Cujas erat Iſter Calatianus, qui egregium de Tragœdia librum conſcripſit. Videtur autem illud gentile factum tanquam a Calatia, uti Olbianus ab Olbia: niſi deductum ſit a genitivo Ionico Καλάτιος.

CALLIÆ, urbs una ex Tripoli in Arcadia. Civis Callienſis, uti Hiſpanienſis. Eſt quoque oppidulum Tarento finitimum.

CALLIARUS, urbs Locrorum, quæ a Calliaro Odœdoci & Laonomæ filio nomen habet, teſte Hellanico libro I Deucalioniæ.

Verum

54 Κάληρος, οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ Ἀλωπεκία νῆσος.] Elementorum ſeries poſtulabat, ut pro Κάλαρος, quod exhibent omnes editi, reponeretur Κάληρος, quod etiam Palatini codices & Voſſianus ſuadebant. Quæ porro hac ſectione continentur, accurate ſunt diſtinguenda; nam inſula Alopecia nomen habet a Calero rege, & urbs Alopeconeſus a fabula, quæ ibi de vulpe ejuſque catulis refertur. Quod autem in fine ſectionis addatur, quod nonnulli *Calarum* urbem appellent, illud nequaquam mihi de Alopeconeſo accipiendum videtur, ſed de Alopecia, quare neceſſum eſt, ut corrigatur, τινὲς δὲ, ὅτι Κάλαρος ἐκαλεῖτο ἡ νῆσος, niſi certo ſcirem, hæc verba πόλις & νῆσος aliquando ab auctore noſtro confundi.

55 Καλησία, πόλις Αὐσονική.] Si ſupereſſet hic Dionyſii liber, a noſtro allegatus, melius de oppidi ſitu ſententiam ferre poſſemus, de quo etiam ne gry quidem Cluverius in operoſiſſima Italiæ deſcriptione. Meam ſi lector exquirat ſententiam, judico olim a Stephano ſcriptum fuiſſe, ut & a Dionyſ. Halicarnaſ. ΚΑΛΗΤΙΑ, quod heic literarum ordinem non turbat, & gentile ΚΑΛΗΤΙΑΝΟC, quod fortaſſis idem Dionyſ. ut ſæpe A in H, & vice verſa mutatur, pro ΚΑΛΑΤΙΑ poſuit, quod nomen eſt antiquiſſimi oppidi, a Calibus verſus ortum ſolis ſiti, & vulgo nunc *Caiazzo* appellati, cujus porro deſcriptio ex Cluverio & aliis petenda eſt.

56 Καλλάτηβος, πόλις Λυδίας.] Peſſime hunc locum excepere vel librarii, vel Stephanus, in depravatum Herodoti codicem incidens, tranſcripſerat, quod jam obelo confodimus, monente Ortelio in Theſ. Geog. Καλάτηβος, πόλις Λιβύης. Erat enim non in Africa, ſed in Lydia ſitum illud oppidum, quemadmodum aperte clamant Herodoti verba, ubi Xerxis iter ex Phrygia in Lydiam deſcribitur. Ὡς δὲ ἐκ τῆς Φρυγίης ἐσέβαλε ἐς τὴν Λυδίην, σχιζομένης τῆς ὁδοῦ, καὶ τῆς μὲν ἐς ἀριστερὴν, ἐπὶ Καρίης φερούσης, τῆς δὲ ἐς δεξιὴν ἐς Σάρδις, τῇ καὶ πορευόμενον διαβῆναι τὸν Μαίανδρον ποταμὸν πᾶσα ἀνάγκη γίνεται, καὶ ἰέναι παρὰ Καλλάτηβον πόλιν.

57 Ἐν ᾗ κάλαθος εὑρέθη ἐοικυῖα Θεσμοφοριακοῖς.] Libri vulgati plane ſine ſenſu exhibebant. κάλαθος εὑρέθη ἐοικυῖα Θεσ. Quod videns Cl. Voſſius, in notis ad Melam emendavit, & nos in contextum recepimus. Poſtquam demonſtravit, antiquum hujus urbis nomen fuiſſe *Cerabin*, commentarium ſuum ſic perſequitur: *Calatidis nomen recentius & ab Heracleotis ortum, poſtquam illi eo miſere colonos, regnante apud Macedonas Amynta, ut teſtatur Anonymus de Ponto Euxino, quem pueri olim in lucem dedimus. Orus Grammaticus apud Etymologici Mag. Auctorem, ab adjeta palude ſic dictam tradit. Si Stephani Byzantii epitomatori credendum, nomen accepit a calatho illic reperto,* ἐν ᾗ κάλαθος εὑρέθη ἐοικυῖα τοῖς Θεσμοφοριακοῖς. *Sic fere libri veteres. Græci enim in Cerealibus ſe lu primitias frugum, quas Deæ offerebant, in faſciculum colligatas, reponebant in calathis, de quo more fuſius ad Callimachum agemus. In nummo Calatianorum, qui apud Goltzium exſtat, tales comparent primitiæ, ſpicarum nempe faſciculus, cum hac inſcriptione.* ΚΑΛΑΤΙΑC. Porro de Calatho ejuſque uſu in Eleuſiniis Sacris legendus Meurſius, libello cui Eleuſinia nomen fecit cap. XXV.

58 Ἐν Ἀρκαδίᾳ.] Libri omnes calamo exarati & editi, ἐν Αἰτωλίᾳ, ſed ea lectione nihil monſtroſius, ſive a librariis, ſive a Stephano originem traxerit. Ut autem minime dubio argumento veritatem hujus correctionis evincam, Pauſaniam teſtem advocabo, in Arcadicis ita ſcribentem: Περιείχετο δὲ ἡ Τρίπολις ὀνομαζομένη Καλλία, καὶ Δίποινα, καὶ Νώνακρις. Hinc liquet illud oppidum in Ætolia non fuiſſe. Præterea, non erat ſitum in regione Tripolitidi, ſed ipſum nomen urbis quondam Tripolis vocabatur. Meminit tamen Pauſanias in Phocicis urbis *Callium* dictæ, & in Ætolia ſitæ, quam tamen ad hunc locum pertinere non video, cujus oppidanos Καλλιεῖς appellat, a caſu recto Καλλιεύς, quod etiam Stephanus a Καλλίαι deduxit. Sed obiter admonendum, Palmerium in Græciæ antiq. deſcriptione obſervaſſe, neminem veterum Tripolitidis Ætolicæ meminiſſe, quod etiam emendationem noſtram confirmat.

59 Ὡς Ἱσπανιεύς.] MSS habent, teſte Salmaſio Σπανιεύς, quod non raro pro Ἱσπανιεύς poſitum eſt. Ego legendum cenſeo ὡς Παυσανίας, nam occurrit illud gentile apud illum auctorem.

60 Ταράντου.] Vox Ταλάντου, quæ in vulgatis repræſentatur, nullius eſt pretii. Salmaſius in optimo & vetuſtiſſimo

Στράβων δ' ἐν ἐννάτῃ, [61] παρὰ τὸ A εὔηροτον αὐτὴν εἶναι φησί. Καλλίαρα οὐδετέρως. τὸ ἐθνικὸν, Καλλιαρεῦς, ὡς Μεγαρεῦς.

ΚΑΛΛΙΟΠΗ, πόλις Παρθυαίων· Πολύβιος δεκάτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Καλλιοπεύς, B ὡς Παρθενόπη Παρθενοπεύς.

ΚΑΛΛΙΠΟΛΙΣ, [62] πολίχνιον Λαμψάκου, ἐν τῇ περαίᾳ τῆς Χερρονήσου ἐπ' ἀκτῆς κειμένη, ὡς ἡ Ἀλέξανδρος ἐν τῷ περὶ Βιθυνίας δευτέρῳ κατὰ τὸν Ἄραπλον. β', πόλις C Σικελίας. γ', πόλις Καρίας. οἱ πολῖται πασῶν, Καλλιπολῖται.

ΚΑΛΠΑΙ, πόλις Βιθυνῶν· Θεόπομπος ὀγδόῳ Ἑλληνικῶν. [63] ἔστι καὶ λιμὴν Κάλπη. τὸ ἐθνικὸν, Καλπεύς, ὡς Σινωπεύς· καὶ Καλ- D πῖνος, ὡς Πεύκη Πευκῖνος. τοῦ δὲ λιμένος, Καλπολιμενίτης. [64] τινὲς τούτους Καρπηιανούς, ὡς Καλπηνούς φασι, καὶ τὴν πόλιν Καρπηίαν.

ΚΑΛΥΒΗ [65], πόλις Θράκης, ἄποικος Μακεδόνων. τὸ ἐθνικὸν, Καλυβῖται, ἢ Κα- E λυβεῖς, ὡς τῆς Ἀλύβης Ἀλυβεῖς.

ΚΑ-

Verum Strabo lib. IX perhibet, nomen inde habere, quod aratu facilis ſit, & propterea neutro genere dici Calliara. Gentile, Calliarenſes, uti Megarenſes.

CALLIOPE, urbs Parthorum, de qua Polybius libro X. Gentile, Calliopenſis, uti Parthenope Parthenopenſis.

CALLIPOLIS, oppidulum Lampſaci in adverſa Cherſoneſi regione in littore ſita. Sed uti Alexander libro II de Bithynia perhibet juxta Araplum. Secunda, urbs Siciliæ, tertia urbs Cariæ. Cives omnium urbium appellantur, Callipolitani.

CALPÆ, urbs Bithynorum, de qua Theopompus lib. VIII Hellenicorum. Eſt quoque portus Calpa. Gentile, Calpenſis, uti Sinopenſis, & Calpinus, uti Peuce Peucinus: verum a portu deducitur Calpolimenita. Nonnulli hos Carpeianos, uti Calpianos nuncupant, & urbem Carpeiam.

CALYBE, urbs Thraciæ, Macedonum colonia. Gentile, Calybitæ, ſive Calybenſes, uti ab Alybe Alybenſes.

CA-

tuſtiſſimo codice reperit, quod in contextum recepimus.

[61] Παρὰ τὸ εὐήροτον.] Calliari memoria celebratur Straboni libro citato, ſed de eo oppido nihil memorabile perhibet, niſi quod habitari deſiit. Nominis originem, quam noſter ex Strabone hauſiſſe teſtificatur, ibi hodie non reperitur, quare ex hac ſectione non incommode augeri poſſet, & ejus verba ſic conſtitui: Καλλίαρος μὲν, παρὰ τὸ εὐήροτον, οὕτως ὠνόμασται. Quam repletionem Euſtathius ad Homerum, quanquam non teſtetur ex Strabone petiiſſe, etiam confirmat, ita enim ille: Καλλίαρος ἀπὸ Καλλιάρου φασὶν ὠνομάσθαι υἱοῦ Ὀδοιδόκου καὶ Λαονόμης· οἱ δὲ Καλλίαρα οὐδετέρως φασὶν, διὰ τὸ εὐήροτον τῆς ἐκεῖ γῆς.

[62] Πολίχνιον Λαμψάκου, ἐν τῇ περαίᾳ τῆς Χερρονήσου, ἐπ' ἀκτῆς κειμένη.] Prioribus editionibus præfecti ita ſane hanc ſectionem divulgarunt, ut prorſus intelligi nequeat: Καλλίπολις, πολιχ. Λαμψ. ἐν τῇ περ. τῆς Χερ. ἐπ' ἀκτῆς κειμένη, ὡς Ἀλέξανδρος ἐν τῷ περὶ Βιθυνίας δευτέρῳ κατὰ τὸν ἀνάπλουν· Τρίπολις Σικελίας, Τετράπολις Καρίας. Habuere tamen MSS codices, unde depravatam hanc lectionem condidere, quam etiam in quodam MS reperiſſe teſtatur Salmaſius ad marginem ſui libri. Xylander hos ſequendos non putavit, meliorem lectionem repræſentans, quam etiam in aliis calamo exaratis libris exſtare novi; potuit tamen aſteriſcum, defectus notam, poſt vocem κειμένη. Revera fatendum eſt, hanc ſectionem nonnullis graviſſimis mendis laborare, quas partim auctoritate veterum ſcriptorum, & partim MSS fide curavimus. Sed antequam illud demonſtro, monendum eſt, Callipolin in agro Lampſaceno non eſſe ſitam, ſed e regione Lampſaci in Thracia Cherſoneſo, ubi Lampſaceni juriſdictionem exercebant, & hinc eſt, quod Strabo in deſcriptione agri Lampſaceni, ſimul etiam Callipolin deſcribat. Geographi verba ex libro XIII adducam, ut corrigantur: Καὶ ἡ Λάμψακος δ' ἐπὶ θαλάττῃ πόλις ἐστὶν εὐλίμενος καὶ ἀξιόλογος, συμμένουσα καλῶς, ὥσπερ καὶ ἡ Ἄβυδος. Paucis interjectis verbis ſequitur: ἐν τῇ στερρᾷ τῆς Χερρονήσου πολίχνιον ἐστὶ Καλλίπολις· κεῖται δ' ἐπ' ἀκτῆς ἐκκειμένης πολὺ πρὸς τὴν Ἀσίαν κατὰ τὴν Λαμψακηνῶν πόλιν. Vox στερρᾷ Caſaubono eſt ſuſpecta, quam ego corruptiſſimam & nullius ſignificationis in hac cauſa exiſtimo, pro qua reponerem ἐν τῇ περαίᾳ, id eſt, *in ulteriore trans Helleſpontum, ſive in adverſa Cherſoneſi regione* Longe quidem hæc emendatio abit a vulgatis Strabonis codicibus, ſed accuratius qui ejus verba conſideraverit, mecum fatebitur, Stephanum ex Geographo principium hujus ſectionis conſeciſſe, & ſi mei arbitrii eſſet reſtorет, poſt κειμένη ponerem ὡς Στράβων, & ſectionem ſic perſequerer: ὡς δὲ Ἀλέξανδρος ἐν τῷ περὶ Βιθυνίας δευτέρῳ, κατὰ τὸν Ἄραπλον. Quid huc faciat ἀνάπλουν, nulla ratione percipere valeo: equidem ſcio ſic appellari ſuburbium Conſtantinopolitanum, ſed ad hunc locum non pertinet, quare corrigendum cenſebam Ἄραπλον· eſt enim hoc nomine & tractu oppidulum, cujus meminit Scylax in Thracia: Μετὰ δὲ τὸν Μέλανα κόλπον ἐστὶ Θρακία Χερρόνησος· καὶ πόλεις ἐν αὐτῇ αἵδε· Καρδία, Ἴδη, Παιών, Ἀλωπεκόννησος, Ἄραπλος, Ἐλαιοῦς &c. Verum & hoc non omittendum, in editione Veneta atque in Florentina tres duntaxat Callipoles recenseri, & in Holſtenianana quatuor, nos quoque minorem numerum agnoſcimus (optime ſcientes, plures hoc nomine civitates hac appellatione inveniri, ipſe enim Stephanus Callipolin celebrat in Κόρακι prope Naupactum) quia auctoritate & calamo exaratorum codicum hic erat ſtandum.

[63] Ἔστι καὶ λιμὴν, Κάλπη.] Et urbs & portus a fluvio Calpa nomen invenere: Strabo lib. XII. Μεταξὺ δὲ Χαλκηδόνος καὶ Ἡρακλείας ῥέουσι ποταμοὶ πλείους, ὧν εἰσὶν ὅ τε Ψίλλις, καὶ ὁ Κάλπης, καὶ ὁ Σαγγάριος. Inſignem hujus portus deſcriptionem legimus apud Xenophontem lib. VI de exp. Cyri, unde pauca tranſcribam: Τὸ δὲ χωρίον τοῦτο ὃ καλεῖται Κάλπης λιμὴν, ἔστι μὲν ἐν τῇ Θρᾴκῃ τῇ ἐν τῇ Ἀσίᾳ· ἀρξαμένη δὲ Θρᾴκη αὕτη ἐστὶν ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ Πόντου μέχρι Ἡρακλείας ἐπὶ δεξιὰ εἰς τὸν Πόντον εἰσπλέοντι. Sequitur deinceps: Ὁ δὲ Κάλπης λιμὴν ἐν μέσῳ μὲν κεῖται ἑκατέρωθεν πλεόντων ἐξ Ἡρακλείας καὶ Βυζαντίου. Reliqua quæ apud Xenophontem ſequuntur præſtantiſſima ſunt, atque digniſſima ut tranſcribantur; ſed brevitati ſtudendum.

[64] Τινὲς τούτους Καρπηιανοὺς, ὡς Καλπηνούς φασι, καὶ τὴν πόλιν Καρπηίαν.] Hæc in omnibus editis corrupta & tranſpoſita reperiuntur, ex MSS legendum, quod, monente Salmaſio ad oram ſui libri, in contextum recepimus. Vide præterea in voce Καρπηία, ubi hæc emendatio partim confirmatur.

[65] Καλύβη, πόλις Θρᾴκης.] In præcedentibus noſter egit de Cabyle, quam ſupra Byzantium in Aſtarum gente collocat, ſed cum Strabo Καλύβην apud Aſtas & Macedonum coloniam celebret, ſine dubio Καβύλη & Καλύβη pro eadem civitate habenda. Strabo lib. VII: Ὑπεράνω

A ΚΑ'ΛΥΔΝΑ[66], νῆσος,[67] καὶ πόλις Θήβης, ἀπὸ Καλύδνου παιδὸς Οὐρανοῦ. λέγεται καὶ Κάλυδνος· ὁ πολίτης Καλυδναῖος· καὶ Καλυδνὶς τὸ θηλυκόν· καὶ Καλυδνεὺς ὁ Ἀπόλλων, καὶ Καλύδνιος, ὡς Ἀνδροτίων ἕκτῃ Ἀτθίδος.

CALYDNA, inſula, & urbs Thebana, ſic dicta a Calydno Cœli filio. Dicitur etiam Calydnus. Civis Calydnæus, & Calydnis genere fœminino. Et Calydneus Apollo, & Calydnius, uti Androtion perhibet libro VI de Attica.

B ΚΑΛΥΔΩ'Ν, Αἰτωλίας πόλις, ἀπὸ Καλυδῶνος τοῦ Ἐνδυμίωνος, ἢ τοῦ Αἰτωλοῦ. τὸ ἐθνικὸν, Καλυδώνιος, καὶ Καλυδωνία.

CALYDON, urbs Ætoliæ, a Calydone Endymionis, ſive Ætoli filio ſic dicta. Gentile, Calydonius, & Calydonia.

ΚΑ'ΛΥΜΝΑ, νῆσος, ἣν[68] ὁ Σκήψιος πληθυντικῶς Καλύμνας φησί.[69] τὸ ἐθνικὸν, C Καλύμνιος, ὡς Στράβων. τὸ Καλύμνιον μέλι ἐκεῖ εἶναι φησί. λέγεται καὶ Καλυμνία. τὸ ἐθνικὸν, Καλυμνιάτης.

CALYMNA, inſula, quam Scepſius numero multitudinis Calymnas appellat. Gentile, Calymnius, auctore Strabone: tradit enim ibi Calymnium mel eſſe. Dicitur etiam Calymnia, cujus gentile, Calymniates.

ΚΑ'ΛΥΝΔΑ[70], πόλις Καρίας,[71] ὡς Καρύανδα. τὸ ἐθνικὸν, Καλυνδεύς·[72] Ἡρόδοτος ὀγδόῃ. D

CALYNDA, urbs Cariæ, uti Caryanda. Gentile, Calyndenſis. Herodotus lib. VIII.

ΚΑ'ΛΥΤΙΣ, πόλις Συρίας·[73] Ἡρόδοτος δευτέρᾳ.[74] ὁ οἰκήτωρ, Καλύτης· καὶ τὸ θηλυ-

CALYTIS, urbs Syriæ, cujus Herodotus lib. II meminit. Incola, Calytes, & fœmi-

κέκληται δὲ ὑπὸ Βυζαντίων τὸ τῶν Ἀσῶν ἔθνος, ἐν ᾧ πόλις Καλύβη, Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου τοὺς πονηροτάτους ἐνταῦθα ἱδρύσαντος. Hæc urbs hac de cauſa olim appellabatur Poneropolis, teſte Plinio lib. IV cap. XI: *Oppidum ſub Rhodope Poneropolis antea, mox a conditore Philippopolis, nunc a ſitu Trimontium dicta.* Ammian. Marcel., Eutropius, Ptolomæus & alii Καβύλην appellant, ſed hujuſmodi literarum tranſpoſitiones frequentiores ſunt, quam doceri debeat.

[66] Κάλυδνα, νῆσος.] Quibus in terris hæc inſula ſit ſita, Epitomator non addit, quod multo melius judico, quam cum Heſychio ſtatuere, Calydnas Rhodo finitimas eſſe. Fateor profecto admodum incertam eſſe harum inſularum poſitionem & numerum. Plinius Calydnam numero ſingulari cenſet eſſe inſulam maris Carpathii, in qua civitates *Coos* & *Olymna*, lib. IV cap. XII. Et lib. V cap. XXXI circa Doridis Gnidum Calydnam collocat, cum tribus oppidis, *Notio*, *Niſyro*, & *Mendetero*: verum hæc quemadmodum concilientur, parum video. Apud Strabonem circa libri decimi calcem, duæ opiniones inveniuntur, altera vult ab Homero Calydnas inſulas eas vocari, quæ ſunt Sporades, e quibus una ſit Calymna: Altera vult, duas inſulas Calydnas eſſe, Lerum nempe & Calymnam, eaſque ab Homero innui. Ab his diſſentit Iſacius ad Lycophronem, ſtatuens Tenum & Myconum inſulas Calydnas eſſe: Verum hic grammaticus ſibi videtur contrarius: nam Tenus & Myconus, non ſunt Inſulæ Troianæ, ubi Calydnæ ab ipſo ponuntur ad hunc Lycoph. verſum:

Ὑπὲρ Καλυδνῶν λευκὰ φαίνονται πέλα.

Ubi ita commentator: Καλύδναι, νῆσοι Τροίας, ἀπὸ τοῦ Καλύδνου.

[67] Καὶ πόλις Θήβης.] In agro Thebano non erat oppidum hoc nomine, ſed ipſæ Thebæ hac appellatione inſigniebantur. Lycophron:

Ἄξει Καλύδνου τύρσιν, Ἄονος τὲ γῆν
Σωτῆρ', ὅταν κάμνουσιν ὀπλίτῃ στρατῷ.

Sed Iſacius ad illum locum in dubium vocat, an Thebæ conditorem Calydnum habuerint, ita enim ille: Καλύδνου δὲ νῦν τύρσιν τὰς Θήβας λέγει· Κάλυδνος γάρ τις ἐβασίλευσεν πρῶτος τῶν Θηβῶν, μεθ' ὃν Ὤγυγος, ὅν τινα Καλύδνου πύργον φασὶ τὰς Θήβας τὰς ἑπταπύλους· ὡς μηδὲ τὸν Ὅμηρον ἀγνοήσαντος, ὅτι Ζῆθος καὶ Ἀμφίων αὐτὴν ἐτείχισαν.

[68] Ὁ Σκήψιος πληθυντικῶς.] Non puto Stephanum exacte ad rationis amuſſim feciſſe, quod duas & diverſas ſectiones finxerit de vocibus Κάλυδνα & Κάλυμνα, cum ex Scepſio appareat, unam eandemque inſulam eſſe. Hoc evidentiſſime conſtat ex ipſius Scepſii verbis apud Strabonem lib. X, quæ noſter ſine dubio reſpicit: Ὁ δὲ Σκήψιος πληθυντικῶς ὀνομάσας τὴν νῆσον Καλύμνας φησίν, ὡς Ἀθήνας, καὶ Θήβας. Promiſcue enim ab auctoribus hæc inſula appellabatur, quod conjicere licet ex Herodoto, a quo hujus inſulæ cultores Καλύδνιοι appellantur, ita enim ille lib. VII, ubi de Artemiſia loquitur: Ἡγεμόνευε δὲ Ἁλικαρνασσέων τε καὶ Κώων, καὶ Νισυρίων τε καὶ Καλυδνίων.

[69] Τὸ ἐθνικὸν, Καλύμνιος, ὡς Στράβων. τὸ Καλύμνιον μέλι ἐκεῖ εἶναι φησί.] His verbis, quorum ne veſtigium quidem in vulgatis libris apparet, ope meliorum codicum, Stephanum auctiorem fecimus. Vide Strabonem lib. X circa finem, ubi de Calymnio melle mentionem facit. Sed clariſſime apparet, his verbis Stephanum debere augeri ex Euſtathio ad Dionyſ. ubi ex noſtro ita commentatur: Ὁ δὲ τὸ ἐθνικὸν γράψας καὶ τὸ μέλι Καλύμνιον λέγει, καὶ τὰς νήσους ταύτας Καλύμνας, διὰ τοῦ μ.

[70] Κάλυνδα, πόλις Καρίας.] Hæc urbs erat prope Caunum. Strabo lib. XIV: Ὑπὲρ αὐτοῦ δέ ἐστι τῆς θαλάττης ἐν ἑξήκοντα σταδίοις Κάλυννα πόλις. εἶτα Καῦνος, καὶ ποταμὸς πλησίον Κάλβις βαθύς. Sed optime ibi emendavit Cl. Caſaubonus Κάλυνδα. Eodem modo illud urbis nomen vitiatum reperitur apud Scylacem: Ἁλικαρνασσὸς καὶ λιμὴν κλειστὸς, καὶ ἄλλος λιμὴν περὶ τὴν νῆσον καὶ ποταμός. Κάλυμνα νῆσος (ibidemque legendum Κάλυνδα) Καρυανδα νῆσος καὶ πόλις καὶ λιμήν. Apud Ptolemæum Κάλυνδα dicitur, & apud Plinium *Calydna*. Sed non dubito, quin verum nomen fuerit Κάλυνδα.

[71] Ὡς Καρύανδα.] Veram lectionem ex MSS revocavimus: peſſime in omnibus vulgatis legebatur Κάσυανδα.

[72] Ἡρόδοτος ὀγδόῃ.] Aliquoties gentile Καλυνδεὺς apud Herodot. loco citato invenitur: Διωκομένη γὰρ ὑπὸ νεὸς Ἀττικῆς, φέρουσα ἐνέβαλε νηὶ φιλίῃ, ἀνδρῶν τε Καλυνδέων, καὶ αὐτοῦ ἐπιπλέοντος τοῦ Καλυνδέων βασιλέος Δαμασιθύμου. Eodem loco etiam occurrit poſſeſſivum Καλυνδικός. Καί τι τῶν ἐκ τῆς Καλυνδικῆς νεὸς μηδένα ἀποσωθέντα κατήγορον γενέσθαι.

[73] Ἡρόδοτος δευτέρᾳ.] Incidit noſter ſine dubio in depravatum Herodoti codicem, in quem librariorum incuria irrepſerat Κάλυτις, pro Κάδυτις, qui error in libris MSS eſt frequentiſſimus, ut omnes norunt, in iis parum verſati. Herodoti verba ſunt: Καὶ Σύροισι πεζῇ ὁ Νεκὼς συμβαλὼν ἐν Μαγδόλῳ ἐνίκησε· μετὰ δὲ τὴν μάχην, Κάδυτιν πόλιν τῆς Συρίης ἐοῦσαν μεγάλην εἷλε. Quod autem præferenda ſit vox per delta ſcripta, ipſa ratio dictat, nam deducta eſt ab Hebræo קדש *Cades*, cujus memoria in variis Scripturæ locis celebratur.

[74] Ὁ οἰκήτωρ, Καλύτης.] Quicquid etiam Stephanus dicat, hoc gentile a primitivo præoccupatum eſſe, non poſſum tamen mihi perſuadere, ſatis ſanum & genuinum eſſe. Corrigerem, ſi mei arbitrii foret, ὁ οἰκήτωρ Καδυτίτης· καὶ τὸ θηλυκὸν Καδυτῖτις.

θηλυκὸν Κάλυϊς, διὰ τὸ περιλῆφθαι τὸν χαρακτῆρα.

A fœmininum Calytis, quia hæc forma in primitivo jacet.

ΚΑΜΑ'ΡΑ [75], πόλις Κρήτης. [76] καὶ ὁ πολίτης, Καμαραῖος. Ξενίων ἐν Κρητικοῖς φησιν, [77] ὅτι Λατὼ ἐλέγετο.

CAMARA, oppidum Cretæ, cujus oppidanus Camaræus. Xenio in Creticis perhibet, quod etiam Lato appellatur.

ΚΑΜΑΡΗΝΟΙ', νῆσοι Ἀραβίων. Ἑκαταῖος ἐν περιηγήσει. οἱ οἰκοῦντες, ὁμοίως τῷ πρωτοτύπῳ Καμαρηνοί.

B CAMARENI, Arabum insulæ, de quibus Hecatæus in Periegesi. Incolæ eodem modo uti primitivum Camareni vocantur.

ΚΑΜΑΡΙ'Α, πόλις Ἰταλική, [78] Ἀλβανῶν ἀποίκισις. Διονύσιος Ῥωμαικῆς ἀρχαιολογίας. οἱ οἰκήτορες, [79] Καμαρῖνοι.

CAMARIA, urbs Italica, Albanorum colonia, de qua Dionysius in Romanorum C Antiquitatibus. Incolæ, Camarini.

ΚΑΜΑΡΙ'ΝΑ, πόλις Σικελίας, καὶ λίμνη. ἀφ' ἧς ἡ παροιμία,

> Μὴ κίνει Καμάριναν, ἀκίνητος γὰρ ἀμείνων.

ὁ πολίτης, Καμαριναῖος.

CAMARINA, oppidum Siciliæ, & palus, unde proverbium:

> *Ne move Camarinam, immota enim melior.*

D Oppidanus, Camarinæus.

ΚΑΜΒΥΣΗ'ΝΗ [80], καὶ Ξερξήνη, αἱ ἀπὸ Καμβύσου καὶ Ξέρξου, Περσικαὶ χῶραι. [81] τὸ ἐθνικὸν τὸ αὐτό.

CAMBYSENE, & Xerxene, regiones Perſicæ, a Cambyſe & Xerxe ſic dictæ. Gentile, idem eſt.

ΚΑ'ΜΙΚΟΣ, πόλις Σικελίας, ἐν ᾗ Κώκαλος ἦρχεν, [82] ὁ Δαιδάλου. [83] Χάραξ δὲ Ἴνυκον ταύτην φησίν. ὁ πολίτης, Καμίκιος, καὶ θηλυκῶς.

CAMICUS, oppidum Siciliæ, in quo Cocalus regnabat Dædali hoſpes. Charax vero E Inycum appellat. Oppidanus, Camicius; quod etiam gen. fœm. uſurpatur.

ΚΑ'ΜΙΡΟΣ, πόλις ἐν Ῥόδῳ, ἀπὸ τοῦ παιδὸς Κερκάφου, τοῦ [84] Ἡλιάδου, καὶ Κυδίππης.

CAMIRUS, urbs in Rhodo, ſic dicta á filio Cercaphi, qui erat Solis & Cydippæ filius.

75 *Καμάρα, πόλις Κρήτης.*] Hoc genuinum eſſe oppidi nomen liquet ex nummo apud Goltzium, cum inſcriptione ΚΑΜΑΡΑΣ. De eo etiam Ptolemæus mentionem facit lib III cap XVII.

76 *Καὶ ὁ πολίτης, Καμαραῖος.*] Ita ſupplevit hunc locum Salmaſius in margine ſui libri, ut & Meurſius in Cretæ deſcriptione, qui etiam ſequentia confuſa in vulgatis reſtituit. Legebatur enim in editis: *καὶ ὁ πολίτης· ὡς Ξενίων ἐν Κρητικοῖς φησιν, ὅτι Λατὼ ἐλέγετο.*

77 *Ὅτι Λατὼ ἐλέγετο.*] Libri Palatini & Voſſianus, *ὅτε Λατὼ ἐλέγετο.*

78 *Ἀλβανῶν ἀποίκισις*] Libri MSS, & editiones ante Xylandrianam in lucem emiſſæ, *Ἀλβανῶν ἀποίκησις.* Et quod mirandum, illud vitium quoque Dionyſii Halicarnaſſei codices occupat, ita enim libro I legitur, qui locus a Stephano innuitur: *Ἦν δὲ Ἀλβανῶν ἀποίκησις ἡ Καμερία, πολλοῖς χρόνοις ἀποσταλεῖσα πρότερον τῆς Ῥώμης.* Sed ſine dubio ibi legendum *ἀποίκισις*, quemadmodum in Stephano emendavimus, erat enim Albanorum colonia Cameria, multo tempore antequam Roma conderetur, miſſa. Non parva ſane differentia eſt inter *ἀποίκισιν* & *ἀποίκησιν*: eſt enim *ἀποίκισις* proprie *ἀποικία*, populi in coloniam deductio, ſed *ἀποίκησις*, ipſa urbis ædificatio, cum muro & foſſa cingitur. Vide porro de nominibus & aliis rebus ad Cameriam ſpectantibus, Cluv. Ital. antiq lib. II cap. IX.

79 *Καμαρῖνοι*] Gentile nomen plurimis in locis apud Dionyſ Halicarnaſſ lib I occurrit.

80 *Καμβυσηνὴ καὶ Ξερξήνη, αἱ ἀπὸ Καμβ. &c.*] Peſſime hunc locum, ſi quem alium, tractarunt librarii. Priores editiones: *Καμβυσηνή, καὶ Ξερξήνη, ἡ ἀπὸ Καμβύσου καὶ Ξέρξου.* Xylander, videns hanc lectionem nihil ſani continere, emendabat: *Καμβυσηνὴ καὶ Ξερξήνη, ἡ ἀπὸ Καμβύσου* &c. Salmaſius in margine ſui Stephani legere conatur: *Καμβυσηναί, καὶ Ξερξῆναι, αἱ ἀπὸ Καμβύσου καὶ Ξέρξου Περσικαὶ χῶραι.* Sollicitavit quoque hunc locum Caſaubonus ad Strab. eum ita reſtituendo: *Καμβυσηνή, κατὰ Ξερξήνη, ἀπὸ Καμβύσου* &c. Exiſtimo autem, nos veram lectionem divulgaſſe, quod manifeſtiſſime liquet ex ipſo Stephano, ita cum ille alibi: *Ξερξήνη, ἀπὸ Ξέρξου, ὡς Καμβυσηνὴ ἀπὸ Καμβύσου.* Quod autem noſter addat, eſſe Perſicas regiones, illud cum Caſaubono a veritate remotum exiſtimo, niſi noſter intelligat regiones, Perſarum imperio ſubditas atque parentes.

81 *Τὸ ἐθνικὸν τὸ αὐτό.*] Noli exiſtimare gentile nomen eſſe *Καμβυσηνή*, ſed noſtrum loqui de eadem forma: quemadmodum enim *Καμβυσηνή* pro regione ſumitur, ſic *Καμβυσηνοί* pro incolis, quæ nomina ſunt ejuſdem formæ, apud orientales uſitatæ.

82 *Ὁ Δαιδάλου*] Cave putes, Cocalum Dædali filium fuiſſe, quod multi perperam in dictionariis ſuis ex hoc loco confirmare nituntur. Bene meo quidem judicio Cluverius *ξενοδόχος* ſubintelligit: nam cum a Minoe capitis eſſet damnatus Dædalus, e vinculis cum filio elabitur, & Inycum Sicanorum oppidum ad Cocalum ſalvus pervenit, uti ſcribit Pauſanias in Achaicis, Hyginus fab. XL, & alii.

83 *Χάραξ δὲ Ἴνυκον ταύτην φησίν.*] Hæc verba Cluverius in Siciliæ deſcriptione, interpretando leniens, inquit, Characem non velle, unum eſſe eundemque locum Inycum & Camicum: ſed, cum alii Camicum fuiſſe regiam Cocali adfirmarent, ipſe e diverſo Inycum ſedem ejus fuiſſe perhibet.

84 *Ἡλιάδου καὶ Κυδίππης.*] Libri Palatini & Voſſianus *Πηλιάδου*, & editi quotquot ſunt *Πηλιάδου*. Verum neque in MSS, neque in vulgatis genuina erat lectio. Nos repoſuimus *Ἡλιάδου*, quæ veriſſima eſt lectio, inducti auctoritate ipſius Stephani: *Λίνδος, πόλις ἐν Ῥόδῳ, Κερκάφου τοῦ Ἡλίου καὶ Κυδίππης* &c. Hac ſectione non utitur noſter voce *Ἡλίου*, ſed patronymico *Ἡλιάδου*, quod eodem redit. *Ἡλιάδαι* enim ſive Solis filii inſulam hanc habitarunt, teſte Strabone lib. XIV: *Μετὰ δὲ τοὺς Τελχῖνας, οἱ Ἡλιάδαι μυθεύονται κατασχεῖν τὴν νῆσον· ὧν ἑνὸς Κερκάφου καὶ Κυδίππης γενέσθαι παῖδας, τοὺς τὰς πόλεις ἐπωνύμους κτίσαντας αὐτῶν.* Pindarus Olymp Od VII:

> .... ὅς τε καὶ Κάμειρον
> Πρεσβύτατόν τε Ἰαλυσὸν ἔτεκεν, Λίνδον τ'. ....

Ad quæ verba ita commentatur Scholiaſtes: *Τῶν ἐκ δὲ (τοῦ Ἡλίου) παίδων εἷς ὁ Κέρκαφος, ἐκ Κυδίππης, τῆς Ὠχίμου θυγατρός,*

τῆς. ἀπὸ Κερκάφου δὲ αἱ Ῥόδιαι γυναῖκες A [85] Κερκαφίδες. ἦσαν δὲ τρεῖς, ὡς Ὅμηρός φησι,

Λίνδον, Ἰηλυσόν τε, καὶ ἀργινόεντα Κάμιρον.

[86] ὁ πολίτης, Καμιρεύς. Πείσανδρος ὁ διασημότατος ποιητής, Καμιρεὺς ἦν. λέγεται καὶ B Καμιρίτης, καὶ Καμιραῖος· καὶ θηλυκῶς.

ΚΑΜΜΑΝΙ'Α, μοῖρα Θεσπρωτίας· μετωνομάσθη δὲ Κεστρινία. [87] ἐξ ἧς Κάδμος, ὁ ποταμὸς Κεστρῖνος. ἔστι κτίσμα Κεστρίνου, τοῦ C υἱοῦ Ἑλένου, [88] τοῦ Πριάμου. οἱ οἰκήτορες [89] Καμμανοί, ὡς τῆς Καμπανίας Καμπανοί.

ΚΑ'ΜΠΟΣ, κτίσμα Καμπανοῦ, [90] ἀφ' οὗ ἐκτίσθησαν. τὸ θηλυκὸν, Καμπανὶς καὶ Καμπανή. D

ΚΑ'ΝΑΘΑ [91], πόλις πρὸς τῇ Βόστρᾳ Ἀραβίας. τὸ ἐθνικὸν, Καναθηνός. ἔν τισι δὲ διὰ τοῦ ι γράφεται.

ΚΑ'ΝΑΙ, [92] πολίχνιον Εὐβοϊκὸν, [93] ἢ Λοκρῶν τῶν ἐκ Κύνου, κατὰ τὰ ἄκρα τῆς Λέσβου. E ...

lius. Sed a Cercapho Rhodiæ fœminæ Cercaphides nominantur. Erant autem tres Rhodi urbes, de quibus Homerus:

Lindum Jalyſumque & album Camirum.

Oppidanus, Camirenſis. Piſander clariſſimus poeta Camirenſis erat. Dicitur quoque Camirita, & Camiræus, cujus & fœmininum extat.

CAMMANIA, pars Theſprotiæ, quæ mutato nomine Ceſtrina vocata eſt, ex qua fluit Cadmus fluvius Ceſtrinus dictus. Ceſtrini filii Heleni, Priami nepotis opus eſt. Incolæ appellantur Cammani, uti a Campania Campani.

CAMPUS, opus Campani; a quo conditi fuere. Fœmininum eſt Campanis & Campani.

CANATHA, urbs verſus Boſtram Arabiæ. Gentile, Canathenus. In quibuſdam vero per jota ſcribitur.

CANÆ oppidulum Euboïcum, vel Locrorum e Cyno profectorum, juxta Lesbi extremi-

θυγατρὸς, ἐγένοντο τρεῖς υἱοὶ, ὧν τὰ ὀνόματα ὁ Πίνδαρος ἐξέθετο. Vide præterea Diod. Siculum lib. v, & alios.

[85] Κερκαφίδες.] Sic ſolent poëtæ, vel a conditoribus, vel a clarioribus in republica civibus nomina fingere, quæ urbis ſive regionis incolis attribuunt, qua de re vide Stephanum in Ἀθῆναι atque aliis locis. Hic ergo Ῥόδιαι γυναῖκες Κερκαφίδες appellantur a Cercapho, cujus rei exemplum luculentiſſimum extat apud Apollonidem Anthol. lib. I cap. LX: non loquitur ibi poëta de fœminis, ast de viris:

> Ὁ πρὶν ἐγὼ Ῥοδίοισιν ἀνάρσιος ...
> Ὁ ... Κερκαφίδαις αὐτὸς ...
> ...
> Ἤλυθον, ...
> ...
> ...

Verum hac appellatione inſigniri fœminas, etiam docet Euſtathius ad Iliad. B: Ἡλίου δὲ Ῥόδου νύμφης υἱὸς Κέρκαφος, οὗ δὲ Κυδίππης, Λίνδος, Ἰαλυσὸς, καὶ Κάμειρος, ... ἐν τῷ ... Κερκάφου, Κερκαφίδες αἱ Ῥόδιαι γυναῖκες ἐκαλοῦντο. Igitur *Cercaphidæ* ſunt viri Rhodienſes, & *Cercaphides* fœminæ.

[86] Ὁ πολίτης, Καμιρεύς.] Illud gentile paſſim in uſu eſt apud bonos auctores. Diod. Sicul. lib. v: Παρὰ δὲ Καμιρεῦσιν Ἥρας Τελχινίας. Sic quoque gentile illud Καμιραῖος, quod apud noſtrum ſequitur, apud Suidam legitur: Πείσανδρος, Πείσωνος δὲ Ἀρισταίχμης, Καμιραῖος, ἀπὸ Ῥόδου. Plura de illo Poeta vide apud Voſſium, & Meurſium in Rhodi deſcriptione lib. II cap. XI.

[87] Ἐξ ἧς Κάδμος, ὁ ποταμὸς Κεστρῖνος.] Quid ſibi hæc velint verba, fateor me non ſatis accurate capere, nam apud neminem, quod ſciam, Cadmi fluvii memoria celebratur. Aliquando ſuſpicatus ſum pro Κάδμος ſubſtituendum Θύαμις, qui fluvius Theſprotiam & Ceſtriniam diſterminat. Thucyd. lib. I: Ῥεῖ δὲ ὁ Θύαμις ποταμὸς, ὁρίζων τὴν Θεσπρωτίδα, καὶ Κεστρίνην. Verum cum hæc emendatio longiſſime recedat a vulgata lectione, aliunde lucem exſpectabimus.

[88] Τοῦ Πριάμου.] In omnes vulgatos menda irrepſerat, legebatur enim Περιάμου. Sed aliter nos docuerant mythologiæ doctores, Meurſius in Lectionibus Atticis, & cod. Voſſianus MS.

[89] Καμμανοί.] Polybius excerpt. Legat. CVI: Ὅτι ... τῆς Καμμανίας, τὰ μὲν ... &c.

[90] Ἀφ' οὗ ἐκτίσθησαν.] Vel ſubintelligendum Καμπανοί, vel legendum ἐκτίσθη numero ſingulari. Ad hanc lectionem Salmaſius in margine ſui Stephani ita ſcribit: Καμπανοὶ, ὅτι Κάμπος ἐκλήθη, ... Καμπανοὶ ἐκλήθησαν. *Hæc invenimus*, inquit, *in Etymologico Suidæ non vulgato*. Certe Euſtathius ad Dionyſium cenſet, *Campanos* ab oppido quodam *Campo* nomen inveniſſe, ita enim ille: Οἱ Καμπανοὶ ἀπὸ τῆς ... ὠνομάσθησαν, ἢ ἀπὸ Κάμπου πόλεως.

[91] Κάναθα, πόλ. πρὸς τῇ Βόστρᾳ Ἀραβ.] Non dubito quin idem ſit oppidum, quod noſter in præcedentibus Ἄνα vocavit. Hierocles & alii *Canotha* appellant. Eſt civitas Epiſcopalis Arabiæ ſub Boſtrenſi Metrop. Verum confundendum non eſt cum *Cana*, quod Galilææ oppidum eſt, & miraculo noſtri Salvatoris clariſſimum.

[92] Πολίχνιον Εὐβοϊκόν.] Voſſianus: Εὐβοϊκῶν. Verum vulgata lectio eſt præferenda. Oppidulum in Eubœa hoc nomine non fuit, ſed promontorium, Thermopylis oppoſitum. Strabo lib. x: Τὸ μὲν ἐν Κηναίῳ ἐστὶ κατὰ Θερμοπύλας. Sed noſter promontoria, oppidula & alia quæ accuratiorem meditationem merentur, ſæpe confundit. Ipſe noſter hujus promontorii meminit: Δῖον, πόλις Εὐβοίας, πρὸς τῷ Κηναίῳ. Ibi colebatur Jupiter Cenæus, de quo etiam Sophocles Trachiniis:

> Ἀκτή τις ἔστ' Εὐβοιίς, ἔνθ' ὁρίζεται
> Βωμοὺς τέλη τ' ἔγκαρπα Κηναίῳ Διΐ.

Et Seneca OEtæo:

> *Qua templa tollens acta Cenæi Jovis*
> *Auſtro timendum ſpectat Euboicum mare.*

Ergo liquet in Eubœa promontorium fuiſſe Cenæum, in quo templum Jovis Cenæi.

[93] Ἢ Λοκρῶν, τῶν ἐκ Κύνου, κατὰ τὰ ἄκρα τῆς Λέσβου.] Hæc corrupta & mutila in vulgatis libris ad hunc modum circumferuntur: Ἡ Λοκρίς, κατὰ τὰ ἄκρα τῆς Λέσβου. Sed libri Palatini, nunc Vaticani, optime ſuppeditabant, quod jam divulgavimus. Quin imo, ſic debere ſuppleri & emendari iſtum locum, luculentus Strabo teſtis eſt, ex cujus lib. XIII hæc deprompta ſunt: Κάναι δὲ πολίχνιον Λοκρῶν τῶν ἐκ Κύνου, κατὰ τὰ ἄκρα τῆς Λέσβου τὰ νοτιώτατα, ἱδρυμένον ἐν τῇ Καναίᾳ. Ergo Canæ ſunt oppidulum Æolicum, quod Locri ex Cyno profecti in Æolide condidere. Livius lib. XXXVII: *Seleucum in Æolide reliquerat cum exercitu ad maritimas continendas urbes. Quas illinc a Pergamo Eumenes, hinc a Phocæa Erythriſque, Romani ſollicitabant. Claſſis Romana, ſicut ante dictum eſt, ad Canas hibernabat.*

ἔστι καὶ ὄρος Κάνη, καὶ πόλις, καὶ λίμνη. ἔστι καὶ A πόλις τῆς Τρῳάδος. εἰσὶ καὶ Κάνναι διὰ δύο ν, [94] πλησίον Καρχηδόνος. [95] τὸ ἐθνικὸν Καναῖος, καὶ Καναία. ἔστι καὶ πόλις [96] Κάναι τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ. [97] Στράβων ιγ'. [98] Καναῖος Ζεὺς, οὐ μόνον ἀπὸ τοῦ Καναίου, ἀλλὰ B καὶ ἀπὸ τῆς Κάνης.

ΚΑΝΑΣΤΡΟΝ, ἄκρον Θρᾴκης καὶ Μακεδονίας. τὸ ἐθνικὸν, Καναστραῖος. Σοφοκλῆς δ' ὑπομνηματίζων τὰ Ἀργοναυτικὰ, [99] Καναστραῖον φησὶν ἀκρωτήριον τῆς Παλλή- C νης. ἀλλ' ἐναλλάττεται τὰ ἐθνικά, εἰ μὴ καὶ τοῦτο ὑπεξέλοιμεν ὁμοίως τῷ [1] Λέχαιον, καὶ Λεχαῖος· καὶ Λύκειον τὸ γυμνάσιον, καὶ Λύκειος Ἀπόλλων· καὶ Νυμφαῖον, καὶ Νυμφαῖος.

ΚΑΝΔΑΣΑ, [2] ὡς Μύλασα, Πήγασα, D φρούριον Καρίας· Πολύβιος ἑκκαιδεκάτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Κανδασεύς, καὶ Κανδασίς.

ΚΑΝΔΑΡΑ, πόλις Παφλαγονίας, [3] ὡς σχοίνων τριῶν ἀπὸ Γαγγρῶν, καὶ Θαριβῆς κώμης. οἱ οἰκήτορες, [4] Κανδαρηνοί. καὶ Ἥρας E Κανδαρηνῆς ἱερόν.

ΚΑΝΔΥΒΑ, οὐδετέρως, [5] πόλις Λυκίας, ἀπὸ Κανδύβου παιδὸς Δευκαλίωνος. τὸ ἐθνικὸν, Κανδυβεύς.

ΚΑΝΘΗΛΑΙΑ, πόλις περὶ Καρχηδόνα. F Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Ἡρόδοτος.

ΚΑΝΘΗΛΗ [6], πόλις Λιβυφοινίκων. καὶ Ἑκαταῖος οὕτω.

ΚΑΝ-

tremitates. Est quoque mons Cana, & urbs, & palus. Est etiam Troadis oppidum. Sunt quoque Cannæ per duplex N, prope Carthaginem. Gentile, Canæus & Canæa. Eſt præterea urbs Canæ ad Tigrim fluvium. Strabo lib. XIII. Hinc Canæus Jupiter, non dentaxat a Canæo promontorio, ſed etiam ab urbe Cana.

CANASTRUM, promontorium Thraciæ & Macedoniæ. Gentile, Canaſtræus. Sophocles qui in Argonautica commentarium edidit, Canaſtræum Pallenæ promontorium eſſe perhibet: verum gentilia contraria ſunt, niſi hujus vocis gentile excipiamus, quod eodem modo ſe habet uti Lechæum & Lechæus, & Lyceum gymnaſium, & Lyceus Apollo, & Nymphæum & Nymphæus.

CANDASA, uti Mylaſa, Pegaſa, caſtellum Cariæ, de quo Polybius lib. XVI. Gentile, Candaſenſis, & Candaſis.

CANDARA, urbs Paphlagoniæ, tres circiter ſchœnos a Gangris, & Thariba vico diſtans. Incolæ, Candareni. Et Junonis Candarenæ templum.

CANDYBA, genere neutro, urbs Lyciæ, a Candybo Deucalionis filio nomen habens. Gentile, Candybenſis.

CANTHELIA, urbs circa Carthaginem, de qua Hecatæus in Aſia. Herodotus.

CANTHELE, urbs Libyphœnicum, & ſic quoque Hecatæus.

CAN-

[94] Πλησίον Καρχηδόνος] Peſſimo errore noſter Cannas ex [illegible] Apuliam, & ex Apulia prope Carthaginem transtulit. Florus lib. [illegible] cap. VI. Quartum, id eſt, pene ultimum vulnus imperii, Cannæ, ignobilis Apuliæ vicus, ſed magnitudine cladis emerſit. Vide Cluv. Ital. Antiq. lib. IV. cap. XII.

[95] Τὸ ἐθνικὸν Καναῖος] Sic ab Eubœæ & Æolidis oppido [illegible] Καναῖος. Plinio lib. III cap. XI CANNENSES appellantur.

[96] Κάναι τοῦ Τίγριδος] Non ſatis hæ Canæ cognitæ ſunt. Reperitur Cana prope [illegible] in [illegible] regione. Arrianus [illegible].

[97] Στράβων ιγ'] Quid putas, mi lector, Strabonem libro XIII Canæ ad Tigrim fuiſſe memoriam celebraſſe? Cave hoc credideris. Excidere hæc verba ſuo loco, vel collocanda ſunt poſt vocem Λίμνη, vel poſt vocem Τρῳάδος, nam Canarum a Locris in Æolide conditarum Strabo lib. XIII mentionem fecit, ut & Canarum Troadis.

[98] Καναῖος Ζεύς] Quemadmodum hæc in fine hujus ſectionis ſint emendanda, monet Cl. Rutgerſius Var. Lect. lib. II. Perperam enim habebant libri vulgati Καναῖος Ζεὺς, οὐ μόνον ἀπὸ τῆς Κάνης, ἀλλὰ ἀπὸ τῆς Κάνης. Verum is Καναίου & Καναίας reponit auctoritate Sophoclis, Æſchyli & aliorum. Nos eandem codicum MSS. fide vocem Καναίου recepimus, ut derivativum ſuo primitivo reſponderet. Quamquam probe noverim, poetas ſolere primum elementum ſecundum idioma ſuum mutare.

[99] Καναστραῖον ἀκρωτήριον] Diſputat noſter cum Sophocle, credo illo in Apollonii Rhodii Argonautica Scholiaſte, an promontorium illud, de quo jam agitur, Κάναστρον, an vero Καναστραῖον ſit nuncupandum. Sic Scylax: Καναστραῖον τῆς Παλλήνης ἄκρον ἀκρωτήριον. Sic quoque Herodotus, Καναστραίην ἄκρην, [illegible], & non [illegible] gentile nomen cum ſubſtantivo addidit. Puto tamen [illegible] eſſe Κάναστρα vel Κάναστρον. Etymologici Mag. auctor: Κάναστρα, ἀκρωτήριον τῆς Παλλήνης. Sic quoque Lycophronis Scholiaſtes: Κάναστρα δὲ ἡ Καναστραία πόλις ἢ ἄκρα Μακεδονίας. Si quis autem voce Καναστραῖον uti velit, per me licet, ſed ἀκρωτήριον vel ſimile quid ſubintelligi oportet. Thucydides lib. IV. Καὶ τὴν ἄκραν Καναστραῖον [illegible].

[1] Λέχαιον καὶ Λεχαῖος] Lechæum eſt navale Corinthiorum, cui Leches, Neptuni & Pirenæ filius nomen dedit, de quo Pauſanias in Corinthiacis.

[2] Ὡς Μύλασα] Corrupte in omnibus legebatur Μύλακα, quod correximus MSS codicum auctoritate. Vide quoque Stephanum in illa voce.

[3] Ὡς σχοίνων τριῶν ἀπὸ Γαγγρῶν, καὶ Θαριβῆς κώμης.] Hæc corruptiſſima in vulgatis libris circumferebantur: ὡς ἀπὸ σχοίνων Γαγγρῶν καὶ Θαλάσσης κώμης. Sed ſenſus eſt commodior, emendante Salmaſio ad oram ſui Stephani: imo correctio ejus tantopere placuit, ut eam in contextum receperim.

[4] Κανδαρηνοί. Ita vocandi erant incolæ hujus urbis, non Κανδαρῖται, quod editi repræſentant. Sic etiam pro Ἥρας Κανδαρίτης ἱερὸν, repoſuimus Κανδαρηνῆς.

[5] Πόλις Λυκίας] Plinius lib. V cap. XXVII. *Lycia quondam LX oppida habuit, nunc XXXVI habet. Ex his celeberrima præter ſupra dicta Canas. Candyba, ubi laudatur Eunium nemus.*

[6] Κανθήλη, πόλις Λιβυφοινίκων] Hæc Bocharto eadem videtur urbs, quam noſter jam *Canthelian* nominavit, & circa Carthaginem poſuit. Cenſet idem vir doctus *Canthele* idem eſſe quod [illegible] *Canath el* [illegible] prædium.

ΚΑΝΤΑΒΡΙ'Α, χώρα. Στράβων τρί-τῃ. οἱ οἰκήτορες, Καντάβροι. [7] ὡς τῆς Καλαβρίας Καλαβροί.

ΚΑ'ΝΤΑΝΟΣ [8], πόλις Κρήτης, ὡς [9] Ξενίων, ἐν περιοδείᾳ Κρητικοῦ πόντου. τὸ ἐθνικὸν, Καντάνιος.

ΚΑΝΥ'ΣΙΟΝ, μεγίστη πόλις [10] τῶν Ἰταλιωτίδων πόλεων· Στράβων ἕκτῃ. τὸ ἐθνικὸν, Κανύσιος, ἢ Κανυσίτης, ὡς Στράβων.

ΚΑ'ΝΥΤΙΣ [11], πόλις Συρίων μεγάλη, ὡς Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. τὸ ἐθνικὸν, Κανυτίτης.

ΚΑ'ΝΩΠΟΣ [12], οὕτως ἔδει γράφεσθαι διὰ τοῦ π. γράφεται δ' ὅμως διὰ τοῦ β. [13] Στράβων ἑπτακαιδεκάτῃ· Κάνωβος δ' ἐστὶ πόλις ἐν εἴκοσι καὶ ἑκατὸν σταδίοις ἀπὸ Ἀλεξανδρείας πεζῇ ἰοῦσιν, ἀπὸ Κανώβου κυβερνήτου Μενελάου, ἀποθανόντος αὐτόθι. καὶ ἱερὸν [14] Ποσειδῶνος Κανώβου [15] καὶ νῆσος. [16] τὸ ἐθνικὸν, Κανωβίτης. καὶ τὸ κτητικὸν, Κανωβικός. καὶ Κανωβικὴ διῶρυξ, καὶ τὸ Κανωβικὸν στόμα. καὶ Κανωβὶς θηλυκῶς. ἐστι καὶ Λιβύης [17] τόπος Κάνωβος.

ΚΑΟΥ͂Σ, κώμη τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ Τελφουσίας γῆς. ὁ πολίτης, Καούσιος· ἐκεῖ γὰρ οὕτως Ἀσκλη-

CANTABRIA, regio, de qua Strabo lib. III. Incolæ, Cantabri, uti a Calabria Calabri.

CANTANUS, urbs Cretæ, de qua Xenion in Creticis. Gentile, Cantanius.

CANYSIUM, maxima Italicarum urbium, de qua Strabo libro ſexto. Gentile, Canyſius, vel Canyſita, uti idem Strabo perhibet.

CANYTIS, Syrorum magna civitas, de qua Hecatæus in Aſia. Gentile, Canytita.

CANOPUS, ita ſcribi oportebat per P. Scribitur tamen etiam per B, apud Strabonem libro XVII: Canopus urbs eſt, centum & viginti ſtadiis terreſtri itinere ab Alexandria diſtans. Nomen habens a Canobo, Menelai gubernatore, qui ibi obiit. Et templum Neptuni Canobi, & inſula. Gentile, Canobita: & poſſeſſivum Canobicus, & Canobica foſſa, & Canobicum oſtium, & Canobis genere fœminino. Eſt quoque Canobus Libyæ locus.

CAÜS, vicus regionis Telphuſiæ in Arcadia. Incola, Cauſius. Ibi enim Æſcu-

dium. Erat enim ibi Saturni vicus, de quo Ponticus in vita Cypriani: *Curubitana civitas dicitur ubi in exilium fuit. Vicus, ubi in domo principis officiorum habitavit, dicitur Saturni, inter Veneriam & Salariam.* Vide plura apud Bochartum lib. I de Col. Phœn. cap. XXIV.

[7] Ὡς τῆς Καλαβρίας Καλαβροί.] Non ſunt hæc verba in vulgatis. Codex Voſſianus ea nobis ſuppeditans, non potui, quin noſtro redderem.

[8] Καντανὸς, πόλις Κρήτης.] Urbs ſatis nota eſt ex Epiſcopis, qui tempore Chriſtianorum eccleſiæ præfuerunt. Paullus quidam *Cantani* Epiſcopus in Chalcedonenſi ſynodo celebratur.

[9] Ξενίων ἐν περιοδείᾳ Κρητικοῦ πόντου.] Hæc quam inſana ſint, & omni prorſus ſenſu deſtituta, nemo non videt. Xenion ex noſtro in vocibus Κάμαρα, Ἀρκαδία, Ἀπολλωνία, ut & libri inſcriptio, ſatis eſt cognitus, ſed nuſquam ἐν περιοδείᾳ Κρητικοῦ πόντου. Salmaſius in margine ſui Stephani forte legendum conjicit: ὡς Ξενίων ἐν τοῖς περὶ [illegible] Κρητικῶν· Κρητικοῦ [illegible] τὸ ἐθνικὸν, Καντάνιος. Mihi, ut verum fatear, hæret aqua. & amplius deliberandum cenſeo, donec aliunde lux affulgeat.

[10] Τῶν Ἰταλιωτίδων πόλεων.] Ultima vox a vulgatis libris aberat, quam ex MS Voſſiano heic inſerere libuit. Locus a noſtro eſt tranſcriptus ex Strabonis lib. VI, uti ipſe fatetur: [illegible] Plura de hac civitate videlis Cluverium.

[11] Κάνυτις, πόλις Συρίων.] Judico eandem hanc eſſe urbem, quam noſter in præcedentibus ex Herodoto Κάδυτιν appellavit. Videlis quæ ad illam lectionem diximus.

[12] Κάνωπος, οὕτως ἔδει γράφεσθαι διὰ τοῦ π &c.] Hanc ſectionem librarii, in geographicis imperitiſſimi, in duas diſpertiti fuerant hoc modo. Κάνωπος, ἔδει γράφεσθαι διὰ τοῦ β. Στράβων ἑπτακαιδεκάτῃ. Hinc incipit altera ſectio: Κάνωβος, ἐστι πόλις ἐν εἴκοσι &c. Nos totum locum mutilum atque corruptiſſimum ſanitati priſtinæ reſtituimus, quem ſi contulerit lector cum aliis editionibus, revera experietur, quid diſtent æra lupinis. Verum negotium illud non confecimus, tanquam ſuffeni, noſtra, ſed partim Codicis Voſſiani, & partim Euſtathii

auctoritate, qui ſua ætate eodem prorſus modo in Stephani MSS legebat, ita enim ille in Comment. ad Dionyſium: [illegible] Quemadmodum hoc vocabulum ſit ſcribendum, etiam diſputat Etymologici Mag. Auctor, ſed in eadem cum Stephano opinione verſatur. Locum apprime ad rem facientem hic tranſcribam: [illegible] Etſi quoque hanc vocem & omnia ejus derivata apud Scylacem ſcriptam reperi. Ex his omnibus manifeſtiſſime apparet, quid de hac noſtra correctione ſit ſtatuendum. Hunc locum ſi abſque fomentis adhibendis prætermiſſem, ingens & putridum ulcus in eo remanſiſſet.

[13] Στράβων ἑπτακαιδεκάτῃ.] In omnibus editis legitur, ἑκκαιδεκάτῃ. Sed verum numerum revocavimus. Nam ſequentia apud Strabonem libro XVII inveniuntur. Verum in Stephani MSS & vulgatis poſt vocem Ἀλεξανδρείας ſequitur copulativa καὶ, quam expungendam curavi, cum heic nullius ſit uſus, atque etiam a Strabone abſit.

[14] Ποσειδῶνος Κανώβου.] Codex Voſſianus, καὶ ἱερὸν Ποσειδῶνος Κανώβου.

[15] Καὶ νῆσος.] Sic quoque Euſtathius ad Dionyſium: Ἔστι δὲ, ὡς ἱστορεῖ τις, καὶ νῆσος τις Κάνωβος. Hæc Euſtathium ex noſtro hauſiſſe, perſpicere ſatis liquet. Optime Scylax: [illegible] Κάνωβος, [illegible] Τροίας, [illegible]

[16] Τὸ ἐθνικὸν, Κανωβίτης.] Euſtathius eo gentili utitur: [illegible] Poſſeſſiva ab hac voce derivata paſſim extant apud Strabonem & alios. Præter Κανωβὶς, quod juxta Libycum five Ægyptium characterem formatum eſt, etiam Κανωβίς reperitur, quod Græca forma gaudet. Pauſanias in Phocicis:

[illegible] Κανωβίς.

[17] Τόπος Κάνωβος.] Sic Xylandriana exhibet, ſed Veneta atque Florentina Κάνωπος. Et ſic quoque conſtanter MSS codices.

Ἀσκληπιὸς ἐτιμᾶτο Καύσιος, ὡς Παυσανίας ὀγδόῳ. A

ΚΑΠΑΙ, πόλις Ἑλλησποντία. Ἀνδροτίων γʹ Ἀτθίδος. τὸ ἐθνικὸν, Καπαῖος, ὡς Ναπαῖος.

B ΚΑΠΕΤΩΛΙΟΝ, ἐν Ῥώμῃ λόφος. [18] Ταρπαῖος πάλαι λεγόμενος. περὶ δὲ τῆς γραφῆς τοῦ τιμενικοῦ ὁ Εὐδαίμων, διὰ τοῦ ι φησίν. Εἰρηναῖος προπαροξύνει, διὰ τοῦ ι γράφων. Ἡρωδιανὸς δὲ, Καπετωλίδιον, ἐν ἓξ συλλαβαῖς· καὶ ἐν συναιρέσει, [19] Καπετω- C λεῖον. [20] τὸ δὲ Καπετώλεια, ἐπὶ τοῦ ἀγῶνος, προπερισπᾶται. [21] ὅσα γὰρ ἔχει προϋπάρχον τὸ ι, εἰς ος λήγει καθαρὸν, ἢ παραληγόμενα ἢ μόνῳ τῷ ι, ἢ προηγουμένου αὐτοῦ τοῦ α. ὥστε εἶναι περὶ τὴν πλείους τὴν αι δίφθογγον, προπερι- D σπᾶται· ἢ καὶ ὅσα κτητικά· Ἀσκληπιεῖον, Ἀσκληπιὸς γάρ· Πτολεμαιεῖον, Πτολεμαῖος γάρ· Ὀλυμπίεια τὰ Ἀθήνησιν, Ὀλύμπιος γάρ. τὸ δὲ τέμενος, Καπιτώλιον, [22] καὶ Καπιτώλιος Ζεὺς, διὰ τοῦ ι. [23] τὸ ἐθνικὸν, Κα- E πετωλῖνος.

ΚΑΠΙΝΝΑ [24], Τυρρηνικὴ πόλις. λέγεται καὶ πληθυντικῶς. [25] τὸ ἐθνικὸν, Καπιννάτης καὶ Καπιννήτης, ὡς Αἰγινάτης, καὶ Αἰγινήτης. τὸ κτητικὸν, [26] Καπιννάτιος. F

ΚΑΠΠΑΔΟΚΙΑ, χώρα τῇ Κιλικίᾳ [27] πρόσβορρος, ὡς φησι Μένιππος, ἀπὸ Σινώπης [28] εἰς Εὔαρχον ποταμὸν, ὃς ὁρίζει Πα-

Æſculapius nomine Cauſius colebatur, teſte Pauſania libro VIII.

CAPÆ, urbs Helleſpontia, cujus meminit Androtio libro III de Attica. Gentile, Capæus, uti Napæus.

CAPITOLIUM, collis in urbe Roma, olim Tarpæus dictus. Eudæmon perhibet, vocem cum I eſſe ſcribendam, ubi pro templo ſumitur. Irenæus vocem per jota ſcribens, eam in antepenultima accentu notat. Sed Herodianus vocem ſex ſyllabis effert Καπετωλίδιον, & per ſynæreſin Καπετωλεῖον. Verum Καπετώλεια ubi de certamine uſurpatur, in penultima circumflectitur. Quæcunque enim in penultima habent jota, in ος purum deſinunt, vel ſi duntaxat I in antepenultima habeant, vel ipſi præcedat A, ut inde in penultima diphthongus αι oriatur, in penultima circumflectuntur, & quotquot etiam poſſeſſiva ſunt. Aſclepiēum fit ab Aſclepius, Ptolemaēum a Ptolemæus, & Olympica, ludi Athenis celebrati, ab Olympius. Templum Capetolium dicitur, & Jupiter Capetolius per I. Gentile, Capetolinus.

CAPINNA, urbs Tyrrhenica, cujus nomen etiam numero plurativo effertur. Gentile, Capinnates & Capinnetes, uti Æginates & Æginetes. Poſſeſſivum, Capinnatius.

CAPPADOCIA, regio ad partem aquilonarem Ciliciæ vergens, uti Menippus auctor eſt. A Sinope uſque ad Euarchum fluvium, qui Pa-

[18] Ταρπαῖος λεγόμενος.] Non bene in hactenus editis Ταρφαῖος excuſum legitur. Sequimur nos Voſſiani codicis auctoritatem. Imo ſic voluiſſe Stephanum, alibi liquet: Ταρπη, πόλις Ἰταλίας· καὶ Ταρπαῖον ὄρος· καὶ ἐθνικὸν, Ταρπαῖος. &c Dionyſ. Halicarnaſſ. Ταρπαῖος dicitur, ita enim ille lib. III. Ὃς νῦν μὲν ἐκαλεῖτο Ταρπαῖος, νῦν δὲ Καπιτωλῖνος. De Capitolio Romano ejuſque nominibus, videndus Julius Ryquius, qui præſtantiſſimum libellum de hoc monte & arce conſcripſit.

[19] Καπετωλεῖον.] Omnes vulgati & calamo exarati codices Καπετωλίειον exhibebant, quod ſine dubio tam procul ab Herodiani mente abeſt, ut Καπετωλεῖον corrigi neceſſe fuerit.

[20] Τὸ δὲ Καπετώλεια, ἐπὶ τοῦ ἀγῶνος.] Et hoc loco male in omnibus libris circumferebatur Καπετωλεία. Innuit noſter *ludos Capitolinos*, quos Camillus inſtituit, poſtquam ſuo ductu & auſpicio Gallos viciſſet. Vide Livium lib. V cap. L.

[21] Ὅσα γὰρ ἔχει προϋπάρχον τὸ ι.] Editores omnes hunc locum aſteriſco ſignaverant, & parum juvant MSS ad lacunam replendam. Conjecturam Magni Salmaſii, quam oræ ſui libri alleverat, in contextum recepimus, ſcilicet τὸ ι. Ita enim ſenſus commodior atque planior redditur.

[22] Καὶ Καπιτώλιος Ζεύς.] Sic frequentiſſime apud Dionyſ. Halicarnaſſ. occurrit. lib. VI Antiq. Rom. Ἐν μὲν τῷ ὁ Καπιτωλίου Διός. καὶ ἄλλοι πόλεως ἐπίσκοποι. Et lib. VIII: Μαλίου δὲ τι τοῦ Καπιτωλίου Διὸς ἱερόν.

[23] Τὸ ἐθνικὸν Καπετωλῖνος.] Paſſim apud Græcos & Latinos in uſu eſt. Dionyſ. Halicarn. lib. IV: Ἐξ ἐκείνου κληθεὶς τοῦ Καπιτωλίνου ὁ τόπος, ἀπὸ τῆς εὑρεθείσης ἐν αὐτῷ κεφαλῆς· καπιτα γὰρ οἱ Ῥωμαῖοι καλοῦσι τὰς κεφαλάς.

[24] Κάπιννα, Τυρρηνικὴ πόλις.] Sic bene emendavit Holſtenius, cum Aldina atque ex ea Florentina exhiberet Τυρρηνικὴ πόλις. Oppidum erat agro Faliſcorum Soractique monti conterminum, cujus deſcriptionem pete ex Cluverio.

[25] Τὸ ἐθνικὸν Καπιννάτης, καὶ Καπιννήτης.] Ultimum gentile, quod neque in MSS, neque in libris excuſis conſpicitur, addere placuit. Quorſum enim Stephanus duo gentilia, ἀπὸ τῆς Αἰγίνης formata, in exemplum adduxiſſet, ὡς Αἰγινάτης καὶ Αἰγινήτης? Male in omnibus libris legebatur, ὡς Αἰγινάτης, quod in contextu correximus. Omnes Latino ore CAPENATES dixere. Cicero Famil. lib. IX epiſt. XVII: *Vejentem agrum & Capenatem metiuntur*. Liv. lib. XXVII. *In agro Capenate ad lucum Feroniæ* IIII *ſigna ſanguine multo diem ac noctem ſudaſſe, nunciatum.*

[26] Καπιννάτιος.] Primitivum, quia per duplex N exaratur a noſtro, non poteram, quin emendarem poſſeſſivum inde deductum, quod paſſim in omnibus ſimplici N excuſum invenitur. Cluverius ex ſcriptura per N ſimplex concludit, urbis nomen eodem modo fuiſſe exaratum, ſed cum Stephani ætate η pronunciaretur ut ι, ex Καπήνα factum eſſe Καπίνα. Latini τὸ *Capenus* pro poſſeſſivo uſurpant. Virgil. lib. VII Æneid.

Hi Soractis habent arces Flaviniaque arva,
Et Cimini cum monte lacum, lucoſque Capenos.

Hinc porta *Capena*, per quam Via Appia in Campaniam Roma ibatur. Vide Martial. lib. III Epig. XLVII.

[27] Πρόσβορρος.] Emendat Salmaſius in margine ſui codicis πρόσχωρος, ſed nemini placebit hæc correctio, qui noverit Ciliciam verſus ſeptentrionem habere Cappadociam.

[28] Εἰς Εὔαρχον ποταμόν.] Admodum mihi ſuſpectum eſt τὸ Εὔαρχον, nam fluvium hoc nomine in hiſce regionibus non agnoſcunt geographi, fortaſſis reſcribendum εἰς Εὐφράτην ποταμόν. Nam Strabo de finibus Cappadociæ verba faciens, & longitudinem ejus deſcribens, Euphratis

Παφλαγονίαν καὶ [29] Καππαδοκίαν. [30] τὸ ἐθνικὸν, Καππάδοξ, καὶ Καππάδοκος, καὶ Καππαδόκης. [31] Ἡρόδοτος δέ φησιν, ὁ κτίστης Καππάδοκος εἴρηται ὑπὸ Μενάνδρου. λέγεται καὶ [32] Καππαδόκισσα, ὡς Αἰθιόπισσα, καὶ [33] πανδόκισσα. [34] Διῄρηται δὲ οὐχ ὡς νῦν εἰς πρώτην καὶ δευτέραν, ἀλλ' εἰς μείζονα καὶ ἐλάττονα, καὶ μικρὰν καὶ μεγάλην.

ΚΑΠΡΙΉ [35], νῆσος Ἰταλίας. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. λέγονται καὶ [36] Καπρίαι. [37] τὸ ἐθνικὸν, Καπριάτης. ἐντεῦθεν ἦν [38] Βλαῖσος σπουδογελοίων ποιητής, Καπριάτης.

ΚΑ΄ΠΥΑ, πόλις Ἰταλίας. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. ἀπὸ Κάπυος [39] τοῦ Τρωϊκοῦ. [40] τὸ ἐθνικὸν, Καπυανός, ὡς Ἀσιανός.

ΚΑ-

qui Paphlagoniam & Cappadociam terminat. Gentile, Cappadox, & Cappadocus, & Cappadoca. Herodotus vero inquit: Conditor Cappadocus appellatus eſt a Menandro. Dicitur quoque Cappadociſſa, uti Æthiopiſſa & Pandociſſa. Diviſa autem fuit, non uti nunc, in primam & ſecundam, ſed in majorem & minorem, & in parvam atque magnam.

CAPRIE, inſula Italiæ, de qua Hecatæus in Europa. Vocantur etiam Capriæ. Gentile, Capriates. Hinc erat Blæſus Capriates, facetiarum poeta.

CAPYA, urbs Italiæ, cujus Hecatæus in Europa meminit: a Capy Trojano ſic dicta. Gentile, Capyanus, uti Aſianus.

CA-

plurimi meminit lib. XII: [illegible]

[29] [illegible]] Poſt hæc verba [illegible] temporis [illegible] incuria excidiſſe firmiter mihi [illegible] Non [illegible] ndum erat ex Menippo, Cappadociam reſpectu Ciliciæ ad ſeptentrionem eſſe ſitam, quod in [illegible] non [illegible]. Fortaſſis etiam [illegible] deſideratur [illegible] Menippus [illegible] per σταδιασμοὺς, id eſt, dimenſionem per ſtadia, deſcripſit.

[30] Τὸ ἐθνικὸν, Καππάδοξ.] Inveniuntur numiſmata cum inſcriptione ΚΑΠΠΑΔΟΚΩΝ. Verum an deducendum ſit a recto Καππάδοξ, vel a Καππάδοκος, vel Καππαδόκης, cum tria hæc gentilia eundem in plurali numero gignendi caſum admittant, ea de re hodie ſententiam non feram. Τὸ Καππάδοκος deducitur a caſu obliquo Καππάδοκος, qualia innumera apud noſtrum occurrunt. Τὸ Καππαδόκης apud Dionyſ. de ſitu orbis in uſu eſt:

Τὶς δ' [illegible] ἐπ' [illegible]
Καππαδόκαι [illegible]

Idem quoque [illegible] reperitur apud Herodotum, & Euſtathium in comment. ad [illegible] Sed inſignem de [illegible] Etymol. Mag. Auct. in voce [illegible]

[31] Ἡρόδοτος.] Non videtur mihi hæc vox [illegible] apud Herodotum [illegible] memoria celebratur. [illegible] ex compendio [illegible] & non uno in loco apud noſtrum [illegible] invenitur, cum [illegible] legendum ſit.

[32] Καππαδόκισσα.] Strabo lib. XIV. [illegible] Καππαδόκισσα, [illegible]

[33] Πανδόκισσα.] Non eſt hoc gentile fœmin. Solet enim [illegible] gentilibus miſcere. Quemadmodum a Καππάδοξ deducitur Καππαδόκισσα, [illegible] Heſychius Πανδόκισσα, [illegible] Ergo ex mente Heſychii πανδόκισσα fœminam denotat, [illegible]

[34] Διῄρηται δ' οὐχ ὡς νῦν εἰς πρώτην καὶ δευτέραν &c.] Agit noſter nunc de Cappadociæ diviſione, & veriſſimum eſt, antiquis temporibus, teſte Strabone lib. XII, diviſam fuiſſe in magnam [illegible] ſeu proprie dictam (quæ Cappadocia [illegible] Taurum [illegible]) & minorem, Cappadociam ad Pontum [illegible]. Verum ætate Stephani [illegible] obtinebat diviſio, & non duntaxat in primam & ſecundam, ſed etiam in tertiam Cappadociam. Nam quemadmodum ex una Paleſtina tres provinciæ natæ ſunt, de quibus in Novell. Juſtiniani CXIII: ſic quoque ex una Cappadocia, primo duæ, & deinde tres provinciæ prodiere. Quo [illegible] in duas fuerit partita, legendum apud Gregorium Presbyterum in vita Nazianzeni. Sed urbem Mocilum, de qua etiam Stephanus ſuo loco, aliquando ſecundæ, & aliquando tertiæ Cappadociæ adſcribunt. In Synodo [illegible] Theopompus epiſcopus [illegible], ſive Mocſenorum (ita legendum Mocſenorum vel Mocſſenorum, aliquando enim [illegible] aliquando per ω ſcribitur) Metropoleos tertiæ Cappadociæ. Sed inter [illegible] Gregorius Nazianzenus in funebri patris oratione, Mocſſum tertiæ Cappadociæ attribuit. Ita enim ille: [illegible] καὶ [illegible] Καππαδοκ[illegible] [illegible]. Atque hæc de Cappadociæ diviſione ſufficiant.

[35] Καπρίη.] Neque apud Græcos, neque apud Latinos hæc inſula Καπρίη appellatur, quod conſtanter [illegible] libri MSS & vulgati: nos Καπρέα repoſuimus, eſt enim ſyllaba [illegible] repetita voce ſequentis, quæ perperam [illegible] adſcripta eſt.

[36] Καπρίαι.] Etiam Latinis Capreæ dicitur. Ptolemæo Καπρία, reliquis Græcis Καπρέαι & Καπρέα. Unde hodie adhuc appellatur Capri. De ſitu aliiſque memorabilibus videns Cluver. Ital. Antiq. lib. IV cap. IV.

[37] Τὸ ἐθνικὸν, Καπριάτης.] Prout auctores inſulæ nomen uſurparunt, etiam gentile formatum eſt. Nam invenitur quoque CAPREATES, quod neque a Καπρέα, neque a Καπρίαι, ſed a Καπρέαι deductum eſt. [illegible] Holſtenius [illegible] de rerum divit. [illegible] vulgo legerent: Divus Pius [illegible] Formiani & Capreatis [illegible]. Ubi omnino ſubſtituendum judicat Capreatis.

[38] Βλαῖσος σπουδογελοίων ποιητής.] Plures præter Stephanum, memoriam hujus poetæ celebrant. Athenæus lib. XI: Βλαῖσος ἐν Μεσοπόταμος, [illegible] Idem lib. XI, ubi ejus verba ex Saturno citantur: Βλαῖσος ἐν Σατούρνῳ φησὶν, [illegible] Heſychius etiam hujus poetæ meminit: [illegible] Βλαῖσος, [illegible] Cujuſdam Menippi mentio reperitur apud Strabonem lib. XVI, [illegible] ita enim ille: Ἐκ δὲ τῶν Γαδάρων Φιλόδημος [illegible] καὶ Μελέαγρος, καὶ Μένιππος ὁ σπουδογέλοιος.

[39] Τοῦ Τρωϊκοῦ.] Sic omnes legunt MSS & libri editi, quod Salmaſius mutare [illegible] in libri ſui margine in Τρωός, quod revera etiam mihi non diſplicet, nam ſic loquitur Euſtathius in comment. ad Dionyſ. Ἐν [illegible] Καπύη, [illegible] Καπύη [illegible] Sed cum video ſic quoque alios [illegible] loquutos, nihil antiquius puto, quam vulgatam lectionem retinere eamque defendere. Etymol. Mag. Auctor Καπύη, πόλις Ἰταλίας, [illegible] Ῥωμύλου [illegible] Γεννηθεὶς [illegible] ἀπὸ Κάπυος τοῦ Τρωϊκοῦ.

[40] Τὸ ἐθνικὸν, Καπυανός.] Hac forma inferioris ævi ſcriptores

A ΚΑΡΑΛΛΙΣ, ἢ [41] Καράλλεια, Ἰσαυρικὴ πόλις. τὸ ἐθνικὸν, Καραλλεώτης. ἔστι καὶ Καραλία δι' ἑνὸς λ, [42] Λιβυκὴ πόλις. καὶ ἐθνικὸν αὐτῆς, Καραλιανός.

CARALLIS, quæ & Carallia, urbs Iſaurica. Gentile, Caralleota. Eſt quoque Caralia per ſimplex lambda, Libyca civitas, cujus gentile, Caralianus.

ΚΑΡΑΜΒΥΚΑΙ, ἔθνος Ὑπερβορέων, [43] ἀπὸ ποταμοῦ Καραμβύκα, ὡς Ἑκαταῖος B ὁ Ἀβδηρίτης.

CARAMBYCÆ, gens Hyperboreorum, ſic dicta a fluvio Carambyca, cujus Hecatæus Abderita meminit.

ΚΑΡΑΝΑ [44], πόλις Γαλατίας, ὑπὸ Ῥωμαίων συνοικισθεῖσα. τὸ ἐθνικὸν, Καρανίτης, καὶ Καρανῖτις τὸ θηλυκόν.

CARANA, urbs Galatiæ a Romanis condita. Gentile, Caranita, & Caranitis fœmininum.

ΚΑΡΒΑΝΙΣ, γέγονε δὲ [45] ἀπὸ γενικῆς τῆς C εὐθείας ὁ Κάρβανος. ἔστι δὲ Κάρβανα πόλις Λυκίας. καὶ τὸ ἐθνικὸν, Καρβανεύς.

CARBANIS, factum eſt a genitivo caſus recti Carbanus. Eſt quoque Carbana, urbs Lyciæ, & gentile, Carbanenſis.

ΚΑΡΔΑΜΥΛΗ, [46] Ὅμηρος,

Καρδαμύλην Ἐνόπην τε. --- ---

CARDAMYLE, Homerus:

Cardamylen Enopenque.

[47] Ἡρόδοτος δὲ, Λακωνικὴν αὐτήν φησιν. D ἔοικε δ' ἑτέρα εἶναι πλησίον Χίου. τὸ ἐθνικὸν, Καρδαμυλίτης, ὡς Σινωπίτης. παρὰ δὲ τῶν ἐγχωρίων [48] Σκαρδαμυλίτης λέγεται. ἔστι δὲ καὶ Καρδαμυλησσὸς κώμη.

Hanc Herodotus Laconiæ attribuit: verum alia eſſe videtur prope Chium. Gentile, Cardamylita, uti Sinopita: verum ab indigenis Scardamylita dicitur. Eſt quoque pagus Cardamyleſſus.

ΚΑΡΔΗΣΟΣ, πόλις Σκυθίας· Ἑκα- E ταῖος Εὐρώπῃ. ὁ πολίτης Καρδήσιος, καὶ Καρδησεύς.

CARDESUS, oppidum Scythiæ, de quo Hecatæus in Europa. Oppidanus Cardeſius, & Cardeſenſis.

ΚΑΡΔΙΑ, πόλις τῆς [49] ἐν Θρᾴκῃ Χερρονήσου. Ἑρμοχάρους δὲ τοῦ κτίστου θύοντος, [50] κόρακα τὴν καρδίαν ἁρπάσαντα, καὶ ἀναπτάντα εἰς F τήνδε

CARDIA, urbs in Thraciæ Cherſoneſo ſita. Hermochare ejus conditore ſacra faciente, corvus victimæ cor rapiens, cum eo avolavit & in

ptores uſi ſunt, dicebant enim *Capuani*: Sed veteres *Campani*, teſte Cluver. lib IV Ital. antiq. Varro lib. IX de lingua Lat. perhibet, iſtam vocem in conſuetudine admodum nutare, ita enim ille: *Secunda diviſio eſt de his verbis, quæ declinari poſſunt: quod alia ſunt a voluntate, alia a natura. Voluntaria declinatio refertur ad conſuetudinem: naturalis ad rationem. Quare proinde ac ſimile conferri non oportet; ac dicere, ut ſicut a Roma Romanus: ſic ex Capya dici debere Capyanus: quod in conſuetudine vehementer nutat.* Memini tamen, me alibi quoque apud auctores ΚΑΠΥΑΤΗΣ inveniſſe. Et vetera numiſmata apud Goltzium ΚΑΠΥΑΝΩΝ exhibent.

[41] Καράλλεια] Alii hanc Pamphyliæ adſcribunt. Hierocli Κάραλλια dicitur. Et hinc in MS Latin. concil. Chalced *Caralienſis* derivatur, teſte Holſtenio ad Carol. a. ſ. Paullo.

[42] Λιβυκὴ πόλις.] Non fuit in Libya oppidum hac appellatione: ſed fuit in Sardinia Libycæ ditionis. Latinis plurimis numero plurali *Carales* dicitur, & oppidani inde Caralitani. Straboni Κάραλις, ita enim ille lib. V: Πόλεις δ' εἰσὶ μὲν πλείους, ἀξιόλογοι δ' Κάραλις & Σοῦλχοι. Ptolemæus: Κάραλις πόλις καὶ ἄκρα, Καραλιτανὸς κόλπος.

[43] Ἀπὸ ποταμοῦ Καραμβύκα.] Eadem hæc Hecatæi verba leguntur apud noſtrum in voce Ἐλίξοια, quo nomine etiam Carambycarum inſula inſignitur. Hanc Cluverius paſſim in Germania antiqua appellat Ἐλίξοιαν, contra omnium librorum fidem, & *Novam Zemblam* eſſe cenſet. Fluvii meminit Plinius lib. V cap. XIII: *Ab extremo aquilone, ad initium orientis æſtivi, Scythæ ſunt: extra eos, ultraque aquilonis initia, Hyperboreos aliqui poſuere, pluribus in Europa dictos. Primum inde noſcitur promontorium Celticæ Lytarmis: fluvius Carambucis, ubi laſſata ſiderum vi, Riphæorum montium deficiunt juga.*

[44] Κάρανα, πόλις Γαλατίας] Male in Xylandriana urbis nomen duplici N exaratur, quod neque agnoſcunt priores editiones, neque MSS. Strabo lib. XII: Καὶ ἔτι πρόσγεια καθ' αὐτὴν τὸ πολίχνιον, συνῳκισμένον τὰ Κάρανα, ἀφ' οὗ ἡ χώρα Καρανῖτις λέγεται.

[45] Ἀπὸ γενικῆς τῆς εὐθείας ὁ Κάρβανος.] Male in vulgatis legebatur & ſine ſenſu, ἀπὸ γενικῆς εὐθεῖα ὁ Κάρβανος, quod videns Salmaſius, ad marginem ſui libri emendabat.

[46] Ὅμηρος.] Homericum hemiſtichium deſumptum eſt ex Iliad I. ubi Cardamyle numeratur inter ſeptem urbes, quas Agamemnon Achilli promittit.

[47] Ἡρόδοτος δὲ, Λακωνικήν] Laconiæ profecto Herodotus hanc urbem adſcribit libro VIII. Sed Strabonem vide, eam Meſſeniæ attribuentem lib. VIII. Videtur hæc urbs aliquando Meſſeniis, & aliquando Laconibus paruiſſe.

[48] Σκαρδαμυλίτης λέγεται.] Voſſianus codex & vetus Palatinæ bibliothecæ, Σκαρδαμυλίτης λέγεται. Verum nihil ſani hæc habet lectio. Multis nominibus propriis & impropriis præfigi S, res notior eſt, quam quæ doceri debeat. Sic dicimus σκαρδαμύττειν, *indeſinenter palpebras movere*, & καρδαμύττειν.

[49] Ἐν Θρᾴκῃ Χερρονήσου.] Situm oppidi noſter manifeſtius indicat in Κρηθωτή, quam perhibet octingentis ſtadiis a Cardia. Conditores habuit Cardia Mileſios & Clazomenios, ac deinde Athenienſes, Miltiade Cherſoneſiis imperante, teſtatur illud Marcianus Heracleota in Periegeſi:

Ἡ Θρᾳκία δ' Χερρόνησος ἐχομένη
Κεῖται, καθ' ἣν πόλις ἐστὶ πρώτη Καρδία,
Ἀρχὴν μὲν ὑπὸ Μιλησίων οἰκισθεῖσα &
Κλαζομενίων, πάλιν δ' Ἀθηναίων ὕστερον,
Ὅτι Μιλτιάδης ἐκράτησε Χερρονησίων.
Παρεγγὺς δ' Λυσιμάχεια· -----

Noſter in voce Λυσιμάχεια tradit, Cardiam deinde Lyſimachiam fuiſſe appellatam. Sed vehementer fallitur, Cardiam & Lyſimachiam idem fuiſſe oppidum, uti alibi docebimus, & jam omnino liquet ex allegatis Marciani verbis.

[50] Κόρακα τὴν καρδίαν ἁρπάσαντα.] Cui hoc veriſimile videtur, urbis nomen hinc originem trahere, quod corvus τὴν καρδίαν, id eſt, *cor* mactatæ hoſtiæ ſurripuerit? Multo tutius Plinio fidendum, urbem ſic appellatam fuiſſe,

τόνδε τ̀ χῶρον. [51] ἀφεῖναι, κ̀ διὰ τοῦτο οὕτως ἐκλήθη. ἢ ὅτι τῇ Σκυθῶν γλώττῃ οὕτω κεκλῆσθαι. [52] ὁ πολίτης Καρδιανός, ὡς Ἀσιανός.

ΚΑΡΔΟΥΧΟΙ, ἔθνος Μηδίας, ὡς Ξενοφῶν ἐν ἀναβάσεως γ'. [53] Εἰς Καρδούχους ἄγει· τούτους δὲ ἔφασαν οἰκεῖν ἀνὰ τὰ ὄρη, καὶ πολεμικοὺς εἶναι, κ̀ βασιλέως οὐκ ἀκούειν. καὶ [54] Σοφαίνετος ἐν Κύρου ἀναβάσει φησὶ περὶ αὐτῶν.

ΚΑΡΔΥΤΟΣ [55], ὡς Βηρυτός, πόλις Σύρων μεγάλη, ὡς Ἑκαταῖος ἐν περιηγήσει Ἀσίας. τὸ ἐθνικὸν, Καρδύτιος, ὡς Βηρύτιος.

ΚΑΡΗΝΗ, πόλις Μυσίας· [56] Ἡρόδοτος ἑβδόμῃ. τὸ ἐθνικὸν, Καρηναῖος, [57] ὡς Κάρτερος γ' περὶ Ψηφισμάτων. Γρυνεῖς, Πιτανεῖοι, Καρηναῖοι.

ΚΑΡΘΑΙΑ [58], μία τῶν ἐν Κέῳ τετραπόλεως, ἀπὸ Καρθίου τελευτήσαντος ἐκεῖ. οἱ οἰκοῦντες, [59] Καρθαιεῖς· Πολύβιος ιϛ'. ἔστι κ̀ [60] Ἰβηρίας Καρθαία, περὶ ἧς Ἀρτεμίδωρος ἐν δευτέρῳ γεωγραφουμένων.

ΚΑΡΙΑ, ἡ χώρα. τὸ ἐθνικὸν, Κάρ, ὁμωνύμως τῷ οἰκιστῇ. [61] τὸ θηλυκὸν κατὰ τέχνην, Κάειρα. ἡ χρῆσις δὲ τὴν ει δίφθογγον

A & in hunc locum detulit, atque hac de cauſa urbs ita dicta eſt: vel quod Scytharum lingua ita appellata ſit. Civis, Cardianus, uti Aſianus.

CARDUCHI, gens Mediæ, de qua Xenophon libro III Anabaſeos. In Carduchos B ducit. Illos vero perhibuerunt cacumina montium inhabitare, bellicoſos eſſe, ac regi non obedire. Et Sophænetus libro de Cyri Expeditione de his mentionem facit.

CARDYTUS, uti Berytus, magna Syrorum C urbs, de qua Hecatæus in Aſiæ Periegeſi. Gentile, Cardytius uti Berytius.

CARENE, urbs Myſiæ, de qua Herodotus libro VII. Gentile, Carenæus, quo utitur Carterus libro III de Decretis: Grynenſes, Pitanæi, Carenæi. D

CARTHÆA, una ex quatuor urbibus in inſula Cea, ſic dicta a Carthio, qui illic obiit. Incolæ, Carthæenſes. Polybius lib. XVI. Eſt quoque Iberiæ Carthæa, de qua Artemidorus E libro II Geographicorum.

CARIA, regio. Gentile, Car, quod & ejuſdem nominis cum conditore. Fœmininum ex lege artis Caeira. Uſus vocabuli ει diphthongum

fuiſſe, quod urbis ſpeciem referret, ita enim ille lib. IV cap. XI: *Illuſtrant duæ urbes utrimque littora, quæ haud diſſimili modo tenuere, Pactye a Propontide, Cardia a Melane ſinu: hæc ex facie loci nomine accepto.* Sed multo clarius Solinus cap. X: *Propontidis etiam inſignis Pactye, Melanem ſinum Cardia: quod in cordis faciem ſita ſit, dicta Cardia eſt.*

[51] Ἀφεῖναι.] Voſſianus & libri Palatini: μεθεῖναι. Utraque lectio commodo ſatis ſenſu admitti poſſet.

[52] Ὁ πολίτης, Καρδιανός] Paſſim apud auctores illud oppidani nomen in uſu eſt: Plutarchus in Eumene: Εὐμένη δὲ Καρδιανὸν ἱστορεῖ Δοῦρις πατρὸς μὲν ἁμαξεύοντος ἐν Χερρονήσῳ διὰ πενίαν γενέσθαι. Cornelius Nepos: *Eumenes Cardianus. hujus ſi virtuti par data eſſet fortuna &c.*

[53] Ὡς εἰς Καρδούχους ἄγει &c] Rariſſime a noſtro antiqui ſcriptoris verba allegantur, quin trunca ſint & mutilata. Nobis placuit hunc Xenophontis locum emendare juxta exemplaria jam divulgata. Omnes Stephani editiones exhibebant: Εἰς Καρδούχους ἄγει· τούτους δὲ πολεμικοὺς εἶναι κ̀ βασιλέως οὐκ ἀκούειν. Sed melius hæc verba in Voſſiano cod. & Palatinis libris hunc in modum concipiuntur: Εἰς Καρδούχους ἄγει· τούτους δὲ φασὶ πολεμικοὺς εἶναι, κ̀ βασιλέως οὐκ ἀκούειν. De horum ſtrenuitate legendus Diod. Sicul. lib. XIV. pag. 257.

[54] Σοφαίνετος.] Sic correximus ex MSS & prioribus editionibus. Male Xylandriana exhibet Σοφαίνετος.

[55] Καρδυτός] Vereor ne eadem ſit urbs, quam in præcedentibus Κάδυτιν appellat, & Herodotus, cujus teſtimonium adfert, Κάδυτιν, unde fortaſſis Hecatæus, inſerta liquida & terminatione parum mutata, Καρδυτὸν fecit. Nam uti ex Hecatæo magna Syrorum urbs perhibetur, ſic quoque Herodotus Κάδυτιν deſcribit lib. II: Μετὰ δὲ τὴν μάχην, Κάδυτιν πόλιν τῆς Συρίης ἐοῦσαν μεγάλην εἷλε.

[56] Ἡρόδοτος ἑβδόμῃ] Apud Herodotum lib. VII legitur Καρήνη, ita enim ille: Ἀπὸ δὲ Καΐκου ὁρμώμενος, Καρήνην ἐς τὸ ... ἐν ... , διὰ δὲ Ἀταρνέος ἐς Καρήνην πόλιν. Stephanus tamen incidit in codicem Herodoti, in quo media vocalis per η erat exarata, quod hic mutandum non eſt, ne elementorum ordinem turbemus. Καρήνη tamen potior mihi ſcriptura videtur, nam ſic quoque Ephorus urbem appellavit, cujus verba apud noſtrum ſuperſunt in voce Βίεια. Καὶ Βιθυνοὶ ... ἐχόντων αὐτοὺς, ἐκ Τίεως καὶ Καρήνης ... . Et deinde ſequitur gentile nomen, etiam per Η ſcriptum: ... ἐκ ... ἐν Ἐ... , Ἔφιππος φασί· τοὺς δὲ ... ἐκ ... , Τιανούς, κ̀ Καρηναίους ... .

[57] Ὡς Κάρτερος γ' περὶ Ψηφισμάτων. Γρυνεῖς Πιτανεῖοι &c] Nihil verius hac emendatione, quam in contextum recepimus. Miſeris modis totum hunc locum attriverant librarii, ſic legendo: ὡς Καρτερὸς περὶ Ψηφισμάτων χωρὶς ... , Καρηναῖοι.

[58] Καρθαία, μία τῶν ἐν Κέῳ τετραπόλεως] Male in omnibus vulgatis Κῷ, diverſæ enim ſunt inſulæ Κέως & Κῶς, ſed ſæpenumero ab auctoribus & geographiæ imperitis confunduntur. Ita hoc loco debere legi, liquet ex noſtro: Ἰουλίς, πόλις ἐν Κέῳ τῇ νήσῳ. Et vide præterea in Κορησσὸς & Ποιήεσσα. Olim hanc inſulam quatuor habuiſſe urbes, noſter hauſit ex Strabone lib. X: Κέως δὲ τετράπολις μὲν ὑπῆρξε· λείπονται δὲ δύο, ἥ τε Ἰουλὶς καὶ ἡ Καρθαία, εἰς ἃς συνεπολίσθησαν αἱ λοιπαί, ἡ μὲν Ποιήεσσα εἰς τὴν Καρθαίαν, ἡ δὲ Κορησσία εἰς τὴν Ἰουλίδα. Hujus urbis etiam meminit Ant. Liberalis Fab. I. Ovid. & alii.

[59] Καρθαιεῖς.] Ita reſcribere placuit, ipſa ratione ſic poſtulante, nam integra diphthongus erat vel exſtirpanda, vel exprimenda. Male igitur in vulgatis Καρθαεῖς. Plurima exempla adduci poſſent, ſi erat operæ pretium, quibus emendatiunculam hanc adſtruerem.

[60] Ἰβηρίας Καρθαία.] Hæc alio nomine *Tarteſſus* Græcis, ſed Latinis *Cartera* dicitur, teſte Plinio lib. III cap. I. Multi cenſent eandem eſſe urbem, quæ hodie Hiſpanis nominatur *Tariffa*, qua de re vide Marianam de Reb. Hiſp. lib. I cap. II & VI cap. XXII. Putant tamen alii eſſe oppidum, quod hodie Hiſpanis *Algezira* dicitur.

[61] Τὸ θηλυκὸν κατὰ τέχνην, Κάειρα] Depravatiſſima lectio in omnibus editionibus circumfertur, τὸ ἐθνικὸν κατὰ τέχνην Κάειρα. Verum ex codice Voſſiano & Palatinis revocavimus. Homerus τὸ Κάειρα uſurpavit Iliad. Δ.

Ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μιήνῃ
Μῃονὶς ἠὲ Κάειρα, παρήϊον ἔμμεναι ἵππων.

Et Herodotus lib. I: Οὗτοι δὲ οὐ γυναῖκας ἠγάγοντο ἐς τὴν ἀποικίην, ἀλλὰ Καείρας ἔσχον, τῶν τοὺς γονέας ἐφόνευσαν. Videtur tamen, Euſtathium ſua ætate τὸ ἐθνικὸν in libris reperiſſe,

γενικῆς. Ἀπολλώνιος διὰ τοῦ ι φησὶ μακροῦ, ἔν τῷ περὶ παθῶν, καὶ ἐν τῷ περὶ γενῶν. ἡ δὲ ἔκτασις ἀναγκαία, διὰ τὴν παραλήγουσαν. τὰ γὰρ εἰς α βραχὺ λήγοντα, παρασχηματιζόμενα, ἐκτείνει τὴν παραλήγουσαν φύσει, ἢ θέσει. Ἡρωδιανὸς δὲ ἐν μὲν τῇ ὀρθογραφίᾳ, [62] ἀμφίβολον αὐτό φησιν. ἐν δὲ τῇ καθόλου, χρήσει ἑπόμενος διὰ διφθόγγου. ὑπομνηματίζων δὲ τὸ περὶ γενῶν Ἀπολλωνίου, διὰ τοῦ ι μακροῦ. ἔστι γὰρ ὅτε μετὰ τὴν διαίρεσιν ἔκτασις γίνεται· οἷος, οἷον, οἶδα παρ' Αἰολεῦσιν, ἀντὶ τοῦ οἶδα. ἡ χρῆσις δὲ διὰ διφθόγγου, [63] κατὰ συνεκδρομὴν τοῦ σώτειρα, ὀλέτειρα. λέγεται καὶ Κάριος. οὕτω γὰρ ὁ Ζεὺς [64] παρὰ Μυλασσεῦσι τιμᾶται. τὸ θηλυκὸν, Καρία. ἐκαλεῖτο δὲ [65] καὶ ἡ Μεγάρων ἀκρόπολις Καρία, ἀπὸ Καρὸς τοῦ Φορωνέως. καὶ ὁ οἰκήτωρ, Κάριος. [66] ἔστι καὶ Καρίνη. ἔστι καὶ Καριάτης. ἔστι καὶ Καριᾶτις, καὶ Καρὶς, ἀπὸ τῆς Καρὸς γενικῆς. [67] Καρὶς δὲ ἐλέγετο ἡ Κῶς, ὡς Ἑλλάνικος.

ἔστ

A gum admittit. Apollonius effert per I longum lib. v de Affectionibus nominum, & in libro de Generibus. Productio neceſſaria eſt propter penultimam. Nomina enim in A breve deſinentia, ſi derivativa ſunt, producunt penultimam vel natura, vel poſitione. Sed B Herodianus libro de Orthographia tradit eſſe anceps: nam libro de Proſodia univerſali, uſum per ει diphthongum ſequitur: ubi vero commmentatur in librum Apollonii de generibus per I longum effert. Nam aliquando C poſt Diæreſin ſyllaba longa redditur, uti in οἷος quale, οἶδα novi, apud Æoles pro οἶδα. Sed uſus diphthongum admittit per ſynecdromen, uti in σώτειρα ſervatrix, ὀλέτειρα perditrix. Dicitur etiam Carius, hoc enim nomine Jupiter apud Mylaſſenſes colitur, D & fœmininum *Caria*. Præterea Megarenſium arx Caria vocatur, a Care Phoronei filio, cujus incola Carius. Dicitur quoque Carina, & Cariata, & Cariatis & Caris, quod deducitur a genitivo Καρός. Caris etiam appellabatur Cos, uti Hellanicus perhibet.

Eſt

periſſe, ſed cenſens lectionem parum probam, eam interpretando lenivit, ſic enim ille ad Iliad B Πολλαχοῦ δὲ οἱ Κᾶρες· ὧν τὸ ἐθνικὸν, ὁμώνυμον φασὶ τῷ οἰκιστῇ· τὸ δὲ θηλυκὸν αὐτοῦ ἐθνικὸν, κατὰ τέχνην, Καίειρα, καὶ ἐν διαλύσει Καΐειρα διὰ τοῦ ι· ἡ δὲ χρῆσις, τὴν εἰ δίφθογγον ἔχει, ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ, Μῄονις ἠὲ Κάειρα· συνεκδρομῇ γάρ φασι τοῦ, σώτειρα, ὀλέτειρα. Verum obſervatione non indignum eſt, heic ab Euſtathio legi Καίειρα, & non Κάειρα. Sed cenſeo mendam latere, & ex ſequentibus evidentiſſime demonſtrari poſſe, τὸ Κάειρα paſſim præferendum.

[62] Ἀμφίβολον αὐτό φησι· ἐν δὲ τῇ καθόλου, χρήσει ἑπόμενος διὰ διφθόγγου.] Hic locus peſſime in vulgatis libris erat interpunctus, ut ſenſus ſatis commodus vix elici poterat. Et libri MSS parum juvabant ad ejus illuſtrationem. Cod. Voſſianus: ἀμφίβολον ἐν δὲ τῇ καθόλου. In editis excuſum erat: Ἀμφίβολον αὐτό φησι· ἐν δὲ τῇ καθόλου χρήσει, ἑπόμενος διὰ διφθόγγου φησίν. Quaſi Herodianus librum conſignaverat, cujus index erat καθόλου χρῆσις, quod nemo ſibi imaginetur. Allegatur ſæpenumero Herodiani liber, cui titulus eſt Καθόλου, a noſtro aliiſque ſcriptoribus brevitati ſtudentibus, ſed integer eſt, Ἡρωδιανὸς περὶ τῆς καθόλου προσῳδίας de Proſodia univerſali. Ergo peſſime fallitur Xylander, & alii cum ipſo, cenſentes hanc eſſe genuinam epigraphen, Περὶ τῆς καθόλου χρήσεως· Cum hac lectione vox χρήσει referenda ſit ad τὸ ἑπόμενος, non vero ad τὸ καθόλου. Vide Stephanum in vocem Ἐρυθραί pag. 356 Comment. 40, ubi omnia clarius explanantur.

[63] Κατὰ συνεκδρομὴν τοῦ.] Euſtathius olim legiſſe videtur: κατὰ συνεκδρομὴν τοῦ, uti liquet in verbis jam allegatis, & omnino non improbandum, ita enim Stephanus in voce Ἄγκυρα pag. 23. Ὥσπερ τὰ μὲν παρὰ τὴν Ἄγκυραν συνεκδραμεῖν τῷ Σμυρναῖος, Βοσπορανός. Duplicem ſtatuunt Grammatici συνεκδρομὴν, alteram τοῦ ῥήματος, alteram vero τῶν ὀνομάτων. Hæ quia non paſſim ſunt obviæ, & rarius apud auctores occurrant, exemplum utriuſque ex Etymologici Mag. auctore ſubjicere placuit. In voce Ἀνάγαγε, de Synecdrome verborum ita ſcribit: ὥσπερ γὰρ τὸ ἤνεγκον, ἐμβλογούμενος ἐπίτηκα, ὑπομένει δὲ προστακτικὰς ἐνεσκεύας, κατὰ συνεκδρομὴν ἀλλήλων ἰδίξατο, ὡς ἐν τῷ, Δεῦτε φίλοι, τὸν ξεῖνον ἰρόμεθα· ἔστι τὸ ἄγε, ἐπίρρημα δὲ, κατὰ συνεκδρομὴν τοῦ ῥήματος ἔχει τὴν ἀρκτικὴν τὸ ἄγετε. Et de Synecdrome caſuum in Ἀνάγκης. Τὸ δὲ ἀνάγκη ἐστὶ ὄνομα, εἰ μὴ ἐστι κλητικὴ, ἀπὸ τοῦ ἀνάγκης ἐστὶ ὄνομα ἦ· εἰ δὲ ἐστὶ δοτικὴ, γίνεται κατὰ συνεκδρομὴν τῶν αἰτιατικῶν προπαροξυτόνως ἐν ὁμοφώνως. Præterea in vocabulo Δεξίτερος. Ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς λέγει μὲν καὶ τοῦτο, ὅτι συνεκδέδραμε τὸ ἀριστερὸς ἀριστερός, καὶ τὸ δεξιὸς, δεξίτερος· τοῦτο γὰρ συνεκδρομὴ, καὶ ὁ πλεονασμός, ὥσπερ ἐν παρὰ τὸ σοφός γίνεται σοφώτερος, οὐχ ὥσπερ, ὡς λέγει Σώφρων· τοῦτο γὰρ οὐ λέγεται πλεονασμὸς, συνεκδρομὴ δὲ ἐναντίων, ὥσπερ δεξιτερός, ὡς ἀριστερός. His itaque bene penſitatis, mentem Stephani in hiſce verbis ſic percipiendam cenſeo: illud ſcilicet fœmininum Κάειρα, de quo tam prolixam orationem inſtituit, κατὰ συνεκδρομὴν derivatum eſſe a voce Κὰρ, uti a vocabulis σωτὴρ σώτειρα, & ab ὀλετὴρ ὀλέτειρα Vide præterea, quæ in principio hujus lectionis ad illuſtrationem ex Euſtathio adduximus.

[64] Καρίῳ Μυλασσεῦσι] Innuit fortaſſis noſter locum Herodoti lib. 1: Ἀποδεικνῦσι δὲ ἐν Μυλάσοισι Διὸς Καρίου ἱερὸν ἀρχαῖον Jovis Carii etiam Herod. meminit lib. v: Θύουσι δὲ οἱ συγγενεῖς αὐτοῦ Διὶ Καρίῳ.

[65] Καὶ ἡ Μεγάρων ἀκρόπολις Καρία.] Fœdiſſimum mendum hoc in loco codices vulgatos occupat. Xylandriana: καὶ ἡ Μεγαλόπολις Καρία: & editiones priores, Veneta & Florentina: Καὶ ἡ μεγάλη ἀκρόπολις Καρία. Cod Voſſianus nobis ad inveſtigandam veram lectionem facem accendit: ἐκαλεῖτο δὲ καὶ ἡ Μεγάλων ἀκρόπολις Καρία. Verum pro Μεγάλων, unica mutata litera, reſcribendum Μεγάρων, quæ indubitata & certiſſima eſt lectio: nam Megarenſium acropolis *Caria* dicebatur, teſte Pauſania in Atticis. Μετὰ δὲ τοῦ Διὸς τὸ τέμενος ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀνελθοῦσι καλουμένην ἀπὸ Καρὸς τοῦ Φορωνέως, καὶ ἐς ἡμᾶς ἔτι Καρίαν. Verum enim vero, ut de hac emendatione ſimus certiſſimi, & nulla dubitandi anſa relinquatur, ad jam præſtantiſſimum locum Euſtathii ex comment. ad Iliad B ex quo luce meridiana clarius evincitur, germanam nos Stephano ſcripturam reddidiſſe, ita enim ille ex Ethnicographo: Ἦν δὲ καὶ Ἑλληνικὸς φασὶ Κὰρ υἱὸς Φορωνέως, ἀφ' οὗ Καρία ἐκαλεῖτο ἡ ἐν Μεγάροις ἀκρόπολις, καὶ ὁ οἰκήτωρ Κάριος. καὶ Καρίνη λέγεται, καὶ Καρὶς δὲ φασί· ὅθεν καὶ ἡ Κῶς Καρὶς ἐλέγετο κατὰ τὸν Ἑλλάνικον τὸν ἱστορικόν.

[66] Ἔστι καὶ Καρίνη] Sic mulier Carica appellatur. Euſtathius ad Iliad Δ: Καείρα δὲ γυνὴ, ἡ Καρικὴ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἡ Καρίνη, ἤτοι ἐκ Καρίας Hinc Καρῖναι mulieres præficæ, mercede conductæ ut lefſum facerent, & mortuos ad ſepulturam lugubri cantu proſequerentur Heſychius: Καρῖναι, θρηνῳδοὶ μουσικαί, αἱ τοὺς νεκροὺς τῷ θρήνῳ παραπέμπουσαι πρὸς τὰς ταφὰς, καὶ τὰ κήδη· παρελαμβάνοντο δὲ αἱ ἀπὸ Καρίας γυναῖκες. Vide præterea Suidam in Καρικῇ μούσῃ.

[67] Καρὶς δὲ ἐλέγετο ἡ Κῶς.] Noſter in voce Κῶς, ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Καρία. Verum eo in loco debere legi Καρὶς, deinde oſtendemus.

[68] ἔστι καὶ Φρυγίας πόλις Καρὶς, καὶ Καρίδες. τὸ ἐθνικὸν Καριδεὺς, ὡς Ἀρκαδεύς. τὸ ἀπὸ τῆς τέχνης, Καρίτης. τῶν Καρῶν τὸ κτητικὸν, Καρικός. Ἡρόδοτος ἐν πρώτῃ, τὸ Καρικὸν ἔθνος [69] δοκιμώτατον.

ΚΑΡΙΚΟ'Ν, [70] τόπος ἰδιάζων ἐν Μέμφιδι, ἔνθα Κᾶρες οἰκήσαντες, ἐπιγαμίας πρὸς Μεμφίτας ποιησάμενοι, Καρομεμφῖται ἐκλήθησαν.

ΚΑΡΙΚΟ'Ν [71] ΤΕΙ'ΧΟΣ. πόλις Λιβύης ἐν ἀριστερᾷ τῶν Ἡρακλείων στηλῶν, ὡς Ἔφορος πέμπτῃ. τὸ ἐθνικὸν, Καρικοτειχίτης.

ΚΑΡΚΙΝΙ'ΤΙΣ, [72] πόλις Σκυθική· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. οἱ κατοικοῦντες, Καρκινῖται.

ΚΑΡΜΑΝΙ'Α, χώρα τῆς Ἰνδικῆς· Στράβων πεντεκαιδεκάτῃ. τὸ ἐθνικὸν, Καρμάνιοι, καὶ θηλυκῶς καὶ οὐδετέρως. [73] καὶ Καρμανοὶ, καὶ Καρμανίς. ἔστι καὶ Κάρμανα νῆσος, [74] ἢ ἀπὸ τῶν Καρμάνων.

ΚΑ'ΡΜΗΛΟΣ, [75] ὄρος δυσχείμερον. τὸ ἐθνικὸν Καρμήλιος, ὡς Μῆλος Μήλιος, [76] καὶ κύριον ἐντεῦθεν [77] τὸ ἐθνικὸν, παραπλήσιον.

ΚΑ'ΡΜΙΝΑ, [78] νῆσος Ἰνδική. τὸ ἐθνικὸν ὤφειλε Καρμιναῖος. εὕρηνται δὲ Καρμῖνοι.

Eſt & Phrygiæ civitas Caris & Carides, cujus gentile Caridenſis, uti Arcadenſis. Ex lege artis fit Carita. Carum poſſeſſivum eſt Caricus, quo Herodotus libro I utitur: *Carica gens celeberrima*.

CARICUM, locus peculiaris in urbe Memphi, ubi Cares habitantes, cum Memphitis matrimoniis contractis, Caromemphitæ appellati ſunt.

CARICONTICHOS, *Caricus murus*, urbs Libyæ ad ſiniſtram Herculearum columnarum, cujus Ephorus lib. v meminit. Gentile, Caricotichita.

CARCINITIS, urbs Scythica, de qua Hecatæus in Europa. Incolæ, Carcinitæ.

CARMANIA, Indiæ regio, de qua Strabo libro quinto decimo. Gentile, Carmanii, quod genere fœminino & neutro in uſu eſt. Dicuntur etiam Carmani & Carmanis. Eſt quoque Carmana inſula, quæ a Carmanis nomen habet.

CARMELUS, mons tempeſtatibus obnoxius. Gentile, Carmelius, uti Melus Melius. Et proprium inde formatur. Gentile, idem eſt.

CARMINA, Inſula Indica. Gentile debebat eſſe Carminæus. Sed inveniuntur etiam Carmini.

ΚΑ'Ρ- CAR-

[68] Ἔστι δὲ Φρυγίας πόλις Καρίς.] In vulgatis omnibus cenſeo peſſimo errore legi: ἔστι δὲ Φρυγίας πόλις Ἀκαρίς. Cod Voſſianus: ἔστι δὲ Φρυγίας πόλις Ἀκρίς. Unde tranſpoſita unica litera Καρὶς legendum conjicio. Hanc Ephorus apud Athenæum lib. III circa Chium ſtatuit, & perhibet tempore Deucalionis, duce Macare, fuiſſe conditam, ita enim ille: Περὶ δὲ τῶν Καρίδων, ὅτι ἐστὶ πόλις ἡ Καρίδες περὶ Χίον τὴν νῆσον, Ἔφορος ἐν τῷ πρώτῳ ἱστορεῖ, κτίσαι φάσκων αὐτὴν τοὺς διασωθέντας ἐκ τοῦ ἐπὶ Δευκαλίωνος χρόνου κατακλυσμοῦ μετὰ Μάκαρος. καὶ μέχρι νῦν τὸν τόπον καλεῖσθαι Καρίδας.

[69] Δοκιμώτατον.] Hodie in Herodoti vulgatis λογιμώτατον legitur libro I: Ἅτε δὲ Μίνω κατεστραμμένου γῆν πολλὴν, καὶ εὐτυχέοντος τῷ πολέμῳ, τὸ Καρικὸν ἦν ἔθνος λογιμώτατον τῶν ἐθνέων ἁπάντων κατὰ τοῦτον ἅμα τὸν χρόνον.

[70] Τόπος ἰδιάζων ἐν Μέμφιδι.] Evidentiſſima antiquorum ſcriptorum auctoritate conſtat, Caras olim quandam Ægypti partem incoluiſſe. Pſammitichus Ægypti rex Ionibus Caribuſque loca quædam habitanda conceſſit ad mare ſupra Bubaſtin, ubi Peluſiacum erat oſtium: Verum Amaſis eos poſtea in ſui cuſtodiam contra Ægyptios Memphin tranſtulit: unde fortaſſis locum illum habitationi conceſſum, Caricum appellarunt. Hiſtoriam lege apud Herodotum lib II.

[71] Καρικὸν τεῖχος, πόλις Λιβύης] Hannonem regem Carthaginenſem hæc urbs conditorem habet, uti ipſe refert in Periplo, ſi is auctor non ſit ſpurius: Τήν τε λίμνην παραμείψαντες ὅσον ἡμέρας πλοῦν, κατῳκίσαμεν πόλεις πρὸς τῇ θαλάττῃ καλουμένας Καρικόν τε τεῖχος, καὶ Γύττην, καὶ Ἄκραν &c.

[72] Καρκινῖτις, πόλις Σκυθική] Contra aliorum ſcriptorum fidem in omnibus editis hæc urbs Καρκινῖτις vocabatur, quam terminationem mutandam cenſuimus. Herodotus lib IV Ἕκτος δὲ Ὑπάκυρις ποταμὸς, ὃς ὁρμᾶται μὲν ἐκ λίμνης, διὰ μέσων δὲ τῶν Νομάδων Σκυθέων ῥέων, ἐκδιδοῖ κατὰ Καρκινῖτιν πόλιν. Et eodem lib apud eundem: Αὕτη ἤδη ἀρχαίη Σκυθική ἐστι πρὸς μεσαμβρίην τε, καὶ νότον ἄνεμον κειμένη, μέχρι πόλιος καλεομένης Καρκινίτιδος. Plinio & Melæ *Carcine* dicitur, & ſinus Carcinites. Pl. vide lib. IV cap. XII, & Mel. lib. II cap. I.

[73] Καὶ Καρμανοί.] Paſſim ſic eos vocat Mela lib. III cap. VIII: *In ipſo Carmani navigantium dextra poſiti ſine veſte ac fruge, ſine pecore ac ſedibus, piſcium cute ſe velant.*

[74] Ἢ ἀπὸ τῶν Καρμάνων] In omnibus editis, ἡ ἀπὸ τῶν Καρ. Sed cum adſpiratione legendum ἣ, ut ſenſus ſit commodus. Cenſeo hanc eandem eſſe inſulam, quam noſter in ſequentibus *Carminam* vocat.

[75] Κάρμηλος, ὄρος.] Qua in regione mons fuerit ſitus, Epitomator non addit. Heſychius: Κάρμηλος ὄρος ἐν τῇ Φοινίκῃ. Erat in Phœnicia non procul a mari ſitus prope Ptolemaïdem. Jamblichus de Vita Pythagoræ cap. III. Διεπορθμεύθη ἀψοφητὶ ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων πορθμέων καιρίως προσορμισαμένων τοῖς ὑπὸ Κάρμηλον τὸ Φοινικὸν ὄρος αἰγιαλοῖς, ἔνθα ἱεράζεται τὰ πολλὰ ὁ Πυθαγόρας κατὰ τὸ ἱερόν. Sed fuit & alius hoc nomine mons in tribu Judæ prope Hebronem, ad oram borealem lacus Aſphaltitis. Utriuſque montis in SS frequens ſatis mentio.

[76] Καὶ κύριον ἐντεῦθεν] Hæc verba & quæ ſequuntur, ut verum fatear, vehementer mihi ſunt ſuſpecta, ſed qua ratione iis medicina ſit facienda, me ignorare ingenue agnoſco. Fortaſſis legendum, καὶ ἱερὸν ἐντεῦθεν. Nam ibi inſigne templum extitiſſe, liquet ex Jamblichi verbis, jam proxime allegatis. Niſi quis velit *Carmeli* Dei proprium nomen intelligere. Suetonius Veſpaſiano: *Apud Judæam Carmeli Dei oraculum conſulentem, ita confirmavere ſortes.* Tacitus II Hiſtor *Eſt Judæam inter Syriamque Carmelus. Ita vocant montem, Deumque*

[77] Τὸ ἐθνικὸν, Καρμήλιος.] Illud gentile inveni apud Phocam in Itinerario: Μετὰ ταῦτα ἐστὶ τὸ Καρμήλιον ὄρος, περὶ ὃ πολὺς λόγος παρά τε τῇ παλαιᾷ γραφῇ καὶ τῇ καινῇ ὑπογράφεται.

[78] Κάρμινα, νῆσος Ἰνδική] Marciano Heracleotæ Κάρμινα dicitur in Carmaniæ periplo, ita enim ille: Ἐντεῦθεν παράκειται νῆσος Κάρμινα καλουμένη. Sed uti jam dixi, eandem eſſe cenſeo, quæ a noſtro ſupra *Carmana* appellatur.

79 Me-

ΚΑ'ΡΝΑΝΑ, πόλις [79] Μιναίων ἔθνους, πλησίον ἐρυθρᾶς θαλάσσης. οἱ πολῖται, Καρνανάται. Σοῦνιος δὲ Καρνανίαν καὶ Καρνανίτης φησί. A

ΚΑ'ΡΝΗ, [80] πόλις Φοινίκης, ἀπὸ Κάρνου τοῦ Φοίνικος, ὡς Ἴστρος φησίν. ὁ πολίτης, Καρνίτης. Λυκόφρων.

Ὄλοιντο ναῦται πρῶτα Καρνῖται κύνες.

Ἔστι δὲ ἄλλη Αἰολίδος, ἧς τὸ ἐθνικὸν Καρναῖος, τὸ κτητικὸν Κάρνιος τριγενές. Ἀρτεμίδωρος δ' ἐν τῷ δεκάτῳ βιβλίῳ φησίν· Ἔστι Κάρνος, καὶ συνεχῶς Πάλτος, εἶτα Γάβαλα πόλις· καὶ [81] ἀναλογεῖ τῷ Καρνίτης.

ΚΑΡΝΙ'Α, πόλις Ἰωνίας· Νικόλαος τετάρτῳ.

ΚΑ'ΡΝΟΣ, [82] νῆσος Ἀκαρνανίας. Ἀρτεμίδωρος β' γεωγραφουμένων. τὸ ἐθνικὸν, Κάρνιος.

ΚΑΡΟ'ΠΟΛΙΣ, πόλις Καρίας. Ἀλέξανδρος Καρικῶν πρώτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Καροπολίτης.

ΚΑΡΟ'Σ κῆποι, χωρίον Θρᾴκης. Θεόπομπος ν'. τὸ ἐθνικὸν Καροκηπίτης, ὡς αὐτός.

ΚΑΡΟΥ'ΕΝΤΟΣ, πόλις Λατίνων. [83] Διονύσιος β' Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας. ἔν τισι δὲ γράφεται Καρύεντος, καὶ τὸ ἐθνικὸν, Καρυεντανός.

ΚΑ'ΡΠΑΘΟΣ, νῆσος [84] πλησίον τῆς Κρήτης. Διονύσιος,

Κάρπαθος αὖθ' ἑτέρωθι, ποτὶ ζόφον. ἐγγύθι δ' αὐτῆς

Κρήτη τιμήεσσα.

ὁ οἰκή-

A CARNANA, oppidum Minæorum gentis, prope mare rubrum. Oppidani, Carnanatæ. Sunius vero Carnaniam vocat, & gentile facit Carnanita.

CARNE urbs Phœniciæ, a Carno Phœnicis filio nomen habens, ut Iſter auctor eſt. B Civis, Carnita. Lycophron:

Pereant nautæ primo Carnitæ canes.

Eſt & alia Æolidis, cujus gentile, Carnæus: & poſſeſſivum trium generum Carnius. Artemidorus lib. x inquit. Eſt Carnus, & ei proxime adjacet Paltus, deinde Gabala urbs. Cui formæ C reſpondet gentile Carnita.

CARNIA, urbs Joniæ, de qua Nicolaus libro IV.

CARNUS, inſula Acarnaniæ, de qua Artemidorus libro II Geographicorum. Gentile, Carnius.

D CAROPOLIS, urbs Cariæ, de qua Alexander libro I Caricorum. Gentile, Caropolita.

CAROSCEPI, Caris horti, locus Thraciæ, de quo Theopompus libro L. Gentile, Carocepita, uti idem perhibet.

E CARUENTUS, urbs Latinorum, cujus meminit Dionyſius Romanarum Antiquitatum libro II. In quibuſdam codicibus ſcribitur Caryentus, & gentile Caryentanus.

CARPATHUS, inſula, Cretæ vicina, de qua Dionyſius:

F *Carpathus item alia in parte ad occaſum.*
Prope autem ipſam
Creta Honorata.

Inco-

[79] Μιναίων ἔθνους.] Male in omnibus libris legebatur Μιναίων ἔθνος. Eratoſtheni apud Strab. lib. XVI Κάρνα appellatur, Plinio *Carnon*, & Ptolemæo Κάρια, qui deſcribit valde alieno loco, nempe ad Macorabæ, id eſt, Mecchæ ſeptentrionem, cum potius ad meridiem vergat. Hæc urbs extat hodie, & vetus nomen ſervat: nec ſupra duas ſtationes a Meccha diſtat, auctore Bocharto lib. II Geog. Sac. cap. XXII.

[80] Κάρνη, πόλις Φοινίκης] Situm hujus oppidi clare ſatis colligere licet ex verbis Artemidori, infra a noſtro citatis, quibus plane reſpondent Plinii lib. V cap. XX: *Hinc rurſus Syria, deſinente Phœnice. Oppida Carne, Balanea, Paltos, Gabale.* De hac urbe etiam mentionem facit Lycophronis Scholiaſtes ad verſum illum, quem Stephanus ex illo poeta hauſit.

[81] Ἀναλογεῖ τῷ Καρνίτης.] Salmaſius in margine ſui libri emendabat, ἀναλογεῖ Καρνίτης. Si mei arbitrii res foret ſcriberem, καὶ ἀναλογεῖ τὸ Καρνίτης. Quaſi Stephanus diceret: Artemidorus oppidi nomen in ος terminavit, verum gentile Καρνίτης, quod convenientius a Κάρνη deducitur, etiam reſpondet voci Κάρνος. De hoc gentili vide porro quæ habet noſter in voce Αὐλαί.

[82] Νῆσος Ἀκαρνανίας] Scylax in Acarnaniæ deſcriptione: Μετὰ δὲ ταύτην πόλις Ἀλύζεια, καὶ κατὰ ταύτην νῆσος Κάρνος, καὶ πόλις Ἀστακός, καὶ λιμὴν καὶ ποταμὸς Ἀχελῷος.

[83] Διονύσιος β' Ῥωμ.] Nihil de illo Latinorum oppido apud Dionyſ. Hal. lib. II invenies. Fortaſſis de illo mentionem fecit in libro quodam deperdito, cujus numerum librarii depravarunt. Livius lib. IV *Carventanæ* arcis meminit: *Repente nunciatur, arcem Carventanam ab hoſtibus occupatam eſſe.* Et paucis verſibus interjectis ſequitur: *Ductus exercitus ad Carventanam arcem, quanquam invitus infeſtuſque conſuli erat.* Verum hæc, utrum ad hunc Stephani locum applicari poſſint, aliis dijudicandum relinquo.

[84] Κλησίον τῆς Κρήτης] Quanquam libri calamo exarati & hactenus editi τῆς Κῶ conſtanter repræſentent, tantam mihi ſumſi libertatem, ut illud in τῆς Κρήτης mutatum iverim; nam inſula *Cos* a *Carpatho* longiſſime eſt remota, & maxima Doridis pars interjacet. Hanc emendationem nemo, in Stephani lectione paullulum verſatior, iniquo animo feret, quippe eam ſequentia Dionyſii verba, quorum tantum hemiſtichium in vulgatis legitur, (quæ noſter ſine dubio minime truncata in genuino opere tranſcripſerat) evidenter ſatis confirmant. Qui putat hanc correctionem eſſe periculi plenam, & longiſſime recedere a lectione vulgata, is cogitet velim, majorem adhuc elementorum mutationem requiri, ſi pro Ὅμηρος ſubſtituatur Διονύσιος, quod hoc loco faciendum ipſa ratio ſuadebat atque clamabat: nam omnes libri editi conſtanter iſta verba, quibus Carpathi ſitus probatur, Homero adſcribunt, cui hæc inſula Iliad. B Κράπαθος dicitur, cum revera ſint Dionyſii, quod jam olim, & primus omnium obſervavit Hartungus, & etiam Salmaſius in margine ſui Stephani. Verum facile dictu non eſt, utrum hæc paroramata, admodum profecto conſpicua, ipſius Stephani ſive Epitomatoris negligentia, an vero librariorum ſupinitate, ſive alio quodam fato, in textum irrepſerint.

85 Καρ-

ὁ οἰκήτωρ Καρπάθιος, καὶ Καρπαθία, καὶ A [85] Κάρπαθιον.

ΚΑΡΠΑΣΙ´Α, πόλις Κύπρου, [86] ἣν Πυγμαλίων ἔκτισεν, ὡς Ἑλλάνικος ἐν τοῖς Κυπριακοῖς. Διονύσιος δὲ διὰ διφθόγγου Καρπάσειαν αὐτὴν φησιν, ἐν τρίτῳ Βασσαρικῶν.

Ἢ δ᾽ ὁπόσοι Κινύρειον, ἠδ᾽ αἰπεινὴν B

[87] Καρπάσειαν.

ἔστι καὶ νῆσος Καρπασία [88] κατὰ τὴν ἄκραν, τὴν Σαρπηδονίαν. Ξεναγόρας δὲ Κάρπαθον αὐτὴν φησι. Δημήτριος δ᾽ ὁ Σαλαμίνιος Καρβασίαν φησὶν, ὅτι πρὸς τὸν καλούμενον [89] Καρβὰν ἄνεμον κεῖσθαι δοκεῖ. ὁ πολίτης, Καρπασεώτης, ὡς Μαρεώτης. καὶ τὸ κτητικὸν, Καρπασεωτικὸς, καὶ Καρπασεωτικὴ ἄκρα. Θεόπομπος ἐν δεκάτῳ, [90] Καρπασεῖς αὐτοὺς φησιν ἴσως ἀπὸ τοῦ Κάρπασος, ὡς Ἀντίοχος Ἀντιοχεὺς, ἀφ᾽ οὗ Καρπασεύς. C

ΚΑΡΠΗΙ´Α, εἴρηται ἐν τῷ Κάλπῃ. D [91] ὅτι τινὲς Κάρπειαν τὴν πόλιν φασὶ, καὶ Καρπηϊανοὺς τὸ ἐθνικόν.

ΚΑΡΠΗ´ΣΙΟΙ, ἔθνος Ἰβηρικὸν, τὸ [92] ἐκτὸς Ἴβηρος ποταμοῦ.

ΚΑ´ΡΡΑΙ, πόλις Μεσοποταμίας, ἀπὸ Καῤῥὰ ποταμοῦ Συρίας. [93] τὸ ἐθνικὸν Καῤῥηνὸς, ἢ Καῤῥαῖος. ἔστι καὶ πόλις πρὸς τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ. E

ΚΑ´-

Incola, Carpathius, & Carpathia, & Carpathium.

CARPASIA urbs Cypri, quam Pygmalion condidit, auctore Hecatæo in Cypriacis. Dionyſius vero per diphthongum Καρπάσειαν effert libro III Baſſaricorum:

Vel quotquot Cinyrium, vel altam Carpaſeiam.

Eſt quoque inſula Carpaſia prope Sarpedonium promontorium. Eam Xenagoras Carpathum vocat. Demetrius vero Salaminius Carbaſiam dictam perhibet, quia ad ventum Carban nuncupatum ſita videatur. Civis, Carpaſeota, uti Mareota. Et poſſeſſivum, Carpaſeoticus, & promontorium Carpaſeoticum. Theopompus libro x eos Carpaſenſes nominat, fortaſſis a voce Carpaſus, uti ab Antiochus Antiochenſis, unde Carpaſenſis.

CARPEÏA, de hac urbe dictum eſt in Calpæ, quod nonnulli eam urbem Carpeam appellent, & gentile, Carpeïanos.

CARPESII, gens Iberica extra Iberum fluvium.

CARRHÆ, urbs Meſopotamiæ, a Carrha Syriæ fluvio ſic dicta. Gentile, Carrhenus, ſive Carrhæus. Eſt quoque urbs ad mare rubrum.

CA-

[85] Καρπάθιον.] Male omnes editi Κάρπαθον.

[86] Ἣν Πυγμαλίων ἔκτισεν.] Multa apud veteres de Pygmalione Cypriorum rege. Hic eburneam Veneris imaginem ita adamavit, ut cum ea coierit, teſte Clement. Alex. in Protreptico, & Arnobius lib. IV. Vide porro Apollodorum lib. III, & Aſclepiadem in opere de Cypro, cujus fragmentum extat apud Porphyrium de Abſt. Animal. lib. IV.

[87] Καρπάσειαν.] Unica litera tranſpoſita, in editis male & contra Dionyſii mentem Καρπαίσειαν, legebatur. Et præterea in medio verſiculi ἢ δ᾽ pro ἠδ᾽ reſpoſuimus.

[88] Κατὰ τὴν ἄκραν τὴν Σαρπηδονίαν.] Libri MSS. κατὰ τὴν Ἀρχαγγέλου Σαρπηδονίαν. Sed nihil ſani hæc habet lectio. Locum hunc noſter hauſit ex Strabonis lib. XIV: Εἶτα Καρπασία πόλις, λιμένα ἔχουσα· κεῖται δὲ κατὰ ἄκραν τὴν Σαρπηδόνα· ἐκ δὲ τῆς Καρπασίας ὑπερβάντι τὸν ἰσθμὸν τριάκοντα σταδίων πρὸς τὰς νήσους τὰς Καρπασίας, καὶ τὸ νότιον πέλαγος. Vel Stephanus hunc locum oſcitanter deſcripſit, vel Epitomator integro operi fraudem fecit. Nam Carpaſia urbs Cypri ſecundum Strabonem e regione promontorii Sarpedonis, quod eſt in Cilicia, poſita eſt, ex qua urbe, ſi iſthmum tranſeas, XXX ſtadiorum ſpatio, ad inſulas Carpaſias pervenire licet. Igitur Καρπασία de urbe Cypri dixit Strabo, & Καρπασίας de inſulis quibuſdam, inter Ciliciam & Cyprum ſitis.

[89] Καρβὰν ἄνεμον.] Carbas a Vitruvio lib. I cap. VI ponitur circa Solanum, inter Aquilonem & Eurum, in quo ſitu Bochartus ſtatuit Cypri Carpaſiam. Itaque Carbas, ut idem vult, eſt Chaldæorum גרביתא garbith, quod docti Cæciam exponunt & Boream. Sed pace tanti viri dixerim, hanc non eſſe doctorum ſententiam: nam Carbas & Phœnicias iidem ſunt, & inter νότον & Εὖρον regione Thraſciæ ponuntur: verum Cæcias inter Aquilonem & Subſolanum, qua de re vide Salmaſ. ad Sol. pag. 1252. Et hæc quoque fuit Timoſthenis ſententia apud Agathemerum lib. I cap. II: Τιμοσθένης δὲ ὁ γράψας τοὺς λιμένας, δώδεκά φησι, προστιθεὶς μέσον Ἀπαρκτίου καὶ Καικίου Βορέαν, Εὔρου δὲ καὶ Νότου Φοίνικα, τὸν καὶ Εὐρόνοτον.

[90] Καρπασεῖς.] Contra Stephani canonem & Theopompi auctoritatem nummus antiquus apud Goltzium exhibet ΚΑΡΠΑΣΙΕΩΝ, quod a caſu recto Καρπασιεὺς formatum eſt. Peſſime inferius legebatur: ἀφ᾽ οὗ Καρπάσεια. Pro quo repoſuimus ἀφ᾽ οὗ Καρπασεὺς, quod eſt caſus rectus a Καρπασεῖς.

[91] Ὅτι τινὲς Κάρπειαν.] Sic quoque in voce Κάλπη. Sed pro Καρπητανοὺς, quod in omnibus libris conſpicitur, repoſui Καρπηϊανοὺς, quod facili negotio a primitivo deducitur. Puto enim Carpetanos eſſe, quos Græci Καρπησίους appellant, quique mox ſequentur apud noſtrum. Hos eoſdem eſſe, evidenter liquebit Livium cum Polybio conferentibus.

[92] Ἐκτὸς Ἴβηρος.] Vulgati omnes peſſimo errore ἐντὸς, qua in voce non ſemel a librariis apud noſtrum commiſſum eſt. Polyb. l. III: συνεδρεύσαντες ἐπ᾽ αὐτὸν τῶν Καρπησίων, ὃ σχεδὸν ἐστὶν ἰσχυρότατον ἔθνος τῶν κατ᾽ ἐκείνους τοὺς τόπους. Ubi interpres *Carpetanos* vertit, & ita profecto eos vocat Livius lib XXI, ibi eandem Hannib. hiſt. referens. Ex illo etiam liquet manifeſtiſſime, hos ultra Iberum ſitos fuiſſe. Etiam codicum manu exaratorum lectio noſtram emendationem confirmare videtur, nam in iis, quanquam probandum non ſit, legitur: τῶν ἐκ τοῦ Ἴβηρος ποταμοῦ.

[93] Κάῤῥαι, πόλις Μεσοποτ.] Oppidum Craſſi clade nobile, probe Bonchnas ſitum, teſte Stephano in Βόγχαι. Nomen habens a fluvio ejuſdem nominis, quem perperam noſter loco citato *Cyrum* vocat, uti ſuſpicatur Bochartus, qui urbem & fluvium a *Charan* Abrahami fratre nominatam docet Geog. Sac. lib. II cap. XIV. Carol. a S Paulo *Carrhas* vulgo *Orſa* appellari perhibet, quem vide in Oſrhoena.

[94] Τὸ ἐθνικὸν, Καῤῥηνός.] Numiſmata occurrunt cum inſcriptione ΚΑΡΡΗΝΩΝ apud Triſtanum, Spanhemium & alios. Ultimum gentile Καῤῥαῖος apud Dionem legitur.

[95] Κά-

ΚΑ'ΡΥΑ, [95] χωρίον τῆς Λακωνικῆς· A Θεόπομπος νέ. ὁ οἰκήτωρ [96] Καρυάτης, καὶ [97] θηλυκὸν Καρυάτις, καὶ Καρυαῖος, καὶ Καροιάς. καὶ Καροιάτις μέλισσα, ἀντὶ τοῦ Λακωνική. [98] Κάροια γὰρ, αὐτόθι τόπος.

ΚΑΡΥ'ΑΝΔΑ, [99] πόλις καὶ λιμὴν ὁμώνυμος, πλησίον Μύνδου καὶ Κῶ. Ἑκαταῖος B Καρύανδαν αὐτήν φησι. [1] τὸ ἐθνικὸν Καρυανδεὺς, ὡς Ἀλαβανδεύς. ἐντεῦθεν ἦν Σκύλαξ ὁ παλαιὸς λογόγραφος.

ΚΑ'ΡΥΣΤΟΣ, πόλις ὑπὸ [2] τῇ Ὄχῃ, ὄρει τῆς Εὐβοίας. ἀπὸ Καρύστου τοῦ Χείρωνος. Θεοδωρίδας Χειρωνίαν αὐτήν φησι. κεῖται δ' ἡ πό- C λις [3] πρὸς τῷ Μυρτώῳ πελάγει, ὑπὸ τῷ ὄρει Ὄχῃ. ἐκλήθη δὲ τὸ ὄρος [4] ἀπὸ τῆς ἐκεῖ ὀχείας, ἤτοι τῆς θεῶν μίξεως, Διὸς καὶ Ἥρας· [5] ἢ διὰ τὸ τὰ πρόβατα κυίσκεσθαι, ὀχευόμενα ἐν τῷ τόπῳ·

CARYA, locus Laconicæ, de quo Theopompus libro LV. Incola, Caryates, & fœmininum, Caryatis: & Caryæus, & Carœenſis, & Carœatis apis pro Laconica. Carœa enim ibidem locus eſt.

CARYANDA, urbs & portus ejuſdem nominis prope Myndum & Co. Hecatæus hanc Caryandam appellat. Gentile, Caryandenſis, uti Alabandenſis. Hinc erat Scylax antiquus hiſtoricus.

CARYSTUS, urbs ſub Ocha, Eubœæ monte, quæ a Caryſto Chironis filio nomen habet. Hanc Theodoridas Chironiam vocat. Sita eſt civitas prope Myrtoum mare, ſub monte Ocha, qui ſic dictus eſt ἀπὸ τῆς ὀχείας i. e. a coitu, ſive a deorum Jovis & Junonis concubitu: vel quod oves ibidem initæ conceperint:

[95] Κάρυα, χωρίον τῆς Λακωνικῆς.] Voſſianus cod. Κάροια, χωρ. Λακ. ὁ οἰκήτωρ καροιάτης, καὶ θηλυκὸν Καροιάτις. & ſic omnia gentilia a primitivo deducta in medio habent οι pro υ, cujus ſcripturæ veſtigia in omnibus editis remanſere; quia autem ſeries literarum hoc non patiebatur, eam loco movere & mutare non ſuſtinui. Suadebat etiam τὸ Κάροια præferre canon apud Etymologici Mag. auct. in voce Τροία· τὰ διὰ τοῦ οια θηλυκὰ δισύλλαβα καὶ προπαροξύτονα, διὰ τῆς οι διφθόγγου γράφεται) &c. τὰ δὲ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, ἅπαντα διὰ τοῦ υ ψιλοῦ γράφεται· οἷον στυῖα, κοθυῖα, ἰξυῖα &c. Cæterum Xenophon, Lucianus, & Pauſanias loci nomen Καρύας fecerunt, quæ duplices ſunt, alteræ Laconicæ, alteræ Arcadicæ. Pauſanias lib. III: Τρίτη δὲ ἐκ τῆς ὁδοῦ τῆς εὐθείας ἐμβαλόντι κατὰ τὰ δεξιά ἐς Καρύας ἄγει, καὶ ἐς τὸ ἱερὸν τῆς Ἀρτέμιδος· τὸ γὰρ χωρίον Ἀρτέμιδος καὶ νυμφῶν ἐστιν αἱ Καρύαι, καὶ ἄγαλμα ἕστηκεν Ἀρτέμιδος ἐν ὑπαίθρῳ Καρυάτιδος· χοροὺς δὲ ἐνταῦθα αἱ Λακεδαιμονίων παρθένοι κατὰ ἔτος ἱστᾶσι, καὶ ἐπιχώριος αὐταῖς καθέστηκεν ὄρχησις. Caryæ vero Arcadicæ variis in locis lib. VIII a Pauſania commemorantur.

[96] Καρυάτης.] Occurrit apud Pauſ. lib. citato ΚΑΡΥΑΤΑΙ, ſed apud Vitruvium lib. I CARYATES, quod tertiæ declinationis eſt. *Carya civitas Peloponneſi cum Perſis hoſtibus contra Græciam conſenſit. Poſtea Græci per victoriam glorioſo bello liberati, conſilio Caryatibus bellum indixerunt.*

[97] Τὸ θηλυκὸν Καρυάτις.] Ex MSS inſeruimus τὸ θηλυκὸν, quod non erat in editis. Hoc nomine inſignitur Diana apud Caryatas, & feſtum quod in ejus honorem virgines Laconicæ, choreas agentes, celebrabant. Vide Pauſ. loco jam aliquoties allegato: cui adde Diomedem Grammaticum lib. III: *Quo tempore, adventante Xerxe in Græciam, omnes, deſerta Laconia, metu barbarorum perterriti, in diverſas partes fugiſſe creduntur: & cum virgines timore laterent, ex hoc eveniſſe, ut eo die, quo ſolitus erat chorus virginum Dianæ Caryatidi hymnum canere, nemo ad Solenne ſacrum inveniretur.* Illud Saltationis genus *Caryatiſſare* appellabant, teſte Luciano de Saltat. ita enim ille: Λακεδαιμόνιοι μὲν, ἄριστοι Ἑλλήνων εἶναι δοκοῦντες, παρὰ Πολυδεύκους καὶ Κάστορος καρυατίζειν μαθόντες, ὀρχήσεως δὲ καὶ τοῦτο εἶδος, ἐν Καρύαις τῆς Λακωνικῆς διδασκόμενον, ἅπαντα μετὰ μουσῶν ποιοῦσιν.

[98] Κάροια γὰρ, αὐτόθι τόπος.] Non duntaxat ſic locus Laconicæ appellabatur, ſed etiam Nympha quædam, quæ forte loco nomen dedit. Erat hæc filia Dionis regis Laconicæ, qui habuit uxorem Inphiteam Prognai filiam, teſte Servio ad Eclog. VIII Virg. ubi deinde hæc addit: *Caræam vero quam amaverat, in eodem monte in arborem ſui nominis vertit, quæ Latine nux dicitur; quod poſtea Diana ita factum Laconas docuit. Unde templum Caruſatidi Dianæ a Laconibus conſecratum.* Sed male heic legitur *Caryſatidi*, pro *Carœatidi* vel *Caryatidi*.

[99] Πόλις καὶ λιμὴν ὁμώνυμος.] Sic reſcribendum judicavi, cum male in editis repræſentaretur λίμνη, quod vitium ſine dubio noſter hauſit ex depravato Strabone, ubi hodie ſic legitur lib. XIV: Καὶ μετὰ ταύτην Βαργυλία, καὶ αὕτη πόλις· ἐν δὲ τῷ μεταξὺ Καρυάνδα λίμνη, καὶ νῆσος ὁμώνυμος ταύτῃ, ἣν ᾤκουν Καρυανδεῖς· ἐντεῦθεν δ' ἦν καὶ Σκύλαξ ὁ παλαιὸς συγγραφεύς. Verum ibi legendum eſſe λιμὴν, ex ipſo Scylace evidenter apparet, ita enim ille: Καρύανδα νῆσος καὶ πόλις καὶ λιμὴν, οὗτοι Κᾶρες.

[1] Τὸ ἐθνικὸν, Καρυανδεύς.] Gentile hoc genuinum & probum eſſe ex Strabone atque aliis ſatis conſtat, ſed etiam Καρυανδηνὸς veteres uſurparunt. Conſt. Porphyrog. de Scylace: Οὔτε μὴν Σκύλαξ ὁ Καρυανδηνὸς, οὔτε ἄλλος τις τῶν ἱστορίαν γεγραφότων. Et Avienus Rufus in oræ maritimæ deſcriptione:

Hecatæus iſtic quippe erit Mileſius,

Hellanicuſque Lesbius, Phileus quoque

Athenienſis, Caryandeus Scylax.

[2] Τῇ Ὄχῃ, ὄρει.] Sic emendavi: peſſime enim in vulgatis legitur πόλει. Emendatio hæc ex ſequentibus ſatis confirmatur. Et ſic quoque Strabo lib. X unde hæc tranſcripta videntur: Κάρυστος δ' ἐστὶν ὑπὸ τῷ ὄρει τῇ Ὄχῃ· πλησίον δὲ τὰ Στύρα καὶ τὸ Μαρμάριον.

[3] Πρὸς τῷ Μυρτώῳ πελάγει.] Accuratius Archiepiſcopus Theſſalonicenſis ad Iliad. B. tradit e regione Chii urbem eſſe ſitam, ad mare Myrtoum: Κεῖται δέ φασι Κάρυστος ἀντικρὺ Χίου, ἐφ' ᾧ τὸ ἐκεῖ τὸ Μυρτῷον πέλαγος πλατύ· ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Καρύστου υἱοῦ Χείρωνος· ἐξ οὗ καὶ Χειρωνία ποτὲ ὠνομάσθη.

[4] Ἀπὸ τῆς ἐκεῖ ὀχείας, ἤτοι τῆς θεῶν μίξεως.] In vulgatis libris legebatur, ἀπὸ τῆς τῶν θεῶν μίξεως, & ferme dixeris nihil in illis verbis deſiderari: qui vero rem attentius & apertis oculis inſpexerit, fatebitur iſtam deeſſe vocem, unde Ὄχη originem ſumſit, quam ex Euſtathio qui verbis Stephani uſus eſt, huc revocavimus, ita enim ille ad Iliad. B. Ἐκλήθη δ' Ὄχη, ἢ διὰ τὸ ἐξέχειν, ἐξ οὗ ὡς εἴρηται καὶ τὸ ὄχα ἐπίρρημα, ἢ κατά τινας παλαιοὺς ἀπὸ τῆς ἐκεῖ ὀχείας, ἤτοι μίξεως Διὸς καὶ Ἥρας· ἢ διὰ τὸ αὐτόθι τῶν προβάτων ὀχείαν. ἢ διὰ τὴν τροφήν. (Sic lege, non ἤδη δὲ καὶ τροφήν.) Ἀχαιοὶ γὰρ τὴν τροφὴν, ὀχὴν λέγουσιν ἐκτείνοντες, εἰς διαστολὴν τῆς ὀξέως ὄχης.

[5] Ἢ διὰ τὴν τροφήν.] Etiam hæc verba in omnibus libris non conſpiciuntur, quæ tamen neceſſario requirebantur, ut ſenſus eſſet facilis & perſpicuus. Eadem quoque ex Euſtathio reduximus, cujus verba præcedenti commentario allegavimus.

πω. οἱ γὰρ Ἀχαιοὶ [6] τὴν τροφὴν ὀχὴν φασι. λέγεται [7] καὶ ἡ Ὄχη τὸ ὄρος, καὶ [8] ἀρσενικῶς, ὁ Ὄχης. ἐν ταύτῃ τῇ πόλει γίνεται λίθος, ἡ ξαινομένη, καὶ ὑφαινομένη, ὥς τι [9] τῇ ὑφῇ χειρόμακτρα γίνεσθαι· ῥυπωθέντα δὲ, εἰς φλόγα βάλλεσθαι, B καὶ ἀποκαθαίρεσθαι [10] τὸν πίνον τῇ πλύσει παραπλησίως. ἐκαλεῖτο καὶ δὲ Αἰγαία, [11] ἀπὸ Αἴγωνος τοῦ δυνασεύοντος, ἀφ᾽ οὗ καὶ τὸ πέλαγος Αἰγαῖον. ἔστι καὶ Καρυστὸς [12] ἐν τῇ Λακωνικῇ, τόπος τῆς Αἰγύος πρὸς Ἀρκα- C δίαν, ἀφ᾽ οὗ Καρύστιον οἶνον Ἀλκμὰν ἔφη, καθὰ Στράβων δεκάτῃ. τῆς προτέρας [13] τὸ ἐθνικὸν, Καρύστιος. ἐν ᾗ τὸ [14] λατόμιον τῶν Καρυστίων κιόνων. καὶ θηλυκὸν, Καρυστία.

ΚΑΡΧΗΔΩΝ, [15] μητρόπολις Λιβύης, D διασημοτάτη πόλις (Χαλκηδὼν δὲ τῆς Βιθυνίας, [16] διὰ τοῦ λ καὶ κ) ἀπὸ Καρχηδόνος Φοίνικος. ἐκαλεῖτο δὲ καινὴ πόλις, καὶ Καδμεία, καὶ Οἰνοῦσσα, [17] καὶ Κακκάβη. [18] τοῦτο

ceperint: vel ab alimento, Achæi enim alimentum ὀχὴν appellant. De monte dicitur, hæc Ocha, & genere maſculino, hic Oches. In illa urbe naſcitur lapis, qui plectitur texiturque, adeo ut ex eo textura mantilia conficiantur, quæ ubi ſordes contraxere, in flammam injecta, a ſordibus purgantur, quemadmodum lotione linteorum maculæ eluuntur. Vocabatur etiam Ægæa ab Ægone loci dynaſta, a quo etiam mare Ægæum nomen habet. Eſt quoque Caryſtus in Laconica locus Ægyis, prope Arcadiam, unde vinum Caryſtium Alcman dixit, auctore Strabone lib. x. Prioris gentile eſt Caryſtius. Ibi eſt lapidicina Caryſtiarum columnarum. Eſt & fœmininum Caryſtia.

CARCHEDON, Latinis *Carthago*, metropolis Libyæ (*Chalcedon* vero Bithyniæ per l & c) a Carchedone Phœnice nomen habet. Appellabatur etiam Nova Urbs, & Cadmea, & OEnuſſa, & Caccabe, quod vernaculo

[6] Τὴν τροφὴν ὀχὴν] In libris editis male legebatur ὄχην cum accentu in penultima: Sed monente Euſtathio cum mutavimus & in ultima collocandum cenſuimus, ut differentia ſit inter τὸ Ὄχη montis nomen, & ὀχὴ nutrimentum. Heſychius: Ὀχή, τροχὴ, τροφὴ, καὶ ὄρος Εὐβοίας, καὶ τροχός.

[7] Καὶ ἡ Ὄχη.] Et hæc verba etiam ab omnibus libris abſunt, quæ tamen auctoritate Euſtathii inſerere placuit, docentis iſtam vocem utroque genere uſurpari ad Iliad. B. Λέγεται δέ φασιν ἡ Ὄχη αὕτη, καὶ ἀρσενικῶς ὁ Ὄχης.

[8] Ἀρσενικῶς.] Sic bene Xylandriana. Veneta & Florentina: λέγεται δὲ ἄρσεν.

[9] Τῇ ὑφῇ.] Optime correxit Holtmannus: in prioribus enim editionibus excuſum erat peſſime: ὥστε τὸ φησὶ χειρόμακτρα γίνεσθαι, quam depravatam lectionem etiam in MSS reperi. De hoc lapide, quæ hic referuntur, noſter hauſit ex Strab. lib. x: Ἐν δὲ τῇ Καρύστῳ, καὶ ἡ λίθος φύεται ἡ ξαινομένη καὶ ὑφαινομένη, ὥστε τὰ ὑφάσματα (libri MSS teſte Caſaubono τὰ ὕφη, ſed legendum τῇ ὑφῇ·) χειρόμακτρα γίνεσθαι, ῥυπωθέντα δ᾽ εἰς φλόγα βάλλεσθαι καὶ ἀποκαθαίρεσθαι τῇ πλύσει τῶν λίνων παραπλησίως. Plutarchus ſua ætate hunc lapidem defeciſſe perhibet, lib. de Oracul. defectu. Multa quoque Sotacus apud Apollonium in hiſtor. mirab. de natura hujus lapidis refert, ut & Dioſcorides atque alii.

[10] Τὸν πίνον.] Euſtathius legebat τοῦ πίνου in verbis ſupra allegatis.

[11] Ἀπὸ Αἴγωνος] Nonnius ad Goltzii numiſmata emendat, ἀπὸ Αἰγαίωνος, & ſic quoque legebat Euſtathius ad Iliad. B. Ἐκαλεῖτο δὲ ἡ Κάρυστος καὶ Αἰγαία ἀπὸ Αἰγαίωνος δυνάστου, ἀφ᾽ οὗ καὶ πέλαγος Αἰγαῖον. Et ita quoque Latini hunc appellarunt. Solinus cap. XI: *Briareo enim rem divinam Caryſtii faciunt, ſicut Ægæoni Chalcidenſes.* Sic quoque Heſychius: Αἰγαίων, ἐναλιος θεός· οἱ δὲ Βριάρεως, καὶ ὁ Κρόνος. Et non aliter Scholiaſt. Apollonii, Servius & alii. Sed pace Nonnii dixiſſe liceat, Salmaſio ad Solinum pag. 178 perinde eſſe, ſive *Ægon*, ſive *Ægæon* dixeris. Statius lib. v.

Dii Pelagi ventiſque & Cycladas Ægæoni
Amplexo. —— ——

Et eodem libro:

—— —— *Quas ſpumifer adſilit Ægon*

Maneat ergo ἀπὸ Αἴγωνος, quod nulla emendatione indiget.

[12] Ἐν τῇ Λακωνικῇ] Non ſunt hæc verba in editis, ſed ut ſitus eſſet notior, ex Strabone tranſcripſimus, a quo omnia de vino Caryſtio noſter hauſit, ita enim Geographus lib. x. Κάρυστος δ᾽ ἐστὶ καὶ ἐν τῇ Λακωνικῇ τόπος τῆς Αἰγύος πρὸς Ἀρκαδίαν, ἀφ᾽ οὗ Καρύστιον οἶνον Ἀλκμὰν εἴρηκε. In alia opinione verſatur Euſtathius, vinum ſcilicet Caryſtium nomen habere juxta Alcmanem, ab Arcadica Caryſto, ſed ſecundum Strab. a Laconica, ita enim ille: Ὁ δὲ παρὰ τῷ Ἀλκμᾶνι Καρύστιος οἶνος, οὐκ ἐντεῦθεν λέγεται, ἀλλὰ ἀπὸ Καρυστοῦ Ἀρκαδικοῦ, κατὰ δὲ τὸν γεωγράφον ἀπὸ Λακωνικῆς Καρυστοῦ. Verum in alia ſententia verſari Strabonem ex verbis jam citatis clariſſime liquet.

[13] Τὸ ἐθνικὸν, Καρύστιος.] Si mei arbitrii res foret, corrigerem Καρύστιος, quod paſſim eſt in uſu. Omnes tamen libri conſtanter Καρυστίας agnoſcunt, quod mihi admodum eſt ſuſpectum de menda. Apud Ovidium lib. III Faſt. *Caryſtaus* occurrit:

Quaque Caryſtæus frangitur unda vadis.

[14] Λατόμιον τῶν Καρυστίων κιόνων.] Etiam hæc deſumpta ſunt ex Strabonis lib. x. Sed is locum, ubi Caryſtiæ columnæ exſcinduntur, Marmarium appellat. Paſſim apud antiquos harum columnarum memoria reperitur, apud Jul. Capitolinum in Gordiano tertio, & alios quam plurimos.

[15] Μητρόπολις Λιβύης.] Carthaginem totius Africæ metropolim fuiſſe lucutenter teſtatur Salvianus lib. VII de Gub. Dei: *Nec diſcurram per loca ſingula, aut cunctas diſcutiam civitates, ne ſtudioſe videar quærere atque inveſtigare quæ dicam: Una tantum univerſarum illic urbium principe, & quaſi matre contentus ſum: illa ſcilicet Romanis arcibus ſemper æmula, armis quondam & fortitudine, poſt ſplendore & dignitate, Carthaginem dico, & urbi Romæ maxime adverſariam, & in Africano orbe quaſi Romam.*

[16] Διὰ τοῦ λ καὶ κ.] Ita ex MSS emendavimus: in vulgatis διὰ τοῦ λκ legebatur, non inſerta voce copulativa.

[17] Καὶ Κακκάβη. Eandem urbis deſcriptionem ex noſtro hauſit Euſtathius ad Dionyſ. prætermittens nomen Οἰνοῦσσα, quod etiam aliis incognitum eſt: Καρχηδὼν ἡ πόλις, ἀπὸ Καρχηδόνος τινὸς ἀνδρὸς Φοίνικος· ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Καινὴ πόλις καὶ Καδμεία καὶ Κακκάβη, ὅπερ τῇ ἐγχωρίῳ διαλέκτῳ ἵππου κεφαλήν. Antonius Auguſtinus ſe poſſidere tradit numiſma Carthaginenſe argenteum, in cujus altera parte conſpicitur caput equi elegantiſſime pictum, cum literis ad infimum collum, ex quibus nomen ΚΑΚΚΑΒΗ colligitur. In quo demonſtrando etiam multum operis collocavit doctiſſimus Triſtanus tom. I pag. 88, & II pag. 549. Et profecto Carthaginis conditores unanimiter teſtati ſunt, jacientes prima urbis fundamenta, inter fodiendum caput equi fuiſſe repertum. Juſtinus lib. XVIII: *Ibi quoque caput equi repertum, bellicoſum fortemque populum futurum ſignificans, urbi auſpicatam ſedem dedit.* Virgil. lib. I Æneid.

Effodere

[18] τούτῳ δὲ, καὶ τὴν οἰκείαν αὐτῶν λέξιν, ἵππου κεφαλὴ δηλοῦται. ἔστι δὲ καὶ ἄλλη Καρχηδὼν πόλις Ἰβηρίας· [19] ἐκαλεῖτο δὲ καὶ αὐτὴ καινὴ πόλις. ἔστι δὲ καὶ [20] Ἀρμενίας Καρχηδὼν, ὡς Εὐτρόπιός φησιν. [21] ὁ πολίτης, Καρχηδόνιος. Καρχηδόνιος ἦν σοφὸς μέγας, καὶ Κλειτόμαχος ὁ Διογνήτου, ὃς ἐκαλεῖτο Ἀσδρούβας, φιλόσοφος Ἀκαδημαϊκὸς, διάδοχος Καρνεάδου τῆς Κυρηναϊκῆς σχολῆς, [22] ὃς καὶ ἔτει ἐλθὼν Ἀθήναζε, ἄμοιρος ἦν τῶν πρώτων στοιχείων καὶ ταῦτα μανθάνων, [23] ἠκροάσατο Καρνεάδου.

ΚΑ'ΣΙΟΝ, ὄρος καὶ πόλις Αἰγύπτου, [24] πρὸς τῷ Πηλουσίῳ. ἐκλήθη δὲ ἀπὸ τῆς Κυκλάδος νήσου, ἢ [25] ἀπὸ Κάσου τοῦ Κλεομάχου· ἀφ' οὗ [26] καὶ Κασίου Διὸς ἱερόν. ὁ πολίτης, Κασιώτης, ὡς Πηλουσιώτης. καὶ θηλυκὸν, Κασιῶτις.

A culo ipſis ſermone *equi caput* ſignificat. Eſt & alia Carthago Iberiæ civitas, quæ etiam Nova Urbs vocabatur. Eſt præterea Armeniæ Carthago, cujus Eutropius meminit. Civis, Carthaginenſis. Et Clitomachus ſapientia ex- B cellens Diogeniti filius, Carthaginenſis erat. Hic nominabatur Aſdrubal, Academicæ ſectæ philoſophus, & in Cyrenaïca ſchola Carneadis ſucceſſor. Hic octavo & vigeſimo ſuæ ætatis anno Athenas petiit, primis elementis imperi- C tus: verum hæc addiſcens, Carneadem audivit.

CASIUM, mons & urbs Ægypti juxta Peluſium. Sic autem vocatur ab inſula Cycla- D dum, vel a Caſo Cleomachi [*patre*.] Unde & Caſii Jovis templum. Civis, Caſiota, uti Peluſiota, & genere fœmin. Caſiotis: & poſſeſſivum,

Effodere loco ſignum, quod regia Iuno
Monſtrarat, caput acris equi. ----

Silius lib. II:

Oſtentans caput effoſſa tellure repertum
Bellatoris equi ---- ----

De voce ΚΑΚΚΑΒΗ & vera ejus origine, non contemnenda leguntur apud CL. Bochartum lib. I cap. XXIV de Phœn. Colon.

[18] Τούτῳ δὲ.] Cod. Voſſian. τοῦτο δὲ. Et ſic quoque in editione Veneta atque Florentina excuſum video,

[19] Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ αὐτὴ Καινὴ πόλις.] Sita eſt urbs in Hiſpania Terraconenſi in ora Conteſtanorum, non longe a Murcia & Scombraria promontorio, hodie *Cartaiena* ſive *Cartagena* dicitur. Frequentiſſima apud Græcos & Latinos hujus urbis celebratur memoria. Polyb lib. III: Παραχειμάζων εἰς Καινὴν πόλιν, ἣν εἰσανεὶ πρόσχημα καὶ βασίλειον ἂν ἐν τοῖς Καρχηδονίων τόποις ... Sic expreſſere conditores antiquum Carthaginis nomen, quod fuit *Carthada*, teſtibus Solino aliiſque. *Kartha hadath*, vel *Kartha hadatha*, unde contractum *Carthada*, id eſt *nova urbs* καινὴ πόλις· Verba Solini ſunt: *Eliſſa mulier extruxit & Carthadam dixit, quod Phœnicum ore exprimit civitatem novam.* Ex Carthada factum eſt Καρχηδὼν Græcorum, χ & θ permutatis, quod Siculorum eſt proprium, pro ὄρνιθες pronunciantium ὄρνιχες, annotante Salmaſio ad Solinum pag. 322. & Bocharto de Phœnic. col. pag 512. Illud autem Græcorum Καρχηδὼν, & Latinorum *Carthago* & urbi Libycæ & Hiſpanicæ fuit commune.

[20] Ἀρμενίας Καρχηδὼν] Noſter Eutropium teſtem advocat, ut probet in Armenia etiam Carthaginem fuiſſe ſitam. Verum hæc nequaquam ex Eutropio innoteſcet. Ut ſæpenumero in depravatos codices noſter incidit, ita quoque in vitiatum Eutropii locum, ubi Καρχηδόνος pro Καλχηδόνος male exaratum erat. Non alium locum noſter apud Eutropium reſpicere poteſt, quam lib VI cap. V: ubi de Lucullo & Cotta Coſſ. loquitur, adverſus Mithridatem miſſis, poſt mortem Nicomedis regis Bithyniæ, qui populum Romanum teſtamento hæredem conſtituerat: Καὶ Κόττας μὲν περὶ Χαλκηδόνα τῇ ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου συμμίξας ἡττήθη, ... Teſtantur editores, heic Καρχηδόνος ſcriptum fuiſſe; ſeu quia loquitur de urbe ad Boſporum ſita, nulla alia quam Χαλκηδὼν intelligi poteſt. Cenſeo tamen in Armeniæ, & Cavæ Syriæ colliminio fuiſſe Carthaginem, nam Καρχηδόνος ... Abbates extitere Paulus & Acacius, quorum epiſtola Epiphanii libris additur

[21] Ὁ πολίτης, Καρχηδόνιος. Καρχηδόνιος ἦν σοφὸς μέγας &c] Xylander in ſua editione hunc locum defectus ſigno notavit. Menagius huic loco in notis ad Diog. Laërtium pag. 110 medicinam faciens, ſecundum illud Καρχηδόνιος interpoſuit, cui nos τὸ ἦν adjecimus. Lacunam hanc peperit ſcribarum imperitia, eandem vocem repetere non audentium: ſic tamen olim, vel ſaltem ad hunc modum a Stephano fuiſſe ſcriptum manifeſte liquet ex Euſtathio ad Dionyſ. Ἐξ αὐτῆς φασὶ Κλειτόμαχον εἶναι τὸν Ἀκαδημαϊκὸν φιλόσοφον, τὸν καὶ Ἀσδρούβαν καλούμενον, ὃς ἠκροάσατο τοῦ σοφοῦ Καρνεάδου ... ἐλθὼν Ἀθήναζε ἄμοιρος (φασὶ) καὶ τῶν πρώτων στοιχείων, καὶ ὅμως ... φύσεως, καὶ ... μελέτῃ εἰς πολυσοφίαν ἐλάσας, Vel ſcripſit itaque Stephanus, Καρχηδόνιος ἦν, vel ἐξ αὐτῆς ἦν, quod eodem profecto redibit, nam nemo adeo divinus eſt, ut iſta elementa revocet, ſed ſenſum ſatis commodum atque probabilem. Carthaginenſem fuiſſe hunc Clitomachum, etiam aſſeverat Plutarchus Oratione ſec. de Fortuna Alexandri Mag. Θαυμάζομεν τὴν Καρνεάδου δύναμιν, ὅτι Κλειτόμαχον, Ἀσδρούβαν καλούμενον ..., καὶ Καρχηδόνιον τὸ γένος, Ἑλληνίζειν ἐποίησε. Huic addi poteſt Diogenes Laërtius, qui hujus Philoſophi vitam deſcripſit.

[22] Ὅς καὶ ἔτει ἐλθὼν Ἀθήναζε. Cod. Voſſ. ὃς καὶ ..., & ſic quoque editiones Aldina Florentinaque, quin etiam Euſtathius hanc lectionem eſt ſequutus. Diogenes Laërtius perhibet, Clitomachum quadraginta annos natum, Athenas contendiſſe, ut a Carneade inſtitueretur: ſed ex Stephano & Euſtathio, Diogenem Laertium emendari oportere, cenſet cl. Voſſius

[23] Ἠκροάσατο] Libri editi male ἀκροάσατο. Quod repoſuimus, genuina eſt lectio, & Euſtathii auctoritate moti fecimus Sic quoque emendandum cenſet Salmaſius in margine ſui libri

[24] Πρὸς τῷ Πηλουσίῳ] Eadem hæc verba, cum de montis Caſii ſitu apud Strab. lib. XVI. inveniantur, metuo ne inde hanc ſectionem confecerit Stephanus: Ἔστι δ' ... εἰς τὸ Κάσιον τὸ πρὸς Πηλουσίῳ μικροῦ πλείους ἢ χίλιοι στάδιοι Putant Caſium montem in Sacris Lit. appellari *Sinai*, ubi Deus cum Moſe loquutus eſt. Alius hoc nomine mons eſt in Syria Antiochena, cujus meminit Plinius lib. V cap. XXII. Vide plura de hiſce montibus apud Salmaſium ad Spartianum.

[25] Ἀπὸ Κάσου τοῦ Κλεομάχου.] Videtur legendum, uti infra in Κάσος, Κλεομάχου πατρός. Ne heic Caſum Cleomachi filium intellexiſſe videatur.

[26] Καὶ Κασίου Διὸς ἱερόν.] Hæc quoque verba apud Strabonum lib. jam citato leguntur, ubi Pompeii Magni ſepulchrum meminit. Ἔστι δὲ τὸ Κάσιον θινώδης τις λόφος ἀκρωτηριάζων, ἄνυδρος, ὅπου τὸ Πομπηΐου τοῦ μεγάλου σῶμα κεῖται, καὶ Διός ἐστιν ἱερὸν Κασίου. Hinc apud Lucan. lib. VIII legimus:

---- ---- *Manesque tuos placare jubebit,*
Et Caſio præferre Iovi. ---- ----

[27] Κα-

τις. καὶ τὸ κτητικὸν, Κασιωτικός. ἀφ' οὗ ἐν τῇ συνηθείᾳ, τὰ [17] Κασιωτικὰ ἱμάτια.

ΚΑΣΜΕ'ΝΗ, πόλις Σικελίας. Ἡρόδοτος ζ. ὁ πολίτης Κασμεναῖος καὶ Κασμεναία.

ΚΑ'ΣΟΣ, μία τῶν Κυκλάδων.

Οἳ δ' ἄρα Νίσυρόν τ' εἶχον, Κράπαθόν τε, Κάσον τε

[18] ἐκαλεῖτο δ' Ἄμφη, καὶ Ἀστράβη. κέκληται δὲ ἀπὸ τοῦ Κάσου, τοῦ Κλεομάχου πατρός. ἀπῴκισαν δὲ τῆς νήσου καὶ τὸ [19] ἐν Συρίᾳ ὄρος Κάσιον. ἔστι καὶ [20] ἑτέρα Περσίδος, καὶ πόλις. καὶ τὸ ἐθνικὸν, Κάσιος.

[21] ΚΑΣΠΑ'ΠΥΡΟΣ, πόλις Γανδαρική, Σκυθῶν ἀκτή, Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ.

ΚΑ'ΣΠΕΙΡΟΣ, πόλις Πάρθων, προσεχὴς τῇ Ἰνδικῇ. Ἡρόδοτος γ'. [22] τὸ ἐθνικὸν, [23] Κάσπειροι, ὡς Διονύσιος ἐν γ Βασσαρικῶν.

Ἔνθά τε Κάσπειροι περικλειτοί, ἐν δ' Ἀρηνοί.

καὶ πάλιν·

Κοσσαῖος γενεὴν Κασπειρόθεν, ὅς ῥά τε πάντων
Ἰνδῶν ὅσσοι ἔασιν, ἀφάρτερα γοῦνατ' ἔχουσιν.
Ὅσσον γάρ τ' ἐν ὄρεσσιν ἀριστεύουσι λέοντες,
Ἢ ὁπόσα δελφῖνες ἐνὶ ἁλὸς ἠχηέσσης,
Αἰετὸς ἐν ὄρνισι μεταπρέπει ἀγρομένοισιν,
Ἵπποι τε πλαγιέντες ἐνὶ πεδίοιο θέοντες.
Τόσσον ἐλαφρότατοι πάντων προφέρουσι πόδεσσι
Κάσπειροι κατὰ φῦλα, τά τ' ἄφθιτος ἐλλαχὶν ἠώς.

ἴδε

vum, Caſioticus. Unde quoque Caſiotica veſtimenta in uſu ſunt.

CASMENE, oppidum Siciliæ, de quo Herodotus lib. VII. Oppidanus, Caſmenæus, & Caſmenæa.

CASUS, una Cycladum.

Qui vero Niſyrum incolebant, Carpathumque Caſumque.

Appellabatur vero Amphe & Aſtrabe. Sic autem dicta eſt a Caſo Cleomachi patre. Ex hac inſula in Caſium Syriæ montem colonia deducta eſt. Alia quoque Perſidis eſt, & urbs. Et gentile, Caſius.

CASPAPYRUS, urbs Gandarica, Scytharum vero littus, auctore Hecatæo in Aſia.

CASPIRUS, urbs Parthorum, Indiæ proxima. Herodotus lib. III. Gentile Caſpiri, quo utitur Dionyſius lib. III Baſſaricorum:

Inter alios Caſpiri pedibus celebres, atque Arieni.

Et rurſum:

Coſſæus genere Caſpirenſis. Hi omnium
Indorum quotquot ſunt, celeriora genua habent.
Quantum enim in montibus virtute præſtant leones,
Vel quantum delphines in mari ſonoro,
Aquila inter agreſtes aves excellit,
Equique in plano campo currentes:
Tantum citiſſimi omnium pedibus excellunt
Caſpiri inter gentes, quas intaminata aurora ſortita eſt.

Quem-

[17] Κασιωτικὰ ἱμάτια.] Perperam, uti ſcribit Salmaſius ad Spartianum, viri docti hanc lectionem ſollicitant, cum eam Euſtathius ad Dionyſ. agnoverit hiſce verbis: Ἔστι δὲ ἐν Κάσιον Ἡρόδοτος ὁρίζειν φησὶ τὴν Αἴγυπτον καὶ τὴν Συρίαν, καὶ ὅτι τις τῶν ἰδιωτικῶν Κασιωτικὰ ὑφάσματα λεγόμενα, ἐκ τοῦ ... Κάσιον ὄρος τὴν ἀρχὴν τῆς κλήσεως δύναται λαβεῖν, ὡς ἐπισημαίνεται ὁ γράψας τὰ ἐθνικὰ, ἐν λόγῳ ... τὰ Κασιωτικὰ ἱμάτια.

[18] Ἐκαλεῖτο δ' Ἄμφη καὶ Ἀστράβη. Dubito vehementer, an hæc vera ſit hujus loci lectio, nam perhibet Plinius, non *Amphen*, ſed *Achnen* hanc inſulam fuiſſe dictam, ita enim ille lib. V cap. XXXI: *Rhodiorum inſula Carpathus, quæ mari nomen dedit; Caſos, Achne olim.* Alibi latet & latebit error, donec aliunde lux affulgeat. Etiam *Aſtraben* vocatam fuiſſe, idem Plinius ſcribit. lib. IV cap. XII: *Caſus, quæ Aſtrabe. Cimolus, quæ Echinuſſa.*

[19] Ἐν Συρίᾳ ὄρος Κάσιον.] Hæc non ſunt interpretanda de monte Caſio ad Peluſium, ſed de monte Caſio Antiochiæ vicino. Hic mons tantæ altitudinis eſſe perhibetur, ut ſolis ortus inde videatur quarta fere noctis vigilia. Vide Plinium & Solinum, quorum loca conciliat vir Maximus ad Spartianum. Hunc montem plurimi aſcenderant, ut ſolis exortus luſtrarent. De Adriano refert Spartianus: *Sed in monte Caſio, quum videndi ſolis ortus gratia, nocte aſcendiſſet, imbre orto, fulmen decidens hoſtiam & victimarium ſacrificanti afflavit.* Et Marcellinus de Juliano: *Denique præſtituto feriarum die Caſium montem aſcendit nemoroſum & tereti ambitu in ſublime porrectum: unde ſecundis gallicinis videtur primis ſolis exortus.*

[20] Ἑτέρα Περσίδος. Fortaſſis noſter intelligit *Caſiam*, promontorium Carmaniæ, quæ regio verſus orientem Perſidi adhæret. Caſiæ meminit Marc. Heracleota in Carmaniæ Periplo: Ἀπὸ δὲ Τησῶν πόλεως εἰς Ὑδρακοῦ ποταμοῦ ἐκβολὰς, στάδια σ'. ἀπὸ δὲ τοῦ Ὑδρακοῦ ποταμοῦ ἐκβολῶν ἐπὶ Κασίαν ἄκραν στάδια υ'. ἀπὸ δὲ Κασίας ἄκρας εἰς Κυίζα λιμένα στάδια σι'. Sed male in Ptolemæo lib. VI. legitur Βάγια, ita enim ibi: Τησὸν πόλις, Ὑδρακοῦ ποτ. ἐκβολαὶ, Βάγια ἄκρα, Κυίζα λιμήν. Sed ibi Κασία reponendum exiſtimo.

[21] Κασπάπυρος.] Bis Herodotus lib. III & IV hujus urbis meminit, eam Κασπάτυρον appellans. Ex hac urbe Scylax Caryandenſis a Dario mittebatur, ut exploraret ubi Indus mari ſe immergitur.

[22] Ἡρόδοτος γ.] Vereor profecto ne hæc verba ſint loco mota: Herodotus enim Caſpirorum memoriam libro III non celebrat, ſed *Caſpatyri* meminit, de qua urbe noſter egit præcedente ſectione: adeo ut hæc verba inde excidiſſe videantur.

[23] Κάσπειροι.] Hujus gentis etiam meminit Nonnus in

ἔδει οὖν ὡς Στάγειρος Σταγειρίτης, οὕτω Κάσπειρος Κασπειρίτης. ἀλλ' οἱ βάρβαροι Ἑλληνικὴν ἀναλογίαν οὐ φυλάττουσι.

ΚΑΣΠΙ´Α θάλασσα, οἱ ἐξ αὐτῆς Κάσπιοι, καὶ Κάσπιον ὄρος, καὶ Κάσπιοι ἄνδρες, καὶ Κασπία γῆ, καὶ Κάσπιον. [34] λέγεται καὶ Ὑρκανία ἡ Κασπία. [35] τινὲς δὲ ταύτας διακρίνουσι. φασὶ δὲ τὴν ἔξω θάλασσαν οἱ πολλοὶ τῶν βαρβάρων, Ὠκεανόν· οἱ δὲ τὴν Ἀσίαν οἰκοῦντες, μεγάλην θάλασσαν· οἱ δ' Ἕλληνες, Ἀτλαντικὸν πέλαγος. γίγνεται δὲ [36] Κασπιανὸς ἐκ τοῦ Κασπία, ὡς Καρδιανός.

ΚΑΣΑ´ΝΔΡΕΙΑ, [37] πόλις Μακεδονίας, πρὸς τῇ Θρᾴκῃ, ἡ πρὶν [38] Ποτίδαια λεγομένη, ἀπὸ Κασάνδρου τοῦ Ἀντιπάτρου. ὁ πολίτης, [39] Κασανδρεύς. [40] Ποσίδιππος δὲ κωμῳδίας ποιητὴς υἱὸς ἦν Κυνίσκου Κασανδρέως.

ΚΑΣΣΑΝΙ´ΤΑΙ [41], ἔθνος ἐν τῇ παραλίᾳ τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης· Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ αὐτῆς. ἐντεῦθεν [42] ἐκδέχεται τὸ τῶν Κασσανιτῶν ἔθνος.

ΚΑΣΣΑ´ΝΩΡΟΣ [43], πόλις Αἰγυπτία, ἧς μέμνηται Ἔφορος κς'. τὸ ἐθνικὸν, Κασσανωρίτης.

ΚΑΣ-

Qemadmodum igitur a Stagirus fit Stagirita, ſic a Caſpirus oportebat formari Caſpirita. Verum Barbari Græcam analogiam non ſervant.

CASPIUM mare, inde oriundi Caſpii appellantur, & Caſpius mons, & Caſpii viri, & Caſpia terra, & Caſpium. Mare Hyrcanum etiam Caſpium dicitur. Hæc maria nonnulli ita diſtinguunt. Exterius mare barbarorum multi Oceanum vocant, Aſiæ incolæ magnum mare, Græci vero Atlanticum pelagus. A voce Caſpia fit Caſpianus, uti Cardianus.

CASANDREA, urbs Macedoniæ juxta Thraciam (quondam Poſidæa dicta) a Caſſandro Antipatri filio nomen habens. Civis, Caſandrenſis. Poſidippus poëta Comicus, filius erat Cyniſci Caſandrenſis.

CASSANITÆ, gens in littore maris rubri, cujus Marcianus in Periplo meminit. Hinc excipit Caſſanitarum gens.

CASSANORUS, urbs Ægyptia, cujus meminit Ephorus lib. XXVI. Gentile, Caſſanorita.

CAS-

in Dionyſiacis lib. XXVI, ubi etiam cum Arienis conjunguntur.

Ζεῦγος δ' ἄγχια φῦλα, καὶ ἱππεμόλων Ἀρειμῶν,

Καὶ Ζαίων ἐκόρυσσε γυλιὸν καὶ φῦλον ἱέρων,

Κασπείρων τε φάλαγγα. —— ——

[34] Λέγεται καὶ Ὑρκανία ἡ Κασπία.] Hæc verba non melius quam de mari ſunt interpretanda: nam veriſſimum eſt, quoſdam auctores Caſpium & Hyrcanum mare pro eodem habuiſſe, adeo ut hic commode ſatis τὸ θάλασσα ſubintelligi poſſit. Strabo lib. 11: Καλεῖται δὲ αὕτη ἡ θάλαττα, καὶ Ὑρκανία. Et Dionyſius de ſitu orbis:

Κασπίην αὐτὴν ἐνέπουσ' ἐπινασσόμενοι θάλασσαν,

Ἤτοι καὶ Ὑρκανίην ἑτέροι διεφημίξαντο.

Vide præterea Agathemerum lib. II Geog. cap. VI: & Steph. in Ὑρκανία.

[35] Τινὲς δὲ ταύτας διακρίνουσι.] Tradit porro noſter nonnullos eſſe, qui hæc maria diſtinguant, quod non aliter quam reſpectu accolentium fieri poteſt, ubi enim Caſpii ad mare hoc pertingunt Caſpium, ubi vero Hyrcani, appellatur Hyrcanum. Verum verbis quæ ſequuntur, noſter hoc non probat, cum in iis neque Caſpii, neque Hyrcani maris mentio inveniatur, quare poſt Ἀτλαντικὸν πέλαγος plura excidiſſe firmiter mihi perſuadeo, quæ a genuino Stephani opere abeſſe non potuerint. Totum illum locum Stephanus tranſcripſit ex omnigena Phavorini hiſtoria, eundemque citavit in voce Ὠκεανός.

[36] Κασπιανός.] Invenitur fœmininum Κασπιανὴ apud Strab. lib XI: Ἔστι δὲ τῆς Ἀλβανῶν χώρας, καὶ ἡ Κασπιανὴ τοῦ Κασπίου ἔθνους ἐπώνυμος, ὥσπερ καὶ ἡ θάλαττα.

[37] Πόλις Μακεδ. πρὸς τῇ Θρᾴκῃ] Thraciæ & Macedoniæ fines cum ſæpenumero confundantur ab aliis auctoribus, incertum hoc ſequens Stephanus, alio loco, hanc urbem Thraciæ adſcribit, uti in Ποτίδαια liquet. Rectiſſime ab geographiæ peritis in cervice Pallenes collocatur. Thucid. lib. I: Ποτιδαιάτας, οἳ οἰκοῦσιν ἐπὶ τῷ ἰσθμῷ τῆς Παλλήνης, ὄντας Κορινθίων ἀποίκους, ἑαυτῶν δὲ ξυμμάχους φόρου ὑποτελεῖς, καὶ ὁμήρους δοῦναι. Livius lib. XLIV. *Hac virium acceſſione animus crevit prætori, ut Caſſandream oppugnaret. Condita eſt a Caſſandro rege in ipſis faucibus, quæ Pallenenſem agrum cæteræ Macedoniæ jungunt; hinc Toronaico, hinc Macedonico ſepta mari.*

[38] Ποτίδαια λεγομένη] Hoc antiquum nomen fuiſſe etiam teſtatur Marcianus Heracleota in Periegeſi:

—— Ποτίδαι' ἐστὶ Δωρικὴ πόλις,

Μετὰ ταῦτα Κασσάνδρεια δ' ὠνομασμένη.

[39] Κασανδρεύς.] Nummi inveniuntur apud Goltzium cum inſcriptione ΚΑΣΑΝΔΡΕΩΝ. Aliquando urbis nomen & gentile duplici ſigma exaratur, ut apud Livium loco citato: *Finitimus ager Caſſandrenſium erat.* Et in nummo Mediceo, quem profert CL. Spanhemius: COL. IVL. CASSANDRENS.

[40] Ποσίδιππος.] Apud Suidam eadem ferme de illo poeta legimus: Ποσίδιππος, Κασανδρεύς, υἱὸς Κυνίσκου. Stephanus Cyniſcum Caſſandrenſem facit, non vero Poſidippum ejus filium, ut Suidas. Ab aliis Ποσείδιππος appellatur. Inſigne hujus Comici fragmentum legitur apud Dicæarchum: Ὅτι δὲ πάντες, ἐν καταγελώμενοι, Ἑλλάς ἐστι, μαρτυρεῖ ἡμῖν ὁ τῶν κωμῳδιῶν ποιητὴς Ποσείδιππος, μεμφόμενος Ἀθηναίοις, ὅτι τὴν αὐτῶν φωνὴν καὶ τὴν πόλιν φασὶ τῆς Ἑλλάδος εἶναι. λέγων οὕτως,

Ἑλλὰς μέν ἐστι μία, πόλεις δὲ πλείονες.

Σὺ μὲν ἀττικίζεις, ἡνίκ' ἂν φωνὴν λέγῃς

Αὐτοί τε, οἱ δ' Ἕλληνες ἑλληνίζομεν.

Τί προσδιατρίβων συλλαβαῖς καὶ γράμμασι,

Τὴν εὐτραπελίαν εἰς ἀηδίαν ἄγεις;

[41] Κασσανῖται.] Hi a Diodoro *Gaſandes*, & ab Agatharcide *Caſandres* appellantur, uti docet Bochartus lib. II cap XXXVII Geog. Sac.

[42] Ἐκδέχεται τὸ τῶν] Articulum τὸ ex MSS adjecimus, legebatur in vulgatis ἐκδέχεται τῶν Κασσανιτῶν ἔθνος.

[43] Κασσάνωρος.] Ita ſcribendum cenſui pro Κασσάνδρος, quoniam gentile Κασσανωρίτης fecit per ω, quod etiam ita in nummiſmatibus circumfertur, apud Goltzium enim in Veſpaſiani nummo legitur ΚΑΣΣΑΝΩΡΙΤΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ. Hæc cum ſcripſeram, alias editiones inſpexi, eodem modo exhibentes.

ΚΑΣΣΙΤΙΡΑ, νῆσος ἐν τῷ Ὠκεανῷ, [44] τῇ Ἰνδικῇ προσεχής, ὡς Διονύσιος ἐν Βασσαρικοῖς. ἐξ ἧς ὁ κασσίτερος.

ΚΑΣΣΩΠΗ, πόλις [45] ἐν Μολοσσοῖς, ἐπώνυμος τῇ Κασσωπίᾳ χώρᾳ. τὸ ἐθνικὸν, Κασσωπαῖος καὶ Κασσώπιος, καὶ Κασσωπία. ἀπὸ τοῦ Κασσώπιος, Κασσωπιάς, ὡς Ἑλικωνιάς. Ἡρόδωρος δὲ [46] Κασσώπους αὐτούς φησιν, ἴσως κακῶς. πάντες δὲ διὰ δύο σσ· Ἡρωδιανὸς δὲ μόνος δι' ἑνός.

ΚΑΣΤΑΒΑΛΑ [47] Κιλικίας καὶ Φοινίκης πόλις. Στράβων δυοκαιδεκάτῃ. ὁ πολίτης, Κασταβαλεύς. [48] ἣ καὶ Περασία ἐκαλεῖτο.

ΚΑΣΤΑΛΙΑ, πόλις Κιλικίας. Θεαγένης ἐν Καρικοῖς. τὸ ἐθνικὸν, Κασταλιώτης. ὁ τύπος τοῖς Κίλιξι συνηθής.

ΚΑΣΤΑΛΩΝ, μεγίστη πόλις [49] Ὠρητανίας, [50] ὡς Ἀρτεμίδωρος τρίτῳ γεωγραφουμένων. τὸ ἐθνικὸν Κασταλωνίτης, ὡς Ἀσκαλωνίτης, Ταρρακωνίτης.

ΚΑΣΤΑΝΑΙΑ. [51] Εὔδοξος δὲ διὰ τοῦ θ φησί. Λυκόφρων,

Καὶ Καστναίαν ἀκτέριστον ἐν πέτραις.

τὸ ἐθνικὸν, Καστναῖος, ἔστι καὶ Καστανία, διὰ τοῦ ι, πόλις πλησίον Τάραντος. τὸ ἐθνικὸν, Καστανιάτης.

CASSITIRA, inſula in Oceano, Indiæ finitima, teſte Dionyſio in Baſſaricis, unde ſtannum advehitur.

CASSOPE, urbs Moloſſorum, ſic denominata a regione Caſſopia. Gentile, Caſſopæus, & Caſſopius, & Caſſopia. A Caſſopius fit Caſſopias, uti Heliconias. Herodotus vero eos Caſſopos appellat: fortaſſis male. Omnes duplici ſigma efferunt: ſed Herodianus ſolus ſimplici.

CASTABALA, Ciliciæ & Phœniciæ oppidum, de quo Strabo lib. XII. Oppidanus, Caſtabalenſis. Hoc etiam Peraſia vocatur.

CASTALIA, urbs Ciliciæ, de qua Theagenes in Caricis. Gentile, Caſtaliotes. Hæc enim forma Cilicibus eſt familiaris.

CASTALO, maxima Oretaniæ urbs, de qua Artemidorus *libro III* Geographicorum. Gentile, Caſtalonita, uti Aſcalonita, Tarrhaconita.

CASTANÆA. Eudoxus illud nomen per θ effert. Lycophron:

Et Caſtanæam inſepultam in petris.

Gentile, Caſtanæus. Eſt quoque Caſtania per jota, urbs Tarenti vicina. Gentile, Caſtaniates.

[44] Τῇ Ἰνδικῇ προσεχής.] Unicam inſulam noſter agnoſcit, ex qua ſtannum adfertur, quæ Plinio *Caſſiteris* dicitur, cum plures hoc nomine ſtatuant alii. De harum ſitu & numero inter veteres non conveniebat, ut merito Herodotus dixerit: Οὔτε νήσους οἶδα Κασσιτερίδας ἐούσας ἐκ τῶν ὁ κασσίτερος ἡμῖν φοιτᾷ. Quare mirum non eſt, a noſtro hanc inſulam in Indiam rejici, morem illorum imitante, qui ignotas urbes, regiones & inſulas, vel in Oceano extra Herculeas columnas, vel in alio remotiſſimo terræ angulo in India, Media & alibi fingebant. Caſſiterides eſſe inſulas Britannicas, ad extremum Cornuwalliæ promontorium ſitas, evidentibus rationibus Camdenus demonſtrat.

[45] Ἐν Μολοσσοῖς] Conjecturam Palmerii amplecti, & genuinam lectionem auctori noſtro reddere placuit, licet in omnibus MSS & editis ἐν Μολοσσῷ legebatur. Eum vide lib. II Græc. Antiq. ubi de hac urbe non contemnenda proferuntur.

[46] Κασσώπους.] Ita quoque a Scylace appellantur: [illegible] ἐστι τῆς Κασσωπῶν χώρας ὑπὲρ ἡμέρας, & a nonnullis aliis auctoribus.

[47] Καστάβαλα.] Frequens ſatis hujus urbis mentio eſt apud veteres, hoc duntaxat addam, a recentioribus *Mamiſtam* appellari. Andronicus Palæologus Senior in Ecthesi, capite quo refertur, quæ urbes nomen mutarint: Καστάβαλα Κιλικίας ὁ νῦν Μάμιστα.

[48] Ἣ καὶ Περασία ἐκαλεῖτο.] Antequam Caſtabala urbis formam eſſent nacta, a templo illo Dianæ Peraſiæ, locus *Peraſia* appellabatur, ubi ſacerdotiſſæ illæſis pedibus per prunas ambulabant, teſte Strabone lib. XII: Ἐν δὲ τοῖς Κασταβάλοις ἐστὶ τὸ τῆς Περασίας Ἀρτέμιδος ἱερὸν, ὅπου φασὶ τὰς ἱερείας γυμνοῖς τοῖς ποσὶ δι' ἀνθρακιᾶς βαδίζειν ἀπαθεῖς.

[49] Ὠρητανίας] Libri MSS Ὠρητανίας, quod etiam vetuſtiores editiones tuto ſunt ſequutæ. Ante Xylandrum emendabat optime Hieronymus Surita ad Antonini Itinerarium pag 552 Ὠρητανίας, quanquam vitio typothetarum ibidem Ὠ[illegible] excuſum ſit. In hac regione præter alias magni nominis urbes fuere *Caſtalo* & *Oretum*. Prioris nomen, obſervante Caſaubono, nuſquam apud Strabonem recte ſcribitur, quotieſcunque ejus meminerit. Appiano dicitur Καστάλων (ubi & Κασταλῶν malim) ut & Polybio lib. X: Ἐν τοῖς περὶ Κασταλῶνα τόποις. Et Ptolemæo, lib. II. Καστουλών. Hinc apud Livium ſæpiſſime *Caſtulo* legitur, oppidani nomen *Caſtulonenſis*

[50] Ὡς Ἀρτεμίδωρος τρίτῳ.] Artemidori verba ab Epitomatore in Ὠρητανίᾳ, vel uti Caſaubonus emendandum cenſet, Ὠρείᾳ, ex libro ſecundo allegantur Ἀρτεμίδωρος ἐν δευτέρῳ γεωγραφουμένων. Ἀμφότεροι γάρ φησι, [illegible] καί τινα τὴν μεσόγειαν, [illegible] Ὠρητανοί. Πόλεις δ' ἐν αὐτοῖς εἰσι μεγάλαι Ὠρεία καὶ Κασταλῶν.

[51] Εὔδοξος δὲ διὰ τοῦ θ φησί.] Sic non ſolum Eudoxus, ſed etiam Herodotus lib. VII, & Strabo libro nono per θ ſcribit: Οἱ δ' εἰς τὸν [illegible] τῶν περὶ Πήλιον [illegible], ὁ δ' εἰς Μελίβοιαν, ὁ δ' εἰς τὴν Κασθαναίαν [illegible]. Et eodem loco: Μεταξὺ δ' αὐτῆς καὶ Κασθαναίας κώμης [illegible] τοῦ Πηλίου κειμένης αἰγιαλός ἐστι. Si quis integra Strabonis verba evolverit, ille addiſcet inde, *Caſtanæam* inter Penei oſtia & Sepiada promontorium eſſe ſitam, prope Gyrtonam & Melibœam. Mela lib. II cap III: *A Peneo, ad Sepiada, Gortyna, Melibœa, Caſtanæa: pares ad famam, niſi quod Philoctetes alumnus Melibœam illuminat.* Urbis nomen alii ſcribunt ſine diphthongo Etymol Mag. Auctor Καστανία, πόλις Μαγνησίας ὅθεν τὰ Καστάνεια κάρυα, τὰ ἀπὸ Καστανίας πόλεως. Hinc regio illa Caſtaneas ferens Καστανὶς appellatur apud Nicandrum in Alexiphar.

Ἢ ὅσα Καστανὶς ἔτρεφεν αἶα.

Ad quæ verba Scholiaſtes: Πόλις Θετταλίας, ὅθεν τὰ Καστάνεια ἀπὸ τῆς Καστανίδος γῆς. Addit idem τὸ Καστανὶς eſſe urbem Ponti, quæ caſtaneis abundat.

ΚΑ'ΣΤΑΞ[53], Κάστακος, ὡς Νάρυξ Νάρυκος, πόλις Ἰβηρίας. τὸ ἐθνικὸν Καστακαῖος, ὡς Καρυκαῖος, ὁ Ἀππιανός φησι. [54] Κάστνιον ὄρος ἐν Ἀσπένδῳ τῆς Παμφυλίας. τὸ ἐθνικὸν, Κάστνιος, καὶ Κάστνιον, ἐξ οὗ καὶ [54] Καστνιήτης. ἔδει δὲ Καστνιώτης, ὡς Πηλιώτης. A

ΚΑΣΤΩΛΟΥ, πεδίον Δωριέων, ὡς Ξενοφῶν. ἐκλήθη δὲ, ὅτι Καστωλοὺς τοὺς Δωριεῖς οἱ Λυδοί φασιν. ἦν δὲ πόλις ἐν Λυδίᾳ [55] Καστωλός. τὸ ἐθνικὸν Καστώλιος, ὡς Σπαρτώλιος. καὶ τὸ κτητικὸν, Καστωλικός. B

ΚΑΣΩΡΙΟΝ[56], τὸ πορνεῖον. Ἀριστοφάνης. C

Ἐν Κασωρείοισι λείχων. ——

ὁ οἰκήτωρ, Κασωρείτης. καὶ θηλυκῶς Κασωρείτις, καὶ Κασωρεία.

ΚΑΤΑ'ΒΑΘΜΟΣ, τόπος ἐν Λιβύῃ, [57] μεταξὺ τοῦ Ἄμμωνος καὶ τοῦ Παραιτονίου. ὁ οἰκήτωρ Καταβαθμίτης, ὡς Φελλὸς Φελλίτης. D

ΚΑΤΑΚΕΚΑΥΜΕ'ΝΗ, [58] χώρα τῆς Ἐφεσίας. Στράβων τρισκαιδεκάτῳ. τὸ ἐθνικὸν Κατακεκαυμενίτης. [59] ἄδενδρος ἅπασα, πλὴν τῆς ἀμπέλου, τῆς τὸν Κατακεκαυμενίτην φερούσης οἶνον. εἰκάζουσι δὲ τινες, [60] ἐκ κεραυνοβολιῶν καὶ πρηστήρων συμβῆναι. [61] ἔστι καὶ νῆσος ἐν τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ. E

ΚΑ-

CASTAX, Caſtacis, uti Naryx Narycis, urbs Iberiæ. Gentile, Caſtacæus, uti Narycæus, quo Appianus utitur. Mons Caſtnium eſt Aſpendi in Pamphylia. Gentile, Caſtnius & Caſtnium, unde etiam fit Caſtnieta: ſed oportebat Caſtniota, uti Peliota.

CASTOLI campus Dorienſium eſt, uti Xenophon perhibet. Sic autem eſt dictus, quod Lydi Dorienſes Caſtolos vocarent. Erat in Lydia urbs Caſtolus. Gentile, Caſtolius, uti Spartolius. Poſſeſſivum Caſtolicus.

CASORIUM, lupanar, de quo Ariſtophanes:

In Caſoriis lingens ----

Incola Caſorita, & genere fœminino Caſoritis & Caſoria.

CATABATHMUS, locus in Libya, inter Ammonem & Parætonium. Incola, Catabathmita, uti Phellus Phellita.

CATACECAUMENE, regio Epheſiæ, de qua Strabo lib. XIII. Gentile, Catacecaumenita. Arboribus prorſus caret, excepta vite, quæ vinum fert Catacecaumenit. Conjiciunt nonnulli id accidiſſe a fulminibus, & cœlitus immiſſis ignium procellis. Eſt quoque inſula in rubro mari.

CA-

[53] Κάσταξ.] Et urbis & gentilitii nomen apud Appian. de bello Hiſpanico occurrit: Ἀφικόμενος δ' ἐς τὴν Κάστακα ὁ Σκιπίων, τὸ μὲν στράτευμα ἐς τρία διεῖλε, καὶ τὴν πόλιν ἐφρούρει. μάχης δ' οὐκ ἦρχε, διδοὺς ἔτι τοῖς Καστακαίοις μεταγνῶναι.

[54] Κάστνιον ὄρος.] Libri MSS Κάστνιον ὄρος. Ita hæc verba in hactenus vulgatis interpunguntur, quaſi Appianus montem hunc in urbe Aſpendo memoraſſet; verum ita nos diſtinximus, ut ejus nomen cum antecedentibus cohæreat.

[54] Καστνιήτης.] Reperitur hæc vox apud Strabonem lib. IX:

Τὰς Ἀφροδίτας. ἡ θεὸς γὰρ οὐ μία

Τὴν Καστνιῆτιν ὑπερβάλλεσθαι πάσας τῷ φρονεῖν.

Verum Caſaubono ſuſpecta eſt in verbis allegatis, & quemadmodum eam emendaverit videtis in notis ad Geographum.

[55] Καστωλός.] Vulgati omnes exhibent Κάστωλος, & in præcedentibus Καστώλους, nos accentum in ultima poſuimus, rationem videſis apud noſtrum in Αἰτωλία.

[56] Κασώριον, τὸ πορνεῖον. Ἀριστοφ.] Hic locus, uti in omnibus libris editis concipiebatur, literarum ordinem non ſervabat, quod correximus demendo alterum ſigma: nam Heſychio Κασωρεῖς ſunt πόρναι, & κασώριον, πορνεῖον. locus, quem noſter ex Ariſtophane producit, integer legitur in Equitibus

Τὴν γὰρ αὑτοῦ γλῶτταν αἰσχραῖς ἡδοναῖς λυμαίνεται

Ἐν κασαυρείοισι λείχων τὴν ἀπόπτυστον δρόσον.

Sic in omnibus Ariſtophanis editionibus legitur: quid vero ſit præferendum, non tam facile dixerim: nam revera idem eſt, ſive Κασωρείοισι, ſive Κασαυρείοισι legas, nam apud Heſychium etiam legimus: Κασαυρίτης, ἄσωτος, ἐφ' ὧν αἱ ἑταῖραι ἐκαθέζοντο, ὅθεν καὶ τὴν πόρνην κασαυράδα ἔλεγον. Vide plura apud Etymologici Magni auctorem & Euſtathium ad Hom. pag. 741.

[57] Μεταξὺ τοῦ Ἄμμωνος.] Quiſque novit, Ptolemæum *Catabathmum magnum & parvum ſtatuere:* verum hæc Stephani verba manifeſtiſſime indicant, locum hunc non poſſe accipi, niſi de Catabathmo parvo, docente G.L. Voſſio ad Melam pag. 38.

[58] Χώρα τῆς Ἐφεσίας.] Miror profecto, & non ſine ratione, heic ſcriptum eſſe in omnibus exemplaribus Ἐφεσίας, quod probari nequit, cum ipſe Strabonis teſtimonium noſter ex libro XIII advocet, ipſo dubitante Geographo, utrum Myſiæ, an vero Meoniæ *Catacecaumene* ſit adſcribenda, ita enim ille: Μετὰ δὲ ταῦτ' ἐστὶν ἡ Κατακεκαυμένη λεγομένη χώρα, μῆκος μὲν καὶ πεντακοσίων σταδίων, πλάτος δὲ τετρακοσίων, εἴτε Μυσίαν χρὴ καλεῖν, εἴτε Μῃονίαν, λέγεται γὰρ ἀμφοτέρως. Præterea Meonia Catacecaumenites dicitur Vitruvio lib. VIII cap. III: *Meoniam Catacecaumenitem, Lydiam Tmoliten.* Sed Siculus Diodorus, neque Meoniæ, neque Myſiæ, neque cum noſtro Epheſiæ, ſed Phrygiæ attribuit.

[59] Ἄδενδρος ἅπασα.] Etiam hæc, imo tota ſectio ex Strabone noſter tranſcripsit, ubi hodie ſic legitur: Ἄπασα δ' ἄδενδρος, πλὴν ἀμπέλου τῆς τὸν Κατακεκαυμενίτην φερούσης οἶνον, οὐδενὸς τῶν ἐλλογίμων ἀρετῇ λειπόμενον. Utraque lectio eſt ſatis commoda, ſive legeris cum Strabone ἅπασα δ' ἄδενδρος, ſive cum Epitomatore ἄδενδρος ἅπασα.

[60] Ἐκ κεραυνοβολιῶν καὶ πρηστήρων.] In Stephani libris editis & calamo exaratis legebatur, ἐκ κεραυνοβολίας πρηστήρων, quod fretus Geographi auctoritate emendandum judicabam, nam apud eum integer locus ita concipitur: Εἰκάζουσι μὲν οὖν τινες ἐκ κεραυνοβολιῶν καὶ πρηστήρων συμβῆναι τοῦτο. καὶ οὐκ ὀκνοῦσι τὰ περὶ τὸν Τυφῶνα ἐνταῦθα μυθολογεῖν.

[61] Ἔστι καὶ νῆσος ἐν τῇ ἐρυθρᾷ θαλ.] Hæc Arabici ſinus inſula erat deſerta propter ardorem, & ex eo ſic appellata. Inter inſulas maris rubri hanc recenſet Ptolomæus lib VI: Καταρρακώνη, Ἀγία, Κατακεκαυμένη, Μαλίχου δύο, Ἀδάνου δύο. Et Arrianus in Periplo maris Erythræi: Δια-

τῶν-

A ΚΑΤΑΝΗ, πόλις Σικελίας. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. μετὰ δὲ Κατάνη πόλις, ὑπὲρ δὲ ὄρος Αἴτνη. ἀπὸ δὲ τῆς Κατάνης Χαρώνδας, ὁ διάσημος τῶν ἐν Ἀθήνησι νομοθετῶν. κέκληται δὲ οὕτως, ἐπειδὴ κατέβη [62] πρὸς τὸν Ἀμεναὸν ποταμὸν ἡ [63] Θεοκλέους τοῦ Χαλκιδέως B ναῦς, ἣν Δωριεῖς [64] χωρὶς τοῦ υ νᾶν φασιν. [65] ἢ ὅτι τῆς Αἴτνης καταπτεθείσης, τὰ ἄνω καὶ κάτω, γέγονεν. ἔστι δὲ ἄλλη Κατάνη κατὰ τὴν Λέσβον, πληθυντικῶς λεγομένη. [66] τὸ ἐθνικὸν Καταναῖος, καὶ θηλυκῶς καὶ οὐδετέρως.

ΚΑΤΑΝΕΙΡΑ, οὐδετέρως πόλις, ὡς C Θεόπομπος λέ Φιλιππικῶν. ὁ οἰκητὴς Καταναιρεύς, ὡς Μεγαρεύς.

ΚΑΤΑΟΝΙΑ, μοῖρα ἐσχάτη τοῦ Ταύρου. [67] Στράβων δὲ Καππαδοκίαν ταύτην φησίν. οἱ οἰκοῦντες Καταόνες, ὡς τῆς Λυκαονίας Λυκάονες.

ΚΑΤΑΝΝΟΙ, ἔθνος πρὸς τῇ Κα- D σπίᾳ θαλάσσῃ. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ.

[68] ΚΑΤΡΗ, πόλις Κρήτης, τὸ Ἰωνικὸν ἔχου-

CATANA, urbs Siciliæ, de qua Hecatæus in Europa. Deinde vero urbs Catana, ſupra autem mons Ætna. Ex urbe Catana originem habuit Charondas, præſtantiſſimus apud Athenienſes legiſlator. Sic autem eſt vocata; quod Theoclis Chalcidenſis navis in Amenaum flumen deſcenderit, quam Dorienſes, rejecto υ, νᾶν appellant. Vel inde nomen habet, quod, Ætna jam ædificata, Catana fuerit κάτω, id eſt, inferior. Eſt etiam alia e regione Lesbi, numero multitudinis ſic dicta. Gentile, Catanæus, quod etiam gen. fœminino & neut. uſurpatur.

CATANIRA, genere neutro, urbs, teſte Theopompo libro xxxv Philippicorum. Incola, Catanirenſis, uti Megarenſis.

CATAONIA ultima pars Tauri. Hanc Strabo Cappadociam appellat. Incolæ, Cataones, uti a Lycaonia Lycaones.

CATANNI, gens ad mare Caſpium.

CATRE, urbs Cretæ, Ionico modo for-

καὶ διαπλεύσαντες μέσον πελαγῶν καταίρουσιν, καὶ εἰς τὴν Ἀραβικὴν χώραν παραγίνονται, ἄχρι τῆς Καταπεκαυμένης. Potuiſſet etiam Plinius ex Juba hujus inſulæ meminiſſe lib. VI cap. XXVIII: *A promontorio Indorum, quod vocatur Lepte Acra, ab aliis Drepanum, proponit (Juba) recto curſu, præter exuſta, ad Malichu inſulam XV mil. paſſ. eſſe.* Sine dubio, ut optime obſervat Salmaſius, inſignis hic Plinii notanda hallucinatio, qui *præter exuſta* vertit, quod apud Jubam Græce enunciatum repperit, παρὰ τὴν Καταπεκαυμένην, & regionem Æthiopiæ hoc nomine dictam accepit, quæ & Διακεκαυμένη vocatur. At Juba intellexit inſulam hoc nomine, quæ in ſinu Arabico ſita eſt, quam prænavigabant, qui a Lepte Acra ad inſulam Malichu tendebant, per medium ſinus proficiſcentes, cujus inſulæ etiam Stephanus, præter auctores jam allegatos, meminit. Quæ porro monſtra & mirabilia inſint iſti loco Plinii, manifeſtiſſime demonſtrat vir maximus ad Solinum.

[62] Πρὸς τὸν Ἀμεναόν.] In omnibus libris ſcriptis & editis conſtanter legebatur, πρὸς τὸν Ἀμελανὸν ποταμόν. Sed cum Cluverio corrigendum cenſebam Ἀμεναόν, uti etiam Straboni & aliis hoc fluvii nomen dicitur. Strab lib. V. Καθάπερ περὶ τοῦ Ἀμενανοῦ συμβαίνειν φασί, τοῦ διὰ Κατάνης ῥέοντος. Fulvius Urſinus in notis ad Cæſarem nummum exhibet, in quo ab altera parte legitur ΑΜΕΝΑΟΣ, & ab altera ΚΑΤΑΝΑΙΩΝ. Pindaro tamen Ἀμενας dicitur:

Ζεῦ τέλειε δίδοι τοιαύ-
ταν, Ἀμένα παρ' ὕδωρ,
αἶσαν ἀστοῖς καὶ βασιλεῦ-
σιν, διακρίνειν ἔτυμον λόγον ἀνθρώπων.

[63] Θεοκλέους Χαλκιδέως.] Thucydidi dicitur Θουκλῆς Attico more lib. VI, ubi tradit, quo anno Catana condebatur: Θουκλῆς δὲ καὶ οἱ Χαλκιδῆς ἐκ Νάξου ὁρμηθέντες ἔτει πέμπτῳ μετὰ Συρακούσας οἰκισθείσας, Λεοντίνους τε, πολέμῳ τοὺς Σικελοὺς ἐξελάσαντες, οἰκίζουσι, καὶ μετ' αὐτοὺς Κατάνην.

[64] Χωρὶς τοῦ υ νᾶν φασιν.] In caſu recto Dorienſibus νᾶς dicebatur ναῦς. Etymologici Mag auctor: Ναῦς, γίνεται παρὰ τὸ νέω τὸ νήχομαι. τὸ ὄνομα τὸ αἰ δίφθογγον. οἷον νηός, διὰ τοῦ η. νῆυς διὰ τοῦ η. ναῦς διὰ τοῦ α. νᾶς παρὰ Δωριεῦσι. Et apud Heſychium, emendante Salmaſio, legimus: Κατὰ νᾶν, κατὰ ναῦν.

[65] Ἢ ὅτι τῆς Αἴτνης καταπτεθείσης τὰ ἄνω καὶ κάτω γέγονεν.] Conjiciebam hic aliquid monſtri latere, ac proinde legendum, ἢ ὅτι τῆς Αἴτνης κατασκευασθείσης. Verum deinde Salmaſiani codicis margines conſulens, reperiebam ibi emendaſſe virum maximum. ἢ ὅτι τῆς Αἴτνης κτισθείσης κάτω γέγονεν. Quæ conjectura quandam etiam ſpeciem præ ſe fert, quia Catana ſitu fuit inferior, poſtquam oppidum Ætna in monte cognomine ædificabatur: nam montem ipſum conſcendentes, per urbem hanc, ubi ſe erigere incipiebat, iter facere ſolebant, uti ex Strabone & Itinerariis ſatis liquet. Igitur ἀπὸ τοῦ κάτω. id eſt, κάτω hæc urbs nomen ſortita videtur, quod in declivi ſolo ſub Ætnam montem ſita ſit. Ab eodem κάτω alia quoque urbium & regionum nomina videntur derivata, ut Καταόνεια, Καταονία de quibus in ſequentibus Stephanus.

[66] Τὸ ἐθνικὸν, Καταναῖος] Gentile hoc paſſim apud antiquarios in nummis conſpicitur, apud Seguinum, Spanhemium alioſque. Latino ore CATINENSIS & CATANENSIS dicitur. Mirum eſt, Stephanum non agnoſcere ΚΑΤΑΝΕΥΣ, quod etiam eſt in uſu apud Pauſaniam in Phocicis, ubi de Amphinomo & Anapio loquitur: Οὗτοι μὲν δὴ παρῆσαν εἰς ἐμὲ ἔτι τὸ ὄνομα Καταναίων ἔχουσιν.

[67] Στράβων δὲ Καππαδοκίαν ταύτην φησίν.] Nuſquam Strabo Cataoniam Cappadociam appellat; ſed in principio libri duodecimi tradit unam ex decem Cappadociæ præfecturis fuiſſe, ita enim ille: Οὕτω γὰρ δὴ οἱ καθ' ἡμᾶς βασιλεῖς οἱ περὶ Ἀρχέλαον, διατεταγμένην εἶχον τὴν ἡγεμονίαν τῆς Καππαδοκίας. δέκατος δ' ἐστὶ μέρος ἡ Καταονία.

[68] Κατρη, πόλις Κρήτης. τὸ Ἰωνικὸν ἔχ. τρ.] Sic erat emendandum, monentibus Palatinis & Voſſiano codice. Eodem ferme modo loquitur noſter alibi: Ἄσκρη, πόλις Βοιωτίας, Ἰωνικῶς χαρακτηρισθεῖσα, ὡς Κόρη. Τετράχωρη. Solent enim Jones ut plurimum mutare α in η. In omnibus editis hic locus mutilus & corruptus hunc in modum circumferebatur: Κάτρη, πόλις, σὺν Ἰωνικὸν ἔχουσα τρόπον. Ex hac emendatione ergo addiſcimus, ſub qua cœli plaga hæc urbs ſit collocanda, quod Ortelius facere non potuit, edita exemplaria ſequens. Hæc eadem urbs eſt, quæ a Pauſania in Arcadicis *Catrea* appellatur a conditore Catreo, ita enim ille: Λέγουσι δὲ καὶ ὡς Τεγεάτου τοῦ παῖδας ἰδεῖν τούτων μετοικῆσαι σφᾶς ἑκουσίως ἐς Κρήτην, Κύδωνα, Κατρέα, καὶ Γόρτυνα. καὶ ἀπὸ τούτων φασὶν ὀνομασθῆναι τὰς πόλεις, Κυδωνίαν, καὶ Γορτυνάτη, καὶ Καπτέαν. Plura de hujus urbis conditore leguntur apud Apollod. Diodorum Siculum & Dictyn Cretenſem.

[69] Ἥρα.

ἰσχυσαι τρόπον, ὡς [69] Ἡρωδιανὸς περὶ τῆς Ὀλύκρης γράφων. τὸ ἐθνικὸν Κατραῖος, ὡς Ἀσκραῖος.

ΚΑΤΤΑΒΑΝΙΑ, κατοικία τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας· Στράβων ἑκκαιδεκάτῃ. φέρει δὲ τὸν λιβανωτὸν ἡ Καταβανία, σμύρναν δὲ ἡ [70] Χατραμωτῖτις. τὸ ἐθνικὸν, [71] Κατταβανεῖς.

ΚΑΤΤΟΥΖΑ, [72] πόλις Θράκης, ἐν ᾗ κατῴκουν οἱ Πυγμαῖοι. οἱ οἰκήτορες, Κάττουζοι. ὅθεν δὲ τὰς γεράνους ὁρμᾶν, τὸ χωρίον Ῥακώλην προσαγορεύεσθαι. ὑπὸ δὲ Καρῶν, [73] Τυσσύλοι ἐκαλοῦντο.

ΚΑΥΔΙΟΝ[74], ὡς Ῥήγιον, πόλις Ἰταλίας. Διονύσιος ἑκκαιδεκάτῳ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας. [75] τὸ ἐθνικὸν Καυδῖνος, ὡς αὐτός φησι· καὶ Καυδῖνα θηλυκόν.

ΚΑΥΙΝΔΑΝΑ[76], Ἰσαυρίας κώμη· Καπίτων Ἰσαυρικῶν ἕκτῳ. ὁ κωμήτης, Καυινδανεώτης.

ΚΑΥΚΑΣΟΣ τὸ ὄρος, ὀρῶν μέγιστον. τὸ ἐθνικὸν Καυκάσιος, καὶ Καυκασία θηλυκῶς ἐπὶ τῆς χώρας. ἀφ᾽ οὗ τὸ Καυκασιανὸς, ὡς Κασσιανός. καὶ οὐδετέρως Καυκάσιον. λέγεται καὶ διὰ τοῦ ι Καύκασις, ἐξ οὗ τὸ Καυκασίτης, [77] ὡς τὸ Ὑασίτης, τοῦ Ὑάσιος.

ΚΑΥΚΩΝΕΙΑ, χώρα τῶν Καυκώνων. γέγονε δὲ ἀπὸ τῆς Καύκωνος γενικῆς, ὡς Μάρων

A mata, teſte Herodiano, ubi de voce Olycre ſcribit. Gentile, Catræus, uti Aſcræus.

CATTABANIA, vicinia felicis Arabiæ, auctore Strabone lib. XVI. Cattabania fert thus: myrrham vero Chatramotitis. Gen-
B tile, Cattabanenſis.

CATTUZA, urbs Thraciæ, quam Pygmæi incolunt. Incolæ Cattuzi. Unde procedebant grues contra eos bellaturæ: Locum Rhacolen appellabant. A Caribus vero
C Tuſſyli vocabantur.

CAUDIUM, uti Rhegium, oppidum Italiæ, teſte Dionyſio Romanarum antiquitatum lib. XVI. Gentile, Caudinus, ut idem perhibet, & Caudina fœmininum.

D CAUINDANA, Iſauriæ vicus, cujus Capito lib. VI Iſauricorum meminit. Vici incola, Cauindaneota.

CAUCASUS mons montium maximus. Gentile Caucaſius, & Caucaſia genere fœmini-
E no de regione dicitur. Hinc Caucaſianus, uti Caſſianus, & genere neutro Caucaſium. Dicitur & per Jota Caucaſis, unde Caucaſites, uti ab Hyaſis Hyaſites.

F CAUCONIA, regio Cauconum. Nomen illud formatur a genitivo Cauconis, uti

69 Ἡρωδιανὸς περὶ τῆς Ὀλύκρης γράφων.] Hæc ego ſic interpretor, non quod Herodianus librum hoc nomine ſcripſerit, ſed quod in opere Grammatico de figura vocis Ὀλύκρη verba faciens, etiam de voce Κάτρη aliiſque dixerit, eas formam habere Ionicam: quippe Ὀλύκρη eſt oppidi nomen circa Naupactum, quod Hecatæus numero plurativo uſurpavit, teſte Stephano: Ὀλύκραι πόλις περὶ Ναύπακτον. Ἑκαταῖος περιηγήσει Εὐρώπης. Τὸ ἐθνικὸν, Ὀλυκραῖος.

70 Χατραμωτῖτις.] Apud Strabonem, cujus verba noſter ex lib. XVI profert, Χατραμωτῖτις legitur (quod etiam repoſuimus in Stephano) non vero Χατραμωνῖτις.

71 Κατταβανεῖς.] Occurrit hoc gentile apud Strab. libro jam allegato: Τρίτοι δὲ Κατταβανεῖς, προσήκοντες τοῖς στενοῖς, καὶ τῇ διαβάσει τοῦ Ἀραβίου κόλπου.

72 Πόλις Θράκης, ἐν ᾗ κατῴκουν οἱ Πυγμαῖοι· οἱ οἰκήτορες, Κάττουζοι] Horum verborum ne γρῦ quidem exſtat in hactenus vulgatis. MSS Palatini Salmaſio, uti in Plinianis exercit. monet, & mihi codex Voſſianus auctiorem integrioremque hunc locum exhibuerunt. Plinius Pygmæos Catizos a barbaris vocatos ſignificare videtur hiſce verbis, lib. IV cap. 11: *Gerania, ubi Pygmæorum gens fuiſſe proditur, Catizos barbari vocabant, creduntque a gruibus fugatos.* Verum contrarium ſtatuit noſter. Locum, unde procedebant grues cum Pygmæis bellaturæ, Ῥακώλην dicebant barbari Græci, & alii Γεράνειαν: Verum Κάττουζα erat, ubi habitabant Pygmæi, qui Κάττουζοι appellantur. Vide etiam Solinum cap. X & ad eum locum Salmaſium.

73 Τυσσύλοι ἐκαλοῦντο.] Videtur eſſe, niſi vehementer fallor, Latinorum *Troſſulus, Truſulus, Toroſulus*, cujus vocis ſcriptura adeo diverſa in veterum monumentis occurrit. Gloſſarium vetus: *Truſulus*, ὁ ἐν μικρῷ πάχος. Belgæ breviſſimæ ſtaturæ hominem, uti Cares Pygmæos, appellare ſolent *een Treuſel*, & hypocoriſtice *een Treuſeltje*. Illud Carum Τυσσύλοι non aliunde deducendum cenſeo quam a Τυτθὸς, ὀλίγος, μικρὸς, unde forte τύτθυλος, & τύσσυλος, & denique τύσσυλος.

74 Καύδιον] Hoc urbis nomen in Stephani editis mutatum eſt in Κλαύδιον, quia *Claudii* nomen tranſcriptoribus & geographiæ imperitis multo erat notius: & hinc eſt, quod omnia gentilia apud Steph. inde deducta, etiam corrupta ſint, quod legentibus evidenter apparet, cum vox corrupta Κλαύδιον elementorum ſeriem non ſervat. Sed magis miror, Caſauboni ſagacitatem depravatam hanc lectionem probaſſe, eumque improba iſta ſcriptura tentaſſe Straboni medicinam facere, in quo excuſum erat lib. V Καλατία καὶ Καλύδιον, præſertim, quod etiam obſervat, cum idem oppidi nomen lib. VI ſine menda occurrat, διὰ Καυδίου καὶ Καλατίας. Caudii ſitum heic ob oculos ponere neceſſarium non eſt, cum hoc ſatis accurate Cluverius ex Livio aliiſque præſtiterit.

75 Τὸ ἐθνικὸν, Καυδῖνος. Invenitur illud gentile apud Plutarch. in Parall. Κατὰ τὰς καλουμένας Φουρκούλας Καυδίνας· ἦν δὲ τὸ στενόν. Locus hic peſſime erat contaminatus, ſed primus omnium eum correxit Cluverius. Livius lib. IX: *Duæ ad Luceriam ferebant viæ; altera præter oram Superi maris, patens apertaque; ſed quanto tutior, tanto fere longior: altera per Furculas Caudinas.*

76 Καυίνδανα.] Et hoc oppidi nomen (in tribus editionibus perperam excuſum erat Καυίσδανα) literarum ſeriem non ſervat. Ipſa ratio poſtulat, ut ſcribatur Καυίνδανα, & gentile, Καυινδανεώτης.

77 Ὡς τὸ Ὑασίτης τοῦ Ὑάσιος.] Male in omnibus MSS & editis Οὐασίτης τοῦ Οὐάσιος. Emendationem noſtram imprimi curavimus, quanquam non diffiteor etiam, poſſe corrigi Αὐασίτης τοῦ Αὐάσιος, vel Ὀασίτης τοῦ Ὀάσιος. Minima mutatio nobis placuit. Vide Stephan. in Αὔασις & Ὕασις.

ρων Μάρων@ Μαρώνεια, Χείρων@ Χειρώνεια, [78] Βύζαντ@ Βυζάντεια. τὸ ἐθνικὸν Καυκωνεάτης, ὡς Ζελεάτης. ἐκλήθη δὲ ἀπὸ βασιλέως Καύκων@, ἢ ποταμοῦ. ὤφειλε δὲ Καυκώνι@, ἀπὸ τῆς Καύκων@ γενικῆς, ὡς Ἀντρώνι@. λέγεται καὶ Καυκωνὶς, καὶ Καυκωνιὰς καὶ Καυκωνίτης.

ΚΑΤΑΙΚΟΙ, ἔθν@ κατὰ τὸν Ἰόνιον κόλπον, Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. κέκληται δὲ ἀπὸ ὄρους. [79] Ἀπολλώνι@ μέντοι τοῦ α Καυλιακόν φησι.

ΚΑΥΛΩΝΙΑ, πόλις Ἰταλίας, ἣν Αὐλωνίαν Ἑκαταῖ@ καλεῖ. [80] διὰ τὸ μέσην αὐλῶν@ εἶναι. [81] ἀπὸ γὰρ τοῦ Καυλῶν@, ὕστερον μετωνομάσθη Καυλωνία, [82] ὡς ἀπὸ Μετάβου ἥρωος τὸ Μεταπόντιον, καὶ Ἐπίδαυρ@, Ἐπίταυρ@, καὶ αἱ [83] Κλαζομεναί. ἔστι καὶ ἄλλη [84] Σικελίας. ἔστι καὶ ἄλλη Λοκρῶν. ὁ πολίτης Καυλωνιάτης, ὡς Ἀπολλωνιάτης· καὶ θηλυκὸν Καυλωνιάτις, καὶ Καυλώνι@.

ΚΑΥΝΟΣ, πόλις Καρίας, ἀπὸ Καύνου. [85] οὗ ἡ Βιβλὶς ἀδελφὴ ἐρασθεῖσα, φεύγοντ@ ἐκείνου, ἀπήγξατο. ὅθεν ἡ παροιμία, ὁ [86] Καύ-

A uti a Marôn Maronis Maronia, Chiron, onis Chironia, Byzas, antos, Byzantia. Gentile, Cauconites, uti Zelites. Vel a rege Caucone vel a fluvio hoc nomine insignita eſt. A Genitivo Cauconis oportebat Cauconius deduci, uti Antronius. Dicitur etiam Cauconis, & Cauconias, & Cauconita.

B

CAULICI, gens juxta Jonium ſinum, auctore Hecatæo in Europa, quæ ſic a monte dicta eſt. Apollonius per a Cauliacum ſcribit.

C

CAULONIA, urbs Italiæ, quam Auloniam Hecatæus appellat, quod in medio convallis ſita ſit. Poſtea mutato vocabulo, a Caulone Caulonia dicta eſt, uti a Metabo heroë Metapontium, & Epidauro Epitaurus, & Clazomenæ. Eſt & alia Siciliæ, & alia Locrorum. Civis, Cauloniata, uti Apolloniata, & genere fœm. Cauloniatis, & Caulonius.

D

CAUNUS, urbs Cariæ, a Cauno nomen habens, cujus amore capta Byblis ſoror, ille aufugiente, mortem ſibi laqueo conſcivit. Hinc parœ-

E

[78] Βύζαντ@ Βυζάντεια.] In vulgatis & MSS omnibus legebatur, Βυζάνζ@ Βυζανζία. Verum hæc lectio adeo mihi depravata videbatur, ut ſine damno illa verba a Stephano abeſſe poſſint. Verum ſi quis noſtram emendationem approbaverit ſuo calculo, is fatebitur, genuinum & commodiſſimum ſenſum noſtro redditum; nam ipſe in vocabulo Βυζάντιον non obſcure, ſic legendum, indicat: ἔστι καὶ ἐπὶ τῆς χώρας Βυζάντεια, διὰ τὸ ἀφθονεῖν, quod profecto ſecundum hunc canonem a Βύζας Βύζαντ@.

[79] Ἀπολλώνι@ μέντοι τοῦ α Καυλιακόν φησι.] Libri omnes vulgati & calamo exarati repræſentant Καυλιακῶν, quod cum ſit a mala ſcribarum manu, corrigendum cenſebam. Locus Apollonii, quem noſter innuit, reperitur lib. IV:

Ἀντὰρ ἐπεὶ τ' Ἄγγουρον ὄρ@ καὶ ἄπωθεν ἔλειπον

Ἀγγούρου ὄρι@ σκόπελον παρὰ Καυλιακοῖο &c.

Stephanus montem Καυλιακὸν vocat, ſed Apollonius ſcopulum, ut & Scholiaſtes, eundem Scythiæ prope Iſtrum collocans. Sed quod maxime mirandum, illud Καυλιακοῖο poſitum exiſtimat pro Καυκασίοιο, ita enim ille: Ὁ Καυλιακὸς σκόπελ@ τῆς Σκυθίας, πλησίον τοῦ Ἴστρου, οὗ μνημονεύει Πολέμων ἐν κτίσει Ἰταλικῶν καὶ Σικελικῶν. Et mox ſequitur: ἀντὶ δὲ τοῦ Καυκασίοιο, Καυλιακοῖο.

[80] Διὰ τὸ μέσην Αὐλῶν@ εἶναι.] Hæc etiam erat Strabonis ſententia, lib. VI ita referentis: Μετὰ δὲ τὴν Σάγραν Ἀχαιῶν κτίσμα Καυλωνία, πρότερον δ' Αὐλωνία λεγομένη διὰ τὸν προκείμενον αὐλῶνα, ἔστι δ' ἔρημ@. Igitur nomen accepit a convalle adjacenti. Quo tempore & a quibus condita ſit, multis refert Pauſanias lib VI.

[81] Ἀπὸ γὰρ τοῦ Καυλῶν@, ὕστερον μετωνομάσθη Καυλωνία.] Hæc in omnibus libris editis & ſcriptis peſſime erant contaminata, legebatur: ἀπὸ γὰρ τῆς Αὐλῶν@, ὕστερον μετωνομάσθη Καυλωνία. Qua enim analogia ἀπὸ τοῦ Αὐλῶν@ deduci poſſet Καυλωνία, nullam rationem video, neque quiſquam dicet. Præterea articulus ſequioris ſexus herois nomini præfigebatur: cum certum ſit voci αὐλὼν, appellative ſi ſumatur, a proſæ orationis ſcriptoribus articulum maſculinum, ſed a Poetis duntaxat fœmininum præfigi.

[82] Ὡς ἀπὸ Μετάβου ἥρω@ τὸ Μεταπόντιον, καὶ Ἐπίδαυρ@ &c.] Hæc etiam adeo ſunt corrupta, ut prorſus ferenda non ſint. A libris MSS auxilium petii, ſed non inveni. Procul omni dubio hoc vult Stephanus, Cauloniam ſic vocatam eſſe a Caulone, quemadmodum ab heroe Metabo Metapontium, & ab Epidauro Epidaurus, & a Clazomeneo Clazomenæ. Hoc vel ſimili modo olim in genuino opere ſcripſiſſe Ethnicographum, nemo ſanæ mentis in dubium vocabit: ſed ipſiſſima auctori verba reddere, hoc opus, hic labor.

[83] Κλαζομεναί.] Libri Palatini aliique, Πλαζομεναί.

[84] Ἄλλη Σικελίας.] Videſis Cluverium, quid de appellatione hujus vocabuli cenſeat. Inveniuntur homines adeo ſtupidi & bardi, aperte ſcribentes, & Scylacem in Sicilia, & Strabonem lib. VI Cauloniæ Siculæ meminiſſe, quod manifeſte falſum, quin & in Geographia & literis Græcis inſcitiam ſuam produnt.

[85] Οὗ ἡ Βιβλὶς ἀδελφὴ ἐρασθεῖσα, φεύγοντος ἐκείνου ἀπήγξατο.] In vulgatis libris hic locus corruptus & mutilus circumferebatur, ut nullo modo inde ſenſum congruum haurias: οὗ Βιβλὶς ἡ ἀδελφὴ ἐρασθεῖσα, φεύγοντ@ ἐκείνου. ὅθεν &c. Libri calamo exarati nobis auxilio non fuerunt, ſed doctiſſimus Archiepiſcopus Theſſalonicenſis, qui, ut ubique in commentariis plurima ex Stephano tranſcripſit, etiam hunc locum integrum reſervavit in ſuis ad Dionyſ. Alexand. notis: Ἰστέον δὲ ὅτι ἡ πόλις ἐστὶ Καρίας λεγομένη Καῦν@, ἀπό τιν@ Καύνου κτίσαντος, οὗ ἐρασθεῖσα ἡ ἀδελφὴ Βιβλὶς ἀπήγξατο. Ita etiam conabatur Salmaſius in margine ſui libri emendare. Porro hic obſervandum, refugientem Caunum a Byblide fuiſſe adamatum; quæ cum fratris amore potiri non poterat, laqueo vitæ finem invenit, teſte Ovid. lib. de Remed. amor.

Byblida quid referam, vetito qui fratris amore

Arſit, & eſt laqueo fortiter ulta nefas.

Sed quemadmodum mythicæ theologiæ doctores in enarranda hac fabella variant, oſtendit cl. Heinſius in notis ad Ovidium, ubi quoque egregie docet, utrum Βυβλὶς, an vero Βιβλὶς ſit ſcribendum.

[86] Καύνι@ ἔρως. Proverbium in eos dicitur, qui fœdo amore aliquem proſequuntur, aut in talia deſiderantes, quæ concupiſcenda non ſunt. Hujus parœmiæ meminerunt Heſychius, Suidas, Diogenianus, Apoſtolius aliique.

[87] Στεφα-

A Καύνιος ἔρως. ἔστι δὲ νοσώδης. ὅθεν καὶ [87] Στρατόνικος ὁ κιθαρῳδὸς ἰδὼν ἐπιμελῶς χλωροὺς τοὺς Καυνίους, ἔφη·

Οἵηπερ φύλλων γενεή, τοίη δὲ καὶ ἀνδρῶν.

ἔστι καὶ ἄλλη [88] πόλις ἐν Κρήτῃ. τὸ ἐθνικὸν Καύνιος, καὶ Καυνία, [89] καὶ Καυναῖος.

B ΚΑΫΣΤΡΙΟΝ πεδίον τῆς Ἐφεσίας, ἀπὸ Καΰστρου ποταμοῦ, ὃς [90] διὰ τὸ ἔχειν τὴν Κατακεκαυμένην χώραν πλησίον, ἐκλήθη. [91] τὸ ἐθνικὸν, Καϋστριανὸς καὶ Καϋστριανὴ τὸ θηλυκόν. λέγονται καὶ [92] Καΰστριοι.

C ΚΑΦΗΡΕΥΣ [93], ἐπίνειον Εὐβοίας, ὃς πρὶν Καθηρεὺς ἐκαλεῖτο, ὅτι τοὺς πλέοντας ἐκεῖ

A rœmia. Caunius amor. Urbs autem eſt morbis obnoxia: unde & Stratonicus citharœdus, cum Caunios ad modum pallidos vidiſſet, dixit:

Qualis foliorum natura, talis & virorum.

Eſt & alia urbs in Creta. Gentile, Caunius & Caunia, & Caunæus.

B CAÜSTRIUM, campus Epheſiæ, a Cäyſtro fluvio nomen invenies, qui ex eo ita dictus eſt, quod regioni Catacecaumenæ vicinus ſit. Gentile, Cäyſtrianus, & Cäyſtriana genere fœminino. Vocantur etiam Cayſtrii.

C CAPHEREUS, navale Eubœæ, quod Cathereus vocabatur, quia prænavigantes ibi ab

[87] Στρατόνικος ὁ κιθαρῳδός.] Hæc verbotenus noſter ex Strabone lib. XIV in genuinum opus tranſcripſerat, quæ tamen mutilata Epitomator nobis reliquit. Apud Strab. hodie ſic legitur: Ὅτι Στρατόνικος ὁ κιθαριστὴς ἰδὼν ἐπιμελῶς χλωροὺς τοὺς Καυνίους, τοῦτ' εἶναι ἔφη τὸ τοῦ ποιητοῦ

Οἵηπερ φύλλων γενεή, τοίηδε καὶ ἀνδρῶν.

Μεμφομένων δὲ, ὡς σκώπτοιτο αὐτῶν ἡ πόλις ὡς νοσερά. ἐγώ, ἔφη, μή ποτε θαρρήσαιμ' ἂν λέγειν νοσερὰν, ὅπου καὶ οἱ νεκροὶ περιπατοῦσιν.

[88] Πόλις ἐν Κρήτῃ.] Cum ipſi Caunii Cariæ, apud Herodot lib. I aſſeverant, ſe ex Creta oriundos, facile aſſentiendum Stephano, quod etiam in iſthac inſula urbem habuerint: ita enim Herod. Οἱ δὲ Καύνιοι, αὐτόχθονες, δοκέουσι ἐμοί, εἶναι. Αὐτοὶ μέντοι ἐκ Κρήτης φασὶ εἶναι. Cauni in Creta meminit Scylax: Πρὸς δὲ νότον Γόρτυνα, Βιῶνος. Ubi CL. Voſſius, emendante Salmaſio, Καῦνος repoſuit.

[89] Καὶ Καυναῖος.] Caſaubonus ad Athenæum lib. III cap. III refragatur, ſcribens: a Καῦνος fit Καύνιος: at Καυναῖος eſt a Καῦναι: ut Ἀθηναῖος & Θηβαῖος. In Stephani Ethnicis mutilate iſta explicantur. Sed ſciendum eſt, ſæpe etiam ab urbibus in .... ος terminatis formari gentile in αιος, ut a Κῶος Κῷος & Κωαῖος: a Ἄνος Ἀναῖος: a Κύρος Κύριος & Κυραῖος: uti nec ſemper ex terminatis in αι gentile in αιος: nam a Κλαζομεναὶ Κλαζομένιος, & ab Ἰθωμαὶ Ἰθωμαῖος. Vide plura hac de re apud nobiliſſimum Palmerium in Exercit. ad auct. Græcos.

[90] Διὰ τὸ ἔχειν τὴν Κατακεκαυμένην χώραν πλησίον] In omnibus libris, meo quidem judicio male legebatur τὴν κεκαυμένην χώραν: nam, uti correximus, ab ipſo Stephano & aliis geographis hæc regio Κατακεκαυμένη appellatur, unde vinum, cui nomen Κατακεκαυμενίτης. Sic etiam Euſtathius ad Iliad. B Cayſtrum amnem per Catacecaumenem fluere perhibet; Κάϋστρος δὲ ὁ ποταμὸς, ὡς διὰ Κατακεκαυμένης ῥέων. Eundem tamen cum Stephano errorem erravit, niſi ſtatuas id librariorum culpa accidiſſe. Euſtathius ad Dionyſ. ubi hodie ſic legitur: Κάϋστρος δὲ ὀνομάζεται ἀπὸ τοῦ παρακεῖσθαι τῇ κεκαυμένῃ χώρᾳ· ἐξ ἧς, καθὰ καὶ τὸν Γαργάρων, οἶνος Ἰσμάριος ἄριστός ἐστι Κατακεκαυμενίτης. Sed veriſſima eſt emendatio: τῇ Κατακεκαυμένῃ χώρᾳ. Igitur Cayſtrus fluvius, uti noſter vult, nomen habet ex eo, quod Catacecaumenæ regioni vicinus ſit, vel, uti vult Euſtathius, quod per eam fluat. Alii tamen cenſent, nomen accepiſſe a Cayſtro heroë, Pentheſileæ fil. quam opinionem etiam refert Euſtathius ad Iliad. B. Etymologici Mag. Auctor: Κάϋστρος, ποταμὸς Λυδίας· ἀπὸ Καΰστρου. Κάϋστρος δὲ ἐστιν υἱὸς Πενθεσιλείας τῆς Ἀμαζόνος· ὃς ἐν Ἀσκάλωνι [illegible].

[91] Τὸ ἐθνικὸν, Καϋστριανός.] Qua ratione a Καΰστριον derivari poſſit Καϋστριανός, & fœmininum Καϋστριανή, equidem non video, neque quicquam mihi dicet. Unicam interpoſui literam, ut inde genuinum gentile naſceretur Καϋστρινός, quod paſſim legitur apud Strabonem lib. XIII; Ἴσον δὲ τι τοῖς Λαρισαίοις [illegible], τοῖς Καϋστρινοῖς. Et eodem lib. paucis verſibus interjectis: Ὑπόκειται δὲ τῇ πόλει τό, τε Σαρδιανὸν πεδίον, καὶ τὸ τοῦ Ἕρμου, καὶ τὸ Καϋστριανόν. Excepto unico loco, ubi in vulgatis legitur: Ἀφ' οὗ περίκειται τὰ κύκλῳ πεδία, καὶ μάλιστα τὸ Καϋστριανόν. Sed emendationem meam confirmat Iſaci Caſauboni teſtimonium, tradentis, libros calamo exaratos eo in loco Καϋστρινὸν repræſentare. Hinc puto factum τὸ Καϋστρινός apud Euſtathium ad Dionyſ. quod an genuinum ſit vehementer dubito, ita enim ille: ἀπὸ δὲ τοῦ Καΰστρου καλεῖται καὶ πεδίον Καΰστριον, τὸ καὶ Καϋστρινόν. ᾧ συνεχὲς τὸ Κιλβιανόν. Eadem verba etiam inveniuntur in comment. ad Iliad. B, ſed pari modo corrupta.

[92] Καΰστριοι] Non eſt improbandum hoc gentile, cum idem ipſi Campo Cauſtriano ſupra a noſtro attribuitur. Comprobat etiam illud ſuo calculo Euſt. ad Iliad. B. Ὥσπερ δὲ πάτριος κάπρος καὶ [illegible], οὕτω καὶ Καΰστριος Καΰστρειος.

[93] Καφηρεύς, ἐπίνειον Εὐβοίας.] Omnibus Geographis *Caphereus* promontorium eſt, ſed Stephano navale. Promontoria Eubœa habuit bina, Geræſtum verſus Atticam, & Caphareum verſus Helleſpontum. Capharei promontorium propter ſcopulorum frequentiam, & immanes undarum vortices admodum erat formidoloſum, quod apud Etymol. Mag. Auctorem legimus: Ἔστι μὲν καὶ Εὐβοίας πρὸς τῇ ἔξω θαλάσσῃ Καφηρεύς. Καφηρεὺς δὲ λέγεται τόπος θαλάσσης πρὸς τοῖς αἰγιαλοῖς τραχὺς καὶ πετρώδης, σκοπέλοις διειλημμένος, καὶ ἔρημος. καὶ χερσὶ, καὶ τοῖς [illegible], ἀπὸ κρημνοῖς [illegible], καὶ τοῖς ἄλλοις κακοῖς, ὅτι καὶ [illegible] &c. Malea promontorium, fretum Siculum, ubi Scylla & Charybdis fingebantur, & Lycium mare, loca erant navigantibus infeſta; ſed Caphareus ad tempeſtatem & periculum non erat ἀπολειπόμενος, uti loquitur Alciphron in quadam epiſtola, cujus verba huc tranſcribere lubet: Εἶτ' οὖν οἱ [illegible] ἐόντες ἅπαξ τοῦ πλοὸς ὑπ' ἀμηχανίας τῇ τύχῃ τὰς ἐλπίδας ἐπιτρέψαντες φασὶ [illegible] τὰς μὲν, πρὸ δὲ τοῦ Μαλέας ἀκρωτήρια. τὰς δὲ πρὸ τοῦ Σικελικοῦ πορθμοῦ [illegible] εἰς τὸ Λυκιακὸν πέλαγος ῥοώδη φοβουμένους ἐγκαταλείπειν [legendum ἐγκαταλείπειν] ἢ καταποντίζεσθαι. ἔστι δὲ οὐδὲν τούτων πρὸς χειμῶνα καὶ κίνδυνον ὁ Καφηρεὺς ἀπολειπόμενος. διαμείναντες γὰρ [illegible] τε κλυδώνιον καὶ καθαρὸν αἰθέρα γαλήνῃ εἰς, ναυάγιοι ὄντες αὐτοῦ τοῦ Καφηρέως τὴν ἀκτήν. Qui videbantur, cunctis ex voto fluentibus, difficultates omnes, quibus vita humana expoſita eſt, ſuperaſſe, illis, ut infortunia & calamitates vicem quoque redderent, Capherides petræ ob oculos ponebantur, quaſi Belgico adagio quis dixerit: Gy zyt nog niet begraven. Locus in hanc rem egregius eſt apud Phalaridem epiſtol. XCII, ubi inquit, ſe audiviſſe Steſichorum Achivorum reditus conſcribere, & quoſdam ex illis heroibus ob inconſultos actus luculenter caſtigare: ipſumque vero non conſiderare, quomodo ex Alæſa Himeram ſine accepto malo redeat. Deinde hæc ſequuntur verba. Ἀλλ' οὐ [illegible], ἐπιμενεῖ σοι καὶ αἱ Καφήρειαι πέτραι. καὶ Χαλκίδης, καὶ ὁ Ναύπλιος [illegible] οὐκ ἂν ἀποφεύξεται; τὰς ἡμᾶς χεῖρας. οὐδ' ἂν εἰ θεὸς σύ τις (καθ' ἡμᾶς τοὺς [illegible]) [illegible]

Κα-

ἐκεῖ[94] καθῄρουν οἱ Εὐβοεῖς. τὸ ἐθνικὸν, ὁμοφώνως. Καὶ[95] τὸ θηλυκὸν, Καφηρίς·[96] καὶ κτητικὸν, Καφήρειος. A

ΚΑΦΥΑΙ[97], πόλις Ἀρκαδίας,[98] ἀπὸ Κάπυος τοῦ πατρὸς Ἀγχίσου, ἢ ἀπὸ Κηφέως. ὁ πολίτης[99] Καφυεὺς, καὶ Καφυάτης, ὡς Καρυάτης. B

ΚΑΨΑ, πόλις Χαλκιδικῆς χώρας, κατὰ[1] Παλλήνην, ὁμοροῦσα τῷ Θερμαίῳ κόλπῳ. ὁ πολίτης, Καψαῖος.

ΚΕΡΔΑΝΙΤΑΙ[2], ἔθνος τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας. Οὐράνιος Ἀραβικῶν τρίτῳ. C

ΚΕΒΡΗΝΙΑ[3], χώρα τῆς Τρῳάδος, [4]ἀπὸ Κεβριόνου τοῦ Πριάμου. [5]Δίδυμος δὲ Κεβρῆνα τὴν πόλιν φησίν. Ἡρωδιανὸς δὲ, ἀπὸ Κεβρῆνος ποταμοῦ. ὁ οἰκήτωρ Κεβρηνός,[6] καὶ Κεβρηνεύς, καὶ Κεβρήνιος.

ΚΕΓΧΡΕΑΙ, πόλις Τρῳάδος,[7] ἐν ᾗ διέτριψεν Ὅμηρος, μανθάνων τὰ κατὰ τοὺς Τρῶ- D

ab Eubœenſibus interimebantur. Gentile eodem modo ſe habet. Et fœmin. Capheris, & poſſeſſivum Capherius.

CAPHYÆ, urbs Arcadiæ, a Capy Anchiſæ patre, vel a Cepheo ſic dicta. Civis, Caphyenſis & Caphyata, uti Caryata.

CAPSA, oppidum Chalcidicæ regionis, juxta Pallenem, Thermæo ſinui finitima. Oppidianus, Capſæus.

CERDANITÆ, gens Arabiæ felicis, de qua Uranius lib. III Arabicorum.

CEBRENIA, Troadis regio, quæ a Cebrione Priami filio nomen habet. Didymus urbem Cebrena appellat. Verum Herodianus a Cebrene fluvio ſic dictam cenſet. Incola, Cebrenus, & Cebrenenſis & Cebrenius.

CENCHREÆ, urbs Troadis, in qua morabatur Homerus, ut res Trojanas cognoſceret.

94 Καθῄρουν.] Libri editi & MSS conſtanter contra hiſtoriæ fidem καθῆρον exhibent, quæ vox heic locum habere nequit: nam Eubœenſes prætemavigantes non *expiabant*, ſed *interimebant*: & hac de cauſa Stephanus hoc promontorium, unica litera mutata, Καθηρεὺς dictum fuiſſe perhibet: erat enim clarum clade Græcorum, cum Agamemnone e Troja redeuntium, qua de re vide Pauſaniam lib. II. & IV. alioſque plures. Verum longe ab ab hac diverſam nominis originem refert Etymol. Mag. auctor, quæ, ut plura grammaticorum nugamenta, magni momenti non eſt: Καφηρεὺς ἂν ἐκ τοῦ αὐτοὺς ἐκεῖ ... ἀπὸ τῆς καταστάσεως αἰτοῦντας· ... πρὸς τὸ ποιῆσαι.

95 Τὸ θηλυκὸν, Καφηρίς.] Gentile fœmininum jam ex Phaliride, nota præcedente, produximus. Exſtat etiam in Antolog. Græcor. Epigr.

96 Καὶ κτητικὸν, Καφήρειος.] Aliquando per diphthongum Καφήρειος dicitur, uti in epigrammate Crinagoræ inedito:

Τοὶ σκοπιὴν Εὐβοίης ἁλικύμονος ἦεν Ἀρείω,
Ναύπλιος ... μεγάλης, οἷ ... ἐφλεγόμενον.
Ὁ ψεύστης ... Καφηρείης ἀπὸ πέτρης
Πυρσὸς ... μετέθηκε ... ἐς κεραΐην.

97 Καφυαὶ, πολ. Ἀρκαδ.] Libri omnes conſtanter exhibent Καφυία, contra aliorum ſcriptorum, qui hanc urbem meminere, mentem. Pauſanias in Arcad. Τὸ δὲ ὄνομα ἐστι μὲν δῆλον ἀπὸ Κηφέως τοῦ Ἀλέου τῇ πόλει γεγονὸς, ὀνομάζεται δὲ αὐτὴν φωνῇ τῇ Ἀρκάδων Καφυαὶ, ἐπικλήσεως. Situm oppidi evidenter ex eodem Pauſania, ut & Polybio aliiſque addiſces.

98 Ἀπὸ Κάπυος.] Hinc etiam Straboni Καπύαι appellatur lib. XIII: Τὸν Αἰνείαν μετ' Ἀγχίσου τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ παιδὸς Ἀσκανίου λαὸν ἀθροίσαντα πλεῦσαι. τινὲς δὲ μὲν ἐνοικῆσαι περὶ τὸν Μακεδονικὸν Ὄλυμπον φασίν. Οἱ δὲ περὶ Μαντίνειαν τῆς Ἀρκαδίας, κτίσαι Καπύας, ἀπὸ Κάπυος θέμενον τοὔνομα τῷ πολίσματι. Non dubito profecto, quin in genuino opere Stephanus hunc Strabonis locum allegaverit. Igitur nomen habet urbs vel ab hoc Capy, vel a Cepheo, de quo Pauſanias, loco jam ſupra citato.

99 Καφυεὺς, καὶ Καφυάτης.] Utrumque gentile occurrit apud Pauſ in Arcad. Φασὶ δὲ οἱ Καφυεῖς τὸ ἄνωθεν ἐκ τῆς Ἀττικῆς εἶναι γένος. Et paucis interiectis verſibus: Καφυάταις δὲ ἱερὰ θεῶν Ποσειδῶνός ἐστι.

1 Παλλήνην.] Sic edendum curavi, cum omnes libri exhibebant Πελλήνην. Vide Steph. iſta in voce.

2 Κερδανῖται.] Iidem hi videntur, qui a Plinio *Cedrei* lib. v. cap. 11 appellantur: *His Arabes junguntur ab Oriente Chanclei, a meridie Cedrei, qui deinde ambo Nabatæi.*

3 Κεβρηνία, χώρα τῆς Τρῳάδος.] Hanc ſcripturam cum ante ſeculum ex Aldina (quam etiam Florentia deinde ſequuta eſt) doctiſſimus Ortelius calculo ſuo approbaverit, non poteram, quin eam noſtro redderem: nam male in Xylandriana legebatur Κεβρία, omiſſo ν. Situm ſatis accurate ob oculos ponit Strab. lib. XIII, e quo loco noſter ſine dubio hanc de Cebrenia lectionem in genuino opere confecerat. Et Plinius lib v cap. XXX: *Troadis primus locus Amaxitus, dein Cebrenia, ipſaque Troas.*

4 Ἀπὸ Κεβριόνου τοῦ Πριάμου] Cebriones, a quo Cebreni originem noſter deducit, erat Priami ſpurius, ut ipſe teſtatur Homerus Iliad. Π, cujus verba Strabo lib. XIII ipſe in Cebreniæ deſcriptione in medium producit: Λέγει δὲ καὶ τὸν ποιητήν,

Κεβριόνην νόθον υἱὸν ἀγακλῆος Πριάμοιο.
ὃν εἰκὸς εἶναι ἐπώνυμον τῆς χώρας, ἢ καὶ πόλεως, ὅπερ πιθανώτερον. τὴν δὲ Κεβρηνίαν διατείνει μέχρι τῆς Σκηψίας. Deinde noſter addit, Herodianum aliam nominis originem deducere ἀπὸ Κεβρῆνος ποταμοῦ (Sic correxi pro Κεβρίνος, quod vulgatos codices obſederat) cujus memoria invenitur apud Apollod lib III: Ἀλέξανδρος δὲ Οἰνώνην τὴν Κεβρῆνος τοῦ ποταμοῦ θυγατέρα.

5 Δίδυμος δὲ Κεβρῆνα.] In vulgatis erat Κέβρινα, quod cum nomine urbis nequaquam convenit, quare ut paſſim tota hac ſectione, jota in η mutavi. parum tamen aberat, quin reſcripſiſſem Κεβρῆνα, quod apud Strab. lib. citato occurrit: Ὑπὸ δὲ ταύτῃ Κεβρηνία πεδιάς ἐστι, παράλληλός πως τῇ Δαρδανικῇ. ἦν δὲ καὶ πόλις ποτὲ Κεβρήνη. Vel potius Κεβρήν, ita etiam illud oppidum Strab. dicitur eodem libro: Ἐστι δὲ ἡ μὲν ἀρχαία Σκῆψις ἐπάνω Κεβρῆνος. Triplicem ergo huic voci terminationem affinxere Grammatici Cebrens, Cebrene, & Cebren.

6 Καὶ Κεβρηνεύς.] Enumerantur jam tria gentilia, quæ, auctore & libro aliquoties citato, reperiuntur. Sed Strabo non habet Κεβρηνεύς, ſed Κεβρήνιος. Quod apud Stephanum legitur, formatum videtur a genitivo Κεβρῆνος, & illud Strabonis a Κεβρηνία. ita enim ille: Τούς μὲν ἐν Κεβρηνίους ξυμμεῖναι τοῖς ἄλλοις ἐν τῇ Ἀλεξανδρείᾳ. Et eodem loco τὸ Κεβρηνὸς uſurpavit: Ἔχθραν δ' ἀεὶ καὶ πόλεμον εἶναι τοῖς τε Κεβρηνοῖς, καὶ τοῖς Σκηψίοις. Et denique tribus interjectis paginis Κεβρήνιος. Τούτων δὲ καθύπερθεν Κεβρήνιοι.

7 Ἐν ᾗ διέτριψεν Ὅμηρος] Perhibet Suidas, non ut noſter, Homerum, ut belli Troiani hiſtoriam conſcriberet, ibi fuiſſe commoratum, ſed Cenchreas ejus patriam fuiſſe: Ὁμοίως δὲ καὶ τὴν πατρίδα ἀμφίβολος διὰ τὸ ἀπιθάνους ὅλους εἶναι διὰ τὸ τῆς μεγάλης φύσεως. Οἱ μὲν γὰρ φασὶ γενέσθαι Σμυρναῖον, οἱ δὲ Χῖον, οἱ δὲ Κολοφώνιον, οἱ δὲ Κυμαῖον, οἱ δὲ ἐν Τρωάδι ἀπὸ χώρας Κεγχρέων.

8 Ἐπὶ-

Τρῳάς. δευτέρα, πόλις καὶ [8] ἐπίνειον Κορίνθου. τρίτη, Ἰταλίας. τὸ ἐθνικὸν Κεγχρεάτης, [9] ὡς Κορσεάτης. λέγεται καὶ Κέγχρειος ὁ Ποσειδῶν, ἀπὸ τοῦ υἱοῦ ἥρωος Κεγχρέως.

ΚΕΔΡΕΑΙ, πόλις Καρίας. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. τὸ ἐθνικὸν Κεδρεάτης, καὶ Κεδραῖος τρισυλλάβως, καὶ Κεδρεατικός.

[10] ΚΕΔΡΩΣΣΟΙ, ἔθνος πλησίον τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης. τὸ ἐθνικὸν, Κεδρωσσεῦς.

[11] ΚΕΙΡΙΑΔΑΙ, δῆμος τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς. ὁ δημότης, Κειριάδης. τὰ τοπικὰ, ἐκ Κειριαδῶν, εἰς Κειριαδῶν, ἐν Κειριαδῶν.

ΚΕΚΡΟΠΙΑ χώρα, καὶ Κεκροπὶς φυλὴ, ἀπὸ Κέκροπος. λέγεται καὶ Κεκρόπιος, καὶ Κεκροπία, καὶ Κεκροπίτης. τὸ ἐθνικὸν, καὶ θηλυκὸν, Κεκροπῖτις· καὶ τὸ ἐκ τόπου ἐπίρρημα, Κεκροπιάθεν. ἔστι καὶ Κεκροπὶς χώρα Θρᾴκης. ἔστι δὲ δῆμος Θεσσαλονίκης· οἱ δημόται, Κεκρόπιοι.

ΚΕΚΡΥΦΑΛΕΙΑ, ἄκρα τις, [12] περὶ ἣν ἐνίκησαν Αἰγινῆται Ἀθηναίους. [13] τινὲς δὲ νῆσον αὐτήν φασι Πελοποννήσου. τὸ ἐθνικὸν, Κεκρυφαλεύς.

ΚΕΛΑΔΩΝΗ, πόλις Λοκρίδος, ὡς Διονύσιος Γιγαντιάδος πρώτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Κελαδωναῖος.

[14] ΚΕΛΑΙΘΟΙ, ἔθνος Θεσπρωτικὸν, προσεχὲς τῇ Θετταλίᾳ· Ῥιανὸς δ΄. λέγονται καὶ Κελεθεῖς.

ΚΕ-

A ſceret. Secunda, urbs & navale Corinthi. Tertia, Italiæ. Gentile, Cenchreates, uti Corſeates. Dicitur etiam Cenchreus Neptunus a filio heroïs Cenchrei.

CEDREÆ, urbs Cariæ, auctore Hecatæo in Aſia. Gentile, Cedreates & Cedræus
B tribus ſyllabis, & Cedreaticus.

CEDROSSI, gens prope mare rubrum. Gentile, Cedroſſenſes.

CERIADÆ, populus Hippothoontidis tribus, cujus popularis Ceriades. Localia hinc formantur, ex, ad & in Ceriadis deno-
C tantia.

CECROPIA, regio, & tribus Cecropis, a Cecrope nomen habent. Dicitur & Cecropius, & Cecropia, & Cecropita. Gentile, quod etiam fœm. genere effertur,
D Cecropitis. Hinc & adverbium de loco, ex Cecropia. Eſt quoque Cecropis Thraciæ regio, & populus Theſſalonicæ, cujus populares Cecropii.

CECRYPHALEA, promontorium quoddam, circa quod Æginetæ Athenienſes
E ſuperarunt. Aliqui eandem Peloponneſi inſulam dicunt. Gentile, Cecryphalenſis.

CELADONE, urbs Locridis, teſte Dionyſio libro primo Gigantiados. Gentile, Celadonius.

CELÆTHI, gens Theſprotica, Theſſaliæ finitima, de qua Rhianus libro IV. Appellantur etiam Celethenſes.

CE-

[8]. Ἐπίνειον Κορίνθου] Situm deſcribunt luculentiſſime Strabo lib. VIII, & Pauſanias in Corinthiacis. A Callimacho Hym in Delum Κεγχρὶς appellatur:

Οἱ Κεγχρὶς κρείουσι Ποσειδάωνι Λεχαίῳ,

Οὐ μέγας Ἑρμεῖος Κυλλήνιος. — —

Ad quem locum Scholiaſtes: Λέχαιον καὶ Κεγχρὶς ἀκρωτήρια, ἔνθα ὁ Ποσειδῶν τιμᾶται. Utrobique reſcribendum videtur Κεγχρεάς. Niſi quis dicat in iſthac voce illam literarum mutationem eſſe ſolitam: nam κεγχρὶς & κερχνὶς appellatur quædam avicula, quam Græci de genere accipitrum ſtatuunt: ſic etiam κερχνῶδες & κεγχρῶδες apud Medicos in uſu eſt, & apud alios κέρχνωμα & κέγχρωμα.

[9] Ὡς Κορσεάτης.] In calamo exaratis & libris editis male excuſum eſt, Κόρσεατης, quod correximus, auctore noſtro ſic ſuadente, ita enim ille in Αἴνεια· Ἔστι καὶ Αἰνεάτης, ὡς Κορσεαὶ Κορσεάτης, Ὑδρεαὶ Ὑδρεάτης, Ὠρεαὶ Ὠρεάτης, Κεγχρεαὶ Κεγχρεάτης, τῷ ἐπιχωρίῳ τύπῳ.

[10] Κεδρωσσοί.] Etiamſi noſter hac ſectione hanc gentem ad mare rubrum, & alio loco in India collocet, eadem tamen gens eſt, cujus prima aliquando per Γ, & aliquando per K exaratur. Vide noſtrum in Γεδρωσία.

[11] Κειριάδαι.] In omnibus libris erat Κειραλάδαι, quod emendavimus auctoritate Harpocrationis & Heſychii. Fortaſſis idem præſtitit Meurſius, quem ad manum non habeo.

[12] Περὶ ἣν ἐνίκησαν Αἰγινῆται Ἀθηναίους] Hæc a veritate longiſſime eſſe remota, firmiter mihi perſuadeo; nam Æginetæ circa Cecryphaliam Athenienſes non ſuperarunt, ſed Athenienſes Æginetas duce Leocrate; in quo navali prælio amiſere ſeptuaginta triremes, & in Athenienſum ditionem redire coacti ſunt. Fuſius hæc narrat Diod. Siculus lib. XI: Οἱ τὴν Αἴγιναν κατοικοῦντες, μεγάλην ἐμπειρίαν ἔχοντες καὶ δόξαν τῶν κατὰ θάλατταν ἀγώνων, οὐ χαλεπῶς ἔφερον τὴν ὑπεροχὴν τῶν Ἀθηναίων· ἔχοντες δὲ τριήρεις ἱκανὰς, καὶ προσπαραλαβόντες ἑτέρας ἐναυμάχησαν, καὶ λειφθέντες ἀπέβαλον τριήρεις ἑβδομήκοντα· συντριβέντες δὲ ταῖς φρονήμασι διὰ τὸ μέγεθος τῆς συμφορᾶς, ἠναγκάσθησαν εἰς τὴν τῶν Ἀθηναίων συντέλειαν καταταχθῆναι. Addam præterea locum inſignem Thucydidis, ut ipſa veritas ſit manifeſtior, ex lib I, ubi ferme eadem refert, quæ ex Diodoro allegavimus: Καὶ ὕστερον Ἀθηναῖοι ἐναυμάχησαν ἐπὶ Κεκρυφαλείᾳ Πελοποννησίων ναυσί. Πολέμου δὲ καταστάντος πρὸς Αἰγινήτας Ἀθηναίοις, μετὰ ταῦτα ναυμαχία γίγνεται ἐπ' Αἰγίνῃ μεγάλη Ἀθηναίων καὶ Αἰγινητῶν. καὶ οἱ ξύμμαχοι ἑκατέροις παρῆσαν. καὶ ἐνίκων Ἀθηναῖοι, καὶ ναῦς ἑβδομήκοντα λαβόντες αὐτῶν, ἐς τὴν γῆν ἀπέβησαν, καὶ ἐπολιόρκουν, Λεωκράτους τοῦ Στροίβου στρατηγοῦντος. Ex hiſce duobus ſatis evidenter apparet. Stephanum ab hiſtoriæ fide longiſſime aberrare, ſtatuentum Athenienſes circa Cecryphaliam ab Æginetis fuiſſe ſuperatos.

[13] Τινὲς δὲ νῆσον.] Plinius lib. IV cap. XII: *Contra Epidaurum Cecryphalos, Pityonesos VI mil. paſſuum a continente.* Scholiaſtes Thuc. ad verba ſupra allegata: Ἐπὶ Κεκρυφαλείᾳ. νῆσος αὕτη ἐστὶ πρὸς τῷ Ἀργολικῷ τῆς Πελοποννήσου.

[14] Κέλαιθοι, ἔθνος Θεσπρωτ.] Rhiani opus, ſi exſtaret, procul dubio nos de ſitu hujus gentis certiores redderet. Puto tamen Antoninum Liberalem de ea mentionem feciſſe fab. IV, ſed verba quia corrupta ſunt, ſic videntur emendanda: ὁ δὲ Ἡρακλῆς ὡς ἐπύθετο, πολεμοῦ-

λεμοῦ-

ΚΕΛΑΙ'ΘΡΑ, πόλις Βοιωτίας, Ἄρνης πλησίον, ἀπὸ Κελαίθρου.

Δεύτερα καὶ λοιπὰ τοῦ κε, καὶ τὰ κη, κι, κλ, κο καὶ τὰ πρῶτα τοῦ κο.

*ΚΟ'ΡΑΚΟΣ πέτρα, [15] τόπος ἐν Ἰθάκῃ. Ὅμηρος. ὁ ταύτην οἰκῶν, Κορακοπετραῖος.

ΚΟΡΑΚΟ'ΝΗΣΟΣ. Ἀλέξανδρος τρίτῳ Λιβυκῶν. τὸ ἐθνικὸν, Κορακονησίτης.

ΚΟ'ΡΑΞ, ὄρος [16] μεταξὺ Καλλιπόλεως καὶ Ναυπάκτου. [17] Πολύβιος εἰκοστῷ. τὸ ἐθνικὸν Κοράκιος, ὡς Ἄτραξ Ἀτράκιος.

[18] ΚΟ'ΡΑΞΟΙ, ἔθνος Κόλχων, πλησίον Κόλων· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Κοραξικὸν τεῖχος, καὶ Κοραξικὴ χώρα.

[19] ΚΟ'ΡΔΥΛΟΣ, πόλις Παμφυλίας. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. τὸ ἐθνικὸν, Κορδύλιος.

[20] ΚΟΡΙΣΣΟ'Σ, πόλις τῆς Ἐφεσίας, * [21] διὰ τὸ τὴν Λητὼ τεκοῦσαν, καὶ τὴν Ἄρτεμιν κομίζουσαν γενομένην κατὰ τὸν τόπον, οὗ νῦν βωμὸς αὐτῆς· τῆς δὲ πυθομένης, τίνος ἐστὶν ὁ τόπος; [22] κόρη, σὸς εἰπεῖν. [23] τὸ ἐθνικὸν, Κορισσίτης. καὶ ἴσως [24] ἀπὸ τοῦ Κόρισις λέγεται καὶ

CELÆTHRA, urbs Bœotiæ, Arnæ vicina, quæ a Celæthro nomen invenit.

Reliqua hujus literæ κε, & κη, κι, κλ, κο & prima a κο incipientia deſiderantur.

CORACOS Petra, locus in Ithaca, de quo Homerus. Loci incola, Coracopetræus.

CORACONESUS. Alexander lib. III Libycorum. Gentile, Coraconeſita.

CORAX, mons inter Callipolin & Naupactum, de quo Polybius lib. xx. Gentile, Coracius, uti Atrax Atracius.

CORAXI, gens Colchorum prope Colos, de qua Hecatæus. Coraxicus murus & Coraxica regio.

CORDYLUS, urbs Pamphyliæ; cujus meminit Hecatæus in Aſia. Gentile, Cordylius.

* CORISSUS, urbs Epheſiæ, quæ inde nomen habet, quod Latona ibi pepererit, & Dianam recens natam in illum locum tulerit, ubi nunc ipſius ara conſpicitur. Ea autem, cum percuntaretur, cujuſnam ille locus eſſet? dixiſſe fertur, κόρη, σὸς, ô virgo! tuus. Gentile, Coriſſita. Et fortaſſis a voce Coriſis formatur Coriſ-

---

λαμπάσιν διὰ τοῦ αὐτοῦ Κελτὸς, καὶ Χάονας, &c. Ubi pro Κελτὰς reſcribendum cenſeo Κελαιθὰς: & gaudeo Th. Gale, Scholæ Paulinæ apud Londinenſes moderatorem doctiſſimum, calculo ſuo hanc correctionem comprobaſſe.

[15] Τόπος ἐν Ἰθάκῃ.] Hujus loci meminit Homerus Odyſſ. N:

Πὰρ Κόρακος πέτρῃ, ἐπί τε κρήνῃ Ἀρεθούσῃ.

Ad quæ verba Euſtathius perhibet, locum fuiſſe circa Ithacam, unde deducitur gentile Κορακοπετραῖος.

[16] Μεταξὺ Καλλιπόλεως καὶ Ναυπάκτου.] Doctiſſimus Palmerius in Græciæ antiq. deſcript. exiſtimat, vitium tranſcriptoris irrepſiſſe, & heic legendum, μεταξὺ Καλλιπόλεως καὶ Ναυπάκτου. Quia de hac Callipoli tacuerunt omnes antiqui, & ipſe Stephanus in voce Καλλίπολις, qui quatuor urbes ejus nominis recenſet, nullam de hac Ætolica mentionem fecerit. Locum vide lib. IV cap. XXII.

[17] Πολύβιος εἰκοστῷ.] Cum iſte Polybii liber hodie non circumferatur, Livii verba addenda exiſtimavi ex lib. XXXVI: *Inde toto exercitu profectus, reliquum iter ſatis expedito agmine fecit: Ut ad Coracem eſt ventum (mons eſt altiſſimus inter Callipolim & Naupactum) ubi & jumenta multa ex agmine præcipitata cum ipſis oneribus ſunt.*

[18] Κόραξοι, ἔθνος Κόλχων.] Coraxos finitimos fuiſſe Heniochis, Charimatis, Moſchis & Cercetis, liquet ex loco præſtantiſſimo, quem noſter ex Hellanico citat in voce Χαρίμαται. ὑπὲρ Κερκετῶν ἐν πλευρᾷ ... Μόσχοι καὶ Χαρίμαται, ... Ἡνίοχοι, ἄνω δὲ Κόραξοι.

[19] Κόρδυλος, πόλις Παμφ.] Non dubito, quin hoc loco mendum irrepſerit ſcribarum incuria. Legendum videtur, Κορδυτὸς, πόλ. Παμφ. Addam verba Stephani quæ leguntur in voce Βερετὶς ubi de ejus accentu ſic loquitur: Ὀξύνεται δὲ ὡς προπαροξυνόμενον ... ὡς τὸ Καλαντὶς, Γαλατὶς, Κορδυτὶς, πόλις. In ſequentibus etiam gentile nomen emendandum foret, & pro Κορδύλιος legendum Κορδύτιος.

[20] Κορισσὸς, πόλις τῆς Ἐφεσ.] Genuinum nomen fuiſſe cenſeo Κόρησος, quod evidentiſſime, fabula ſequutura a nobis emendata, probare conabor. Ita quoque vetuſtiores hanc urbem appellarunt Herodot. lib. V. πλοῖα μὲν κατέλιπον ἐν Κορησῷ τῆς Ἐφεσίης. Pauſan. in Eliac. prior. Ὡς οἱ τῆς Ἐφεσίων πόλεως ἔχοντες τὸ ὄνομα ... Κόρησον. Scio tamen, etiam occurrere Κορησσὸς apud Athen. lib. VIII, ex quo Caſaubonus firmare nititur, ita quoque apud Strabonem lib. XIV eſſe emendandum. Sed mox docebimus τὸ Κόρησος genuinum nomen fuiſſe, uti etiam literarum ordo poſtulat.

[21] Διὰ τὸ τὴν Λητὼ τεκοῦσαν.] Hunc locum aſteriſco notavimus, & quidem jure meritoque: ſenſus enim manifeſtiſſime demonſtrat, nonnulla ante hæc verba excidiſſe, quæ haud facile, niſi meliorum codicum auxilio, Stephano reddentur. Forte periit ἐκλήθη δὲ, vel οὕτως ὠνομάσθη utitur enim noſter ejuſmodi formulis, originem urbis ex antiquorum fabulis deducturus.

[22] Κόρη, σὸς εἰπεῖν.] In omnibus libris legitur Κορησὸς εἰπεῖν, quæ reſponſio mihi & omnibus rem accurate volventibus, parum ad rem pertinere videtur, quare corrigendum cenſeo Κόρη, σὸς ἐστιν. Reſponſum itaque hujuſcemodi fuit: *Virgo, tuus eſt iſte locus*, ubi altare in tui honorem ædificatum conſpicitur. Accedit ex hac emendatione luce meridiana clarius appareat, verum & genuinum nomen hujus urbis fuiſſe Κόρησος, non vero Κορισσὸς, & Strabonem ex Athenæo non poſſe emendari, quod conatur Caſaubonus virorum maximus in ſuis ad Geographum commentariis. Præterea omnino falli videntur, qui illud urbis nomen a *Coreſo*, vel *Cræſo*, in templo Ephesino, Epheſi ſocio, deducere conantur.

[23] Τὸ ἐθνικὸν, Κορισσίτης.] Si nam publicata correctio procedat, & hoc loco legendum, Κορησίτης & deinde Κορησίς.

[24] Ἀπὸ τοῦ Κόρισις λέγεται καὶ Κορισσεύς.] In duabus vetuſtioribus editionibus alio modo hunc locum exaratum reperi. In Aldina omnium vetuſtiſſima: ἀπὸ τοῦ Κορισσὸς λέγεται καὶ Κορισσεύς. In Florentina vero legitur: ἀπὸ τοῦ Κορισσὸς λέγεται καὶ Κορισσεύς. Quam nos divulgamus, Xylandro comprobata eſt; quanquam, ut noſtram quoque hac de re ſententiam ſtatuamus, Florentina aliis præferenda videatur.

[21] Κο-

καὶ Κορησσός. καὶ [25] Κορησσία πολίχνιον τῆς Κέω, καὶ ἐπίνειον.

Κόρινθος, πόλις ἔσω τοῦ ἰσθμοῦ [26] τοῦ Πελοποννήσου. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. ἡ αὐτὴ ἐκαλεῖτο Ἐφύρα, [27] ἀπὸ Ἐφύρας τῆς Μύρμηκος, τῆς Ἐπιμηθέως γυναικός. ἐκαλεῖτο δὲ [28] ἀκροκόρινθος Ἐπωπή, διὰ τὸ Σίσυφον ἐντεῦθεν ἐπιδεῖν τὴν τῆς Αἰγίνης ὑπὸ Διὸς ἁρπαγήν. [29] εἶτα Ἡλιούπολις, [30] διὰ τὸ ξηρὰν εἶναι· [31] εἶτα Πάγος, εἶτα Ἐφύρα. οἱ πολῖται, Κορίνθιοι. καὶ θηλυκῶς, Κορινθιάς, [32] καὶ σύνθετον, Κορινθιουργής. ὡς ἀττικουργής. [33] Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος Κανώπῳ δευτέρῳ. [34] Κο-

Coriſſenſis. Et Coriſſia oppidulum eſt in inſula Cea, & navale.

CORINTHUS, urbs intra Iſthmum Peloponneſi, auctore Hecatæo in Europa. Eadem hæc olim appellabatur Ephyra, ab Ephyra Myrmecis filia, uxore Epimethei. Vocabatur vero Acrocorinthus Epope, quod inde Siſyphus Æginam abs Jove raptam viderit: deinde Heliopolis, quod arida eſſet; poſtea pagos, denique Ephyra. Cives, Corinthii, & genere fœm. Corinthias. Et compoſitum Κορινθιουργής, quod Corinthi, vel Corinthio modo eſt elaboratum, uti Ἀττικουργής, quod in Attica, vel Attico modo factum eſt. Apollonius Rhodius in Canopo ſecundo. Eſt etiam columm-

[25] Κορησσία πολίχνιον τῆς Κέω.] Inconſtans hujus vocabuli ſcriptura eſt apud Strab. lib. x ubi ſcribitur Κορησσία & Κορησία. Ἐπίνειον δ᾽ ἐστὶν αὐτῆς τὸ χωρίον, ἐν ᾧ ἦν ἱδρυμένη Κορησία. Et deinde ſequitur: Ἔστι δὲ καὶ Ἔλιξος ποταμὸς περὶ τὴν Κορησσίαν. Apud Scylacem ſcribitur Κορησία.

[26] Τοῦ Πελοποννήσου.] In omnibus libris MSS & editis τῶν Πελοποννησίων legebatur, quod profecto nobis emendandum videbatur, cum neſciam, ſic unquam Stephanum, alioſve auctores fuiſſe loquutos. Minori tamen mutatione legi poſſet τῆς Πελοποννησίας. Sed eodem redibit, utram correctionem admiſeris.

[27] Ἀπὸ Ἐφύρας τῆς Μύρμηκος &c.] Olim in libris excuſis, & calamo exaratis hic locus peſſime corruptus circumferebatur in hunc modum: ἀπὸ Ἐφύρου τοῦ Μύρμηκος. Verum ita eſſe legendum, uti emendavimus, ſatis manifeſte evincitur ex verbis Scholiaſtæ ad lib. IV Apoll. Rhod. Ἐφυρῆθεν, Ἐφύρα ἡ Κόρινθος, ἀπὸ Ἐφύρας τῆς Ἐπιμηθέως θυγατρός, Εὔμηλος δὲ, ἀπὸ Ἐφύρας τῆς Ὠκεανοῦ καὶ Τηθύος, γυναικὸς δὲ γεγενημένης Ἐπιμηθέως. His adde Hyginum Fab. CCLXXV. *Ephyre nympha Oceani filia Ephyren, quam poſtea Corinthum appellarunt.* Aliis quidem parentibus Ephyram natam perhibet Hyginus, ſed in Ephyræ nomine cum Scholiaſta convenit; unde itaque evidenter liquet, ſic quoque in Stephano legendum. Certum eſt tamen, quendam a mythologis Ephyrum recenſeri, de quo noſter in Ἐφύρα mentionem facit, ſed is ad hunc locum non pertinet.

[28] Ἀκροκόρινθος.] Tranſcribam verba Euſtathii, quæ fortaſſis ex Stephano noſtro hauſit, ita enim ad Iliad. B. Ἡ δὲ περὶ αὐτὴν Ἀκροκόρινθος, ἐκαλεῖτο φασὶ καὶ Ἐπωπή. διότι Σίσυφος ἐκεῖ ἀφ᾽ ὑψηλοῦ ἐπεσκόπει ὅπως ὑπὸ Διὸς ἡ Αἴγινα ἡρπάγη.

[29] Εἶτα Ἡλιούπολις.] Hoc, & quæ ſequuntur nomina, inveniuntur apud noſtrum in illa voce. Quare autem vocetur Ἡλιούπολις, aliam rationem, ſi fabulis ſit habenda fides, dare nequeo quam illam, quæ apud Pauſan. in Corinth. legitur: Scilicet, Neptunum cum Sole ibi de regione in certamen deſcendiſſe; quam litem Briareus diremit Iſthmum Neptuno, Soli vero ſive Ἡλίῳ promontorium, quod urbi imminet, adjudicans. Sed ut verum fatear, ex verbis ſequentibus, διὰ τὸ ξηρὰν εἶναι, quæ etiam apud Euſtathium inveniuntur, ſuſpicor heic aliud quid latere, & quod majoris momenti eſt. Cenſeo enim, antiquum & verum nomen fuiſſe Ἡλόπολις (quod vel ipſi Stephano non fuit cognitum, vel quod imperiti librarii in vocem notiorem Ἡλιούπολις mutatum ivere) nam τὸ ἧλος, Heſychio dicitur, τόπος ὑπὸ ξηρὸς. ἐν ᾧ οὐδὲν φύεται. Corinthum autem aſpero & ſterili loco fuiſſe conditam, evidentiſſime liquet ex Strab. lib. VIII: Χώραν δ᾽ ἔσχεν οὐκ εὔγεων σφόδρα, ἀλλὰ σκολιάν τε καὶ τραχεῖαν.

[30] Διὰ τὸ ξηρὰν εἶναι.] In Euſtathio ad Iliad. B legitur: διὰ τὸ ξηρὰ εἶναι. utraque lectio ſatis eſt commoda.

[31] Εἶτα Πάγος.] Cave intelligas Latinorum *Pagum*, ſed potius Græcorum. Heſychius: Πάγος, ὄχθος, ψυχρός.

[32] Καὶ σύνθετον, Κορινθιουργής, ὡς Ἀττικουργής.] In omnibus libris editis & MSS mendarum copia ſcatens hic locus hunc in modum circumferebatur: καὶ σύνθετον, Κορινθιουργεύς. Lectio ſine dubio eſt veriſſima, quam nos repoſuimus. Eſt enim Κορινθιουργής adjectivum compoſitum, quod in genere neut. habet Κορινθιουργές. Athenæus lib. V: Τὸν δὲ κιόνων τὰ μὲν σώματα ἦν κυπαρίσσινα, αἱ δὲ κεφαλαὶ Κορινθιουργεῖς ἐλεφαντὶ καὶ χρυσῷ διακεκοσμημέναι. Sed in Stephano præterea pro Ἀττικιουργεὺς emendavimus Ἀττικουργής, ejecto I ante diphthongum: nam compoſitum eſt ex Ἀττικὸς, non vero ex Ἀττικιος, & ἔργον. Pollux lib. I cap. X: § XIII: Εὐδόκιμα δὲ, θώραξ Ἀττικουργής, κράνος Βοιωτιουργές, πῖλος καὶ ἐγχειρίδιον Λακωνικόν. Verum & ibi legendum cenſeo Ἀττικουργής. Syneſius Epiſt. LII: Νῦν δὴ φασιν αὐτὸν ἐπὶ μεῖζον ἐμπορεύσασθαι, κομίζοντα πολλοὺς Ἀττικουργεῖς. Verum ſimilitudine elegantiſſima hæc vox ad Atticam eloquentiam transfertur. Idem Syneſius Epiſtol. LXXIV Ἔπεμψά σοι τὸν λόγον τὸν Ἀττικουργῆ. *Miſi ad te orationem Attico ſtylo elaboratam.* Et Hermodorus ad Budæum: Ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ἐγὼ καὶ Ζήνων τὸν Ὀλύμπιον μὴ ἀπαξιοῦντα καὶ τοὺς ἀρχαίους ὁμιλεῖν, καὶ μᾶλλον χαίροντα ἐξ Ἑλληνικῆς καρδίας ἀπημελήτως ἄρχειν, ἢ ἐκ συνθέσεως κομψὰς καὶ Ἀττικουργεῖς λόγους. Hoc vero in formandis hujuſmodi vocabulis eſt obſervandum, illum σχηματισμὸν nunquam fieri a nominibus propriis, ſed a civitatum aut gentium appellatione, uti luculenter demonſtrat Athenæus lib. XI, cenſens τὰς Λυκιουργεῖς φιάλας, non a Lycone quodam inventore & figulo ſic dictas, ſed quia in Lycia vel Lycio artificio erant factæ. Ex quo loco multum ſine lucis affuiſſet verbis Suidæ in Λυκιουργής, ſi abs Porto fuiſſet obſervatus. Sic ibidem ex Ariſtophanis Pace allegatur Ναξιουργὲς κάνθαρος, *navigium in Naxo, vel Naxio artificio factum*: κλίνη Μιλησιουργής, *lectus in Mileto vel Mileſio artificio factus*: τράπεζα Ῥηνιουργής, *menſa in Rhenia, ſive Rhenio artificio facta.* Sic quoque Æliano lib. III Var. Hiſt. cap. XXIV, ubi pulchritudinem armorum Xenophontis deſcribit, τὸ κράνος Βοιωτιουργὲς laudatur, *galea Bœotico artificio, ſive in Bœotia facta*, cujus etiam meminit Pollux loco ſupra citato.

[33] Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος Κανώπῳ δευτ.] Idem Apollonii opuſculum citatur a Stephano in Χώρα, qui etiam hemiſtichium addidit, quod ibidem legi poteſt. Quotquot vitam & ſcripta Apollonii Rhodii poſteris tradidere, de hoc opere nullam mentionem faciunt. Scripſit Ῥόδου, Ἀλεξανδρείας, Κνίδου & Καύνου κτίσεις, quare vir doctus, qui nuperrime Parthenium notis illuſtravit, pro Κανώπῳ apud Stephanum corrigendum cenſet, Καύνῳ, cujus operis inſcriptio apud Parthenium. cap. I & XI reperitur. Ego vero nihil mutandum cenſeo, quia etiam Meurſius in Apollonio, ſive tractatu de antiquis ejus nominis ſcriptoribus eorumque operibus, nullum in Stephani locis vitium latere ſuſpicatus eſt.

A ΚΟΡΟΚΟΝΔΑΜΗ[44], πλησίον Σινώπης. Ἀρτεμίδωρος ἐνδεκάτῳ γεωγραφουμένων. [45] τὸ ἐθνικὸν, Κοροκονδαμίτης· καὶ λίμνη Κοροκονδαμῖτις.

B ΚΟΡΟΜΑΝΗ, πόλις πρὸς τὸν Περσικὸν κόλπον· Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ αὐτῆς. [46] τὸ ἐθνικὸν, Κορομανηνὸς, διὰ τὸν τύπον τῶν Περσῶν. Παραιτακηνοὶ γὰρ, τῆς Παραιτάκης.

C ΚΟΡΩΠΗ[47], πόλις Θεσσαλίας. ὁ πολίτης, Κορωπαῖος. Νίκανδρος ἐν Θηριακοῖς·

— [48] οὗ ἐν Ἀπόλλων
Μαντείας Κοροπαῖος ἐθήκατο, καὶ θέμιν ἀνδρῶν.

D οἱ δὲ [49] ὑπομνηματίσαντες αὐτὸν, Θέων καὶ Πλούταρχος, καὶ [50] Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς φασί. [51] Νίκανδρος Ὠρωπαῖος, καὶ Ὠρωπαῖος Ἀπόλλων. [52] ἀγνοεῖ δὲ τὸ Ἀμφιαράου. ἱερὸν Ἀπόλλωνός ἐστι. [53] λέγεται * δὲ κατ' ἔλλειψιν τοῦ ι, Κορωπαῖος, Κορώπη. E Κορώπη δὲ Θεσσαλίας πόλις; βέλτιον δὲ ὑπονοεῖν ὅτι ἡμάρτηται, καὶ γράφεται Ὠρωπαῖος. [54] Ὠρώπη γὰρ πόλις Εὐβοίας, ὅπου Ἀπόλλωνος διασημότατον ἱερόν.

ΚΟ-

A COROCONDAME, prope Sinopen ſita eſt, teſte Artemidoro libro XI Geographicorum. Gentile, Corocondamites, & palus Corocondamitis.

B COROMANE, oppidum ad ſinum Perſicum, de quo Marcianus in ejus Periplo. Gentile Corocomanenus, ob Perſarum formam. Formatur enim Paratæceni a Paratæce.

C COROPE, urbs Theſſaliæ, cujus civis Coropæus. Nicander in Theriacis:

—— —— *In qua Apollo*
Coropæus divinationes, & juſtitiam virorum poſuit.

D Qui vero in ipſum commentati ſunt, Theo, & Plutarchus & Demetrius Phalereus dicunt, Nicander Oropæus, & Oropæus Apollo. Ignorat enim quod Amphiarai, & non Apollonis templum ſit. Dicitur quoque per ellipſin literæ A Coropius a Corope. E Corope vero urbs eſt Theſſaliæ. Sed præſtat ſuſpicari, quod ibi erratum ſit, & ſcribendum Oropæus. Orope enim Eubœæ oppidum eſt, ubi celeberrimum Apollinis templum.

CO-

Græcam magis terminationem affectavit quam Dionyſius: nam Græci dicunt Λέντλος, Τουσκλανός: Latini vero augendo has voces pronunciant *Lentulus, Tuſculanus.*

[44] Κοροκονδάμη.] Quanquam libri MSS & editi conſtanter exhibeant Κορικονδάμη, nobis tamen placuit, in ſecunda pro ι ſubſtituere ο parvum, quia literarum ordo hoc poſtulabat, & ipſe Strabo olim ita ſcripſerat lib XI: Καλεῖται δὲ ὅλος ὁ στενωπὸς ἀπὸ τοῦ στόματος, ἀπὸ τῆς κώμης τὸ Ἀχίλλειον, καὶ τὸ Μυρμήκιον στενὸν διατείνων μέχρι πρὸς τὴν Κοροκονδάμην. Male, obſervante Ortelio, Stephanus Corocondamam prope Sinopam collocat, cum è regione Sinopæ illa peninſula ſita ſit, & totus Pontus Euxinus interjaceat.

[45] Τὸ ἐθνικὸν, Κοροκονδαμίτης. καὶ λίμνη Κοροκονδαμῖτις.] In utraque voce, in gentili ſcilicet, & ſtagni nomine penultima ſyllaba deſinit in ιτης & ιτις. Sed apud Strab ſtagni nomen exit in ῖτις. ita enim ille lib. jam allegato: Ὑπέρκειται δὲ τῆς Κοροκονδάμης ἀξιόλογος λίμνη, ἣν καλοῦσιν ἀπ' αὐτῆς Κοροκονδαμῖτιν. Verum ibi Κοροκονδαμῖτιν legendum videtur.

[46] Τὸ ἐθνικὸν, Κορομανηνός.] Sine dubio ſic legendum erat, pro Κορομανιτανὸς, quod omnes libros obſederat. In Voſſ. cod. Κορομανὸς legebatur.

[47] Κορώπη, πόλ. Θεσσαλ.] In Aldina Florentinaque editione urbis nomen per ω exaratur, quod nos ſequimur, quia ab Ὠρωπὸς derivatum eſt, uti infra dicemus.

[48] Οὗ ἐν Ἀπόλλων.] Longe aliter hæc hodie leguntur apud Nicandrum:

— — — ᾗ σε, Ἄπολλον
Μαντοσύνας Κορωπαῖος ἐθήκαο καὶ θέμιν ἀνδρῶν.

In duabus vetuſtioribus Stephani edit. pro ᾗ σε excuſum eſt οὗ ἐν, & pro μαντοσύνας μαντείας, quanquam utraque vox, neque verſus modulo, neque ſenſui ſit contraria. Xyland. In legitur Κορωπαῖος, quod verſui eſt accomodatum ſed in hodiernis Nicandri Κοροπαῖος, quod probari non poteſt.

[49] Ὑπομνηματίσαντες]. Libri calamo exarati: ὑπομνήσαντες, quod vulgato non eſt prætereundum.

[50] Δημήτριος ὁ Φαληρεύς.] Ratio temporum ſatis manifeſte docet, ut cum Voſſio loquar, non poſſe eſſe inclytum illum Demetrium Phalereum, qui Ptolemæi Lagidæ temporibus claruit, ac bibliothecæ præfuit. Eum vide de Poëtis Græc.

[51] Νίκανδρος Ὠρωπαῖος, καὶ Ὠρωπαῖος Ἀπόλλων.] Sic optime Theo, Plutarchus & Demetrius Phalereus, veteres in Nicandrum interpretes, in illo verſu mendam latere ſtatuerunt, cum iſta urbs non Κορώπη, ſed Ὠρωπὸς appelletur, unde quoque gentile Ὠρωπαῖος formatur, quod & Apollini attribuitur.

[52] Ἀγνοεῖ δὲ τὸ Ἀμφιαράου, ἱερὸν Ἀπόλλωνός ἐστι.] In omnibus libris hic locus mutilus & ſenſu deſtitutus apparet. Salmaſius ad marginem ſui libri hunc in modum eum ſupplere conatur: ἀγνοεῖ δὲ ὅτι Ἀμφιαράου ἱερὸν καὶ οὐκ Ἀπόλλωνός ἐστι.

[53] Λέγεται δὲ κατ' ἔλλειψιν τοῦ ι, Κορωπαῖος, Κορώπη.] Nos omnia exhibemus, uti in aliis editionibus repræſentatur, niſi quod in medio ω mega pro parvo repoſuerimus: ſed ne ſic quidem priſtinæ ſanitati hic locus eſt reſtitutus, gravioribus morbis laborans. Sollicitavit hunc locum Salmaſius ad oram ſui libri, ſed mutat deinde ſententiam, & nihil certi concludit. Ego exiſtimo totum locum non incommode ſic poſſe conſtitui: λέγεται δὲ κατ' ἔλλειψιν τοῦ ω, Κορώπιος, ἀπὸ τῆς Κορώπης. Similia gentilia occurrunt apud Etymologici Magni Auctorem in Εὐρώπιος, unde fit, Εὔρωπος, uti a Πλευρώνιος Πλευρωνίς. Deinde apud eundem ſequitur: Ἔστι καὶ Εὔρωπος πόλις Μακεδονίας. Τὸ ἐθνικὸν, Εὐρωπαῖος, ὡς Ἤπειρος Ἠπειραῖος, γεωμαῖος. Ἔστι καὶ ἄλλη Καρίας, τὸ ἐθνικὸν ταύτης Εὐρώπιος, ὡς Ὠρώπιος.

[54] Ὠρώπη γὰρ πόλις Εὐβοίας.] Hanc urbem Strabo lib X Ὀροβίας appellavit, ſi locus non ſit corruptus, ita enim ille: Καὶ τὴν Ἱστιαίαν ἐσχηματισμένην, καὶ τὴν Περιάδα, καὶ Κήρινθον, καὶ Αἰδηψὸν καὶ Ὀροβίας, ἐν ᾧ μαντεῖον ἦν ἀψευδέστατον. Verum, niſi vehementer fallor pro Ὀροβίας legendum cenſeo Ὠρωνίας, vel Ὠρωπίας. Sic enim Strabo loquitur in principio lib IX: Τὸ δὲ λοιπὸν ἤδη τὸ προσάρκτιον ἐπὶ παράλιον ἀπὸ τῆς Ὠρωπίας ἐπὶ δύσιν παρατεῖνον μέχρι τῆς Μεγαρίδος. *Reliquum eſt ſeptentrionem ſpectans latus Atticæ ab Oropio agro pertinens occaſum verſus uſque ad Megaridem.* Ager enim *Oropius* & in Bœotia & in Eubœa eſt, ab urbe cognomine appellationem habens.

ΚΟΡΟΝΤΑ[55], πόλις Ἀκαρνανίας. A Θουκυδίδης δευτέρᾳ. τὸ ἐθνικὸν Κοροντεύς, ὡς Σαμόσατα Σαμοσατεύς.

ΚΟΡΟΥΙΩΝ, πόλις Δικαιῶν ἐν Ἰταλίᾳ. [56] Διονύσιος Ῥωμαικῆς ἀρχαιολογίας ι. τὸ ἐθνικὸν Κορουιώνιος, ὡς Ἀντρώνιος. B

ΚΟΡΠΙΛΟΙ,[57] Θρακῶν ἔθνος. ἡ χώρα Κορπιλική. ἡ γὰρ Αἶνος κεῖται κατὰ τὴν προτέραν [58] Ἀψυνθίδα, νῦν δὲ Κορπιλικὴν λεγομένην.

ΚΟΡΣΕΑΙ, νῆσος τῆς Ἰωνίας, ἀντικρὺ Σάμου. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. [59] Ἡρωδιανὸς Κορσία, διὰ τοῦ ι. καὶ τὸ ἐθνικόν, Κορσεάτης. C

ΚΟΡΣΙΣ, νῆσος ἐν τῷ Τυῤῥηνικῷ πελάγει, [60] ἀπὸ Κόρσης δούλης βουκόλου. λέγεται καὶ Κορσική. [61] τὸ ἐθνικόν, Κορσοί. D

ΚΟΡΥΔΑΛΛΑ, πόλις Ῥοδίων. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. τὸ ἐθνικὸν, Κορυδαλλεύς.

ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ, δῆμος τῆς Ἱπποθοωντίδος φυλῆς. ὁ δημότης, Κορυδαλλεύς. τὰ τοπικά, Κορυδαλλόθεν, Κορυδαλλόνδε. Κορυδαλλοῖ. E

ΚΟΡΥΛΕΙΟΝ, κώμη πλείστη ἐν Παφλαγονίᾳ, [62] ἀπὸ Κορύλου βασιλέως αὐτῆς. [63] ὁ οἰκήτωρ, Κορυλειεύς. F

ΚΟΡΥΦΑΙΟΝ, ὄρος [64] ἐπὶ τῷ Ἐπιδαυ-

CORONTA, urbs Acarnaniæ, de qua Thucydides libro II. Gentile, Corontenſis, uti a Samoſata Samoſatenſis,

CORUION, urbs Æquanorum in Italia, de qua Dionyſius lib. de antiquitatibus Romanor. Gentile, Coruionius, ut Antronius.

CORPILI, gens Thracica, cujus regio Corpilice. Ænus enim ſitus eſt juxta veterem Apſynthidem, nunc vero Corpilicam appellatam.

CORSEÆ, inſula Ioniæ, è regione Sami, de qua Hecatæus in Europa. Herodianus habet Corſia per I. & gentile, Corſeates.

CORSIS, inſula in mari Tyrrhenico, ſic dicta à Corſe bubulci cujuſdam ancilla. Appellatur quoque Corſica. Gentile. Corſi.

CORYDALLA, urbs Rhodiorum, de qua Hecatæus in Aſia. Gentile, Corydallenſes.

CORYDALLUS, populus Hippothoontides tribus, Popularis, Corydallenſis. Localia ex, ad & in Corydallo denotant.

CORYLEUM, vicus ingſinis in Paphlagonia, a Coryla rege nomen habens.* Incola, Coryleenſis.

CORYPHÆUM, mons in agro Epidau-

[55] Κόρωνθ, πόλ. Ἀκαρν.] Solus Thucydides, & ex eo noſter, hujus urbis meminit lib. citato: Καὶ Κουρῆτα τὸν Θεολύτου ἐς Κόροντα καταγαγόντες ἀνεχώρησαν πάλιν ἐπὶ τὰς ναῦς. Sed in omnibus Stephani libris editis & calamo exaratis, gentile turpiſſime vitiatum conſpicitur, Κορωνεύς, pro quo nos Κοροντεύς ſubſtituimus

[56] Διονύσιος Ῥωμαϊκ. ἀρχαιολ. ι.] Illud Δικαιῶν ex mente Cluverii, exiſtimantis quod exciderat, addidi: plurima enim iſto libro hujus oppidi memoria celebratur, ſed ibi non Κορουΐων, ſed Κορβίων appellatur, unde Latinis Corbio. Livius lib. III: *Ulteriuſque ventum foret, ni, celus dedita opera, nocturno impetu Æquorum, Corbione amiſſum præſidium, nunciatum eſſet.* Protinus ultra Algidum, circa viam Lavicanam, verſus Præneſte, Latinorum, Corbionem extitiſſe ſibi perſuadet Cluv. lib. II, quem vide.

[57] Κορπιλοί, Θρακῶν ἔθνος] Libri omnes editi & manu exarati hanc lectionem mirum in modum depravatam atque mutilam repræſentant: Κελτοὶ, Θρακῶν ἔθνος * πεις Ἀγριαν ζ &c. Variis modis Salmaſius depravato huic loco in margine ſui libri medicinam facere eſt aggreſſus Κελτοί, Θρακῶν ἔθνος. Στρυμόνος ζ. ἡ χώρα &c. Deinde hoc modo: Κελτοὶ, Θρακῶν ἔθνος. Οὔρεσιν Ἀγριανῶν ζ ἡ χώρα Κελτική. Sed denique ſtylum vertit & corrigit, quemadmodum edi curavimus, quam correctionem legere licet in Plin. Exerc. pag. 158. Corpilorum meminit Solinus cap. X: *Hebrum Odryſarum ſolum fundit, qui fluvius excurrit inter Prianias, Dolonceos, Thynos, Corpilos, aliosque barbaros tangit.* Corpilli dicuntur Plinio lib. IV cap. XI. & eorum regio Ptolemæo Κορπιαλική, ubi Salmaſius emendat Κορπιλική.

[58] Ἀψυνθίδα.] Veneta & Florentina Ἀψυνθίδα male. Emendabat Salmaſius loco jam proxime citato Ἀψυνθιάδα. verum vulgata lectio non eſt improbanda: nam ipſi Stephano regionis nomen Ἀψυνθὶς dicitur in voce Ἄψυνθος. Suidas Ἄψυνθος, πόλις Θρᾴκης. Ἀψυνθὶς δὲ ἡ χώρα.

[59] Ἡρωδιανὸς Κορσία.] Strabo lib. XIV numero multitudinis Κορσίας appellat, ſic enim ille: Καὶ ἀρχαὶ ἀπὸ Σάμου ἐν δεξιᾷ ἔχει, ἡ Ἰκαρία, καὶ Κορσίας. Plinius Corſeas lib. V cap. XXXI.

[60] Ἀπὸ Κόρσης δούλης βουκόλου] Eandem nominis rationem adfert Euſtathius ad Dionyſium, ſine dubio ex Stephano: Ὡς καὶ ἄλλοι φασὶ, Κορσὶς καλεῖται ἀπὸ Κόρσης· λέγεται γὰρ ἐν νήσῳ ἐν τῷ Τυῤῥηνικῷ πελάγει Κορσὶς ἀπὸ Κόρσης, δούλης βουκόλου.] Sed integram hujus inſulæ deſcriptionem videbis apud Cluverium.

[61] Τὸ ἐθνικὸν, Κορυδαλλεύς] Quia urbis nomen duplici lambda effertur, etiam ſic gentile nomen excudi curavimus, quanquam in omnibus libris ſimplici inveniatur. Corydallos oppidum fuit in Lyciæ, montanis quod fortaſſis Rhodii in ditionem redegerant. Vide Plin. lib. V cap. XXVII, & Ptol. lib V cap V.

[62] Ἀπὸ Κορύλου βασιλ.] Sic ſcripſimus pro Κορύλλου, quod erat in omnibus libris, auctoritate Xenophontis moti, qui libro V aliquoties Corylæ regis meminit, ut & lib. VI: Ὁ δὲ Κορύλας, ὃς ἐτύγχανε τότε Παφλαγονίας ἄρχων. Verum pagi nomen apud Xenoph. lib. V, uti cenſet Ortelius, non occurrit, ſine dubio ex regionis nomine pagum comminiſcens.

[63] Ὁ οἰκήτωρ, Κορυλειεύς] Sic emendavimus pro Κορυλεύς, quod omnes vulgatos occupaverat.

[64] Ἐπὶ τῷ Ἐπιδαυρίῳ.] Non eſt emendandus hic locus, ſubintelligendum enim potius τῷ χωρίῳ, maniteſtiſſime liquet ex Pauſaniæ lib II, ubi illud χωρίον Hyrnethium appellatur: Καλοῦσι δὲ ἐς τῆς Ἐπιδαυρίων τὴν πόλιν, χωρίον ἐν πεφυκυίας ἀγριελαίας ἔχει. Ὑρνήθιον δὲ καλοῦσι τὸ χωρίον. Sed fallitur vehementer Stephanus, ſtatuens *Coryphæum* eſſe montem: quippe memorat Pauſanias duos montes *Titthium* & *Cynortium*, ſitu in agro

A πιδαυρίῳ, ἐν ᾧ τιμᾶται Ἄρτεμις Κορυφαία. Παυσανίας δευτέρῳ. τὸ ἐθνικὸν, Κορυφαῖος.

ΚΟΡΥΦΑ'ΣΙΟΝ, χωρίον Λακωνικὸν, πλησίον Πύλου. [65] Θουκυδίδης τετάρτῃ. τρεῖς δέ εἰσιν αἱ Πύλοι ἐν παροιμίᾳ.

B Ἔστι Πύλος πρὸ Πύλοιο, Πύλος γε μὲν [66] ἔστι καὶ ἄλλος.

τὸ ἐθνικὸν Κορυφασιεὺς, [67] καὶ Κορυφάσιος.

ΚΟΡΩ'ΝΕΙΑ, πόλις Βοιωτίας. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. ἀπὸ Κορώνου τοῦ Θερσάνδρου, [68] ἐν ταύτῃ οὐ φαίνεται ἀσπάλαξ, πάσης τῆς Βοιωτίας ἐχούσης τὸ ζῶον. κἄν τις ἔξωθεν ἐνέγκῃ εἰς τὴν [69] Κορωνέων χώραν, οὐ δύναται ζῆν. δευτέρα, πόλις Πελοποννήσου, [70] μεταξὺ Σικυῶνος καὶ Κορίνθου. τρίτη, τῆς Φθιώτιδος. ἔστι δὲ καὶ φρούριον τῆς Ἀμβρακίας. [71] τετάρτη, πόλις Κύπρου. ἔστι καὶ χερρόνησος πρὸς τῇ Ἀττικῇ. ε, [72] πόλις καὶ λιμὴν Κορώνη. [73] ὁ πολίτης Κορώνιος, καὶ Κορωνεύς. οἱ δὲ φασι παρὰ τὴν Κορώνειαν Κορωνειεύς. παρὰ δὲ τὴν Κορώνην Κορωναιεύς.

ΚΟ-

pidaurio, ubi Diana Coryphæa colitur, auctore Pauſania lib. II. Gentile, Coryphæus.

CORYPHASIUM, caſtellum Laconicum, prope Pylum, teſte Thucydide lib. IV. Tres autem adagio celebrantur Pyli:

Eſt Pylus ante Pylum, eſt & Pylus alius.

Gentile, Coryphaſienſis & Coryphaſius.

C CORONEA, urbs Bœotiæ, auctore Hecatæo in Europa, a Corono Therſandri filio nomen habens. In hac talpa non apparet, quamvis illud animal per univerſam Bœotiam frequens ſit. Si quis aliunde in Coronenſium agrum intulerit, vivere nequit. Se-
D cunda, urbs Peloponneſi, Sicyonem inter & Corinthum. Tertia, Phthiotidis. Eſt quoque Ambraciæ munimentum. Quarta, urbs Cypri. Eſt quoque peninſula juxta Atticam. Quinta, urbs cum portu Corone. Oppida-
E nus, Coronius & Coronenſis. Nonnulli dicunt a Coroneia, fieri Coroneienſis, ſed a Corone Coronæenſis.

CO-

agro Hypnethio, ſed in ultimi montis acumine deſcribens templum *Coryphææ Dianæ*, cujus etiam in cantico quodam Teleſilla meminit: Ἐπὶ δὲ τῇ ἄκρᾳ τοῦ ὄρους, Κορυφαίας ἐστὶν ἱερὸν Ἀρτέμιδος, οὗ καὶ Τελέσιλλα ἐποιήσατο ἐν ᾄσματι μνήμην.

[65] Θουκυδίδης τετάρτῃ.] Libri omnes & manu & typis deſcripti ſcriptura conſtanti πέμπτῃ. Sed nos bene emendaſſe, liquet ex ipſo Thuc. libro IV aliquoties Coryphaſii memoriam celebrantis: Ἀπέχει γὰρ σταδίους μάλιστα ἡ Πύλος τῆς Σπάρτης τετρακοσίους, καὶ ἔστιν ἐν τῇ Μεσσηνίᾳ ποτὲ οὔσῃ γῇ. καλοῦσι δὲ αὐτὴν οἱ Λακεδαιμόνιοι Κορυφάσιον. Et eodem libro circa finem: Τοὺς μὲν ἐν τῷ Κορυφασίῳ. [illegible]

[66] Ἔστι καὶ ἄλλος.] Ita libri omnes, & etiam Plutarchus libello de vitando ære alieno, & Strabo lib. VIII. Videtur tamen legendum, Ἔστι καὶ ἄλλη. Ipſe enim Steph. gentile fœm. uſurpavit hanc vocem: Τρεῖς δέ εἰσιν αἱ Πύλοι ἐν παροιμίᾳ. Et Thuc. Pauſ. atque alii: Euſtathius comment. ad Iliad. B illud ἔστι καὶ ἄλλη etiam agnoſcit, addens tamen Strabonem iſta voce gen. maſcul. uti: Πύλοι δὲ τρεῖς [illegible], Μεσσηνιακὴ, Τριφυλιακὴ, Ἀρκαδική. ὁ δὲ γεωγράφος, [illegible] Πύλος λέγει, [illegible] Νέστωρ, [illegible] Πύλοι τρεῖς [illegible] ἐν Πελοποννήσῳ, [illegible], Ἔστι Πύλος πρὸ Πύλοιο Πύλος γε μέν ἐστι καὶ ἄλλη.

[67] Καὶ Κορυφάσιος.] Utitur hoc gentili Pauſ. in Meſſen. Ἐνταῦθα ἱερόν ἐστιν Ἀθηνᾶς ἐπίκλησιν Κορυφασίας.

[68] Ἐν ταύτῃ οὐ φαίνεται ἀσπάλαξ.] Hæc pene verbotenus petita ſunt ex Antigoni Mirabilibus, ubi hunc in modum legimus: Τῆς δὲ Βοιωτίας ἐχούσης πλῆθος πολλοὺς ἀσπάλακας, ἐν τῇ Κορωνικῇ μόνῃ οὐ γίνεται τοῦτο τὸ ζῶον, ἀλλὰ κἂν εἰσαχθῇ [illegible], καθάπερ αἱ γλαῦκες ἐν Κρήτῃ, ὥς φασιν, οὐδὲ ζῶον θανάσιμον οὐδὲ τὴν χώραν φέρειν. In illis verbis redundat τὸ πλῆθος, vel legendum, τῆς δὲ Βοιωτίας ἐχούσης πλῆθος πολὺ ἀσπαλάκων &c. Hanc hiſtoriam de talpis, ſi non ex Antigono, eam ex Ariſtotelis Admirandis Audit. ubi eadem leguntur, hauſit Stephanus, utroſque enim alibi ad teſtimonium vocat. Plinius lib. IX cap. LVIII illud talpis in Bœotiæ Lebadia adſcribit, ita enim ille: *In Bœotia Lebadia illatæ ſolum ipſum fugiunt, quæ juxta in Orchomeno tota arva ſubruunt, talpæ, quarum è pellibus cubicularia vidimus ſtragula.*

[69] Κορωνέων χώραν.] Hæc calamo exaratorum lectio nobis potior videbatur, quam in omnibus vulgatis excuſa, εἰς τὴν Κορωνείων χώραν.

[70] Μεταξὺ Σικυῶνος.] Sequimur editionem Xyland. nam τὸ μεταξὺ neque in Aldina, neque Juntina conſpicitur, teſtaturque Salmaſius etiam a Palatinis libris abfuiſſe.

[71] Τετάρτη, πόλ. Κύπρου.] Hæc ſine dubio illa eſt, quam etiam noſter ſequutura ſectione recenſet, & partem Salaminis ſtatuit. Salamis enim teſte Porphyrio lib. II de Abſt. antiquitus *Coronis*, ſecundum noſtrum *Corone* appellabatur: Ἐν τῇ νῦν Σαλαμῖνι, πρότερον δὲ Κορωνίδι ὀνομαζομένῃ, μηνὶ κατὰ Κυπρίους Ἀφροδισίῳ, ἐθύετο ἄνθρωπος τῇ Ἀγραύλῳ τῇ Κεκροπίδι.

[72] Πόλις καὶ λιμὴν Κορώνη.] Miſere depravatus circumferebatur hic locus in omnibus libris. Salmaſius margini adſcripſerat, quod excudi curavimus, pro πόλις λιμένα Κορώνην.

[73] Ὁ πολίτης Κορώνιος, καὶ Κορωνεύς. οἱ δὲ φασι &c.] Hic locus, ſi quis alius in Stephano, profligatiſſime corruptus in omnibus libris typis & calamo deſcriptis circumfertur, legebatur enim hunc in modum. Ὁ πολίτης Κορωναῖος, καὶ Κορωνεύς. οἱ δὲ φασι παρὰ τὴν Κορώνειαν Κορωνεύς. παρὰ δὲ τὴν Κορώνην Κορωναιεύς. Primo igitur falſiſſimum eſt a Κορώνεια poſſe formari Κορωναῖος, neque ullo canone Stephani comprobari poteſt, deinde multo minus a Κορώνεια fit Κορωνεύς. Denique a Κορώνη derivari Κορωναιεὺς nemo ſanus dixerit. Quod nos divulgamus nobis certiſſimum minimeque dubium videtur, & partim ſic emendavimus freti auctoritate Strabonis, & partim ingenio atque ratione, nam de gentili hujus urbis apud Geographum lib. IX ſic legitur: Οἱ μὲν οὖν ἐν τῇ Κορωνείᾳ Κορωνεῖς λέγονται, οἱ δ' ἐν τῇ Μεσσηνιακῇ Κορωναεῖς. Hæc calculo ſuo comprobavit eruditiſſimus Archiepiſcopus in Comment. ad Iliad. B. Ταύτης τῆς Κορωνείας φασὶν οἱ πολῖται, Κορωνεῖς, οἱ δὲ ἐν Μεσσηνιακῇ, Κορωναεῖς. Sed ſingula paulus noſtræ emendationis argumenta expendamus. Illud Κορώνιος, quod ex Strabone & Euſtathio ſubſtituimus, non fit regulariter a Κορώνεια, ſed a Κορώνη, quod præcedentis vocabuli derivativum eſt, uti ex [illegible] &c. Nemo tamen exiſtimet, nos illud Κορωναῖος tanquam ſpurium rejicere, ſed eatenus illud damnamus, quatenus a Κορώνεια derivari nequit, ſe-

quent

ΚΟΡΩ´ΝΗ, [74] πόλις Μεσσήνης, ὡς Ἀπολλόδωρος ἑβδόμῳ τοῦ καταλόγου. [75] ὁ πολίτης Κορωνεὺς, καὶ Κορωναιεὺς, καὶ Κορωναῖος. ἔστι καὶ Κορώνη, [76] μοῖρα τῆς Σαλαμῖνος τῆς ἐν Κύπρῳ. [77] καὶ τρίτη*. ταύτης [78] οἱ οἰκήτορες, Κορωνῖται. ἔστι καὶ πόλις Βιθυνίας.

ΚΟΣΙ´ΑΝΑ, φρούριον Παλαιστίνης. Χάραξ δεκάτῳ. ἐν τῇ παραλίᾳ τῆς Συρίας. τὸ ἐθνικὸν Κοσιανεὺς, ὡς Τύανα Τυανεύς.

ΚΟΣΣΑ [79], πόλις Οἰνώτρων, ἐν τῷ μεσογείῳ. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. οἱ πολῖται, [80] Κοσσανοί.

ΚΟΣΣΕ´Α, μέρος Περσίδος. [81] Στράβων ιε. [82] οἱ οἰκοῦντες, Κοσσαῖοι. ἔστι καὶ Θρᾴκης πολίχνιον.

ΚΟΣΣΟ`Σ, ὄρος Βιθυνίας, ὡς Δημοσθένης Βιθυνιακῶν δεκάτῳ. οἱ οἰκοῦντες, Κοσσαῖοι.

ΚΟ´ΣΥΡΟΣ, [83] νῆσος κατὰ Σελινοῦντα, τῆς Σικελίας ποταμὸν, καὶ πόλις ὁμώνυμος, [84] καὶ

A CORONE, urbs Meſſeniæ, auctore Apollodoro libro VII Catalogi. Civis, Coronenſis, Coronæenſis, & Coronæus. Eſt quoque Corone, pars Salaminis, quæ eſt in Cypro. Et tertia * Hujus incolæ Coronitæ. Eſt
B etiam Bithyniæ civitas.

COSIANA, caſtellum Palæſtinæ, cujus meminit Charax libro X. In Syriæ littore ſitum. Gentile, Coſianenſis, uti Tyana Tyanenſis.

COSSA, oppidum OEnotrorum in me-
C diterraneis, cujus Hecatæus in Europa meminit. Oppidani, Coſſani.

COSSEA, pars Perſidis, de qua Strabo libro XV. Incolæ, Coſſæi. Eſt quoque Thraciæ oppidulum.

D COSSUS, mons Bithyniæ, cujus Demoſthenes libro X Bithyniacorum meminit. Incolæ, Coſſæi.

COSYRUS, inſula contra Selinuntem
E Siciliæ fluvium, & urbs ejuſdem nominis. Eſt quo-

quenti enim ſectione ex auctoribus probaturi ſumus, de hac urbe in uſu fuiſſe. Gentile quod ſequitur poſt Κορώνη, factum eſt ἀπὸ τοῦ Κορωνοῦ urbis conditore, quemadmodum Ἀλεξανδρεὺς ἀπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου, ut alibi ſæpe inculcat Stephanus. Sequitur in noſtro: περὶ τὴν Κορωνίαν Κορωνεὺς, pro quo, cum nuſquam urbis nomen ſic proferatur, ſubſtituendum cenſui, περὶ τὴν Κορώνειαν Κορωνεὺς, nam fit aliquando, ut ει retineatur, ſicuti in Ἐλάτεια Ἐλατεεὺς atque etiam in aliis, quod tamen noſter hoc loco improbare videtur. Denique pro illis verbis περὶ δὲ τὴν Κορώνην Κορωναιεὺς, ſcribendum judicavi Κορωναιεὺς, & qua ratione hoc formetur, ad ſequentem ſectionem docebimus.

[74] Πόλις Μεσσήνης.] Hæc profecto non eſt confundenda cum illa, quam noſter Sicyonem inter & Corinthum collocat, de qua alii nullam mentionem faciunt. Corone ad mare ſita eſt, & Colonides ei ſunt finitimæ. Urbs priſco nomine Æpea vocabatur: poſtea vero quum Thebanorum ductu reſtituti ſunt Meſſenii, Epimelidem tradunt deducendæ coloniæ præfectum Coroneam appellaſſe, quod ipſe ex Coronea urbe Bœotiæ eſſet oriundus. Vid. Pauſ. in Meſſeniac. Strabo lib VIII perhibet, nonnullos exiſtimare hanc Coroneam a Poëta appellari.

[75] Ὁ πολίτης Κορωνεὺς, καὶ Κορωναιεὺς, καὶ Κορωναῖος.] In omnibus libris male legebatur, ὁ πολίτης Κορωνιδεὺς, auctoritate Strabonis & Euſtathii emendavimus Κορωνεύς. Tria noſter ab hac voce deducit gentilia, ut a Κρότων Κροτωνεὺς, Κροτωναῖος & Κροτωνιάτης. Cæterum, quemadmodum Κορώνεια & Κορώνη promiſcue de urbe Bœotia & Meſſeniaca uſurpatur Græcis Latinis que auctoribus ita etiam gentilia, nam τὸ Κορωναῖος æque de Bœotiæ, ac de Meſſeniæ oppido occurrit. Liv. lib XLII: *Et turba Coronæorum Haliartiorumque convenerat ad defendendum decretum regiæ ſocietatis.* Et lib. XXXVI: *Donec in agrum Coronæum ventum eſt.* Pauſan. lib. IV: Τῇ Κορωναίων δὲ πόλει ἐστὶν ὅμορος Κολωνίδες. Illud Κορωνεὺς etiam de Bœotiæ civitate in uſu eſt apud Polyb. in Exc. Legat. LXIII: Οἱ δὲ Κορωνεῖς καὶ Ἁλιάρτιοι. Et paucis interjectis verſibus: Ὀλυμπίχου δὲ τοῦ Κορωνέως. Hanc formam Liv. lib XXXVI Latino ore expreſſit: *Quum communi decreto Bœotorum poſita eſſent ſtatua, indignum eſſe in unum Coronenſem agrum ſævire.*

[76] Μοῖρα τῆς Σαλαμῖνος.] Videſis quæ ad ſuperiorem ſectionem de hoc loco a nobis dicta ſunt.

[77] Καὶ τρίτη.] Poſt hæc verba aſteriſcum, defectus

notam collocavi, ab omnibus enim libris abeſt regionis nomen, in qua tertiam hoc nomine urbem collocare nititur.

[78] Οἱ οἰκήτορες, Κορωνῖται.] Voſſianus cod. numero ſingulari: ταύτης ὁ οἰκήτωρ, Κορωνίτης.

[79] Κόσσα, πόλις Οἰνώτρων.] Noſter auctoritate Hecatæi Coſam in mediterraneis, quam Strabo paullulum a mari collocat, ita enim ille lib V: Μετὰ δὲ Ποπλώνιον Κόσσα πόλις, μικρὸν ὑπὲρ τῆς θαλάττης ἔστι δ᾽ ἐν κόλπῳ βουνὸς ὑψηλὸς, ἐφ᾽ οὗ τὸ κτίσμα. Auctores omnes, Plinius, Antoninus in Itin. & Ptolemæus oppidi nomen duplici ſigma efferunt, excepto Suetonio & Poetis; fallitur tamen vehementer, qui ſtatueret eos metri cauſa hoc feciſſe, cum certum ſit, nummos exſtitiſſe cum inſcriptione ΚΟΣΩΝ. Vide Triſtanum tom. primum pag. 366.

[80] Κοσσανοί.] Uti jam dixi, illud gentile apud Suet. in Veſp. ſimplici ſigma occurrit, ita enim ille de Veſpaſiani educatione: *Educatus ſub paterna avia Tertulla in prædiis Coſanis.*

[81] Στράβων ιε´.] Ita emendavi, nam liber quintus decimus in omnibus libris male allegatur. Poſſet etiam emendari Στράβων ιαʹ, quod accuratius vulgatæ ſcripturæ reſpondet: nam utroque libro hujus gentis Geographus meminit. Verum aliud quid præterea in hac Stephani ſectione emendandum, pro Κοσσέα, μέρος Περσ. Si mei arbitrii res foret reſcriberem Κοσσαία, μέρος Περσ. Hanc genuinam fuiſſe olim ſcripturam ſatis liquet ex gentili Κοσσαῖοι, cui præterea literarum ordo non repugnat.

[82] Οἱ οἰκοῦντες, Κοσσαῖοι.] Hoc incolarum nomen ſine dubio eſt corruptum; nam qua ratione ab illa Perſidis parte, de qua jam egit Stephanus, & a monte hoc Bithyniaco, idem gentile poſſit formari, equidem non video. Fortaſſis legendum: οἱ οἰκοῦντες, Κόσσιοι, uti ab Ἀστακὸς Ἀστάκιος, Δῖος Διεῖος, Ἄσσος Ἄσσιος. Vel poſſet etiam inde fieri Κοσσεῖς, uti Ἀσσεῖς.

[83] Νῆσος κατὰ Σελινοῦντα, τῆς Σικ. ποταμόν.] Peſſime hic locus in omnibus libris MSS & vulgatis legebatur: Κόσυρος, νῆσος κατὰ Σελινοῦντα, ἢ Σικελίας ποταμός. Noſtram emendationem, quam in lucem emiſimus, ex Strabone hauſimus, ex quo etiam Stephanus hanc ſectionem concinnavit, ſic enim ille lib. XVII: ἀπὸ δὲ τῆς Ταφίτιδος ἐν πεντακοσίοις σταδίοις νῆσός ἐστι Κόσσουρος κατὰ Σελινοῦντα τῆς Σικελίας ποταμὸν, ἢ πόλιν ἔχουσα ὁμώνυμον.

[84] Καὶ

[84] καὶ Λιβύης νῆσος Κόσυρα. τὸ ἐθνικὸν τῆς πρώτης, Κοσύριος· καὶ κτητικὸν, Κοσυριακὸς, ἢ Κοσυρῖνος. τῆς δὲ δευτέρας, Κοσυραῖος.

ΚΟΣΥΤΗ, [85] πόλις Ὀμβρική· Κτησίας τρίτῃ περιηγήσεως. τὸ ἐθνικὸν, Κοσυταῖος, ὡς Μοτυαῖος, τῆς Μοτύης, ἣ Σικελίας πόλις.

ΚΟΤΙΑΕΙΟΝ, [87] πόλις τῆς ἐπικτήτου Φρυγίας. [88] Στράβων ιβ΄. τινὲς δέ φασι, [89] Κοσιάειον ὀφείλει. δοκεῖ δὲ ἀπὸ τοῦ Κόσα Κοσαῖον, ὡς τοῦ Μίδα Μίδαιον· καὶ προσθέσει τοῦ ι, Κοσιαῖον· [90] καὶ τροπῇ τοῦ σ εἰς τ, Κοτιαῖον. [91] τὸ ἐθνικὸν, Κοτιαεύς· ἔνθεν ἦν [92] Ἀλέξανδρος ὁ Ἀσκληπιάδου, γραμματικὸς πολυμαθέστατος, χρηματίζων. ὃς περὶ παντοδαπῆς ὕλης τεσσαράκοντα δύο [93] ἔγραψε λόγους.

ΚΟΤΡΑΔΗΣ, πόλις Ἰσαυρίας· Καπίτων Ἰσαυρικῶν πρώτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Κοτραδεώτης, ἀπὸ τῆς γενικῆς τῆς Κοτραδέως.

ΚΟΤΥΛΑΙΟΝ, ὄρος Εὐβοίας, ἀνακείμενον Ἀρτέμιδι, ὥς φησιν Ἀντίμαχος [94] ἐν Ἀρτέμιδος β΄.

ΚΟΡΤΥΤΑ, χωρίον Λακωνικόν· [95] Θουκυδίδης. τὸ ἐθνικὸν, Κορτυταῖος.

ΚΟ-

A quoque Libyæ inſula Coſyra. Prioris gentile, Coſyrius, & poſſeſſivum Coſyriacus, ſive Coſyrinus: Poſterioris vero, Coſyræus.

COSYTE, urbs Umbrica, de qua B mentionem facit Cteſias libro III. Periegeſeos. Gentile, Coſytæus, uti Motyæus a Motya, quæ Siciliæ civitas eſt.

COTIAEUM, urbs Phrygiæ acquiſitæ, de qua Strabo libro XII. Nonnulli perhibent, C quod Coſiaëum debeat ſcribi. Videtur vero a Coſa formari Coſæum, uti a Mida Midæum, & addito jota, Coſiæum: & S. in T. mutato Cotiæum. Gentile, Cotiaënſis. Ex hac originem habuit Alexander Aſclepiadæ diſcipulus, multijugæ eruditionis Grammaticus D appellatus, qui de omnigenis rebus ſcripſit libros duos & quadraginta.

COTRADES, urbs Iſauriæ, de qua mentionem facit Capito libro I. Iſauricorum. Gentile, Cotradeotes, quod formatur a genitivo Cotradeos.

E COTYLÆUM, mons Eubœæ, Dianæ dedicatus, uti perhibet Antimachus in ſecundo de Diana.

CORTYTA, caſtellum Laconicum, F de quo Thucydides. Gentile, Cortytæus.

CO-

[84] Καὶ Λιβύης νῆσος.] In medio Carthaginenſis ſinus oſtio ſita eſt hæc inſula, ejuſque mentionem facit Geographus lib. jam citato: Κατὰ μέσον δὲ τὸ στόμα τοῦ Καρχηδονίου κόλπου, νῆσος ἐστὶ Κόσουρα. Fortaſſis illud ρ in prima ſyllaba a mala manu eſt; nam COSSURA genuinum inſulæ nomen eſt, ſive hoc ad Libycam, ſive alteram inſulam referas, juxta Parutæ teſtimonium, quod profert Illuſtris Spanhemius.

[85] Κοσύτη, πόλις Ὀμβρική.] Quemadmodum, inquit Cluverus, permulta alia paſſim vocabula in hoc opere, ſive ab ipſo Stephano, ſive a breviatore ejus, mirum in modum ſunt vitiata, ſic etiam hoc Κοσύτη ab ipſo Cteſia, antiquiſſimo auctore; ut qui ſub Artaxerxe Mnemone, Perſarum rege vixit, ſcriptum fuiſſe Κοτύλη, unde oppidani ei erant Κοτυλαῖοι, Cotylæ, Romano ore formandi *Cotylani*. Eum videſis lib. II Ital. antiq. cap. VIII.

[86] Ἡ Σικελίας πόλις.] Ex mente Cluverii ſic emendavimus; vel legendum, ut idem cenſet Σικελίας πόλεως. Nam vulgata lectio, Σικελίας πόλις, ſtare non poteſt.

[87] Κοτιάειον, πόλις τῆς ἐπικτ. Φρυγ.] In omnibus libris vulgatis & manu deſcriptis legitur Κοτυάειον, quod ſine dubio a mala librarii manu. Ordo literarum hanc emendationem poſtulabat, & ipſe Stephan. inquiens, τὸ ἐθνικὸν Κοτιαεύς. Peſſime corruptum hoc urbis nomen occurrit apud Euſtathium ad Dionyſ. ubi de partibus Phrygiæ loquitur: Καὶ τρίτη ἡ λεγομένη Ἐπίκτητος, ἐν ᾗ τό Κοτυλαίειον, καὶ τὸ Δορύλαιον, ὡς ὁ γεωγράφος ἱστορεῖ, τὸ καὶ Δορυλάειον. Adeo ut cenſeam, illud urbis nomen paſſim in antiquorum ſcriptis depravatum eſſe, quotieſcunque in ſecunda ſyl. υ reperitur. Hoc etiam obiter admonendum, Florentinæ editioni præfectum ex hac & præcedenti ſectione unicam tantum concinnaſſe.

[88] Στράβων ιβ΄.] Hæc geographi verba noſter reſpicit: Τῆς δ' Ἐπικτήτου Φρυγίας Ἀζανοί τέ εἰσι, καὶ Νακόλεια, καὶ Κοτιάειον &c. Hæc Phrygiæ pars etiam *Salutaris* appellatur in Chron. Alexand. pag. 642: Ἔτους σξζ΄ τῆς εἰς οὐρανοὺς ἀναλήψεως τοῦ κυρίου καὶ τῶν προκειμένων ὑπάτων ἐμαρτύρησεν ὁ ἅγιος Μηνᾶς ἐν Κοτιαείῳ Φρυγίας σαλουταρίας. Ubi legendum Κοτιαείῳ.

[89] Κοσιάειον ὀφείλει.] Ut ratio illorum quæ ſequuntur probe conſtet, mihi legendum videtur, Κοσιαῖον ὀφείλει.

[90] Καὶ τροπῇ τοῦ σ εἰς τ Κοτιαῖον.] In omnibus libris MSS & vulgatis hic locus mutilus circumfertur, καὶ τροπῇ Κοτιαῖον. Quod hanc meam conjecturam heic inſeruerim, non opus eſt, ut multis rationibus demonſtrem.

[91] Τὸ ἐθνικὸν, Κοτιαεύς.] Hoc gentile genuinum eſſe, ſatis evidenter liquet ex numiſmatibus, quæ adducuntur a Triſtano & Spanhemio cum inſcriptione ΚΟΤΙΑΕΩΝ.

[92] Ἀλέξανδρος Ἀσκληπιάδου.] Quanquam Xylander in indice vertat Aſclepiadæ F. & hunc diverſum ſtatuat ab Alexandro Cornelio, in eo tamen longiſſime ab hiſtorica veritate aberrat: nam fuit Aſclepiadæ diſcipulus. Frequentiſſima eſt hæc nominativi ellipſis, ita ut ſubintelligatur aliquando, *pater*, *mater*, *uxor*, *frater*, *amicus*, & aliquando *diſcipulus*. Sic Παρθένιος ὁ τοῦ Διονυσίου apud Athenæum, eſt Dionyſii *diſcipulus*, non *filius*: conſtat utique ex Suida aliiſque Dionyſium Alexandrinum fuiſſe Parthenii præceptorem. Vide doctiſſimam Tho. Gale diſſertationem de ſcriptoribus Mythologicis. Præterea ſæpenumero noſter hunc virum appellat ſimpliciter Alexandrum, aliquando Alexandrum Cornelium, & nonnunquam Polyhiſtorem, quemadmodum & heic πολυμαθέστατος.

[93] Ἔγραψε λόγους.] Palatinus & Voſſianus, ἔγραψε βίους.

[94] Ἐν Ἀρτέμιδος β΄.] Illud Antimachi opus veteribus non eſt cognitum, & cum aliis in locis Stephanus ejus haud meminit, omnino vereor, ne ſcribendum ſit hoc loco Ἀντίμαχος ἐν Θηβαΐδος β΄. In voce Κανθήλια liber iſtius operis primus allegatur.

[95] Θουκυδίδης.] Non dubito quin noſter innuat verba lib. IV: Μία δὲ Φρουρά, ὥσπερ καὶ ἐρημίας περὶ Κορτύτα καὶ Ἀφροδισίαν. Sed vereor, ne forte apud Stephanum

cor-

ΚΟΤΥΩΡΑ, κώμη πρὸς τῷ Πόντῳ, ὡς [96] Ἀῤῥιανός. τὸ ἐθνικὸν, Κοτυωρίτης, ὡς Ἄβδηρα Ἀβδηρίτης.

[97] ΚΟΥΡΗΣ, ὁ ἐξ Ἀκαρνανίας.

Κουρῆτές τ' ἐμάχοντο, καὶ Αἰτωλοί. —— Ὅμηρος. καὶ Κουρεὺς παράγωγον. καὶ θηλυκὸν [98] Κουρῆτις. καὶ Κούρεος, καὶ κούρεα, [99] καὶ Κούρισσα θηλυκῶς.

ΚΟΥΡΙΟΙ ἔθνος Σαβίνων, πολεμήσαντο Ῥωμαίοις. Χάραξ ιβ΄. [1] οἱ φυλέται, Κουρῖται. καὶ οἱ Ῥωμαῖοι Κυρῖται πρὸς ἐκείνων ἐκλήθησαν.

ΚΟΥΡΙΟΝ, πόλις Κύπρου, ἀπὸ Κουρέως τοῦ Κινύρου παιδός. [2] Ἡρόδοτος πέμπτῃ. τὸ ἐθνικὸν, Κουριεύς. καὶ Ἀριστοκλῆς Κουριεὺς ἦν. τὸ θηλυκὸν Κουριάς. καὶ ἡ χώρα. [3] ἔστι καὶ πόλις Αἰτωλίας.

ΚΟΥΡΟΠΟΛΙΣ, πόλις Καρίας· Ἀπολ-

A COTYORA, vicus juxta Pontum; auctore Arriano. Gentile, Cotyoritæ, uti Abdera Abderitæ.

CURES, appellatur aliquis ex Acarnania:

B *Curetes pugnabant & Ætoli.* ——

Homerus. Et Cureuſis derivativum, & fœmininum Curitis, & Curëus, & Curëa, & Curiſſa genere fœminino.

CURII, populus Sabinorum, qui contra Romanos bella geſſerunt, teſte Charace C libro XII. Populares Curitæ. Et Romani Quirites inde nominabantur.

CVRIVM, urbs Cypri a Cyteo Cinyri F. cujus meminit Herodotus libro V. Gentile, Curienſis. Et Ariſtocles Cyrienſis erat. Fœmininum Curias, quod etiam de regione uſurD patur. Eſt quoque Ætoliæ civitas.

CVROPOLIS, urbs Cariæ, de qua Apol-

corrigendum ſit Κύτωρα rejecto Rho, quod ſi addas, hoc oppidi nomen literarum ſeriem non ſervat. Hinc etiam in Thucydide Κοτύωρα corrigendum foret.

[96] Ἀῤῥιανός.] Hodie profecto in Arriani Periplo Κοτύωρα non occurrit, ſed quidem Κύτωρος, ita enim ille: Ἐνθεν δὲ εἰς Κύτωρον [illegible]. [illegible] ἐν Κυτώρῳ. εἰς Αἰγιαλὸν [illegible]. Cl. Voſſius in notis ad Scylacem, eundem locum eſſe cenſet, ut & alii geographiæ periti. Contra Stephanus Κύτωρον in Paphlagonia collocat, ſed Κοτύωρα ad Pontum, duo diverſa & nomine & ſitu oppida ſtatuens. Id etiam imitatur Euſtathius in comment. ad Iliad. B, cujus verba ex noſtro manuſcripto ſunt: Ἡ δὲ Κύτωρος ἡ Ὁμηρικὴ, ἄλλη ἐστὶ παρὰ τὰ Κοτύωρα ταῦτα μὲν γὰρ κώμη τῆς Ποντικῆς, ὁ δὲ Κύτωρος πόλις Παφλαγονίας, &c. ὡς ὁ τὰ Ἐθνικὰ γράψας φησί. Ego vero exiſtimo Stephanum, & ex eo Euſtathium, inſigniter errare: fuit enim unum idemque oppidum, cujus antiquum nomen fuit Κύτωρος, quod etiam ætate Euſtathii nondum erat obſoletum, uti loco jam citato affirmat: φυλάσσει δὲ ὁ Κύτωρος μέχρι καὶ νῦν τὸ παλαιὸν ὄνομα, ὡς καὶ ὁ Παρθένιος καὶ ἡ Κρῶμνα. Quod ei nomen Græci impoſuere a Cytoro Phryxi F. teſte Ephoro apud Strab. lib. XII. Sed, ſi in tantis tenebris & rerum vetuſtate aliquid conjiciendum ſit, videtur illud Κοτύωρα, in honorem Cotys Paphlagoniæ principis, de quo Xenophon. Orat. de Ageſilao, pro tempore ob quoddam beneficium ab ipſo in incolas collatum, obtinuiſſe, cum ibi præſidio, vel munimento præerat, nam Κοτύωρα compoſitum eſt, quod ὁ Κότυος οὖρος *Cotyis munimentum* ſive *arx* denotat. Iſta ſignificatione οὖρος apud Heſychium occurrit: Οὖρος, καιρός. φύλαξ &c. ὁ δὲ φυλακτηρία, ἡ προφυλακή. Poſt mortem tamen Cotyis periit illud nomen, &c. priſtini nominis memoria vicit, adeo ut nomen Κύτωρος tempore Euſtathii adhuc floruerit. De ſitu & conditoribus locus egregius eſt apud Xenoph. lib. V de Exp. Cyri: Ἐντεῦθεν δὲ τὰ ξένια [illegible] αὐτοῦ, καὶ ὡς διὰ φιλίας πορευόμενοι δύο ἡμέρας, ἀφικνοῦνται εἰς Κοτύωρα, πόλιν Ἑλληνίδα, Σινωπέων ἀποίκους, οἰκοῦντας ἐν τῇ Τιβαρηνῶν χώρᾳ. Gentile nomen etiam reperitur eodem modo formatum, uti apud noſtrum, libro locoque apud Xenoph. allegato: Κοτυωρῖται δὲ ἦσαν οἱ καὶ ἡμέτεροι ἄποικοι.

[97] Κουρῆς, ὁ ἐξ Ἀκαρνανίας.] In omnibus libris ſcriptis & editis ſine ullo ſenſu legebatur, Κουρῆς, ὁ Ἀκαρνανίας. Nos præpoſitionem ἐξ addidimus, ut ſenſus ſit integer & commodus. Quæ differentia ſit inter Κούρης & Κουρῆτας ſatis manifeſte docent magiſtri Græci, Heſych. Etymol. Mag. Auctor & Euſtathius, qui de hac voce ita ſcribit ad Iliad. I, unde hemiſtichium illud deſumptum eſt a Ste-

phano: [illegible] Κουρῆτες [illegible], [illegible] &c.

[98] Κουρῆτις.] Mallem legere Κουρῆτις: nam ſumitur hoc fœmininum pro regione, quam Curetes incolunt, uti liquet ex inſcriptione quæ olim legebatur in ſtatua Oxyli apud Strab. lib. X:

Αἰτωλὸς ποτε τόνδε λιπὼν αὐτόχθονα δῆμον,
Κουρῆτις κρατέων γῆν δορὶ πολλὰ καμών.

[99] Καὶ Κούρισσα.] Hoc nomine Curetum fœminas appellari docet jam Stephanus: Verum quia eadem vox appellative occurrit apud Etymol. Mag. auctorem, & alia dictionaria eam non agnoſcant, illius verba adſcribam: Κομμώτρια, ἐμπλέκτρια, ἡ κοσμοῦσα, καὶ ψελλοῦσα τὰς γυναῖκας κούρισσα. Hæc omnia ſunt ſynonyma, ad mulieres pertinentia, ſeſe in arte comptoria, quæ Galeno & aliis Medicis etiam Medicinæ pars eſt, exercentes. Verum quid ultima vox denotet, non facile apud alios invenias. Mihi videtur derivatum, uti βασιλεὺς βασίλισσα, ſic Κουρεὺς Κούρισσα, quod eſt inſtrumentum tonſorium, ſive id ſit quod Latinis *Novacula*, Ciceroni *Culter tonſorius*, ſive aliud. Quare apud Etymologum in dandi caſu legendum cenſeo Κουρίσσῃ, ut concinnum hiſce verbis ſenſum affingas.

[1] Οἱ φυλέται, Κουρῖται.] Nos retinemus vulgatam lectionem, quam Cluverius corruptam cenſebat, corrigens οἱ πολῖται, Κουρῖται. Ego vero nullum diſcrimen video inter φυλέτας & πολίτας, quare nihil mutandum judico. Sed bonis avibus correxit, quod ſequitur, πρὸς ἐκείνων (cum in omnibus libris legeretur,) πρὸς [illegible], quod profecto cum præcedentibus haud cohæret. Recepimus ergo illud πρὸς ἐκείνων, quia ipſa ratio & veterum ſcriptorum auctoritas ſuadet. Plutarch. in Numa: Ἦν δὲ πόλεως ὁ Νουμᾶς ἐπιφανοῦς ἐν Σαβίνοις τῶν Κυριτῶν, ἀφ' ἧς Κυρίτας Ῥωμαῖοι σφᾶς αὐτοὺς ἅμα τοῖς ἀνακραθεῖσι Σαβίνοις προσηγόρευσαν. Et Strab. lib. V. Κύρεις ἐξ ὧν ὡρμήθη εἰς τὴν Ῥώμης βασιλεύοντες, Τίτος Τάτιος, καὶ Νουμᾶς Πομπίλιος. ἐντεῦθεν δὲ καὶ Κυρίτας ὀνομάζουσιν οἱ δημηγοροῦντες τοὺς Ῥωμαίους. Vide præterea alios de hac re locos, quos ex Græcis Latiniſque ſcriptoribus diligentiſſime congeſſit jam laudatus Cluverius.

[2] Ἡρόδοτος πέμπτῃ.] Non dubito, quin hæc reſpiciat Stephan. Μαχομένων δὲ καὶ τῶν ἄλλων, [illegible] Κουριεὺς στρατηγὸς ἔχων δύναμιν ἀνδρῶν περὶ ἑωυτὸν οὐ μικρήν. οἱ δὲ Κουριέες οὗτοι λέγονται εἶναι Ἀργείων ἄποικοι. Etiam Strabo perhibet hanc urbem ab Argivis conditam lib. XIV.

[3] Ἔστι καὶ πόλις Αἰτωλίας.] Hæc urbs antiquæ Pleuroni erat finitima, teſte Strabone lib. X: Κουρεῖον δὲ τῆς παλαιᾶς Πλευ-

Ἀπολλώνιος Καρικῶν πρώτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Κυροπολίτης.

A Apollonium libro primo Caricorum. Gentile, Curopolitæ.

ΚΟΧΛΙΟΥΣΑ, νῆσος πρὸς τῇ Λυκίᾳ· Ἀλέξανδρος δευτέρῳ περὶ Λυκίας. διὰ τὸ κοχλίας ἐν αὐτῇ εὑρίσκεσθαι. τὸ ἐθνικὸν, Κοχλιούσιος.

COCHLIUSA, inſula juxta Lyciam, cujus meminit Alexander libro II. de Lycia. Ita appellatur quod in ea cochleæ inveniantur. B Gentile, Cochliuſius.

ΚΡΑΒΑΣΙΑ, πόλις Ἰβήρων· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. τὸ ἐθνικὸν Κραβάσιος, καὶ Κραβασιεὺς, καὶ Κραβασιάτης, καὶ Κραβασιανὸς, διὰ τὴν χώραν.

CRABASIA, urbs Iberorum, auctore Hecatæo in Europa. Gentile, Crabaſius, & Crabaſienſis, & Crabaſiates, & Crabaſianus propter regionis conſuetudinem.

ΚΡΑΓΟΣ, ὄρος Λυκίας· Ἀλέξανδρος δευτέρῳ Λυκιακῶν· [4] ἀπὸ Κράγου τοῦ Τρεμίλου υἱοῦ, μητρὸς δὲ Πραξιδίκης νύμφης. ἐνταῦθα δέ φασιν εἶναι καὶ τὰ ἐπονομαζόμενα [5] θεῶν ἀγρίων ἄντρα. ἀπαθανατισθῆναι γάρ φασι τοὺς περὶ τὸν Κράγον. τὸ ἐθνικὸν, Κράγιος. ἔστι καὶ ὄρος Ἀντίκραγος ἕτερον.

C CRAGUS, mons Lyciæ, de quo Alexander libro ſecundo Lyciacorum; nomen habens a Crago Tremili F. Matris vero Praxidicæ nymphæ. Ibidem exſtare perhibent antra, quæ a diis agreſtibus cognomina invenerunt. D Tradunt enim Cragum ibi immortalem redditum. Gentile, Cragius. Eſt quoque mons alius, qui Anticragus dicitur.

ΚΡΑΔΗ, πόλις Καρίας· Ἑκαταῖος Ἀσίας περιηγήσει. τὸ ἐθνικὸν, Κραδίτης, ὡς Σιδίτης.

CRADE, urbs Cariæ, auctore Hecatæo in Aſiæ deſcriptione. Gentile, Cradita, uti Sidita.

ΚΡΑΜΒΟΥΣΑ, νῆσος περὶ Σελεύκειαν τῆς Ἰσαυρίας· Στράβων τεσσαρεσκαιδεκάτῳ. [6] τὸ ἐθνικὸν, Κραμβούσιος, ἢ Κραμβουσαῖος.

E CRAMBVSA, inſula circa Seleuciam Iſauriæ, de qua Strabo libro XIV. Gentile, Crambuſius, vel Crambuſæus.

ΚΡΑΜΒΟΥΤΙΣ, πόλις Αἰγύπτου· Ἑκαταῖος περιηγήσει Λιβύης. ὁ πολίτης, Κραμβουτίτης, ὡς Ναυκρατίτης. [7] Ἡρωδιανὸς διὰ τοῦ ο γράφει, Κράμβοτις προπαροξυτόνως, ὡς Ἄβοτις.

F CRAMBVTIS, urbs Ægypti, de qua Hecatæus in Libyæ Periegeſi. Civis, Crambutita, uti Naucratita. Herodianus hanc vocem per o ſcribit Crambotis, & accentu in penultima notat, uti Abotis.

ΚΡΑΝΑΗ, [8] νῆσος Λακωνική. Ὅμηρος,

Νήσῳ δ' ἐν Κραναῇ ἐμίγην —

ἥτις

G CRANAE, inſula Laconica, de qua Homerus;

Inſula vero in Cranaë miſtus ſum. -- --

Hæc

Πλείονος πληθύος, ἀφ' ἧς τὰς Πλειάδας Κυρήνης ὀνομάζεσθαί τινες ὑπειλήφασι.

[4] Ἀπὸ Κράγου τοῦ Τρεμίλου υἱοῦ.] Non eſt dubium, quin hæc vera & antiqua Stephani ſit lectio: pridem enim errore in omnibus libris calamo & typis exſcriptis legebatur, ἀπὸ Κράγου τοῦ Τρεμιλάρχου υἱοῦ. Noſtram emendationem eſſe veriſſimam, liquet ſatis ex Panyaſi, cujus verſus noſter in Τρεμίλη in medium adducit, ex quibus conſtat aperte, Tremilum habuiſſe uxorem filiam, nympham Ogygiam, quam Praxidicam appellant, ex quibus progeniti ſunt Tlous, Xanthus, Pinarus & Cragus, qui huic Lyciæ monti nomen dedit.

[5] Θεῶν ἀγρίων ἄντρα.] Idem quoque refert Euſtathius in comment. ad Dionyſ. Ἐν τούτῳ Κράγῳ θεῶν ἀγρίων ἄντρα εἶναι.

[6] Τὸ ἐθνικὸν Κραμβούσιος, ἢ Κραμβουσαῖος.] Ita hic locus in Palatinis & Voſſiano codice repletur, qui in omnibus editis miſerum in modum truncatus circumferebatur: τὸ ἐθνικὸν, Κραμβούσιος ἢ *.

[7] Ἡρωδιανὸς διὰ τοῦ ο γράφει, Κράμβοτις προπαροξυτόνως, ὡς Ἄβοτις.] Hæc mihi hujus loci vera & genuina videtur lectio, licet longe aliter in prioribus editionibus & Voſſiano cod. legatur. Aldina Juntinaque: Ἡρωδιανὸς διὰ τοῦ υ γράφει, Κραμβοῦτις, προπαροξυτόνως, ὡς Ἄβουτις. in his verbis ο ſubſtituendum erat υ, ſi eo modo ab Herodiano ſcriptum fuiſſet: nam ita Voſſianus: Ἡρωδιανὸς διὰ τοῦ υ γράφει, Κραμβοῦτις, προπαροξυτόνως, ὡς Ἄβουτις. Verum ut dixi, vulgata a Xylandro lectio, quam nos ſequimur, videtur præferenda, quia ipſe Stephanus, uti liquet alio in loco ex Herodiano ita tranſcripſit. Ἄβοτις, πόλις Αἰγυπτία, ὡς Ἑκαταῖος. ὁ Ἡρωδιανὸς φησι θηλυκῶς. Sed illo in loco, quod tunc temporis non admonui, legendum cenſeo προπαροξυτόνως. Videtur Κράμβουτις nomen habere ἀπὸ τῆς κράμβης, a braſſicæ copia, ut aliæ circumjacentes urbes, Corycus & Corycium antrum a croco, & Anemurium ἀπὸ τῆς ἀνεμώνης a papavere.

[8] Κρανάη, νῆσος Λακωνική.] In omnibus libris Stephani legebatur Κραναή, accentu in ultima, ſed male, ut & in Homeri hemiſtichio. Pſeudo Didymus ad Iliad. Γ docet, nomen illud proprium accentum in penultima notandum: Παροξυτόνως ἡ μὲν κύριον ὄνομα γίνεται, δοκεῖ δὲ ἡ νῆσος τῆς Ἀττικῆς, εἶναι, ... Ἑλένη ... Nam apud Homerum τὸ κραναὴ est ἡ τραχεῖα. ... τραχείας, ὀρεινῆς, ... uti loquitur Etymologici Mag. Auctor. Heſychius, Κραναῆς, τραχείας. κραναὸν, ὑψηλὸν, τραχύ. Verum ex verbis Scholiaſtæ jam allegatis liquet nonnullos reperiri, hanc inſulam, non Laconiæ, ſed Atticæ adſcribentes, quod forte hi habent ex Geographo lib. IX. ubi etiam tranſpoſito accentu ſic lego: Ταύτην δὲ λέγει Κρανάην, τὴν νῦν Ἑλένην, ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ γενέσθαι τὴν μίξιν. Μετὰ δὲ τὴν Ἑλένην, ἡ Εὔβοια ... ὁμοίως ..., καὶ μακρὰ ... Ἑλένη. Potior igitur eſt fides Strabonis, inſulam hanc

ἥτις πρόκειται τοῦ Γυθείου. [9] οὕτως ἐκαλεῖτο καὶ ἡ Ἀττικὴ, ἀπὸ Κραναοῦ. ἐξειλήφασι γάρ τινες οὕτω τὸ Ὁμηρικὸν τὸ Κραναῇ, ἀντὶ τοῦ Ἀτθίδι. Ἑλένη καλεῖται νῦν. ἐμοὶ δοκεῖ Ἀλέξανδρος δηλοῦν οὐ τὸν νήσων πλοῦν πεποιημένον [10] τῶν εἰσαγόντων, ἀλλὰ τῶν ἔξω. ὑπονοῶν γὰρ διωχθήσεσθαι, τὴν Κρήτην εὐώνυμον λαμβάνει, καὶ τὴν Ἀσίαν παραλεγόμενος εἰς Φοινίκην ἔρχεται. τὸ ἐθνικὸν, εἰ μὲν τῆς Λακωνικῆς, [11] Κραναάτης, ὡς Καρυάτης· εἰ δὲ τῆς Ἀττικῆς, Κραναῖος, ὡς Ἀθηναῖος.

ΚΡΑΝΕΙΑ, [12] χωρίον Ἀμβρακιωτῶν· Θεόπομπος πεντηκοστῷ πρώτῳ. τὸ ἐθνικὸν [13] Κρανεάτης, ὡς Μαρεάτης, ὥς φησι [14] Σοφοκλῆς Λαρισσαίοις.

ΚΡΑΝΙΔΕΣ, συνοικία πρὸς τῷ Πόντῳ. [15] Παρθένιος ἐν Ἀνθίππῃ. τὸ ἐθνικὸν, Κρανῖται.

ΚΡΑΝΙΟΙ, [16] πόλις ἐν Κεφαλληνίᾳ τῇ νήσῳ. [17] τετράπολις δὲ ἡ νῆσος ἀπὸ τῶν Κεφάλου παίδων, Προνήσου, Σάμου, Πηλέως

A Hæc ante Gytheum ſita eſt. Eodem modo etiam Attica a Cranao appellabatur. Ita enim nonnulli illud Homericum *in Cranae*, pro *in Atthide* accipiunt. Nunc Helene vocatur. Videtur mihi Alexander non indicare navigatio- B nem locorum per inſulas inſtitutam, ſed per exteriorem earum partem: ſuſpicans enim, ſe perſequutionem paſſurum, Cretam ad ſiniſtram ſumit, & Aſiam præternavigans in Phœniciam pervenit. Gentile, ſi a Laconica deducatur, eſt Cranaates, uti Caryates; ſed ab C Attica, Cranæus, uti Athenæus.

CRANEA, caſtellum Ambraciotarum, auctore Theopompo libro LI. Gentile, Craneates, uti Mareates, uti perhibet Sophocles D in Lariſſæis.

CRANIDES, vicinia prope Pontum, cujus meminit Parthenius in Anthippa. Gentile, Cranitæ.

E CRANII, urbs in inſula Cephallenia. Inſula hæc conſtabat quatuor oppidis, quæ nomen ſortita ſunt a Cephali filiis, Proneſo,

Thurium ante & Sunium Atticæ, quam Stephani, eam ante Gytheum Laconicæ collocantis.

[9] Οὕτως ἐκαλεῖτο καὶ ἡ Ἀττικὴ, ἀπὸ Κραναοῦ] Addam locum inſignem ex Scholiaſta Ariſtoph. ad Acharn. hæc verba commentanti, ὦ Κραναὰ πόλις. Τοῦτο τετράκις ὑπὸ τῶν παλαιῶν. Καὶ Αἰσχύλος γὰρ καὶ Σοφοκλῆς ἐχρήσαντο τῇ λέξει. λέγει δὲ Κραναὰς, τὰς Ἀθήνας διὰ τὸ τραχείας. λιθώδεις γὰρ ἡ Ἀττική. ἢ ἀπὸ Κραναοῦ τινὸς, ὃς ἦν αὐτόχθων εἷς. Priſcis temporiqus Athenas a regibus denominarunt. Cranaus Athenarum rex fuit, qui Cecropi Athenienſi primo regi ſucceſſit.

[10] Τῶν εἰσαγόντων, ἀλλὰ τῶν ἔξω.] Voſſianus: τὸν εἰσαγόμενον, ἀλλ' αὐτῶν ἔξω.

[11] Κραναάτης.] Apud Hubertum Goltzium extat nummus cum inſcriptione ΚΡΑΝΑΑΤΩΝ.

[12] Κράνεια, χωρίον Ἀμβρακιωτῶν.] Forte caſtellum, uti ſolet, edito loco ſitum fuit; & forte in monte cognomine: nam Plinius Craniæ montis meminit lib. IV. cap. I: *Montes clari, in Dodone Tomarus, in Ambracia Crania, in Acarnania Aracynthus*

[13] Κρανεάτης ὡς Μαρεάτης] In voce Μάρεια illud gentile non invenitur, legitur enim ibi Μαρεώτης & Μαρεῶτις. Quare ſuſpicor Κρανεάτης illud in mendo cubare, corrigendumque Κρανεώτης, ὡς Μαρεώτης. Nam plurima illius regionis gentilia in ωτης terminantur, ut Ἀμβρακιώτης, Ἠπειρώτης &c.

[14] Σοφοκλῆς Λαρισσαίοις] Miror ſummopere, Xylandrum & alios ex vulgata corruptaque lectione Sophoclem Lariſſæum finxiſſe, cum Stephanus Sophocleum drama, cui nomen Λαρισσαῖοι, ſine dubio innuat. Corrigendum eſſe Λαρισσαίοις, primus ad Harpocrationem indicavit Mauſſacus.

[15] Παρθένιος ἐν Ἀνθίππῃ.] Libri omnes typis & calamo deſcripti, Ἀνθίππῃ, cum voa duplici π ſit proferenda. Parthenius in Eroticis de Anthippe hiſtoriam operi ſuo intexuit, verum de Cranidibus ad Pontum ibi nulla fit mentio. Ejus loco adducam verba Marciani Heracleotæ: Ἀπὸ Σανδαράκης εἰς Κρηνίδας στάδια κ'. ὅρμος ἐστιν μικροῖς πλοίοις. Ἀπὸ Κρηνίδων εἰς Ψύλλαν χωρίον στάδια κ'. Sic quoque Menippus apud noſtrum in Ψύλλα. Ἀπὸ Κρηνίδων εἰς Ψύλλαν χωρίον στάδια εἴκοσι. Quare mihi videtur emendandus Arrianus in Periplo: Ἀπὸ Σανδαράκης ὅρμος νηυσὶ μικραῖς. Ἔνθεν εἰς Κρηνίδας ἑξήκοντα. καὶ ἀπὸ Κρηνίδων εἰς Ψύλλαν ἐμπόριον, τριάκοντα. Stadiorum numeri mihi videntur corruptiſſimi; cum Menippo & Marciano legendum εἴκοσι pro ἑξήκοντα, pro ἐμπόριον χωρίον. Omnes *Crenidas* appellant, unus Stephanus *Cranidas*, quod fortaſſis vel dialectui adſcribendum, vel quod differentia quædam ſit obſervanda inter *Cranidas* & *Crenidas*, quas Philippus de ſuo nomine Philippos nominavit: Κρηνίδες πόλις Θρᾴκης ἃς Φίλιππος μετονομάσε Φιλίππους. τὸ ἐθνικὸν, Κρηνίτης.

[16] Κράνιοι, πόλις ἐν Κεφαλληνίᾳ] Omnes editi & calamo exarati Κράνιοι conſtanter exhibent, pro quo nos Κράνιοι reſcripſimus, in ſequentibus demonſtraturi hanc genuinam & veram eſſe lectionem. Nunc ſolummodo mutilum Heſychii locum exhibebo: Κράνιοι, τῆς Κεφαλληνίας αὗται τέσσαρες Κράνιοι. Loquitur ſine dubio de quatuor Cephalleniæ urbibus, cum in hiſce verbis unica tantum memoratur.

[17] Τετράπολις δὲ ἡ νῆσος.] Cephalleniam inſulam urbes habuiſſe quatuor, hiſce verbis indicat noſter, quibus nomen fuit inditum a totidem Cephali filiis: ſed illorum nomina in editione Veneta Florentinaque adeo ſunt corrupta & confuſa, ut inde commodum ſenſum non elicias, ita enim ibi: Τετράπολις δὲ ἡ νῆσος, ἀπὸ τῶν Κεφάλου παίδων. προνήσου σάμου πηλέως κρανίου. Quem locum diſtinctius Xylander, quem ſequimur, in ſua editione repræſentavit. Primum nomen eſt Πρόνησος, quod etiam occurrit apud Strabon. lib. X, pro quo Lycoph. & ejus Scholiaſt. habent Προνοῖος, & Thuc. lib. II. Πρόνναιος, Polyb. lib. V Πρόνος, Etymol. Mag. Auctor Πρόνος, unde & Liv. l. XXXVIII gentile nomen Neſiotæ, quod fit a Νῆσος: *Metum ad omnes valuit, ne deditionem recuſarent: obſides inde imperatos pro viribus inopes populi, vicenos Neſiotæ, Cranii, Pallenſes & Samæi dederunt.* Secundum nomen eſt Σάμος, unde auctores deducunt Σαμαῖοι, ut Thuc. Liv. & Etymol. Mag. Auctor, vel Σάμιοι, quod eſt apud Schol. Lycophronis. Deinde apud Stephanum occurrit Πηλέως, pro quo mallem Παλέως vel Πάλλεως, quia inde auctores formant Παλῆς, quod Thuc. Attice poſuit pro Παλεῖς vel Παλεῖς & Latinorum Pallenſes. Ultimum nomen eſt Κράνιος, unde noſter deduxit Κράνιοι, qui etiam inveniuntur apud Thuc. & Livium locis jam allegatis. Plura qui de hiſce nominibus deſiderat, ipſos auctores adeat,

λίας, Κρανίου. [18] τὸ ἐθνικὸν, Κρανιεῦς.

ΚΡΑ'ΝΩΝ, πόλις τῆς Θεσσαλίας τῆς Πελασγιώτιδος, ἐν τοῖς Τέμπεσιν, ὡς Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. ἔστι καὶ ἄλλη [19] πόλις Ἀθαμανίας, ἀπὸ Κράνωνος τοῦ Πελασγοῦ. ἐν ταύτῃ δύο κόρακας εἶναί φασι μόνους, ὡς [20] Καλλίμαχος ἐν τοῖς Θαυμασίοις, καὶ [21] Θεόπομπος. ὅταν δ᾽ ἄλλους ἐκνεοττεύσωσιν, ἴσους αὐτοὺς καταλιπόντες, ἀπέρχονται. ὁ πολίτης, Κρανώνιος. Ἡρόδοτος ἕκτῃ· [22] Ἐκ δὲ Θεσσαλίης ἦλθεν τῶν Σκοπαδέων Διακτορίδης Κρανώνιος. ἀπέχει δὲ σταδίους ἑκατὸν [23] τῆς Γυρτῶνος ἡ Κράνων πόλις, ὥς φησι Στράβων. καὶ Ὅμηρος φησὶν Ἐφύρους τοὺς Κρανωνίους· Φλεγύας δὲ, [24] τοὺς Γυρτωνίους. ἔστι καὶ θηλυκὸν Κρανωνίς, ἀπὸ τῆς γενικῆς.

ΚΡΑΣΕ'ΡΙΟΝ, Σικελίας χωρίον· Φίλιστος ὀγδόῳ. τὸ ἐθνικὸν, Κρασερῖνος.

ΚΡΑΣΤΟ'Σ, πόλις Σικελίας τῶν Σικανῶν· Φίλιστος Σικελικῶν τρισκαιδεκάτῳ. ἐκ ταύτης ἦν [25] Ἐπίχαρμος ὁ κωμικὸς, [26] καὶ

A neſo, Samo, Peleo, Cranio. Gentile, Cranienſes.

CRANON, urbs Theſſaliæ Pelaſgiotidis: in illis locis, qui Tempe appellantur, auctore Hecatæo in Europa. Eſt quoque alia urbs Athamaniæ, a Cranone Pelaſgi filio no- B men habens. Perhibent in ea duntaxat duos inveniri corvos, teſtibus Callimacho in Admirandis & Theopompo. Quando alios progenuerint, eos pares relinquentes diſcedunt. Oppidanus, Cranonius. Herodotus libro VI. Ex Theſſalia venit a Scopadis Diactorides Cra- C nonius. Vrbs Cranium diſtat centum ſtadiis a Gyrtone, uti Strabo perhibet. Homerus appellat Ephyros Cranonios: Phleguas vero Gyrtonios. Eſt quoque fœmininum Cranonis, quod a genitivo formatur.

D

CRASERIVM, oppidulum Siciliæ, de quo Philiſtus libro VIII. Gentile, Craſerinus.

CRASTVS, urbs Siciliæ. Sicanorum, de qua Philiſtus Rerum Sicularum lib. XXXIII. E Ex hac erat Epicharmus Comicus, & Laïs mere-

adeat, præſertim Etymol Mag Auct. in Κεφαλληνία, & ad eum locum Sylburgii notas.

[18] Τὸ ἐθνικὸν, Κρανιεύς.] In omnibus libris corruptiſſime legabatur Κρανιεύς, quod neque a Κράνιον neque a Κρανία commode formari poteſt. Hanc correctionem etiam Salmaſius ad Steph. ſui marginem collocavit, addens locum Heſychii: Κρανίας, τῆς Κεφαλληνίας τινές, pro quo reſcribit Κρανιεῖς, τῆς Κεφ. τινές.

[19] Πόλις Ἀθαμανίας] Peſſimo errore in Aldina & Florentina legitur, πόλις Ἀθαμανιάς, ſed optime emendavit Xylander.

[20] Καλλίμαχος ἐν τοῖς Θαυμασίοις] Mirum in modum ſe ad hunc locum torquet magnus Salmaſius in margine ſui libri, ſtatuitque legendum & replendum hunc locum hoc modo. Ὡς Καλλίμαχος, καὶ Ἀριστοτέλης ἐν Θαυμασίοις, καὶ Θεόπομπος. Quia non conſtat Callimachum Θαυμάσια ſcripſiſſe. Et quoniam ipſam hanc hiſtoriam Ariſtoteles tradit in Θαυμασίοις ἀκούσμασι, cenſet deinde Callimachi nomen pro Ariſtotele ſubrepſiſſe. Deinique addit, fortaſſis ſcripſerat Callimachus περὶ Θαυμαστῶν, cujus tamen rei nullam apud veteres mentionem factam reperio. Sed ut ego etiam hac de re meam feram ſententiam; hic Stephani locus ſatis eſt integer & nullo modo ſollicitandus. Conſtat enim, Callimachum quendam Mirabilium aut Paradoxorum delectum conſcripſiſſe, quem Noſter τὰ Θαυμάσια appellat. Liquet hoc ex Antigono cap. CLIV, qui iſtius libri compendium feciſſe videtur: Πεποίηται δέ τινα καὶ ὁ Κυρηναῖος Καλλίμαχος ἐκλογὴν τῶν παραδόξων, ἐξ ἧς ἀναγράφομεν, ὅσα ποτὲ ἡμῖν ἐφαίνετο εἶναι ἀκοῆς ἄξια. Theopompi Mirabilia citantur Apollonio cap. X. Θεόπομπος δὲ ἐν τοῖς Θαυμασίοις ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ὀλυμπίων [illegible] ἐν τῇ παρεμβολῇ [illegible] τὰ διαφθειρόμενα κρέα τῶν ἱερουργιῶν [illegible].

[21] Θεόπομπος.] Hunc locum etiam ex Theopompo tranſcripſit Antigonus in Paradoxis, ſed verbis paullulum immutatis. Τοῦτο δὲ τι ἰδιαίτερον ὁ Θεόπομπος λέγει. Φησὶ γὰρ ἕως τούτου διατελεῖν αὐτοὺς ἐν τῇ Κρανῶνι, ἕως ἂν τοὺς νεοττοὺς ἐκθρέψωσι, αὐτοὺς δὲ ἀπιέναι. Addam præterea huic non diſſimilem locum ex Ariſtotelis [illegible] audit. Ἐν δὲ Κρανῶνι τῆς Θετταλίας, φασὶ δύο κόρακας εἶναι μόνους ἐν τῇ πόλει. καὶ ὅταν ἐκνεοττεύσωσιν, ἑαυτοὺς μὲν, ὡς ἔοικεν, ἐκτοπίζουσιν, ἑτέρους δὲ τοσούτους τῶν ἐξ αὑτῶν γεννηθέντων ἀπολείπουσιν.

[22] Ἐκ δὲ Θεσσαλίης ἦλθεν τῶν Σκοπαδέων Διακτορίδης Κραν.] Ita hunc locum ex ipſo Herodoto emendavimus: legebatur enim in omnibus libris: ἐκ δὲ Θεσσαλίης τῶν Σκοπαδέων. Διακτορίδης τε Κρανώνιος. Laborabat mala interpunctione, & conjunctio τε redundabat, ſenſum valde turbans. Σκοπάδαι originem ex Cranone Theſſalica urbe originem ducunt, uti liquet ex Scholiaſte Theocriti ad Idyl. XVI.

Πολλοὶ δὲ Σκοπάδαισιν ἐλαυνόμενοι ποτὶ σηκοὺς
Μόσχοι σὺν κεραοῖσιν ἐμυκήσαντο βόεσσι.

Ad hunc verſum ita commentatur: Ἐκ τούτου πολὺν πλοῦτον δηλοῖ εἶναι Σκοπάδαις, Κρανώνιοι τὸ γένος. Κράνων δὲ πόλις Θεσσαλίας, ὅθεν Σκόπας ὁ Κρανώνιος Κρέοντος καὶ Ἐχεκρατείας υἱός.

[23] Τῆς Γυρτῶνος ἡ Κράνων πόλις.] Peſſimo & non tolerando errore in antiquioribus editionibus, τῆς Κόρτωνος ἡ Κράνων πόλις. Xylandriana, etiam a mendo hunc locum repurgatum haud exhibet, τῆς Γυρτῶνος ἡ Κράνιον πόλις. Veram lectionem Voſſianus nobis exhibuit, quam nunc divulgamus. Teſtatur noſter, ſe hæc habere ex Strabone, in quo hic locus miſerrime depravatus repræſentatur in Excerptis lib. VII: Ἀπέχει δὲ ἡ Γυρτὼν τῆς Τύρρηνος, πόλεως Κρανῶν. καὶ φασὶν ὅταν εἴπῃ ὁ ποιητής. τὼ μὲν ἄρ᾽ ἐκ Θρῄκης, Ἐφύρους μὲν λέγεσθαι τοὺς Κρανωνίους· Φλεγύας δὲ τοὺς Γυρτωνίους. Sine dubio hæc Geographi verba ex Stephano hunc in modum ſunt corrigenda: Ἀπέχει δὲ σταδίους ἑκατὸν τῆς Γυρτῶνος ἡ Κράνων πόλις &c.

[24] Τοὺς Γυρτωνίους] In Aldina, & quæ hanc excepit Florentina, male excuſum atque divulgatum eſt, Γορτυνίους. Xylandrianam nos ſequimur, loquitur enim noſter de Gyrtone, non vero de Gortyne civitate Cretenſi. Strabo lib. IX: Τοὺς μὲν γὰρ Γυρτωνίους Φλεγύας πρότερον ἐκάλουν, ἀπὸ Φλεγύου τοῦ Ἰξίονος ἀδελφοῦ. τοὺς δὲ Κρανωνίους, Ἐφύρους.

[25] Ἐπίχαρμος ὁ Κωμικός] Dubitat Suidas utrum Syracuſas, an vero Craſtum hic Comicus patriam habuerit. Ἐπίχαρμος, Τιτύρου ἢ Χιμάρου καὶ Σηκίδος, Συρακούσιος, ἢ ἐκ πόλεως Κραστοῦ.

26 Καὶ

[26] καὶ Λαὶς ἡ ἑταίρα, ὡς Νεάνθης ἐν τῷ περὶ ἐνδόξων ἀνδρῶν. ἔχει δὲ ἡ πόλις ἐκπρεπεστάτας γυναῖκας, ὡς Φιλήμων. Ἀπίων δὲ, ὅτι μόνος Πολέμων ἔφη τὴν Λαΐδα Κορινθίαν. ὁ πολίτης Κρασῖνος, καὶ Κρασίνη τὸ θηλυκόν.

ΚΡΕ'ΜΗ, πόλις Πόντου· Φλέγων ὀγδόῳ χρονικῶν. τὸ ἐθνικὸν Κρεμήσιος, ὡς Ἰθακήσιος.

ΚΡΕΜΜΥ'ΩΝ, [27] κώμη Κορίνθου· Εὔδοξος ἕκτῳ γῆς περιόδου. ὁ πολίτης, Κρεμμυώνιος. ἐν ᾗ μυθεύουσι τὰ περὶ τὴν Κρεμμυωνίαν ὗν, ἣν μητέρα τοῦ Καλυδωνίου κάπρου φασὶ, [28] καὶ ἕνα τῶν Θησέως ἄθλων. [29] Φαβωρῖνος δὲ, ὅτι τοῦ Ἐρυμανθίου, καὶ τοῦ Καλυδωνίου μήτηρ ἦν. τὸ κύριον ὄνομα αὐτῆς [30] ἐκαλεῖτο Φαῖα. ἔστι καὶ Κρομμυὼν, πόλις Λιβύης, διὰ τοῦ ο καὶ Ἑκαταῖος. [31] τὸ ἐθνικὸν, Κρομμυώνιος, καὶ Κρομμυωνία.

ΚΡΕΥ'ΣΙΣ, [32] πόλις Βοιωτίας, κειμένη καταντικρὺ τῆς Μεγαρίδος, ὡς Ἡρωδιανός. ἡ γενικὴ, Κρεύσιος. τὸ ἐθνικὸν, Κρεύσιεύς.

ΚΡΗΝΙ'ΔΕΣ, [33] πόλις Πιερίας, ἃς Φίλιππος μετωνόμασε Φιλίππους. [34] τὸ ἐθνικὸν, Κρηνίτης.

[35] ΚΡΗ'ΣΣΑ, πόλις Παφλαγονίας, ἣν

A meretrix, teſte Neanthe in libro de viris illuſtribus. Habuit hæc urbs mulieres pulcherrimas, auctore Philemone. Apio vero inquit, ſolum Polemonem tradidiſſe, Laidem Corinthiam eſſe. Civis, Craſtinus, & Craſtina B gen. fœmin.

CREME, urbs Ponti, de qua Phlegon libro VIII Chronicorum. Gentile, Cremeſius, uti Ithaceſius.

CREMMYON, vicus Corinthi, de C quo Eudoxus libro VI. terræ Periodi. Civis, Cremmyonius. Hic illa de ſue Cremmyonia contigiſſe perhibent, quam matrem apri Calydonii ſtatuunt, & unum ex Theſei certaminibus. Tradit vero Phavorinus, quod Erymanthii & Calydonii apri mater fuerit, quæ D nomine proprio Phæa appellabatur. Eſt quoque Crommyon urbs Libyæ per o parvum, de qua Hecatæus. Gentile. Crommyonius & Crommyonia.

CREUSIS, urbs Bœotiæ, ſita e reE gione Megaridis, uti Herodianus perhibet. Caſus gignendi eſt Κρεύσιος. Gentile, Creuſienſis.

CRENIDES, urbs Pieriæ, quas PhiF lippus, mutato nomine, Philippos nominavit. Gentile, Crenitæ.

CRESSA, urbs Paphlagoniæ, quam Me-

[26] Καὶ Λαὶς ἡ ἑταίρα.] De patria hujus meretricis, & de genuino nomine ad vocabulum Εὐεργέτης commentati ſumus.

[27] Κρεμμυὼν, κώμη Κορίνθου.] Olim Megaricæ, deinde Corinthiacæ ditionis hic pagus fuit. Sed a Strabone Κρομμυὼν appellatur, a Plutarcho Κρομμυὼν, & a Pauſania Κρομμυὼν, teſtante nomen habere a Cromo Neptuni F. ita enim ille in Corinth. Τῆς δὲ Κορινθίας ἐστὶ γῆς καὶ ὁ Κρομμυὼν, ἀπὸ τοῦ Κρόμου τοῦ Ποσειδῶνος.

[28] Καὶ ἕνα τῶν Θησέως ἄθλων.] Aberat ab omnibus libris ſcriptis & editis vocula ἕνα, quam Salmaſius margini ſui Steph. alleverat, & nos in textum recepimus. Ita debere legi & ſuppleri, evidenter conſtat ex Strabone, unde hic locus eſt deſumtus, ſic enim is lib. VIII Ἡ δὲ Κρομμυὼν ἐστὶ κώμη τῆς Κορινθίας, πρότερον δὲ τῆς Μεγαρίδος, ἐν ᾗ μυθεύουσι τὰ περὶ τὴν Κρομμυωνίαν ὗν, ἣν μητέρα τοῦ Καλυδωνίου κάπρου φασί· καὶ τῶν Θησέως ἄθλων ἕνα τοῦτον παραδιδόασι τὴν τῆς ὑὸς ταύτης ἀναίρεσιν.

29 Φαβωρῖνος δὲ, ὅτι τοῦ Ἐρυμανθίου, καὶ τοῦ Καλυδωνίου μήτηρ ἦν.] Et hic locus vel ſcribarum incuria, vel alio quodam fato mutilus & corruptus in omnibus libris exhibebatur hunc in modum: Φαβωρῖνος δὲ καὶ τοῦ Ἐρυμανθίου, καὶ τοῦ Καλυδωνίου μήτηρ ἦν.

[30] [illegible] Φαῖα.] Sunt qui ſuem, & ſunt qui mulierem latronem & atrocem fuiſſe referant, ſuem tamen appellatam ex moribus & vitæ degendæ ratione. Locus egregius eſt apud Plutarchum in Theſeo: Ἡ δὲ Κρομμυωνία σῦς, ἣν Φαιὰν προσωνόμαζον, οὐ φαῦλον ἦν θηρίον, ἀλλὰ μάχιμον καὶ χαλεπὸν κρατηθῆναι. Deinde addit Plut. Ἔνιοι δέ φασι τὴν Φαιὰν λῃστρίδα γενέσθαι γυναῖκα, φονικὴν καὶ ἀκόλαστον, αὐτοῦ που κατοικοῦσαν ἐν Κρομμυῶνι. Σῦν δ' ἐπονομασθεῖσαν διὰ τὸ ἦθος, καὶ τὸν βίον, εἶτα ὑπὸ Θησέως ἀποθανεῖν.

[31] Τὸ ἐθνικὸν, Κρομμυώνιος.] Mirum eſt, heic non addi, καὶ Κρομμυωνίτης, qui character Libyæ incolis eſt uſitatiſſimus, uti ab Ἀσκάλων deducitur Ἀσκαλωνίτης & Ἀσκαλώνιος.

32 Κρεῦσις, πόλις Βοιωτίας.] A Strabone lib IX, ubi tradit Theſpienſium eſſe navale Κρεῦσα & Κρεουσα appellatur, & a Livio lib. XXXVI Theſpienſium emporium. Noſter addit in caſu obliquo habere Κρεύσιος, ſed invenitur quoque Κρεύσιδος, apud Pauſ. in Bœoticis: Τοὺς δὲ ἐν Κρεύσιδι ἵππους τῶν Θεσπιέων [illegible]. deinde ibidem ſequitur: Πλοῦς δὲ ἐς Κρεῦσιν ἐστὶν ἐκ Πελοποννήσου. Denique & gignendi caſus ſequitur: Πλέοντι δὲ ἐκ Κρεύσιδος [illegible] &c.

[33] Κρηνίδες, πόλις Πιερίας.] Graviſſimam injuriam paſſus eſt hic locus ab imperitis librariis, non enim audeo hanc oſcitantiam Stephano adſcribere, qui hanc urbem in Siciliam tranſportarunt, nam in omnibus libris ſcriptis & editis πόλις Σικελίας legebatur: nos igitur nulla codicum veterum auctoritate, ſed ſola conjectura permoti Πιερίας reſcripſimus, quæ ita nobis placuit, ut viſum fuerit vitiatam vocem expellere & meliorem ſubſtituere. Potuiſſet reſcribi Μακεδονίας, quod ipſe Stephanus habet in voce Φίλιπποι, ſed hoc a vulgata lectione nimium recedit. Strab. in excerpt. lib. VII: Πλησίον μετάλλα ἐστὶ χρυσοῦ ἐν ταῖς Κρηνίσιν, ὅπου νῦν οἱ Φίλιπποι πόλις ἵδρυται, πλησίον τοῦ Παγγαίου ὄρους. Eſt deinde ſequitur: Ὅτι ἡ νῦν Φίλιπποι πόλις Κρηνίδες ἐκαλοῦντο, τὸ παλαιόν. Diod Siculo lib. XVI dicitur Κρηνίδας, pro quo malim Κρηνίδας. Vide etiam Theophraſtum de cauſ. Plant lib V. cap. XXI, ubi Κρηνίδας a Thracibus habitatas docet.

[34] Τὸ ἐθνικὸν, Κρηνίτης.] Utitur hoc gentili Artemidorus apud noſtrum in Φίλιπποι: τοῖς δὲ Κρηνίταις πολεμουμένοις ὑπὸ Θρᾳκῶν &c.

[35] Κρῆσσα, πόλις Παφλ.] Apud Scylacem occurrit etiam Creſſa, ſed in Thraciæ deſcriptione, & ſitu plane diverſo. Cenſeo primum hujus urbis conditorem fuiſſe

ἣν Μηριόνης [36] μετὰ Τροίαν ἔκτισε, [37] Ζηίλας δὲ εἷλεν. ὁ Νικομήδους υἱός· Δημοσθένης γράφει. τὸ ἐθνικὸν, Κρησσαῖος.

ΚΡΗΣΙΟΝ, πόλις Κύπρου. Θεόπομπος Φιλιππικῶν πεντεκαιδεκάτῳ. τὸ ἐθνικὸν Κρησιεύς, ὡς Σουνιεύς.

[38] ΚΡΗΣΤΩΝ, πόλις Θράκης. ἔοικε δὲ εἶναι ἡ Κρηστώνη, παρ' Ἡροδότῳ. Λυκόφρων.

Ὀρκωμοτεῖσθαι τὸν τε Κρηστώνης θεόν.

ὁ πολίτης Κρηστωναῖος παρὰ Πινδάρῳ. Ῥιανὸς δὲ Κρηστωνίους αὐτούς φησιν. Ἑκαταῖος δὲ Κρηστῶνας αὐτοὺς, ἐν Εὐρώπῃ. καὶ Κρηστωνικὸν, κτητικόν.

[39] ΚΡΗΤΗ, ἡ μεγίστη νῆσος, ἣν Κρεήτην ἔφη [40] Ἀρχίλοχος, κατὰ πλεονασμόν. οἱ μέν φασιν ἀπὸ τοῦ κόρης κορήτην, καὶ Κρήτην κατὰ συγκοπήν. οἱ δὲ, ἀπὸ Κρητὸς τοῦ Διὸς καὶ Ἰδαίας νύμφης παιδός. οἱ δ' ἀπὸ Κρήτης μιᾶς τῶν Ἑσπερίδων, οἱ δὲ ἀπό τινος γηγενοῦς Κρητός. ἄμεινον δὲ παρὰ τὸ κρὴς, κρητὸς, Κρήτη, [41] ὡς Θρᾴκη καὶ Χιτώνη, καὶ εὐφρόνη. [42] λέγεται καὶ ποιητικῶς Κρῆται. λέγεται καὶ [43] Κρὴς Κρητὸς, [44] καὶ Κρῆσσα, καὶ [45] Κρηταῖος, καὶ θηλυκῶς καὶ οὐδετέρως· καὶ Κρητεύς, καὶ κρη-

A Meriones poſt bellum Trojanum condidit. Zeïlas vero Nicomedis filius cepit, auctore Demoſthene. Gentile, Creſſæus.

CRESIUM, urbs Cypri, de qua Theopompus libro XV. Philippicorum. Gentile, Creſienſis, uti Sunienſis.

B CRESTON, urbs Thraciæ. Videtur autem eſſe Creſtone apud Herodotum. Lycophron:

Jurare Creſtona Deum.

Civis. Creſtonæus apud Pindarum. Rhianus C eos Creſtonios appellat, Hæcatæus vero Creſtonas in Europæ deſcriptione. Poſſeſſivum Creſtonicum.

CRETA, inſula maxima, quam Archilochus per pleonaſmum Creetam appellat: alii tradunt a voce κόρης fieri Coretam, & Cretam, D per ſyncopen: alii vero id nominis deducunt a Crete Jovis & Idææ nymphæ filio, ſed alii a Creta, una Heſperidum, alii a Crete quodam terrigena. Verum præſtat a voce Κρὴς Κρητὸς formare Crete, uti Thrace, Chitone & E Euphrone. Dicitur & poëtice Cretæ. Dicitur etiam Cres Cretis, & Creſſa, & Cretæus, & fœminino & neutro genere. Et Cretenſis, [illegible] & Cre-

fuiſſe Merionem, qui aliquot navibus ad Trojam profectus eſt, narrantibus Mythologiæ doctoribus; ſed Zeïlam Nicomedis F. hanc cepiſſe, inſtauraſſe & de ſuo nomine appellaſſe. Stephanus in Ζῆλα. Ἔστι δὲ Ζῆλα πρὸς τῷ Ταύρῳ, πόλις Καππαδοκίας, ἣν ἔκτισεν ὁ Νικομήδους υἱὸς Ζηίλας. Non obſtat, quod heic Cappadociæ adſcribatur; hujus enim & Paphlagoniæ fines ſæpe confunduntur.

[36] Μετὰ Τροίαν ἔκτισε] Si mei arbitrii res foret, corrigerem μετὰ τὰ Τρωικὰ ἔκτισε

[37] Ζηίλας] Sic reſcripſimus, in omnibus enim libris hoc nomen depravatum erat in Ζελίας. Videſis quæ jam ſupra, unico commentario interjecto, ad hanc lectionem a nobis annotata ſunt.

[38] Κρηστὼν, πόλ. Θρᾴκης. ἔοικε δὲ εἶναι &c] Hæc videtur urbs iſtius regionis, quæ Stephano Greſtonia dicitur: Γρηστωνία, χώρα Θρᾴκης πρὸς τῇ Μακεδονίᾳ. Et alio loco Gaſtronia ex Theopompo lib. XXIV: Γαστρωνία, χώρα Μακεδονίας Θεόπομπος κδ'. Quanquam has regiones Stephanus diverſas ſtatuit, & ſcriptorum auctoritate confirmare nititur, ſunt tamen eædem. In eo etiam vehementer fallitur, quod Creſtonem Thraciæ Herodoti teſtimonio adſtruat: nam Herodotus ſuam Creſtonem in Italia ſitam dicit, ſupra Tyrrhenos, procul a Thracia. Adde ipſam Creſtonem Italicam ſuſpectam eſſe, & forte apud Herodot. non Κρηστῶνα, ſed Κρότωνα legendum, quod profecto ſatis docte a Jac. Palmerio in criticis Exercit. ad Herodot. ex Dionyſio Halicarnaſſeo demonſtratur.

[39] Ἡ μεγίστη νῆσος] In quem ordinem maximarum inſularum Creta ſit referenda, luſius pag. 358 comment. 56 a nobis dictum eſt. Obſervatione nunc non indignum videtur, Cretam ideo in numiſmatibus appellari γῆ γῆν, uti videre eſt apud ampliſſ. Seguinum pag. 113 & 114. Perhibet Euſtathius, nomen ejus propter magnitudinem etiam ſæpenumero pluraliter efferri, ita enim ille ad Odyſſ. XIV. Οὐδὲ ἑνικῶς, ὡς περὶ μικρᾶς, Κρήτην εἰπεῖν, ἀλλὰ πληθυντικῶς τὸ ὄνομα, πρὸς ἔμφασιν τοῦ μεγέθους τῆς νήσου.

[40] Ἀρχίλοχος.] Euſtathius in comment. ad Dionyſ. de ſitu orb. iſtum pleonaſmum Archiæ, non vero Archilocho attribuit, ita enim ille: Ἀρχίας δέ τις, ὡς λέγεται, Κρεήτην αὐτὴν ὠνόμασε, πλεονασμῷ τοῦ ε. Si alterutrius ſcripta proſtarent, hac de re ſententiam ferre poſſemus.

[41] Ὡς Θρᾴκη, καὶ Χιτώνη, καὶ εὐφρόνη] Innuit hiſce verbis Stephanus τὸ Κρήτη formari a genitivo, uti a Θρᾳκὸς Θρᾴκη. Quid ſit Χιτώνη ſuo loco videatur. Ultimum eſt nomen appellativum, quod etiam commode a genitivo εὔφρονος, cujus rectus eſt εὔφρων, deduci poteſt. Εὐφρόνη, νὺξ καὶ εὐφροσύνη apud Heſychium. Sic ſolet Stephanus aliquando appellativa immiſcere propriis, cujus rei plurima paſſim obſervavimus exempla.

[42] Λέγεται καὶ ποιητικῶς Κρῆται] Ita Homerus inſulæ nomen numero multitudinis uſurpavit. Odyſſ. ΞΙV:

Ἐκ μὲν Κρητάων γένος εὔχομαι εὐρειάων.

Ad quem locum vide Euſtathii verba jam ſupra allegata; quibus addenda quæ leguntur ad Iliad. Δ: Πολλαὶ ἀγοραὶ ὀνομάζονται καὶ ἑνικῶς λεγόμεναι καὶ πληθυντικῶς. ὡς καὶ, ὅτι Κρήτην, καὶ Κρήτας, τὴν αὐτὴν νῆσον λέγει Ὅμηρος. Idem etiam diverſis aliis in locis, præſertim de Thebis, & Athenis verba faciens, inculcat.

[43] Κρὴς Κρητός.] Eſt conditoris nomen & gentile, qualia exempla apud noſtrum paſſim occurrunt. Apud Triſtarum nummus Trajani conſpicitur cum hac inſcriptione: ΚΟΙΝΟΝ. ΚΡΗΤΩΝ.

[44] Καὶ Κρῆσσα] Fœmininum illud Græcis pariter & Latinis uſitatiſſimum eſt. Alios auctores prætermittam, & addam duntaxat Epigramma Græcum ineditum:

Κρῆσσα νέων ἐλάφοιο κατ' ἴχνεος ἵδρυμα Γόργη,
Ἔγκυος ἀφροτέρην Ἄρτεμιν ἐκλάμψιν.
Τίκτε δ' ἀπεχθομένων, θεὸν δ' ἱκέτευσεν Ἑλλάδ,
Ἀμφὶ ἐναγκαλίης δῶρα καὶ εὐδαίμοσι
Καί ποῦ ἑστία πᾶσιν ὀδοῦ γάλα. φθίνετε Κρῆσσαι.
Κερμάδες, ἐκ τυμβῶν τέκνα διδασκόμεναι.

[45] Κρηταιός.] Apud Callimachum aliquoties occurrit. Hym. in Jovem:

— Νὺξ

Κρητῆος, καὶ Κρητήιος κτητικὸν καὶ θηλυκὸν, Κρητηιάς. καὶ [46] Κρηταιεύς, καὶ [47] Κρήσιος, ἀπὸ τοῦ Κρής· καὶ Κρησιὰς θηλυκὸν, καὶ Κρησία, καὶ [48] Κρήσιον. καὶ ἀπὸ τῆς Κρητὸς γενικῆς, Κρῆτις· καὶ τροπῇ τοῦ τ εἰς σ, Κρῆσις. καὶ τὸ κτητικὸν, Κρητικός. καλεῖται δὲ ἡ νῆσος καὶ Ἀερία, καὶ Χθονία, καὶ Ἰδαία.

A & Creteūs, & Creteïus poſſeſſivum, & fœmininum Creteïas. Et Cretæenſis & Creſius, quod fit a Cres. Et Creſias fœmininum, & Creſia & Creſium. Et a genitivo Κρητὸς, fit fœmin. Cretis, & T mutato in S, Creſis. Et B poſſeſſivum Creticus. Appellatur etiam hæc inſula Aëria, & Chthonia, & Idæa.

ΚΡΗΤΗΝΙΑ, τόπος Ῥόδου, ἐν ᾧ ᾤκησεν [49] οἱ περὶ Ἀλθημένην, ὃς χρησθεὶς, ὅτι τὸν πατέρα ἀποκτενεῖ, ἔφυγε, καὶ νυκτὶ πλοίῳ συναντᾷ ἐν Ῥόδῳ, καὶ ὡς λῃστὰς νομίσας, ἀναιρεῖ τὸν πατέρα. εἰσὶ δὲ ὑπὲρ αὐτοῦ τὰ Ἀρταβύρια ὄρη, [50] ἀφ' ὧν Ζεὺς Ἀρταβύριος.

CRETENIA, locus Rhodi, in quo habitabat Althamenes, qui cum ab oraculo intellexiſſet, ſe patrem occiſurum, ultro in exilium C ivit: inde noctu navigio in inſula Rhodo occurrens, & prædones arbitratus, patrem interfecit. Sunt ſupra Creteniam Artabyrii montes, unde Jupiter Artabyrius dicitur.

[51] ΚΡΙΘΩΤΗ, πόλις Ἑλλησπόντου, ὀγδοήκοντα σταδίους ἀπέχουσα τῆς Καρδίας. τὸ ἐθνικὸν Κριθώσιος, ὡς Περκώσιος. [52] ἔστι καὶ ἄκρα Ἀκαρνανίας.

CRITHOTE, urbs Helleſponti, octo- D ginta ſtadia a Cardia diſtans. Gentile, Crithoſius, uti Percoſius. Eſt quoque Acarnaniæ promontorium.

ΚΡΙΜΙΣΑ, πόλις Ἰταλίας, πλησίον Κρότωνος καὶ Θουρίου. Λυκόφρων. ἀπὸ Κριμίσης νύμφης. τὸ ἐθνικὸν, Κριμισαῖος. καὶ E θηλυκῶς καὶ οὐδετέρως. καὶ ποταμός.

CRIMISA, urbs Italiæ prope Crotona & Thurium, auctore Lycophrone. Sic dicta a Crimiſa nympha. Gentile, Crimiſæus, quod & genere fœm. & neut. uſurpatur. Eſt quoque fluvius hoc nomine.

ΚΡΙΣΑ, πόλις Φωκίδος. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. [53] ἀπὸ Κρίσου Φώκου υἱοῦ. τὸ ἐθνικὸν Κρισαῖος, καὶ Κρισαῖον πεδίον. εἰσὶ καὶ Κρῖσαι ἄλλαι Τρωικαί. ἔστι καὶ Αἰολίδος F Κρίσα. [54] τινὲς δὲ αὐτὴν τῇ Κίρρᾳ φασί. [55] λέ-

CRISA, urbs Phocidis, auctore Hecatæo in Europa: nomen habens a Criſo Phoci filio. Gentile, Criſæus, & Criſæus campus. Sunt quoque aliæ Criſæ Troïcæ. Et etiam Æolidis Criſa. Nonnulli vero eandem hanc cum Cirrha ſtatuunt,

— — — Ἤδη δέ σε δῖοι κηρύσσουσι
Ἑλλάδος ἐν Κρηταῖοι, ὅσοι κρυφὰ παιδεύουσι.

Apud Latinos etiam hæc vox in uſu eſt. Virg. ſive Catullus in Ciri:

— Hanc bello repetens Gortynius Heros
Attica Cretææ ſternebat rura ſagitta.

[46] Κρηταιεύς.] Polybius de Cretenſibus verba faciens plerumque hoc gentili utitur, ita enim ille lib. IV: Συνδιέθηκε αὐτοῖς εἰς τέλος ἀναστάσεως ποιῆσαι, καὶ περιελθεῖν ... καὶ φθῆναι χείρω τῶν Κρηταιέων. τὸ μὲν ἐν ... ἐπολέμουν πάντες οἱ Κρηταιεῖς τοῖς Λυττίοις.

[47] Κρήσιος.] Reperitur hoc gentile apud Pauſan. in Phocicis in reſponſione quadam Phemonoës, Apollinis æditux & internunciæ:

— — φέρε δὲ Κρήσιοι ἄνδρες
Χεῖρας ἀγνίζουσι, τὸ δὲ κλέος ἔσσετ' ἄλαστον.

Aliquando hoc gentile geminato ſigma effertur. Suidas: Κρήσσιος, τοὺς Κρῆτας θαλασσοκρατήσαντας λέγει μετὰ τὸν Κρόνον.

[48] Κρήσιον.] Apud Sophoclem in Trachiniis invenitur πέλαγος Κρήσιον, mare Creticum. Ad quem locum Scholiaſtes: Κρήσιον, ὡς πρὸν χαρακτηριζομένης τὰ περὶ Κρήτην θαλάσσης. Et num. multitudinis apud Oppianum lib. I Cyneget.

Γνωτοὶ Τορτυνοὶ δὲ, καὶ ἐντεῦθεν Κρήσια φῦλα,
Ἀμφότεροι, κραιπνοί τε θέειν, δολιχοί τε πέλονται.

[49] Οἱ περὶ Ἀλθημένην.] Diodorus Siculus & Apollodorus Ἀλθαιμένην appellant. Quam ob cauſam Althæmenes ex Creta fugiens hunc Rhodi locum *Creteniam* nominaverit, fuſius perſequuntur Diod. lib. V & Apoll. lib. III, cujus hæc ſunt verba: Ἀλθαιμένης δὲ ἀκούσας τὸν χρησμὸν, μὴ φονεὺς γένηται τοῦ πατρὸς, ἄρας ἐκ Κρήτης μετὰ τῆς ἀδελφῆς Ἀπημοσύνης, προσίσχει τινὶ τόπῳ τῆς Ῥόδου κατασχὼν, Κρητηνίαν ὠνόμασε.

[50] Ἀφ' ὧν Ζεὺς Ἀρταβύριος.] In omnibus editis τὸ Ζεὺς non apparebat, quod nos ex MSS huc revocavimus, & auctori noſtro reddidimus.

[51] Κριθωτή, πόλις Ἑλλησπόντου.] In Xylandriana male Κριθωτὴ exhibetur. Ex Aldina & Juntina, ut ex MSS Κριθωτὴ repoſuimus. Urbs in Thraciæ peninſula erat ſita, habitata ab Athenienſibus, qui eo cum Miltiade commigraverant, teſte Suida: Κριθωτή. πόλις τῶν ἐν Χερρονήσῳ, κατῳκίσθη ὑπὸ Ἀθηναίων τῶν μετὰ Μιλτιάδου ἐκεῖ παραγενομένων.

[52] Ἔστι καὶ ἄκρα Ἀκαρνανίας.] Non poſſum, quin addam verba Strabonis, quæ leguntur lib. X: Εἶτα ἄκρα Κριθωτὴ, καὶ Ἐχινάδες, καὶ πόλις Ἀστακὸς, ὁμώνυμος τῇ περὶ Νικομήδειαν καὶ τὸν Ἀστακηνὸν κόλπον ἀρσενικῶς προσαγορευομένη, καὶ ἡ Κριθωτὴ δὲ ὁμωνύμως πολίχνῃ τῶν ἐν τῇ Θρᾳκίᾳ Χερρονήσῳ.

[53] Ἀπὸ Κρίσου Φώκου υἱοῦ.] Sic emendavimus ſuadentibus libris Palatinis: in omnibus editis legebatur: ἀπὸ Κρίσου Φωκίου. Criſum Phoci (non vero Phocii) filium fuiſſe, etiam docet Pauſanias in Corinth. ex Aſio poëta: Φῶκος δὲ, Ἀσίου ὁ τὰ ἔπη ποιήσας, γίνονται Πανοπεὺς καὶ Κρῖσος. Præterea clariſſime liquet ex Euſtathio ad Iliad. B *Criſi* patrem *Phocum* appellatum fuiſſe, etiam Hecatæi teſtimonium producente, ita enim ille: Κρῖσα δὲ, πεδίον καὶ πόλις ἐν Λοκροῖς, ἢ ἐν Δελφοῖς, ἀπὸ Κρίσου τινὸς τυράννου. ἢ ὡς Ἑκαταῖος φησὶ, παιδὸς Φώκου.

[54] Τινὲς δ' αὐτὴν τῇ Κίρρᾳ φασί.] Solus Etymologici Magni auctor in ea verſatur opinione, & ſuo more vehementer diſputat contra Leocrinem, qui cenſet duo diverſa eſſe oppida, ita enim ille: Κρίσα, πόλις τῆς Φωκίδος . . . Λεωκρίνης δὲ ἡγεῖται δύο εἶναι πόλεις, ἄλλην τὴν Κρίσαν, καὶ ἄλλην τὴν Κίρραν. ἀντίκειται δὲ ὑπὸ πολλῶν. ὅτι γὰρ τῶν γεωγράφων εἰσί τινες πόλεις δύο διαφόρους, ἀλλ' οὐδὲ τῶν Περιηγητῶν. Concludit denique eadem ſectione: ἡ αὐτὴ ἐστι Κρίσα καὶ Κίρρα. Sed falſiſſimam eſſe hujus Grammatici opinionem, evidentiſſime con-

ſtat

[55] λέγεται τὸ ἐθνικὸν Κρισαῖος, καὶ θηλυκὸν Κρισαιάς, ὡς ἀπὸ τοῦ Κρισεύς.

ΚΡΙΩΑ, δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς. ὁ δημότης, Κριωεύς. τὰ τοπικὰ Κριῶθεν, καὶ Κριῶαζε, καὶ Κριῶασι.

ΚΡΟΒΥΖΟΙ, [56] ἔθνος πρὸς νότου ἀνέμου, τοῦ Ἴστρου· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. ἐξ οὗ Κροβυζικὴ ἡ γῆ.

[57] ΚΡΟΚΕΑΙ, πόλις Λακωνική, τῶν ἑκατὸν πόλεων μία. λέγεται καὶ ἑνικῶς. οἱ οἰκοῦντες, [58] Κροκεᾶται. λέγεται δὲ τοπικῶς Κροκέηθεν.

ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΩΝ, πόλις ἐν τῇ Μοιρίδι τῇ λίμνῃ ἐν Αἰγύπτῳ· Ἡρόδοτος δευτέρᾳ. ἐκλήθη δὲ οὕτως [59] ὅτι ὁ Μηνᾶς βασιλεὺς ὑπὸ τῶν ἰδίων κυνῶν διωκόμενος, μεθ' ἵππου φεύγει. καταπεσόντος δὲ τοῦ ἵππου ἐν τῇ Μοιρίδι λίμνῃ, ὑπὸ κροκοδείλου ληφθῆναι, καὶ ἐξενεχθῆναι εἰς τὸ πέραν, καὶ οὕτως ὀνομασθῆναι, καὶ πόλιν κτίσαι, καὶ καθιερῶσαι τοὺς κροκοδείλους. ἀπεῖπε τε μηδένα ἀποκτείνειν τὸ ζῶον, ἡγεῖσθαι τε ὡς θεόν. ὁ πολίτης, Κροκοδειλοπολίτης.

ΚΡΟΚΥΛΕΙΟΝ, νῆσος Ἰθάκης· [60] Θουκυδίδης τρίτῃ. τὸ ἐθνικόν. [61] Κροκυλεύς· Ἡρακλέων δὲ ὁ Γλαύκου, τετραμερῆ φησὶ τὴν Ἰθάκην, ἧς τὸ μὲν πρῶτον ἐπὶ μεσημβρίαν [62] καὶ θάλατταν *, καὶ τὸ δεύτερον Νήιον, καὶ τὸ τρίτον Κροκύλειον, τὸ τέταρτον Αἰγιρῆα.

A statuunt. Gentile quoque Criſeïus dicitur, & fœmininum Criſeïas, tanquam a Criſeus.

CRIOA, populus Antiochidis tribus. Popularis, Crioënſis. Localia ex, ad, & in Crioïs denotant.

B CROBYZI, gens ad notum Iſtri ſita, auctore Hecatæo in Europa. Hinc Crobyzica regio.

CROCEÆ, urbs Laconica, ex centum civitatibus una. Dicitur quoque numero ſingulari. Incolæ, Croceatæ. Adverbium C loci quoque in uſu eſt, quod ex Croceis denotat.

CROCODILORUM URBS, urbs in Mœride palude in Ægypto, de qua Herodotus libro II. Ita autem dicta eſt, quod D Menas rex canium ſuorum inſectatione cum equo aufugerit. Equo autem in Mœridem lacum incidente, Menas ſuſcipitur a crocodilo, & in ulteriorem ripam tranſportatur, ubi urbem condidit & crocodilos conſecravit. Prohibuit enim, neminem hoc animal occiſurum, E ſed contra ſtatuit divinis honoribus afficiendum. Civis, Crocodilopolites.

CROCYLEUM, Inſula Ithacæ, de qua Thucydides libro III. Gentile, Crocylenſis. Heracleo Glauci filius Ithacam in tres F partes diviſam perhibet, ejuſque primam partem verſus meridiem & mare ſitam eſſe, & ſecundam Nejum, tertiam Crocyleum, & quartam Ægirea appellari.

ΚΡΟ- CRO-

ſtat ex Strabone, ne alios auctores adducam, ita enim ille lib. IX: Ὑποπέπτωκε τῇ Κίρφει πόλις ἀρχαία Κίρρα, ἐπὶ τῇ θαλάσσῃ ἱδρυμένη. ἀφ' ἧς ἀνάβασις εἰς Δελφοὺς ὀγδοήκοντά που σταδίων. ἵδρυται δ' ἀπαντικρὺ Σικυῶνος. πρόκειται δὲ τῆς Κίρρας τὸ Κρισαῖον πεδίον εὔδαιμον. πάλιν δ' ἐφεξῆς ἐστιν ἄλλη πόλις Κρίσα, ἀφ' ἧς ὁ κόλπος Κρισαῖος. Hic Strabonis locus ſi Etymologo fuiſſet cognitus, falſam illam opinionem repudiaſſet. Plura qui vult, conſulat Palmerium Gr. Ant. lib. VI cap. III.

[55] Λέγεται τὸ ἐθνικὸν Κρισαῖος, καὶ θηλυκὸν Κρισαιάς.] In omnibus libris hic locus miſerime mutilatus circumferebatur, quem Salmaſius in margine ſui Stephani, eo modo ſupplevit, uti jam legere licet. Exhibebant enim editiones omnes: Λέγεται τὸ ἐθνικὸν Κρισαιας, ὡς ἀπὸ τοῦ Κρισεύς.

[56] Κρόβυζοι, ἔθνος.] Hujus meminit Hellanicus in Barbaricis Legibus, cujus operis fragmentum reperitur apud Etymologici Mag. auct. in Ζάμολξις. ἀθανατίζουσι δὲ καὶ Τέριζοι καὶ Κροβυζοι. Extat etiam hujus gentis memoria apud Herodot. lib. IV, & Strab. lib. VII.

[57] Λέγεται καὶ ἑνικῶς.] In vulgatis male erat ſingulari numero Κροκία, quod emendavimus. Pauſ. in Lac. Ἐπὶ θάλασσαν τε ἐς Γύθιον καταβαίνουσι, ἔστι Λακεδαιμονίοις ἡ κώμη καλουμένη Κροκέαι. Et in Corinth. Λίθους κοσμοῦσι καὶ ἄλλους, καὶ ἐν ταῖς Κροκέαις, χώρας τῆς Λακωνικῆς ὀρύσσουσιν. In ſequentibus legebatur, λέγεται δὲ ἑνικῶς Pro quo neceſſario ſubſtituendum erat, quod jam divulgavimus.

[58] Κροκεᾶται.] Eodem gentili utitur Pauſan. loco citato in Lac. ſed non juxta communem dialectum inflexo: Πρὸ δὲ τῆς κώμης, Διὸς Κροκεάτα λίθου πεποιημένον ἄγαλμα ἕστηκε.

[59] Ὅτι ὁ Μηνᾶς βασιλεὺς ὑπὸ τῶν ἰδίων &c.] In omnibus libris calamo exaratis & editis ingens lacuna conſpicitur, legebaturque hunc in modum: ἐκλήθη δὲ οὕτως ὁ μηνᾶς * ὑπὸ τῶν ἰδίων &c. Hanc lacunam replevimus auctoritate Diodori Siculi, a quo fuſius hæc hiſtoria lib. I narratur: Φασὶ γάρ τινες, τῶν ἀρχαίων τινὰ βασιλέων τὸν προσαγορευόμενον Μηνᾶν, διωκόμενον ὑπὸ τῶν ἰδίων κυνῶν, καταφυγεῖν εἰς τὴν Μοίριδος (legendum Μοίριδος.) καλουμένην λίμνην, ἔπειθ' ὑπὸ κροκοδείλου παραδόξως ἀναληφθέντα, εἰς τὸ πέραν ἀπενεχθῆναι, τῆς δὲ σωτηρίας χάριν ἀποδοῦναι βουλόμενον τῷ ζώῳ, πόλιν κτίσαι πλησίον, ὀνομάσαντα Κροκοδείλων. Eandem hiſtoriam legi apud Euſeb. lib. II. de Præp. Evang. cap. I.

[60] Θουκυδίδης τρίτῃ.] Non dubito, quin noſter hæc innuat verba: Ἅμα τῇ ἕῳ ἄρας ἐπορεύετο ἐς τὴν Αἰτωλίαν, καὶ αἱρεῖ τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ Ποτιδανίαν, καὶ τῇ δευτέρᾳ Κροκύλειον, καὶ τῇ τρίτῃ Τείχιον. Sed obiter obſervandum, in hiſce verbis nullam de inſula fieri mentionem. Erat enim Ætoliæ oppidum in oppoſita continente.

[61] Κροκυλεύς.] Dubito de hoc gentili. Salmaſ. ad marginem ſcripſit Κροκυλειεύς, quod mihi videtur melius, quanquam non ignorem τὸ Κροκυλεύς etiam ab Euſtathio ad Hom. agnoſci.

[62] Καὶ θάλατταν *.] Hunc locum ex mente Palmerii aſteriſco notavimus, deeſt enim poſt iſta verba nomen proprium primæ partis, quam procul dubio Heracleon ſuo nomine indigitaverat. Putatque idem vir doctiſſimus, lacunam hanc non incommode vocabulo Νήριτον impleri poſſe, adductus auctoritate loci Homerici Iliad. B:

Οἵ ῥ' Ἰθάκην εἶχον καὶ Νήριτον εἰνοσίφυλλον,
Καὶ Κροκύλει' ἐνέμοντο, καὶ Αἰγίλιπα τρηχεῖαν.

Illud Νήιον Homerus non agnoſcit, quod habet apud

ΚΡΟΜΥΟΥΣΑ, νῆσος Ἰβηρίας. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. τὸ ἐθνικὸν, Κρομυούσιος.

A CROMYUSA, inſula Iberiæ, de qua Hecatæus in Europa. Gentile, Cromyuſius.

ΚΡΟΜΜΥΩΝ, πόλις [63] πλησίον Ἀσκάλωνος. Φιλήμων ἐν Ἐφήβῳ. ὁ πολίτης, Κρομμυώνιος.

CROMMYON, oppidum prope Aſcalonem, de quo Philemon in Ephebo. Oppi-B danus, Crommyonius.

ΚΡΟΣΣΑ, πόλις πρὸς τῷ Πόντῳ. [64] Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. τὸ ἐθνικὸν Κροσσαῖος, [65] θηλυκῶς καὶ οὐδετέρως.

CROSSA, urbs ad Pontum, de qua Hecatæus in Aſia. Gentile, Croſſæus, quod fœm. & neutro genere in uſu eſt.

ΚΡΟΤΑΛΛΑ [66], πόλις Ἰταλίας. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. τὸ ἐθνικὸν, Κροταλλαῖος, ὡς Ἄβολλα Ἀβολλαῖος.

CROTALLA, urbs Italiæ, de qua C Hecatæus in Europa. Gentile, Crotallæus, uti Abolla Abollæus.

ΚΡΟΤΩΝ, πόλις Ἰταλίας ἐπίσημος, περὶ τὸ Ῥήγιον. βαρύνεται δὲ, ὅτι τὸ ὄρος σημαίνει, [67] ὅθεν ὁ Αἴσαρος ῥεῖ ποταμός. τὸ μέντοι [68] ἐπὶ τοῦ φθαρτοῦ τῶν κυνῶν, ὀξύνεται. ἔστι καὶ ἑτέρα πόλις [69] Τυῤῥηνίας μητρόπολις· [70] καὶ τρίτη, Ἰταλίας. οἱ πολῖται, Κροτωνιᾶται. καὶ θηλυκῶς, Κροτωνιᾶτις. καὶ Κροτώνιος, καὶ Κροτωνία, [71] καὶ Κροτωνιάτης, καὶ Κροτωνιάς.

CROTON, præclara urbs Italiæ, circa Rhegium. In penultima hæc vox accentum gerit, montem denotans, unde Æſarus D amnis fluit: ſed quando ſumitur pro eo, quod canibus perniciem adfert, accentu in ultima notatur. Eſt & alia urbs, Tyrrheniæ metropolis. Et tertia Italiæ. Cives, Crotoniatæ. Genere fœminino Crotoniatis. Et Crotonius, & Crotonia, & Crotoniata, & Crotonias. E

ΚΡΟΥΣΤΟΜΕΡΙΑ, πόλις Σαβίνων

CRUSTOMERIA, urbs Sabinorum, quæ

Stephanum Heracleon. Habet vero Νήριτον, quod omiſit Heracleon, vel ejus exſcriptor. Ex Homero igitur & Heracleone facili negotio quatuor Ithacæ partes colligi queunt, ſcilicet, *Neritum*, *Neium*, *Crocylium*, & *Ægilips* ceu *Ægireus*. Videſis laudatum Palmerium lib. IV Græc. antiq. Sed nequid prætermittam, monendum, illam partem, quæ heic a Stephano Crocylium dicitur, alio in loco Αἴγιλοψ appellari, ita enim ille in iſthac voce: καὶ νῆσος ἐν Ἰθάκῃ, ἢ τὴν Κροκύλειον.

[63] Πλησίον Ἀσκάλωνος.] Non fuit prope Aſcalonem urbs hoc nomine. Vel Aſcalon ipſa, ſic dicta fuit a genere quodam cœparum ſive τῶν ἀσκαλωνίων, quas hodie *Eſchalottes* vocamus; vel alio quodam fato contigit, quod noſter ex Philemonis Ephebo, urbem hoc nomine produxerit. Apud Strab. lib. XVI hæc leguntur verba: Κρομμυώνων τ' εὐχερῆς ἐστιν ἡ χώρα τῶν Ἀσκαλωνιτῶν. Fortaſſis iis haud diſſimilia habuit Philemon, unde noſter hoc nomine urbem finxerit.

[64] Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ.] In omnibus editis legitur Ἑκαταῖ. Εὐρώπῃ. Nos lectionem codicis Voſſiani exhibemus.

[65] Θηλυκῶς καὶ οὐδετέρως.] Peſſime hanc ſectionem tractarunt librarii, vel alio quodem fato injuriam paſſa eſt, ita enim in editis concipiebatur. Κρόσσα, πόλις πρὸς τῷ Πόντῳ. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. τὸ ἐθνικὸν Κροσσαῖος, ὡς Ἄφυλλα Ἀφυλλαῖος. Reſtitutionem hujus loci in integrum cod. MS Voſſiano debemus.

[66] Κρόταλλα, πόλις Ἰταλίας &c.] Totam hanc ſectionem beneficio codicis Voſſiani, quæ temporis injuria perierat, auctori noſtro reddimus. Non dubito, quin oppidum illud in agro Brutio ad amnem Crotalum fuerit ſitum, prope Scylacium promontorium, in mare Siculum ſeſe exonerantem.

[67] Ὅθεν ὁ Αἴσαρος ῥεῖ ποταμός.] Libri calamo exarati & editi omnes conſtanti ſcriptura exhibent: ὅθεν Ἄξιος ῥεῖ ποτ. Sed cum is fluvius Macedoniæ ſit adſcribendus, hic locum habere nequit, & auctoritate aliorum pro τὸ Ἄξιος reduximus τὸ Αἴσαρος; uti etiam emendabat Cluver. Ital. Ant. lib II cap. XV. permotus auctoritate Dionyſii, Strabonis atque Theocriti Scholiaſtæ.

[68] Ἐπὶ τοῦ φθαρτοῦ τῶν κυνῶν.] Sic legitur in Aldina Florentinaque: typothetarum erroribus inferendum τῶν κυνῶν, quod Xylandriana exhibet. Vox κροτὼν appellative ſumta pro eo, quod perniciem adfert canibus, accentum in ultima gerit, uti vult noſter, ſed apud alios alio accentu notatur. Loquitur ſine dubio Stephanus de *ricinis*, qui ſunt, τὰ τῶν κυνῶν φθαρτικὰ ζωΰφια, uti loquitur Euſtath. ad Iliad. N. pediculi pecuarii, aut vermes, non duntaxat canes infeſtantes, ſed omnis pecoris commune malum. Variis nominibus inſignitur illud animalculum Heſychio: Κρότων, ἔστι κυνόραιστης, ὃ τινὲς κίκι Αἰγύπτιον. οἱ δὲ σησαμίδα ἀγρίαν, καὶ τὸ ζῶον τὸ ἐν κυσὶ καὶ βουσὶ γινόμενον. Idem alio in loco: Κρότος, ὁ ἐν τοῖς κυσὶ κρότων. Et tertio loco: Κυνοῤῥαιστής, κρότωνες, οἱ τὰς κυνὰς παίζοντες. Κυνοῤῥαιστῶν, τῶν κροτώνων ἀπὸ τοῦ ῥαίειν, ὅ ἐστι φθείρειν. Ariſtoteles lib. V Hiſt. Animal. refert, omnia animalia, excepto aſino, pediculis & ricinis infeſtari, & addit: οἱ δὲ βόες ἔχουσιν ἀμφω. τὰ δὲ πρόβατα καὶ αἶγες κρότωνας. φθεῖρας δὲ οὐκ ἔχουσι. Et paullo poſt: ἐν δὲ τοῖς κυσὶ, οἱ καλούμενοι γίνονται κυνοῤῥαισταί. Videtur diſtinguere inter κρότωνας & φθεῖρας, cum tamen in Gloſſis hæ voces ſunt ſynonymæ: *Ricinus*, κρότων & φθεὶρ exponitur. Et alio loco: Φθεὶρ, ἤγουν κρότων, *ricinus*. Φθειρόβρωτος, ἐπὶ ἀλόγου ζώου, ricinoſus. Canum auribus inhærere ricinos refert Varro, & ex eo Iſidorus.

[69] Τυῤῥηνίας μητρόπολις.] Eadem eſt civitas, quam noſter alio loco Κυρτώνιον appellat. Videſis Cluverium Ital. Antiq. pag. 573.

[70] Καὶ τρίτη, Ἰταλίας.] Tertium hoc nomine oppidum apud Geographos non eſt obvium, & quanquam in inſula Sicilia etiam non inveniatur, puto tamen hoc loco corrigendum, καὶ τρίτη, Σικελίας. Legimus enim in ſcholiis ad Theocriti Idyl. IV hæc verba: Ἄλκιμος καὶ Κρότων, Αἰακοῦ υἱοί. καὶ ὁ μὲν ἐβασίλευσε τῆς Κερκυραίων. ὁ δὲ ἐν Σικελίᾳ ἔκτισε Κρότωνα. Fortaſſis noſter, in huic non diſſimilem antiquorum locum incidens, putavit in inſula Sicula hoc nomine urbem extitiſſe, cum certum ſit, illam Italiæ partem, in qua Rhegium & Croto collocantur, Siciliæ nomine a veteribus inſigniri. Ergo prima & tertia eædem urbes ſunt.

[71] Καὶ Κροτωνιάτης.] Cum ſupra omnino noſter dixerit, οἱ πολῖται Κροτωνιᾶται, heic illa repetitio vocis ſupervacanea eſt, niſi alia forma induatur.

72 Ἀσ-

νων, ἀντιστᾶσα Ῥωμύλῳ· [72] Διονύσιος δευτέρῳ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας. τὸ ἐθνικὸν, Κρουστομερῖνος.

ΚΡΟΥΣΙΣ, μοῖρα τῆς Μυγδονίας Στράβων ἑβδόμῃ, [73] Μυγδονικῆς Κρουσίδος. ἀπὸ Κρουσίως, τοῦ Μύγδονος υἱοῦ. τῷ τοπικῷ ἔθει Κρουσιδεύς, ὡς Χαλκιδεύς. ἔστι δὲ Κρου * ἔστι θηλυκὸν ὁμώνυμον Κρουσίς.

ΚΡΥΑ, πόλις Λυκίας. Ἀρτεμίδωρος ἐν ἐπιτομῆς πρώτῳ. τὸ ἐθνικὸν Κρυεύς. εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλαι νῆσοι Κρυέων, Κάρυσις, καὶ Ἀλίνα.

ΚΡΥΑΣΣΟΣ, [75] πόλις Καρίας. ἀπὸ Κρυάσσου τοῦ Κάρητος. ὁ πολίτης, Κρυασσεύς.

ΚΡΩΒΙΑΛΟΣ, πολίχνιον περὶ τῇ Ποντικῇ. [76] Ἀπολλώνιος δευτέρῳ.

Κρωβίαλον, Κρῶμνάν τε, καὶ ὑλήεντα Κύτωρον.

οἱ οἰκοῦντες, Κρωβιαλεῖς.

ΚΡΩΜΝΑ [77], πόλις Παφλαγονίας, ἡ νῦν Ἄμαστρις, ὡς εἴρηται. τινὲς δὲ φασὶ χωρίον Ἀμάστριδος. τὸ ἐθνικὸν, Κρωμνίτης, καὶ Κρωμναῖος, καὶ Κρωμναιεύς. [78] ἔστι καὶ Πελοποννήσου πόλις ἀρσενικῶς καὶ θηλυκῶς, καὶ ἑνικῶς καὶ πληθυντικῶς. [79] ἀπὸ Κρώμνου τοῦ Λυκάονος.

ΚΡΩΠΙΑ, δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς. Φρύνιχος δὲ Κρωπιάδα φησίν· Ἀνδροτίων δὲ Κρωπιάς φησι τὸν δῆμον. ὁ δημότης, Κρωπίδης. τὰ τοπικά, ἐκ Κρωπιδῶν, καὶ Κρωπιάθεν, Κρωπιάνδε, Κρωπιᾶσι.

ΚΡΩΣ, πόλις Αἰγύπτου· Ἑκαταῖος περιη-

quæ Romulo obſtitit, auctore Dionyſio lib. II Antiquitatum Romanarum. Gentile, Cruſtomerinus.

CRUSIS, pars Mygdoniæ, auctore Strabone libro VII: Mygdonicæ Cruſidis. Nomen habet a Cruſeo Mygdonis filio. Ex regionis conſuetudine gentile dicitur Cruſidenſis, uti Chalcidenſis. Eſt autem Cru * & fœmininum homonymum Cruſis, quod de regione uſurpatur.

CRYA, urbs Lyciæ, de qua Artemidorus libro I Epitomes. Gentile, Cryenſis. Sunt & aliæ inſulæ Cruenſium, Caryſis & Alina.

CRYASSUS, urbs Cariæ, a Cryaſſo Caretis filio nomen habens. Civis, Cruaſſenſis.

CROBIALUS, oppidulum juxta Ponticam, cujus meminit Apollonius libro III:

Crobialum Cromnamque, & ſylveſtrem Cytorum.

Incolæ, Crobialenſes.

CROMNA, urbs Paphlagoniæ, quæ nunc Amaſtris, uti antea dictum eſt. Nonnulli vero Caſtellum Amaſtridis ſic vocant. Gentile, Cromnita, & Cromnæus, & Cromnæenſis. Eſt quoque Peloponneſi urbs, quæ maſculino & fœm. & ſingulari & plurali numero eff rtür, nomen habens a Cromno Lycaonis filio.

CROPIA, populus Leontidis tribus. Phrynichus Cropiada appellat: Androtio vero vicum Cropas vocat. Popularis, Cropides. Localia ex ad & in Cropia ſignificant.

CROS, oppidum Ægypti, auctore Hecatæo

[72] Διονύσιος δευτέρῳ.] Non duntaxat lib. II, ſed etiam VI, IX & XI hæc urbs Dionyſio Hal. Κρουστομερία dicitur, & præterea Κρουστομέριον genere neutro lib. II. Gentile quoque apud eundem duplici terminatione effertur, Κρουστομερῖνος, quod Stephano agnoſcitur, & Κρουστομέριος: Latino ore CRUSTUMERINUS (uſ *Cruſtumerina ſecerſſo* apud Varronem) & CRUSTUMINUS, quod apud Cic. Liv. aliosque plures occurrit.

[73] Μυγδονικῆς Κρουσίδος.] Emendabat hoc modo hunc locum Salmaſius in ora ſui Stephani, qui in libris calamo exaratis & editis corruptiſſimus circumferebatur, erat enim in iis: ἀγρογονικῆς Κρουσίδος. Sed apud Strab. lib. VII. nulla hac de re exſtat mentio.

[74] Ἐν ἐπιτομῆς πρώτῳ.] MSS ἐν ἐπιτομῇ α.

[75] Κρυασσος, πολ. Καρ.] Apud Plutarch. de Virt. Mulier. occurrit Κρυασσα, quod mirum videtur Xylandrum non notaſſe, cum profiteatur ſe ita in MSS Plut. inveniſſe. Stephanum habere genuinum nomen, liquet etiam ex Polyæno lib. VIII: Κᾶρες οἱ Κρυασσὸν οἰκοῦντες ἐπιβουλεύοντες Μηλίοις. Gentile nomen invenitur apud Plut. loco jam allegato: Ὡς οὖν ἔγνωσαν οἱ Κρυασσεῖς ἀπελθόντες αὐτούς.

[76] Ἀπολλώνιος δευτέρῳ.] In omnibus libris legebatur Ἀπολλ. τετάρτῳ. Sc. mendum olfecit Hartungus, cujus emendationem ſubſtituimus.

[77] Κρώμνα, πολ. Παφλαγονίας.] Eadem ferme habet Euſtathius ex Noſtro, ita enim ille ad Iliad B: Κρῶμνα δὲ, ἣ χωρίον Ἀμάστριδος κατά τινας Ἐθνικὸν χρήματα, ἢ πόλις Παφλαγονίας, αὕτη ἡ νῦν Ἄμαστρις. ἐθνικὸν πρὸς αὐτῆς τριχῶς Κρωμνίτης καὶ Κρωμναῖος καὶ Κρωμνεύς. ἔστι δὲ καὶ Πελοποννήσου Κρῶμνα. Ultimum gentile vel in Stephano, vel in Euſtathio eſt vitiatum: vel diphthongus αι redundat in noſtro, vel deficit α in Archiepiſcopo, qua de re nihil judicamus, donec clarior lux affulgeat.

[78] Ἔστι καὶ Πελοποννήσου πόλις.] Cromnæ meminit Lycophron:

Δρύμας τε καὶ Περίφαντος ὁ Κρώμνης ἄναξ.

Ad quæ verba ſic commentatur Scholiaſta: Δρύμας δὲ ὁ Ἀπόλλων παρὰ Μιλησίοις. Περίφαντος δὲ ὁ Ποσειδῶν, παρὰ Θηβαίοις. Κρῶμνα δὲ χωρίον Καρίνθου, ἐξ οὗ οἱ στρατεύσαντες φασὶν οἱ περὶ Ἴλιον. Sed vix puto hanc innuere Stephanum. Alterius meminit Athenæus prope megalopolin, quam diverſa terminatione & genere effert, ita enim ille lib. X: Ὡς Ἀρχιδάμου πολιορκοῦντος Κρῶμνον, πολίχνιον δ' ἐστὶ ἱδρυμένον πλησίον Μεγάλης πόλεως. Interjectis paucis verſiculis legitur: Χαιρόντες ὡς οἱ Ἀρκάδες τὸ λοχαγεῖν, ἐβοήθησαν τοῖς περιεχομένοις τοῖς ἐν τῷ Κρώμνῳ.

[79] Ἀπὸ Κρώμνου τοῦ Λυκάονος.] Catalogus Lycaonis liberorum exhibetur a Pauſania in Arcadicis, ubi Κρώμου meminit, a quo Κρῶμοι ſunt denominati.

περιηγήσει Ἀσίας. ὁ πολίτης, Κρωΐτης· καὶ νομὸς Κρωΐτης. ἔστι καὶ Κρωὶς Ἀράβων πόλις.

ΚΤΗΜΕΝΗ [80], πόλις Θετταλίας, ἣν Πηλεὺς Φοίνικι δωρήσατο. ἧς τοὺς πολίτας Ὅμηρος Δόλοπας φησὶν, ὡς [81] Σίντιας τῆς Λήμνου, καὶ Τρῶας τῆς Ἰλίου, καὶ Ζελείας καὶ Ἐπειοὺς τῆς Ἤλιδος. [82] καὶ Φαίακας τῆς Κερκύρας. καὶ Ἄβαντας, τοὺς Εὐβοέας, καὶ Κτημένην Δολοπίδα. τὸ ἐθνικὸν, ὡς Κλαζομένιος, Κτημένιος, καὶ Κτημεναῖος.

ΚΤΗΣΙΦΩΝ, πόλις Ἀσσυρίας· Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ. τὸ ἐθνικὸν, Κτησιφώντιος.

ΚΥΑΛΟΣ, πόλις Λυδίας, [83] κτισθεῖσα ἀπὸ Κυάλου τοῦ Διός. τὸ ἐθνικὸν Κυάλιος, ὡς Φάρσαλος Φαρσάλιος.

ΚΥΑΡΔΑ, πόλις Καρίας, ἀπὸ Κυάρδου βασιλέως Καρῶν, [84] υἱοῦ Βαργάσου. τὸ ἐθνικὸν Κυαρδεὺς, ὡς Λαρανδεύς.

ΚΥΒΑΣΣΟΣ, πόλις Καρίας, [85] ὡς Καβασσός. τὸ ἐθνικὸν Κυβασσεὺς, ὡς Ἁλικαρνασσεύς.

ΚΥΒΕΛΕΙΑ [86], πόλις Ἰωνίας Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Ἡρωδιανὸς δὲ Κυβέλην φησὶ πόλιν Φοινίκης. [87] ἔστι καὶ Κύβελλα Φρυγίας. [88] καὶ Κύβελλον ἱερὸν, ἀφ' οὗ Κυβέλη ἡ Ῥέα λέγεται,

Anto in Aſiæ periegeſi. Oppidanus Croïta. Et præfectura Croïtes. Eſt quoque Croïs civitas Arabum.

CTEMENE, urbs Theſſaliæ, quam Peleus Phœnici dono dedit, cujus cives Homerus Dolopas vocat, quemadmodum Sintias Lemni, & Troës Ilii, & Zeleas atque Epeos Elidis, & Phæacas Cercyræ, & Abantes Eubœenſes, & Ctemenem Dolopiadem. Gentile Ctemenius, uti Clazomenius, & Ctemenæus.

CTESIPHON, urbs Aſſyriæ, de qua Marcianus in Periplo. Gentile, Cteſiphontius.

CYALUS, urbs Lydiæ, a Cyalo Jovis filio condita. Gentile, Cyalius, uti Pharſalius.

CYARDA, urbs Cariæ, ſic dicta a Cyardo rege Carum, Bargaſi filio. Gentile, Cyardenſis, uti Larandenſis.

CYBASSUS, urbs Cariæ, uti Cabaſſus. Gentile, Cybaſſenſis, uti Halicarnaſſenſis.

CYBELEA, urbs Joniæ, auctore Hecatæo in Aſia. Herodianus vero Cybelem Phœniciæ urbem nominat. Eſt quoque Cybella Phrygiæ a & Cybellum templum, unde Cybele

[80] Κτημένη, πόλ. Θετταλίας.] Hujus urbis meminit Apollonius Rhod. lib. I:

— — — Ἄγχι δὲ λίμνης
Ξυνιάδος Κτημένην Δολοπηίδα ναιετάασκεν

Quo in loco ſi Κτημένη legeretur, verſiculus non conſtaret. In Stephano tamen rectus literarum ordo obſervatur.

[81] Σίντιας τῆς Λήμνου.] Scilicet a primis & antiquis incolis hoc nomen ſortiebantur, qui ex Thracia in eam inſulam pervenere, ita enim noſter in Λῆμνος. ᾠκίσθη δὲ πρῶτον ὑπὸ Θρᾳκῶν, οἳ Σίντιες ἐκαλοῦντο, ὡς Στράβων. Locus etiam egregius eſt apud Heſychium, ſed corruptiſſimus: Σίντις, Θρᾳκικὸν γένος· οἱ δὲ τοὺς τὴν λίμνην οἰκοῦντας. Ubi ſine dubio Λῆμνον ſcribendum.

[82] Καὶ Φαίακας τῆς Κερκύρας.] Sic omnes editi. Voſſianus: καὶ Φαίακας τῆς Χερίας. Pro quo omnino ſcribi debuerat Σχερίας. Nam hoc nomine olim Phæacia, ſive Corcyra appellabatur. Steph. Σχερία, ἡ Φαιακία.

[83] Κτισθεῖσα ἀπὸ Κυάλου τοῦ Διός.] Hanc urbem Jovem conditorem habuiſſe, mihi perſuadere non poteram, quod tamen legebatur in omnibus editis & MSS codicibus. Nobis videbatur excidiſſe Κυάλου τοῦ, quæ verba, ut verum fatear huic editioni addidimus, in aliis enim tantum excuſum conſpicitur: κτισθεῖσα ἀπὸ Διός. Hujus urbis porro meminit Theophraſtus libello de Igne, cujus verba emendavit CL. Voſſius: Καὶ πάλιν διὰ τί τὸν μὲν ἐν πυρὶ κατακαιομένων νεκρῶν ξηρὸν γίνεται τὸ λείψανον, ὁ δὲ ἐν Κυάλῳ λίθος, ἐξ οὗ τὰς σοροὺς ποιοῦσι, καὶ ἐν ἄλλοις τοιοῦτος. Addit porro Vir doctiſſimus: *Cyalus eſt Lydiæ urbs maritima, quæ & Κύαλος ab Æolibus, & poſtea Κυβέλεια dicta eſt, ut alibi oſtendimus. Erant vero admodum ſibi invicem vicina, Alexandria, Aſſus, & Cyalus, unde apparet toto hoc litore petras Aſſias & pulverem iſtum ſarcophagum proveniſſe.*

[84] Υἱοῦ Βαργάσου.] Hic Bargaſus fuit filius Herculis & Bargæ, uti in Βάργασα teſtatur apud noſtrum Apollonius Caricorum IV: ubi fortaſſis etiam de hoc oppido Cybaſſo mentionem fecit.

[85] Ὡς Καβασσός.] Ex hoc loco etiam liquet, nos bene emendaſſe hanc vocem, ubi ante ſuo loco & ordine haud bene legebatur Καβησσός, πόλ. ἐν Καππαδοκίᾳ.

[86] Κυβέλεια, πόλ. Ἰωνίας.] Hæc eadem videtur CL. Voſſio in notis ad Melam, quam ſupra Stephanus *Cyalum* vocavit. Vide notas ad eam vocem. Strabo lib. XIII. Cybelliam pagum hiſce verbis memorat: Μεταξὺ δὲ τῶν Ἐρυθρῶν καὶ τοῦ Ὑποκρημνου, Μίμας ἐστὶν ὄρος ὑψηλὸν, εὔθηρον, πολύδενδρον. εἶτα κώμη Κυβελλία, καὶ ἄκρα Μέλαινα καλουμένη, μύλων ἔχουσα λατόμιον.

[87] Ἔστι καὶ Κύβελλα Φρυγίας.] Illud oppidum ab aliis ſimplici λ & genere neutro effertur. Lucianus in Jud. Vocalium, ubi perhibet Athenienſes eo coloniam duxiſſe: Ἐπιδήμων ποτὲ Κυβέλῳ· τὸ δέ ἐστι πολίχνιον οὐκ ἀηδὲς, ἄποικον, ὡς ἐπέχει λόγος, Ἀθηναίων. Videtur Livii Cuballum, ita enim ille lib. XXXVIII cap. XVIII: *Ad Cuballum Gallogræciæ caſtellum, caſtra habentibus Romanis.*

[88] Καὶ Κύβελλον ἱερὸν, ἀφ' οὗ Κυβέλη Ῥέα λέγεται.] His verbis, ſi ſana ſint, Stephanus indicat Cybelen a fano Cybello nomen habere, quod alii auctores a Cybelis montibus ei attribuunt. Sic Strabo: ἀπὸ τῶν Κυβέλων ἡ Κυβέλη. Eum videſis lib. XII. Locus etiam egregius eſt in comment. ad Ariſtoph. Aves: Κυβέλην φασὶ τὴν Ῥέαν, παρὰ τὰ Κύβελα ὄρη. ὄρεια γὰρ ἡ θεός. διὸ καὶ ἐπὶ λεόντων ὀχεῖται ζεύγει. Quare fortaſſis in Steph. pro ἱερὸν reponendum eſt ὄρος: niſi quis malit iſtam vocem inſerere & locum ita conſtituere: καὶ Κύβελλον ὄρος ἱερὸν, ἀφ' οὗ Κυβ. &c. In hunc ferme ſenſum ſcripſit Phavorinus: Κύβελος, ὄρος ἐν Φρυγίᾳ, ἔνθα τῆς μητρὸς τῆς Κυβέλης ἱερόν

λέγε‍ται), [89] Κυβεληγενὴς, καὶ Κυβελίς· Πείσανδρος δεκάτῳ.

A Cybele Rhea dicitur. Hinc Κυβεληγενὴς in Cybelis montibus genitus, & Cybelis, quod apud Piſandrum libro x in uſu eſt.

ΚΥΒΟΣ, [90] πόλις Ἰώνων ἐν Λιβύῃ Φοινίκων· Ἑκαταῖος περιηγήσει αὐτῷ· Καὶ λιμήν τις, ἄκρη, καὶ Κυβώ. ὁ πολίτης Κυβίτης, ὡς Σαβίτης τῆς Σαβῶς. ἢ [91] Κυβοίτης, ὡς τῆς Βυτῶς Βυτοίτης.

CUBUS, urbs Jonum in Libyphœnicia, auctore Hecatæo in Periegeſi; Et portus, B Acre & Cybo. Civis, Cybites, uti Sabites a Sabô; vel Cyboites, quemadmodum a Butô Butoites.

ΚΥΔΑΘΗΝΑΙΟΝ, ὁ δῆμος τῆς Πανδιονίδος φυλῆς. ὁ δημότης, [92] Κυδαθηναιεύς. ἐντεῦθεν ἦν Νικοχάρης ὁ κωμικὸς, καὶ Κύων Κυδαθηναιεύς. τὰ τοπικὰ, ἐκ Κυδαθηναίων, εἰς Κυδαθηναίων, ἐν Κυδαθηναίων.

CYDATHENÆUM, populus Pandionibus tribus. Popularis, Cydathenæenſis. Hinc erat Nicochares comicus, & Cyon C Cydathenæenſis. Localia ex, ad & in Cydathenæis ſignificant.

ΚΥΔΑΝΤΙΔΑΙ, δῆμος τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς. ὡς δὲ Φρύνιχος, Πτολεμαΐδος. ὁ δημότης, Κυδαντίδης. τὰ τοπικὰ, ἐκ Κυδαντιδῶν, ἐς Κυδαντιδῶν, ἐν Κυδαντιδῶν.

CYDANTIDÆ, populus Ægeïdis tribus: ſed auctore Phrynicho, Ptolemaidis. D Popularis, Cydantides. Localia ex, ad & in Cydantidis denotant.

ΚΥΔΝΑ, πόλις Μακεδονίας· Θεαγένης ἐν Μακεδονικοῖς. ἣ κατὰ παραφθορὰν Πύδνα λέγεται. τὸ ἐθνικὸν, Πυδναῖος. ἔστι καὶ Κύδνος ποταμὸς Βιθυνίας.

CYDNA, urbs Macedoniæ, auctore E Theagene in Macedonicis, quæ corrupte Pydna vocatur. Gentile, Pydnæus. Eſt quoque Cydnus Bithyniæ fluvius.

ΚΥΔΡΑΙ, πόλις τῶν Βυρσῶν. [93] Στράβων ζ.

CYDRÆ, urbs Byrſorum, auctore Strabone libro ſeptimo.

ΚΥΔΡΑΡΑ, πόλις· [95] Ἡρόδοτος ἑβδόμῃ. τὸ ἐθνικὸν Κυδραραῖος, ὡς Μεγαραῖος. ἔστι δὲ [96] πρὸς τοὺς ὅρους τῶν Φρυγῶν.

F CYDRARA, urbs, de qua Herodotus libro ſeptimo. Gentile, Cydraræus, uti Megaræus. Sita autem eſt in finibus Phrygum.

ΚΥΔΡΗΝΗ, [97] πόλις Ἀρμενίας, οὐχ ὥς τινες Κύδρος. τὸ ἐθνικὸν, Κυδρηναῖος.

CYDRENE, urbs Armeniæ, quæ G non appellatur Cydrus, ut nonnulli volunt. Gentile, Cydrenæus.

ΚΥΔΩΝΙΑ, πόλις Κρήτης, [98] ἡ πρότερον

CYDONIA, urbs Cretæ, prius Apol-

ϕεν, ἀχέτ ἰα. Uti apud noſtrum Stephanum montis nomen duplici λ, ita etiam aliquando, præſertim poetis, hujus dea duplici exaratur, uti liquet ex Catullo, Claudiano, Prudentio aliiſque.

[89] Καὶ Κυβεληγενής.] Hujuſmodi compoſita Poëtis ſæpenumero in uſu ſunt. Sic Apollo Λυκηγενὴς appellatur Iliade Δ:

Εὔχεο δ' Ἀπόλλωνι Λυκηγενεῖ κλυτοτόξῳ.

[90] Κύβος, πόλις Ἰώνων.] Ex Hecatæo Ægyptia terminatio Κυβὼ allegatur, vel Æthiopica, ut Χοραφὼ, Χοβωνὼ, Σαβώ. Fortaſſis nomen habet a Cubis Caricis de quibus Photius in vita Iſidori Philoſ. ex Damaſcio, Ubi refert ἐν Κύβοις χωρίῳ τῆς Καρίας, circa crepuſculum aliquando matutinum in aëre, frequentia aſſimarum ſpectra, umbrarum figura, inter ſe pugnantia videri.

[91] Κυβοίτης] Illud gentile ſatis genuinum eſſe, liquet ſatis ex vocabulis Βοῦτος & Χοαυφώ.

[92] Κυδαθηναιεύς.] Hoc gentile depravatum occurrit apud Platonem in principio Convivii: Ἀριστόδημός τις Κυδαθηναιεύς, σμικρὸς, ἀνυπόδητος ἀεί Ubi ſine dubio legendum, uti in Steph. Κυδαθηναιεύς. Simile vitium in Venetam & Florentinam Stephani editionem irrepſit, in quibus hodie male legitur: Κυδαθήναιον, ὁ δῆμος τῆς Πανδιονίδος φυλῆς. ὁ δημότης, Κυδαθηνεύς. Sed Xylandrianam lectionem eſſe admittendam, etiam ſatis ex Suida aliiſque liquet.

[93] Κύδραι, πόλις τῶν Βυρσῶν. Στράβων ζ.] In omnibus libris MSS & excuſis erat hiatus, legebatur hoc modo: Κύδραι, πόλις τῶν * Στράβ. Nos locum ex vulgata Strabonis replevimus, ubi hodie ſic legitur: Κύδραιαι δὲ Βυρσῶν, Αἰγίνιον δὲ Τυμφαίων. Verum quid præferendum ſit, Strabonis Κύδραιαι, an Stephani Κύδραι, difficulter dixerim, cum apud alios, nulla, quod ſciam hujus oppidi memoria occurrat. Caſaubonus pro Βυρσῶν emendat Βρυγῶν.

[94] Στράβων ζ.] Xylandriana: Στράβων ϛ, ſed male: Veneta Florentinaque, quas ſequimur: Στράβων ζ, quo libro locus proxime allegatus invenitur.

[95] Ἡρόδοτος ἑβδόμῃ.] Hoc tempore Κύδρα legitur iſto in loco, quem noſter innuit: Ἐκ δὲ Κολοσσέων ὁρμεώμενος ὁ στρατὸς ἐπὶ τοὺς οὔρους τῶν Φρυγῶν καὶ τῶν Λυδῶν, ἀπίκετο εἰς Κύδρα πόλιν. Verum cum aliorum teſtimonia deficiant, apud utrum illorum genuinum oppidi nomen lateat, certo non aſſeverem.

[96] Πρὸς τοὺς ὅρους τῶν Φρυγῶν.] In omnibus libris editis & MSS male legebatur, πρὸς τὰ ὄρη Φρυγῶν. Situm enim erat illud oppidum, uti ex Herodoto conſtat, cujus verba noſter allegat, in finibus Phrygum & Lydorum, ubi cippus a Crœſo erat erectus, literis eorum fines indicans.

[97] Κυδρήνη, πόλ. Ἀρμενίας.] Xylandriana exhibet Κυδρίνη, πολ. Αρμ. Sed ex gentili Κυδρηναῖος ſatis liquet, quæ ſit vera lectio, cum illud Κυδρηνη & gentile, Κυδρηναῖος etiam agnoſcant Aldina Juntinaque.

[98] Ἡ πρότερον Ἀπολλωνία.] Hinc legimus apud noſtrum in illa voce: ἔστι ἐν Κρήτῃ πρὸς τῇ Κισσάμῳ.

[99] Ἀπο

προν Ἀπολλωνία. [99] ἀπὸ Κύδωνος τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ Ἀκακαλλίδος τῆς Μίνωος θυγατρός. δευτέρα, Σικελίας. [1] τρίτη τῆς Λιβύης. [2] ὁ πολίτης, Κυδωνιάτης, [3] καὶ Κύδων, καὶ [4] Κυδώνιος, [5] καὶ Κυδωναῖος, καὶ Κυδωνὶς θηλυκῶς, [6] καὶ Κυδωνικὸς ἀνήρ.

ΚΥ'ΖΙΚΟΣ, πόλις τῆς Προποντίδος, κειμένη [7] ἐπὶ χερρονήσου. ἐκαλεῖτο δὲ καὶ [8] Ἄρκτων νῆσος. [9] τὸ ἐθνικὸν Κυζικηνὸς, καὶ Κυζικηνὶς ἡ ποίησις. Ὅμηρος δὲ τοὺς κατοικοῦντας Κύζικον, [10] Δολίονάς φησιν, [11] ὡς τοὺς τὴν Ἴσμαρον Κίκονας. λέγεται καὶ κτητικὸν Κυζικηνικός. κέχρηνται δὲ καὶ τῷ Κυζικηνὸς [12] ἁπλῷ ἀντὶ κτητικοῦ, ὡς τὸ Τυρσηνοὶ ἀντὶ τοῦ Τυῤῥηνικοὶ. [13] οἱ χαλεποὶ διὰ τὸ λῄζεσθαι τοὺς Τυῤῥηνούς.

ΚΥ-

Apollonia dicta. Nomen habet ab Apollinis filio Cydone, & Acacalidis Minois filiæ. Secunda, Siciliæ. Tertia, Libyæ. Civis, Cydoniata, & Cydon, & Cydonius, & Cydonæus, & Cydonis genere fœminino, & vir Cydonicus.

CYZICUS, urbs Propontidis, ſita in Cherſoneſo. Vocabatur etiam *Urſorum Inſula*. Gentile, Cyzicenus, & Cyzicenis Poëſis. Homerus Cyzicum habitantes Dolionas appellat, uti Iſmari incolas Ciconas. Dicitur etiam poſſeſſivum, Cyzicenicus. Utuntur vero etiam voce Cyzicenus, quæ primitiva eſt, pro poſſeſſivo, quemadmodum etiam Tyrheni dicunt pro Tyrrhenici, id eſt, noxii, quia Tyrrheni prædari ſolebant.

CY-

[99] Ἀπὸ Κύδωνος τοῦ Ἀπόλλωνος.] Retulit hanc hiſtoriam Alexander libro I Creticorum, teſte Scholiaſta ad lib. IV Apoll. Rhod. Ἀλέξανδρος δὲ ἐν πρώτῳ Κρητικῶν, τῇ Ἀκακαλλίδι συνελθεῖν φησι τὸν Ἑρμῆν. [illegible] τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ ἐκ μὲν Ἀπόλλωνος, [illegible] Νάξον. ἐκ δὲ Ἑρμοῦ, Κύδωνα, ἀφ' οὗ ἡ πόλις Κυδωνία ἐκλήθη ἐν Κρήτῃ.

[1] Τρίτη τῆς Λιβύης.] Legebatur paſſim in MSS & editis: δευτέρα, Σικελίας τῆς Λιβύης, quod plane abſurdum erat. Nos auctoritate noſtra & ratione duce, illud τρίτη inſerendum putavimus.

[2] Ὁ πολίτης, Κυδωνιάτης.] Utitur hoc gentili Polyb. lib. IV. Livius lib. XXXVII circa finem: *Cydoniatæ bellum adverſus Gortynios Gnoſſioſque gerebant*. In antiquo numiſmate obſervavit Goltzius hanc inſcriptionem ΚΥΔΟΝΙΑΤΑΝ. Quod poſitum eſt pro Κυδωνιατῶν.

[3] Καὶ Κύδων.] Apud Homerum numero multitudinis occurrit Odyſſ. T:

Ἐν δ' Ἐτεόκρητες μεγαλήτορες, ἐν δὲ Κύδωνες.

Et apud Callimachum Hym. in Jovem. Apud Virgil. autem lib. XII. numero ſingul.

Parthus ſive Cydon telum immedicabile torſit.

[4] Κυδώνιος.] Uſurpat hanc vocem Callimachus Hym. in Dia.

— — [illegible] Κυδώνιοι [illegible],
Ἡ δ' [illegible]
Τόξων. — — — —

Uti apud Græcos, ſic paſſim etiam apud Latinos in uſu eſt.

[5] Καὶ Κυδωναῖος.] Leviter corrupta hæc vox invenitur lib. VIII Metamorph apud Ovidium:

Jamque mora belli procerum quoque nomina norat
Armaque, equoſque, habituſque, Cydoneaſque pharetras.

Ubi ſine dubio legendum eſt, *Cydonæaſque pharet.*

[6] Καὶ Κυδωνικὸς ἀνήρ.] Non eſt dubium, quin hæc ſint Theocriti verba, cujus auctoritate Stephanus in genuino opere uſus eſt, licet Epitomator eam nunc expunxerit, ita enim legitur in Itinere Verno:

— — — καὶ [illegible]
Ἐσθλὸν [illegible] Κυδωνικὸν [illegible] ἄνδρα,
Ὤρομος [illegible] Λυκίδας. — —

Illuſtrant quoque hunc locum verba Scholiaſtæ, vehementer corrupta, & hunc in modum corrigenda: Καί τινα [illegible], ἀντὶ τοῦ [illegible], ἄνδρα, [illegible], Κυδωνικὸν, τουτέστι Κρητικόν. Κύδων γὰρ τῆς Κρήτης, ἀπὸ Κύδωνος Ἑρμοῦ Ἀκακαλλίδος (legendum Ἀκακαλλίδος). καὶ Ὅμηρος. Ἐν δὲ Κρῆτες (legendum Ἐν δ' Ἐτεόκρητες) μεγαλήτορες, ἐν δὲ Κύδωνες. Hunc verſiculum ex Hom. Odyſſ. T ad hanc ſectionem in medium adduximus, quem etiam Triſtanus, iſto vitio laborantem, commentariis ſuis hiſtoricis inſeruit. Eum videſis tom. I pag. 96

[7] Ἐπὶ χερρονήσου.] Cyzicum in peninſula fuiſſe ſitam, non eſt quod mihi perſuadeam: fuit enim inſula in Propontide cum urbe ejuſdem nominis, quæ duobus pontibus continenti jungitur, cujus rei, præter alios, teſtem habemus Strabonem, lib. XII ita loquentem: Ἔστι δὲ νῆσος ἐν τῇ Προποντίδι ἡ Κύζικος, συναπτομένη γεφύραις δυσὶ πρὸς ἤπειρον, [illegible], μέγεθος δὲ ἴσον [illegible] σταδίων τὴν περίμετρον. ἔχει δὲ ὁμώνυμον πόλιν πρὸς αὐταῖς ταῖς γεφύραις, καὶ λιμένας δύο κλειστούς. Hinc eſt, quod alii voluerint, prius inſulam, deinde vero peninſulam fuiſſe: ita enim hac de re ſcribit Scholiaſtes ad lib. I Apoll. Rhod. Ἐν ἐν ταύτῃ Προποντίδι ἐστὶ νῆσος, ἡ ὕστερον χερρόνησος γέγονε. Et deinde addit: Ἔστι δὲ χερρόνησος ἐφ' ᾗ κεῖται ἡ Κυζικηνῶν πόλις. νῆσος δὲ αὐτὴν [illegible], διὰ τὸ [illegible] αὐτὴν [illegible], ὕστερον [illegible] τῇ ἠπείρῳ.

[8] Ἄρκτων νῆσος.] Id eſt, *Urſorum inſula*: Plinius lib. V cap. XXXII: *Ultra inſula quam continenti junxit Alexander, in qua oppidum Mileſiorum Cyzicum, antea vocitatum Arconneſos, & Dolionis, & Dindymis.* Sed ibi legendum, *Arctonneſos*. Sine dubio ſic dicebatur a vicino monte, cui nomen Ἄρκτων ὄρος, teſte Strabone XII, cujus etymon egregie declarat Apoll. Rhod. Scholiaſt. ad lib. I: Ταύτῃ ἐν τῇ χερρονήσῳ [illegible] Ἄρκτων ὄρος, [illegible]. [illegible] τοῦ Διὸς [illegible] εἰς ἄρκτους μεταβληθῆναι [illegible], καὶ ἀπὸ τοῦ [illegible] ἄρκτων ὀνομασθῆναι. [illegible] τὸ ὑψηλὸν τοῦ ὄρους, ἀπὸ τοῦ [illegible] ταῖς ἄρκτοις [illegible] τοῖς ἄστροις.

[9] Τὸ ἐθν. Κυζικηνός.] Apud plurimos antiquarios inveniuntur nummi cum inſcriptione ΚΥΖΙΚΗΝΩΝ. Eodem gentili etiam Latini paſſim utuntur.

[10] Δολίονάς φησιν.] Hinc Plinio, loco jam allegato, *Dolionis* dicitur. Hanc inſulam incoluiſſe Dolionas, quibus imperabat Cyzicus, teſtatur Scholiaſtes Apoll. Αὐτὴν δὲ τὴν χερρόνησον καὶ τὸν ἰσθμὸν ᾤκουν Δολίονες, ὧν ἐβασίλευε Κύζικος. Strabo lib. XII Dolionas appellat circa Cyzicum habitantes ab Æſepo ad Rhyndacum uſque & Daſcylitidem paludem: Δολίονας μὲν οὖν μάλιστα καλοῦσι τοὺς περὶ Κύζικον ἀπὸ Αἰσήπου ἕως Ῥυνδάκου, καὶ τῆς Δασκυλίτιδος λίμνης.

[11] Ὡς τοὺς τὴν Ἴσμαρον Κίκονας.] Hinc apud noſtrum legimus. Ἴσμαρος, πόλις Θρᾴκης τῶν Κικόνων. Ad quem locum, vide quæ obſervavimus. Quod Homerus ſæpiſſime urbium incolas antiquiſſimo & parum deinceps uſitato nomine inſignivent, plurima iſtius rei exempla in voce Κίκονες occurrunt.

[12] Ἁπλῷ.] Voſſianus: ἁπλῶς ἀντὶ [illegible].

[13] Οἱ χαλεποὶ, διὰ τὸ λῄζεσθαι τοὺς Τυῤῥηνούς.] Sic conſtanter legitur in omnibus vulgatis: non inepta tamen

lectio

ΚΥ'ΘΗΡΑ, νῆσος πόλιν ὁμώνυμον A ἔχουσα [14] πρὸς τῇ Κρήτῃ, ἀπὸ Κυθήρου τοῦ Φοίνικος. [15] ἐκαλεῖτο δὲ Πορφύρουσα, [16] διὰ τὸ κάλλος τὸ παρὰ τῶν πορφυρῶν, ὡς Ἀριστοτέλης. οἱ οἰκήτορες Κυθήριοι, καὶ Κυθηρία· καὶ ἡ γυνὴ, καὶ ἡ νῆσος λέγεται Κυθη- B ρεία.

CYTHERA, inſula ejuſdem nominis urbem habens juxta Cretam, ſic dicta a Cythero Phœnicis F. Vocabatur etiam Porphyruſſa. quia, teſte Ariſtotele, pulcherrimas purpuras profert. Incolæ, Cytherii, & Cytheria. Et mulier & inſula dicitur Cytheræa.

ΚΥ'ΘΗΡΟΣ, δῆμος τῆς Πανδιονίδος φυλῆς. [17] ὁ δημότης, Κυθήριος. τὰ τοπικὰ, Κυθηρόθεν, Κυθηρόνδε.

CYTHERUS, populus Pandionidis tribus. Popularis, Cytherius. Localia, ex & ad Cytherum denotant.

ΚΥ'ΘΝΟΣ, νῆσος πρὸς τῇ Δρυόπιδι C τῶν Κυκλάδων, ἀπὸ Κύθνου κτίσαντος. ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Ὀφιοῦσσα, καὶ Δρυοπίς. ὁ νησιώτης, Κύθνιος. καὶ [18] Κύθνιος τυρὸς, [19] καὶ Κύθνιος ὁ ζωγράφος.

CYTHNUS, inſula Cycladum juxta Dryopidem, a Cythno conditore ſic dicta. Appellabatur etiam Ophiuſſa & Dryopis. Inſulanus, Cythnius. Hinc Cythnius caſeus, & Cythnius pictor.

ΚΥΚΝΙ'ΤΙΣ, ἧς ὁ Κύκνος ἐβασί- D λευσε. Σοφοκλῆς ἐν Πηλεῖ, [20] καὶ ἐν Ποιμέσι, βοὴν Κυκνῖτιν.

CYCNITIS, cui Cycnus imperavit. Sophocles in Peleo, & in Paſtoribus:

-- -- *Vocem Cycnitin.*

ΚΥ'ΛΑΝΔΟΣ, [21] πόλις Καρίας Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. τὸ ἐθνικὸν, Κυλανδεύς.

CYLANDUS, urbs Cariæ, de qua Hecatæus in Aſia. Gentile, Cylandenſis.

ΚΥΛΛΗ'ΝΗ, ὄρος Ἀρκαδίας, [22] στα- E δίων ἐννέα παρὰ πόδας ὀγδοήκοντα, ἀπὸ Κυλλήνης [23] Ναΐδος νύμφης. ἐν τούτῳ δέ φασι τῷ ὄρει [24] τοὺς κοσσύφους λευκοὺς γίγνεσθαι, ἄλλοθι δὲ μηδαμοῦ. καὶ φωνὰς ποι- F κίλας προΐεσθαι, θηρεύεσθαι δὲ [25] πρὸς τὴν σελήνην. τὰς δὲ ἡμέρας εἴ τις ἐπιχειροίη, σφόδρα

CYLLENE, mons Arcadiæ, ſtadiorum novem ultra octoginta pedes, qui a Cyllene Naïdis nymphæ fil. nomen habet. In hoc monte perhibent merulas candidas exiſtere, & nequaquam alibi: præterea eas edere voces varias, & ad lunam capi: ſi quis hoc de die tentaverit, valde difficiles venatu eſſe. Eſt

lectio eſt, quam Voſſianus MS exhibet: Οἱ χαλκιδεῖς, διὰ τὸ λῃστρικοὺς εἶναι τοὺς Τυῤῥηνούς. Sic quoque de iis loquitur Heſychius: Τυῤῥηνοί, δεσμοί, οἱ λῃστρικοί, καὶ χαλκιδεῖς. Olim profecto Tyrrhenos piraticam exercuiſſe, & terram Atticam latrociniis infeſtaſſe, teſtis eſt Euſtathius ad Dionyſ. de ſitu Orbis: Οἱ δέ φασιν ὅτι Ἀθηναίους ἐλῃΐσαντό ποτε οἱ Τυῤῥηνοὶ μεγάλῳ στόλῳ πειρατικῷ. Hyginus Fab. CXXXIV: *Tyrrheni qui poſtea Tuſci ſunt dicti, cum piraticam facerent, liber pater impubes in navem eorum conſcendit.*

[14] Πρὸς τῇ Κρήτῃ] Inſula hæc inter Cretam & oram Laconicam medium tenet. Vide Strab. lib. VIII & Ptol. lib. III.

[15] Ἐκαλεῖτο δὲ Πορφύρουσα.] Addam verba Plinii, a quo *Porphyris* lib. IV cap. XII appellatur: *In Laconico Teganuſa, Cothon, Cythera cum oppido, antea Porphyris appellata.*

[16] Διὰ τὸ κάλλος τῶν παρ᾽ αὐτῇ πορφυρῶν.] Euſtathius in Comment. ad Iliad. O legebat olim ex Stephano: διὰ τὸ καλλίστας φέρειν πορφύρας, ita enim ille: Κύθηρα δὲ ἐν ὀδυσσείᾳ γῆς, νῆσος πρὸς τῇ Κρήτῃ, ὥς φησιν ὁ γράψας τὰ ἐθνικά. ἡ ποτὲ καὶ Πορφυροῦσα, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐγράφη, διὰ τὸ καλλίστας φέρειν πορφύρας. Iunuit locum in comment. ad Dionyſii Perieg. Ἐκαλεῖτο δὲ, φασὶ, καὶ Πορφυροῦσά ποτε, διὰ τὸ καλλίστας ἔχειν πορφύρας. ὠνόμασται δὲ, φασὶν ἀπὸ Κυθήρου τοῦ Φοίνικος. In duobus illis locis ſimplici ſigma vox illa exaratur, & alio accentu notatur. Eadem quoque ex Stephano allegat Phavorinus.

[17] Ὁ δημότης, Κυθήριος. Venetus in Palatio Grimani hanc inſcriptionem invenit Jacobus Spon. ΕΠΙΚΤΗΣΙΣ ΟΝΑΣΟΥ ΚΥΘΗΡΙΟΥ ΘΥΓΑΤΗΡ.

[18] Κύθνιος τυρός.] Cythnii caſei meminit Julius Pollux lib. VI cap. X: καὶ τυρὸς Κύθνιός τε καὶ Σικελικός.

[19] Καὶ Κύθνιος ὁ ζωγράφος.] Non dubito quin ingenuino Stephani opere hujus pictoris nomen extiterit, quod Epitomatori adſcribere grave fuit. Scimus tamen ex Euſtathio, quod *Cydias* appellaretur, ſic enim ille in Comment. ad Dionyſii Perieg. Φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ τῆς Κυκλάδος πλησίως εἶναι ταύτης, εἰ οἷόν τε, ἡ Κύθνος, ἀφ᾽ ἧς ὁ Κύθνιος λέγεται τυρός. ἐξ ἧς καὶ ζωγράφος ὄνομα ἔχων ὁ Κυδίας.

[20] Καὶ ἐν Ποιμέσι.] Hæc in aliis editis ita excuſa conſpiciuntur, quaſi verba eſſet ex Sophoclis Peleo, cum revera ſit inſcriptio alterius fabulæ Sophocleæ, quæ etiam a noſtro citatur in voce Γεραιστός.

[21] Κύλανδος.] Et urbis & gentile nomen inde deductum, in Voſſiano MS aliiſque duplici lambda exaratur.

[22] Σταδίων ἐννέα παρὰ πόδας ὀγδοήκοντα.] Hæc verba mihi de altitudine hujus montis interpretanda videntur, qui omnium Arcadicorum montium excelſiſſimus eſt, teſte Pauſan. in Arcad. Alio modo hunc dimenſus eſt Strabo lib. VIII: Ἀρκαδία δ᾽ ἐστὶν ἐν μέσῳ μὲν τῆς Πελοποννήσου, πλείστην δὲ χώραν ὀρεινὴν ἀποτεμνομένη. μέγιστον δ᾽ ὄρος ἐν αὐτῇ Κυλλήνη, τὴν γοῦν κάθετον, οἱ μὲν εἴκοσι σταδίων φασὶν, οἱ δ᾽ ὅσον πεντεκαίδεκα. Noſter hujus montis menſuram hauſit ex Apollodoro quodam, uti liquet ex Euſtathio ad Odyſ. ψ, ita enim ille: Κυλλήνιος δὲ Ἑρμῆς, μυθικῶς μὲν ἀπὸ Κυλλήνης, ὅπερ ὄρος ἐστὶν Ἀρκαδίας, σταδίων ἐννέα ὀλυμπιακῶν παρὰ πόδας ὀγδοήκοντα, καθά φασιν ἱστορεῖν Ἀπολλόδωρον. ὠνομάσθη ἀπὸ Κυλλήνης ἡρωΐδος τινός.

[23] Ναΐδος νύμφης.] Pauſanias in Arcadicis nominis originem deducit ἀπὸ Κυλλήνου τοῦ Ἐλάτου a Cyllene Elati filio. Euſtathius aliquoties Stephani ſententiam amplectitur.

[24] Τοὺς κοσσύφους λευκοὺς γίγνεσθαι] Videtur hoc hauſiſſe noſter ex Pauſaniæ Arcad. ita enim ibi legitur: Παρέχεται δὲ καὶ θαῦμα τοιόνδε ἡ Κυλλήνη. κόσσυφοι γὰρ οἱ ὄρνιθες ἐκλευκοί εἰσιν ἐν αὐτῇ.

[25] Πρὸς τὴν σελήνην.] Aldina & cæteræ, quæ inde dimanarunt, πρὸς τῇ σελήνῃ. Nos Voſſiani cod. lectionem divulgamus, & græcißimus nobis videtur accuratior,

[38] τὸ ἐθνικὸν Κυναιθεὺς, καὶ Κυναιθαιεὺς, καὶ Κυναιθεεὺς, ἀπὸ τοῦ τετρασυλλάβου τοῦ Κυναίθεια. ἔστι καὶ Κύναιθα πόλις [39] Θρᾴκης, ὑπὸ τῷ Νηρίτῳ ὄρει. A

tile, Cynæthenſis, & Cynæhtæenſis, & Cynæthaënſis a quadriſyllabo Cynætheia. Eſt quoque Cynætha, urbs Thraciæ ſub monte Nerito.

ΚΥΝΕΤΕΙΑ, πόλις Ἄργους. Καλλίμαχος δευτέρῳ. οἱ πολῖται Κυνετεῖς, καὶ Κυνετιάται. ἐν τύποις γὰρ οὐκ ἀήθης τῶν Ἀργείων. B

CYNETEA, oppidum Argorum, de quo Callimachus lib. II. Oppidani Cynetenſes & Cynetiatæ. Hæ enim formæ Argivis haud inſuetæ ſunt.

ΚΥΝΗ, πόλις Λυδίας. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. τὸ ἐθνικὸν Κυνεὺς, καὶ Κύνιος.

CYNE, urbs Lydiæ, de qua Hecatæus in Aſia. Gentile, Cynenſis, & Cynius.

ΚΥΝΗΤΙΚΟΝ, [40] Ἰβηρίας τόπος, πλησίον Ὠκεανοῦ. [41] Ἡρόδωρος δεκάτῳ τῶν καθ᾽ Ἡρακλέα. [42] οἱ οἰκοῦντες Κύνητες, καὶ Κυνήσιοι. C

CYNETICUM, Iberiæ locus prope Oceanum, cujus meminit Herodorus libro x de rebus Herculis. Incolæ, Cynetes & Cyneſii.

[43] ΚΥΝΘΟΣ, [ὄρος Δήλου] παρ᾽ Ἀντιμάχῳ ἐν πρώτῃ Θηβαΐδος. ὁ οἰκήτωρ Κύνθιος, καὶ θηλυκῶς καὶ οὐδετέρως. καὶ Κυνθιώτης, καὶ Κυνθιῶτις θηλυκῶς. D

CYNTHUS, mons Deli, apud Antimachum, lib. I Thebaidis. Incola, Cynthius, quod & fœm. & neutro genere in uſu eſt. Et Cynthiota, & Cynthiotis fœmininum.

ΚΥΝΝΑ, πολίχνιον πλησίον Ἡρακλείας, ἀπὸ μιᾶς τῶν Ἀμαζόνων, ἢ Κύννου τοῦ ἀδελφοῦ Κοίου. τὸ ἐθνικὸν, Κυνναῖος. E

CYNNA, oppidulum prope Heracleam, ſic dictum ab una ex Amazonibus, vel a Cynno Cœi fratre. Gentile, Cynnæus.

ΚΥΝΟΣ, ἐπίνειον Ὀποῦντος, ὡς Φίλων [44] καὶ Παυσανίας. Ἑκαταῖος δὲ πόλιν αὐτήν φησιν. Ὅμηρος·

Οἳ Κῦνόν τ᾽ ἐνέμοντ᾽, Ὀπόεντά τε, Καλλίαρόν τε. F

οἱ οἰκοῦντες, Κύνιοι, καὶ Κυναῖοι.

CYNUS, navale Opuntis, teſtibus Philone & Pauſania. Hecatæus vero urbem appellat. Homerus:

Quique Cynum incolebant, Opoëntemque Calliarumque.

Incolæ, Cynii, & Cynæi.

ΚΥΝΟΣΑΡΓΕΣ, γυμνάσιον ἐν τῇ Ἀττι-

CYNOSARGES, gymnaſium in Attica,

Κυναιθεὺς ὁ Ζεὺς ἐν Ἀρκαδίᾳ τιμᾶται. [illegible] οἱ Ἀρκάδες, καὶ ἐν ταῖς [illegible] αὐτοῦ.

[38] Τὸ ἐθνικὸν, Κυναιθεὺς, καὶ Κυναιθ. &c.] Tria ab hoc oppido gentilium formæ deducuntur: Κυναιθεὺς occurrit apud Lycophronem:

Δίσκος μεγίστου Ταρβεθ[illegible] Κυναιθέως.

Ad quem locum commentario præcedenti Scholiaſtæ verba allegavimus. Polybius libro jam citato: Συνέβαινε δὲ τοὺς Κυναιθεῖς ὄντας Ἀρκάδας [illegible] μεγάλαις [illegible]. Gentile, Κυναιθαεὺς invenitur apud Pauſan. in Arcad. Εἰσὶ δὲ τινες [illegible] τῶν Ἀρκάδων, [illegible] Κυναιθαεῖς &c. Et paucis interjectis vocibus ſequitur: Οὗτοι οἱ Κυναιθαεῖς [illegible]. Tertium gentile, quod jam auctoritate Pauſaniæ videtur adſtructum, non eſt in Stephano ſani coloris: nam a quadriſyllabo Κυναίθεια nullo canone formabitur Κυναιθαεὺς, ſed quidem Κυναιθεεὺς, quare ſi mei arbitrii res foret totum Stephani locum ſic conſtituerem: τὸ ἐθνικὸν Κυναιθεὺς, καὶ Κυναιθαεὺς, καὶ Κυναιθεεὺς ἀπὸ τοῦ τετρασυλλάβου τοῦ Κυναίθεια.

[39] Θρᾴκης ὑπὸ τῷ Νηρίτῳ.] Sic emendavimus pro ὑπὸ τῷ Νηρίτῳ, quod omnes libros occupabat. Deinde vidi, ſic etiam emendaſſe Salmaſium ad marginem ſui libri. Sed illud Θρᾴκης non ſatis concoquere poſſum. Montem enim hoc nomine, Geographi in Thracia non agnoſcunt. Quare fortaſſis reſcribendum Ἰθάκης, ubi ille mons reperitur.

[40] Κυνητικὸν, Ἰβηρίας τόπος.] Latinis dicitur *Cuneus ager*. Mel. lib. III. cap. I: *Ana proximum, quia lata ſede procurrens, paulatim ſe ac ſua latera faſtigat, Cuneus ager dicitur. Eodem capite* mox ſequitur: *In Cuneo ſunt, Mirtylis, Balſa, Oſſonoba.* Strabo lib. III: Καὶ δὴ καὶ τὴν [illegible] χώραν τῇ Λατίνῃ φωνῇ καλοῦσι Κύνεον, σφῆνα σημαίνειν βουλόμενοι. Sed in eo egregie fallitur Mela, & qui eum ſequuntur, quod Cuneum agrum a cunei forma dictum putent, ut optime docet Incomparabilis in rebus geographicis Iſaacus Voſſius.

[41] Ἡρόδωρος δεκ. τῶν &c.] Cod. Voſſianus: Ἡρόδωρος I, τῶν καθ᾽ &c. Sed male.

[42] Οἱ οἰκοῦντες, Κύνητες.] Vide Steph. in voce Γλῆτες, & Ἰβηρία. Juſtinus lib. ultimo, emendante Voſſio: *Saltus vero Tarteſſiorum, in quibus Titanas bellum adverſus deos geſſiſſe proditur, incoluere Cynetes.* Herodotus lib. IV: Οἱ [illegible] Κυνήτων [illegible]. Addit Stephanus, eos etiam Κυνησίους appellari, quod apud eundem inveni Herodot lib. II: Οἱ δὲ Κελτοί εἰσι ἔξω Ἡρακλείων στηλέων, ὁμουρέουσι δὲ Κυνησίοισι. Livius hos appellavit, *Cuneos*, lib. XXVIII, ſi locum emendaveris ex mente CL. Voſſii, quem videſis in notis ad Melam pag. 229.

[43] Κύνθος [ὄρος Δήλου] παρ᾽ Ἀντ.] Verba, uncis incluſa, mea auctoritate addere placuit: non enim dubito, quin Epitomatoris incuria, vel alio quodam fato exciderunt, quanquam huic compendio geographico frequentius accidat, talia prætermitti, quæ neceſſario requiruntur. Uti nos ſupplevimus, ita ſcripſit Lycophronis Scholiaſtes: Κύνθος ὄρος Δήλου, ὅθεν ὁ Ἀπόλλων Κύνθιος καλεῖται.

[44] Καὶ Παυσανίας.] Locus eſt in Phocicis: [illegible] Ὀποῦντα, [illegible] Κῦνον. Plura vide apud Palmerium in Gr. Ant. deſcript pag 577.

45 Ἀἰ.

Ἀττικῇ, καὶ δῆμος, ἀπὸ Διόμου, [48] ἀφ' οὗ ὁ χῶρος Ἀθήνησι Διόμεια καλεῖται. Διόμος γὰρ Ἡρακλεῖ ὡς θεῷ θύων, [46] τὰ * ξενώσων ἱερὰ Ἡρακλεῖ ἥρωι ἔδειξε, καὶ κύων λευκὸς ἁρπάσας τὰ μηρία, εἰς τοῦτο τὸ χωρίον ἤνεγκεν. [47] ὁ δημότης, καὶ τὸ ἐκ τόπου, ἐκ Κυνοσάργους· καὶ εἰς τόπον, ἐς Κυνόσαργες· καὶ ἐν τόπῳ, ἐν Κυνοσάργει.

Attica, & populus ſic dictus a Diomo; a quo & locus Diomea Athenis vocatur. Diomus enim Herculi tanquam Deo ſacrificans, ſacra Hercui Heroii obtulit, & canis albus rapta femora in hinc locum detulit. Popularis, & qui ex illo loco eſt, ex Cynoſarge dicitur. Hinc etiam fit nomen quod ad locum, ad Cynoſarges, quod & in loco, in Cynoſarge denotat.

ΚΥΝΟΣ ΚΕΦΑΛΑΙ, λόφος τῆς Θεσσαλίας· [48] Πολύβιος ἐννεακαιδεκάτῳ. [49] ἦν δὲ καὶ χωρίον Θηβῶν, ἀφ' οὗ Πίνδαρος Δαϊφάντου παῖς Βοιώτιος, ἐκ Κυνὸς Κεφαλῶν, μελῶν ποιητής.

CYNOSCEPHALÆ, Theſſaliæ collis, de quo Polybius lib. XIX. Erat quoque vicus Thebanus, unde Pindarus Daïphantæ filius Bœotius, Poëta melicus ex Cynos Cephalis.

[50] ΚΥΝΟΣΟΥΡΑ, ἄκρα Ἀρκαδίας, [51] ἀπὸ Κυνοσούρου τοῦ Ἑρμοῦ. τὸ ἐθνικὸν, [52] Κυνοσουρεύς. [53] καὶ Κυνοσουρὶς θηλυκόν.

CYNOSURA, jugum montis in Arcadia, ſic dictum a Cynoſuro Mercurii Fil. Gentile, Cynoſurenſis, & fœmin. Cynoſuris.

ΚΥΝΟΣΣΗΜΑ, [54] τόπος Λιβύης· Ἑκαταῖος περιηγήσει αὐτῆς. [55] ἔστι καὶ ἄλλο χωρίον. τὸ ἐθνικὸν ἀπὸ τῆς γενικῆς, Κυνοσσηματεύς.

CYNOSSEMA, locus Libyæ, de quo Hecatæus in ejus Periegeſi. Eſt & alius hoc nomine locus. Gentile fit a genitivo, Cynoſſematenſis.

[56] ΚΥ- CY-

[45] Ἀφ' οὗ ὁ χῶρος Ἀθήνησι Διόμεια.] Vox Ἀθήνησι non conſpicitur in omnibus editionibus, quam Voſſianus optime agnoſcit. Præterea paſſim χορὸς legebatur, pro quo nobis τὸ χῶρος ſubſtituere viſum fuit. Deinique vulgati perperam exhibebant Διόμεια, in qua voce tertiam literam correximus, ſuadente Stephano noſtro, apud quem juxta legitimum literarum ordinem legitur: Διόμεια, ἑορτὴ ἐν Ἀθήναις, δῆμος τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς. ὁ δημότης, Διομιεύς. Ἡρακλῆς γὰρ ἐπεὶ ξενωθεὶς παρὰ Κολλύτῳ, ἠράσθη Διόμου τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ. Hinc liquet, noſtram emendationem admittendum, & hac ſectione reſcribendum Διόμος pro Δίομος, quod MSS & editi agnoſcunt.

[46] Τὰ * ξενώσων ἱερὰ Ἡρακλεῖ ἥρωι ἔδειξε, καὶ κύων λευκὸς &c.] Hunc locum eſſe mutilum, indicat aſteriſcus. Codices calamo exarati nihil juvant. Ultima verba in Palatinis libris & Voſſiano ſic legebantur: καὶ αὐτοῦ κύων λευκὸς &c. Verum, inſerta hac vocula, antecedentia tamen remanent hiulca & obſcura, quæ non facile in integrum reſtituentur, niſi ope meliorum codicum.

[47] Ὁ δημότης, καὶ τὸ ἐκ τόπου, ἐκ Κυνοσάργους.] In formando gentili heic uſurpatur periphraſis, in Demis Atticis uſitatiſſima, qua de re vide in voce Βατή. Reliqua localia inveniuntur apud auctores. Plutarch. in Erotico: ὥσπερ εἰς Κυνόσαργες συντελοῦντα. Dio Chryſoſtomus orat XV: Τί οὖν, εἶπε, χθὲς τοῦ καλοῦ με ἐν Κυνοσάργει ἀλείφεσθαι μετὰ τῶν νόθων.

[48] Πολύβιος ἐννεακαιδεκάτῳ.] In excerpt. lib. XVII harum fit mentio: οἱ γὰρ προειρημένοι λόφοι καλοῦνται μὲν Κυνὸς κεφαλαί. Græca appellatione utitur Livius lib. XXXIII: *Cum hac legati regis in concione Rhodiorum agerent, nuntius venit, debellatum ad Cynoſcephalas eſſe.*

[49] Ἦν δὲ καὶ χωρίον Θηβῶν.] Erat vicus hoc nomine in agro Thebano, ubi Pindarum natum commemorant. Thomas Magiſter in Pindari vita: Πίνδαρος, τὸ γένος Θηβαῖος, υἱὸς Δαϊφάντου, κατὰ τοὺς ἀληθεστέρους· οἱ δὲ Σκοπελίνου φασίν· οἱ δὲ λέγουσι τὸν αὐτὸν Δαΐφαντον καὶ Σκοπελῖνον. οἱ δὲ Παγωνίδου καὶ Μυρτοῦς, ἀπὸ κώμης Κυνοσκεφαλῶν.

[50] Κυνόσουρα, ἄκρα Ἀρκαδίας.] Non eſt vertendum *promontorium Arcadiæ*, quod video ab aliis factum: nam Arcadia mediterranea erat Peloponneſi pars, & undecunque a mari ſeparata, teſte Pauſania lib. VIII. Τούτων τῶν κατειλεγμένων καθηκόντων ἐπὶ θάλασσαν, Ἀρκάδες τὸ αὐτὸς ἐκ πάσης ἀποκεκλεισμένοι θαλάσσης ...Ergo ſi Cynoſura fuit in Arcadia, fuit vel arx, vel montis cacumen. Sed forte aliud ulcus heic latet: non auderem pro Ἀρκαδίας ſubſtituere Ἀττικῆς, quanquam certum ſit, in ea regione prope Marathonem promontorium hac appellatione reperiri. Heſychius: Κυνόσουρα, φυλὴ Λακωνική, καὶ ἄκρα τοῦ Μαραθῶνος πρὸς τὴν Εὔβοιαν τετραμμένη. Doctiores aliam huic loco medicinam faciant.

[51] Ἀπὸ Κυνοσούρου τοῦ Ἑρμοῦ.] Fuit & Cynoſura una de Jovis nutricibus, a qua etiam locus in Creta hoc nomine invenitur. Hyginus in Poët. Aſtron. *Hanc Aglaoſthenes, qui Naxica conſcripſit, ait Cynoſuram eſſe unam de Jovis nutricibus ex Idæis Nymphis, ab ejus quoque nomine in urbe quæ Hiſtæ vocatur, a Nicoſtrato ſodalibus ejus conſtituta, & portum qui ibi eſt, & agri majorem partem Cynoſuram appellatam.* Eadem leguntur apud Eratoſthenem libello de Aſteriſmis: Ἀγλαοσθένης δὲ ἐν τοῖς Ναξικοῖς φησι, τροφὸν γενέσθαι τοῦ Διὸς Κυνόσουραν. Deinde additur: ἀφ' οὗ τοὺς Νικοστράτου ἑταίρους, καὶ τὸν ἐν αὐτῇ λιμένα, καὶ τὸν ἐπ' αὐτῇ τόπον Κυνόσουραν κληθῆναι.

[52] Κυνοσουρεύς.] Invenitur hoc gent. apud Pauſ. in Lacon. Τοῦτο δὲ οἱ Λιμναῖοι Σπαρτιατῶν καὶ Κυνοσουρεῖς &c.

[53] Καὶ Κυνοσουρὶς θηλυκόν.] Fœmininum illud invenitur apud Callimachum Hym. in Dian.

- - - Ἐπεὶ δ' ἴδεν

Θέσπεσιος ἀγρὸν Κυνοσουρίδος - -

Ad quem locum ita ſcribit Scholiaſtes: Τὰς ὑπὸ κυνῶν καὶ ἀλωπέκων τικτομένας κύνας, ἢ τὰς Λακωνικάς. Κυνοσουρὶς γὰρ, τόπος Λακωνικῆς.

[54] Τόπος Λιβύης.] Paſſim apud alios ſcriptores hujus loci nomen duabus vocibus profertur Κυνὸς σῆμα. Strabo lib. XVII: Εἶτ' ἄλλος λιμὴν Λευκάσπις, καὶ ἄλλοι πλείους. εἶτα Κυνὸς σῆμα. εἶτα Ταπόσειρις οὐκ ἐπὶ θαλάττῃ.

[55] Ἔστι καὶ ἄλλο χωρίον.] Eſt præterea apud Calydonios Κυνὸς σῆμα, & in Helleſponto, quod videtur noſter innuere, quod a cane quodam inclyto, vel ab Hecuba in eandem transformata, ſic denominatum eſt. Pollux lib. V. Ἔνδοξος δὲ καὶ ἡ Ἀταλάντης κύων, Αὔρα τοὔνομα. ἣν ὁ Καλυδώνιος σῦς ἀπέκτεινεν. ἀφ' ἧς τὸ Κυνὸς σῆμα Καλυδώνιοι. καὶ ἕτερον δὲ οὕτω σῆμα ἐν Ἑλλησπόντῳ κεκλήκασιν, ἀπὸ ἐνδόξου κυνός. οἱ μὲν πιθανώτερον, ὅτι Ἑκάβας εἰς κυνὸς μορφὴν μεταβαλούσης, οὕτως ὠνομάσθη. Aliquoties Thuc. lib. VIII Cynoſſematis Helleſpontiaci memi-

[56] ΚΥΝΟΥΡΑ, πόλις Ἄργους, ἀπὸ Κυνούρου παιδὸς Περσέως· [57] Παυσανίας τρίτῳ. Κυνουρεὺς τὸ ἐθνικὸν, καὶ Κυνουρὶς θηλυκὸν, καὶ [58] Κυνούριος, καὶ Κυνουρία. καὶ καὶ οὐδέτερον. κτητικὸν Κυνουρικός.

CYNURA, urbs Argiæ, a Cynuro Perſei fil. ſic dicta, cujus meminit Pauſanias lib. III. Gentile, Cynurenſis, & fœmin. Cynuris, & Cynurius, & Cynuria, cujus & neutrum reperitur. Et poſſeſſivum, Cynuricus.

ΚΥΝΩΝ νῆσος, [59] Λιβυκὴ νῆσος, Ἀλέξανδρος τρίτῳ Λιβυκῶν. ὁ νησιώτης, Κυνονησίτης.

CYNONNESUS, inſula Libyca, de qua Alexander libro III Libycorum. Inſulanus, Cynoneſita.

ΚΥΝΩΝ πόλις, Αἰγυπτία πόλις. ὁ οἰκῶν, Κυνοπολίτης· ἐν ᾗ πόλει ὁ [60] Ἄνουβις τιμᾶται.

CYNOPOLIS, urbs Ægyptia. Incola, Cynopolita. In iſta urbe Anubis colitur.

ΚΥΩΝ, πόλις Καρίας· Ἀπολλώνιος τετάρτῃ Καρικῶν· ἡ πρότερον Κανήβιον. τὸ ἐθνικὸν, Κυΐτης.

CYON, urbs Cariæ, de qua Apollonius libro IV Caricorum. Hæc antea Canebium appellabatur. Gentile, Cyïta.

ΚΥΠΑΙΘΑ, πόλις Λιβύης. ὁ πολίτης, Κυπαιθεύς.

CYPAETHA, oppidum Libyæ, cujus oppidanus, Cyppæthenſis.

[61] ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑ, πόλις τῆς Τριφυλίας, [62] ἥτις Ἔρανα ἐκαλεῖτο. τὸ ἐθνικὸν, Κυπαρισσιεύς, [63] καὶ Κυπαρισσία ἡ Ἀθηνᾶ.

CYPARISSIA, urbs Triphyliæ, quæ olim Eranna vocabatur. Gentile, Cypariſſenſis, & Cypariſſia Minerva.

[64] ΚΥΠΑΡΙΣΣΗΕΙΣ, πόλις τῆς Μεσσηνίας. Ὅμηρος,

Καὶ

CYPARISSEEIS, urbs Meſſeniæ, de qua Homerus:

Et

meminit: Τὸ δ᾽ ἐνδύμασι αὐτοῖς ἐπιβεβλῆσθαι ἤδη τὴν ἄκραν, ὃ Κυνὸς σῆμα καλεῖται. Et deinde ſequitur: Στήσαντες δὲ τροπαῖον ἐπὶ τῇ ἄκρᾳ, ἐν τῷ Κυνὸς σήματι. Vide præterea Strab. lib. XIII. Nominis originem deducit Pollux ab inclyto cane, ſed Dictys a canina Hecubæ impudentia & protervia, ita enim ille lib v: *Sepulchrum ejus apud Abydum ſtatuitur, appellaturque Cynoſſema ob linguæ protervam impudentemque petulantiam.* Alii dicunt, quod ſe præcipitaverit in mare, ut ſepulchrum in terra non habuerit, atque hinc illud mare *Caneum* mythologiæ doctoribus dicitur. Hyg. Fab. CXI: *Ulyſſes Hecubam Ciſſei filiam, vel, ut alii auctores dicunt, Dymantis Priami uxorem, Hectoris matrem, in ſervitutem cum duceret, illa in Helleſpontum mare ſe præcipitavit, & canis dicitur facta eſſe, unde & Cyneum eſt appellatum.* Idem Fab. CXLIII: *In mare ſe præcipitavit, unde Cyneum mare dictum eſt.*

[56] Κυνουρα, πόλις Ἄργους.] Propter circumjacentem huic urbi regionem, inter Argivos & Laconas ſemper controverſam, plurimi cum Argivorum tum Laconum bello cecidere; unde facetiſſimo Luciano ingens ſubit admiratio, quod pro regiuncula, quæ nihilo eſſet latior lente Ægyptia, tot Argivi & Lacedæmonii uno die cecidiſſent, ita enim ille in Icaromenip. Εἶτα τὴν Κυνουρίαν γῆν ἰδὼν, ἀνεμνήσθην περὶ ὅσου χωρίου κατ᾽ οὐδὲν φακοῦ Αἰγυπτίου πλατυτέρου, τοσοῦτοι ἔπεσον Ἀργείων καὶ Λακεδαιμονίων μιᾶς ἡμέρας. Verum eo in loco corrigendum Κυνουρίαν, jam alii admonuerunt. Vide præterea Herodot. lib. I. Strab lib. VIII. & Plut. in Parall.

[57] Παυσανίας τρίτῳ.] Sine dubio hunc locum & verba reſpicit Steph. Αἰτίαν ἐπιτυχόντες, ὡς τὴν Ἀργολίδα (συγγενεῖς σφίσιν ὄντας Ἀργείους) λῃστεύοντας ἐκ τῆς Κυνουρικῆς κακουργοῦσι, καὶ αὐτοὶ καταδρομὰς ἐκ τοῦ φανεροῦ ποιοῦνται ἐς τὴν γῆν. λέγονται δὲ οἱ Κυνουρεῖς Ἀργεῖοι τὸ ἀνέκαθεν εἶναι, καὶ οἰκιστήν φασιν αὐτῶν τὸν Κύνουρον γενέσθαι τὸν Περσέως. Reperitur in illis verbis nomen conditoris, gentile & poſſeſſivum, quod heic eſt Κυνουρικὸς, & apud Stephan Κυνουρικός: ſed idem Pauſanias illud poſſeſſivum etiam uſurpavit: nam poſt locum jam allegatum legitur: Ἐποιοῦντο δὲ ἐς αὐτοὺς ἐγκλήματα, τὴν τε Κυνουρικὴν ἔχοντας αὐτοὺς ἀποτεμέσθαι τῆς Ἀργολίδος. Utrumque poſſeſſivum commodiſſime ab hac urbis nomine poſſe derivari, evidenter demonſtrari poſſet ex Etymol. Mag. Auctore pag. 29. in voce Αἰδοῖος.

[58] Κυνούριος.] Herodotus lib. VIII: Νῦν τε καὶ τὸ πόλεμον οἰκέουσι, Ἀργεῖοί τε καὶ Κυνούριοι.

[59] Λιβυκὴ νῆσος.] Puto hanc unam eſſe ex Fortunatis inſulis, a canum copia ſic appellatam, quam Latini eandem ob cauſam Canariam vocant. Plinius lib. VI cap. XXXII: *Proximam et Canariam vocari a multitudine canum ingentis magnitudinis: ex quibus perducti ſunt Jubæ duo, apparentque ibi veſtigia ædificiorum.*

[60] Ἄνουβις.] Mallem ego Ἄνουβις, nam ſimplici N hæc vox ſoluta & pedeſtri oratione ſcriptoribus uſurpatur. Lucian. in Vitar. Auct. Οὐ δοκεῖ σοι ὁ κύων εἶναι θεός; οὐχ ὁρᾷς τὸν Ἄνουβιν ἐν Αἰγύπτῳ ὅσος, καὶ τὸν ἐν οὐρανῷ Σείριον, καὶ τὸν ἐν ᾅδου τοῖς κάτω Κέρβερον; Propertius lib. III El. II.

Auſa Jovi noſtro latrantem opponere Anubim.

[61] Κυπαρισσία] In omnibus libris, & vulgatis & MSS Κυπαρισσιαία legebatur, peſſimo meo judicio errore: nam inde derivari non poſſet Κυπαρισσιεὺς, ſed Κυπαρισσιαιεύς. Præterea veteres omnes hoc modo urbis nomen expreſſere, quotquot ejus memoriam celebrarunt, inter quos Strabo, Euſtathius & Phavorinus. Numero multitudinis vocem uſurpat Pauſanias lib. IV. Unicus apud Strabonem locus eſt, ubi male Κυπαρισσεῖα legitur: Κυπαρισσεῖα τε ἐστιν ἐπὶ τῇ θαλάττῃ τῇ Τριφυλιακῇ. Medicas manus Caſaubonus ei adhibere non eſt auſus, quanquam dixerit eſſe Κυπαρισσία Stephani: ſed utrobique Κυπαρισσία legendum, certum eſt.

[62] Ἥτις Ἔρανα ἐκαλεῖτο] Hanc a Cypariſſia diverſam ſtatuit Strabo lib. VIII hiſce verbis Ὡς εἶναι ἐχομένας πρὸς δύσιν, καὶ Πύλος καὶ Κυπαρισσία, μέση δὲ τούτων Ἔρανα, ἣν οὐκ εὖ τινες Ἀρήνην εἶναι νομίζουσι πρότερον.

[63] Καὶ Κυπαρισσία ἡ Ἀθηνᾶ.] Sic emendavimus pro Κυπαρισσιαία ἡ Ἀθηνᾶ, moti potiſſimum auctoritate Pauſaniæ lib IV: Ἔστι δὲ καὶ Ἀπόλλωνος ἐν Κυπαρισσίαις ἱερὸν καὶ Ἀθηνᾶς ἐπίκλησιν Κυπαρισσίας.

[64] Κυπαρισσήεις, πόλις τῆς Μεσσ.] Prorſus eadem habes apud Euſtathium, Homeri interpretem: Κυπαρισσήεις δὲ πόλις Μεσσηνίας. ἐθνικὸν αὐτῆς, Κυπαρισσήειος. Vide præterea Strab. lib. VIII: Homeri verſiculum explicantem.

Καὶ Κυπαρισσήεντα, καὶ Ἀμφιγένειαν
ἔναιον.

Et Cypariſſeentem & Amphigeneam incolebant.

τὸ ἐθνικόν, Κυπαρισσηέντιος.

Gentile, Cypariſſeentius.

ΚΥΠΑ'ΡΙΣΣΟΣ, [65] πόλις ἐν Παρνασσῷ κατὰ τοὺς Δελφούς, ἡ πρότερον Ἔρανος. Ὅμηρος,

Οἳ Κυπάρισσον ἔχον, Πυθῶνά τε πετρήεσσαν.

ἀπὸ Κυπαρίσσου τοῦ Μινύου. οἱ δέ, ἀπὸ τοῦ πλήθους τῶν αὐτόθι κυπαρίσσων, ἣν Κυπαρισσοῦντά τινες καὶ [66] Ἀπολλωνιάδα φασί. τὸ ἐθνικόν, Κυπαρισσεύς.

CYPARISSUS, urbs in Parnaſſo juxta Delphos, prius Eranus dicta. Homerus:

Qui Cypariſſum habitabant, Pythonemque petroſam.

Nomen habet a Cypariſſo Minyæ fil. Alii vero ſic vocatam volunt a cupreſſorum copia: qua de cauſa eam nonnulli Cypariſſunta appellant, & alii Apolloniada. Gentile, Cypariſſenſis.

ΚΥ'ΠΑΣΙΣ, [67] πόλις περὶ Ἑλλήσποντον. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. τὸ ἐθνικόν, Κυπασίτης.

CYPASIS, urbs circa Helleſpontum, de qua Hecatæus in Europa. Gentile, Cypaſita.

ΚΥ'ΠΗ, Σικελίας φρούριον· Φίλιστος Σικελικῶν ἐνάτῳ. τὸ ἐθνικόν, Κυπαῖος.

CYPA, Siciliæ caſtellum, de quo Philiſtus lib. IX rerum Sicularum. Gentile, Cypæus.

ΚΥ'ΠΡΟΣ, νῆσος μεγάλη ἐν τῷ Παμφυλίῳ κόλπῳ, [68] ἀπὸ Κύπρου τῆς θυγατρὸς Κινύρου, [69] ἢ ἀπὸ τοῦ φυομένου ἄνθους κύπρου. Ἀστύνομος δέ φησι, [70] Κρύπτον κεκλῆσθαι, διὰ τὸ κρύπτεσθαι πολλάκις ὑπὸ τῆς θαλάσσης· εἶτα Κύπρος. ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Κεραστίς, [71] ἀπὸ τοῦ πολλὰ ἄκρα ἔχειν, [72] καὶ Κεραστιάς, καὶ [73] Ἀμαθουσία, καὶ [74] Μηϊονίς, καὶ

CYPRUS, inſula magna in Pamphylio ſinu, nomen habens a Cypro, filia Cinyræ, vel a flore, qui Cyprus dicitur, & hic frequentius naſcitur. Aſtynomus vero ait, Cryptum appellatam, quod ſub mari ſæpenumero occultetur. Deinde Cypri nomen accepit. Vocabatur etiam Ceraſtis, quod multas habeat eminentias, & Ceraſtias, & Amathuſia, & Melo-

[65] Πόλις ἐν Παρνασσῷ.] Omnia, quæ noſter habet de hac civitate, in uſum ſuum tranſcripſit Euſtathius, non nominato auctore, ita enim ille ad Iliad. B. Τὴν δὲ ῥηθεῖσαν Κυπάρισσον, ἀπὸ Κυπαρίσσου φασὶ κληθῆναι τοῦ Μινύου, ἀδελφοῦ Ὀρχομενοῦ. οἱ δὲ ἀπὸ πλήθους τῶν ἐκεῖ κυπαρίσσων. ὡς ἐτυμολογία σχεδόν, ὁ νῦν καλούμενος, καὶ ... ὁ κυπάρισσος κλάδος. ἐκάλουν δὲ αὐτὴν καὶ Κυπαρισσοῦντα καὶ Ἀπολλωνιάδα. πρότερον δέ ποτε αὐτὴν Ἔρανον, ἐν Δελφοῖς, ... ἐν Ὀδυσσείᾳ Ἔρανον.

[66] Ἀπολλωνιάδα.] Hanc noſter in voce Ἀπολλωνία undecimo loco collocat: ια´ Φωκίδος, ἣν Ὅμηρος Κυπαρισσοῦντά φησι, διὰ τὸ πολλὰς ἔχειν κυπαρίσσους. ὡς Δίδυμος.

[67] Κύπασις, πόλ. περὶ Ἑλλήσποντον.] Prope Cobryn Thraciæ ſita erat, auctore Scylace: Κῶβρυς ἐμπόριον Καρδιανῶν, καὶ πόλις Κύπασις.

[68] Ἀπὸ Κύπρου τῆς θυγατρὸς Κινύρου.] Sic quoque Conſtantinus Porphyrog. lib. de Them. ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Κύπρου, τῆς θυγατρὸς Κινύρου. Alii vero, inter quos Euſtathius ad Dionyſ. Cyprum Cinyræ filium ſtatuit, cujus verba mox producemus.

[69] Ἢ ἀπὸ τοῦ φυομένου ἄνθους κύπρου.] Quemadmodum Rhodus a roſa, Suſa a liliis, ita etiam Cypri nomen nunc derivat noſter a flore, aut arbuſto Cyprio. Euſtath. ad Dionyſ. Τινὲς δέ φασι, Κύπρον κληθῆναι αὐτὴν ἀπὸ Κύπρου, υἱοῦ Κινύρου. ἢ ἀπὸ ἄνθους ἐκεῖ πολλοῦ φυομένου, κύπρου καλουμένου. Plures conjecturas de nominis origine legeſis apud Meurſium in Cypri deſcriptione.

[70] Κρύπτον.] Libri omnes editi & calamo exarati conſtanter Κύπτον exhibebant; verùm origo vocis ſi petenda ſit ἀπὸ τοῦ κρύπτεσθαι, neceſſario P addi debebat, quod etiam Meurſius obſervavit ex Plinio, ubi idem inſulæ nomen ex eodem auctore Aſtynomo allegatur, ita enim ille lib. V. cap. XXXI: *Vocatam ante Acamantida* (*tradit*) *Philonides; Ceraſtin Xenagoras, & Aſpeliam, & Amathuſiam, & Macariam, Aſtynomus Crypton & Coliniam.* Etiam ſua ætate, non dubito quin ex Stephano, Euſtathius ſic ſcripſerat, ita enim ille ad Dionyſ. Οἱ δὲ Κρύπτον ποτὲ κληθῆναι αὐτήν λέγουσι διὰ τὸ κατακρύπτεσθαι ὑπὸ θαλάσσης. ὅπερ καὶ περὶ Δήλου μυθεύεται, καὶ περὶ Ῥόδου δὲ κατὰ Πίνδαρον.

[71] Ἀπὸ τοῦ πολλὰ ἄκρα ἔχειν.] Cyprus olim *Ceraſtis* ſive *Ceraſtia* dicebatur, non quod eam aliquando, ut perhibet Androcles, homines incoluerint cornibus præditi, ſed quod plurimas habuerit eminentias & ſummitates, ut noſter & Xenagoras auctores ſunt, quæ cornuum inſtar ſeſe erigerent atque prominerent. Locus in hanc rem egregius eſt apud Lycophronis Scholiaſt. Ἐκαλεῖτο δὲ Κεραστία, ὡς μὲν Ἀνδροκλῆς ἐν τῷ περὶ Κύπρου λέγει, διὰ τὸ ἐνοικῆσαι αὐτῇ ἄνδρας, οἳ εἶχον κέρατα. ὡς δὲ Ξεναγόρας ἐν τῷ περὶ νήσων, διὰ τὸ ἔχειν πολλὰς ἐξοχάς, ἃς κέρατα καλοῦσι, Κεραστία ὠνομάσθη. Igitur non eſt cenſendum, πολλὰ ἄκρα in Stephano denotare *multa promontoria*, ſed πολλὰς ἐξοχάς, id eſt, *eminentias & ſummitates*, cornuum inſtar prominentes. Hinc lucem dare poſſemus Agathemero lib. I cap. V dicenti, Cyprum habere figuram ſimilem tergo bovis: Κύπρος δορᾷ τε χελώνης ὅμοια. Nam ſpina dorſi in bubus & vaccis, præſertim gracilibus & macilentis, πολλὰς ἐξοχὰς ſive multas eminentias efficit.

[72] Καὶ Κεραστιάς.] Sic paſſim in omnibus libris legitur, ſed dubito, num Κεραστία ſit reſcribendum, quod ubique apud alios ſcriptores invenitur.

[73] Ἀμαθουσία.] Amathuſii fuere antiquiſſimi hujus inſulæ habitatores, eorumque urbs a Stephano *antiquiſſima* dicitur. Ἀμαθοῦς, πόλις Κύπρου ἀρχαιοτάτη. Non eſt igitur dubitandum, quin priſcis temporibus Amathuſiæ nomen obtinuerit iſta inſula.

[74] Μηϊονίς.] Hæc Cypri appellatio accedit ferme ad eam, qua ab Heſychio Cypri incolæ appellantur, legimus enim apud illum: Μήονες, Κύπριοι.

75 Σφή-

ϐ [75] Σφήκεια, καὶ [76] Ἀκαμαντίς. [77] τὸ ἐθνικὸν, Κύπριος, καὶ Κυπρία, καὶ Κύπριον, καὶ Κυπριακὸς, καὶ Κυπριεὺς, [78] καὶ Κυπρίτης. ἔστι καὶ [79] Λιβυκὴ Κύπρος. τὸ ἐθνικὸν, Κυπρίτης.

[80] ΚΥΡΑΥΝΙΣ. νῆσος κατὰ [81] Γύζαντας, τοὺς ἐν Λιβύῃ, [82] ὡς Ἡρόδοτος τετάρτῃ. ὁ νησιώτης, Κυραυνίτης.

ΚΥΡΒΑΣΑ, ὡς [83] Πήδασα, Μέδμασα, πόλις Καρίας. ὁ πολίτης, Κυρβασεύς.

ΚΥΡΒΗ, πόλις Παμφυλίας. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. ὁ πολίτης, Κυρβαῖος.

ΚΥΡΗ, νῆσος [84] ἐν τῷ Περσικῷ κόλπῳ· Ἑκαταῖος ἐν περιηγήσεως δευτέρῳ. ὁ νησιώτης Κυραῖος, ὡς Ἀσκραῖος.

ΚΥΡΗΝΗ, πόλις Λιβύης, ἀπὸ Κυρήνης τῆς Ὑψέως. [85] ἢ Κυρῆς πηγῆς ἐγχωρίας. ἔστι καὶ Ἰβηρίας, καὶ Μασσαλίας ἄλλη. τὸ ἐθνικὸν, Κυρηναῖος. ἐντεῦθεν ἦν [86] Ἐρατοσθένης Ἀγακλέους παῖς, ὁ ἱστορικός. καὶ Κυρηναΐς, ὡς Θηβαΐς, καὶ Κυρηνίτης.

ΚΥΡΗΣ Κύρητος, πόλις, ὡς Φάγρης, Μένδης, Ἀδρύμης. [87] τὸ ἐθνικὸν, Κυρήσιος.

ΚΥ-

A Meionis, & Sphecia, & Acamantis. Gentile, Cyprius, & Cypria, & Cyprium, & Cypriacus, & Cyprienſis, & Cyprita. Eſt quoque Libyca Cyprus, cujus gentile Cyprita.

B CYRAUNIS, inſula juxta Gyzantas in Libya, teſte Herodoto lib. IV. Inſulanus, Cyraunita.

CYRBASA, uti Pedaſa, Medmaſa, oppidum Cariæ. Oppidanus Cyrbaſenſis.

CYRBA, oppidum Pamphyliæ, auctore Hecatæo in Aſia. Oppidanus, Cyrbæus. C

CYRE, inſula in ſinu Perſico, de qua Hecatæus lib. II Periegeſeos. Inſulanus, Cyræus, uti Aſcræus.

CYRENE, urbs Libyæ, ſic dicta a Cyrene Hyplei filia, vel a Cyra ejuſdem regionis fonte. D Eſt quoque alia Iberiæ, & alia Maſſiliæ. Gentile, Cyrenæus. Hinc erat Eratoſthenes Agaclëis filius, hiſtoricus. Dicitur quoque Cyrenaïs, uti Thebaïs, & Cyrenita.

E CYRES, Cyretis, uti Phagres, Mendes, Adrymes. Gentile, Cyreſius.

CY-

[75] Σφήκεια.] Nominis origo legitur apud Etymologici Mag. Auct. Σφήκεια, ἡ Κύπρος. πρότερον γὰρ Σφήκεια ἐκαλεῖτο, ἀπὸ τῶν ἐνοικησάντων ἐκεῖσε ἀνδρῶν, οἳ ἐκαλοῦντο Σφῆκες. Hæc deſumta ſunt ex Philoſtephano de Cypro, auctore Scholiaſta Lycophronis: Ἡ Κύπρος πρότερον Σφήκεια ἐκαλεῖτο, ὥς φησι Φιλοστέφανος ἐν τῷ περὶ Κύπρου, ἀπὸ τῶν ἐνοικησάντων ἐκεῖσε ἀνδρῶν, οἳ ἐκαλοῦντο Σφῆκες. Priora Etymologici verba ibi Stephano adſcribuntur, ſed ſummo errore; ſunt enim Philoſtephano attribuenda, auctori ſatis vetuſto, cujus opus de inſulis cognitiſſimum eſt. Eundem errorem erravit Phavorinus, quem ſine dubio ex Etymologico hauſit.

[76] Ἀκαμαντίς.] Videtur hoc nomen Cypro datum a promontorio in iſta inſula celeberrimo, de quo Ptol. Agathem. aliique Quæ Acamantidis appellatio, duntaxat ad promontorium pertinens, tractu temporis univerſæ inſulæ fuit communis

[77] Τὸ ἐθνικὸν, Κύπριος.] Paſſim apud antiquarios inveniuntur numiſmata, in quibus hoc gentile excuſum eſt. Apud Triſtanum: ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΚΥΠΡΙΩΝ. Et apud Spanhemium: ΕΠΙ ΚΟΜΙΝΙΟΥ ΠΡΟΚΥΛΕΙΟΥ ΚΥΠΡΙΩΝ.

[78] Καὶ Κυπρίτης.] Illud gentile invenitur apud noſtrum in Δασκύλιον, ubi inter alia hæc leguntur: Τὸ ἐθνικὸν Δασκυλίτης, ὡς Κύπρος Κυπρίτης.

[79] Λιβυκὴ Κύπρος.] Inſula in Nilo eſt hoc nomine, auctore Hecatæo apud noſtrum in voce Ἔφεσος. Ἔστι καὶ Ἔφεσος νῆσος ἐν τῷ Νείλῳ, καὶ Χίος καὶ Λέσβος, καὶ Κύπρος, ϗ Σάμος ϗ ἄλλαι.

[80] Κυραυνὶς, νῆσος κατὰ Γύζαντας.] In margine Voſſiani codicis ſcriptum legitur: Κυρηνὶς, νῆσος κατὰ Γυζ. Veneta Florentinaque editio: Κυραυνις, νῆσος κατὰ Γύζαντας. Alii libri calamo exarati. Κυραυνις νῆσος κατ. Γυζ. τοὺς ἐν Λιβ. Ἡροδ. τετ. ὁ νησιώτης, Κυραυνίτης. Hæc lectio proxime convenit cum vulgata Herodoti, in quo hodie Κύραυνις, a recto Κύραυνις, reperitur: Κατὰ τούτους δὲ λέγουσι Καρχηδόνιοι κεῖσθαι νῆσον τῇ οὔνομα εἶναι Κύραυνιν, μῆκος μὲν διηκοσίων σταδίων, πλάτος δὲ στεινήν, διαβατὸν ἐκ τῆς ἠπείρου, ἐλαιέων μεστὴν καὶ ἀμπέλων. Cum hæc inſula

præter oleas etiam vitibus abundat, ingenioſe CL. Bochartus pro ἐλαιέων κύραυνιν malit legi κύραμιν, id eſt, כרמין Ceramin vitium.

[81] Γύζαντας.] In Herodoto tranſpoſitis literis legitur Ζύγαντας, qua de re alio in loco egimus.

[82] Ὡς Ἡρόδοτ.] Particulam ὡς ex MSS revocavimus.

[83] Πήδασα.] Vulgati exhibebant Πίδασα. Voſſianus Πήδασα. Veriſſima lectio eſt, quam nos ſubſtituimus.

[84] Ἐν τῷ Περσικῷ κόλπῳ.] In Aldina Juntinaque, ἐν τῷ Περσικῷ πόντῳ. Nos Xylandrianam ſequimur.

[85] Ἢ Κυρῆς πηγῆς ἐγχωρίας.] Nihil hoc loco mutavimus, quam ultimam vocem, in omnibus enim libris contra regulas artis legebatur ἐγχωρείας, quod auctoritate Euſtathii emendatum ivimus: Sed eodem illo loco fontem hunc κυρήνην non κυρὴν nominavit, ſic enim ille in comment. ad Dionyſ pag. 36. Ἐκλήθη δὲ Κυρήνη, ἢ ἀπὸ Κυρήνης τῆς Ὑψέως θυγατρὸς, κατὰ Πίνδαρον, ἢ ἀπὸ Κυρήνης πηγῆς ἐγχωρίου. Sed non dubito, quin eo in loco κυρῆς ſit reſtituendum: nam fons iſte ſcaturire videtur ex monte *Cyra* (unde ei & nomen) de quo Juſtinus lib. XIII cap. VII, ubi de Batto aliiſque Cyrenes conditoribus loquitur: *Cum veniſſent in Africam, pulſis accolis, montem Cyram, & propter amœnitatem loci & propter fontium ubertatem, occupavere.* Hujus fontis etiam meminit Callimachus Hym in Apoll. ubi in vulgatis non bene κυρὴν appellatur:

Οἱ δ' οὔπω πηγῇς Κυρῆς ἐδύναντο πελάσσαι
Δωριέες — — — —

Miror profecto Annam doctiſſimam, hanc lectionem ſequutam fuiſſe, cum in Scholiaſta legatur: Κυρῆς] κρήνη ἐν Κυρήνῃ. & Vulcanius in ſuis ad illum poetam notulis, alibi κυρῆς inveniſſe teſtetur.

[86] Ἐρατοσθένης Ἀγακλέους.] In Suidæ onomaſtico appellatur Ἐρατοσθένης Ἀγλαοῦ. Ubi vitium lateat, alii inquirant.

[87] Τὸ ἐθνικὸν, Κυρήσιος.] Sic optime Xylandriana, quam ſequimur: male in prioribus editionibus Κυρήσιος excuſum eſt.

A ΚΥΡΙΣ μητρόπολις Σαβίνων. τὸ ἐθνικὸν Κυρίτης. [88] τὸ κτητικὸν, Κυρίτιος, καὶ Κυριτία Ἥρα.

CYRIS, metropolis Sabinorum. Gentile, Cyrites. Poſſeſſivum Cyritius, & Cyritia Juno.

ΚΥΡΝΟΣ, [89] νῆσος πρὸς βορρᾶν Ἰαπυγίας· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. τὸ ἐθνικὸν, Κύρνιοι, καὶ Κυρναῖοι. B φασὶ δὲ τοὺς [90] Κυρναίους πολυχρονιωτάτους εἶναι. [91] οἰκοῦσι δὲ οὗτοι περὶ τὴν Σαρδόνα. διὰ τὸ μέλιτι ἀεὶ χρῆσθαι. πλεῖστον δὲ τοῦτο γίγνεται παρ' αὐτοῖς.

CYRNUS, inſula ad aquilonarem Japygiæ partem ſita, auctore Hecatæo in Europa. Gentile, Cyrnii & Cyrnæi. Perhibent Cyrnæos diutiſſime vivere (Habitant autem hi circa Sardiniam) quod ſemper melle veſcantur, cujus ingens apud eos gignitur copia.

C ΚΥΡΟΥ πόλις, [92] ἡ καὶ Κυρέσχατα καλεῖται, πόλις [93] πρὸς τοῖς ἐσχάτοις Περσίδος. ὁ πολίτης καθ' ὑμᾶς Κυροπολίτης. κατὰ δὲ Πέρσας Κυρεσχατηνοὶ, ὡς Ἀραξηνοὶ, καὶ Καμβυσηνοί.

CYRUPOLIS, quæ etiam Cyreſchata vocatur, urbs eſt in ultimis Perſidis finibus ſita. Civis apud nos Cyropolita dicitur, apud Perſas vero Cyreſchateni, uti Araxeni & Cambyſeni.

D ΚΥΡΡΟΣ, πόλις Συρίας, [94] ἧς ἀκρόπολις Γίνδαρος. ὁ πολίτης, Κυρρέστης, ὡς [95] Πολύβιος πέμπτῳ· καὶ [96] Κυρρέστις ἡ Ἀθηνᾶ, καὶ ἡ χώρα Κυρρεστική· Στράβων ἑκκαιδεκάτῃ. Δημήτριος δὲ ὁ Ἀντιγόνου, E [97] τὸ Κυρρήστης διὰ τοῦ η φησί.

CYRRHUS, oppidum Syriæ, cujus arx Gindarus appellatur. Oppidanus, Cyrrheſtes, teſte Polybio lib. V. Et Cyrrheſtis Minerva, & regio Cyrrheſtica, auctore Strabone lib. XVI. Demetrius Antigoni filius Cyrrheſtes ſcribit per eta.

ΚΥΡΤΑΙΑ, πόλις ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ, εἰς ἣν ὑπερώρισεν Ἀρταξέρξης [98] Με-

CYRTAEA, urbs in mari rubro, in quam Artaxerxes Megabyzum relegavit, uti Cteſias

[88] Τὸ κτητικὸν, Κυρίτιος, καὶ Κυριτία ἡ Ἥρα.] Mirum profecto, Cluverium alioſque non ſubolfeciſſe mendam: peſſimo enim errore in Xylandriana aliiſque editis legitur, τὸ κτητικὸν, Κυρίνιος καὶ Κυρίνια ἡ Ἥρα.

[89] Κύρνος, νῆσος.] Cyrnus, Latinis Corſica dicitur, teſte Plinio lib. III cap. VI: *In Liguſtico mari eſt Corſica, quam Græci Cyrnon appellavere.* Sed noſtro auctori *Cyrnus*, *Corſis* ſive *Corſica* diverſæ cenſentur inſulæ, cum ſint eædem.

[90] Κυρναίους πολυχρονιωτάτους εἶναι.] Hæc deſcripſit noſter ex Lyco apud Athenæum lib. II: Λύκος δὲ πολυχρονίους φησὶ εἶναι τοὺς Κυρνίους (οἰκοῦσι δὲ οὗτοι περὶ Σαρδὼ) διὰ τὸ μέλιτι ἀεὶ χρῆσθαι. πλεῖστον δὲ τοῦτο γίγνεται παρ' αὐτοῖς. Mellis uſum homines longævos reddere, ſemper credidit antiquitas; locus in hanc rem egregius eſt apud Diophanem in Geoponicis lib. XV: Οὐ μόνον ὑγιεινοὺς, ἀλλὰ καὶ μακροβίους ποιεῖ. οἱ γοῦν γέροντες μέλιτι μετ' ἄρτου μόνου τρεφόμενοι, ἐπὶ πλεῖστον βιοῦσι, καὶ τὰς αἰσθήσεις διαφυλάττουσι πάσας ἐῤῥωμένας.

[91] Οἰκοῦσι δὲ οὗτοι περὶ τὴν Σαρδόνα.] Cenſet Cluverius in Corſicæ deſcriptione, hæc verba ab exſcriptore vel ab ipſo Epitomatore eſſe tranſpoſita. Sed hoc vix videtur veriſimile, cum etiam ab Athenæo Lyco attribuuntur, uti commentario præcedenti videre eſt.

[92] Ἡ καὶ Κυρέσχατα καλεῖται.] In omnibus libris legebatur Κυρέχατα, & gentile Κυρεχατηνοὶ, quæ vocabula emendavimus addendo ſigma, nam Κυρέσχατα hæc urbs a Ptolem appellatur. Rationem denominationis legimus apud Strab. lib. XI: Μαρακάνδα δὲ τῶν Σογδιανῶν, καὶ τὰ Κύρου, ἔσχατον ὂν Κύρου κτίσμα ἐπὶ τῷ Ἰαξάρτῃ ποταμῷ κείμενον, ὅπερ ἦν ὅριον τῆς Περσῶν ἀρχῆς. Sic autem appellabatur, quia oppidorum ultimum erat, quæ Cyrus condiderat. Sic apud Appianum in Syriacis invenitur Ἀλεξανδρέσχατα, & apud Ptol Ἀλεξάνδρεια ἐσχάτη, ſic dictum, quia ultimum erat quod Alexander condiderat. Sed quemadmodum ubique terrarum Græci in excogitandis urbium etymologiis ſatis felices exſtitere, ita etiam in fingendo hujus urbis nomine acumen ſuum experiri voluerunt. Verum ergo cenſeo, ſub hac appellatione latere genuinum nomen, ſcilicet [illegible] *Coreſcatiba*, id eſt, Κυρόπολις, ſive *Cyri urbs*, quod proxime convenit cum Κυρέσχατα, quod in prioribus Stephani editionibus conſpicitur: nam *Cyrus* Hebraice כורש *Cores* dicitur, & Κόρα apud Armenios urbs Heſychius: Κόρα, πόλις ὑπ' Ἀρμενίων. Sic etiam apud noſtrum invenitur Τιγρανόκερτα, quod eſt Τιγρανόπολις Græce, & *Tigranis urbs* Latine. Par ratio eſt in *Vologeſocerta* Plinii, quod eſt oppidum a Vologeſo Parthorum rege non longe a Babylonia conditum, & in Καρκαθιόκερτα, juxta Strabonem lib. XI Sophenes regia.

[93] Πρὸς τοῖς ἐσχάτοις Περσίδος.] Docet Salmaſius in Plin. Exercit. quid ſint apud noſtrum Περσικαὶ πόλεις, & quid ſint πόλεις Περσίδος. Vult itaque, reprehendens Stephanum, hanc Cyrupolin non fuiſſe Περσίδος, ſed τῆς Περσῶν ἀρχῆς: quia Græci nunquam Περσίδα ponunt, niſi de particulari Perſarum regione, a qua hæc Cyreſchata longe abfuerunt. Eum vide pag. 1193.

[94] Ἧς ἀκρόπολις Γίνδαρος.] In omnibus libris editis & calamo exaratis male legebatur ἡ ἀκρόπολις Σίνδαρος. Noſtram autem emendationem eſſe veriſſimam, ſatis evincunt verba Strabonis lib. XVI: Συνάπτει δὲ τούτοις ἡ Κυρρηστικὴ μέχρι τῆς Ἀντιοχίδος. ἐνταῦθα δ' ἐστὶ πόλις Γίνδαρος, ἀκρόπολις τῆς Κυρρηστικῆς, καὶ λῃστήριον εὐφυές. Gindari etiam meminit Ptol lib. V, ſed in Seleucide Syriæ, ponit, non vero in Cyrrheſtica: Σελευκίδος δὲ πόλεις αἵδε, Γέφυρα, Γίνδαρος, Ἴμμαι.

[95] Πολύβιος πέμπτῳ.] In Polybio hodie legitur Κυρρῆσται, non per E, ut hic vult Stephanus. Sic enim Pol. Πλὴν τῶν Κυρρηστῶν.

[96] Κυρρέστις ἡ Ἀθηνᾶ.] Hæc inveniuntur apud Strab. libro citato Διέχει δὲ Ἡράκλεια σταδίους εἴκοσι τοῦ τῆς Ἀθηνᾶς ἱεροῦ τῆς Κυρρηστίδος. εἶτα ἡ Κυρρηστικὴ μέχρι τῆς Ἀντιοχίδος.

[97] Τὸ Κυρρήστης διὰ τοῦ η φησί.] Apud Pol. hanc vocem in medio per E ſcriptum noſter reperit, nunc vero Demetrii teſtimonium adfert, qui mediam vocalem η fecerat, Imo hæc conſtans hujus gentilis eſt ſcriptura: adducunt enim Goltzius & Triſtanus numiſmata in quibus ΚΥΡΡΗΣΤΩΝ excuſum legitur. Ferme oblitus eram admonere in omnibus editis hoc loco legi Κυρρέστης per ε, quare Xylandro locum aſteriſco notare placuit.

[98] Μεγάβυζον. [99] Κτησίας τρίτῳ Περσικῶν. A τὸ ἐθνικὸν, ἐκ τῆς τέχνης Κυρταιανὸς, ἐκ δὲ τῆς χώρας Κυρταιηνὸς, ὡς Σωφηνὸς καὶ Ἀραξηνός.

ΚΥΡΤΟΣ, πόλις Αἰγύπτου ἐν τῷ μεσογείῳ. ἐκ ταύτης Διονύσιος ἦν διάσημος B ἰατρὸς, ἀπὸ τῆς πατρίδος, οὐκ ἀπὸ τοῦ σώματος Κυρτὸς ὀνομαζόμενος, οὗ μέμνηται [1] Ἑρέννιος Φίλων ἐν τῷ περὶ ἰατρικῶν. [2] ὁ τόνος τοῦ μὲν ἐθνικοῦ ὀξὺς, ὁμόφωνος C τῷ πάθει. τοῦ δὲ κυρίου τῆς πόλεως, βαρὺς, ὡς τὸ Πόντος, καὶ κόντος.

ΚΥΡΤΩΝΕΣ, πόλις Βοιωτίας. Παυσανίας ἐνάτῳ. [3] τὸ καὶ ἀρχαῖον τῷ πολίσματί φασιν εἶναι Κυρτώνη. τὸ ἐθνικὸν, Κυρ- D τώνιος· τοῦ δὲ πολιχνίου, Κυρτῶνες.

[4] ΚΥΡΤΩΝΙΟΣ, πόλις Ἰταλίας. Πολύβιος τρίτῳ. τὸ ἐθνικὸν, τῷ τῆς χώρας ἔθει, Κυρτωνῖνος, ὡς Σατουρνῖνος.

ΚΥΤΑ [5], πόλις Κολχικὴ, πατρὶς E Μηδείας. [6] ἔστι καὶ ἄλλη Σκυθίας. ὁ πολίτης Κυταῖος, ἐξ οὗ καὶ Κυταιεὺς

[7] Πύργους εἰσόψεσθε Κυταιέος Αἰήταο.

[8] τὸ θηλυκὸν Κυταιΐας, καὶ Κυταία. Λυκόφρων, F

Ὃς εἰς Κυταίαν τὴν Λιβυστίνην μολών.

οἱ

Ctesias libro III Persicorum perhibet. Gentile, ex lege nostræ artis dicitur Cyrtæanus, juxta regionis consuetudinem Cyrtæenus, uti Sophenus, Araxenus.

CYRTUS, urbs Ægypti in mediterraneis. Ex illa originem habuit Dionysius Medicus celebris, sic a patria, non vero a corpore *Cyrtus* appellatus, cujus meminit Herennius Philo libro de re Medica. Nomen gentile accentu notatur in ultima, quemadmodum cum pro morbo (id est, gibbositate) sumitur. Proprium vero urbis in prima accentum gerit, uti Pontus & Contus.

CYRTONES, urbs Bœotiæ, auctore Pausania lib. IX. Antiquum oppidulo nomen esse ajebant, Cyrtone. Gentile, Cyrtonius; sed ab oppidulo Cyrtones deducitur.

CYRTONIUS, urbs Italiæ, de qua Polybius lib. III. Gentile, juxta regionis consuetudinem Cyrtoninus, ut Saturninus.

CYTA, urbs Colchica, patria Medeæ. Est & alia Scythiæ, cujus civis Cytæus, unde & Cytæensis.

Turres adspicietis Cytæensis Æeta.

Fœmininum Cytæias, & Cytæa. Lycophron;

Qui Cytaam Libystinam veniens.

Liby-

cuit. Sed manifeste in Vossiano MS κυρρέσεις legitur, per ετα in medio.

[98] Μεγάβυζον.] In omnibus libris Μεγαβάζω legebatur, contra Ctesiæ aliorumque fidem. Justinus lib. VIII: *Atque ita interfectis omnibus, ignarus rei Megabyzus, cum legati non redirent, mittit eo cum exercitus parte Bubarem.*

[99] Κτησίας τρίτῳ Περσικῶν.] In Ctesiæ Excerptis hodie de Megabyzi exilio fit mentio, ut & oppido, sed Κύρται appellatur, non vero Κυρταία. Ἀμίτριος δὲ καὶ Ἀμύντιος καὶ τῶν ἄλλων τῇ παρουσίᾳ, τοῦ μὲν θανάτου ῥύεται, ἀνάστατος δὲ γίνεται εἰς τὴν ἐρυθρὰν ἔν τινι πόλει ὀνόματι Κύρται. Hunc locum citat Salmasius in margine sui Steph. sed pro Κύρται, in Ctesia Κυρταία rescribendum censet.

[1] Ἑρέννιος Φίλων.] Ita scriptum erat in libris bibliothecæ Palatinæ, sed male in vulgatis Ἐρέννιος Φίλων. Vide Steph. in Δυρράχιον, ubi nonnulli ex isto opere Medici recensentur. Verum hæc quæ sequuntur de accentuum in una eademque voce diversitate, etiam petere potuit ex Philonis libro περὶ διαφόρου σημαινομένων, cujus meminit Eustathius ad Iliad. M. pag. 908 cujus ego verba, cum multum ad rem faciant huc transcribam: Ὁ δὲ ῥηθεὶς Ἑρέννιος (libro videlicet citato) ἄλλο τι λέγων, φησὶν ὅτι ἀρρωδεῖν καθ' ἑτέραν λέγεται, τὸ μὲν ἀρρωδεῖν, ἤτοι εὐλαβεῖσθαι. ἀλλὰ κατὰ φορὰν τεθαρρηκέναι. ὅτι τῶν διαφόρως τονουμένων ἐστὶ, καὶ ὑπὸ τῶν ὀχλῶν ἄφρος, καὶ Ἄφρος ὁ Λιβυκός. καὶ ὁ ἐπὶ ὑποκορίστικου θάλος, ὡς ἐν Ὀδυσσείᾳ, καὶ ὁ τῆς σκιᾶς θόλος. καὶ ὁ κατὰ πάθος κυρτὸς, καὶ ὁ τῶν ἁλιέων κύρτος.

[2] Ὁ τόνος τοῦ μὲν ἐθνικοῦ ὀξὺς, ὁμοφώνως τῷ πάθει.] In Aldina Juntinaque editione excusum est ἐνικοῦ, & mutato spiritu in Xylandriana οἰνικοῦ. Sed quintam consonantem huic voci excidisse, etiam monet Salmas. ad oram sui Steph. hinc est, quod ἐθνικοῦ edi curavimus. Hanc censeo esse mentem Stephani: τὸ Κύρτος, si pro urbe accipiatur accentum debere gerere in prima, sed pro gentili & morbo, quem gibbositatem appellant, in ultima. Hæc vox accentu in prima notata etiam piscatoriam nassam Hesych. Poll. & aliis denotat. Hinc illud adagium: Οὐ γὰρ ἂν ἰχθῦς εἰς κύρτον εἰσῆλθον ὀρῶν ἄλλον περιειργμένον, οὐδ' ὄρνις εἰς λίνα.

[3] Τὸ δὲ ἀρχαῖον τῷ πολίσματί φασιν εἶναι Κυρτώνην.] Hic Pausaniæ locus in omnibus libris corruptissime circumfertur, scilicet: Παυσ. ἐνάτῳ. τὸ δὲ ἀρχαῖον πολισμάτιον, Κυρτώνη. Nos veram lectionem divulgasse, ipse Pausanias testabitur.

[4] Κυρτώνιος, πόλ. Ἰταλ.] Cyrtonium & Crotonam eadem esse oppida jam fusius demonstravit Cluv. Ital. Ant. lib. II.

[5] Κύτα, πόλις Κολχική.] In summam admirationem rapior, quod Xylander urbis nomen fecerit Κυταία, cum Aldina Juntinaque constanter Κύτα, quam scripturam nos retinemus, exhibeant, & eam quoque in MS observaverit Salmasius. Præterea gentile nomen satis innuit a Κυταία non posse formari civis nomen Κυταῖος, debebat esse Κυταιαῖος. Sed illud Κύτα genuinum & probum esse, satis evincunt ipsa Stephani verba, quæ circa finem hujus sectionis ex Palatinis & MS Vossiano ei addidimus. Sed palmarium quoque est, quod & alii istam vocem eadem terminatione usurparint. Etymologici Mag. Auctor in Ἀμαραντίς. Κύτος, πόλις τῆς Κολχίδος. ἔστι καὶ ἑτέρα Κύτα τῆς Εὐρώπης, περὶ ἀρχὴν τοῦ Πόντου. Et idem alio in loco: Κύταια πόλις Σκυθίας. — δὴ γάρ τι καὶ Κυταίδος ἤθεα γαίης. καὶ Κύτα, πόλις Κολχίδος. ἔστι δὲ ἑτέρα Κυταὶς τῆς Εὐρώπης.

[6] Ἔστι καὶ ἄλλη Σκυθίας.] Non sunt diversæ urbes. Eadem enim aliquando Colchidi, aliquando Scythiæ attribuitur: nam Colchi passim Scythæ appellantur.

[7] Πύργους.] Est versiculus desumptus ex lib. II Apol. Rhod.

[8] Τὸ θηλυκὸν, Κυταιΐδας.] Sic emendavimus, cum male in omnibus, τὸ ἐθνικὸν legeretur. Forte etiam Κυταιΐς legendum pro Κυταιΐας, quod nusquam in usu est.

9 Πυρ-

λιας. καὶ ποταμὸς Κῦφος. ὁ πολίτης, Κυφαῖος. [15] Λυκόφρων,

Ἐν ᾗ Κυφαίων δύσμορον στρατηλάτην.

A vero Theſſaliæ. Et fluvius Cyphus. Civis, Cyphæus. Lycophron:

In qua Cyphæorum infelicem ducem.

ΚΥΧΡΕΙΟΣ, πάγος περὶ Σαλαμῖνα. [16] Σοφοκλῆς Τεύκρῳ. ἀπὸ Κυχρέως τοῦ Σαλαμῖνος καὶ Ποσειδῶνος, [17] ὃς ὄφις ἐπεκλήθη διὰ τὴν τραχύτητα τῶν τρόπων. [18] ὃν λυμαινόμενον τὴν νῆσον, [19] ἀπήλασεν Εὐρύλοχος. ἐδέξατο δὲ ἐν Ἐλευσῖνι Δημήτηρ, καὶ ἀμφίπολον ἐποίησεν. ἀπ᾽ αὐτοῦ δὲ καὶ [20] ἡ Σαλαμὶς Κυχρεία ἐκλήθη, ὡς Στράβων. τὸ ἐθνικὸν, Κυχρεοπαγίτης.

B CYCHREUS, pagus circa Salaminem, cujus meminit Sophocles Teucro; a Cychreo Salaminis & Neptuni filio ſic dictus, qui Serpens cognominabatur propter morum aſperitatem. Hunc Eurylochus inſulam devaſtantem expulit, ſed Ceres Eleuſine excepit atque adminiſtrum conſtituit. Ab illo etiam Salamis C ipſa Cychrea vocata fuit. Gentile, Cychreopagita.

ΚΥΨΕΛΑ, φρούριον τετειχισμένον ἐν Ἀρκαδίᾳ ὑπὸ Μαντινέων, Θουκυδίδης πέμπτῃ. ἔστι καὶ Κύψελα πόλις Θρᾴκης, πλησίον τοῦ Ἕβρου ποταμοῦ. [21] τὸ ἐθνικὸν, Κυψελῖνος, ἢ Κυψεληνός.

CYPSELA, caſtellum a Mantineis in Arcadia muro cinctum, de quo Thucydides libro V. Eſt quoque Cypſela urbs Thraciæ D prope fluvium Hebrum. Gentile, Cypſelinus, vel Cypſelenus.

[22] ΚΩΒΡΥΣ, πόλις Θρᾴκης· Θεόπομπος Φιλιππικῶν ἐνάτῳ. τὸ ἐθνικὸν Κωβρύτης, ὡς Αἶγυς Αἰγύτης.

COBRYS, urbs Thraciæ, de qua Theopompus libro IX Philippicorum. Gentile, Cobryta, uti ab Ægys Ægyta.

[23] ΚΩΘΩΝ, νῆσος, οὐ πόρρω Κυθήρων· Ἀρτεμίδωρος ἐν ἐπιτομῇ τῶν ἕνδεκα. τὸ ἐθνικὸν Κωθώνιος, ὡς Σιδώνιος.

E COTHON, inſula a Cytheris non longe remota, cujus meminit Artemidorus in epitome librorum XI. Gentile, Cothonius, uti Sidonius.

ΚΩΛΙΑΣ, ἄκρα, ἢ τοι Φαληρονεκλῆ, ὅπου καὶ Ἀφροδίτη Κωλιάς· [24] ὁ δὲ τόπος οὕτως καλεῖται. ἐγκείμενος γάρ ἐστι καὶ ὅμοιος ἀνθρώπου κώλῳ. τὰ τοπικὰ, Κωλιάδθεν, καὶ

COLIAS, promontorium vel littus in F portu Phalereo, ubi Venus Colias colitur. Sic autem iſte locus appellatur, quia ſitu ſuo humanam tibiam repræſentat. Formantur hinc localia, ex, in & ad Coliadem denotantia. Genti-

quod vitium ipſo Euſtathio antiquius, apud quem idem gentile invenitur. Nos bene emendaſſe liquet ex comparatione aliarum urbium, videlicet, Ἀλεξανδρεῶτις, [illegible] , Μαίναλος. Νάργαρος & ſimilium, in quarum gentilibus in ἶος exeuntibus, quarta vocalis locum non habet, neque etiam habere poteſt.

[15] Λυκόφρων.] Peſſimo errore in Aldina Juntinaque legitur: Λυκόφρων ἐν [illegible], quem Xylander ſua editione abegit. Reperitur enim ſequens verſiculus in Lycoph. Caſſandra.

[16] Σοφοκλῆς Τεύκρῳ.] Cenſet Meurſius poſt Τεύκρῳ aliquid deeſſe, videlicet [illegible], aut tale quid: [illegible] pro puncto [illegible] defectus notam. Sed qui Stephani [illegible] tractarunt, optime ſciunt, hujuſmodi ellipticas [illegible] in eo inveniri innumeras. Quare nihil mutandum cenſeo.

[17] Ὃς ὄφις ἐπεκλήθη.] In illum nomine vere dici poſſet: *Serpens, niſi devoret Serpentem, [illegible] fit draco.* Illud hominum genus Græci ὄφεις, & Latini Serpentes appellant. Apul. Milet. IX: *[illegible] barbarum [illegible] noſtra decurionem, quem [illegible] præ morum [illegible]tudine, vulgus appellat.*

[18] Ὃν λυμαινόμενον τὴν νῆσον.] Diodorus lib. IV de eodem, λυμαινόμενος τοὺς ἐγχωρίους. Et Apolod. lib. III [illegible]. Omnia de [illegible] Serpente collegit [illegible] lib. V cap. XXI.

[19] Ἀπήλασεν Εὐρύλοχος.] Si quoque Euſtathius ad Dionyſium [illegible] [illegible]

[20] Ἡ Σαλαμὶς Κυχρεία.] Apud Strabonem loco cita-

to Κυχρεία invenitur, ubi de nominibus hujus inſulæ agit: Ἐκαλεῖτο δ᾽ ἑτέροις ὀνόμασι τὸ παλαιόν. καὶ γὰρ Σκιρὰς, καὶ Κυχρεία ἀπό τινων ἡρώων. Sed apud Euſtath. ad Dionyſ. etiam Κυχρεία legitur.

[21] Τὸ ἐθνικὸν, Κυψελῖνος, ἢ Κυψεληνός.] Sic legunt libri Palatini & Voſſianus, quam lectionem expreſſerunt veterum editionum [illegible] errore typographi excuſum eſt, τὸ ἐθνικὸν, Κυψελῖνος, ἢ Κυψελεύς. Miſere ſe homo [illegible] torquet, ut huic loco ſenſum affingat, ſed quid præter nugas ab illo exſpectandum, qui tam imparatus ad editionem alicujus ſcriptoris accedit, ut priſtinas editiones vel nunquam noverit, vel nunquam conſuluerit.

[22] Κῶβρυς πόλ. Θρᾴκης.] Hanc Scylax Caryandenſis in Cardianorum finibus collocat, apud quem prima per ο μικρὸν exaratur.

[23] Κώθων, νῆσος, οὐ πόῤῥω Κυθήρων.] Mera figmenta ſunt & ſomnia, quæ nobis obtrudere nititur Salmaſius in Plin. Exercit. Stephanum hic loqui de *Cothone Carthaginenſi*, ſive de inſula quadam [illegible], quæ vicem portus præbebat. Loquitur noſter de Cothone inſula, [illegible] & de [illegible] apud veteres [illegible] non eſt. Ejus memoriam [illegible] Plinius, & Mela [illegible] Voſſio [illegible] *[illegible]* [illegible]

[24] [illegible]

[illegible]

 ceſſario

καὶ Κωλιοὶ ἐν τόπῳ, καὶ Κωλιάδε. τὸ ἐθνικὸν, Κωλιεύς. ὅθεν καὶ ἡ Κωλιὰς, καὶ Κώλιον οὐδέτερον· καὶ Κώλιοι, ὡς Σούνιοι.

ΚΩΛΟΙ, [17] ἔθνος πρὸς τῷ Καυκάσῳ. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. αἱ δὲ ὑπώρειαι τοῦ Καυκάσου καλοῦνται Κωλικὰ ὄρη. ἡ χώρα, Κωλική.

ΚΩΜΗ, ἐν ταῖς μακραῖς ὁδοῖς μέσαι χωρία ἔκτισαν, πρὸς τὸ κοιμᾶσθαι νυκτὸς ἐπιγινομένης· ὅθεν καὶ ἐπικέκληται, ὡς Φιλόξενος. ὁ οἰκήτωρ, ἐγκώμιος. Ἡσίοδος,

Εἰ γάρ τοι καὶ [18] χρῆμ' ἐγκώμιον ἄλλο γένοιτο.

καὶ κωμαῖος, καὶ [19] κωμήτης ἀρσενικῶς, καὶ θηλυκῶς διὰ τοῦ η. καὶ ὁ δῆμος, Κώμη. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ἐν αὐταῖς κοιμᾶσθαί τε, καὶ αὐλίζεσθαι. λέγεται καὶ κωμήτωρ.

ΚΩΝΩΠΗ, [20] πόλις Ἀκαρνανίας. Πολύβιος πέμπτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Κωνωπεύς, καὶ Κωνωπίτης, καὶ Κωνωπαῖος. ἔστι καὶ [21] Κωνώπιον τῆς Μαιώτιδος λίμνης, ὅπου φασὶ τοὺς λύκους παρὰ τῶν ἁλιέων λαμβάνοντας τροφὴν, φυλάττειν τὴν θήραν. ἐὰν δὲ ὑπολάβωσιν ἀδικεῖσθαι, λυμαίνεσθαι καὶ τὰ λίνα, καὶ τοὺς ἰχθύας αὐτῶν. τὸ ἐθνικὸν, Κωνώπιος, καὶ Κωνωπιεύς.

ΚΩ-

Gentile, Colienſis. Unde & Colias & Colium genere neutro. Et Colii, uti Sunii.

COLI, gens juxta Caucaſum, teſte Hecatæo in Aſia. Imæ Caucaſi partes appellantur montes Colici. Regio Colice.

COME, vicus ſive pagus. In longis viis intermedia diverticula condiderunt ad dormiendum ingruente nocte, unde & nomen ei datum, teſte Philoxeno. Incola dicitur, Encomius, id eſt, paganus. Heſiodus:

Si enim tibi aliquod negotium encomium (id eſt paganum ſive ruſticum) *eveniat.*

Et Comæus & Cometes genere maſcul. & fœm. per eta. Et populus Come dicitur. Ita autem dicta eſt, quod in iis dormiatur & divertatur. Dicitur quoque Cometór.

CONOPA, urbs Acarnaniæ, de qua Polybius lib. v. Gentile, Conopenſis, & Conopita, & Conopæus. Eſt quoque Conopium Mæotidis paludis, ubi perhibent lupos, a piſcatoribus accepto alimento, capturam cuſtodire: quod ſi aliqua ſe affectos injuria putent, retia & piſces eorum tunc infeſtare. Gentile, Conopius & Conopienſis.

KO-

ceſſario requiratur; præſertim ſi cum Stephani verbis, Euſtathium conſuluerit, ita enim ille de eodem loco ad Dionyſ. Ὁ δὲ τοιοῦτος Ἀττικὸς τόπος [illegible] [illegible] [illegible], uti in Stephano) [illegible] [illegible] [illegible] Scilicet inſuper de origine nominis fabellas ad-[illegible] nempe Coliadem vocari a loco, in q[illegible] [illegible] [illegible] Templum Veneris Coliadis ædificavit, [illegible] eo quod per illam ejus [illegible] eſſent [illegible]

[17] [illegible] πρὸς τῷ Καυκάσῳ.] Inſigniter errat Salmaſius in Plin. Exercit [illegible] Incomparabilis Voſſius, quum Colos [illegible] remotiſſimam, cum Colis Ponti Euxini [illegible] Quis enim non videt, hæc Stephani [illegible] non poſſe de Indica gente accipi? Quid Caucaſo commune cum Aurea Cherſoneſo? Colicæ regionis meminit Scylax: [illegible] Et Mela lib. 1 cap. XIX: *Reliqua [illegible], feræ incultæque gentes, vaſto mari adhærentes tenent, Melanchlæni, Ecrectice, Colice, Coraxi, &c.*

[18] Χρῆμ', ἐγκώμιον.] Hodie in vulgatis Heſiodi legitur, [illegible] Sed cum etiam Proclus hanc Stephani [illegible] agnoſcat, ſine ulla mora, interpretes eam [illegible] debuiſſent. In eodem [illegible] quod in editis Heſio[illegible] [illegible]

[19] [illegible] Quum [illegible] in vulgatis & MSS. continuo [illegible] legitur, [illegible], nobis tamen placuit [illegible] lectionem expungere, & auctoritate Stephani [illegible] Stephanum olim [illegible], uti nunc divulgamus, manifeſtiſſime liquet in voce [illegible], ubi hæc leguntur: [illegible] Ergo [illegible] nos antiquam lectionem reduxiſſe, nam [illegible] apud plerimos auctores occurrit, puta Ariſto[illegible], Arrianum aliosque. Apud Joſephum tamen [illegible] reperitur lib. VI Antiq. Jud. cap. [illegible] Ubi tamen quoque [illegible] mallem. Quod porro [illegible] genere maſculino & fœm. [illegible] Arrianum in Indicis, ubi loquitur de [illegible] pagi in [illegible] Nearcho hoſpitalia [illegible] Et verſibus [illegible] eadem vox genere fœm. occurrit, ubi loquitur de [illegible] & [illegible] [illegible] texebant: [illegible]

[20] [illegible], πόλις Ἀκαρνανίας.] Si accurate hujus [illegible], apparebit eam non in Acarnania, [illegible] ultra Acheloum amnem, quod profecto evidenter hinc docet Polybius lib. v [illegible] Hæc ergo noſtrum hic Acarnaniæ [illegible] extenditur, [illegible] et ultra Acheloum [illegible] terminus erat.

[21] [illegible] Μαιώτιδος λίμνης, [illegible] τοὺς λύκους &c.] Totam hanc de lupis hiſtoriam noſter hauſit ex Antigoni

ΚΩΠΑΙ, πόλις [10] Βοιωτική. Ὅμηρος,

Κώπας, Εὔτρησίν τε.

ἀπὸ Κώπεως τοῦ [11] Ἀπταλέως, τοῦ Ὀγχηστοῦ, τοῦ Ποσειδῶνος. ὁ πολίτης, Κωπαΐτης, ὡς Ἐπαφρόδιτος. ἔστι δὲ ἀπὸ τοῦ [12] Κωπαῖος, ὡς Ἀθηναῖος, Ἀθηναΐτης. λέγεται δὲ καὶ Κωπαΐα λίμνη, καὶ Κωπαΐς. καὶ ἡ λίμνη Κωπαΐς, ἡ ἐλέγετο Λευκωνίς.

ΚΩΡΥΚΟΣ, πόλις Κιλικίας· Παρθένιος προπεμπτικῷ. παρ' ᾗ τὸ Κωρύκιον ἄντρον νυμφῶν, ἀξιαγάστου θαύματος, ὡς [13] ὁμώνυμον ἐν Παρνασσῷ. [14] τὸ ἐθνικὸν, Κωρύκιος. ἐκεῖ δὲ τὴν πόλιν Κωρυκίαν φασί. λέγεται καὶ Κωρυκιώτης· καὶ ἴσως παρὰ τὸ Κωρύκιον, ἢ ἀπὸ τοῦ Κωρυκία. ἔστι καὶ Κώρυκος ὄρος ἀρσενικῶς λεγόμενον, ὑψηλὸν, [15] πλησίον Τέω τῆς Ἰωνίας καὶ Ἐρυθρῶν, ὡς Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. καὶ λιμὴν ὁμώνυμος, καὶ νησίον ὁμώνυμον, οὗ κατὰ τὸν παράπλουν λῃστήριον ἦν μέγα τῶν Κωρυκαίων, [16] ὠτακουστούντων ἐν τοῖς αὐτόθι λιμέσι τοὺς φόρτους, καὶ τοὺς πλοῦς τῶν ἐμπόρων, καὶ οὕτως αὐτοῖς ἐπιβουλευόντων. ὅθεν ἡ παροιμία, ἐπὶ τῶν περιεργαζομένων τὰ ἀπόρρητα,

Τοῦ δ' ἄρ' ὁ Κωρυκαῖος ἠκροάσατο.

καὶ [17] ἀκρωτήριον Κρήτης Κωρυκὴ, καὶ λιμὴν Αἰθιοπίας.

COPAI, urbs Bœotica, de qua Homerus:

Copas Eutresinque.

Nomen habet a Copeo filio Aptalei, filii Onchesti, filii Neptuni. Civis, Copaites, auctore Epaphrodito. Hoc vero formatum est a voce Copæus, ut ab Athenæus fit Atheniates. Dicitur quoque Copæa palus & Copæensis, & palus Copais: quæ etiam Leuconis appellabatur.

CORYCUS, urbs Ciliciæ, de qua Parthenius in Propemptico. Juxta hanc erat Corycium, antrum nympharum, miraculum admiratione dignum, quod ejusdem nominis est cum eo, quod in Parnasso est. Gentile, Corycius. Illic & urbem Coryciam esse perhibent. Dicitur quoque Coriciota, quod forte deducitur a voce Corycium, vel a Corycia. Est quoque mons Corycius, genere mascul. sic dictus, altus, prope Teon & Erythras, auctore Hecatæo in Asia. Est quoque portus & parva insula ejusdem nominis, in cujus littore, quod prænavigando legebatur, magnum Corycæorum erat latrocinium, qui ibi in portubus auscultabant, quas merces portarent, & quo navigarent mercatores, ut iis sic insidiarentur. Unde adagium de illis, qui nimia diligentia & cura aliorum secreta inquirunt:

Nimirum & hoc Corycæus auscultarit.

Est quoque promontorium Cretæ Corycia, & portus Æthiopiæ.

ΚΩΣ COS

tigoni Historiarum Mirabilium Collectaneis cap. xxxiii, quamquam ejus nomen Epitomator dissimulaverit. Eadem de [illegible] Aristot. lib. ix cap. xxxvi Hist. Animal. Ælian. Hist. Animal. lib. vi cap. lxv. Et Plinius [illegible] lib. x cap. viii. *Simile quid [illegible] faciunt. Nam nisi partem a [illegible], expansa eorum [illegible]*

[10] Βοιωτική] Germanam scripturam ex MSS reducimus [illegible] enim vulgatis male excusum est, [illegible]

[11] Ἀπταλέως. Sequimur vulgatam hactenus lectionem, quamquam [illegible] exaratis Ἀ[illegible] invenitur. Lucem [illegible] ab Eustathio, sed [illegible] nomen non exprimit, ita enim [illegible] Ἀπ[illegible], ἀπὸ Κώπεως, ὁ Κωπα[illegible] Ὀγχ[illegible] [illegible] Etymologi [illegible] Auctor, omnibus tabulis, alia occasione hoc nomen [illegible] impositum censet, nempe cum aliquando [illegible] quondam Bœotiam infestaret, frequentes paludes & lacus apparebant: incolæ tamen, ut inter se commercia exercerent, [illegible], id est, quædam navigii species, utebantur, unde urbi nomen datum. Sed integrum [illegible] [illegible] [illegible] Ἐφέσου [illegible] Πλαταιέων [illegible] Κώπας [illegible] [illegible] apud Suidam legitur: Πλάτω [illegible] Eadem etiam traduntur a Stephano in voce Πλαταιαί, et A[illegible] libro primo Catalogi.

[12] Κωπαῖος. [illegible] numisma Vespasiani invenitur cum [illegible] ΚΩΠΑΙΩΝ.

[13] Ὁμώνυμον ἐν Παρνασσῷ] Contrarium scribit Strabo, in Parnasso fuisse Corycium pulcherrimum nympharum antrum ejusdem nominis cum Cilicio, ita enim ille lib. ix: Παρνασσὸς δ' ἐπὶ πᾶς ὁ Παρνασσός, ἔχων ἄντρα [illegible] Κωρύκιον [illegible] τῷ Κιλικίῳ.

[14] Τὸ ἐθνικὸν, Κωρύκιος] Sic Pan Corycius appellatur ab Oppiano lib. iii de Piscat.

Πανὶ δὲ Κωρυκίῳ βοηθόω [illegible]

In Græca præfatione ad hunc auctorem hæc leguntur: [illegible] Scribitur etiam Κωρυκ[illegible] invenitur: [illegible]

[15] Πλησίον Τέω τῆς Ἰωνίας καὶ Ἐρυθρῶν] [illegible] Vossianus, nec non Aldina [illegible] Πλησίον Τέω τῆς Ἰωνίας καὶ Ἐρυθρῶν. [illegible] Xylander scribendo [illegible]. Sed ex [illegible] depravatæ lectionis optime correxit Salmasius [illegible] & ad Solinum [illegible], quod [illegible] cratur Strabo lib. xiv. unde [illegible] est confecta & desumta. [illegible] agnoscit in [illegible] [illegible] τῶν Ἐρυθρῶν.

[16] Ὠτακουστούντων ἐν τοῖς αὐτόθι λιμέσι τοὺς φόρτους] In Eustathii commentariis [illegible] Commodius [illegible] legitur: [illegible]

[17] Ἀκρωτήριον Κρήτης Κωρυκὴ] Ptolemæus in Cretæ descriptione Corycum promontorium & urbem celebrat lib. iii. Κώρυκος ἄκρα [illegible]

ΚΩ͂Σ, [38] τὸ ὄρυγμα τὸ ἐν Κορίνθῳ, ὃ καθείργνυον τοὺς φῶρας, καὶ τοὺς δραπέτας. λέγεται καὶ Κῶος. Κῶες δὲ, [39] οἱ ἐν αὐτῷ ἀναστρεφόμενοι. [40] Κώους γὰρ τὰ χηλώματα τῆς γῆς, καὶ πάντα τὰ σπήλαια ἔλεγον.

A COS, foſſa in urbe Corintho, in qua fures & fugitivi ſervi coercebantur. Dicitur quoque Cous. Coës vero qui in ea alebantur. Κώους enim terræ cavitates, & omnes ſpeluncas appellabant.

ΚΩ͂Σ, πόλις, καὶ νῆσος. καὶ Ὅμηρος,

Καὶ Κῶν Εὐρυπύλοιο. ——

[41] ἣ Μεροπὶς ἐκαλεῖτο, ἀπὸ γηγενοῦς Μέροπος. Κῶς δὲ, ἀπὸ Κῶ τῆς Μέροπος θυγατρός. [42] ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Καρίς. [43] λέγεται καὶ Κόως, διὰ δύο ω. καὶ Κοῶς. ἀφ' οὗ τὸ παρ' Ὁμήρῳ τοπικὸν,

Καί μιν ἔπειτα Κόωνδ' εὖ ναιομένην ἀπένεικας.

λέγεται καὶ Κέος, διὰ δύο ο. [44] ἔοικεν οὖν τὸ πρωτότυπον Κέως. οὕτω γὰρ καὶ ὁ κτίσας τὴν Κέω. τὸ ἐθνικὸν, Κεῖος. καὶ ἐκτάσει, Κήιος, ὡς τῆς Τέω Τεῖος καὶ Τήιος, καὶ Κεῖος διὰ διφθόγγου. τῆς δὲ Κῶ μονοσυλλάβου, Κῷος, [45] καὶ Κῶϊος, ὡς Μινῷος. οὕτω δ' ἐχρημάτιζον Ἱπποκράτης καὶ Ἐρασίστρατος ἰατροί. ἦν δὲ [46] Ἱπποκράτης τῶν καλουμένων [47] Νε-

B COS, urbs & inſula, de qua Homerus,

Et Con Eurypili. - - -

Hæc Meropis appellabatur a Merope terræ filio: ſed Cos a Co Meropis filia. Vocabatur etiam Caris. Dicitur quoque Κόως per duo

C ω mega, & Κοῶς, unde apud Homerum locale:

Et ipſum poſtea Coon bene habitatam aſportaſti.

Dicitur quoq; Coos per duplex o parvum. Videtur igitur primitivum ejus eſſe Κέως, ita enim

D conditor τῆς Κέω vocabatur. Gentile, Κεῖος, & facta productione Κήιος, quemadmodum a Τέω Τεῖος & Τήιος. Dicitur quoque Κεῖος per diphthongum. A Co vero monoſyllabo deducitur Cous, & Coïus, uti Minous. Sic

E appellabantur Hippocrates & Eraſiſtratus medici. Erat vero Hippocrates ex eorum genere, qui

[38] Κῶς, τὸ ὄρυγμα τὸ ἐν Κορίνθῳ] Bis hunc Stephani locum tranſcripſit Euſtathius, primum in Comment. ad Iliad. B, nomine omiſſo; ſecundum expreſſo, ad Odyſſ. Δ. Ὅτι δὲ τὸ [illegible], [illegible], ὅτι Κῶς, ὄρυγμα ἐν Κορίνθῳ, ὅπου φῶρας καὶ δραπέτας καθεῖργνυον. καὶ οἱ ἐν αὐτῷ τρεφόμενοι, Κῶες ἐλέγοντο. Κώους γὰρ, τὰ χηλώματα τῆς γῆς καὶ τὰ σπήλαια ἔλεγον. Apud Athenienſes erat Βάραθρον, ſive ὄρυγμα, locus in quo de damnatis & facinoroſis ultimum ſupplicium ſumebatur, unde carnifex vocatur ὁ ἐπὶ τῷ ὀρύγματι. Apud Lacedæmonios erat καιάδας in quem malefici detrudebantur. Thucyd. lib. I de Pauſania: [illegible]. Ad quem locum ita commentatur Scholiaſtes: [illegible]. Verum non tantum Lacedæmonum, ſed etiam Siculi hujuſmodi carcer adſcribitur. Suidas: [illegible], καὶ Σικελιώταις. Euſtathio ad Odyſſ. Δ Dicitur hic carcer καιάδας, vel κεάδας, ſic enim ille: [illegible].

[39] Οἱ ἐν αὐτῷ.] Sic malui reſcribere, ex loco Euſtathii ſupra allegato, quam vulgatam ſequi lectionem, οἱ ἐν ταύτῃ.

[40] Κώους γὰρ τὰ χηλώματα τῆς γῆς] In hunc ſenſum etiam ſcribit Strabo lib. VIII. [illegible] φασιν, ἀφ' οὗ καὶ τὸ [illegible].

[41] Ἡ Μεροπὶς ἐκαλεῖτο] Male in omnibus libris MSS & editis legebatur, ἡ Μέροπος ἐκαλεῖτο. Anton. Liberalis fab. XV: καὶ ᾤκει Κῶ τὴν Μεροπίδα νῆσον. Ariſtides alibi: [illegible] εἰς Κῶ τὴν Μεροπίδα γῆν, ἐπωνυμίαν ὑπὸ Μέροπος. Euſtathio etiam Μέροπις & Μεροπηΐς dicitur, ſic enim ille ad Iliad. B: [illegible]. Vide ipſum Stephanum in Μερόψ.

[42] Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Καρίς.] Etſi omnes libri calamo exarati & excuſi conſtanter exhibeant, ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Κάρος, nobis tamen non placuit. permoti enim auctoritate Euſtathii germanam lectionem reduximus: teſtatur enim hic olim ſcripſiſſe Stephanum, cum ait ad Iliad. B: Ἡ Κῶς Καρὶς ἐλέγετο [illegible]. Sed ne quem ſciens ſua laude fraudem, primus Bochartus in utroque opere, Phaleg & Hierozoico Stephani locum ſic emendavit.

[43] Λέγεται καὶ Κόως, διὰ δύο ω.] Hæc profecto peſſime ſunt contaminata in ſcriptis libris & editis. Quid enim ſibi velit hæc lectio, λέγεται καὶ Κόως, διὰ δύο ω, quod idem mox repetitur, λέγεται καὶ Κέος [illegible] ego nequaquam percipio: quin imo, nec doctiſſimus Archelaus, [illegible], totus hic locus [illegible], [illegible] enim meliori Stephani codice uſus, ad Iliad. B [illegible]. Ex hiſce vero [illegible], quæ, nos ex Euſtathio germanam lectionem noſtro reddidiſſe.

[44] Ἔοικεν οὖν τὸ πρωτότυπον Κέως.] Stephanus hiſce verbis confundit inſulam Ceum, Atticæ vicinam, cum Coa Cariæ, quam Græci nonnulli, ut ab Attica diſtinguant Κῶν Μεροπίδα appellant. Nec quis ex Stephani verbis colligere velit, Coum inſulam Cariæ etiam Ceum dictam eſſe, quod etiam Euſtathii verba videntur innuere, quæ leguntur ad Iliad. B, ubi de Coa Cariæ inſula loquitur: [illegible].

[45] Καὶ Κῶϊος.] Illud gentile genuinum eſſe, liquet nummo de ex nummo quodam [illegible], cujus hæc eſt inſcriptio. ΚΑΛΛΙΠΠΑΣ ΚΩΙΩΝ.

[46] Ἱπποκράτης ὁ τῶν [illegible] ἰατρός.] Inſigne [illegible] hoc loco noſter committit. Hippocratem quidem ex Co Meropide fuiſſe omnes, at Eraſiſtratum ex Ceo [illegible], qui fuit urbs [illegible] Κέῳ, ut ipſe Stephanus alibi teſtatur perhibet, cui addi poteſt teſtimonium Strabonis lib. X.

47 Νε-

[47] Νεβριδῶν. Νεβρὸς γὰρ ἐγένετο ὁ διασημότατος τῶν Ἀσκληπιαδῶν, ᾧ καὶ ἡ Πυθία ἐμαρτύρησεν. οὗ, Γνωσίδικος. [48] Γνωσιδίκου δὲ Ἱπποκράτης, καὶ Αἰνεῖος, καὶ Ποδαλείριος. Ἱπποκράτους, Ἡρακλείδης· οὗ, Ἱπποκράτης ὁ ἐπιφανέστατος, ὁ καὶ [49] θαυμασίας συντάξεις καταλελοιπώς. [50] ἔστι καὶ ἐν Αἰγύπτῳ πόλις Κῶς.

Aqui Nebridæ appellabantur. Nebrus enim erat Aſclepiadum celeberrimus, cui & Pythia teſtimonium conceſſit, cujus filius Gnoſidicus, Gnoſidici vero Hippocrates, & Æneus, & Podalirius; Hippocratis filius fuit Heraclides; Heraclidis filius fuit illuſtriſſimus B Hippocrates: qui admirabiles libros reliquit. Eſt quoque in Ægypto urbs Cos.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΕΙΑ, [51] ἡ νῦν ἐν Κύπρῳ Σαλαμίς. γέγονεν [52] ἀπὸ τῆς Κωνσταντος γενικῆς, ὡς Μαρώνεια ἀπὸ τοῦ Μάρωνος, καὶ Καύκωνος Καυκώνεια. [53] ἔστι δὲ καὶ C Βρεττανίας ἄλλη, ὡς Διονύσιος ἐννεακαιδεκάτῳ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας. τὸ ἐθνικὸν, Κωνσταντιάτης. εὑρηται καὶ διὰ τοῦ ι.

CONSTANTIA, ita nunc in Cypro Salamis dicitur. Factum eſt hoc nomen a genitivo Conſtantis, uti Maronia a genitivo Maronis, & Cauconia a Cauconis. Eſt quoque alia Brittaniæ, auctore Dionyſio lib. XIX. Antiquitatum Romanar. Gentile, Conſtantiata. invenitur & per i ſcriptum.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΠΟΛΙΣ, δύο μέρη λόγου· καὶ ἐξ αὐτῶν ἓν, Κωνσταντινουπολίτης. ὡς εἴρηται ἐν τῷ περὶ Βυζαντίου.

CONSTANTINI URBS, ſive Conſtantinupolis, duæ ſunt partes orationis, D ex quibus unicum fit derivativum, Conſtantinopolita, uti a nobis dictum eſt in voce Byzantium.

[47] Νεβριδῶν.] In aliis urbibus notiſſimæ familiæ a ſuis auctoribus nomina perpetuarunt. Athenis *Eumolpidæ*: in Theſſalia *Aleuadæ*, & *Scopadæ*: Corinthi Bacchiadæ. in Coo inſula *Nebridæ*, ex qua fuit Hippocrates. *Nebridæ* nomen invenere a *Nebro*, primo familiæ auctore, de quo Stephanus in ſequentibus mentionem facit. Vide hac de re plura apud Salmaſium in Plin. Exercit. pag. 864.

[48] Γνωσιδίκου δὲ.] Conjunctionem adverſativam ex Voſſiano cod. adjecimus.

[49] Θαυμασίας συντάξεις κ.τ.λ.] Multi περὶ Θαυμασίων ſcripſere, Phlegon Trallianus, Polemon aliique: ſed ea vox hoc loco pro elogio eſt habenda, quod ſcilicet admiranda eruditione Hippocratis libri fuerint referti. Sic etiam ſcribit Suidas de Arcadio Grammatico, cum ediderit Ὀνομαστικὸν θαυμάσιον.

[50] Ἔστι καὶ ἐν Αἰγύπτῳ πόλις.] Non Κῶς illa urbs Ægypti vocabatur, ſed Κώς, uti ipſe tradit Stephanus ex Hecatæi Aſiæ Periegeſi. Sed ut fatear quod res eſt, incidit noſter, ut ſæpe alias, in depravatum Hecatæi codicem. nam inſulam *Cos* in Ægypto agnoſcit Ptolem. cujus verba ita conſtituit Salmaſius: Καὶ μητρόπολις ἀπὸ δυσμῶν τοῦ ποταμοῦ, ἡ ἐν μεθορίοις τῇ νήσῳ Κυνῶν πόλις. Cynopolites Nomus & metropolis Cynopolis ex adverſo Cos inſulæ poſita eſt. Septuaginta Interp. Κῶε appellaſſe videntur, pro quo Londinenſis perperam exhibet Θεκουέ. Locus eſt Βασιλειῶν cap. x. 28. Καὶ ἡ ἔξοδος Σαλωμὼν τῶν ἵππων ἐξ Αἰγύπτου, καὶ ἐκ Θεκουὲ ἔμποροι τοῦ βασιλέως· καὶ ἐλάμβανον ἐκ Θεκουὲ ἐν ἀλλάγματι. Sed optime Hieronymi verſio: *Et educebantur equi Salomoni de Ægypto & de Coa: negotiatores enim regis emebant de Coa.* Arabibus *Kus* قوص eſt Ægypti urbs & inſula in Nilo prope Cynopolim, teſte Bocharto in Hieroz.

[51] Ἡ νῦν ἐν Κύπρῳ.] Vocula νῦν a vulgatis libris aberat, quam ex Palat. & Voſſ. auctori reſtituimus. Salamina Stephani ætate *Conſtantiam* fuiſſe dictam, liquet ſatis ex auctoribus, qui ei ſuperfuerunt. Hieronymus in Epitaphio Paulæ. *Vidit in admirabiles viros Chriſtique pontifices, Paulinum Antiochenæ urbis epiſcopum: & Epiphanium Salamine Cypri, quæ nunc Conſtantia dicitur.* Suidas: Ἐπιφάνιος, Κωνσταντίας τῆς Κύπρου ἐπίσκοπος, τῆς πρότερον Σαλαμῖνος. Beda de nom. loc. in Apoſt. Actis: *Salamis, civitas in Cypro inſula, nunc Conſtantia dicta.*

[52] Ἀπὸ τῆς Κώνσταντος.] Ex MSS & vetuſtioribus editionibus ſic reſcripſimus; exhibebat enim perperam Κώνσταντος Xylandriana. Sed error potius typothetis videtur attribuendus.

[53] Ἔστι δὲ καὶ Βρεττανίας ἄλλη.] Libri Palatini ἔστι δὲ καὶ Βρεττανίας ἄλλη. Conjunctionem adverſativam inſeruimus. Porro Βρεττανίαν & Βρεττανίαν pro eodem ſæpe ſumi, & ab auctoribus confundi, res notior eſt, quam quæ demonſtrari debeat.

Λ L

Λ Α', [1] πόλις Λακωνική. Λυκόφρων, A

Καὶ Λᾶν περάσας.

ταύτην ἑλόντες B
οἱ Διόσκουροι, [2] Λαπέρσαι ἐκλήθησαν. [3] λέγεται καὶ ἀρσενικῶς. ταύτην διαλύσας Ὅμηρός φησιν, C

Οἵ τε Λάαν εἶχον, οἵδ' Οἴτυλον. —— [4]

κεῖται δὲ ἐπὶ πέτρας ὑψηλῆς. διὸ Λᾶ καλεῖται. οἱ κατοικοῦντες, Λᾶοι.

ΛΑ'ΒΑΙ, πόλις, ὡς Σάβαι, [5] Χαττηνίας πόλις. Πολύβιος τρισκαιδεκάτῳ. D
τὸ ἐθνικὸν Λαβαῖος, ὡς Σαβαῖος. τῆς αὐτῆς χώρας ἀμφότερα. ἡ γὰρ Χαττηνία, [6] τῆς Γερραίων ἐστὶ χώρα.

ΛΑ'ΒΑΡΑ, πόλις Καρίας· Ἀλέξανδρος δευτέρῳ περὶ Καρίας. τὸ ἐθνικὸν Λαβαρεύς, ὡς Παταρεύς. E

ΛΑ'ΒΔΑΛΟΝ, ἄκρον τῶν Ἐπιπολαίων, Συρακουσίων πλησίον. Θουκυδίδης ἕκτῃ.

ΛΑ-

LA, urbs Laconica, de qua Lycophron:

Et Lan tranſibu - -

Hanc capientes Dioſcuri, Laperſæ appellati fuere. Dicitur quoque genere maſculino. Vocem hanc diſſolvens Homerus, inquit:

Quique Laan habitabant & Œtylum. ——

Urbs in excelſa rupe ſita eſt, quare La vocatur. Incolæ, Lai.

LABÆ, urbs, uti Sabæ, Chattenix, de qua Polybius libro XIII. Gentile, Labæus, uti Sabæus, ejuſdem regionis utraque. Chattenia enim Gerrhæorum eſt regio.

LABARA, urbs Cariæ, de qua Alexander libro II de Caria, Gentile Labarenſis, uti Patarenſis.

LABDALUM, caſtellum Epipolæorum, prope Syracuſanos, de quo Thucydides libro VI.

LA-

1 ΛΑ', πόλις Λακ.] In veterum ſcriptis hujus vocis terminatio admodum anceps [illegible] Stephanum, non poſſum, quin mihi [illegible] [illegible] [illegible]. Quod manifeſtiſſimum indicium eſt, a Stephani manu τὸ Λᾶ profectum eſſe; quam terminationem etiam agnoſcit Euſtathius, ſi genere fœminino efferatur, ita enim ille in com. ad Iliad. B. [illegible] Alii tamen Grammaticis τὸ Λᾶς in uſu eſt. Dionyſius Thrax [illegible] Similiter quoque Etymologici Mag. Auctor [illegible] Urbem collocat Pauſanias inter Eleutherolaconum, decem ſtadia a mari remotam [illegible] Livius [illegible] lib. XXXVIII. [illegible]

2 [illegible] Hæc noſter hauſit ex Strabone lib. VIII, ita enim ille. [illegible] Vide præterea Euſtath. loco jam citato. & Pſeudo-Didymum ad Iliad. B. A Lycophrone Λαπέρσαι vocantur:

Τοῖν ἁρπαστῆρος [illegible] Λαπέρσαιν

3 Λέγεται καὶ ἀρσενικῶς.] Hinc excidiſſe vocem terminationis maſculinæ, mihi videtur veriſimile. Cenſeo [illegible] Quam conjecturam ſi contuleris cum iis, quæ ex Euſtathio jam allegavimus, pedibus ibis in noſtram ſententiam.

4 Οἵ τε Λάαν [illegible] Apud Stephanum in [illegible] vox in penultima notatur. Et ut verum fatear, dubitant Grammatici, in qua ſedem accentus ſit reponendus. Euſtathius ad Iliad. B [illegible]

5 Χαττηνίας πόλις.] Ex loco Polybii, cujus verba in [illegible] ex libro XIII a Stephano adducuntur, liquet eam eſſe tertiam Gerrhæorum regionem ad mare rubrum. Verum hinc dubium peſſet oriri, utrum Labæ [illegible], an vero Arabiæ ſint aſſignandæ [illegible] Stephanus [illegible] Si itaque Labæ & [illegible] ejuſdem ſint regionis, certum eſt, [illegible] inter mediterraneas Arabiæ [illegible] Ptolemæo lib. VI. c. VII [illegible]

6 Τῆς Γερραίων ἐστὶ χώρα.] Forſitan legendum: Τρίτη τῶν Γερραίων ἐστὶ χώρα. Vide Stephan. in Χαττηνία.

A ΛΑΒΙΝΙΟΝ, πόλις Ἰταλίας, Αἰνείου κτίσμα. Ἰόβας ἐν πρώτῳ. ἀπὸ τῆς τοῦ βασιλέως θυγατρὸς Λαβινίας. [7] τὸ ἐθνικὸν, Λαβινιάτης. λέγονται καὶ Λαβινῖται.

LABINIUM, urbs Italiæ ab Ænea condita; de qua Jobas libro I. Nomen habet a Labinia regis filia. Gentile, Labiniates. Appellantur quoque Labinitæ.

B ΛΑΒΡΑΝΔΑ, κώμη Καρίας· Στράβων τεσσαρεσκαιδεκάτῃ. τὸ ἐθνικὸν, Λαβρανδηνὸς, καὶ Λαβράνδιος, καὶ [8] Λαβρανδεύς.

LABRANDA, vicus Cariæ, de quo Strabo libro XIV. Gentile, Labrandenus, & Labrandius, & Labrandensis.

C ΛΑΓΑΡΙΑ, [9] φρούριον Ἰταλίας, πλησίον Θουρίων, τοῦ Ἐπειοῦ καὶ Φωκέων κτίσμα, ὡς Στράβων. ὁ πολίτης, Λαγαρίτανός· ὅθεν καὶ Λαγαριτανὸς οἶνος.

LAGARIA, castellum Italiæ prope Thurios, ab Epeo & Phocensibus conditum, uti Strabo perhibet. Civis, Lagaritanus: unde & vinum Lagaritanum.

D ΛΑΓΙΝΙΑ, [10] πολίχνιον Καρίας. Ἀπολλόδωρος Καρικῶν ἑκκαιδεκάτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Λαγιναῖος, καὶ Λαγινίτης, καὶ [11] θηλυκῶς Λαγινῖτις. ἔστι καὶ Λαγίνια Βιθυνίας.

LAGINIA, oppidulum Cariæ, de quo Apollodorus lib. XVI Caricorum. Gentile Laginæus & Laginita, & genere fœminino Laginitis. Est quoque Bithyniæ Laginia.

ΛΑΓΟΥΣΑ, νῆσος περὶ Κρήτην· [12] Στράβων δεκάτῃ. τὸ ἐθνικὸν, Λαγουσαῖος, ἢ Λαγούσιος.

LAGUSA, insula circa Cretam, de qua Strabo lib. decimo. Gentile, Lagusæus, sive Lagusius.

E ΛΑΔΕΣΤΑ, ἢ Λάδεστον, μία τῶν Λιβυρνίδων νήσων. Θεόπομπος κά Φιλιππικῶν. τὸ ἐθνικὸν Λαδεστανὸς, ὡς τῆς Αὐγούστας Αὐγουστανός.

LADESTA, sive Ladestum, una ex insulis Libyrnidum, de qua Theopompus libro XXI Philippicorum. Gentile, Ladestanus, uti ab Augusta Augustanus.

F ΛΑΔΕΨΟΙ, καὶ Τρανίψοι, ἔθνη Βιθυνῶν. Θεόπομπος ὀγδόῳ Ἑλληνικῶν.

LADEPSI, & Tranipsi, gentes Bithyniæ, de quibus Theopompus lib. VIII Hellenicorum.

ΛΑΔΗ, [13] νῆσος Αἰολίδος. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. τὸ ἐθνικὸν, Λαδαῖος.

LADE, Insula Æolidis, de qua Hecatæus in Asia. Gentile, Ladæus.

ΛΑ- LA-

[7] Τὸ ἐθνικὸν, Λαβινιάτης λέγονται καὶ Λαβινῖται.] In MSS & vulgaris codicibus mendam extitisse, evidentissimum est, legebatur enim: τὸ ἐθνικὸν, Λαβινιάτης. Λέγονται καὶ Λαβινιᾶται. Salmasius in margine sui Stephani emendavit, quemadmodum nos ex... curavimus. Cluverius emendandum censet. τὸ ἐθνικὸν, Λαβινιάτης λέγονται καὶ Λαβινιᾶται. Salmasii Λαβινιᾶται, ut verum fatear, & Cluverii Λαβινιάτας in antiquorum scriptis nondum comperi: sed Λαβινιάτας sive Λαβινιάτας, sunt Dionysii Halicarnassei Λαουινιᾶται, eo enim gentili utitur lib. I. Καὶ αὐτὸν οἱ Λαουινιᾶται τοῖς χαλκοῖς ... φυλάττοντες, [illegible]. Latino ore appellantur LAVINIENSES. Varro lib. II cap. IV Rer. Rust. *Parere tot oportet porcos, quot mammas habeat: si minus pariat, fructuariam idoneam non esse: si plures pariat, esse portentum, in quo ... fuisse scribitur, quod sus Æneæ Lavinii XXX porcos peperit albos: itaque quod portenderit, factum XXX annis, ut LAVINIENSES condiderint oppidum Albam.*

[8] Λαβρανδεύς.] Si vel nomen non sit corruptum (uti satis ... appareat, ex ... Strabonis a Stephano adducto, & Herodoto præterea lib. V, ubi etiam Λαβράνδα ... gentili non est ambigendum. ... igitur ... in ... Qu. ... Gr. Λαβρανδεύς, ita enim ille: Διὰ τὸ τοῦ Λαβρανδέως Διὸς ... Κάρια τὸ ἄγαλμα ... ὅτι δ' ἐκεῖ ἔστιν ... ... Et eadem lectione sequitur. Καὶ Λαβράνδεα ... Uti utroque ... Lactantii ... corruptum occurrit apud Lactantium lib. I de Falsa Relig. *Sic constituta sunt templa Jovi Atabyrio, Jovi Labradeo. Atabyrius enim & Labradeus hospites ejus, atque adjutores in*

bello fuerunt. Sed uti jam monui, etiam heic τὸ N adjiciendum est.

[9] Φρούριον Ἰταλίας.] In omnibus libris MSS & vulgatis legitur Σικελίας, quod vitium si non Stephani, saltem librariorum oscitantiæ est imputandum. nam tota hæc lectio ex Strabone est contracta, ubi lib. VI sic legitur: Μετὰ δὲ Θουρίους Λαγαρία φρούριον, Ἐπειοῦ καὶ Φωκαέων κτίσμα, ὅθεν ὁ Λαγαριτανὸς οἶνος, γλυκὺς καὶ ἁπαλός. De nomine & situ plura apud Cluverium lib. IV Ital. antiq.

[10] Λαγινία, πολίχνιον Καρίας.] Straboni dicitur τὰ Λάγινα lib. XIV. Μέγα δ' ἐστὶν Λάγινα ... Ego tamen censeo ex hoc Stephani loco, & alio in Στρατονίκεια, apud Strabonem debere corrigi Λαγινίας.

[11] Καὶ θηλυκῶς Λαγινῖτις.] Ex cod. Voss. illud θηλυκῶς, quod ab editis aberat, revocavimus. Idem illud gentile fœm. occurrit in Στρατονίκεια. Ναὸς ... Καρίας, τῆς θεᾶς Λαγινίτιδος ... Ita legendum pro Λαγινίτου, quod tunc temporis admonere obliti sumus.

[12] Στράβων δεκάτῃ.] Hæc sunt ejus verba. Ἀπὸ δὲ τῆς ... Σ... καὶ Λαγοῦσα. Censet Eustathius plures hoc nomine insulas extitisse, ita enim ille ad Iliad. B: Καὶ ... Λαγοῦσσα, ... Igitur a copia leporum hæc insula nomen sortita est.

[13] Νῆσος Αἰολίδος.] Lade proprie erat Ioniæ insula, Mileto prætenta, teste Arriano lib. I de Exp. Alex. Mag. Gentile nomen in nummis est Λαδίος, non Λαδαῖος, quod habet noster. utrumque tamen regionis

ΛΑΔΙΣΑΚΙΤΗΣ, κόλπος ἐν τῇ Περσικῇ θαλάσσῃ. Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ αὐτοῦ. A

ΛΑΕΙΑ, πόλις Καρίας. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. ὁ πολίτης, Λαΐτης, ὡς [14] Παυσανίας φησὶ πέμπτῳ. B

ΛΑΕΡΤΗΣ, [15] Κιλικίας χωρίον. Στράβων ιδ΄. Ἀλέξανδρος δὲ, καὶ ὄρος καὶ πόλιν φησί. τὸ ἐθνικὸν, Λαερτῖνος. ἄμεινον δὲ Λαέρτιος.

C ΛΑΖΟΙ, Σκυθικὸν ἔθνος. [16] ἔστι δὲ χωρίον ἐν Πόντῳ παλαιὰ Λαζική, ὡς Ἀρριανός.

ΛΑΙΝΟΙ, ἔθνος Παιονικόν. [17] Θουκυδίδης δευτέρᾳ.

D ΛΑΙΣΤΡΥΓΟΝΕΣ, πρῶτοι μετὰ Κυκλώπων οἰκήσαντες Σικελίαν. Θουκυδίδης ϛ΄. λέγεται καὶ Λαιστρυγονὶς, [18] καὶ Λαιστρυγόνιος, οὐδετέρως καὶ θηλυκῶς.

E ΛΑΚΕΔΑΙΜΩΝ, πόλις ἐνδοξοτάτη τῶν ἐν Πελοποννήσῳ. ἡ Σπάρτη πρότερον, ἀπὸ Σπάρτου τοῦ Ἀμύκλαντος, τοῦ Λέλεγος, τοῦ Σπάρτου. ἢ διὰ τὸ τοὺς πρώτους συνοικίσαντας τὴν πόλιν Λέλεγας διεσπαρμένους [19] εἰς ταὐτὸ συνελθεῖν, καὶ μίαν οἴκησιν ποιήσασθαι. F Λακεδαίμονα δὲ, οἱ μὲν ἀπὸ Λακεδαίμονος. ἢ ὅτι μετὰ τὴν [20] τῶν Ἡρακλειδῶν κάθοδον συνελθόντες κλήρῳ διανεμάσθαι τὴν χώραν, καὶ τὸν λαχόντα πρῶτον ταύτην λαβεῖν, [21] καὶ Λαχεδαίμονα, ἢ Λαβεδαίμονα G καλεῖσθαι. διὰ τὸ ἀγαθῷ δαίμονι, τουτέστι τύχῃ, ταύτην εἰληφέναι ὁ λαβὼν, ἢ ἔλαχεν ὁ λαχών. καὶ τροπῇ τοῦ β, ἢ τοῦ χ εἰς κ, Λακεδαί-

LADISACITES, ſinus in Perſico mari, cujus meminit Marcianus in ejus periplo.

LAEA, oppidum Cariæ, de qua Hecatæus in Aſia. Oppidanus, Laïtes, uti Pauſanias lib. quinto perhibet.

LAERTES, caſtellum Ciliciæ, de quo Strabo lib. XIV. Alexander vero & montem & urbem eſſe inquit. Gentile, Laertinus, ſed melius eſt Laertius.

LAZI, Scytharum gens. Eſt quoque regiuncula in Ponto, quæ antiqua Lazice ab Arriano appellatur.

LAENI, gens Pæonica, de qua Thucydides libro ſecundo.

LÆSTRYGONES, primi cum Cyclopibus Siciliam incoluere, teſte Thucydide libro VI. Dicitur quoque Læſtrygonis, & Læſtrygonius genere neutro & fœminino.

LACEDAEMON, urbs celeberrima in Peloponneſo, quæ prius Sparta appellata fuit a Sparta Amyclantis filio, filii Lelegis, filii Sparti. Vel quod primi urbem incoluere Leleges, qui prius diſperſi in eundem convenerint locum, atque unam habitationis ſedem fecerint. Lacedæmonem vero alii vocatam volunt a Lacedæmone: vel quod poſt Heraclidarum reditum inter ſe convenerint, regionem ſorte dividere: qui igitur primus ſortem jecit, hanc accepit, & Lachedæmonem (ex λαχεῖν & δαίμων) ſive Labedæmonem (ex λαβεῖν & δαίμων) appellavit; quia numine propitio, id eſt fortuna, eam acceperat, vel ſortitus fuerat: unde β ſive χ mutato in κ, factum eſt Lace-

prius [illegible] CL. Salm[illegible] ex [illegible] ΛΑΔΕΥΣ.

[14] Παυσανίας [illegible] A vulg[illegible] abeſt [illegible] quod [illegible] compendio [illegible] ſcriptum erat in Voſſiano [illegible]

[15] [illegible]] Quamquam apud Strab. lib. XIV [illegible]

[illegible]

[17] [illegible]] In Th[illegible]

[illegible] Xylandriana [illegible]

[illegible] Germanam lectionem ex MSS & prioribus editionibus revocavimus.

[19] Εἰς ταὐτὸ] Sic [illegible] ex Euſtath. pro [illegible] Ita enim ille ad [illegible]

[20] [illegible]] In omnibus [illegible]

[21] [illegible]] [illegible]

κεδαίμων. ἔστι καὶ ἑτέρα Λακεδαίμων, [22] Κύπρου μεσόγειος. ὁ πολίτης, Λακεδαιμόνιος. καὶ κτητικὸν, Λακεδαιμονικός. λέγεται καὶ [23] κατὰ συγκοπὴν Λάκων, ὡς Ἀπολλόδωρός φησιν, ὡς τοῦ Κυδωνιάται οἱ Κύδωνες. ἔοικε δὲ πρωτότυπον εἶναι, καὶ οὐ συγκοπή. τινὲς δὲ τὸ Λάκων ὑποκοριστικῶς φασιν, οὗ τὸ θηλυκὸν Λάκαινα, καὶ κτητικὸν Λακωνικός. καὶ Λακωνικὴ τὸ θηλυκὸν, [24] εἶδος ὑποδήματος. ἔστι καὶ [25] ὄρχησις Λακωνική, ὡς ἐν τῷ περὶ Μαντινείας εἴρηται. εἰσὶ καὶ [26] μάστιγες Λακωνικαί. ἔστι καὶ [27] εἶδος κλειδὸς Λακωνικῆς. καὶ οὐδέτερον τὸ Λακωνικὸν σιδήριον· στομώματα γὰρ τὸ μὲν Χαλυβδικὸν, τὸ δὲ Σινωπικὸν, τὸ δὲ Λύδιον, τὸ δὲ Λακωνικόν. καὶ ὅτι Σινωπικὸν καὶ Χαλυβδικὸν εἰς τὰ τεκτονικά· τὸ δὲ Λακωνικὸν εἰς ῥίνας, καὶ σιδηροτρύπανα, καὶ [28] χαρακτῆρας, καὶ εἰς τὰ λιθουργικά· τὸ δὲ Λύδιον, καὶ αὐτὸ εἰς ῥίνας, καὶ μαχαίρας, καὶ ξυρὰ, καὶ ξυστῆρας, ὡς φησι Δαΐμαχος ἐν Πολιορκητικοῖς ὑπομνήμασι λε΄. καὶ [29] Λακωνίζω, [30] καὶ Λακωνιστής. λέγεται καὶ Λακεδαιμονιάζω, ὡς Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίοις. λέγεται καὶ Λακεδαιμονάδε ἐπίρρημα.

[31] ΛΑΚΕΡΕΙΑ, πόλις Μαγνησίας· Ἑλλάνικος Δευκαλιωνείας πρώτῳ· ἔστι καὶ

Lacedæmon. Eſt quoque alia Lacedæmon in Cypri mediterraneis. Civis, Lacedæmonius, & poſſeſſivum Lacedæmoniacus. Dicitur etiam per ſyncopen *Lacôn*, teſte Apollodoro, uti a Cydoniatæ fit Cydones. Videtur vero primitivum eſſe, & non ſyncope. Aliqui tradunt, illud *Lacôn* diminutivum eſſe, cujus fœmininum Lacæna, & poſſeſſivum Laconicus. Appellatur etiam Laconice genere fœmin. quoddam calceamenti genus. Eſt quoque ſaltatio quædam Laconice, uti dicetur, ubi de Mantinea agimus. Sunt etiam flagella Laconica. Eſt præterea genus clavis Laconicæ. Hinc fit neutrum, ut ferramentum Laconicum: chalybis enim genus aliud eſt Chalybdicum, aliud Sinopicum, aliud Lydium, aliud Laconicum. Sinopicum autem & Chalybdicum ad fabrilia adhibetur: Laconicum ad limas, & terebella, & characteres, & ferramenta lapidaria. Lydium autem & ipſum ad limas, & gladios, & novaculas & ſcalpella, uti perhibet Daimachus in commentariis Poliorceticis lib. xxxv. Hinc verbum *Laconizo*, & *Laconiſta*. Dicitur quoque *Lacedæmonizo*, quo utitur Ariſtophanes in Babyloniis. Hinc & adverbium ad urbem *Lacedæmonem* denotans.

LACERIA, urbs Magneſiæ, de qua Hellanicus libro 1 Deucalioneæ. Eſt quoque alia

Ἀμύκλας οὖ δύο συνθέμενοι κλῆρον διαιρήσαντες τὴν χώραν Ἡρακλεῖδαι, ἐποιήσαντο οὕτω. καὶ ὁ λαχὼν πρῶτος, λαβὼν ταύτην, ἐκάλεσεν ἀπὸ τοῦ προγόνου. ἔξω Λακεδαίμων, διότι ἀγαθῇ δαίμονι, τουτέστι τύχῃ ταύτην ἔλαβεν ὁ λαβὼν, ἢ ἔλαχεν ὁ λαχὼν καὶ τροπῇ τοῦ β΄, ὁ τοῦ χ΄ εἰς κ΄, Λακεδαίμων. Nunquam ego hæc verba auctori addidiſſem, niſi ipſe Euſtathius palam in ſequentibus profiteretur, ſe hunc de Lacedæmone commentarium ἐκ τοῦ τὰ Ἐθνικὰ γεγραφότος confeciſſe.

[22] Κύπρου μεσόγειος.] Idem perhibet Euſtathius ex nullo alio quam ex Stephano noſtro, ita enim ille circa ſupra allegata verba: Ἔστι δὲ καὶ Κυπρία Λακεδαίμων.

[23] Κατὰ συγκοπὴν Λάκων] Et hæc tranſcripſit idem Archiepiſcopus ex noſtro, ſic enim ille: Τὸ ἐθνικὸν, Λακεδαιμόνιος, καὶ συγκοπῇ Λάκων, ὡς καὶ τοῦ Κυδωνιάται συγκοπέντος τὸ Κύδωνες ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ. τοῦτο δὲ τοῖς ἀκριβεστέροις οὐκ ἀρέσκει. τινὲς δὲ ὑποκοριστικὸν εἶναί φασι, Λάκων, οὗ θηλυκὸν Λάκαινα, καὶ κτητικὸν, Λακωνικός.

[24] Εἶδος ὑποδήματος.] Calceorum Laconicorum deſcriptio petenda ex Meurſii Miſcell. Laconicis lib. 1. cap. xviii.

[25] Ὄρχησις Λακωνική.] Apud Lacedæmonios varias ſaltationes in uſu fuiſſe, idem docet Meurſius lib. II cap. 21 in Miſ. Lac.

[26] Μάστιγες Λακωνικαί.] Loquitur de flagellis, quibus Lacæna juventus utebatur feſto diamaſtigoſeos. Seneca de Provid cap. iv. *Ipſi illos patres adhortantur, ut ictus flagellorum fortiter perferant.* Tertull. ad Martyres cap. iv: *In quo ſacro ante aram nobiles quinque adoleſcentes flagellis affliguntur, aſtantibus parentibus & propinquis, & uti perſeverent adhortantibus.* De hoc feſto, quo Lacedæmonii flagellis certabant, agit idem Meurſius lib. II Gr. Feriat.

[27] Εἶδος κλειδὸς Λακωνικῆς.] Inſignis harum clavium deſcriptio legitur apud Ariſtoph. in Sacra Cereris celebrantibus:

- - οἱ γὰρ ἄνδρες ἤδη κλειδία
Φοροῦσι κρυπτὰ καὶ κακοηθέστατα,
Λακωνικ' ἄττα, τρεῖς ἔχοντα γομφίους.

Quiritantur hoc loco mulieres uſum Laconicarum clavium, quas viri tum geſtabant, multum ſibi & furtis ſuis incommodare. Cum enim [illegible] ſolerent de facili cellaria & apothecas viris inſciis aperire, & inde quæ vellent depromere, hoc ſibi nunc non licere, propter illas claves Laconicas, quæ fraudibus minus obnoxiæ eſſent, quam cæteræ communes βαλανάγραι. Vide Salmaſium ad Sol pag. 928.

[28] Χαρακτῆρας] Scripſit Salmaſius in ora ſui libri ad hanc vocem: χαρακτῆρας hic vocat, quæ Latine *cœla* vocamus, quod alibi non memini legere.

[29] Λακωνίζω] Notum eſt, quid hujuſmodi verba ſignificent hoc modo formata. In uſu eſt apud Xenoph. lib vi Hellenicor. Καὶ ἐν ἑκάστῃ πόλει οἱ μὲν λακωνίζουσι, οἱ δὲ ἀττικίζουσι. Sed etiam inter voces obſcœnas numeratur Suidas: Λακωνίζειν, παιδικοῖς χρῆσθαι. Heſychius in Κυσολάκων. τὸ τοῖς παιδικοῖς χρῆσθαι, λακωνίζειν ἔλεγον. Philoſtratus in quadam epiſt. Μὴ λακώνιζε, ὦ γύναι· μηδὲ μιμοῦ τὸν Λυκοῦργον.

[30] Καὶ Λακωνιστής.] Laconiſta erat qui in quadratis choris canebat, teſte Athenæo lib. iv: Οἱ δὲ λυσῳδοὶ Λακωνισταὶ, φησὶν ὁ Τίμαιος, ἐν τετραγώνοις χοροῖς ᾖδον.

[31] Λακέρεια, πόλ. Μαγ.] Agnoſcit noſter oppidum hoc nomine in voce Ἔρμιον, ſed ſitum non addit. Videſis quæ ibi à nobis ſunt annotata.

τῆς [32] Ἰταλίας ἄλλη. τὸ ἐθνικὸν, Λακερεῦς, A καὶ Λακέρεια τὸ θηλυκὸν, ὁμοφώνως τῷ πρωτοτύπῳ.

ΛΑΚΙΑΔΑΙ, [33] δῆμος τῆς Οἰνηΐδος φυλῆς. ὁ δημότης, Λακιάδης. ἀναγράφεται ὁ δῆμος, B Λακία· καὶ ὁ δημότης, Λακιεύς. τὰ τοπικὰ, ἐκ τῆς γενικῆς τῶν πληθυντικῶν μετὰ τῶν προθέσεων.

ΛΑΚΙΝΙΟΝ, ὄρος Κρότωνος. Λυκόφρων, C

— Καὶ Λακινίους μυχούς.

τὸ ἐθνικὸν, Λακίνιος. καὶ τὸ κύριον τοῦ ἥρωος, ἀφ' οὗ τὸ ὄρος. τὸ θηλυκὸν Λακινιάς. καὶ ἡ χώρα Λακινία, ὡς Κυδωνία. καὶ τὸ ἐθνικὸν, Λακινιάτης.

D ΛΑΚΜΩΝ, ἄκρα τοῦ Πίνδου ὄρους, ἐξ ἧς ὁ Ἴναχος καὶ Αἴας ῥεῖ ποταμὸς, [34] ὡς Ἑκαταῖος ἐν πρώτῳ. ἔστι δὲ παρώνυμον, ὡς ἀπὸ τοῦ Λάκμωνος. [35] τὸ τοπικὸν, Λακμώνιος. E

ΛΑΛΙΣΑΝΔΑ, πόλις Ἰσαυρικὴ, ὡς Καπίτων Ἰσαυρικῶν πρώτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Λαλισανδεύς. [36] οἱ δὲ νῦν, Δαλίσανδα ταύτην φασὶ, καὶ Δαλισανδιώτας.

ΛΑΜΙΑ, πόλις Θετταλίας τῶν Μηλιέων, F [37] ὡς Πολύβιος. οἱ μὲν ἀπὸ [38] Λάμου τοῦ Ἡρακλέους φασίν. οἱ δὲ ἀπὸ Λαμίας γυναικὸς, ἡ ἐβασίλευσε Τραχινίων. ἐν ᾗ καὶ [39] Λαμιακὸς πόλεμος. ἔστι καὶ ἄλλη Κιλικίας. τὸ ἐθνικὸν Λαμιεὺς, καὶ Λαμιώτης. G

ΛΑ-

alia Italiæ. Gentile, Lacereenſis, & Laceria fœmininum, quod cum primitivo convenit.

LACIADÆ, populus Oeneïdis tribus. Popularis, Laciades. Populus quoque appellatur Lacia, & popularis Lacienſis. Localia formantur ex genitivo plurali cum præpoſitionibus.

LACINIUM, mons Crotonis, de quo Lycophron:

— *Et Lacinios receſſus.*

Gentile, Lacinius, quo nomine etiam gaudebat heros, unde monti nomen. Fœmininum Lacinias. Et regio Lacinia, uti Cydonia. Gentile Laciniates.

LACMON, cacumen montis Pindi, ex quo Inachus & Æas fluvius defluunt, auctore Hecatæo libro I. Eſt vero denominativum, quaſi a genitivo Lacmonis. Locale, Lacmonius.

LALISANDA, urbs Iſaurica, de qua Capito Iſauricorum primo. Gentile. Laliſandenſis. Nunc autem hanc Daliſanda vocant, & incolas Daliſandeotas.

LAMIA, urbs Theſſaliæ Melienſium; de qua Polybius. Alii a Lamo Herculis filio, alii vero a Lamia muliere, quæ Trachiniis imperavit, ſic appellatam cenſent. Hinc bellum Lamiacum. Eſt quoque alia Ciliciæ. Gentile, Lamienſes & Lamiotæ.

LA-

[32] Ἰταλίας ἄλλη.] Si mei arbitrii res foret, corrigerem Θετταλίας ἄλλη: nam Italicam Laceriam geographi non agnoſcunt: Theſſalica vero pluribus ſcriptoribus in ore eſt. Pindarus Pyth. od. III:

Ἐς Λακέρειαν.

Ex Scholiaſta ad hunc locum liquet, Laceriam ad Bœbeidem lacum ſitam fuiſſe, ita enim ille: ἡ δὲ Βοιβιὰς λίμνη παράκειται τῇ Λακερείᾳ. Et Apollon. Rhod. lib IV ad flumen Amyrum, ſeſe in prædictum lacum exonerans, collocat

- - Τὸν ἐν λιπαρῇ Λακερείῃ
Δῖα Κορωνὶς ἔτικτεν ἐπὶ προχοῇς Ἀμύροιο.

Etymologici Mag. Auctor id urbis nomen compoſitum cenſet, παρὰ τὸ λᾶ, καὶ τὸ ῥέω. Λακέρεια (male ibi hodie legitur Λακαίρεια) ὄνομα πόλεως· παρὰ τὸ λᾶ, καὶ ῥεῖν, οἱονεὶ ὑπὸ μεγάλοις ἐπιῤῥεομένη.

[33] Λακιάδαι, δῆμος τῆς Οἰν.] Lacidas habet Pauſ in Atticis. Suidas Πλακιάδας appellat, ſed eum in depravatum cujuſdam auctoris codicem incidiſſe cenſeo: Πλακιάδαι, δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἔνθα ῥαφανίδες μεγάλαι γίνονται. Quod an Meurſius obſervaverit neſcio, cum ejus de Demis Atticis libellum ad manum non habeam

[34] Ὡς Ἑκαταῖος ἐν πρώτῳ.] Ex eodem Hecatæi loco Strabo τὸν Λάκμον, non vero vocem in ων terminatam citavit, ita enim ille lib. VI: Βέλτιον δ' Ἑκαταῖος, ὅς φησι τὸν ἐν τοῖς Ἀμφιλόχοις Ἴναχον, ἐκ τοῦ Λάκμου ῥέοντα, ἐξ οὗ καὶ ὁ Αἴας ῥεῖ, ἕτερον εἶναι τοῦ Ἀργολικοῦ.

[35] Τὸ τοπικὸν, Λακμώνιος.] Lacmonius Lycophroni dicitur Æas fluvius, quia ex Lacmo originem ducit:

Ἔνθα [illegible] λυπρὸν ὄψονται βίον
Λακμώνιον πίνοντες Αἴαντος ῥοάς.

[36] Οἱ δὲ νῦν, Δαλίσανδα ταύτην φασὶ, καὶ Δαλισανδιώτας.] Non dubito, quin hoc loco vitium irrepſerit, corrigit Salmaſius, non bene ut mihi videtur, Δαλισανδεῖς ταύτην φασὶ, καὶ Δαλισανδιώτας. Ego puto olim ſcripſiſſe Stephanum: Οἱ δὲ νῦν, Δαλίσανδον ταύτην φασὶ, καὶ Δαλισανδιώτας. Daliſandus enim appellatur a Conſtantino Porphyrog lib. I Them. XIII, & in Concil. Chalcedonenſi Act. VI. Gentile autem Δαλισανδιώτης eodem modo formatur, uti a Μαλλὸς, Μαλλώτης, Γέρβος, Γερβώτης, quæ forma Ciliciæ & Iſauriæ incolis eſt uſitatiſſima. Vide etiam in Κασταλία.

[37] Ὡς Πολύβιος.] Voculam ὡς ex Voſſiano adjecimus. Lamiæ meminit Polybius lib. IX, uti liquet ex ejuſdem libri excerptis: Οὐδεὶς γάρ ἐστι τῶν ὄντων οὕτως ἀπράγμων, ὃς οὐχὶ πέπυσται πῶς Ἀντίπατρος μὲν ἐν τῇ περὶ Λαμίαν μάχῃ νικήσας τοὺς Ἕλληνας. Urbem Phaleram vicinam habebat, uti liquet ex noſtro in illa voce.

[38] Λάμου] Sic correximus pro Λαμίου, quod eſt in omnibus libris. Lamus enim appellabatur hic Herculis & Omphalæ filius. Vide Steph. in Βάργασα, & noſtra ad illam ſectionem commentaria.

[39] Λαμιακὸς πόλεμος.] Ab urbe Lamia bellum Lamiacum nomen habere, teſtis eſt Strabo lib. IX: Ἐν δ' [illegible]

αὐτοῖς

ΛΑΜΗΤΙ͂ΝΟΙ, πόλις, ἀπὸ Λαμήτου ποταμοῦ [40] πρὸς Κρότωνι· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. ἐν δὲ Λάμητος ποταμὸς, ἐν δὲ Λαμητῖνοι. ὁ πολίτης, Λαμητῖνος.

ΛΑ'ΜΟΣ, [41] ποταμὸς Κιλικίας· καὶ ἡ παρ' αὐτὸν χώρα Λαμουσία, ὡς Ἀλέξανδρος ὁ πολυίστωρ ἐν πρώτῳ Λυκιακῶν. τὸ ἐθνικὸν, Λαμούσιος.

ΛΑ'ΜΠΕΙΑ, [42] ὄρος Ἀρκαδίας· Παρθένιος Ἀνθίππῃ. τὸ ἐθνικὸν δύναται [43] καὶ Λαμπειάτης, καὶ δίχα τοῦ ι.

ΛΑΜΠΕ'ΤΕΙΑ, [44] πόλις Βρεττίας· Πολύβιος τρισκαιδεκάτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Λαμπετιάτης, ἢ Λαμπετιανὸς τῷ ἐπιχωρίῳ τύπῳ· Λαμπετινος γὰρ οὐ δύναται εἶναι, διὰ τὴν παράληξιν τῆς διφθόγγου.

ΛΑΜΠΕ'ΤΕΙΟΝ, σῆμα ἐν Λέσβῳ, ἀπὸ Λαμπέτου, τοῦ Ἴρου.

ΛΑ'ΜΠΗ, πόλις Κρήτης, Ἀγαμέμνονος κτίσμα, ἀπὸ Λάμπου τοῦ Ταῤῥαίου. [45] τὸ ἐθνικὸν, Λαμπαῖος· Κλαύδιος δὲ Ἰούλιος Λαμπίας αὐτοὺς φησίν. ἔστι καὶ δευτέρα τῆς Ἀκαρνανίας. καὶ τρίτη τῆς Ἀργολίδος, ὡς Φίλων. Ξενίων δὲ ἐν [46] Κρητικοῖς, [47] διὰ δύο ππ γράφει τὴν πόλιν τὴν Κρητικὴν

A LAMETINI, urbs a Lameto fluvio, juxta Crotonem, nomen habens, auctore Hecatæo in Europa. Erat vero Lametus fluvius, erant & Lametini. Civis Lametinus.

B LAMUS, fluvius Ciliciæ, cujus adjacens regio Lamuſia appellatur, teſte Alexandro Polyhiſtore libro 1 Lyciacorum. Gentile, Lamuſius.

C LAMPEA, mons Arcadiæ, de quo Parthenius in Anthippe. Gentile poteſt eſſe Lampeates, & ſine jota.

D LAMPETIA, urbs Brutiæ, de qua Polybius libro XIII. Gentile, Lampetiates, vel Lampetianus vernacula regionis forma. Lampetinus vero dici nequit, quia in penultima habet diphthongum.

LAMPETIUM, ſepulchrum in Leſbo, quod a Lampeto Iri filio nomen habet.

E LAMPE, urbs Cretæ ab Agamemnone condita, ſed quæ à Lampo Tarrhæi filio nomen habet. Claudius Julius Lampeas eos vocat. Secunda Acarnaniæ, & tertia Argolidis, uti Philo teſtatur. Xenio vero in Creticis, nomen urbis Creticæ per duplex P ſcribit, & per du-

F

αὐτοῖς Θήβας τὰς Φθιώτιδας, Ἐχῖνον, Λαμίαν, περὶ ἣν ὁ Λαμιακὸς συνέστη πόλεμος, Μακεδόσι καὶ Ἀντιπάτρῳ πρὸς Ἀθηναίους.

[40] Πρὸς Κρότωνι.] In vulgatis libris tota hæc ſectio mirum in modum corrupta conſpicitur: Λαμητῖνοι, πόλις ἀπὸ Λαμήτου ποταμοῦ πρὸς Κρότωνι. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ· ἐν δὲ Λάμητος ποταμοῦ, Λαμητῖνοι. Emendationem hujus loci, quam in contextum recepimus, Incomparabili Viro J Voſſio debemus, cujus verba ex obſervationibus ad Melam, verum hujus urbis ſitum ob oculus ponentia, hic tranſcribam. *Oppidum Lametum ſitum fuit in anguſtiſſimo illo Italiæ iſthmo, quem Scylaceus & Hipponiates ſinus efficiunt, haud procul a fontibus Lameti fluminis. Hodie Maida vocatur, corrupto procul dubio nomine ex Lamatia, extrita priore ſyllaba, quod & ipſum in adſiti fluminis vocabulo factum eſt, quem Matum vel Amatum vocant pro Lametum. Quia vero hoc oppidum ſitum eſt in medio fere iſthmi iſtius, procul a mari, ideo factum eſt, ut aliqui ad ſinum Scylaceum illud collocarint. Reprehendunt viri eruditi hunc Stephani locum, ſed ipſi falluntur, cum hoc oppidum in ipſo littore ſinus Hipponiatis collocant, hodieque S. Euphemia appellari credunt.*

[41] Λάμος, ποτ. Κιλικίας.] In margine ſui libri Salmaſius Λαμοῦς emendare nititur, quia in ſequentibus legitur Λαμουσία. Verum illa derivari queunt a genitivo Λαμοῦ, uti aliis in locis aliquando fit. Λάμος hic fluvius etiam Ptolemæo dicitur lib. V cap. VI. Κώρυκος, Σεβαστὴ, Λάμου ποτ. ἐκβολαί, Πομπηιούπολις ἡ καὶ Σόλοι.

[42] Λάμπεια, ὄρος Ἀρκαδ.] In omnibus libris MSS & vulgatis peſſimo errore Λαμψία legebatur, quem primus omnium correxit Caſaubonus in comment. ad Strab. Vidit quoque Salmaſius, & in margine ſui Stephani emendavit. Mons eſt Arcadiæ ex quo fluit Erymanthus teſte Pauſan. in Arcad Ἔχει δὲ τὰς πηγὰς ὁ Ἐρύμανθος ἐν ὄρει Λαμπείᾳ. τὸ δὲ ὄρος τοῦτο ἱερὸν εἶναι Πανὸς λέγεται. Scholiaſtes ad lib. 1 Apoll. Rhodii: Λάμπεια ὄρος Ἀρκαδίας, ἀφ' οὗ καὶ ποταμὸς ῥεῖ Ἐρύμανθος.

[43] Καὶ Λαμπειάτης, καὶ δίχα τοῦ ι.] Exhibebant omnes editi male: τὸ ἐθνικὸν δύναται καὶ Λαμπεάτης, δίχα τοῦ ι. Ex veſtigiis antiquorum codicum in quibus legebatur, τὸ ἐθνικὸν δύναται ε Λαμπειάτης, καὶ δίχα τοῦ ι, nos veram germanamque lectionem repoſuimus.

[44] Λαμπετεία, πόλις Βρεττίας.] Cluverius lib. IV Antiq. Ital. multis probare nititur Lampetiam & Lametiam unum idemque oppidum fuiſſe. Sed egregie J Voſſius vir maximus demonſtrat in ſuis ad Mel. obſerv. *Lampetiam* multum differre a *Lameto* vel *Lametia*. Hæc de qua nunc agit Stephanus hodie *Mantia* dicitur. A Latinis *Clampetia* vocatur, addita tertia litera initiali, ut in multis aliis vocabulis, cum Græci Λαμπέτειαν illam appellarint. Lycophroni vero eſt Λάμπεια, Poetice pro Λαμπετία. Male vulgo Λαμπέτης. Quod autem Cluverius Lametum & Lampetiam eandem exiſtimet, in eo valde fallitur. Lametum ſitum erat ad flumen ejuſdem nominis, aliquot millibus a mari, ad pedem Apennini. In Clampetiæ vero ſive Lampetiæ ſitu omnes conveniunt, ut ſit Mantia, ſive Amantia hodierna. Si enim Λάμπεια & Λάμητος idem fuiſſet Lycophroni, non diverſa uſus fuiſſet appellatione. Quod autem Lampetiam collocet in extimo cornu Hipponii montis, hoc ideo eſt, quoniam ſinus Hipponiates pertingit uſque ad Clampetiam. itaque mons Hipponius accipitur pro monte ſinus Hipponiatæ. Clampetia vero ſita eſt in loco arduo, & quaſi in extimo ſinus Hipponiatæ cornu.

[45] Τὸ ἐθνικὸν, Λαμπαῖος.] Apud Polyb. lib. IV hoc gentile occurrit: Καὶ Πολυῤῥήνιοι μὲν, καὶ Κερεᾶται, καὶ Λαμπαῖοι. Et apud Dion. Caſſium lib. LI: Κυδωνιάτας καὶ Λαμπαίους ἐλευθέρους ἀφῆκεν

[46] Ἐν Κρητικοῖς] Sic reſcripſimus, cum in omnibus libris ἐν Κρήτῃ legeretur. Xenionis enim Cretica paſſim apud noſtrum & alios ſunt notiſſima.

[47] Διὰ δύο ππ γράφει.] Ita hoc urbis nomen ſcripſit Dio lib XXXVI: Καὶ μετὰ τοῦτο Λάππαν, καίτοι τοῦ Ὀκταουίου αὐτὴν κατέχοντος. Liquet etiam ex nummis, veteres hoc urbis nomen ſic ſcripſiſſe. Goltzius adducit num-

num

κλῶ, [48] καὶ διὰ δύο αα, καὶ διὰ τοῦ η.

ΛΑΜΠΩΝΕΙΑ, πόλις Τρῳάδος. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. τὸ ἐθνικὸν, [49] Λαμπωνειεύς. Ἑλλάνικος δὲ [50] Λαμπώνιον αὐτήν φησι. καὶ τὸ ἐθνικὸν, Λαμπωνιεύς.

ΛΑΜΥΡΑ [51], πόλις Λυκίας, καὶ ποταμὸς Λάμυρα, ἀπὸ θαλάσσης ὑπὲρ μετεώρου λόφου. ὁ πολίτης, Λαμυρεύς.

ΛΑΜΨΑΚΟΣ, πόλις κατὰ τὴν Προποντίδα, [52] ἀπὸ Λαμψάκης ἐπιχωρίας τινὸς κόρης. ἔστι δὲ Φωκαίων κτίσμα, [53] πάλαι Πιτύουσα λεγομένη, ὡς [54] Δηΐλοχος ὁ Κυζικηνός. Ἐπαφρόδιτος δὲ [55] Πιτύειαν ὑφ' Ὁμήρου ταύτην κληθῆναι, διὰ τὸ πιτύων ἔχειν πλῆθος, [56] Λαομεδοντίαν καλουμένην. ἔστι δὲ εὔοινος. ὅθεν Θεμιστοκλεῖ παρὰ τοῦ τῶν Περσῶν ἐδόθη βασιλέως [57] εἰς οἶνον. Δημοσθένης δὲ διὰ τὸ εὔοινον, καὶ [58] Πελάπου κτίσμα ταύτην φησὶ, τοῦ υἱοῦ Ἀφροδίτης καὶ Διονύσου. τὸ ἐθνικὸν, Λαμψακηνός.

A duplex A, & per Eta.

LAMPONEA, urbs Troadis, auctore Hecatæo in Aſia. Gentile, Lamponeenſis. Hanc Hellanicus Lamponium vocat, unde gentile Lamponienſis.

B LAMYRA, oppidum Lyciæ, & fluvius Lamyra, à mari ſuper editum collem. Civis Lamyrenſis.

LAMPSACUS, urbs juxta Propontidem a Lampſace puella indigena ſic dicta. C Hæc a Phocæenſibus condita eſt, olim Pityuſa nominata, uti Deilochus Cyzicenus auctor eſt. Perhibet vero Epaphroditus, Pityeam hanc ab Homero vocari a pinorum copia, cum antea Laomedontia diceretur. Vino abundat; D unde Themiſtocli a Perſarum rege ad vinum dono data eſt. Sed Demoſthenes ob vini abundantiam hanc urbem a Priapo, Veneris & Bacchi filio, conditam eſſe aſſerit. Gentile, Lampſacenus.

ΛΑ- LAM.

mum cum inſcriptione ΛΑΜΠΑΙΩΝ, cui alium addit CL. Spanhemius ex Gaza Chriſtinæ Auguſtæ. Præterea etiam ex Theophraſto lib. II Hiſt. Plant. Φασὶ δὲ καὶ τὰς ἐν Κρήτῃ (φοίνικας) πλείους εἶναι τὰς διφυεῖς. ἐνίας δὲ καὶ τριφυεῖς, ἐν δὲ τῇ Λαμπαίῃ, καὶ πεντεκεφάλους. Fruſtra viri docti hunc locum ſollicitant, cum ſubintelligendum ſit γῇ, vel ſimile quid.

[48] Καὶ διὰ δύο αα.] In omnibus libris peſſimo errore legebatur, καὶ διὰ δύο λλ, quod mihi ſummo jure videbatur expungendum, & reponendum διὰ δύο αα. Urbis nomen igitur tribus modis ſcribebatur, Λάμπη, Λάππα & Λάππη. Non alium in hiſce verbis ſenſum latere firmiter mihi perſuadeo.

[49] Λαμπωνειεύς] Sic reſcripſimus pro Λαμπωνεύς, quod omnes occupaverat libros. Sic quoque corrigit Salmaſius in libri ſui ora.

[50] Λαμπώνιον.] Etiam apud Herodot. lib. V ſic legitur, ubi Otanis fortuna commemoratur: Εἷλε δὲ Ἄντανδρον, τὴν ἐν τῇ Τρῳάδι γῇ· εἷλε δὲ Λαμπώνιον.

[51] Λάμυρα, πόλις Λυκίας] Putat Lipſius in notis ad Vell. Paterculum, quod Limyra, ubi Cajus morbo obiit, Stephano ſit Lamyra, cum Limyra & Lamyra diverſa Lyciæ oppida ſint, teſte Salmaſio ad Flor. lib. IV cap. XII. Ad me quod attinet, cum Lipſio judico eadem eſſe oppida, quod ſatis evidenter demonſtrari poteſt verbis Strabonis, ubi eadem hæc urbs Limyra dicitur, tota enim hæc lectio ex Geographi verbis conflata eſt, apud quem ſic legitur: Εἶτα Μύρα, ἐν εἴκοσι σταδίοις ὑπὲρ τῆς θαλάττης ἐπὶ μετεώρου λόφου. εἶθ' ἡ ἐκβολὴ τοῦ Λιμύρου ποταμοῦ, καὶ ἀναβάντι πεζῇ σταδίους εἴκοσι τὰ Λίμυρα πολίχνη.

[52] Ἀπὸ Λαμψάκης ἐπιχωρίας τινὸς κόρης.] Plutarchus libro de virt. Mul. & Polyænus libro VIII referunt, qua occaſione Lampſaceni a Lampſace Mandronis filia urbi hoc nomen impoſuerint. Sed alii hoc nomen deducunt ἀπὸ τοῦ λάμπειν, quod non duntaxat accipiendum de ſplendore ſolis, ſed etiam de fulgetro. Mela lib. I cap. XIX: *Lampſacum Phocæis appellantibus nomen ex eo traxit, quod conſulentibus in quaſnam terras potiſſimum tenderent, reſponſum erat, ubi primum fulſiſſet, ibi ſedem capeſſerent.* In eadem opinione verſatur Etymol. Mag. Auctor: Ὅτι τοῖς Λαμψακηνοῖς χρησμὸς ἐδόθη, ὅπου ἂν αὐτοῖς λάμψῃ, ἐκεῖ πόλιν κτίσαι. ἀστραπῆς δὲ γενομένης, εἶδόν τινα τόπον, καὶ ἔκτισαν τὴν πόλιν, Λάμψακον ταύτην προσαγορεύσαντες.

[53] Πάλαι Πιτύουσα λεγομένη.] Idem aſſerit Strabo lib. XIII: Ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Πιτυοῦσσα, καθάπερ καὶ τὴν Χίον φασί. Et a Plutarcho loco jam citato Πιτυόεσσα appellatur, & a Plinio lib. V cap. XXX: *Pityuſa.*

[54] Δηΐλοχος]. Male in omnibus libris Δηΐνοχος, docente Cl. Viro G. Joh. Voſſio. Sæpiſſime Deilochi fit mentio apud Schol. Apollonii. Voſſ. vide lib. III de Hiſt. Græc. pag. 351.

[55] Πιτύειαν] Sic appellabatur ab Homero Iliad. B, & ab Apoll. Rhod. in Argon. lib. I:

Περκώτην δ' ἐπὶ τῇ, καὶ Ἀβαρνίδος ἠμαθόεσσαν
Ἠϊόνα, ζαθέην τε παρήμειβον Πιτύειαν.

Docet Etymologici Mag. Auctor, fuiſſe promontorium hoc nomine circa Lampſacum, eamque urbem etiam iſta appellatione fuiſſe inſignitam: Πιτύεια, ἄκρα ἐστὶ περὶ τὴν Λάμψακον· καὶ Πιτύεια πρότερον ἡ Λάμψακος ἐκαλεῖτο, διὰ τὸ ἔχειν πίτυς πολλάς. Ἀπολλώνιος. Sed Scholiaſtes ad Apollonii locum perhibet, non duntaxat eam urbem, quod pinis abundet, ſic nominatam, ſed quod Phrixus ibi theſaurum collocaverit, quam Thraces πιτύην vocant, ita enim ille: Ἡ Λάμψακος τὸ πρότερον Πιτύεια προσηγορεύετο. ὑπὸ τινῶν Πιτύαι ὀνομάζονται. τινὲς δὲ φασὶν ὅτι Φρίξος θησαυρὸν ἐν ταύτῃ ἀπέθετο, καὶ ἀπὸ τούτου ἡ πόλις ὠνομάσθη. Θρᾷκες γὰρ τὸν θησαυρὸν πιτύην λέγουσι.

[56] Λαομεδοντίαν καλουμένην.] Videtur hoc nomen omnium fuiſſe antiquiſſimum, hinc eſt quod cenſeam τὸ πρότερον, vel ſimile, quid ante hæc verba excidiſſe.

[57] Εἰς οἶνον.] Peſſimo errore commaculatus hic locus in omnibus codicibus MSS & vulgatis conſpicitur, legebatur enim ante εἰς ἰσουσίαν. Noſtram correctionem eſſe veriſſimam, liquet ex Strabone lib. XIII: Ὁ γοῦν Ξέρξης τῷ Θεμιστοκλεῖ εἰς οἶνον ἔδωκε τὴν Λάμψακον. Huic adde Thucyd. lib. I: Δέδωκε βασιλεὺς αὐτῷ Μαγνησίαν μὲν, ἄρτον, ἣ προσέφερε πεντήκοντα τάλαντα τοῦ ἐνιαυτοῦ. Λάμψακον δὲ οἶνον (ἐδόκει γὰρ πολυοινότατον τῶν τότε εἶναι) Μυοῦντα δὲ, ὄψον. Eadem habemus apud Plut. in Themiſt. Πόλεις δ' αὐτῷ τρεῖς οἱ πλεῖστοι δοθῆναι λέγουσιν, εἰς ἄρτον καὶ οἶνον καὶ ὄψον, Μαγνησίαν καὶ Λάμψακον καὶ Μυοῦντα. Et denique apud Cornel. Nep. in vita ejuſdem: *Namque Magneſiam ei rex donaverat, his uſus verbis; quæ ei panem præberet: ex qua regione quinquaginta ei talenta quotannis redibant: Lampſacum unde vinum ſumeret: Myuntem, ex qua opſonium haberet.*

[58] Πελάπου κτίσμα.] Hæc conferenda ſunt cum iis, quæ narrat noſter in voce Ἄβαρνος.

59. Θα-

ΛΑ'ΜΨΟΣ, μοῖρα τῆς Κλαζομενῶν χώρας, ἀπὸ Λάμψου παιδὸς Καδίδρου, ὡς Ε'φορ@ τρίτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Λάμψι@, ὡς [59] Θάψι@, Σάμι@, Κίψι@.

LAMPSUS, pars Clazomenarum regionis, ſic dicta a Lampſo Cadidri filio, teſte Ephoro lib. III. Gentile, Lampſius, uti Thapſius, Cipſius.

ΛΑΟΔΑΜΑ'ΝΤΕΙΑ, νῆσ@ ἐν Λιβύῃ. Α'ρτεμίδωρος ἐν ἐπιτομῇ τῶν ἕνδεκα. ἐκαλεῖτο δὲ Λαομεδόντεια, ἴσως ἀπὸ Λαομέδοντ@ τοῦ Τρωός. τὰ ἐθνικὰ ἀμφότερα, Λαομεδοντίτης, καὶ Λαοδαμαντίτης.

LAODAMANTIA, inſula Libyæ, de qua Artemidorus in Epitome librorum undecim. Appellabatur etiam Laomedontia, fortaſſis a Laomedonte Trojano. Utriuſque gentilia ſunt Laomedontita, & Laodamantita.

ΛΑΟΔΙ'ΚΕΙΑ, [60] πόλις τῆς Συρίας, ἡ πρότερον Λευκὴ ἀκτὴ λεγομένη, [61] καὶ πρὸ τούτου Ρ'άμιθα. κεραυνωθεὶς γάρ τις ποιμὴν, ἔλεγε ῥαμάνθας, τουτέστιν, ἀφ' ὕψους ὁ θεός· ῥάμαν γὰρ τὸ ὕψ@, ἄθας δὲ ὁ θεός· οὕτω Φίλων. λέγεται δὲ ἀπὸ Λαοδίκης, τῆς μητρὸς [62] Σελεύκου τοῦ Νικάτορος. [63] ἔστι δ' εὐοινοτάτη, καὶ πάσης εὐκαρπίας ἀνάμεσ@. ἔστι δὲ καὶ [64] ἑτέρα Λυδίας, Α'ντιόχου κτίσμα τοῦ παιδὸς τῆς Στρατονίκης. τῇ γὰρ γυναικὶ αὐτοῦ ὄνομα Λαοδίκη. Διὸς μήνυμα δι' Ε'ρμοῦ, ὄναρ διὰ χρησμοῦ Α'πόλλων@.

LAODICEA, urbs Syriæ, quæ prius Leuce Acte i. e. album littus vocabatur, & antea Ramitha. Quidam enim paſtor fulmine ictus dicebat *Ramanthas*, hoc eſt, ab alto Deus. *Raman* enim altitudinem, *Athas* vero Deum ſignificat. Nomen habet a Laodice, matre Seleuci, qui Nicanor cognominabatur. Vini feraciſſima eſt, & omni genere fructuum abundans. Eſt quoque alia Lydiæ ab Antiocho Stratonicæ filio condita: uxor enim ejus Laodice appellabatur. Jovis autem admonitio per Mercurium, ſomnium per oraculum Apollinis hujuſmodi erat:

Α'ντιόχῳ βασιλῆϊ τάδε χρᾷ Φοῖβ@ Α'πόλλων.
Κτιζέμεναι πολίεθρον ἀγακλεὲς, ὡς ἐκέλευσε
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, πέμψας ἐριούνιον Ε'ρμῆν.

Antiocho regi hæc vaticinatur Phœbus Apollo:
Condendam urbem celebrem, uti præcepit
Jupiter altitonans, mittens Erianium Mercurium.

ἔστι δὲ καὶ [65] ἄλλη Λυκαονίας, [66] καὶ Μηδίας ἑτέρα.

Eſt quoque alia Lycaoniæ, & alia Mediæ.

[59] Θάψι@.] In vulgatis & MSS legebatur Σάψι@, quæ vox eſt nihili. Quid autem ſibi velit illud Κίψι@, quod ſequitur, fateor me neſcire, & adeo divinus non ſum, ut priſtinam vocem revocem.

[60] Πόλις τῆς Συρίας, ἡ πρότερον λευκὴ ἀκτὴ λεγομένη] Hæc ad mare erat ſita, & commodiſſimo portu inſtructa, teſte Strab. lib XVI: Εἶτα Λαοδίκεια, ἐπὶ τῇ θαλάττῃ κάλλιστα ἐκτισμένη, καὶ εὐλίμεν@ πόλις, χώραν τε ἔχουσα πολύοινον πρὸς τῇ ἄλλῃ εὐκαρπίᾳ. Hæc quia in littore ſita eſt, a Theodoro Presbytero Rhæteníi Λαοδίκεια παράλι@ appellatur: Χορὸν δὲ ὁ μικρὸν πρότερ@ Α'πολλινάριος τις πρεσβύτερ@ γενόμεν@ Λαοδικείας τῆς Συρίας, τῆς παράλου, ἑτέρας ματαιοφροσύνης ἐγένετο.

[61] Καὶ πρὸ τούτου Ραμιθα. κεραυνωθεὶς γάρ τις ποιμὴν, ἔλεγε ῥαμάνθας, τουτέστιν &c] Varia ſunt doctorum de hoc loco interpretamenta atque ſententiæ. Illuſtris Scaliger in ſuis ad Euſeb. Animadv. cenſet, illud ῥάμιθα minime convenire cum ῥαμάνθας: additque ῥάμαν quidem altitudinem; ſed ἄθας nequaquam Deum ſignificare. Deinde Cl. Heinſius in ſuis ad N. Teſt. Exercitat. putat, paſtorem viſo fulmine, quod Dei telum dicitur, lingua ſua ῥομαὶ ἄθε exclamaſſe, hoc eſt: ὁ κεραυν@, ἥκει ὁ θεὸς, ἔρχεται: imo tantum abeſſe, ut ἄθας ſit θεὸς, aut ῥάμαν ὕψ@. Sed quam longiſſime hæc a veriſimoniæ ſpecie ſint remota, clariſſime oſtendit auſpicatior doctiſſimi Bocharti emendatio & interpretatio, reponentis pro ῥάμιθα, ῥαμαθὰ pro ῥάμαν ῥάμ, & pro ἄθας ἀτθας. Adeo ut nullus dubitet, quin Stephanus perverterit Philonis mentem, qui non voluit, Deum Α'θας vel Α'τθας dici, ſed paſtorem fulmine ictum Deum compellaſſe hiſce verbis *Rham attha*, vel *Rham atth*, id eſt, *celſus es tu*, nempe ὁ Deus: quod ſic accepit Stephanus ac ſi à Philone ἄθας vel ἄτθας Deus exponeretur. Eum vide lib. II de Phœn. Col. cap. XII.

[62] Σελεύκου τοῦ Νικάτορ@.] Sic quoque Strabo, quem noſter paſſim ſequitur, lib XVI: Ubi refert tres urbes ab eo conditas, quæ propter concordiam ſorores dicebantur. Αἵπερ καὶ ἐλέγοντο ἀλλήλων ἀδελφαὶ διὰ τὴν ὁμόνοιαν, Σελεύκου τοῦ Νικάτορ@ κτίσματα. Scio tamen, quod ab aliis aliquando Sel. Nicanor appelletur.

[63] Ε'στι δ' εὐοινοτάτη] Tanta vini copia abundat, ut maxima pars inde ad Alexandrinos tranſportetur Strab. lib. citato: Χώραν τε ἔχουσα πολύοινον πρὸς τῇ ἄλλῃ εὐκαρπίᾳ. τοῖς μὲν οὖν Α'λεξανδρεῦσιν αὕτη παρέχει τὸ πλεῖστον τοῦ οἴνου. Imo vinum hoc in Indiam mittebatur, auctore Arriano in Peripl. Mar. Eryth.

[64] Ε'τέρα Λυδίας] Hæc Ptolemæo dicitur *Laodicea ad Lycum* lib. V cap. II, ſed eam inter Cariæ civitates numerat, ut & Philoſtratus in Polemone: Πολέμων δὲ σοφιστὴς, οὐχ' ὡς οἱ πολλοὶ δοκοῦσιν, Σμυρναῖ@, οὐδ' ὥς τινες ἐκ Φρυγῶν, ἀλλ' ἤνεγκεν αὐτὸν Λαοδίκεια ἡ ἐν Καρίᾳ. Male in editis ἐν Κυπρίᾳ legitur. Ejus etiam meminit Strabo lib. XII, & recens inventa inſcriptio apud I. Spon. Ο ΔΗΜΟΣ Ο ΛΑΟΔΙΚΕΩΝ ΤΩΝ ΠΡΟΣ ΛΥΚΩι.

[65] Α'λλη Λυκαονίας.] Intelligit Laodiceam, quæ κατακεκαυμένη cognominabatur, quam etiam in Lycaonia Strab. & Ptol reponunt.

[66] Καὶ Μηδίας ἑτέρα.] A Græcis in Media hoc nomine urbem fuiſſe conditam refert Strabo lib. XI: Εἶν'

ΛΑ͂ΟΣ, πόλις Λευκανίας· Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ περὶ γῆς δευτέρῳ· ἀπὸ Λάου ποταμοῦ. τὸ ἐθνικὸν Λαῖνος, ὡς Ῥηγῖνος.

ΛΑΟΥΝΤΙΟΝ, [67] μητρόπολις τῶν Λατίνων· Διονύσιος ε Ῥωμαϊκῆς ἱστορίας. τὸ ἐθνικὸν, Λαουντῖνος.

ΛΑΠΕΡΣΑ θηλυκῶς, [68] ὄρος Λακωνικῆς, οὗ μέμνηται [69] Ῥιανὸς ἐν Ἠλιακῶν πρώτῳ· [70] ἀπὸ τῶν Λαπερσῶν Διοσκούρων. [71] τὸ ἐθνικὸν, Λαπερσαῖος.

ΛΑΠΗΘΟΣ, [72] πόλις Κύπρου, ἔφορμον ἔχουσα, καὶ νεώρια. Ἀλέξανδρος Ἐφέσιος,

Βήλου δ' αὖ Κίτιόν τε, καὶ ἱμερόεσσα
Λάπηθος.

τὸ ἐθνικὸν, Λαπήθιος, [73] καὶ Λαπηθεύς.

ΛΑΠΙΘΗ, πόλις Θεσσαλίας, ὡς Ἐπαφρόδιτος ἐν τοῖς Ὁμηρικοῖς· ἀπὸ Λαπίθου τοῦ Περίφαντος. οἱ οἰκήτορες Λαπίθαι, οὐκ ἀπὸ τῆς πόλεως, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἔθνους. ὡς Πισίδαι, καὶ Ἴωνες, καὶ Θετταλοί. [74] Λαπίθαι γὰρ ἔθνος Θεσσαλίας. [75] ἔστι καὶ Λαπίθαιον ὄνομα ὄρους τῆς Λακωνικῆς.

ΛΑΡΑΝΔΑ, [76] πόλις Λυκαονίας. ὁ πο-

LAOS, urbs Lucaniæ de qua Apollodorus libro II de Terra, ſic dicta a Lao fluvio. Gentile, Lainus, uti Rheginus.

LAUNTIUM, metropolis Latinorum, auctore Dionyſio libro V Hiſtoriæ Romanæ. Gentile, Launtinus.

LAPERSA, genere fœminino mons Laconicæ, cujus meminit Rhianus lib. I Eliacorum. Nomen habet a Laperſis Dioſcuris. Gentile, Laperſæus.

LAPETHUS, urbs Cypri, ſtationem & navalia habens, de qua Alexander Epheſius mentionem facit:

Rurſum autem Beli Citium, & amabilis Lapethus.

Gentile, Lapethius, & Lapethenſis.

LAPITHE, urbs Theſſalica, auctore Epaphrodito in commentariis Homericis, a Lapitha Periphantis filio nomen habens. Incolæ Lapithæ, non ab urbe, ſed a gente, ut Piſidæ, Jones & Theſſali. Lapithæ enim gens Theſſaliæ. Eſt quoque Lapithæum montis nomen in Laconia.

LARANDA, urbs Lycaoniæ, cujus civis

λη ϰ' Ε' πείδης πόλεις ἄλλας ϰτίζοντων Μαϰεδόνων ἐν τῇ Μηδίᾳ, ἐν Λαοδίκειά τε ϰ Ἀπάμεια. Plinius hanc ab Antiocho conditam cenſet lib. VI cap. XXVI: *Præterea habet in extremis finibus Laodiceam ab Antiocho conditam. Inde ad orientem Magi obtinent Paſargadas caſtellum, in quo Cyri ſepulchrum eſt.*

[67] Λαούντιον, μητρόπολις τῶν Λατίνων.] Eodem modo legitur in Aldina, uti in Xylandriana: Juntina exhibet Λαουνιον, ſed gentile ibidem eſt Λαουντῖνος, adeo ut ibi typothetæ errore τὸ N excidiſſe videatur. Hodie apud Dionyſ. Hal. libro citato legitur Λαουίνιον, ita enim ille: Ταρκύνιος μὲν δὴ Κολλατῖνος τοιαύτῃ τύχῃ χρησάμενος εἰς Λαουίνιον ᾤχετο τὴν μητρόπολιν τῶν Λατίνων φύσιν. ἐν ᾗ γηραιὸς ἐτελεύτα. Hinc eſt quod Salmaſius Plin. Exercit. pag. 69 heic Λαουίνιον emendare conetur, ſed tutius eſt cum Cluverio exiſtimare, Stephanum affinitate nominum *Lavinii* & *Launtii* deceptum fuiſſe.

[68] Ὄρος Λακωνικῆς.] Demum hoc nomine in Attica ponit Tzetzes ad Lycoph. Λαπέρσαι δῆμος Ἀττικῆς, ἔνθα Διὸς Ἀγαμέμνονος ἐστὶ ἱερόν, ὁμώνυμος ὢν τῷ Λαπερσίῳ Διὶ Ἀγαμέμνονι, ὅτε ἐπὶ Τροίαν ἐστρατεύετο. Apud alios de utroque loco altum eſt ſilentium.

[69] Ῥιανὸς ἐν Ἠλιακῶν πρώτῳ.] Sic emendavimus pro ἐν Ἰλιακῶν: ſcripſit enim Rhianus Ἠλιακά, non vero Ἰλιακά. Vide in voce Νώνακρις.

[70] Ἀπὸ τῶν Λαπερσῶν Διοσκούρων.] In omnibus editis male meo quidem judicio Λαπερσαίων legitur. Uti emendavimus, paſſim ab auctoribus nominantur. Porro Laperſas Dioſcuros fuiſſe appellatos, tradit Strabo lib. VIII: τὴν δὲ Λᾶν οἱ Διόσκουροι ποτὲ ἐκ πολιορκίας ἑλεῖν ἱστοροῦνται, ἀφ' οὗ δὴ Λαπέρσαι προσηγορεύθησαν.

[71] Τὸ ἐθνικὸν, Λαπερσαῖος.] Apud Lycophronem occurrit Λαπέρσιος Ζεύς.

Τοῖς ἐμπεδωθέντας ἀντίξους Λαπερσίοις.

Ad quem locum vide verba Scholiaſtæ, jam ſupra a nobis allegata.

[72] Λάπηθος, πόλις Κύπρου.] Hæc deſumta ſunt ex Strab. lib. XIV: Ἐν δὲ τῷ μεταξὺ Λάπαθός τε ἐστὶ πόλις ὕφορμον ἔχουσα, καὶ νεώρια Λακώνων κτίσμα. Sed in Stephano vox νεώρια appellative ſumitur, quod probare nequeo: cum Caſaubonus in Strabone pro illa Κερυνία ex Diodoro & Ptol ſubſtituere conetur, quam emendationem a Bocharto non obſervatam ſummopere miror. Variis modis media vocalis hujus vocis exaratur: modo per α, modo per η, modo per ι. Et numero multitudinis τὰ Λάπηθα dixit Nonnus XIII Dionyſ.

— — οἳ δὲ Λάπηθον
Ἔσχον ἐυκτίμενον [illegible]

[73] Καὶ Λαπηθεύς.] Apud Goltzium nummus reperitur cum inſcriptione ΛΑΠΗΘΕΩΝ. Et apud Spanhemium pag 313.

[74] Λαπίθαι γὰρ ἔθνος Θεσσαλίας.] Gentis nomen ſatis frequens apud auctores veteres, qui tamen de urbe nullam mentionem faciunt. Vide Strab. lib. IX & Apoll. Argon. lib. I. In nummis gentis nomen duplici Π conſpicitur. Patinus talem agnoſcit in Theſauro pag. 21, cujus inſcriptio eſt ΛΑΠΠΙΘΩΝ.

[75] Ἔστι καὶ Λαπίθαιον ὄνομα ὄρους τῆς Λακ.] In omnibus libris calamo exaratis & excuſis male legebatur: Ἔστι καὶ Λαπίθαι ὄνομα ὄρους. Sed optime emendavit Meurſius in Laconicis, uti nos edi curavimus, addens hanc rationem: nempe ultimam ſyllabam verbi Λαπίθαιον cum priore verbo ὄνομα coaluiſſe, quod ſæpiſſime a librariis feſtinantibus in deſcribendis auctoribus factitatum. Montis hujus meminit Pauſ. in Lac. Πεντεκαίδεκα δὲ τῆς Ἑλλάδος σταδίους ἀφέστηκε Λαπίθαιον καλούμενον ἀπὸ ἀνδρὸς ἐγχωρίου Λαπίθου. τοῦτό τε ἐν τῷ Λαπιθαίῳ ἐστὶν ἐν τῷ Ταϋγέτῳ.

[76] Λάρανδα, πόλις Λυκαονίας.] Numero multitudinis effertur urbis nomen: apud Euſebium lib. VI cap. XX Hiſt. Eccleſ. legimus: Ὥσπερ ἐν Λαράνδοις Εὔελπις ὑπὸ Νέωνος, καὶ ἐν Ἰκονίῳ Παυλῖνος ὑπὸ Κέλσου. Aliquando

ὁ πολίτης, Λαρανδεὺς· Χάραξ τρίτῳ Χρονικῶν. τὸ θηλυκὸν, Λαρανδίς. A

ΛΑ΄ΡΙΝΑ [77], πόλις Δαυνίων. [78] τὸ ἐθνικὸν, Λαριναῖος, ὡς Τέρινα Τεριναῖος.

ΛΑ΄ΡΙΣΣΑ, πόλις πρώτη [79] Θετταλίας, ἡ πρὸς τῷ Πηνειῷ, ἣν Ἀκρίσιος ἔκτισε. [80] δευτέρα, ἡ Κρεμαστὴ ὑπό τινων δὲ, Πελασγία· [81] τρίτη, ἐν τῇ Ὄσσῃ χωρίον. [82] τετάρτη, τῆς Τρωάδος, ἧς φησὶν Ὅμηρος. B

[83] τῶν οἳ Λάρισαν ἐριβώλακα — C

πέμπτη, Αἰολίδος, [84] περὶ Κύμην τὴν Φρικωνίδα [85] ἕκτη, Συρίας, ἣν Σύροι Σίζαρα καλοῦσιν. [86] ἑβδόμη, Λυδίας. ὀγδόη, Θετταλίας, πρὸς τῇ Μακεδονίᾳ. [87] ἐνάτη, Κρήτης. [88] καὶ ἐν τῇ Ἀττικῇ ἐστι Λάρισα· [89] καὶ ἡ ἀκρόπολις τῶν Ἀργείων, Λά- D

civis, Larandenſis, auctore Charace lib. III Chronicorum. Fœmininum, Larandis.

LARINA, urbs Dauniorum, cujus gentile Larinæus, uti Terina Terinæus.

LARISSA, prima urbs Theſſaliæ ad Peneum ſita, quam Acriſius condidit. Secunda, Cremaſte, ſive penſilis dicitur, a nonnullis vero Pelaſgia. Tertia, munimentum in Oſſa monte. Quarta, Troadis, cujus Homerus meminit:

Eorum qui Lariſſam valde fertilem. ——

Quinta, Æolidis circa Cumam Phriconidâ. Sexta, Syriæ, quam Syri Sizara appellant. Septima, Lydiæ. Octava, Theſſaliæ, juxta Macedoniam. Nona, Cretæ. Eſt quoque Lariſſa in Attica, & arx Argivorum Lariſſa voca-

do Laranda Lyciæ adſcribitur. Suidas: Νέστωρ Λαρανδεὺς, ἐκ Λυκίας. ἐποποιὸς, πατὴρ Πεισάνδρου τοῦ ποιητοῦ. Aliquando etiam Iſauriæ, nam in Concilio Nicæno ſub Sylveſtro primo Paulus LARANDENSIS Epiſcopus Iſauriæ Provinciæ ſubſcripſit: Iſauriam etiam Lycaoniam comprehendere, nos docet Geographus lib. XII hiſce verbis. Τῆς δὲ Λυκαονίας ἐστὶ καὶ ἡ Ἰσαυρικὴ πρὸς αὐτῷ τῷ Ταύρῳ.

[77] Λάρινα, πόλις Δαυνίων.] Editi omnes Λαβινίων, Voſſianus Λαυνίων, quod eodem redit. Nos correximus Δαυνίων, quod mirum eſt Cluverii diligentiam fugiſſe. Hanc emendationem confirmant verba Melæ lib II cap. IV, ubi inter Dauniorum oppida recenſetur: *Dauni autem Tifernum amnem, Cliterniam, Larinum, Teanum, oppida, montemque Garganum.*

[78] Τὸ ἐθνικὸν, Λαριναῖος.] Urbis incolæ Polyb. dicuntur lib. III ΛΑΡΙΝΑΤΑΙ, & Plinio lib. III LARINATES.

[79] Πρώτη Θετταλίας] Peſſimo ſane errore in omnibus libris τρίτη Θετταλίας legebatur. Hanc ad Peneum amnem ſitam memorat etiam Pauſ lib. II, & ab Acriſio conditam refert Apol Rhodii Schol. Λάρισσαν τὴν Θετταλικὴν λέγει, ἣν ἔκτισεν Ἀκρίσιος. ἥτις ὠνομάσθη ἀπὸ Λαρίσσης τῆς Πελασγοῦ

[80] Δευτέρα, ἡ Κρεμαστή.] Non uno in loco hanc celebrat Strabo. Adducam ejus verba ex lib. IX: Τῆς δ' ἑξῆς παραλίας ὅσον ἑκατὸν σταδίους ὑπερθεν, ὁ Ἐχῖνος ὑπέρκειται, τῆς δ' ἑξῆς παραλίας ἐν μεσογαίᾳ ἐστὶν ἡ Κρεμαστὴ Λάρισα, εἴκοσι σταδίους αὐτῆς διέχουσα· ἡ δ' αὐτὴ καὶ Πελασγία λεγομένη, καὶ Λάρισα. Livius lib XLI. Græcam vocem retinet: *Lariſſam, non illam nobilem in Theſſalia urbem, ſed alteram quam Cremaſtem vocant, ſubito adventu præter arcem capit.* Sed ſummopere miror, Lud. Nonnium in Comment. ad Goltzii Græciam ſuſpicari, in Stephano pro Πελασγία reſcribendum cum Strabone Πλαγία, quam lectionem hodierni Strabonis codices non agnoſcunt.

[81] Τρίτη, ἐν τῇ Ὄσσῃ χωρίον.] Et hujus meminit Strabo lib. jam citato. unde noſter ferme iiſdem verbis hanc ſectionem confecit: Λάρισα δ' ἐστὶ καὶ ἐν τῇ Ὄσσῃ χωρίον.

[82] Τετάρτη, τῆς Τρωάδος.] Hæc illa eſt, quæ juxta Hamaxitum a Geographis collocatur. Scylax Troadis deſcriptione: Καὶ ἐν τῇ ἠπείρῳ πόλις καὶ Ἀγχιάλεια, καὶ ... Ἀχαιῶν, Κολωναὶ, Λάρισσα, Ἁμαξιτός. Vide præterea Strabonem lib. IX in Troadis deſcriptione.

[83] Τῶν οἳ Λάρισαν ἐριβ.] Sunt verba Homeri ex Iliade B. Sed exiſtimat Strabo lib XIII, Homerum hiſce verbis innuere Lariſſam circa Cumam, Heſiodi patriam, quare hoc loco reſcribendum foret, Τῆλ' ἀπὸ Λαρίσσης ἐριβώλακος, quæ Homeri verba inveniuntur Iliad. P. V 301.

[84] Περὶ Κύμην τὴν Φρικωνίδα] In omnibus libris calamo exaratis & editis mutilus circumferebatur hic locus: περὶ Κύμην τὴν * νίδα, quem facili negotio repleurunt Caſaubonus & Salmaſius. Stephanus in Φρίκιον: καλεῖται καὶ Φρικωνὶς ἡ Λάρισα, καὶ Φρικωνίτης. Nomen habet a monte Locrico Phricio, cujus incolæ teſte Strab. lib. XIII Cumam coloniam deduxerunt. Vide præterea Herodot. lib. I.

[85] Ἕκτη, Συρίας] Hanc celebrat Suidas hiſce verbis: Δομνῖνος φιλόσοφος. Σύρος τὸ γένος. ἀπό τε Λαοδικείας καὶ Λαρίσσης πόλεως Συρίας. Hujus etiam meminit Appianus in Syriacis, & Strab. lib. XVI. Sed *Siſaram* appellari teſtis egregius eſt Fulcherius lib II cap. XLIII: *Contra Turcos progreſſi ſunt, qui ante urbem, quam dicunt* SISARAM, *caſtra metati ſunt, quam urbem litteratorie nominare neſcio, ſed Ceſar incola regionis eam vulgariter vocitant, quæ ab Apamia VI millibus diſtat.*

[86] Ἑβδόμη Λυδίας] In Etymologico Mag. Λαρίσσα videtur appellari. Ἔνυδρος, πόλεως τῆς ποτὲ μὲν Δίας τε καὶ Ἐφύρας, καὶ Λαρίσσης, νῦν δὲ Τραλλέων καλουμένης τῆς Ἀσίας.

[87] Ἐνάτη Κρήτης.] Vide Stephanum in voce Γόρτυν. Præclare Strabo libro IX: Λάρισα δ' ἐστὶ καὶ ἐν τῇ Ὄσσῃ χωρίον &c. Καὶ ἐν τῇ Κρήτῃ πόλις, ἡ νῦν εἰς Ἱεράπυτναν συνῳκισθεῖσα, ἀφ' ἧς καὶ τὸ ὑποκείμενον πεδίον νῦν Λαρίσιον καλεῖται.

[88] Καὶ ἐν τῇ Ἀττικῇ ἐστι] Hæc de Lariſſa Atticæ, ut ferme cætera hujus ſectionis, deſumpta ſunt ex Strab. lib IX. Καὶ ἐν τῇ Ἀττικῇ δ' ἐστὶ Λάρισα· καὶ τῶν Τραλλέων διέχουσα κώμη τριάκοντα σταδίους. Verum hic Strabonis locus Palmerio eſt ſuſpectus, cum ipſe Strabo in Atticæ deſcriptione (quæ præ aliis Græciæ regionibus eſt notiſſima, cujuſque ferme omnia pagorum nomina exſtant) Lariſſam Atticam non nominet. Ergo ex Palmerii mente Stephanus incidit in depravatum Geographi locum, quem ex conjectura hunc in modum emendare conatur: Καὶ ἐν τῇ Καρικῇ δ' ἐστὶ Λάρισα, τῶν Τραλλέων διέχουσα.

[89] Καὶ ἀκρόπολις τῶν Ἀργείων] Hujus Strabo meminit lib VIII hiſce verbis: Ἡ μὲν οὖν πόλις τῶν Ἀργείων ἐν χωρίοις ἐπιπέδοις ἵδρυται τὸ πλέον. ἄκραν δ' ἔχει τὴν καλουμένην Λάρισαν. Stephanus tamen ex lib. IX ſua hauſiſſe videtur, ſic enim ibi: Καὶ ἐν Πελοποννήσῳ ἡ ἄκρα τῶν Ἀργείων ἄκρα. Antoninus Liberalis, quem ſecundum noſtris notis divulgavimus, etiam hujus memoriam celebrat cap. XXIII: Καὶ ἀπελθὼν εἰς Πελοπόννησον διὰ Κορίνθου ἐς Λαρίσσης ἄχρι Τεγέας.

90 Λά-

Λάρισα. καὶ ὁ πολίτης, [90] Λαρισαῖος, καὶ Λαρισαεὺς Ζεύς. Στράβων δὲ κώμην φησὶν Ἐφέσου, ἐν ᾗ [91] Ἀπόλλων Λαρισηνός.

Avocatur. Civis, Lariſſæus. Et Jupiter Lariſſenſis. Strabo perhibet, vicum Epheſi hoc nomine inveniri, ubi Apollo Lariſſenus colitur.

ΛΗΜΝΟΣ, νῆσος πρὸς τῇ Θράκῃ, [92] δύο πόλεις ἔχουσα, Ἡφαιστίαν καὶ Μύριναν, ὡς Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ· ἀπὸ τῆς μεγάλης λεγομένης θεοῦ, [93] ἣν Λῆμνόν φασι. ταύτῃ δὲ καὶ παρθένους ἔθυον. ᾠκίσθη δὲ πρῶτον ὑπὸ Θρᾳκῶν, οἳ [94] Σίντιες ἐκαλοῦντο, ὡς Στράβων. οἱ δ' αὐτοὶ οὗτοι καὶ Σαπαῖοι. [95] ὁ οἰκήτωρ Λήμνιος, καὶ Λημνικὸς κτητικόν.

LEMNUS, inſula juxta Thraciam, duas B urbes habens, Hephæſtiam & Myrinam, auctore Hecatæo in Europa, ſic dicta a magna Dea, quam Lemnum appellabant. Huic etiam virgines immolabant. Primum a Thracibus condita fuit, qui Sinties appellabantur, uti Strabo auctor eſt. Iidem etiam Sapæi dicti ſunt. Incola, Lemnius, & poſſeſſivum C Lemnicus.

ΛΗΝΑΙΟΣ, [96] ἀγὼν Διονύσου ἐν ἀγροῖς, ἀπὸ τοῦ ληνοῦ. Ἀπολλόδωρος ἐν τρίτῳ Χρονικῶν, καὶ Ληναϊκός, καὶ [97] Ληναιεύς. [98] ἔστι δὲ καὶ δῆμος.

LENÆUS, certamen in honorem Bacchi in agris, quod ἀπὸ τοῦ ληνοῦ, a torculari nomen invenit, teſte Apollodoro lib. III Chro- D nicorum. Hinc Lenaicus & Lenæeus. Eſt quoque populus.

ΛΗΝΟΣ, [99] χώρα τῶν Πισαίων. ὁ πολίτης, Ληναῖος· Φλέγων τεσσαρακοστῇ ὀγδόῃ ὀλυμπιάδι.

LENUS, Piſatarum regio, cujus civis Lenæus, de qua Phlegon Olympiade XLVIII.

ΛΗ- LE-

[90] Λαρισαῖος, καὶ Λαρισαεύς] Primum gentile frequens occurrit apud Xenophontem, quod in nummis apud Goltzium & Spanhemium ſimplici S exaratur, in iis enim ΛΑΡΙΣΑΙΩΝ legitur: deinde apud Strabonem non conſpicitur lib. IX, unde hæc deſumpta ſunt, Λαρισαεὺς Ζεύς, ſed Λαρισαῖος Ζεύς, & Λαρίσιον πεδίον. Non eſt tamen improbandum, cum Latino ore LARISSENSIS dicatur Liv. lib. XXXI cap. XXXI. Ergo quatuor ab hac voce formantur gentilia, Λαρισαῖος, Λαρισαεύς, Λαρισαῖος & Λαρισηνός.

[91] Ἀπόλλων Λαρισηνός] Reſpicit noſter verba Strab. lib. XIII: Τρίτη δὲ Λάρισα, κώμη τῆς Ἐφεσίας ἐν τῷ Καϋστρίῳ πεδίῳ, ἥν φασι πόλιν ὑπάρξαι πρότερον, ἔχουσαν καὶ τὸ ἱερὸν Ἀπόλλωνος Λαρισηνοῦ.

[92] Δύο πόλεις ἔχουσα] Hinc apud Apollonii Scholiaſt. legimus ad lib. I Argonaut. Δίπολις γάρ ἐστιν ἡ Λῆμνος. ἔχει γὰρ Ἡφαιστίαν καὶ Μυρίνην. Ubi male in prima Ὑφαιστίαν. Hac de cauſa Hephæſtienſes & Myrinæi ab hiſtoricis aliquando conjunguntur. Herodot. lib. VI: Ἡφαιστιεῖς μὲν νῦν ἐπείθοντο. Μυριναῖοι δέ, οὐ συγγινωσκόμενοι εἶναι τὴν Χερσόνησον Ἀττικήν, ἐπολιορκέοντο.

[93] Ἣν Λῆμνον φασι.] Male in editis φασί, quod ex MSS correximus.

[94] Σίντιες ἐκαλοῦντο, ὡς Στράβων.] Vide Stephanum in Σιντία. Strabonis verba, quæ noſter reſpicit, ſunt in epit. lib. VII. Σίντοι, ἔθνος Θρᾳκικόν. κατῴκησαν τὴν Λημνίων νῆσον· διὸ Ὅμηρος Σίντιας αὐτοὺς καλεῖ λέγων, ἔνθα με Σίντιες ἄνδρες. Hinc Lemnum Σιντηίδα appellavit Apollon. Rhod. lib. I. Ubi ſic Scholiaſtes: Σιντηίδα ἐπιθετικῶς Σιντίας ἡ Λῆμνος. Sic Lemnios dictos cenſet Hellanicus ἀπὸ τοῦ σίνεσθαι, teſte eodem Schol. Ἑλλάνικος δέ φησι Σίντιας ὀνομασθῆναι τοὺς Λημνίους, διὰ τὸ πρώτους ὅπλα ποιῆσαι πολεμικὰ πρὸς τὸ σίνεσθαι τοὺς πλησίον ἢ βλάπτειν.

[95] Ὁ οἰκήτωρ Λήμνιος.] Goltzius adducit nummum, cujus inſcriptio eſt ΛΗΜΝΙΩΝ. Quod gentile aliis etiam ſcriptoribus eſt uſitatum. Herodot. lib. VI circa finem: Νενόμισται ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα τὰ σχέτλια ἔργα πάντα, Λήμνια καλέεσθαι. LEMNIENSIS occurrit apud Plaut. in Ciſtellaria:

— — *Ei nunc alia ducenda eſt domum,*
Sua cognata Lemnienſis, quæ habitat hic in proximo.

[96] Ληναῖος, ἀγὼν Διονύσου.] Omnia ad τὰ Λήναια pertinentia ſatis diligenter congeſſit Joh. Meurſius Græciæ Fer. lib. V. Sed miror eum non ſatis accurate docuiſſe, unde nomen habeat illud certamen, nempe ἀπὸ τοῦ ληνοῦ, *a torculari*. Hinc ipſe Bacchus Ληναῖος dicitur Georg. Cedreno in Hiſtoriarum epitome: Γίνεται δὲ καὶ ὁ Τιμαῖος πρὸς Δία πόλεμος. καὶ Διόνυσος, οὐχ ὁ τῆς Σεμέλης, ἀλλ' ἕτερος τούτου πολὺ ἀρχαιότερος, τὸν οἶνον εὗρε, καὶ ἐν ταῖς ληνοῖς ἀνέθλιψε. ἀφ' οὗ καὶ Ληναῖος ὠνομάσθη. Et Virg. lib. II Georg.

Huc pater ô Lenæe (tuis hic omnia plena
Muneribus: tibi pampineo gravidus autumno
Floret ager: ſpumat plenis vindemia labris)
Huc pater ô Lenæe veni.

Ad quem locum ita commentator Servius: *Pater, licet generale ſit omnium deorum, tamen proprie Libero ſemper cohæret: nam Liber pater vocatur. LENÆUS autem* ἀπὸ τοῦ ληνοῦ, *id eſt, a lacu. Nam quod Donatus dicit ab eo, quod mentem leniat, non procedit: nec enim poteſt Græcum nomen Latinam etymologiam recipere.* Eadem ferme habet Servius ad lib. IV Æneid. Sed utrobique male ἀπὸ τοῦ ληνοῦ, cum articulus ſequioris ſexus iſti voci ſit attribuendus.

[97] Ληναιεύς.] Gentile videtur a primitivo Ληναῖος deductum. Invenitur apud Ariſtoph. in Equit. Ληναΐτης. Et quod præcedit Ληναϊκὸς poſſeſſivum eſt, quo apud Athenæum lib. X utitur Phylomachus:

— — ἐν τῷ ἀγῶνι
Τῶν τότε Ληναϊκῶν ἦλθ' ὑπὸ τοῦ πνεύματος.

[98] Ἔστι δὲ καὶ δῆμος.] Idem videtur poſſe colligi ex Heſychio, quem vide in Ἐπὶ Ληναίῳ. Etymologici Mag. Auctor tradit fuiſſe magnum περίβολον, ubi Dionyſi Lenæi templum, & ubi ſcenicos ludos edebant.

[99] Χώρα τῶν Πισαίων.] In omnibus libris male legebatur, τῶν Πισαίων. Quamquam apud noſtrum τὸ Πισαῖος non ſit in uſu, extat tamen apud Polyb. in Frag. lib. XXVI: Τούτων στρατιῶται ἦσαν ἐκ τοῖς Πισαίοις μὲν χίλιοι, πολιτικοὶ δὲ τρισχίλιοι. Non incommode etiam corrigi poſſet, χώρα τῶν Πισατῶν, vel χώρα τῆς Πισάτιδος.

I Ἀντ.

ΛΗΤΗ[1], πόλις Μακεδονίας, ἀπὸ τοῦ πλησίον ἱδρυμένου Λητοῦς ἱεροῦ, ὡς Θεαγένης Μακεδονικοῖς. τὸ ἐθνικὸν, Λητᾶιος. τούτου γὰρ ἱστορεῖται [2] Νέαρχος, Λητᾶιος, τῶν Ἀλεξάνδρῳ τῷ μεγάλῳ συστρατευσαμένων ὁ διασημότατος.

A LETE, urbs Macedoniæ, inde nomen habens quod prope Latonæ templum condita ſit, uti Theagenes in Macedonicis auctor eſt. Gentile, Letæus. Hoc nomine memoratur Nearchus ille celeberrimus, qui B militiæ Alexandri Magni per totam expeditionem ſocius fuerat.

[3] ΛΗΤΟΥΣ πόλις, πόλις Αἰγύπτου. ἔστι δὲ μοῖρα Μέμφιδος, καθ᾽ ἣν αἱ πυραμίδες Λητοῦς ἱερόν· Ἀλέξανδρος τρίτῳ περὶ Αἰγύπτου. τὸ ἐθνικὸν, Λητοπολίτης· οὕτω γὰρ Πολύστρατος, καὶ [4] Ἀπολλώνιος ὁ Ἀρχιερεὺς λεγόμενος ἀναγράφεται.

LETUPOLIS, Latonæ urbs, urbs Ægypti. Eſt quoque pars Memphidis, juxta quam Pyramides Latonæ templum auctore Alexandro libro III de Ægypto. Gentile, C Letopolita. Ita enim Polyſtratus, & Apollonius dictus Archiereus, deſcribuntur.

ΛΗΤΩΕΥΣ, δῆμος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ὡς Τρύφων ἐν τῷ περὶ παρωνύμων· ὅτι παρὰ τὸ Λητὼ κτητικὸν σχηματίζεται.

LETOEUS, populus in Alexandria; de quo Trypho in libro de Paronymis. Quoniam a voce Λητὼ, Latona, poſſeſſivum for- D matur.

ΛΗΨΗΜΑΝΔΟΣ, πολίχνιον Καρίας. τὸ ἐθνικὸν, Ληψημανδεύς. Κρατερὸς ἐννάτῳ περὶ Ψηφισμάτων.

LEPSEMANDUS, oppidulum Cariæ. Gentile, Lepſemandenſis, auctore Cratero de Decretis.

ΛΙΒΑΝΑΙ, πόλις Συρίας, ταῖς Ἄτραις γειτνιάζουσα. Ἀρριανὸς Παρθικῶν ἐννάτῳ. ἔστι καὶ Λίβανος ὄρος τῆς Συρίας. τὸ ἐθνικὸν, Λιβανίτης.

LIBANÆ, urbs Syriæ, Atris vicina, E de qua Arrianus libro nono Parthicorum. Eſt quoque Libanus Syriæ mons. Gentile, Libanita.

[5] ΛΙΒΥΗ, χώρα πολυώνυμος, ὡς Πολυΐστωρ· γῆ Ὀλυμπία, Ὠκεανία, Ἐσχατιά, Κορυφὴ, Ἑσπερία, Ὀρτυγία, Ἀμμωνὶς, Αἰθιοπία, Κυρήνη, Ὀφιοῦσα, Λιβύη, Κηφηνία, Ἀερία. [6] τὸ ἐθνικὸν, Λίβυς· καὶ θηλυκὸν, Λίβυσσα.

LIBYA, regio multis nominibus gaudens, teſte Polyhiſtore: dicitur enim Terre F Olympia, Oceania, Eſchatia, Corypho, Heſperia, Ortygia, Ammonis, Æthiopia, Cyrene, Ophiuſa, Libya, Cephenia, Aeria. Gentile, Libys & genere fœmin. Libyſſa.

ΛΙΒΥΡΝΟΙ, ἔθνος προσεχὲς τῷ ἐνδοτέρῳ μέρει τοῦ Ἀδριατικοῦ κόλπου. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. τὸ ἐθνικὸν, Λιβυρνὶς, καὶ Λιβυρναῖοι. ὠνομάσθησαν δὲ ἀπό τινος Λιβυρ-

LIBURNI, gens adjacens interiori G parti ſinus Adriatici, auctore Hecatæo in Europa. Gentile, Liburnis & Liburnæi. Ita dicti ſunt a Liburno quodam, a quo Liburni-

[1] Λήτη, πόλις Μακ.] Harpocrationi Λητὴ hæc civitas dicitur, ſed parum recte, uti ex antiquis [illegible]. Vide Ptol. & Plin.

[2] Νέαρχος Λητᾶιος.] In omnibus libris MSS & editis Νέαρχος male legitur, pro quo nos Νέαρχος repoſuimus, notum in Alexandri Magni vita cognominum. Scribit Arrianus in Indicis hunc Cretenſem fuiſſe [illegible] [illegible] Κρήτης Νέαρχος Λητᾶιος [illegible] [illegible]. Et verbis nonnulli interpretibus legitur [illegible]. Νέαρχος [illegible] [illegible] Κρὴς ὁ Νέαρχος, [illegible]. Idem hic poſt Alexandri obitum ab Antigono Conſiliarius cogitur, teſte Diod. Siculo lib. XIX [illegible] Νέαρχόν τε τὸν Κρῆτα, καὶ [illegible] [illegible] τοὺς [illegible] τῷ Ἀλεξάνδρῳ [illegible]. Vide præterea Plutarchum in Eumene. Quare ſumma opere miror, Stephanum ex Theagenis Macedonicis adſtruere Nearchum Letæum fuiſſe, quæ ſi hodie exſtarent, omnem ſcrupulum tollerent: ſed ego vereor, ne incidere noſter in depravatum Theagenis codicem, in quo pro Λητᾶιος, exaratum erat Λητᾶιος.

[3] Λητοῦς πόλις.] Hæc Ægyptia civitas non a Latona, ſed a [illegible], qui ibi divino cultu honorabatur, nomen accepit, auctore Theodoreto ſermone tertio The[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] Μεμφῖται [illegible], καὶ [illegible] [illegible], [illegible] Λητοπολῖται [illegible], καὶ [illegible] Κυνοπολῖται [illegible] [illegible] Λητοῦς [illegible].

[4] Ἀπολλώνιος ὁ Ἀρχιερεὺς.] Ortum eſt a mala librariorum manu, quod in hunc uſque diem ſcriptus & editos libros obſederat, Ἀπολλώνιος ὁ Ἀρχιερεύς. Optime ex Suida emendavit Hartungus, uti nunc divulgamus, apud quem ita legitur. Ἀπολλώνιος, Αἰγύπτιος, [illegible] καὶ [illegible], [illegible] [illegible].

[5] Λιβύη.] Lycophronis Scholiaſtes tradit, Libyam nomen a Libya Epaphi & Memphe[illegible] filia habere, eamque ferme eſſe omnium hiſtoricorum ſententiam. Addit idem Scholiaſtes, Andronem Halicarnaſſeum ſcribere, Oceanum duas habuiſſe uxores, Pamphol[illegible] & Parthenopam, ex quibus quatuor ſuſcepit filias, Aſiam, Libyam, Europam & Thraciam, a quibus regionibus nomina ſunt indita.

[6] Τὸ ἐθνικὸν, Λίβυς.] In omnibus libris calamo exaratis & editis, peſſimo errore legebatur, τὸ [illegible] [illegible], quod nos exigua correctione mutatum iimus, quod nunquam Salmaſius in margine ſui Stephani reponere tentaverit, τὸ ἐθνικὸν Λίβυς καὶ θηλυκὸν Λίβυσσα.

βυρνῦ, [7] ἀφ' ἧ εὕρηται τὰ Λιβυρνικὰ σκάφη. καὶ Λιβυρνικὴ μανδύη, εἶδος ἐσθῆτος.

[8] ΛΙ'ΒΥΣ κύριον, κλίνεται Λίβυος· ἀφ' ἧ Λιβύη. τὸ ἐθνικὸν Λίβυς, Λίβυσσα, Λίβυ. Λιβυκὸς, Λιβυκὴ καὶ Λιβύστιον, ὡς ἀπὸ τῆ Λίβυστος τῆ ἀπὸ τῆ Λίβυος ὄντος κατὰ πλεονασμόν. καὶ Λιβυστικὸν, καὶ Λιβυστῖνος, καὶ Λιβυστίνη· καὶ Λιβυστιὰς, καὶ Λιβυστὶς, καὶ Λιβυσσαία, ἀπὸ τῆ Λίβυσσα. [9] καὶ κτητικὸν, Λιβυστικός.

—— Λιβυστικὰς πλάκας,

Λυκόφρων. οἵτινες δὲ διὰ τῆ γ γράφεσι, κακῶς.

[10] ΛΙ'ΒΥΣΣΑ, φρούριον Βιθυνίας ἐπιθαλάσσιον, ὡς Πολυΐστωρ Ἀλέξανδρος. τὸ ἐθνικὸν. Λιβυσσαῖος.

[11] ΛΙΒΥΣΤΙ'ΝΟΙ, ἔθνος παρακείμενον Κόλχοις, ὡς Διόφαντος ἐν Ποντικοῖς· τὸ θηλυκὸν Λιβυστίνη.

ΛΙ'ΓΓΟΣ, φρούριον Κασσανδρέων· Ἀπολλόδωρος ἐν Χρονικῶν τρίτῳ, ὃς καὶ τὸ ἐθνικὸν Λιγγαῖος. ἔστι καὶ Λίγγιος, [12] καὶ Λίγγιος κόλπος.

ΛΙ'ΓΞ, ποταμὸς Μαυρετανίας, καὶ πόλις. [13] τινὲς δὲ Λίξον γράφεσι, [14] καὶ Λίξιτας τὰς πολίτας.

ΛΙ'ΓΥΡΕΣ, [15] ἔθνος προσεχὲς τοῖς Τυρρηνοῖς· Ἀρτεμίδωρος ἐν ἐπιτομῇ τῶν ἕνδεκα. ἀπὸ Λιγύρε ποταμῦ.

ΛΙΓΥΣΤΙΝΗ, πόλις Λιγύων, τῆς δυτι-

burnicæ naves inventæ ſunt. Liburnica mandya, veſtimenti ſpecies eſt.

LIBYS, nomen proprium in obliquo habet Libyos, unde Libya. Gentile, Libys, Libyſſa, Liby. Libycus, Libyca. Et Libyſtium fit quaſi a genitivo Libyſtos, quod formatur a Libyos per pleonaſmum. Dicitur quoque Libyſticum, Libyſtinus, & Libyſtina, & Libyſtias, & Libyſtis, & Libyſſæi, quod fit a Libyſſa. Et poſſeſſivum, Libyſticus, unde illud

— *Libyſticas tabulas*

apud Lycophronem. Qui vero hanc tamen per g ſcribant, perperam id faciunt.

LIBYSSA, caſtellum Bithyniæ maritimum, auctore Alexandro Polyhiſtore. Gentile. Libyſſæus.

LIBYSTINI, gens Colchis adjacens, teſte Diophanto in Ponticis, cujus fœmininum eſt Libyſtina.

LINGUS, caſtellum Caſſandreenſium, de quo Apollodorus libro III Chronicorum, apud quem gentile, Lingæus. Eſt quoque Lingius, & Lingius ſinus.

LINX, fluvius Mauritaniæ & urbs. Quidam Lixum ſcribunt, & cives Lixos nominant.

LIGYRES, gens Tyrrhenis vicina, de qua Artemidorus in Epitome librorum XI. Nomen habet a Ligyro fluvio.

LIGYSTINE, urbs Ligyum, occidentali

[7] Ἀφ' ἧ εὕρηται τὰ Λιβυρνικὰ σκάφη.] In libris MSS & hactenus editis peſſimo errore legebatur, Ἀπὸ ἧ [illegible] τὰ [illegible]. Pro quo nos confidenter repoſuimus ἀφ' ἧ. Ad hanc emendationem viam nobis monſtravit Euſtathius in ſuis ad Dionyſ. comment. [illegible]. Ergo illud Ἀπὸ ἧ expungendum, pro quo nos ἀφ' ἧ, & Euſtath. [illegible] ſubſtituit.

[8] Λίβυς κύριον, κλίνεται Λίβυος.] Integram hanc ſectionem, neſcio quo fato & temporis injuria, loco ſuo genuino & ſede divulſam, firmiter mihi perſuadeo, eſt enim continuatio illius capituli, cujus initium eſt Λιβύη, χώρα πολυώνυμος &c.

[9] Καὶ κτητικὸν, Λιβυστικός. Λιβ. πλάκας.] In omnibus libris, poſſeſſivum ipſum omiſſum erat, quod nos interſeruimus: legebatur enim καὶ κτητικὸν, Λιβυστικὰς πλάκας.

[10] Λίβυσσα, φρούριον Βιθυνίας.] Strabo [illegible], & Solinus locum appellat. Plinii ætate nullum amplius hoc nomine erat oppidum. *Fuit*, inquit, *& Libyſſa, ubi nunc Annibalis tantum tumulus*. Plutarcho locus & vicus exiguus dicitur in Flaminio: [illegible]. Oppidum antea fuerit, poſtea tamen κώμη vel vicus, ubi mutatio vel manſio. Nam & hujus mentio eſt in Tabula Peutingeri, & *Libyſſa* vocatur, viginti tribus milliariis a Nicomedia diſtans, hoc modo: *Chalcedoni* XXXVII. *Libyſſa* XXIII. *Nicomedia*. Certe a Chalcedone Libyſſam, & a Libyſſa Nicomediam ibatur. Ammian. lib. XXII: *Tranſgreſſus itaque fretum, prætercurſa Chalcedone, & Libyſſa, ubi ſepultus Annibal Pœnus, inde Nicomediam venit urbem*. Vide Salmaſium ad Solin. pag. 879.

[11] Λιβυστῖνοι, ἔθνος παρακείμενον Κόλχοις.] Eundem hujus gentis deſcriptionem legere licet in voce [illegible].

[12] Καὶ Λίγγιος κόλπος.] In omnibus libris erat, Λίγγιος κόλπος. Sed tertia conſonans erat emendanda, ut ex præcedenti gentilitio liquet.

[13] Τινὲς δὲ Λίξον γράφεσι.] Ita appellatur in Hannonis Periplo: [illegible]. Sic quoque fluvium ex Eratoſthene vocat Strabo lib. ultimo. & Stephanus infra ex Alexandri Libycis, quamvis diverſa hoc nomine flumina, in Libya ſtatuere videatur.

[14] Καὶ Λίξιτας τὰς πολίτας.] Vocem Λίξιτας vix genuinam cenſeo, infra enim in voce Λίξα apud noſtrum [illegible] occurrunt, quare heic Λιξίτας reponerem, ſi mei arbitrii res foret.

[15] Λίγυρες, ἔθνος προσεχὲς τοῖς Τυρ.] Sic optime emendabat Cluverius, cum in omnibus libris antea legeretur corrupte: [illegible]. Frequentius tamen ab auctoribus Græcis Λίγυες appellantur, uti liquet ex Herod. lib. V. Plut. in C. Mario, aliisque. Euſtathius ad Dionyſ. de ſitu orbis verſa ſubjiciam. [illegible].

δυτικῆς Ἰβηρίας ἐγγύς, [16] καὶ τῆς Ταρτησσοῦ πλησίον. οἱ οἰκοῦντες, Λίγυες καλοῦνται.

ΛΙΉΒΡΙΣ, πόλις Φοινίκων, ὡς Ἡρωδιανός. [17] τὸ ἐθνικὸν, Λιηβρίτης, ὡς Συβαρίτης. Ἑκαταῖος περιηγήσει Αἰγύπτου.

ΛΙΘΗΣΙΟΣ, ὁ Ἀπόλλων, [18] ἐν τῷ Μαλέᾳ λίθῳ προσιδρυμένος ἐκεῖ. [19] Ῥιανὸς Ἠλιακῶν τρίτῳ. ὡς γὰρ ἀπὸ τοῦ Μαραθὼς Μαραθήσιος, οὕτω καὶ τοῦτο.

ΛΙΛΑΙΑ, [20] πόλις Φωκίδος, Λυκόφρων,

Πάτραν, Λίλαιαν, κ' Ἀνεμωρείας πέδον.

ὁ πολίτης, Λιλαιεύς.

ΛΙΛΥΒΑΙΟΝ, ἡ πρὸς δύσιν ἄκρα τῆς Σικελίας· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. ἔστι καὶ πόλις. καὶ [21] τὸ ἐθνικὸν Λιλυβαῖος, καὶ Λιλυβαίτης, [22] καὶ Λιλυβηΐς.

ΛΙΜΕΝΩΤΙΣ, [23] Χερρόνησος Κελτική.

ΛΙΜΗΝ, ὁ ἔφορμος τόπος. καὶ λιμενίτης, ὁ ἐν αὐτῷ ἱδρυμένος.

ΛΙΜΝΑΙΑ, [24] κώμη τῆς Ἄργους. τὸ ἐθνικὸν, Λιμναῖος. [25] Θουκυδίδης δὲ διὰ τοῦ ι, τὴν διουλλαβίαν.

ΛΙΜ-

A dentali Iberiæ vicina, prope Tarteſſum. Incolæ appellantur Ligyes.

LIEBRIS, urbs Phœnicum, cujus Herodianus meminit. Gentile, Liebrita, uti Sybarita, quo utitur Hecatæus in Ægypti

B Periegeſi.

LITHESIUS, dicitur Apollo in Maleæ promontorio ſupra lapidem collocatus, cujus meminit Rhianus lib. III Eliacorum. Quemadmodum a voce Marathus fit Marathehus, ita & illud de quo loquimur.

LILÆA, urbs Phocidis, de qua Lyco-

C phron:

Patram, Lilæam et Anemorea ſolum.

Civis, Lilæenſis.

LILYBÆUM, Siciliæ promontorium verſus occidentem, de quo Hecatæus in Eu-

D ropa. Gentile, Lilybætes & Lilybeis.

LIMENOTIS. Cerrhoneſus Celtica.

LIMEN, id eſt, Portus, locus navibus accommodatus. Qui in eo ſedem fixit, di-

E citur Limenita.

LIMNÆA, vicus Argorum. Gentile, Limnæus Thucydides per ι & duabus ſyllabis vocem efferre.

LIM-

[16] *Καὶ τῆς Ταρτησσοῦ πλησίον.*] Hic locus in omnibus editis peſſime corruptus circumferebatur, in quibus excuſum erat, *ἐ τῆς Ταρσοῦ πλησίον*. Emendationem hanc hauſit Salmaſius ex Palatino codice, eamque ad Solinum divulgavit pag. 286, quanquam etiam in margine ſui Steph. conſpiciatur.

[17] *Τὸ ἐθνικὸν, Λιηβρίτης, ὡς Συβαρίτης*] Ultima verba in vulgatis non apparent, quæ cum Voſſianus codex reſervaverit, jam Stephano reddere nobis fuit viſum.

[18] *Ἐν τῷ Μαλέᾳ λίθῳ προσιδ.*] Cauſam nullam video, quare Xylander hunc locum defectus nota ediderit, cum neque in MSS, neque in prioribus editionibus hiatus ullus appareat. Imo Suidas, ſuppreſſo Rhiani nomine, totam hanc ſectionem in ſuum uſum tranſcripſit: *Λιθήσιος. ὁ Ἀπόλλων, ἐν τῷ Μαλέᾳ λίθῳ προσιδρυμένος ἐκεῖ. ὡς δὲ ἀπὸ τοῦ Μαραθὼς Μαραθήσιος, οὕτω καὶ τοῦτο*

[19] *Ῥιανὸς Ἠλιακῶν*] Quemadmodum aliis in locis, ita etiam hic pro *Ἰλιακῶν*, quod a mala manu eſt, *Ἠλιακῶν* reſcripſimus.

[20] *Λίλαια, πόλις Φωκίδος.*] Lilæam non longe abeſſe a Charadra, ipſe nos docet Steph *Χάραδρα, πόλις Φωκίδος, ἡ πλησίον Λιλαίας*. Nomen habet a Lilæa Naiadum una, quæ Cephiſſi filia fuit, uti Pauſan. in Phoc. auctor eſt. Genere neutro *Λίλαιον* dicitur Pindari Scholiaſtæ ad Pyth. Od. I. *Οἱ Δωριεῖς οἰκοῦντες πρότερον τὴν Πίνδον, μίαν οὖσαν τῶν ἐν Πηνειῷ, ἀφικόμενοι εἰς τὴν μεταξὺ Οἴτης καὶ Παρνασσοῦ Δωρίδα, ἕκτισαν πόλεις. Εἰσὶ δὲ Ἐρινεὸς, Κύτινον, Βοιὸν, Λίλαιον, Κάρφαια, Δρυόπη.* Obiter emendandum pro *Κάρφαια*, quæ vox eſt nihili, *Σκάρφεια*, quanquam non ignorem iſtam urbem proprie Locris attribui.

[21] *Τὸ ἐθνικὸν, Λιλυβαῖος, καὶ Λιλυβαίτης*] De hiſce gentilibus cum ſatis appoſite loquatur & ſcribat Cluverius, pauca ex eo tranſcribam. Utrumque agnoſcit Diodorus Sic. in Ecl. Legat. lib. XXXVI. & lib. Biblioth. XI, quanquam illic Diphthongus *αι* in duas ſyllabas *αϊ* reſoluta ſit ab editoribus ejus auctoris. Diphthongum fuiſſe vel ex eo patet, quod inde Latini idem vocabulum ſua lingua dixere LILYBAETANI, diphthongo Græca *αι* in Latinam æ converſa, ut Cicero frequenter habet in Verrinis: & lapidis antiqua inſcriptio, quem Aretius in ſua Siciliæ Chorographia & Gruterus in opere inſcriptionum antiquarum e Scaligeri Verderiique ſchedis, citant: unde poſtea ab exſcriptoribus, quibus Ciceronis opus tranſcribendum dictitatum a prælectore fuit, factum eſt *Lilybetani*, & apud Solinum *Lilybitani*. Nummos tamen duos refert Goltzius cum inſcriptione ΛΙΛΥΒΑΙΙΤΑΝ, Dorica dialecto pro *Λιλυβαιτῶν*: unde recte feceris Romano ore LILYBAEITANI.

[22] *Καὶ Λιλυβηΐς.*] Utitur hoc ſequioris ſexus gentili Apol. Rhod. lib. IV Argonaut.

- - Λιλυβηΐδα παρὰ ἄκρην.

Sed apud Polyb. lib. I occurrit *Λιλυβαιΐτης*, ſic enim ille, ubi loquitur de elephantis, qui Romanorum ordines, in Africana pugna diſſipaverant: *Πολλάκις μὲν ἐν τῇ Λιλυβαιΐτιδι χώρᾳ, πολλάκις δὲ ἐν τῇ Σικελίᾳ.*

[23] *Λιμενῶτις, Χερρόνησος Κελτική.*] Integra hæc ſectio, & quatuor ſequentes, uſque ad vocem *Λιμώνιον*, in Voſſiano codice non comparent.

[24] *Λιμναία, κώμη τῆς Ἄργους.*] Intellige hoc loco Argos Amphilochicum, non vero Argos Peloponneſiacum, ſatis hoc liquet ex Thucyd lib. II, quem locum noſter reſpicit: *Καὶ διὰ τῆς Ἀργείας ἰόντες, Λιμναίαν κώμην ἀτείχιστον ἐπόρθησαν. ἀφικνοῦνταί τε ἐπὶ Στράτον, πόλιν μεγίστην τῆς Ἀκαρνανίας.* Ad quæ verba ſic ſcribit Scholiaſtes: *Καὶ διὰ τῆς Ἀργείας τῆς Ἀμφιλοχικῆς.* Palmerius in Græciæ ant. deſcriptione multis diſputat, in Thuc. reponendum *τῆς Ἀγραίας*, unde ſequeretur in Steph pro *τῆς Ἄργους* corrigendum *τῶν Ἀγραίων*. Imo conſiderans attentius locum Thucydidis, quem vir doctiſſ. ex lib. III in medium adducit, pedibus ire in ejus ſententiam cogor.

[25] *Θουκυδίδης δὲ διὰ τοῦ ι, τὴν διουλλαβίαν.*] Hunc locum aliquid monſtri alere, etiam pueri viderent.

Co-

ΛΙ'ΜΝΑΙ, πόλις Ἑλλησπόντου [16] περὶ Σηστόν· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. [17] καὶ ἕτερος τόπος τῆς Ἀττικῆς, Λίμναι καλούμενος, ἔνθα ὁ Διόνυσος ἐτιμᾶτο, καὶ οἱ Λιμναῖοι χορείας ἦγον ἑορτάς. A

LIMNÆ, urbs Helleſponti circa Seſtum; auctore Hecatæo in Europa. Alius præterea locus eſt in Attica, Limnæ dictus, ubi Bacchus colebatur, & Limnæi celebrabant feſtum, quo choreæ inſtaurabantur.

ΛΙ'ΜΥΡΑ, [18] πόλις Λυκίας, ἀπὸ Λιμύρου ποταμοῦ. ὁ πολίτης, Λιμυρεύς. B

LIMYRA, oppidum Lyciæ, a Limyro fluvio nomen habens. Oppidanus, Limyrenſis.

ΛΙΝΔΟ'ΝΙΟΝ, [19] πόλις τῆς Βρεττανίας· Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ αὐτῆς. τὸ ἐθνικὸν, Λινδονῖνος.

LINDONIUM, urbs Brittaniæ, de qua Marcianus in ejus Periplo. Gentile, Lindoninus.

ΛΙ'ΝΔΟΣ, [20] πόλις ἐν Ῥόδῳ, κτίσμα τοῦ Λίνδου, τοῦ Κερκάφου τοῦ [21] Ἡλίου καὶ Κυδίππης, τῆς Ὀχίμου θυγατρός. [22] τὸ ἐθνικὸν, Λίνδιος. C

LINDUS, urbs in Rhodo, condita a Lindo Cercaphi filio, Solis & Cydippes nepote, quæ fuit Ochimi filia. Gentile, Lindius.

ΛΙ'ΝΟΝ, χωρίον τῆς Ἑλλησποντίας. [23] Στράβων τρισκαιδεκάτῃ. μεταξὺ δὲ κεῖται τοῦ Παρίου καὶ τοῦ Πριάπου. καὶ [24] οἱ οἰκοῦντες, Λινούσιοι. D

LINUM, caſtellum Helleſpontiæ, de quo Strabo libro XIII. Situm eſt inter Parium & Priapum. Incolæ, Linuſii.

ΛΙ'ΞΑ, [25] πόλις Λιβύης, ὡς Ἀλέξανδρος ἐν πρώτῳ Λιβυκῶν, ἀπὸ Λίξου ποταμοῦ.

LIXA, urbs Libyæ de qua Alexander libro primo Libycorum, ſic dicta a Lixo fluvio. Gen-

Codices MSS nihil juvant, quare fortaſſis ex conjectura emendandum, Θουκυδίδης δὲ διὰ τοῦ ο, Ολουμάβιος. Sed cum hodie iſta terminatio in Thuc. non inveniatur, etiam noſtræ conjecturæ diffido, aliis lampada tradens.

[16] Περὶ Σηστόν.] Strabo lib. XIV Limnarum circa Seſtum in Cherſoneſo Thraciæ meminit, ubi tradit ex Anaximene Lampſaceno Mileſios eo coloniam duxiſſe: Καὶ περὶ Ἑλλήσποντον ἐν μὲν τῇ Χερρονήσῳ Λίμνας.

[17] Καὶ ἕτερος τόπος τῆς Ἀττικῆς.] Hæc & quæ ſequuntur uſque ad finem ſectionis, in hactenus vulgatis [illegible] conſpiciuntur; quod inſigne incrementum MSS debetur. Hujus loci meminit Ariſtoph. Batrachis:

> Ἣν ἀμφὶ Νυσήιον Διὸς
> Διόνυσον ἐν Λίμναισιν ἰαχήσαμεν.

Ad quem locum egregie Scholiaſtes: Λίμναι δὲ χωρίον τῆς Ἀττικῆς, ἐν ᾧ Διονύσου ἱερόν. Καλλίμαχος. Λιμναίῳ δὲ χοροστάδας ἦγον ἑορτάς. Prorſus eadem hæc inveniuntur apud Phavorinum. Igitur Atticæ locus erat, ubi Bacchi templum, in cujus honorem choreæ inſtaurabantur. Erat templum antiquiſſimum & ſacra omnium antiquiſſima. Templum toto anno erat clauſum, & duntaxat duodecimo menſis Antheſterionis, quo ſacra illa celebrabantur, aperiebatur, quemadmodum ex Demoſthene, Thucydide aliiſque ſcriptoribus luculenter oſtendit Meurſius in Athenis Atticis lib. III cap IV.

[18] Λίμυρα, πόλ. Λυκίας.] Vide quæ diximus ad vocem Λαμύρα.

[19] Λινδόνιον, πόλις τῆς Βρεττανίας.] Quanquam hodie in Marciani reliquiis nulla de hac urbe fiat mentio, facile tamen mihi perſuaſerim, Stephanum noſtrum loqui de *Londino*, totius Britanniæ metropoli, quæ fortaſſis ætate Jul. Cæſaris *Trinovantes* vel *Trinobantes* dicebatur, quaſi eſſet *Troinovantum*, id eſt, *Troja nova*, cum *Londini* nomen nondum invaluerat, quod deducunt a *Luddo* rege: nam uti a *Bruto* fit *Brydain* & *Prydain*, id eſt, Britannia, ita a *Luddo* fit *Luddain*, & d in n mutato, *Lundain*, quod genuinum hujus urbis nomen eſt, quod Græci & Latini deinde appellavere *Londinium*, inter quos Tacitus lib. XIV Annal. & Ptolemæus lib. II Λονδίνιον. Am. Marcell. lib XXVII & XXVIII *Auguſta* & *Lundinium* dicitur. *Londinum* & *Londinenſis* gentile inde deductum, auctoribus ſatis antiquis celebratur: nam in Concilio Arelatenſi, celebrato temporibus Conſtantini Imperat. & Sylveſtri P. I. Reſtitutus Epiſcopus Londinenſis ſubſcripſit. *Eborius Epiſcopus de civitate Eboracenſi, provincia Britannia. Reſtitutus Epiſcopus de civitate Londinenſi, provincia ſuprascripta.*

[20] Λίνδος, πόλις ἐν Ῥόδῳ, κτίσμα τοῦ Λίνδου.] Tria ultima verba abſunt ab omnibus libris MSS & editis, & mirum eſt profecto omnes editores hoc loco nullum hiatum obſervaſſe, quem nos ſatis opportune replevimus: tria enim ſunt in Rhodo oppida Lindus, Jalyſus & Camirus, quæ a totidem Cercaphi filiis nomina ſua ſortita ſunt. De tribus hiſce filiis loquitur Diod. Sicul. lib V. Ἣν (ſcilicet Κυδίππην) γήμας Κέρκαφος ὁ ἀδελφὸς διεδέξατο τὴν βασιλείαν. Μετὰ δὲ τὴν τούτου τελευτὴν διεδέξαντο τὴν ἀρχὴν οἱ υἱοὶ τρεῖς, Λίνδος, Ἰάλυσος, Κάμειρος. Plura hac de re vide apud Strab. lib. XIV, Scholiaſtam Lycophronis, alioſque.

[21] Ἡλίου.] Male ubique ſcriptum & excuſum erat Ἡλιου. Deinde pro Ὀρχίμου, quod omnes libros occupabat, correximus Ὀχίμου. Addam ſolummodo verba Scholiaſtæ ad Od. VII Olymp. Pindari: Εἰσὶ γὰρ δὲ Ἡλίου, ἀφ' ὧν αἱ πόλεις ὠνομάσθησαν, Λίνδος, Ἰάλυσος, Κάμειρος, παῖδες Κερκάφου τοῦ Ἡλίου καὶ Κυδίππης τῆς Ὀχίμου θυγατρός. Plura vide apud Diod. Sic. loco ſupra allegato.

[22] Τὸ ἐθνικὸν, Λίνδιος.] Gentile gen. maſcul. & Fœm. occurrit apud Geographum lib. XIV: Γυνὴ δὲ ἦν Ἀθηνᾶς Λινδίας ἱερὸν αὐτόθι ἐπιφανὲς, τῶν Δαναΐδων ἵδρυμα. [illegible] οἱ Λίνδιοι. Verum poſt hæc Stephani verba quædam excidiſſe, quis crederet? Sic tamen videtur, Euſtathii codicem hæic auctiorem fuiſſe, ita enim ille, poſtquam de Lindo, Rhodi oppido egiſſet: Ὁ δὲ τὰ Ἐθνικὰ συντάξας, καὶ Σικελικήν τινα Λίνδον ἱστορεῖ.

[23] Στράβων τρισκαιδεκάτῃ.] Strabonis hæc ſunt verba, ubi de Pitya loquitur, Μεταξὺ δὲ κεῖται Πριάπου, καὶ Παρίου χωρίον Λίνον χρεῖον ἐπὶ θαλάττῃ.

[24] Οἱ οἰκοῦντες, Λινούσιοι.] Gentile reperitur apud eundem Strabonem libro locoque jam citato, ubi de Linuſiis cochleis mentionem facit: ὅπου οἱ Λινούσιοι κοχλίαι ἁλίσκονται τῶν πάντων ἄριστοι.

[25] Λίξα, πόλις Λιβύης.] Hoc oppidum in præcedentibus Λίγξ, & in ſequentibus auctori noſtro Λύγξ dicitur. Vide notas noſtras ad vocem Θίγγη. Gentile Λιξῖται apud Hannonem in Periplo reperitur: Παρὰ δὲ αὐτοῖς

A μοῦ. τὸ ἐθνικὸν, Λίξιοι, Λιξίτης, καὶ Λιξάται παρά τισι.

ΛΙΠΑΞΟΣ, πόλις Θρᾴκης· Ἑκαταῖος. τὸ ἐθνικὸν, Λιπάξιος.

ΛΙΠΑΡΑ, νῆσος μεγίστη τῶν ἑπτὰ τῶν Αἰόλου, ἣ Μελιγουνὶς ἐκαλεῖτο, πλησίον Σικελίας, [36] ἀπὸ Λιπάρου τοῦ Αὔσονος υἱοῦ. [37] λέγεται καὶ πληθυντικῶς. [38] τὸ ἐθνικὸν, Λιπαραῖος. B

ΛΙΡΝΥΤΕΙΑ, [39] πόλις Παμφυλίας· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. τὸ ἐθνικὸν, Λιρνυτεύς.

ΛΙΣΣΟΣ, πόλις Ἰλλυρίας, [40] καὶ Ἀκρόλισσος. [41] τὸ ἐθνικὸν, Λίσσιος, καὶ Λισσεύς. C

ΛΙΤΑΙΑΙ, πόλις Λακωνική· Ἀπολλόδωρος ἑβδόμῳ. οἱ πολῖται, Λιταιεῖς.

ΛΙΧΙΝΔΟΣ, πόλις Σικελική· Φίλιστος Σικελικῶν τρίτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Λιχινδῖνος. D

ΛΟΓΓΩΝΗ, Σικελίας πόλις. ὁ πολίτης, Λογγωναῖος· Φίλιστος δεκάτῳ.

ΛΟΚΟΖΟΣ, πόλις Φρυγίας, ἣν ᾤκουν [43] Θρᾷκες Λοκόζιοι. κατεκλύσθη δὲ, ὡς Ξάνθος ὁ Λυδὸς, ὃς καὶ διὰ τοῦ ξ [44] γράφει ἐν τύποις, Λοκοζίτας τούτους καλῶν. E

ΛΟΚΡΟΙ Ἐπιζεφύριοι, πόλις Ἰταλίας· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. οἱ πολῖται, Λοκροὶ ὁμωνύμως. [45] τὸ ἐθνικὸν, Λόκριος, ὡς Κύπριος. F

ΛΟ-

Gentile, Lixii, Lixita, & apud quoſdam Lixatæ.

LIPAXUS, urbs Thraciæ, de qua Hecatæus. Gentile, Lipaxius.

LIPARA, inſula maxima ex ſeptem Æoliis, quæ Meligunis vocabatur, prope Siciliam, a Liparo Auſonis filio ſic dicta. Præterea etiam numero multitudinis effertur. Gentile Liparæus.

LIRNYTEA, urbs Pamphyliæ, auctore Hecatæo in Aſia. Gentile, Lirnyteenſis.

LISSUS, urbs Illyriæ, & Acroliſſus. Gentile, Liſſius & Liſſenſis.

LITÆÆ, urbs Laconica, de qua Apollodorus libro VII. Cives, Litaænſes.

LICHINDUS, urbs Siciliæ, de qua Philiſtus libro III rerum Sicularum. Gentile, Lichindinus.

LONGONE, oppidum Siciliæ, cujus oppidanus Longonæus, auctore Philiſto libro X.

LOCOZUS, urbs Phrygiæ, quam Thraces Locozii incoluerunt. Diluvium paſſa eſt auctore Xantho Lydo, qui vocem per x ſcribit, juxta formam regionis eos Locozitas appellans.

LOCRI, Epizephyrii, oppidum Italiæ, de quo Hecatæus in Europa. Oppidani Locri, ejuſdem nominis ſunt. Gentile, Locrius uti Cyprius.

LO-

αὐτοῖς, νομάδες ἄνθρωποι Λιξῖται, βοσκήματα νέμοντες, παρ' οἷς ἐμεμενήκει ἄχρι τινος.

[36] Ἀπὸ Λιπάρου τοῦ Αὔσονος υἱοῦ.] Poſt hæc verba excidiſſe videtur, Κνιδίων ἄποικος. Nam ſic olim legebat Strabo, quem noſter paſſim ſequitur, lib VI: Μεγίστη δ' ἡ Λιπάρα, Κνιδίων ἄποικος, ἐγγυτάτω τῆς Σικελίας κειμένη. Sed multo clarius hoc fecit Euſtathius ad Dionyſium: Αἱ δ' αὐταὶ νῆσοι αἱ τοῦ Αἰόλου λέγονται καὶ Λιπαραῖαι. (ſic legit Clu. pro Λιπαραῖοι) Μεγίστη δ' αὐτῶν ἡ Λιπάρα, ἀπὸ Λιπάρου τινὸς κληθεῖσα υἱοῦ Αὔσονος, Κνιδίων ἄποικος. His adde Pauſaniam in Phocicis. Οἱ δὲ Λιπαραῖοι Κνιδίων μὲν ἦσαν ἄποικοι· τοῦ δὲ ἀποικισμοῦ ἡγεμόνα γενέσθαι φασὶν ἄνδρα Κνίδιον· ὄνομα δὲ εἶναί οἱ Πένταθλον. Vide præterea Thucyd lib III, & Diod. Sicul lib V.

[37] Λέγεται καὶ πληθυντικῶς.] Hinc apud Strabonem lib VI bis legitur ἐν Λιπάραις, pro unius inſulæ vocabulo: quod tamen ipſum ita ſcripſiſſe Strabonem, Cluverius dubitat: quando ibidem ſæpius occurrunt ἡ Λιπάρα, τὴν Λιπάραν, ἐν Λιπάρᾳ. Deinde idem Cluverius adducit locum Dioſcoridis, ubi vox plur. num. occurrit, ubi de alumine loquitur lib. V cap. CXXIII: Στυπτηρίας δὲ σχεδὸν πᾶν εἶδος ἐστὶ τῶν αὐτῶν ἐν τῇ Αἰγύπτῳ μεταλλευομένων· εὑρίσκεται δὲ καὶ ἐν ἄλλοις πλείοσι τόποις, ἐν Μήλῳ, ἐν Μακεδονίᾳ, ἐν Λιπάραις.

[38] Τὸ ἐθνικὸν, Λιπαραῖος.] Omnibus Græcis oppidani ΛΙΠΑΡΑΙΟΙ dicuntur. Ciceroni, Livio, & J. Obſequenti de Prodigiis LIPARENSES.

[39] Λιρνυτεία, πόλ. Παμφ.] Hæc ſine dubio eadem erit, quæ infra Stephano Λιρνατία dicitur, & Lyciæ adſcribitur.

[40] Καὶ Ἀκρόλισσος.] Hunc locum librarii male tractarunt, legebatur enim in omnibus libris manu exaratis & editis, καὶ ἄκρον Λισσόν. Melius in voce Δυρράχιον· μετὰ δὲ τὴν Ῥιζονικὸν Λίσσος ἐστὶ πόλις, καὶ Ἀκρόλισσος, καὶ Ἐπίδαμνος. Inſpiciantur noſtræ ad illum locum animadverſiones, & nemo de hac emendatione dubitabit.

[41] Τὸ ἐθνικὸν, Λίσσιος.] Polybius hoc gentili utitur in Excerp Leg CXXXIV: Ὅτι τῶν Λισσίων καὶ τῶν Δασσαρητῶν πολιτείας παραγενομένων εἰς τὴν Ῥώμην.

[42] Λιταὶ, πόλ. Λακ.] Sic Salmaſius in Palat. invenit, quod ſine dubio longe melius, quam hactenus vulgatum Λιταῖαι, unde profecto nulla ratione formari poteſt civium nomen Λιταιεῖς, pro quo etiam, eodem Salmaſio monente, ex Palat MSS. Λιταεῖς excudi curavimus.

[43] Θρᾷκες Λοκόζιοι.] Infra eos appellat noſter Λυκοζείους, adeo ut ex oppido Thraciæ Lycozea, originem duxiſſe videantur.

[44] Γράφει ἐν τύποις.] Locus, ut mihi videtur, depravatiſſimus. Salmaſius in margine ſui Stephani corrigebat, γράφει ἐν τύπῳ τῆς χώρας. Hanc emendationem meo calculo approbare non audeo, puto enim hic libri nomen latere, quod vel meliores MSS, vel conjecturæ nobis ſuppeditent.

[45] Τὸ ἐθνικὸν Λόκριος.] Hujus fœmininum legitur apud Strab. lib. VI: Καὶ ἔστιν ἐκεῖ κρήνη Λοκρία. Invenitur etiam Λοκρὶς apud Pind. Pyth. Od. II.

Ζεφυρία πρὸ δόμων
Λοκρὶς παρθένος ἀΰει.

ΛΟΠΑ'ΔΟΥΣΣΑ, [46] νῆσος κατὰ Θάψον τῆς Λιβύης, ὡς Ἀρτεμίδωρος ἑβδόμῳ γεωγραφουμένων. τὸ ἐθνικὸν, Λοπαδουσσαῖος.

A LOPADUSSA, inſula juxta Thapſum Libyæ, de qua Artemidorus libro ſeptimo Geographicorum. Gentile, Lopaduſſæus.

ΛΟΥ'ΓΔΟΥΝΑ, [47] πόλις Κελτογαλατίας· [48] Πτολεμαῖος ἐν περίπλῳ· τὸ ἐθνικὸν, Λουγδουνήσιος· καὶ Λουγδουνησία ἐπαρχία.

LUGDUNA, urbs Celtogalatiæ, de qua Ptolemæus in Periplo. Gentile, Lugdu- B netius, & Lugdunetia provincia.

ΛΟΥΚΑΡΙ'Α, [49] πόλις Ἰταλίας· Πολύβιος τρίτῳ. παρὰ δὲ Διονυσίῳ διὰ τοῦ ε γράφεται. οἱ οἰκοῦντες, Λουκερῖνοι.

LUCARIA, urbs Italiæ, de qua Polybius libro III. Apud Dionyſium vero per E ſcribitur. Incolæ, Lucerini.

ΛΟΥΣΙ'Α, τῶν Ὑακίνθου θυγατέρων C [50] ἡ Λουσία ἦν· [51] ἀφ' ἧς ὁ δημότης Οἰνηΐδος φυλῆς Λουσιεύς.

LUSIA, ex Hyacinthi filiabus hæc Luſia erat, unde Oeneidis tribus populare nomen Luſienſis.

ΛΟΥΣΙΤΑΝΙ'Α, [52] μέρος τῆς Βαιτικῆς· Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ αὐτῆς. τὸ ἐθνικὸν, Λουσιτανοί.

LUSITANIA, pars Bœticæ, de qua Marcianus in ejus Periplo. Gentile, Luſi- D tani.

ΛΟΥΣΟΙ', [53] πόλις Ἀρκαδίας, ὅπου Μελάμπους ἔλουσε τὰς Προίτου θυγατέρας, καὶ

LUSI, oppidum Arcadiæ, ubi Melampus Prœti filias lavans ab inſania liberavit. Oppidanus

Præterea exſtat inde formatum Λοπαδουσσαῖος in Noſſidis epigrammate inedito, quod penes me eſt:

> Ὦ ξεῖν' εἰ τύ γ' ἔπεις ποτὶ καλλίχορον Μιτυλήναν,
> Τᾶν Σαπφῦς χαρίτων ἄνθος ἐναυσόμενος.
> Εἰπεῖν ὡς Μούσαισι φίλαν τήναν τε Λοπαδουσσα
> Τίκτεν ἴσαις, ὅτι μοι τ' ὄνομα Νοσσίς ἴθι.

[46] Λοπάδουσσα, νῆσος κατὰ Θάψον] Videntur hæc deſumpta ex Strabone lib. XVII: Εἶτα Θάψος πόλις, καὶ μετὰ ταύτην νῆσος Πελαγία. Apud Goltzium reperitur nummus cum inſcriptione ΛΟΠΑΔΟΙΣΣΑΙΩΝ,

[47] Λούγδουνα, πόλις Κελτογαλατίας] Cod. Voſſianus Λούγδουνος, πόλ. Κελτ. male in Xylandriana Κελτογαλλίας, quod ex MSS & prioribus editionibus emendandum cenſuimus. Mira veteribus fuit licentia in terminandis urbium nominibus, hic τὰ Λούγδουνα & in vocabulo Βέρινος; Λούγδουνος, quod Latinis, Lugdunum; pro τὰ Τύανα, alii Tyana Tyanæ inflectunt. Vox compoſita eſt: nam λοῦγον Corvum, & Δοῦνον locum eminentem vocant, teſte Plutarch. de Fluviis: Μωμόρος δὲ οἰωνοσκοπίας ἔμπειρος ὑπάρχων, τὴν πόλιν Λούγδουνον προσηγόρευσεν· λοῦγον γὰρ τῇ σφῶν διαλέκτῳ τὸν κόρακα καλοῦσι· δοῦνον δὲ ἐξέχοντα. καθώς ἱστορεῖ Κλειτοφῶν ἐν ιγ' Κτίσεων. Ad quem locum vide Mauſſacum.

[48] Πτολεμαῖος ἐν περίπλῳ. τὸ ἐθνικὸν, Λουγδουνήσιος. Λουγδουνησία ἐπαρχία.] Mirũ mihi profecto videtur neq; Xylandrum, neq; priores editores heic lacunam ſubolfeciſſe, nam de gentili ne γρ quidem in omnibus libris. quod fuit Λουγδουνήσιος, uti liquet in vocibus Βερινήσιος & Βίεννος, unde hoc opportune revocavimus. Præterea legebatur peſſime Λουδουνησία ἐπαρχία, quam vocem nemo geographorum agnoſcit. Non tantum ex Ptolemæo, quem noſter citat, verum etiam ex Marciano Heracleota τῆς Κελτογαλατίας Λουγδουνησίας Periplus peti poteſt, quod caput cum plurimis vitiis ſcateat, heic emendatius apponam. Ἡ Λουγδουνησία Γαλατία περιορίζεται ἀπὸ μὲν ἄρκτων τῷ Βρεττανικῷ ὠκεανῷ, ἀπὸ δὲ ἀνατολῶν τῇ Βελγικῇ ἐπαρχίᾳ Σηκοάνῳ [lege Σηκουάνᾳ] ποταμῷ, ἀπὸ δὲ δυσμῶν τῷ Ἀκυτανικῷ ὠκεανῷ, ἀπὸ δὲ μεσημβρίας μέχρι τῆς Ναρβωνησίας ἐπαρχίας, καὶ ἡ μὲν ὅλη περιέχει τὸ ἴδιος τοῦτο ἔχει τὸν τρόπον. Τὸ δὲ τῆς Λουγδουνησίας μῆκος ἀπὸ τῆς Γαβαίω (Legendum Γοβαίου) ἀκρωτηρίου ἀρξάμενον, καὶ τελευτῶν κατὰ τὴν ἀνατολικὴν πλευρὰν, καθ' ἣν συνάπτει τῇ Βελγικῇ κατὰ τὸν Σηκουάνον (corrige Σηκουάναν) ποταμὸν, ὡς εἶναι τοῦ μήκους στάδια γ, του'· τὸ δὲ πλάτος τῆς Λουγδουνησίας ἄρχεται μὲν ἀπὸ τῆς μεσημβρίας ἀπὸ Καβυλλίνου πόλεως, καταλήγει δὲ εἰς Σηκοάνα ποταμοῦ ἐκβολάς. ὡς εἶναι καὶ τοῦ πλάτους στάδια γ, ό. ἔστι δὲ ὁ κατὰ γῆν περίδρομος τῆς ἐπαρχίας στάδια ζ, ση, στάδια, γ, υκ'. ἔχει δὲ ἔθνη κε'. πόλεις ἐπισήμους κς'. ὄρος ἐπίσημον α'. ποταμοὺς ἐπισήμους δ'. ἀκρωτήριον ἐπίσημον α'. λιμένας ἐπισήμους γ'. οἱ πάντες ἀπὸ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Λίγηρος (Leg. Λίγηρος) ποταμοῦ μέχρι τῶν ἐκβολῶν τοῦ Σηκοάνα ποταμοῦ τῆς περιοχῆς τῆς παραλίας Λουγδουνησίας στάδια γ, τό. στάδια γ, ξ ο.

[49] Λουκαρία, πόλ. Ἰταλίας] Stephanum, ut bene ſuſpicatur Cluverius, non uſum fuiſſe ſatis emendato Polybii codice, hinc liquet, quod hodie in omnibus ejus libris legatur Λουκερία, quam lectionem etiam alii auctores, & codex Voſſianus confirmant. Polybii verba hæc ſunt: Ὁ δὲ στρατηγὸς Ἀννίβας, πυνθανόμενος παρὰ τῶν κατασκόπων, πλείστον ὑπάρχειν σῖτον ἐν τῇ περὶ τὴν Λουκερίαν καὶ τὸ καλούμενον Γερούνιον χώρᾳ. Noſter gentile nomen facit Λουκερῖνοι, quod Latinorum eſt LUCERINI, uti ex Livio & Priſciano liquet.

[50] Ἡ Λουσία ἦν.] In omnibus editis legebatur: Λουσία, τῶν Ὑακίνθου θυγατέρων ἦν. MSS nobis ſuppeditarunt, quo hunc locum auctiorem reddidimus

[51] Ἀφ' ἧς ὁ δημότης Οἰν. φυλ.] Cenſet Meurſius hæc eſſe tranſpoſita, atque hunc in modum ordinanda: ἀφ' ἧς ὁ δῆμος φυλῆς, ἧς ὁ δημότης Λουσιεύς. Verum hujuſmodi tranſpoſitiones Stephano non ſunt inſolitæ.

[52] Λουσιτανία, μέρος τῆς Βαιτικῆς] Immanem errorem Geographicum committit noſter Stephanus, quem profecto nulla Marciani Heracleotæ auctoritate, quem ad partes vocat, poſſet defendere. Tradit enim Marcianus in Luſitaniæ Periplo, Luſitaniam verſus meridiem terminari Bœticæ, non autẽ Luſitaniam eſſe partem Bœticæ, ita enim ille: Ἡ Λουσιτανία τῆς Ἰσπανίας περιορίζεται ἀπὸ μὲν ἄρκτων τῇ Ταρρακωνησίᾳ Ἰσπανίᾳ παρὰ τὸ δυτικὸν μέρος τοῦ Δορίου ποταμοῦ, ἀπὸ δὲ ἀνατολῶν τῇ αὐτῇ Ταρρακωνησίᾳ, ἀπὸ δὲ δυσμῶν τῷ δυτικῷ Ὠκεανῷ, ἀπὸ δὲ μεσημβρίας τῇ προειρημένῃ Βαιτικῇ, καὶ τῷ καθ' ἡμᾶς πελάγει.

[53] Λουσοὶ, πόλ. Ἀρκαδίας.] Quia in fine hujus ſectionis, omnia ab hac voce deducta gentilia ſimplici S exarantur, idem nobis facere heic viſum fuit, licet omnes libri Λουσσοὶ agnoſcant. Pauſanias in Arcadicis, ubi eadem hæc Melampodis hiſtoria refertur, etiam numero multitudinis & ſimplici S vocem effert: Τὰς δὲ θυγατέρας τὰς Προίτου κατήγαγεν ὁ Μελάμπους ἐς τοὺς Λουσοὺς

καὶ ἔπαυσε τῆς μανίας. [14] ὁ πολίτης Λύσιος, καὶ Λύσιος, καὶ Λυσιάτης.

ΛΥΓΚΟΣ, [15] πόλις Ἠπείρου Στράβων ἑβδόμῃ. ἐκλήθη ἀπὸ Λυγκέως. τὸ ἐθνικὸν, [16] Λυγκισταί. τὸ θηλυκὸν, Λυγκιστίς. λέγεται καὶ Λυγκιος, [17] ὡς Λύττιος. λέγεται καὶ Λυγκεύς.

ΛΥΓΞ, [18] πόλις Λιβύης πρὸς τοῖς Γαδείροις μετὰ τὸν Ἄτλαντα. Καὶ νῆσος Ἀτλάντιος [19] καὶ πόλις Λύγξ ὡς Ἀρτεμίδωρος. τὸ ἐθνικὸν Λυγξίτης, καὶ Λυγγίτης.

ΛΥΔΙΑ, ἡ χώρα. Ξάνθος ἐν Λυδιακῶν πρώτῳ. [20] τὸ ἐθνικὸν Λυδὸς, καὶ Λυδαῖος.

ΛΥΞΕΙΑ, [21] πόλις Ἀκαρνανίας· Ἑκα-

Apidanus Lusius & Lusiensis & Lusiata.

LYNCUS, urbs Epiri, teste Strabone libro VII, sic dicta a Lynceo. Gentile, Lyncistæ. Fœmininum, Lyncistis. Dicitur quoque Lyncius, uti Lyttius. Dicitur etiam Lynceensis.

LYNX, urbs Libyæ prope Gades post Atlantem. Est præterea insula Atlantis & urbs Lynx, de qua Artemidorus mentionem facit. Gentile, Lynxita & Lyngius.

LYDIA, regio, de qua Xanthus libro I Lydiacorum. Gentile, Lydus & Lydæus.

LYXEA, urbs Acarnaniæ, auctore Hecateo

ταίῳ. [illegible] Ἀρτεμίδωρος [illegible]. Sed hoc observandum, Callimachi Scholiast. etiam rectum facere Λυσσα, & quidem Herodiani auctoritate, ita enim ille ad Hym. in Dian. [illegible] Luforum situm graphice describit Polyb. lib. IV, eumque ponit Cynethum inter & Clitorem, ubi vox duplici, & lib. IX simplici exaratur. Porro scriptores ibi meminerunt fontem, in quo terrestres mures vivant. Sotion [illegible]. Ἐν Λουσοῖς τῆς Ἀρκαδίας [illegible] ἐν ᾧ μύες χερσαῖοι [illegible]. Plinius lib. XXXI cap. II etiam mentionem facit. *Lusis Arcadiæ fonte quodam mures terrestres vivere & conversari.*

[14] Ὁ πολίτης Λύσιος, καὶ Λυσιεύς, καὶ Λυσιάτης.] Medium gentile occurrit apud Xenoph. lib. IV Anab. Εὐρύλοχος δὲ [illegible] Λύσιος [illegible]. Sed in medio jota redundare videtur. Ultimum etiam apud eundem Xen. de eodem Eurylocho lib. VII Anab. reperitur. Εὐρύλοχος ὁ Λουσιάτης. Et apud Polyb. lib. IV cum duplici S, ut primitivum exaratum est: [illegible].

[15] Λύγκος, πόλις Ἠπείρου.] Quanquam noster testimonium Strabonis adducat, ut probet hanc urbem in Epiro esse sitam, toto tamen cœlo errat, nam non Epiro, sed Macedoniæ est attribuenda, cum Lyncestis, in qua urbs Lyncus, ab ipso Strabone superiori Macedoniæ annectatur, ita enim ille lib. VII [illegible]. Hoc quoque observandum, τὸ Λύγκος in Strabone non inveniri, sed quod jam proxime allegatum est, unde etiam Λυγκισταί derivantur. Urbem præterea debere Macedoniæ, non vero Epiro assignari, clarissime evincunt verba Thucyd. lib. IV: [illegible]. Corrupte hoc nomen occurrit apud Liv. lib. XXXI: *Ad Lacum stativa posuit prope flumen Erigonum.* Ubi cum Sigonio non Lyceum, sed Lyncum corrigendum judico. Idem error latet apud Plutarch. in Flaminio [illegible]. Hic etiam sine dubio Λύγκον reponendum.

[16] Λυγκισταί.] Usitatum est hoc gentile Straboni loco citato, sed Thucydidi per eta Λυγκησταί, variis in locis.

[17] Ὡς Λύττιος.] Quamquam in voce Λύττος hoc gentile non legatur, est tamen permutandum, nam nonnulli Λύττον urbem etiam nominarunt, unde gentile Λύττιος apud Polyb. lib. IV. [illegible].

Λύγξ, πόλις Λιβύης.] Duobus in locis de hoc oppido jam noster egit, sed utrobique nomine parum variato. Vide in Λύγξ & Λίξα.

[18] Καὶ πόλις Λύγξ, ὡς Ἀρτεμίδωρος.] In omnibus libris editis & calamo exaratis legebatur. [illegible] quod corruptum & depravatum est. Hinc Artemidori verbis noster nihil aliud adstruere conatur, quam urbi τὸ Λύγξ nomen fuisse, quæ profecto nihil ad rem faciunt, si in Artemidoro nomen τὸ [illegible] invenisset. Quare hinc evidenter liquet, hanc emendationem non esse aspernandam. Sic exhibuerunt Stephano Strabonis codices, in quibus Λύγξ circumfertur, qui lib. XVII Artemidori verba adducit: Ἀρτεμίδωρος δ' [illegible] Λυγκός.

[20] Τὸ ἐθνικὸν Λυδὸς, καὶ Λυδαῖος.] Adeo frequens est primum gentile idoneis scriptoribus, ut supervacaneum existimem, exemplum subjungere: sed rarius est illius vocis fœmininum, quod vel pro gentili, vel pro fœmina ex regione Lydia occurrit, in elegantissimo Asclepiadæ epigrammate inedito, quod ante aliquot annos ad Gisbertum Cuperum, doctissimum reip. Daventriensis Consulem transmisisse memini.

[illegible]
[illegible] Ἀντίμαχος
[illegible] αὐδήν,
[illegible] Μουσῶν χρήματα καὶ Ἀντιμάχου.

Non jam dicam cujusmodi moribus fuerit Lyde Antimachi poetæ uxor, in cujus honorem plurima composuit, eruditis notissima: sed in genere male propter salacitatem audiebant Lydæ, non solentes solum corpore quæstum facere, sed amatores donis & præmiis allicere, observante Eustathio ad Dionys. de situ Orbis: [illegible]. Quod ad ultimum gentile Λυδαῖος attinet, hactenus in auctoribus mihi non fuit obvium, sed quidem Λυδῆος & Λυδιος. Hesychius. [illegible] Eustath. ad Dionys. [illegible]. Deinde idem Archiepiscopus Thessalonicensis rationem eodem loco reddit, quare Λυδὴ & Λυδιος dicatur. [illegible]

[21] Λυξεία, πόλις Ἀκαρνανίας.] Cuivis patet, hanc vocem non servare literarum ordinem, unde conjicio, scripsisse nostrum Λιξία, vel Λιμνα. Ex his elementorum convenientia luce meridiana clarius apparet, eandem hanc esse civitatem, quam noster in præcedentibus [illegible] appellat, & Acarnaniæ attribuit. Non obstat hoc loco primam vocalem tejici, id enim hoc aliquando & in aliis nominibus, dicimus enim hodie *Natolia* pro *Anatolia* [illegible], præterea *Stragi* & [illegible]. Quæ ut te confirmandis. Casaubonu-

ad

Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ, [61] ἀπὸ Λύξεως τινός. [62] τὸ ἐθνικὸν Λυξεύς, καὶ Λυξαῖος.

A castro in Europa, nomen habens a Lyxe quodam. Gentile, Lyxensis & Lyxæus.

ΛΥΚΑΙΑ, πόλις Ἀρκαδίας· Θεόπομπος πεντηκοστῷ ἕκτῳ· παρὰ δὲ Μενελάῳ Λύκαιθα, μετὰ τοῦ θ. ὁ οἰκήτωρ, Λυκαιεύς. καὶ Λύκειον τὸ γυμνάσιον, καὶ Λύκειος ὁ Ἀπόλλων.

LYCÆA, urbs Arcadiæ, de qua Theopompus libro LVI. Apud Menelaum vero cum θ Lycætha appellatur. Incola, Lycæus. Et Lyceum gymnasium, & Lyceus Apollo.

ΛΥΚΑΟΝΙΑ, [63] χώρα Λυκίας τε καὶ Ἰσαυρίας. τὸ ἐθνικὸν, Λυκαόνιος, καὶ Λυκάων, ὁμοφώνως τῷ οἰκιστῇ· καὶ Λυκὰν, ὡς Μεγιστάν.

LYCAONIA, regio Lyciæ & Isauriæ. Gentile, Lycaonius, & Lycaon, quod cum conditore convenit. Dicitur quoque Lycan, uti Megiſtan.

ΛΥΚΑΣΤΟΣ, πόλις Κρήτης. Ὅμηρος,

Λύκτον, Μίλητόν τε, καὶ ἀργινόεντα Λύκαστον.

LYCASTVS, oppidum Cretæ, de quo Homerus:

Lyctum Miletumque & album Lycaſtum.

[65] ἀπὸ Λυκάστου αὐτόχθονος. [66] ὁ πολίτης, Λυκάστιος.

Nomen habet a Lycaſto indigena. Oppidanus, Lycaſtius.

ΛΥΚΑΨΟΣ, κώμη πλησίον Λυδίας· Εὐφορίων Διονύσῳ· τὸ ἐθνικὸν Λυκάψιος, [67] ὡς Αἰδήψιος, Γαλήψιος.

LYCAPSVS, pagus prope Lydiam: de quo Euphorion in Baccho. Gentile, Lycapſius, uti Ædepſius, Galepſius.

ΛΥΚΕΙΟΝ, τὸ γυμνάσιον· καὶ Λύκειος ὁ Ἀπόλλων. λέγεται καὶ Λυκήϊον.

LYCEVM, gymnaſium. Et Lyceus Apollo. Dicitur quoque Lyceium.

ΛΥΚΙΑ, ἡ χώρα, ἀπὸ Λύκου τοῦ Πανδίονος. [68] ἔστι καὶ Λυκία ἡ πρὸς Κιλικίαν, ἧς ἦρχε Σαρπηδών. οἱ οἰκήτορες, Λύκιοι, ὡς Φρύγιοι.

LYCIA, regio a Lyco Pandionis filio nomen habens. Eſt quoque ad Ciliciam Lycia, cui Sarpedon præfuit. Incolæ, Lycii, uti Phrygii.

ΛΥΚΟΑ, πόλις Ἀρκαδίας· [69] Παυσανίας ὀγδόῃ. τὸ ἐθνικὸν Λυκοάτης· καὶ θηλυκῶς, διὰ τοῦ ι.

LYCOA, urbs Arcadiæ, de qua Pauſanias lib. VIII. Gentile, Lycoates, & genere fœminino per I.

ΛΥ- LY-

ad Suetonii J. Cæſ. Verum ut ſæpius alias noſter in depravatos veterum auctorum codices incidit, ita etiam nunc celico. Hermolai codicem hoc vitium immunem non [illegible], ſed in co legiſſe Stephanum Λύξα, ex quo imperiti librarii τὸ Λύξα finxere. ζ enim & ξ facillime confunduntur.

[61] Ἀπὸ Λύξεως τινός] Emendationem hanc ex margine Salmaſiani Stephani tranſcripſimus. In editis antea legebatur, ἀπὸ [illegible]. Sed oppidi nomen ſi fuerit Λύξα, ſcribendum erit, ἀπὸ [illegible].

[62] Τὸ ἐθνικὸν Λυξεύς, καὶ Λυξαῖος] In omnibus libris hic locus mutilus erat [illegible], τὸ ἐθνικὸν Λυξεὺς, καὶ Λυξ. Eum replevimus ex voce Λυξαῖα, quæ cum eadem formæ gentilia occurrant, quamquam non diffitear, in medio ſ collocandum. Salmaſius in oram ſui libri emendabat: τὸ ἐθνικὸν Λυξεὺς καὶ Λυξεάτης. Quod noſtro calculo approbare non poſſumus, ob rationem jam allegatam.

[63] Λυκαονία, χώρα Λυκίας τε καὶ Ἰσαυρίας] Lycaones inveniuntur ad Lycum flavium in Phrygia quæ Lyciæ contigua eſt, teſtantibus Ptolemæo, Plinio aliisque. Alii autem Iſauriam a [illegible], & Armeniam minorem ad orientem, habent, ubi Iconium & Derbe præcipua oppida.

[65] Ἀπὸ Λυκάστου αὐτόχθονος] Euſtathius ad Iliad. B, ad verbum Stephano citatum, vel a Lycaſto indigena, vel a Minois filio, oppidum hoc nomen inveniſſe perhibet. Sed quia iſte Euſtathii locus alia hic pertinentia continet, non inconſultum videbitur ejus verba tranſcribere: [illegible]

[illegible] Uti hic, ita etiam aliis in locis liquet, Euſtathium ſua ætate auctorem Stephani codicem habuiſſe, nam illa, quæ de accentu voci, & Pontico Lycaſto Archiepiſcopus ex noſtro obſervat, hodie non inveniuntur, quare iis tuto hæc lectioni adnecti poſſent.

[66] Ὁ πολίτης, Λυκάστιος] Lycaſtium genere neutro apud Polybium invenitur in Exc. Leg. cap. XLX, ubi pro regione [illegible] videtur, ita enim ille: [illegible]

[67] Ὡς Αἰδήψιος] Male legebatur in libris MSS & editis, ὡς [illegible]. Nos veterem & genuinam lectionem revocaſſe, nemo paullo humanior ibit inficias.

[68] Ἔστι καὶ Λυκία ἡ πρὸς Κιλικίαν, ἧς ἦρχε Σαρπηδών] Noſter hoc loco videtur ſequi antiquam Homeri opinionem, qua Lycia dividebatur in minorem, cui præerat Pandarus, & majorem, cui præerat Sarpedon. Locus ad hanc rem egregius eſt apud Euſtathium ad Hom. Iliad. E. [illegible] Sed Stephanum noſtrum errare, & unam eandemque eſſe Lyciam, ſatis docet Incomparabilis Voſſius in Obſerv. ad Pomp. Melam.

[69] Παυσανίας ὀγδόῃ] Ad imum montis Mænali viſunt ſua ætate Pauſaniæ ſcilicet urbis veſtigia, & Dianæ fanum ac ſignum ex ære cognomento Lycoatidis.

ΛΥΚΟΖΕΙΑ, πόλις Θρᾴκης. [69] τὸ ἐθνικὸν, Λυκοζεῖοι, ὡς Πείσανδρος πεντεκαιδεκάτῃ.

LYCOZEA, urbs Thraciæ. Gentile, Lycozei, auctore Piſandro libro quarto & decimo.

ΛΥΚΟΡΜΑΣ, [71] ποταμὸς, ὃν τινες Εὔηνον φασι. τὸ ἐθνικὸν, Λυκορμαῖος.

LYCORMAS, fluvius, quem nonnulli Euenum appellant. Gentile, Lycormæus.

ΛΥΚΟΣΘΕΝΗ, πόλις Λυδίας, Ξάνθος πρώτῃ Λυδιακῶν, ἣν καὶ Λυκοσθένειαν Νικόλαος φησιν. [72] ὁ πολίτης Λυκοσθενεύς, ὡς Βερενικεύς. παρὰ δὲ Λυδοῖς [73] Λυκοσθενίτης, ὡς Δικαιαρχίτης.

LYCOSTHENE, urbs Lydiæ, de qua Xanthus libro primo Lydiacorum, quam Nicolaus Lycoſthenenam appellat. Civis, Lycoſthenenſis, uti Berenicenſis: apud Lydos vero Lycoſthenita, uti Dicæarchita.

ΛΥΚΟΣΟΥΡΑ, πόλις Ἀρκαδίας, ἐπὶ τῷ Λυκαίῳ ὄρει. ὁ πολίτης, Λυκοσουρεύς.

LYCOSURA, oppidum Arcadiæ, ad Lycæum montem. Oppidanus, Lycoſurenſis.

ΛΥΚΤΟΣ, [74] πόλις Κρήτης, ἀπὸ Λύκτου τοῦ Λυκάονος. [75] ἔνιοι Λύττον φασιν αὐτὴν, διὰ τὸ κεῖσθαι ἐν μετεώρῳ τόπῳ. τὸ γὰρ ἄνω καὶ ὑψηλὸν, λυττὸν φασι. [76] τὸ ἐθνικὸν, Λύκτιος. καὶ θηλυκὸν, Λυκτηΐς.

LYCTUS, urbs Cretæ, a Lycto Lycaonis filio ſic dicta. Hanc quidam Lyttum appellant, quia excelſo loco ſita eſt: quod enim ſublime eſt & altum *Lyttum* vocant. Gentile, Lyctius, & fœmininum Lyctæis.

ΛΥΚΩΝ, [77] πόλεις δύο· ἡ μὲν, ἐν τῷ Λυκοπολίτῃ νομῷ τῆς Αἰγύπτου· ἡ δ' ἑτέρα, τοῦ [78] Σεβεννύτου νομοῦ παραθαλάσσιος. τὸ ἐθνικὸν, Λυκοπολίτης.

LYCOPOLIS, duo hoc nomine oppida inveniuntur, alterum in Ægypti Lycopolitana præfectura, alterum in præfectura Sebennytica ad mare. Gentile, Lycopolita.

ΛΥ-

LY-

τὸ δὲ ὄρος [illegible] πόλεως [illegible] Λυκόας ἐν Ἀρτεμίσιον [illegible] Λυκοῦντα. Graphice urbis ſitum depinxit Polyb. in Excerp. de Virt. & Vit. ex lib. XVI.

[70] Τὸ ἐθνικὸν, Λυκόζειοι] Apud Suidam & Phavorinum legitur: Λυκόζειοι, τὸ ἔθνικον. Putat tamen Salmaſius in margine ſui libri, Stephani locum hunc in modum debere legi Τὸ ἐθνικὸν, Λυκοζεῖς, a primitivo Λυκόζεια. Ego eoſdem cenſeo qui ſupra Λυκόζιοι appellantur.

[71] Λυκόρμας, ποταμὸς, ὃν τινες Εὔηνον φασι.] Xylandrum ſequimur: peſſime enim in Veneta Florentinaque excuſum eſt, ὃν ἔνιοι Εὔηνον φασι. Hæc deſumpta videntur ex Strab. lib. VII. [illegible] Εὔηνος, ὁ Λυκόρμας πρότερον καλούμενος. Rationem mutati nominis pluribus perſequitur Plutarchus lib. de Fluminibus. [illegible] Archelaus apud Stob. Serm. CCXLIII [illegible] Pluribus hanc hiſtoriam perſequuntur, adjectis aliis circumſtantiis, Euſtathius in Comment. ad Iliad. I pag. 776 & Didymus ad eundem locum.

[72] Ὁ πολίτης, Λυκοσθενεύς] Apud Goltzium invenitur nummus cum hac inſcriptione: ΛΥΚΟCΘΕΝΕΩΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΝ.

[73] Λυκοσθενίτης, ὡς Δικαιαρχίτης] Si mei arbitrii res foret, emendarem, Λυκοσθενείτης, ὡς Δικαιαρχείτης: nam ultimum gentile ſuo loco Steph. per diphthongum in penultima ſcripſit.

[74] Λύκτος, πόλις Κρήτης] Hæc alio nomine Καρνησόπολις dicitur. Heſychius: Καρνησόπολις, Λύκτος ἡ Κρήτης οὕτως ἐκαλεῖτο.

[75] Ἔνιοι Λυττὸν φασιν αὐτὴν &c.] Eadem hæc ex noſtro tranſcripſit Euſtathius ad Iliad B: [illegible] Plurimis in locis apud Polybium Λύττος ſcribitur, quod verum hujus urbis nomen cenſet Triſtanus in Com. Hiſt. Comment. LXII. Conſtat illud antiquiſſimum oppidi nomen fuiſſe, quod omnino Homeri ætate obtinebat, ita enim Strab. lib. X ubi refert, Cnoſſum ſtad. CXX a Lycto abeſſe: [illegible]

[76] Τὸ ἐθνικὸν, Λύκτιος.] Ariſtoteles Polit. lib. III: [illegible] Valerius Flac. lib. III Argon.

. . . . Simul & Maſſiam, & una
Lyctius, & Calabris redit armentarius arvis.

Sed cum urbs etiam Λύττος appellatur, inde veteres Λύττιος formarunt, quod paſſim apud Polyb. occurrit, & in veteri marmore apud Gruterum, ΛΥΤΤΙΩΝ ΠΟΛΙC. Nec non apud Callimachum Hym. in Apoll.

[illegible]

[77] Λύκων πόλεις δύο.] Urbi a lupis, quos in Ægypto divinum honorem attribuunt, nomen inditum, teſtis eſt Diod. Sicul. lib. I Biblioth. Straboni libro XVII Λύκων πόλις, voce non compoſita: Eunapio in vita Plotini Λύκω, qua terminatione & aliæ Ægyptiorum urbes gaudent. Πλωτῖνος ἦν ἐξ Αἰγύπτου φιλόσοφος [illegible] Hinc idem Plotinus Suidæ Λυκοπολίτης dicitur, quod gentile ab hac civitate deducit Stephanus.

[78] Σεβεννύτου.] In omnibus libris legebatur Συβεννύτου, quod correximus.

V v v

79 Σα-

ΛΥΚΩ´ΝΗ, πόλις Θράκης· Εὐφορίων Ἱππομέδοντι. τὸ ἐθνικὸν Λυκωναῖος, ὡς [79] Σκιώνη Σκιωναῖος. δύναται καὶ Λυκωνεύς, ὡς Σινωπεύς.

ΛΥΚΩ´ΡΕΙΑ, κώμη ἐν Δελφοῖς· Καλλίμαχος τρίτῳ. [80] ἀπὸ Λυκωρέως τοῦ βασιλέως. [81] ὁ πολίτης Λυκωρεύς, [82] καὶ Λυκώρειος, [83] καὶ Λυκωρείτης. [84] ἔστι καὶ Λυκώρειος Ζεύς, καὶ Λυκώρειον διὰ διφθόγγου.

ΛΥ´ΛΗ, πόλις Ἀρκαδίας· Ἀλέξανδρος δευτέρῳ περὶ Λυκωρείας. τὸ ἐθνικὸν, Λυλαῖος.

ΛΥ´ΡΚΕΙΟΝ, [85] ὄρος Ἄργους· Καλλίμαχος Ἑκάλῃ. τὸ τοπικὸν, Λύρκειον ὕδωρ, [86] καὶ Λυρκήιον. τὸ ἀρσενικὸν Λυρκεῖος, ὡς Ῥοίτειος.

ΛΥΡΝΑΤΙ´Α, [87] χερρόνησος, καὶ χωρίον Λυκίας· Ἀλέξανδρος δευτέρῳ περὶ Λυκίας. τὸ ἐθνικὸν Λυρνατιεύς, ὡς Οἰχαλιεύς. Ἀρκάδιος δὲ διὰ τῆς ει διφθόγγου.

ΛΥΡΝΗΣΣΟ´Σ, [88] πόλις Τρωϊκή, μία τῶν ἕνδεκα τῶν ἐν τῇ Τρωάδι. τὸ ἐθνικὸν

LYCONE, urbs Thraciæ, de qua Euphorion in Hippomedonte. Gentile, Lyconæus, uti Scione Scionæus. Poſſet quoque Lyconenſis dici, uti Sinopenſis.

LYCOREA, pagus Delphenſis, de quo Callimachus lib. III. a Lycoreo rege ſic dictus. Paganus Lycorenſis, & Lycorius, & Lycorita. Juvenitur quoque Lycoræus Jupiter, & Lycoræum per diphthongum.

LYLE, urbs Arcadiæ, de qua Alexander libro II de Lycorea. Gentile, Lylæus.

LYRCEUM, mons Argivorum, de quo Callimachus in Hecale. Hinc locale. Lyrcea aqua, & Lyrceium. Maſculino genere dicitur, Lyrceus, uti Rhæteus.

LYRNATIA, peninſula & Lyciæ munimentum, de quo Alexander libro II de Lycia. Gentile, Lyrnatienſis, uti OEchalia OEchalienſis. Arcadius vero per ει diphthongum ſcribit.

LYRNESSUS, urbs Trojana, una ex undecim quæ in Troade erant. Gentile, Lyr-

[79] Σκιώνη Σκιωναῖος.] In omnibus libris MSS & editis legebatur Κιώνη Κιωναῖος: quæ lectio, quanquam aliquo modo defendi poſſit, Stephani noſtri auctoritate nobis corrigenda videbatur. Vide in illa voce.

[80] Ἀπὸ Λυκωρέως τοῦ βασιλ.] Etymologici Magni auctor conditorem Lycorum appellat: Λυκώρεια, πόλις Δελφικὴ, ἐν ᾗ τιμᾶται ὁ Ἀπόλλων. ἀπὸ Λυκώρου κληθεῖσα αὐτόθι, υἱοῦ Κωρυκίας, οἰκοῦντος ἐν Παρνασσῷ. Sed hoc quandoque fit, ut hujuſmodi nomina duabus terminationibus efferantur. Pauſanias in Phocicis non ab hoc rege, ſed ἀπὸ τῶν λύκων ὠρυγῆς a luporum ululatibus nomen habere perhibet.

[81] Ὁ πολίτης Λυκωρεύς.] Illud oppidani nomen, uti ſæpe aliis in locis, ὁμωνυμεῖ τῷ κτίστῃ. Suidas: Λυκωρεύς. ἡ Λυκώρεια, ὄνομα πόλεως. Sic etiam Apollo Lycoreus dicitur Callimach. in ejus Hym.

- - - ὅτι κλείουσι ἀοιδοί
Ἠ´ πάγασον, ἢ πέζα, Λυκώρεος ἔστιν Φοίβου.

Invenitur præterea aliquoties apud Scholiaſt. Apollon. ad lib. II & lib. IV.

[82] Καὶ Λυκώρειος.] Omnes codices conſtanter quidem exhibent λύκωρος, quod nequaquam admittendū. Salmaſii auctoritate hanc vocem emendavimus, qui ſatis multa, ad hunc locum in margine ſui Steph. eſt commentatus, ſed quæ vetuſtate omnia adeo ſunt exeſa, ut oculorum aciem fugiant.

[83] Καὶ Λυκωρείτης.] Eodem modo derivari poteſt, uti a Μαρώνεια Μαρωνείτης.

[84] Ἔστι καὶ Λυκώρειος Ζεύς, ἡ Λυκώρειον διὰ διφθόγγου.] In præcedentibus formaverat duo gentilia ſine diphthongo, nunc adducit unum ἐθνικὸν cum diphthongo. & quanquam in omnibus codicibus MSS & editis legebatur, ἔστι ἡ Λυκωρεῖος Ζεύς καὶ Λυκώρειον, diphthongum ει expunximus, & ει repoſuimus. Invenitur enim Λυκώρειος apud Apoll. Rhod. lib. IV.

- - ἐπεὶ ἦ μοι ἀφαυρότεροι ἔτ᾽ ἐπίπαλο
Υἱωνὸς Φοίβοιο Λυκωρείοιο Κάφαυρος.

Ad quem locum ſic commentatur Scholiaſt. Λυκωρείοιο· ἀντὶ τοῦ Δελφικοῦ. οἱ γὰρ Δελφοὶ πρότερον Λυκωρεῖς ἐκαλοῦντο, ἀπὸ Λυκώρου τινὸς κώμης Λυκωρείας.

[85] Λύρκειον, ὄρος Ἄργους.] A Strabone Λύρκειον appellatur lib. VIII. ubi tradit ex eo Inachum profluere, ita enim ille: Ῥεῖ δ᾽ αὐτῆς πλησίον ὁ Ἴναχος, χαραδρώδης ποταμός. ἔχει τὰς πηγὰς ἐκ Λυρκείου, τοῦ κατὰ τὴν Κυνουρίαν ὄρους τῆς Ἀρκαδίας. Vide præterea Scholiaſt. Apoll. Rhod. ad lib. I v. 125.

[86] Καὶ Λυρκήιον.] Hinc apud Val. Flaccum lib. IV Argon.

- - - Dominum Lyrceia tellus
Antraque deprenſa tremuerunt conſcia culpa.

[87] Λυρνατία, χερρόνησος.] Hæc mihi eadem videtur, quam in præcedentibus ſub nomine Lirnytiæ deſcripſit & Pamphyliæ attribuit. Apud Scylacem, emendante Salmaſio, Lyrnatiæ mentio reperitur.

[88] Λυρνησσός, πόλις Τρωϊκή.] Alio loco ab Ethnicographo Lyciæ adſcribitur. Κόρδασος, πόλις Λυκίας, πλησίον Λυρνησσοῦ. Sed cum noſter duplicem Lyciam ſtatuit, hæreo, utri urbs ſit adſcribenda. Servius ad lib. X Æneid. in Phrygia collocat: Lyrneſius, id eſt Phryx. Acmon ergo & Meneſtheus filii Clytii: nam Lyrneſos civitas eſt Phrygia, unde fuit Briſeis, quam civitatem Achilles expugnavit. Sed Phrygia tam late ſe extendit, ut etiam Troada comprehendat. Trojani Cilices hanc condidere teſte Strab. lib. XIV. Τῶν δ᾽ ἐν Τροίᾳ Κιλίκων, ὧν Ὅμηρος μέμνηται, πολὺ διεστῶτας ἀπὸ τῶν ἔξω τοῦ Ταύρου Κιλίκων, οἱ μὲν ἀποφαίνουσιν ἀρχηγέτας τοὺς ἐν τῇ Τροίᾳ τούτων, καὶ δεικνύουσί τινας τόπους κἀνταῦθα, ὥσπερ ἐν τῇ Παμφυλίᾳ Θήβην καὶ Λυρνησσόν. Vide præterea Euſtathium ad Dionyſium, ubi præter Troicam, etiam alia Ciliciæ adſcribitur, de qua Curtius, & Strabo loco jam allegato mentionem faciunt.

τικὸν, Λυρνήσσιος. [89] Αἰσχύλος δ' ἐν Πέρσαις, ὡς ἀπὸ τῆς Λύρνα, ἢ Λύρνη, Λυρναῖος.

ΛΥΣΙΜΑ'ΧΕΙΑ, πόλις τῆς ἐν Θρᾴκῃ χερρονήσου, [90] ἡ πρότερον Καρδία. [91] ὁ πολίτης, Λυσιμαχεύς. ἔστι καὶ [92] πόλις Αἰτωλίας.

ΛΥΤΑΙ', [93] χωρίον Θετταλίας, διὰ τὸ λῦσαι τὰ Τέμπη Ποσειδῶνα, καὶ σκεδάσαι τὸ ἀπὸ τοῦ κατακλυσμοῦ ὕδωρ.

ΛΥΧΝΙΔΟ'Σ, [94] πόλις Ἰλλυρίας, [95] ἀρσενικῶς λεγομένη, καὶ λίμνη θηλυκῶς. Ἡρωδιανὸς Λυχνιτὴν αὐτήν φησι. τὸ ἐθνικὸν Λυχνίδιος, καὶ [96] Λυχνιδία λίμνη, καὶ Λυχνίτης. [97] ἔστι δὲ καὶ Ἀρμενίας Λυχνίδος χωρίον.

ΛΩΜΕΝΤΟ'Σ, [98] πόλις Ἰταλίας, ὀξυτόνως καὶ ὅσα εἰς τος, τῇ ἐν συλλαβῇ [illegible]. ἣν καὶ Λωρεντὸν φασι, μετὰ τοῦ ρ.

ΛΩΡΥΜΑ, [99] πόλις Καρίας Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. ἔστι δὲ καὶ λιμὴν Ῥόδου, ὃς Λώρυμα λέγεται. τὸ ἐθνικὸν, Λωρυμαῖος.

ΛΩ'Σ,

A Lyrneſſius. Apud Æſchylum vero in Perſis, tanquam a Lyrna vel Lyrne, Lyrnæus formatum eſt.

LYSIMACHIA, oppidum in Thraciæ Cherſoneſo, quæ prius Cardia. Oppidanus, Lyſimachenſis. Eſt quoque Ætoliæ urbs.

B

LYTÆ, regiuncula Theſſaliæ, ſic dicta a voce λύσαι, quod Neptunus Tempe ſolverit, atque diluvii aquas diſſipaverit.

C LYCHNIDUS, urbs Illyriæ genere maſcul. & palus gen. fœm. ſic dicta. Herodianus eam Lychnitam appellat. Gentile, Lychnidius. Palus etiam Lychnidia & Lychnitis dicitur. Eſt quoque Lychnitis Armeniæ caſtellum.

D LOMENTUS, urbs Italiæ cum accentu acuto, præter regulam in Tos deſinentium, ac in penultima ſyllaba ε habentium. Hanc quoque Lorentum appellant cum R.

LORYMA, urbs Cariæ, auctore Hecatæo in Aſia. Eſt quoque portus Rhodi, qui Loryma dicitur. Gentile, Lorymæus.

E

LOS,

[89] Αἰσχύλος δ' ἐν Πέρσαις, ὡς ἀπὸ τῆς Λύρνα, ἢ Λύρνη, Λυρναῖος.] In omnibus libris mala interpunctione Lib. [illegible] hic locus, nam poſt vocem Πέρσαις librarii πλεονασμόν collocaverant, [illegible] totum turbantem, & ἢ Λύρνη pro ἢ Λύρνα. Euſtathius hunc locum citans in ſuis ad Iliad. B comment. legiſſe videtur ex noſtro, hoc gentile ab [illegible] per ſyncopen formatum, ita enim ille: Ἐθνικὸν τῆς Ὁμηρικῆς Λυρνησσοῦ φασὶ Λυρνήσσιος παρ' Αἰσχύλῳ Λυρναῖος. καὶ τάχα καὶ συγκοπῇ. Locus, quem noſter & Euſtathius innuunt, hodie hunc in modum in Perſis Æſch. circumfertur:

Θάρυβις, τε πρόσεστι [illegible]
Τάγος, γένος Λυρναῖος [illegible]

[90] Ἡ πρότερον Καρδία.] Lyſimachiam & Cardiam diverſas fuiſſe urbes, manifeſtiſſime paſſim produnt Geographi & Hiſtorici. Videas Strabonem lib. VII. Ptol. lib. III. Pauſan. lib. I. & Mar. Heracleotam, vel potius Scymnum Chium. Sed Salmaſius ſententiam Stephani interpretando ſtruere conatur. cenſet enim Cardiam ideo Lyſimachiam ſuiſſe dictam, quia Μακρὸν τεῖχος quod Cardiam & Pactyen, utrinque in litoribus ſitas, & Lyſimachiam in medio continebat. Murus hic a Propontide ductus ad Melanem ſinum, has urbes cingens, longus erat quinque millibus paſſ. quæ Iſthmi latitudo indicatur.

[91] Ὁ πολίτης, Λυσιμαχεύς.] Apud Goltzium exſtat nummus cum inſcriptione: ΛΥΣΙΜΑΧΕΩΝ.

[92] Πόλις Αἰτωλίας.] Hæc [illegible] locum ejuſdem nominis inter Pleuronem & Arſinoen, teſte, Strab. lib. X. [illegible] δὲ καὶ Λυσιμαχία πλησίον ἠφάνισται, [illegible] Vide præterea Liv. lib. XXXVI. & Plinium lib. V. cap. XXX.

[93] Λυταὶ χωρίον Θετταλίας.] Apud Heſychium legitur Λυταία, Θετταλία. Quod Salmaſius ad marginem ſui Steph. collocaverat.

[94] Λυχνιδός, πόλις Ἰλλυρίας.] Hæc præcipua Daſſaretiorum fuit urbs, quæ aliquando Λυχνίς, Λυχνίδιον, Λυχνιδὸς Λυχνίτης, & Λυχνιδὸς ab auctoribus appellatur, cujus luculentiſſimam deſcriptionem cum notis exhibeat Cl. Palmerius, lectorem eo ablegamus, ne actum agere videamur. Strabonis locus, ubi Λυχνιδὸς dicitur, exſtat lib. VII. ſed ex noſtro emendatur a Caſaubono, in ſuis ad Geographum notis. Contra Urſinus in ſuis ad Polybium Legationes comment. cenſet, locum Strabonis vitio mutatum eſſe, tentans pro Λυχνιδὸν, quod eſt apud Polyb. ſubſtituere Λυχνίδιον: Strabonis: ſed cum Λυχνιδὸς factum ſit a recto Λυχνίς, locus nulla emendatione indigere videtur.

[95] Ἀρσενικῶς λεγομένη.] Non ſemper hoc fuit verum, ſequioris enim ævi ſcriptores gen. fœm. urbis nomen protulere. Procop. in Anecdotis: Λυχνιδὸς τῆς ἐν Ἠπειρώταις. Malchus Rhetor: Καὶ αὐτὸς μὲν τὴν Λυχνιδὸν [illegible].

[96] Λυχνιδία λίμνη, καὶ Λυχνίτης.] Peſſime hunc locum divulgavit Xylander, edendo, καὶ Λυχνία λίμνη, καὶ Λυχνίτης. Malo in Veneta Florentina que ex utraque erit, καὶ Λυχνιδία λίμνη, ὁ Λυχνίτης. Pro Λυχνία nobis vitium fuit reponere Λυχνιδία, quo nomine hæc palus paſſim apud ſcriptores occurrit. Polyb. lib. V. Τὰς δὲ περὶ τὴν Λυχνιδίαν λίμνην. Λυχνίτης vero apud Scym. Chium:

Ἐχει ἐν λίμνῃ ἐν μέσῳ [illegible]
Μεγάλην, ποιῇ αὐτοῖς τὴν Λυχνῖτιν λεγομένην.

Et apud Diod. Siculum lib. XVI: Νικήσας [illegible], καὶ πόλεις τὰς περὶ τὴν Λυχνῖτιν [illegible].

[97] Ἔστι δὲ καὶ Ἀρμενίας Λυχνίδος χωρίον.] In hoc loco ſequutus idem veterum editionum ſtylus fuit vitium, male enim Xylandriana exhibet Λυχνῖτις. Fuit in Armenia lacus hoc nomine, quem Ptolemæus [illegible] nominat caſtellum continebatur. Ptol. lib. V: [illegible] καὶ ὕπερ λίμνην, ἣ τε καλεῖται Λυχνῖτις, [illegible]

[98] Λωμεντὸς, πόλις Ἰταλίας.] Stephanum hac ſectione innuere urbem, quam alio loco Λαυρεντὸν appellat, etiam obſervat Cluverius lib. II. cap. IX. Deinde quoque alium errorem committit, oppidum hoc cum *Laurento* confundens.

[99] Λώρυμα, πόλις Καρίας.] Portus in Caria a ſcriptoribus hoc nomine agnoſcitur, ſed de portu Rhodiensi altum ſilentium. Cenſeo itaque, unum eundemque eſſe locum, quem noſter geminavit. Lorymæ ſitum optime deſcribit Conſtant. Porphyrogenneta lib. I de Them: Ἀπὸ Σκιάθου δὲ ἄνδρας ὡς ἀπὸ Λωρύμων [illegible]

ΛΩ͂Σ, [100] νῆσος περὶ Θετταλίαν, ὡς Κῶς· Ἀρτεμίδωρος ἐν ἐπιτομῇ τῶν ἕνδεκα. Λῷος, ὁ νησιώτης.

A LOS, inſula circa Theſſaliam, uti Cos, de qua Artemidorus in Epitome librorum undecim. Inſulanus, Lous.

ΛΩΤΟΦΟ´ΡΟΣ, [101] χώρα, καὶ Λωτοφαγῖτις γυνή.

B LOTOPHORUS, regio; & Lotophagitis mulier.

καὶ τὸ ἱερὸν Οἰδίπου ... καὶ λιμὴν ... Λόρυμα. ... οὗτος ὁ Σύμη. καὶ πρὸς τὸ πέλαγος ... Ῥοδίων περαίας, καὶ ... οὗτος ὁ Ῥόδος ... Ubi ſine dubio legendum Λόρυμα. Vide præterea Strabonem lib. xiv, & fateberis *Loryma* in Caria eſſe, noſtrum vero graviter erraſſe.

[100] Λῶς, νῆσος περὶ Θεττ.] Salmaſius in Steph. ſui ora obſervit, Ptolemæum Loi fluminis meminiſſe, ſed ad rem non facit; nam ſuſtulit ex Ptol. hunc errorem Bertius, legendo Ἀῴου ποταμοῦ ἐκβολαί. Vide Palm. Græc. Antiq. pag. 146.

[101] Λωτοφόρος χώρα, ἢ Λωτοφαγῖτις γυνή.] Quanquam conſtanti ſcriptura ſic legatur in omnibus libris, ego tamen legendum cenſeo γῆ & non γυνή: Loquitur enim de regione *Lotifera*, cujus incolæ Lotophagi appellantur ab arboris fructu, quo latrantem ſtomachum lenire credebantur. Certam eis ſedem non aſſignat Stephanus, de qua tamen luculenter Scylax Caryandenſis capite Λωτοφάγοι, & ad illum locum Incomparabilis Voſſius, quem etiam conſule ad Pomp. Mel. lib. 1 cap. VII. Porro Λωτοφαγῖτις appellatur inſula Meningæ ad minorem Syrtim, de qua eleganter Agathemerus lib. 1 Geog. cap. V. Ἀπὸ Κερκίνης ἐπὶ νῆσον Μήνιγξ τὴν Λωτοφαγιτῶν ... στάδια ... Σύρτις ... Ἡ δὲ Μῆνιγξ μῆκος στάδιοι ... πλάτος σταδίων ... Sed vehementer miror, doctiſſ. Archiepiſcopum Theſſalonicenſem in ſuis ad Dionyſ. comment. tradere, ipſam Syrtim minorem hoc nomine appellari: Ὅτι μετὰ τὴν Καρχηδόνα Σύρτις ἡ μικροτέρα, ἡ καὶ Λωτοφαγῖτις, μεθ᾽ ἣν πρὸς ... Vel toto cælo errat, vel legendum ibi, ἐν ᾗ καὶ Λωτοφαγῖτις, vel ſimili modo.

M

M

ΜΑ´ΓΑΡΣΟΣ [1], μέγιστος ὄχθος ἐν Κιλικίᾳ, πρὸς τῇ Μαλλῷ. τὸ τοπικὸν Μαγάρσιος, [2] καὶ Μαγαρσία Ἀθηνᾶ ἐκεῖ ἵδρυται· ὡς Λυρνησσὸς, Λυρνήσσιος.

A MAGARSUS, maximus Ciliciæ collis juxta Mallum. Locale, Magarſius, & Magarſia Minerva ibi collocata eſt, uti a Lyrnenſſus fit Lyrneſſius.

ΜΑΓ- MAG-

[1] Μάγαρσος, μέγιστος ὄχθος ἐν Κιλ.] In voce Ἀγάθυρσοι, ubi rationem reddit, quare iſtius terminationis vocabula in antepenultima accentum gerant, male Μεγαρσὸς dicitur. Urbis & Minervæ meminit Arrianus lib. 11 de Exped. Alex. Μάγαρσος ... Βασιλικῇ εἰς Μάγαρσον ἦκε, καὶ τῇ Ἀθηνᾷ τῇ Μαγαρσίδι ἔθυσεν. ἐντεῦθεν δὲ εἰς Μαλλὸν ἀφίκετο. Lycophroni dicitur Μέγαρσος, ubi mallem Μάγαρσος:

Λαμπὸς δ᾽ ... ὄχμος ἐν μεταιχμίῳ
Μάγαρσος ... τύμβος ...

Perhibet ejus Scholiaſt. urbem Megarſum ad Pyrami oſtia ſitam eſſe, & ſecundum Demetrium, qui res Pamphyliacas in hiſtoriam redegit, a filia quadam Pamphyli hoc nomen obtinuiſſe.

[2] Καὶ Μαγαρσία Ἀθηνᾶ.] Minerva hæc Arriano, loco proxime allegato, Μαγαρσὶς dicitur, & Lycophronis Schol. Μαγαρσία, ita enim ille: Μάγαρσος, πόλις Κιλικίας ... Μόψου καὶ Ἀμφιλόχου, καὶ Μαγαρσίας Ἀθηνᾶς ἱερόν.

Μαγ-

ΜΑΓΔΩΛΟ'Σ. [3] πόλις Αἰγύπτου, Ἑκαταῖος περιηγήσει. τὸ ἐθνικὸν Μαγδωλίτης, διὰ τὸν Αἰγύπτιον τύπον, Καιωβίτης, [4] Διολκίτης, Πενταχοινίτης.

ΜΑΓΙ'Α, πόλις Ἰλλυρίας. τὸ ἐθνικὸν, δύναται καὶ Μαγιάτης, καὶ Μαγιανός. [5] εἰσὶ καὶ Μάγοι ἔθνος περὶ Μηδίαν.

ΜΑΓΙΣΤΡΙΚΗ', χώρα τῶν Ταυρίσκων, τῶν πρὸς τὰ Ἄλπεια ὄρη. οἱ οἰκήτορες Μαγίστρικες, οἱ τοῖς Γερμανοῖς ὁμοροῦσι.

ΜΑ'ΓΝΑ, [6] νῆσος Λιβυκὴ Ἀλέξανδρος ἐν τρίτῳ Λιβυκῶν ἣ κατὰ τὴν Λιβύων φωνὴν Σαμαθὼ, ὅ ἐστι μεγάλη. τὸ ἐθνικὸν Μαγνίτης, διὰ τὸν Λιβυκὸν τύπον, καὶ τὸν Αἰγύπτιον.

ΜΑΓΝΗΣΙ'Α, [7] πόλις παρὰ τῷ Μαιάνδρῳ, καὶ χώρα, ἀπὸ Μάγνητος. [8] ὁ πολίτης, Μάγνης, ὁμωνύμως τῷ οἰκιστῇ.

A MAGDOLUS, urbs Ægypti, auctore Hecatæo in Periegeſi. Gentile, Magdolita, propter Ægyptiam formam, uti Canobita, Diolcita, Pentaſchœnita.

MAGIA, urbs Illyriæ. Gentile poteſt eſſe Magiata & Magianus. Sunt etiam Magi gens circa Mediam.

B MAGISTRICE, regio Tauriſcorum, qui ad Alpes montes ſunt. Incolæ, Magiſtrices, qui Germanis contermini ſunt.

MAGNA, inſula Libyca, de qua Alexander libro III Lybycorum; quæ lingua Libyca *Samatho* vocatur, quod eſt Magna. Gentile, Magnita, propter formam Libycam & Ægyptiam.

C MAGNESIA, urbs ad Mæandrum & regio, quæ à Magnete nomen invenit. Civis, Magnes, quod ejuſdem nominis eſt cum con-

[3] Μαγδωλὸς, πόλις Αἰγύπτου.] Hæc urbs ab Hebræo מגדל *magdal*, quod arcem & turrim denotat, nominis originem trahere videtur, obſervante Bocharto. Geog. Sac. lib. IV cap. XXVII. Urbs ferme ſita fuit in ingreſſu Ægypti, à Peluſio XII M. P. diſtans, ita enim Antoninus in Itiner.

Item a Serapiu Peluſium.	M. P.	LX.	Sic.
Thaubaſion.	M. P.	VIII.	
Sila.	M. P.	XXVII.	
Magdalo.	M. P.	XII.	
Peluſium.	M. P.	XII.	

[4] Διολκίτης.] Libri omnes editi & MSS. perperam Διολιδίτης exhibent. Hieron. Surita in ſuis ad Antonini Itin. commentariis infeliciſſime conjicit Διοσπολίτης legendum: noſter enim probare nitens, a nominibus in ος more Ægyptio formari gentilia in ιτης, illud Διοσπολίτης factum a Διόσπολις, non pro exemplo adducere potuit. Nos reſcripſimus Διολκίτης, quod formatur a Διόλκος, qua de voce vide in Ἄφθαιον, ubi idem invenitur.

[5] Εἰσὶ καὶ Μάγοι ἔθνος περὶ Μηδίαν.] Herodotus lib. I: Μήδων τοσάδε ἔθνεα, Βοῦσαι, Παρητακηνοὶ, Στρούχατες, Ἀριζαντοὶ, Βούδιοι, Μάγοι.

[6] Μάγνα, νῆσος Λιβυκή.] Operæ pretium erit in medium adducere verba cl. Bocharti, quibus ſententiam ſuam de hac ſectione pronunciat, ita enim ille lib. II cap. XII de Phœn. Colon. Eſt cur putetur „hæc fuiſſe inſula Lyciæ non Libyæ. Libyæ inſula „*Magna* nomine alibi nulla memoratur. At prope „Lyciam fuit Μεγάλη νῆσος *Magna inſula*, de qua „alibi idem Steph. Ἔστι καὶ μεγάλη νῆσος, καὶ τοῦ Λυκίας. „Quæ & Μεγίστη *Maxima* dicta. Ptolemæus lib. V „cap. II: Νῆσοι δὲ παράκεινται τῇ Λυκίᾳ Μεγίστη &c. *In-* „*ſulæ vero Lyciæ adjacent Maxima*. Et rurſus Stephan. „Μεγίστη, πόλις καὶ νῆσος τῆς Λυκίας, ὡς Πολυΐστωρ. *Ma-* „*xima urbs & inſula Lyciæ, ut tradit Alexander Po-* „*lyhiſtor*, nempe in Lyciacis, vel Lyciæ Periplo, quem „non ſemel citat Stephanus. Sed & Lybica idem ſcri- „pſit. Et vox *Samatho* plane videtur eſſe Libyca, ſeu „quod idem eſt Punica. *Samatho* enim fit ex עצמת „*aſamath* initiali rejecta.

[7] Μαγνησία, πόλις παρὰ τῷ Μαιάνδρῳ, καὶ χώρα.] Præter Magneſiam Theſſaliæ, in minori Aſia, duo inveniuntur hoc nomine oppida, alterum ad Mæandrum fluvium, alterum ad montem Sipylum, quorum frequentiſſima in veteribus monumentis, & utriuſque linguæ ſcriptoribus mentio eſt. In fœdere Smyrnæorum & Magnetum, quod hodie inter Oxonienſia marmora conſpicitur, hæc leguntur. Ἀναγράψαι δὲ τὴν ὁμολογίαν ἐν στήλαις λιθίναις. Τὰς δὲ ἀναθεῖναι Σμυρναίους ἐν τῷ τῆς Ἀφροδίτης Στρατονικίδος ἱερῷ ἐν Μαγνησίᾳ τῇ πρὸς τῷ Μαιάνδρῳ. Et in appendice ad eadem marmora hæc inſcriptio, quæ de Magneſia ad Sipylum mentionem facit

ΤΑΤΙΑ ΗΡΩΘΕΜΙΔΟΣ ΜΑΓΝΗΤΙΣ ΑΠΟ
ΣΙΠΥΛΟΥ
ΖΗΣΑ ΕΑΥΤΗ ΚΑΙ
ΤΩ ΥΙΩ ΚΑΤΟΙΧΟΜΕΝΩ ΛΥΣΑΝΙΑ
ΛΥΣΑ.
ΚΑΙ ΤΩ ΠΑΤΡΙ ΛΥΣ.

Utriuſque etiam meminit Ptolemæus lib. V cap. II. Μαγνησία πρὸς Σιπύλῳ. Μαγνησία ἡ πρὸς Μαιάνδρῳ. Et Livius lib. XXXVII cap. XLIV. *Legati ab Thyatira & a Magneſia ad Sipylum ad dedendas urbes venerunt.* Et paucis interjectis verbis ſequitur. *Sub idem fere tempus, & ab Trallibus & a Magneſia quæ ſuper Mæandrum eſt, & ab Epheſo legati ad dedendas urbes venerunt.* Magneſiam ad Mæandrum, quam etiam Magneſiam Cariæ, & Magneſiam circa Epheſum appellant, condiderunt Magnetes Penei amnis accolæ, auſpiciis Prothei contra Trojanos militantes, uti perhibet Conon Narratione XXIX. Sed Scholiaſtes Apoll. Rhodii Leucippum Caris filium hujus urbis conditorem ſtatuit, ita enim ille ad lib. I Argonaut. Πειρεσιαὶ δὲ πόλις Μαγνησίας. Μάγνησία δὲ πόλις τῇ χώρᾳ ὁμώνυμος [illegible]. Μαγνησία, ἡ [illegible] Θεσσαλίας [illegible] Μαγνησίας [illegible] Λεύκιππος [illegible] Καρὸς, [illegible] Μάγνησι [illegible] Κρήτης. Verum Magneſia Theſſaliæ, quam noſter Steph. χώραν appellat, Magnetem Argi filium conditorem habuit, ita enim Ant. Liberalis cap. XXIII: Ἄργου τοῦ Φρίξου καὶ Περιμήλης τῆς Ἀδμήτου θυγατρὸς ἐγένετο Μάγνης. οὗτος ᾤκησεν ἐγγὺς Θεσσαλίας καὶ [illegible] ἀπ' αὐτοῦ Μαγνησίαν [illegible].

[8] Ὁ πολίτης, Μάγνης.] Apud Triſtanum Tom. II Comment. Hiſtor. diverſi occurrunt nummi cum inſcriptione ΜΑΓΝΗΤΩΝ.

Τὸ

ϛῆ. [9] Τὸ θηλυκὸν Μάγνησσα παρὰ Καλλιμάχῳ, καὶ Μάγνησσις παρὰ Παρθενίῳ, [10] καὶ Μαγνῆτις, παρὰ Σοφοκλεῖ.

ΜΑΔΙΗΝΟΙ, [11] καὶ Μαδιανῖται, ἔθνος Ἀραβίας. εἴπομεν δὲ, ὅτι οἱ Ἄραβες [12] τοῖς δυσὶ τύποις χρῶνται.

ΜΑΔΥΤΟΣ, πόλις Ἑλλησποντία, Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ, καὶ ἄλλοι. τὸ ἐθνικὸν Μαδύτιος, ὡς Βηρύτιος, Σηστιος. καὶ ἀπὸ τῆς Μάδυτα, Μαδυτεύς.

ΜΑΖΑΚΑ, πόλις Καππαδοκίας, [13] ἡ νῦν Καισάρεια. [14] τὸ ἐθνικὸν Μαζακηνὸς λέγεται καὶ Μαζακεὺς, ὡς Τύανα Τυανεύς. λέγεται καὶ ἀπὸ Μαζάκων.

ΜΑΖΑΡΗ, φρούριον Σελινουντίων. τὸ ἐθνικὸν, Μαζαραῖος, ὡς Ἐνναῖος, Ἱμεραῖος.

ΜΑ-

A conditore. Fœmininum eſt Magneſſa apud Callimachum, & Magneſſis apud Parthenium, & Magnetis apud Sophoclem.

MADIENI & Madianitæ, gens Arabiæ. Diximus Arabes duabus hiſce formis uti.

MADYTUS, urbs Helleſpontia, de qua Hecatæus in Europa, aliique. Gentile, Madytius, uti Berytius, Seſtius. Sed a Madyta fit Madytenſis.

MAZACA, urbs Cappadociæ, quæ nunc Cæſarea appellatur. Gentile, Mazacenus. Dicitur quoque Mazacenſis, uti Tyana Tyanenſis. Dicitur præterea a Mazacis.

MAZARA, caſtellum Selinuntiorum. Gentile, Mazaræus, uti Ennæus, Himeræus.

MA-

[9] Τὸ θηλυκὸν, Μάγνησσα.] Peſſimo errore in omnibus libris legebatur, τὸ ἐθνικὸν, Μάγνησσα, quod correxit Salmaſius in margine ſui Stephani, & nos ex MS Voſſiano auctori reddidimus. Horatius Carm. lib. III Od. VII.

Narrat pæne datum Pelea Tartaro,
Magneſſam Hippolyten dum fugit abſtinens.

Vide præterea locum, quem ad hanc lectionem ex Apoll. Rhodii Scholiaſte in medium adduximus.

[10] Καὶ Μαγνῆτις.] Et hoc gentile fœmininum in quadam inſcriptione conſpicitur, quam modo allegavimus, cum de Magneſia ad Sipylum loquebamur.

[11] Μαδιηνοὶ, καὶ Μαδιανῖται.] Quanquam in libris editis & MSS conſtanti ſcriptura legebatur, Μαδηνοὶ, καὶ Μαδιανῖται, exhibemus tamen conjecturam cl. Bocharti, in prolegomenis ad Geog. Sac. Μαδιηνοὶ & Μαδιανῖται in Stephano reſtituentis. Deducitur ſine dubio hæc denominatio ab Hebræo *Midian*, regio in ſacris literis receſſu Moſis nobilis. Exod. II: XV. Horum urbs a Joſepho Μαδιὰν vocatur & ad mare rubrum poſitur, ita enim ille lib. II cap. V: Εἰς τὴν πόλιν Μαδιανὴν ἀφικόμενος, πρὸς τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ κειμένην, [illegible] Hinc non incommode formantur Μαδιηνοί, Μαδιανῖται & Μαδιανίται, quod ultimum Joſepho uſitatiſſimum eſt lib. II cap. V, & Μαδιανῖται apud eundem libro V cap. VII: Μετὰ ταῦτα Μαδιανῖται παραγενόμενοι Ἀμαληκίτας τε καὶ Ἄραβας, [illegible] Hinc Μαδιανῖτις, quod pro regione, & muliere in uſu eſt. Idem lib. IV cap. VI Zambriam refert matrimonium iniiſſe cum Chozbi Madianitide, [illegible] Καὶ Ζαμβρίας ὁ Σιμεῶνος [illegible] Χοσβὴ [illegible] Μαδιανῖτιδι, [illegible] In eodem capite circa finem: [illegible] Ubi Μαδιανῖτιν reponendum. Hi Madianitæ, teſte Auguſtino Quæſtione XX ſuper Num. in Paralipomenon Æthiopes dicuntur, quos ſua ætate Sarracenos appellabant, ita enim ille: *De uxore Moyſi Æthiopiſſa quæri ſolet, utrum ipſa erat filia Jethro, an alteram duxerit, vel ſuperduxerit: ſed ipſam fuiſſe credibile eſt. De Madianitis quippe erat, qui reperiuntur in Paralipomenon Æthiopes dici, quando contra eos pugnavit Joſaphat. Nam in his locis dicitur eos perſecutus populus Iſrael, ubi Madianitæ habitant, qui nunc Sarraceni appellantur. Sed nunc eos Æthiopes nemo fere appellat, ſicut ſolent locorum & gentium nomina plerumque vetuſtate mutari.*

[12] Τοῖς δυσὶ τύποις χρῶνται.] Utuntur enim forma in ηνος & ιτης, uti ab Ἄβαρα deducitur Ἀβαρηνὸς & Ἀβαρίτης, pari ratione a Δαῦν Δαυηνὸς & Δαυίτης, de quibus ſuis locis videndum.

[13] Ἡ νῦν Καισάρεια.] Nomen hoc ei impoſitum eſt a Tiberio Cæſare, teſte Eutropio lib. VIII cap. VI, ſic enim ille: [illegible] Καισάρειαν, Μαζάκαν πρότερον καλουμένην. Obiter obſervandum, hoc loco nomen urbis genere fœm. efferri, quod in hac voce eſt rarius. Ferme eadem habet Suidas in Tiberio: [illegible] Καισάρειαν [illegible] Μάζακα [illegible] Καισάρειαν [illegible] Toto ergo cœlo errat Conſt. Porphyrogennita lib. I de Them. cap. II, tradens hanc urbem a magno Julio Cæſare id nomen accepiſſe, ita enim ille: Καισάρεια [illegible] Μάζακα. Sed hæc contra hiſtoriæ fidem eſſe, ſatis declarant jam nominati Eutropius & Suidas. Conditorem enim eſt, uti refert Apollonius Grammaticus apud Phlegontem Trallianum in Reb. Mirab. cap. XIII. Tiberium [illegible] terræ motum [illegible] celeberrimæque Aſiæ civitates funditus deletæ ſunt, quas deinde ſuis ſumptibus inſtauravit. Hinc etiam apud Suetonium ejus in vita legimus. *Ne provincias quidem ulla liberalitate ſublevavit: excepta Aſia, disjectis terræ motu civitatibus.*

[14] Τὸ ἐθνικὸν, Μαζακηνός.] Apud Strab. lib. XII hoc gentile occurrit. [illegible] Μαζακηνοὶ [illegible] Conrad. Ritterſhuſius in not. ad Oppiani Cyneget. comment. hunc poetæ verſiculum explicans:

Τυρσηνοί, Σικελοί, Κρῆτες, Μάζακες, Ἀχαιοί.

cenſet Mazacas hic etiam Africanos eſſe, ſed in verſu Cappadoces debere intelligi, quia Mazaca urbs eſt Cappadociæ, unde Mazaces gentile derivetur, quod etiam apud Claudianum [illegible] occurrit. Sed vehementer aſſimilatio vocis fallitur, nam a *Mazaca*, cum nulla alia gentilia quam *Mazacenus*, & *Mazacenſis* formentur, τὸ Μάζαξ nulla analogia inde deducitur. Cenſeo in Oppiani verſu [illegible] omnino poſſe emendari leviſſima mutatione Μάζυες vel Μάξυες, de quibus Ptol. lib. IV cap. II, & Philoſtorgius lib. XI cap. XI: Μάζικες καὶ Αὐξωριανοὶ μεταξὺ Λιβύων & Ἀφρων [illegible].

Mα-

ΜΑΖΥΕΣ, [15] οἱ Λίβυες νομάδες Ἑκαταῖος περιηγήσει. εἰσὶ δὲ καὶ ἕτεροι Μάξυες. [16] καὶ ἕτεροι Μάχμες.

A MAZYES; Libyæ Nomades, auctore Hecatæo in Periegeſi. Sunt & alii Maxyes, & alii Magiyes.

ΜΑΖΑΙΝΑ, πόλις Παλαιστίνης, ἀπὸ Μαζαίνου. οἱ πολῖται, Μαζαινηνοί.

MAZÆNA, oppidum Palæſtinæ, a Mazæno condita. Oppidani, Mazæneni.

ΜΑΙΑ, πόλις Ἑλλησποντία. τὸ ἐθνικὸν Μαιάτης, κατὰ προσθήκην τοῦ τε.

B MÆA, urbs Helleſpontia. Gentile, Mæates, addita ſyllaba tes.

ΜΑΙΑΝΔΡΟΥΠΟΛΙΣ, Μαγνησίας πόλις, [17] ὡς Φλέγων ἐν Ὀλυμπιάσι. τὸ ἐθνικὸν, Μαιανδροπολίτης. εἰ δὲ ἐστι Μαίανδρος ἡ πόλις, [18] τὸ ἐθνικὸν Μαιάνδριος.

MÆANDROPOLIS, urbs Magneſiæ, de qua Phlegon in Olympiadibus. Gentile, Mæandropolita. Si urbis nomen eſt Mæandrus, gentile erit Mæandrius.

ΜΑΙΔΟΙ, [19] ἔθνος Θρᾴκης, πλησίον Μακεδονίας. ἐκ τούτων μεταβάντες τινὲς εἰς Μακεδόνας, [20] Μαιδοβιθυνοὶ ἐκλήθησαν. τὸ ἐθνικὸν Μαιδικὸς καὶ Μαιδική.

C MÆDI, gens Thraciæ, prope Macedoniam. Ex his nonnulli ad Macedones profecti, Mædobithyni appellati ſunt. Gentile, Mædicus, & Mædice.

ΜΑΙΝΑΛΟΣ, πόλις Ἀρκαδίας, [21] ἀπὸ Μαινάλου τοῦ Λυκάονος. τὸ ἐθνικὸν, Μαινάλιος καὶ θηλυκὸν, Μαιναλία. καὶ [22] Μαιναλίτης, ὡς Ἴναχος Ἰναχίτης. καὶ Μαιναλεύς, ὡς Σουνιεύς. παρὰ τὸ ὄρος τὸ Μαίναλον. ἔστι καὶ Μαιναλία, πόλις Γαλατίας.

MÆNALUS, urbs Arcadiæ, quæ a Mænalo Lycaonis filio nomen habet. Gentile, Mænalius, fœmininum Mænalia. Et Mænalites, uti Inachus Inachites. Et Mænalenſis, uti Sunienſis, quod deducitur a monte cui nomen Mænalum. Eſt quoque Mænalia, urbs Galatiæ.

ΜΑΙΝΟΒΩΡΑ, [23] πόλις Μαστιηνῶν. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. τὸ ἐθνικὸν, Μαινοβωραῖος.

MÆNOBORA, urbs Maſtienorum, auctore Hecatæo in Europa. Gentile, Mænoboræus.

ΜΑΙΟΝΙΑ, [24] ἡ Λυδία, ἀπὸ Μαίονος

MÆONIA, ſic dicitur Lydia, a Mæone

[15] Μάζυες, οἱ Λίβυες νομάδες] Variis modis hoc gentis nomen ſcribitur & deformatur: hic præterea Μάξυες & Μάχλυες, ſi nullum vitium lateat, & deinde Μάκρυες appellantur, quos ibidem Rhianus Μάκρυας vocat. Sed de hisce vide cl. Voſſii judicium ad P. Mel. pag. xxxi.

[16] Καὶ ἕτεροι Μάχμες] Suſpecta vox & aliis non uſurpata. Forte corrigendum Μάχλυες, de quibus Herodot. lib. iv: Ἀντοφάγοι δὲ ὁμοῦ θάλασσαν ἔχονται Μάχλυες. Etiam apud Herodotum lib. iv ſunt Μάξυες, de quibus hic Stephanus. In Sarmatia Europæa prope Alanos etiam ſunt Μάχλυες, de quibus frequentiſſima mentio eſt apud Lucianum in Toxari, ubi etiam poſſeſſiva inde derivata leguntur. Eorum regio eidem dicitur Μαχλυϊκὴ & Μαχλυανὴ, incolæ vero Μάχλυες.

[17] Ὡς Φλέγων ἐν Ὀλυμπιάσι] Male in vulgatis edebatur ἐν Ὀλυμπίᾳ. Quod noſtro reddimus, Xylandriana & Salmaſiana correctio eſt.

[18] Τὸ ἐθνικὸν, Μαιάνδριος] Invenitur hoc gentile apud Athenæum lib. ii, ex Simonide, qui ovum anſeris Mæandrii meminit:

Οἷόν τε χηνὸς ὠὸν Μαιανδρίου.

[19] Μαιανδροπολίτης] Paſſim excuſum erat Μαιανδρουπολίτης, quod exigua mutatione correximus.

[20] Μαιδοβιθυνοὶ] Mædobithynorum memoria celebratur Strab. lib. vii. Ex duobus Thraciæ populis, qui in unum coaluere, Mædobithyni orti ſunt. Vide Caſaub. ad lib. Strabonis allegatum.

[21] Ἀπὸ Μαινάλου τοῦ Λυκάονος] Mænalus non fuit Lycaonis filius, ſed nepos, teſte Scholiaſta ad Apol. Rhod. lib. i. Μαίναλον ὄρος Ἀρκαδίας καὶ πόλις, ἀπὸ Μαινάλου, ὁ πάππος Λυκάων. Idem quoque ad eundem auctoritate Hellanici comprobat: Μαίναλος ὄρος Ἀρκαδίας, ὡς ὁ Ἀπολλώνιος ἀπὸ Μαινάλου τοῦ Ἀρκάδος, ὥς φησιν Ἑλλάνικος. Sed iſtis fabulis conſtans veritas non eſt: ſcribit enim Scholiaſt. ad Theoc. Eidyll. pr. Montem Mænalum nomen habere a Mænalo Lycaonis filio, qui Mercurium patrem habuit.

[22] Μαιναλίτης] Male in Holſtenniana, Μαιναλήτης, & in Aldina Μαιναλίνης, quod typpothetarum rationibus videtur inferendum. Optime Juntina Μαιναλίτης, quod etiam MSS repræſentant.

[23] Μαινόβωρα, πόλις Μαστιηνῶν] Faciliſſimo negotio accurate attendentibus liquebit, vocem eſſe compoſitam ex Μαινάκη & Ἔβωρα, quæ ambæ Maſtienorum urbes erant. Optime ergo cenſet Incomparabilis Voſſius ad Mel. Stephanum more ſuo in uſiſſe in depravatum Hecatæi codicem, in quo Μαινόβωρα pro Μαινάκη, Ἔβωρα exaratum erat. Graviter errat & impingit contra geographiam Hier. Surita in ſuis ad Antonini Itin. comment. qui in Stephano reponere nititur Μαλάκα, quæ urbs non Maſtienorum, ſed Baſtulorum regioni adſcribitur.

[24] Μαιονία, ἡ Λυδία] Lydiam antiquis temporibus Mæoniam fuiſſe dictam, veterum teſtimoniis ſatis evidenter evinci poteſt. Herod. lib. i: Οἱ δὲ πρότερον Ἀγρῶνος βασιλεύσαντες ταύτης χώρης ἦσαν ἀπόγονοι Λυδοῦ τοῦ Ἄτυος, ἀπ᾽ ὅτευ ὁ δῆμος Λύδιος ἐκλήθη ὁ πᾶς οὗτος, πρότερον Μηίων καλεόμενος. Vide præterea lib. vii, Strabonem lib. xiii, Euſtathium ad Dionyſ. de Situ Orbis pag. cxi, & alios.

Περὶ

νος ποταμοῦ, τοῦ [25] περὶ τὴν Ἀχαΐδα γῆν ῥέοντος. [26] τὸ ἐθνικὸν Μαιόνιος, καὶ Μαιονία θηλυκόν· καὶ Μαίων ὁμονύμως τῷ οἰκιστῇ, ἀφ' οὗ ἡ χώρα.

ne fluvio, qui circa Achaïda terram fluit. Gentile Mæonius, & Mæonia fœmininum. Et Mæôn, quod ejuſdem nominis eſt ac conditor, a quo regio nominatur.

ΜΑΙΩΤΑΙ, ἔθνος Σκυθικὸν, μέγιστον καὶ πολυάνθρωπον. [27] καὶ τὸ θηλυκὸν Μαιῶτις, ὡς Μαιῶτις λίμνη, ἣν φασι κληθῆναι ἀπὸ τοῦ μαῖαν εἶναι τοῦ Εὐξείνου πόντου. [28] ἔστι δὲ μαιώτης ἰχθύς τις. λέγεται δὲ κτητικὸν [29] Μαιωτικός.

MÆOTÆ, gens Scythica, maxima & populoſa. Genere fœm. dicitur Mæotis, uti Mæotis palus, quam ſic vocatam perhibent ex eo, quod ſit μαῖα, ſive obſtetrix Euxini Ponti. Eſt quoque piſcis quidam Mæotes. Et poſſeſſivum Mæoticus dicitur.

ΜΑΚΗ, [30] Κελτικὴ πόλις. εὕρηται δὲ Μαινάκη Κελτικὴ πόλις. τὸ ἐθνικὸν, Μαινακηνός.

MACE, urbs Celtica. Invenitur etiam Mænace urbs Celtica. Gentile, Mænacenus.

ΜΑ- MA-

[25] Περὶ τὴν Ἀχαΐδα] Aldina Juntinaque, περὶ τὴν Ἀχαιΐδα. CL. Bochartus in Geog Sac. lib. II cap. XI. cenſet, hunc locum in mendo cubare, & ſatis ſpecioſa conjectura emendare conatur, περὶ τὴν Μαιωτίδα. Hunc locum eſſe ſanum & vitii immunem, non eſt quod mihi perſuadeam; & quanquam Bocharti correctio ſatis probabilis videtur, eam hæſitanter & ſollicite amplector, quia apud Heſychium idem reperio, nempe, Mæonem Achajæ fluvium eſſe. Ita enim ille: Μαιώτην λιμένα, Μαίωνα φασὶν εἶναι ποταμὸν τῆς Ἀχαΐας, καὶ Μαιῶτιν λίμνην ἐν Ἑλλάδι. Si quid tentarem in Stephano, emendarem Ἀσιάδα, & in Heſychio Ἀσιάδος. Nam Ἀσία fuit urbs Lydiæ juxta Tmolum, unde ſæpe Ἀσιὰς, quod pro circumjacenti Aſiæ regione ſumi poteſt, per quam, vel circa quam Μαίων fluvius ſeſe volvit & undas agit.

[26] Τὸ ἐθνικὸν, Μαιόνιος.] Eſt hoc gentile juxta ſuum idioma in Poſidippi epigrammate:

Καί γ' ἐν Μαιονίοις ἐφθέγξατο Μαιόνιον ᾆσμα.

[27] Καὶ τὸ θηλυκὸν Μαιῶτις, ὡς Μαιῶτις λίμνη, ἣν φασι κληθῆναι ἀπὸ τοῦ μαῖαν εἶναι τοῦ Εὐξείνου πόντου.] Vel peſſime hunc locum tractarunt librarii, vel alio quodam fato multa exciderunt. ita enim in vulgatis & ſcriptis codicibus circumferebatur: Καὶ τὸ θηλυκὸν, ὡς Μαιῶτις λίμνη, ἣν φασι κληθῆναι ἀπὸ τοῦ Εὐξείνου πόντου. Mirum eſt profecto in tribus editionibus, nullam in iis verbis lacunæ aut defectus notam conſpici, quaſi omnia eſſent ſana atque integra. Salmaſius in marginibus ſui Stephani emendat: ἣν φασι κληθῆναι μητέρα τοῦ Εὐξείνου πόντου, quaſi vitium ex compendiaria ſcriptura vocis μητέρα originem haberet. Plurima veterum ſcriptorum loca, quibus Salmaſiana conjectura fulcitur, adduci poſſent. Plinius lib. VI cap. VII. *Tanaim ipſum Scythæ Silyn vocant, Mæotin Temerindam, quod ſignificat matrem maris.* Procopius lib. IV de Bello Got. lib. IV: Οἱ μὲν τὴν Μαιῶτιν καλουμένην λίμνην ἀπεργάζεσθαι τὸν Εὔξεινον Πόντον, ἐκ ταύτης τὸ μὲν ἐν δεξιᾷ, τὸ δὲ ἐν ἀριστερᾷ τῆς λίμνης χωρεῖν. μητέρα δὲ διὰ τοῦτο τοῦ Πόντου καλοῦσι τὴν λίμνην. Euſtathius ad Dionyſ. de Situ Orbis: Ἔνθα δὲ καὶ οἱ Μαιῶται Σκύθαι, πολλοὶ περιναίοντες τὸ ἑκάτερον, ἄνδρες γεωργοί τε καὶ πολεμισταί. Τὴν δὲ τοιαύτην Μαιῶτιν, μητέρα τοῦ Πόντου καλοῦσιν. ὅθεν καὶ ταύτῃ τινὲς φασὶ λαχεῖν αὐτὴν τοῦ ὀνόματος. μαῖα γὰρ ἡ τροφός. Et paucis verſibus interjectis ſequitur: Φασὶ δέ τινες καὶ μάλιστα ἰλύϊστερα εἶναι τὰ τοῦ Πόντου τὴν αὐτοῦ μητέρα ποιοῦντα τὴν Μαιῶτιν. Euſtathius igitur ex Dionyſio non duntaxat *matrem*, ſed etiam μαῖαν, id eſt, *nutricem* ſive obſtetricem appellat, ὡς ἀπὸ τοῦ μαίας μαιώτιν. Influit autem Mæotis per Boſporum Cimmerium, qui Mæotidis oſtium dicitur, in Pontum, & ſic porro in Propontidem, in Helleſpontum & denique in mare Ægæum, uti egregie oſtendit Agathemerus lib. II Geog cap. XIV. Quamvis autem hæc Salmaſiana conjectura admodum ſpecioſa videtur, maluimus tamen indubitatam & certam CL. Iſaaci Voſſii emendationem recipere, in obſervationibus ad Melam docentis, huic Mæotidi paludi, ἀπὸ τοῦ μαῖαν εἶναι τοῦ Εὐξείνου Πόντου, nomen obtigiſſe. Præterea inſeruit poſt τὸ θηλυκὸν vocem Μαιῶτις, quæ neceſſario requirebatur. Sic Tirgatao Μαιῶτις dicitur Polyæno lib. VIII, qui Hecatæo Sindorum regi nupſit.

[28] Ἔστι δὲ μαιώτης ἰχθύς.] In omnibus libris male legebatur μαιῶτις: hic enim piſcis omnibus dicitur μαιώτης. Athenæus lib. VII: Φησὶ δὲ καὶ τοὺς μαιώτας χαλκιδέας, ὧν μνημονεύει Ἀρχέστρατος ἐν Ἰχθύσι λέγων,

Τοὺς μαιώτας δὲ κατέσθιε καὶ γλαυκίσκους

Inſita quadam naturæ vi hi piſces Nili accolis, futurum ejus incrementum denunciant, quare eos ſacros ducunt. Ælian lib. X de Animal. Τοὺς ἰχθῦς τοὺς φάγρους Συηνῖται μὲν Αἰγύπτιοι, ἱεροὺς νομίζουσιν· οἱ δὲ οἰκοῦντες τὴν καλουμένην Ἐλεφαντίνην τοὺς μαιώτας. Piſces in Mæotide palude, ſive Mæotæ, ſive alio nomine dicti, quare tardiores & pinguiores cenſeantur, cauſam tradit Juvenalis Satyra IV:

Neque enim minor hæſerat illis
Quos operit glacies Mæotica, ruptaque tandem
Solibus effundit torrentis ad oſtia Ponti
Deſidia tardos, & longo frigore pingues.

[29] Μαιωτικός.] Poſſeſſivum illud invenitur apud Juvenalem Satyr. IV. & Æſchyl. in Prometheo Vincto.

Ὅν θρασυσπλάγχνως τοι χρὴ
Αὐλῶνα Μαιωτικὸν ἐκπερᾶν.

Et apud Plin. lib VI cap. VII: *Inde Mæotis lacus, in Europa dictus. A Cimmerio accolunt Mæotici.* Adverbium Μαιωτιστὶ apud Scholiaſt Theocriti in uſu eſt, & Μαιῶτις pro poſſeſſivo Μαιωτικὸς apud Lycophronem:

Αὐτὴ γὰρ ἦρξεν ἀρδὶς οἰδήσασα χειρὶ
Σάλπιγξ ἀνεψιαδοῦ Μαιῶτιν πλάκα.

[30] Μάκη, Κελτικὴ πόλις.] Non apparet hæc lectio in MS. Voſſiano. Cenſet tamen vir Incomp. in obſervat. ad Melam, Stephanum debuiſſe legere, Μαλάκα, Κελτικὴ πόλις· εὕρηται δὲ Μαινάκη. Additque ſe exiſtimare, Mænacam eſſe illum locum, qui vulgo *Veles Malaga* appellatur, ac octodecim circiter paſſ. mill. a Malaca diſtare. Quare autem ſic ſcripſerit Stephanus, ratio eſt in promptu: extitere enim veteres, qui exiſtimabant Malacam & Mænacam unam eandemque urbem eſſe, uti manifeſte docet Strabo lib. III: Πόλις δὲ ἐστὶν ἐν τῇ παραλίᾳ ταύτῃ πρώτη Μαλάκα, ἴσον διέχουσα τῆς Κάλπης. Paucis vocibus interjectis

ΜΑ'ΚΑΙ, [31] ἔθνος μεταξὺ Καρμανίας καὶ Ἀραβίας.

ΜΑ'ΚΑΛΛΑ, [32] πόλις Ἰταλίας, κέκληται ἀπὸ τοῦ μαλακισθῆναι ἐν αὐτῇ Φιλοκτήτην. [33] τὸ ἐθνικὸν Μακαλλαῖος, ὡς Γογγυλαῖος.

ΜΑΚΑΡΕ'ΑΙ, πόλις Ἀρκαδίας. [34] ἀπὸ Μακαρέως τοῦ Λυκάονος. [35] τὸ ἐθνικὸν Μακαρεὺς, καὶ Μακαρεάτης, καὶ Μακαρία. κατὰ δὲ Ῥωμαίους, Beatus. τὸ ἐθνικὸν, Μακαριεύς.

ΜΑΚΕΔΝΟ'Ν, χωρίον ἐν Πίνδῳ, [36] ὡς Ἡρόδοτος ἐν πρώτῃ. τὸ ἐθνικὸν, ὁμοίως.

ΜΑΚΕΔΟΝΙ'Α, ἡ χώρα. [37] ἀπὸ Μακεδόνος τοῦ Διὸς, καὶ Θυίας τῆς Δευκαλίωνος. [38] τὸ ἐθνικὸν Μακεδὼν, ὁμοφώνως τῷ κτίστῃ, [39] κοινὸν τῷ γένει· καὶ Μακεδονὶς θηλυκῶς· καὶ Μακεδὼν, ἀντὶ τοῦ Μακεδονικός· λέγεται καὶ Μακεδόνιος, καὶ Μακεδονικὴ ἡ χώ-

A MACÆ, gens Carmaniam inter atque Arabiam.

MACALLA, urbs Italiæ; ſic dicta; quod in ea Philoctetes ægrotaverit. Gentile, Macallæus, uti Gongylæus.

C MACAREÆ, urbs Arcadiæ, ſic dicta a Macareo Lycaonis filio. Gentile, Macarenſis, & Macareata, & Macaria, quod Romanorum lingua Beata denotat. Gentile, Macarienſis.

MACEDNUM, caſtellum in Pindo; de quo Herodotus libro primo. Gentile primitivo ſimile eſt.

MACEDONIA, regio, quæ à Macedone Jovis & Thyiæ Deucalionis filiæ filio nomen habet. Gentile, Macedo genere communi, quod idem eſt ac conditoris nomen, & Macedonis genere fœminino. Et Ma-

E cedo ponitur pro Macedonicus. Dicitur quoque Macedonius, & regio Macedonice. Dici-

jectis addit: Ταύτην πὰς τῇ Μακάλλῃ τὴν αὐτὴν νομίζουσι, ἐν ᾧ ὑπῆρχε τῶν Φρυγικῶν πόλεων πρὸς δυοῖν καταβόλων παρειληφαμένη. Sed diverſa eſſe hæc oppida, in ſequentibus luculenter docet idem Geographus

[31] Μάκαι, ἔθνος μεταξὺ Καρμανίας καὶ Ἀραβίας.] Macæ non ſunt ſiti inter Carmaniam & Arabiam, ſed ſunt populi Arabiæ, Carmaniæ oppoſiti. P. Mela lib. III cap. VIII: *Arabia dicitur, cognomen Eudæmon, anguſta, verum cinnami & thuris aliorumque odorum maxime ferax. Majorem Sabæi tenent partem, oſtio proximam & Carmanis contrariam Macæ.* Vide hac de re plura apud Salmaſium in Plin. Exercit. pag. 1182.

[32] Μάκαλλα, πόλις Ἰταλίας.] Libri editi cum ſecunda vocali Μάκελλα. Sed Palatini MSS Μάκαλλα exhibuere Salmaſio, quod etiam recepimus, cum & Lycophronis Scholiaſtes eodem modo hanc urbem appellaverit, ita enim ille: Μάκαλλα, πόλις Ἰταλίας, ὅπου τάφος καὶ ἱερὸν Φιλοκτήτου. Et deinde ſequitur apud eundem: Οἱ δὲ ἐν Μακάλλοις οἰκοῦντες, κτίσαντες ἐπάνω ὑπὲρ τάφου αὐτοῦ, τιμῶσιν αὐτὸν, ἤτοι τὸν Φιλοκτήτην, ὡς θεὸν ἐν θυσίαις. Hujus urbis etiam mentio eſt apud Ariſtotelen in Admirand. Aud. ex quo loco apparet, eam cxx ſtadiis a Crotone abeſſe, ita enim ille: Παρὰ δὲ τοῖς Συβαρίταις λέγεται Φιλοκτήτην τιμᾶσθαι· κατοικῆσαι γὰρ αὐτὸν ἐκ Τροίας ἀνακομισθέντα τὰ καλούμενα Μάκαλλα τῆς Κροτωνιάτιδος, ἅ φασιν ἀπέχειν ἑκατὸν εἴκοσι σταδίων. Non dubito, quin eo loco Μάκαλλα ſit emendandum. Sed incidens in Holſtenii annotationes ad Ortelium, video hoc ab ipſo obſervatum.

[33] Τὸ ἐθνικὸν, Μακαλλαῖος, ὡς Γογγυλαῖος.] Uti in primitivo, ita etiam in gentili primam vocalem repoſui. Quid ſit Γογγυλαῖος, fateor me neſcire, niſi pro eo, quod ſine dubio corruptiſſimum, Ἀγυλλαῖος ſit reſcribendum.

[34] Ἀπὸ Μακαρέως τοῦ Λυκάονος.] Hæc noſter hauſit ex Pauſaniæ Arcadicis, ita enim ille: Ὀρέσθειον καὶ Μακαρεία τε καὶ Τραπεζοῦς ἀπὸ τοῦ Λυκάονος ἐκλήθησαν καὶ αὐτὰ παίδων.

[35] Τὸ ἐθνικὸν Μακαρεύς.] Sic conditoris nomen & gentile idem eſſet, quod ſatis frequenter contingit in noſtro. Salmaſius tamen in margine ſui Stephani τὸ ἐθνικὸν Μακαριεὺς legendum monet. Videtur tamen τὸ Μακαρεὺς non expungendum, cum aliquoties in Pauſan. Μακαρεῖαν, & Μακαρέων πόλις reperiatur, quod eſt a recto Μακαρεύς.

[36] Ὡς Ἡρόδοτος.] Integrum Herodoti locum Stephanus noſter in v. Δωρὶς allegavit, quo lectorem remittimus.

[37] Ἀπὸ Μακεδόνος τοῦ Διός.] In omnibus libris calamo exaratis & hactenus editis peſſimo errore legitur, ἀπὸ Μακεδονίας τοῦ Διος, quod correximus, admonente Salmaſio in Plin. Exercit. Si quis auctoritatem requirat, is legat Conſt. Porphyrog. lib. II de Them. Μακεδονία ἡ χώρα ὠνομάσθη ἀπὸ Μακεδόνος, τοῦ Διὸς καὶ Θυίας τῆς Δευκαλίωνος, ὥς φησιν Ἡσίοδος ὁ ποιητής.

Ἡ δ' ὑποκυσαμένη Διὶ γείνατο τερπικεραύνῳ
Υἱὲ δύο, Μάγνητα, Μακεδόνα θ' ἱππιοχάρμην,
Οἳ περὶ Πιερίην, καὶ Ὄλυμπον δώματ' ἔναιον.

Miror profecto neminem illorum, qui vatem Aſcræum in lucem edidere, hujus fragmenti meminiſſe, quod etiam puto Stephanum in genuino opere habuiſſe, ut & reliqua, quæ ex Hellanico de Macedone, Æoli filio, de Maceta ex Marſya, & de Macetia ex Clidemo, allegavit Conſtantinus Porphyrog. Immo ſi heic, uti aliis in locis fecit, Stephani nomen meminerat, ſine ulla hæſitatione, illa omnia in contextum recepiſſem.

[38] Τὸ ἐθνικὸν Μακεδών.] Gentile hoc in antiquorum ſcriptis tam frequens eſt, quam illorum arma & res geſtæ: ſed quod media illius vocis nonnunquam producatur, hoc magis eſt inſolens. Innuo verſum Antipatri Theſſalonicenſis apud Etymologici Mag auctorem in Καυσία:

Καυσίη ἢ τὸ πάροιθε Μακηδόσιν εὔκολον ὅπλον,
Καὶ σκέπας ἐν νιφετῷ, καὶ κόρυς ἐν πολέμῳ.

Sylburgius ad hunc locum ſcribit, quoſdam eſſe, qui Μακεδόσιν velint. Et certe æquum eſt quod petunt & corrigunt· dicitur enim Μακηδὼν & Μακεδὼν, uti luculenter teſtatur Euſtath ad Dionyſ. de Situ Orb. qui etiam agnoſcit η in medio: Ὅτι καὶ ὁ Μακηδὼν καὶ Μακεδὼν λέγεται, ὡς ἐν τοῖς περὶ Ἀλεξανδρείας ἀφηγεῖται. ὅτι καὶ Μακεδονίαν ἔφη τὴν χώραν ὁ Διονύσιος.

[39] Κοινὸν τῷ γένει.] Hinc fœminino genere uſurpatur in Euripidis epitaphio:

Μνᾶμα μὲν Ἑλλὰς ἅπασ' Εὐριπίδου· ὀστέα δ' ἴσχει
Γῆ Μακεδών· ᾗ γὰρ δέξατο τέρμα βίου.

χώρα. [40] λέγεται καὶ Μακέτης ἀρσενικόν, καὶ Μακετὶς γυνή, καὶ μάκεσσα ἐπιθετικῶς, ὡς Ἡρακλείδης· καὶ μάκεττα, διὰ δύο τ, καὶ δι' ἑνός.

ΜΑΚΙΣΤΟΣ, πόλις τῆς Τριφυλίας, ἣν ᾤκησαν Καύκωνες, ἀπὸ Μακίστου τοῦ ἀδελφοῦ Φρίξου, ἀφ' οὗ καὶ ἡ Φρίξα πόλις, [41] ἐπ' ὄρους ὑψηλοῦ κειμένη πρὸς ἕω τῆς Λεπρεατικῆς. ὁ πολίτης, μακιστεύς. [42] τὸ ἐθνικὸν μακίστιος, καὶ μακιστία. εὕρηται καὶ μακέστιος, διὰ τοῦ ε ψιλοῦ.

ΜΑΚΚΑΡΑΙ, χώρα ὑπὲρ Φάρσαλον· Θεόπομπος πέμπτῳ Φιλιππικῶν. τὸ ἐθνικόν, μακκαραῖος.

ΜΑΚΡΑ, [43] νῆσος Λυκίας, ὡς Ἀλέξανδρος ἐν περίπλῳ αὐτῆς. τὸ ἐθνικόν, μακρονησίτης, καὶ μακραῖος, καὶ μακρήσιος.

ΜΑΚΡΙΣ, [44] ἡ Εὔβοια. οἱ οἰκοῦντες, Μάκρωνες. [45] ὁ οἰκήτωρ μακριεύς, καὶ μακρηΐς.

ΜΑΚΡΟΚΕΦΑΛΟΙ, [46] πρὸς τοῖς Κόλ-

A Dicitur præterea Macetes gen. maſculino, & Macetis fœmina, & Maceſſa adjective, uti Heraclides auctor eſt: & Macetta per duplex & ſimplex T.

MACISTUS, urbs Triphyliæ, quam habitarunt Caucones. Nomen habens a B Maciſto Phrixi fratre, a quo & Phrixa urbs nomen ſortitur. Sita eſt in excelſo monte ad orientem Lepreaticæ. Civis, Maciſtenſis. Gentile, Maciſtius & Maciſtia. Invenitur quoque Maceſtius per E.

C MACCARÆ, regio ſuper Pharſalum, de qua Theopompus libro v Philippicorum. Gentile, Maccaræus

MACRA, inſula Lyciæ, de qua Alexander in ejus peripl'o. Gentile, Macroneſita, & Macræus, & Macreſius.

MACRIS, Eubœa. Habitantes, D Macrones. Incola, Macrienſis, & Macreis.

MACROCEPHALI, juxta Colchos

[40] Λέγεται ἢ Μακέτης ἀρσενικὸν, ἢ Μακετὶς γυνή.] In omnibus libris excuſum ſcriptumque erat, ἡ Μακετὶς γυνή. quod exigua mutatione correximus Porro illud maſculinum Μακέτης ſatis uſitatum eſt. Gratius in Cynegetico:

Quid Macetum immenſos libeat ſi dicere contos:
Quam longa exigui ſpicant haſtilia dentes?

Auſonius in claris urbibus:

Et vos ite pares: Macetumque attollite nomen.

Addam præterea locum inſignem ex Aul Gellii Noct. Att. lib IX cap. III: *Philippus Amyntæ, terræ Macetiæ rex, cujus virtute induſtriaque Maceta locupletiſſimo imperio aucti gentium nationumque multarum potiri cœperant* In hiſce verbis videmus *Macedoniam* etiam *Macetiam* fuiſſe nuncupatam. Probat hoc Conſt Porphyr loco jam citato ex Charemo de Attica: Α καὶ ἡ τῶν ἄλλων Μακεδόνων Μακετίαν οἶδεν ὀνομαζόμενα· Κλονίκιος ἐν πρώτης Ἀτθίδος· ἢ ἐξῳκίσθησαν ὑπὲρ τῆς αἰγιαλοῦ ... τῆς καλουμένης Μακετίας. Vide plura hac de re apud Euſtath ad Dionyſium, Heſychium atque alios Fœmininum Μακετις apud Lucianum in Pſeudomanti invenitur: Εἰ δέ τινας ἢ Μακετις γυναῖκα ... ἐξωρχησαμένη ...

[41] Ἐπ' ὄρους ὑψηλοῦ κειμένη πρὸς ἕω τῆς Λεπρεατικῆς] Ultima vox in omnibus libris vitio erat deturpata, pro quo legebatur Λεπρεαπικῆς. Eſt enim poſſeſſivum a Λέπρεον, unde Λεπρεάτης gentile, & Λεπρεᾶτις fœmin. & Λεπρεατικὸς, quo aliquoties Strabo in Eleæ deſcriptione lib VIII utitur. Cauconas hanc urbem tenuiſſe, appellatamque fuiſſe *Plataniſtunta*, idem Geographus eodem lib. hiſce verbis teſtatur, Ἄμφω δέ τα χωρία ταῦτα Καύκωνες κατεῖχον, ἢ τὴν Μάκιστον δὲ, ἣν τινες Πλατανιστοῦντα καλοῦσιν. Lepreo vicinam fuiſſe etiam ibidem declarat: Καὶ Παρωρεάται δέ τινες ἐλέγοντο εἶναι ἐν τῇ ὀρεινῇ τῆς Τριφυλίας κατέχοντες ὄρη, περὶ τὸ Λέπρεον ἢ τὸ Μάκιστον καθήκοντα ἐπὶ θάλατταν, πλησίον τοῦ Σαμιακοῦ Ποσειδίου Eundem prorſus urbis ſitum habemus apud Herodot in Melpom. ſed perperam ibi urbs Μάκιστος vel Μάκιστοι dicitur, obſervante Ortelio.

[42] Τὸ ἐθνικὸν, Μακίστιος ἢ Μακιστία] Apud Pauſ in Eliacis poſterorib. gentile reperitur, & apud Strab. lib. VIII leviter depravatum: Ἐν δὲ τῷ μεταξὺ τό, τε τοῦ Μακίστου Ἡρακλέους ἱερόν ἐστι, ἢ ὁ Ἀκίδων ποταμὸς ... Ubi indubitanter Μακιστίου legendum. Fœmininum Μακιστία aliquoties apud eundem Geographum lib allegato conſpicitur.

[43] Μάκρα, νῆσος Λυκίας] Elementorum ordo non patiebatur, ut ederemus Μάκκρα, νῆσος Λυκίας Nos in primitivo, & in omnibus gentilibus inde derivatis primam vocalem delevimus

[44] Μάκρις, ἡ Εὔβοια.] De hoc Eubœæ nomine fuſius in voce Εὔβοια egimus: quod autem incolæ *Macrones* appellentur, etiam teſtatur Apollonii Rhodii Schol ad lib. I. Μακρώνων τῶν καλουμένων Μακρώνων, οἳ εἰσιν ἄποικοι Εὐβοέων, ἀφ' ἧς ἢ Μάκρωνες ἐκλήθησαν.

[45] Ὁ οἰκήτωρ, Μακριεὺς] Quemadmodum hoc gentile deducatur a Μάκρις, docet nos Euſtathius ad Dionyſ. de Situ Orb. Κλοῖται δὲ ἡ Μάκρις αὕτη διὰ τὸ μακρὰν ... ὅθεν ἢ ὁ ἐγχώριος αὐτῆς, Μακριεὺς λέγεται. Utitur hoc gentili Apoll. Rhod. lib. I Argon.

Μακριέων ἵκοντο Πελασγικὸν ἄμμα κέλευθον.

[46] Μακροκέφαλοι, πρὸς τοῖς Κόλχοις] Hi iidem indubitanter ſunt, quos deinde noſter *Macrones* & *Sannos* appellat. Hoc nomen a capitis longitudine adepti ſunt Hippocrates lib de Aere, aquis & locis, in cauſas inquirens, quare tam longis capitibus eſſent, aſſeverat, eos infantium recens natorum capita, quæ tunc tenera & mollia ſunt, manibus, vinculis idoneiſque inſtrumentis ita cogere, ut rotunditas capitis prohibeatur ac longitudo augeatur: adeoque, temporis progreſſu, naturam quoque tales produxiſſe, ut non neceſſe fuerit conſuetudine priore cogere. Dionyſius Chalcidenſis apud Schol. Apoll. Rhod ad librum I perhibet, Macronas eſſe Eubœenſium coloniam, atque ab aliis ſic appellari, quia inter illos plurimi capite oblongo inveniuntur, ita enim ille: Διονύσιος δὲ ὁ Χαλκιδεὺς εἰρηκὼς φησὶν αὐτοὺς Μάκρωνας, ἐπειδὴ Εὐβοέων εἰσὶ Μάκρωνες ἄποικοι· ἄλλοι δὲ Μάκρωνας αὐτοὺς φασι λέγεσθαι διὰ τὸ πλείους εἶναι παρ' αὐτοῖς Μακροκεφάλους. Se ſentit eis aſſignat Palephatus libro VII Troicorum apud Suidam ſupra Colchos. ſic enim ille: Μακροκέφαλοι. ἔθνος ἐπὶ τῶν κεκλημένων. Παλαίφατος δὲ φησιν ἐν τῷ

Κόλχοις· [47] ὡς * τῷ Ἡμίκυνες, καὶ Μακροκέφαλοι, καὶ Πυγμαῖοι.

ΜΑΚΡΥΕΣ, [48] ἔθνος Λιβύης. Ῥιανὸς ἡ Μάκριας, διὰ τοῦ ι τούτους φησί.

ΜΑΚΡΩΝΕΣ, οἱ νῦν Σάννοι· [49] Στράβων δωδεκάτῃ. καὶ Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ, [50] καὶ Ἀπολλώνιος δευτέρῳ.

ΜΑΚΤΩΡΙΟΝ, πόλις Σικελίας· Φίλιστος πρώτῳ, [51] ἣν ἔκτισε μόνην. τὸ ἐθνικὸν, Μακτωρῖνος.

ΜΑΚΥΝΕΙΑ, [52] πόλις Αἰτωλίας· Στράβων δεκάτῃ. [53] τὸ ἐθνικὸν Μακυνιεὺς, τῷ κοινῷ τύπῳ.

ΜΑΛΑΚΗ, [54] πόλις Ἰβηρίας· Μαρκιανὸς ἐν β' τῶν ἐπιτομῶν Ἀρτεμιδώρου. τὸ ἐθνικὸν, Μαλακιτανός.

ΜΑΛΑΝΙΟΣ, [55] πόλις μία μεσογείας τῶν Οἰνωτρῶν, τῶν ὑπὸ Ἑκαταίου καταλεχθεισῶν ἐν Εὐρώπῃ. τὸ ἐθνικὸν Μαλάνιος, καὶ Μαλανιεύς.

ΜΑΛΕΑ, [56] ἄκρα πρὸς Πελοποννήσῳ, καὶ

Achos. Quemadmodum enim Semicanes, & macrocephali, & Pygmæi.

MACRYES, gens Libyæ, quam Rhianus per I Macrias appellat.

MACRONES, nunc Sanni vocantur; B teſte Strabone libro XII, & Hecatæus in Aſia, & Apollonius libro II.

MACTORIUM, urbs Siciliæ, de qua Philiſtus libro I. Quam condidit ſolam. Gentile, Mactorinus.

MACYNIA, urbs Ætoliæ; de qua C Strabo libro X. Gentile, Macynenſis vulgari forma.

MALACE, urbs Iberiæ, de qua Marcianus libro II Epitomarum Artemidori. Gentile, Malacitanus.

MALANIUS, urbs una ex me- D diterraneis Œnotrorum, quæ ab Hecatæo in Europa recenſentur. Gentile, Malanius, & Malanienſis.

MALEA, promontorium in Peloponneſo,

τῶν Τραπεζοῦς, ἐν τῇ Λιβύῃ ὑπερέχον Κόλχου οἰκοῦσι τοὺς Μακροκεφάλους Bechires ſive Bechiri horum vicini ſunt teſte Scylace: Μετὰ δὲ Βέχειρας Μακροκέφαλοι ἔθνος, καὶ Ψωρῶν λιμήν. Cum quo conſentit Mela lib. I cap. XIX: *Deinde minus feri (verum & hi incondiitis moribus) Macrocephali, Bechiri, Buzeri. Raræ urbes: Caraſus & Trapezûs maxime illuſtres.* Non mihi perſuadebit Apoll. Scholiaſt. ad lib. II Macrienſes ſive Macrones eſſe Bechirorum gentem: Οἱ δὲ ἔθνος Βεχείρων φασὶ τοὺς Μάκρωνας, οἳ τινες ἀεὶ πολεμοῦσι τοῖς Κολχικοῖς. Teſtimonia jam allata, & aliorum, contrarium evincunt.

[47] Ὡς τῷ Ἡμίκυνες, καὶ Μακροκέφ. &c.] Locus eſt hiulcus & mutilus, debet enim poſt ὡς defectus ſignum collocari, cum certum ſit vel Strabonis, vel Heſiodi nomen excidiſſe, qui utrique, ſed Strabo ex Heſiodo, Macrocephalorum memoriam celebrarunt. Vide quæ nobis ad V. Ἡμίκυνες obſervata ſunt pag. 383. Ad marginem ſui Steph. etiam Salmaſius obſervat, Strabonis nomen excidiſſe. Liber iſte, quo Heſiodus Macrocephalorum meminit appellatur *Mulierum Catalogus* & illius in. eorum mentionem fecerat, uti me docuit Harpocration: Μακροκέφαλοι. ἔθνος ἐστὶν οὕτω καλούμενον. οὗ καὶ Ἡσίοδος ἐν τρίτῳ Γυναικῶν Καταλόγου μνημονεύει.

[48] Μάκρυες, ἔθνος Λιβύης] Iidem ſunt, qui ſupra appellantur Μάζυες, Μάξυες & Μάχλυες. Vide Voſſium ad Melam pag. 31.

[49] Στράβων δωδεκάτῃ] Male in omnibus libris MSS & editis ἑνδεκάτῃ legebatur, cum evidentiſſimum ſit, Strabonem XII lib. *Macronum* meminiſſe: Τῆς δὲ Τραπεζοῦντος ὑπέρκειται, καὶ τῆς Φαρνακίας, Τιβαρηνοί τε καὶ Χαλδαῖοι, καὶ Σάννοι, οὓς πρότερον ἐκάλουν Μάκρωνας. Macronum etiam meminit Dionyſius Periegeta, ad quem hiſce verbis commentatur Euſtathius: Ὅτι καὶ οἱ Μάκρωνες ἔθνος Ποντικὸν, Βεχείρων γειτόνες. τούτους νῦν Σάννους φασὶν, ἐν Ἰ. [illegible] ... Hinc ergo liquet eorum regionem Euſtathii ætate *Tzanicen* dictam fuiſſe. Regionem Tzanicam & Tzanorum mores, ſedem & ad Chriſtum converſionem, ut & extructa apud illos a Juſtiniano ædificia luculenter deſcribit Procopius lib. III de Ædif. Juſt. cap. VI.

[50] Καὶ Ἀπολλώνιος δευτέρῳ.] Locus eſt lib. II, Verſu 395.

Νῆσον δὲ ... Φίλυρες. Φιλύρων δ' ἐφύπερθεν ἔασι Μάκρωνες.

[51] Ἣν ἔκτισε μόνην.] Vel heic excidiſſe conditoris nomen, vel corruptum eſſe in vocem μόνην, optime obſervat Cluverius Siciliæ antiq. lib. II.

[52] Μακύνεια, πόλις Αἰτωλίας.] In vulgatis legebatur Μακρύνεια, contra fidem codicum Palatinorum & Voſſiani. Quare bene cenſet Salmaſius ad oram ſui Stephani, virum præſtantiſſimum imprudenter Strabonem ex hoc Stephani loco correxiſſe, quod etiam etiam obſervat CL. Palmerius in ſuis Exercit. & in Græcia antiqua. Ergo ſummo jure τὸ ρ in nomine urbis & gentili delevimus; dicitur enim etiam Plutarcho in Quæſt. Gr. Μακυνεύς, & in Epig. Alcæi Meſſenii lib. I Anthol. Μακύνιον, & Plin. lib. IV cap. II Macynia. Sita erat urbs ad montem Taphiaſſum in Ætolia Epicteto, uti liquet ex verbis Strabonis, quæ nobis innuit: Ὑπὲρ δὲ τῆς Μολυκρείας Ταφιασσὸς καὶ Χαλκὶς ὄρη, ἱκανῶς ὑψηλά, ἐφ' οἷς ἵδρυται πολίχνια Μακυνία τε καὶ Χαλκὶς ὁμώνυμος τῷ ὄρει.

[53] Τὸ ἐθνικὸν, Μακυνεύς.] Ita quoque legunt MSS, ſed Salmaſius in Stephani ſui ora Μακυνιεύς emendare nititur.

[54] Μαλάκη, πόλις Ἰβηρίας.] Videſis quæ ſuperius ad vocem Μάκη diximus.

[55] Μαλάνιος, πόλις μία μεσογείας] Voculam μία ex libris calamo exaratis, quæ ab omnibus editis hactenus abfuit, interſerimus: hanc niſi addideris ex ſequentibus idoneum ſenſum elicere non poſſis, uti vult Salmaſius in margine ſui Stephani. Gentilia in vulgatis conſpiciuntur corrupta, Μελάνιος & Μελανιεύς. Nos primam vocalem reduximus, ſicuti puto olim a Stephano exaratum fuiſſe.

[56] Μαλέα, ἄκρα πρὸς Πελοποννήσῳ καὶ Μάλεια.] Promontorium eſt Laconicæ, quod nunc in penultima cum vocali, nunc cum diphthongo exaratur, quæ ideo tam ad Græcos quam Latinos anceps eſt. Euſtathius ad Odyſſ. Γ. Λέγεται δὲ καὶ Μαλεαι ἰκῶς, καὶ Μαλειας ... πρὸς ἰσοφάνειαν ... ἀκρωτηρίου

καὶ Μάλεια διὰ διφθόγγου. [57] καὶ Μαλεάτης, ὡς Ἀσεάτης· καὶ Μαλεάτις. καὶ ἀπὸ τῆς Μαλεια, Μαλειαῖος Ζεύς. καὶ θηλυκὸν, Μαλειαῖα ἄκρα.

Aneſo, & Maleia per diphthongum. Hinc Maleates, uti Aſeates, & Maleatis. Et a Maleia fit Maleiæus Jupiter. Et fœmininum Maleiæa. quod etiam promontorii nomen eſt.

ΜΑΛΙΕΥ῍Σ, [58] πόλις ἐπώνυμος τῶν Μαλιέων, ἀπὸ Μάλου τοῦ Ἀμφικτύονος υἱοῦ, ἢ Ἀμύρου τοῦ Βοιωτοῦ. ὁ πολίτης, Μαλιεύς. [59] ἔστι δὲ Μαλιακὸς κόλπος. λέγεται δὲ Μαλεάτης· Ἀνδροτίων πέμπτῳ.

B MALIEUS, urbs a qua Malici denominantur; nomen habens a Malo Amphictyonis filio, vel Amyri Bœoti fil. Civis, Malieus. Eſt quoque Maliacus ſinus. Dicitur quoque Maleates, uti vult Androtio libro v.

ΜΑΛΛΑ῍ΔΑ, πόλις Περσική· Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ τοῦ Περσικοῦ κόλπου. τὸ ἐθνικὸν, Μαλλαδηνός.

MALLADA, urbs Perſica, de qua Marcianus in Perſici ſinus Periplo. Gentile, Malladenus.

ΜΑΛΛΟ῍Σ, πόλις Κιλικίας· Καλλίμαχος αἰτιῶν πρώτῳ. [60] ἀπὸ Μάλλου, κτίσαντος αὐτήν. [61] ὁ πολίτης, Μαλλώτης· [62] καὶ

C MALLUS, urbs Ciliciæ, de qua Callimachus libro I Quæſtionum. Nomen habet a Mallo qui eam condidit. Civis, Mallota,

μιγέθες. ὅτι δὲ ἡ Κρήτη ἡ Κρῆτις, καὶ ἄλλα πολλά. ὁ δὲ Μήλεια, καὶ Μαλέας γωνίας λέγεται). Promontorium hoc Γαμφολὰς ὄνου, vel Σιαγὼν ὄνου, & poſterioris ævi ſcriptoribus Καταμάγγυλον, ſive *Aſini maxilla*, ob formam, appellatur. Lycophron:

> Ἀλλ' ὁ Στρέψας μὲν αὖθι, Γαμφηλὰς ὄνου,
> Καὶ Λᾶν περάσας.

Ad quem locum ſic commentatur Scholiaſtes: *Λέγεται δὲ τῆς Μαλέας ἀκρωτήριον Πελοποννήσου, διὰ τὸ ἐοικέναι σιαγόνι ὄνου.* Et poſterioris ævi Græci hunc locum Καταμάγγυλον appellarunt. Scholiaſt. Euripidis ad Oreſten: *Μαλέας δὲ ἀκρωτήριόν ἐστι περὶ τὴν Λακεδαιμονίαν, λεγόμενον παρὰ τοῖς ἰδιωτικῶς ὄνου καταμάγγυλον.* Hæc vox compoſita eſt ex κατὰ & μάγγυλον, quæ *genam*, *buccam*, & *maxillam* denotat. Moſchopulus: Παρειὰ, ἡ δὲ γνάθος. λέγεται διὰ δύο ρ. ἤγουν τὸ κοινῶς μάγγυλον. Vet Gloſſ. *Μάγγυλα*, *παρειαί*. Et Portus in Lexico Græco-Barb. *Maxilla*. *σιαγὼν*, *Μάγγυλο*. Verum enim vero iſti Grammatici in Geographicis non ſatis verſati, iſta appellatione promontorium illud nimium extendunt: fuit enim verſus ſinum Laconicum Ὄνου γνάθος *Aſini maxilla*, qui locus cum Malea promontorio nequaquam confundendus, inde enim CL. ſtadiis diſtabat, atque Bœa oppidum interjacebat, teſte Strabone lib. VIII cujus hæc ſunt verba: *Εἶτα ἡ Ὄνου γνάθος, λιμένα ἔχουσα. εἶτα Βοία πόλις, εἶτα Μαλέαι. στάδιοι δ' εἰς αὐτὰς ἀπὸ τῆς Ὄνου γνάθου πεντήκοντα, καὶ ἑκατόν.* Prætemavigatio hujus promontorii omni tempore periculoſa fuit, & crebris naufragiis infamis, ut etiam in notiſſimum proverbium abierit, *Μαλέας δὲ κάμψας, ἐπιλάθου τῶν οἴκαδε.* Illi igitur, qui aliquoties ſine noxa, iſtud promontorium prætemavigaſſent, hoc monumentis ſuis, tanquam egregium atque heroicum facinus, inſcribi curabant, cujus rei exemplum nobis ſuppeditavit cl. Jacobus Spon in Itiner. ſuo.

> ΦΛΑΟΥΙΟΣ ΖΕΥΞΙΣ ΕΡΓΑΣΤΗΣ
> ΠΛΕΥΣΑΣ ΥΠΕΡ ΜΑΛΕΑΝ ΕΙΣ
> ΙΤΑΛΙΑΝ ΠΛΟΑΣ ΕΒΔΟΜΗΚΟΝΤΑ
> ΔΥΟ ΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΕΝ ΤΟ ΜΝΗΕΙΟΝ
> ΕΑΥΤΩ &c.

Hic Flavius Zeuxis cum bis & ſeptuagies Maleam ſuperaſſet navigando in Italiam, hoc monumentum ſibi erexit. Vox πλοάς, non ſignificat *Batimens*, ſeu *naves*, ut vult editor, ſed *navigatio*. Eſt enim accuſandi caſus numeri plurativi, a recto πλοῦς, in genitivo πλοός, uti occurrit in Act. Apoſt. apud Lucam cap. XXVII: IX. *Ἱκανοῦ δὲ χρόνου διαγενομένου, καὶ ὄντος ἤδη ἐπισφαλοῦς τοῦ πλοός.*

[57] *Καὶ Μαλεάτης, ὡς Ἀσεάτης.*] In omnibus libris hic locus erat mendoſiſſimus, legebatur enim, *καὶ Μαλιεύτης, ὡς Ἀστάτης*. Liquet ſatis ex fœminino Μαλεάτις, nos veram lectionem revocaſſe. Ἀσεάτης eſt gentile deductum ab Ἀσέα, κώμη τῆς Ἀρκαδίας, unde pagi incola Ἀσεάτης. Nihil obſtat huic emendationi, quod in V. Αἴγειρα legatur Αἰγειράτης & Μαλεάτης; illud enim α mutato in η formatur a Μάλεια, non vero a Μαλία.

[58] *Μαλιεύς, πόλις ἐπώνυμος τῶν Μαλιέων.*] Ubi terrarum urbs Malieus & Malienſes fuerint ſiti, Epitomator non addit: nos ſcimus Theſſalos fuiſſe ad ſinum Maliacum. Aliquando terminatione Attica Μαλιεῖς, & aliquando Æolica Μηλιεῖς appellantur, de quibus ne verbum addam, quia Nobiliſſimus Palmerius in ſuis ad Scylacem Exercit. hanc materiam luculenter & docte pertractavit pag. 275.

[59] *Ἔστι δὲ Μαλιακὸς κόλπος.*] Ut ſupra, hic ſinus pro ratione idiomatum in prima habet α vel η, & dicitur Μηλιακὸς & Μαλιακὸς, & nonnunquam Μαλιεὺς & Μηλιεύς. Sed cum Λαμία urbs etiam ad hunc ſinum ſita ſit, aliquando Λαμιακὸς *Lamiacus* vocatur: utrique enim ſinum hunc accolebant Melienſes & Lamienſes.

[60] *Ἀπὸ Μάλλου, κτίσαντος αὐτήν.*] Strabo lib. XIV Mallum conditam refert ab Amphilocho & Mopſo Apollinis filio & Mantûs, cum Troia eſſent profecti. Et Stephani & Strabonis de conditore urbis ſententia reperitur apud Euſtathium, cujus & tranſpoſita verba hunc in modum ſunt conſtituenda: *Καὶ ἡ ὀνομαζομένη Μαλλὸς, ἐφ' ὕψους μὲν κειμένη κληθεῖσα δὲ ὥς τινες ἀπὸ τινὸς Μάλλου κτίσαντος αὐτήν. ἡ ἀπὸ μαλλῶν, ἤγουν στεμμάτων, οἷς κόσμος ἐστεμμένος ἦν ταῦτα, καὶ κατασχεθέντος ἐν ταύτῃ, ἐκλήθη ἡ πόλις κατὰ χρησμὸν ἀπὸ Μόψου καὶ Ἀμφιλόχου τῶν ὀνομαζομένων μάντεων, οἱ καὶ Μαλλὸν ἐκάλεσαν τὴν πόλιν ἐκ τούτων μαλλῶν.* Peſſime & ſine ſenſu in vulgatis legebatur: *ὅτι Κιλίκων ἐστὶ πόλις καὶ ἡ Λυρνησσὸς, ἄλλη παρὰ τὴν Τρωϊκὴν, ὀνομαζομένη καὶ Ὀμαλή. ἐφ' ὕψους* &c. Quis non videt τὸ Ὀμαλή eſſe corruptum, & a voce Μαλλὸς originem ducere?

[61] *Ὁ πολίτης, Μαλλώτης.*] Arriano lib. II de Exped. Alex. Mag. Μαλλοὶ dicuntur cives, quod gentile formatum eſt a conditoris nomine: *ἐπὶ Ἀργείων μὲν Μαλλοὶ ἄποικοι ἦσαν.* Sic quoque Euſtath. ad Iliad. M. pag. 890: *Ὡς καὶ ὁ Μαλλώτης Κράτης ἐστίν. ἤγουν ἀπὸ Μαλλοῦ πόλεως.* Suidas: *Πάγκαλος, Μαλλώτης, ἐκ Κιλικίας. φιλόσοφος στωϊκός. Πάγκαλος ὁ Κίτριος Μαλλώτης, φιλόσοφος.* Sed male in Suida utroque loco media vocalis per o exaratur. Sed cum heic Procli mentio incidat, non poſſum quin divulgem Leonis Philoſophi epigramma elegantiſſimum, hactenus quod ſciam, in lucem non emiſſum, quod in Theonem & Proclum Lycium compoſuit:

Βί.

[61] καὶ θηλυκὸν, Μαλλῶτις.

ΜΑΛΛΟΕΙΣ [62] Ἀπόλλων ἐν Λέσβῳ· καὶ ὁ τόπος τοῦ ἱεροῦ Μαλλόεις, [64] ἀπὸ τοῦ Μήλου τοῦ Μαντοῦς, ὡς Ἑλλάνικος ἐν Λεσβικῶν πρώτῳ.

ΜΑΛΛΟΙ, [65] ἔθνος Ἰνδικὸν, τῶν ἀντιστάντων τῷ Διονύσῳ μετὰ Δηριάδου, ὡς Διονύσιος Βασσαρικῶν α.

ΜΑΛΣΑΝΗ, πόλις τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας. τὸ ἐθνικὸν, Μαλσανίτης· ἐπιχώριος γὰρ ὁ τύπος.

ΜΑΜΑΡΚΙΝΑ, [66] πόλις Αὐσονική. τὸ ἐθνικὸν Μαμακριναῖος, ὡς Τεριναῖος, καὶ τὰ ὅμοια.

ΜΑΜΕΡΤΙΟΝ, [67] πόλις Ἰταλίας. τὸ ἐθνικὸν Μαμερτῖνος, ὡς Μεταποντῖνος, καὶ Ῥηγῖνος.

ΜΑΝΔΑΡΑΙ, μέρος [68] τῆς Μακεδονικῆς Κύρρου. [69] οἱ οἰκήτορες, Μανδαραῖοι.

ΜΑΝΔΡΟΠΟΛΙΣ, [70] Φρυγίας πόλις. [71] τὸ ἐθνικὸν, Μανδροπολίτης.

ΜΑΝΔΥΡΙΟΝ, πόλις Ἰαπυγίας. ὁ πολίτης Μανδυρῖνος, ὡς Λεοντῖνος.

MA-

A lota, & fœmin. Mallotis.

MALLOEIS; hoc nomine Apollo colitur in Lesbo. Et locus templi etiam Malloëis dicitur a Mela Mantûs filio, auctore Hellanico libro I Lesbicorum.

MALLI, gens Indica, quæ cum Deriade contra Bacchum bellum geſſit, auctore Dionyſio libro I Baſſaricorum.

B MALSANE, urbs Arabiæ Felicis. Gentile, Malſanita. Hæc enim eſt vernacula regionis forma.

MAMACRINA, urbs Auſoniæ. Gentile, Mamacrinæus, uti Terinæus & ſimilia.

MAMERTIUM, urbs Italiæ. Gentile, Mamertinus; uti Metapontinus, &

C Rheginus.

MANDARÆ, pars Macedonicæ Cyrrhi, cujus incolæ Mandaræi.

MANDROPOLIS, Phrygiæ urbs; cujus gentile, Mandropolita.

D MANDYRIUM, oppidum Japygiæ, cujus oppidanus Mandyrinus, uti Leontinus.

MA-

Βίβλος Θέωνος ἢ Πρόκλου τῆς παρθένου,
Βίβλος πόλον τε χθονὸς φέρει μέτρα.
Θέων πόλου μὲν ἢ Πρόκλος μετρεῖ χθόνα,
Πρόκλος μὲν οὖν γῆν ἢ Θέων μετρεῖ πόλον.
Ἀμφω δ' ἐκείνω τῶν ἐπαίνων ἄξιοι,
Ἀμφω δ' ἀμοιβὴν τῶν λόγων τετεύχατε.
Θέων Πρόκλου μὲν λαμβάνων σοφὰς θέσεις,
Δείκνυσι ταύτας τὰς δόσεις τῶν ἀστέρων.
Πρόκλος δὲ δείξεις τοῦ Θέωνος λαμβάνων,
Ταύτας ἀναλύει καὶ συνθάλλει τὰς θέσεις.
Ἀλλ' ὦ σοφὲ ξυνωρὶς χαίρετε μοι λίαν.
Χαίροις Θέων ἄριστε πάνσοφον κάρα,
Ὁ τοῦ τυπάζων τὴν Ἀλεξάνδρου πόλιν.
Χαίροις δὲ καί συ, Πρόκλε, τοῦ Σαρπήδονος
Ἄριστον αἷμα, τῆς πόλεως βουφόρος.

[61] Καὶ θηλυκὸν, Μαλλῶτις.] Strabo lib. XIV hoc fœm. utitur: Ἔστιν τὴν φάλαγγα εἰσαγαγὼν ἐκ τῆς Σόλων διὰ τῆς παραλίας, καὶ τῆς Μαλλώτιδος.

[63] Ἀπόλλων ἐν Λέσβῳ.] Perhibet Thucydides libro III Apollinem hoc nomine cultum in Lesbo: Ἐπηγγέλθη γὰρ αὐτοῖς ὡς εἴη Ἀπόλλωνος Μαλοεντίου ἔξω τῆς πόλεως ἑορτὴ, ἐν ᾗ πανδημεὶ Μιτυληναῖοι ἑορτάζουσι. Sed literarum ſeries poſtulabat, ut in noſtro Μαλλόεις ſcriberetur, quod Aldina Juntinaque repræſentant, & ita forte etiam in Thucyd. corrigendum: nam Heſychius nomen hoc eodem modo duplici Λ protulit. Μαλλόεις, Ἀπόλλωνος ἐπίθετον, ὃ ἐπώνυμον.

[64] Ἀπὸ τοῦ Μήλου.] Imo potius ἀπὸ τῶν μήλων, quæ ibi immolabantur, hunc locum nomen accepiſſe cenſet Salmaſ. ad Sol. pag. 64.

[65] Μαλλοὶ, ἔθνος Ἰνδικόν.] Scripturam editionis Juntinæ ſequimur, & fidem MSS, male enim Aldus & Xylander ſimplici lambda vocem efferunt. Sed Diod. Sicul. lib. XVII, Arrianus lib. VI Plutarchus Curtius Euſtathius ad Dionyſ. pag. 116 unanimi ſcriptura Μαλλοὶ agnoſcunt, ſolus Strabo lib. XV Μαλοί.

[66] Πόλις Αὐσονική.] Male Xylandriana Ἰσπανική, quod typographi erroribus videtur inferendum. Conſtanti ſcriptura exhibent MSS Αὐσονική, quod etiam ab Aldo & Junta agnoſcitur. Mamarcinæ urbis mentio nuſquam, quod ſciam occurrit. Forte noſter incidit in depravatum cujuſdam auctoris codicem, in quo Μαμάρκινα pro Μάρκινα exaratum erat. Vide Cluv. Ital. ant. lib IV cap. VI.

[67] Μαμέρτιον, πόλις Ἰταλίας.] Videntur hæc ex Strab. lib. VI deſumpta, ubi Mamertium cenſetur urbs Bruttiorum Rhegium inter & Locros. Gentile eodem loco in uſu eſt, quod etiam Goltzio repræſentatur ex nummo Auguſti, in quo hæc inſcriptio: ΜΑΜΕΡΤΙΝΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ.

[68] Τῆς Μακεδονικῆς Κύρρου.] Libri calamo exarati & editi omnes legunt Κύρου, nos alterum ρ affinximus, auctoritate Thucydidis permoti, qui lib II Macedonicæ Cyrrhi meminit: Ἔπειτα δὲ καὶ ἐς τὴν ἄλλην Μακεδονίαν προεχώρει τὴν ἐν μεσογείᾳ Πέλλης καὶ Κύρρου. Hæc Cyrrhus Macedonica dicebatur, ad differentiam alterius in Syria ſitæ.

[69] Οἱ οἰκήτορες, Μανδαραῖοι.] Libri omnes conſtanter exhibent, οἱ οἰκήτορες. Μανδάραι. Sed recepimus conjecturam Salmaſii ex margine ſui Stephani.

[70] Μανδρόπολις, Φρυγίας πόλις.] Nemo non videt vocem eſſe ex duabus compoſitam: ſed quid prima compoſiti pars ſit, non eſt ubique obvium. Docuit me Georg. Cedrenus in Hiſtoriarum Compendio, in Phrygia eſſe prædium, cui nomen Μάνδρα, in quod Priamus filium ſuum Paridem miſit, Alexandri nomine impoſito, ut ab Agricola lacte educaretur: Εὐθὺς οὖν ὁ Πρίαμος Ἀλέξανδρον μετονομάσας, ἔπεμψεν εἰς ἀγρὸν, Μάνδραν λεγόμενον, γαλακτοτροφεῖσθαι, καὶ αὐξηθῆναι παρὰ γεωργῷ τινι, ἄχρις ἂν τὰ τριάκοντα ἔτη τοῦ χρόνου παρέλθῃ. Fortaſſis, undique accedentibus, & accreſcentibus incolis, in illo agro urbs condita eſt, unde urbi nomen Μανδρόπολις, cujus præter Steph. etiam meminit Livius lib. XXXVIII, emendante Sigonio: *Poſtero die eſt præter Caralitin paludem agmen ductum. Ad Mandropolim manſerunt.*

[71] Τὸ ἐθνικὸν, Μανδροπολίτης.] Apud Goltzium

extat

ΜΑΝΗΣΙΟΝ, πόλις Φρυγίας.[73] Ἀλέξανδρος· ἀπὸ Μάνου, σφόδρα εὐπόρου κτίστου. A

ΜΑΝΘΥΡΕΑ, κώμη Ἀρκαδίας.[74] τὸ ἐθνικὸν, Μανθυρεὺς, διὰ τὸ ἐπάλληλον τῶν δύο εε.

ΜΑΝΝΑΚΑΡΤΑ,[74] πόλις Ἀραβίας. ὁ οἰκήτωρ Μαννακαρτηνὸς, ὡς Μηδαβηνός. B

ΜΑΝΝΕΩΣ, χώρα μέση τῶν ποταμῶν, ἐν ᾗ οἰκοῦσιν Ἄραβες Μαννεῶται, ὡς Οὐράνιός φησι.

ΜΑΝΤΑΛΟΣ, πόλις Φρυγίας, ὡς ὁ πολυΐστωρ Ἀλέξανδρος, ἀπὸ Μαντάλου κτίστου αὐτῆς. τὸ ἐθνικὸν, Μανταληνός. C

ΜΑΝΤΙΝΕΙΑ,[75] πόλις Ἀρκαδίας. Ὅμηρος·

> Οἵ Τεγέην εἶχον,[76] καὶ Μαντινέην ἐρατεινήν. D

[77] τὸ ἐθνικὸν, Μαντινεὺς, καὶ Μαντινίς.[78] τὸ κτητικὸν, Μαντινικός.

ΜΑΝΤΥΑ,[79] πόλις Ῥωμαίων. τὸ ἐθνικὸν, Μαντυανός· Πολύβιος ἑκκαιδεκάτῳ. γράφεται καὶ Μάντουα, τῷ τῶν Ῥωμαίων ἔθει. ἐξ αὐτῆς ἦν Βιργίλιος ὁ ποιητὴς Μαντουτος χρηματίζων. ἔστι καὶ κατὰ συγκοπὴν, ὡς τὸ Ζελείτης. E

ΜΑ-

MANESIUM, urbs Phrygiæ, auctore Alexandro: ſic dicta a Mane, conditore opulentiſſimo.

MANTHYREA, vicus Arcadiæ. Gentile, Manthyrenſis, propter concurſum duorum EE.

MANNACARTA, urbs Arabiæ, cujus incola Manacartenus, uti Medabenus.

MANNEOS, regio media inter fluvios, in qua habitant Arabes Manneotæ, uti perhibet Uranius.

MANTALUS, urbs Phrygiæ, teſte Alexandro Polyhiſtore, ſic dicta a Mantalo conditore. Gentile, Mantalenus.

MANTINEA, urbs Arcadiæ de qua Homerus:

> *Quique Tegeam habitabant, & Mantineam incolebant.*

Gentile Mantinenſis, & Mantinis. Poſſeſſivum Mantinicus.

MANTYA, urbs Romanorum. Gentile, Mantyanus, auctore Polybio lib. XVI. Scribitur etiam Romano more Mantua. Ex illo oppido originem traxit Virgilius Poëta, qui Mantuta appellabatur. Quod gentile fit per ſyncopen, uti Zelita.

MA-

extſtat nummus cum hac epigraphe: ΜΑΝΔΡΟΠΟΛΙΤΩΝ ΚΑΙ ΦΙΛΟΜΗΛΕΩΝ ΟΜΟΝΟΙΑ.

[73] Ἀλέξανδρος. ἀπὸ Μάνου] Auctor hic cum plurima variaque ſcripſerit, non dubito, quin hæc ex libro de Phrygia hauſerit noſter, cujus tertius in Φαρνακία allegatur. In omnibus libris falſi calami vitium legebatur, ἀπὸ Μανοῦς. Salmaſius emendat, ἀπὸ Μανέως, & deinde addit ſibi magis placere ἀπὸ Μάνητος. Illud Μάνης non eſt prætereundum, nam apud Herod lib I Jonice invenitur Μάνεω a recto Μάνης, pro Μάνου; ita enim ille Ἐπὶ Ἄτυος τοῦ Μάνεω βασιλέος σιτοδείην ἰσχυρὴν ἀνὰ τὴν Λυδίην πᾶσαν γενέσθαι. Lib. IV apud eundem in Steph. edit. male legitur Μάνω. Melius tamen eſſet Μάνητος, nam apud Cedrenum, ubi de Manetis & Manichæorum origine loquitur, polyſyllabice hanc vocem inflexam reperio, quod aliquando hujuſcemodi terminationis nominibus accidit, ut utroque modo declinentur. Manes nomen eſt in Phrygia uſitatiſſimum, quod etiam Attici ſuis mancipiis ex Phrygia in Atticam delatis imponebant, uti Strabo lib. VII hiſce verbis auctor eſt: Ἀφ' ὧν καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἐπεπόλαζε τὰ τῶν οἰκετῶν ὀνόματα Γέται καὶ Δᾶοι. Deinde ſequitur: Ἐξ ὧν γὰρ ἐνεπόριζον, ἢ τοῖς ἔθνεσιν ἐκείνοις ὁμωνύμους ἐκάλουν τοὺς οἰκέτας, ὡς Λυδὸν, καὶ Σύρον, ἢ τοῖς ἐπιπολάζουσιν ἐκεῖ ὀνόμασι προσηγόρευον, ὡς Μάνην ἢ Μίδαν, τὸν Φρύγα. Ad quem locum operæ pretium eſt videre Incomparabilem II Casaubonum

[74] Τὸ ἐθνικὸν, Μανθυρεύς.] Inveniuntur apud Pauſ. in Arcadicis pag 528 Μανθυρεῖς, quod convenit cum allata Stephani ratione. Sed eodem libro etiam occurrit Μανθυριάδις, quod ab iſto canone recedit.

[74] Μαννάκαρτα, πόλις Ἀραβίας.] Ad vocem Κύρου πόλις docuimus, plurima in orbe terrarum inveniri urbium nomina, compoſita ex regia quadam appellatione & cartha ſive certa, quod apud Armenios urbem denotat Eodem modo hæc ex Manna & carta conſtituitur, qui regio imperio Aromatiferæ Arabiæ præfuit, teſte Iſidoro Characeno apud Lucianum in Macrobiis, cui hic rex Manno dicitur, ita enim ille, Γόαισος δὲ, ὥς φησιν Ἰσίδωρος ὁ Χαρακηνὸς, ἐπὶ τῆς ἑαυτοῦ ἡλικίας ὁ Μάννος τῆς ἀρωματοφόρου βασιλεύσας, πεντεκαίδεκα καὶ ἑκατὸν γεγονὼς ἐτῶν, ἐτελεύτησε νόσῳ.

[75] Μαντίνεια, πόλις Ἀρκαδίας] Argivi hanc urbem ex quinque pagis compoſuerunt, teſte Strabone lib VIII: Τὴν Ἀρκαδίας Μαντίνειαν ἐκ πέντε δήμων ὑπὸ Ἀργείων ἐκ συνῳκίσθαι. Sed deinde a Lacedemoniis occupata in eoſdem redacti ſunt, uti tradit Ephorus apud Harpocrationem in Μαντινέων διοικισμός Sic enim ille: Καὶ Ἔφορος ἐν τῇ εἰκοστῇ φησὶν, ὅτι εἰς πέντε κώμας τοὺς Μαντινεῖς διῴκισαν τότε οἱ Λακεδαιμόνιοι.

[76] Καὶ Μαντινέην ἐρατεινήν] Hodie in Homero legitur: καὶ Μαντινέην ἐρατεινήν. Et ſic quoque Euſtathius ſua ætate legebat.

[77] Τὸ ἐθνικὸν, Μαντινεύς.] Paſſim apud ſcriptores hoc gentile occurrit, apud Pauſaniam, Diod. Sicul. Harpocrationem & alios.

[78] Τὸ κτητικὸν, Μαντινικός] Poſſeſſivum illud habet Diog Laertius in Plat. & Speuſippo, ubi meminit Ἀναθείας Μαντινικῆς, ubi interpres peſſime legerat μαντικῆς, & vatem erat interpretatus Mavult Casaubonus pro poſſeſſivo μαντινῆς (quod etiam eſt apud Stephanum) cui aſſentitur Menagius Sed nihil utroque loco mutandum, ſæpe enim poſſeſſivum pro gentili in uſu eſt, cujus rei plurima documenta adferri poſſunt.

[79] Μάντυα, πόλις Ῥωμαίων.] Cenſet Cluverus in Italiæ Antiq Deſcript Stephanum ex Polybio ſcripſiſſe Μάντουα & Μαντουανοί. Quemadmodum apud noſtrum legi-

ΜΑΡΑΘΗΣΙΟΝ, [80] πόλις Καρίας. A
[81] τὸ ἐθνικὸν, Μαραθήσιοι, ὡς Βυζάντιοι. ἔστι δὲ πόλις Ἐφεσίων.

ΜΑΡΑΘΟΣ, [82] πόλις Ἀκαρνανίας. ὁ πολίτης, Μαράθιος. τὸ ἐθνικὸν Μαραθούσιος, ὡς Κάδος Καδούσιος. B

ΜΑΡΑΘΟΥΣΣΑ, νῆσος πρὸς Κλαζομεναῖς. [83] ὁ πολίτης, Μαραθούσιος.

ΜΑΡΑΘΩΝ, [84] δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς. καὶ Μαραθώνιος, καὶ Μαραθωνία, καὶ Μαραθώνιον· τοπικὸν, Μαραθωνόθεν· καὶ κτητικὸν, Μαραθωνιακός. C

ΜΑΡΑΘΩΝΙΑ, πόλις Θρᾴκης, οὐκ ἄπωθεν Ἀβδήρων. [85] τὸ ἐθνικὸν, Μαραθωνιάτης.

ΜΑΡΑΦΙΟΙ, [86] ἔθνος ἐν Περσίδι, ἀπὸ Μαραφίου βασιλέως.

ΜΑΡΑΧΗ, πόλις Ἰνδική. τὸ ἐθνικὸν Μαράχιος, τῷ κοινῷ τύπῳ. D

ΜΑΡΓΑΙΑΙ, [87] πόλις Ἠλείας, ὡς Ἡραία. καὶ τὸ ἐθνικὸν Μαργαιεὺς, ὡς Ἡραιεύς.

ΜΑΡΓΑΝΑ, πόλις τῆς Ἰνδικῆς. Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ. ἔστι δὲ Μαργάναι πληθυντικῶς. τὸ ἐθνικὸν, Μαργανεύς. E

ΜΑΡΔΟΙ, [88] ἔθνος Ὑρκανῶν. Ἀπολλόδωρος περὶ γῆς δευτέρῳ. λῃσταὶ δ' εἰσὶ, καὶ τοξόται.

ΜΑΡ-

MARATHESIUM, urbs Cariæ. Gentile, Marathesii, uti Byzantii. Eſt vero Epheſiorum urbs.

MARATHUS, oppidum Acarnaniæ, oppidanus Marathenus. Gentile Marathuſius, uti Cadus Caduſius.

MARATHUSA, inſula juxta Clazomenas. Oppidanus, Marathuſius.

MARATHON, populus Leontidis tribus. Et Marathonius & Marathonia & Marathonium. Locale, ex Marathone. Poſſeſſivum, Marathoniacus.

MARATHONIA, urbs Thraciæ, non procul ab Abderis. Gentile, Marathoniata.

MARAPHII, gens Perſica, a Maraphio rege ſic dicta.

MARACHE, urbs Indica. Gentile, Marachius, juxta communem formam.

MARGÆA, urbs Elidis, uti Heræa. Gentile, Margæenſis, uti Heræenſis.

MARGANA, urbs Indica, de qua Marcianus in Periplo. Eſt quoque Marganæ numero multitudinis. Gentile, Marganenſis.

MARDI, gens Hyrcanorum, de qua Apollodorus libro II de terra. Latrones iſti erant atque ſagittarii.

MAR-

legitur Γνόα, & apud Polybium Ἄδυα ac Πάδυσα, quæ Latinis, ut alia ejus formæ efferebantur *Genua*, *Adua*, & *Paduſa*.

[80] Μαραθήσιον, πόλις Καρίας.] Hanc Scylax Lydiæ adſcribit: quod autem a noſtro in fine ſectionis additur, eſſe Epheſiorum urbem, hoc ita non interpretandum, quaſi in circumjacenti Epheſiuæ urbi agro ſita fuiſſet, ſed quod aliquando ſub Epheſiorum ditione fuerit, quod ſitis manifeſte apparet ex Strabone lib. XI, ubi inquit· Εἶτα Νεάπολις, ἣν πρότερον μὲν εἶχον Ἐφέσιοι, νῦν δὲ Σάμιοι, διαλλαξάμενοι πρὸς τὸ Μαραθήσιον τὸ ἐγγυτέρω πρὸς τὸ ἀπώτερον.

[81] Τὸ ἐθνικὸν, Μαραθήσιοι.] Apud Goltzium in nummo Neroniano invenitur hæc inſcriptio: ΜΑΡΑΝΘΗΣΙΩΝ ΒΙΣ ΝΕΩΚΟΡΩΝ. Verum an propter inſertum N ad hanc urbem pertineat, aliis dijudicandum relinquo. Vide præterea in voce Λήμνιος, ubi idem gentile reperitur.

[82] Μάραθος, πόλις Ἀκαρνανίας.] Erit mihi magnus Apollo, qui urbem in Acarnania hoc nomine oſtenderit. Parum aberat, quin cl. Jac. Gronovii conjecturam recepiſſem, ad Polybium docentis, hoc loco corrigendum videri Ἀραδίας, pro Ἀκαρνανίας.

[83] Ὁ πολίτης, Μαραθούσιος.] Primo illud πολίτης non ſatis ſanum videtur, mallem ὁ νησιώτης, ut alias loquitur noſter; quanquam non ignorem, aliquando hæc confundi ab ipſo. Deinde illud Μαραθούσιος ſuſpectum eſt, præſtaret enim ſecundum aliorum analogiam inde formare Μαραθουσσαῖος, uti a Λέβουσσα Λεβουσσαῖος, Λαμψάκουσσα Λαμψακουσσαῖος.

[84] Μαραθὼν, δῆμος τῆς Λεοντίδος.] Vide noſtrum in voce Τετράπολις. Plurimæ ante paucos annos detectæ ſunt inſcriptiones a J. Sponio in quibus invenitur ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣ. Sed ante illam vocem excidiſſe in Epitomare noſtro ὁ δημότης, non eſt quod multis adſtruamus.

[85] Τὸ ἐθνικὸν Μαραθωνιάτης.] Apud Golzium nummus Antonini Pii conſpicitur cum inſcriptione: ΜΑΡΑΘΩΝΙΑΤΩΝ.

[86] Μαράφιοι, ἔθνος ἐν Περσίδι, ἀπὸ &c.] Abeſt ab omnibus vulgatis integra hæc ſectio, quam nobis reſervaverant libri Palatini & codex Voſſianus: ſed pro Μαράφιοι, quod MSS conſtanter exhibent, ſubſtituimus Μαράφιοι, moti auctoritate Herodoti, ubi de hac gente lib. I, fit mentio: Καὶ τὰ μὲν πάντα ὁ Κῦρος συναλίσας, καὶ ἀνέπειθε ἀπίστασθαι ἀπὸ Μήδων· ἔστι δὲ τάδε ἐξ ὧν ἄλλοι πάντες, Ἀρτεάται, Πέρσαι, Πασαργάδαι, Μαράφιοι, Μάσπιοι. Vide præterea Steph in V. Μάσπιοι, quem hiulcum locum ex Herodoto replevimus.

[87] Μαργαῖαι, πόλις Ἠλείας, ὡς Ἡραία.] Non puto hunc locum vitii eſſe immunem: fortaſſis reſcribendum: Μαργαία, πολ. Ἠλ. ὡς Ἡραία vel legendum Μαργαῖαι, πολ. Ἠλ. ὡς Ἡραῖαι. Peperam apud Strab. lib VIII Μαργάλαι ſcriptum eſſe, ad illum librum docet Magnus Caſaubonus. Sed deinde conſulen. Juntinam editionem, vidi in ea exaratum eſſe, quod primum conjeceram.

[88] Μάρδοι ἔθνος Ὑρκανῶν.] Horum noſter meminit in Ἀμαρδοι. Eſt quoque magnæ Phrygiæ pars, cujus incolæ Mardi appellantur, teſte Stephano in Μυγδονία. Hyrcaniæ Mardos latrociniis fuiſſe deditos, liquet ex Strabone lib XI, ubi a Nearcho Mardi recenſentur inter gentes λῃστρικάς.

Eſ-

ΜΑΡΔΟΝΕΣ, ἔθνος Ἠπειρωτικόν. [89] Εὔπολις Πόλεσι,

A MARDONES, gens Epirotica, de qua Eupolis Urbibus.

Καὶ Χαόνων, καὶ Παιόνων, καὶ Μαρδόνων.

Et Chaonum, & Pæonum & Mardonum.

ΜΑΡΕΙΑ, [90] πόλις καὶ λίμνη, τῇ Ἀλεξανδρείᾳ παρακειμένη, [91] ἡ καὶ Μαρεῶτις λέγεται. ἀφ' ἧς [92] καὶ Μαρεώτης οἶνος.

MAREA, urbs & palus Alexandriæ vicina, quæ etiam Mareotis dicitur, unde & vinum Mareoticum.

B

ΜΑΡΕΣ, [93] ἔθνος προσεχὲς τοῖς Μοσσυνοίκοις. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ.

MARES, gens Moſſynœcis vicina, de qua Hecatæus in Aſia.

ΜΑΡΙΑΒΑ, [94] μητρόπολις Σαβαίων, πρὸς τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ· [95] Στράβων ἑκκαιδεκάτῃ.

MARIABA, metropolis Sabæorum, ad mare rubrum, de qua Strabo lib. XVI.

ΜΑΡΙΑΜΜΙΑ, [96] πόλις Φοινίκων. οἱ πολῖται [97] Μαριαμμῖται, ὡς Παυσανίας ἕκτῳ.

MARIAMMIA, oppidum Phœniciæ, cujus oppidani Mariammitæ, teſte Pau-

C

ſania lib. VI.

ΜΑΡΙΑΝΔΥΝΙΑ, χώρα. [98] Εὔπολις χρυσῷ γένει.

MARIANDYNIA, regio, de qua Eupolis in Chryſogene:

Ὁρῶ θέων νῦν τὴν Μαριανδυνίαν.

Video currens nunc Mariandyniam.

ἀπὸ Μαριανδυνοῦ τινος Αἰολέως. [99] τὸ ἐθνικὸν Μαριάνδυνος βαρυτόνως, καὶ Μαριαν-

nomen habet a Mariandyno quodam Æolen-

D

ſi. Gentile Mariandynus accentum in ante penul-

[89] Εὔπολις, Πόλεσι.] Quod hic allegatur, non fuit opus Geographicum, ſed fabula Eupolidis cui nomen Πόλεις, cujus meminit Athenæus lib. IX & X.

[90] Μάρεια, πόλις καὶ λίμνη] Non puto urbem hoc nomine extitiſſe, ſed vicum, de quo Diod. Sicul. lib. I: Γενομένης ἐν παρατάξει περὶ τὴν Μαρέαν κώμην, καὶ τῶν Αἰγυπτίων τῇ μάχῃ κρατηθέντων &c. Fuerat quondam ad lacum iſtum urbs ampliſſima, quæ Athenæi ætate pagi formam aſſumſerat, uti libro I Deipnoſophiſt. perhibet. Ejus verba, ubi de vino Mareotico agimus, mox producentur. Hæc palus erat vicina Pharo, aqua carenti, ex qua ad paludem aquatum ibant, teſte Scylace in Libya: Εἰσὶ δὲ Φάρου λιμένες πολλοί, ὕδωρ δὲ ἐκ τῆς Μαρείας λίμνης ὑδρεύονται· ἔστι γὰρ πότιμος.

[91] Ἡ καὶ Μαρεῶτις λέγεται.] Etiam hoc nomine iſta palus inſignitur Græcis & Lat. ſcriptoribus. Vide Strab. lib. XVII. Plin. lib V. cap X. & Curtium lib. IV & VII. Sic etiam regio paludi & vico circumjacens inſignienda, quanquam apud Theodoretum lib. I Hiſt. Eccl. cap. XXVIII Μαρεώτης genere maſ inveniatur: ὁ δὲ Μαρεώτης χώρα τίς ἐστιν Ἀλεξανδρείας, τῆς λίμνης Μαρείας ἐπώνυμος. Ubi fortaſſis emendandum: Ἡ δὲ Μαρεῶτις χώρα &c.

[92] Καὶ Μαρεώτης οἶνος.] Locus egregius eſt de vino Mareotico apud Athenæum lib. I Deipnoſoph. Φησὶ Σοφοκλῆς, ὅτι ὁ Μαρεώτης οἶνος, ὁ Ἀλεξανδρεωτικός, τὴν μὲν προσηγορίαν ἔχει ἀπὸ τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κρήνης Μαρείας, καὶ τῆς παρ' αὐτὴν πόλεως ὁμωνύμου, ἣ πρότερον μὲν ἦν μεγάλη, νῦν δὲ κώμη· παρέλαβε μέντοι τὴν προσηγορίαν, λαβοῦσα ἀπὸ Μάρωνος, ἑνὸς τῶν μετὰ Διονύσου τὰς στρατείας πεποιημένων.

[93] Μᾶρες, ἔθνος.] Herodotus lib. VII hujus meminit, ubi etiam eorum arma deſcribuntur: Μᾶρες δὲ ἐπὶ μὲν τῇσι κεφαλῇσι κράνεα ἐπιχώρια πλεκτὰ εἶχον, ἀσπίδας δὲ δερματίνας μικρὰς καὶ ἀκόντια. Eſt & alius locus in Thalia, ubi hæc gentis appellatio corrupta occurrit, ſed emendatur ab Incomparabili Voſſio, in notis ad Melam pag. 13.

[94] Μαρίαβα, μητρόπολις Σαβαίων.] Xylandrianam & MSS codices ſequimur, peſſime enim pro Σαβαίων in Veneta Florentinaque editione Σαβίων excuſum eſt, quod ſui ætate vidit Pintianus & correxit in notis ad Pomp. Melam. Verum hujus urbis nomen eſt *Marab*, quod heic *Mariaba*, & Straboni lib. XVI *Meriaba* dicitur: eam vocem Plin. lib. VI cap. XXVIII *Dominos omnium* interpretatur. Vide Boch. Geog. Sac. pag. 112, & Golii notas ad Alphraganum.

[95] Στράβων ἑκκαιδεκάτῃ.] In omnibus libris MSS & editis πεντεκαιδεκάτῃ legebatur, quod erat corrigendum: nam lib. XVI Strabo hujus oppidi mentionem facit.

[96] Μαριαμμία, πόλις Φοινίκων.] Libri Palatini & Voſſianus: πόλις Φοινίκης. Ab Arriano lib. II de Exp. Alex. Mag. Μαριάμμη appellatur, & non procul a Maratho ſita videtur, ubi refert Alexandrum Stratoni omnia reddidiſſe, καὶ τήν τε Ἄραδον αὐτῷ τὴν νῆσον καὶ τὴν Μάραθον τὴν καταντικρὺ τῆς Ἀράδου ἐν τῇ ἠπείρῳ οἰκουμένην, πόλιν μεγάλην καὶ εὐδαίμονα, καὶ Μαριάμμην πόλιν. In Faſtis Siculis ſed pagi nomine inſignitur, ubi de converſione Gelaſii agitur: Καὶ λαβόντες τὸ λείψανον αὐτοῦ οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ ἀπήγαγον αὐτὸ εἰς τὴν κώμην τὴν λεγομένην Μαριάμμην.

[97] Μαριαμμῖται· ὡς Παυσανίας.] Duplici M hoc gentile excudendum curavimus, ut primitivo reſponderet. Porro Pauſaniam lib. VI conſuluimus, ſed nulla de hac urbe & gentili ibidem ſit mentio. Latino ore *Mariammitani* dicuntur Plin. lib V cap XXIII.

[98] Εὔπολις, Χρυσῷ γένει.] In omnibus libris hic locus mala interpunctione laborabat, quam correximus; deinde vocibus diviſis legitur χρυσῷ γένει, cum voce compoſita apud Harpocrat. in Σινώπη & Pollucem lib. X cap. XVII id fabulæ nomen occurrat, quod nos in verſione expreſſimus. Sed verſum Eupolidis, unica addita literula reſtituimus, legebatur enim antea: Εὔπολις Χρυσογένει ὁρῶ, θέω νῦν τὴν Μαριανδυνίαν.

[99] Τὸ ἐθνικὸν, Μαριάνδυνος, βαρυτόνως.] Videtur heic excidiſſe, κατὰ τοὺς Αἰολεῖς, quod conjicimus ex Euſtathii comment. ad Dionyſ. hunc ipſum Stephani locum hiſce verbis citantem: Οἱ δὲ Μαριανδυνοὶ οὕτω καλοῦνται ἀπό τινος Αἰολέως Μαριανδυνοῦ καλουμένου. καὶ τὸ ἐθνικὸν δὲ Μαριάνδυνος μὲν λέγεται προπαροξυτόνως, κατὰ τοὺς Αἰολεῖς, ὥς φησιν ὁ γράψας τὰ ἐθνικά. Ἡ δὲ κοινὴ χρῆσις ὀξύνει αὐτό, κατὰ τὸν τόνον τῶν εἰς νος ἐθνικῶν. In voce Ἄδωνα liquet, Æoles hunc accentum imprimis in pronuntiando affectaſſe. Porro obſervandum eſt, Mariandynæ incolas ſæpe ab auctoribus appellari in penult. per υ. Conſtat Porphyrog. lib. I de Them. Εἰσὶ δὲ κατὰ μέσον ἐγκεχυμένα τρία ἔθνη, Γαλάται, Μαριανδυνοί, Βιθυνοί. Vide præterea Chron. Alex. pag 60.

Καὶ

ελιανδυνὸς, [1] καὶ Μαριανδυνὴ θηλυκόν. καὶ Μαριάνδυνος κλητικὸν, [2] καὶ Μαριανδυνικός.

ΜΑ'ΡΙΟΝ, [3] πόλις Κύπρου, ἡ μετονομασθεῖσα Α'ρσινόη, ἀπὸ Μαριέως. ὁ πολίτης, Μαριεύς. ὅθεν καὶ τὸ κύριον, ὁ [4] Κινύρας Μαριεύς.

ΜΑΡΚΑΙΟΝ, [5] ὄρος τῆς Τρῳάδος, πρὸς τῇ Γεργιθι. [6] οἱ οἰκήτορες, Μαρκαιώσιοι.

ΜΑ'ΡΜΑΚΕΣ, ἔθνος Αἰθιοπικὸν Ε'κατοῖος Α'σίᾳ.

ΜΑΡΜΑ'ΡΙΟΝ, [7] πόλις Εὐβοίας. ὁ πολίτης Μαρμάριος, ὡς Βυζάντιος.

ΜΑ'ΡΜΗ, πόλις Φοινίκης. τὸ ἐθνικὸν Μαρμαῖος, ὡς Βαρκαῖος.

ΜΑ'ΡΠΗΣΣΑ, ὄρος Πάρου, ἀφ' οὗ οἱ λίθοι ἐξαίρονται. ὁ οἰκήτωρ, Μαρπήσσιος.

ΜΑ'ΡΣΙΠΠΟΣ, πόλις Φοινίκης. τὸ ἐθνικὸν, Μαρσίππιος.

ΜΑ'ΡΣΟΙ, ἔθνος Ι'ταλικόν. τὸ ἐθνικὸν, Μαρσικοί.

ΜΑΡΣΥ'Α, πόλις Φοινίκης, ὡς Α'λέξανδρος καὶ Φίλων, [8] ἀπὸ Μαρσοῦ. τὸ ἐθνικὸν Μαρσυηνός, τῷ τῆς Α'σίας τύπῳ.

ΜΑΡΩ'ΝΕΙΑ, [9] πόλις Κικονίας, κατὰ τὴν ἐν Θρᾴκῃ χερρόνησον. [10] ἐν δὲ λίμνη Ι'σμαρὶς ἐν δὲ, Μαρώνεια πόλις. [11] τὸ ἐθνικὸν,

A penultima gerit. Et Mariandynis & Mariandyne dicitur genere fœm. A Mariandynus & poſſeſſivum Mariandynicus deducitur.

MARIUM, urbs Cypri, quæ poſtea Arſinoë appellata eſt: a Marieo nomen habens. Civis, Marienſis. Hinc & proprium
B Cinyræ Marienſis.

MARCÆUM, mons Troadis ad Gergithin ſitus. Incolæ, Marcæiſſii.

MARMARES, gens Æthiopica, auctore Hecatæo in Aſia.

C MARMARIUM, oppidum Eubœæ, cujus oppidanus Marmarius, uti Byzantius.

MARME, urbs Phœniciæ. Gentile, Marmæus, uti Barcæus.

MARPESSA, mons Pari, unde lapides effodiuntur. Incola, Marpeſſius.

D MARSIPPUS, urbs Phœniciæ. Gentile, Marſippius.

MARSI, gens Italica. Gentile, Marſici.

MARSYA, urbs Phœniciæ, de qua Alexander & Philo, a Marſo nomen habens. Gentile, Marſyenus juxta formam
E Aſiaticam.

MARONEA, urbs Ciconiæ juxta Thraciæ Cherrhoneſum. Erat hic palus Iſmaris, & urbs Maronea. Gentile, Maronetes.

[1] Καὶ Μαριανδυνὴ θηλυκόν.] Apud Euſebium in Chron. pro regione ipſa ſumitur: Βιθυνία ἡ πρόσθεν ὑπὸ Φοινίκων, ἡ πρὶν Μαριανδυνή.

[2] Καὶ Μαριανδυνικός.] Poſſeſſivum, quod hoc loco a proprio Μαριανδυνὸς formatum eſt, in libris MSS & editis genuinam terminationem perdidit, in iis enim peſſime Μαριάνδυνο legebatur: illud autem non habere poſſeſſivi formam, manifeſte docet Etymologici Mag. auctor in voce Αἰδοῖος, & aliis in locis.

[3] Μάριον, πόλ. Κύπρ.] Scylax hujus urbis meminit: Σόλοι, καὶ αὕτη λιμένα ἔχει χειμερινόν, Μάριον Ε'λληνίς, Α'μαθοῦς. Vide præterea noſtrum in Α'ρσινόη.

[4] Κινύρας Μαριεύς.] Sic emendavit Salmaſius in margine ſui Stephani, pro Κινύρα Μαριεύς. Vide præterea in Κύριον, unde hæc emendatio confirmatur.

[5] Μαρκαῖον, ὄρος τῆς Τρῳάδος], Mons non admodum celebris. Cenſet tamen Holſtenius in ſuis ad Apoll. Rhodii Argonaut. comment. contra Scholiaſtæ auctoritatem, Μακριάδας σκοπιὰς in agro Troadenſi fuiſſe, Thraciæ oppoſito, quas cum Marcæo monte Μαρκαίῳ ὄρει eaſdem ſtatuit.

[6] Οἱ οἰκήτορες, Μαρκαιώσιοι] Manifeſte mendoſum eſt illud incolarum nomen. Forſan emendandum: Οἱ οἰκήτορες Μαρκαῖοι, ὡς Καῖοι.

[7] Μαρμάριον, πόλις Εὐβ.] Hujus meminit Strabo lib. x: Πλησίον δὲ καὶ Στύρα, καὶ τὸ Μαρμάριον. Deinde ſequitur oppidani nomen, ſed paullulum corruptum: ἱερὸν ἔχον Α'πόλλωνος Μαρμαρίνου. Sic legendum, non Μαρμαρίου, uti in vulgatis conſpicitur.

[8] Α'πὸ Μαρσοῦ] Penultima vocalis in omnibus libris excidiſſe videtur. Non dubito, quin legendum ſit, ἀπὸ Μαρσύου. Eſt enim Marſyas notiſſimus. Strab. lib. xvi hujus urbis meminit; Μετὰ δὲ τὸν Μάκραν ἐστὶν ὁ Μαρσύας, ἔχων τινὰ ὀρεινά, ἐν οἷς ἡ Χαλκίς, ὥσπερ ἀκρόπολις τοῦ Μαρσύου. Marſyam convallem memorat Polybius lib v. inter radices Libani & Antilibani ſitam.

[9] Μαρώνεια, πόλις Κικονίας] Ciconas hanc urbem habitaſſe, teſtis eſt Scymnus Chius:

Εἶτα Μαρώνει' ἣ κατοικοῦσα τὸ πρὶν
Τοὺς Κίκονας ἱστοροῦσι τοὺς ἐν Ι'σμάρῳ
Αἶνος δὲ Χίων ὑφ' ἕτερον ἀποικία.

Locus alius hujus nominis in Attica ſita eſt, teſte Harpocratione in Μαρώνεια. Τόπος ἐστὶ τῆς Α'ττικῆς. ἔστι μέντοι καὶ πόλις ἐν Θρᾴκῃ Μαρώνεια, ἥν φασιν εἶναι τὴν ὑφ' Ο'μήρου Ι'σμαρον καλουμένην. μνημονεύει δ' αὐτῆς Δημοσθένης τε ἐν τῷ πρὸς Πολυκλέα, καὶ Ε'φορος ἐν τῇ τετάρτῃ. De ſitu urbis Thraciæ conſulendus Voſſius vir Maximus ad Pom. Mel. pag. 132.

[10] Ε'ν δὲ λίμνη Ι'σμαρίς. ἐν δὲ Μαρώνεια πόλις.] Noſtrum hæc verba deſumſiſſe ex libr. iv Hellanici, non eſt quod multis perſuadeam. Inſpiciatur modo locus Harpocrationis proxime allegatus. Sed in omnibus libris MSS & editis legebatur: ἐν δὲ λίμνη Μάρω. ἐν δὲ Μαρ. Firmam & certam eſſe hanc emendationem ſatis liquet ex Steph. in Ι'σμαρος. Ε'στι καὶ Ι'σμαρὶς λίμνη. Ἡρόδοτος ζ. Sita erat hæc palus inter Strymam & Maroneam, auctore Herodoto, quem jam allegavit noſter: Μαρωνείης μὲν μεταξὺ καὶ Στρύμης κειμένην Ι'σμαρίδα· κατὰ δὲ Δικαίαν, Βιστονίδα.

[11] Τὸ ἐθνικὸν, Μαρωνείτης] Ampliſſimus Seguinus nummum æreum exhibet, in cujus antica parte caput Othonis, cum inſcriptione ΟΘΩΝ ΚΑΙΣΑΡ, viſi-

tum

κὸν, Μαρωνείτης· καὶ θηλυκῶς διὰ τοῦ ι, καὶ Μαρωνὶς, [11] ἀπὸ τοῦ Μάρωνος φοινικῆς. καὶ Μαρωναῖος, ὡς ἀπὸ τοῦ Μαρώνη.

Ates. Et genere fœminino per I, & Maronis, a genitivo Maronos. Et Maronæus, quaſi a Marone.

ΜΑΣΑΙΣΥΛΙΑ, χώρα Λιβύης, [13] προσεχὴς τῇ τῶν Μαυρουσίων. [14] τὸ ἐθνικὸν Μασαισύλιοι, καὶ Μασαισυλεῖς, καὶ Μασαισυλῖται.

MASÆSYLIA, regio Libyæ Mauruſiis vicina. Gentile, Maſæſylii, & Maſæſylenſes, & Maſæſylitæ.

B

ΜΑΣΑΝΩΡΑΔΑ, πόλις Καρίας, ἀπὸ Μασανωράδου τοῦ Κινδάψου παιδός. [15] τὸ ἐθνικὸν, Μασανωραδεύς.

MASANORADA, urbs Cariæ, ſic dicta a Maſanorado Cindapſi filio. Gentile, Maſanoradenſis.

ΜΑΣΗΣ, πόλις Ἀργείων. Παυσανίας δευτέρῳ, [16] Ὁδός ἐστιν ἐπὶ Μάσητα. Ὅμηρος,

MASES, urbs Argivorum, de qua Pauſanias libro ſecundo: Via ad Maſeta ducit.

C Homerus:

> Οἵ τ' ἔχον Αἴγιναν, Μάσητά τε,
> κοῦροι Ἀχαιῶν.

> *Quique incolebant Æginam Maſetemque,*
> *filii Achivorum.*

[17] λέγεται δὲ ἡ πόλις Μάσητος. οἱ πολῖται, Μασήτιοι. ἔστι δὲ λίμνη δὲ κώμη Μασῆτις, καὶ νῆσος.

Urbs quoque dicitur Maſetus. Cives, Maſetii. Eſt quoque palus & vicus Maſetis & D inſula.

ΜΑΣΙΟΝ [18] ὄρος, ὑπὲρ τῆς Νισίβιος· Στράβων ἑνδεκάτῃ. οἱ οἰκοῦντες, Μασιηνοί. [19] ἢ Μασιανὸς, ὡς Πάριον Παριανός.

. MASIUM, mons ſupra Niſibin, de quo Strabo libro XI. Incolæ Maſieni, vel Maſianus, uti Parium Parianus.

ΜΑΣΚΩΤΟΣ, πόλις Λιβύης· Ἑκαταῖος Περιηγήσει. ἔστι δὲ πλησίον τῶν Ἑσπερίδων. τὸ ἐθνικὸν, Μασκωτίτης, Λιβυκῷ δὲ Αἰγυπτίῳ τύπῳ.

MASCOTUS, urbs Libyæ, de qua E Hecatæus in Periegeſi. Sita eſt prope Heſperides. Gentile, Maſcotita, Libyca & Ægyptia forma.

ΜΑΣΠΙΟΙ, ἔθνος Περσικὸν, ὡς εἴρη-

MASPII, gens Perſica, uti dictum eſt in

tur, & in averſa parte figura nuda, dimidiato corpore, cum verbo ΜΑΡΩΝΕΙΤΩΝ. Idem illud gentile producitur a Steph. in Βερυθίτης. Apud Goltzium tamen & Spanhemium inveniuntur nummi cum epigraphe: ΜΑΡΩΝΙΤΩΝ Interim Jac. Sponius V. CL. nuperrime Othones æreos in lucem emiſit cum inſcriptione ΜΑΡΩΝΕΙΤΩΝ. Non tamen videtur rejicere noſter terminationem gentilis in ιτης, cum in voce Ταῤῥάκων eam adſtruere videatur: Τὸ ἐθνικὸν, Ταῤῥακωνίτης, ὡς Ἀσκάλων Ἀσκαλωνίτης, καὶ Μαρων Μαρωνίτης. Aliud igitur terminatio in ειτης primitivum habet, cum illud a Μάρων, non vero a Μαρώνεια formetur. Vide præterea in Καυκώνεια, ubi etiam ratio redditur, quare inde formentur duo gentilia, nempe Καυκωνείτης & Καυκωνίτης.

[12] Ἀπὸ τοῦ Μάρωνος φοινικῆς.] Apud Suidam de primo conditore hujus urbis hæc legimus Μάρων Μάρωνος ὄνομα κύριον ὁ πρῶτος οἰκιστὴς Μαρωνείας.

[13] Προσεχὴς τῇ τῶν Μαυρουσίων.] Confecit hanc ſectionem noſter ex Strabonis libro XVII: Μετὰ δὲ τὴν τῶν Μαυρουσίων γῆν ἡ τῶν Μασαισυλίων ἐστὶν, ἀπὸ τοῦ Μολοχὰθ ποταμοῦ τὴν ἀρχὴν λαμβάνουσα, πλευρῶν δὲ ἐπὶ τὴν ἄκραν, ἣ καλεῖται ὅριον τῆς τε Μασαισυλίων καὶ τῆς Μασυλιέων γῆς.

[14] Τὸ ἐθνικὸν, Μασαισύλιοι.] Sic quoque appellantur Dionyſio Afro:

> Ἔνθα Μασαισύλιοί τε δὲ ἀγρονόμοι Μασυλῆες
> Βόσκονται σὺν παισὶν ἀν' ἄσπετον ὕλην.

Perperam apud Suidam ſcribitur: Μασαισύλιοι ἔθνος. Ubi emendandum Μασαισύλιοι, ἔθνος. Vel Μασαισύλιοι ἔθνος.

[15] Τὸ ἐθνικὸν, Μασανωραδεύς.] Apud Goltzium extat nummus Titi cum hac inſcriptione: ΜΑΣΑΝΩΡΑΔΕΩΝ.

[16] Ὁδός ἐστιν ἐπὶ Μάσητα.] Hæc Pauſaniæ verba in omnibus libris mutilata circumferebantur hoc modo: ὁδὸς ἐστιν ἐπὶ Μασῃ Integer locus apud Pauſaniam libro II ſic legitur: Παρὰ δὲ αὐτὸν ὁδὸς ἐστιν ἐπὶ Μάσητα τοῖς ἐκ τραπεῖσιν ἐν ἀριστερᾷ.

[17] Λέγεται δὲ ἡ πόλις Μάσητος.] Sic quoque teſtatur Euſtathius in comment. ad Iliad B tribus ſyllabis urbis nomen efferri: Λέγεται δὲ φασι δὲ τρισυλλάβως ὁ Μάσητος. ἔστι δὲ κώμη Μάσητος καὶ λίμνη φασὶ δὲ νῆσος.

[18] Μάσιον, ὄρος ὑπὲρ τῆς Νισίβιος.] In Strabonis verbis, quæ noſter citat, hodie pro ὑπὲρ legitur ὑπερκείμενον. Hæc enim ſunt integra ex lib XI: Ἐν δὲ τούτοις ἐστὶ, καὶ τὸ Μάσιον, τὸ ὑπερκείμενον τῆς Νισίβιος ὄρος, καὶ τῶν Τιγρανοκέρτων. Imo eodem libro de eodem monte eandem ruſus vocem uſurpavit: Μάσιον μέν ἐστι τὸ ὑπερκείμενον (ubi legendum ὑπερκείμενον) ὄρος τῶν ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ Μυγδόνων ἐν οἷς ἡ Νίσιβίς ἐστιν. Euſtathius in Comment. ad Iliad B etiam Maſii meminit, &, quanquam nomen reticeat, uti ego cenſeo ex Steph. noſtro: ſed hæc & præcedens de Maſete Argivorum oppido ſectio, adeo ſibi invicem cohæſiſſe videntur, ut in ejus codice hæ duæ ſectiones unicam confecerint, nam poſt verba præcedenti commentario a nobis ex Euſtathio allegata, hæc ſequuntur: Τὸ δὲ Μάσιον τρισυλλάβως, ὡς Πάριον, ὄρος φασὶ Μεσοποταμίας, περὶ τὴν ἰδίαν Νίσιβιν

[19] Ἢ Μασιανὸς, ὡς Πάριον Πα.] Vox Μασιανὸς in libris MSS & editis non conſpicitur: nobis placuit eam adde-

ἄρηται [19] ἐν τῷ περὶ Μαραφίων, Ἀρτεατῶν καὶ Πασαργαδῶν.

ΜΑΣΣΑΓΕ'ΤΑΙ, ἔθνος Σκυθῶν, [21] ἔνθα Κῦρος ἐτελεύτησε. [22] τὸ θηλυκὸν λέγεται Μασσαγῆτις, καὶ ἴσως διὰ τὸ μέτρον.

ΜΑΣΣΑΛΙ'Α. [23] πόλις τῆς Λιγυστικῆς, κατὰ τὴν Κελτικὴν, [24] ἄποικος Φωκαέων Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Τίμαιος δέ φησιν, ὅτι προσπλέων ὁ κυβερνήτης, καὶ ἰδὼν ἁλιέα, ἐκέλευσε μάσσαι τὸ ἀπόγειον σχοινίον. [25] μάσσαι γὰρ, τὸ δῆσαί φασιν Αἰολεῖς. ἀπὸ οὖν τοῦ ἁλιέως καὶ τοῦ μάσσαι ὠνόμασται. [26] τὸ ἐθνικὸν Μασσαλιώτης, καὶ Μασσαλιεὺς, καὶ Μασσαλία, καὶ Μασσαλιῶτις γυνή.

ΜΑ'ΣΣΑΚΑ, [27] πόλις Ἰνδῶν Ἀῤῥιανὸς ἐν Ἰνδικοῖς τὸ ἐθνικὸν Μασσακηνὸς, ὡς Μάζακα Μαζακηνός.

ΜΑΣ-

A in ſectionibus de Maraphiis, Arteatis & Paſargadis.

MASSAGETÆ, gens Scythica, ubi Cyrus mortem obiit. Fæmininum dicitur Maſſagetis per η, quod forte fit metri cauſa

MASSALIA, urbs Ligyſticæ, juxta B Celticam, colonia Phocaënſium, auctore Hecatæo. Perhibet Timæus hinc nomen habere, quod nauclerus adnavigans, conſpecto piſcatore, juſſerit μάσσαι, ideſt, ligare funem nauticum. Apud Æoles enim μάσσαι ligare ſignificat. A voce igitur ἁλιεὺς, piſcator & μάσσαι ligare, urbs Maſſalia nomi- C nata eſt. Gentile, Maſſaliota, Maſſalienſis, & Maſſalia, & Maſſaliotis mulier.

MASSACA, urbs Indorum, de qua Arrianus in Indicis. Gentile, Maſſacenus, uti a Mazaca fit Mazacenus.

MAS-

addere, monente ſic Salmaſio ad oram ſui Stephani

[20] Ἐν τῷ περὶ Μαραφίων, Ἀρτεατῶν καὶ Πασαργ.] Ingens erat hiatus in omnibus libris calamo exaratis & editis, legebaturque hunc in modum: Ἐν τῷ περὶ Μαραφί ... καὶ Πασ. Hoc vult Stephanus, ſe tribus iſtis capitulis, quæ de Maraphiis, Arteatis & Paſargadis compoſuit etiam de Maſpiis gente Perſica mentionem feciſſe. Sed tribus iſtis locis Epitomator Maſpiorum memoriam non celebrat, quin imo in hactenus editis ipſi Maraphii non occurrebant, quos auctoritate MSS codicum huic editioni inſeruimus. Sed Stephanum tribus iſtis locis Maſpios commemoraſſe, evidenter liquet ex Herod. lib. 1, unde lacunam replevimus: Καὶ τὰ μὲν αὐτίκα ὁ Κῦρος ... ἀπὸ Μήδων ... Ἀρτεάται, Πέρσαι, Πασαργάδαι, Μαραφίοι (legendum Μαραφιοι) Μάσπιοι.

[21] Ἔνθα Κῦρος ἐτελεύτησε.] Situm Maſſagetarum, & mores egregie deſcribit Euſtathius ad Dionyſ. de Situ orbis: Ὅτι περὶ Ἀράξην ... οἱ Μασσαγέται ... ὑφ' ὧν Κῦρος ἐτελεύτησε, βασιλευούσης Τομυρίδος. Ultima vox in levi mendo cubat: Forte reſcribendum Τομυρίδος, vel Τομυρίδος. Quanquam ſciam in illa voce primam vocalem diverſiſſime mutari. Alii, qui varias hujus vocis ſcribendi rationes obſervarunt, prætermiſere in prima per ι exarari.

[22] Τὸ θηλυκὸν λέγεται Μασσαγῆτις.] In omnibus libris legebatur, τὸ ἐθνικὸν λέγεται Μασσαγῆτις. Primo illud ἐθνικὸν in θηλυκὸν mutatum ivimus: quod vitium frequentius apud noſtrum librariorum fraude occurrit: deinde pro Μασσαγῆτις reſcripſimus Μασσαγῆτις: quam vocem, ut verum fatear, apud poetas nondum invenimus, ut de metro judicaremus. Legitur tamen apud Joh. Tzetzen Hiſt. Chil. XII Hiſt. CCCCLI hæc inſcriptio. Ἱστορία ... καὶ ... Σακίδας καὶ Μασσαγέτιδας.

[23] Πόλις τῆς Λιγυστικῆς.] Sic bene emendavit Holſtennius, quem ſequimur: male in duabus prioribus editionibus, πόλις τῆς Λιβυστικῆς, excuſum eſt.

[24] Ἄποικος Φωκαέων.] Male Euſtathius ad Dionyſ. Maſſiliam Phocenſium coloniam ſtatuit: Ὅτι δὲ ἡ Μασσαλία Γαλατική ἐστι, Φωκεῖς δ' ᾤκησαν αὐτὴν, φυγόντες τὴν τοῦ Κύρου δουλείαν. Nullum in veterum ſcriptis frequentius mendum, quam confundere Φωκαεῖς & Φωκεῖς. Eſt enim Φώκαια, urbs Joniæ, ſed Φωκὶς unde οἱ Φωκεῖς, Achaiæ regio. Bene Harpocration in voce Μασσαλία. Ἰσοκράτης μέν φησιν ἐν Ἀρχιδάμῳ, ὡς Φωκαεῖς φεύγοντες τὴν τοῦ μεγάλου βασιλέως δεσποτείαν ἐκλιπόντες τὴν Ἀσίαν, εἰς Μασσαλίαν ἀπῴκησαν. Ad quem locum vide Mauſſacum, & Salmaſium hac de re agentem pluribus in Plin. Exercit. pag. 94.

[25] Μάσσαι γὰρ τὸ δῆσαί φασιν Αἰολεῖς. ἀπὸ οὖν τοῦ ἁλιέως καὶ τοῦ μάσσαι ὠνόμασται.] Quanquam omnes editi & calamo exarati conſtanter utroque loco μάσαι per σ ſimplex exhibeant, exiſtimabamus tamen melius reſponſurum opinioni noſtri Stephani, ſi vox duplici σσ excuderetur, quia urbis nomen ſic expreſſit. Præterea etiam Archiepiſcopi Theſſalonicenſis auctoritate movebamur, qui paſſim Stephanum tranſcribens, μάσσαι, non vero μάσαι agnoſcit, ſic enim in Comment. ad Dionyſ. de Situ Orbis: Ἔστι δὲ ἡ μὲν ... Μασσαλία, ἄλλη καὶ πόλις Λιγύων περί που τὴν Κελτικὴν, ἐτυμολογουμένη ἀπὸ τοῦ μάσσαι, ὅ ἐστιν ἐνδῆσαι Αἰολικῶς, καὶ ἀπὸ τοῦ ἁλιέως. προσπλεύσας γὰρ, φασὶν, ὁ τῶν ... Φωκαέων (ſic legendum non Φωκέων) κυβερνήτης, καὶ ἰδὼν ἐκεῖ ἁλιέα, ἐκέλευσε μάσσαι, ὅ ἐστι δῆσαι τὸ ἀπόγειον σχοινίον. ὅθεν καὶ ἡ πόλις Μασσαλία, ἀπὸ τοῦ μάσσαι, καὶ τοῦ ἁλιέα. Satis opportune hæc verba produximus, quorum beneficio adhuc duo hac ſectione menda expungi poſſunt. In omnibus MSS & editis Stephani προσπλέων legebatur, & deinde κελεῦσαι, pro quibus ex Euſtathio προσπλεύσας, & ἐκέλευσε ſubſtituimus. Sed cum heic de Maſſiliæ etymo ſermo incidat, non poſſum quin addam, ſcriptis ſuis illuſtrem Menagium in Amœnit. Jur. Civilis exiſtimare, ridiculam eſſe Stephani ex Timæo opinionem. Vult enim vir doctiſſ. a μασσω fieri μασσάω: unde μασσαλω, a quo μασσαλιος, & à quo μασσαλιώτης. Hincque cenſet, Maſſilienſes, gentem ſeveram & fortem aliis molles audiiſſe, uti demonſtrat locis Plauti, Athenæi & Suidæ, ſed præſertim Flori verba lib. IV cap. 11, mire ipſius ſententiam adſtruere, cum ait: Maſſilia Græcula civitas, non pro mollitie nominis, & vallum cædere, & incendere machinas auſa, & congredi navibus. Deinde tranſit in opinionem Franciſci Guieti, qui in notis ad Stephanum, Maſſiliam deducit a μάσσος, id eſt, magnus. Neque enim a mollitie Maſſiliam dictum fuiſſe contendit (quanquam urbem in libertà Μαλάκην dictam inveniat) ſed quia μασσαλια mollitiem denotat, Maſſilienſes pro mollibus habitos fuiſſe arbitratur.

[26] Τὸ ἐθνικὸν, Μασσαλιώτης.] Omnia gentilia ab hac urbe deducta duplici σσ excudi curavimus, quæ emendatio variorum ſcriptorum auctoritate comprobari poteſt. Apud Goltzium viſitur nummus cum inſcriptione ΜΑΣΣΑΛΙΗΤΩΝ.

[27] Μάσσακα, πόλις Ἰνδῶν.] Hæc ſunt Arriani verba in Indicis, quæ noſter innuere videtur: Ἐν Ἀσσακηνοῖσι δὲ Μάσσακα, πόλις μεγάλη, ἵνα περ καὶ τὸ κράτος

τος

ΜΑΣΣΙΑ, χώρα προσκειμένη τοῖς Ταρτησσίοις. τὸ ἐθνικὸν, Μασσιανός. Θεόπομπος τεσσαρακοστῷ τρίτῳ.

ΜΑΣΤΑΥΡΑ, [8] πόλις Λυδίας, ἀπὸ Μᾶς. Μᾶ δὲ τῇ Ῥέᾳ εἵπετο, ᾗ παρέδωκε Ζεὺς Διόνυσον τρέφειν. καὶ ἡ Μᾶ παρὰ τῆς Ἥρας ἐρωτηθεῖσα, τίνος εἴη τὸ βρέφος; Ἄρεος, ἔφη. καὶ παρὰ Καρσὶν ὁ Διόνυσος Μασάρης ἐντεῦθεν ἐκλήθη. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ ἡ Ῥέα Μᾶ, καὶ ταῦρος αὐτῇ ἐθύετο παρὰ Λυδοῖς, ἀφ᾽ ἧς ἡ πόλις. ποταμὸς δὲ διὰ μέσης πόλεως ῥεῖ [9] Χρυσορόας λεγόμενος. [10] τὸ ἐθνικὸν Μασταυρεὺς, ὡς Πηγασεύς. εἴρηται καὶ Μασταυρείτης.

ΜΑΣΤΙΑΝΟΙ, [11] ἔθνος πρὸς ταῖς Ἡρακλείαις στήλαις. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. εἴρηνται δὲ ἀπὸ Μαστίας πόλεως.

ΜΑΣΤΡΑΜΕΛΛΗ, πόλις καὶ [12] λίμνη τῆς Κελτικῆς. Ἀρτεμίδωρος ἐν τῇ ἐπιτομῇ τῶν ἕνδεκα.

ΜΑΣΣΥΛΟΙ, Λιβυκὸν ἔθνος. Ἀπολλόδωρος. [13] Πολύβιος ἐν ἑβδόμῳ, Μασσυλεῖς αὐτούς φησι.

ΜΑΣΧΑΝΗ, [14] πόλις πρὸς τῇ Σκηνιτῶν Ἀράβων. Κουάδρατος ὀγδόῳ Παρθικῶν. τὸ ἐθνικὸν, Μασχανεύς.

A MASSIA, regio quæ Tarteſiis adſcribitur. Gentile, Maſſianus, quo utitur Theopompus libro quarto & quadrageſimo.

MASTAURA, urbs Lydiæ, ſic dicto a Ma, quæ ſequebatur Rheam, cui Jupiter Bacchum educandum dedit. Ma interrogata a Junone, cujus infans eſſet, reſpon- B dit Ἄρεος, id eſt, *Martis*. Atque hinc a Caribus Bacchus Maſaris appellatus eſt. Rhea etiam vocabatur Ma, eique apud Lydos taurus ſacrificabatur, unde urbs Maſtaura dicta eſt. Fluvius vero per mediam urbem vehens Chryſaoras appellabatur. Gentile, Maſtaurenſis, uti Pegaſenſis. Aliquando etiam Maſtaurita dicitur.

MASTIANI, gens prope columnas Herculeas, auctore Hecatæo in Euro- C pa. Gens autem a Maſtia urbe ſic dicta eſt.

MASTRAMELLE, urbs & palus Celticæ, auctore Artemidoro in Epitome librorum undecim.

D MASSYLI, gens Libyca, cujus meminit Apollodorus. Polybius libro VII eos Maſſyleos nominat.

MASCHANE, urbs prope Scenitas Arabes, cujus meminit Quadratus lib. VIII Parthicorum. Gentile, Maſchanenſis.*

MA-

ς ὁ γος ἐα τ Ἀ'ραχωσ... Eodem modo hæc urbs appellatur in indice præfixo lib. XVII Diod. Sicul Ὡς Μάσσαγα πόλιν ὀχυρὰν ἐκπολιορκήσας Ἀλέξανδρος, τοὺς μισθοφόρους ἅπαντας ... κατέκοψεν. Certe illud Stephani Μάσσαγα, cum juſtam literarum ſeriem obſervat, me impellit, ut ferme credam, reliqua apud Arrianum loca, ubi hæc urbs Μάσσαγα appellatur, in levi mendo deliteſcere, & ſcripturam per K potiorem eſſe, quam per Γ. Imo ſic quoque in Strabone emendandum judico, licet Caſaubonus pro Μάσσαγα etiam Μάσσανα ſubſtituat.

8 Μάσταυρα, πόλις Λυδίας.] Meminit hujus urbis Strab. lib. XIV: Περίκειται δὲ ἀξιόλογοι κατοικίαι πέραν τοῦ Μαιάνδρου. Κοσκινία, καὶ Ὀρθωσία· ἐντὸς δὲ Βρίουλα, Μάσταυρα &c. Latino ore hinc formatur gentile MASTAURENSIS, quod eſt apud Plin. lib. V cap. XXIX.

9 Χρυσορόας λεγόμενος.] Sic conſtanter exhibent MSS & editi. Citat tamen ex Stephano Reineſius in var. lectionibus *Chryſorrhoas*, quod non eſt probandum, uti neque illud, quod Pactolo Chryſorrhoæ nomen attribuat. Quanquam certum ſit Pactolum arenis ſuis auri ramenta vehere, nuſquam tamen *Chryſorrhoas* dicitur. Ille amnis enim Syriæ, & Damaſcenam regionem pertinet.

10 Τὸ ἐθνικὸν, Μασταυρείτης.] In numiſmate Domitiani apud Goltzium legitur hæc inſcriptio, ΜΑΣΤΑΥΡΙΤΩΝ.

11 Μαστιανοί, ἔθνος πρὸς ταῖς Ἡρακλ. στήλ.] Iidem mihi videntur, qui in Μαστία ex Theopompo Μαστιανοὶ appellantur, & ubique a Stephano Μαστιανοὶ, præterquam hoc in loco. Vide in Ἐλβέστιοι, Ἰβηρία, Μασσιανοὶ & Σίξος. Polybio tamen libro III Μαστιανοὶ dicuntur, cui etiam urbs Μαστία eodem libro: Προσκεῖται δὲ τῷ Καλῷ ἀκρωτηρίῳ, Μαστία, Ταρσήιον.

12 Λίμνη τῆς Κελτικῆς.] Ab hac palude, cui adjacet, urbs nomen accepit. Plinius lib. III cap. IV emendante Samaſio ad Solinum: *Inſigne ſtagno Maſtramelæ oppidum, Maritima Avaticorum.* Caſauboni ſuper hoc Plinii loco ſententiam vide in notis ad Strab. pag 72. Sed locum Plinii longe alio modo emendavit Vir Maximus ad Melam: *Ultra foſſæ ex Rhodano, C. Marii opere & nomine inſigne ſtagnum Maſtramela, oppidum Maritima Avaticorum.* Verum deinde addit eadem eſſe Maſtramela & Maritima. Nunc *Martegue* vocatur oppidum, & lacus quem obſtruit, *Lac de Martegue.* Maſtramelæ etiam meminit Feſtus Avienus, cujus verba ab eodem Voſſio hunc in modum emendantur.

Gens hic Veragri: Bergineque civitas,
Salyes atroces, oppidum Maſtramela
Priscum paludes, tergaque ejus prominens,
Quod incolentes Cithariſtum vocant.

13 Πολύβιος ἐν ἑβδόμῳ.] Locus Polybii hodie non exſtat, adeo ut de genuina ſcriptura non ſimus certi, nam Holſtenius ex Polybio Μασυλεῖς citat in notis ſuis ad Dionyſium pag. 29. Ὁ ... Μασυλιεῖς ... Πολύβιος δὲ Μασυλεῖς ... αὐτούς. Verum hoc lib. III apud Polyb. Μασσυλιεῖς memoria celebratur, qui mihi iidem videntur. Male in Plutarchi Parallelis Μασσυλοι appellantur, quod ſubolfecit Xylander, cum verteret *Maſſyles*. Hæc ſunt Plut. verba. ... Ῥηγιλῳ ... Μασσυλεῖς ... Scribendum Μασσυλεῖς.

14 Μασχάνη, πόλις πρὸς τῇ Σκηνιτῶν Ἀράβων.] Originem nominis habere videtur ab Arabico مسكن *Maſchan*: nam quodvis habitaculum locusve ad quietem aptus hoc nomine inſignitur.

Ma-

ΜΑΤΑΥΡΟΣ, [35] πόλις Σικελίας, Λοκρῶν κτίσμα. τὸ ἐθνικὸν, Ματαυρῖνος. Στησίχορος Εὐφήμου παῖς Ματαυρῖνος γένος, ὁ τῶν μελῶν ποιητής.

ΜΑΤΙΑΝΗ, μοῖρα τῆς Μηδίας· [36] Στράβων ἑνδεκάτῃ. τοῦτο δὲ γίνεται ἐκ τῆς Μηδίας ἐν τῇ Ματιανῇ.

ΜΑΤΥΚΕΤΑΙ, ἔθνος Σκυθικόν. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ.

ΜΑΥΡΙΤΑΝΙΑΙ, δύο· [37] ἡ μὲν Τιγγιτάνη, ἡ δὲ Καισαρεία, ὡς Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ.

ΜΑΥΡΟΥΣΙΟΙ, [38] καὶ Μαῦροι, ἔθνος μέγα Λιβύης, ὡς Κοδρατος ἐν πρώτῳ Παρθικῶν. [39] τὸ ἐθνικὸν, Μαυρούσιος. τὸ θηλυκὸν, Μαυρουσίς.

ΜΑΥΣΟΣ, κώμη Κορίνθου. [40] Θεόπομπος τριακοστῷ δευτέρῳ. τὸ ἐθνικὸν, Μαυσεῖς.

ΜΑΥΣΩΛΟΙ, οἱ Κᾶρες, ἀπὸ Μαυσώλου Δημοσθένης δεκάτῳ Βιθυνιακῶν, [41] Δαίδαλα Μαυσώλων.

ΜΑΧΑΙΡΟΥΣ, φρούριον τῆς Ἰουδαίας, [42] ὡς Ἰώσηπος. [43] τὸ ἐθνικὸν ἀφει-

A MATAURUS, urbs Siciliæ a Locris condita. Gentile, Matauriuus. Steſichorus Euphemi filius genere erat Mataurinus, poëta melicus.

MATIANE, pars Mediæ, auctore Strabone libro XI. Hoc vero fit in Matiane Mediæ.

B MATYCETÆ, gens Scythica, cujus meminit Hecatæus in Europa.

MAURITANIÆ duæ, altera Tingitana, altera vero Cæſarienſis, teſte Marciano in ejus Periplo.

C MAURUSII & Mauri, gens magna Libyæ, cujus meminit Quadratus lib. primo Parthicorum. Gentile, Mauruſius & fœmininum Mauruſis.

MAUSUS, pagus Corinthi, de quo Theopompus libro XXXII. Gentile, Mauſenſes.

D MAUSOLI, ſic Cares appellantur a Mauſolo, auctore Demoſthene libro X Bithyniacorum. Dædala Mauſolorum.

MACHÆRUS, caſtellum Judææ, de

E quo Joſephus. Gentile debebat eſſe Machæ-

[35] Μάταυρος, πόλις Σικ.] Emendandum eſſet, πόλις Ἰταλίας, ſi auctor noſter iſti Italiæ parti, in qua *Mataurus*, non aliquando Siciliæ nomen attribueret. Suidas enim in Italia collocat, & Matauriam nominat: Στησίχορος Εὐφόρβου, ἢ Εὐφήμου, ὡς δὲ ἄλλοι, Εὐκλείδου, ἢ Ὑέτους, ἢ Ἡσιόδου· καὶ ἀπὸ πόλεως Ἱμέρας τῆς Σικελίας. καλεῖται γοῦν Ἱμεραῖος. Οἱ δὲ ἀπὸ Ματαυρίας τῆς ἐν Ἰταλίᾳ. Situs erat *Mataurus* ad fluvium ejuſdem nominis, hodie *Metaro* dictum, cujus deſcriptio petenda ex Cluverio lib. IV. Ital. Ant.

[36] Στράβων ἑνδεκάτῃ.] Vitium heic irrepſerat, nam non libro duodecimo, ſed undecimo, ut & lib. ſecundo hæc verba leguntur. Sed undecimum elegimus, quia ipſa Media ibi deſcribitur. Τοῦτο δὲ γίνεται ἔν τε τῇ Μηδίᾳ ἐν τῇ Ματιανῇ, καὶ τῆς Ἀρμενίας ἐν τῇ Σακασηνῇ, καὶ τῇ Ἀραξηνῇ.

[37] Ἡ μὲν Τιγγιτάνη, ἡ δὲ Καισαρεία, ὡς Μαρκ. &c.] Peſſime hunc locum tractarunt librarii, nam in Palat. invenit Salmaſius, ὡς Μάρκος ἐν τῷ περίπλῳ. Sed multo pejus Aldus & Junta ex ſuis libris ediderε. ἡ δὲ Καισαρεία, ὡς Μάρκος ἐν περίπλῳ. Nos Xylandrianam ſequimur, in qua vera lectio exprimitur. Miror ſummopere Ortelium in Caſaubono [illegible] vocis Καισαρεία tantopere probare in Stephano, ut cenſeat *Auguſteia* vel *Auguſtiana* eodem modo formatum. Noti[illegible] eſt hæc Mauritaniæ diviſio, in Tingitanam & Cæſarienſem, quam primus inſtituit Claudius Cæſar, teſte Dione lib. LX.

[38] Μαυρούσιοι, καὶ Μαῦροι.] Mag[illegible] gentem fuiſſe Mauruſios, præter Quadratum quem noſter citat, etiam teſtatur Strab. lib. ultimo: Οἰκοῦσι δ᾽ ἐνταῦθα Μαυρούσιοι μὲν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων λεγόμενοι, Λίβυες ἔθνος μέγα, καὶ εὐδαῖμον, Μαῦροι δ᾽ ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων καὶ τῶν ἐπιχωρίων. *Mauruſii* igitur a Græcis, ſed a Romanis *Mauri* appellabantur. Inde Latini fecere etiam ſuum *Maurus*. Morulus & Moralis apud Plautum, ut a plauſtrum ploſtrum, cauda coda &c. Ut incolæ Mauruſii Græcis, ſic etiam ipſa regio ἡ Μαυρουσία dicebatur, teſte Vitruvio lib. VIII cap. II. *Maurusia quam noſtri Mauritaniam appellant*. Euſtath. ad Dionyſ.

Ἀγχοῦ τῶν στηλῶν οἰκοῦσιν οἱ Μαυρούσιοι, οὓς καὶ Μαύρους οἱ Ῥωμαῖοι λέγουσι.

[39] Τὸ ἐθνικὸν, Μαυρούσιος. Τὸ θηλυκὸν Μαυρουσίς.] Sine ſenſu commodo legebatur in prioribus editionibus: Τὸ θηλυκὸν, Μαυρουσίς.

[40] Θεόπομπος τριακοστῷ δευτέρῳ.] Locus, quem noſter innuit, videtur apud Theopompum extitiſſe lib. XXXIX Philippicorum, ita enim noſter in voce Ἄσαι, κώμη Κορίνθου. Θεόπομπος τριακοστῷ ἐνάτῳ Φιλιππικῶν. Ἄσαι καὶ Μαυσὸς κῶμαι μεγάλαι καὶ πολυάνθρωποι. Potuiſſet etiam Theopompus alio libro hunc vicum celebraſſe, quare nihil mutamus, quanquam admodum veriſimile ſit, noſtrum hæc Theopompi verba reſpicere.

[41] Δαίδαλα Μαυσώλων.] Olim legebatur male Δαίδαλος Μαυσώλων, ſed emendavit Salm. ad oram ſui Steph. & in Plin. Exercit. Mauſoli hic ſunt Cares, & Dædala urbs Cariæ. Ut nos edi curavimus, etiam ſic exhibent Florentina Venetaque editio, quas tuto ſequutus fuiſſet Holſtenius.

[42] Ὡς Ἰώσηπος.] Variis in locis, in Antiq. Jud. & de bello Jud. hujus caſtelli memoriam celebrat, ſed inſignior deſcriptio petenda eſt ex lib. VII de Bel. Jud. Meminit quoque ejus Strabo lib. XVI. Situm graphice depingit Hegeſippus de diſtantiis locorum Terræ Sanctæ: *Decimo miliario a Samaria, quæ & Sebaſte, id eſt, Auguſta, ab Auguſto Cæſare dicta: in qua ſepultus fuit paranymphus ille & præcurſor Domini, Joannes Baptiſta, ab Herode decollatus trans Jordanem juxta lacum Asphaltiten in caſtello Macherus, & a diſcipulis ſuis inde tranſlatus Sebaſten.* Ibi ſine dubio ſcribendum *Machærus* cum diphthongo.

[43] Τὸ ἐθνικὸν ἀφείλετο Μαχαιρουσῖνος, ὡς Γερασηνός.] Locus in omnibus libris erat lacunoſus & corruptus, legebatur enim: Τὸ ἐθνικὸν ἀφείλετο ὡς Γερασηνός. Nos eum replevimus & correximus: nam paſſim ſic ſolet loqui Stephan. agens de gentilium anomalia. Cæterum Μαχαιρεῖται eſt apud Joſeph. de Bel. Jud. lib. II cap. XXXVI. Καὶ τῶν ἐν Μαχαιροῦντι Ῥωμαίων τὸ πλῆθος, ἔπεισε τὰς φρουρὰς Ῥωμαίους ἐκλιπεῖν τὸ

φρούριον

ὤφειλεν Μαχαιρούντιος, ὡς Ἱεριχούντιος. αὐτὸς δὲ Μαχαιρίτας αὐτοὺς φησι.

A chæruntius, uti Hierichuntius, ſed ipſe utitur voce Machæritas.

ΜΕΓΑ'ΛΗ πόλις[44], πόλις Ἀρκαδίας, ἣν συνῴκισαν ἄνδρες Ἀρκάδες[45] μετὰ τὰ Λευκτρικά. ἐκαλεῖτο δὲ κατὰ τὸ ἥμισυ μέρος[46] Ὀρεστία, ἀπὸ τῆς Ὀρέστου παρουσίας. οἱ δὲ πολῖται Ὀρέστιοι, καὶ Μεγαλοπολῖται. ἀφ' ἧς[47] Κερκίδας ἄριστος νομοθέτης. καὶ μιμιάμβων ποιητής· καὶ Αἰνησίας περιπατητικὸς, ὁ Θεοφράστου μαθητής· καὶ[48] Ἀκεσίδωρος, περὶ πόλεων συγγεγραφώς· καὶ Πολύβιος, τεσσαράκοντα βιβλία γράψας. οὗτοι Μεγαλοπολῖται. τὸ κτητικὸν, μεγαλοπολιτικός. δευτέρα, πόλις Καρίας,[49] ἡ νῦν Ἀφροδισιὰς, ἡ πρότερον Λελέγων πόλις. ὠνομάσθη δὲ Νινόη, ἀπὸ Νίνου. ὁ πολίτης, Νινοήτης. ἔστι δὲ Ἰβηρίας Μεγάλη πόλις, ὡς Φίλων. ἔστι δὲ Μεγάλη νῆσος.[50] ἡ νῦν Λυκιάς.

MEGALOPOLIS, urbs Arcadiæ, quam condiderunt viri Arcades poſt cladem Leuctricam. Dimidia ſui parte Oreſtia vocabatur ab Oreſtis adventu. Cives Oreſtii, B & Megalopolitæ. Ex hac urbe originem duxit Cercidas optimus legiſlator & Mimiamborum poëta: inſuper Æneſias peripateticus Theophraſti diſcipulus, & Aceſiodorus qui de urbibus ſcripſit, & Polybius qui quadraginta libros conſignavit. Iſti omnes Megalopolitæ vocantur. Poſſeſſivum Megalopoliticus. Secunda urbs Cariæ, quæ nunc Aphrodiſias, antea vero Lelegum urbs vocabatur. Dicta eſt etiam Ninoë a Nino. Civis, Ninoëtes. Eſt quoque Iberiæ Megalopo- D lis, uti Philo auctor eſt. Eſt quoque Megale [illegible]la, quæ nunc Lycias appellatur.

ΜΕ'ΓΑΡΑ, πόλις περὶ τὸν Ἰσθμὸν,[51] μέση Πελοποννήσου, καὶ Ἀττικῆς, καὶ Βοιωτίας· ἧς ἐπίνειον ἡ Νισαία. ἐκλήθη δὲ[52] ἀπὸ Μεγαρέως τοῦ Ἀπόλλωνος, ἢ τοῦ Αἰγέως, τοῦ Παν-

MEGARA, urbs circa Iſthmum, media inter Peloponneſum, & Atticam, & Bœo- E tiam, cujus navale Niſæa vocatur. Sic dicta eſt a Megareo Apollinis filio, vel Ægeï filii

γενέσθαι, καὶ [illegible] σφίσιν. οἱ δὲ τὴν ἐκ βίας ἀφαίρεσιν ἐγκαλέσαντες [illegible] πρὸς αὐτοὺς ἐγχωρίους [illegible], καὶ λαβόντες τὰ περὶ [illegible] τὸ φρούριον ὅπερ φυλακῇ [illegible] κατέσχον οἱ ΜΑΧΑΙΡΙΤΑΙ

[44] Μεγάλη πόλις, πόλις τῆς Ἀρκαδίας.] Ita hunc locum noſtra auctoritate & conjectura concepimus; nam imperiti rerum librarii alterum illud πόλις eiecerant, ſummopere neceſſarium. Urbis nomen aliquando ſejunctis vocabulis Μεγάλη πόλις, aliquando compoſitis, Μεγαλόπολις effertur. Diogenes Laertius in vita Platonis, ubi etiam conditores recenſet, nomen urbis ſeparatis vocibus ſcribit: Φησὶ δὲ Παμφίλη ἐν τῷ πέμπτῳ καὶ εἰκοστῷ τῶν ὑπομνημάτων, ὡς Ἀρκάδες καὶ Θηβαῖοι Μεγάλην πόλιν οἰκίζοντες παρεκάλουν αὐτὸν νομοθέτην. Pauſanias in Arcadicis etiam Arcadas conditores urbis ſtatuit. Ἡ δὲ Μεγάλη πόλις νεωτάτη πόλεών ἐστιν, οὐ τῶν Ἀρκαδικῶν μόνον, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐν Ἕλλησι. Deinde addit: Συνῆλθον δὲ ὑπὲρ ἰσχύος ἐς αὐτὴν οἱ Ἀρκάδες. Deinde idem teſtatur Pauſanias, Epaminondam coloniæ auctorem jure optimo vocari, quia Arcadas in unum congregavit, & mille Thebanorum delectam manum, duce Pammene Arcadibus miſit, qui auxilio eſſent, ſi forte Lacedæmonii coloniam impedire eſſent aggreſſi.

[45] Μετὰ τὰ Λευκτρικά.] Indefinite noſter ſtatuit, Megalopolin poſt cladem Leuctricam eſſe conditam: accuratius multo Pauſanias libro jam citato, eo coloniam eſſe deductam ipſo anno, paucis poſt menſibus, quum Lacedæmonii Leuctricam cladem accepiſſent, ita enim ille: Συνῳκίσθη δὲ ἡ Μεγάλη πόλις ἐνιαυτῷ τε τῷ αὐτῷ, καὶ μησὶν ὀλίγοις ὕστερον, ἢ τὸ πταῖσμα ἐγένετο Λακεδαιμονίων τὸ ἐν Λεύκτροις.

[46] Ὀρεστία.] Vide noſtrum in illa voce, ubi Arcadicam Oreſtium celebrat.

[47] Κερκίδας ἄριστος νομοθέτης, καὶ μιμιάμβων ποιητής.] Hujus mimiambi citantur a Stobæo, verſibus quos ſcazontas, ſeu χωλιάμβους Græci nominant, conſcripti. Eodem metri genere Cn. Matius mimiambos ſuos ſcripſerat, ut docet Terentianus & A. Gellius lib. xx cap. viii. Vide Valeſium ad Am. Marcell. pag. 404. Nos hoc loco Xylandrianam ſequimur, exhibent enim depravatiſſime editio Aldina Juntinaque: Κερκίδας ἄριστος νομοθέτης, καὶ Μελιάμβων ποιητής.

[48] Ἀκεσίδωρος, περὶ πόλεων συγγεγραφώς.] Male in omnibus libris Ἀπολλόδωρος reperitur, quod omnino ad Fragmentum de Dodone indicavimus, ubi docebamus, hunc ſcriptorem & Plutarcho & Etymologici Mag. auctori fuiſſe cognitum.

[49] Ἡ νῦν Ἀφροδισιάς.] Eadem de hac Carica civitate ſcribit Suidas in Νινόη· ἡ ἐν Καρίᾳ Ἀφροδισιάς. οἰκισθεῖσα ὑπὸ Πελασγῶν Λελέγων· διὸ καὶ ἐκλήθη Λελέγων πόλις· μετὰ δὲ, Μεγάλη πόλις. εἶτα ἀπὸ Νίνου, Νινόη. ἐθνικὸν αὐτῆς Νινοίτης.

[50] Ἡ νῦν Λυκιάς.] Non ſatis attente hunc locum legit Ortelius, exiſtimans heic mentionem fieri de aliqua Lyciæ inſula. Putavit Λυκίας in gignendi caſu fuiſſe ſcriptum, cum ſit caſus rectus. Salmaſius in margine ſui Stephani habet: Forte legendum ἡ νῦν Λευκάς. Plinius lib. v cap. xxxi Megalen ponit circa Smyrnam, ita enim ille: *Juxta Smyrnam ſunt Periſterides, Carteria, Alopece, Clauſſa, Bachina, Pyſtira, Crommyoneſos, Megale.* An hanc velit noſter, peritiores dijudicent.

[51] Μέση Πελοποννήσου, καὶ Ἀττικῆς, καὶ Βοιωτίας.] Accurate ſatis ſitum hujus urbis depingit noſter, eam collocans mediam inter tres celeberrimas Græciæ regiones, quam alii ſtatuunt inter principes iſtarum regionum urbes. Vellejus Patercul lib. i: ii: *Peloponneſii digredientes finibus Atticis, Megaram mediam Corintho Athenisque urbem condidere.* Portum habebat commodiſſimum, cujus nomen ætate Pauſaniæ adhuc vigebat, uti is [illegible] Atticis teſtatur.

[52] Ἀπὸ Μεγαρέως τοῦ Ἀπόλλωνος.] Nuſquam ab aliis in Megarei genealogia Apollo agnoſcitur. Aliquando Megareus Neptuni filius dicitur, & aliquando Pandionis a Pauſan. lib. i: Βοιωτοὶ δὲ ἐν Ὀγχηστῷ Μεγαρέα τὸν Ποσειδῶνος οἰκοῦντα ἀφικέσθαι στρατιᾷ Βοιωτῶν φασι. Et verſibus nonnullis interjectis: Μεγαρέα δὲ τὸν Ποσειδῶνος, θυγατέρα Νίσου συνοικοῦντα Ἰφινόην, διαδέξασθαι τὴν Νίσου φασὶν ἀρχήν. Vertit tamen interpres: *Megareum dein Neptuni filium, cui Niſus Iphinoën filiam nuptum dederat, ſocero in regnum ſucceſſiſſe.* Denique ait tradi Megarum Jovis filium fuiſſe: Τὰ δὲ Σιθνίδων νυμ-

A Πανδίονος, τοῦ Ἐρεχθέως, τοῦ Ἡφαίστου. [13] ἢ διὰ τὸ τραχὺ τῆς χώρας. [14] ὁ πολίτης, Μεγαρεύς. ἀφ' ἧς Θέογνις, ὁ τὰς Παραινέσεις γράψας. ἦν δὲ σχολὴ φιλοσόφων Μεγαρικῶν λεγομένη, [15] διαδεξαμένων Εὐκλείδην Μεγαρέα Σωκρατικὸν, ὡς Στράβων ἐνάτῃ. [16] τὸ θηλυκὸν ἐπὶ τῆς χώρας, Μεγαρίς, καὶ Μεγαρηΐς. καὶ κτητικὸν, Μεγαρικός. οὕτω δὲ καὶ τοὺς Μεγαρικοὺς κεράμους διὰ τοῦ ε χρὴ λέγειν, οὐ διὰ τοῦ α, ὡς οἱ ἔμποροι τὴν ἄρχουσαν διαφθείροντες. τὰ τοπικὰ, Μεγαρόθεν, ἐκ τόπου· ἐν τόπῳ Μεγαροῖ, ὡς Πυθοῖ. ἔστι δὲ Μέγαρα ἐν Θετταλίᾳ. τρίτη, ἐν Πόντῳ. τετάρτη, ἐν Ἰλλυρίδι. πέμπτη, ἐν Μολοσσίδι. ἕκτη, ἐν Σικελίᾳ, ἡ πρότερον Ὕβλη, [17] ἀπὸ Ὕβλωνος βασιλέως· καὶ Ὑβλαῖοι, οἱ πολῖται.

ΜΕΓΑΡΙΚΟΝ πολίχνιον, ὃ συγκαταλέγεται τῶν Βιθυνῶν πόλεσιν· Ἀρριανὸς πέμπτῳ, Ἀττακός τε, καὶ Ἡραία. [18] καὶ τὸ Μεγαρικὸν ἔθνος.

ΜΕΓΑΣΑ, ὡς Γέρασα, πόλις Λιβύης· Ἑκαταῖος περιηγήσει Ἀσίας. ἐξ αὐτῆς Σιτοφάγοι, καὶ Ἀροτῆρες.

ΜΕ-

A filii Pandionis, filii Erechthei, filii Vulcani. Vel propter aſperitatem regionis ſic dicta eſt. Civis, Megarenſis, ex qua erat Theognis, qui Parænéſes conſcripſit. Fuit ibi ſchola Philoſophorum, qui Megarici dicebantur, ſucceſſores Euclidis Megarenſis Socratici, B teſte Strabone libro IX. Fœmininum de regione dicitur Megaris & Megareis, & poſſeſſivum Megaricus. Sic enim oportet Megarica vaſa appellare per E, non per A, quemadmodum mercatores, qui primam ſyllabam corrumpunt. Localia de loco, ex C Megaris, in loco in Megaris, uti in Pytho. Eſt quoque Megara urbs Theſſaliæ. Tertia in Ponto. Quarta in Illyrico. Quinta in Moloſſide. Sexta in Sicilia, quæ ab Hyblone rege prius Hybla dicebatur. Et cives, Hyblæi.

D MEGARICUM, oppidulum quod Bithynorum urbibus accenſetur, cujus meminit Arrianus libro V. Attacus, & Heræa, & Megarica gens.

MEGASA, uti Geraſa, urbs Libyæ, E de qua Hecatæus in Aſiæ Periegeſi. Ex illa ſunt Sitophagi & Aroteres.

ME-

νύμφας λέγει τι Μεγαρεῖς εἶναι περὶ σφίσιν ἐπιχωρίας, μιᾷ δὲ αὐτῶν συγγενέσθαι Δία, Μέγαρον τε παῖδα εἶναι Διὸς καὶ ταύτης δὴ τῆς νύμφης. Idem etiam ſtatuit Etymologici Mag. Auctor in Γεράνεια. Ab hiſce longiſſime recedit Apollod. lib. III, ſtatuens Megareum Hippomenis filium eſſe: Καὶ Μεγαρεὺς ὁ Ἱππομένους ἐξ Ὀγχηστοῦ Νίσῳ βοηθὸς ἐλθὼν ἀπέκτεινε. Sed in fabulis nulla eſt veritas, neque in iis quærenda.

[13] Ἢ διὰ τὸ τραχὺ τῆς χώρας] Quantum ego conjectura poſſum aſſequi, videtur Stephanus ex peregrina quadam lingua, uti ſæpius aliis in locis ſolet, velle indicare illud μέγαρα, quod nomen urbis repræſentat, ſignificare τὸ τραχύ, quod an veritati ſit conſentaneum, ex ſequentibus judicetur. Ego mihi univerſam illam oram a Corintho Athenas uſque, quas inter Megara, attentius ob oculos ponens, eodem illo tractu Scironides Petras reperio, ita littus occludentes, ut vix mare verſus pateat tranſitus, teſte Strabone lib IX. Hæ nomen acceperunt a Scirone quodam, qui a pinuum curvatione Pityocamptes dicebatur. Hic homo cum Megaridem vicinaſque regiones perpetuis latrociniis infeſtaret, neceſſe habebant incolæ in prædictis petris proximiſque montibus ſpeluncas & ſubterraneas cavernas cavare, ut contra ejus vim & incurſiones eſſent tuti. Hujuſmodi cavernæ, quæ fortaſſis urbi originem dedere, Arabice appellantur מגארת megarath, & Heſychio μέγαρα οἰκήματα, ita enim ille, cujus verba hunc in modum ſunt conſtituenda: Μέγαρα, οἱ μὲν τὰς κατωγείους οἰκήσεις, καὶ βάραθρα εἶναι, καὶ ὑπερῷον οἴκημα. τινὲς δὲ κατωγείους οἰκήσεις, ἃ τολ. De hujuſmodi ſpeluncis & ſubterraneis cavernis loquitur Joſephus lib XIV Antiquit. cap. XXVII: Ἦν δὲ ἐν ὄρεσι τὰ σπήλαια πλέον ἐξεῤῥωγότα, καὶ πρὸς τὸ μετωπὸν, ἀποκρήμνους ἔχοντα τὰς προσόδους, καὶ πέτραις ὀξείαις ἐμπεπλεγμένα· ἐν οἷς τότε μετὰ πάντων τῶν οἰκείων ἐφωλεύον. Imo multo magis in hac ſententia confirmor τὰ μέγαρα ſubterarneas ſive montanas cavernas huic urbi nomen dediſſe, quia me docet Strabo lib. jam citato, univerſam Megaridem eſſe montanam atque collibus ſubaſperam, & præter Scironidas petras etiam Oneios montes maximam Megaridis partem conſtituere.

[14] Ὁ πολίτης, Μεγαρεύς.] Paſſim apud Pauſaniam & Strab. hoc gentile occurrit. Sed in numiſmatibus apud Goltzium legitur ΜΕΓΑΡΑΙΩΝ. Quo etiam noſter uſus eſt in Κύδραρα. τὸ ἐθνικὸν, Κυδραραῖος, ὡς Μεγαραῖος.

[15] Διαδεξαμένων Εὐκλείδην] Priores editiones omnes & libri MSS exhibent διαδεξαμένων Εὐκλείδου. Quod quanquam videatur poſſe referri ad vocem præcedentem σχολή, malim tam cum Strabone loqui, unde noſter hæc de Megaricorum ſecta hauſiſſe fatetur, ita enim ille: Ἔσχε δέ ποτε καὶ φιλοσόφων διατριβὰς τῶν προσαγορευθέντων Μεγαρικῶν, Εὐκλείδην διαδεξαμένων Σωκρατικὸν ἄνδρα Μεγαρέα τὸ γένος.

[16] Τὸ θηλυκὸν ἐπὶ τῆς χώρας, Μεγαρίς, καὶ Μεγαρηΐς] Ultimum fœmininum poeticum videtur. Cæterum Μεγαρίς non ſolum de regione, ſed etiam de fœmina accipitur. Suidas: Μεγαρὶς, γυνή, Μεγαρικός· καὶ Μεγαρίς, ὁ τῶν Μεγάρων ὄρος, καὶ ἡ περὶ τὴν πόλιν χώρα.

[17] Ἀπὸ Ὕβλωνος βασιλέως] In voce Ὕβλωνος inquit ἀπὸ Ὕβλου τοῦ βασιλέως. Sed ſatis ſanum eſt, quod heic editur, & ſe tueri poteſt auctoritate Thucydidis, ſic enim ille lib VI: Καὶ Λάμις ὕστερον αὐτὸς ἐκ τῆς Χαλκιδέων ἐς Λεοντίνους ὀλίγον χρόνον ξυμπολιτεύσας, καὶ ὑπ' αὐτῶν ἐκπεσών, καὶ Θάψον οἰκίσας, αὐτὸς μὲν ἀποθνήσκει, οἱ δ' ἄλλοι ἐκ τῆς Θάψου ἀναστάντες, Ὕβλωνος βασιλέως Σικελοῦ προδόντος τὴν χώραν, καὶ καθηγησαμένου, Μεγαρέας ᾤκισαν, τοὺς Ὑβλαίους κληθέντας. Strabo auctor eſt, cum Megaræ nomen defeciſſet, Hyblæ permanſiſſe, propter Hyblæi mellis præſtantiam. Ptolemæus Megaram ab Hybla disjungit, quaſi diverſa eſſent oppida.

[18] Καὶ τὸ Μεγαρικὸν ἔθνος.] Non ſatis commode de oppidulo dicitur Μεγαρικὸν ἔθνος. Suſpicor locum eſſe male ſanum. Fortaſſis legendum: Μεγαρικὸν τεῖχος. Sic quoque alibi apud noſtrum habemus Καρικὸν τεῖχος.

Πόλις

ΜΕΓΙΣΤΗ, [59] πόλις καὶ νῆσος τῆς Λυκίας, ὡς Πολυΐστωρ, ἀπὸ Μεγιστέως τινός. [60] τὸ ἐθνικὸν, Μεγιστεύς.

MEGISTE, urbs & inſula Lyciæ; cujus meminit Polyhiſtor, ſic dicta a Megiſteo quodam. Gentile, Megiſtenſis.

ΜΕΔΕΩΝ, Βοιωτικὴ πόλις, καὶ Φωκικὴ ἑτέρα. [61] Στράβων ἐννάτῃ. ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Μεδέοντος, τοῦ Πυλάδου καὶ Ἠλέκτρας. τὸ ἐθνικὸν, Μεδεώνιος. ἔστι καὶ τῆς Ἠπείρου πόλις, καὶ κώμη.

MEDEON, urbs Bœotica, & alia Phocica, auctore Strabone libro IX. Sic dicta eſt a Medeone Pyladæ & Electræ filio. Gentile, Medeonius. Eſt etiam alia urbs Epiri & vicus.

ΜΕΔΙΟΛΑΝΟΝ, [62] πόλις Ἀκυτανίας. [63] οἱ οἰκοῦντες, Μεδιολάνιοι.

MEDIOLANUM, urbs Aquitaniæ, cujus incolæ, Mediolanii.

ΜΕΔΙΩΝ, πόλις πρὸς τῇ Αἰτωλίᾳ· Πολύβιος ὀκτωκαιδεκάτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Μεδιώνιος.

MEDION, urbs juxta Ætoliam, de qua Polybius libro XVIII. Gentile, Medionius.

ΜΕΔΜΑΣΑ, [64] πόλις Καρίας· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. τὸ ἐθνικὸν, Μεδμασεὺς τῷ τύπῳ τῆς χώρας, ὡς Πηγασεύς.

MEDMASA, urbs Cariæ, de qua Hecatæus in Aſia. Gentile, medmaſenſis, juxta formam regionis, uti Pegaſenſis.

ΜΕΔΜΗ, [65] πόλις Ἰταλίας καὶ κρήνη ὁμώνυμος· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ· [66] ἀπὸ Μέδμης κρήνης τινός. ὁ πολίτης, Μεδμαῖος· ὅθεν ἦν Φίλιππος ὁ ἀξιόλογος ἀνὴρ, ὁ περὶ ἀνέμων γεγραφώς. ἔστι καὶ ἑτέρα πόλις τῆς Λιγυστικῆς.

MEDME, oppidum Italiæ, & fons ejuſdem nominis, auctore Hecatæo in Europa, nomen habens a Medme. Oppidanus, Medmæus. Ex hac erat Philippus vir commemoratione dignus, qui de Ventis librum conſignavit. Eſt quoque urbs Ligyſticæ.

ΜΕΔΥΛΛΙΑ, πόλις, Ἀλβανῶν κτίσις, Ῥωμαίων ἀποικία· [67] Διονύσιος Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας γ. τὸ ἐθνικὸν, Μεδυλλῖνος.

MEDYLLIA, urbs, Albanorum opus & Romanorum colonia, cujus meminit Dionyſius Romanarum Antiquitatum lib. III. Gentile, Medyllinus.

ME-

[59] Πόλις καὶ νῆσος τῆς Λυκίας] Fuit tamen in Rhodiorum poteſtate, quamvis Geographis Lyciæ annumeretur. Scylax: Κατὰ ταύτην νῆσος ἐστι Ῥοδίων Μεγίστη, Λιμὴν καὶ πόλις. Vide commentaria noſtra ad vocem Δολιχή.

[60] Τὸ ἐθνικὸν Μεγιστεύς.] Apud Goltzium numiſmata inveniuntur, cum inſcriptione ΜΕΓΙΣΤΕΩΝ.

[61] Στράβων ἐννάτῃ] Sine dubio innuit hæc Strabonis verba: Μεδέων δ' ὁ μὲν Φωκικὸς ἐν τῷ Κρισαίῳ κόλπῳ, διέχων Βοιωτίας σταδίους ἑκατὸν ἑξήκοντα· ὁ δὲ Βοιωτικὸς ἀπ' ἐκείνου κεκλῆσθαι [illegible] Ὀγχηστοῦ ἀπὸ τοῦ Φοινικίου ὄρους. Euſtathius, qui in comment. ad Homeri Catal. etiam refert, urbem hanc a Medeone Pyladæ & Electræ filio nomen habere, trium oppidorum meminit, ſic enim ille: Μεδεὼν δὲ, ἀπὸ Μεδέοντος τοῦ Πυλάδου καὶ Ἠλέκτρας [illegible] καὶ Φωκικὴ Μεδεὼν καὶ Ἠπειρωτική· Ὁ δὲ γεωγράφος φησί. Μεδεὼν ὁ μὲν Φωκικὸς, ἐν τῷ Κρισαίῳ κόλπῳ, διέχων Βοιωτίας, σταδίους ἑκατὸν ἑξήκοντα. ὁ δὲ Βοιωτικὸς ἀπ' ἐκείνου κέκληται.

[62] Μεδιόλανον, πόλις Ἀκυτανίας.] Quot modis & terminationibus veteres & recentiores hoc urbis nomen protulere videtis apud Cluverium Ital. Antiq. lib I. Sæpius tamen occurrit Μεδιόλανιον, quam Μεδιόλανον. Strabo lib V: Ἴνσουβροι δὲ Μεδιολάνιον ἔχουσι μητρόπολιν, πάλαι μὲν κώμην, νῦν δ' ἀξιόλογον πόλιν, πέραν τοῦ Πάδου, συνάπτουσαν πως ταῖς Ἄλπεσι. Illud autem concoquere non poſſum, quod hodie in Aquitaniæ Periplo, qui Marciani Heracleotæ nomen gerit, tradatur Mediolanium ad mare eſſe ſitum: Ἀπὸ [illegible] δὲ τοῦ Γαρούνα ποταμοῦ κεῖται πόλις τῆς Ἀκυτανίας Βουρδίγαλα. ἐντεῦθεν παροικοῦσι Σάντονες, ὧν πόλις Μεδιολάνιον ἐπὶ θαλάσσῃ κειμένη παρὰ τὰ τοῦ Γαρούνα στόματα. Sed præterquam quod illa verba ἐπὶ θαλάσσῃ loco mota ſint, aliis etiam vitiis hic locus obnoxius eſt, qui ita mihi videtur in integrum reſtituendus: Ἀπὸ [illegible] δὲ τοῦ Γαρούνα ποταμοῦ κεῖται πόλις τῆς Ἀκυτανίας Βουρδίγαλα ἐπὶ θαλάσσῃ. Ἐντεῦθεν παροικοῦσι Σάντονες; ὧν πόλις Μεδιολάνιον, κειμένη παρὰ τὰ τοῦ Γαρούνα στόματα. Si quis meliora huic loco noverit præbia, ea lubens amplectar.

[63] Οἱ οἰκοῦντες, Μεδιολάνιοι.] Abſque quarta vocali in penultima gentile nomen occurrit apud noſtrum. Σατύρολα, πόλις Ἰταλίας. τὸ ἐθνικὸν Σατυρολανός, ὡς Μεδιολανός. In antiquis lapidibus, teſte Cluverio MEDIOLANENSES à Mediolano, & MEDIOLANIENSES à Mediolanio.

[64] Μέδμασα, πόλις Καρίας.] In omnibus libris MSS & editis perperam Μέδμασος legebatur, quod Stephani auctoritate ſuſtulimus: Κύρβασα, ὡς Πήδασα, Μέδμασα, πόλις Καρίας. Idem videtur mihi oppidum, quod in præcedentibus Stephano appellatur Διδυμασα. Sic noſter ſæpenumero in depravatos ſcriptorum codices incidens, ex depravata ſcriptura varias urbes & oppida comminiſcitur.

[65] Μέδμα πόλις Ἰταλίας &c.] Similiter & hoc loco, variante auctorum ſcriptura, ex uno oppido duo confinxit Stephanus, nam urbs quam heic ex Hecatæo Medmam appellat, in ſequentibus ex lib III Chronicorum Apollodori Μέσμα dicitur. Vide Cluver. Ital. Antiq. pag 1292. Hujus urbis & fontis etiam meminit Strabo lib VI, cui Medama dicuntur, ſic enim ille, emendante Salmaſio: Ἐν δὲ τῷ [illegible] Μέδαμα πόλις Λοκρῶν τῶν αὐτῶν, ὁμώνυμος κρήνῃ, ἐμπόριον πλησίον ἔχουσα [illegible], καλούμενον Ἐμπόριον.

[66] Ἀπὸ Μέδμης κρήνης.] Librariorum culpa vitium hiſce verbis ineſſe facile mihi perſuadeo. Habet urbs nomen a fonte ejuſdem nominis: non tamen fons ab eodem fonte, vel ab alio quodam nomen ſortitus eſt. Legendum ſine dubio: Ἀπὸ Μέδμης κόρης τινός.

[67] Διονύσιος Ῥωμ. Ἀρχαιολ. γ'] Libri numerus paſſim in omnibus libris exciderat, quem revocavimus. Eſt enim locus, quem innuit apud Dionyſ. Halicar lib. III: Πόλις Μεδυλλία, ἣν Ἀλβανοὶ μὲν ἔκτισαν, Ῥωμύλος δὲ κατὰ συνθήκας παρειλήφει, Ῥωμαίων

ΜΕΘΟΥΡΙΑ'ΔΕΣ, [68] νῆσοι μεταξὺ Αἰγίνης καὶ Ἀττικῆς, πλησίον Τροιζῆνος. [69] Ἀνδροτίων πέμπτῳ Ἀτθίδος. τὸ ἐθνικὸν, Μεθυριάδις.

ΜΕΘΥ'ΔΡΙΟΝ, [70] πόλις Ἀρκαδίας. ὁ πολίτης, Μεθυδριεύς. ἔστι καὶ ἑτέρα πόλις Θεσσαλίας, ὡς Φιλόξενος.

ΜΕΘΩ'ΝΗ, [71] πόλις Θρᾴκης. Ὅμηρος διὰ τοῦ η,

> Οἳ δ' ἄρα Μηθώνην, καὶ Θαυμακίην ἐνέμοντο.

ὁ πολίτης, Μεθωναῖος. ἔστι καὶ Μακεδονίας. ἐκλήθη ἀπὸ τοῦ μέθυ πολύοινος γάρ ἐστι. [72] καὶ τῆς Λακωνικῆς, ἧς [73] τὸ ἐθνικὸν Μεθωναιεύς, ὡς Κορωναιεύς. τετάρτη, ἐν Περσίδι. [74] πέμπτη, Εὐβοίας.

ΜΕ-

METHURIADES, inſulæ Æginam inter & Atticam, prope Trœzenem, de quibus Androtion libro v Atthidis. Gentile, Methurienſis.

METHUDRIUM, oppidum Arcadiæ, cujus oppidanus, Methydrienſis. Eſt & alia urbs Theſſaliæ, de qua Philoxenus.

METHONE, oppidum Thraciæ, cujus primam Homerus per η effert:

> *Qui vero Methonem & Thaumaciam habitabant.*

Oppidanus, Methonæus. Eſt quoque urbs Macedoniæ, ſic dicta ἀπὸ τοῦ μέθυ, id eſt, *a vino*: abundat enim vino. Eſt etiam urbs Laconicæ, cujus gentile, Methonæus, uti Coronæus. Quarta in Perſide. Quinta, Eubœæ.

ME-

μανίων ἐποιήσατο ἀποικον. Gentile reperitur lib. vi: Καὶ Μεθωναῖοι Ῥωμαίων ἄποικοι, ὅτι τε Σαυνιτ[illegible] ἰδίας ἔχθρας ἐποιήσαντο περὶ συμμαχίας.

68 Μεθουριάδες, νῆσοι μεταξὺ Αἰγίνης &c.] Mira admodum in omnibus libris calamo exaratis & editis ſcripturæ inconſtantia heic conſpicitur. Aldina & Florentina hoc modo totam lectionem continent: Μεθυριάδης, νῆσοι μεταξὺ Αἰγίνης καὶ Ἀττικῆς, πλησίον Τροιζῆνος. Ὀπίων πέμπτῳ Ἀτθίδος. Τὸ ἐθνικὸν, Μεθυριάδης. Ab hiſce multum diſcrepat Xylandriana: Μεθυρεία, νῆσος μεταξὺ Αἰγίνης καὶ Ἀττικῆς, πλησίον Τροιζῆνος. Ἀνδροτίων πέμπτῳ Ἀτθίδος. Nos non probantes illud priorum editionum Μεθυριάδης, neque etiam Xylandri Μεθυρεία, bonis avibus repoſuiſſe exiſtimamus, mutata duntaxat unica literula, Μεθουριάδες, νῆσοι &c. Quod ſic correxerim, potiſſimum me movebat auctoritas Plinii, apud quem quatuor hoc nomine inſulæ recenſentur, ita enim ille lib. iv cap. xii: *Spireo promontorio objacent Eleuſa, Dendros Craugiæ duæ, Caciæ duæ, Selachuſa, Cenchreis, Aſpis. Sunt & in Megarico ſinu Methuriades quatuor.* Ita legendus hic locus, ubi vulgo *Metharides*. Caſus rectus eſt Μεθουριάς, reperiturque in Simonidæ epigrammate, quod primus edidit Salmaſius, ſed quod nos plenius & emendatius apponimus.

> Ἠέριαι Γεράνεια κακὸν λέπας, ὤφελες Ἴστρον
> Τῆλε, καὶ ἐκ Σκυθέων μακρὸν ὁρᾷν Τάναϊν,
> Μηδὲ πέλας ναίειν Σκειρωνικὸν οἶδμα θαλάσσης,
> Ἄγκεα νιφοβόλας ἀμφὶ Μεθουριάδος.
> Νῦν δ' ὁ μὲν ἐν πόντῳ κρυερώτατος, οἱ δὲ βαρεῖαν
> Ναυτιλίαν κενεοὶ τῇδε βοῶσι τάφοι.

69 Ἀνδροτίων.] Cum Holſtenio divulgamus, quod hic excuſum cernitur: male enim in Veneta Florentinaque editione, quod & ſcriptos codices occupat, Ὀπίων πέμπτῳ Ἀτθίδος.

70 Μεθύδριον, πόλις Ἀρκαδίας.] Potiſſimum Pauſanias in Arcadicis hujus urbis meminit. Unicum modo locum tranſcribam, in quo nominis redditur ratio, & gentile nomen occurrit: Ὠνομάσθη μὲν δὴ Μεθύδριον, ὅτι κολωνός ἐστιν ὑψηλὸς, Μαλοίτα ποταμοῦ καὶ Μυλάοντος μέσος, ἐφ' ᾧ τὴν πόλιν ὁ Ὀρχόμενος ᾤκιζε. πρὶν δὲ ἢ συντελεῖν ἐς τὸ Μεγαλοπολιτικὸν, γεγόνασι καὶ Μεθυδριεῦσιν ἀνδρες ἐν Ὀλυμπιονίκαις.

71 Μεθώνη, πόλις Θρᾴκης.] Fallitur Stephanus, exiſtimans Homerum verſiculo citato loqui de Methone Thraciæ, cum vicina urbs Thaumacia, ſatis clare innuat heic agi de Magneſiæ civitate, quæ Macedoniæ regio erat.

72 Καὶ τῆς Λακωνικῆς.] Hujus meminit Thucydides lib. ii: Καὶ ἐς Μεθώνην τὴν Λακωνικῆς ἀποβάντες, τῷ τείχει προσέβαλον ὄντι ἀσθενεῖ. Adde præterea Scylacem: Λακεδαίμων ἔθνος καὶ πόλεις ἐν αὐτῇ εἰσὶν αἵδε· Ἀσίνη, Μεθώνη, Ἀχιλλεῖος λιμήν.

73 Τὸ ἐθνικὸν Μεθωναιεύς, ὡς Κορωναιεύς.] Ita concipiendus eſt hic locus, cujus ultima vox paſſim male exaratur. In MSS extat Κορωνειδεύς, & in omnibus editis Κορωναιδεύς. Nos veram lectionem divulgaſſe liquet ex Euſtathio ad Hom. Iliad. B, hunc Stephani locum citante: Ὁ δὲ τὰ Ἐθνικὰ γράψας, Θρᾴκην καὶ ταύτης ἱστορεῖ Μεθώνην. Ἔστι δὲ καὶ περὶ Μακεδονίαν ἐκληθεῖσαν οὕτω, διὰ τὸ μέθυ πολύοινος γάρ φησι. Καὶ Λακωνικὴ δέ φησι Μεθώνη ἐστὶν, αὕτη δὲ μέχρι καὶ εἰς ἡμᾶς φυλάττει τὴν κλῆσιν ταύτην· ταύτης ὁ πολίτης, Μεθωναιεὺς φησὶν, ὡς Κορωναιεύς.

74 Πέμπτη, Εὐβοίας.] Ergo quinque Noſter hoc nomine enumerat urbes: Sed Demetrius Magnes in opere de urbibus ſynonymis quatuor, ita enim Harpocration: Μεθώνη· Δημοσθένης Φιλιππικοῖς λέγοι ἂν τὴν ἐν Θρᾴκῃ, ἣν πολιορκῶν Φίλιππος, ἐξεκόπη τὸν δεξιὸν ὀφθαλμόν. Δημήτριος δ' ὁ Μάγνης ἐν τοῖς συνωνύμοις πόλεσι, τέσσαρας εἶναί φησι Μεθώνας. Idem quoque Suidas Demetrii Magnetis auctoritate aſſeverat. Sed & Harpocration & Suidas Thraciam modo deſcribunt, reliquarum ſitum reticentes. Melius Euſtathius ad locum Homeri a noſtro allegatum perhibet, commentatores in hunc Poëtæ locum tres Methonas commemorare, quarum ſitum ob oculos ponunt, ita enim ille: Τρεῖς δέ φασι Μεθώνας, τὴν ἐν Μακεδονίᾳ, ἄποικον Ἐρετριέων· καὶ τὴν ὑπὸ Φιλοκτήτῃ· καὶ τὴν περὶ Τροιζῆνα. καὶ ταῦτα μὲν οἱ παλαιοί. Verum paullo poſt addit, alios alio modo has tres Methonas enumerare: Ἐπεὶ δὲ περὶ Τροιζῆνα μὲν καὶ Μακεδονίαν, Μεθώνας ἐκείνας [illegible]. ἄλλοι δ' ἀριθμοῦσι τρεῖς Μεθώνας, λέγοντες ἐπὶ Φιλοκτήτου, ἑτέραν τὴν Θρᾳκικὴν Μεθώνην, ἣν καταπολεμῶν Φίλιππος ἴσχε [illegible] ὁ Ἀστὴρ τοξότης [illegible] τοξεύσας ἐξέκοψε τὸν Φιλίππου [illegible] ὀφθαλμόν. ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα Πελοποννησία. Quam in Peloponneſo intelligant, difficillimum dictu, cum duæ fuerint, altera Laconica, cujus noſter ſupra meminit, & altera inter Trœzenem & Epidaurum ad ſinum Hermionicum, de qua Strabo lib. i & viii teſtatur, in quibuſdam Thucydidis codicibus appellari *Methanam*, & in quibuſdam *Methonam*. Thuc. verba ſunt lib. iv unde ſitus clariſſime ob oculos ponitur: Τῇ δ' ἐπιούσῃ ἀποπλεύσαντες ἐς τὴν Ἐπιδαυρίαν πρῶτον, καὶ [illegible] τοῦ [illegible], ἀφίκοντο ἐς Μεθώνην, τὴν μεταξὺ Ἐπιδαύρου καὶ Τροιζῆνος. καὶ ἀπολαβόντες τὸ τῆς χερσονήσου ἰσθμὸν, ἐτείχισαν, ἐν ᾧ ἡ Μεθώνη ἐστί. Prolixior ſui hac demonſtranda

ΜΕΛΑΓΧΛΑΙΝΟΙ,[75] ἔθνος Σκυθικόν. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. [76] κέκλευται ἀφ᾽ ὧν φοροῦσιν. ὡς Ἱππομολγοὶ, παρὰ τὸ τοὺς ἵππους ἀμέλγειν· καὶ μοσσύνοικοι, παρὰ τὰς οἰκήσεις.

ΜΕΛΑΙΝΑΙ, πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ Μελαινέως τοῦ Λυκάονος, [77] ὡς Παυσανίας. ὁ πολίτης Μελαινεύς, ὡς τῆς Ἡραίας Ἡραιεύς. Ῥιανὸς [78] ἐν Ἠλιακῶν πρώτῳ,

> Γόρτυναν, Ἡραίαν τε, [79] πολυδρύμους τε Μελαίνας.

εἰσὶ δὲ καὶ Λυκίας Μελαιναὶ πόλις, ὡς Ἀλέξανδρος Λυκιακοῖς. δύναται τὸ ἐθνικὸν Μελαινίτης, [80] ὡς Κελαινίτης.

ΜΕΛΑΙΝΕΙΣ, δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς. [81] Καλλίμαχος δὲ, Μελαινάς φησι τὸν δῆμον κεκλῆσθαι. ὁ δημότης, ὁμοίως Μελαινεύς. [82] τὸ θηλυκὸν, Μελαινηίς. τὰ τοπικὰ, ἐκ Μελαινῶν, εἰς Μελαινὰς, ἐν Μελαιναῖς.

ΜΕΛΑΜΠΕΙΑ, πόλις Λυδίας, ἀπὸ Μελάμπου, ὡς [83] Ξάνθος ἐν Λυκιακοῖς. τὸ ἐθνικὸν Μελαμπεύς, ὡς Σελευκεύς, Ἀλεξανδρεύς.

A MELANCHLÆNI, gens Scythica, de qua Hecatæus in Europa. Sic dicti ſunt a nigris veſtimentis quæ geſtare ſolent, uti Hippomolgi ab equis mulgendis, & Moſſynœci ab ædiculis ligneis.

MELÆNÆ, urbs Arcadiæ, ſic dicta a B Melaneo Lycaonis filio, teſte Pauſania. Civis Melænenſis, uti ab Heræa Heræenſis. Rhianus Eliacorum primo:

> *Gortynam Heræamque, atque nemoroſas Melænas.*

Sunt quoque Melænæ Lyciæ urbs, de qua C Alexander in Lyciacis, cujus gentile poteſt eſſe Melænites, uti Celænites.

MELÆNEI, populus Antiochidis tribus. Sed Callimachus teſtatur, populum Melænas fuiſſe appellatum. Popularis ſimiliter Melæneus, genere fœminino Melæneïs. D Localia ex, ad & in Melænis denotant.

MELAMPEA, urbs Lydiæ, ſic dicta a Melampo, teſte Xantho in Lydiacis. Gentile, Melampenſis, uti Seleucenſis, E Alexandrenſis.

ME-

ſtranda, quia, ut optime obſervat Palmerius, Scylax hujus ſitum ſupine & inadvertenter tranſtulit ad alterum littus, ubi fuit alia Epidaurus Limera dicta: & ideo etiam, quia Stephanus loci tam celebris nullam memoriam celebrat, quem ſi agnoviſſet, non quinque, ſed ſex enumeraſſet.

[75] Μελάγχλαινοι, ἔθνος Σκυθικόν.] Scythicam eſſe gentem aſſeverat Dio Chryſoſt. in Boryſthenit. Χρῶνται δὲ τῇ ἄλλῃ ἐσθῆτι μελαίνῃ, ὡς τὸ πολὺ ἀπὸ γένους τινὸς Σκυθῶν τῶν Μελαγχλαίνων, ὡς ἐμοὶ δοκοῦσι, κατὰ τοῦτο ὀνομασθέντων ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων. Hanc tamen gentem a Scythis ſegregat Herodotus lib. IV: Τὰ δὲ κατύπερθε πρὸς βορέην ἄνεμον τῶν Βασιληίων Σκυθέων οἰκέουσι Μελάγχλαινοι, ἄλλο ἔθνος καὶ οὐ Σκυθικόν. Sed eos uti legibus Scythicis, idem Herod. eodem libro perhibet. Aliquando hæc vox non de gente accipitur, ſed appellative, ut apud Theocritum & alios.

[76] Κέκλευται ἀφ᾽ ὧν φοροῦσι.] Non puto olim ita ſcripſiſſe Stephanum in genuino opere: nullus ego dubito, quin Stephanus hæc hauſerit ex Herodoto lib. IV: Μελάγχλαινοι δὲ εἵματα μὲν μέλανα φορέουσι πάντες, ἐπ᾽ ὧν τῆς ἐπωνυμίας ἔχουσι. Hinc concludo in Stephano legendum: Κέκληνται ἀφ᾽ εἱματίων μελαίνων, ὧν φοροῦσι. Et ſic quoque de iiſdem teſtatur Euſtath ad Dionyſium de Situ orbis: Οἱ δὲ Μελάγχλαινοι λέγονται, διὰ τὸ ἐν ἐσθῆτι μελαίνῃ καὶ ζόφῳ τῷ ἐνδύματος, ὡς καὶ Ἡρόδοτος δηλοῖ. Et Mela lib. I cap. I: *Melanchlænis atra veſtis, & ex ea nomen.*

[77] Ὡς Παυσανίας.] Non additur libri numerus, quem facile conjicimus eſſe lib. VIII in Arcad. ubi hæc leguntur: Κατὰ δὲ τὴν ἐξ Ἡραίας ἄγουσαν ἐς Μεγάλην πόλιν εἰσὶ Μελαιναί. Ταύτας ᾤκισε μὲν Μελαινεὺς ὁ Λυκάονος, ἔρημος δέ ἐστιν ἐφ᾽ ἡμῶν, ὕδασι δὲ καταρρεῖται. Sed hoc loco urbis nomen Μελαιναὶ dicitur.

[78] Ἐν Ἠλιακῶν πρώτῳ.] Sic emendavimus: male in omnibus Ἰλιακῶν legebatur. Paſſim hoc vitium Stephani codices obſidet.

[79] Πολυδρύμους.] Male paſſim legebatur πολυδρόμους. Quod nos exhibemus, Salmaſii emendatio eſt, quam ex ora ſui Stephani hauſimus. Additque etiam poſſe legi πολυδένδρους, uti apud Callimachum ἀμφίδρυμος vel ἀμφίδρυμος.

[80] Ὡς Κελαινίτης.] Eſt gentile ab urbe Κελαιναὶ deductum, cujus deſcriptio hodie in Stephano deſideratur. Vide Arrianum de Exp. Alex Mag lib. I. & Curtium lib. III.

[81] Καλλίμαχος δὲ Μελαινάς φησι τὸν δῆμον ἐν Ἑκάλῃ.] Ita cum Salmaſio hunc locum emendamus ex optimo Palatino MS. In vulgatis legebatur: Καλλίμαχος δὲ Μελαινάς φησι τὸν δῆμον κεκλῆσθαι. Sine dubio imperiti librarii illud κεκλῆσθαι formarunt ex ἐν Ἑκάλῃ, quod Callimachi opus paſſim Stephano & aliis allegatur. Sed non eſt prætereundum, Polyænum lib. I Strateg. hunc Melænentium Demum appellare caſtellum, Atticæ & Bœotiæ fines dirimens. ita enim ille: Ἐπολέμουν Μελαινῶν πέρι. Μελαιναὶ χωρίον μεθόριον Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας. Verum quidem eſt Caſaubonum virum acerrimi judicii heic Μελαινὰς mutare in Κελαινὰς, auctoritate Suidæ & Scholiaſt Ariſtophanis, eique aſſentiri Mauſſacum ad Harpocrationem & Bochartum Phaleg lib I cap. III. ferri tamen poſſent in Polyæno, Harpocratione aliiſque Μελαιναὶ, teſte Statio Theb. lib. XII

> *Icarii Celeique domus, viridesque Melænæ*

Imo ipſum oraculum ſuadet, ut in prædictis auctoribus retineamus vulgatam lectionem. ſic enim alluſio Μελανθίου ad Μελαινὰς erit manifeſtiſſima. Contra oraculum ἀπροσφόρως fuiſſet, ſi habuiſſet ἐν Κελαιναῖς. Hiſce adde Callimachi auctoritatem, etiam hunc demum Μελαινὰς appellantis.

[82] Τὸ θηλυκὸν, Μελαινηίς.] Peſſime omnes editi repræſentant, τὸ ἐθνικὸν, Μελαινεύς, quod auctoritate MSS mutatum ivimus.

[83] Ξάνθος ἐν Λυδιακοῖς.] In omnibus excuſis & manu exaratis Λυκιακοῖς, quod eſt a mala manu: Λυδιακὰ enim Xanthi, non Lyciaca, paſſim apud noſtrum & alios nota ſunt. Sic quoque Salmaſius ad marginem ſui libri obſervavit.

84 Me-

ΜΕΛΑΝΔΙΑ, [84] χώρα Σικυωνίας· Θεόπομπος τριακοστῷ τρίτῳ Φιλιππικῶν. τὸ ἐθνικὰ, Μελάνδιος καὶ Μελανδία.

A MELANDIA Sicyoniæ regio, de qua Theopompus Philippicorum libro tertio & trigeſimo. Gentilia, Melandius & Melandia.

ΜΕΛΑΝΙΠΠΙΟΝ, [85] ποταμὸς Παμφυλίας· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. τινὲς δὲ Λυκίας φασί. τὸ ἐθνικὸν Μελανιππεύς, καὶ Μελανίππιος.

MELANIPPIUM, fluvius Pamphyliæ, de quo Hecatæus in Aſia. Quidam vero eum Lyciæ attribuunt. Gentile, Melanippenſis & Melanippius. B

ΜΕΛΗΤΟΥ κόλπος, ὃς Σμυρναῖος ἐκαλεῖτο, [86] ἀπὸ Μέλητος ποταμοῦ, ὡς Ἑκαταῖος ἐν Αἰολικοῖς.

MELETI ſinus, qui & Smyrnæus vocabatur, ſic dictus a Meleto fluvio, teſte Hecatæo in Æolicis.

ΜΕΛΙΑ, πόλις Καρίας· Ἑκαταῖος Γενεαλογιῶν πρώτῳ. τὸ ἐθνικὸν Μελιεύς, ὡς Ὑριεύς.

MELIA, urbs Cariæ, de qua Hecatæus libro I Genealogiarum. Gentile, Melienſis, uti Hyrienſis.

ΜΕΛΙΒΟΙΑ, [87] πόλις Θετταλίας. Στράβων ἐνάτῳ. [88] τὸ ἐθνικὸν Μελιβοεύς, ὡς Θεόπομπος.

C MELIBOEA, urbs Theſſaliæ, de qua Strabo lib. IX. Gentile, Melibœenſis, quo utitur Theopompus.

ΜΕΛΙΓΟΥΝΙΣ, μία τῶν Αἰόλου νήσων· [89] Καλλίμαχος ἐν τῷ Ἀρτέμιδος ὕμνῳ. τὸ ἐθνικὸν, Μελιγουνεύς.

MELIGUNIS, una ex Æoli inſulis; de qua Callimachus Hymno in Dianam. Gentile, Meligunenſis.

ΜΕΛΙΝΑ, πόλις Ἄργους, ἀφ' ἧς Ἀφροδίτη Μελιναία τιμᾶται. Λυκόφρων, D

MELINA, urbs Argorum, a qua Venus Melinæa colitur. Lycophron:

[90] Τὴν Καστνίαν δὲ καὶ Μελιναίαν θεόν.

Caſtniam vero & Melinæam Deam.

ΜΕ- ME-

[84] *Μελανδία, χώρα Σικυωνίας.*] Libri MSS Σιθωνίας. Eſt enim Sithonia pars Thraciæ de qua noſter & Herodotus lib VIII.

[85] *Μελανίππιον, ποταμὸς Παμφυλίας.*] Apage illud *ποταμὸς*, quod in omnibus libris conſpicitur, & repone *τόπος*. Non enim fuit in Pamphylia hujuſmodi nominis fluvius, ſed locus Minervæ fano celebris, de quo Q. Calaber. lib. III:

Ναῖε δ' ὑπ' αἰπεινὸν Μελανίππιον, ἱρὸν Ἀθήνης.

Erymanthes comes Glauci celſum Melanippium incolebat. Epitheton illud *αἰπεινὸν* manifeſte ſatis indicat locum quendam, & non fluvium debere intelligi.

[86] *Ἀπὸ Μέλητος ποταμοῦ.*] Omnes qui de hoc fluvio mentionem fecere, caſum rectum fa ſunt ὁ Μέλης, unde caſus gignendi Μέλητος, qui hoc loco apud Stephanum pro recto ſumitur. Quamplurima nomina reperiuntur a ſecundo caſu formata, quod noſter ipſe confirmat in Γέφυρα auctoritate Apollonii: Ἀπὸ τῆς γενικῆς Γέφυρος ἐγένετο παρὰ Ἀπολλωνίῳ, ὡς τοῦ φύλακος, ὁ φύλακος. Locus in hanc rem egregius eſt, dignuſque qui inſpiciatur. Hic igitur fluvius Meles Smyrnæ urbis mœnia lambens, in mare tandem delabitur & Meleti ſinum facit, qui & Smyrnæus appellatur. Quia autem inter antiquos plurimi extitere de parentibus Homeri ambigentes, eum fluvii Meletis & Critheidis filium exiſtimarunt, & Μελησιγενῆ appellarunt. Certamen Homericum: Καὶ πρῶτον γε Σμυρναῖοι Μέλητος ὄντα τοῦ παρ' αὐτοῖς ποταμοῦ, καὶ Κρηθηΐδος Νύμφης, κεκλῆσθαί φασι τὸ πρότερον Μελησιγενῆ, ὕστερον μέντοι τυφλωθέντα Ὅμηρον μετονομασθῆναι διὰ τὴν παρ' αὐτοῖς ἐπὶ τῶν τοιούτων συνήθη προσηγορίαν. Alii tamen ſtatuunt, eum non Melete fluvio editum, ſed prope Meletem, & hac de cauſa etiam Meleſigenem nuncupatum; qua de re videndi Herodotus, Ariſtoteles, Plutarchus, Proclus, aliique, ſed imprimis L. Allatius de Patria Homeri.

[87] *Μελίβοια, πόλις Θετταλίας.*] Verba Strabonis ſunt libro allegato: Μεταξὺ δὲ ὁ κόλπος ἐστὶν, ἐν ᾧ Δημητριὰς ... ἐν ᾧ Μελίβοια. Urbem hanc condidit Magnes, quam ab uxore Melibœa ita denominavit, auctore Euſtathio ad Homeri Iliad. B: Μάγνης γάρ φασιν υἱὸς τοῦ Αἰόλου ... ὑπὸ τὸ Πήλιον ... κτίσας πόλιν, ἀπὸ τῆς γυναικὸς, Μελίβοιαν ἐκάλεσε.

[88] *Τὸ ἐθνικὸν, Μελιβοεύς.*] Idem gentile ab hac urbe derivat Euſtathius loco jam allegato, Τῆς δὲ Μελιβοίας τὸ ἐθνικὸν, Μελιβοεύς.

[89] *Καλλίμαχος ἐν τῷ Ἀρτέμιδος ὕμνῳ.*] Libri calamo exarati, Καλ. ἐν Ἀρτεμισίῳ ὕμνῳ. Et in Palatino Salmaſius inveniſſe teſtatur, Καλ. ἐν τῷ εἰς Ἀρτεμίδα ὕμνῳ. Omnino male legitur in Veneta Florentinaque editione: Καλ. ἐν τῷ εἰς Ἀρτέμιδος ὕμνῳ. Nos Xylandrianam ſequuti ſumus. Callimachi verba hæc ſunt

- - - - - Τὰς μὲν ἔπετμεν
Νήσῳ ἐνὶ Λιπάρῃ (Λιπάρη νέον, ἀλλὰ τότ' ἔσκεν
Οὔνομά οἱ Μελιγουνίς) - - - -

Sic dictam fuiſſe hanc inſulam teſtatus eſt noſter ſupra in voce Λιπάρα. Strabo lib VI, Plin lib. III, cap VIII. Adducam in medium Parthenii verba, a nobis aliquot mendis purgata, in quibus hujus inſulæ memoria celebratur, ita enim ille cap. II: Ὀδυσσεὺς ἀλώμενος (lege ἀλώμενος) περὶ Σικελίαν καὶ τὴν Τυρρηνῶν θάλασσαν, ἀφίκετο πρὸς Αἴολον καὶ Μελιγουνίδα νῆσον, ὃς (corrige ὃν) αὐτῷ κατὰ κλέος σοφίας τεθηπὼς (reſtituendum τεθηπὼς) ἐν πολλῇ φροντίδι εἶχε.

[90] *Τὴν Καστνίαν καὶ Μελιναίαν θεόν.*] Sic Xylander, quem ſequimur & vulgati Lycophronis. In prioribus editionibus legebatur, τὴν Κασσνίαν, a litera prima vocali. Sed aliter Lycophronis Scholiaſtes hunc verſiculum interpretatur, quam Stephanus, qui cenſet Venerem non ab urbe ita dictam, verum διὰ τὸ ἡδὺ τῆς συνουσίας, *a ſuavitate coitus*. Hæc ſunt ejus verba: Καστνίαν) τὴν Ἀφροδίτην, τὴν μοιχικήν. Καστνίαν δὲ τὸ ἀδελφοποιόν. τοὺς δὲ ξένους ἀδελφοὺς καὶ φίλους, τοὺς ἑταιρικῶς ποιοῦσι. οἱ γὰρ ἐρῶντες φανερῶς ... ἀδελφοὺς μὲν, ἢ συνήθεις μηνύει. Μελιναίαν δὲ τὴν αὐτὴν, διὰ τὸ ἡδὺ τῆς συνουσίας. An Stephani interpretatio, non ſit præferenda Scholiaſtæ, alii viderint.

ΜΕΛΙΝΟΦΑΓΟΙ, ἔθνος Θρᴀ́κης· [90] Ξενοφῶν ἐν ἀναβάσεως ἑβδόμῳ, καὶ Θεόπομπος ἐν τῷ τεσσαρακοστῷ ἐννάτῳ.

A MELINOPHAGI, gens Thraciæ; de qua Xenophon libro VII Anabaſeôs, & Theopompus libro nono & quadrageſimo.

ΜΕΛΙΣΣΑ, πόλις Λιβύων· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. ὁ οἰκήτωρ, Μελισσαῖος. ἡ χώρα, Μελισσαία. [91] ἔστι δὲ ἐν Κυζικηνῷ κώμη Μέλισσα. τὸ ἐθνικὸν Μελισσηνός, [92] ὡς Κυζικηνός.

MELISSA, urbs Libyum, de qua Hecatæus in Aſia. Incola, Meliſſæus. Regio Meliſſæa. Eſt quoque in agro Corinthiaco vicus Meliſſus, cujus gentile Meliſſenus, uti B Cyzicenus.

ΜΕΛΙΤΑΙΑ. [93] πόλις Θετταλίας· Ἀλέξανδρος Ἀσίᾳ. Θεόπομπος δὲ Μελίτειαν αὐτήν φησιν. ὁ πολίτης, Μελιταιεύς. Ἔφορος λ΄. οἱ δὲ τύραννοι τῶν Φερῶν, καὶ Μελιταιεῖς, φίλοι πρότερον ὑπάρχοντες.

MELITÆA, urbs Theſſaliæ, de qua Alexander in Aſia. Eam vero Theopompus Meliteam appellat. Civis, Melitæenſis. Cujus meminit Ephorus libro trigeſimo: Tyranni vero Pherarum & Melitæenſes, cum C prius amicitiam coluiſſent.

ΜΕΛΙΤΕΙΑ· [94] Φίλων οὕτω γράφει, τὰ αὐτὰ πράγματα τῇ εἰρημένῃ προσάπτων. [95] τὸ ἐθνικὸν, Μελιτεύς.

MELITEA, ſic ſcribit Philo, eadem ſuperioribus annectens. Gentile, Melitenſis.

ΜΕΛΙΤΗ, [97] νῆσος μεταξὺ Ἠπείρου καὶ Ἰταλίας, [98] ὅθεν τὰ κυνίδια Μελιταῖα φασίν. [99] ὁ οἰκήτωρ, Μελιταῖος. ἔστι δὲ πόλις

MELITE, inſula inter Epirum & Ita- D liam, unde catulos Melitæos appellant. Incola, Melitæus. Eſt quoque urbs Carthaginen-

[90] Ξενοφῶν ἐν Ἀναβ.] Hunc locum ob oculos habuit noſter: Καὶ ἐπεὶ πάντες ἐπεσιτίσαντο, συνεσκευάσαντο, καὶ ἀφικνοῦνται, ἐν δεξιᾷ ἔχοντες τὸν πόντον, διὰ τῶν Μελινοφάγων Θρᾳκῶν εἰς Σαλμυδησσόν.

[91] Ἔστι δὲ ἐν Κυζικηνῷ κώμη Μέλισσα.] Libri MSS omnes conſtanter exhibent ἐν Κυζικηνῷ, omiſſa in medio prima vocali. Locum eſſe depravatiſſimum nemo non videt: quare miror ſummopere cum CL. Jac. Gronovio, O[...]lium hinc confeciſſe *Cyziacam* regionem, quæ nuſquam eſt terrarum. Valde autem veretur idem noſter Gronovius, ne Stephanus ſcripſerit: Ἔστι δὲ ἐν Κορίνθῳ κώμη Μέλισσος, ex Plutarcho in Amatoriis Narrationibus: Δαμίας δ᾽ Ἀργεῖος φυγὰς εἰς Κόρινθον, ἀναλαβὼν τὴν γυναῖκα καὶ τὰς παῖδας ἐν Μελισσῷ κώμῃ τινὶ τῆς Κορινθίων χώρας. Additque, quod ego veritati admodum conſentaneum exiſtimo, mutationem poſtremæ ſyllabæ confirmari ab ipſo Stephano ex adjuncto exemplo ὡς Κυζικηνός. Nam profecto, uti a Κύζικος fit Κυζικηνός, ſic etiam a Μέλισσος Μελισσηνός.

[92] Ὡς Κυζικηνός.] In omnibus editis & calamo exaratis Κυζικηνός conſtanter legitur, quod aperte mendoſum erat. Nos monente Gronovio literarum elegantiorum peritiſſimo, Κυζικηνός emendavimus.

[93] Μελιταια, πόλις Θετταλίας.] In omnibus vulgatis duplici T nomen urbis excuſum conſpicitur, ſed alterum expunximus, quia ipſe Stephanus ex Theopompo idem approbat, & civis nomen ſic ſcribere voluit, quibus addi poſſet auctoritas Strabonis & Polybii, etiam ſimplici T vocem exarantium. poſterioris verba ex lib V tranſcribam, ubi, uti cenſeo, male urbs Μελίτεια appellatur: Κατὰ δὲ τὸ συνεχὲς ἐνεργὸν ποιησάμενος τὴν ἔφοδον ἧκε πρὸς Μελίτειαν. Hic debere legi Μελίταιαν, liquet ſatis ex ſequentibus, ubi cives Μελιταιεῖς appellantur, quæ vox profecto a Μελίτεια deduci nequit. ita enim ille: Καὶ προσθεὶς τὰς κλίμακας τοῖς τείχεσι, καταπληξάμενος τῷ πολέμῳ τούς τε ἀφυλάκτους καὶ πρὸς ἀφόδιον κατεπλήξατο τοὺς Μελιταιεῖς. Et libro IX eodem modo cives appellat, ubi refert Philippum ſcalas breviores adduxiſſe: Πάλιν ὁρμήσας Φίλιππος ὁ βασιλεύς, ὡς ἐπὶ πᾶσαν προσῆκε, προσῆγεν ἐπὶ τὴν τῶν Μελιταιέων πόλιν &c. Et deinde ſequitur: Καὶ προσαγαγὼν πρὸς τὴν τῶν Μελιταιέων χώραν, οὐκ ἀπαρτίσας ἐδυνάσατο. Ex hiſce igitur luce meridiana clarius liquet, in Polybio dicto loco Μελίταιαν reſcribendum. Leviter etiam vitiatum cenſeo Dicæarchum, ubi hæc urbs Μελιτεία dicitur, cum paſſim & ab omnibus per vocalem in penultima exaretur. Ἀχαιοὺς δὲ, τοὺς ἐν τῇ Φθιώτιδι κατοικοῦντας Μελιταιεῖς τε καὶ Λαρισαίους τὴν περιοικίδα καταλαβόντας.

[94] Μελίτεια. Φίλων οὕτω γράφει.] Ego hæc male ab antecedentibus divulſa exiſtimo. Pertinet hæc lectio ad ſuperiorem, agit enim noſter de diverſa ſcribendi ratione apud veteres uſitata.

[95] Τὸ ἐθνικὸν, Μελιτεύς.] Occurrit illud gentile apud Ant. Liberalem cap. XIII: Οἱ δὲ Μελιτεῖς τῆς Ἀσπληδόνος ἐστεφάνουν. Sed is urbis nomen Μελίτη ſtatuit eodem cap. Καὶ πόλιν ἔκτισεν ἐν Φθίᾳ προσαγορεύσας Μελίτην. ἐν ταύτῃ τῇ Μελίτῃ τέμενος ἵδρυται βωμὸς καὶ ὄρειος. Errat ergo Salmaſius, qui in margine ſui Steph. emendat Μελιτιεύς: contrarium enim evinci poſſet aliis exemplis, ſcil. Ἀλεξανδρεύς, Ἀντιοχεύς &c.

[97] Μελίτη, νῆσος μεταξὺ Ἠπείρου καὶ Ἰταλίας.] Duæ ſunt hoc nomine inſulæ, altera Africam inter & Siciliam, altera pertinens ad Illyricum inter Epirum & Italiam, de qua nunc noſter. Hæc a Conſtantino de Adminiſt. Imp. cap. XXXVI *Meleta* ſive *Malozeata* appellatur, ita enim ille: Νῆσος ἑτέρα μεγάλη τὰ Μέλετα, ἤτοι τὸ Μαλοζεάται. ἣν ἐν ταῖς πράξεσι τῶν Ἀποστόλων ὁ ἅγιος Λουκᾶς μνημονεύει Μελίτην ταύτην προσαγορεύων. ἐν ᾗ καὶ ἔχις τοῦ ἁγίου Παύλου ἀπὸ τοῦ δακτύλου προσεκρεμάσατο. Sed errat Conſtantinus, altera enim Melite, ad Africanam oram pertingens, Pauli miraculo nobilis eſt.

[98] Ὅθεν τὰ κυνίδια Μελιταῖα.] Sunt hæc Strabonis verba lib. VI ubi agit de nobiliore illa Melita, quæ Siciliæ ſubjacet; & cum noſter hæc referat ad alteram illam ad Illyricum pertinentem, facile adducor ut credam, Stephanum in genuino opere etiam clariorem illam Melitam meminiſſe & deſcripſiſſe: quanquam ſciam plures eſſe auctores, inter quos Callimachus, Plinius, & Etymologici Magni Auctor, qui catulos Melitæos ignobiliori inſulæ adſcribant, quæ lis facillime poſſet dirimi, ſi hujuſmodi catelli, quos opulentæ mulieres in deliciis habent, in alterutra invenirentur. Addam Plinii verba ex Callimacho teſtantis, in Melita Illyrico adjacenti hujuſmodi catellos ali, ita enim ille lib III: cap XXVI: *Inter Corcyram & Illyricum eſt Melita: unde Catulos appellari Callimachus auctor eſt.*

[99] Ὁ οἰκήτωρ, Μελιταῖος.] Apud Theophraſtum in charactere μικροφιλοτιμίας inſcriptio eſt in columella catelli mortui: ΚΛΑΔΟϹ ΜΕΛΙΤΑΙΟϹ. *Soboles Me-*

πόλις ἄποικος Καρχηδονίων, [100] καὶ δῆμος Οἰνηΐδος φυλῆς. ὁ δημότης, Μελιτεύς. τὰ τοπικὰ, εἰς Μελίτην, ἐκ Μελίτης, καὶ ἐν Μελίτῃ.

nenſium colonia, & populus OEneidis tribus. Popularis, Melitenſis. Localia ad, ex & in Melite denotant.

ΜΕΛΙΤΗΝΗ, [1] πόλις Καππαδοκίας. [2] Στράβων ἑνδεκάτῃ· τὸ δ᾽ Ἄμανον ὄρος μέχρι τοῦ Εὐφράτου καὶ τῆς Μελιτηνῆς προέισι, [3] καθ᾽ ἣν Κομμαγηνὴ τῇ Καππαδοκίᾳ παράκειται. οἱ πολῖται Μελιτηνοὶ, ὡς Κομμαγηνοί.

MELITENE, urbs Cappadociæ, de qua Strabo libro XI. Amanus mons uſque ad Euphraten & Melitenam progreditur, qua Commagena juxta Cappadociam porrigitur. Cives, Meliteni, uti Commageni.

ΜΕΛΙΤΟΥΣΣΑ, [4] πόλις Ἰλλυρίας· Πολύβιος τρισκαιδεκάτῳ· τὸ ἐθνικὸν Μελιτουσσαῖος, ὡς Σκοτουσσαῖος. καὶ Μελιτούσιος, ὡς Σκοτούσιος.

MELITUSSA, urbs Illyriæ, de qua Polybius libro XIII. Gentile, Melituſſæus, uti Scotuſſæus, & Melituſſius, uti Scotuſſius.

ΜΕΜΒΛΙΑΡΟΣ. [5] νῆσος πλησίον Θήρας, ἡ καὶ Ἀνάφη, ἀπὸ Μεμβλιάρου τοῦ Θήραν οἰκήσαντος Φοίνικος· τῶν μετὰ Κάδμου ἑνός. λέγεται καὶ κατ᾽ ἀφαίρεσιν Βλίαρος, τὸ ἐθνικὸν, Μεμβλιάριος.

MEMBLIARIUS, inſula prope Theram, quæ & Anaphe dicitur. Nomen habet a Membliaro Phœnice, uno ex Cadmi ſociis, qui Theram habitavit. Dicitur quoque per aphereſin Bliarus. Gentile, Membliarius.

ΜΕΜΦΙΣ, [6] ἡ διαπρεπεστάτη Αἰγύπτου μητρόπολις. καὶ [7] κλίνεται Μέμφιδος, καὶ Μέμφιος ὁ πολίτης, Μεμφίτης. καὶ Μεμφιτικὸς, κτητικόν.

MEMPHIS, celeberrima Ægypti metropolis. In obliquo caſu habet Memphidis & Memphios. Civis, Memphita, & Memphiticus poſſeſſivum eſt.

ΜΕΜΝΟΝΕΣ, [8] ἔθνος Αἰθιοπικὸν, ὃ ἐρ-

MEMNONES, gens Æthiopica, quam

Melitæa. Nummus etiam apud Goltzium eſt cum inſcriptione: ΜΕΛΙΤΑΙΩΝ

[100] *Καὶ δῆμος Οἰνηΐδος φυλῆς.*] Egregia hujus Demi deſcriptio reperitur apud Scholiaſtam ad Ranas Ariſtoph. *Μελίτη δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐν ᾧ ἐμυήθη Ἡρακλῆς τὰ μικρὰ μυστήρια· ἔστι δὲ καὶ Ἡρακλέους ἱερὸν ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Μελίτης νύμφης, ἣ ἐμίγη ὁ Ἡρακλῆς …* Ubi malim *ἀλεξικάκου*

[1] *Μελιτηνὴ, πόλις Καππαδοκίας.*] In Cappadocia inveniri urbem hoc nomine, fruſtra noſter aſſeverat auctoritate Strabonis: nam nuſquam, ut bene obſervatum Salmaſio in Plin Exercit *Μελιτηνὴ* apud Strab de urbe reperitur, ſed ibi præfecturæ nomen eſt, una ex decem in quas Cappadocia magna dividebatur. Eam præfecturam *πρὸς τῷ Ταύρῳ* collocat, qui Taurus eſt Amanus, ut ex ipſo conſtat. Imo diſertis verbis teſtatur Strabo, Melitenem nullam urbem habuiſſe, ſed caſtella tantum aliquot in montibus munita, ita enim ille lib XII: *Πόλιν δ᾽ οὐκ ἔχει τὸ τῶν Καταονῶν ἔθνος οὐδὲ ἡ Μελιτηνὴ, φρούρια δ᾽ ἐρυμνὰ ἐπὶ τῶν ὀρῶν.* Sed in illa provincia deinceps a Romanis oppidum hoc nomine fuiſſe conditum, docet Salmaſius ad Jul Capitolinum.

[2] *Στράβων ἑνδεκάτῃ*] Aperte cenſet Hartungus heic apud Stephanum debere legi *δωδεκάτῃ*. Sed vehementer fallitur: eadem enim verba apud Geographum lib. XI. inveniuntur, & non XII.

[3] *Καθ᾽ ἣν ἡ Κομμαγηνὴ τῇ Καππαδοκίᾳ παράκειται.*] Ita hunc locum ex Strabone correximus, legebatur enim antea in excuſis Stephani. *Καθ᾽ ὃ ἡ Κομμαγηνὴ Καππαδοκία παράκειται.*

[4] *Μελίτουσσα, πόλις Ἰλλυρίας.*] Quia primitivum duplici s exaratur, gentilia eodem modo excudi curavimus. Vide præterea in *Σκότουσσα* & aliis vocibus huic ſectioni reſpondentibus.

[5] *Μεμβλίαρος, νῆσος πλησίον Θήρας, ἡ καὶ Ἀνάφη.*] Peſſime hunc locum exceperunt librarii imperiti, in omnibus enim editis & MSS legebatur, *Μεμβλίαρος, νῆσος πλησίον Θήρας καὶ Ἀνάφης*, quod profecto ſententiæ Stephani adverſatur, qui in præcedentibus docuerat Membliarum Anaphen appellari, non vero Membliarum Theræ & Anaphæ vicinum eſſe, ita enim ille: *Ἀνάφη, νῆσος μία τῶν Σποράδων πλησίον Θήρας. ἥτις ἀπὸ Μεμβλιάρου, τοῦ σὺν Κάδμῳ πλεύσαντος εἰς ἀναζήτησιν Εὐρώπης, Μεμβλίαρος ἐκαλεῖτο.* Primus omnium fontem erroris detexit Bochartus in Geog. Sac. pag 461.

[6] *Μέμφις, ἡ διαπρ. Αἰγύπτου μητρόπολις.*] Epaphus Jovis juſſu urbem hanc condidit, teſte Hygino Fab CXLIX. *Jupiter Epaphum, quem ex Io procreaverat, Ægypto oppida communire, ibique regnare juſſit. Is oppidum primum Memphim, & alia plura conſtituit: & ex Caſſiopeja uxore procreavit filiam Libyem, a qua terra eſt appellata.* Prorſus eadem leguntur apud Lactantium Statii interpretem ad lib IV Theb. Herodotus lib. II a Mene, primo Ægypti rege conditam perhibet: *Ὡς δὲ τοῦ Μῆνα τούτου τοῦ πρώτου βασιλεύσαντος βασιλῆϊ χρόνον γενέσθαι τὸ ἀπεξηρασμένον, τοῦτο μὲν, ἐν αὐτῷ πόλιν κτίσαι ταύτην, ἥτις νῦν Μέμφις καλέεται.* Sed veros antiquarum urbium conditores e tenebris eruere, nihil aliud eſt quam oleum & operam perdere.

[7] *Κλίνεται Μέμφιδος, καὶ Μέμφιος.*] Præter haſce inflexiones etiam invenitur *Μέμφεως* in gignenti caſu, qua de re videndum in *Φάρος*. Sic etiam *Ἄμαρες* in ſecundo caſu habet *Ἀμάρεως*, *Ἀμάρεος* & *Ἀμάρους*, quanquam in commentariis ad illam vocem, uſum *Ἀμάρεως* gravate permiſerim.

[8] *Μέμνονες, ἔθνος Αἰθιοπικόν.*] Hanc ſectionem eſſe ſatis ſanam, non eſt quod mihi perſuadeam, & quia nihil juvant MSS, conjecturis jam non indulgebimus, ſed emaculabimus locum Agathemeri, in quo plurima vitia, & ubi Memnonum Æthiopicorum mentio occurrit, ita enim ille lib II cap V. *Καὶ μετὰ τὴν μείζω Καταρράκτην ἀπὸ μὲν δυσμῶν τοῦ Νείλου … Στοβάδαι, Κατταῖοι, καὶ πρὸς τῇ Μερόῃ … Μέμνονες, μεθ᾽ οὓς Ἐλεφαντοφάγοι Αἰθίοπες. εἶτα Πτολεμαΐς … Φαζανία· ἀπὸ δὲ ἀνατολῶν Κολοβοί, Ἀχίοποι, …* ἔπειτα

ὁ ἑρμηνεύεται, ὡς ὁ Πολυΐστωρ φησὶν, ἀγρίους τινὰς, ἢ μαχίμους, καὶ χαλεπούς.

ΜΕΝΑΙ, [9] πόλις Σικελίας, ἐγγὺς Παλικῶν· Ἀπολλόδωρος ἐν β Χρονικῶν. [10] τὸ ἐθνικὸν Μεναῖος, ὡς Λύκαι Λυκαῖος.

ΜΕΝΔΗ, [11] πόλις Θρᾴκης, ἀπὸ Μένδης γυναικός. Ἀπολλόδωρος Μένδιν αὐτὴν φησι. [12] τὸ ἐθνικὸν, Μενδαῖος οἶνος.

ΜΕΝΔΗΣ, πόλις Αἰγύπτου, περὶ τὴν Λύκων πόλιν. Στράβων ιζ. [13] καὶ Λύκων πόλις, καὶ Μένδης, ὅπου τὸν Πᾶνα τιμῶσι, καὶ τὸν τράγον. ὁ πολίτης Μενδήσιος, καὶ Μενδησία θηλυκόν. λέγεται καὶ Μενδίτης.

ΜΕΝΕΔΗΜΙΟΝ, πόλις Λυκίας· Καπίτων ἐν Ἰσαυρικῶν τρίτῳ. τὸ ἐθνικὸν Μενεδήμιος, ἢ Μενεδημιεύς.

ΜΕΝΕΚΙΝΗ, πόλις Οἰνωτρῶν, ἐν μεσογείᾳ· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. [14] τὸ ἐθνικὸν Μενεκιναῖος, καὶ Μενεκῖνος διὰ τὴν χώραν.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ, πόλις Αἰγύπτου. [15] Στράβων ἑπτακαιδεκάτῃ. [16] καὶ ἡ χώρα Με-

A quam vocem ſi quis interpretetur, uti Polyhiſtor perhibet, agreſtes quoſdam, vel pugnaces, vel moleſtos denotat.

MENÆ, urbs Siciliæ, prope Palicos, de qua Apollodorus libro II Chronicorum. Gentile, Menæus, uti Lycæ Lycæus.

B MENDE, urbs Thraciæ, a Mende muliere nomen gerens. Eam Apollodorus Mendin appellat. Gentile, Mendæum vinum.

MENDES, urbs Ægypti circa Lycopolin, de qua Strabo libro XVII: Et Lycopolis & Mendes, ubi Pana colunt & hir-
C cum. Civis, Mendeſius, & Mendeſia genere fœminino. Dicitur quoque Mendita.

MENEDEMIUM, urbs Lyciæ, de qua Capito Iſauricorum libro III. Gentile, Menedemius, ſive Menedemienſis.

D MENECINE, urbs OEnotrorum in mediterraneis, de qua Hecatæus in Europa. Gentile, Menecinæus, & propter regioni ſolitam formam, Menecinus.

MENELAUS, urbs Ægypti, de qua Strabo libro XVII. Et regio Menelaitis. Eſt

---

ὅπερ Στρατόφαγοι καὶ ἡ Σμυρνοφόρος χώρα. Pro Στοελίδαι legendum Στοελῖται, uti appellantur a Strabone, & male a Ptolemæo Στελεῖται. Pro Κατιώται corrigendum Καδῖται vel Κατάδοται. Pro Ποσειδέρμι ſubſtituendum Ποσειδάριχ, pro Φαζανία Ἀζανία. Pro Ἀκλιοψ melius forte apud Ptol. Ἀπίοψ. Et denique pro Νᾶυαι reſtituendum Νῦβαι.

[9] Μεναὶ, πόλις Σικελίας] In omnibus libris MSS & editis legebatur, Μένδαι, πόλις Σικελίας, ſed cum apud noſtrum ſequuntur continuo ordine tria aliorum oppidorum vocabula, quibus δ litera inerat, Μένδη, Μένδης, Μενδήσιος, cum Cluverio mihi ſtatuendum videtur, facilem eam rem præbuiſſe ipſum librario, uti is præcedenti quoque voci Μέναι eandem literam intereret. Imo auctoritas CL. Bocharti non exiguum pondus addit huic ſententiæ & correctioni, qui in Geg. Sac. aperte teſtatur, ſic vere monuiſſe Cluverium, ex quo porro totius urbis deſcriptio petenda eſt.

[10] Τὸ ἐθνικὸν Μεναῖος] Quemadmodum in primitivo, ſic quoque in gentili inde formato τὸ δ exemimus. Aſſeverat Bochartus loco allegato, a Menis cives non dici Menæi, ſed Menenii vel Menanini, tanquam a Meneno vel Menano. Menenios habet Cicero Verrina III, & Menaninos Plinius lib. III. Et in veteribus nummis utrumque reperire eſt, apud Goltzium & Parutam. Hanc difficultatem ſic ſolvit Cluverius, quod nempe Ciceronis Menenii a nullo alio vocabulo dicti ſunt niſi à Μένωνον, quod ipſum derivativum fuit a Μέναι, quemadmodum Ἄγυριον, Μοργάντιον, Γέλλαρα, Τίσσα, derivativis inde vocibus dictæ fuere Ἀγυρῖνα, Μοργάντινα, Γελλαρῖνα, Τισσινά. Ego profecto haud Stephani Μεναῖος ſatis genuinum cenſeo, præſertim ſi conferatur cum aliis ejuſdem inſulæ gentilibus, ubi illa terminatio in αιος non erat inuſitata, quod alias demonſtravimus ad voc. Ἀκράγαντες.

[11] Μένδη, πόλις Θρᾴκης.] In peninſula Pallene ſita eſt, de qua Pomp. Mela lib. II cap. II: Pallene ſoli tam patentis, ut quinque urbium ſedes ſit atque ager: tota in altum abit, anguſta ſatis unde incipit. Ibi eſt Potidæa. At ubi laxius patet Mende atque Scione referendæ: illa ab Eretriis, hæc ab Achivis capta Ilio re-

meantibus poſita. Etiam Thuc. lib. IV Eretrienſium coloniam appellat & Suidas in Μενδαῖος.

[12] Τὸ ἐθνικὸν, Μενδαῖος οἶνος.] Apud Pauſ. lib. V gentile occurrit: Μενδαῖοι δὲ αὐτοῖς γένος τὸ Ἑλληνικὸν, καὶ ἀπὸ Ἰωνίας ἦσαν. Mendæum porro vinum commemorat Athenæus libro I ex variis auctoribus.

[13] Καὶ Λύκων πόλις καὶ Μένδης] Integer locus apud Strabonem lib. allegato hunc in modum legitur: Εἶτα δὲ ἡ Ἑρμοῦ πόλις, καὶ Μένδης, ὅπου τὸν Πᾶνα τιμῶσι καὶ ζώων τράγον. Quæ verba Strabonis ex Stephano videntur corrigenda: delendum enim illud ζώων, vel τῶν ζώων, quod a gloſſatoris forte manu profectum, quanquam ſtare poſſit Λύκων πόλις pro Λύκων πόλις quo etiam Strabo eodem libro utitur. Eandem hanc urbem noſter appellat Πανὸς πόλις, ubi Dei ſignum eſt, quod pudendum, ſeptem circiter digitorum, arrectum habet ΜΕΝΔΗΣ, unde huic urbi & provinciæ nomen. Ægyptiace hodie hircum ſonat, ac proinde Pan quoque Mendes dictus, & hirci forma in illo oppido cultus. De hircis ibidem cultis extat teſtimonium Herodoti lib. VI: Σέβονται δὲ πάντας τοὺς αἶγας οἱ Μενδήσιοι καὶ μᾶλλον τοὺς ἔρσενας τῶν θηλέων. Et Diodori lib. I: Τὸν δὲ τράγον ἀπεθέωσαν, καθάπερ καὶ παρὰ τοῖς Ἕλλησι τιμᾶσθαι λέγουσι τὸν Πρίαπον, διὰ τὸ γεννητικὸν μόριον. Videtis præterea Plutarchum libro, quod bruta ratione utantur, Ælian. Hiſt. Animal. lib. VII cap. XIX. & Lucian in Imaginibus.

[14] Τὸ ἐθνικὸν Μενεκιναῖος, καὶ Μενεκῖνος διὰ τὴν χώραν.] Peſſimo errore in omnibus editis & MSS legebatur, καὶ Μενεκῖνος διὰ τὴν χώραν. Salmaſius in ora ſui Stephani corrigebat Μενεκινεύς, ſed admodum infeliciter. Repoſuimus Μενεκῖνος, quæ vera lectio eſt, uti a Παλικὴ Παλικῖνος, Ἐρύκη Ἐρυκῖνος, & Ὀμφάκη Ὀμφακῖνος.

[15] Στράβων ἑπτακαιδεκάτῃ.] Male in omnibus libris legebatur, τεσσαρεσκαιδεκάτῃ. Ægypti enim deſcriptio non eſt apud Strab. lib. XIV, ſed XVII, ubi hæc de Menelao oppido leguntur: Πλησίον δὲ ἐστι Μενέλαος πόλις, ἀπὸ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ πρώτου Πτολεμαίου ... Νιτριῶτις.

[16] Καὶ ἡ χώρα Μενελαΐτης.] Non bene in libris: καὶ ἡ χώρα Μενελαΐτης. Loquitur haud dubio de nomo, cu-

Μενελαΐτης. [17] ἔστι δὲ χωρίον Σπάρτης Μενελάειον. τὸ ἐθνικὸν Μενελαεύς, ὡς Κοτιάειον Κοτιαεύς. καὶ κτητικὸν, Μενελαϊκός. τῆς δ' Αἰγυπτίας, Μενελαΐτης.

ΜΕΝΟΥΘΙΣ, [18] Αἰγυπτία κώμη πρὸς τῷ Κανώβῳ, [19] καὶ νῆσος Αἰθιοπίας Μενουθιάς. τὸ ἐθνικὸν Μενουθίτης, τοῦ Μένουθις, διὰ τὸ τῆς χώρας χαρακτῆρα. τοῦ δὲ Μενουθιὰς, Μενουθιάδης. B

ΜΕΝΤΟΡΕΣ, [20] ἔθνος πρὸς τοῖς Λιβυρνοῖς. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ.

ΜΕΝΤΥΡΝΑ, [21] πόλις ἐν Ἰταλίᾳ Σαυνιτῶν· Διονύσιος ἑκκαιδεκάτῳ. [22] τὸ ἐθνικὸν, Μεντυρναῖος. C

ΜΕΡΜΗΣΣΟΣ, [23] πόλις Τρωϊκὴ, ἀφ' ἧς ἡ Ἐρυθραία Σίβυλλα· ἦν δὲ ἡ πόλις αὕτη ἐρυθρὰ τῷ χρώματι. τὸ ἐθνικὸν Μερμήσσιος, [24] καὶ Μερμησσεύς.

ΜΕΡΟΗ, [25] πόλις Αἰθιόπων· Ἡρόδοτος

A Eſt quoque Spartæ caſtellum Menelaïum. Gentile, Menelaenſis, uti Cotiacum Cotiaenſis. Et poſſeſſivum Menelaïcus. Sed ab urbe Ægyptia deducitur Menelaita.

MENUTHIS, pagus Ægyptius juxta Canobum, & inſula Æthiopiæ Menuthias. Gentile, Menuthita, a voce Menuthis, propter regionis formam. Sed a voce Menuthias deducitur Menuthienſis.

MENTORES, gens prope Liburnos, de qua Hecatæus in Europa.

MINTYRNA, urbs Samnitum in Italia de qua Dionyſius libro ſexto decimo. Gentile, Mintyrnæus.

MERMESSUS, urbs Trojana, ex qua Erythræa Sibylla oriunda fuit. Erat enim illa urbs rufa colore. Gentile, Mermeſſius & Mermeſſenſis.

MEROË, oppidum Æthiopum, de quo

cujus nomen genere fœm. erat proferendum, ſi ordinatur cum χώρα.

[17] Ἔστι δὲ χωρίον Σπάρτης Μενελάειον.] Polybius in Spartæ deſcriptione lib. v, etiam graphice Menelaii ſitum ob oculos ponit: Συμβαίνει τοὺς βουνοὺς ἐφ' ὧν τὸ Μενελάϊόν ἐστι, πέραν μὲν εἶναι τοῦ ποταμοῦ, κεῖσθαι δὲ τῆς πόλεως κατὰ χειμερινὰς ἀνατολὰς, ὄντας τραχεῖς καὶ δυσβάτους καὶ διαφερόντως ὑψηλούς. Sine dubio hic locus nomen accepit a Menelao, quem Lacedæmonii divinis honoribus, ſacrificiis & donariis colunt. Æneas Gazæus in Theophraſto: Τὸν γοῦν Μενέλεων, καὶ νὴ Δία τὴν Ἑλένην, ἐν Θεράπναις τῆς Λακωνικῆς τοῖς θεοῖς συναριθμοῦντες, μετ' ἐκείνων ᾄδουσι θυσίαις τε καὶ ἀναθήμασι θεραπεύοντες.

[18] Μένουθις, Αἰγυπτία κώμη.] Canobus Menelai gubernator uxorem habuit *Menuthin*, quæ ſine dubio huic vico nomen dedit. Is enim cum uxore in Alexandrino littore ſepultus divino ibi cultu honoratur, teſte Epiphanio in Ancorato: Κάνωβός τε ὁ Μενελάου κυβερνήτης, καὶ ἡ τούτου γυνὴ Εὐθηνὶς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τε θάπτονται πρὸς τῇ ἐσχατιᾷ τῆς θαλάσσης, ἀπὸ δώδεκα σημείων οὖσα τῆς. Ubi ſine dubio legendum: καὶ ἡ τούτου γυνὴ Μένουθις. Hujus etiam mentio fit in Vita Cyri Abbatis, ſed prima per A exaratur, & duobus tantum ſtadiis a Canopo diſtare additur. Hunc citat Ortelius in Theſ. Geographico.

[19] Καὶ νῆσος Αἰθιοπίας Μενουθιάς.] Hujus inſulæ meminit Arrianus in Periplo maris Erythræi, ſed nomine corruptiſſimo, quod emendavit Stuckius. Bis occurrit hujus inſulæ nomen, ſed nomine etiam parum vitiato, in Marciani Heracleotæ Periplo, primo loco Μεσουνιας, & ſecundo Μενουθιας dicitur. Capite primo hæc leguntur: Τῶν δὲ δεξιῶν τοῦ τῆς Λιβύης μεσογείας τοῦ καλουμένου Πρασοῦ ἀκρωτηρίου, καὶ τῆς Μενουθιάδος νήσου τοὺς μὲν περιορισμοὺς τῆς πόλεως καὶ τῆς ἱππείας ἐκλαβεῖν. Ubi ſine dubio emendandum: καὶ τῆς Μενουθιάδος νήσου. Et hæc cap. ſecundo: Εἰ δὲ τὰ πλεῖστα τοῦ κόλπου κεῖται τὸ μέγιστον ἀκρωτήριον, ὃ καλεῖται Πρασὸν, καὶ ἡ Μενουθιὰς νῆσος, ἡ πόρρω τοῦ ἀκρωτηρίου τυγχάνουσα. Et hoc loco indubitanter reſcribendum, καὶ ἡ Μενουθιὰς νῆσος. Inter Geographos porro ingens certamen eſt, quo nomine hodie hæc inſula ſit inſignienda. Volunt nonnulli eſſe Madagaſcar, quam inſulam Portugalenſes deinde Inſulam S. Laurentii, quia anno ſalutis cIↄ Iↄ VI, eo die quo Divi Laurentii memoria celebratur, detecta fuit. Cl. Bochartus in eadem verſatur opinione, interim tamen eorum ſententiam rejectans, qui exiſtimant Menuthiadem antiquorum Cernem eſſe. Sed Iſacus Voſſius Geographus incomparabilis in notis ad Melam, cenſet Menuthiadem, eſſe illam inſulam, quæ nunc *Zanzibar* appellatur, eique omnia convenire, quæ veteres de Menuthiade ſcribunt, non inſulæ S. Laurentii, quæ plane ignota fuit Græcis ac Romanis. Tres ſunt hodie inſulæ, *Monfia*, *Zanzibar* & *Penda*, intra Madagaſcar, ſive Divi Laurentii inſulam & continentem interjectæ. Sed meum non eſt tantas componere lites.

[20] Μέντορες, ἔθνος πρὸς τοῖς Λιβυρνοῖς.] Horum mentio eſt apud Plin. lib. III cap. XXI: *Arſiæ gens Liburnorum jungitur uſque ad flumen Titium. Pars ejus fuere Mentores, Hymani, Encheleæ, Dudini, & quos Callimachus Peucetios appellat.* Et apud Scymnum Chium hiſce verbis:

Ὑπὲρ δὲ τούτους Ὑλλῆνοι καὶ Μέντορες,
Ἡρακλέους, ὡς προλέγουσιν αὐτοῖς, φορῆ.

Horum regio Μεντορικὴ dicitur Ariſtoteli in Mir. Auſcult. cap. CXII. Cui adjacere perhibentur inſulæ Μεντορίδες. Sic enim Scylax capite ΛΙΒΥΡΝΟΙ. Εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλαι ἀνώνυμοι πολλαί· Εἴσεις νῆσος, ... πλάτος δὲ ρκ'. Κλειτὲς Λιτρία, Μεντορίδες· αὗται δὲ αἱ νῆσοι εἰσὶ μεγάλαι, Καταρβάτης ποταμός.

[21] Μέντυρνα, πόλις ἐν Ἰταλίᾳ.] In ipſo Dionyſio, cujus auctoritatem noſter allegat, lib I ſcriptum reperitur Μιντοῦρνα. Et cum lib XVI hodie non exſtet, de vera hujus vocis ſcriptura nihil affirmandum.

[22] Τὸ ἐθνικὸν Μεντυρναῖος.] Eſt apud Appian. Alex. lib. III Bel. Civil. Μιντουρναῖοι. Qui Romana forma dicuntur MINTURNENSES, unde Plutarchus in Mario Græco ore formavit Μιντουρνήσιοι.

[23] Μερμησσὸς, πόλις Τρωϊκὴ, ἀφ' ἧς ἡ Ἐρυθραία Σίβυλλα.] Eadem hæc eſt urbs, licet Stephanus diverſam faciat, quam ex depravato fortaſſis Palemonis codice, *Mermiſſum* in ſequentibus appellat. Cæterum multa de hoc oppido & Sibylla dicenda forent, niſi hanc materiam præoccupaſſet Salmaſius in Exercit. Plin pag 79.

[24] Τὸ ἐθνικὸν Μερμήσσιος, καὶ Μερμησσεύς.] Ultimum gentile occurrit in nummo Tiberii apud Goltzium ΜΕΡΜΗΣΣΕΩΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΝ.

[25] Μερόη, πόλις Αἰθιόπων.] Meroen Cambyſes condidiſſe dicitur, & a matre ſic appellaſſe, quod tamen iiſdem verbis apud Herodotum non legitur, nam non dubito quin noſter hæc innuat: Καὶ ἔπειτα ἥξεις ἐς πόλιν μεγάλην, τῇ οὔνομά ἐστι Μερόη. Λέγεται δὲ αὕτη ἡ πόλις

δοτος δευτέρᾳ, ἀπὸ Μερόης. ἔστι δὲ νῆσος. [16] ὁ πολίτης Μεροΐτης, ὡς τῆς Ἀρσινόης Ἀρσινοΐτης. ἔστι δὲ Μερόη κατὰ ἀνατολὰς τῆς περὶ Δάφνην Ἀντιοχείας. τὸ ἐθνικὸν Μεροαῖος, ἢ Μερούσιος, κατὰ τὸ τῆς ἑορτῆς ὄνομα. καὶ τὸ κτητικὸν, Μερουσιακός. ἔστι καὶ Μερόη πόλις Λυκίας

ΜΕΡΟΥΣΙΟΝ, [17] χωρίον Σικελίας, ὡς Θεόπομπος Φιλιππικῶν τριακοστῷ ἐνάτῳ· οἱ οἰκήτορες ὁμοίως Μερούσιοι, καὶ Μερουσία ἡ Ἄρτεμις. ἀπέχει δὲ ὁ τόπος Συρακουσῶν σταδία ἑβδομήκοντα. τινὲς δὲ ἀπὸ τῆς Μερόης, τῆς Αἰθιοπίας.

ΜΕΡΟΨ, [18] Τριόπα παῖς, ἀφ' οὗ Μέροπες οἱ Κῷοι, καὶ νῆσος Μεροπίς.

ΜΕΣΑΝΙΤΗΣ, κόλπος [19] Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ τῆς Περσικῆς θαλάσσης.

ΜΕΣΗΜΒΡΙΑ, πόλις Ποντικὴ Νικόλαος πέμπτῳ. [20] ἐκλήθη ἀπὸ Μέλσου. βρία γὰρ τὴν πόλιν φασὶ Θρᾷκες· ὡς οὖν Σηλυμβρία ἡ τοῦ Σήλυος πόλις, [21] Πολτυμβρία ἡ Πόλτυος πόλις, οὕτω Μελσημβρία ἡ Μέλσου πόλις· καὶ διὰ τὸ εὐφωνότερον λέγεται Μεσημβρία. [22] ὁ πολίτης, Μεσημβριανός. ἔστι δὲ Θράκης Μεσημβρία, πρὸς

A quo Herodotus lib. II. Nomen habens a Meroe. Eſt quoque inſula. Oppidanus Meroita, uti ab Arſinoe Arſinoita. Eſt quoque Meroë in oriente circa Daphnem Antiochiæ. Gentile, Meroæus, ſive Meruſius, juxta nomen feſti. Et poſſeſſivum Meruſiacus. Eſt quoque Meroë, Lyciæ oppidum.

B MERUSIUM, caſtellum Siciliæ, cujus meminit Theopompus lib. XXXIX Philippicorum. Incolæ eodem modo appellantur Meruſii, & Meroeſſa Diana. Diſtat vero locus a Syracuſis ſtadiis LXX. Nonnulli a Meroë Æthiopiæ nomen habere exiſtimant.

C MEROPS, Triopæ filius, a quo Meropes, Coi appellantur, & inſula Meropis.

MESANITES, ſinus, de quo Marcianus in Periplo Perſici ſinus.

D MESEMBRIA, urbs Pontica, cujus meminit Nicolaus libro V. Sic dicta eſt a Mello quodam. Bria enim urbem apud Thraces denotat. Quemadmodum igitur Selymbria, urbs eſt Selyis, Poltymbria urbs Poltyis, ita quoque Meſſembria Melſi urbs, quæ euphoniæ gratia Meſembria appellatur. Civis, Meſembrianus. Eſt quoque Thraciæ Meſembria ad Cherſoneſi

πόλις εἶναι μητρόπολις τῶν ἄλλων Αἰθιόπων. Sed a matre Cambyſis ei hoc nomen inditum teſtatur Diod. Sicul. lib. I. Ποιεῖ δ' ὁ ποταμὸς καὶ νήσους ἐν αὐτῷ, καθ' ἃς μὲν τὴν Αἰθιοπίαν ἄλλας τε πλείους καὶ μίαν εὐμεγέθη, τὴν ὀνομαζομένην Μερόην. Ἐν ᾗ δὲ πόλις ἐστὶν ἀξιόλογος ὁμώνυμος τῇ νήσῳ, κτίσαντος αὐτὴν Καμβύσου, καὶ θεμένου τὴν προσηγορίαν ἀπὸ τῆς μητρὸς αὐτοῦ Μερόης. Joſephus ergo in eo errat lib. II Archæol. Jud ubi tradit antiquum nomen fuiſſe Saba, Cambyſen urbem a ſorore denominaſſe, ſic enim ille Συνελασθέντες εἰς Σαβὰ πόλιν βασίλειον οὖσαν τῆς Αἰθιοπίας, ἣν ὕστερον Καμβύσης Μερόην ὠνόμασεν, ἀδελφῆς ἰδίας τοῦτο καλουμένης, ἐπολιορκοῦντο.

[16] Ὁ πολίτης Μεροΐτης.] Præter hoc gentile aliud invenitur in voce Φολεη, juxta communem Græcorum formam, nempe Μεροεύς.

[17] Μερούσιον, χωρίον Σικελίας.] In omnibus libris ultima vox non conſpicitur, quam addidimus, quia ſic loqui amat noſter, ut ſciremus ſub quo ſole illud caſtellum poſitum ſit. Præterea in omnibus codicibus legebatur in ſequentibus, ἀπέχει δὲ ὁ τόπος Συρακουσίων, quod ex mente Cluverii, reponentis Συρακουσῶν, emendavimus. Non enim ab oppidanis, ſed ab oppidis ad oppida locorum intervalla metimur.

[18] Μέροψ, Τριόπα παῖς, ἀφ' οὗ Μέροπες.] Salmaſius in margine ſui Stephani emendat, Τρίοπος παῖς. Sed nulla mihi hic videtur emendandi neceſſitas, cum Triopæ nomen in auctoribus ſit frequentiſſimum. Pauſan in Corinth Ἄργου δὲ Πείρασος γίνεται καὶ Φόρβας, Φόρβαντος δὲ Τριόπας. Τριόπα δὲ Ἴασος καὶ Ἀγήνωρ. Et eodem libro traditur, Pelaſgum Triopæ filium fuiſſe: Δήμητρός ἐστιν ἱερὸν ἐπίκλησιν Πελασγίδος, ἀπὸ τοῦ ἱδρυσαμένου Πελασγοῦ τοῦ Τριόπα. Fuit quoque Triopas Perrhæborum tyrannus, quem occidit Carnabas, de quo Euſtathius ad Iliad. Δ. Λέγεται ὅτι Τριόπας Περραιβῶν τύραννος [illegible], ὅτι ὁ νέος Καρνάβας κτείνας αὐτὸν, τυραννεύοντα [illegible] τῶν πολιτῶν. Cæterum Coos dictos fuiſſe Meropes noſter etiam docet in v. Κῶς, ad quem locum legantur quæ commentati ſumus.

[19] Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ τῆς Περ. θαλ.] In iis quæ hodie Marciani Heracleotæ nomine circumferuntur hujus Perſici maris ſinus memoria celebratur, ſed appellatione nonnihil vitiata: Οἱ πάντες ἀπὸ τοῦ [illegible] μυχοῦ τοῦ Μεσανείτου κόλπου [illegible] Ἀραβίας τυγχάνοντες στάδια [illegible]. οἱ δὲ σύμπαντες ἀπὸ τοῦ Αἰλανίτου μυχοῦ τοῦ ἐν Ἀραβίῳ κόλπῳ μέχρι τοῦ Μεσανείτου κόλπου, καὶ τοῦ [illegible] τοῦ Περσικοῦ κόλπου, καὶ ἐπὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Τίγριδος ποταμοῦ τοῦ περίπλου [illegible] τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας γῆς εἰσὶ στάδια [illegible]. Sed utroque loco legendum Μεσανίτου ſine dipthongo, quemadmodum etiam emendatum video ex Pal. cod in Ptolemæo lib VI cap. VII.

[20] Ἐκλήθη ἀπὸ Μέλσου. Βρία γὰρ τὴν πόλιν φασὶ Θρᾷκες.] Strabo lib VII unde Stephanus ſua videtur hauſiſſe, urbis conditorem non facit Melſum ſed Menem quendam, ita enim ille. Εἶτα Μεσημβρία Μεγαρέων ἄποικος, πρότερον δὲ Μενεβρία, οἷον Μένα πόλις, τοῦ κτίσαντος Μένα καλουμένου, τῆς δὲ πόλεως βρίας καλουμένης Θρᾳκιστί. ὡς καὶ ἡ τοῦ Σήλυος πόλις Σηλυβρία προσηγόρευται, ἥ τε Αἶνος Πολτυοβρία ποτὲ ὠνομάζετο. Sed quædam hic ſunt attentione digna apud Strab. legimus Σηλυβρία & Πολτυοβρία: verum ex noſtro mihi videtur legendum inſerto M, Σηλυμβρία & Πολτυμβρία, quia deinde addit, euphoniam ſic deſiderare, eadem hæc confirmans in Σηλυμβρία.

[21] Πολτυμβρία ἡ Πόλτυος πόλις.] Ultima vox ab omnibus libris abeſt, quam commodioris ſenſus gratia addidi, & quia eodem loco in voce Σηλυμβρία invenitur. Hujus regis meminit Plutarchus in Apophthegmatibus, nam cum ad eum Trojani & Græci bello Trojano legatos miſiſſent, Paridi ſuaſit, ut Græcis Helenam redderet, pollicens ſe ei daturum duas formoſas fœminas

[22] Ὁ πολίτης, Μεσημβριανός.] Apud Goltzium & Triſtanum occurrit nummus cum inſcriptione ΜΕΣΑΜΒΡΙΑΝΩΝ.

πεὺς τῷ πλὴν τῆς Χερρονήσου, ὡς Ἡρόδοτος ἑβδόμῃ. τὸ ἐθνικὸν, ὅμοιον.

ΜΕΣΗ τῶν ποταμῶν [33], χώρα μεταξὺ Εὐφράτου καὶ Τίγρητος. [34] καὶ Ἀδιαβηνὴ ἐκαλεῖτο, ὡς ἱστορεῖ Κουάδρατος. [35] τὸ ἐθνικὸν, Μεσοποταμίτης.

ΜΕΣΜΑ, πόλις Ἰταλίας. Ἀπολλόδωρος ἐν τρίτῳ Χρονικῶν. τὸ ἐθνικὸν Μεσμαῖος, [36] ὡς τῆς Νώλης Νωλαῖος.

ΜΕΣΟΛΑ, [37] πόλις Μεσσήνης, μία τῶν πέντε. Νικόλαος τετάρτῳ. τὸ ἐθνικὸν Μεσολάτης, [38] ὡς τῆς Μεσσόας Μεσσοάτης.

ΜΕΣΟΠΟΝΤΙΟΣ Ποσειδῶν, ὁ Ἐρέσιος. οὕτω γὰρ ἐν Ἐρεσσῷ τιμᾶται, πόλει τῆς Λέσβου. Καλλίμαχος αἰτιῶν πρώτῳ.

ΜΕΣΣΑΒΑ, πόλις Καρῶν. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. τὸ ἐθνικὸν Μεσσαβεὺς, τῷ τύπῳ τῶν Καρικῶν πόλεων.

ΜΕΣΣΑΠΕΑΙ, χωρίον Λακωνικόν. τὸ ἐθνικὸν, Μεσσαπεύς. [39] οὕτω γὰρ ὁ Ζεὺς ἐκεῖ τιμᾶται. Θεόπομπος πεντηκοστῷ ἑβδόμῳ.

ΜΕΣΣΑΠΙΑ, [40] χώρα Ἰαπυγίας, προσεχὴς Τάραντι. τὸ ἐθνικὸν, Μεσσάπιος. [41] Παυσανίας δεκάτῳ.

ΜΕΣΣΑΠΙΟΝ, [42] ὄρος Εὐβοίας. καὶ

Anſi finem, de qua Herodotus libro VII. Gentile idem eſt.

MESE fluviorum, regio inter Euphratem & Tigrim. Vocabatur etiam Adiabene, uti Quadratus auctor eſt. Gentile, Meſopotamita.

B MESMA, urbs Italiæ, de qua Apollodorus libro III Chronicorum. Gentile, Meſmanus, uti a Nola Nolanus.

MESOLA, urbs Meſſeniæ, una ex quinque de qua Nicolaus libro IV. Gentile, Meſolates, uti a Meſſoa Meſſoates.

C MESOPONTIUS Neptunus, qui etiam Ereſſius dicitur. Hoc enim nomine Ereſſi colebatur, quæ eſt urbs Lesbi, teſte Callimacho libro primo Cauſarum.

MESSABA, urbs Carum, de qua Hecatæus in Aſia. Gentile, Meſſabenſis, juxta formam Caricarum urbium.

D MESSAPEÆ, caſtellum Laconicæ, cujus gentile Meſſapeenſis. Hoc nomine Jupiter ibidem colitur, teſte Theopompo libro LVII.

MESSAPIA, regio Japygiæ, Taranti finitima. Gentile, Meſſapius, auctore Pauſania libro decimo.

E MESSAPIUM, mons Eubœæ. Et Meſſa-

[33] Μέση τῶν ποταμῶν, χώρα μεταξὺ Εὐφράτου καὶ Τίγρητος.] Nulla ratione mihi ſit veriſimile Stephanum derivationem nominis, pro ipſo nomine regionis accepiſſe. Sine dubio etiam ex aliis noverat, & liquet ſatis ex adjecto gentili Μεσοποταμίτης, hanc regionem *Meſopotamiam* nominari. quare puto locum eſſe hiulcum, & non incommode hunc in modum poſſe ſuppleri Μεσοποταμία, ἢ μέση τῶν ποταμῶν, χώρα μεταξὺ Εὐφράτου καὶ Τίγρητος. Non tamen nego, hanc regionem fluvios inter Euphratem & Tigrim μέσην τῶν ποταμῶν appellari & pro *Meſopotamia* accipi. Dionyſius de Situ Orbis:

Ὅσση δ' Εὐφράτου καὶ Τίγρητος ἔνδοθι γαῖα
Τὴν δὴ κικλήσκουσι μέσην ποταμῶν ἐπὶ ναίειν.

Vide præterea Polyænum lib. IV in Antiocho.

[34] Καὶ Ἀδιαβηνὴ ἐκαλεῖτο.] Quanquam Adiabene aliquo modo etiam poſſit dici χώρα μέση τῶν ποταμῶν, non eſt tamen confundenda cum Meſopotamia proprie dicta. Locus egregius eſt apud Herodianum lib. III: ... Pluribus hoc demonſtrari poſſet, ſi neceſſarium exiſtimarem.

[35] Τὸ ἐθνικὸν Μεσοποταμίτης.] Gentile hoc occurrit apud Chronici Alexandrini Auctorem: ... Μεσοποταμῖται. Apud Vopiſcum in Aureliano eſt MESOPOTAMIUS *Habes ſagittarios Ityræos trecentos, Armenios ſexcentos, Arabas centum quinquaginta, Saracenos ducentos, Meſopotamios auxiliares quadringentos.* Fatetur tamen Salmaſius in Palatino inveniri *Meſopotamenes*, quæ forma illis gentibus familiaris eſt. Gloſſæ in Juvenalem: *Meſopotamenes homines effrenatæ libidinis ſunt, ut Salluſtius meminit, in utroque ſexu.*

[36] Ὡς τῆς Νώλης Νωλαῖος.] Male in omnibus libris legebatur, ὡς τῆς Νώλης Νωλαῖος, quod ipſa ratione duce correximus. Meſma porro idem eſt oppidum, quod in præcedentibus ... dicitur. Sed hac de re videndus Cluverius.

[37] Μεσόλα, πόλις Μεσσήνης.] Ita hunc locum ſupplevit Xylander. legebatur enim cum hiatu in prioribus editionibus: Μεσόλα, πόλις ..... ης, μία τῶν πέντε. Sic faciliime ſuppleri potuit ex alio loco: Ὑάμεια, πόλις Μεσσήνης, τῶν πέντε μία. Et certo olim in quinque πόλεις Meſſeniam fuiſſe diviſam, ex Ephoro teſtatur Strabo lib. VIII: Ἔφορος δὲ τὸν Κρεσφόντην ... Μεσσήνην, διελεῖν φησὶν (ὡς ...) εἰς πέντε πόλεις αὐτήν.

[38] Ὡς τῆς Μεσσόας Μεσσοάτης.] In omnibus libris ſimplici S urbis nomen & gentile legebantur. quod correctione dignum cenſebamus.

[39] Οὕτω γὰρ ὁ Ζεὺς ἐκεῖ τιμᾶται.] Hujus meminit Pauſanias in Lacon. Ἔστι δὲ ἐν τῇ πόλει Διὸς Μεσσαπέως τέμενος. φασὶ δὲ οἱ τὴν ἐπίκλησιν ἀπ' ἀνδρὸς λαβεῖν, ἱερωσάμενον τῷ θεῷ.

[40] Μεσσαπία, χώρα Ἰαπυγίας.] In omnibus editionibus & MSS hactenus legebatur male Μεσαπία, χώρα Ἰαπυγίας. Sed ordinis alphabetici ratio cum Μεσσαπία ſcripſiſſe oſtendit, ita monente Henrico Stephano in notis ad Dionyſium de Situ Orb. quum Μεσσαβα & Μεσσαπεαι præcedant. Sed cum Strabone non convenit Stephanus. Strabo vult Japygiam & Meſſapiam unam eandemque eſſe regionem: at Stephanus Meſſapiam Japygiæ regionem eſſe tradit.

[41] Παυσανίας δεκάτῳ.] Reſpicit noſter hæc Pauſaniæ verba: Ταραντίνων δὲ οἱ ἵπποι οἱ χαλκοῖ καὶ αἰχμάλωτοι γυναῖκες ἀπὸ Μεσσαπίων ἐστὶν ὁμόρων τῇ Ταραντίνων βαρβάρων.

[42] Μεσσάπιον, ὄρος Εὐβοίας.] Uti præcedenti ſectione, ita etiam hoc loco ſigma duplicavimus, ſic poſtulante elementorum ſerie. Deinde pro Μεσσαπίου reſcripſimus Μεσσάπιον, ſic jubente Strabone lib. IX:

Ἐν

καὶ Μεσσαπικὸς, ἀπὸ Μεσσάπου τοῦ μετοικήσαντος εἰς Ἰταλίαν.

A Meſſapicus a Meſſapio, qui in Italiam habitatum conceſſit.

ΜΕΣΣΗΝΗ, καὶ χώρα, καὶ πόλις· Στράβων ὀγδόῃ. χώρα δὲ ἡ Μεσσηνία, [43] ἢ Μέσση κατὰ ἀποκοπὴν, ἢ Μέση ἢ Μεσήνη, ὥς τινες. [44] τὸ ἐθνικὸν, καὶ ὁ πολίτης, Μεσσήνιος· καὶ θηλυκὸν, Μεσσηνίς. ἔστι καὶ ἄλλη Μεσήνη τῆς Σικελίας, [45] καὶ χώρα Περσίδος Μεσήνη, δι' ἑνὸς σ, ὑπὸ τῶν δύο ποταμῶν Εὐφράτου καὶ Τίγρητος μεσαζομένη, ὡς Ἀσίνιος Κουάδρατός φησι.

MESSENE, & regio & urbs, auctore Strabone lib. VIII. Regio autem dicitur, Meſſenia & amputato fine Meſſe, vel Meſe vel Meſene, ut quidam volunt. Gentile & civis, Meſſenius, fœmininum Meſſenis. B Eſt quoque alia Meſene Siciliæ, & regio Perſidis Meſene per ſ ſimplex, media inter duo flumina, Euphratem & Tigrin, cujus Aſinius Quadratus meminit.

ΜΕΣΣΟΑ, τόπος Λακωνικῆς· Στράβων ὀγδόῃ. ἔστι καὶ φυλὴ Λακωνική. τὸ ἐθνικὸν, Μεσσοάτης.

C MESSOA, locus Laconicæ, de quo Strabo libro ſeptimo. Eſt quoque tribus Laconica. Gentile, Meſſoata.

ΜΕΣΣΩΓΙΣ, ὄρος Λυδίας. τὸ τοπικὸν, Μεσσωγίτης· Στράβων τεσσαρεσκαιδεκάτῃ [47] ὅθεν ἄριστος Μεσσωγίτης οἶνος, ὁ Ἀρωμεύς.

MESSOGIS, mons Lydiæ, cujus locale Meſſogita. Strabo libro XIV. Unde optimum de vinis Meſſogit. Aromenſe.

ΜΕΤΑΓΩΝΙΟΝ, πόλις Λιβύης· [48] Ἑκαταῖος Λιβύῃ. θηλυκῶς δὲ ταύτην φασί· τὸ ἐθνικὸν, Μεταγωνίτης.

METAGONIUM, urbs Libyæ, D de qua Hecatæus in Libya. Genere fœm. hæc aliquando effertur. Gentile, Metagonita.

ΜΕΤΑΟΝ, πόλις Λέσβου, [49] ἣν Μέτας Τυρρηνὸς ᾤκισεν, ὡς Ἑλλάνικος.

METAUM, urbs Lesbi, quam Metas Tyrrhenus condidit, uti Hellanicus auctor eſt.

ΜΕΤΑΠΑ, πόλις Ἀκαρνανίας· [50] Πολύβιος

METAPA, urbs Acarnaniæ, de qua Polybius

Ἐν δὲ τῇ Ἀνθηδονίᾳ Μεσσάπιον ὄρος ἐστὶν, ἀπὸ Μεσσάπου, ὃς τὴν Ἰαπυγίαν ἐλθὼν Μεσσαπίαν τὴν χώραν ὠνόμασε. Sed ab aliis Anthedonia non Eubœæ, ſed Bœotiæ adſcribitur; unde fortaſſis in Stephano pro [illegible], emendandum [illegible], quod deinde a etiam Salmaſio marginalibus [illegible] adpoſitum animadverti.

[43] Καὶ Μέσση κατὰ ἀποκοπήν] Libri calamo exarati & omnes editi [illegible] exhibent, καὶ Μέση [illegible]. Duo in hisce verbis vitia occurrebant emendanda, pro Μέση reſcripſimus Μέσση, & auctoritate Strabonis & Euſtathii pro [illegible], quod peſſime [illegible], [illegible]. Ad eam verba Strabonis e lib. VIII [illegible] noſtram confirmantia, ita [illegible]. [illegible] Μεσσήνη [illegible]. Et Euſtathii ex comment. ad Iliad. B [illegible] Μέσση, [illegible] Μεσσήνη [illegible].

[44] Τὸ ἐθνικὸν, καὶ ὁ πολίτης, Μεσσήνιος] Apud Goltzium occurrit nummus hac cum inſcriptione ΜΕΣΣΗΝΙΩΝ. Et nummus Auguſti. ΜΕΣΣΑΝΙΩΝ [illegible]

[45] Καὶ χώρα Περσίδος Μεσήνη, δι' ἑνὸς σ, ὑπὸ τῶν δύο ποταμῶν Εὐφράτου καὶ Τίγρητος μεσαζομένη] Hunc locum, ſi [illegible], librarii inſcitia detruncarunt, omittentes nomen regionis cui attribuitur hæc Meſene, & nomina fluviorum quibus adjacet, ita enim in vulgatis comprehenditur: καὶ χώρα Μεσήνη, δι' ἑνὸς σ, ὑπὸ τῶν δύο ποταμῶν [illegible]. Totum locum [illegible], uti nos eum divulgamus, [illegible] Salmaſius ex MSS, uti liquet Plin. Exercit. pag. 696.

[46] Στράβων ὀγδόῃ] In omnibus calamo exaratis & excuſis legitur Στράβων ἑβδόμῃ. Sed libro octavo, non vero ſeptimo, hujus urbis memoriam celebrat Geographus, cujus verba comment. allegavimus.

[47] Ὅθεν ἄριστος Μεσσωγίτης οἶνος, ὁ Ἀρωμεύς.] Eadem hæc verba citantur Stephano in voce Ἄρωμα. & adtribuuntur urbi Æthiopiæ, qua de re nos ad illum locum. Nunc autem, quia commoda heic offert occaſio, oſtendam in ipſiſſimum latere vitium, antea nobis non obſervatum, quam ob cauſam Strabonis verba altius ſunt repetenda, ita enim ille [illegible] Μεσσωγίτης οἶνος ὁ Ἀρωμεύς. Si urbis nomen numero plurativo ſit efferendum, inde non deducetur Ἀρωμεύς ſed [illegible], quod gentile Straboni & Stephano eſt reddendum. Ἄρωμα Æthiopiæ oppidum gentilia habet Ἀρωμίτης & Ἀρωμαῖος, de quibus ſuo loco.

[48] Ἑκαταῖος Λιβύῃ] Libri omnes conſtanter exhibebant Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ, quaſi vero Hecatæus urbem Libyæ, in Aſiæ deſcriptione meminiſſet. Vidit Cl. Voſſius hoc abſurdum, & in notis ad Melam pro Ἀσίᾳ reſcripſit Λιβύῃ, quod & nos ſecuti ſumus. Idem Hecatæi opus a noſtro allegatur in [illegible], ibique [illegible] dicitur.

[49] Ἣν Μέτας Τυρρηνὸς ᾤκισεν.] In omnibus libris legitur [illegible], quod emendavit Salmaſius. Hinc numerus oppidorum in Lesbo augeri poſſet. Geographi enim quinque in illa inſula urbes deſcribunt, inter quas Metaum non recenſetur.

[50] Πολύβιος πέμπτῳ.] Ob oculos habuit noſter ſine dubio hæc Polybii verba: [illegible]. Sed ut verum fateor, videtur noſter Acarnaniæ fines nimium extendiſſe, cum ipſi Polybio hæc urbs Ætoliæ attribuitur.

51 Τὸ

λυδοῖ, ἐν πέμπτῳ. [51] τὸ ἐθνικὸν Μεταπαῖος, ἢ Μεταπεῦς, διὰ τὸ ἐπιχώριον.

Alybius libro v. Gentile, Metapæus & Metapenſis, juxta formam vernaculam.

ΜΕΤΑΠΟΝΤΙΟΝ, πόλις Ἰταλίας, [52] ἡ πρότερον Σῖρις, ἀπὸ Μετάβου τοῦ Σισύφου, τοῦ Αἰόλου. [53] τὸ γὰρ Μεταπόντιον οἱ βάρβαροι Μέταβον ἔλεγον. ὁ πολίτης, Μεταποντῖνος. ἀφ' οὗ Φίλων ὁ αὐλητὴς, καὶ ποιητής. λέγεται καὶ Μεταπόντιος, ὡς Βυζάντιος, καὶ Μεταποντίνη.

METAPONTIUM, urbs Italiæ, quæ antea Siris appellabatur, nomen habens a Metapo Siſyphi filio, Æoli nepote. Metapontum enim barbari Metabum appellabant. Civis, Metapontinus. Hinc originem traxit Philo tibicen & poëta. Dicitur quoque Metapontius, uti Byzantius, & Metapontina.

ΜΕΤΑΧΟΙΟΝ, Φρούριον Βοιωτίας, μεταξὺ Ὀρχομενοῦ καὶ Κορωνείας· οὗ Φορος τεσσαρακοστῷ. τὸ ἐθνικὸν, ἐκ Μεταχοίου· ὡς ἐκ τοῦ Οἴου, τὸ ἐξ Οἴου. Οἶον δὲ δῆμος Ἀττικῆς, ὡς λέλεκται, ἢ Μεταχοιάτης· καὶ γὰρ Οἶος πολίχνιον, ἧς τὸ ἐθνικὸν Οἰάτης. [54] Ἀνδροτίων δὲ ἐν τῷ ζ΄ Μεταχοίου ναέτης φησὶ, καὶ ἴσως περιφραστικῶς.

METACHOEUM, caſtellum Bœotiæ, inter Orchomenum & Coroneam, cujus meminit Ephorus libro xxx. Gentile, a Metachoeo, quemadmodum Oeum, ab Oeo. Oeum vero Demus Atticus eſt, uti dictum eſt. Vel Metachoeates. Oeus enim oppidulum, cujus gentile Oeates. Androtio vero libro ſeptimo, fortaſſis per periphraſin, *Metachoei incola* dixit.

ME-

[51] *Τὸ ἐθνικὸν Μεταπαῖος ἢ Μεταπεύς.*] Ita hunc locum emendat Salmaſius, cui facile aſſentimur. In omnibus libris peſſimo errore legebatur: *Τὸ ἐθνικὸν Μεταπαιδὸς, ἢ Μεταπαιδος.* Hæc confer cum gentilibus vocis Καυλώνη, & emendationem approbabis.

[52] *Ἡ πρότερον Σῖρις.*] Sic quoque vult Euſtathius hanc urbem Sirim appellatam, ſic enim ille ad Dionyſium: *Οἱ ἀπὸ τῆς Λοκρίδος ἐλθόντες οἱ Μεταπόντιοι, ὧν πόλις τὸ Μεταπόντιον, ἡ ποτὲ λεγομένη Σῖρις.* Quod ſi verum eſſet, etiam Πολίειον nuncuparetur, ita enim noſter: *Πολίειον, πόλις Ἰταλίας, ἡ πρότερον Σῖρις καλουμένη.* Sed Metapontum & Sirim diverſas fuiſſe urbes, ſatis oſtendit Cluverius in Ital. Ant. lib. iv.

[53] *Τὸ γὰρ Μεταπόντιον οἱ βάρβαροι Μέταβον ἔλεγον.*] Non poſſum quin tranſcribam verba Salmaſii ad hunc locum in Plin. Exercit. ex commentariis. Metabum „a quo Metapontum conditum eſt, Siſyphi filium „Æoli nepotem Stephanus ita vocatum a barbaris di„cit, quum verum nomen ejus eſſet Μετάποντος. τὸ „γὰρ Μεταπόντιον οἱ βάρβαροι Μέταβον ἔλεγον. quod an „verum ſit, addubito. Græci auctores Μέταβον eum „paſſim appellant. Strabo libro vi: Τῶν τε Μεταποντίνων „[illegible] Δίαν [illegible] „[illegible] τοῦ Μετάβου. Et paulo poſt: [illegible] „[illegible] Μεταποντίνων, [illegible] τὸν Μέταβον. Idem Ste„phanus in voce Καυλωνία, Metabum nominat, cur „non Metapontum, ſi ita vocandus? [illegible] „[illegible] Καυλωνία, [illegible] Με„ταβοῦ, τὸ Μεταπόντιον. Immo hic locus aperte oſten„dit, Μέταβον verum illius Herois fuiſſe nomen, a „quo per depravationem Μεταπόντιον urbs dicta eſt, „quæ dici debuit Μεταβόντιον: ut Καυλωνία; quam „Αὐλωνίαν magis dictam oportuit, quia ἀπὸ τῆς Αὐ„λῶνος. His accedit quod Antiochus apud Strabo„nem urbem hanc Μέταβον primo nominatam fuiſſe „aſſerit, poſtea προσονομασθῆναι Μεταπόντιον. a quibus „μετωνομάσθη, niſi a barbaris, qui Metapontium vo„caverunt, quæ Μέταβος fuit a nomine conditoris ap„pellata? Nam παρωνομάσθαι eſt a vero nomine de„flecti. Servius: *Metapontini* [illegible] *ferunt* [illegible]. „*Metabus enim dux fuit Græci agminis, qui juxta* „*Adriaticum mare urbem Metapontum condidit.* Adde „quod Μετάποντος, licet ſpeciem Græci nominis ha„beat, non eſt Græcum, haud ſane magis quam Ακύ„ροντος, aut Ὑδροῦντος. Nulla enim propria no„mina ad hunc modum facta. Διαποντιος quidem & „[illegible] Græca ſunt, & tranſmarinum ſignifi„cant. Μέταβος nomen proprium ejus, qui condi„dit Metapontum, quod Μέταβος & Μεταβοῦς dice„batur prius, ut Ὀποῦς Ὀποῦντος, pro quo loci incolæ „dixerunt Μεταβοῦς Μεταβοῦντος, ut Ὀποῦς Ὀποῦντος. „Inde *Metapontus*. Τὸ ἐθνικὸν Μεταβοντῖνοι, ut Ὀπούντιοι, „unde Μεταβοντῖνοι. Quod Græci, ut Græcam ſic „magis formam haberet, dixerunt Μεταποντῖνοι, pro „Μεταβοντῖνοι: ſic Ταυρόεις & Ταυροέντιον idem. Et „notandum eſt, Græcos ſcriptores nunquam aliter hu„jus urbis nomen enuntiare ſolitos. Nam ut dixi „Μετάποντος, aut Μεταπόντιον Græcum non eſt. At „Latini Metapontum vocant τὸ Μεταποῦντα, ut Hy„druntum τὸ Ὑδροῦντα, Opuntum τὸ Ὀποῦντα, Buxen„tum τὸ Πυξοῦντα. Μέταβος Græcum ab antiquo verbo „μεταβῶ, quod eſt μεταβαίνω, unde μεταβῶν, μετά„βων Heſychio.

[54] *Ἀνδροτίων δὲ ἐν τῷ ζ΄ Μεταχοίου ναέτης φησί.*] Hic locus in omnibus libris peſſime depravatus circumfertur hoc modo: *Ἀνδροτίων δὲ ἐν τῷ ζ΄ Μεταχοίου αὐτὸς φησί.* Salmaſius etiam animadvertens quoſdam errores, in margine ſui Stephani eum ſic emendare nititur: *Ἀνδροτίων δὲ ἐν τῷ ζ΄ Μεταχοιοφοράτης φησί.* Summopere probandum, *ἐν τῷ ζ΄*, nam plures de Attica Androtio libros conſignavit: ſed qua ratione a voce Μεταχοίου deduci poſſet Μεταχοιοφοράτης, ego, ut mea eſt cœcitas, nequaquam video. Emendandum cenſui *Μεταχοίου ναέτης*, quæ vera eſt periphraſis, de qua noſter. Hujuſmodi periphraſeis in quavis lingua, ſi gentile non ſatis commode, juxta ſolitam regionis formam & analogiam formari poſſit, ſunt frequentiſſimæ. St. lib. iv Epigram in principio periphraſtice *Rhodii* appellantur *Ῥόδου ναέται*.

Αὐτὸν ἐν ἀστοῖς Ὀλυμπικὸν ἠελίοιο κολοσσὸν
Τὸν δὲ Ῥόδου ναέται Δωριέος δέκα.

Sunt plurima urbium nomina, unde gentile non rite formatur, pro quo periphraſin uſurpare neceſſum eſt, ipſe noſter: *Ἀκραι πολίχνιον* [illegible] *Ἡρακλείας* [illegible] *περιφραστικῶς, οἰκοῦντες Ἄκρας.* Multi quoque Demi in terra Attica reperiuntur, de quibus gentile non formatur, niſi adhibita periphraſi, ut clare oſtendit noſter in Βατή. Denique a multis inſulis etiam non fieri juxta canones ſolitos gentilia, quod etiam exemplo ex Stephano petito poſſit adſtrui, ita enim in Εἰρέσσα. ὁ οἰκήτωρ, Εἰρεσσαῖος. ὡς Μαστιχ... [illegible] Εἰρέσσαν. A multis fœderatarum provinciarum urbibus & pagis, nec non aliis in orbe terrarum inſulis, etiam non poſſe formari gentilia, amplior demonſtrari poſſet, ſi exiſtimarem operæ pretium fore.

Aaaaa 2 55 Me-

ΜΕΤΗΛΙΣ,[55] πόλις Αἰγυπτία, πλησίον Ἀλεξανδρείας, ἣ νῦν Βῆχις λέγεται. τὸ ἐθνικὸν, Μετηλίτης νομός.

ΜΗΔΑΒΑ,[56] πόλις τῶν Ναβαταίων. ὁ πολίτης Μηδαβηνὸς, ὡς Οὐράνιος ἐν Ἀραβικῶν δευτέρῳ.

ΜΗΔΙΑ, χώρα τῶν Κασπίαις παρακειμένη πύλαις· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ.[57] ἀπὸ Μήδου, υἱοῦ Μηδείας. τὸ ἐθνικὸν Μῆδος, ὁμοφώνως τῷ πρωτοτύπῳ· καὶ θηλυκὸν, Μηδίς· καὶ Μηδικὸς,[58] καὶ Μήδειοι λέγονται. ὁ Μηδικὸς ὀπὸς, ἡ Μηδικὴ βοτάνη· Στράβων, Φέρει δὲ σίλφιον ἡ χώρα, ἀφ' οὗ ὁ Μηδικὸς καλούμενος ὀπὸς,[59] οὐ πολὺ λειπόμενος τοῦ Κυρηναϊκοῦ. καὶ πάλιν· καὶ τὴν βοτάνην τὴν μάλιστα τρέφουσαν τοὺς ἵππους, ἣν Μηδικὴν καλοῦμεν.

ΜΗΘΥΜΝΑ, πόλις ἐν Λέσβῳ τῇ νήσῳ, ἀπὸ Μηθύμνης τῆς Μάκαρος θυγατρὸς,[60] καὶ γυναικὸς Λεπετύμνου.[61] ὁ πολίτης, Μηθυμναῖος·[62] οὕτως γὰρ ἀναγράφεται Ἐχεκρατίδης περιπατητικὸς, Ἀριστοτέλους συνήθης, καὶ Μυρσίλος συγγραφεὺς, καὶ Ἀρίων, καὶ ἄλλοι πολλοὶ Μηθυμναῖοι.[63] καὶ θηλυκὸν, Μηθυμναία χώρα, καὶ γυνή.

ΜΗΚΙΣΤΟΝ,[64] πόλις Τριφυλίας. Ἑκα-

METELIS, urbs Ægyptia prope Alexandriam, quæ nunc Bechis dicitur. Gentile Metelites nomus.

MEDABA, oppidum Nabatæorum, cujus oppidanus Medabenus, auctore Uranio libro II Arabicorum.

MEDIA, regio Caſpiis portis adjacens, cujus meminit Hecatæus Aſia, a Medo filio Medeæ nomen habens. Gentile, Medus, quod idem eſt ac primitivum; & fœmininum Medis, & Medicus. Vocantur etiam Medei. Hinc Medicus liquor, & Medica herba, de quibus Strabo: *Regio autem ſilphium fert, unde Medico ſucco nomen, non multum inferior Cyrenaico.* Et rurſum: *Et herbam maxime alentem equos, quam Medicam vocamus.*

METHYMNA, urbs in Lesbo inſula, nomen habens a Methymna Macaris filia & uxore Lepetymni. Civis, Methymnæus. Hoc enim nomine commemoratur Echecratides Peripateticus, Ariſtotelis familiaris, & Myrſinus Hiſtoricus, & Arion, & alii multi Methymnæi. Et fœmininum de regione & muliere in uſu eſt.

MECISTUM, urbs Triphyliæ, de qua

55 Μέτηλις, πόλις Αἰγυπτία.] Male in Veneta Florentinaque editione Μέτηλις, ut ex gentili ſatis liquet. Ptolemæus lib. IV cap. V, quædam veteris eccleſiæ Notitiæ, & Benjam. Tudelenſis hujus meminere, qui hodie *Roſetto* ab Italis, & *Raſchita* Turcis appellari perhibet.

56 Μήδαβα, πόλις τῶν Ναβαταίων.] Urbs eſt in finibus Moabitarum, cujus etiam memoria celebratur lib. I Machab. cap. IX: 36, ubi etiam Nabatæis, qui eodem capite Ναβαταῖοι appellantur, finitimi cenſentur: Καὶ ἀπέστειλεν Ἰωάννην τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ἡγούμενον τοῦ ὄχλου, καὶ παρεκάλεσε τοὺς Ναβαταίους φίλους αὐτοῦ τοῦ παραθέσθαι αὐτοῖς τὴν ἀποσκευὴν αὐτῶν τὴν πολλήν. Καὶ ἐξῆλθον υἱοὶ Ἰαμβρὶ ἐκ Μηδαβὰ, καὶ συνέλαβον Ἰωάννην, καὶ πάντα ὅσα εἶχε, καὶ ἀπῆλθον ἔχοντες. Minus recte prima hujus vocis vocalis per ε ſcribitur apud Joſeph. lib. I de Bel. Jud. cap. II.

57 Ἀπὸ Μήδου υἱοῦ Μηδείας.] Antiquo nomine *Medi* appellabantur *Arii*, ſed cum ad eos Athenis conceſſiſſet Medea Colchis, ipſi hoc nomen mutaverunt, teſte Herodoto lib VII: Ἐκαλέοντο δὲ πάλαι πρὸς πάντων Ἄριοι, ἀπικομένης δὲ Μηδείης τῆς Κολχίδος ἐξ Ἀθηνέων, ἐς τοὺς Ἀρίους τούτους, μετέβαλον καὶ οὗτοι τὸ οὔνομα. αὐτοὶ περὶ σφέων ὧδε λέγουσι Μῆδοι. Sed hæc Græcorum eſt fabula. Nam nomen habent Media conditore מדי *Madai* tertio Japheti filio, vel ab Arabico מדי terminum ſignificante, quia verſus orientem Media fuit terminus terrarum, quas poſſederunt filii Japheth. Sed hac de re vide doctiſſime diſſerentem Sam. Bochartum in Geog. Sac. lib III cap. XIV.

58 Καὶ Μήδειοι λέγονται.] Non placebat nobis, καὶ Μήδιοι λέγονται, quæ erat vulgata lectio: nos in medio diphthongum poſuimus, inducti auctoritate Euſtathii, ſic enim ille in Comment. ad Dionyſium: Καὶ ὅτι οἱ Μῆδοι, καὶ Μήδειοι λέγονται [illegible], καθάπερ οἱ παρ' Ὁμήρῳ Κήτειοι.

59 Οὐ πολὺ λειπόμενος.] Loca quæ noſter ex Geographo allegat, reperiuntur lib. XI. Sed negativa οὐ in Strabone non conſpicitur, quam opportune Incomparabilis Salmaſius Geographo reddidit, quem vide in Plin. Exerc. pag. 360, ubi etiam de Silphio prolixam diſſertationem inſtituit. Vide præterea Voſſium virum ſummum ad Melam pag. 39.

60 Καὶ γυναικὸς Λεπετύμνου.] In omnibus editis & MSS legebatur, καὶ γυναικὸς Λεπτύνου, quem errorem vidit & correxit Doctiſſ. Tho. Gale in notis ad Parthenium. Lepetymni mentio eſt apud Parthenium cap. XXI: Μέμνηται τοῦ πάθους τοῦδε, καὶ ὁ τὴν Λέσβου κτίσιν ποιήσας, ἐν τοῖσδε.

Ἔνθα δὲ Πηλείδης κατὰ μὲν κτάνε Λάμπετον ἥρω
Ἐκ δ' Ἱκετάονα πέφνεν ὁμόζυγον Λεπετύμνου
Υἱέα, Μηθύμνης τε.

Fuit quoque mons hoc nomine, ubi ſepultus eſt Palamedes de quo Lycophronis Scholiaſt. Ἐν Λεπετύμνῳ δὲ ὄρει τῆς Μηθύμνης Παλαμήδης τέθαπται· ἡ δὲ Μήθυμνα, μία πόλις ἐστὶ τῆς πενταπόλεως Λέσβου.

61 Ὁ πολίτης Μηθυμναῖος.] Apud Triſtanum & alios nummus circumfertur cum inſcriptione ΜΗΘΥΜΝΑΙΩΝ.

62 Οὕτως γὰρ ἀναγράφεται.] In omnibus editis exhibetur, οὕτω γὰρ ἀναγράφει. Quod nos divulgamus, in MSS conſpicitur, meliorque nobis videbatur lectio.

63 Καὶ θηλυκὸν Μηθυμναία χώρα καὶ γυνή.] Utitur genere fœm. Parthenius in Eroticis cap. XXI: Πεισιδίκην τινὰ Μηθυμναίαν τοῦ βασιλέως θυγατέρα, θεασαμένην ἀπὸ τοῦ τείχους τὸν Ἀχιλλέα, ἐρασθῆναι αὐτοῦ.

64 Μήκιστον, πόλις Τριφυλίας.] Eadem Apoſtolio Prover. 1707 dicitur male Μάκιστος. Eadem eſt quæ ſupra Μάκιστος, quam Hecatæus Jonice Μήκιστον dixit.

55 Me-

Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. ἔστι δὲ ἄλλη τῆς Ἤλιδος. τὸ ἐθνικὸν, Μηκίστιος.

ΜΗΚΥΒΕΡΝΑ,[65] πόλις Παλλήνης, τῆς ἐν Θρᾴκῃ Χερρονήσου· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. ὁ πολίτης, Μηκυβερναῖος. [66] οὕτως γὰρ ἀναγράφεται Ἡγήσιππος, ὁ τὰ Παλληνιακὰ συντάξας, καὶ Φιλωνίδης, καὶ οἱ ἄλλοι.

ΜΗΛΟΣ, νῆσος μία τῶν Κυκλάδων, ὁμώνυμον ἔχουσα πόλιν. Φοίνικες οὖν οἰκισταὶ πρότερον· [67] ὅθεν καὶ Βύβλος ἐκλήθη, ἀπὸ τῶν Βυβλίων Φοινίκων· [68] ἀλλὰ καὶ Ζεφυρία. [69] ὁ πολίτης Μήλιος. Διαγόρας ὁ Μήλιος, καὶ Σωκράτης, παρ' Ἀριστοφάνει. [70] οἱ δ' ἐν Θετταλίᾳ, Μηλιεῖς. ἔστι καὶ κώμη τῆς Ἀκαρνανίας, ἧς τὸ ἐθνικὸν Μηλιδεύς. καὶ διὰ τοῦ α, Δωρικῶς. γίγνεται δὲ ἀπὸ τοῦ Μήλιος Μηλιεὺς, καὶ Μηλιακὸς, [71] καὶ Μηλὶς ἡ χώρα.

ΜΗΛΟΥΣΣΑ, νῆσος κατὰ Ἴβηρας· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. τὸ ἐθνικὸν, Μηλουσσαῖος.

ΜΗΝΙΓΞ,[72] νῆσος περὶ τὰς Σύρτεις, καὶ πόλις. τὸ ἐθνικὸν, Μηνίγγιος.

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ,[73] πόλις Φρυγίας.

quа Hecatæus in Europa. Eſt quoque alia Elidis. Gentile, Meciſtius.

MECYBERNA, urbs Pallenæ, Cherſoneſi in Thracia, de qua Hecatæus in Europa. Civis, Mecybernæus. Hoc nomine recenſentur Hegeſippus, qui Palleniaca compoſuit & Philonides & alii.

MELUS, inſula una ex Cycladibus, urbem habens ejuſdem nominis. Phœnices olim conditores fuere, unde etiam Byblus appellata eſt a Bybliis Phœnicibus. Vocatur etiam Zephyria. Civis, Melius. Diagoras Melius & Socrates apud Ariſtophanem. Alii vero ſunt Melienſes in Theſſalia. Eſt quoque vicus Acarnaniæ, cujus gentile Melienſis, quod etiam per A Doriċe ſcribitur. A voce Μήλιος deducitur Melieus, & Meliacus, & Melis, quod regionis nomen eſt.

MELUSSA, inſula juxta Iberos, de qua Hecatæus in Europa. Gentile, Meluſſæus.

MENINX, inſula circa Syrtes, & urbs, cujus gentile Meningius.

METROPOLIS, urbs Phrygiæ; a ma-

[65] Μηκύβερνα, πόλις Παλλήνης.] Diſtabat hæc urbs ſtadia viginti Olyntho, teſte Hyperide apud Harpocrationem: Ὑπερίδης ἐν τῷ πρὸς Δηλιάδην. πόλις ἐστὶν ἐν Θρᾴκῃ, σταδίους εἴκοσιν ἀπέχουσα τῆς Ὀλύνθου ἡ Μηκύβερνα.

[66] Οὕτως γὰρ ἀναγράφεται.] Uti ſupra, ita etiam heic in editis legebatur, ἔστω γὰρ ἀναγράφει: quod auctoritate MSS correximus.

[67] Ὅθεν καὶ Βύβλος ἐκλήθη.] In Aldina Juntinaque turpi mendo legitur: ὅθεν καὶ Βύαλος ἐκλήθη, quod emendavit Xylander, quem ſequimur, quanquam Salmaſius in Plin. Exercit. doceat, fortaſſis legendum, ὅθεν καὶ Βυβλὶς ἐκλήθη, motus auctoritate Plinii apud quem legebatur: *Meles cum oppido, quam Ariſtides Byblida appellat, Ariſtoteles Zephyriam, Callimachus Mimalida.*

[68] Ἀλλὰ καὶ Ζεφυρία.] In MSS exhibetur Ἀλλὰ Ἐφυρία, quod omnino ad rem non facit. Zephyriam hanc inſulam vocatam fuiſſe comment. præced. ex Plinio demonſtravimus. Habet tamen hæc inſula alia quædam nomina, heic non recenſita. Heſychius: Λαῖος ὁ Ἀκράγας τὸ παλαιὸν καὶ ἡ Μῆλος. Et alio loco apud eundem: Μεμβλίς, Μῆλος ἡ νῆσος. Et tertio loco apud eundem Lexicographum: Μιμαλλίς, ἡ νῦν Μῆλος. Sed poſtea vidi omnia hæc loca occupaſſe Bochartum.

[69] Ὁ πολίτης, Μήλιος. Διαγόρας ὁ Μήλιος, καὶ Σωκράτης παρ' Ἀριστοφάνει.] Hic locus in omnibus libris MSS & editis mutilus & corruptus repræſentatur hoc modo: Ὁ πολίτης. Διαγόρας Μήλιος καὶ Σωκράτης, καὶ Ἀριστοφάνης. Imo pejus in Flor. Venetaque editione: Ὁ πολιτικὸς Διαγόρας ὁ Μηλ. Veram & genuinam lectionem huic vitiato loco reddidit CL. Menagius in ſuis ad Laertium obſervat. Salmaſius in Stephani ſui margine emendabat, ὡς Ἀριστοφάνης, reliqua intacta relinquens. Diagoram Melium fuiſſe, omnes norunt; ſed Socratem inſulam hanc patriam habuiſſe a verimoniæ ſpecie eſt remotiſſimum, fuit enim Athenienſis τῶν δήμων Ἀλωπεκῆθεν, uti loquitur Laertius in ejus vita. Sed Ariſtophanes in Nebulis cum vocat Μήλιον per jocum & riſum, quia exiſtimabant Athenienſes, illum non melius de Diis ſentire quam Diagoram. Liquet hoc evidenter ex Schol. in Ariſtoph. ubi Comicus Socratem hiſce verbis perſtringit:

Τίς φησι τοῦτο; Στρ. Σωκράτης ὁ Μήλιος.

Ἐπεὶ Διαγόρας, Μήλιος ὢν, διεβάλλετο ὡς θεομάχος· καὶ τὸν Σωκράτην δὲ ὡς ἄθεον διαβάλλει· διὰ τοῦτο Μήλιον αὐτὸν ἔφη.

[70] Οἱ δ' ἐν Θετταλίᾳ, Μηλιεῖς.] Videſis quæ annotavimus ad vocem Μαλιεῖς.

[71] Καὶ Μηλὶς ἡ χώρα.] Ita Græcos hanc regionem nominaſſe evidenti teſtimonio liquet ex Herodoto lib. VII, ubi Xerxis exercitus proceſſum & caſtrametationes deſcribit: Ταῦτα μὲν τὰ ἐν Θεσσαλίῃ, καὶ τὰ ἐν Ἀχαιΐῃ. ἀπὸ δὲ τούτων τῆς χώρης ᾔε ἐς τὴν Μηλίδα παρὰ κόλπον θαλάσσης, ἐν τῷ ἄμπωτίς τε καὶ ῥηχίη ἀνὰ πᾶσαν ἡμέρην γίνεται.

[72] Μῆνιγξ, νῆσος περὶ τὰς Σύρτεις.] Deſcriptionem hujus inſulæ habemus apud Agathemerum lib. I cap. V: Ἀπὸ Κερκίνης ἐπὶ νῆσον Μήνιγγα τὴν Λωτοφαγῖτιν ὁ διάπλους στάδια χ΄. ἔσω τῆς μικρᾶς Σύρτεως λέγεται τὸ στόμα. Ἡ δὲ Μῆνιγξ μῆκος σταδίων χ΄, πλάτος σταδίων [illegible]. Ad lectionem Λωτοφάγος cenſebam, Meningem Lotophagitidem fuiſſe dictam, quod ut verum fatear, non recte ex illis verbis concluditur, debebat enim tunc legi Λωτοφαγῖτιν. Ergo interpretandum: *A Cercina ad inſulam Meningem, quæ ad regionem Lotophagitem pertinet, ſolvitur veliſicatione ſtadiorum* 600. Cercinam & Meningem ad Lotophagorum terram pertinere docet perſpicue Euſtathius in Comment. ad Dionyſ. de Situ orbis hiſce verbis: Ὅτι περὶ τὴν Ἑσπερίαν Σύρτιν, τὴν μικρὰν δηλαδὴ, δύο νῆσοι Μῆνιγξ καὶ Κέρκινα. Λωτοφάγων δὲ γῆ καὶ αὕτη λέγεται, καὶ μάλιστα ἡ Μῆνιγξ, ἐν ᾗ καὶ βωμὸς Ὀδυσσέως, καὶ λωτὸς πολύς.

[73] Μητρόπολις, πόλις Φρυγίας.] Voculam πόλις, quæ ab omnibus libris MSS excuſis abeſt, interſerendum judicavimus. Sic noſter in ſequentibus Μιλη-

τουπο-

γίας, ⁷⁴ ἀπὸ τῆς μητρὸς τῶν θεῶν οἰκισθεῖσα, ὡς Ἀλέξανδρος ἐν τῷ περὶ Φρυγίας. ἔστι καὶ ἄλλη Φρυγίας ὁμώνυμος. τρίτη, Λυδίας. τετάρτη, Θεσσαλίας. πέμπτη, Ἀκαρνανίας. τὸ ἐθνικὸν, Μητροπολίτης. ἕκτη, Δωριέων. ἑβδόμη, ⁷⁶ ἐν τῷ Πόντῳ Μοσσυνοίκων. ὀγδόη, Σκυθίας. ἐνάτη, Εὐβοίας. δεκάτη, τῆς ἄνω Θετταλίας.

A a matre Deorum condita, teſte Alexandro in libro de Phrygia. Eſt quoque alia Phrygiæ ejuſdem nominis. Tertia, Lydiæ. Quarta, Theſſaliæ. Quinta, Acarnaniæ. Gentile, Metropolita. Sexta, Doriensium. Septima in Ponto Moſſynœcorum. Octava, Scythiæ. Nona, Eubœæ. Decima ſuperioB ris Theſſaliæ.

ΜΙΑΚΩΡΟΣ, ⁷⁷ πόλις Χαλκιδική· Θεόπομπος κέ Φιλιππικῶν. ὁ πολίτης, Μιακώριος.

MIACORUS, oppidum Chalcidicum, de quo Theopompus libr. xxxv Philippicorum. Oppidanus, Miacorius.

ΜΙΔΑΕΙΟΝ, ⁷⁸ πόλις Φρυγίας. Ἑλλάνικος ἐν δευτέρῳ Δευκαλιωνείας. καὶ Μίδαι λέγονται. ⁷⁹ τὸ ἐθνικὸν Μιδαεύς, καὶ Μιδαειεύς, καὶ Μιδήιον.

MIDAEUM, urbs Phrygiæ, cujus meminit Hellanicus libro ſecundo Deucalio-C neæ. Appellatur etiam Midæ. Gentile, Midaenſis, & Midaenſis, & Midæum.

ΜΙΔΕΙΑ, ⁸⁰ πόλις ἐν Ἄργει, ἡ νῦν κώμη, ἡ πρότερον Περσέως πόλις, ἀπὸ Μιδείας τῆς Ἀλωέως θυγατρός. λέγεται δὲ χωρὶς τοῦ ι, Μίδεα. ὁ πολίτης, Μιδεάτης, ⁸¹ καὶ θηλυκὸν, Μιδεᾶτις, καὶ Μιδιαῖος. ἔστι δὲ ἑτέρα πόλις Βοιωτίας. Ὅμηρος,

Οἵ τε πολυστάφυλον Ἄρνην ἔχον,
οἵ τε Μίδειαν.

ἔστι δὲ Λυκίας ἄλλη.

MIDEA, urbs Argolidis, quæ nunc pagus, antea Perſei urbs, nomen habens a Midea Aloei filia. Dicitur etiam abſque I Mida. Civis, Mideata, & genere fœminino D Mideatis, & Midiæus. Eſt quoque alia urbs Bœotiæ, de qua Homerus:

Quique vitiferam Arnen incolebant, quique Mideam.

Eſt præterea alia Lyciæ.

ΜΙΕΖΑ, ⁸² πόλις Μακεδονίας, ἡ Στρυ-

E MIEZA, urbs Macedoniæ, quæ Strymonium

πόπολις, πόλις μεταξὺ Κυζίκου. Et ſic aliis in locis: Γυναικόπολις, πόλις Φρυγίας· Δύλλου πόλις, πόλις Λιβύης.

⁷⁴ Ἀπὸ τῆς μητρὸς τῶν θεῶν οἰκισθεῖσα.] Quemadmodum in præcedentibus credere non poteramus, Jovem urbem Cyalum in Lydia ædificaſſe, ſic hoc loco credere difficillimum eſt, Matrem Deorum hanc in Phrygia urbem condidiſſe. Hinc eſt quod cum Salmaſio ſuſpicer pro οἰκισθεῖσα, fortaſſis ſubſtituendum ἀπὸ ... vel ſimile quid.

⁷⁵ Τὸ ἐθνικὸν, Μητροπολίτης.] Gentile hoc omnibus decem enumeratis urbibus commune, niſi quod aliquando numiſmata inveniantur in quibus regio occurrit, cui urbs attribuitur. Apud Triſtanum repræſentatur nummus Gordiani cum hac inſcriptione: ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΙΤΩΝ ΕΝ ΙΩΝΙΑ. Stephanus noſter Ioniæ Metropolin non meminit, quam fortaſſe Lydiæ aſſignavit, cum termini utriuſque regionis ſæpenumero confundi ſoleant. Teſtatur etiam Sponius vir in antiquitate verſatiſſimus, ſe apud Patinum vidiſſe nummum, in cujus altera parte Solon, & in altera Jupiter & Diana Epheſia repræſentabatur cum hac inſcriptione ΚΟΙΝΟΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΩΝ ΤΩΝ ΕΝ ΙΩΝΙΑ.

⁷⁶ Ἐν τῷ Πόντῳ Μοσσυνοίκων.] In omnibus MSS & etiam in Veneta Florentinaque editione legitur Μοσυνοίκων, per ſimplex ſ & dempto o parvo.

⁷⁷ Μιάκωρος, πόλις Χαλκιδική.] Mirum eſt profecto, tantam noſtri auctoris ſolicitudinem fuiſſe, ut ex eodem auctore & eodem libro, ſalſa quadam ſcriptura inductus, duas diverſas urbes finxerit, alteram Μιάκωρον, alteram Μίλκωρον appellans.

⁷⁸ Μιδάειον, πόλις Φρυγίας. Ἑλλάνικος ἐν δευτέρῳ Δευκαλιωνείας.] Peſſime hunc locum & mutilate ediderunt Aldus & Junta, in quorum editionibus excuſum legitur: Μιδάειον, πόλις Φρυγίας, ἐν δευτέρῳ Δευκαλιωνείας. Supplevit hanc lacunam Xylander, quam quoque repletam vidimus in MSS. Midæum in ſuperiori Phrygia prope Ancyram ſitum eſt, uti liquet ex Ptol. lib. v cap. II, Strab. lib. XII & Plin. lib. v cap. XXXII.

⁷⁹ Τὸ ἐθνικὸν Μιδαεύς.] Profert Triſtanus nummum Antonini Auguſti, in cujus averſa parte conſpicitur Æſculapius cum inſcriptione ΜΙΔΑΕΩΝ. Similem epigraphen vidit Illuſt. Spanhemius in nummo Caracallæ in Gaza Medicea & Muſeo Lomeniano. Idem gentile nobis ſuppeditavit Cod. MS Voſſianus in voce Ἀμαζόνειον. Salmaſius retinet quod a Xylandro vulgatum eſt, nempe Μιδαεύς, ſed pro ſecundo gentili ſubſtituit Μιδαιεύς, quod nollem factum, nam a Μίδαι, quod etiam urbi nomen fuit, rite Μιδαειεύς deducitur, quod in omnibus MSS & editis conſpicitur.

⁸⁰ Μίδεια, πόλις ἐν Ἄργει.] Eadem leguntur apud Euſtathium in comment. ad Iliad. B. Μίδεια δὲ ἡ νῦν κώμη, ἀλλαχοῦ δὲ Ἀργεία, ἡ δὲ πόλις Περσέως κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ Μιδείας θυγατρὸς Ἀλωέως. λέγεται δὲ Μίδεα χωρὶς τοῦ ι. ὅθεν καὶ Μιδεᾶτις Ἀλκμήνη. ἰστέον δὲ ὅτι ἡ μὲν Βοιωτικὴ Μίδεια λέγεται ... Teſtatur Pauſanias in Corinthiacis, Electryonem Alcmenæ patrem in ea regnaſſe. Hæc ejus ætate ita erat deleta, ut ſola area reſtaret.

⁸¹ Καὶ θηλυκὸν, Μιδεᾶτις.] Utitur de Alcmene Theocritus Idyll. XIII:

Γεννατο γὰρ τελκεινὸς ἐς ἀστερόεν Γαλαξίαν
Ἀλκμήνας ἀλόχου Μιδεάτιδος ἥρωος υἱός.

Ad quæ verba Scholiaſtes: Μιδεᾶτις. Μίδεια πόλις Ἄργους, ὅθεν καὶ κώμη αὐτῆς φασι. Ἀργεία οὖσα ἡ Ἀλκμήνη.

⁸² Μίεζα, πόλις Μακεδονίας.] Videtur hæc Strymonia dicta apud Plut. de vit. Alex. Ejuſquoque meminit Plinius lib. IV cap. X, & lib. XXXI cap. II hisce verbis: *Diſſidentes quoque extra ... Corycus: nam Mieza in Macedonia etiam pendentes in ipſis cameris.*

Ὅλ-

Στρυμόνιον ἐκαλεῖτο, ἀπὸ Μιέζης θυγατρὸς Βέρητος, τοῦ Μακεδόνος, ὡς Θεαγένης ἐν Μακεδονικοῖς. Βέρης γὰρ τρεῖς ἐγέννησε, Μίεζαν, Βέῤῥοιαν, [43] Ὄλγανον ἀφ' οὗ ποταμὸς ὁμώνυμος, καὶ πόλις Βεροίη, καὶ τόπος Στρυμόνιος. [44] Τὸ ἐθνικὸν, Μιεζεὺς, καὶ Μιεζαῖος· οὕτω γὰρ χρηματίζει Νικάνωρ, [45] καθὰ Λαῖος.

Amonium vocabatur, a Mieza Beretis filia sic dicta, uti perhibet Theagenes in Macedonicis. Beres enim tres liberos genuit Miezam, Berrhœam, Olganum, a quo fluvius ejusdem nominis, & urbs Beroë & locus Strymonius. Gentile, Miezensis, & Miezæus. Sic enim vocatur Nicanor, uti vult Lutus.

ΜΙΛΗΤΟΣ, πόλις ἐπιφανὴς ἐν Καρίᾳ τῶν Ἰώνων. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Δίδυμος δ' ἐν Συμποσιακῷ φησιν, ὅτι πρῶτον Λελεγηὶς ἐκαλεῖτο, [46] ἀπὸ τῶν ἐνοικησάντων Λελέγων. εἶτα Πιτύουσα, ἀπὸ τῶν ἐκεῖ πιτύων, καὶ ὅτι ἐκεῖ πρῶτον πίτυς ἔφυ. [47] οἱ γὰρ ἐν Μιλήτῳ οἰκοῦντες, ἐν τοῖς Θεσμοφορίοις πίτυος κλάδον ὑπὸ τὴν στιβάδα, [48] καὶ ἐπὶ τὰ τῆς Δήμητρος ἱερὰ κῶνον πίτυος ἐπιτιθέασι, [49] διὰ τὸ ἀρχαῖον τῆς γενέσεως. μετὰ δὲ ταῦτα [50] ἀπὸ Ἄνακτος τοῦ Γῆς καὶ Οὐρανοῦ ἀνο-

MILETUS, urbs celebris Jonum in Caria, cujus meminit Hecatæus in Asia. Testatur Didymus in Symposiaco, quod hæc primum Lelegeis dicebatur a Lelegibus, qui eam incoluere; deinde Pityussa, a pinis scilicet, quæ illic nascebantur, & quod ibidem pinus primum prodierit. Qui enim Miletum incolunt, in Thesmophoriis pinus ramum intra lectum, & in sacris Cereris conum, seu pinus fructum collocant, propter vetustatem generationis. Postea vero ab Anacte Terræ & Cœli filio Anactoria ap-

43 Ὄλγανον, ἀφ' οὗ ποταμὸς ὁμώνυμος.] Ortelius male hæc verba interpretatur, dum Olganum etiam *loci nomen*. Sed rectè ostendit Holstenius, debere legi, *fluvii nomen*. At non placet, quod Ὄλγανον substituere conatur pro Ὄλγανον. Si quid mutandum, fortassis [illegible] Ὀλκαμόν, cujus nominis mons & fluvius reperitur in Macedonia, de quibus Dioscorides lib. III. Videatis ejus annotata ad Ortelium.

44 Τὸ ἐθνικὸν, Μιεζεύς.] Arrianus in Indicis, ubi Alexander ex Macedonibus triremium ductores constituit, recenseetur Πείθωνα Ἀλξάνδρου, Μιεζέα.

45 Καθὰ Λαῖος.] Sic exhibet Xylandrianus, quem sequimur. In duabus vetustioribus editionibus una vocul[illegible] [illegible]. In MSS constanti scriptura conspicitur [illegible]. Puto hic aliquid latere, quod medicas manus desiderat.

46 Ἀπὸ τῶν ἐνοικησάντων Λελέγων.] Ultima vox ab omnibus [illegible] MSS [illegible], quam tamen censeo Stephanum [illegible] opere [illegible], ut constaret a quibus Λελεγηὶς dicta sit. Movebat me quoque [illegible], ut [illegible] Stephano redderem, [illegible] ille in Comment. ad Dionys. [illegible] [illegible] Λέλεγας [illegible]. [illegible] hoc [illegible], [illegible] ante Neleum Atheniensem hoc nomen obtinuisse, uti liquet ex Ælian. Var. Hist. lib. VIII cap. V: [illegible], [illegible], καὶ [illegible] Λέλεγας [illegible].

47 Οἱ γὰρ ἐν Μιλήτῳ οἰκοῦντες, ἐν τοῖς Θεσμοφορίοις &c.] In omnibus libris calamo exaratis & editis hic locus [illegible], & in Aldina Juntinaque præterea [illegible] corrupte [illegible], ultima vox legebatur. Lacunam supplere tentavit Illustris Spanhemius Dissertatione IV de Præst. & usu numismatum, legendo [illegible] ἐν Θεσμοφορίοις &c. Sed quare hic Athenienses substituantur, rationem nullam video: nam cum hæc sacra non tantum Atheniensibus, verum etiam Lacedæmoniis, Bœotis, Phocensibus & aliis celebrantur, par fore quidam ex iis, æque ac Athenienses in [illegible] substitui possent. Quod nos reposuimus, tantopere nobis placet, ut genuinam germanamque lectionem videatur, nam cum hic de Mileto agatur, necessario [illegible] [illegible] latendum est. At hanc lectionem [illegible] [illegible] Polemon Phocensis, qui [illegible] [illegible] testatur, [illegible] Mileti [illegible] [illegible], [illegible]. [illegible]

[illegible] τῆς Ἰωνίας, καὶ τὰς πόλεις ἐτέχθη, ἐν Μιλήτῳ Θεσμοφορίων [illegible], καὶ [illegible] γυναικῶν ἐν τῷ [illegible], [illegible] τῷ παλαιῷ [illegible].

48 Καὶ ἐπὶ τὰ τῆς Δήμητρος ἱερὰ κῶνον πίτυος ἐπιτιθέασι.] In omnibus MSS & vulgatis legebatur κλάδον πίτυος. Doctissimus Meursius variis in locis hunc Stephani locum citans, bis in Græcia Feriata, semelque in Lectionibus Atticis legebat κλωνίον πίτυος, quod est diminutivum a κλὼν [illegible] *ramus*, sed qua auctoritate & fide, me latere fateor. Optime restituit Illustris Spanhemius loco proxime citato, κῶνον πίτυος, quæ lectio adeo nobis genuina videbatur, ut eam Stephano reddere non dubitaverimus. Κῶνος enim est fructus pinus, cujus meminit Theophrastus apud Athenæum lib. II: [illegible] [illegible] τὸν [illegible], τῆς [illegible].

49 Διὰ τὸ ἀρχαῖον τῆς γενέσεως.] Sic legunt omnes codices MSS & editi, sed sensu, ut mihi videtur, parum commodo. Summopere ego miror, hunc locum viros multarum eruditione & ingenii acumine præstantibus, [illegible], nempe Meursio, Palmerio, Spanhemio cæterisque, hactenus in mendi suspicionem non venisse, in quam facile fuissent prolapsi, si attenta [illegible] Thesmophoria ad examen revocassent. Mulieres sacra hæc celebraturæ variis utebantur herbis, ut se castas præstarent, & contra venereos impetus munirent. *Castam* substernebant in lecto, teste Hesychio: Κνέωρον [illegible], [illegible] Θεσμοφορίοις [illegible]. Etiam [illegible] sive consiligenem apud Scholiast. Nicandri: Κόνυζα [illegible] [illegible] [illegible], διὸ ἐν τοῖς Θεσμοφορίοις [illegible]. Præterea *viticem*, Græcis Ἄγνον, aliis Λύγον, adhibebant, ut perhibet Plinius lib. XXIV cap. IX: *Non multum a salice, vitilium usu, distat, foliorum quoque aspectu, nisi odore gratior esset. Græci Lygon vocant, alii Agnon quoniam matronæ Thesmophoriis Athen. [illegible] castitatem custodientes, his foliis cubitus sibi substernunt.* Imo castitatis studio etiam aliis vescebantur, uti tradit Etymologici Mag. auctor: Ἐν [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]. Loca hæc omnia perspicue docent, quare mulieres ramos pinus substernere fuerint solitæ, non διὰ τὸ ἀρχαῖον τῆς γενέσεως, sed quemadmodum ego legendum censeo, διὰ τὸ ἁγνεῖον τῆς γενέσεως, hoc est, *propter castitatem generationis*, quia Thesmophoriorum legibus tenebantur in [illegible], & coitus appetitum diminuere [illegible] [illegible].

50 Ἀπὸ Ἄνακτος τοῦ Γῆς καὶ Οὐρανοῦ ὀνομάσθη Ἀνακτορία.] Exhibebant omnes libri calamo exarati, *sed* Ἀνα-

ὠνομάσθη Ἀνακτορία. [91] ὁ πολίτης, Μιλήσιος. οὕτω καὶ [92] Θαλῆς Ἐξαμίου πατρὸς Μιλήσιος ἐχρημάτιζε, καὶ Φωκυλίδης. καὶ Τιμόθεος κιθαρῳδὸς, ὃς ἐποίησε [93] νόμων κιθαρῳδικῶν βίβλους ὀκτωκαίδεκα, εἰς ἐπῶν ὀκτακισχιλίων τὸν ἀριθμὸν, [94] καὶ προνόμια αὐλῶν χίλια. θνήσκει δ' ἐν Μακεδονίᾳ. ἐπιγέγραπται δ' αὐτῷ τόδε,

Πάτρα Μίλητος τίκτει [95] τὸν Μούσαισι ποθεινὸν
Τιμόθεον, κιθάρας δεξιὸν ἡνίοχον.

A appellata eſt. Civis, Mileſius. Sic enim Thales, cujus pater fuit Examius, Mileſius dicitur, & Phocylides, & Timotheus citharædus, qui nomorum citharædicorum libros octodecim in octo mille verſus compoſuit, & tibiarum mille pronomia. Mortuus eſt in Macedonia, & hujuſmodi in eum epi- B gramma exſtat:

Patria Miletus peperit uſis Mamatum
Timotheum, peritum citharæ moderatorem.

C ΜΙΛΗΤΟΥΠΟΛΙΣ, πόλις [96] μεταξὺ Κυζίκου, καὶ Βιθυνίας, [97] περὶ τὸν Ῥυνδακόν. ἔστι καὶ ἄλλη ἐν Περσίδι. [98] ὁ πολίτης, Μιλητοπολίτης· καὶ τὸ θηλυκὸν, ἡ Μιλητοπολῖτις· Στράβων δυοκαιδεκάτῃ.

MELETOPOLIS, urbs inter Cyzicum & Bithyniam circa Rhyndacum. Eſt quoque alia in Perſide. Civis, Miletopolita, & genere fœmin. Miletopolitis, quo utitur Strabo libro duodecimo.

ΜΙΛΚΩΡΟΣ, Χαλκιδικὴ πόλις ἐν Θρᾴκῃ. ὁ πολίτης, Μιλκώριος. Θεόπομπος εἰκοστῷ πέμπτῳ Φιλιππικῶν.

MILCORUS, oppidum Chalcidicum in Thracia, cujus oppidanus, Milcorius, teſte Theopompo libro quinto Philippicorum.

D ΜΙΛΥΑΙ, [99] οἱ πρότερον Σόλυμοι, ὡς Τιμαγένης πρώτῳ βασιλέων. [100] καὶ ἡ χώρα Μι-

MILYÆ, antea Solymi dicebantur, teſte Timagene libro primo Regum. Et regio

Ἀνάκτορος τῆς Γῆς, quod aperte mendoſum erat, uti bene monuit Bochartus in Geog. Sac. pag. 365. Imo heic latere mendum perſpicue edocent editiones Aldina Juntinaque, repræſentantes, ἀπὸ Ἄνακτος γῆς &c. quaſi Ἄνακτος fuiſſet caſus rectus. Hanc CL. viri correctionem antiquis temporibus & Euſtathii ætate Stephani codices obſediſſe, liquet manifeſtiſſime ex comment. ad Iliad. A. ubi ex Ἐθνικῶν Καταγραφῆ Archiepiſcopus ſequentia in medium adducit: Ἐν δὲ τῇ τῶν Ἐθνικῶν καταγραφῇ, καὶ κύριον ὄνομα φησὶν Ἄναξ. ὃς γῆς ἦν Οὐρανοῦ. ἀφ' οὗ καὶ ἡ Μίλητος Ἀνακτορία ἐκλήθη ποτέ. Scholiaſtes Apollonii Rhod. ad lib. 1. Ἀνακτορίαν appellat, ubi etiam alias iſtius urbis appellationes recenſet & etymologias: ὀνομασθῆναι δέ φασιν αὐτὴν λέγουσι Πιτυοῦσαν, οἱ δὲ Ἀστερίαν, εἶτα Ἀνακτορίαν, εἶτα Μίλητον.

[91] Ὁ πολίτης, Μιλήσιος.] Apud Goltzium & Triſtanum nummi inveniuntur cum inſcriptione ΜΙΛΗΣΙΩΝ.

[92] Θαλῆς Ἐξαμίου.] Xylandrianam ſequimur, perperam enim in libris MSS & prioribus editionibus exhibetur, Θαλῆς Ἐξάμιος. In Chronico Alexandrino de Thalete hæc habemus: Θαλῆς ὁ ἐξ Ἀσίας Μιλήσιος, πρῶτος φυσικὸς φιλόσοφος ἐγνωρίζετο &c. Ubi ſine dubio corrigendum Θαλῆς ὁ Ἐξαμίου Μιλήσιος.

[93] Νόμων κιθαρῳδικῶν.] Quid ſint νόμοι κιθαρῳδικοί, & quid ſint νόμοι αὐλητικοὶ optime, & nemo hactenus melius explicuit quam Salmaſius ad Julium Capitolinum. Terpander fuit antiquiſſimus νόμων κιθαρῳδικῶν ποιητής. Hunc ſecutus eſt Phrynis Mitylenæus, qui circa rationem nomorum Citharœdicorum aliquid immutavit: ſed hunc ſuccedens Timotheus, eam ferme totam immutavit, & ad numeros lege ſolutos dithyramborum deflexit. Igitur νόμος in poeti, quam μελικὴν vocant, nihil aliud eſt quam carmen vel canticum in honorem Deorum alicujus compoſitum, muſicis modis inſtructum, quod ad citharam vel tibiam cantabatur.

[94] Καὶ προνόμια αὐλῶν χίλια.] Salmaſius in margine ſui Stephani cenſet heic legendum, καὶ προοίμια αὐλῶν εἰς χίλια ἔπη. Sed hæc Stephani verba in notis ad Jul. Capitolinum allegans, nihil mutavit, nec de ulla emendatione mentionem fecit. Deinde exercitationes ut Solinum edituras, in prolegomenis monet legendum, καὶ προοίμια αὐλῶν χίλια. Sed ut verum fatear, non Salmaſiana, ſed Meurſii conjectura mihi ſatis fecit, in libello de Archontibus Athenienſibus pro αὐλῶν emendantis ἀσμάτων, quæ ita nobis arriſit, ut tuto jam edi poſſe exiſtimaremus. Imo hanc conjecturam ſuo etiam calculo Ger. Joh. Voſſium approbaſſe, liquet ex libello de Poetis Gr. pag. 46.

[95] Τὸν Μούσαισι ποθεινόν.] Articulus abeſt ab editione Veneta atque Florentina: illum eſſe neceſſarium vidit Xylander, quem ſequimur. Eum etiam agnoſcit Euſtathius ad Dionyſ. ſed in comment. ad Iliad. B. eum prætermiſſum video.

[96] Μεταξὺ Κυζίκου καὶ Βιθυνίας.] Ita hæc concipiuntur in codicibus MSS. & editionibus ante Xylandrianam excuſis, ſine ulla lacunæ ſuſpicione. & quare eam finxerit Xylander rationem nullam video, nec quiſquam dicet. Aſteriſcum igitur delevimus, nihil deeſſe exiſtimantes.

[97] Περὶ τὸν Ῥυνδακόν.] Sic optime editum ab Holſtenio, quem ſequimur, peſſimo vero errore in prioribus editionibus, περὶ τὸν Πυνδακον, quod etiam libri MSS repræſentant. Strab. lib. XII cujus verba forte noſter reſpicit: Πρὸς δὲ τῇ Δασκυλίτιδι καὶ τῇ Μυγδονίδι ἐφεξῆς μέχρι τῆς Μιλητοπολιτῶν λίμνης, καὶ ἡ Ἀπολλωνιᾶτις αὐτῆς, δι' ὧν χωρίων ὁ Ῥυνδακὸς ποταμός.

[98] Ὁ πολίτης, Μιλητοπολίτης.] Triſtanus tom. II profert nummum cum inſcriptione ΜΙΛΗΤΟΠΟΛΙΤΩΝ, ubi monet legendum ΜΙΛΗΤΟΠΟΛΙΤΩΝ. Et alium Imperatoris Commodi, in quo excuſum eſt. ΕΥΤΥΧΟΥΣ ΜΙΛΗΤΟΠΟΛΙΤΩΝ. & ΕΥΤΥΧΟΙΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΜΙΛΗΤΟΠΟΛΙΤΩΝ.

[99] Μιλύαι, οἱ πρότερον Σόλυμοι.] In omnibus MSS & editis perperam οἱ πρότεροι legebatur, quod neceſſario erat corrigendum. Antiquiſſimum eorum nomen fuit *Termilæ*, deinde *Solymi*, denique Milyæ, cujus rei teſtem habemus Strab. ita enim ille lib. XII: Καὶ τὰς Τερμιλὰς κεκλῆσθαι ἐν τῷ πρὸ Λυκίας, ταύτης δ' ἀρχαγέτην τινὰ Σαρπηδόνα, Μινὼ καὶ Ῥαδαμάνθυος ἀδελφὸν ὄντα, καὶ ἀποικίσαι Τερμίλας, τοὺς νῦν Μιλύας, ὥς φησιν Ἡρόδοτος. Locus Herodoti, quem reſpicit Geographus dignus eſt, ut tranſcribatur ex lib. I: Τὴν γὰρ νῦν Λύκιοι νέμονται, αὕτη τὸ παλαιὸν ἦν Μιλυάς. Οἱ δὲ Μιλύαι τότε Σόλυμοι ἐκαλέοντο.

[100] Καὶ ἡ χώρα Μιλυάς.] Ita hæc regio appellatur He-

Μιλυάς, ὡς Μινυάς. λέγονται δὲ Μίλυες, [p] ἀπὸ Μιλύης τῆς γυναικὸς Σολύμου, καὶ ἀδελφῆς, ὕστερον δὲ Κράγου γυναικός. τὸ ἐθνικὸν Μιλυεὺς, καὶ Μιλυίτης.

ΜΙΛΩΝΙΑ, πόλις Σαυνιτῶν ἐπιφανεστάτη. Διονύσιος ἑπτακαιδεκάτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Μιλωνιάτης.

ΜΙΜΑΛΚΕΣ, ἔθνος Λιβυκόν. Φίλιστος Σικελικῶν ὀγδόῳ. B

ΜΙΜΝΗΔΟΣ, πόλις Λυδῶν. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. τὸ ἐθνικὸν Μιμνήδιος, ὡς τοῦ Λυχνίδος Λυχνίδιος.

ΜΙΝΑΙΟΙ, [q] ἔθνος ἐν τῇ παραλίᾳ τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης. Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ αὐτῆς. C

ΜΙΝΥΑ, [r] πόλις Θετταλίας, ἡ πρότερον Ἀλμωνία, ἀφ' ἧς οἱ Μινύαι, [s] ἀπὸ Μινύου κληθεῖσα. [t] καὶ Μινύειον, [u] καὶ Μινυηΐς, καὶ Μινυήϊος. ἔστι δὲ ἑτέρα Φρυγίας, [x] ἐν

gio vocatur Milyas, uti Minyas. Appellantur etiam Milyes a Milya uxore & ſorore Solymi, quæ poſtea Cragi conjux fuit. Gentile, Milyenſis & Milyita.

MILONIA, urbs Samnitum illuſtriſſima, de qua Dionyſius libro ſeptimo decimo. Gentile, Miloniata.

MIMALCES, gens Libyca, cujus meminit Philiſtus rerum Sicularum libro VIII.

MIMNEDUS, urbs Lydorum, de qua Hecatæus in Aſia. Gentile, Mimnedius, uti a Lychnidus fit Lygnidius.

MINÆI, gens in littore maris rubri, cujus meminit Marcianus in ejus Periplo.

MINYA, urbs Theſſaliæ, quæ antea Almonia dicebatur. Ex hac erat Minya, quæ a Minya ſic vocata eſt. Et Minyeum dicitur, & Minyeïs, & Minyejus. Eſt quò-

Herodoto, loco proxime allegato. Ita quoque Joſepho dicitur in Antiq. Jud. lib. I cap. IV Ἐπὶ τὴν Μιλυάδα μέγα ὄρος κατὰ τὴν Ἀρμενίαν Βάρις λεγόμενον. Vulgo ibi male legitur Μινυάδα, uti docuit magnus Voſſius. Hæc regio tranſpoſitis literis Μυλιὰς ab Arriano vocatur lib. I de Ep. Alex. Mag. Ταῦτα καταπράξας ἐν ὀλίγῳ ἀπὸ τοῦ χειμῶνος, ἐς τὴν Μυλιάδα καλουμένην χώραν ἐσβάλλει, ἥ ἐστι μὲν τῆς μεγάλης Φρυγίας. Sed fortaſſis ibi etiam Μιλυάδα ſcribendum.

[p] Ἀπὸ Μιλύης τῆς γυναικὸς Σολύμου καὶ ἀδελφῆς.] Salmaſius in margine ſui Stephani hunc locum ita corrigendum exiſtimabat: Ἀπὸ Μιλύης τῆς Σολύμου ἀδελφῆς, ὕστερον δὲ Κράγου γυναικός. Sed nimia hæc mutatio mihi non videtur adprobanda. Nam quemadmodum, ut cum Nepote loquar, neque Cimoni fuit turpe, Athenienſium ſummo viro, ſororem germanam habere in matrimonio, ita etiam huic Solymo, inſtitutis orientalium populorum utenti, neque turpe neque nefas fuit, ſororem habere conjugem. Sed hanc regionem ab Milya nomen non ſortiri, demonſtrat Bochartus in Geog. Sac. pag. 139.

[q] Μιναῖοι, ἔθνος ἐν τῇ παραλίᾳ τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης.] In omnibus libris MSS & editis duplici ν legitur Μινναῖοι minus bene, cum certum ſit, Stephanum alio loco ſimplici ν vocem hanc expreſſiſſe: Κάρναια, πόλις Μιναίων ἔθνους, πλησίον ἐρυθρᾶς θαλάσσης. Imo omnes quotquot hujus gentis meminere, illam, quam edi curavimus, vocis ſcripturam agnoſcunt. Solus Dionyſius, forte propter metri legem, duplici ν utitur:

Αὐτὰρ Ἐρυθραίης παλιρρόθου ἀγχόθι θαλάσσης
Μινναῖοί τε Σάβαι τε, καὶ ἀγχίγυοι Κλιτιβώνες.

Erant Minæi una ex quatuor maximis Arabiæ gentibus, in parte ad mare rubrum ſita, quorum præcipua urbs Carna, ſive Carnana appellabatur teſte Strab. lib. XVI. Κατοικεῖ δὲ τὰ μέγιστα τέτταρα ἔθνη τὴν ἐσχάτην λεχθεῖσαν χώραν. Μιναῖοι μὲν ἐν τῷ πρὸς τὴν Ἐρυθρὰν μέρει, πόλις αὐτῶν ἡ μεγίστη Κάρνα, ἢ Κάρνανα. Sed fortaſſis ibi legendum Καρναῖα, uti habet Steph. ſuo loco. Horum regio thuris proventu fuit feliciſſima, quod etiam Minæum dicebatur. Plinius lib XII, cap. XIV: Hi primi commercium thuris fecere maximeque exercent, a quibus & Minæum dictum eſt. Imo ipſi Minæi thus & alia aromata ex locis remotioribus in Arabiam Petræam & Palæſtinam uſque devehebant, ut teſtatur Agatharcides hiſce verbis: Περὶ τε τὴν Πετραίαν καλουμένην καὶ τὴν Παλαιστίνην, εἰς ἣν Γερραῖοι καὶ Μιναῖοι, καὶ πάντες οἱ πλησίον ἔχοντες τὰς οἰκήσεις Ἄραβες, τόν τε λιβανωτὸν, ὥς λόγος, καὶ τὰ φορτία τὰ ἐκ τῆς ἄνω χώρας ἀρωματικὰ διακομίζουσι.

[r] Μινύα, πόλις Θετταλίας, ἡ πρότερον Ἀλμωνία.] Apparent quædam hoc loco, quæ haud facile conciliari poſſunt: nam quod Minyæ antiquum nomen ſtatuatur Ἀλμωνία, a mente Stephani alienum videtur, qui Almopiam Macedoniæ regionem ſtatuit: Ἀλμωπία, χώρα τῆς Μακεδονίας, ὁ οἰκήτωρ Ἀλμωπης. Ergo heic pro Ἀλμωνία ſcribendum foret Ἀλμωπία, & pro Θετταλίας Μακεδονίας, niſi quis dicat, iſtarum regionum terminos ſæpenumero confundi. Plinius obſtat, quo minus certi quid de hoc loco ſtatuam, ſic enim ille lib. IV. cap VIII: *In Theſſalia autem Orchomenus, Minyeus antea dictus: & oppidum Almon, ab aliis Elmon.*

[s] Ἀπὸ Μινύου κληθεῖσα.] Aliquando caſus rectus eſt Μινύας, ut apud Pindari Scholiaſt. ad od. IV Pyth. & aliquando Μινύς apud eundem ad Od. XIV Olymp. Τὸ τῶν Μινυῶν γένος ἀρχαῖον ἀπὸ Μινύου τοῦ Θετταλοῦ. Μινύας δὲ, ἐκ Καλλιρόης τῆς Ὠκεανοῦ καὶ Ποσειδῶνος. Et deinde ſequitur: Ὁ γὰρ Μινύας πρῶτος ἦρξεν Ὀρχομενίων.

[t] Καὶ Μινύειον, καὶ Μινυηΐς, καὶ Μινυήϊος.] Si mei arbitrii res eſſet, primam vocem maſcula terminatione efferrem, καὶ Μινύειος, quo nomine Orchomenus in Bœotia inſignitur apud Scholiaſt. Lycophronis: Μινυῶν, τῶν Ἀργοναυτῶν· ὅτι οἱ πλείους αὐτῶν ἐξ Ὀρχομενοῦ τοῦ Μινυείου ἦσαν· δύο δὲ Ὀρχομενοί, ὅτι ἐν Βοιωτίᾳ (ſic legendum, non Βοιωτοῖς) οὗτος ὁ Μινύειος, καὶ ὁ πολύμηλος, ὁ ἐν Ἀρκαδίᾳ. ὁ δὲ τοιοῦτος Ὀρχομενὸς Μινύειος, ἐκλήθη ἀπὸ Μινύου τοῦ Ποσειδῶνος παιδὸς, καὶ Καλλιρόης. Sic debere corrigi ſatis liquet ex ſimili loco apud Etymologici Mag. auctorem, ubi etiam docetur, Orchomenum eſſe Bœoticum & Arcadicum: Ὀρχομενός· δύο εἰσὶ, Βοιωτικὸς καὶ Ἀρκαδικός. ἀλλ' ὁ μὲν Βοιωτικὸς, Μινύειος καλεῖται· ὁ δὲ Ἀρκαδικὸς, πολύμηλος. καὶ τοῖς ἐπιθέτοις διαστέλλεται ἡ ὁμωνυμία. Patronymico fœminino utitur Apoll. Rhod. lib. I:

- - - Ὥς δ' αὐτὸν Γόσμα γείνατο μήτηρ
Ἀλκιμέδη Κλυμένης Μινυηΐδος ἐκγεγαυῖα.

Ultimum gentile occurrit apud Pauſaniam in Fragmento Heſiodi:

Ἧξεν δ' Ὀρχομενὸν Μινυήϊον. -- -- --

[6] ἐν τοῖς ὁρίοις Λυδίας. [7] τὸ ἐθνικὸν, Μινύαι.

ΜΙΝΩ´Α, [8] πόλις ἐν Α᾽μοργῷ τῇ νήσῳ, μία τῶν Κυκλάδων. δευτέρα, πόλις Σικελίας. τρίτη, ἐν Σίφνῳ, μία τῶν Κυκλάδων. [9] ἔχει δὲ Μινώαν καλουμένην κρήνην. ἐκαλεῖτο δὲ ἡ Γάζα Μινώα. [10] ἔστι δὲ Α᾽ραβίας, ἧς οἱ πολῖται Μινωῖται, ἀπὸ Μίνω. [11] ἔστι δὲ Κρήτης, [12] ἔστι δὲ ἄλλη νῆσος, οὐ πόρρω Μεγάρων. [13] καὶ ἡ Πάρος Μινώα. οἱ πολῖται, Μινῶαι. B

ΜΙ´ΣΓΗΤΕΣ, [14] ἔθνος Ι᾽βήρων· Ε᾽κατοῖος Εὐρώπῃ.

ΜΙΣΓΟΜΕΝΑΙ´, πόλις Θετταλίας· Ε᾽λλάνικος πρώτῳ Δευκαλιωνείας. τὸ ἐθνικὸν Μισγομένιος, ὡς Κλαζομένιος. C

ΜΙΣΗΤΟ´Σ, πόλις Μακεδονίας· Θεαγένης Μακεδονικοῖς. τὸ ἐθνικὸν Μισήτιος, ὡς Βηρύτιος.

ΜΙ´ΣΚΕΡΑ, πόλις Σικανίας· Θεόπομπος τεσσαρακοστῷ ἐνάτῳ Φιλιππικῶν. τὸ ἐθνικὸν Μισκερεύς, ὡς Μεγαρεύς. D

ΜΙ´ΣΠΙΛΑ, πόλις Μήδων· [15] Ξενοφῶν τρίτῳ ἀναβάσεως. τὸ ἐθνικὸν, Μισπιλάτης.

Aquoque alia Phrygiæ in finibus Lydiæ. Gentile, Minyæ.

MINOA, urbs in Amorgo inſula, una ex Cycladibus. Secunda, urbs Siciliæ. Tertia in Siphno, una Cycladum. Habet quoque fontem Minoam dictum. Etiam Gaza vocabatur Minoa. Eſt quoque Arabiæ oppidum, cujus oppidani Minoitæ, a Minoe nomen habens. Eſt præterea Cretæ, & alia inſula non longe a Megaris. Et Paros Minoa appellatur. Cives, Minoæ.

MISGETES, gens Iberiæ, de qua Hecatæus in Aſia.

MISGOMENÆ, urbs Theſſaliæ, de qua Hellanicus libro primo Deucalioniæ. Gentile, Miſgomenius, uti Clazomenius.

MISETUS, urbs Macedoniæ, cujus meminit Theagenes in Macedonicis. Gentile, Miſetius, uti Berytius.

MISCERA, urbs Sicaniæ, de qua Theopompus libro nono & quadrageſimo Philippicorum. Gentile, Miſcerenſis, uti Megarenſis.

MISPILA, urbs Medorum, cujus meminit Xenophon lib. III de Exped. Cyri. Gentile, Miſpilata.

MO-

[6] Ἐν τοῖς ὁρίοις.] Omiſſa vocali in Aldina Juntinaque exhibetur male, ἐν τοῖς ῥίοις, quod Holtmannus correxit, quem ſequimur.

[7] Τὸ ἐθνικὸν, Μινύαι.] Sic Græcis pariter & Latinis auctoribus dicuntur. Locus egregius eſt apud Scholiaſt. Apoll. Rhodii ad lib. I Argonaut. Ὀρχομενοῦ δὲ Ἑρμίππης τῆς Βοιωτοῦ γόνῳ Μινύας ἐπίκλησιν, φύσει δὲ Ποσειδῶνος, ὃς ᾤκει ἐν Ὀρχομενῷ· ἀφ᾽ οὗ ὁ λαὸς Μινύαι ἐκλήθησαν. Ovidius lib. VII Metam. aliquoties utitur:

Jamque fretum Minyæ Pagaſæa puppe ſecabant.

[8] Μινώα, πόλις ἐν Ἀμοργῷ τῇ νήσῳ.] Vocem πόλις, quam ab omnibus libris abeſſe cernebam, inſerendam judicavi, quia ſemper ſic loqui amat Stephanus. Hujus etiam meminit Ptolemæus lib. V cap. II. Sed locus iſte miſeris modis ab imperitis librariis eſt depravatus, & ſine dubio hunc in modum corrigendus.

Ἐν δὲ τῷ Μυρτώῳ πελάγει νῆσοι, Ἀμόργου πόλεις

Ἀρκεσίνη	νθ´	ς´	λζ´		
Αἰγιάλη	νθ´	ς´	λς´	ϛ	γ´
Μινώα	νη´	ς´	λς´	ϛ	γ´

Peſſime in vulgatis legebatur Ἀμόργου πόλις, pro Αἰγιάλη Βεγιάλις, & pro Μινώα Μινῶα.

[9] Ἔχει δὲ Μινώαν καλουμένην κρήνην.] In omnibus codicibus calamo exaratis & editis conſpiciebatur lacuna, ἔχει δὲ Μι * κρήνην. Hanc Salmaſius in margine ſui Stephani replevit eodem modo, quo nos edi curavimus.

[10] Ἔστι δὲ Ἀραβίας, ἧς οἱ Μινωῖται.] Non dubito cum Cl. Bocharto, quin *Minoæ* & *Minoitarum* nomine Stephanus intelligat *Minæam* & *Minæos*, jam ſupra nominatos, mythologiæ doctores ſequutus, quos inanis nominum alluſio eo adegit inſaniæ, ut a Cretenſi regulo, qui poſtquam in inſula ſua conſenuiſſet, in Sicilia fato functus eſſe dicitur, Arabiæ intimæ populos deducerent.

[11] Ἔστι δὲ Κρήτης.] Hæc verba ab omnibus editis abſunt, ut & Voſſiano Palatiniſque codicibus. Ea Stephano reddidimus ope codicis Peruſini, quem Cl. Jac. Gronovius contulit. Antequam hanc verborum adjectionem obſervaveram, mirabar, Stephanum Minoæ Cretenſis, oppidi ſatis celebris, heic non meminiſſe. Documentum hic locus præbet præſtantiſſimum, quo addiſcimus, quantam Ethnicographus non duntaxat ab Hermolao Epitomatore, ſed deinde etiam ab ignavis librariis, injuriam paſſus ſit.

[12] Ἔστι δὲ ἄλλη νῆσος, οὐ πόρρω Μεγάρων.] Inſulam hanc, non longe a Megaris diſſitam, commemorat Thucyd. lib. III: Ἀθηναῖοι, Νικίου τοῦ Νικηράτου στρατηγοῦντος, ἐστράτευσαν ἐπὶ Μινώαν τὴν νῆσον, ἣ κεῖται πρὸ Μεγάρων. Sed Strabo lib. IX perhibet promontorium hoc nomine poſt Scironidas Petras, quod Niſææ portum conficit, hæc ſunt ejus verba: Μετὰ δὲ τὰς Σκειρωνίδας πέτρας ἄκρα πρόκειται Μινῶα, ποιοῦσα τὸν ἐν τῇ Νισαίᾳ λιμένα. Imo ipſum illud Megarenſium navale etiam Straboni *Minoa* dicitur, ſic enim ille ibidem: Ἡ δὲ Νισαία ἐστὶν ἐπίνειον τῶν Μεγαρέων, ὀκτὼ καὶ δέκα σταδίους τῆς πόλεως διέχον, σκέλεσιν ἑκατέρωθεν συναπτόμενον πρὸς αὐτήν· ἐκαλεῖτο δὲ καὶ τοῦτο Μινῶα. Fuit in hac *Minoa* caſtellum, quo portus contra hoſtilem impetum defendebatur, quod apparet ex alio loco Strabonis lib. VIII, ubi tradit in Delio, quod in Argolico ſinu eſt, caſtellum ædificatum, cui cum Megarica itidem *Minoa* nomen eſt.

[13] Καὶ ἡ Πάρος Μινώα.] Conſule Stephanum in illa voce, ubi hac de re mentionem facit.

[14] Μίσγητες, ἔθνος Ἰβήρων.] Similitudo & affinitas terminationis facit, ut ferme mihi perſuadeam, eandem eſſe gentem, quæ aliis in locis Stephano dicitur Ἴγητες, & Γλῆτες. Noſtrum ſæpenumero incidere in depravatum Hecatæi codicem, notius eſt, quam quod doceri opus ſit.

[15] Ξενοφῶν τρίτῳ ἀναβάσεως.] Hodie libro citato in Xenoph. legitur. Ὄνομα δ᾽ ἦν τῇ πόλει Μέσπιλα· Μῆδοι αὐτήν ποτε ᾤκουν. Heic prima vocalis eſt ε, non vero jota.

16 Τὸ

ΜΟ'ΚΑΡΣΟΣ, Θράκης χωρίον· Θεόπομπος πρώτῳ Φιλιππικῶν. [16] τὸ ἐθνικὸν, Μοκάρσιος.

ΜΟ'ΚΑΤΑ, Βιθυνίας πόλις, ὡς Δομίτιος Καλλίστρατος ἐν τῷ περὶ Ἡρακλείας τετάρτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Μοκατηνός.

ΜΟ'ΚΚΛΗ, κώμη Φρυγίας. οἱ οἰκήτορες, Μοκκληνοί.

ΜΟΛΟΡΧΙ'Α, [17] πόλις Νεμέας, ἀπὸ Μολόρχου τοῦ ξενίσαντος Ἡρακλέα, ἀπιόντα ἐπὶ τὸν ἀγῶνα. τὸ ἐθνικὸν, Μολορχίτης.

ΜΟΛΟΣΣΙ'Α, [18] ἡ χώρα τῆς Ἠπείρου. ὁ οἰκήτωρ, Μολοσσός. καὶ θηλυκὸν, Μολοσσὶς, καὶ Μολοσσὰ οὐδετέρως, καὶ Μολοτοὶ διὰ ἑνὸς τ. Μολοτὶς, ὁ τόπος. τὸ κτητικὸν, Μολοτικός.

ΜΟΛΥΒΔΑ'ΝΑ, πόλις Μαστιηνῶν· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ.

ΜΟΛΥ'ΚΡΕΙΑ, [19] πόλις Αἰτωλίας· Στράβων δεκάτῃ. [20] Θουκυδίδης Μολύκρειον αὐτὴν καλεῖ· Εὐφορίων δὲ, Μολυκρείαν αὐτήν φησι. τὸ ἐθνικὸν Μολύκρειος, καὶ θηλυκῶς καὶ οὐδετέρως· καὶ Μολυκρείτης, [21] καὶ Μολυκρειάς. λέγεται καὶ Μολυκρειεύς. Ἀρκάδιος δὲ Μολυκραίους φησί.

ΜΟΛΥ'ΝΔΕΙΑ, πόλις Λυκίας, ἀπὸ Μολυνδαίου. Ἀλέξανδρος ἐν τῷ περὶ Λυκίας πρώτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Μολυνδεύς.

ΜΟΝΑ'ΒΑΙ, πόλις Ἰσαυρίας. Καπίτων ἐν Ἰσαυρικοῖς. τὸ ἐθνικὸν, Μοναβάτης.

ΜΟ-

A MOCARSUS, Thraciæ caſtellum, de quo Theopompus libro primo Philippicorum. Gentile, Mocarſius.

MOCATA, urbs Bithyniæ, de qua Domitius Calliſtratus libro IV de Heraclea. Gentile, Mocatenus.

B MOCCLE, pagus Phrygiæ, cujus incolæ Moccleni.

MOLORCHIA, urbs Nemeæ, nomen habens a Molorcho, qui Herculem, ad certamen proficiſcentem, hoſpitio excepit. Gentile, Molorchita.

C MOLOSSIA, regio Epiri, cujus incola, Moloſſus, & fœmininum, Moloſſis; & Moloſſa genere neutro. Et Moloti per T ſimplex. Molotus locus. Poſſeſſivum Moloticus.

MOLYBDANA, urbs Maſtienorum, de qua Hecatæus in Europa.

D MOLYCREA, urbs Ætoliæ, de qua Strabo libro decimo. Hanc Thucydides Molycreum appellat, ſed Euphorio Molycriam. Gentile, Molycrius, quod & fœminino & neutro genere in uſu eſt. Et Molycritæ, & Molycrias. Dicitur quoque Molycrienſis. Apud Arcadium vero E Molycræos occurrit.

MOLYNDEA, urbs Lyciæ, a Molyndæo nomen habens, teſte Alexandro libro primo de Lycia. Gentile, Molyndenſis.

MONABÆ, urbs Iſauriæ, de qua Capito in Iſauricis. Gentile, Monaba- F ta.

MO-

[16] Τὸ ἐθνικὸν, Μοκάρσιος.] Quanquam non ignorem, nomen urbis & gentile ſæpe idem eſſe, & aliquando duntaxat accentu differre, non puto tamen iſtos canones heic locum habere. Hoc loco nomen urbis & gentile in omnibus vulgatis nihil differebant. Fortaſſis ſcribendum, τὸ ἐθνικὸν, Μοκαρσηνὸς, vel Μοκαρσίτης. Si nummi hujus urbis extarent, melius de germana hujus gentilis ſcriptura judicari poſſet.

[17] Μολορχία, πόλις Νεμέας, ἀπὸ Μολόρχου.] In omnibus libris ſcriptis & editis male exhibebatur Μολορκία, Μολόρκου & Μολορκίτης: nam pauper ille, Herculem hoſpitio excipiens, non *Molorcus*, ſed cum adſpiratione *Molorchus* dicebatur, uti unanimi conſenſu teſtantur Mythicæ Theologiæ doctores. Apollodorus lib. II: Παραγενόμενος εἰς τὴν Νεμέαν, εἰς Κλεωνὰς ἦλθε, καὶ ξενίζεται παρὰ ἀνδρὶ χερνήτῃ Μολόρχῳ. Virgil. lib. III Georg.

Cuncta mihi, Alpheum linquens, lucoſque Molorchi,
Curſibus, & crudo decernet Græcia cæſtu.

Ad quæ verba ſic commentatur Servius: *Lucoſque Molorchi. Id eſt ſylvam Nemeam, in qua celebratur agon in honorem Archemori. Molorchus autem paſtor fuit, qui Herculem, venientem ad occidendum Nemeum Leonem, ſuſcepit hoſpitio.* Ex hisce & ſimilibus locis, quæ ex aliis adduci poſſent, evidenter liquet, nos in urbis & conditoris nomine, ut & gentili, bene τὸ χ repoſuiſſe.

[18] Μολοσσία, ἡ χώρα τῆς Ἠπείρου.] Bene ſic correxit Xylander, quem ſequimur, ſed male in prioribus editionibus Μολοσία, Μολοσὸς, Μολοσὶς & Μολοσὰ per ſimplex ſigma excuſum eſt. Perverſa hæc ſcribendi ratio Sigonium in notis ad Livium ſuffragatorem habuit, ſed eum errantem refutavit Vir Max. J. Voſſius in ſuis ad Scylacem notis. Moloſſiæ deſcriptionem non ſubnectam, quæ ex Palmerii Græc. Antiqua commode peti poteſt.

[19] Μολύκρεια, πόλις Αἰτωλίας.] Sic legitur apud Strabonem libro IX: Καὶ ἡ Μολύκρεια δ' ἐστὶ πλησίον τὸ Ἀντίῤῥιον, Αἰτωλικὸν πολίχνιον. Adeo ut in penultima diphthongum collocaverim, quanquam libri ſcripti & omnes Stephani editiones hactenus ibi vocalem repræſentarint. Bis præterea apud Geographum hujus urbis mentio celebratur, ſed editores ibidem etiam in penultima diphthongum exigunt. De ſitu hujus oppidi conſulendus ſupra laudatus Palmerius.

[20] Θουκυδίδης Μολύκρειον αὐτὴν καλεῖ.] Sic Thuc. urbem appellat libro II hiſce verbis: Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι, περιπλεύσαντες, καὶ ναῦς δώδεκα λαβόντες, τούς τε ἄνδρας ἐξ αὐτῶν τοὺς πλείους ἀπολέσαντες, ἐς Μολύκρειον ἀπέπλεον. Eodem modo etiam libro tertio appellatur.

[21] Καὶ Μολυκρείτης.] In libris Palat. & utraque editione, Aldina Juntinaque corrupte legebatur Μολυκρείτης, quod emendat Xylander.

 22 Mo-

ΜΟΝΟΓΙΣΣΑ, [22] πόλις Καρίας, A ὅθεν Ἄρτεμις Μονογισσηνὴ, ἵδρυμα Δαιδάλου. [23] μογίσσα γὰρ τῇ Καρῶν φωνῇ, λίθος ἑρμηνεύεται. νῦν δὲ τοὺς πλακώδεις καὶ μαλακώδεις λίθους γίσσα λέγομεν.

ΜΟΝΟΙΚΟΣ, πόλις Λιγυστική· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. [24] τὸ ἐθνικὸν, Μονοίκιος. B

ΜΟΡΓΕΝΤΙΟΝ, [25] πόλις Ἰταλίας, ἀπὸ Μοργήτων. λέγεται καὶ Μοργεντία. [26] τὸ ἐθνικὸν, Μοργεντῖνος, καὶ Μοργήτης λέγεται.

ΜΟΡΓΥΝΑ, πόλις Σικελῶν· Φίλιστος δευτέρῳ· τὸ ἐθνικὸν, Μοργυναῖος. C

ΜΟΣΣΥΝΟΙΚΟΙ, [27] ἔθνος, περὶ οὗ Εὔδοξος ἐν πρώτῳ γῆς περιόδου. [28] τὸ κτητικὸν, Μοσσυνοικικός.

ΜΟΣΥΛΟΝ, ἀκρωτήριον καὶ ἐμπόριον Αἰθιοπίας· [29] Μαρκιανὸς ἐν πρώτῳ περιόδου.

ΜΟ-

MONOGISSA, urbs Cariæ, unde Diana Monogiſſena, a Dædalo poſita. *Mogiſſa* enim Carum lingua lapidem interpretamur: nunc vero lapides cruſtaceos & molles *giſſa* appellamus.

MONOECUS, urbs Ligyſtica, cujus meminit Hecatæus in Europa. Gentile Monœcius.

MORGENTIUM, urbs Italiæ a Morgetis ſic dicta. Appellatur quoque Morgetia. Gentile, Morgentinus, & Morgeta dicitur.

MORGYNA, urbs Siculorum, de qua Philiſtus libro ſecundo. Gentile, Morgynæus.

MOSSYNOECI, gens de qua Eudoxus libro primo de terræ circuitu. Poſſeſſivum, Moſſynœcicus.

MOSYLUM, promontorium & emporium Æthiopiæ, quorum meminit Marcianus libro primo Periodi.

MO-

[22] Μονόγισσα, πόλις Καρίας, ὅθεν Ἄρτεμις Μονογισσηνή.] In omnibus libris MSS & vulgatis lacuna conſpiciebatur (a quibus aberat πόλις Καρίας, ὅθεν) quam nulla librorum auctoritate freti confidenter replevimus. Cum heic de Carum lingua noſter agat, facillime addi poterant, quæ addidimus. Interim ſi quis recurrat ad vocabula Ἀλάβανδα & Γέλλαλα, ubi etiam de vocum Caricarum ſignificatione agitur, is ſine dubio hanc lacunæ repletionem iniquo animo non feret.

[23] Μογίσσα γάρ.] Primam ſyllabam nihil ad rem facere cenſet CL. Gronovius, cui Perusinus codex vitium hoc modo indicabat, μοης . . . . . γισσα. In MSS Palatinis eandem lacunam obſervat Salmaſius hoc modo: μογῶν . . . . . γισσα λίθος ἑρμηνεύεται.

[24] Τὸ ἐθνικὸν, Μονοίκιος.] Male paſſim legebatur, Μονοίκιος, quod correximus. Aliud gentile, ſcil. Μονοικεύς conſpicitur apud Goltzium in nummo Domitillæ, in quo hæc eſt inſcriptio, ΜΟΝΟΙΚΕΩΝ. Cæterum cum Cluverio judico, noſtrum hic agere de Portu Herculis Monœci, qui hoc nomen ſibi adſumſit a μόνος & οἶκος, quia ibi ſolus habitavit, vel templum habuit. Servius ad lib. VII Virgil. *Arce Monœci*, inquit, *de Liguria: ubi eſt portus Monœci Herculis. Dictus autem Μόνοικος, vel quod, pulſis omnibus, illic ſolus habitavit, vel quod in ejus templo nunquam aliquis deorum ſimul colitur; ſicut in Jovis Minerva & Juno, in Veneris Cupido*

[25] Μοργέντιον, πόλις Ἰταλίας, ἀπὸ Μοργήτων.] Bene Cluverius in Siciliæ deſcriptione obſervat, Epitomatorem more ſuo Siciliæ *Murgantiam* ſive *Morgentium* confundere cum Samnitum in Italia *Murgantia*, quam Livius lib. X memorat; apud quem etiam alterius Murgantiæ in Sicilia lib XXIV mentio celebratur. Et quanquam noſter Italiæ oppido tribuat, quod Geographus Siciliæ, in eo nequaquam eſt ſequendus, nam Morgetes ab Oenotris pulſi, in Siciliam trajecere, ita enim ille lib. VI: Ἀντίοχος δὲ τὸ παλαιὸν ἅπασαν τὴν τόπον τοῦτον οἰκῆσαι Σικελοὺς φησι, καὶ Μόργητας· διαβῆναι εἰς τὴν Σικελίαν ὕστερον, ἐξελαθέντας ὑπὸ τῶν Οἰνώτρων. φασὶ δέ τινες καὶ τὸ Μοργάντιον ἐντεῦθεν τὴν προσηγορίαν ἀπὸ τῶν Μοργήτων ἔχειν. Et eodem libro: Καὶ τὴν Μοργάντιον δὲ κτισθεῖσαν ὑπὸ τῶν Μοργήτων ᾤκισε. πόλις δ' ἦν αὕτη, νῦν δ' οὐκ ἔστι.

[26] Τὸ ἐθνικὸν, Μοργεντῖνος, καὶ Μοργήτης.] In omnibus libris male erat Μοργίτης, ſed Cluverius emendavit Μοργήτης, quod ſequimur: ipſe enim noſter eodem gentili fuerat uſus. MURGENTINI occurrunt apud Cic. in Ver. III, ac Plinium lib. III cap. VIII. Diod. Sicul ipſa urbs vocatur derivativo vocabulo Μοργαντίνα MORGANTINA.

[27] Μοσσυνοικοι, ἔθνος.] Alterum σ huic voci inſeruimus, quia ipſe Stephanus aliis in locis, veterum ſcriptorum auctoritate motus, hanc ſcripturam eſt ſequutus. Videſis in voce Μελάγχλαινοι & Χαλυβες. Non tamen improbamus, ſi vox ſimplici ſigma exaratur, uti innumeris locis fit apud Xenophontem lib. V de Cyri Exped. Apud Herodotum lib. III, Dionyſium Halicarnaſſeum lib. I. In Fragmentis Nic. Damaſceni, & Euſtathii comment. ad Dionyſium. Illos Tibarenos habere vicinos teſtatur Apollon. Rhod. lib. II Argon. ubi eorum ſitum & mores deſcribit.

Τῇ δ' ἐπὶ Μοσσύνοικοι ὁμούριοι ὑλήεσσαν
Ἑξείης ἤπειρον ὑπωρειάς τε νέμονται,
Δουρατέοις πύργοισιν ἐν οἰκία τεκτήναντες
Κάλινα, καὶ πύργους εὐπηγέας, οὓς καλέουσι
Μόσσυνας.

Ad quem locum ſic commentatur Scholiaſt. Μοσσύνοικοι δὲ ἔθνος καὶ αὐτὸ ἀπὸ τῆς διαγωγῆς τὴν προσηγορίαν ἔσχηκε. Μόσσυνες γὰρ οἱ ξύλινοι οἶκοι λέγονται, οἷς καὶ αὐτοὶ ἐχρῶντο· ὅπερ καὶ αὐτὸς αἰτιώμενος, ὑλήεσσαν γὰρ αὐτῶν οἰκεῖν ἔφη. ἀπὸ γὰρ τοῦ μόσσυνος, ὃ λέγεται ξύλινος οἶκος, ἐκλήθησαν Μοσσύνοικοι. Ligneæ eorum ædes appellantur μόσσυνοι & μόσσυνες. Hinc fit, ut nonnunquam, abſque altero compoſiti membro, ſic vocentur a ſcriptoribus. In Excerp. Nic. Damaſceni hæc leguntur: Μόσσυνοι τὸν ἑαυτῶν βασιλέα τηροῦσιν ἐν πύργῳ κατακλείσαντες. Mela lib. I cap. XIX: *Ultra Moſſyni turres ligneas ſubeunt.* Scylax: μετὰ δὲ Μόσσυνας ἔθνος ἐπὶ Τιβαρηνοί.

[28] Τὸ κτητικὸν, Μοσσυνοικικός.] Hoc poſſeſſivum reddendum eſt Ariſtoteli de Mirab. Auſcult. Φασὶ τὸν Μοσσυνοικικὸν χαλκὸν λαμπρότατον καὶ λευκότατον εἶναι οὐ παραμισγομένου αὐτῷ κασσιτέρου. Vulgo ibi male Μοσσύνοικοι.

[29] Μαρκιανὸς ἐν πρώτῳ περιόδου.] Hodie in iis, quæ de Marciano Heracleota circumferuntur, nulla hujus promontorii, & nulla quoque emporii mentio reperitur. Memoratur tamen gens, cui nomen Μοσυλλοι, vicina Troglodytis & Avalitis: Παρακεῖται δὲ τούτοις ἔθνο-

ΜΟ´ΣΧΟΙ, Κόλχων ἔθνος, προσεχὲς τοῖς Ματιηνοῖς. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. A

ΜΟΤΙΗΝΟΙ´, χωρίον Ἰβηρίας, ἄποικον Ῥωμαίων. [10] Πολύβιος τρίτῳ. Φλέγων δὲ Μυτιηνὸν αὐτήν φησι. τὸ ἐθνικόν, Μοτιηνός.

ΜΟΤΥ´Η, [11] πόλις Σικελίας, ἀπὸ Μοτύης γυναικός, μηνυσάσης Ἡρακλεῖ τοὺς ἐλάσαντας τοὺς αὐτοῦ βοῦς. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Φίλιστος δὲ φρούριον αὐτήν φησι Σικελίας παραθαλάττιον. [12] τὸ ἐθνικόν, Μοτυαῖος. B

ΜΟΤΥ´ΛΑΙ, Σικελίας φρούριον, [13] περὶ τὴν Μοτύλην. Φίλιστος Σικελῶν πέμπτῳ. τὸ ἐθνικόν, Μοτυλαῖος. C

ΜΟΥ´ΚΙΣΣΟΣ, πόλις [14] Καππαδοκίας δευτέρας. Καπίτων Ἰσαυρικῶν ἕκτῳ.

ΜΟΥ´ΜΑΣΤΟΣ, ὡς Βούβαστος, πόλις Καρίας. Ἀλέξανδρος δευτέρῳ Καρικῶν. ὁ πολίτης, Μυμαστίτης. D

ΜΟΥΝΥΧΙ´Α, λιμὴν Ἀττικῆς, [15] ἀπὸ Μυνύχου. καὶ ἱερὸν Μυνυχίας Ἀρτέμιδος. ὁ οἰκήτωρ Μυνύχιος, [16] καὶ Μυνυχιάς. τὰ τοπικά, Μυνυχίαθεν καὶ Μυνυχίαζε, E

MOSCHI, gens Colchorum, Matienis vicina, cujus meminit Hecatæus in Aſia.

MOTIENI, oppidulum Iberiæ, Romanorum colonia, de qua Polybius libro III. Phlegonti Mutienum dicitur. Gentile, Motienus.

MOTYE, urbs Siciliæ, a Motya quadam fœmina nomen habens, quæ Herculi eos indicavit, qui ipſius boves abegerant, auctore Hecatæo in Europa. Sed Philiſtus perhibet maritimum eſſe Siciliæ caſtellum. Gentile, Motyæus.

MOTYLÆ, caſtellum Siciliæ, circa Motyam, de quo Philiſtus libro V Rerum Sicularum. Gentile, Motylæus.

MUCISSUS, urbs Cappadociæ ſecundæ, cujus meminit Capito Iſauricorum ſexto.

MUMASTUS, uti Bubaſtus, urbs Cariæ, de qua Alexander libro ſecundo Caricorum. Civis, Mumaſtita.

MUNYCHIA, portus Atticæ, ſic dictus a Munycho. Et templum Munychiæ Dianæ. Incola Munychius, & Munychias. Localia ex, ad & in Munychia do-

προσεχεῖς δ' οἱ Τρωγλοδύται, καὶ οἱ Ἀναλῖται, πρὸς οἷς καὶ οἱ Μοσσυλοὶ τὰ ἔθνη. Ptolomæus eodem modo & promontorii & emporii meminit lib. IV cap. VII: Μοσυλὸν ἄκρον καὶ ἐμπόριον.

[10] Πολύβιος τρίτῳ.] Hæc ſi conferantur cum Polybio, conſtabit evidenter, vel Stephanum uſum fuiſſe depravato Polybii codice, vel cum oculorum ſuorum orbes non bene in Polybium torſiſſe, nam in ejus vulgatis hodie ita legitur: Παραγκαλέσαντες δὲ τοὺς Ἴνσομβρας, καὶ συμφρονήσαντες κατὰ τὴν προγεγενημένην ὀργήν, ἐπόρθουν τὴν κατακεκληρουχημένην χώραν ὑπὸ Ῥωμαίων· καὶ τοὺς φεύγοντας συνδιώξαντες εἰς Μοτίνην ἀποικίαν ὑπάρχουσαν Ῥωμαίων, ἐπολιόρκουν. An ex hiſce verbis concludi poteſt Μοτιηνοὺς fuiſſe χωρίον Ἰβηρίας? Certe ſatis oſcitanter hunc Polybii locum tranſcripſit Stephanus: nam Μοτιηνοὶ apud eum non occurrunt, ſed quidem Μοτίνη, non longe a Pado circa Placentiam & Cremonam poſita, quæ regio nequaquam Iberiæ eſt adſcribenda Straboni lib. V hæc colonia Μουτίνη dicitur, cujus nominis veſtigia adhuc ſuperſunt in hodierno *Módena*, vel *Módona*, teſte Cluv. lib. I Ital. Antiq. cap. XXVIII.

[11] Μοτύη, πόλις Σικελίας.] Urbis inſignem deſcriptionem habemus apud Cluverium Sic. Antiq. lib. II cap. I. Sed bene cenſet vir doctiſſimus, Epitomatorem hunc locum, & qui ſequitur poſt hanc lectionem, in duo diverſa ſecretaque loca diſtraxiſſe. Uti ſæpenumero aliis, etiam heic, Noſter in depravatos auctorum codices incidit.

[12] Τὸ ἐθνικόν, Μοτυαῖος.] In omnibus libris Μοτυηνὸς legitur non bene, quem errorem emendavit Cluv. Idem gentile non depravatum occurrit in voce Κοσύρα. τὸ ἐθνικόν, Κοσυραῖος, ὡς Μοτυαῖος, τῆς Μοτύης, Σικελίας πόλις.

[13] Περὶ τὴν Μοτύλην.] Mirum eſt, tam diverſam hujus loci ſcripturam circumferri. Peſſimo errore legitur in Juntina, περὶ τὴν Μοτύην. Xylandriana minus bene exhibet, περὶ τὴν Μοτύλην. Placuit nobis, quod in Voſſiano MS & antiquiſſima Aldi editione conſpiciebatur, περὶ τὴν Μοτύην.

[14] Καππαδοκίας δευτέρας.] Quemadmodum Cappadocia in duas & tres provincias fuerit diviſa, prolixe oſtendimus in voce Καππαδοκία, pag 446. Hanc urbem Juſtinianus a ſuo nomine *Juſtinianopolim* appellare voluit, cum eam ex caſtello metropolin feciſſet, uti liquet ex V Synodo general. Conſtantin II. Collat. V. Tom. XII Concil. Gener. pag. 96. *Piiſſimus autem Imperator, cum Metropolitana jura dediſſet civitati, quæ quondam quidem Mociſſos, nunc vero Juſtinianopolis nuncupatur, cum aliis civitatibus Dobara & Nazianzum ſubjecit ei.* Procopius de Ædif. Juſt. lib. V cap. IX: Ἦν δέ τι φρούριον ἐν Καππαδόκαις Μωκησὸς ὄνομα, ἐν μὲν τῷ ὁμαλεῖ κείμενον. Poſtquam ibi Juſtinianus multa templa, Xenodochia, & balneas publicas ædificaſſet, εἰς μητροπόλεως ἀξίωμα ἦλθε, *ad Metropoleos dignitatem pervenit.* Variis igitur modis hujus urbis nomen exaratur Μώκισσος, Μώκισσος, Μωκησὸς, ſed omnium peſſime Μωσισσὸς in Notitia Græc. Epiſcopatuum

κε´. Ἐπαρχία Καππαδοκίας.

Ὁ Μωσισσοῦ.
Ὁ Ναζιανζοῦ.
Ὁ Κολωνίας.
Ὁ Παρνασσοῦ.
Ὁ Δοαρῶν.

Sed ibi legendum Μωκισσοῦ vel Μουκισσοῦ, non eſt quod multis probem.

[15] Ἀπὸ Μουνύχου.] Portum hunc a Municho rege nomen habere, etiam teſtatur Harpocration: Μουνυχία, Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος, τόπος παραθαλάσσιος ἐν τῇ Ἀττικῇ. Ἑλλάνικος δὲ ἐν τῇ δευτέρᾳ Ἀτθίδος ὀνομασθῆναί φησιν ἀπὸ Μουνύχου τινὸς βασιλέως τοῦ Παντακλέους. Eadem habemus apud Ulpianum ad Orat. de Corona, Suidam, Apoſtolium in Proverb. & alios.

[16] Καὶ Μουνυχιάς.] Male in Xylandriana, accentu tranſpo-

χίαζε, καὶ Μυνυχιάσι. [37] οὐ τὸ εἰς τόπον χίσιν Θουκυδίδης ή. Τῶν Μυνυχιάσι τεταγμένων ἀρχων.

denotant. Forma adverbii ad locum reperitur apud Thucydidem libro octavo: *In Munychia excubantium præfectus.*

ΜΟΥΡΣΑ, [38] πόλις Παιονίας, κτίσμα Ἀδριανοῦ. τὸ ἐθνικὸν Μυρσαῖος, ὡς Παρθένιος Φωκαεύς. [39] λέγεται καὶ Μύρσιον.

MURSA, urbs Pannoniæ, ab Adriano condita. Gentile, Murſæus, quo utitur Parthenius Phocaënſis. Dicitur quoque Murſium.

ΜΟΥΣΕΙΟΝ, τόπος περὶ τὸν Ὄλυμπον τὸν ἐν Μακεδονίᾳ· Πολύβιος τριακοστῷ ἑβδόμῳ. τὸ τοπικὸν ἀναλόγως Μουσειεύς, ὡς Σιγειεύς.

MUSEUM, locus circa Olympum in Macedonia, de quo Polybius libro XXXVIII. Locale juxta analogiam, Muſeenſis, uti Sigeenſis.

ΜΟΨΙΟΝ, [40] πόλις τῆς Πελασγιώτιδος χώρας Θετταλίας· Στράβων ἐννάτῃ. [41] ἄλλος δ' ἐστὶ Μόψος, ἀφ' οὗ ἡ Ἀττικὴ Μοψοπία. τὸ ἐθνικὸν, Μόψιος.

MOPSIUM, urbs Pelaſgiotidis regionis in Theſſalia, de qua Strabo libro IX. Alius vero eſt Mopſus, a quo Attica, Mopſopia.

ΜΟΨΟΠΙΑ, ἡ Ἀττικὴ, ἀπὸ Μόψοπος, Καλλίμαχος. [42] ἄρρητος ἡ Μόψοψ. ὁ πολίτης, Μοψόπιος, διὰ διφθόγγου, καὶ διὰ τοῦ ι. καὶ Μοψοπιεύς. [43] Ἡ ἐγ-

MOPSOPIA, ſic Attica dicitur a Mopſope quodam, teſte Callimacho. Caſus rectus Mopſops non eſt in uſu. Civis, Mopſopeios, per diphthongum, & per jota, & Mopſo-

ſito, καὶ Μυνυχίας, quod ex prioribus editionibus correximus.

[37] Οὐ τὸ εἰς τόπον χίσιν Θουκυδίδης ή. Τῶν Μυνυχιάσι τεταγμένων ἀρχων.] Si quis hæc contulerit cum hactenus vulgatis, ille videbit, nunc alio modo in hac editione capitulum hoc terminari. Conſpiciendam hanc & admirabilem acceſſionem, librariorum negligentia ſine dubio prætermiſſam, nobis reſervavit codex Voſſianus MS, qui uti ſæpe alias, ita etiam heic multum profuit. Locus apud Thucyd. lib. VIII ſic legitur: Ξυνεπελάβοντο δὲ ἅμα αὐτοῖς καὶ ἄλλοι, καὶ Ἕρμων τις τῶν περιπόλων τῶν Μυνυχιάσι τεταγμένων ἄρχων. *Ipſos autem ſimul adjuverunt cum alii, tum Hermon quidam circitorum apud Munychiam excubantium præfectus.* Idem adverbium, quod eſt apud Thuc. loco allegato, invenitur apud Lyſiam pag. 127. Καθίζοντο ἐπὶ τοῦ βωμοῦ Μυνυχιάσι.

[38] Μοῦρσα, πόλις Παιονίας.] Ita nobis exhibebat Voſſianus calamo exaratus. In omnibus editis peſſimo errore legebatur, Μοῦρσα, πόλις Γαλλίας. Vitium hoc primus omnium in Stephano detexit Illuſtris Scaliger in notis ad Euſeb. ubi docet, pro Γαλλίας ſcribendum Παιονίας, quod eſt in Voſſiano MS. vel Παννονίας: nam indifferenter & Zoſimus & alii Græci Παννονίαν & Παιονίαν pro eadem provincia uſurpant. Poſt Scaligerum hunc errorem etiam correxit Salmaſius ad Ælium Spartianum, & in margine ſui Stephani. Satis demonſtrat Scaliger ex veteri inſcriptione & aliis auctoribus, inferioris Pannoniæ urbem eſſe. Quibus addam verba Sex. Aur. Victoris in Epit. *Hujus morte cognita, Vetranio magiſter militum Imperium in Pannonia apud Murſiam corripuit: quem Conſtantius non poſt multos dies regno exuit.* Simlerus cenſet eſſe hodiernam *Murocizam*, vel *Ezech*, quod alii ſcribunt *Eſſek*: quæ hodie 18 leucis a Buda diſtat. Mirum in modum etiam ſe torquet Hieronymus Surita, citans ad Anton. Itinerarium hunc Stephani locum, ex quo præter Pannonicam Murſam aliam comminiſci conatur. Sed in noſtro ſcripturæ vitium non ſubolfecit.

[39] Λέγεται καὶ Μύρσιον.] Simocattæ dicitur Μύρσιον, obſervante Salmaſio ad marginem ſui libri. Ptolem. Μουρσία, ut & Aurelio Victori in Epit. *Hoc tempore Conſtantius cum Magnentio apud Murſiam dimicans vicit.* Nomen gentile apud noſtrum eſt Μυρσαῖος, Latino ore MURSINUS, apud eundem Aur. Vict. in Cæſaribus: *Lic. Gallienus Ingebum, quem curantem Pannonios, comperta Valeriani clade, imperandi cupido inceſſerat, Murſiæ devicit: moxque Regallianum, qui receptis militibus, quos Murſina labes reliquos fecerat, bellum duplicaverat.* Periphraſis etiam eſt in uſu, uti liquet ex epiſtola Concilii Sardicenſis ad Epiſcopos, ubi inter Arianæ Hæreſeos defenſores recenſetur Οὐάλης ὁ ἀπὸ Μουρσῶν τῆς Παννονίας. Vide tom. III Concilii General. pag. 57. Qui in alia Sardicenſis Synodi epiſt. Latine dicitur *Valens a Murſa.* Eodem tomo pag 43

[40] Μόψιον, πόλις τῆς Πελασγιώτιδος.] Ex hoc Stephani loco Sigonius corrupta quædam in Livio emendavit. Lib XLIII cap. LXII: *Concione dimiſſa, poſtero die profectus inde ad Mopſium poſuit caſtra: tumulus hic inter Tempe & Lariſſam medius eſt.* Sed male Sigonius vel ex Aldina, vel ex Juntina editione citavit Πελασγικῆς. Paſſim Πελασγιῶτις iſta Theſſaliæ pars ab auctoribus appellatur, quod non incognitum Xylandro, quem ſequimur

[41] Ἄλλος δ' ἐστὶ Μόψος, ἀφ' οὗ ἡ Ἀττικὴ Μοψοπία.] Quemadmodum paſſim Hermolaus in concinnanda hac epitome oſcitantiam ſuam prodit, ita etiam nunc egregium documentum exhibet: nam eo quod ſtatuat, alium fuiſſe Mopſum a quo Attica Mopſopia dicta eſt, paucis etiam debuiſſet indicare Mopſum illum, a quo Mopſium Pelaſgiotidis in Theſſalia, nomen accepit, fuiſſe Mopſum Lapitham expeditionis Argonauticæ ſocium Porro ultima hæc verba, ἀφ' οὗ ἡ Ἀττικὴ Μοψοπία, ſic non leguntur in aliis editionibus, in quibus male excuſum erat, ἀφ' οὗ οἱ Ἀττικοὶ Μοψοπίαν. Fundamentum noſtræ emendationis eſt Strabo lib IX quem noſter allegat, ex quo manifeſtiſſime apparebit, Stephanum alterius Mopſi in genuino opere meminiſſe, & ultima illa verba ſic debere emendari, quemadmodum emendavimus, ita enim ille: Μόψιον δὲ ὠνόμασται οὐκ ἀπὸ Μόψου τοῦ μάντεως, τοῦ Τειρεσίου, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ Λαπίθου τοῦ συμπλεύσαντος τοῖς Ἀργοναύταις. ἄλλος δ' ἐστὶ Μόψος, ἀφ' οὗ ἡ Ἀττικὴ Μοψοπία. Cæcus eſt, qui non videt, totum locum Strabonis Stephanum in genuino opere habuiſſe, & ultimam verborum partem Epitomatorem duntaxat ſibi reſervaſſe, quæ profecto, niſi cum antecedentibus conjungantur, commodum ſenſum non conficiunt.

[42] Ἄρρητος ἡ Μόψοψ.] In omnibus libris male legebatur, ἄρρητος ὁ Μόψοψ, quod neceſſario erat corrigendum. Elliptica locutio eſt, & ſubintelligitur ἡ εὐθεῖα πτῶσις. Sic enim noſter in voce Βερενίκειος, quam

[43] Ἡρακλείδης δ' ὁ Ποντικὸς ἐν πρώτῳ, [44] Μοψοπίτης φησὶ, καὶ ἔδει Μοψοπιώτης, ἴσως δὲ καθ' ὕφεσιν τοῦ ω. τὸ θηλυκὸν Μοψοπίς.

ΜΟΨΟΥΕΣΤΙΑ, [45] πόλις Κιλικίας, ἐπὶ τῷ Πυράμῳ ποταμῷ, ἀπὸ Μόψου τοῦ μάντεως. [46] ὁ πολίτης, Μοψεάτης, κατὰ παραγωγὴν μιᾶς τῶν λέξεων· ἀφ' οὗ ὁ γραμματικὸς Ἡρακλείδης, ὁ Μοψεάτης.

ΜΥΓΔΟΝΙΑ, μοῖρα Μακεδονίας· καὶ ἑτέρα Φρυγίας τῆς μεγάλης, ἀπὸ Μύγδονος. [47] τινὲς δὲ Μαιδοὺς αὐτοὺς φασι. τὸ κτητικὸν Μυγδονικὸς, καὶ θηλυκῶς καὶ οὐδετέρως. [48] λέγεται καὶ Μυγδόνιος, καὶ Μυγδονία. ἐλέγετο δὲ Μυχθονία.

ΜΥΓΙΣΟΙ, πόλις Καρίας· Ἑκαταῖος τετάρτῃ γενεαλογιῶν. τὸ ἐθνικὸν Μυγίσιος, καὶ Μυγισία Ἀθηνᾶ, καὶ Μυγισσίς.

ΜΥΗΣ Μύητος, [49] ὡς Φάγρης Φάγρητος, πόλις Ἰωνική· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. τὸ ἐθνικὸν, Μυήσιος, ὡς Φαγρήσιος.

A Moſopienſis. Sed Heraclides Ponticus libro primo inquit Moſopiotes, quod debebat eſſe Moſopites; fortaſſis ſublato ω. Fœmininum eſt Mopſopis.

MOPSIESTIAS, urbs Ciliciæ ad Pyramum amnem ſita, quæ a Mopſo vate nomen habet. Civis, Mopſeates, quaſi B formatum eſſet ab una & ſimplici dictione. Hinc Grammaticus Heraclides Mopſeates dicebatur.

MYGDONIA, pars Macedoniæ; & alia magnæ Phrygiæ, cui a Mygdone nomen impoſitum eſt. Eos nonnulli Mædos appellant. Poſſeſſivum, Mygdonicus, quod C & fœminino & neutro genere in uſu eſt. Dicebatur etiam Muchthonia.

MYGISI, urbs Cariæ, de qua Hecatæus libro IV Genealogiarum. Gentile, Mygiſius, & Mygiſia Minerva, & Mygiſſis.

MYES, cujus caſus obliquus eſt *Myetis*, D uti Phagres Phagretis, urbs Jonica, de qua Hecatæus in Aſia. Gentile Myeſius, uti Phagreſius.

MY-

quam dicit eſſe ἀρχαῖον τῆς Ἀθηναίων ἀρχῆς. Cæterum Atticam a Mopſope quodam Mopſopiam fuiſſe dictam, etiam teſtatur Lycophronis Scholiaſtes pag. 118 Μοψοπία ἡ πάλαι ἐκαλεῖτο ἡ Ἀττικὴ χώρα, καὶ αἱ Ἀθῆναι, ἀπό τινος Μόψοπος. Hic locus nobis ſatis perſuadet, in verbis Strabonis commentario proximo allegatis, mendum latere, ubi fortaſſis legendum, ἔκτισε τὸ ἱερὸν Μόψοψ, ἀφ' οὗ ἡ Ἀττικὴ Μοψοπία, nam juxta analogiam a Μόψος fieret Μοψία, non vero Μοψοπία. Alius locus eſt apud eundem Strab. eodem libro ubi hic conditor Μόψοπος in caſu recto dicitur: Ἄτθιδα δὲ ἐκ Ἀττικῆς ἀπὸ Ἀτθίδος τῆς Κραναοῦ, ἀφ' οὗ καὶ Κραναοὶ οἱ ἔνοικοι· Μοψοπίαν δὲ ἀπὸ Μοψόπου. Hæc verba noſtram correctionem non deſtruunt: multa enim ſunt nomina, quorum genitivus pro caſu recto uſurpatur, ut Γὺψ Γυπὸς, ὁ Γύπος, Χάροψ Χάροπος, ὁ Χάροπος, ſic etiam Μόψοψ Μόψοπος, ὁ Μόψοπος. Inſignem hac de re locum vide apud noſtrum in Γύγας.

[43] Ἡρακλείδης δ' ὁ Ποντικὸς ἐν πρώτῳ] Conjunctionem adverſativum, quæ ab aliis editionibus abeſt, ex MSS inſeruimus. Sed in Aldina Florentinaque poſt vocem πρώτῳ lacuna conſpicitur, quod manifeſtum ſignum eſt, illud operis nomen, cujus liber primus citatur, librariorum incuria periiſſe.

[44] Μοψοπίτης φησὶ, καὶ ἔδει Μοψοπιώτης. ἴσως δὲ καθ' ὕφεσιν τοῦ ω.] Hæc mihi videntur tranſpoſita. Multo commodiori ſenſu integer locus ſic poſſet conſtitui: Ἡρακλείδης δ' ὁ Ποντικὸς ἐν α Μοψοπιώτης φησὶ, καὶ ἔδει Μοψοπίτης ἴσως δὲ καθ' ὕφεσιν τοῦ ω.

[45] Μοψοῦ ἑστία, πόλις Κιλικίας.] Aliquando ſimpliciter Mopſos appellatur. Plinius lib. V cap. XXVII: *Oppida Mallos, Magarſos & intus Tarſos, campi Aleii, oppida Caſſipolis, Mopſos liberum, Pyramo impoſitum.* Aliquando duabus diſtinctis vocibus, & aliquando compoſitis effertur. Ab omnibus editis abeſt vox πόλις, quam noſtra auctoritate addidimus, erat enim urbs, quæ liberæ Ciliciæ ΕΛΕΥΘΕΡΟΚΙΛΙΚΙΑ, adſcribebatur, juxta inſcriptionem apud Gruterum. ΜΟΨΟΥΕΣΤΙΑΣ ΤΗΣ ΚΙΛΙΚΙΑΣ ΙΕΡΑΣ ΚΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΑΣ. Hieronymus tamen (citante Holſtenio in Annotationibus ad Car. a S. Paulo) in Epitaphio Nepotiani hunc locum *Mopſi viculum* appellat: *Conſtantius Arianæ fautor hæreſeos, dum contra inimicum paratur & concitus fertur ad pugnam, in Mopſo viculo moriens, magno dolore hoſti relinquit imperium.* Non eſt hic locus confundendus cum *Mopſucrene*; nam Mopſi Fons non ad Pyramum, ſed ad Cydnum amnem in radicibus Tauri montis collocatur a Ptolemæo aliiſque. Aur. Victor in Epitome: *Hinc Conſtantius magis magiſque ardens dolore, atque, ut erat talium impatiens, in radicibus Tauri montis apud Mopſocrenem febri acerrima interiit.*

[46] Ὁ πολίτης, Μοψεάτης.] Variis modis hujus urbis gentile formant. Apud Cedrenum in Hiſtoriarum Compendio pag. 467 invenitur Μοψυεστεῖς, quod a caſu recto Μοψυεστεὺς formatum eſt: Οἱ Μοψυεσταί. τῶν μὲν Ἀγαρηνῶν χιλιάς αἰχμαλώτους. Hinc Latino ore formandum eſſet *MOPSUESTENSIS*, ſed adjecto I aliquoties inveni *Mopſueſtienſis*. Macedonicus *Mopſueſtienſis* ſubſcripſit epiſtolæ Synodicæ Concilii Antioch. Tom. II pag. 641 Concilior. Gen. Et Olympius *Mopſueſtienſis* ſubſcripſit Concil. Conſtantinop. I. Tom. III Concil. Gener. pag. 365. Non dubito quin etiam Græci dixerint ΜΟΨΟΥΕΣΤΗΝΟΣ, nam Concilio Conſtantinop. II Collat. I & V Theodorus *Mopſueſtenus* celebratur innumeris locis, cujus ſcripta & blaſphemiæ, Neſtorianis multo pejores, ibidem damnantur.

[47] Τινὲς δὲ Μαιδοὺς αὐτοὺς φασι] Sic non exhibent priores editiones, in quibus conſtanti ſcriptura legitur Μάρδους. Sed Salmaſianam emendationem divulgamus, quam ex ora ſui Stephani hauſimus.

[48] Λέγεται δὲ Μυγδόνιος, καὶ Μυγδονία.] Utitur eo Val. Flac. lib. III Arg.

Mygdonia Pan juſſa feram ſæviſſima matris!

Et Claudianus de conſulatu quem Manl. Theodorus cum Eutropio adminiſtravit:

Perſoſſique ruunt populo pallente leones,
Quales Mygdonio curru frænare Cybelle
Optat -- -- -- --

[49] Ὡς Φάγρης Φάγρητος.] Unius literulæ tranſpoſitione laborabat hoc vocabulum in omnibus editis: lege-

A ΜΥΚΑ'ΛΗ, πόλις Καρίας. [50] Ἡρόδοτος πρώτῃ. τὸ ἐθνικὸν, Μυκαλήσιος, ὡς Ἰθακήσιος. [51] Τρύφων δὲ Μυκαλεύς φησιν, ἐν Παρωνύμοις. λέγεται [52] καὶ θηλυκῶς Μυκαλησίς, ὡς Σώστρατος ὁ Φαναγορίτης. [53] Δίδυμος δ' ὄρος τὴν Μυκάλην φησίν. ἐκλήθη δὲ, ἐπεὶ αἱ λοιπαὶ B Γοργόνες [54] ἐπὶ τόκῳ μυκώμεναι, τὴν κεφαλὴν Μεδούσης ἀνεκάλουν. [55] οἱ δὲ Μυχάλην αὐτήν φασιν, ἐπεὶ ἐν μυχῷ κεῖται τῆς Καρικῆς ἁλός. ἔστιν οὖν ἡ Μυκάλη καὶ πόλις, καὶ ὄρος.

MYCALE, urbs Cariæ, de qua Herodotus libro I. Gentile, Mycaleſius, uti Ithaceſius. Tryphon vero Mycalenſis dixit in libro de Derivativis. Et genere fœm. dicitur Mycalęſis, uti Soſtratus Phanagorita perhibet. Didymus vero tradit, Mycalen eſſe montem. Ita autem fuit dicta, quod reliquæ Gorgones in partu μυκώμεναι mugientes, Meduſæ caput revocaverint. Alii eam Mychalem vocant, quia ἐν μυχῷ in intimo receſſu Carici maris ſita ſit. Eſt igitur Mycale, & urbs, & mons.

C ΜΥΚΑΛΗΣΣΟ'Σ, πόλις μεσογεία Βοιωτίας. [56] Θουκυδίδης ἑβδόμῃ. ἐκλήθη δὲ, [57] ὅτι ἡ βοῦς ἐνταῦθα ἐμυκήσατο, ἡ τὸν Κάδμον καὶ τὸν σὺν αὐτῷ στρατὸν ἀγαγοῦσα εἰς Θήβας. [58] ἔστι καὶ ἄλλη Καρίας, ὡς Ἔφορος τρίτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Μυκαλήσσιος, καὶ Μυκαλησσία. ἔστι καὶ ὄρος Μυκαλησσὸς, D ἐναντίον Σάμου. καὶ Μυκαλησσίς, τὸ θηλυκόν.

MUCALESSUS, urbs mediterranea Bœotiæ, de qua Thucydides libro ſeptimo. Ita autem fuit appellata, quod vacca, Cadmum cum exercitu Thebas ducens, ibidem mugitum ediderit. Eſt quoque alia Cariæ, de qua Ephorus libro III. Gentile, Mycaleſſius & Mycaleſſia. Eſt præterea mons Mycaleſſus e regione Sami, & Mycaleſſis fœmininum.

ΜΥΚΗ'ΝΑΙ [59], πόλις Πελοποννήσου. Ὅμηρος,

Οἳ δὲ Μυκήνας εἶχον. —

[60] ἀπὸ

MYCENÆ, urbs Peloponneſi, de qua Homerus:

Qui vero Mycenas habitabant. —

nomen

legebatur enim male, ὡς Φρίξας Φρίξιος, & gentile Φριξιεύς, quod neceſſario erat corrigendum. Vide in Φάγρης & Τανίς.

[50] Ἡρόδοτος πρώτῃ] Male in omnibus libris editis & MSS Ἡρόδ. ἕκτῃ legebatur: Nam Herodotus libro primo promontorium, cui nomen *Mycale*, hiſce verbis deſcribit: Ἡ δὲ Μυκάλη ἐστὶ τῆς ἠπείρου ἄκρη, πρὸς ζέφυρον ἄνεμον κατήκουσα Σάμου. Lydiæ hunc locum adſcribit Scylax in Periplo: Περὶ δὲ τὴν Μυκάλην Σάμος ἐστὶ νῆσος, πόλιν ἔχουσα καὶ λιμένα κλειστόν. Deinde docet: Mycalen urbem vicinam habere Prienem: Ἐπὶ τῇ Μυκάλῃ δὲ ἐστὶ πόλις Πριήνη, λιμένας ἔχουσα δύο, ὧν ὁ εἷς κλειστός. Imo adeo vicina Prienæ, ut Mycale mons Prienæ appelletur a Pſeudo-Didymo: Μυκάλη ὄρος Πριήνης, ἄντικρυ Σάμου τῆς νήσου.

[51] Τρύφων δὲ Μυκαλεύς φησι.] Occurrit illud gentile apud Euſtathium in comment. ad Iliada B hiſce verbis: Μυκαλεὺς Διὸς λαμπρὸν ἱερόν.

[52] Καὶ θηλυκῶς Μυκαλησίς] Cum Soſtratus Phanagorita hodie deſideratur, adducam verba Callimachi ex hymno in Delum, ubi hoc fœmininum in uſu eſt:

- - Οὔπω φίλον Σάμος, ἠχί σε νύμφαι
Γείτονος Ἀγκαίου Μυκαλησσίδες ἐξείνισσαν.

[53] Δίδυμος δ' ὄρος τὴν Μυκάλην φησίν.] Mons Taurus, per omnem Aſiam ſe extendens, initium facit a Mycale monte, qui eſt Samo inſulæ oppoſitus. Docet hoc ex Arriano de Exped. Alexandri Mag. Euſtathius in Comment. ad Dionyſ. de ſitu orbis, cujus verba producam, quia aliqua emendatione indigent. Ἀῤῥιανὸς δέ φησιν οὕτως. ὁ Ταῦρος τὸ ὄρος ἀπείργει τὴν Ἀσίαν, ἀρχόμενος ἀπὸ Μυκάλης (lege Μυκάλης) τοῦ κατ' ἀντικρὺ Σάμου τῆς νήσου ὄρους. Plura ſunt in verbis Euſtathii, quæ non ſatis reſpondent verbis Arriani, de quibus alias monebimus. Paſſim ab auctoribus mons iſte Μυκάλη appellatur. Philoſtratus in Apollonii Tyanei vita, ubi de Caucaſo loquitur: Τὸ δὲ ὄρος τοῦτο ἀρχὴν ποιούμενον Ταύρου, ὃς δι' Ἀρμενίας τε καὶ Κιλίκων ἐπὶ Παμφύλους καὶ Μυκάλην στείχει. ἡ τελευτῶσα ἐς θάλατταν ἣν Κᾶρες οἰκοῦσι, πέρας ἂν τοῦ Καυκάσου νομίζοιτ'

ἄν, ἀλλ' οὐχ, ὥς τινές φασιν, ἀρχή. De hoc monte præterea vide Strab. lib. XIV, Thucyd. Suidam & alios.

[54] Ἐπὶ τόκῳ μυκώμεναι.] Euſtathius in Comment. ad Iliad. B, hunc locum de Gorgonibus ex Stephano Ethnologo allegans, nullam de partu mentionem facit, qui pro ἐπὶ τόκῳ, legiſſe videtur ἐπὶ λόφοις: ſed cum iſta mutatio nimis temeraria videri poſſet, facili negotio legi poſſet ἐπὶ τόπῳ. Sed ut omnia ſint clariora, ipſa Euſtathii verba in medium adducam, ſic enim ille: Ὥσπερ δὲ ὁ Βοιωτικὸς Μυκαλησσὸς, ὅτι ἐμυκήσατο ὡς ἀνεγράφη, οὕτω φησὶ ἡ Μυκάλη αὐτῇ κατὰ τὸν Ἐθνολόγον. ἐπεὶ αἱ Γοργόνες ἐπὶ τοῦ ὄρους τούτου μυκώμεναι, τὴν κεφαλὴν Μεδούσης ἀνεκάλουν. Quia præterea alii mythologiæ doctores de mugitu Gorgonum in partu nihil affirmant, hanc emendationem amplectendam cenſeo.

[55] Οἱ δὲ Μυχάλην αὐτήν φασι.] Idem ex noſtro aſſeverat Euſtathius, loco proxime allegato: Οἱ δὲ Μυχάλην αὐτήν φασιν, ἐπεὶ ἐν μυχῷ ἁλὸς τῆς Καρικῆς κεῖται.

[56] Θουκυδίδης ἑβδόμῃ.] Hæc ſine dubio reſpicit Thucyd. verba: Καὶ ἐσβαλόντες ἐς τὴν Βοιωτίαν, ἄγει αὐτοὺς ἐπὶ Μυκαλησσόν.

[57] Ὅτι ἡ βοῦς ἐνταῦθα ἐμυκήσατο.] Noſter tradit urbem ſic vocatam, quod vacca quæ Cadmum Thebas duxit, illic mugitum ediderit, quod etiam non uno in loco aſſeverat Euſtathius in Comment. ad Iliad. B. Etymologici Mag. auctor ferme habet eadem, niſi quod præterea addat, vaccam duxiſſe Cadmum ad condendas Thebas juxta Apollinis oraculum: Μυκαλησσὸς ἡ πόλις, ὅτι ἐκεῖσε ἐμυκήσατο ἡ βοῦς, ἡ ὁδηγήσασα τὸν Κάδμον εἰς τὴν κτίσιν τῶν Θηβῶν, κατὰ χρησμὸν Ἀπόλλωνος.

[58] Ἔστι καὶ ἄλλη Καρίας] Hæc alia non eſt, quanquam Ortelius noſtro aſſentiri videtur, quam illa, quam jam ſupra *Mycalen* nominavit & Cariæ attribuit. Idem profecto judicandum eſt de monte Mycaleſſo e regione Sami, qui idem eſt cum monte Mycale, jam eadem ſectione deſcripto.

[59] Μυκῆναι, πόλις Πελοποννήσου.] Urbs Peloponneſi quon-

[60] ἀπὸ Μυκηνέως τοῦ Σπάρτωνος, τοῦ Φορωνέως ἀδελφοῦ· [61] ἢ ἀπὸ μύκητος τοῦ ξίφους, ὃ ἐφόρει Περσεύς, οὗ πεσόντος κατὰ κέλευσιν Ἑρμοῦ, τὴν πόλιν ἔκτισεν· [62] ἢ ἀπὸ τοῦ μυκήσασθαι τὴν Ἰώ, βοῦν ἐκεῖ γενομένην. [63] ὁ πολίτης Μυκηναῖος, καὶ θηλυκὸν Μυκηνίς, καὶ Μυκηνηΐς.

A Nomen habet a Myceneo Spartonis filio, Phoronei fratre: vel ἀπὸ μύκητος, id eſt, à manubrio gladii quem geſtabat Perſeus, quo cadente, ex mandato Mercurii urbem condidit. Vel nomen habet e Μυκήσασθαι, quod Io illic in vaccam transfigurata, mugitum ediderit. Civis, Mycenæus, fœmininum Mycenis, & B Mycenenſis.

[64] ΜΥΚΟΙ, ἔθνος· περὶ οὗ Ἑκαταῖος ἐν Ἀσίᾳ, [65] Ἐκ Μυκῶν εἰς Ἀράξην ποταμόν.

MYCI, gens, de qua Hecatæus in Aſia. A Mycis ad Araxen fluvium.

ΜΥΚΟΝΟΣ, [66] μία τῶν Κυκλάδων, ἀπὸ [67] Μυκόνου τοῦ Αἰνίου, τοῦ Καρύστου καὶ Ῥυοῦς τῆς Ζάρηκος· [68] Θουκυδίδης τρίτῃ, C [69] καὶ

MYCONUS, una ex Cycladum inſulis, nomen habens a Mycono Ænii filio, Caryſti & Rhyus filiæ Zarecis nepote. Hujus meminit Thucydides libro III, & Strabo

quondam clariſſima, cujus ne veſtigium quidem ætate Strabonis ſupererat, minus quinquaginta ſtadiis Argis diſtans. Antiquiſſimum ejus nomen fuit 'Argos. uti Plutarchus libro de Fluviis auctor eſt: Μυκῆναι δ' ἐκαλοῦντο τὸ πρότερον Ἄργιον (legendum Ἄργος) ἀπὸ Ἄργου τοῦ Παντίου. Imo hoc loco ſic emendandum, liquet ex Scholiaſta ad Sophoclis Electram in principio: Ἄργος δὲ καὶ περὶ τὰς Μυκήνας χωρίον λέγει. καὶ αὐταὶ αἱ Μυκῆναι λέγονται Ἄργος.

[60] Ἀπὸ Μυκηνέως τοῦ Σπάρτωνος, τοῦ Φορωνέως ἀδελφοῦ] Malebam ſequi auctoritatem MSS & Euſtathii, quam hactenus vulgatorum, in quibus pro Μυκηνέως excuſum erat Μυκηναίου: ſed præter Myceneum hunc Euſtathius adducit Mycenam nympham Laconicam. (Hanc Pauſan. in Corinth Inachi filiam, & Areſtoris uxorem fuiſſe ait) unde & urbi nomen impoſitum videtur, ita enim ille ad Iliad. B. Ταύτας δὲ ἡ μὲν Μυκήνη, ἀπὸ τινος νύμφης φασὶ Λακωνικῆς ὠνομάσθη· ἢ ἀπὸ Μυκηνέως υἱοῦ Σπάρτωνος ἀδελφοῦ Φορωνέως. Imo noſtram emendationem eſſe veriſſimam, liquet manifeſtiſſime ex Pauſania in Corinthiacis: Οἱ δὲ φασὶ ἐν τοῖς ἐπέεσιν ἃ ἐποίησεν λόγοι, Μυκηνέα υἱὸν εἶναι Σπάρτωνος, Σπάρτωνα δὲ Φορωνέως, οὐκ ἂν ἔγωγε ἀποδεξαίμην.

[61] Ἢ ἀπὸ μύκητος τοῦ ξίφους.] Sic optime emendavit Xylander: quare ſummopere miror, Aldinæ Juntinæque editioni præfectos admiſiſſe, ἢ ἀπὸ μυθῶς τοῦ ξίφου, quod ſane omni ſenſu caret. Chryſermus Corinth. lib. I Peloponneſiacorum apud Plutarchum de Fluv. occaſionem condendæ urbis hiſce verbis refert: Περσέως φυγόντος μετανάστη, καὶ κατὰ τὸν λόφον γενομένου τούτου, ἐξέπεσεν αὐτοῦ τὸ λαβὶς τοῦ ξίφους ὁ μύκης. Γοργοφόνος δὲ ὁ βασιλεὺς Ἐπιδαυρίων, ἐκπεσὼν τῆς ἀρχῆς, ἔλαβε χρησμὸν ἐμπεριελθεῖν τὰς Ἀργολικὰς πόλεις, καὶ ὅπου ἐὰν εὕρῃ ξίφους μύκητα ἐκεῖ κτίσαι πόλιν. Γενόμενος δὲ κατὰ τὸ Ἄργειον ὄρος, καὶ εὑρὼν τὴν ἐλεφαντίνην λαβὴν, πόλιν ἔκτισε, ἣν ἀπὸ τοῦ συγκυρήματος προσηγόρευσε Μυκήνας. Huc etiam facit locus Nicandri in Alexipharm. quem Salmaſius marginibus ſui libri appinxit:

> Περσεὺς ἥν ποτε νυκτὶ λιπὼν Κηφηΐδα γαῖαν,
> Ἀγχοῦ ἀπὸ μέζας ἀρπηγινέος Μεδούσης,
> Ῥεῖα Μυκηναίοισιν ἐνεξήγησε θέμεθλα,
> Καρφηρόν μιν ἔδογμα, μύκης ὅθι ῥάπτεται ἄρπης.

Pauſanias in Corinthiacis, referens urbem a caſu capuli gladii, quem ferebat Perſeus, accepiſſe nomen, præterea addit, ſe audiviſſe qui dicerent, Perſea ſitientem, humo fungum ſuſtuliſſe, ac repentinis aquæ ſcatebris, ſiti magna cum voluptate depulſa, ex eo caſu urbem Mycenas nominaſſe. Nam ὁ μύκης, teſtibus magiſtris Græcis, capulum enſis & fungum denotat. Etymol. Mag. Auctor: Μύκης ἐστὶν ἡ λαβὴ τοῦ ξίφους. καὶ τὸ ξίφος· καὶ ἀπὸ μύκητος τοῦ ξίφους τοῦ Περσέως ἐκεῖ ὄντος (Forte legendum πεσόντος) ἐκλήθη ἡ πόλις Μυκῆναι. Μύκη δὲ καλοῦσιν τὴν θήκην τοῦ ξίφους. Et ibi legend Μύκης δέ. Scholiaſt. Nicandri ad locum jam allegatum prorſus gemina habet: Μύκης κυρίως τοῦ ξίφους τὸ κατακλεῖον τὴν θήκην· ἀπὸ τοῦ μύκητος τοῦ ξίφους φησὶ πεσόντος ὀνομάσθαι τὰς Μυκήνας. Vel in Etymologico

legendum μύκη δὲ καλοῦσιν &c. Nam apud Suidam legimus: Μύκη, ἡ θήκη.

[62] Ἢ ἀπὸ τοῦ μυκήσασθαι τὴν Ἰώ, βοῦν ἐκεῖ γενομένην.] Euſtathius varias ſignificationes τοῦ μύκης cum recenſuit in Comment. ad Iliad. B pag. 290 tandem ex noſtro addit: Κατὰ δέ τινας Μυκῆναι, ἀπὸ τοῦ μυκήσασθαι τὴν Ἰὼ βοῦν ἐκεῖ γενομένην. Non conveniunt cum his alii mythologiæ doctores, qui perhibent, non Io, ſed Meduſæ ſorores (quarum nomina erant Stheno & Euryale) præ mira animorum convenientia, cum nulla eis ſupereſſet ſpes Perſeum capiendi, mugitum ediſſe, unde indigenæ Mycenas appellarunt. Locus ſane egregius eſt apud Plutarchum de Fluv. in Inacho hiſce verbis: Περσέως Μέδουσαν ἀποκτείναντος, Σθενὼ καὶ Εὐρυάλη αἱ τῆς Γοργόνος ἀδελφαὶ τὸν προειρημένον τὸν ἐπίβουλον ἐδίωκον· γενόμεναι δὲ κατὰ τοῦτο τὸ λόφον, ἀπελπίσασαι τῆς συλλήψεως, διὰ τὴν συμπάθειαν· οἱ δὲ ἐγχώριοι τὴν ἀκρόπολιν ἀπὸ τοῦ συγκυρήματος Μυκήνας μετωνόμασαν, καθὼς ἱστορεῖ Κτησίας Ἐφέσιος ἐν α΄ Περσηΐδος.

[63] Ὁ πολίτης Μυκηναῖος.] Eadem ex noſtro gentilia maſculina agnoſcit Archiepiſcopus Theſſal. loco jam allegato: Λέγεται δὲ καὶ ἑνικῶς Μυκήνη καὶ πληθυντικῶς· ὁ δὲ πολίτης αὐτῆς, οὐ μόνον Μυκηναῖος, ἀλλὰ καὶ Μυκηνεύς, κατὰ τὸν τοῦ ἐθνικοῦ χαρακτῆρα. Apud Thucyd. eſt Μυκηναῖος lib. I: Τῶν Μυκηναίων τε καὶ ὅσων Εὐρυσθεὺς ἦρχε. Et fœm. gen. de regione apud Strab lib. VIII: Καὶ ἔτι καὶ τὴν Λακωνικὴν τῇ Μυκηναίᾳ προσθεῖναι.

[64] Μυκοί, ἔθνος.] Non addit noſter quo ſub ſolo poſita ſit. Sine dubio fuit gens Perſica, de qua Herod. lib. VII. Οὗτοι δὲ καὶ Μυκοί τε καὶ Παρικάνιοι ἐσεσαγμένοι ἦσαν κατάπερ Πάκτυες. τούτων δὲ ἦρχε οἵδε· Οὐτίων μὲν καὶ Μυκῶν, Ἀρταΰντης ὁ Δαρείου. Lib. III ſcribitur Μαγοί, ſed melius in margine Μυκοί.

[65] Ἐκ Μυκῶν εἰς Ἀράξην ποταμόν.] In omnibus libris legebatur: Ἐκ Μυκῶν εἰς Ἀράξην ποτί. Salmaſius putabat, nonnulla heic deſiderari. quare in margine ſui Stephani totum locum ſic conſtituebat: Ἐκ Μυκῶν εἰς Ἀράξην ποταμὸν στάδια πέντε. Omnia hæc, deſtituti fide codicum MSS & auctoritate veterum ſcriptorum, addere non ſuſtinuimus. Ποτὶ in ποταμὸν mutatum ivimus: nam illud ποτὶ ortum eſt ex compendiaria ſcribendi ratione vocis ποταμοῦ. Huic non diſſimilis menda occurrit in Μύρων.

[66] Μύκονος, μία τῶν Κυκλάδων.] Inter Tenum & Icariam ſita eſt hæc inſula. Hinc apud Scholiaſt. Lycophronis legimus: Ἡ δὲ Τῆνος καὶ Μύκονος, νῆσοι εἰσὶ τῶν Καλυδνῶν. Verum ibi corrigendum Κυκλάδων. Aliquando Mycone dicitur. Virg. lib. III Æneid.

Errantem, Mycone celſa Gyaroque revinxit.

[67] Ἀπὸ Μυκόνου τοῦ Αἰνίου τοῦ Καρύστου.] Scripturam codicum MSS potiorem duxi. In Xylandrian. excuſum erat, quod minus placebat: Ἀπὸ Μυκόνου τοῦ Αἰνίου τοῦ Καρύστου. In Aldina Juntinaque: Ἀπὸ Μυκόνου τοῦ Αἰνίου, τοῦ Καρύστου καὶ Ῥυοῦς τῆς Ζάρηκος.

[68] Θουκυδίδης τρίτῃ.] Sine dubio innuuntur hæc

 Thu-

[69] καὶ Στράβων δεκάτῃ. Μύκονος δ' A ἐστὶν, ὑφ' ᾗ μυθεύονται κεῖσθαι τῶν γιγάντων τοὺς ὑψηνοτάτους, ὑφ' Ἡρακλέους καταλυθέντας, ἀφ' ὧν ἡ παροιμία, [70] Πάντα ὑπὸ μίαν Μύκονον ἐπὶ τῶν ὑπὸ μίαν γραφὴν ἀγόντων τὰ διῃρημένα τῇ φύσει. καὶ τοὺς φαλακροὺς δέ τινες Μυκο B νίους καλοῦσιν, [71] ἀπὸ τοῦ τὸ πάθος τοῦτο ἐπιχωριάζειν τῇ νήσῳ. [72] ὁ νησιώτης, Μυκόνιος.

bo libro x. Myconus eſt ſub qua fabulantur jacere fortiſſimos gigantum ab Hercule interfectos. A quibus proverbium: Omnia ſub unam Myconum. Quod de iis dicitur, qui res natura diviſas, ſub unam deſcriptionem cogunt. Quidam etiam calvos Myconios appellant, quia morbus hic inſulæ vernacula eſt. Inſulanus, Myconius.

ΜΥΛΑΙ, πόλις Σικελίας· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. ὁ πολίτης Μυλαΐτης, ὡς τῶν Θηβῶν Θηβαΐτης, Ἀθηνῶν Ἀθηναΐ- C της. εἰσὶ γὰρ οἱ οὕτω λέγουσι. [73] καὶ τὸ θηλυκὸν Μυλαΐτις. εἰσὶ δὲ Μυλαὶ καὶ Θετταλίας, [74] ἧς τὸ ἐθνικὸν, Μυλαῖος.

MYLÆ, oppidum Siciliæ, de quo Hecatæus in Europa. Oppidanus, Mylaïta, uti a Thebis fit Thebaïta, ab Athenis Athenaïta. Sunt enim qui ſic dicunt. Et fœmininum Mylaïtes. Sunt etiam Mylæ Theſſalicæ, cujus gentile, Mylæus.

ΜΥΛΑΚΕΣ, ἔθνος Ἠπειρωτικόν. [75] Λυκόφρων·

> Κράθις δὲ γείτων, ἠδὲ Μυλάκων D
> ὅροι.

MYLACES, gens Epirotica, de qua Lycophron:

> *Crathis vero vicinus, & Mylacum finibus.*

ΜΥΛΑΝΤΙΑ, [76] ἄκρα ἐν Καμίρῳ τῆς Ῥόδου· [77] Μυλάντιοι θεοὶ ἐπιμύλιοι. [78] ἀπὸ

MYLANTIA, promontorium in Camiro Rhodi. Unde Dii Mylantii, qui ſunt

Thucyd. verba: Παρεσκεύαστο δ' ἀπ' αὐτῆς τῇ Γυάρῳ καὶ Μυκόνῳ.

[69] Καὶ Στράβων δεκάτῃ.] Male in omnibus excuſis legebatur τρίτῃ, quod primus omnium vidit Schottus ad Zenobium. Sed longe alio modo in Strabone legitur, quem citat Stephanus. Ut autem diſcrimen illud manifeſte liqueat, ipſa Strabonis verba in medium adducam: Μύκονος δ' ἐστὶν ὑφ' ᾗ μυθεύουσι κεῖσθαι τῶν γιγάντων τοὺς ὑστάτους, ὑφ' Ἡρακλέους καταλυθέντας, ἀφ' ὧν ἡ παροιμία, πάνθ' ὑπὸ μίαν Μύκονον ἐπὶ τῶν ὑπὸ μίαν ἐπιγραφὴν ἀγόντων τὰ διηρτημένα τῇ φύσει· καὶ τοὺς φαλακροὺς δέ τινες Μυκονίους καλοῦσιν, ἀπὸ τοῦ τὸ πάθος τοῦτο ἐπιχωριάζειν τῇ νήσῳ. Minutias omnes, in quibus a Strabone differt noſter, non perſequar: ſed obſervatione non indignum eſt, in vulgatis Geographi libris legi ὑστάτους, pro quo noſter habet, uti etiam in quibuſdam invenit Caſaubonus ὑψηνοτάτους, quam vocem etiam agnoſcit vel ex Strabone, vel ex Stephano Euſtathius in Comment. ad Dionyſ. pag. 76. Adeo ut fruſtra hanc vocem ſollicitaverit Petavius ad orat. 1 Themiſt. pro eo reponens ἀνοσιωτάτους. Deinde, uti bene monet Caſaub. pro διηρτημένα in Strabone ex noſtro reponendum eſt διῃρημένα.

[70] Πάνθ' ὑπὸ μίαν Μύκονον.] Perperam exhibebant Veneta Florentinaque: Παῖδες ὑπὸ μίαν Μυκον. Vitium hoc Xylander correxit, quem ſequimur.

[71] Ἀπὸ τοῦ τὸ πάθος τοῦτο ἐπιχωριάζειν.] Myconios carere pilo, teſtatur Plinius lib. XI cap. XXXVII: *In capite cunctorum animalium pilus &c. Quippe Myconii carentes eo gignuntur, ſicut in Cauno lienoſi.*

[72] Ὁ νησιώτης, Μυκόνιος.] Cratinus in hominem ſordidum apud Athenæum lib. 1: Πῶς ἂν Ἰσχομάχου γεγονὼς Μυκόνιος φιλόδωρος ἂν εἴης; *Quomodo tu ab Iſcimacho Myconio genitus, munificus eſſes.* Alia præterea proverbia ſunt, in quibus illud gentile occurrit, de quibus videſis Paræmiographos.

[73] Καὶ τὸ θηλυκὸν, Μυλαΐτις.] Male in Xylandriana Μυλαΐτας, quod forte in typographi errores eſt inferendum. Veram lectionem ex MSS & prioribus editionibus revocavimus.

[74] Ἧς τὸ ἐθνικὸν Μυλαῖος.] Non mihi perſuadet Stephanus, duntaxat a Theſſalico oppido derivari Μυλαῖος. Polybius enim Μυλαίας πόλεως in Sicilia meminit lib. 1. Et oppidani Μυλαῖοι dicuntur Diodor. Sic. lib. XII. Hinc veriſſimam cenſeo magni Gronovii conjecturam ad Auſonii Moſellam:

> *Aut Pompejani Mylæa pericula belli*
> *Euboica referunt per averna ſonantia cymba:*

Ubi vulgo perperam *Mylaſena pericula* editur.

[75] Λυκόφρων.] In vulgatis Lycophronis legitur ὄρος, quare ego verſiculum iſtum ita corrigendum cenſeo:

> Κράθις δὲ γείτων, ἐν δὲ Μυλάκων ὅροις
> Χῶρος, [illegible] δέξεται Κόλχων Πόλας.

[76] Ἄκρα ἐν Καμίρῳ τῆς Ῥόδου.] Male in hactenus vulgatis ἐν Κανίρῳ excuſum eſt. Veram emendationem Salmaſius ſui libri marginibus appinxerat.

[77] Μυλάντιοι θεοὶ ἐπιμύλιοι.] Aſteriſcum collocarunt poſt copulativam καὶ, ubi non erat neceſſarius: ſed Meurſius poſt vocem θεοὶ, ſupplebatque, uti nunc excudi curavimus. Sed mirum eſt, eum Heſychii auctoritatem non adduxiſſe, in quo plane eodem modo legitur. Μυλάντειοι θεοὶ ἐπιμύλιοι. Noſtra regio, inquit Petronius, tam præſentibus plena eſt numinibus, ut facilius poſſis Deum, quam hominem invenire. Quod non tantum de Romanis verum eſt, ſed etiam de Græcis, apud quos vix ullus locus, cui non aliquis genius aut numen præerat. Dea quædam molaris appellabatur Εὔνοστος, quæ menſurarum, quibus farina metitur, curam gerit. Etymologici Mag. Auctor: Εὔνοστος, θεὸς ἐπιμύλιος, ὁ δοκῶν ἐφορᾶν τὰ μέτρα ἀλφίτων. Apud Pollucem Deæ molaris mentio eſt, ut & Eunoſti lib. VII cap. XXXIII: Ἐπιμύλιος ᾠδή· καὶ ἐπιμυλαία θεὸς, καὶ Εὔνοστος, quod male vertitur a Gualthero: Molaris cantio: Dea molaris & *benevola*. Alii perhibent *Eunoſtum* eſſe vilem in molendinis imagunculam, quæ menſuræ præeſſe crede-

78 ἀπὸ Μύλαντος ἀμφότερα, ὃ καὶ πρώτου εὑρόντος ἐν τῷ βίῳ τὴν τῆς μύλης χρῆσιν. A

ſunt Dii molares. Et promontorium & Dii a Mylante nomen accepere, qui primus in vita invenit molæ uſum.

ΜΥΛΑΣΑ, 79 πόλις Καρίας, ἀπὸ Μυλάσου τοῦ Χρυσάορος, τοῦ Γλαύκου, τοῦ Σισύφου, τοῦ Αἰόλου. λέγεται καὶ Μύλας, 80 ὡς Αἰσχύλος ἐν Καρσὶν, ἢ Εὐρώπῃ. 81 τὸ ἐθνικὸν, Μυλασεύς. 82 οὕτω γὰρ ἀναγράφουσι πολλοὶ, 83 ὡς Μένανδρος Καταψευδομένοις. B

MYLASA, urbs Cariæ, ſic dicta a Mylaſo filii Chryſaoris, filii Glauci, filii Siſyphi, filii Æoli. Dicitur quoque Mylas, auctore Æſchylo in Caribus, aut in Europa. Gentile Mylaſenſis. Hoc enim nomine deſcribuntur multi, uti auctor eſt Menander in Contra-mentientibus.

ΜΥΛΙΣΙΝ, ἔθνος Φρυγίας· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. C

MYLISIN, gens Phrygiæ, de qua Hecatæus in Aſia.

ΜΥΛΩΝ, πόλις Αἰγύπτου. Ἑκαταῖος. ὁ πολίτης, Μυλωπολίτης.

MYLON, oppidum Ægypti, cujus meminit Hecatæus. Oppidanus, Mylopolita.

ΜΥΝΔΟΣ, πόλις Καρίας· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. 85 ἔστι καὶ πόλις Καρίας ἄλλη, παλαιὰ Μύνδος, ἧς 86 τὸ ἐθνικὸν Μύνδιος, καὶ Μυνδία. Ἀπολλώνιος καὶ Ζήνων, Μύνδιοι γραμματικοί. D

MYNDUS, urbs Cariæ, de qua Hecatæus in Aſia. Eſt quoque alia Cariæ, quæ antiqua Myndus dicitur, cujus gentile Myndius & Myndia. Apollonius & Zeno. Myndii Grammatici dicuntur.

ΜΥΝ- MYN-

credebatur. Heſychius: Εὔνοστος, ἀγαλμάτιον ἱστάμενον ἐν τοῖς μύλωσιν, ὃ δοκεῖ ἔφορον εἶναι τοῦ μέτρου τῶν ἀλεύρων. Addam præterea Euſtathium, qui utrumque habet in Comment. ad Odyſſ. A. pag. 138: Ὅθεν καὶ Εὔνοστος, φαῦλον φασὶν ἀγαλμάτιον παρὰ τοῖς μυλωσι (ſcribe μύλωσι)· ὡς ἐν ἑτέρῳ ῥηθέντι λεξικῷ κεῖται, Εὔνοστος θεὸς ἐπιμύλιος, δοκῶν ἔφορος τοῦ μέτρου τῶν ἀλεύρων.

78 Ἀπὸ Μύλαντος ἀμφότερα.] Mylas hic fuit unus ex Telchinibus, qui Camiri ſacra Mylanteorum inſtituit, auctore Heſychio: Μυλάς, εἷς τῶν Τελχίνων, ὃς τὰ ἐν Καμείρῳ ἱερὰ Μυλαντείων ἱδρύσατο. Igitur hic Mylas molendinarum uſum & ſacra illa inſtituit. Antiquis nullus erat molarum uſus, ſed fruges torrebant, atque in pilam conjectas pinſebant, ut docet Servius ad Æneid. lib. 1: *Quia apud majores noſtros molarum non erat uſus, frumenta torrebant, & ea in pilas miſſa pinſebant. Unde & piſtores dicti, qui nunc piſtores vocantur.* Alii vero hoc non Mylanti, ſed Cereri attribuunt, ita enim Plinius lib. VII cap LVI: *Conſentaneum videtur, priuſquam digrediamur a natura hominum, indicare, quæ cujuſque inventa ſunt. Emere ac vendere inſtituit Liber pater. Idem diadema, & regum inſigne & triumphum invenit. Ceres frumenta, cum antea glande veſcerentur. Eadem molere & conficere in Attica, Italia & Sicilia: ob id Dea judicata.*

79 Μύλασα, πόλις Καρίας.] Optime per s ſimplex ſcribitur, convenitque iſta ſcribendi ratio maxime cum numiſmatibus antiquis. Pauſanias lib. VIII: Καὶ Καρῶν οἱ Μύλασα ἔχοντες. Hujus urbis navale inde aberat LXXX ſtad. teſte eodem ibidem: Ὁ ποταμὸς δὲ καὶ Μυλασέων ἐπίνειον σταδίους ὀγδοήκοντα ἀπέχει ἐστὶν ἀπὸ τῆς πόλεως. Colebatur in iſta urbe templum Dei Oſogo, teſte Strab. lib. XIV: Ἔχουσι δ᾽ οἱ Μυλασεῖς ἱερὰ δύο, τοῦ Διὸς, τοῦ τε Ὀσογὼ καλουμένου, καὶ Λαβρανδηνοῦ. Caſaubonus in comment. ad hunc locum, Deum iſtum quærebat, quem inveniſſet apud Pauſaniam in Arcadicis, ubi Carum lingua Ogoa appellatur: Καὶ Καρῶν οἱ Μύλασα ἔχοντες, ἐς τοῦ θεοῦ τὸ ἱερὸν, ὃν φωνῇ τῇ ἐπιχωρίᾳ καλοῦσιν Ὀγῶα. Eundem eſſe Deum facile mihi perſuadeo, cujus nomen vel apud Geographum, vel apud Pauſan. leviter eſt corruptum.

80 Ὡς Αἰσχύλος ἐν Καρσὶν, ἢ Εὐρώπῃ.] Lacuna erat in Veneta Florentinaque hoc modo: ὡς Αἰσχύλος ἐν Καρσὶν, ἱερὸν τὸ ἐθνικόν. Unde confecit Xylander lectionem quam divulgamus & nos in MSS invenimus.

81 Τὸ ἐθνικὸν, Μυλασεύς.] Apud Goltzium & alios nummus eſt cum inſcriptione ΜΥΛΑΣΕΩΝ. Illuſtris etiam Spanhemius in Reginæ Chriſtinæ gaza vidit nummum inſcriptum ΣΕΒΑΣΤΩ ΜΥΛΑΣΕΩΝ.

82 Οὕτω γὰρ ἀναγράφουσι πολλοί.] Multo elegantius aliis in locis, ut in Ἄβδηρα. Πλεῖστοι δ᾽ Ἀβδηρῖται ὑπὸ τῶν συγγραφέων ἀναγράφονται. Non dubito, quin noſter etiam voce paſſiva ſcripſerit, & vitium ortum ſit ex compendiaria ſcribendi ratione. Vide præterea in Μύρλεια & aliis locis plurimis.

83 Ὡς Μένανδρος Καταψευδομένοις.] Peſſimo errore legebatur in omnibus editis duabus vocibus κατὰ ψευδομένων. Ego mea auctoritate vocabula compoſui, & gignendi caſum in tertium mutavi. Nam ſi fuit aliqua hoc nomine Menandri fabula, conſtructio dandi caſum requirit.

84 Μύλισιν, ἔθνος Φρυγίας.] Gentem hoc nomine non facile invenies. Primam vocem eſſe corruptam ex terminatione ſatis liquet. Fortaſſis ſcriptum fuit Μυλισσεῖς vel ſimile quid. Sed cum Hecatæus hodie non ſuperſit, & alii de hac gente taceant, locus non facile reſtituetur in integrum.

85 Ἔστι καὶ πόλις Καρίας ἄλλη, παλαιὰ Μύνδος.] Caſaubonus in commentariis ad Theocritum cap. III cenſet, hic vel priori loco pro Καρίας ſcribendum Ἀρκαδίας, permotus auctoritate Scholiaſtæ, ad Idyl. 41 ita ſcribentis: Τὸ δὲ Μύνδιος, ἀπὸ τόπου. Μύνδος τῆς Ἀρκαδίας, ὅθεν ἦν ὁ νεανίας· οἱ δὲ Καρίας φασὶ τὴν Μύνδον. Sed pace tanti viri & in Geographia verſatiſſimi dixerim, in Arcadia Myndum non exſtare, & licet Grammatici ſcholia id velint, hinc tamen non ſequitur, in Stephano alterutro loco emendandum Ἀρκαδίας: nam antiquæ Myndi ruinis alia ſuperſtructa eſt, quod auctoritate Plinii evidenter demonſtrari poteſt, ſic enim ille lib. V cap. XXIX: *Inde Myndus, & ubi fuit Palæmyndus, Nariandus, Neapolis, Caryanda, Termera libera, Bargyla, & a quo ſinus Iaſius, & oppidum Iaſus.* Male in Conſtantino de Them. lib. I cap. X hæc urbs Μίνδος dicitur.

86 Τὸ ἐθνικὸν, Μύνδιος.] Spanhemius memorat nummum cum inſcriptione ΜΥΝΔΙΩΝ. Fœminino genere invenitur apud Strab. lib. XIV: Ἐν δὲ τῇ παραλίᾳ

ΜΥΝΔΟΝΕΣ, ἔθνος Λιβύης. Ἔφορος εἰκοστῷ ὀγδόῳ. Μυνδόνες ὑπερευγνωμόνατοι, δοκοῦσιν εἶναι πλουσιώτατοι τὸν βίον. A

ΜΥΟΝΙΑ, [87] πόλις Φωκίδος. Παυσανίας ί. οἱ πολῖται, Μύονες. Θουκυδίδης Μυονέας αὐτούς φησι. B

ΜΥΟΝΗΣΟΣ, [88] πόλις μεταξὺ Τέω καὶ Λεβέδου. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Ἀρτεμίδωρος δὲ χωρίον αὐτὴν φησιν. ὁ νησιώτης, Μυονήσιος.

ΜΥΟΥΣ, πόλις Ἰωνίας, ὡς Φίλων καὶ Ἀπολλόδωρος ἐν ά Χρονικῶν. Στράβων ιβ. [89] ἡ περὶ Μαγνησίαν καὶ Μυοῦντα. τὸ ἐθνικὸν, Μυούσιος. C

ΜΥΡΑ, [90] πόλις Λυκίας, ἀπὸ μύρων. ἢ ἀπὸ Μύρωνος, ἢ ἀπὸ Μύρου ποταμοῦ παραρρέοντος. ἄμεινον δὲ τὸ πρῶτον. λέγεται καὶ θηλυκὸν καὶ οὐδέτερον. [91] τὸ ἐθνικὸν, Μυρεύς. D

ΜΥΡΓΕΤΑΙ, ἔθνος Σκυθικὸν Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. [92] ἔν τισι τῶν Ἡρωδιανοῦ γράφεται κακῶς.

ΜΥΡΙ-

MYNDONES, gens Libyæ, cujus meminit Ephorus libro octavo & vigeſimo: Myndones æquiſſimi, videntur eſſe & victu ditiſſimi.

MYONIA, urbs Phocidis, de qua Pauſanias libro x. Cives, Myones. Hos Thucydides Myoneas appellat.

MYONESUS, urbs inter Teum & Lebedum, auctore Hecatæo in Aſia. Artemidorus vero caſtellum appellat. Inſulanus, myoneſius.

MYUS, urbs Joniæ, uti Philo & Apollodorus lib. I Chronicorum perhibent. Strabo libro duodecimo: Quæ circa magneſiam & myunta. Gentile, myuſius.

MURA, urbs Lyciæ ab unguentis ſic dicta, vel a myrone, vel a præterfluente fluvio myro. Sed prima ſententia potior eſt. Effertur genere fœminino & neutro. Gentile, Myrenſis.

MYRGETÆ, gens Scythica, de qua Hecatæus in Europa. In quibuſdam Herodiani libris male ſcribitur.

MYRI-

λέγε [illegible] Μυνδίων, [illegible] ἔτοιχε

[87] Μυονία, πόλις Φωκίδος.] Omnia attente conſideranti apparebit, eandem eſſe urbem, quæ inſequentibus voce Μύων deſcribitur. Sine dubio noſter hæc Pauſan. verba reſpicit: Ἄνω μὲν ὑπὲρ Ἀμφίσσης αὐτῆς ὑπὲρ Μυονία σταδίους ἀπωτέρω τριάκοντα Ἀμφίσσης. Deinde ibidem ſequitur gentile nomen: Θύουσι δὲ καὶ Διὶ ἐν Ὀλυμπίοις οἱ ἀναθέντες οἱ Μυονεῖς τὴν ἀσπίδα. In medio vocis heic eſt ultima vocalis, ſed o parvum apud noſtrum, & ſic quoque apud Pauſan. in Eliacis Poſterioribus ſcriptum reperio, ubi oppidani Μυονεῖς & Μυονεῖς appellantur, & non Μυονῆς, ut in noſtro, cujus verba tanto ſolemnius tranſcribo, quia etiam in iis Thucydis mentio fit, quem noſter hac ſectione allegat: Ἐμοὶ δὲ ἐπελθεῖν ἀναλέγοντι, ὡς Θουκυδίδης [illegible] ἐν τοῖς λόγοις Λοκρῶν τῶν πρὸς τῇ Φωκίδι καὶ ἄλλας πόλεις, ἐν αὐταῖς εἶναι καὶ Μυονίας, Οἱ Μυονεῖς ὡς οἱ ὑπὲρ τῆς [illegible] [illegible] ἄνθρωποι μὲν εἰσιν οἱ αὐτοὶ Μυονεῖς, οἱ ἐν τῇ Λοκρίδι ὑπεῖρξε

[88] Μυόνησος, πόλις μεταξὺ Τέω καὶ Λεβέδου] Deſumpta ſunt hæc verba ex Strab. lib. XIV: Ἀνάλου δ' εἰς Μυόνησον αὐτῆς χερρονησοῦντος μεταξὺ Τέω καὶ Λεβέδου. Male ibi legebatur Λεβέδου, quod bene obſervatum Palmerio, quem id docere poterat interpres. Sed ſummopere admirandum, noſtrum hinc deducere gentile, quaſi fuiſſet inſula: ὁ νησιώτης, Μυονήσιος. Sine dubio hac ſectione Stephanus in genuino opere de inſula ejuſdem nomine loquutus eſt, quæ negligentia Epitomatoris periit, reſervata tamen apud Strab. lib. IX in Theſſaliæ deſcriptione: Ἡ δὲ αὐτὴ μὲν Πελασγικὰ λεγομένη, καὶ Λαμιακά· εἶτα Μυόνησος νησίδιον, εἶτ' Ἄντρων. Inde facile etiam derivari poſſet Μυονήσιος. Cæterum Strabo nomen hujus urbis & inſulæ paſſim duplici N exarari cupit, & variis exemplis id docet lib. XIII, ubi loquitur de inſulis parvis in freto, quod inter Lesbum eſt atque Aſiam, quam nonnulli XX, ſed Timoſthenes XL ſtatuit. Hæ inſulæ καλοῦνται Ἑκατόννησοι συνθέτως. ὡς Πελοπόννησος, καὶ ἔθος τι τοῦ Ν γράμματος πλεονάζοντος ἐν τοῖς τοιούτοις, ὡς Μυόννησος, καὶ Προκόννησος λέγεται, καὶ Ἀλόννησος· οἷον Ἑκατόννησοί εἰσιν, οἷον Ἀπολλώνησοι. Sed hanc rationem ſæpenumero eſſe falſam, facile demonſtrari poſſet, ſi id a nobis ageretur

[89] Ἡ περὶ Μαγνησίαν καὶ Μυοῦντα.] Sunt hæc Strabonis verba ex libro allegato circa finem: Διατέτακται δὲ ἀπὸ τοῦ [illegible] πόλιν, τοιαύτη [illegible] χώρας εἰς τὸ Χαρώνιον, τὸ τε ἐν Ἱερᾷ πόλει. ἐν τε τῷ Χαρώνιον [illegible], ἔν τε τῇ περὶ Μαγνησίαν καὶ Μυοῦντα. Peſſime igitur illi errant, qui duntaxat ex indicibus ſapientes, librum quartum decimum in Stephano ſubſtituendum exiſtimant.

[90] Μύρα, πόλις Λυκίας, ἀπὸ μύρων.] In omnibus libris hæc verba erant tranſpoſita, legebatur enim: Μύρων: πόλις Λυκίας, ἀπὸ Μύρα. Nuſquam hæc urbs Μύρων, dicitur ſed paſſim Μύρα, Straboni, Ptol. Suidæ aliiſque Urbem hanc nomen ſortiri ab unguentis, quæ ibi conficiebantur, ſatis liquet ex Conſtant. Porphyrogen lib. I de Them cap. XIV, ubi hæc habet de Nicolao Archiepiſcopo: Εἶτα τὴν Λυκίων πόλιν, τὴν μυρίπνουν τε καὶ τερπνόβιον· ἐν ᾗ γὰρ ὁ μέγας Νικόλαος, ὁ τοῦ θεοῦ θεράπων, ἀναβλύζει τὰ μύρα, καὶ ἀπὸ τῆς πόλεως ὄνομα. Plurima de illo Nicolao congeſſit Lambecius lib. VIII Comment. de Biblioth Cæſ. pag. 308.

[91] Τὸ ἐθνικὸν, Μυρεύς] Apud Goltzium nummus eſt cum inſcriptione ΜΥΡΕΩΝ. In epigrammate inedito Philoxenus Tlepolemi Myrenſis meminit:

Τληπόλεμος ὁ Μυρεὺς Ἑρμῆς ἀρετήεσσαν ἔρεξε
Γρηθέρμοις θῆκεν παῖς ὁ Πολυκρίτου,
Δὶς δ' ἐκ [illegible] σταδίου [illegible]· ἀλλὰ [illegible].
Μαλθακοὶ ἐκ [illegible] [illegible].

In uſu etiam eſt gentile ΜΥΡΑΙΟΣ, apud Platonem, ſed ſingulariter corruptum in Ficini editione. Locus eſt in ultima ad Archytam epiſtola. Τὰ μὲν παρὰ σοῦ ἐλθόντ' ὑπομνήματα θαυμαστῶς ἀσμένοι τε ἐλάβομεν, καὶ τοῦ γε γράψαντος αὐτὰ ἠγάσθημεν, ὡς ἔνι μάλιστα· καὶ ἔδοξεν ἡμῖν ἀνὴρ ἄξιος ἐκείνων τῶν παλαιῶν προγόνων· λέγονται γὰρ δὴ οἱ ἄνδρες οὗτοι Μυραῖοι εἶναι. οὗτοι δ' ἦσαν τῶν ἐπὶ Λαομέδοντος ἐξαναστάντων Τρώων. Peſſime editum eſt μύραιοι, quod etiam tute ſequutus eſt interpres.

[92] Ἔν τισι τῶν Ἡρωδιανοῦ γράφεται κακῶς.] In MSS Palatinis inveniebat Salmaſius: Ἔν τισι δὲ τῶν Ἡρωδ.

γεγ-

ΜΥΡΙ'ΚΗ, νῆσος ἐν τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ· Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ αὐτῆς. A

MYRICE, inſula in mari rubro, de qua Marcianus in ejus Periplo.

ΜΥΡΙ'ΑΝΔΡΟΣ, πόλις Συρίας, πρὸς τῇ Φοινίκῃ. Ξενοφῶν ἐν πρώτῳ ἀναβάσεως. [93] τὸ κτητικὸν, Μυριανδρικὸς κόλπος.

MYRIANDRUS, urbs Syriæ juxta Phœniciam, de qua Xenophon libro primo de Expeditione Cyri. Poſſeſſivum, myriandricus ſinus.

ΜΥΡΙΚΟΥ͂Σ, πόλις καταντικρὺ Τενέδου καὶ Λέσβου, τῆς Τροίας. Ἑκαταῖος, [94] Ἐς Μυρικοῦντα τῆς Τρωϊκῆς. οἱ πολῖται, Μυρικούσιοι. B

MYRICUS, oppidum e regione Tenedi & Leſbi, Trojæ, de qua. Hecatæus: Ad myricuntem Troicæ. Oppidani, myricuſii.

ΜΥ'ΡΙΝΑ, [95] πόλις ἐν Λήμνῳ· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. [96] ἔστι καὶ τῆς Αἰολίδος ἄλλη, [97] ἀπὸ Μυρίνης ἀμφότεραι, ἢ ἀπὸ Μυρίνου. [98] τὸ ἐθνικὸν, Μυριναῖος. Μυριναία δὲ, ἐπὶ τῆς χώρας· καὶ οὐδετέρως, Μυριναῖον. C

MYRINA, urbs in Lemno, de qua Hecatæus in Europa. Eſt quoque alia Æolidis, utraque a myrina vel myrino nomen habens. Gentile, myrinæus. myrinæa vero de regione dicitur, & myrinæum genere neutro.

ΜΥ'ΡΚΙΝΟΣ, [99] τόπος καὶ πόλις κληθεῖσα παρὰ τῷ Στρυμόνι ποταμῷ. [100] τὸ ἐθνικὸν, Μυρκίνιος, καὶ Μυρκινία. [1] Παρθένιος δὲ Μυρκιννίαν αὐτήν φησι. D

MYRCINUS, locus & urbs ad Strymonem fluvium condita. Gentile, myrcinius & myrcinia. Parthenius vero eam myrcinniam appellat.

ΜΥ'ΡΛΕΙΑ, [2] πόλις Βιθυνίας, ἡ νῦν λεγομένη Ἀπάμεια, ἀπὸ Μύρλου τοῦ Κολο-

MYRLEA, urbs Bithyniæ, nunc Apamea dicta, a myrlo Colophoniorum duce

---

νεῖος) λέγεται καλῶς. Si Herodiani codices ſuperellent, facile poſſet judicari, quid vitii hic lateat.

[93] Τὸ κτητικὸν, Μυριανδρικὸς κόλπος.] Ante hæc verba hiatus eſt notandus: nam gentile ſine dubio incuria ſcribarum, vel alio quodam fato excidit. Totus locus hunc in modum videtur conſtituendus: Τὸ ἐθνικὸν, Μυριανδρεύς. καὶ τὸ κτητικὸν, Μυριανδ. κόλ. Illud gentile corruptum cernitur apud Herodot. lib IV: Τὰ δὲ πρὸς νότον, ἡ αὐτὴ αὕτη ἀκτὴ ἀπὸ τοῦ Μυριανδρικοῦ κόλπου τοῦ πρὸς Φοινίκῃ κειμένου, τείνει τὰ ἐς θάλασσαν μέχρι Τριοπίης ἄκρης. Sed legendum hoc loco Μυριανδρικοῦ κόλπου. Cæterum Myriandrenorum ſinus, qui Stephano Μυριανδρικὸς dicitur, ſæpius ſinus Iſſicus appellatur ab adjacenti oppido Iſſo. Agathem. lib. I cap. IV Geog. Ἀπὸ μὲν Γάγγου ποταμοῦ ἕως Μυριάνδρου τῆς ἐν Ἰσσικῷ κόλπῳ σταδίων μυριάδες δ, ᾗ ͵ψ ν α ἔτους.

[94] Ἐς Μυρικοῦντα.] Conſtat ſatis, Hecatæum Jonicum idioma affectaſſe, nam hic accuſandi caſus fit a recto Μυρικόεις, pro quo Attici dicerent Μυρικοῦς, uti Ἀλιμόεις & Ἀλιμοῦς, πλακόεις & πλακοῦς.

[95] Μύρινα, πόλις ἐν Λήμνῳ.] A nonnullis oppidi nomen duplici N exaratur, & aliquando duplici R, Μύρρινα, ut apud Euſtath. in Comment. ad Dionyſ. pag. 109.

[96] Ἔστι καὶ τῆς Αἰολίδος ἄλλη.] Situm hujus oppidi, præter Strabonem, Ptolemæum alioſque, graphice depingit Agathias in principio operis: Μύρινα δὲ πατρίς &c. Μύρινα δὲ φημι, οὐ τὸ Θρᾴκιον πόλισμα, οὐδὲ εἴ τις ἑτέρα κατὰ τὴν Εὐρώπην τυχὸν, ἢ Λιβύην τῷδε κεκλῆται τῷ ὀνόματι· ἀλλὰ τὴν ἐν τῇ Ἀσίᾳ πάλαι ὑπὸ Αἰολέων ἀπῳκισμένην, ἀμφὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Πυθικοῦ ποταμοῦ. ὅς δή φασιν ἐκ Λυδίας τῆς χώρας τὰς πηγὰς ἔχων διολισθαίνει τῷ κόλπῳ Ἐλαΐτῃ.

[97] Ἀπὸ Μυρίνης ἀμφότεραι, ἢ ἀπὸ Μυρίνου.] Extitere quondam, cenſentes hiſce oppidis nomen impoſitum παρὰ τὸ μύρον, quorum opinionem refellit Etymologici Mag. auctor: Μύρινα δύο πόλεις, ὑπὸ τὴν Λῆμνον, Μύρινα καὶ Ἡφαιστία. οὐχ ὥς τινες φασὶ, παρὰ τὸ μύρον

καὶ ῥεῖν, ἀλλ' ἀπὸ Μυρίνης τῆς Θόαντος γυναικός. Conſentit. Scholiaſt. ad Apoll. Rhod. lib. I: Πόλις δέ ἐστιν ἡ Μυρίνη πρὸς τῷ τέλει τῆς Λήμνου. δίπολις γὰρ ἡ Λῆμνος· ἔχει γὰρ Ἡφαιστίαν καὶ Μυρίνην. ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Μυρίνης τῆς Θόαντος γυναικὸς, Κρηθέως δὲ θυγατρός. Alii ſtatuunt, Æolicæ urbi nomen impoſitum ab una Amazonum, quæ ibi obiit & ſepulta eſt, in cujus honorem ſuperſtites Amazones urbem condidere, ita enim Scholiaſt. ad Lycophronem: Μύρινα δὲ ἡ πολίχνη ἐκλήθη, ὅτι μία τῶν Ἀμαζόνων Μύρινα καλουμένη ἐκεῖ τελευτᾷ, ὅτε κατὰ τῆς Τροίας ἐστράτευσαν· αἱ δὲ λοιπαὶ τῶν Ἀμαζόνων εἰς τιμὴν ἐκείνης τὴν πόλιν ἀνήγειραν.

[98] Τὸ ἐθνικὸν, Μυριναῖος.] Apud Goltzium & Triſtanum invenitur nummus cum hac inſcriptione ΜΙΡΙΝΑΙΩΝ. Genere neutro legitur apud Strabonem lib XIII: Εἶτα πολίχνιον Μυριναῖον, Γρύνειον, καὶ ἱερὸν Ἀπόλλωνος.

[99] Μύρκινος, τόπος καὶ πόλις &c.] Alterum N expunximus, quod erat in omnibus vulgatis, inducti auctoritate Thucyd. lib IV: Καὶ Μύρκινος αὐτῷ προσεχώρησεν, Ἠδωνικὴ πόλις. Non longe diſtabat ab Amphipoli, uti ibidem ex Thuc. liquet, quam noſter peſſime cum Amphipoli confundit. Vide in illa voce.

[100] Τὸ ἐθνικὸν Μυρκίνιος.] Gentile hoc inſurpat Thuc. lib V: Καὶ Μυρκινίων καὶ Χαλκιδέων χιλίους πελταστὰς εἶχε πρὸς τοῖς ἐν Ἀμφιπόλει. Et paginis nonnullis interjectis eodem libro: Καὶ ὁ μὲν Κλέων, καταληφθεὶς ὑπὸ Μυρκινίου πελταστοῦ, ἀποθνήσκει.

[1] Παρθένιος δὲ Μυρκιννίαν.] Hoc nomen, cum non differat a præcedenti gentilitio fœminino, non eſt quod genuinum cenſeam. Fortaſſis heic latet Μύκινα, vel Μύρινα, quam Agathias, loco jam allegato, Thraciæ adſcribit.

[2] Μύρλεια, πόλις Βιθυνίας, ἡ νῦν λεγομένη Ἀπάμεια.] Urbs erat Pruſæ vicina teſte Strab. lib. XII: Κατέσκαψε δὲ τὴν Κίον ὁ Φίλιππος ὁ Δημητρίου μὲν υἱὸς, Περσέως δὲ πατὴρ, ἔδωκε δὲ Προυσίᾳ τῷ Ζήλα, συγκατασκάψαντι καὶ ταύτην, καὶ Μύρλειαν ἀγχιγείτονα πόλιν, πλησίον δὲ καὶ Προῦσα ἐστιν. ἀναλαβὼν δὲ ἐκεῖνος ἐκ τῶν ἐρειπίων

Κολοφωνίων ἡγεμόνος. Νικομήδης ἢ ὁ ἐπιφανής. Προυσίου δὲ υἱός, ἀπὸ τῆς μητρὸς Ἀπάμας Ἀπάμειαν ὠνόμασεν· οἱ δέ, ἀπὸ Μυρλείας Ἀμαζόνος. [3] ὁ πολίτης, Μυρλεανός, ὡς Ἀσκληπιάδης Μυρλεανὸς ἀναγράφεται. Στράβων δὲ Μυρλεάτιν καλεῖ τὴν χώραν. ἴσως ἀπὸ τούτου Μυρλεάτης ἐστὶ, καὶ Μυρλεανὸς κόλπος.

A ce condita. Verum Nicomedes Epiphanes Pruſiæ regis filius a matre Apama appellavit Apameam. Alii autem a Myrlea Amazone ſic dictam perhibent. Civis, Myrleanus, quo nomine Aſclepiades Myrleanus deſcribitur. Strabo regionem Myrleatin vocat: unB de fortaſſis Myrleates deducitur. Eſt quoque Myrleanus ſinus.

ΜΥΡΜΗΚΙΟΝ, [4] πολίχνιον τῆς Ταυρικῆς· Στράβων ἑνδεκάτῃ. [5] Ἡρωδιανὸς διὰ διφθόγγου γράφει, καὶ προπερισπᾷ. τὸ ἐθνικὸν, ἐὰν μὲν διὰ διφθόγγου, Μυρμηκειεύς· εἰ δὲ διὰ τοῦ ι, Μυρμήκιος. Ἀρτεμίδωρος δὲ Μυρμηκίαν αὐτήν φησι.

MYRMECIUM, oppidulum Tauricæ, de quo Strabo lib. undecimo. HeroC dianus vero hanc vocem per diphthongum ſcribit, & circumflectit in penult. Gentile, ſi per diphthongum ſcribatur, eſt Myrmeceienſis, ſi vero per I, Myrmecius. Ab Artemidoro vero Myrmecia appellatur.

ΜΥΡΜΙΔΟΝΙΑ, [6] χώρα τῶν Μυρμιδόνων· [7] οὕτω γὰρ ἡ Αἴγινα ἐκλήθη.

MYRMIDONIA, regio MyrmidoD num. Ita etiam Ægina dicta eſt.

ΜΥΡΜΙΣΣΟΣ, [8] πόλις περὶ Λάμψακον, ὡς Πολέμων. τὸ ἐθνικὸν, Μυρμίσσιος.

MYRMESSUS, urbs circa Lampſacum, cujus Polemo meminit. Gentile, Myrmiſſius.

ΜΥΡΡΙΝΟΥΣ, δῆμος τῆς Πανδιονίδος φυλῆς. [9] ὁ δημότης, Μυῤῥινούσιος. τὰ τοπικὰ, Μυῤῥινοῦντόθεν, Μυῤῥινοῦντάδε, Μυῤῥινοῦντισι. Διονύσιος δὲ ὁ Τρύφωνος Μυρ-

MYRRHINUS, populus Pandionidis tribus, cujus popularis, Myrrhinuſius. LoE calia ex, ad & in Myrrhinunte denotant. Sed Dionyſius Tryphonis filius Myrrhinunta dixit. Popu-

---

σίαν αὐτὰς ἐπωνόμασεν ἀφ' ἑαυτοῦ μὲν Προυσιάδα πόλιν τὴν Κίον, τὴν δὲ Μυρλεῖαν Ἀπάμειαν ἀπὸ τῆς γυναικός. Sic quoque Euſtathius in commen. ad Homeri Catalogum: Μύρλεια πλησίον Προύσης ἐστὶ, Ἀπάμεια μεθονομασθεῖσα ὁμωνύμως βασιλικῇ τινι γυναικί.

[3] Ὁ πολίτης Μυρλεανός.] Idem gentile occurrit in Ἀπάμεια, & in voce Κορυδαλλὰ noſter oſtendit, qua ratione formetur: Τὸ ἐθνικὸν Κορυδαλλεύς, κατὰ συγκοπὴν τοῦ ι, ὡς Μυρλεία Μυρλεανός, καθ' ὕφεσιν τοῦ ι. Hoc nomine deſcribitur Aſclepiades aliquis a noſtro, quem etiam meminit Suidas, cujus verba ſic ſunt legenda: Ἀσκληπιάδης Διοτίμου Μυρλεανός· Μύρλεια δὲ πόλις ἐν Βιθυνίᾳ, ἡ νῦν Ἀπάμεια καλουμένη· τὸ δὲ ἀνέκαθεν γένος ἦν Νικαεύς. Imo hunc ortu Nicænum fuiſſe, etiam tradit noſter in Νίκαια. Paſſim tamen aliis ſcriptoribus Myrleanus dicitur. Euſtathius ad Iliad. Λ: Οἱ δὲ τὸ δέπας ποτήριον εἰς τὸν κόσμον ἀλληγοροῦσιν· ὡς Ἀσκληπιάδης ὁ Μυρλεανός, ἤγουν ὁ ἐκ τῆς Φρυγιακῆς Μυρλείας, τῆς νῦν Ἀπαμείας, ... οἷον τὸ ... ποτήριον. Male in Schol. ad Theocrit. Μαρλιανὸς dicitur, quod forte typographo imputandum. Vide præterea Scholiaſt. ad lib. I Argonaut. Apol. Rhodii.

[4] Πολίχνιον τῆς Ταυρικῆς.] Strabo, quem noſter allegat, lib. XI vicum appellat, & libro VII oppidulum, & Pom. Mel. oppidum lib. II cap. I: *In Boſporum Cimmerica oppida, Myrmecion, Panticapæum, Theodoſia, &c.*

[5] Ἡρωδιανὸς διὰ διφ. γρ. καὶ προπερισπᾷ.] Ergo Herodianus ſcripſit Μυρμηκεῖον. Unde gentile, ſi formetur a voce cujus penultima eſt diphthongus, Μυρμηκειεύς, quod noſtro reddidimus, cum in omnibus peſſimo errore legeretur: τὸ ἐθνικὸν ἐὰν μὲν διὰ διφθόγγου, Μυρμηκιεύς.

[6] Μυρμιδονία, χώρα τῶν Μυρμιδόνων.] Licet in ſequentibus Ægina Myrmidoniæ nomine appelletur, exiſtimo tamen noſtrum in genuino opere per χώραν τῶν Μυρμιδόνων Theſſaliam intellexiſſe, & ſic quoque veteres ſtatuiſſe, liquet ex Dicæarcho, cujus verba ſic ſunt concipienda: Ἢν ἐν Ἕλλησιν Θετταλίᾳ ἦν ποτὲ, οὐκ ἐν τῇ Ἀττικῇ, ὁ γοῦν ποιητὴς φησί,

Μυρμιδόνες δὲ καλεῦντο, καὶ Ἕλληνες, καὶ Ἀχαιοί.

Μυρμιδόνας μὲν λέγων εἶναι τοὺς περὶ τὴν Θετταλίαν Φθιώτας κατοικοῦντας. Ἕλληνας δὲ, τοὺς μικρὸν ... Qua occaſione Theſſali hoc nomen ſint ſortiti, liqui ſo apparet ex Lycophronis Schol. Ἄλλοι δὲ τὸ περὶ τῶν μυρμήκων ἱστοροῦσι φασὶ, ὅτι Πηλεὺς ἀνελὼν τὸν ἴδιον ἀδελφὸν ἔφυγε. καὶ ἐλθὼν ἐν Θεσσαλίᾳ ἐπορεύετο ..., ... δ' ἀδελφὸς τῷ Διΐ, μετεβλήθησαν οἱ μύρμηκες εἰς ἄνδρας. ἐξ οὗ λέγονται Μυρμιδόνες.

[7] Οὕτω γὰρ ἡ Αἴγινα ἐκλήθη.] Forte legendum: Οὕτω καὶ ἡ &c. Myrmidones appellantur Æginetæ teſte Strabone lib. VIII, non quod magna oborta peſte, formicæ, Æaco votis id impetrante, in hominum naturam ſint mutatæ: ſed quod formicarum in morem terram fodientes in ſaxa ſemen conjicerent, ut agriculturam exercere poſſent. Verum cum hæc inſula incolis fuerit frequentiſſima (nam quondam eam habitarunt, teſte Pindari Scholiaſt. ad VIII Olymp. XLVII myriades οἰκετῶν, exceptis dominis, fœminis & liberis mercatoribus, qui ibi negotiationis gratia ſedem fixerant.) commodiſſime hæc fabula de incolarum multitudine non vero de formicis intelligi poteſt: nam hi antiquis temporibus cavernas & ſubterranea antra incolentes, diligenterque agriculturæ operam dantes formicis haud diſſimiles videbantur, cum agri fructus omnemque meſſem in iſtis ſpeluncis conderent. Vidi Pindari Schol. ad Nem. Od. III

[8] Μύρμισσος, πόλις περὶ Λάμψ. ὡς Πολέμων.] Eadem hæc eſt, quæ ſupra appellatur Μυρμισσός. In omnibus libris MSS erat Πολέμων, quod etiam Veneta & Florentina exhibebant, male Xylandriana Παλαιμων.

[9] Ὁ δημότης, Μυῤῥινούσιος.] Vetus inſcriptio apud Jac Spon de Pagis Atticis: ΗΡΑΚΛΕΩΝ ΗΡΑΚΛΕΩΝΟΣ ΚΗΦΕΙΣΙΕΥΣ ΔΟΡΩΘΕΑ ΙΣΙΓΕΝΟΥΣ ΜΥΡΡΙΝΟΥΣΙΟΥ ΘΥΓΑΤΗΡ. Ergo jure meritoque alterum R populari nomini inſeruimus, quod etiam in primitivo conſpicitur: quanquam negari non poſſit, etiam inſcriptionem ſimplici R inveniri apud eundem eodem libro ΦΙΛΗΜΩΝ ΤΕ ΜΥΡΙΝΟΥΝΤΙΟΣ.

Hic

Μυῤῥινοῦντα φησιν. [10] ὁ δημότης, ἐκ Μυῤῥινούττης, διὰ δύο ττ.

A Populare nomen etiam dicitur, Ex Myrrhinutta per duplex T.

ΜΥΡΣΙΝΟΣ, πόλις Ἤλιδος.

—— καὶ Μύρσινος ἐσχατόωσα.

[11] ὕστερον δὲ Μυρτούντιον ἐκλήθη. τὸ ἐθνικὸν, εὕρηται Μυρτούσιος.

MYRSINUS, urbs Elidis:

—— —— *Et Myrſinus extrema.*

Poſtea vero Myrtuntium appellata fuit. Gen- B tile invenitur Myrtuſius.

ΜΥΡΤΟΥΣΣΑ, [12] ὄρος Λιβύης. [13] ὁ οἰκήτωρ Μυρτουσσαῖος, καὶ Μυρτούσσιος.

MYRTUSSA, mons Libyæ, cujus incola Myrtuſſæus, & Myrtuſſius.

ΜΥΡΩΝΟΣ νῆσος, [14] νῆσος τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου. τὸ ἐθνικὸν, Μυρωνονησίτης, ἢ Μυρωνονησαῖος.

MYRONIS inſula, in Arabico ſinu ſita C eſt. Gentile, Myroneſita, ſive Myroneſæus.

ΜΥΣΙΑ, [15] χώρα καὶ πόλις. [16] Λυδοὶ δὲ τὴν ὀξύην μυσὴν φασι. λέγονται [17] καὶ Μυσοὶ, καὶ Μύσιοι, [18] καὶ Μυσάδιος Αἰολικῶς.

MYSIA, regio & urbs. Lydi ὀξύην, id eſt, fagum, *myſen* vocant. Appellantur etiam Myſii, & Myſii, Æolice dicitur Myſadius.

ΜΥΣΤΙΑ, [19] πόλις Σαυνιτῶν· Φίλιστος ἐνδεκάτῳ· οἱ οἰκήτορες Μυστιανοὶ, ὡς τῆς Ὠστίας Ὠστιανοί.

D MYSTIA, urbs Samnitum, de qua Philiſtus libro undecimo. Incolæ, Myſtiani, uti ab Oſtia Oſtiani.

ΜΥΤΙΛΗΝΗ, πόλις ἐν Λέσβῳ μεγίστη·

MYTILENE, urbs in Lesbo maxima, de

Hic demus Atticus a *myrtis* nomen invenit, quod ſimplici & duobus R effertur, quia Græce dicimus μυρσίνη & μυῤῥίνη. Videtur tamen ſcriptura per duplex R magis uſitatior, quam, præter Stephanum, etiam ſequutus eſt Scholiaſtes ad Ariſtophanis Plutum: Μυῤῥινοῦς γὰρ δῆμος ἐν Ἀττικῇ, μυῤῥίνας ἔχων, ὅθεν αὐτὸς Μυῤῥινοῦσιος καὶ παρὰ συγκοπὴν Μυῤῥινεύς.

[10] Ὁ δημότης, ἐκ Μυῤῥινούττης, διὰ δύο ττ.] Eſt populare nomen per periphraſin formatum, cujus caſus rectus paſſim non eſt obvius. Reperitur hoc gentile, ut de eo non ſit dubitandum, apud Gruterum pag 405 in veteri quodam inſcriptione. ΑΝΘΕΣΤΗΡΙΟΣ ΕΚ ΜΥΡΡΙΝΟΥΤΤΗΣ.

[11] Ὕστερον δὲ Μυρτούντιον ἐκλήθη.] Editiones Veneta Florentinaque: ὕστερον δὲ Μυρτώνιον, quam lectionem omnes MSS agnoſcunt. Bene tamen Xylandriana Μυρτούντιον, quod ſequimur, nam ſic olim noſtrum ſcripſiſſe, facile mihi ex Euſtathio perſuaſerim, ita enim ille ad Iliad B. Ἡ δὲ Μύρσινος ἐσχατόωσα μὲν λέγεται, κεῖται πού ἐστι ἡ Ἠλεία· ἐκλήθη δέ φασιν ὕστερον, Μυρτούντιον· ἐθνικὸν δὲ αὐτῆς εὕρηται Μυρτούσιος. Eſt ſic quoque Strabo lib. VIII illud oppidum nominavit, quem noſter paſſim ſequitur: Μύρσινος δὲ τὸ νῦν Μυρτούντιον ἐπὶ θάλατταν καθήκουσα, κατὰ τὴν ἐκ Δύμης εἰς Ἦλιν ὁδὸν κειμένη.

[12] Μύρτουσσα, ὄρος Λιβύης.] Per ſimplex σ ſcribitur apud Callimachum Hym. in Apoll.

Σκαιὸς ἐπὶ Μυρτούσης κεραταίδος. —— ——

Sed multo rectius hujuſmodi nomina duplici σσ ſcribuntur, ut Σκότουσσα, Ἐρανοῦσσα, Φοινικοῦσσα & ſimilia.

[13] Ὁ οἰκήτωρ Μυρτουσσαῖος, καὶ Μυρτούσσιος.] In omnibus libris ſcriptum erat: ὁ οἰκήτωρ Μυρτουσαῖος, ſed præcedenti commentario rationem dedimus, quare alterum σ interendum putaverim. Præterea in omnibus editis legebatur Μυρτιοῦσσος contra analogiam, quod etiam correctione indigebat. Apud Apoll Rhod lib. II invenitur Μυρτώσιος. Auctores ſæpe ου in ω mutare notiſſimum eſt, ſic apud noſtrum Μουνυχία & Μωνυχία legitur.

[14] Μύρωνος νῆσος, νῆσος τοῦ Ἀρ.] Primum illud νῆσος abeſt ab omnibus libris, quod tamen neceſſario requirebatur, ut ſenſus eſſet commodus.

[15] Μυσία, χώρα καὶ πόλις.] Nuſquam hujus nominis urbs celebratur, niſi apud Etymologici Mag. Auctorem in voce Μυσός. καὶ ὀνομάζεσθαι ἐξ αὐτοῦ καὶ Μυσίαν τὴν πόλιν.

[16] Λυδοὶ δὲ τὴν ὀξύην μυσὴν φασι.] Hauſit hæc noſter ex Strabone lib XII, ubi etiam perhibet Lydorum lingua μυσὴν fagum denotari, ita enim ille ex Xantho Lydo & Menecrate Elaita: Ἐτυμολογοῦντες καὶ τὸ ὄνομα τὸ τῶν Μυσῶν ὅτι τὴν ὀξύην οὕτως ὀνομάζουσιν οἱ Λυδοί. Πολλὴ δ' ἡ ὀξύη κατὰ τὸν Ὄλυμπον. Verum alii non ſolum hinc Myſiæ nomen deducunt, ſed a Myſo Jovis, vel ab alio quodam Myſo Arganthones filio, ut ſic quoque appareret Græca vanitas. Audiamus Euſtathium ad Dionyſ. pag. 46. Οὕτως Μυσοὶ ὀνομάζονται, ἢ ἀπὸ Μυσοῦ τοῦ Διὸς, ἢ ἀπὸ ἑτέρου Μυσοῦ υἱοῦ Ἀργανθώνης τῆς θυγατρὸς τοῦ Ὀρεσβίου. ἢ ἀπὸ τοῦ φυτοῦ τῆς μυσῆς, ἢ τοῦ μυσοῦ (ἀμφοτέρως γὰρ λέγεται) ὅπερ τὴν ὀξύην δηλοῖ, κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν Λυδῶν. Addit præterea Salmaſius locum ex Heſychio in margine ſui Stephani: Μυσόν, τὴν ὀξύην. Μυσοί. Sed docet ibi legendum ὀξύην. Dicitur enim & ὀξύη & ὀξύα, uti liquet evidenter ex verbis Euſtathii jam allegatis.

[17] Καὶ Μύσιοι.] Rariſſime occurrit hoc gentile, citatum tamen Suidæ ex poeta anonymo: Μύσιοι Θερμωδόντος μέχρι γὰρ τῆς Θρᾴκης πολλὰ περὶ τὴν Μυσίαν.

Τέλεχος παίζουσ' ἄχρι κεραμέων ἀπὸ Μυσίων.

[18] Καὶ Μυσάδιος Αἰολικῶς.] Cenſet Salmaſius legendum Μυσάδιος, additque eſſe nomen proprium, non vero gentile Æolice formatum, uti & Ἀμάδιος & Ἑλλάδιος. Poſſet tamen, uti mihi videtur, eſſe gentile formatum juxta typum Æolicum, nam ipſa Myſia Æolis fuit dicta, unde facile quædam verba Æolice detorta, remanere potuerint. Mela lib. I cap. XVIII. *Proxima regio, ex quo ab Æolis incoli cœpit, Æolis facta, ante Myſia, & qua Helleſpontum attingit Trojanis poſſidentibus Troas fuit.*

[19] Πόλις Σαυνιτῶν.] Philiſtus *Samnites* hoc loco appellavit Brutios, quia hi illorum progenies, uti alibi demonſtratum Cluverio.

20 Ἀπὸ

γίᾳ· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. [20] ἀπὸ Μυτιλήνης τῆς Μάκαρος θυγατρὸς, ἢ Πέλοπος. οἱ δὲ, [21] ὅτι Μυτίλης ἦν ὁ οἰκιστής. οἱ δὲ, [22] ἀπὸ Μύτωνος τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ Μυτιλήνης· [23] ὅθεν Μυτωνίδα καλεῖ τὴν Λέσβον Καλλίμαχος, ἐν τῷ τετάρτῳ. [24] Παρθένιος δὲ Μυτωνίδας τὰς Λεσβικὰς φησί. λέγονται καὶ Μύτωνες, καὶ Μυτωναῖοι, [25] καὶ Μυτιληναῖος.

ΜΥΤΙΣΕΡΑΤΑ, [26] φρούριον Σικελίας· Φίλιστος δεκάτῃ. τὸ ἐθνικὸν, Μυτιστρατῖνος, ὡς αὐτός.

ΜΥΤΙΣΤΡΑΤΟΝ, [27] πολίχνιον περὶ Καρχηδόνα. Πολύβιος πρώτῳ. τὸ ἐθνικὸν Μυτιστράτιος, ὡς Στρατὸς Στράτιος, ἡ Ἀκαρνανικὴ πόλις,

ΜΥΩΝ, [29] πόλις Λοκρῶν ἐν τῇ ἠπείρῳ. οἱ πολῖται Μύωνες, ὡς Θουκυδίδης τρίτῃ. λέγονται καὶ Μυωνεῖς.

ΜΩ-

de qua Hecatæus in Europa, quæ a Mytilene Macaris, aut Pelopis filia nomen habet. Alii vero perhibent, quod Mytiles fuerit ejus conditor. Alii vero tradunt, a Mytone filio Neptuni & Mytilenæ hoc nomen accepiſſe. Hinc eſt, quod Callimachus Lesbum libro quarto Mytonida vocaverit. Parthenius fœminas Lesbicas Mytonidas appellat. Nuncupantur etiam Mytones, & Mytonæi, & Mytilenæus.

MYTISERATA, caſtellum Siciliæ, de quo Philiſtus libro decimo. Gentile, Mytileratinus, uti idem perhibet.

MYTISTRATUM, oppidulum circa Carthaginem, de quo Polybius libro primo. Gentile, Mytiſtratius, uti Stratus Stratius, urbs Acarnanica.

MYON, oppidum Locrorum in mediterraneis. Oppidani, Myones, auctore Thucydide libro III. Vocantur etiam Myonenſes.

MO-

[20] Ἀπὸ Μυτιλήνης τῆς Μάκαρος θυγατρός] Summo peſſimoque errore legitur in Aldina Juntinaque: ἀπὸ Μυτιλήνης τῆς Καίσαρος θυγατρός. Quod lectionis monſtrum optime debellavit Xylander, quem ſequimur. Paternum enim hujus filiæ nomen eſt Μάκαρ, Μάκαρος & Μακαρεύς, quibus terminationibus ab antiquis efſertur. Ultima utitur Diod Sicul. lib v ubi de Lesbo Lapitha loquitur: Καὶ γήμας τὴν θυγατέρα τοῦ Μακαρέως Μήθυμναν, κτίσας πόλιν ἐπώνυμον, ... ἀφ᾽ ἑαυτοῦ, ... Λεσβίους ... Μακαρεῦ δὲ θυγατέρες ... καὶ ἄλλαι Μυτιλήνη καὶ Μήθυμνα, ἀφ᾽ ὧν αἱ πόλεις ἔσχον τὴν προσηγορίαν. Verum ego in admirationem rapior, eundem Diodorum ſui adeo oblitum, ut lib. III aliam nominis originem huic urbi attribuat: tradit enim ibi, Myrinam, quæ famigeratiſſima una ex Amazonibus fuit, ſororem habuiſſe Mytilenem, & in ejus honorem, quia nonnullarum expeditionum ſocia fuerat, urbem ſic appellaſſe, ita enim ille: Κατακτῆσαι δ᾽ αὐτὴν καὶ τῶν νήσων τινάς, καὶ μάλιστα τὴν Λέσβον, ἐν ᾗ κτίσαι πόλιν Μιτυλήνην, ὁμώνυμον τῇ μετεχούσῃ τῆς στρατείας ἀδελφῇ. Quomodo hæc ſint concilianda cum ſuperioribus & interpretatione lenienda, alii viderint, quibus plus otii eſt, nobis advertiſſe ſuffecerit. Hoc tamen obiter addendum, multos auctores pro *Mytilene*, ſcribere *Mitylene*, tranſpoſitis vocalibus. Utroque uſi ſunt veteres, ſed prius illud longe rectius; confirmant enim & hanc ſcripturam nummi veteres, e quibus potiſſimum vera ſcribendi ratio eſt petenda. Vide Voſſium ad Mel pag 201.

[21] Ὅτι Μυτίλης.] Conſtanter ſic exhibent libri MSS. & editi. Corrigit tamen Salmaſius ad libri ſui oram, ὅτι Μύτιλος Sed utrum amplecti præſtiterit, ambigo, cum nuſquam hoc nomen occurrat.

[22] Ἀπὸ Μύτωνος τοῦ Ποσειδῶνος.] Ex Stephano Byzantio, commentatore ad Dionyſium Thracem ſimilem allegat locum incomparabilis J. Voſſius in notis ad Melam, pag. ut ſupra: ἀπὸ ... τοῦ Μύτωνος τοῦ ... Μυτιλήνη καλεῖται. Sed quis ſit ille Stephanus, qui in Dionyſ. Thracem commentarios conſcripſit, hactenus non comperi, & nemo facile dicet.

[23] Ὅθεν Μυτωνίδα καλεῖ.] A Mytone iſto Neptuni filio Callimachus Lesbum Mytonida appellavit In omnibus editis & MSS legebatur corrupte, ὅθεν Μυτωνίδα καλεῖ, quod non ſine ratione emendavimus in hac editione.

[24] Παρθένιος δὲ Μυτωνίδας.] Sic optime edebat Xylander, peſſime vero Aldus & Junta: Παρθένιος δὲ Μυτωνίδα. Hæc lectio, quanquam falſiſſima, etiam in nonnullis MSS repræſentatur.

[25] Καὶ Μυτιληναῖος.] Hoc gentile nomen veterum ſcriptorum auctoritate adſtruere, non eſt neceſſarium. Plurimi apud Antiquarios occurrunt nummi, in quibus conſpicitur hæc inſcriptio: ΜΥΤΙΛΗΝΑΙΩΝ. Videantur Triſtanus, Goltzius & alii.

[26] Μυτιστρατὸν, φρούριον Σικελίας.] Ego cum Cluverio credo, Philiſtum, auctorem antiquiſſimum ſcripſiſſe oppidi nomen Μυτίστρατον, & gentile nomen Μυτιστρατῖνος.

[27] Μυτίστρατον, πολίχνιον περὶ Καρχηδόνα.] Eadem eſt urbs, quam noſter præcedenti lectione *Mytiſtrata* ex Philiſto appellavit & Siciliæ attribuit. Satis imperite noſter hoc oppidum circa Carthaginem collocat, quaſi Polybii auctoritate permotus, cum ipſe Polybius aliique ſcriptores Siciliæ attribuant. Non fuit circa Carthaginem oppidum, ſed Siciliæ, ἐν τῇ ἐπικρατείᾳ τῶν Καρχηδονίων, in ditione & poteſtate Carthaginenſium, quod Romani per ſeptem menſes fruſtra obſeſſum, nec ſine magnis cladibus, tertia tandem obſidione ceperunt & funditus deleverunt, civibus quotquot ſupererant ſub corona venditis.

[28] Ὡς Στρατὸς Στράτιος.] Omnes vulgati hactenus ultimam vocem corrupte exhibent, nempe Στράτιον, quod vitium, cum non diutius erat ferendum, nos correximus.

[29] Μύων, πόλις Λοκρῶν ἐν τῇ ἠπείρῳ.] Hæc eadem eſt urbs, quam noſter ex Pauſaniæ decimo, in præcedentibus Phocidi aſſignavit, unde liquet, quo judicio hæc epitome ſit conſarcinata. Caſus rectus hujus urbis fuit Μύων, unde obliquus conſpicitur apud Triſtanum tom. 1 pag 187. ΜΥΩΝΟΣ ΣΥΝ ΑΓΧΙΑΛ, ΑΡΟΧΕΩΝ. Adeo ut Sylburgi conjectura non rite procedat, ad Pauſaniam cenſentis, Stephanum ſcripſiſſe Μυωνία, πόλις Λοκρῶν. In Eliacis Poſter apud Pauſan, locus eſt inſignis, quo clariſſime adſtruitur, hanc Locrorum, in præcedentibus Phocidi attributam, unam eandemque eſſe, ita enim ille: Εἰμὶ δὲ ἐπιλέξαι ἀναμνησθεὶς, ὡς Θουκυδίδης ποιήσειεν ἐν τοῖς λόγοις Λοκρῶν τῶν πρὸς τῇ Φωκίδι καὶ ἄλλας πόλεις, ἐν δὲ αὐταῖς εἶναι καὶ Μυωνέας· οἱ Μυωνεῖς ὄντες ἐπὶ τῇ ἀκτῇ κατέχοντες ... ἄνθρωποι ... εἰσὶν αὐτοὶ Μυωνεῖς, οἱ ἐν τῇ Λοκρίδι ἠπείρῳ. Ad quem locum videndus Sylburgius. Ex hiſce verbis, ut hoc obiter addam, clare liquet, illud

A ΜΩΒΑ, [30] μοῖρα τῆς Ἀραβίας· Οὐράνιος ἐν Ἀραβικῶν δευτέρῳ· οἱ οἰκοῦντες, Μωβῖνοι. ἢ θηλυκῶς, Μωβίνη. [31] ἔοικε δὲ ἐνδεῖν τὸ α. ἔστι γὰρ Μώαβα. καὶ [32] τὸ ἐθνικὸν, Μωαβίτης· τὸ θηλυκὸν, Μωαβῖτις.

MOBA, pars Arabiæ, de qua Uranius libro II Arabicorum. Incolæ, Mobeni, & genere fœm. Mobene. Sed A videtur deſiderari, debebat enim eſſe Moaba, & gentile Moabita, fœmininum Moabitis.

B ΜΩΘΩ, κώμη Ἀραβίας, ἐν ᾗ ἔθανεν Ἀντίγονος ὁ Μακεδὼν, [33] ὑπὸ Ῥαβίλου τοῦ βασιλέως τῶν Ἀραβίων, ὡς Οὐράνιος ἐν πέμπτῳ· ὅ ἐστι τῇ Ἀράβων φωνῇ, τόπος θανάτου. οἱ κωμῆται, Μωθηνοὶ, κατὰ τὸν ἐγχώριον τύπον.

MOTHO, pagus Arabiæ, in quo obiit Antigonus Macedo a Rabilo Arabum rege occiſus, auctore Uranio libro V. Vox iſta Arabum lingua denotat locum mortis. C Pagani appellantur Motheni juxta formam indigenam.

ΜΩΛΥΣ, [34] Λιβυστικὴ πόλις· Ἑκαταῖος περιηγήσει Λιβύης. τὸ ἐθνικὸν, Μωλύτης τῷ τύπῳ τῶν Λιβυστικῶν πόλεων, καὶ Μωλυάτης.

MOLYS, urbs Libyca, de qua Hecatæus in Libyæ Periegeſi. Gentile, Molyta juxta formam Libycarum urbium, & D Molyata.

ΜΩΜΕΜΦΙΣ, πόλις Αἰγύπτου· Ἡρόδοτος δευτέρᾳ· κλίνεται Μωμέμφεως, ὡς Ἀρίσταρχος· καὶ Μωμεμφίτης νόμος.

MOMEMPHIS, urbs Ægypti, de qua Herodotus libro II. Caſus obliquus eſt Momempheôs, auctore Ariſtarcho. Eſt quoque Momemphites Nomos.

E ΜΟΥΝΥΧΙΑ [35], λιμὴν τῆς Ἀττικῆς, ἐπὶ τὴν εἰς τόπον σχέσιν φησὶ Θουκυδίδης η. τῶν Μουνυχίασι τεταγμένων ἀρχῶν.

MONYCHIA, portus Atticæ, cujus formam adverbii ad locum agnoſcit Thucydides libro VIII. In Monychia excubantium perfectus.

ΜΩΡΙΕΙΣ, [36] ἔθνος Ἰνδικὸν, ἐν ξυλίνοις οἰκοῦντες οἴκοις, ὡς Εὐφορίων.

MORIEIS, gens Indica, in ligneis ædibus habitans, uti perhibet Euphorio.

illud Stephani ἐν ἱστορίᾳ appellative accipiendum, in quo alios erraſſe video.

[30] Μώβα, μοῖρα τῆς Ἀραβίας.] Sæpenumero compoſitionem ingreditur hæc vox, ſic enim reperitur Χαραχμωβα & Ῥαβαθμωβα. Teſtatur Hieronymus ex Euſebio, in Arabia urbem fuiſſe hoc nomine, quæ nunc Areopolis dicitur, ita enim ille: *Moab urbs Arabia, qua nunc Areopolis dicitur &c. Appellatur autem Moab ex nomine urbis & regio. Porro ipſa civitas quaſi proprium nomen poſſidet Rabbath Moab, id eſt, grandis Moab.*

[31] Ἔοικε δὲ ἐνδεῖν τὸ α.] Male tractarunt hunc locum homines imperiti, hinc conficientes hanc ſcripturam & ſenſum incommodum: ἔοικε δὲ ἐνδεῖν τὸ ἄστυ. Nihil aliud vult noſter hiſce verbis, quam quod in Μώβα videatur deſiderari A, ut eſſet Μώαβα. Quod nos divulgamus conſtans eſt MSS codicum lectio.

[32] Τὸ ἐθνικὸν, Μωαβίτης.] Frequentiſſimum eſt hoc gentile nomen in Sac. Bibliis, præſertim Deut. cap. II, & apud Joſephum in Antiq. Judaicis.

[33] Ὑπὸ Ῥαβίλου τοῦ βασιλέως τῶν Ἀραβίων.] Subintelligi vult Bochartus τῷ ἀναιρεθεὶς, & forte iſthac voce contextus eſt ſupplendus. Idem vir CL. monet vel Uranium, vel Stephanum, vel exſcriptores graviter hallucinari: neque enim Antigonus Macedo, ſed ſucceſſorum unus Alexander ὁ Βαλᾶ, vel ὁ Βάλας in Arabia occiſus eſt. Nec cædis auctor Rabilus, ſed Zabelus vel Zabdiel. Sed mirum non eſt pro Zabelo vel Zabilo Rabilum ſcribi, cum apud Arabes Z & R uno duntaxat puncto differant. Vide loca & argumenta a Bocharto producta lib. II cap. XVII de Diſperſione Gentium.

[34] Μῶλυς, Λιβυστικὴ πόλις.] Holtmanniana editio perperam Μῶλις exhibet. Ex gentilibus ſatis liquere, debere ſcribi Μῶλυς, in margine ſui Stephani monet Salmaſius. Veram nos lectionem ex vetuſtioribus editionibus reduximus, in quibus manifeſte excuſum eſt, quod conjicit Salmaſius.

[35] Μουνυχία, λιμὴν τῆς Ἀττικῆς.] Eundem hunc portum deſcribit in antecedentibus, ubi vocatur Μουνυχία. Gaudebamus tunc temporis, Voſſianum codicem inſignem acceſſionem exhibuiſſe, quæ ab omnibus libris aberat. Verum cum heic eadem repetantur, tam effuſe lætari non oportebat. Interim certum eſt atque evidens, hunc locum multo correctionem prodire; & omnia legenti eſſe planiſſima, præſertim, ſi operæ pretium exiſtimaverit hæc conferre cum iis, quæ pag. 566 obſervavimus.

[36] Μωριεῖς ἔθνος Ἰνδικόν.] Heſychius hoc nomine Indorum reges appellari perhibet. Μωριεῖς, οἱ τῶν Ἰνδῶν βασιλεῖς.

N. N.

ΑΆΡΔΑ, Α πόλις Συρίας, πρὸς τῷ Εὐφράτῃ, ᵃ ὡς Ἀῤῥιανὸς Παρθικῶν ἑνδεκάτῳ. ᵇ τὸ ἐθνικὸν, Ναρδανὸς τῷ ἐγχωρίῳ τύπῳ. B

AARDA, urbs Syriæ ad Euphratem, auctore Arriano libro XI Parthicorum. Gentile, Nardenus, juxta formam vernaculam.

C ΝΑΒΑΤΑΙ̃ΟΙ, ᶜ ἔθνος τῶν εὐδαιμόνων Ἀράβων, ἀπὸ Ναβάτου τινός. ᵈ Ναβάτης δέ ἐστιν Ἀραβιστὶ, ὁ ἐκ μοιχείας γινόμενος. ἀπὸ οὖν τοῦ Ναβάτης Ναβαταῖος, ᵉ καὶ Ναβατηνὴ ἡ χώρα, καὶ Ναβατηνὸς ὄνομα κύριον.

NABATÆI, Gens felicium Arabum, a Nabate quodam nomen habens. Nabates Arabice ſignificat eum, qui ex adulterio natus eſt A voce igitur Nabates fit Nabatæus, & Nabatene regio, & Nabatenus nomen proprium.

D ΝΑΓΙ'ΔΟΣ, πόλις μεταξὺ Κιλικίας καὶ

NAGIDUS, urbs Ciliciam inter & Pam-

ᵃ Νάαρδα, πόλις Συρίας] Sic etiam dicitur Ptol. lib. v cap. XVIII & Meſopotamiæ adſcribitur: Νεαρδα & Νααρδα Joſepho lib. XVIII cap XII Antiq. Jud. Videntur orientales facillime permutaſſe literas α & ε. Nam Philo in Phœnicicis, perhibente Stephano noſtro, ſcripſit τὴν Νάαβις διὰ τοῦ α, Uranius vero διὰ τοῦ ε Νέαβις, & ſic quoque levi opera ex Νάαρδα potuit fieri Νέαρδα vel Νεαρδα. Syriæ nomen heic apud noſtrum tam late patet, ut etiam Aſſyriam, Babyloniam & Meſopotamiam complectatur.

ᵇ Ὡς Ἀῤῥιανὸς Παρθικῶν ἑνδεκάτῳ.] Libri omnes excuſi & calamo exarati perperam exhibebant, ὡς Ῥιανὸς Παρθικῶν. Quemadmodum nos divulgamus a Salmaſio in margine ſui Stephani eſt emendatum, Parthica enim a Rhiano perſcripta non ſunt. Vide in Χάραξ, ubi liber XIII Arriani Parthicorum allegatur, ut & in Ἀτραι.

ᶜ Τὸ ἐθνικὸν, Ναρδανὸς, τῷ ἐγχωρίῳ τύπῳ.] Non dubito quin leviter corruptum ſit illud gentile: nam non ſolent orientis incolæ gentilia ſua in ανος formare. Vide in Γάζακα & aliis locis, quare heic legendum cenſeo, τὸ ἐθνικὸν, Νααρδηνὸς τῷ ἐγχ. τύπῳ. Apud Joſephum l. allég. Νεερδηνὸς occurrit: Καὶ ἦσαν γὰρ Ἀσιναῖος καὶ Ἀνιλαῖος, Νεερδηνοὶ μὲν τὸ γένος, ἀδελφοὶ δὲ ἀλλήλων.

ᵈ Ναβαταῖοι ἔθνος τῶν εὐδ. Ἀράβων, ἀπὸ Ναβάτου τινός] Libro I Machab cap., & Appian Alexand. in Mith appellantur Ναβαταῖοι, ſed Suidæ Ναβάται, ſine αι diphthongo, quod factum mihi videtur ἀπὸ Ναβάτου: ſunt enim gentes & urbes plurimæ, eodem nomine gaudentes, quo conditores, uti alias ſæpius docuimus Suidæ verba ſunt: Ναβάται· ἔθνος Ἀράβων· ὁ δὲ πίμαν ὅτι Ἀραβας τοὺς λεγομένους Ναβαταίους. καὶ Ναβαταῖοι. Horum ſitum & opulentiam perſpicue docent Diodorus Sicul. lib. II & XIX Dionyſ. de ſitu orbis, & Strabo lib. XVI.

ᵉ Ναβάτης δέ ἐστιν Ἀραβιστὶ, ὁ ἐκ μοιχείας γινόμενος] Ab omnibus libris aberat τὸ Ἀραβιστὶ, quod ex MSS reduximus Hanc vocem etiam Euſtathius in ſuis ad Dionyſ. comment. agnoſcit: Ἄφνειοι Ναβαταῖοι, ἀπὸ τινος Ναβάτου καλούμενοι. Ναβάτης δὲ, φασὶν, Ἀραβιστὶ, ὁ ἐκ μοιχείας γινόμενος. Sed hoc de induſtria confictum eſſe, ad gentis univerſæ ignominiam dicit Fullerus lib. VI c. XX Miſcel. Sac. Et poſt eum Bochartus in Hierozoico. Arabice quidem نبذ nabada, vel nabad'a, eſt aliquem ut ſpurium abjicere, unde منبوذ manbuds ſpurius: Sed نبا naba, unde Nabaioth, eminere, excellere, florere & germinare denotat: nam opibus, potentia, imperio, reique bellicæ gloria præ aliis Arabum gentibus longe excelluere, teſte Diod. lib XIX

ᶠ Καὶ Ναβατηνὴ ἡ χώρα.] Sic reſcripſimus pro Ναβαταίη ἡ χώρα: nam forma orientalis nequaquam ibi jota admittit. Ut alia loca non adducam, ſic noſter in Νιτιοις. ὁ δὲ διὰ τοῦ ε τὸ πλεῖον τι ἐνδρειότερον, καὶ τὴν ἴω. ὡς Σωφηνὸς &c. Scio apud Joſeph. lib. I Antiq Jud. cap. XII hæc legi. Οὗτοι πᾶσαν τὴν ἀπ' Εὐφράτου καὶ κατοικοῦσιν ἄχρις τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης κατοικοῦσι, Ναβαταίην τὴν χώραν ὀνομάσαντες. Sed etiam hoc loco Ναβατηνὴν debere corrigi, ipſa ratio ſuadet, & omnes formandorum gentilium canones poſtulant. Imo deinde vetuſtiores editiones conſulens, Aldinam Juntinamque, omnem illæ ſcrupulum removebant, maniſeſtiſſime exhibentes: uti edi curavimus, καὶ Ναβατηνὴ ἡ χώρα.

7 Μαλ

καὶ Παμφυλίας. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. [7] μετὰ δὲ Ναγίδος πόλις, ἀπὸ τοῦ Ναγίδου κυβερνήτου· καὶ νῆσος Ναγιδοῦσα. Νάγιδος δ' ἐκλήθη, διὰ τὸ Νάγιν αὐτὴν κτίσαι. ὁ πολίτης, Ναγιδεύς.

ΝΑΪΣΟΣ, [8] πόλις Θράκης, [9] κτίσμα καὶ πατρὶς Κωνσταντίνου τοῦ βασιλέως. [10] τὸ ἐθνικὸν, Ναισιτανός καὶ ἔοικεν ἀπὸ τοῦ B Ναίσου Ναισίτης, καὶ κατὰ παραγωγὴν ἐπιχωρίως Ναϊσιτανός.

ΝΑΡΚΑΣΟΣ, [11] δῆμος καὶ πόλις Καρίας· Ἀπολλόδωρος δεκάτῳ Καρικῶν. ὁ δημότης καὶ ὁ πολίτης, Ναρκασεύς.

ΝΑΚΟΛΙΑ, πόλις Φρυγίας· [12] Στράβων δυοκαιδεκάτῃ. C καὶ ἔστιν οὐδέτερον. [13] ἀπὸ Νακόλης νύμφης. [14] καὶ ὥσπερ ἀπὸ τῆς νύμφης νύμφαι, καὶ Ἥρας Ἧραι, οὕτω Νακόλας Νακόλαι. [15] τὸ ἐθνικὸν, Νακολεύς. εἰ δ' ἔστι [16] Νακόλεια διὰ διφθόγγου, παρὰ τὸν Νάκολον τὸν Δασκύλου παῖδα τὸ ἐθνικὸν, D Νακολεύς, ὡς τὸ Σέλευκος Σελευκεύς.

ΝΑΚΩΝΗ, [17] ὡς Ἠλώνη, πόλις Σικε-

Pamphyliam, de qua Hecatæus in Aſia: Poſt vero Nagidus, a Nagide gubernatore. Et inſula Nagiduſa. Nagidûs vero appellata fuit, quod eam Nagis condiderit. Civis, Nagidenſis.

NAÏSUS, urbs Thraciæ; opus & patria Conſtantini regis. Gentile, Naïſitanus. Videtur autem a Naiſus debere formari Naïſita, & per paragogen more vernaculo, Naïſitanus.

NARCASUS, Demus & urbs Cariæ, de qua Apollodorus libro x Caricorum. Popularis & civis, Narcaſenſis.

NACOLIA, urbs Phrygiæ, de qua Strabo lib. XII, quæ & genere neutro effertur. Nomen habens a Nacola nympha. Et quemadmodum a Nympha fit Nymphæum, & ab Hera Heræum, ita a Nacola fit Nacolæum. Gentile, Nacolenſis. Si autem dicatur Nocalæa per diphthongum, urbs a Nacolo Daſcyli filio ſic vocata fuit. Gentile, Nacolenſis, uti a Seleucus Seleucenſis.

NACONE, uti Elone, urbs Siciliæ. Gen-

[7] Μετὰ δὲ Ναγίδος πόλις.] Sine dubio hæc ſunt verba ex Hecatæi Aſia, quibus Stephanus genuinum oppidi nomen adſtruere conabatur, quare peſſime in vulgatis legebatur, μετὰ δὲ Ναγὶς πόλις, quod correximus.

[8] Ναϊσὸς, πόλις Θράκης.] In omnibus libris legebatur Ναισσὸς duplici σσ, ſed gentilia inde formata ſimplex deſiderabant. Cl. Hen. Valeſius ad Amm. Marcel. aliud quid emendabat, ſcilicet pro Θράκης ſubſtituens Δακίας, quod nollem factum. Nam vel aliquando Daciæ & Thraciæ termini confunduntur, vel Thracia Europæ regio maxima tam late extenditur, ut & Myſiam & Daciam comprehendat. Sed accurate loquendo, non Thraciæ, ſed Daciæ mediterraneis hæc urbs eſt attribuenda. Conſtantinus Porphyr. lib. II de Them. Ἐπαρχία Δακίας μεσογαίας, ὑπὸ Κονσουλάριν πόλεις πέντε. Παυταλία, Γερμανὸς, Ναισσὸς, ἡ πατρὶς τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου, Νιμισιανα. Verum hic quatuor tantum recenſentur urbes mediterraneæ, & prima, nempe Σαρδικὴ μητρόπολις excidit, uti manifeſtiſſime liquet ex ſimili loco Hieroclis Grammatici in veteri provinciarum civitatumque notitia. Ἐπαρχία Δακίας μεσογείας ὑπὸ Κονσουλάριον πόλεις ε. Σαρδικὴ μητρόπολις, Παυταλία, Γερμάνη, Ναισσὸς, Ῥεμισιανα. Præterea in Conſtant. pro Νιμισιανα legendum Ῥεμισιανα, nam etiam Antonio in Itinerario Remiſiana dicitur. Aliquoties Naiſi mentio fit in Excerptis ex hiſtoria Gothica Priſci Rhetoris & Sophiſtæ.

[9] Κτίσμα καὶ πατρὶς Κωνσταντίνου.] Quanquam hoc loco dicat Noſter κτίσμα Κωνσταντίνου, illud tamen ita non eſt interpretandum, quod urbem Conſtantinus in qua erat natus, de novo fuiſſet metatus & condidiſſet: κτίζειν enim hoc loco nihil aliud denotat, quam inſtaurare, exornare, vel novis ædificiis urbem amplificare quod evidentiſſime liquet ex auctore, qui de geſtis Conſtantini excerpta dedit, ita enim ille: *Conſtantinus natus Helena matre viliſſima, in oppido Naiſo atque educatus, quod oppidum poſtea magnifice ornavit.* Quemadmodum κτίζειν Græcis, ſic *condere* Latinis eſt perpolire, corrigere, & quaſi ex integro reſtituere, uti obſervat Freinshemius ad Flor. lib. I cap. III.

[10] Τὸ ἐθνικὸν, Ναϊσιτανός.] Teſtatur Holſtenius in Annotationibus ad Ortelium, ſe Romæ in veteri nummo vidiſſe hanc inſcriptionem, NAISITANI.

[11] Νάρκασος, δῆμος καὶ πόλις.] Ordo literarum eſt turbatus, debebat enim ſcribi Νάκασος.

[12] Στράβων δυοκαιδεκάτῃ.] Hæc ſunt Strabonis verba: Τῆς δ' ἐπικτήτου Φρυγίας Ἀζανοί τε εἰσί, καὶ Νακόλεια, καὶ Κοτυάειον.

[13] Ἀπὸ Νακόλης νύμφης.] Male in Xylandriana, ἀπὸ Νακόλις νυμφῆς, quod vitium typothetis eſt imputandum; nam Veneta Florentinaque aperte exhibent, ἀπὸ Νακόλης, quod nos repoſuimus.

[14] Καὶ ὥσπερ ἀπὸ τῆς Νύμφης Νύμφαι.] Juxta Suidam hic locus, ut & ſequentia gravi mendo laborarent. In Suida, qui ſine dubio hæc de Νακολεία ex noſtro tranſcripſit, hodie aliter legitur, ſed quia ibidem etiam corruptus eſt, verba ejus emendata apponam: Νακολεία, ὄνομα τόπου, ἐν ᾧ διῆγε τὰ περὶ πολιτείας [illegible] Φρυγιακὴ αὕτη πόλις ἀπὸ Νακόλης νύμφης· ἐξ ἧς καὶ Νακόλαιοι, ὡς ἀπὸ νύμφης νύμφαιον· ἐθνικὸν αὐτῆς Νακολεύς, ὡς Σελευκεύς. Igitur ex mente Suidæ in Steph. corrigendum eſſet: Καὶ ὥσπερ ἀπὸ τῆς νύμφης νύμφαιον, καὶ Ἥρας Ἥραιον, οὕτω Νακόλης Νακόλαιον. Suidæ locum tranſcripſit Phavorinus, ſed ibi multo adhuc corruptior, quam in Suida conſpicitur.

[15] Τὸ ἐθνικὸν, Νακολεύς.] Spanhemius ex Medicea gaza Trajani nummum producit cum inſcriptione NAKOΛEΩN.

[16] Νακόλεια διὰ διφθόγγου.] Apud Philoſtorgium libro IX per ει diphthongum urbis nomen ſcribitur, ſed male in medio ibidem conſpicitur ω, ſic enim ille: Οὗτος ἐν δυνάμει βασιλικῇ ἦγεν, καὶ τὰ Φρυγίας ἐν τῇ Νακωλείᾳ κατῴκιστο, καὶ [illegible] ἐκ φυλῆς [illegible] Ῥωμαίων [illegible] τῆς Νακωλείας [illegible], πόλεως τε πόλεις τῆς Φρυγίας οὔσης. per diphthongum etiam ſcribitur apud Strab. Ptol. Zozomenem & Suidam.

[17] Νακώνη, ὡς Ἠλώνη.] In omnibus MSS & vulgatis peſſime legebatur Νακόνη, ὡς Ἀλώνη. In prima voce o parvum mutavimus in ω, idque auctoritate Suidæ, noſtrum citantis ſub nomine ἐθνικὸν χαρὰ, ita enim

Σικελίας. τὸ ἐθνικὸν, Νακωναῖος. Φίλιστος ἕκτῳ Σικελικῶν.

ΝΑΞΙΆ, πόλις Καρίας. [18] Ἀλέξανδρος ἐν πρώτῳ περὶ Καρίας. τὸ ἐθνικὸν, Ναξιεὺς, τῷ τύπῳ τῆς χώρας, [19] καὶ Ναξιάτης.

ΝΑ΄ΞΟΣ, νῆσος τῶν Κυκλάδων, ἡ διάσημος. ἀπὸ τοῦ Νάξου Καρῶν ἡγεμόνος. ἄλλοι δὲ ἀπὸ Νάξου τοῦ Ἐνδυμίωνος. [20] Εὐφορίων, παρὰ τὸ νάξαι, ὅ φασι θῦσαί τινες. Ἀσκληπιάδης ἱστορεῖ, [21] τὰς Ναξίας γυναῖκας μόνας ὀκτάμηνα τίκτειν. ἢ διὰ τὸ τὴν Ἥραν φιλίαν γενομένην τῷ Διονύσῳ, ταῖς Ναξίαις τοῦτο δῶρον παρασχεῖν, ἢ ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ Διόνυσος οὕτως ἐτέχθη. [22] Καὶ ὅτι ἔστιν ἐκεῖ κρήνη ἐξ ἧς οἶνος ῥεῖ μάλα ἡδύς. [23] ἔστι καὶ πόλις Σικελίας, καὶ ἄλλοι τόποι Νάξοι. [24] τὰ ἐθνικὰ, Νάξιοι. [25] ἀφ' οὗ καὶ Ναξία λίθος, ἡ Κρητικὴ ἀκόνη. λέγεται καὶ θηλυκὸν Ναξιὰς, ἀπὸ τοῦ

A Gentile, Naconæus, cujus meminit Philiſtus lib. vi Rerum Sicularum.

NAXIA, urbs Cariæ, cujus meminit Alexander libro i de Caria. Gentile, Naxienſis, juxta formam regionis, & Naxiata.

B NAXUS, inſula illuſtris, una ex Cycladum, a Naxo quodam, Carum duce, nomen habens, quod alii deducunt a Naxo Endymionis filio. Euphorio vero ſic dictam cenſet a voce νάξαι, quam nonnulli *ſacrificare* interpretantur. Aſclepiades perhibet, ſolas Naxias mulieres octavo menſe parere, vel C quod Juno, cum Baccho amicitia inita, Naxiis fœminis hoc dono proſequuta ſit, vel quod ipſe Bacchus octavo menſe fuerit editus. Tradunt etiam illic eſſe fontem, vino perdulci fluentem. Eſt etiam urbs Siciliæ, & alii loci, qui Naxi nomine inſigniuntur. Gentilia, Naxii. Unde etiam lapis Naxius, cos D Cretica. Dicitur etiam genere fœmin. Naxias

[17] Νακώνη, πόλις Σικελίας κατὰ τὸν Ἐθνογράφον. Pro Ἀλκώνη facillime poterat ſubſtitui, Ἀλώνη, vel Ἀλόνη, ſed ab hiſce vocabulis non derivantur gentilia, quæ reſpondent voci Νακώνη, quare non dubitavi recipere τὴν Ἠλώνη, quæ urbs eſt Perrhæbica, unde gentile Ἠλωναῖος.

[18] Ἀλέξανδρος ἐν πρώτῳ περὶ Καρίας.] Ab omnibus editis & quibuſdam MSS Alexandri nomen aberat, quod auctoritate codicis Peruſini Epitomatori noſtro reddidimus.

[19] Καὶ Ναξιάτης.] Apud Suidam legimus in V Νάξος ὁ πολίτης Ναξιεὺς, καὶ Ναξιώτης. Et vereor, ne olim ita ſcripſerit Stephanus, præſertim cum in memoriam canones revoco, juxta quos hujuſmodi gentilia in ωτης formantur, de quibus agitur in Ἀμόργη, Καρπαθία & in Ῥαφάνεια.

[20] Εὐφορίων, παρὰ τὸ νάξαι, ὅ φασι θῦσαί τινες.] Conſtanter ita legunt libri omnes MSS & editi. Salmaſius in Plin. Exercit pag. 183 de voce νάξαι, quam hoc loco noſter ex Euphorione adducit, agens, ait, ſe apud Græcos nuſquam legiſſe, quod pro *ſacrificare* ponatur; additque, Euſtathium in Comment ad Dionyſ. ex Stephano etiam ſic legere & rationem addere, διὰ τὰς θυσίας ἐξαιρέτως τὰς ἐκεῖ γινομένας; ſed falli mendoſa Stephani lectione, nec eſſe dubium, quin ſcripſerit: παρὰ τὸ νάξαι ὅ φασι βῦσαί τινες, quod *implere, farcire* & *ſtipare* ſignificat. Heſych. νάξαι, σάξαι, βῦσαι. Tandem concludit hiſce verbis: *Ex his conſtat, legendum in Stephano* βῦσαι, *non* θῦσαι. *Rationem ex Euphorione, quare* Νάξος ἀπὸ τοῦ νάξαι, *id eſt*, βῦσαι, *diceretur, non addit, forte ob multitudinem ſacrificiorum & donorum, quibus onerabantur aræ.* Sed præter Euſtathium adducam etiam Suidam, qui ex noſtro etiam θῦσαι tranſcripſit, ita enim ille in νάξαι. Καὶ Κυκλάδων ἡ νῆσος ἐπίσημος ἡ Νάξος. ἢ ἀπὸ τοῦ Νάξου, ἢ παρὰ τὸ νάξαι, ὅ ἐστι θῦσαι. Quicquid ſit, recte veteres omnes Naxi nomen a victimarum copia aut præſtantia deduxerunt. Et in eo ſolo error fuit, uti monitum Bocharto, quod ad Græciſmum revocarint vocem mere Phœnicam. Syris enim נכס *necas* eſt immolare, & נכסא *neſa* ſacrificium, pro quo Phœnices ſcripſere *naſa*, unde factum eſt *Naxus*.

[21] Τὰς Ναξίας γυναῖκας μόνας ὀκτάμηνα τίκτειν.] Male in omnibus MSS & hactenus vulgatis Ναξίους legebatur. Nam Νάξιος nulla ratione a Νάξος dericari poteſt. Sic quoque Suidas loco jam aliquoties allegato: Φασὶ δὲ τὰς ἐκεῖ Ναξίας γυναῖκας μόνας ὀκτάμηνα τίκτειν, κατὰ δωρεὰν Ἥρας, &c. Imo ex ipſo Stephano ſatis evidenter conſtat, ſic olim fuiſſe ſcriptum, ſequitur enim eadem hac ſectione: Ταῖς Ναξίαις τοῦτο δῶρον παρασχεῖν. Inter medicos vehementiſſime diſputatur, an partus octavo menſe editi ſint vivaces. Prodiit tandem Carolus Drelincurtius Academiæ Lugd Bat ornamentum inſignes, & Anatomicorum facile princeps, quod ob arctiſſimam inter nos cultam amicitiam, & ob ſummam viri eruditionem reticere nequeo, qui eximium tractatum in lucem emiſit, quo probat partus octimeſtres eſſe vivaces.

[22] Καὶ ὅτι ἔστιν ἐκεῖ κρήνη, ἐξ ἧς οἶνος ῥεῖ.] Auctorem nullum adducit Noſter, ex quo hæc de hujuſmodi fonte hauſit. Fuit is Heraclides, adductus a Suida. & non dubito quin eum allegaverit Noſter in genuino opere. Hæc ſunt Suidæ verba: ἐστὶ κρήνη δὲ καθ' Ἡρακλείδην ἐκεῖ, ἐξ ἧς οἶνος ῥεῖ μάλα ἡδύς.

[23] Ἔστι καὶ πόλις Σικελίας.] Cenſet Cluverius, Naxum in Sicilia eo loco non fuiſſe, quo deſcribitur a Strab. lib vi, ſed prope Taurum montem, in quo poſtea Tauromenium fuit conditum. Chalcidenſes ex Eubœa profecti cum Theocle coloniæ ductore Naxum ædificarunt, teſte Thucyd. lib vi.

[24] Τὰ ἐθνικὰ, Νάξιοι.] Dubito, an non legendum ſit, τὸ ἐθνικὸν, Νάξιος. Nam plura noſter oppida ejuſdem nominis enumerans, gentile tamen numero ſingulari inde deducit. Νάξιοι paſſim apud auctores occurrunt. Diod. Sic lib. xiv: Προκλῆς ὁ τῶν Ναξίων ἀφηγούμενος. Et Thuc lib vi: Ναξίων δὲ δεξαμένων τῇ πόλει, παρέπλευσαν ἐς Κατάνην.

[25] Ἀφ' οὗ καὶ Ναξία λίθος, ἡ Κρητικὴ ἀκόνη.] Cenſeo poſt hæc verba quædam excidiſſe, quæ ex Suida commodiſſime huc revocari poſſent. Totus locus ita mihi videtur conſtituendus: Ἀφ' οὗ καὶ Ναξία λίθος, ἡ Κρητικὴ ἀκόνη. Νάξος γὰρ πόλις Κρήτης. Nam cum hac ſectione de Cretæ Naxo ne γρῦ quidem appareat, haud improbabile eſt, aliquo fato addita verba excidiſſe. Suidæ verba, quia emendatione indigent, huc tranſcribam: Ναξιώτης (lege Νάξος) καὶ Ναξία λίθος, ἡ Κρητικὴ ἀκόνη. Νάξος γὰρ πόλις Κρήτης. ὁ γράψας ἐπὶ Ναξίᾳ (ſupplendum, ὁ δὲ τὰ ἐθνικὰ γράψας φησὶν) ἐπὶ Ναξία πόλις Καρίας, ὁ πολίτης Ναξιεὺς, καὶ Ναξιώτης. Eodem modo eadémque periphraſi

τοῦ Νάξιος. [26] ἡ δὲ Κρητικὴ ἀκόνη, [27] ἐὰν διὰ τοῦ ι γράφηται, ἡ διακρινοῦσα καὶ φανεροῦσα σημαίνει.

ΝΑΠΑ'ΤΑΙ. [28] πόλις Λιβύης, πρὸς τῇ Αἰθιοπίᾳ. τὸ ἐθνικὸν, ἔδει Ναπατίτης. [29] ἔστι δὲ Ναπαταῖος, ὡς Ἀλέξανδρος ἐν πρώτῳ Αἰγυπτιακῶν.

ΝΑ'ΠΗ, [30] πόλις Λέσβου. Ἑλλάνικος ἐν δευτέρῳ Λεσβιακῶν. ὁ πολίτης, Ναπαῖος. καὶ Ἀπόλλων Ναπαῖος. [31] εἰσὶ καὶ Ναπαῖοι Ἠπείρου. ἔστι καὶ μέρος ὄρους Νάπη, καὶ Ναπαῖος τὸ ἐκ τούτου.

ΝΑ'ΠΙΣ, [32] κώμη Σκυθίας. ὁ οἰκήτωρ Ναπάτης, [33] ἢ Ναπίτης τῆς κώμης, καὶ Ναπίται ἐθνικόν.

ΝΑΡΒΩ'Ν, ἐμπόριον καὶ πόλις Κελτική. [34] Στράβων τετάρτῃ. [35] Μαρκιανὸς δὲ Ναρβωνησίαν αὐτὴν φησι. τὸ ἐθνικὸν Ναρβωνίτης, ὡς Ἀσκαλωνίτης. [36] ἔστι καὶ λίμνη Ναρβωνῖτις, ὡς Ἀσκαλωνῖτις [37] καὶ ποταμὸς Ἀτακός. Ἑκαταῖος καὶ Ναρβαίους αὐτούς φησι.

NA-

xias, quod fit a Naxius. Cretica vero cos, ſi per I ſcribatur, ſcil. Critica, ſignificat talem, quæ diſcernendi & demonſtrandi vim habet.

NAPATÆ, urbs Libyæ juxta Æthiopiam. Gentile debebat eſſe Napatita, eſt vero Napatæus, auctore Alexandro libro primo Ægyptiacorum.

NAPE, urbs Lesbi, de qua Hellanicus libro ſecundo Lesbiacorum. Civis, Napæus. Et Apollo Napæus. Sunt quoque Napæi in Epiro, & pars montis Nape, & Napæus, quod ex illo eſt.

NAPIS, pagus Scythiæ, cujus incola Napata, ſive Napita, & gentile, Napitæ.

NARBO, emporium & urbs Celtica, de qua Strabo libro IV. Hanc Marcianus Narboneſiam appellat. Gentile, Narbonita, uti Aſcalonita. Eſt quoque palus Narbonitis, uti Aſcalonitis: & fluvius Atacus. Hecatæus eos Narbæos appellat.

NA-

riphraſi Stephanum appellare ſolet Euſtathius in Comment. ad Hom. & Dionyſ. de ſitu orbis, qua de re paſſim in animadverſionibus noſtris & prolegomenis ad hunc auctorem.

[26] Ἡ δὲ Κρητικὴ ἀκόνη] Peſſime in Xylandriana legitur, ἡ δὲ κρητικὴ ἀκόνη. Nos unicam correximus literulam, & exhibemus quod ab Aldo & Juntæ hæredibus divulgatum eſt.

[27] Ἐὰν διὰ τοῦ ι γράφηται.] Sic exhibent Aldina Juntinaque, peſſime in Xylandriana, ἐὰν διὰ τοῦ χαράφηται, ſine ullo ſenſu. Nos veterem lectionem reduximus, uti ſententia poſtulabat. Imo non aliter olim legebat Suidas, quem aliquoties ad partes vocavimus: Καὶ Κρητικὴ δὲ ἀφ' ἧς ἡ Ναξία λίθος. ἢ εἰ διὰ τοῦ ι γράφοις κριτικὴ ἐκλήφθη λέγει, ἀντὶ τοῦ διακρίνουσα καὶ φανεροῦσα. Tam præſtantes hæ cotes fuere, ut Pindarus in Iſth. athletas cum iis comparaverit, ita enim ille Od. VI.

> Φαίης κέ νιν ἄνδρ' ἐν ἀεθληταῖσιν ἔμμεν
> Ναξίαν πέτραις ἐν ἄλλαις
> Χαλκοδάμαντ' ἀκόναν. — — —

Ad quem locum ſic commentatur Scholiaſtes: Ναξίζονται γὰρ διαφέρουσαι τῶν ἄλλων ἀκονῶν, αἱ κατὰ τὴν ἐν Κρήτῃ Νάξον.

[28] Ναπάται, πόλις Λιβύης] Hi iidem mihi videntur, qui a Moſe Geneſ. 10: 13 appellantur Naphtuchim. Napata, Candaces regiam, meminit Strabo lib. XVII.

[29] Ἔστι δὲ Ναπαταῖος] Præcedens oppidani nomen non agnoſcit Suidas, ſed ultimum: Ναπάται, πόλις Λιβύης, πρὸς τῇ Αἰθιοπίᾳ. ὁ πολίτης Ναπαταῖος.

[30] Νάπη, πόλις Λέσβου] Noſter numero multitudinis Νάπαι ſcripſiſſe videtur, ſic enim concludi poſſet ex gentili, quod alio loco producit: Κάπαι, πόλις Ἑλλησποντίας Αἰολέων ὑπ' Ἀττάλου. τὸ ἐθνικὸν Καπαῖος, ὡς Ναπαῖος. Strabo incidit in codicem Hellanici, qui Λάπην exhibebat, ita enim ille lib. IX: Ὥσπερ καὶ Νάπην ἐν τῷ Μηθυμναίων πεδίῳ, ἣν Ἑλλάνικος ἀγνοῶν Λάπην ὀνομάζει. Fortaſſe vitium illud, quod Strabo Hellanico imputat, librariorum incuriæ eſt imputandum, nam Stephanum incidiſſe in codicem, in quo repræſentaba-

tur Νάπη vel Νάπαι, non eſt quod quis in dubium vocet.

[31] Εἰσὶ καὶ Ναπαῖοι Ἠπείρου. Epiroticos Napæos meminit Suidas: Νάπη, πόλις Λέσβου. ὅθεν Ἀπόλλων Ναπαῖος. εἰσὶ δὲ καὶ Ναπαῖοι Ἠπειρῶται.

[32] Νάπις, κώμη Σκυθίας] In Suida legitur, πόλις Σκυθίας.

[33] Ἢ Ναπίτης τῆς κώμης] Ultima verba τῆς κώμης male repetita videntur, eaque delerem ſi mei arbitrii res foret.

[34] Στράβων τετάρτῃ] Non dubito, quin noſter reſpiciat ſequentia Strabonis verba, ita enim ille de hac urbe lib. allegato: Ἡ μὲν οὖν Νάρβων ὑπέρκειται τῶν τοῦ Ἀτάκου ἐκβολῶν καὶ τῆς λίμνης τῆς Ναρβωνίτιδος, μέγιστον ἐμπορεῖον ταύτῃ. Urbs eſt notiſſima, inter Montem Peſſulanum & Toloſam ſita, apud Atacis fluvii oſtia.

[35] Μαρκιανὸς δὲ Ναρβωνησίαν αὐτὴν φησι] Quid audio? An urbs Narbo a Marciano Narboneſia appellatur? Non puto hoc a Stephani mente, ſed ab imperitia Epitomatoris profectum. Sine dubio ſcribebat Stephanus, Narboneſiam provinciam a Narbone urbe hoc nomen inveniſſe, qui cum heic illius provinciæ caput & metropolin celebraret, non poterat, quin obiter de quatuor Κελτογαλατίας provinciis mentionem faceret. Adeo ut Marciani verba Stephano non ſint allegata, ut iis veram urbis appellationem adſtruat. Etiam hodie in iis, quæ de Marciano Heracleota ſuperſunt, nulla de Narbone oppido, ſed in Celtogalatiæ Periplo Narboneſiæ provinciæ memoria celebratur hiſce verbis: Ἡ ἑξῆς Κελτογαλατία διῃρεῖται μὲν εἰς πλείονα καὶ περὶ γῆν καὶ θάλασσαν ἐθνῶν δὲ εἰς ἐπαρχίας δ', Γαλλίαν Ἀκυτανικὴν, καὶ Γαλλίαν Λουγδουνησίαν, καὶ Γαλλίαν Βελγικὴν, καὶ Ναρβωνησίαν. Hinc liquet, nos bene correxiſſe illam vocem, nam vulgati Stephani codices Ναρβωνησίαν exhibent.

[36] Ἔστι καὶ λίμνη Ναρβωνῖτις, ὡς Ἀσκαλωνῖτις.] Ultima vox levi mendo erat vitiata in Xylandriana, legebatur enim male Ἀσκαλωνίτης. Sed optime in Veneta Florentinaque Ἀσκαλωνῖτις, quod exhibemus. De ſtagno Narbonitide legendus Strabo, cujus verba jam produximus.

[37] Καὶ ποταμὸς Ἀτακός] Libri MSS perperam exhibent, καὶ ποταμὸς Ἀτακός. Et editiones tres, καὶ ποταμὸς

ΝΑΡΒΙ'Σ, [18] Ἰλλυρίας πόλις.

ΝΑ'ΡΘΗΚΙΣ, [39] νησίδιον ἐγγὺς Σάμου, ἐν δεξιᾷ τοῖς προσπλέουσι πρὸς τὴν πόλιν. [40] τὸ ἐθνικὸν, Ναρθηκουσαῖος, ἢ Ναρθηκούσιος.

ΝΑ'ΡΜΑΛΙΣ, πόλις Πισιδίας, ὡς Κάβαλις. οἱ πολῖται Ναρμαλεῖς, ὡς Καβαλεῖς, ὡς Ἔφορός φησι.

ΝΑΡΝΙ'Α, πόλις Σαυνιτῶν, ἀπὸ τοῦ παραῤῥέοντος ποταμοῦ Νάρνου, ὡς Διονύσιος ὀκτωκαιδεκάτῳ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας. τὸ ἐθνικὸν Ναρνιάτης, ὡς Καυλωνιάτης.

ΝΑ'ΡΥΞ, πόλις Λοκρίδος, θηλυκῶς λεγομένη. [41] τινὲς δὲ Νάρυκον τὴν πόλιν φασὶν, [42] ἐξ ἧς Αἴας. ὁ πολίτης Ναρύκιος, καὶ Ναρυκία, καὶ οὐδετέρως. [43] λέγεται καὶ Ναρύκη, [44] καὶ Ναρυκαῖος θηλυκῶς, καὶ οὐδετέρως.

ΝΑΣΑΜΩ'ΝΕΣ, ἔθνος ἐν Λιβύῃ, ὡς Καλλίμαχος· [45] καὶ Νασαμωνὶς, [46] ἀπὸ Νασάμονος τινός.

NA-

A NARBIS, oppidum Illyriæ.

NARTHECIS, parva inſula prope Samum, navigantibus ad dextram in urbem. Gentile, Narthecuſæus, vel Narthecuſius.

B NARMALIS, urbs Piſidiæ, uti Cabalis, cujus cives Narmalenſes, uti Cabalenſes, quemadmodum Ephorus perhibet.

NARNIA, urbs Samnitum, nomen habens à Narno, fluvio præterlabente, auctore Dionyſio Antiquitatum Roman. libro C XVIII. Gentile, Narniata, uti Cauloniata.

NARYX, urbs Locridis, genere fœminino ſic dicta. Quidam urbem Narycum appellant, ex qua erat Aïax. Civis, Narycius & Narycia, cujus quoque neutrum D genus invenitur. Dicitur quoque Naryce, unde Narycæus, quod genere fœm. & neutro in uſu eſt.

NASAMONES, Gens Libyca, cujus meminit Callimachus. Et Naſamonis, a Naſamone quodam.

NA-

πρὸς Ἀϊακός. Salmaſio hic locus erat ſuſpectus in ora ſui Stephani, exiſtimanti fortaſſis corrigendum Ἀϊακὸς, quod nos in contextum recepimus. Non ignoro caſum rectum hujus fluvii apud Græcos eſſe Ἄπαξ, & apud Latinos *Atax*, ſed a gignendi caſu noſter rectum formavit, quod in veterum ſcriptis, & præſertim in noſtro jam frequenter occurrit, ut pigeat hac de re exempla proferere.

[18] Ναρβὶς, Ἰλλυρίας πόλις.] Apud Suidam retracto accentu legitur Νάρβις, πόλις Ἰλλυρ. Apud Ptol lib. II cap. ultimo Ναρβωνὰ κολωνία reperitur, ſed vereor ne locus ſit depravatus.

[39] Νάρθηκις, νησίδιον ἐγγὺς Σάμου &c.] Sectionem hanc noſter confecit ex verbis Strabonis lib. XIV. Ἐν δεξιᾷ μὲν οὖν προσπλέουσι πρὸς τὴν πόλιν ἐστὶ τὸ Ποσείδιον, ἄκρα ἣ ποιεῖ πρὸς τὴν Μυκάλην τὸν ἑπτασταδίον πορθμόν· ἔχει δὲ νεὼν Ποσειδῶνος· πρόκειται δ' αὐτοῦ νησίδιον ἡ Ναρθηκίς.

[40] Τὸ ἐθνικὸν, Ναρθηκουσαῖος, ἢ Ναρθηκούσιος.] Ita ſupplevimus hunc locum ex Suida, qui in omnibus editis & MSS valde mutilus circumfertur. Sine dubio Suidas omnia hauſit ex Noſtro, ita enim ille: Καὶ ἔστι Νάρθηξ νησίδιον ἐγγὺς φασὶ Σάμου, ἐν δεξιᾷ τοῖς προσπλέουσι. τὸ ἐθνικὸν Ναρθηκουσαῖος, ἢ Ναρθηκούσιος. Verum ex hiſce verbis concluderem, inſulam fuiſſe dictam Ναρθηκοῦσσα, & hoc nomen obtinuiſſe a ferularum copia, in iſta inſula naſcentium. De qua re certiſſimi eſſemus, ſi integrum opus Stephani proſtaret: hoc enim evidenter liquet, nulla ratione & analogia a Νάρθηξ vel Νάρθηκις poſſe deduci gentile in αῖος vel ιος. Ab illis potius deducitur Ναρθήκιος vel Ναρθηκίτης.

[41] Τινὲς δὲ Νάρυκον τὴν πόλιν φασίν.] Ita hunc locum emendavit Salmaſius in Plin. Exercit. cum perperam in cunctis libris Ναρυκίαν exhibebatur. Ut ſic legeret, eum permovebat Strabonis auctoritas, ita enim ille lib. IX: Οὐ μὴν ἐβασίλευσεν ἐκεῖνος τῶν Ὀπουντίων ἀλλ' Αἴας ὁ Λοκρὸς, πατρίδος ὢν, ὥς φασι, Ναρύκου. Sed vulgati perperam exhibebant Ἄρυκα.

[42] Ἐξ ἧς Αἴας.] Alio loco de hominis ejuſdem patria hæc leguntur apud Noſtrum Ὀζόλαι Λοκρῶν μοῖραν τρίτην εἶναι. Ἐπικνημίδιοι, Ἐπιζεφύριοι, οἱ δ' Ὀπούντιοι, ὧν ἦν Αἴας· οἱ δὲ Ὀζόλαι. Idem de illo teſtatur Diodor. Sicul. lib. XIV: Κατεστρατοπέδευσεν δὲ αὐτοῦ εἰς Νάρυκα τῆς Λοκρίδος, ἐξ ἧς φασὶ τὸν Αἴαντα γεγονέναι, ubi vitioſe editur εἰς Ἄρυκα, uti monuit Salmaſius.

[43] Λέγεται δὲ Ναρύκη] Igitur caſus rectus hujus oppidi tribus modis effertur, nempe Νάρυξ, Νάρυκος & Ναρύκη. Apud Hyginum extat *Naricea*, quod mihi vitiatum videtur, ita enim ille Fab XIV: *Oileus Odœdoci & Agrianomes Perſeonis filiæ filius, ex urbe Naricea* Ubi legendum Naryca, vel Narycia, quod ultimum gentile fœm. eſt.

[44] Καὶ Ναρυκαῖος.] Apud Lycophronem legimus:

Καὶ Ναρύκειον ἄστυ, καὶ Θρονίτιδος.

Ubi fortaſſis legendum Ναρυκαῖον. Sed variis modis illa nomina formantur & concipiuntur.

[45] Καὶ Νασαμωνίς] Fœmininum hoc reperitur in Epigrammate incerti auctoris, hactenus non edito:

Ἐσχατιαὶ Λιβύων Νασαμωνίδες, οὐκέτι θηρῶν
Ἔθνεσιν ἠπείρου νῶτα βαρυνόμενα.
Ἠχοῦ ἐρημαίοισιν ἐπεὶ ὑλακαῖσι λέοντες
Ὠρύγαις, ψαμάθους ἄχρις ἐπὶ Νομάδων.
Φῦλον ἐπεὶ ἀναρίθμον ἐν ἰχνοπέδαισιν ἀγρευθὲν
Ἐς μίαν αἰχμηταῖς Καῖσαρ ἔθηκε παιδί.
Αἱ δὲ πρὶν ἀγριάδων ἐγκοιτάδες ἀκρώρειαι
Θηρῶν, νῦν ἀνθρώπων εἰσὶ βοηλασίαι.

[46] Ἀπὸ Νασάμωνός τινος.] Sic quoque Euſtathius ſcribit ad Dionyſ. de ſitu Orbis, horum regionem a rege quodam nomen accepiſſe, ita enim ille Οἱ δὲ Νασαμῶνες, τὸ Λιβυκὸν ἔθνος, ἐκ τινος βασιλέως τὴν ὁμωνυμίαν ἔχον, ὡς Νασάμωνος βασιλεύοντος· δείκνυται δὲ καὶ τὸ ἐθνικὸν τι ἀπ' αὐτοῦ ὀνομάζεσθαι, ὥσπερ ἐπὶ ... τοῦ κοινοῦ ὀνόματος. Fragmentum illud, in quo Callimachus Naſamones celebrat, invenitur in Scholiis ad Apollon. Rhod. Argonautica lib. IV, ad verſ. 1323. Περὶ δὲ τῶν Νασαμώνων μέμνηται Καλλίμαχος, ἐν οἷς λέγει.

Δίζονται Λιβύης ἐρημίδες, αἳ Νασαμῶνας
Αὖλιν ἐς ... ἐπιβλέπετε.
Μητέρες μοι ζώοντο ὀφέλλετε.

47 Να-

ΝΑ'ΣΤΟΣ, [47] πόλις Θρᾴκης. γράφεται καὶ Νεςὶς. [48] Α'πολλόδωρος δευτέρᾳ περιηγήσεως.

A NASTUS, urbs Thraciæ. Scribitur quoque Neſtus, auctore Apollodoro libro ſecundo Periegeſeos.

ΝΑΥ'ΚΡΑΤΙΣ, πόλις Αἰγύπτου, [49] ἀπὸ Μιλησίων τότε θαλασσοκρατούντων· Στράβων ἑπτακαιδεκάτῃ. ὁ πολίτης Ναυκρατίτης, [50] καὶ θηλυκῶς Ναυκρατῖτις· καὶ Ναυκρατιώτης, ὡς Πηλουσιώτης, ἴσως ἀπὸ τοῦ Ναυκράτιον, [51] ἢ Ναυκρατία, ὡς Ι'ταλία Ι'ταλιώτης.

NAUCRATIS, urbs Ægypti, condita a Mileſiis qui tunc temporis maris imperio potiebantur. Strabo libro XVII. Civis,
B Naucratita, & genere fœmin. Naucratitis. Dicitur quoque Naucratiota, uti Pelusiota, fortaſſis a Naucratium, vel Naucratia, uti ab Italia Italiota.

ΝΑΥ'ΠΑΚΤΟΣ, [52] πόλις Αἰτωλίας· [53] ἀπὸ ναυπηγίας τῶν Η'ρακλειδῶν, ὡς Ε'φορος, καὶ Στράβων. [54] ὁ πολίτης Ναυπάκτιος, καὶ Ναυπακτία.

NAUPACTUS, urbs Ætoliæ, ſic
C dicta, quod Heraclidæ ibi claſſem compegerint, auctoribus Ephoro & Strabone. Civis, Naupactius, & Naupactia.

ΝΑΥΠΛΙ'Α, πόλις Α'ργους· Στράβων ὀγδόῃ. [55] ἀπὸ τοῦ ταῖς ναυσὶ προσπλεῖσθαι. [56] οἱ οἰκοῦντες Ναυπλιεῖς, ὡς Στράβων· καὶ Ναυπλία.

NAUPLIA, urbs Argorum, cujus meminit Strabo lib. VIII. Inde ſic dicta, quod navibus ad eam adnavigent. Incolæ, Nau-
D plienſes, ut ipſe Strabo perhibet. Et Nauplia.

ΝΕ'ΑΙ, [57] νῆσος πλησίον Λήμνου, [58] ἐν ᾗ Φιλοκτήτης κατά τινας ἐδήχθη ὑπὸ ὕδρου. ἐκλήθη δὲ ἀπὸ τοῦ προσνήξασθαι Η'ρακλέα. τὸ

NEÆ, inſula Lemno vicina, in qua juxta nonnullorum opinionem Philoctetes ab hydro morſus eſt. Sic dicta eſt a προσνήξαι, quod

[47] Νάςος, πόλις Θρᾴκης.] Codices calamo exarati exhibent Νάπος, quod etiam Aldinæ Juntinæque editionis præfecti ſequuti ſunt. Fortaſſis idem eſt oppidum quod in præcedentibus appellatur Ναςος Xylandrum, & nos ex eo veram lectionem divulgaſſe, ſatis liquet ex Suida, apud quem hodie legitur, Νάςος τις Βαρβαρικὴ πόλις Θρᾴκης· ὁ ἐλέγετο καὶ Νεςίς

[48] Α'πολλόδωρος δευτέρᾳ περιηγήσει.] Fortaſſis legendum eſt περιηγήσεως, quemadmodum Apollodorus aliis in locis a Stephano allegatur.

[49] Α'πὸ Μιλησίων τότε θαλασσοκρατούντων.] Quemadmodum in voce Βίων allegatur Euſebii Hiſt. Eccleſiaſtica, ita hoc loco eum ſine dubio citavit Stephanus, quem prætermiſit Epitomator: nam bene obſervatum Scaligero, hæc ipſa verba eſſe Euſebiana, quem vide ad Euſeb. pag. 73. Suidas eadem de Mileſiis perhibet, cujus verba hunc in modum ſunt corrigenda: Ναύκρατις. πόλις αὕτη Αἰγύπτου, ὑπὸ Μιλησίων οἰκισθεῖσα, ὁπηνίκα ἐθαλαττοκράτουν. ταύτης πολίτης ὁ σοφὸς Α'θήναιος, καὶ τὸ Ναυκρατίτιον. Hinc originem duxit Athenæus, uti in Deipnoſophiſticis perhibetur lib. XI cap VIII.

[50] Καὶ θηλυκῶς Ναυκρατῖτις.] Ab omnibus libris editis & MSS aberat ultima vox, quam noſtro reddidi, neſcio quo fato deperditam: nam illa in res exeuntia digniori ſexui attribuuntur.

[51] Η' Ναυκρατία.] Ita etiam olim hæc urbs videtur appellata. Steph. Πογξιπόλις, ὡς Ναυκρατίαν ὁ πολίτης Πογξιπολίτης.

[52] Ναύπακτος, πόλις Αἰτωλίας.] Auctores ſuos habet noſter, dum urbem hanc Ætoliæ adſcribit, nempe Scylacem, Ptolemæum, Apollod & alios. Sunt vero nonnulli, hanc urbem Locris Ozolis attribuentes, ut Thucydides Dicæarchus aliique. Sed auctores quare diſcrepant, refert Strabo lib IX: Τῶν γε μὲν ἑσπερίων Λοκρῶν Ο'ιανθη ἡ μεσογεία . . . . . πόλεις δὲ ἔχουσιν Α'μφισσάν τε καὶ Ναύπακτον. Sed addit deinde Strab. Ε'στι δὲ καὶ Αἰτωλῶν Φιλίππου προσκρίναντος.

[53] Α'πὸ ναυπηγίας τῶν Η'ρακλειδῶν.] Strabo, qui poſt hæc verba allegatur, hiſtoriam ex Ephoro hauſit, uti lib IX addiſcimus: Ω'νομάσθαι δὲ ἀπὸ τῆς ναυπηγίας τῆς ἐκεῖ γενομένης· εἴτε τῶν Η'ρακλειδῶν ἐκεῖ ναυπηγησαμένων τὸν στόλον. ὡς ὡς Ε'φορός φησι, Λοκρῶν ἔτι πρότερον παρεσκευακότων. Plura de hac navium fabricatione leguntur apud Apollod lib II. Pauſan. in Phocicis & Suidam in voce Ναύπακτος.

[54] Ο' πολίτης Ναυπάκτιος.] Apud Goltzium in vet. Græcia reperitur nummus cum inſcriptione ΝΑΥΠΑΚΤΙΩΝ. Exſtat quoque apud Thucyd lib II ubi refert, Timocratem Laconem ſibi intuliſſe manus: Ε'σφαξεν ἑαυτὸν, καὶ ἐξέπεσεν ἐς τὸν Ναυπακτίων λιμένα. Et Cleomenes Naupactius memoratur Polybio lib V.

[55] Α'πὸ τοῦ ταῖς ναυσὶ προσπλεῖσθαι.] Sunt hæc Strabonis verba, quæ reperiuntur libro allegato: Μετὰ δὲ τὸ Τημένιον ἡ Ναυπλία τὸ τῶν Α'ργείων ναύσταθμον, τὸ δ' ἔτυμον ἀπὸ τοῦ ταῖς ναυσὶ προσπλεῖσθαι.

[56] Οἱ οἰκοῦντες Ναυπλιεῖς, ὡς Στράβων· καὶ Ναυπλία.] Gentile ΝΑΠΛΙΕΥΣ ſæpiſſime occurrit apud Pauſan. lib IV. Ο'τι Ναυπλιεῖς ἐπὶ Λακωνισμῷ ἐκβληθέντες Δαμοκρατίδα βασιλεύοντος ἐν Α'ργει. Ultima hujus ſtemmatis vox vel omnino removeri poſſet, vel corrupta eſt. Forte legendum, καὶ Ναύπλιος, quod ſatis analogice pro gentili accipi poſſet.

[57] Νέαι, νῆσος πλησίον Λήμνου.] Ferme eadem leguntur apud Suidam & Phavorinum. Suid. Νέαι, νῆσος πλησίον Λήμνου. ἐν ᾗ ποτε, τὸ ἱστορεῖσθαι προσνήξασθαι φασὶ Η'ρακλῆς. ἐν ᾗ κατά τινας Φιλοκτήτης ἐδήχθη ὑπὸ ὕδρου. Νέα δὲ ἐρχέσθαι Μούσας. ὁ νησιώτης, Νεαῖος. Non tantum Lemno hæc inſula fuit vicina, ſed etiam Lemniæ ditionis fuiſſe videtur ex Antigoni Hiſt. Mirab. cap. IX: Ε'ν δὲ ταῖς τῶν Λημνίων νήσοις, ταῖς καλουμέναις Νέαις, στρουθὸς οὐ γίνεται. ἀλλὰ καὶ ἰδὼν τις. ἀπέθανεν.

[58] Ε'ν ᾗ Φιλοκτήτης κατά τινας ἐδήχθη ὑπὸ ὕδρου.] Bene additur κατά τινας. Nam nonnulli ſtatuunt, ipſum in inſula Chryſe, Lemno etiam proxima, ſerpentis morſu laboraſſe, ſic enim ſcribit Pauſanias in Arcadicis: Λήμνου γὰρ πλοῦν ἀπέχει ὀ πολλὸν Χρύση νῆσος, ἐν ᾗ καὶ τὸ Φιλοκτήτῃ λέγουσι συμφορὰν ἐκ τοῦ ὕδρου φασί. Lycophronis Scholiaſt perhibet, Philoctetem in Lemno decubuiſſe, prius tamen ſauciatum a ſerpente hydro, qui alio nomine chelydrus appellatur, ſic enim ille: Ε'κεῖ δὲ ἐν Λήμνῳ τρωθεὶς ἔχει ὑπὸ ὄφεως ὕδρου, ὃν καὶ χέλυδρον λέγουσιν, ἔτι ἐκεῖθεν ἐν Χρυσῇ τὸν καλούμενον βωμὸν Α'θηνᾶς. Vide præterea Scholiaſt. ad Sophoclis Philoctetem pag. 386.

τὸ ἐθνικὸν, Νεαῖος. [59] ἔστι καὶ Νέα κώμη, καὶ φρούριον Μυσίας. τὸ ἐθνικὸν, τὸ αὐτό.

A quod tradant Herculem ad eam adnataſſe. Gentile neæus. Eſt quoque, nea vicus & caſtellum Myſiæ, quod idem gentile habet.

ΝΕΑ'ΝΔΡΕΙΑ, πόλις Τρωάδος ἐν Ἑλλησπόντῳ, ὡς Χάραξ. [60] ἔν τισι δὲ Λέανδρος γράφεται διὰ τοῦ λ, κακῶς. λέγεται καὶ Νεάνδριον οὐδετέρως, ὡς Θεόπομπος. [61] ὁ πολίτης Νεανδρεὺς, ὡς Στράβων.

NEANDRIA, urbs Troadis in Helleſponto, cujus Charax meminit. In quibuſdam libris male ſcribitur per L Leandrus. B Dicitur quoque Neandrium genere neutro apud Theopompum. Civis, Neandrenſis, uti Strabo auctor eſt.

ΝΕΑ'ΠΟΛΙΣ, πόλις Ἰταλίας διάσημος, [62] ἐν ᾗ Παρθενόπη ἥρηται, μία τῶν Σειρήνων. [63] ὁ πολίτης, Νεαπολίτης. C ἔστι καὶ ἄλλη Λιβύης, καὶ ἄλλαι.

NEAPOLIS, urbs Italiæ eximia, in qua Parthenope excepta eſt, una ex Sirenibus. Civis, neapolita. Eſt quoque alia Libyæ, & præterea aliæ.

ΝΕ'ΓΛΑ, [64] πολίχνιον Ἀραβίας· Γλαῦκος δευτέρῳ Ἀραβικῆς ἀρχαιολογίας. τὸ ἐθνικὸν, Νέγλιος, ἢ Νεγλίτης, τῷ ἔθει τῆς χώρας.

NELGA, oppidulum Arabiæ; cujus meminit Glaucus Antiquitatum Arabicarum libro II. Gentile, neglius, ſive neglita, juxta regionis conſuetudinem.

ΝΕ'ΔΗ, [65] πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ νύμφης Νέδης. Εὐφορίων δὲ Νεδηὴν αὐτήν φησι. [66] τὸ κτητικὸν, Νεδήσιος.

D NEDE, urbs Arcadiæ, a nympha nede ſic dicta. Hanc ipſe Euphorio nedeen appellat. Poſſeſſivum, nedeeſius.

NE- NE-

[59] Ἔστι καὶ Νέα κώμη] Strabo lib XII hujus meminit hiſce verbis, & ſitum accurate ob oculos ponit: Ἐν δεξιᾷ δὲ τῆς Αἰσήπου μεταξὺ Πολίχνας τε καὶ Παλαισκήψεως ἡ Νέα κώμη, καὶ Ἀργυρία.

[60] Ἔν τισι δὲ Λέανδρος γράφεται διὰ τοῦ λ κακῶς.] Ita legebat emendabatque Salmaſius in margine ſui Stephani, addens deinde pro Λέανδρος ſcribendum Λεάνδρεια. Perperam in hactenus editis exhibebatur γράφει, quod vitium ſæpenumero oritur ex compendiaria ſcribendi ratione. Hæc Salmaſiana correctio facillime fulciri poſſet auctoritate Suidæ, apud quem legimus: Νεάνδρεια, ἣν τινες διὰ τοῦ λ Λεάνδρειαν γράφουσι κακῶς. Verum etiamſi apud Suidam ſic legatur, non tamen mihi videtur exſtirpandum illud Stephani Λέανδρος. Habuit enim hujus urbis appellatio terminationem in ος, uti evidenter conſtat ex Plinio lib. V cap XXX, ubi *Neandros*, non *Leandros* dicitur. *Intercidere Cana, Lyſimachia, Atarnea, Carene, Cyſthene, Cilla, Cocillum, Theba, Aſtyre, Chryſa, Palæſcepſis & Gergithos, Neandros.* Et ex Geog. Cedreni Hiſtoriarum Compendio, ubi de Cygno Priami cognato ſic loquitur: Παραμασας δὲ ἐν ᾗ ὡς Κύκνος τις ὄνομα, συγγενὴς ὢν Πριάμου, ἄρχων δὲ πόλεως Νεάνδρου, μετὰ πολλοῦ πλήθους πολεμικοῦ τολμήσας, ἐπῆλθε κατ᾽ αὐτῶν. Et verſibus paucis interjectis ibidem ſequitur: Καὶ ὁ μὲν τοῦ Τυδέως υἱὸς Διομήδης, τὴν τοῦ ἡγεμόνος Κύκνου πόλιν Νέανδρον, καὶ τὰς ἄλλας καὶ τὴν χώραν αὐτοῦ πᾶσαν ἐξηφάνισεν &c. Hinc evidenter conſtat urbem etiam *Neandrum* appellatum fuiſſe.

[61] Ὁ πολίτης Νεανδρεὺς, ὡς Στράβων.] Apud noſtrum idem gentile occurrit in voce Φαιλία, & apud Strab. lib. XIII: Τὰς μὲν τοῦ Ἀμαξιτοῦ, Νεανδρεῖς ὑπέρκειν(ται), καὶ αὐτοὶ ὄντες λίαν ἐντὸς μεσογαιότεροι. Præterea ab hoc oppido formatur gentile Νεανδρειεύς, exhibetur enim nummus Valeriani apud Pyrrhum Ligorium cum hac inſcriptione ΝΕΑΝΔΡΕΙΑΙΩΝ. Apud Antigonum in Hiſt. Mirab. corrupte legitur Νεανδρεῶν pro Νεανδρέων, ita enim cap CLXXXVII: Φασὶ δὲ καὶ περί τινας τόπους τῆς Ἀσίας, καὶ περὶ τὴν Νεανδρέων τὰς βώλους ἐπὶ τὰς τῶν ὑγιῶν κεφαλὰς γίνεσθαι. Fœmininum Νεανδρὶς inde derivatum uſurpat Strabo lib. X, ubi tradit in Creta fuiſſe Samonium orientale promontorium, & planicies in Neandride & Alexandreorum ſolo, ita enim ille: Σαμώνιόν τε τὸ Ἀλεξανδρέων ὑπερανεστηκὸς τῆς νήσου, καὶ πεδίον ἐν τῇ Νεανδρίδι, καὶ τῇ Ἀλεξανδρέων.

[62] Ἐν ᾗ Παρθενόπη ἥρηται, μία τῶν Σειρήνων.] Apud Suidam de hac Parthenope ſic legimus: Νεάπολις, πόλις Ἰταλικὴ διάσημος ἐν ᾗ Παρθενόπης ἵδρυται Σειρῆνος ἄγαλμα. Non ſequitur tamen, vulgatam Stephani lectionem debere ſollicitari. Se ipſum ſatis explicat in voce Φάληρον, ita enim ibi de Parthenope: Ἔστι καὶ πόλις ἐν Ὀπικοῖς, εἰς ἣν ἐξεβράσθη Παρθενόπη ἡ Σειρὴν, ἣ νῦν καλεῖται Νεάπολις. Ex hiſce verbis manifeſte ſatis liquet, τὸ ἥρηται in mendi ſuſpicionem nequaquam venire, nam Parthenope, quæ æſtu maris ad aliquem locum ejecta eſt, etiam optime excepta dicitur, quemadmodum τὸ ἥρηται ſine dubio interpretandum.

[63] Ὁ πολίτης Νεαπολίτης.] Paſſim apud antiquarios occurrunt numiſmata in quibus conſpicitur ΝΕΑΠΟΛΙΤΩΝ. Sed addit Spanhemius etiam in quibuſdam inveniri ΝΕΟΠΟΛΕΙΤΩΝ, eamque diverſam ſcribendi rationem originem habere vel ex veteri conſuetudine, vel loci dialecto, vel quod multæ literæ ob ſoni vicinitatem eodem modo pronuncientur.

[64] Νέγλα, πολίχνιον Ἀραβίας] Idem videtur oppidum, quod a Suida Νέγρα dicitur, a Ptolem. Νέκλα, a Strab. Νεγρά, & a Cedreno, Calliſto & Zonara Νάγρα. Fortaſſis auctores omnes recenſiti ex Stephano ſunt corrigendi.

[65] Νέδη, πόλις Ἀρκαδίας] Solus Suidas, ſine dubio ex Stephano, hujus urbis meminit: Νέδη, πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ νύμφης Νέδης. γράφεται καὶ Νεδηΐς. ὅθεν ὁ πολίτης Νεδήσιος. Sed ex Pauſania, qui nobis accuratiſſimam Arcadiæ deſcriptionem reliquit, non apparet urbem hoc nomine exſtitiſſe, ſed quidem Nedam nympham Jovis nutricem, quæ fluvio nomen dedit. Eum videbis in Arcadicis. In eadem quoque de Neda, verſabatur opinione Callimachus Hymno in Jov. quæ Jovem in receſſum Cretenſem portaverat, ut clam ibidem educaretur, ſic canens:

Οὐδ᾽ ἄλλην ἀπάνευθε Διὸς χάριν, ἀλλά τ᾽ ἐκεῖνα
Κεῖνο Νέδην ὀνόμηνε. -- -- --

[66] Τὸ κτητικὸν, Νεδήσιος.] Melius hæc exhibet Suidas loco proxime citato. Hinc eſt quod cenſeam multo commodius in Stephano poſſe legi. Ὅθεν τὸ ἐθνικὸν Νεδήσιος. Nam illud gentile, & juxta Suidam

ΝΕ´ΔΩΝ, [67] πόλις καὶ τόπος τῆς Λακωνικῆς. τὸ τοπικὸν Νεδούσιος, καὶ Νεδουσία ἡ Ἀθηνᾶ. κλίνεται δὲ Νέδοντος.

ΝΕΙ̃ΛΟΣ, [68] πόλις Αἰγύπτου. Ἑκαταῖος περιηγήσει αὐτῆς· καὶ ἱερὸν Νείλου ποταμοῦ. τὸ ἐθνικὸν τῆς πόλεως, [69] Νειλοπολίτης. [70] εἰ δὲ ἡ πόλις μόνη κέκληται, [71] ὀφείλει ἕπεσθαι τῷ κτητικῷ τοῦ ποταμοῦ Νειλαῖος, ὡς Ἀπολλώνιός φησιν. [72] ὅσα γὰρ τῶν κτητικῶν παραληγόμενα διὰ τοῦ ι, ἢ τὴν γενικὴν ποιεῖ τοῦ πρωτοτύπου, ἢ τὴν εὐθεῖαν ταῦτα μόνον [73] διὰ τοῦ ι ἐκφέρεται, Ποσειδώνιος, Ἑλικώνιος, Ῥόδιος, [74] Σά-

NEDON, urbs & locus Laconicæ. Locale Nedufius, & Nedufia Minerva. In genitivo habet Nedontis.

NILUS, urbs Ægypti, de qua Hecatæus in Periegeſi. Et templum Nili fluvii. Urbis gentile dicitur, Nilopolita. Si autem ſola urbs vocata fuerit Nilus, non addito vocabulo πόλις, tunc ſequendum eſt poſſeſſivum fluvii, quod eſt Nilæus, uti perhibet Apollonius. Omnia enim poſſeſſiva quorum penultima eſt Jota, fiunt a genitiva primitivi, & caſum rectum ſolummodo per Jota efferunt, uti Poſidonius, Heliconius, Rhodius, Sacius. Quæ vero natura ſua in penultima

dam oppidani nomen non formatur, a Νέδη Stephani, ſed Euphorionis Νέδων.

67 Νέδων, πόλις καὶ τόπος τῆς Λακωνικῆς.] Et hunc locum Suidas accuratius ex noſtro exhibet, apud quem legitur, Νέδων, ποταμὸς καὶ τόπος Λακωνικῆς, κλίνεται Νέδωνος· ἔνθεν Νεδουσία Ἀθηνᾶ. Judico igitur, ex Suidæ verbis ſatis conſtare, legendum in Stephano, Νέδων ποταμὸς καὶ τόπος τῆς Λακωνικῆς. Sed multo evidentius hoc apparebit, ſi addiderim verba Strab. lib. VIII, unde hanc lectionem, confecit Stephanus, Πλησίον δὲ Φαρῶν Νέδων ἐκβάλλει, ῥέων διὰ τῆς Λακωνικῆς, ἕτερος ὢν τῆς Νέδας· ἔχει δ' ἱερὸν ἐπίσημον Ἀθηνᾶς Νεδουσίας· καὶ ἐν Ποιάεσσῃ δ' ἐστὶν Ἀθηνᾶς Νεδουσίας ἱερὸν ἐπώνυμον τόπου τινὸς Νεδόντος. Præter loci & fluvii nomen, etiam hic exſtat gentile, ut & gignendi caſus de quibus hac ſectione Stephanus.

68 Νεῖλος πόλις Αἰγύπτου.] Non puto hunc locum vitii eſſe immunem. Legendum, Νειλούπολις, πόλις Αἰγύπτου, liquet hoc evidenter ex gentili addito, Νειλοπολίτης. Etiam ut plurimum ab aliis oppidi nomen conjunctis vocibus effertur, uti apud Ptol lib. IV cap. V, qui urbem in Heracleote nomo collocat.

69 Νειλοπολίτης.] Apud Goltzium & Occonem nummus invenitur cum hac epigraphe: ΝΕΙΛΟΠΟΛΕΙΤΩΝ.

70 Εἰ δὲ ἡ πόλις μόνη κέκληται.] Salmaſio hic locus videbatur mutilus, legebatque in margine ſui libri, εἰ δὲ ἡ πόλις μόνη κέκληται Νεῖλος, non adjecto vocabulo πόλις.

71 Ὀφείλει ἕπεσθαι τῷ κτητικῷ τοῦ ποταμοῦ Νειλαῖος.] Hanc puto eſſe mentem Stephani: ſi quis a voce Νεῖλος gentile deducere conatur, ſequi debet formam poſſeſſivi, quod eſt Νειλαῖος. Euſtathius in Comment. ad Odyſſ Δ tria localia ab hac voce formans, τὸ Νειλαῖος, quod mirum eſt, non agnoſcit, ſic enim ille pag. 1500: Τοπικὰ δὲ ἐκ τοῦ ὀνόματος Νείλου, οὐ μόνον Νειλῷος, καὶ Νειλῶος, ἀλλὰ καὶ Νειλώτης, δῆλον ἐκ τοῦ, οἱ δὲ Νειλῶται ἀρχεῖς ἐλαιῶν τινες, γλυκέος ὕδατος. ὃ κεῖται ἐν Ἀθηναίων Δειπνοσοφισταῖς. Facetoſi admodum ſunt Joh. Tzetzæ verſus, quibus plurima Nili derivativa complectitur, ſic enim ille Chil x Hiſt. CCC:

Νειλώους δ' εἴπω φημὶ ὃ τεχνίτης λέγεις,
Νειλώους, Νειλαίους δὲ γράφειν ἐθελόντων ἐστι,
Καὶ σὺν αὐτοῖς Νειλίους δὲ διὰ γραφῆς ἰῶτα,
Ὡς ἐκ ..... ἐν αὐτοῖς, τοῦ ..... Νειλαίων.
Νειλαίων τοῦ ..... δὲ, καὶ ..... Νειλεῖς.
Ὡς ἐκ ..... καὶ τοῦ Νειλέως, διφθογγογράφει χαίρων.

Varia derivativa hi verſiculi exhibent, ſed Νειλαῖος potiſſimum eſt in uſu. Euſtathius in Comment. ad Dionyſ pag. 109 Ταύτης δὲ ἱστορεῖται πολλαὶ κῶμαι, ὅπου καὶ περὶ τὰ Νειλαῖα πολλά τείχεσιν Μιλησίων Αἰγυπτίων. Proclus ad Armenios de Fide: Ἐπειδὴ γὰρ πᾶν τὸ χειρῶδες, ἢ ἐξ αὐτοῦ τοῦ χεῖ, ὡς ὁ ἄγγελος μὲν ἀπότομος ὤν· ἢ ἐκ τοῦ ὑποδεχομένου ἀποτείνεται, ὡς τὸ Νειλῷον ῥεῖθρον ἐξ ὕδατος εἰς αἷμα μετεβλήθη. Sed præter derivativa jam enumerata, etiam inveni Νειλαιεύς, quod eſt in Leonidæ epigrammate inedito:

Καὶ λάβοι ἱεροῖσι κοσμούμενον ἀγλαβόωσι,
Καὶ βίον ἐν φιλίῃ πάντα βιβλιοτάπῃ.
Τοῦτο δ' ἱερουργέοντι ..... ἀγλαοίσι
Δῶρον ὁ Νειλαιεὺς πέμψε Λεωνίδης.

Sed ut concludamus: deducuntur ab hac voce Νειλαῖος, & inde Νειλαιεύς, uti à Κρηταῖος Κρηταιεύς, deinde Νείλιος, Νειλῶος, Νειλώιος, Νειλιῶος & Νειλεύς, ſi Tzetzæ in hac re fidendum. Fœmininum Νειλῶτις occurrit apud Euſeb. lib. IX de Præpar. Euang.

Οἱ τὸ καλὸν πίνοντες ὕδωρ Νειλώτιδος αἴης.

Quam vocem Latine expreſſit Martial. lib. x Epig. VII de Adventu Cæſaris.

Quando eques, & picti tunica Nilotide Mauri
Ibitis, & populi vox erit una, venit?

Formam poſſeſſivorum Noſter non expreſſit, quanquam de ea mentionem feciſſe Stephanum ingenuino opere nullus dubitem. Apud Latinos in uſu ſunt *Niloticus* & *Niliacus*. Martial. lib. VI Epig. LXXX:

Ut nova dona tibi, Cæſar, Nilotica tellus
Miſerat hybernas ambitioſa roſas.

Poſſeſſivum *Niliacus* apud Martialem tam frequenter occurrit, ut ſupervacaneum cenſeam exemplum in medium adducere.

72 Ὅσα γὰρ τῶν κτητικῶν παραληγόμενα διὰ τοῦ ι.] Hic locus in omnibus libris mutilus circumferebatur hunc in modum: Ὅσα γὰρ τῶν κτητικῶν * τοῦ ι. Salmaſius in margine ſui Stephani ita ſupplevit, uti nos excudi curavimus. Ut verum fatear, plura mihi heic videntur deſiderari, & ſi quis locum ſupplere tentaverit, is conſulat Etymologici Mag. Auctorem, qui in voce Ἀΐδιος varios poſſeſſivorum canones exhibet. Fortaſſis totus locus in noſtro hunc in modum eſt concipiendus: Ὅσα γὰρ τῶν κτητικῶν διὰ τοῦ ι παραλήγεται, ἐκ τῆς γενικῆς ποιεῖται τοῦ πρωτοτύπου, καὶ τὴν εὐθεῖαν ταῦτα μόνον διὰ τοῦ ι ἐκφέρεται, ὡς Ποσειδώνιος &c. Hanc conjecturam in verſione ſequuti ſumus, ſed ſiquis huic loco præſtantiora præbia exhibuerit, mihi & aliis fecerit rem gratiſſimam.

73 Διὰ τοῦ ι ἐκφέρεται.] Libri omnes repræſentant ἐκφέρονται, ſed ordo poſtulabat, quod jam divulgamus, & quod deinde vidimus in Peruſino codice exhibitum.

[74] Σάκιος· τὰ δὲ φύσει διὰ διφθόγγου παραληγόμενα, οὐδέποτε τὸ προκείμενον σχῆμα ἀποτελεῖ. οὔτε γὰρ τὸ Κηφαῖος, [75] ἢ Νειλαῖος ἐθνικὸν αὐτὸ ὁμολόγως παραλαμβάνει.

ΝΕ´ΜΑΥΣΟΣ, πόλις Γαλλίας, ἀπὸ [76] Νεμαύσου Ἡρακλείδου, ὡς Παρθένιος. [77] τὸ ἐθνικὸν, Νεμαύσιος ἢ Νεμαυσῖνος, διὰ τὴν χώραν.

ΝΕΜΕ´Α, [78] χώρα τῆς Ἤλιδος· ἐν ταύτῃ Δρύοπες ᾤκουν. [79] τὸ ἐθνικὸν, Νέμεος, καὶ Νεμεαῖος· Στράβων ὀγδόῃ, [80] καὶ Νεμέα λέγεται. καὶ Νεμεήτης Ζεὺς, καὶ Νεμεῆται. [81] οἱ πολῖται τῆς Λοκρίδος πόλεως, Νεμεῖοι, [82] καὶ Νεμεῆθεν ἐπίρρημα.

ΝΕΟΚΑΙΣΑ´ΡΕΙΑ, [83] Ποντικὴ πό-

A tima habent dipthongum, nequaquam antecedentem formam conficiunt. Neque enim Cepæus vel Nilæus, quod etiam gentile eſt, pari ratione iſtam formam recipiunt.

NEMAUSUS, urbs Galliæ, quæ a B Nemauſo, uno ex Herculis poſteris, nomen accepit, auctore Parthenio. Gentile, Nemauſius, ſive Nemauſinus propter formam regioni ſolitam.

NEMEA, regio Elidis, in qua habitabant Dryopes. Gentile, Nemeus, & Ne- C meæus, auctore Strabone libro VIII. Et Nemea dicitur, & Nemeetes Jupiter, & Nemeetæ. Cives urbis Locridis appellantur Nemeï, unde quoque adverbium *ex Nemea*.

NEOCÆSAREA, urbs Pontica, cujus

[74] Σάκιος.] In omnibus libris legebatur Σάλιος, quod erat vitioſum. Vide in vocabulo Σάκος.

[75] Ἢ Νειλαῖος.] Sic correximus ex MS Peruſino, perperam enim in vulgatis legebatur Νελαῖος. Sed poſtea vidi ſic etiam in Aldina & Juntina exhiberi.

[76] Νέμαυσος, πόλις Γαλλίας.] In Veneta Florentinaque editione peſſimo errore legebatur, Νέμαυσος, πόλις Γαλλίας, quod vitium correxit Xylander, quem ſequimur, neque aliter legebat Suidas. Νέμαυσος, πόλις Γαλλίας· ἀπὸ Νεμαύσου Ἡρακλείδου. Urbs eſt Galliæ Narbonenſis antiquiſſima notiſſimaque, cujus ſitum videſis apud Strab. lib. IV. Gallis hodie dicitur *Niſmes*.

[77] Τὸ ἐθνικὸν Νεμαυσῖνος.] Gentilia ex lege artis bene videntur formata. Latino ore NEMAUSENIS dicitur, quod eſt apud Suet. in Tib. *Adeo ut imagines ejus & ſtatuas Nemauſenſes ſubverterint.*

[78] Νεμέα, χώρα τῆς Ἤλιδος.] Huic lectioni vel ab Epitomatore, vel a librariis, vel alio quodam fato inſignem injuriam fuiſſe illatam, non eſt quod quis in dubium vocet. Nam nulla hoc loco mentio fit de Argiæ Nemea, quam noſter ſine dubio verbis Strabonis, ex libro VIII. allegatis, adſtruxerat: Imo nulla etiam fit mentio de oppido Locridis, quod indubitanter noſtrum deſcripſiſſe cenſeo, quia in fine hujus tmematis τοὺς πολίτας τῆς Λοκρίδος πόλεως commemorat. Argiæ Nemea nomen habet a Nemea Selenæ & Jovis filia: vel a bubus, qui ab Argo ibidem paſcebantur, vel a Danai libris, qui locum forte dividebant, teſte Anonymo in Prologo ad Pindari Nemea: Ἔτι δὲ ἡ Νεμέα τῶν Ἀργείων τῆς χώρας μοῖρα, ὀνομασμένη ἀπὸ Νεμέας τῆς Σελήνης καὶ Διός· οἱ δὲ ἀπὸ τῶν βοῶν τῶν ὑπὸ Ἄργου νεμομένων ἐν τῷ χωρίῳ, αἳ ἦσαν Ἥρας ἱεραί. Οἱ δὲ ἀπὸ τῶν Δαναοῦ παίδων, ὃ κατενείμαντο καὶ ἐκληρώσαντο τὸ χωρίον. Ita hic locus erat ſupplendus, qui in omnibus libris mutilus circumfertur. Alii tamen hanc Nemeam Aſopi filiam ſtatuunt Pauſan. in Corinthiacis: Τὸ δὲ ὄνομα λέγουσι τῇ χώρᾳ Νεμέαν δοῦναι θυγατέρα Ἀσωποῦ. Etymologici Mag. Auctor etiam a paſcentibus bobus, vel a Danai liberis, forte regionem dividentibus, nominis etymologiam deducit, ſed cum in ejus verbis lacuna una & altera conſpicitur, integrum locum adſcribam: Νεμέα, τόπος ἐν Ἄργει· ἀπὸ τῶν νεμομένων ἐκεῖσε βοῶν, αἳ ἦσαν Ἥρας ἱεραί· ἢ ἀπὸ τῶν Δαναοῦ παίδων, οἳ κατενείμαντο καὶ ἐκληρώσαντο τὸ χωρίον. In vulgatis non apparent vocabula ἱεραί, neque etiam παίδων, quæ neceſſario requirebantur, uti liquet ex argumento ad Pindari Nemea jam allegato. De Argi bubus refert Etymol. Mag. Auctor in voce Ἄργος, ex libro II Bithyniacorum Arriani.

[79] Τὸ ἐθνικὸν, Νέμεος, καὶ Νεμεαῖος.] In Florentina exhibetur, Νέμεος καὶ Νεμαῖος. Quod in hac editione repræſentatur, etiam Aldus & Xylander agnoſcunt. Gentile Νεμεῖος frequenter occurrit apud Pauſ. in Corinth. Θύουσι δὲ Ἀργεῖοι τῷ Διῒ καὶ ἐν τῇ Νεμέᾳ, καὶ Νεμείου Διὸς ἱερέα αἱροῦνται· καὶ δὴ καὶ δρόμου προτιθέασιν ἀγῶνα ἀνδράσιν ὡπλισμένοις, Νεμείων πανηγύρει τῶν χειμερινῶν. Sed hoc infra formatur ab oppido Locrico, quod Grammatici non libenter confundunt cum gentili deducto ab oppido Elidis. Accurate videtur diſtinxiſſe Suidas hiſce verbis: Νέμεος ὁ ἐν τῇ Νεμέᾳ τῇ Λοκρικῇ δηλαδή· ὁ γὰρ κατὰ τὴν Ἦλιν Νεμέας πολίτης, Νέμειος ἀναγορεύεται, καὶ Νεμεαῖος· ἤδη δὲ καὶ Νεμεήτης· ὡς δῆλον ἐκ τοῦ Ζεὺς Νεμεήτης. Illud autem gentile Νεμεαῖος eſt apud Strab. lib VIII: Καὶ τὰ περὶ τὸν Νεμεαῖον λέοντα μυθολογούμενα. Factum eſt etiam Νεμεειαῖος duplici dipthongo apud Heſiodum in Theog. Poſſeſſivum Νεμειακός, quod apud noſtrum non eſt, inveni apud Plutarch. lib. V Sympoſiac. Quæſt. III. Ὕστερον δὲ ὁ ἀγὼν ἱερὸς γενόμενος, ἐκ τῆς Νεμειακῆς πανηγύρεως μετήνεγκαν εἰς τοῦτον τὸν τῆς σελίνου στέφανον.

[80] Καὶ Νεμέα λέγεται.] Fœmininum hoc deductum videtur a Νέμεος. Verum ſi ſcripſeris Νέμεα, tunc ludicra intelligenda ſunt. Extat illud fœm. apud Ephorum lib. XXIII, & apud Hyperidem in orat. contra Patroclem, citante Harpocratione in Νεμέας χαράδρα· οὕτω τόπος τις ἐκαλεῖτο ἐν τῇ Πελοποννήσῳ, πλησίον τῆς Νεμέας χαράδρας. Ἔφορος ἐν εἰκοστῇ τρίτῃ. Νεμέας ἀναλογεῖ δὲ μνημονεύει Ὑπερείδης ἐν τῷ κατὰ Πατροκλέους.

[81] Οἱ πολῖται τῆς Λοκρίδος πόλεως Νέμειοι.] De hoc oppido Locrico mentionem fecit Plutarchus in Septem Sap. Convivio, ubi de morte Heſiodi loquitur: Ἀπέκτεινον γὰρ αὐτὸν οἱ τῆς παιδίσκης ἀδελφοὶ περὶ τὸν Λοκρικὸν Νέμειον ἐνεδρεύσαντες. Ergo hinc liquet, lectionem hanc eſſe mutilam, debebant enim nonnulla de ipſo oppido præcedere, antequam de oppidanis mentio celebratur.

[82] Καὶ Νεμεῆθεν ἐπίρρημα.] Adverbium hoc invenitur apud Plutarchum lib. V Sympoſiac. Quæſt. III, qui illud citat ex Callimacho:

Ζῆλον τῶν Νεμεῆθεν, πίτυν δ' ἀπολιμπάνουσιν,
Ἣ πρὶν ἀγωνιστὰς ἔστεφε τοὺς Ἐφύρῃ.

[83] Ποντικὴ πόλις.] Satis nota eſt ex Geographis hæc urbs, quæ fuit Metropolis Ponti Polemoniaci, teſte Am. Marcellino lib. XXVII. Terræ motu periit, auctore Paulo Diacono lib. II. Hiſt. Miſcel. *Tunc etiam terræ motus maximus in oriente factus eſt, & præcipue in Antio-*

λις. [84] τὸ ἐθνικὸν, Νεοκαισαρεὺς, ὡς Φλέγων [85] πεντεκαιδεκάτῃ Ὀλυμπιάδι. οἱ αὐτοὶ καὶ Ἀδριανοπολῖται. [86] ἔστι καὶ Βιθυνίας.

Jus gentile Neocæſarenſis, quo utitur Phlegon quinta decima Olympiade. Iidem etiam Adrianopolitæ appellantur. Eſt præterea Bithyniæ oppidum.

ΝΕΌΝ ΤΕΙ͂ΧΟΣ, [87] πόλις τῆς Αἰολίδος, ὡς Χωλὸν τεῖχος. τὸ ἐθνικὸν Νεοτειχίτης, ὡς Χωλοτειχίτης. [88] καὶ Νεοτειχεὺς, ὡς Ἡρόδοτος ἐν Ὁμήρου βίῳ.

NEONTICHUS, ſive *Novus murus*, urbs Æolidis, uti Cholontichus, id eſt, *Claudus Murus*. Gentile, Neotichita, uti Cholotichita, & Neotichenſis auctore Herodoto in Homeri Vita.

ΝΕ΄ΠΕΤΟΣ, [89] πόλις Ἰταλίας. Διονύσιος τεσσαρεσκαιδεκάτῳ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας. [90] τὸ ἐθνικὸν, Νεπεσῖνος. ἡ τροπὴ δὲ τοῦ τ εἰς σ, ἰδιάζουσα, καὶ σεσημείωται.

NEPETUS, urbs Italiæ, de qua Dionyſius libro decimo tertio Antiquitatum Roman. Gentile, Nepetinus. Quod autem litera T vertatur in S, huic voci peculiare eſt, & ideo notandum.

ΝΕ΄ΣΣΩΝ, [91] πόλις Θεσσαλίας. Διονύσιος τρίτῳ Γιγαντιάδος. τὸ ἐθνικὸν, Νεσσωνίτης τῷ κοινῷ τύπῳ.

NESSON, urbs Theſſaliæ de qua Dionyſius libro III. Gigantidis. Gentile, Neſſonita, juxta communem formam.

ΝΕ΄ΣΤΟΣ, πόλις καὶ ποταμὸς Ἰλλυρίας. [92] τὸ ἐθνικὸν Νέστιος, ὡς Ἀρτεμίδωρος δευτέρῳ γεωγραφουμένων. καὶ Νεστὶς, ἡ χώρα.

NESTUS, urbs & fluvius Illyriæ. Gentile Neſtius, auctore Artemidoro libro ſecundo Geographicorum. Et Neſtis, regio.

ΝΕΥ΄ΡΟΙ, ἔθνος τῆς Σαρματίας. [93] Διονύσιος ἐν περιηγήσει. [94] καὶ Νευρὶς ἡ χώρα. λέγονται καὶ Νευρῖται.

NEURI, gens Sarmatiæ, de qua Dionyſius in Periegeſi. Et Neuris, regio. Appellantur etiam Neuritæ.

NE- NE-

Antiochia, qua anno jugiter eſt commota, & Neocæſarea civitas Ponti cecidit.

[84] Τὸ ἐθνικὸν Νεοκαισαρεύς.] Sic erat editum in Veneta Florentinaque editione, quod revocavimus: peſſime vero in Xyland. Τὸ ἐθνικὸν Νεοκαισαρειεύς.

[85] Πεντεκαιδεκάτῃ ὀλυμπιάδι.] Sic emendavimus ex mente Salmaſii, male in omnibus editis & MSS exhibetur, πεντεκαιδεκάτῃ ὀλυμπιάδος. Hujus emendationis rationes videas apud Salmaſium in notis ad Æl. Spartianum.

[86] Ἔστι καὶ Βιθυνίας.] Videtur excidiſſe τὸ πόλις. Ideoque forte legendum, ἔστι καὶ πόλις Βιθυνίας.

[87] Νέον τεῖχος, πόλις τῆς Αἰολίδος.] Hoc loco τὸ πόλις interamus, quod ab omnibus libris aberat. Si cui vero τὸ πόλις non placeat, is ex Suida ſumat τόπος, ita enim ille ex Noſtro tranſcripſit: Νέον τεῖχος, τῆς Αἰολίδος ἐστὶ τόπος, ὡς καὶ τὸ Χωλὸν τεῖχος τὸ περὶ Κασίαν, καὶ Χωλοτειχῖται, ὁ ἀπὸ τόπου. Sed τὸ πόλις non hac ratione revocavimus, quia Herodotus libro primo Νέον τεῖχος inter undecim priſcas civitates Æolenſis recenſuit.

[88] Καὶ Νεοτειχεὺς, ὡς Ἡρόδοτος.] Fruſtra quæres apud Herodot. in Homeri Vita gentile Νεοτειχίτης, invenitur enim dicto loco Νεοτειχεῖς, adeo ut non ſine ratione permoverer, hanc lectionem, lacuna laborantem, integriorem reddere, ſic enim Herodotus: Ἐθεώρουν δὲ οἱ Νεοτειχεῖς ὥρας ἐπ᾽ ἑωῦτοῦ χώρου ἐν ᾧ κατῆγεν τῶν ἐπέων τῶν ἑωυτοῦ ἐποιέετο.

[89] Νέπετος, πόλις Ἰταλίας.] Primus omnium ad Strabonem Caſaubonus docuit, perperam apud Stephanum legi Νέπετος πόλις Ἰταλ. quod in omnibus editis & MSS repræſentatur. Sic quoque corrigebat Salmaſius ad marginem ſui Stephani ex Suida. Deinde Cluverius in Ital. Ant. pag. 519 cenſet, Noſtrum per ſuam nimis imperitiam Νέπετος ſcripſiſſe pro vocabulo Νεπέτης, quo ipſe Dionyſius utitur: ſed in eo vehementer fallitur, quod exiſtimet hanc vocem literarum ſeriem non obſervare.

[90] Τὸ ἐθνικὸν, Νεπεσῖνος.] Oppidani Livio, Feſto & antiquis inſcriptionibus Latino ore dicuntur NEPESINI, eadem ſcilicet analogia, ut a Mileto Græ-

cæ Aſiaticæ oppido dicebantur Mileſii. Vide Cluverium loco allegato.

[91] Νέσσων, πόλις Θεσσαλίας.] Palus Neſſonis, notior eſt multo, quam oppidum Neſſon. Suidas tamen ejus meminit ex Noſtro: Νέσσων, πόλις Θεσσαλίας καὶ λίμνη Νεσσωνίς. Hæc alio nomine Βοιβηΐς dicitur, teſte Scholiaſta Pindari ad Pyth. Od. 3. ex Archini Theſſalicis: Ἡ δὲ Βοιβηῒς καὶ Κορωνὶς, ἡ κατ᾽ ἐκείνους Νεσσωνὶς ἐλέγετο, ὥσπερ Ἀρχῖνος ἐν Θεσσαλικοῖς φησί. Idem quoque perhibet Scholiaſt ad Euripidis Alceſtin, ſed peſſime ibidem λιμένα Μεσσωνίς excuſum eſt, cum legendum ſit, λίμνη Βοιβηΐα καὶ Νεσσωνὶς λέγεται. Strabo tamen lib. IX Neſonidem paludem a Bœbeide manifeſte diſtinguit, ut & Euſtathius in Comment. ad Iliad. B.

[92] Τὸ ἐθνικὸν Νέστιος.] Inveniuntur Neſti apud Scylacem in Periplo, ut & κόλπος Νεστὸς, ſed docet in ſuis ad hunc ſcriptorem notis Cl. Voſſius, non Νεστοὶ ſed Νεσταῖοι ibidem debere legi, idque auctoritate Scholiorum in Apollonium: Τοὺς Νεσταίους Σκύλαξ φησὶν ἔθνος Ἰλλυρικόν. Ἀπὸ τούτων πόλις ἐστὶ εἰς τὸν κόλπον Μανιον. Καὶ Ἐρατοσθένης ἐν γ΄ Γεωγραφουμένων φησί, μετ᾽ Ἰλλυριοὺς Νεσταῖοι. Ergo a voce Νέστος non duntaxat formandum gentile Νέστιος, quod eſt apud Noſtrum, ſed etiam Νεσταῖος, quod Scylacis & Eratoſthenis auctoritate adſtruitur.

[93] Διονύσιος ἐν Περιηγήσει.] Reſpicit hunc Dionyſii locum:

Νευροί τ᾽ Ἀγαθύρσοι τε, Γελωνοί τ᾽ ἠδ᾽ Ἀγάθυρσοι
Ἧχι Βορυσθένεος ποταμοῦ προχέουσιν ὕδωρ
Μισγεται Εὐξείνῳ. — — —

Hos Herodotus collocat juxta Hypanin ad occidentale Boryſthenis litus. Eum vide lib. IV.

[94] Καὶ Νευρὶς ἡ χώρα. λέγονται καὶ Νευρῖται.] Illud Νευρὶς de regione in uſu eſt apud Herodotum lib. jam allegato, ubi perhibet, fluvium Tyram ab aquilone meantem, Scythicam terram a Neuride ſeparare, ita enim ille: Μετὰ δὲ τοῦτον Τύρης, ὃς ἀπὸ βορέω μὲν ἀνέμου ὁρμᾶται, ἄρχεται δὲ ῥέειν ἐκ λίμνης μεγάλης

μεγάλης

ΝΕΦΕΛΟΚΟΚΚΥΓΙ'Α, πόλις κωμικῶς ἐπινοηθεῖσα [91] παρὰ Α'ριςοφάνει, ἢ ἑνικῶς ἢ πληθυντικῶς λεγομένη. τὸ ἐθνικὸν, Νεφελοκοκκυγιεύς. A

ΝΕΦΘΑΛΙ'ΤΑΙ, ἔθνος κρατῆσαν τῆς Ἑ'ω, [92] ὡς Ἰώσηπος. [93] ἢ θηλυκῶς, Νεφθαλῖτις. B

ΝΕ'ΩΝ, [94] πόλις Φωκίδος· Ἡρόδοτος ὀγδόῃ. τὸ ἐθνικὸν Νεώνιος, [95] ὡς Ἐ'λεων Ἐ'λεώνιος· [1] ἢ Νεωνία, ἢ Νεωναῖος.

ΝΗ'ΙΟΝ, [2] ὄρος Ἰθάκης, [3] ἀφ' οὗ κατὰ Κράτητα αἱ Νηιάδες. οἱ δὲ, τὰς διατριβούσας ἐπὶ τὰ νάματα. [4] τὸ δὲ Ὑπονήιον, σύνθετον, ὥσπερ τὸ Ἐπικνημίδιον. αἱ δὲ Νηιάδες, ἀπὸ τοῦ Νήιος, ἢ ἀπὸ τοῦ Νηιδος. C

ΝΗΚΟΥ'ΙΑ, [5] πόλις Ὀμβρικῶν· Διονύσιος ἑπτακαιδεκάτῳ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας. τὸ ἐθνικὸν, Νηκουιάτης. D

ΝΗ'ΡΑΒΟΣ, πόλις Συρίας· Νικόλαος

NEPHELOCOCCYGIA, urbs comico more ficta apud Ariſtophanem, quæ numero ſing. & plur. effertur. Gentile, nephelococcygienſis.

NEPHTHALITÆ, gens quæ orientis imperium habuit, apud Joſephum. Genere fœmino nephthalitis dicitur.

NEON, urbs Phocidis, de qua Herodotus libro octavo. Gentile, neonius, uti Eleon Eleonius. Et neonia, & neonæus.

NEIUM, mons Ithacæ, a quo juxta Cratetem neïades nomen habent. Alii vero ſic vocant nymphas habitantes circa fontes. Hyponeium vox compoſita eſt; quemadmodum Epicnemidium. Neïades vero formantur vel a neïus, vel a neïeus.

NECUIA, urbs Umbrorum, auctore Dionyſio libro ſeptimo decimo Antiquitatum Rom. Gentile, necuiata.

NERABUS, urbs Syriæ, de qua nicolaus

[illegible] Regio Neuris & Neuritæ etiam inveniuntur apud Suidam, citantem hemiſtichium ex Dionyſ. de ſitu Orbis, jam ſupra allegatum: Νευροί θ' [illegible] ἔθνος [illegible] Νευρίς.

[91] Παρὰ Ἀριστοφάνει] Locus qui a noſtro innuitur eſt apud Comicum in Avibus:

Χαῖρε [illegible] Νεφελοκοκκυγίαν.

Sic aves finguntur ſuam in aëre urbem appellaſſe. Eadem quoque habemus apud Suidam: Νεφελοκοκκυγία. πόλις παρὰ Ἀριστοφάνει [illegible]. De hac urbe Nephelococcygia locus etiam eſt elegans apud Lucian lib. I Veræ Hiſt. ubi fingit, ſe eo navigaſſe, & non fruſtra credidiſſe Ariſtophani poetæ viro ſapienti & veridico, hæc ſunt ejus verba: [illegible] Νεφελοκοκκυγίαν πόλιν ἰδόντες, [illegible] Κορωνὸς ὁ Κοττυφίωνος [illegible] Ἀριστοφάνους τοῦ ποιητοῦ, ἀνδρὸς σοφοῦ καὶ ἀληθοῦς, [illegible].

[92] Ὡς Ἰώσηπος] Nuſquam tradit Joſephus Nephthalitas imperium orienti obtinuiſſe, ſed quidem eis in diviſione terræ promiſſæ obtigiſſe ſortem ad orientem ſpectantem, ita enim Joſephus lib. V Ant. Jud. cap. I: Τὰ δὲ πρὸς τὰς ἀνατολὰς [illegible] Δαμασκοῦ πόλεως, καὶ τῆς Γαλιλαίας [illegible], Νεφθαλῖται παρέλαβον, ἕως τοῦ Λιβάνου ὄρους. Eundem quoque errorem erravit Suidas, ſine dubio ex Noſtro, ita enim ille: Νεφθαλῖται ἔθνος [illegible] τῆς ἕω [illegible].

[93] Καὶ θηλυκῶς, Νεφθαλῖτις.] Apud eundem Joſephum loco allegato hæc vox de regione uſurpatur: [illegible] Ἐφραΐμου. [illegible] Νεφθαλῖτιδος [illegible].

[94] Νέων, πόλις Φωκίδος] Præter Herodotum a noſtro citatum, etiam conſulendus Pauſ. in Phocicis, & Suidas in Νέωνι.

[95] Ὡς Ἐ'λεων Ἐλεώνιος.] Stephanus in præcedentibus de Eleone mentionem nullam facit, quare emendare tentabam, ὡς Ἐ'λαιον Ἐλαιούσιος. Sed τὸ Ἐ'λεων non eſt removendum, eſt enim hoc nomine pagus Tanagricus apud Strab. lib. IX.

[1] Καὶ Νεωνία, καὶ Νεωναῖος.] Fortaſſis legendum: καὶ Νέωνες καὶ Νεωναῖος. Commodius enim multo a Νέωνες numero multitudinis deducitur Νεωναῖος, quam a Νεώνιος vel a Νεωνία. Et videtur profecto Androtio, lib. VI Atthidis apud Suidam in Νέωνες, hanc vocem uſurpaſſe: [illegible], Νεώνας. Quanquam non diffiteor, illud poſſe derivari a Νέωνες.

[2] Νήιον, ὄρος Ἰθάκης] Prolixam deſcriptionem hujus montis, & interpretationem hujus lectionis videſis apud Palmerium Gr. Antiq. lib. IV cap. XXIII.

[3] Ἀφ' οὗ κατὰ Κράτητα αἱ Νηιάδες] Cratetem intelligit, qui de Portubus ſcripſit, cujus meminit Euſtathius ad Odyſſ. I: Τὸ δὲ Νήριτον, [illegible] Κράτης [illegible] Νήιον γράφει. [illegible] Porro mihi dubium videtur, an non in Stephano corrigendum αἱ Νηίδες, quia a Cratete ἀπὸ τοῦ Νηίου derivantur: nam iſthac appellatione occurrunt apud Porphyrium de Nympharum antro in Odyſſea: [illegible] Νηίδας [illegible] Neque aliter apud Suidam legimus: Νηίδες δὲ, νύμφαι· [illegible] Νηίδα νύμφην, [illegible]. Non temere tamen aliquid mutandum cenſeo, quia video Phavorinum integrum locum Stephani, addito alio errore manifeſtiſſimo, ſic tranſcripſiſſe, quemadmodum in hodiernis libris repræſentatur, ſic enim ille: Νήιον ὄρος Ἰθάκης, ἀφ' οὗ κατὰ Κράτητα αἱ Νηιάδες. οἱ δὲ τὰς διατριβούσας ἐπὶ τὰ νάματα. τὸ δὲ Ὑπόνειον σύνθετον. ὥσπερ τὸ Ἐπικνημίδιον. αἱ δὲ Νηιάδες ἀπὸ τοῦ Νήιος, ἢ ἀπὸ τοῦ Νηιδος.

[4] Τὸ δὲ Ὑπονήιον.] In omnibus libris peſſimo errore legebatur, τὸ δὲ Ὑπόνειον, ſed eum correxit Salmaſius in margine ſui libri. Error fuit tamen antiquus, quem, uti jam admonuimus, in ſuum Lexicon tranſtulerit Phavorinus, qui tamen opportune auctoritate Suidæ, Euſtathii aliorumque emendari poterat.

[5] Νηκουία, πόλις Ὀμβρικῶν.] Suſpectus hic locus eſt

λαος τετάρτῳ. τὸ ἐθνικὸν Νηράβιος, ὡς τοῦ Τορρηβος Τορρήβιος.

ΝΗΡΙΚΟΣ, [8] πόλις Ἀκαρνανίας, [9] ἣν Ὅμηρος ἀκτὴν φησὶν Ἠπείροιο, ἥτις ἐστὶν Ἀκαρνανία. [a] Λούπερκος δὲ ταύτην Νήριτος φησίν, ἢ Νήριτον, [9] ὡς τὸ ὄρος. ὁ πολίτης, Νηρίκιος, καὶ Νηρικία. καὶ [10] τὸ κτητικὸν τοῦ ὄρους, Νηρίτιος.

ΝΗΡΙΣ, [11] πόλις Μεσσήνης. Νικόλαος τετάρτῳ.

ΝΗΣΑΙΟΝ, [12] πεδίον ἀφ' οὗ παρὰ Μήδοις οἱ Νησαῖοι ἵπποι.

ΝΗΣΟΣ, [13] ἡ ἐν θαλάσσῃ πόλις. ὁ ταύτην οἰκῶν νησίτης, ὡς Κάνωβος Κανωβίτης. ἀπὸ δὲ νησίου νησιώτης, καὶ νησιῶτις θηλυκῶς. καὶ νησαῖος, ὡς χερσαῖος. τὸ κτητικὸν, νησιωτικός. ἔστι καὶ Νῆσος πόλις Ἰβηρική.

NH-

... colaus libro quarto. Gentile, Nerabius, uti à Torrhebus Torrhebius.

NERICUS, urbs Acarnaniæ, quam Homerus *Littus Epiri* appellat, quod eſt Acarnania. Hinc Lupercus Neritos vel Neriton nominat, uti mons. Civis, Nericius & Nericia. Et poſſeſſivum montis eſt Neritius.

NERIS, urbs Meſſeniæ, de qua Nicolaus libro quarto.

NESÆUS CAMPUS, a quo apud Medos equi Neſæi dicti ſunt.

NESOS, *inſula*, urbs in mari, qui hanc incolit dicitur Νησίτης *Inſulanus*, uti Canobus Canobites. Sed a voce νήσιον fit νησιώτης & gen. fœminino νησιῶτις, id eſt, mulier in inſula degens. Præterea Neſæus, uti Cherſæus. Poſſeſſivum Neſioticus. Eſt quoque Neſus urbs Iberica.

NE-

eſt Cluverio, qui omnino credit, Dionyſium, etſi id neglexerit Steph. ſcripſiſſe Νηρικὸν, & gentile Νηρικαῖος.

[8] Νήρικος, πόλις Ἀκαρνανίας.] Strabo libro x ſitum hujus oppidi perſpicue docet, quod deinde, mutato nomine, Leucadem appellarunt, ita enim ille: Καὶ τὸν χερρόνησον διακόψαντες τὸν ἰσθμὸν ἐποίησαν νῆσον τὴν Λευκάδα, καὶ μετενήνοχαν τὴν Νήρικον ἐπὶ τὸν τόπον, ὃς ἦν ποτε μὲν ἰσθμὸς, νῦν δὲ πορθμὸς γεφύρᾳ ζευκτὸς, μετωνόμασαν Λευκάδα. Monet Salmaſius in Plin. Exercit. & in margine ſui Stephani, Plinium errare, qui oppidum hoc *Neritum* appellat, quo nomine Ithacæ mons inſignitur. Docet etiam Strabo lib x eos errare, qui ſine diſcrimine, nunc per κ, nunc vero per τ illud oppidi nomen ſcribant, ſic enim ille: Οἱ μὲν γὰρ ἀντὶ Νηρίτου γράφουσι Νήρικον, ἢ ἀνάπαλιν παρὰ τοῦ ποιητοῦ πόλιν.

[9] Ἣν Ὅμηρος ἀκτὴν φησὶν Ἠπείροιο.] Reſpicit locum Hom. Odyſſ. Ω.

Οἷος Νήρικον εἷλον ἐϋκτίμενον πτολίεθρον
Ἀκτὴν Ἠπείροιο, Κεφαλλήνεσσιν ἀνάσσων

[a] Λούπερκος δὲ ταύτην Νήριτος φησὶν, ἢ Νήριτον.] Male in omnibus editis legebatur Νηρίτης φησὶν, ἢ Νήριτος, quod ex MSS corrigebat Salmaſius. Lupercus iſte Grammaticus Berytius, cujus opera recenſet Suidas, non bene hic confundebat *Nericum* & *Neritum*. Docet etiam Euſtathius, Ambraciæ oppidum *Nericum* debere appellari, etiamſi Lupercus illud per τ exaraverit, ita enim ille ad Dionyſ. pag. 70. Τῆς Ἠπείρου γὰρ πόλις καὶ ἡ Νήρικος, ἣ λέγεται Λευκάς, ὡς ἐν τῇ τῆς Ὀδυσσείας Ω ῥήσεται, διὰ τοῦ κ γραφομένη, ἣν καί τις Λούπερκος, ἀνὴρ παλαιὸς, ὡς ὁ γραμματικὸς λέγει. διὰ δὲ τοῦ τ γράφει, καὶ τὴν τοιαύτην πόλιν, ὁμωνύμως τῷ Ἰθακησίῳ ὄρει.

[9] Ὡς τὸ ὄρος.] In præcedentibus Stephanus montem Neritum celebrat. Vide in voce Κυπάρισσος, & commentarios ad illum locum.

[10] Τὸ κτητικὸν τοῦ ὄρους, Νηρίτιος.] Hinc recte legitur apud Ovid. lib. XIII. Metam.

Et jam Dulichios portus, Ithacamque Samenque
Neritiasque domos, regnum fallacis Ulyſſei,
Præter erant vecti. — —

[11] Νηρὶς, πόλις Μεσσήνης.] Hujus meminit in Corinthiacis Pauſanias, ſed vicum appellat, & præterea Suidas ex noſtro.

[12] Νησαῖον πεδίον &c.] De hoc Neſæo campo, deque equis Neſæis plurima congeſſere Salmaſius in Plin. Exercit. Bochartus in Hierozoico lib. II cap. IX, ut omnino ſupervacaneum cenſeam de nominis etymologia, vel de ipſis equis aliquid ſubjicere.

[13] Νῆσος, ἡ ἐν θαλάσσῃ πόλις.] Inſulas appellari πόλεις nihil novi eſt, ut cum Incomparabili Voſſio loquar. Scylax: Ῥόδος κατὰ ταύτην νῆσος τρίπολις, ἀρχαία πόλις. Apud eundem Φάρος νῆσος Ἑλληνὶς καὶ Ἴσσα νῆσος, καὶ πόλις Ἑλληνὶς αὕτη. Himerius apud Photium in oratione, quæ inſcribitur, εἰς τὴν τῶν Κυπρίων ἐπιδημίαν, inquit, τὴν Κύπρον ἐκ πολλοῦ θεῶν Ἀφροδίτῃ χαρίζομαι. ὥσπερ τὴν Δῆλον Ἀπόλλωνι. ἡ γὰρ Κύπρος πόλις μεγάλη. Sic quoque apud Euſtathium Archilochus Thaſum τρισοϊζυρὴν πόλιν vocat. Apud Ariſtophanem Sicilia inſula dicitur πόλις, cum de ea ſic loquatur:

Οἵαν πόλιν μέλλετε διαλυμαίνεσθαι.

Sed egregius quoque locus eſt in hanc rem apud Pollucem lib IX, in quo cum mendum unum atque alterum lateat, eum emaculatiorem dabimus, ita enim ille cap. IV: Τὸ δὲ εἰπεῖν Εὔπολις ἐν τῇ Δυνάσι, ἔνπολιν ἐρημίαν. οὐκ ἐγχώρει εἶναι δ' αὐτῆς ἐπαινεῖ καὶ τὸν ἐναντίον Πλάτωνος ἐντεῦθεν, ἐναντίως ... ἡ δὲ ... ἡ ποιητικὴ ἐπονομάζουσι πόλεις, ἀμφίπολις καὶ πολλὰς ἔχουσα πόλεις ἢ χώρας πολύπολις. εἰ δὲ γὰρ τῆς Διὸς φιλοπόλιος, τὸ τὴν ... εὔπολιν. ἢ αἱ μὲν πολλαὶ πόλεις εἰς ἓν συνπλέουσαι ... αἱ δὲ ... εἰς ἓν ὄνομα συμφέρουσι, πόλις. τὰς γὰρ ποιητὰς, ἢ τὰς νήσους λέγουσι πόλεις, ὃ σαφέστερον ὡς παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἴωνι,

Εὔβοια Ἀθήναις ἐστί τις γείτων πόλις.

καὶ πάλιν ἐν Τεμενίδαις,

Ἅπασα Πελοπόννησος εὐτυχεῖ πόλις.

Multa ſunt in iis verbis, quæ attentum lectorem morantur, falliſſimum enim eſt, τὸν αὐτὸν Comicum dixiſſe ἔνπολιν, ſine dubio emendandum ἄμπολιν, ſuadente Heſychio, apud quem legimus, Ἄμπολις, ὁ πατρίδα ἔχων. Deinde pro τὸν ἐναντίον legendum

ΝΗΣΩΠΗ, [14] νῆσος Λέσβου, [15] ἣ A τὸν Σίγριον λιμένα ποιοῦσα. τὸ ἐθνικὸν, Νησωπαῖος.

ΝΙΒΙΣ, πόλις Αἰγύπτου. [16] Φλέγων ἑκατοστῇ τεσσαρακοστῇ ὀλυμπιάδι. τὸ ἐθνικὸν Νιβίτης, ὡς Μεμφίτης.

B ΝΙΓΡΗΤΕΣ, ἔθνος Λιβύης, ἀπὸ ποταμοῦ Νίγρητος. Διονύσιος.

--- [17] Καὶ ἀγχίγυοι Νίγρητες.

ΝΙΚΑΙΑ, [18] πόλις Βιθυνίας, Βοττιαίων ἄποικος. ἐκαλεῖτο δὲ [19] πρότερον Ἀγκώρη, εἶτα Ἀντιγόνεια· ὕστερον δὲ ἀπὸ C τῆς Λυσιμάχου γυναικὸς Νίκαια ἐκλήθη. [20] δευτέρα, τῶν Ἐπικνημιδίων Λοκρῶν. [21] τρίτη, ἐν Ἰλλυρίδι. [22] τετάρτη, ἐν Ἰνδοῖς. [23] πέμπτη, ἐν Κύρνῳ τῇ νήσῳ. [24] ἕκτη, ἐν Λεύκτροις τῆς Βοιωτίας. [25] ἑβδόμη, Κελ-

NESOPE, inſula Lesbi, quæ Sigrium portum efficit. Gentile, Neſopæus.

NIBIS, urbs Ægypti, de qua Phlegon Olympiade centeſima quadrageſima. Gentile, Nibita, uti Memphita.

NIGRETES, gens Libyæ, a fluvio Nigrete ſic dicta. Dionyſius:

-- -- -- *Et vicini Nigretes.*

NICÆA, urbs Bithyniæ, Bottiæorum colonia. Appellabatur vero prius Ancore, deinde Antigonia: poſtea vero ab uxore Lyſimachi Nicæa dicta eſt. Secunda, Locrorum Epicnemidiorum. Tertia, in Illyrico. Quarta, apud Indos. Quinta, in Corſica inſula. Sexta apud Leuctra Bœotiæ. Septima, Celticæ, Maſſi-

τὴν ἐπάνω. Sed conquere non poſſum, quod urbs iſthmo ſive freto adjacens ἀμφίπολις dicatur, multo minus, quod interpres illam vocem interpretetur *Bimaris*, quod verſiſſimum quidem eſt Corinthi epitheton apud Horatium, ſed illam ſignificationem latere in τῷ ἀμφίπολις, mihi nemo perſuadebit. Denique cum viro doctiſſimo miror, quod cum Pollux hoc loco inquiat, κώμας a poetis quibuſdam urbes vocari, ſtatim in teſti nomium ejus rei, ſubdat illos Euripidis verſiculos: nam nemo unquam Eubœam & Peloponneſum κώμην appellavit.

[14] Νησώπη, νῆσος Λέσβου] In omnibus vulgatis exhibebatur Νησιώπη, νῆσος Λέσβου. Sed hanc lectionem non patiebatur literarum ſeries, neque erat in MSs, qui ſuppeditabant, quod divulgavimus. Idem vitium conſpiciebatur in gentili, quod etiam correximus. Suidæ hæc inſula Νησιώπη dicitur.

[15] Ἡ τὸν Σίγριον λιμένα ποιοῦσα.] In hactenus vulgatis conſpiciebatur, ἡ τὸν Σίγριον λιμένα ποιοῦσα. Hunc portum Σιγρίαν appellat Suidas, ſed utrobique male pro Σίγριον. Suidæ verba ſunt: Νησιώπη, νῆσος Λέσβου τὸν Σιγρίαν φασὶ λιμένα ποιοῦσα. Agathemerus Sigrii meminit, ita enim ille lib. I cap. IV: Ἐπὶ Μαλέαν ἄκρον Λέσβου, στάδια υ. ἐπὶ Σίγριον Λέσβου στάδια φ.

[16] Φλέγων ἑκατ. τεσ. ὀλυμπιάδι] Uti paſſim in citando Phlegonte vitium committitur, ita etiam heic in vulgatis male legebatur, Φλέγων ἑκατοστῇ τεσσαρακοστῇ ὀλυμπιάδι, quod nos correximus.

[17] Καὶ ἀγχίγυοι Νίγρητες] Varias Dionyſii editiones conſuluimus, ſed in omnibus hemiſtichium illud legebatur, ut heic excudi curavimus. Omnes Stephani codices exhibebant, καὶ ἀγχίγυοι Νίγρητες. Sed vulgatam Dionyſii ſequi maluimus. Porro Nigretes, aliis auctoribus Νιγρῖται appellantur, ut apud Agath. lib. II cap. V & Plin. lib. V cap. VIII. Fluvius a quo nomen accepere quibuſdam dicitur Νίγειρ, quibuſdam vero, Νίγρις.

[18] Νίκαια, πόλις Βιθυνίας] Suidas hoc oppidum ad fluvium Pharnutin collocat: Νίκαια, ὄνομα πόλεως Βιθυνίας, ἐν ᾗ καὶ παραρρεῖ ποταμὸς Φαρνοῦτις λεγόμενος. Strabo ad Aſcaniam paludem, Pharnute notiorem collocat, ita enim ille lib. XII: Καὶ Νίκαια ἡ μητρόπολις τῆς Βιθυνίας, ἐπὶ τῇ Ἀσκανίᾳ λίμνῃ· περίκειται δὲ κύκλῳ πεδίον μέγα, καὶ σφόδρα εὔδαιμον, οὐ πάνυ δὲ ὑγιεινὸν τοῦ θέρους. κτίσμα Ἀντιγόνου μὲν πρῶτον τοῦ Φιλίππου, ὃς αὐτὴν Ἀντιγόνειαν προσεῖπεν· εἶτα Λυσιμάχου, ὃς ἀπὸ τῆς γυναικὸς μετωνόμασε Νίκαιαν. Memnon in Excerpt. de Heracl. ſex Pont. Tyrannis tradit, Nympham Nicæam huic urbi nomen dediſſe, & a Nicæenſibus conditam, qui in Alexandri exercitu fuerunt, ita enim ille: Ἀπὸ δὲ ἡ πόλις ἡ Νίκαια τὴν μὲν πρώτην ἀρχὴν ἀπὸ Νικαιέων ἔσχε, ... ὄνομα λαχοῦσα τὴν Νίκαιαν, ἔργον δὲ γεγονὸς Νικαιέων τῶν μετ' Ἀλεξάνδρου μὲν συνεστρατευσάντων, μετὰ δὲ τὴν ἐκείνου θάνατον, καὶ ζητούντων πατρίδος, ... ἡ μὲν δὴ οὕτως ἡ Νίκαια παῖς λέγεται Θυγάτηρ Σαγγαρίου τοῦ κατὰ τὴν χώραν δυνάστου καὶ Κυβέλης. In hiſce verbis τὸ παῖς accipiendum appellative, pro nympha quadam fonti præſide, ut ſupra indicavimus ad vocem Νεῖον.

[19] Πρότερον Ἀγκώρη] Vox mihi videtur vitiata, & quid reponendum ſit vehementer ambigo. Facile mutari poſſet in Ἄγκυρα, de qua Stephanus & alii, verum ſitus parum convenit, eſt enim Ἄγκυρα multum ab Aſcania palude remota.

[20] Δευτέρα, τῶν Ἐπικνημιδίων Λοκρῶν.] Situs clariſſime patet ex Strabone lib. IX: Μετὰ δὲ ταύτας, Σκάρφη σταδίοις ὑπερκειμένη τῆς θαλάσσης δέκα, διέχουσα δὲ τῶν Θρονίων τετταράκοντα· ἔπειτα Νίκαια καὶ αἱ Θερμοπύλαι. Erat ſita prope Maliacum ſinum, teſte Livio lib. XXXII: *In ſinu Maliaco prope Nicæam littus elegere; eo rex ab Demetriade cum quinque lembis & una nave roſtrata venit.*

[21] Τρίτη, ἐν Ἰλλυρίδι] Hæc Lychnido eſt vicina, & ab Antonino in Itinerario a Dyrrachio Byzantium, *Nicia* appellatur, ita enim ille:

Clodianum.	M. P. XLIII.
Scampim.	M. P. XX.
Tres Tabernas.	M. P. XXVIII.
Lychnidum.	M. P. XXVII.
Niciam.	M. P. XXXIIII.

[22] Τετάρτη, ἐν Ἰνδοῖς.] Hæc Alexandrum Mag. conditorem habet, qui eam in memoriam victoriæ a Poro reportatæ ædificavit, ubi Hydaſpen trajecerat, teſte Arriano lib. V. de Exp. Alex. Mag. Ἵνα δὲ ἡ μάχη ξυνέβη, καὶ ἔνθεν ὁρμηθεὶς ἐπέρασε τὸν Ὑδάσπην ποταμὸν, πόλεις ἔκτισεν ὁ Ἀλέξανδρος· καὶ τὴν μὲν Νίκαιαν, τῆς νίκης τῆς κατ' Ἰνδῶν ἐπώνυμον ὠνόμασε. Vide præterea Diodorum, Curtium, Juſtinum & alios.

[23] Πέμπτη, ἐν Κύρνῳ τῇ νήσῳ] Hanc condiderunt Tyrrheni, cum mari potirentur, teſte Diod. Siculo lib. V: Τὴν δὲ Νίκαιαν ἔκτισαν Τυῤῥηνοὶ θαλαττοκρατοῦντες, καὶ τὰς κατὰ τὴν Τυῤῥηνίαν κειμένας νήσους ἰδιοποιούμενοι.

[24] Ἕκτη, ἐν Λεύκτροις τῆς Βοιωτίας] Hæc urbs Suidæ Leuctrica dicitur, ſed cum varia diverſaque ſint Leuctra, bene noſter addit τῆς Βοιωτίας, nam in Laconia fuere Leuctra, unde Meſſeniaca originem ducunt, teſte Strab. lib. VIII: Εἶναι Λεῦκτρα τὰ ἐν Βοιωτίᾳ Λεύκτρων ἄποικον.

[25] Ἑβδόμη, Κελτικῆς.] Hujus meminit Plin. lib.

III

Κελτικῆς, Μασσαλιωτῶν ἄποικος. ὀγδόη, Θρᾴκης. εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλαι, [26] αἱ περὶ Θερμοπύλας, καὶ Θρᾷκας. λέγεται δὲ προπαροξυτόνως. εἰ δ' ἐστὶ Νικαῖος, τὸ θηλυκὸν Νικαία. [27] ὁ πολίτης, Νικαιεὺς καὶ Νικαεὺς, διχῶς. [28] ἐξ αὐτῆς Ἰσίγονος, καὶ Ἀσκληπιάδης, καὶ Παρθένιος, καὶ Ἀπολλόδωρος, καὶ Ἐπιθέρσης γραμματικὸς, γράψας περὶ λέξεων Ἀττικῶν καὶ κωμικῶν καὶ τραγικῶν.

ΝΙΚΑΣΙΑ, [29] νησίδιον μικρὸν, πλησίον Νάξου. τὸ ἐθνικὸν Νικάσιος, ὡς Θηράσιος· καὶ θηλυκῶς καὶ οὐδετέρως. ἔστι καὶ ὄνομα κύριον Νικάσιος.

ΝΙΚΑΤΟΡΙΣ, πόλις Συρίας [30] πρὸς τῇ Εὐρώπῳ, κτίσμα [31] Σελεύκου τοῦ Νικάτορος. [32] τὸ ἐθνικὸν, Νικατορίτης.

ΝΙΚΗΦΟΡΙΟΝ, [33] οὕτως ἡ Κωνσταντίνα, ἡ περὶ Ἔδεσσαν πόλις [34] ὡς Οὐράνιος. [35] τὸ ἐθνικὸν Νικηφόριος, ὡς Βυζάντιος.

ΝΙΚΙΟΥ, κώμη [36] Αἰγύπτου. Ἀρισταγόρας Αἰγυπτιακῶν δευτέρῳ. ὁ οἰκήτωρ Νικιώτης, ὡς φησιν Ὧρος Ἐθνικῶν πρώτῳ.

NI-

Maſſilienſium colonia. Octava, Thraciæ. Sunt item aliæ circa Thermopylas & Thracas. Vox illa notatur accentu in antepenultima. Si autem dicatur Νικαῖος Nicæus, fœmininum ejus eſt Νικαία. Civis, Nicæenſis & Nicaënſis duplici modo. Ex hac urbe originem duxere Iſigonus, & Aſclepiades, & Parthenius, & Apollodorus, & Epitherſes grammaticus, qui de dictionibus Atticis, & comicis & Tragicis ſcripſit.

NICASIA, parva inſula prope Naxum. Gentile, Nicaſius, uti Theraſius, & genere fœminino & neutro. Eſt quoque Nicaſius nomen proprium.

NICATORIS, urbs Syriæ juxta Europum, condita a Seleuco Nicatoris filio. Gentile, Nicatorita.

NICEPHORIUM, ſic appellabatur Conſtantina, urbs circa Edeſſam, auctore Uranio. Gentile, Nicephorius, uti Byzantius.

NICIÆ, pagus Ægypti, de quo Ariſtagoras libro II Ægyptiacorum. Incola, Niciota, uti perhibet Orus libro primo de Gentilibus.

NI-

III cap. V: *Igitur ab amne Varo Nicaa oppidum a Maſſilienſibus conditum.* Et Strabo lib. IV: Ἡ δ' ἐπὶ τοῖς Οὐάρου ποταμοῦ καὶ τῆς ταύτῃ λίμνης τοῖς τῶν Μασσαλιωτῶν ἔχει πόλεις, Ταυροέντιον καὶ Ὀλβίαν, καὶ Ἀντίπολιν καὶ Νίκαιαν. Ὁ δὲ Οὐάρος μέσος ἐστὶ τῆς Ἀντιπόλεως καὶ Νικαίας. Plura qui vult, conſulat Cluv. Ital. Ant. lib. I cap. VIII. Antiqui nominis veſtigia retinet, appellatur enim *Nizza*, & duci Sabaudiæ paret.

[26] Αἱ περὶ Θερμοπύλας.] Eandem hanc eſſe exiſtimo, quam ſecundo loco Epicnemidiis Locris adſcripſit, quem errorem ex noſtro etiam erravit Suidas, qui præterea confundit urbem Locridis, cum Bithyniæ, quæ Bottiæorum colonia fuit.

[27] Ὁ πολίτης, Νικαιεὺς ἢ Νικαεύς.] Maxima apud antiquarios nummorum copia reperitur, in quibus utrumque oppidani nomen conſpicitur. Non duntaxat in numiſmatibus invenies haſce epigraphas ΝΙΚΑΙΕΩΝ & ΝΙΚΑΕΩΝ, ſed præterea etiam ΝΕΙΚΑΕΩΝ. Imo Salmaſius in Plin. Exercit. pag. 94 teſtatur a Νίκαια etiam formari gentile Νικαεῦσι Nicæenus, unde Latini poſtea fecere *Nicænus*.

[28] Ἐξ αὐτῆς, Ἰσίγονος.] Peſſime hunc locum tractarunt inepti librarii: legebatur enim in omnibus MSS & editis: ἐξ αὐτῆς, Ἀντίγονος. Suidas optime ex noſtro: Ἄνδρες ἐξ αὐτῆς πολλοὶ λόγου ἄξιοι. ἐθνικὸν αὐτῆς Νικαιεὺς καὶ Νικαεύς. Pro Ἀντίγονος reſtituimus Ἰσίγονος, qui fuit Νικαεὺς Nicæenſis teſte Gellio lib IX cap. IV. *Scriptores veteres non parvæ auctoritatis, Ariſteas Proconneſius & Iſigonus Nicæenſis.* Sed imprimis citatur in Sotionis Excerptis. Vide Voſſium de Hiſt. Græc lib. III.

[29] Νικασία, νησίον μικρὸν, πλησίον Νάξου] Hujus inſulæ meminit Plinius lib. IV cap. XII, cujus verba ſunt corruptiſſima. *Et hactenus quidem Cycladas ſervant: Ceteras, quæ ſequuntur, Sporadas. Sunt autem Helene, Phacuſſa, Phacaſia, Schinuſſa, Pholegandros, & a Naxo decem & ſeptem mil. paſſuum Icaros.* In margine pro Phocuſſa legebatur *Phacuſſa a lente Hecaria & Haceſia*, ſed tria ultima nomina ſunt corruptiſſima, corrigendum enim *Nicaſia*, quam Plinius non longe a Naxo collocat.

[30] Πρὸς τῇ Εὐρώπῳ.] In omnibus vulgatis male excuſum erat, πρὸς τῇ Εὐρώπῃ, quod correximus. Nam Europus Syriæ oppidum huc ſpectat, non vero Europa.

[31] Σελεύκου τοῦ Νικάτορος.] Sic Græci hunc Seleucum appellabant, qui a Macedonibus Nicanor dicitur.

[32] Τὸ ἐθνικὸν Νικατορίτης.] Veſpaſiani nummum agnoſcit Goltzius cum hac inſcriptione ΝΙΚΑΤΟΡΙΤΩΝ.

[33] Νικηφόριον, οὕτως ἡ Κωνσταντίνα, ἡ περὶ Ἔδεσσαν.] Suidas, qui noſtrum paſſim tranſcribit, tradit Nicephorium Κωνσταντίναν appellari. Nicephorium ſitum eſſe ad Euphratem, & conditorem habere Alexandrum regem, teſtatur Iſidorus in Stathmis Parthicis: Εἶτα Νικηφόριον παρ' Εὐφράτην πόλις Ἑλληνίς, κτίσμα Ἀλεξάνδρου βασιλέως, σχοῖνοι ε'. Videtur debere collocari in Oſroena prope Zenodotium, qua de re videtis in illa voce.

[34] Ὡς Οὐράνιος.] Hæc verba in aliis editionibus non apparent, quæ cum agnoſceret Cod. Voſſianus, non potui quin ea adderem.

[35] Τὸ ἐθνικὸν Νικηφόριος.] Spartianus *Nicephorii Jovis* meminit in Adriano: *Habuit autem præſumptionem imperii mox futuri, ex fano quoque Nicephorii Jovis, manante reſponſo, quod Apollonius Syrus Platonicus libris ſuis indidit.* Ubi autem fuerit illud templum, vide apud Comment. ad hunc locum.

[36] Νικίου, κώμη Αἰγύπτου] In omnibus editis legebatur ΝΙΚΙΟΥ ΚΩΜΗ, Αἰγύπτου. Sed manifeſtiſſimum eſt, ſic debere legi & diſtingui, quemadmodum nunc divulgamus. Liquet enim ſatis ex

gentili,

ΝΙΚΟΜΗ'ΔΕΙΑ, [37] πόλις Βιθυνίας, ἀπὸ Νικομήδους [38] τοῦ Ζήλα παιδὸς, ἐπισημοτάτου βασιλέως· [39] ἣ καὶ Ὀλβία ἐκλήθη· [40] ὁ πολίτης, Νικομηδεύς. καὶ τὸ κτητικὸν, Νικομήδειος· καὶ θηλυκῶς καὶ οὐδετέρως. [41] ἐξ ἧς Ἀρριανός.

ΝΙΚΟΜΗ'ΔΕΙΟΝ, ἐμπόριον Βιθυνίας· Ἀρριανὸς πέμπτῳ Βιθυνιακῶν. τὸ ἐθνικὸν, Νικομηδεύς. δυνατὸν καὶ Νικομηδειεύς.

ΝΙΚΟ'ΠΟΛΙΣ, [42] πόλις Ἠπείρου, ὡς Μαρκιανός. [43] ἔστι καὶ Βιθυνίας. [44] ἔστι καὶ ἄλλη τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας. ὁ πολίτης Νικοπολίτης, [45] ὡς Παυσανίας δεκάτῳ.

ΝΙΚΩΝΙ'Α, πόλις ἐν τῷ Πόντῳ, [46] πρὸς ταῖς ἐκβολαῖς τοῦ Ἴστρου· Στράβων ἑβδόμῃ. τὸ ἐθνικὸν Νικωνιάτης, ὡς [47] Ῥιθυμνιάτης.

ΝΙ'ΝΑΙΑ, πόλις Οἰνώτρων, ἐν τῇ μεσογαίᾳ. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. τὸ ἐθνικὸν Νιναῖος, ἢ Νιναιεύς.

NICOMEDIA, urbs Bithyniæ, ſic dicta a Nicomede Zelæ filio, rege celeberrimo, quæ etiam Olbia dicta eſt. Civis, Nicomedenſis, & poſſeſſivum Nicomedeus, quod & fœm. & neutro genere effertur, ex Arrianus hac originem ducit.

NICOMEDIUM, emporium Bithyniæ, de quo Arrianus libro V Bithyniacorum. Gentile, Nicomedenſis, poſſet etiam eſſe Nicomedienſis.

NICOPOLIS, urbs Epiri cujus Marcianus meminit. Eſt & alia Bithyniæ, & item alia in minori Armenia. Civis, Nicopolita, quo utitur Pauſanias libro X.

NICONIA, urbs in Ponto ad Iſtri oſtia, cujus meminit Strabo libro VII. Gentile, Niconiata, ſicuti Rithymniata.

NINÆA, urbs Oenotrorum in mediterraneis, auctore Hecatæo in Europa. Gentile Ninæus, vel Ninæenſis.

NI-

gentili, vocem κώμη, priori non debere adjungi. Suidas Νιλίς, κώμη περὶ Αἴγυπτον. Si priori eſſet annectenda, gentile inde deduceretur Νικωνοκωμήτης, quod Stephanus hoc loco non voluit. Nam idem gentile etiam reperitur in Ἀργεία τεῖχος. οἱ οἰκήτορες Ἀργειῶται, ὡς τὸ Νικία Νικιῶται, καὶ τὸ Χαιρία Χαιρεῶται). Vide præterea noſtrum Χαιρία.

37 Νικομήδεια, πόλις Βιθυνίας, ἀπὸ Νικομήδους.] Antiquiſſimis temporibus urbs appellabatur Aſtacus, teſte Cedreno: Ἐν τῷ ... ἔτει τοῦ κόσμου Νικομήδης βασιλεὺς Βιθυνῶν, ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ τὴν Νικομήδειαν ἔκτισε, πρώην καλουμένην Ἄστακον. Sed alii volunt Nicomediam & Aſtacum diverſa eſſe oppida.

38 Τοῦ Ζήλα παιδός.] Hujus etiam meminit noſter in Ζῆλα. ἣν ἔκτισε ὁ Νικομήδης υἱὸς Ζήλα. Aliquando Ζήλας, aliquando vero addito jota dicitur Ζιήλας, de qua re vide comment. ad vocem Ζῆλα pag. 375.

39 Ἣ καὶ Ὀλβία ἐκλήθη.] Unde ſic appellari potuerit, liquet in voce Ἄστακος, ubi Olbiæ nymphæ memoria celebratur.

40 Ὁ πολίτης Νικομηδεύς.] Plurimi ſunt apud antiquarios nummi, in quibus hæc legitur inſcriptio ΝΙΚΟΜΗΔΕΩΝ.

41 Ἐξ ἧς Ἀρριανός.] In omnibus vulgatis excuſum erat, ὡς Ἀρριανός, quod imperiti librarii, ut ſolitam in Stephano cantilenam, receperunt. Quod nos divulgamus, veriſſima codicis Voſſiani lectio eſt, nam fuit Arrianus Nicomedienſis, uti plurimorum auctorum teſtimonio conſtat.

42 Νικόπολις, πόλις Ἠπείρου.] Urbs hæc a Cæſare Auguſto condita eſt in memoriam victoriæ, quam contra Antonium in ſinu Ambracico obtinuit. Suet. in Aug. *Quoque Actiacæ victoriæ memoria celebratior in poſterum eſſet, urbem Nicopolim apud Actium condidit, ludoſque illic quinquennales conſtituit.* De hac urbe extat Epigramma ineditum, quod Antipatro adſcribitur.

Λευκάδιος ἀντὶ με Καῖσαρ ἰδ' Ἀμβρακίας ἐριβώλου
Θυρίου τε πόλεων ἀντί τ' Ἀνακτορίου
Ἄργεος Ἀμφιλόχου τε καὶ ὁππόσα ...
Ἀς' ἐπιθρώσκων δουρομανὴς πόλεμος.

Ἔκτισε Νικόπολιν θείην πόλιν, ἀντὶ δὲ κείνης
Φοῖβος ἔχει ... Ἀκτιάδος.

43 Ἔστι καὶ Βιθυνίας.] Plinius lib. V cap. ultimo hujus memoriam celebrat. *Ultra Chalcedona Chryſopolis fuit. Deinde Nicopolis, a qua nomen etiamnum ſinus retinet.*

44 Ἔστι καὶ ἄλλη τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας.] Hujus meminit. Ptol. lib. V cap. VII. Imo ex Baſilio Magno conſtabit, hanc fuiſſe minoris Armeniæ metropolin, ſi aliquis CCXCIII epiſtolam, cum CCXC contulerit. Hanc condidit Pompejus poſt devictum Mithridatem, teſte Strabone lib. XII. cujus ætate adhuc ſupererat, ita enim ille: Πομπήιος δὲ περὶ τὸν τόπον τοῦτον πόλιν ἔκτισεν ἐν τῇ αὐτῇ μικρᾷ Ἀρμενίᾳ Νικόπολιν, ἣ καὶ νῦν συμμένει καὶ οἰκεῖται καλῶς. Condidit hanc urbem inter Euphratem & Araxen, ſenibus laſſis & ægris volentibus, uti ſcribit Oroſius, quod etiam teſtatur Dio lib. XXXVI: Πόλιν ἐν τῇ χώρᾳ ἐν ᾗ ἐνενικήκει συνῴκισε τοῖς τετραυματισμένοις καὶ τοῖς ἀφηλικεστέροις τῶν στρατιωτῶν.

45 Ὡς Παυσανίας δεκάτῳ.] Reſpicit ſine dubio hunc locum Pauſaniæ, ubi tradit Auguſtum Nicopolitis decreviſſe locum in Amphictyonum concilio: Βασιλεὺς δὲ Αὔγουστος μετεῖναι καὶ Νικοπολίταις τοῖς πρὸς τῷ Ἀκτίῳ συνεδρίου Ἀμφικτυονικοῦ ἠθέλησε. Plurimi apud antiquarios occurrunt nummi cum inſcriptione ΝΙΚΟΠΟΛΙΤΩΝ, ex quibus evidentiſſime conſtat, plures hoc nomine inveniri urbes, quam tres a Stephano hac ſectione recenſitas.

46 Πρὸς ταῖς ἐκβολαῖς τοῦ Ἴστρου.] Eadem hæc leguntur apud Suidam. Sed ineptiſſime Stephanus, uti bene obſervat Voſſius ad Scylacem, ad Iſtri oſtia Niconiam collocat, cum maximo ſpatio inde ſit remota. Eſt enim Niconia ultra Tyram amnem collocanda, ad dextram, & Ophiuſa ad lævam, uti perſpicue docet Strabo lib. VII: Ἐντεῦθεν δ' (ſcil. ab Iſtro) ἐπὶ Τύραν ποταμὸν πλωτὸν ἑνακόσιοι στάδιοι. Deinde ſequitur: Ἀναπλεύσαντι δὲ ἑκατὸν τετταράκοντα σταδίους, ἐφ' ἑκάτερα πόλεις, ἡ μὲν Νικωνία, ἡ δ' ἀριστερᾷ Ὀφιοῦσσα. Hinc igitur clare liquet, Stephanum male Niconiam ad Iſtri oſtia collocare.

47 Ῥιθυμνιάτης.] In Xylandriana mendam commiſerant

ΝΙΝΟΉ [48], ἡ ἐν Καρίᾳ Ἀφροδισιάς, κληθεῖσα ὑπὸ τῶν Πελασγῶν Λελέγων. καὶ ἐκλήθη Λελέγων πόλις. εἶτα ἐκλήθη Μεγαλόπολις. εἶτα ἀπὸ Νίνου, Νινόη. τὸ ἐθνικὸν Νινοήτης, ὡς τὸ Πύλη Πυλήτης, [49] ὅθεν Πυλάτιδες ἀγοραί. A καὶ Λίμνη, Λιμνήτης.

NINOË, ſic appellatur Aphrodiſias in Caria, a Pelaſgis Lelegibus condita, unde & Lelegum urbs vocatur. Deinde dicta eſt Megalopolis, deinde a nino ninoë. Gentile, ninoëtes, uti a Pyle Pyletes. Hinc Pylatides cœtus: & a Limne Limneta.

ΝΙ͂ΝΟΣ, πόλις Ἀσσυρίων. ἣν ἔκτισε Νῖνος Σεμιράμιδος ἀνὴρ, ἐν τῇ Ἀτυρίᾳ. [50] οἱ πολῖται, Νίνιοι. [51] Στράβων ἑκκαιδεκάτῃ.

NINUS, urbs Aſſyriorum, quam ninus condidit Semiramidis conjux in Aturia. Cives, ninii, auctore Strabone libro XVI.

ΝΙΣΑΙ͂Α, ἐπίνειον Μεγαρίδος, καὶ B αὐτὴ ἡ Μεγαρίς, [52] ἀπὸ Νίσου τοῦ Πανδίονος. [53] Ἑλλανικὸς ἐν Ἱερειῶν πρώτῳ, καὶ ἐν τῷ δευτέρῳ· Καὶ Νισαίαν εἷλε, καὶ Νῖσον τὸν Πανδίονος, καὶ Μεγαρέα [54] τὸν Ὀγχήστιον.

NISÆA, navale Megaridis, & ipſa Megaris ſic dicebatur a niſo Pandionis filio, cujus meminit Hellanicus libro primo de Sacerdotibus Junonis, & etiam libro II. Et Niſæam cepit, & niſum Pandionis, & Megarea Onchestium.

ΝΊΣΙΒΙΣ [55], πόλις ἐν τῇ περαίᾳ, C τῇ πρὸς τῷ Τίγρητι ποταμῷ. Φίλων ἐν Φοινικικοῖς, [56] Νάσιβίς φησι διὰ τοῦ α. Οὐράνιος δὲ διὰ τοῦ ε, Νέσιβις. σημαίνει δὲ, ὥς φησι Φίλων, νάσιβις τὰς στήλας. ὡς δὲ Οὐράνιος, νέσιβις, φησὶ, σημαίνει D τῇ

NISIBIS, urbs in regione trans Euphratem, quæ eſt ad Tigrim amnem. Philo in Phœnicicis perhibet, *Naſibin* per A, & Uranius per E *Neſibin* debere ſcribi. Vox *naſibis*, uti Philo tradit, ſignificat columnas. Et Uranius inquit, vocem *neſibis* lingua Phœnicia ſigni-

ſerant typothetæ, Ῥήγμινος. Sed ex vetuſtioribus editionibus veram lectionem revocavimus.

[48] Ἡ ἐν Καρίᾳ Ἀφροδισιάς.] Eadem hæc leguntur in voce Μεγάλη πόλις.

[49] Ὅθεν Πυλάτιδες ἀγοραί.] Noſter hiſce verbis innuit Thermopylas, ubi Amphictyonum ſolennis conventus celebrabatur. Sophocles Trachiniis:

Ἔνθ' Ἑλλάνων ἀγοραὶ
Πυλάτιδες κλέονται.

Qui huic concilio Amphictyonum præerant Πυλαγόραι dicebantur, teſte Etymologici Mag. Auctore: Πυλαγόραι, οἱ συνιόντες Πυλαίας. Πυλαία δὲ ἐστιν ἡ εἰς Θερμοπύλας γινομένη σύνοδος τῶν Ἀμφικτυόνων. ἢ οἱ πεμπόμενοι ἀπὸ τῶν πόλεων εἰς Ἀμφικτυονίαν ῥήτορες, ὅτι ἐκεῖ ἀγορεύουσι. ἐκαλοῦντο δὲ Πυλαγόραι, παρὰ τὸ ἐπὶ τῇ Πυλαίᾳ ἀγορεύειν. Vide præterea Strab. lib. XII Herodot. lib. VII. Heſychium, Suidam & Harpocrat.

[50] Οἱ πολῖται, Νίνιοι.] Exempla in genuino opere habuiſſe Stephanum, non eſt quod quis in dubium vocabit. Imo Suidas uſus eſt codice, uti mihi perſuadeo, integriore, nam ejus χρῆσιν ex Herodoto adducit, ita enim ille. Νῖνος, πόλις Ἀσσυρίων ἀρχαία. ἣν ἔκτισε Νῖνος ἀνὴρ Σεμιράμιδος, ἐν τῇ Ἀτυρίᾳ. ἐθνικὸν, Νίνιος. χρῆσις ταύτης παρὰ Ἡροδότῳ ἐν τῇ. παρὰ τὰς Νινίας καλουμένας πύλας. Idem hoc gentile reſtituendum Suidæ in voce Δάμας. ὁ τῶν Ἀπολλωνος, ἀπὸ Ἀπολλωνίας ὄντα εἰς Νίνον. συνεγράψατο δὲ αὐτῷ Δάμις ὁ Νίνιος (ſic legendum non Νῖνος) καὶ συνῆν αὐτῷ, ὅτι μαθὼν μονωθῇναι. Locum Herodoti a Suida allegatum, in Thalia inveni cap CLV, ubi Zopyrus & Darius hoc Strategema comminiſcuntur, quo Babylonem caperent, jam anno & ſeptem menſibus in obſidione conſumptis.

[51] Στράβων ἑκκαιδεκάτῃ] In omnibus excuſum erat πεντεκαιδεκάτῃ, quod non ſine ratione correximus: nam libro XVI hæc de Nino leguntur: Ἡ μὲν οὖν Νῖνος ἡ πόλις ἐν τῇ Ἀτυρίᾳ κεῖται· ἡ δὲ τούτου γυνὴ, ἥτις καὶ διεδέξατο τὸν ἄνδρα Σεμίραμις, ἧς ἐστιν κτίσμα ἡ Βαβυλών. De conditore hujus urbis, & operibus quibus fuit exornata, legendus Diod. Sicul. lib. II. Ἀτυρία, de qua Steph ex Strabone, eſt Aſſyria, quam barbari ſic appellabant duplici S in T mutato, teſte Dione lib LXVIII. Καὶ ἔστι ἡ Ἀτυρία διὰ τοῦτο βαρβαριστὶ τῶν σίγμα ἐς τὸ ταῦ μεταπεσόντων ἐκλήθη.

[52] Ἀπὸ Νίσου τοῦ Πανδίονος.] Quatuor habuit filios Pandion, nempe Ægeum, Pallantem, Niſum & Lycum: ſed Niſus Megaridem ſorte obtinuit & Niſæam condidit, teſte Strabone lib. IX aliiſque.

[53] Ἑλλανικὸς ἐν Ἱερειῶν πρώτῳ.] Paſſim in noſtro, ſive ſit librariorum vitium, ſive quod alio quodam fato irrepſerit, ἐν ἱερείων citatur, quaſi Hellanicus de Sacrificiis egiſſet, ſed correximus Ἱερειῶν. Conſcripſerat enim Hellanicus indicem ſacerdotum Junonis Argivæ, & quid ſub unaquaque erat geſtum, teſte Dionyſ. Hal lib. I. Ab iſtis Sacerdotiſſis Argivi tempora ſua numerabat, auctore Scholiaſta ad Thucyd. Ἠρίθμουν δὲ τοὺς χρόνους οἱ Ἀργεῖοι ἀπὸ τῶν ἱερειῶν.

[54] Τὸν Ὀγχήστιον.] Veneta Florentinaque editio exhibent, τὸν Ἀγχίστιον male: ſed emendavit Xylander, quem ſequimur. De gentili nihil ſubjicitur, quod mirum. Goltzius in Vet. Græcia tabula XIII nummum exhibet cum inſcriptione ΝΙΣΑΙΩΝ, qui ad hunc locum referri debet.

[55] Νίσιβις, πόλις ἐν τῇ περαίᾳ.] Variis modis hanc vocem a veteribus exarari, argumentis evidentiſſimis demonſtrat. Νίσιβις Strabo, Νάσιβις Philo, & Νέσιβις ſcribebat Uranius. Hanc diverſam ſcribendi rationem in orientalium urbium appellationibus ſatis frequentem eſſe, ad vocem Νάαρδα docuimus, ſed addi poſſent alia & non diſſimilia exempla, ſic enim dicimus Ἐδεμαίης & Ἰδυμαίης. Iidem etiam ſunt Ἐσσηνοί & Ἰσσηνοί. Illud ἐν τῇ περαίᾳ appellative ſumendum, & ſubintelligendum γῇ, vel ſimile quid. Hinc eſt quod cenſeam, non inepte ab aliis verſum eſſe, *in Transeuphratenſi regione, quæ eſt ad Tigrim amnem*

[56] Νάσιβις φησι διὰ τοῦ α.] Vocula φησὶ ab omnibus vulgatis aberat, eam ex Voſſ. & Peruſino codice huc revocavimus. Videtur tamen debere præterri Νέσιβις, quæ eſt Uranii ſcriptura: teſtantur enim Antiquarii

τῇ Φοινίκων φωνῇ [17] λίθοι συγκείμενοι, καὶ συμφορητοί. Στράβων δὲ ἑκκαιδεκάτῃ, διὰ τοῦ ι. [18] τὸ ἐθνικὸν, Νισιβηνός. καὶ ἔδει Νισιβίτης, ἀλλ' ὁ τύπος Αἰγύπτιος καὶ Λιβύης. ὁ δὲ διὰ τοῦ ηνος, παρὰ τὸν Εὐφράτην, καὶ τὴν ἕω, ὡς Σωφηνὸς, [19] Ταβηνὸς, Καμβυσηνός.

ΝΙ'ΣΥΡΟΣ, μία τῶν Κυκλάδων.

[60] Οἵδ' ἄρα Νίσυρόν τ' εἶχον. --

Πολυβώτης γὰρ εἷς τῶν γιγάντων, [61] ὑπὸ Διὸς βληθεὶς, ὑπέχετο. Ποσειδῶν δὲ ἐπ' αὐτὸν ἀφεὶς τὴν τρίαιναν, τοῦ μὲν ἥμαρτε· γέγονε γὰρ νῆσος τὸ βληθὲν Νίσυρος. ἐκαλεῖτο καὶ Πορφυρὶς, [62] ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῇ πορφυρῶν. [63] ὁ οἰκήτωρ Νισύριος, καὶ Νισυριακός.

ΝΙΤΡΙ'ΑΙ [64], τόπος Αἰγύπτου. Στράβων ἑπτακαιδεκάτῃ. [65] τὸ ἐθνικὸν Νιτρίτης, καὶ Νιτριώτης. [66] ἔστι καὶ νομὸς Νιτριώτης.

ΝΙΦΑ'ΤΗΣ, ὄρος Ἀρμενίας· οὕτω γὰρ Ἀρκάδιος. ἔοικε δὲ παρὰ τὸ νείφειν, [67] ἀλλ' ὀνομαστικῶς διὰ τοῦ ι γράφεται. καὶ Πείσανδρος ἑβδόμῳ,

Ταύρου

A ſignificare lapides collectos & coacervatos. Strabo libro xvi vocem per jota ſcribit. Gentile, Niſibenus, & debebat eſſe Niſibita, quæ forma eſt Ægyptia & Libyca: forma vero in *enus* ad Euphratem & in oriente in uſu eſt, quemadmodum Sophenus, Tabenus, Cam-B byſenus.

NISYRUS, una ex Cycladum inſulis.

Qui vero Niſyrum habitabant. -- --

Polybotes enim unus ex gigantibus, a Jove fulmine percuſſus, enatabat. Sed Neptunus, C tridente in eum immiſſo, eum non tetigit: nam hoc quod percuſſum eſt, fiebat inſula Niſyrus. Appellabatur etiam Porphyris a purpuris, quæ ibi inveniuntur. Incola Niſyrius & Niſyriacus.

NITRIÆ, locus Ægypti, de quo Stra-D bo libro ſeptimo decimo. Gentile, Nitrita & Nitriota. Eſt quoque præfectura Nitriotes.

NIPHATES, mons Armeniæ, de quo Arcadius. Videtur a voce νείφειν, id eſt, *ningere*, derivari: ſed in caſu recto illud no-E men per jota ſcribitur. Et Piſander libro ſeptimo;

Tauri

tiquarii in nummis circumferri NECIBI, qua de re videndus Spanhem. lib. de præſt. Num. pag. 908.

[17] Λίθοι συγκείμενοι &c.] Salmaſius in margine ſui libri accuſandi caſum requirens, emendabat, λίθους συγκειμένους, καὶ συμφορητούς. Verum vulgata lectio non videtur improbanda, quam etiam Bochartus & alii non rejecerunt. Urbem hanc Syri vocant נציבין *Neſibin*. & Philo & Uranius optime interpretantur: nam נציב *Neſib* ſignificat acervum lapidum & columnam. Hodie, vetuſta appellatione retenta, vocant *Niſibin* & *Neſbin*: ſed præſtantiſſimi illius oppidi admodum exilia veſtigia ſuperſunt, uti per illas regiones peregrinantes nobis referunt.

[18] Τὸ ἐθνικὸν, Νισιβηνός. καὶ ἔδει Νισιβίτης.] Utraque vetuſtior editio peſſime exhibebat, ὃ ἔδει Νισιβίτης, quod in poſtrema emendatum erat.

[19] Ταβηνός.] Sic emendavimus in hac editione, peſſime in omnibus aliis excuſum erat Ταξηνὸς, quæ vox eſt nihili.

[60] Οἵ δ' ἄρα Νίσυρόν τ' εἶχον.] Hemiſtichium deſumptum eſt ex Homeri Iliade B.

[61] Ὑπὸ Διὸς βληθεὶς, ὑπέχετο.] Male in hactenus vulgatis ultima vox conſpiciebatur, in iis enim erat ὑπέδεχετο, quod auctoritate MSS codicum emendavimus. Hanc emendationem huic convenire fabulæ, ſatis liquet ex Comment. Euſtathii ad Dionyſ. ubi etiam de etymologia vocis agitur: Ἡ Νίσυρος, ἣ καὶ Ὅμηρος μέμνηται· οὕτω κληθεῖσα ἀπὸ τοῦ νῆσ, καὶ τοῦ σύρω, διότι ἀποκοπεῖσα τῆς νήσου τῆς Κῶ, τῇ Ποσειδῶνος τριαίνῃ, ἐπεῤῥίφη τῷ γίγαντι Πολυβώτῃ φεύγοντι, ὁ ἐστι ἐνεχόμενον. Eandem fabulam & vocis etymologiam habemus apud Strabonem, circumſtantiis nonnihil immutatis, circa finem libri x, apud Apollod. lib. i, Suidam & alios. Sed docuit Bochartus vocem eſſe Phœnicam, quem vide lib. i cap. vii de Phœnicum coloniis.

[62] Ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῇ πορφυρῶν.] Addam conſona Suidæ verba: Νίσυρος, νῆσος μία τῶν Κυκλάδων, ἡ καὶ Πορφυρὶς ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῇ πορφυρῶν. & Euſtathii ex Comment. ad Iliad. B. Πορφυρὶς δέ ποτε ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῇ πορφυρῶν ἐκαλεῖτο. Ubi etiam πορφυρῶν ſcribendum.

[63] Ὁ οἰκήτωρ, Νισύριος.] Artemiſia Lygdamis filia imperavit Halicarnaſſeis, & Cois, & *Niſyriis*, & Calydniis, teſte Herodoto lib. vii: Ἡγεμόνευε δὲ Ἁλικαρνασσέων τε καὶ Κώων, καὶ ΝΙΣΥΡΙΩΝ τε καὶ Καλυδνίων. Vini Niſyrii etiam meminit Euſtath. ad Dionyſ. Γίνεται δὲ καὶ οἶνος χρηστὸς ὁ Νισύριος.

[64] Νιτρίαι, τόπος Αἰγύπτου] In omnibus libris MSS & editis peſſimo errore legebatur, Νιτρεῖαι, τόπος Αἰγ. Sed tantum apud nos valuit auctoritas Strabonis, ut in medio primam vocalem deleverimus, ita enim ille lib. xvii: Ὑπὲρ δὲ Μωμεμφίος εἰσὶ δύο Νιτρίαι, πλεῖστον νίτρον ἔχουσαι· καὶ νομὸς Νιτριώτης. Ita legendum pro Νιτριώτης, quod exhibent vulgati Strabonis codd. Hujuſmodi locus, ubi nitrum effoditur, Νιτρία dicitur, hinc apud Suidam legimus Νιτρία, τόπος. Unde numero plurativo Νιτρίαι, quod eſt apud Strab. & Steph. Latine vero dicitur *Nitraria*. Et num. multitudinis Nitrariæ, quæ apud Ægyptios celeberrimæ fuere. Plinius lib. xxx cap. x: *Magnus & nitro uſus, qui dicetur ſuo loco Nitrariæ egregiæ Ægypti. Nam circa Naucratim & Memphim tantum ſolebant eſſe, circa Memphim deteriores. Nam & lapideſcit ibi in acervis: multique ſunt tumuli ea de cauſa ſaxei.*

[65] Τὸ ἐθνικὸν Νιτρίτης.] In omnibus libris hactenus male Νιτρίτης excuſum fuit, nos unicam literulam mutavimus, ut forma eſſet Ægyptia. Νιτρίτης mihi is videtur, qui in Nitrariis degit. Sed poſtea obſervavi omnes MSS Νιτρίτης exhibere.

[66] Ἔστι καὶ νομὸς Νιτριώτης.] De hoc nomo mentionem facit Strabo loco jam allegato, ſed male ibi legebatur Νιτριώτης, quod monuimus.

[67] Ἀλλ' ὀνομαστικῶς.] In hactenus vulgatis legebatur ὀνομαστικὸν, quod non ſatis placebat. Unicam addidi literam, ut ſenſus fieret commodior.

[68] Eſ-

Ταύρε πρυμνώρεια, [68] ἐυσκόπελόν τε Νιφάτην.

A *Tauri extremam partem & ſcopulis inſignem Niphaten.*

ΝΙ´ΨΑ, πόλις Θρᾴκης. ὁ πολίτης Νιψαῖος. [69] Ἡρόδοτος τετάρτῃ.

NIPSA, oppidum Thraciæ, cujus oppidanus Nipſæus, apud Herodotum libro IV.

ΝΟ´ΑΙ [70], τὸ ἐθνικὸν Νοαῖος· [71] ὁ τύπος γὰρ οὐκ ἀήθης αὐτοῖς. ἔστι δὲ πόλις Σικελίας· Ἀπολλόδωρος δευτέρῳ χρονικῶν.

NOÆ. Gentile Noæus, quæ forma Siculis non eſt inſolita. Eſt autem Siciliæ oppi-B dum, de quo Appollodorus libro II Chronicorum.

ΝΟΜΑΝΤΙ´Α [72], πόλις Ἰβηρίας· Ἰόβας ἐν δευτέρῳ Ῥωμαικῆς ἀρχαιολογίας. τὸ ἐθνικὸν Νεμαντῖνος λέγεται, διὰ τῆς υ.

NOMANTIA, urbs Iberiæ, de qua Jobas libro ſecundo Antiquitatum Romanar. Gentile, Numantinus per U dicitur.

C

ΝΟ´ΜΒΑ [73], πόλις τῆς Ἰεδαίας. Ἰώσηπος ἕκτῳ τῆς Ἰεδαικῆς ἀρχαιολογίας. [74] τὸ ἐθνικὸν, Νομβαῖος.

NOMBA, urbs Judææ, cujus meminit Joſephus libro VI Antiquit. Judaicarum. Gentile, Nombæus.

ΝΟ´ΣΟΡΑ [75], νῆσος ἐν τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ· Οὐράνιος Ἀραβικῶν. ὁ νησιώτης, Νοσορηνός. ἐγχώριος ὁ τύπος.

NOSORA, inſula in mari rubro, de qua Uranius in Arabicis. Inſulanus, Noſo-D renus, quæ forma vernacula eſt.

ΝΟΣΤΙ´Α [76], κώμη Ἀρκαδίας· Θεόπομπος τριακοστῷ δευτέρῳ Φιλιππικῶν. [77] Ἔφορος τὸ ἐθνικὸν, Νεστάνιος, φησὶ, ὡς τε καὶ αὐτὴν Νεστανία λέγεσθαι. ἡ αὐτὴ γὰρ τῇ προτέρᾳ, ὡς δῆλον ἐξ ἄλλων.

NOSTIA, vicus Arcadiæ, cujus meminit Theopompus libro XXXII Philippicorum. Ephorus gentile dixit Neſtanius, adeo ut vicus ipſe, ſecundum ejus opinionem, E Neſtania vocaretur. Idem enim eſt ac præcedens, uti ex aliis patet.

ΝΟ´- NO-

[68] Ἐυσκόπελόν τε Νιφάτην.] Male in Aldina Juntinaque legebatur ἐυσκολοπόν τε Νιφάτην, quod correxit Xylander. Apud Suidam idem Priandri verſiculus legitur, cujus nomen ibi reticetur: Νιφάτης, ὄρος Ἀρμενίας. Ταύρε πρυμνώρεια ἐυσκόπελον τε Νιφάτην. Sed ut verſus conſtet, legendum uti in Steph. ἐυσκόπελόν τε. Quid ſit πρυμνώρεια docent magiſtri Græci. Heſychius: Πρυμνώρεια, ἀκρώρεια, ἄκρον ὄρους τὸ ἔσχατον μέρος. Ubi male legitur Πρυώρεια. Suidas: Πρυμνώρεια τὰ κάτω μέρη τοῦ ὄρους. Vide præterea Etymologici Mag. Auctorem.

[69] Ἡρόδοτος τετάρτῃ] Errore peſſimo hic locus erat contaminatus in omnibus libris calamo exaratis & editis, exhibebant enim, Ἡρωδιανὸς τετάρτῃ. Quod vitium ortum eſt, ſicuti aliis in locis apud noſtrum, ex compendiaria ſcribendi ratione. Apud Herodotum enim libro IV. Nipſæorum celebratur memoria, quanquam in hodiernis Herodoti libris Μυψαῖοι invenitur. Sed in noſtro indubitanter ita corrigendum eſſe, liquet manifeſte ex Suida, qui hunc Steph. locum in uſum ſuum tranſcripſit: Νίψα, πόλις Θρᾴκης, παρὰ Ἡροδότῳ.

[70] Νόαι. τὸ ἐθνικὸν Νοαῖος.] Turbatus eſt ordo hujus ſectionis in omnibus libris, ſi mei arbitrii res foret, eam ſic conſtituerem: Νόαι, πόλις Σικελίας. Ἀπολλόδωρος δευτέρῳ Χρονικῶν. τὸ ἐθνικὸν Νοαῖος. ὁ τύπος γὰρ οὐκ ἀήθης αὐτοῖς. Oppidi nomen corrupte occurrit apud Diod. Sicul. lib XI: Τὰς μὲν Νόας, ἧς ἐν αὐτοῖς πατρίδος, μετῴκισεν εἰς τὸ πεδίον. Palmerius ibi ſcribendum cenſet Νόας. Ultra Gaiaten, inter Cantaram & Oliverium amnes, eſt Noara oppidum, quod uti opinatur Cluverius, nomine ſuo ſervare videtur memoriam antiqui oppidi, quod Steph. Suidæ Favorinoque dicitur Νόαι. Plinio oppidani ſunt NOAENI lib. III. cap VIII.

[71] Ὁ τύπος γὰρ οὐκ ἀήθης αὐτοῖς] Variis modis Siculi formant ſua gentilia. Idem canon occurrit in Ἀγύριον. τὸ ἐθνικὸν Ἀγυριναῖος. ὁ γὰρ ἀήθης ὁ τύπος οὗτος τῶν Σικελίων ἐθνῶν.

[72] Νομαντία, πόλις Ἰβηρίας.] Suidas utroque modo, & per vocal. ο & diphthongum ου oppidi nomen profert: Νομαντία, ἡ καὶ Νουμαντία, πόλις Ἰβηρίας παρὰ Ἴβηρι. Sed uſitatior eſt ſcriptura per diphthongum. Urbs ſua clade clariſſima.

[73] Νόμβα, πόλις τῆς Ἰεδαίας.] In Joſephi editionibus non eadem ſcriptura hoc oppidi nomen invenitur. In Baſileenſi Νομβᾶ, ſed melius in ea, quæ Colon. Allob. prodiit Νοβᾶ, plane convenienter Hebraïco nomini נבה Nobe. Sic etiam LXX interpretes ſecundum vetuſtiſſimum codicem Alexandrinum Biblior. Anglic. & editionem Complut. habent Νοβὰ 1 Sam. 21: 1 At aliæ editiones habent, ut Stephanus Νομβά. Verum Syriaca & Arabica verſio longius adhuc a textu originali recedunt: nam ſimilitudine ב b & כ ch decepti interpretes pro Nobe habent Nocha.

[74] Τὸ ἐθνικὸν Νομβαῖος.] Teſtantur antiquarii penes Ligorium inveniri nummum Claudii cum hac epigrapha. ΝΟΜΒΑΙΩΝ ΚΟΙΝΟΝ Salmaſius in Exercit. Plin. pag. 492 cenſet, ſe Nombaeos in Plinio inveniſſe, cujus verba ſic emendavit: Nec non & in media Syria ad Libanum penetrantibus Nombæi, quibus junguntur Ramiſi. Locus extat lib VI. cap XXVIII.

[75] Νόσορα, νῆσος ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλ.] Eadem videtur inſula, quæ Arriano in Indicis Νόσαλα dicitur.

[76] Νοστία, κώμη Ἀρκαδίας] Mons fuit apud Mantinenſes Νεστάνη, teſte Pauſania in Arcadicis. Τῷ δὲ Ἀργῷ καλουμένῳ πεδίῳ Μαντινέων ὄρος ἐστὶν ἐν δεξιᾷ, ἐρείπια τε Φιλίππου σκηνῆς & Ἀρμαῖ τι, & κώμης ἐρείπια ἐγγὺς Νεστάνης.

[77] Ἔφορος τὸ ἐθνικὸν Νεστάνιος φησί, ὥστε καὶ αὐτὴν Νεστανία λέγεσθαι] Hic locus in omnibus libris MSS & vulgatis peſſimis erroribus commaculatus, hunc in in modum circumfertur: Ἔφορος τὸ ἐθνικὸν Ἐστιαίνας φησὶ, ὥστε καὶ αὐτὴν Ἑστιαίαν λέγεσθαι. Nullum ex

 hiſce

NO'TION[78], πόλις Ἰωνίας· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ· τὸ ἐθνικὸν, Νοτιεύς.

NOΥ'BAI[79], ἔθνος Λιβύης παρὰ Νεῖλον. Ἀπολλόδωρος δευτέρῳ περὶ γῆς. [80] λέγονται καὶ Νυβαῖοι, ὡς Σαβαῖοι, [81] καὶ Νύμιδες οἱ αὐτοί.

NOΥKEPI'NOI[82], ἔθνος Ἰταλίας· Πολύβιος τρίτῳ. τὸ πρωτότυπον αὐτῶν, Νυκερία.

NOΥKPI'A, πόλις Τυῤῥηνίας. [83] Φίλιστος ιά, καὶ ιέ. τὸ ἐθνικὸν, Νυκερῖνος, εὑρηται καὶ Νακρία, διὰ τοῦ α.

NΥΜΦΑΙ'Α, θηλυκὸν, ἡ νῆσος Καλυψοῦς, παρὰ τῷ Ἀδρίᾳ. τὸ ἐθνικὸν Νυμφαῖος, [84] ὡς τῆς Αἰαίας Αἰαῖος.

NΥ'ΜΦΑΙΟΝ, πόλις Ταυρικὴ, μεταξὺ Παντικαπαίου μητροπόλεως καὶ Θεοδοσίας, ὥς φησι Στράβων. τὸ ἐθνικὸν δύναται ὡς Ἡραιεὺς, Νυμφαιεύς. τὸ δὲ Νυμφαῖος κτητικὸν, ἀπὸ τῶν νυμφῶν. λέγεται καὶ Νυμφαΐτης.

NΥΜΦΑ'Σ[85], τόπος Ἀρκαδίας· Παυσανίας ὀγδόῳ· τὸ ἐθνικὸν Νυμφάσιος, καὶ Νυμφασία πηγή.

NΥ'ΡΑΞ, πόλις Κελτική· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. τὸ ἐθνικὸν Νυράκιος, ὡς παρὰ τὴν Νάρυκα Ναρύκιος.

NΥ-

A NOTIUM, urbs Joniæ; de qua Hecatæus in Aſia. Gentile, Notienſis.

NUBÆ, gens Libyæ juxta Nilum, de qua Apollodorus libro II de terra. Appellantur etiam Nubæi, uti Sabæi, & Numides iidem ſunt.

B NUCERINI, gens Italiæ, de qua Polybius libro III. Horum primitivum eſt Nuceria.

NUCRIA, urbs Tyrrheniæ, de qua Philiſtus libro undecimo & XV. Gentile, Nucrinus. Invenitur etiam Nacria per A.

C

NYMPHÆA, genere fœminino, inſula Calypſus juxta Adriam. Gentile Nymphæus, quemadmodum ab Æxa fit Ææus.

NYMPHÆUM, urbs Taurica, inter Panticapæum metropolim & Theodoſiam, uti Strabo auctor eſt. Gentile, uti Heræenſis, poteſt eſſe Nymphæenſis. Nymphæus vero poſſeſſivum eſt, quod a nymphis formatum eſt. Dicitur quoque Nymphaïta.

D

NYMPHAS, locus Arcadiæ, de quo Pauſanias libro octavo. Gentile Nymphaſius, & Nymphaſia ſcaturigo.

E

NYRAX, urbs Celtica, cujus meminit Hecatæus in Europa. Gentile, Nyracius, uti a Naryx Narycius.

NY-

hiſce verbis ſenſum congruum elicies. Suidas, ſæpiſſe noſtrum tranſcribens, & Favorinus Suidam, longe meliorem lectionem exhibent: Νοτία, χώρα Ἀρκαδίας. Ἔφορος δὲ τῇ ἰστορίᾳ Νοτιαίους οἰκεῖν, ὅπου Νοτιαίαν αὐτὴν λέγεσθαι. Fontem erroris hinc cognoſcimus: deleverunt librarii primam literam N, quam præcedenti vocem adhærentem non repetebant. Sed præterea illud Ἐστιακὸς, & addito N Νιστιακὸς gentilis formam non habet, ſed quidem poſſeſſivi nominis, quare omnino præferendum judico illud Ephori apud Suidam, Νοτιαῖος, cujus quartum caſum numeri plurat. in medium adduxit. Ingratus eſſem contra Salmaſianos manes, ſi non teſtarer, cum ferme idem ſtatuiſſe in margine ſui Stephani.

[78] Νότιον, πόλις Ἰωνίας] Geographi omnes diverſimode ſitum hujus urbis depingunt; Scylax Lydiæ, Herodot. Æolidi attribuit. Sed accuratiſſime omnium collocatur ante Colophoniorum urbem, quaſi arx eorum fuiſſet. Hinc apud Suidam legimus: Νότιον, χωρίον προκείμενον τῆς Κολοφωνίων πόλεως. Imo ipſi Colophonii in Notio deſcribuntur Polyb. in Excerpt. Leg cap. XXXVI: Κολοφωνίους δὲ τοὺς τὸ Νότιον οἰκοῦντας, καὶ Κυμαίους, καὶ Μιλησίους ἀφορολογήτους ἀφῆκαν. Hinc apud Livium legimus: *Nominatim præterea Colophoniis, qui in Notio habitant, & Cymæis, & Mileſiis immunitatem concesserunt.*

[79] Νοῦβαι, ἔθνος Λιβύης παρὰ Νεῖλον.] Nubarum ſitum Strabo lib. XVII clare ob oculos ponit: Ἐξ ἀριστερᾶς δὲ τῆς ῥύσεως τοῦ Νείλου Νοῦβαι κατοικοῦσιν ἐν τῇ Λιβύῃ, μέγα ἔθνος ἀπὸ τῆς Μερόης ἀρξάμενοι μέχρι τῶν ἀγκώνων. Vide præterea Ptol lib IV cap. VIII, & Agatherm. lib. II cap. V, cujus verba ad vocem Μεγαβαροι produximus atque emaculavimus.

[80] Λέγονται καὶ Νυβαῖοι.] In omnibus MSS & editis legebatur perperam οἱ Δαβαῖοι, qui in geographia non ſunt cogniti. Quod nos repoſuimus genuina lectio eſt: nam quemadmodum a Νοῦβαι fit Νυβαῖοι, ſic etiam à Σάβαι deducitur Σαβαῖοι, de quo vide ſuo loco.

[81] Καὶ Νύμιδες οἱ αὐτοί.] Locus hic mihi eſt ſuſpectus, ſed faciliime poſſet corrigi: καὶ Νομάδες οἱ αὐτοί, Nam tales fuere, teſte Strabone lib XVII Βλέμμυες, καὶ Νοῦβαι, καὶ Μεγάβαροι, οἱ ὑπὲρ Συήνης Αἰθίοπες, εἰσὶ δ' οὗτοι νομάδες. Sed Henr. Valeſius in notis ſuis ad Excerpta ex Hiſtoria Priſci Rhetoris cenſet, heic in Stephano legendum Νυβάδες, quia *Nubadum* in iſtis Excerptis frequens mentio eſt: Ὅτι Βλέμμυες καὶ Νουβάδες κρατηθέντες ὑπὸ Ῥωμαίων, πρέσβεις παρὰ τὸν Μαξιμῖνον ἔπεμπον ἐξ ἀμφοτέρων ἐθνῶν. Deinde ſequitur: Παρεγίνοντο δὲ καὶ τῶν Βλεμμύων καὶ Νουβάδων οἱ ταῖς σπονδαῖς ἐν τῇ νήσῳ ἐληλυθότες. Eos quoque ſic appellavit Jordanis in lib de ſucceſſ. regn *Cum Parthis & Wandalis omnia infeſtantibus pacem inſtituit. Attilæ minas compeſcuit, Nubades Blemmyaſque Æthiopes prolatos per Florum Alexandrinæ urbis procuratorem ſedavit, ac populit a ſedibus Rom.* Itaque triplex nomen iis fuiſſet Νοῦβαι, Νυβαῖοι & Νουβάδες, quibus addit Valeſius ex Procopio & Νοβάται.

[82] Νουκερῖνοι, ἔθνος Ἰταλίας] In Goltzii Theſauro pag. 223, & in Magna Græcia Tab. XXI nummus reperitur cum inſcriptione NOΥKEPINΩN.

[83] Φίλιστος ιά καὶ ιέ] Conjunctio καὶ erat loco mota in omnibus libris, legebatur enim Φίλιστος ιά, ιέ. καὶ τὸ ἐθνικὸν. Hanc ſuo loco inſeruimus.

[84] Ὡς τῆς Αἰαίας Αἰαῖος.] Inveniuntur hæc vocabula apud Noſtrum in Αἶα. Τὸ ἐθνικὸν Αἰαῖος, ὡς Γαζαῖος. τὸ θηλυκὸν Αἰαία.

[85] Νυμφάς, τόπος Ἀρκαδίας.] Ab omnibus libris MSS & editis τὸ τόπος abeſt, quod nos neceſſarium exiſtimabamus. Reſpicit noſter hæc Pauſaniæ verba:

Ἐν

ΝΥΣΑΙ, [86] πόλεις πολλαί. [87] πρώτη, A ἐν Ἑλικῶνι. [88] δευτέρα, ἐν Θρᾴκῃ. [89] τρίτη, ἐν Καρίᾳ. [90] τετάρτη, ἐν Ἀραβίᾳ. πέμπτη, ἐν Αἰγύπτῳ. ἕκτη, ἐν Νάξῳ. [91] ἑβδόμη, ἐν Ἰνδοῖς. [92] ὀγδόη, ἐπὶ τοῦ Καυκάσου ὄρους. ἐνάτη, ἐν Λιβύῃ. B [93] δεκάτη, ἐν Εὐβοίᾳ, ἔνθα διὰ μιᾶς ἡμέρας τὴν ἄμπελόν φασιν ἀνθεῖν, καὶ τὸν βότρυν πεπαίνεσθαι. [94] τὸ ἐθνικὸν Νυσαῖος, καὶ Νυσαῒς θηλυκόν· [95] ἀφ' οὗ κτητικὸν, Νυσήϊος. [96] λέγεται καὶ Νυσαεὺς· ἐξ αὐτοῦ Νυσαεῖδος τρισυλλάβως, καὶ [97] Νυσαεῖς, C ἄνευ τοῦ ι.

NYSÆ, multæ urbes ſic appellantur. Prima, in Helicone. Secunda, in Thracia. Tertia, in Caria. Quarta in Arabia. Quinta, in Ægypto. Sexta, in Naxo. Septima, apud Indos. Octava, in monte Caucaſo. Nona, in Libya. Decima, in Eubœa, ubi perhibent uno eodemque die vitem florere, & racemum matureſcere. Gentile, Nyſenſis, & Nyſaïs fœmininum, unde formatur poſſeſſivum Nyſeïs. Dicitur quoque Nyſæus, unde formant & Νυσαιεῖς & Νυσαεῖς, id eſt Nyſæenſis & Nyſaënſis, quæ trium ſyllabarum vocabula ſunt.

ΝΩΛΑ, πόλις Αὐσόνων Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Νώλην δὲ αὐτὴν Πολύβιός φησι. [98] τὸ ἐθνικὸν, Νῶλιος. Πολύβιος δὲ, Νωλανοὺς αὐτούς φησι.

NOLA, urbs Auſonum, de qua Hecatæus in Europa. Hanc Polybius Nolen appellat. Gentile, Nolius. Polybius vero eos Nolanos nuncupat.

ΝΩΝΑΚΡΙΣ, πόλις Ἀρκαδίας· D Ῥιανὸς

NONACRIS, urbs Arcadiæ, de qua Rhianus

Ἐκ δὲ Κρόνιος ... ἐπὶ Νυμφάδα. ... δὲ ὕδατι, ... ἐστι ἡ Νυμφάς. De fonte Nymphaſio paullo poſt hæc ſequuntur: Μεθύδριον δὲ ὡς ... ἀπέχει ... Νυμφασία πηγή.

86 Νυσαι, πολεις πολλαι] Enumerantur a noſtro decem hoc nomine oppida, quæ omnia apud alios vix invenias. Hic urbis nomen ſcribitur ſimplici σ, quæ ſcriptura etiam in numiſmatibus cunctis conſpicitur, ex quibus vera nominum & ſcripturæ ratio eſt petenda. Aliis in locis noſter vocem per duplex σσ effert, quod paſſim etiam ab aliis factum video.

87 Πρωτη ἐν Ἑλικῶνι] Hujus meminit Strabo lib. IX, ſed vicum eſſe perhibet ... ἡ Νῦσα.

88 Δευτέρα, ἐν Θρᾴκῃ.] Hujus memoriam noſter celebrat in voce Θεσιδωνοὶ ... Θρᾳκες, παρ' ᾗ Νύσα χωρίον.

89 Τρίτη, ἐν Καρίᾳ.] Et hujus variis in locis noſter memor eſt, quæ ſi conferantur, inde conſtabit, urbem variis nominibus fuiſſe inſignitam. Πυθόπολις, Καρίας πόλις, ἡ μετὰ ταῦτα κληθεῖσα Νύσα. Etiam Antiochia fuit appellata, ſic enim noſter in ea V. Ἀντιόχεια, Καρίας, ἡ πρὶν Πυθόπολις ... Deinde ſequitur: ἀπὸ δὲ τῆς γυναικὸς Νύσης, Νύσα. Denique etiam Athymbra nominabatur. Ἄθυμβρα, πόλις Καρίας πρὸς Μαιάνδρῳ, Ἀθύμβρου κτίσμα, ἥτις μετὰ ταῦτα Νύσα ἐκλήθη.

90 Τετάρτη ἐν Ἀραβίᾳ] Quartam Arabiæ & quintam Ægypti diverſas eſſe urbes, non facile mihi perſuadeo. Diodorus Sicul. lib. I. Nyſam quidem Arabiæ attribuit, ſed Ægypto admodum conterminam, hæc ſunt ejus verba: Γενηθῆναι δὲ καὶ φιλογεωργὸν τὸν Ὄσιριν, καὶ τραφῆναι ... τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας ἐν Νύσῃ πλησίον Αἰγύπτου. Deinde ſequitur anonymi poetæ auctoritas, Nyſam etiam circa Ægyptum collocantis: Μεμνῆσθαι δὲ τῆς Νύσης καὶ τὸν ποιητὴν ἐν τοῖς ὕμνοις, ὡς περὶ τὴν Αἴγυπτον γεγονυίας, ἐν οἷς λέγει·

Ἔστι δέ τις Νύση ὕπατον ὄρος, ἀνθέον ὕλῃ
Τηλοῦ Φοινίκης, σχεδὸν Αἰγύπτοιο ῥοάων.

Obiter monendum, hos verſus etiam citari a Scholiaſta Apoll. Rhod. ad lib. II, qui eos Herodoro adſcribit, ſed ibi pro ὕπατον ὄρος legitur ὕπατον ὄρος. Verum Diodori lectio mihi videtur præferenda.

91 Ἑβδόμη, ἐν Ἰνδοῖς] Hæc veterum ſcriptorum teſtimoniis eſt cognitiſſima. Diod. Sicul. lib. I. Κτίσαι δ' αὐτὸν καὶ πόλεις οὐκ ὀλίγας ἐν Ἰνδοῖς, ἐν αἷς καὶ Νῦσαν ὀνομάσαι, ἀδιάφορον μνημεῖον ἀπολιπεῖν ἐκείνης ... ἐν ᾗ ἐτράφη κατ' Αἴγυπτον. Videſis præterea Arrianum, Plinium, Melam, Curtium & alios.

92 Ὀγδόη, ἐπὶ τοῦ Καυκάσου ὄρους.] Videtur hujus meminiſſe Euſtathios ad Iliad. Z pag. 629 Εἰσὶ δὲ καὶ ἕτεραι Νῦσαι κατὰ τοὺς ἱστορικούς· αἱ μὲν ὄρη, ὡς ἐν Βοιωτίᾳ, καὶ Ἀραβίᾳ, καὶ Ἰνδικῇ, καὶ Λιβύῃ· ἡ δὲ ὡς, καὶ νῆσος ἐν τῷ Καυκασίῳ ὄρει, καὶ τῷ ποταμῷ Νείλῳ. Sed quid ſibi velint illa verba, *Inſula in monte Caucaſio*, non ſatis percipio, niſi quis forte legendum ſtatuat κώμη Νῦσα.

93 Δεκάτη, ἐν Εὐβοίᾳ] Non poſſum quin addam Euſtathii verba ex Comment. ad Dionyſ. idem de Vite miraculum perhibentis: Νῦσαι δὲ, φασὶ διάφοροι, Αἰθιοπικὴ, Ἀραβικὴ, Εὐβοϊκὴ, ὅπου λέγεται καὶ τὴν ἀμπελίδα ... βότρυν ...

94 Τὸ ἐθνικὸν, Νυσαῖος] Non diſplicet hoc gentile, quanquam in antiquorum ſcriptis hactenus illud non invenerim. Mirum eſt Stephanum non habere Νύσιος, quod alibi agnoſcit In V. Καλλίπολις· τὸ δὲ Καλλιπολίτης, ὡς Νύσιος. Multo elegantius apud Scholiaſt. Ariſtoph. ad Ranas: Νύσιος δὲ ὁ Διόνυσος παρὰ Ἰνδοῖς ὀνομάζεται, ἀπὸ τῆς ἐν Ἰνδοῖς Νύσης.

95 Ἀφ' οὗ κτητικὸν, Νυσήϊος.] Qua ratione hoc poſſeſſivum formetur, docet Auctor Etymologici Mag. in Νυσήϊος. Εἰ μὲν γὰρ ἀπὸ τοῦ Νύσιον, ... ει δὲ παρὰ τὸ Νῦσα, ... Νυσαῖον. καὶ ... καὶ ... Νυσήϊος, ὡς Ἄρειος Ἀρήϊος.

96 Λέγεται καὶ Νυσαῖος.] Eo utitur Arrianus lib. V de Exp. Alex. Mag. Ἐκπέμπουσι παρ' αὐτὸν οἱ Νυσαῖοι τὸν κρατιστεύοντα σφῶν. Fœmininum Νυσαία de regione circumjacenti ibidem occurrit: Νῦσάν τε γὰρ ἐκάλεσε τὴν πόλιν ὁ Διόνυσος ἀπὸ τῆς τροφοῦ τῆς Νύσης, καὶ τὴν χώραν Νυσαίαν.

97 Νυσαεῖς ἄνευ τοῦ ι.] Apud Triſtanum, Seguinum, Patinum, Spanhemium & alios occurrunt numiſmata Adriani, Aurelii, Commodi & aliorum, in quibus conſpicitur hæc epigraphe: ΝΥΣΑΕΩΝ, quod factum eſt a caſu recto Νυσαεὺς ſine jota.

98 Τὸ ἐθνικὸν, Νῶλιος. Πολύβιος Νωλανούς] Primum gentile non eſt vitiatum, quanquam nonnulli ſic opinantur: ſed male meo judicio in omnibus libris legebatur Νωλανοὺς, quod fit a recto Νωλανὸς, quod hodie in Polybii codicibus non conſpicitur, ita enim ille lib. III: Τὰς δὲ μεσογαίους, ... Καληνοὶ καὶ Τεανῖται ... Δαύνιοι καὶ Νωλανοί. Primum gentile non eſſe corruptum, liquet ex Suida, apud quem legitur: Νῶλα, πόλις Αὐσόνων παρὰ Ἑκαταίῳ. Πολύβιος δὲ Νώλην αὐτήν φησι. οἱ πολῖται Νώλιοι καὶ Νωλανοί. Tertium

gentile

Ῥιανὸς ἐν Ἠλιακῶν πρώτῳ. τὸ ἐθνικὸν, A Νωνακρείτης· καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ α, Νωνακριάτης· ὁ Ἑρμῆς. Λυκόφρων,

Νωνακριάτης τρικέφαλος φαιδρὸς θεός

καὶ θηλυκὸν Νωνακριάτις, καὶ Νωνα- B κριεῦς λέγεται παρὰ Ἀριστοφάνει.

ΝΩΝΥΜΝΑ, πόλις Σικελίας. ὁ πολίτης Νωνυμναῖος, ὡς Φίλιστος.

ΝΩΜΕΝΤΟΣ [oo], πόλις οὐ πόῤῥω Ῥώμης. [1] τὸ ἐθνικὸν, Νωμεντανός. Διονύσιος ἐν δευτέρῳ Ῥωμαικῆς ἀρχαιολο- C γίας.

ΝΩΡΑ [2], πόλις ἐν Σαρδοῖ τῇ νήσῳ. τὸ ἐθνικὸν Νωρανός, ὡς Νωλανός.

ΝΩΡΑΚΟΣ [3], πόλις Παννονίας. ὁ πολίτης Νωράκιος, ὡς Ἐπαφρόδιτος D ἐν τοῖς Ὁμηρικοῖς φησιν [4] ὅτι γίνεται ἐν Παννονίᾳ σίδηρος, ὃς ἀκονηθεὶς λαμπρότατός ἐστιν. ἀφ᾽ οὗ καὶ τὸ,

--- [5] νώροπα χαλκόν.

καὶ θηλυκὸν, Νωρακία· καὶ οὐδέτερον, Νωράκιον.

Ξ. ΞΑΝ-

A Rhianus libro primo Eliacorum. Gentile; nonacrita, & per pleonaſmum literæ A, nonacriata, quo nomine Mercurius appellatur apud Lycophronem:

Nonacriata triceps & alacer Deus.

B Fœmininum nonacriatis, & nonacrienſis dicitur apud Ariſtophanem.

NONYMNA, oppidum Siciliæ, cujus oppidanus nonymnæus, auctore Philiſto.

NOMENTUS, urbs non procul a Roma. Gentile, nomentanus, quo utitur C Dionyſius libro ſecundo Antiq. Romanarum.

NORA, urbs in Sardinia inſula, cujus gentile, noranus, uti nolanus.

NORACUS, oppidum Pannoniæ, cujus oppidanus noracius, quemadmodum D Epaphroditus in Homericis perhibet. Naſcitur in Pannonia ferrum, quod ſi acuatur valde ſplendeſcit, unde illud:

-- -- Splendidum ferrum.

Fœminino genere dicitur, noracia, & neutro noracium.

X. XAN-

gentile Νωλαῖος conſpicitur in nummis, quos producit Goltzius in Theſauro & Magna Græcia, in iis enim legitur, ΝΩΛΑΙΩΝ.

oo Νωμεντὸς, πόλις οὐ πόῤῥω Ῥώμης] Urbs eadem eſt, quæ ſupra Λωμεντὸς dicitur. Gentile *Nomentanus* degeneravit in *Nomentinus*, ſecundum Cluverium ſuæ Italiæ lib. II cap. VIII, ubi fuſe de hac urbe agit, quam nunc teſtatur dici *Lomentano*.

1 Τὸ ἐθνικὸν, Νωμεντανός.] Sic correximus, male enim in omnibus libris excuſum eſt Νωμεντῖνος. Quod repoſuimus, paſſim Dionyſ. Hal. & aliis ſcriptoribus in uſu eſt. Vitium illud ex noſtro tranſcripſit Suidas, apud quem legimus: Νωμεντός. πόλις οὐ πόῤῥω Ῥώμης. οἱ πολῖται Νωμεντῖνοι.

2 Νῶρα, πόλις ἐν Σαρδοῖ] Nomen habet hæc urbs a Norace Mercurii filio, teſtibus Pauſ. in Phocicis, & Solino cap. X. De ſitu & aliis rebus ad urbem ſpectantibus, legendus Cluv. Cives Lat ore dicuntur NORENSES apud Plin. lib. III. cap. XIV.

3 Νωράκος, πόλις Παννονίας.] In omnibus editis legitur πόλις Παιονίας, quod vitium in veterum ſcriptis frequentiſſimum eſt, ut in ſcribendo τὸ Παιονία cum Παννονία confundant: ſed auctoritate MSS codicum & vetuſtiorum editionum veram lectionem repoſuimus, quam etiam agnoſcit Suidas in voce Νώροψ. Ἐπαφρόδιτος δὲ ἱστορικὸς Νώρακον πόλιν Παννονίας, ἧς ὁ πολίτης Νωράκιος, γενέσθαι φησὶ ἐν Παννονίᾳ σίδηρον. ὃς ἀκονηθεὶς, λαμπρότατός ἐστι. ὅθεν καὶ Νώροπά φασιν ὁ ποιητὴς χαλκὸν, ὡς εἴ τις εἴποι Νωράκιον. Sed peſſime Stephanus & ex eo Suidas, ex provincia urbem fingunt. Urbs *Noreia* appellabatur Straboni lib. V: Διορίζονται δὲ ποταμῷ ῥέοντι ἀπὸ τῶν Ἀλπείων ὀρῶν, ἀνάπλουν ἔχοντι καὶ σ΄ σταδίων ἐπὶ τῆς χώρας εἰς Νωρηΐαν πόλιν. Cæſar lib. I de bello Gallico: *Qui trans Rhenum incoluerant, & in agrum Noricum tranſierant, Noreiam oppugnarant. Receptos ad ſe, ſocios ſibi adſciſcunt Helvetii.* Vide præterea Plin. lib. III cap. XIX.

4 Ὅτι γίνεται ἐν Παννονίᾳ σίδηρος.] Sic etiam hoc loco reſcripſimus pro Παιονίᾳ, quod in Xylandriana conſpicitur. Non duntaxat ferrum iſtius provinciæ, ſed etiam aurum laudatur. Strabo lib. V: Ἔστι δὲ ὁ τεθὸς χρυσοπλύσια εὐφυῆ καὶ σιδηρουργεῖα. Præſtantiſſima in ea regione conficiebantur arma. Hinc *Noricus enſis* apud Horat lib I Carm. Od. XVI. Addam præterea locum Mart. lib. IV Epig. LV.

Nos Celtis genitos & ex Iberis,
Noſtra nomina duriora terra
Grato non pudeat referre verſu:
Salvo Bilbilin optimam metallo,
Quæ vincit Chalybaſque Noricoſque.

5 Νώροπα χαλκόν.] Sunt verba Homeri. vel ex Iliad. B. Λ. vel ex Odyſſ Ω. Sed rationem nulla video, ob quam ad hanc lectionem ſint allegata: niſi quis dicat, inter Homeri interpretes extitiſſe quoſdam, qui τὸ νώροψ proprie ſumſerint, & *Noricum* intellexerint; ſcimus enim inter veteres fuiſſe, qui *Noropes* & *Norices* eoſdem ſtatuerent. Clem. Alexand. Νώρικες ἔθνος ἐστὶ Παιονικὸν, νῦν δὲ Νωρικοὶ καλοῦνται. κατεργάζονται χαλκὸν, καὶ σίδηρον ἐκάθηραν πρῶτοι.

Ξ.

ΞΑ'ΝΘΟΙ, ¹ ἔθνος Θρᾳκιον· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ.

ΞΑ'ΝΘΟΣ, πόλις Λυκίας· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. ² παρ' ἣν Ξάνθος ἐξίησι ποταμός. ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Ξάνθου Αἰγυπτίου, ἢ Κρητὸς, οἰκιστοῦ. ἔστι καὶ Ξάνθος πόλις ἐν Λέσβῳ· ὁ πολίτης Ξάνθιος, ³ ὡς Εὐρίπιος. καὶ τοῦ ποταμοῦ τὸ κτητικὸν ὁμοίως.

ΞΑΥ'ΡΟΣ, τόπος Μακεδονίας, ἀπὸ Ξαύρου τινός, οἱ οἰκοῦντες, Ξαύριοι.

ΞΕΝΕ'ΦΥΡΙΣ, κώμη Λιβύης, πλησίον Ἀλεξανδρείας. τὸ ἐθνικὸν Ξενεφυρίτης, τῷ τύπῳ τῆς χώρας.

ΞΕΡΞΗ'ΝΗ, ἀπὸ Ξέρξου, ὡς Καμβυσηνὴ ἀπὸ Καμβύσου, ⁴ τῇ μικρᾷ Ἀρμενίᾳ ὅμορος.

ΞΗΡΑ', ⁵ πόλις περὶ τὰς Ἡρακλείας στήλας· Θεόπομπος τεσσαρακοστῷ τρίτῳ. τὸ ἐθνικὸν Ξηραῖος, ὡς Θήρα Θηραῖος.

ΞΙΛΙ'Α, ⁶ πόλις Λιβύης· Ἀλέξανδρος ἐν τρίτῳ Λιβυκῶν. ⁷ τὸ ἐθνικὸν Ξιλιάτης ὡς Ἰάμνια Ἰαμνιάτης.

ΞΙΦΗ'ΝΗ, χώρα Παλαιστίνης. ⁸ Ἰώσηπος ἕκτῳ Ἰουδαικῆς ἱστορίας. τὸ ἐθνικὸν, Ξιφηναῖός φησι.

ΞΙΦΩΝΙ'Α, πόλις Σικελίας· Θεόπομπος

X.

A XANTHI, populus Thraciæ, de quo Hecatæus in Europa.

B XANTHUS, urbs Lyciæ, de qua Hecatæus in Aſia, juxta quam fluvius Xanthus exit. Ita dicta eſt a Xantho Ægy-
C ptio, vel Cretenſi, qui eam condidit. Eſt quoque Zanthus urbs in Lesbo. Civis, Xanthius, uti Euripius. Fluvii poſſeſſivum eodem modo dicitur.

XAURUS, locus Macedoniæ, a Xauro
D quodam ſic dictus. Incolæ, Xaurii.

XENEPHYRIS, pagus Libyæ, prope Alexandriam. Gentile, Xenephyrita, juxta regionis formam.

XERXENE, a Xerxe, uti Cambyſene a Cambyſe nomen habet, minori Ar-
E meniæ finitima.

XERA, urbs circa Herculeas columnas, de qua Theopompus libro tertio & quadrageſimo. Gentile, Xeræus, uti Thera Theræus.

XILIA, urbs Libyæ, de qua Alexander libro tertio Libycorum. Gentile, Xi-
F liata, uti a Jamnia Jamniata.

XIPHENE, regio Palæſtinæ, de qua Joſephus libro VI Hiſtoriæ Judaïcæ, apud quem gentile eſt Xiphenæus.

XIPHONIA, urbs Siciliæ, de qua Theo-

---

¹ Ξάνθιοι, ἔθνος Θρᾳκιον.] Horum meminit Strabo lib. XIII, ubi Ξάνθιοι appellantur. Sed hujuſmodi nomina utraque terminatione gaudere, novum non eſt. Sic etiam dicimus Βοιωτοὶ & Βοιώτιοι: Αὖδοι & Αὔδιοι, Μυσοὶ & Μύσιοι &c.

² Παρ' ἣν Ξάνθος ἐξίησι ποταμός.] Male in omnibus libris excuſum erat, παρ' ἧς nam in ipſa urbe Xanthi ſcaturigines non erant, ergo melius παρ' ἣν, quæ locutio vicinitatem denotat. Poſſet quoque legi παρ' ἧς, quemadmodum obſervo ſic olim legiſſe Euſtathium ex Steph. ita enim ille ad Iliad. B Ξάνθος δὲ οὐ μόνον ποταμὸς Λυκίας, ἀλλὰ καὶ πόλις· παρ' ἧς ὁ Ξάνθος φασὶν ἐξίησι ποταμός. Fluvius qui prius Scamander dicebatur, Ξάνθος flavas reddebat oves, aquam ſuam potantes, teſte Æliano de Animal lib VIII. cap. XXI. & Ariſtot. Hiſt. Animal. lib. III cap XII. Duo itaque hoc nomine ſunt fluvii, unus in Lycia, alter in Troade. Hinc apud Statium lib IV. Theb

— — *Xanthus uterque.*

Lycium Xanthum olim dictum Σίρβην, teſtatur Strabo lib. XIV. Ex quo corrigi debet Euſtathius, cui dicitur Σίβρος, ad Iliad. M. Sed mirum non eſt, ſi vox barbara minus bene deſcripta ſit. Nomen illud Phœniciæ originis eſt, & derivari videtur a زرب *Zarab* flaveſcere, quo colore oves tingebantur, ex illo fluvio guſtantes.

³ Ὡς Εὐρίπιος.] Quanquam in plurimis MSS legatur, ὡς Εὐριπίδης, non tamen eſt admittenda illa lectio, nam quemadmodum a Ξάνθος fit Ξάνθιος, ſic ab Εὔριπος, quod fretum eſt inter Aulidem Bœotiæ partem & Eubœam inſulam, etiam fit Εὐρίπιος.

⁴ Τῇ μικρᾷ Ἀρμενίᾳ ὅμορος.] Videntur hæc deſumpta ex Strab. lib. XI: Χαλδαίων δὲ καὶ Μοσυνοίκων Καρηνῖτις, καὶ Ξερξηνὴ ἐν τῇ μικρᾷ Ἀρμενίᾳ ἐστὶν ὅμορος.

⁵ Ξηρά, πόλις περὶ τὰς Ἡρακλ. στήλ.] Ludovicus Nonius in Hiſpaniæ deſcriptione ex nominis ſituſque vicinitate judicat hodiernum eſſe *Xeres*, olim *Aſta regia* dicta.

⁶ Ξιλία, πόλις Λιβύης.] Ptolemæo lib. IV hæc urbs dicitur *Zilia*. Confunduntur nempe duæ illæ literæ Z & Ξ, ob ſonum haud multo diverſum. Sic dicimus Ζεφύρα & Ξιφύρα, Ἀζιώτης & Ἀξιώτης, Κεγχρεοὶ & Κεγχρεαί, Ζύγος & Ξύγος.

⁷ Τὸ ἐθνικὸν Ξιλιάτης, ὡς Ἰάμνια Ἰαμνιάτης.] Canonem exhibet noſter in voce Ἰάμνια, juxta quem hujuſmodi gentilia ſunt formanda. Vide pag. 407 & commentarios ad illum locum.

⁸ Ἰώσηπος ἕκτῳ Ἰουδαικῆς ἱστορίας.] Apud Joſephum libro allegato prima hujus vocis per Z ſcribitur, non per

πομπος Φιλιππικῶν τριακοστῷ ἐνάτῳ. τὸ ἐθνικὸν Ξιφωνιάτης, ὡς Καυλωνιάτης.

ΞΟΪΣ[9], πόλις καὶ νῆσος Αἰγυπτία. [10] ἐν τῇ μεσογαίᾳ ὑπὲρ τοῦ Σεβεννυτικοῦ καὶ Φατνιτικοῦ στόματος. [11] ὁ πολίτης Ξοΐτης, ὡς Σαΐτης.

ΞΟΥΘΙΑ, πόλις Σικελίας· Φίλιστος τρίτῳ Σικελικῶν· τὸ ἐθνικὸν, Ξουθιάτης.

ΞΟΥΧΗΣ[12], πόλις Λιβύης· Ἀρτεμίδωρος ἐν ἐπιτομῇ τῶν ἕνδεκα. [13] τὸ ἐθνικὸν, Ξυχίτης.

ΞΥΛΟΣ, πόλις Καρίας· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. τὸ ἐθνικὸν Ξύλιος, ἢ Ξυλεύς, διὰ τὸ ἰδίωμα τοῦ τόπου· χαίρουσι γὰρ τοῖς εἰς ευς.

ΞΥΝΙΑ, Θετταλίας πόλις· Πολύβιος ἐνάτῳ· τὸ ἐθνικὸν Ξυνιεύς, ὡς Αἰλιεύς· [14] καὶ Ξυνιὰς λίμνη, [15] ἣν Βοιβιάδα φασί.

ΞΥΠΕΤΗ[16], δῆμος Κεκροπίδος φυλῆς· [17] ὁ δημότης Ξυπετεών, ὡς Μακεδών. τὸ τοπικὸν, ἐκ Ξυπετεώνων, εἰς Ξυπετεώνων, καὶ ἐν Ξυπετεώνων. Φιλόχορος δὲ Ξυπετεῶνες τὸν δῆμόν φησι, διὰ τοῦ ω, καὶ τοῦ ο μικροῦ ἐν τέλει.

ΞΥΣΤΙΣ, ὡς Σάρδις, πόλις Καρίας. τὸ ἐθνικὸν, Ξυστιανός.

A Theopompus libro nono & trigeſimo Philippicorum. Gentile, Xiphoniata, uti Cauloniata.

XOÏS, urbs & inſula Ægyptia in mediterraneis, ſupra Sebennyticum & Phatniticum oſtium. Civis, Xoïta, uti Saïta.

B

XUTHIA, urbs Siciliæ, de qua Philiſtus libro III rerum Sicularum. Gentile, Xuthiata.

XUCHES, urbs Libyæ, de qua Artemidorus in Epitome librorum undecim.

C Gentile, Xuchita.

XYLUS, urbs Cariæ, de qua Hecatæus in Aſia. Gentile, Xylius, vel Xyleus, propter idioma loci, gaudent enim Cares terminationibus in ευς.

XYNIA, urbs Theſſaliæ, de qua Po-

D lybius libro IX. Gentile, Xynienſis, uti Ælienſis. Eſt quoque Xynias palus, quam Bœbiadem vocant.

XYPETE, populus Cecropidis tribus, cujus populare eſt Xypeteôn, uti Macedôn. Locale denotat ἐκ, ad & in Xypeteonibus.

E Philochorus pagum Xypeteonum appellat per ω magnum, & per ο parvum in fine.

XYSTIS, uti Sardis, urbs Cariæ. Gentile, Xyſtianus.

O. Ὄα,

per Ξ: ſed de harum literarum confuſione in præcedentibus diximus. Sine dubio hunc Joſephi locum reſpicit: Δαβίδης δὲ ἐκεῖθεν ἄρας, εἰς ἕνα τόπον Καινὴν καλουμένην τῆς Ζιφήνης παραγίνεται. Sed mirum eſt, Stephanum codicem Joſephi habuiſſe, in quo gentile nomen invenit Ξιφωνιάτης, cum hodie variis in locis apud Joſephum legatur Ζιφηνός, ita enim ille libro ſexto cap. XIV: Οἱ δὲ Ζιφηνοὶ χαριζόμενοι τῷ Σαοὺλ. Et deinde ibidem: Γνοὺς γὰρ ὁ Δαβίδης τὴν τῶν Ζιφηνῶν κακοήθειαν. Et denique verſibus nonnullis interjectis: ἐν δὲ τῇ τῶν Ζιφηνῶν, ἐκ πόλεως Ἔρημα.

[9] Ξοῒς πόλις καὶ νῆσος Αἰγυπτία.] In omnibus libris MSS & editis male Χόις legebatur, quod ipſius Stephani auctoritate correximus, ita enim ille: Θμουῒς, πόλις Αἰγύπτου, ὡς Ξοῒς Σαΐς. Imo apud ipſum Strabonem, ex quo hanc ſectionem confecit, etiam Ξοῒς legitur.

[10] Ἐν τῇ μεσογαίᾳ ὑπὲρ τοῦ Σεβεννυτικοῦ καὶ Φατνιτικοῦ στόματος.] Peſſime hæc verba concipiebantur in omnibus editionibus, nempe: ἐν τῇ μεσογαίῳ, ἀπὸ τοῦ Σεβεννυτικοῦ καὶ Φατ. στόμ. In MSS nihil auxilii ſupereſt, legebatur enim in Voſſiano: Ἐν τῇ μεσογαίῳ ἀπὸ τοῦ Σεβεννυτικοῦ στόματος. Judicat Salmaſius in literis στ. quæ voci μεσογαίῳ adjunguntur, ſtadiorum numerum periiſſe. Verum enim vero, ſi noſmet conferamus ad Strab. lib. XVII, unde omnia hujus ſectionis verba noſter tranſcripſit, evidenter apparebit, ita legendum in Steph. quemadmodum correximus: Ἐν δὲ τῇ μεσογαίᾳ τῇ ὑπὲρ τοῦ Σεβεννυτικοῦ καὶ Φατνιτικοῦ στόματος Ξόϊς ἐστὶ καὶ νῆσος καὶ πόλις ἐν τῷ Σεβεννυτικῷ νομῷ. Sed legendum in verbis Strabonis Φατνιτικοῦ.

[11] Ὁ πολίτης Ξοΐτης.] Athanaſius XOITARUM Epiſcopus ſubſcripſit ſynodicæ Gennadii Tom. pr. Juris Græc. Rom.

[12] Ξοῦχες πόλις Λιβύης.] Ex diverſis terminationi-

bus diverſas urbes noſter comminiſcitur. Apud Strab. lib. XVII legitur Ζοῦχις, quam etiam ſuo loco & ordine memorat; apud Artemidorum Ξοῦχες, unde jam aliam urbem & ſectionem fingit. Sed Ζοῦχις & Ξοῦχες nequaquam ſunt diverſa oppida.

[13] Τὸ ἐθνικὸν, Ξυνιεὺς, ὡς Αἰλιεύς.] In omnibus libris vitioſe legebatur, ὡς Ἠλιεύς, quæ vox eſt nihili. Nos juxta Eudæmonis orthographiam repoſuimus Αἰλιεύς, quod gentile optime convenit cum præcedenti Ξυνιεύς. Vide in voce Αἴλια.

[14] Καὶ Ξυνιὰς λίμνη.] Hujus meminit Apollonius Rhod. lib. I.

— — — ἄγχι δὲ λίμνης
Ξυνιάδος κτισθὲν Δολοπηΐδα ναιετάασκεν.

Ad quæ verba ſic ſcribit Scholiaſtes: Ξυνιὰς, λίμνη τῆς Θεσσαλίας. τινὲς δὲ πόλιν παρακειμένην τῇ Βοιβηΐδι λίμνῃ. ἀπὸ δὲ τῆς πόλεως εἴρηται Ξυνιάδα, ἐπειδὴ πλησίον αὐτῆς ἐστὶν ἡ πόλις. οἱ δέ φασι Ξυνιάδα εἰρῆσθαι, διὰ τὸ ξυνὸν εἶναι τὸ κοινόν. ταύτην δὲ κοινὴν εἶναι Θεσσαλίας καὶ Βοιωτίας.

[15] Ἣν Βοιβιάδα φασί.] In Xylandriana tranſpoſitis literis legebatur Βαιβιάδα. Sed legendum Βοιβιάδα, uti excudi curavimus, vel Βοιβηΐδα. In MSS & vetuſtioribus editionibus male legitur, ἣν Βοβαΐδα φασί.

[16] Ξυπέτη, δῆμος Κεκροπίδος φυλῆς.] Hic demus Troia appellata fuit, teſte Stephano in illa voce: Εἰσὶ καὶ ἄλλαι Τροῖαι ἐν Ἀττικῇ. κώμη ἥτις νῦν Ξυπέτη δῆμος καλεῖται. Videatur porro Meurſius de Demis Atticis

[17] Ὁ δημότης Ξυπετεών.] Occurrit hoc populare nomen apud Diog. Laertium lib. III in Plat. Ὡ, γείτων Βορρᾶθεν Εὐρυμέδων Μυῤῥινούσιος, νότοθεν δὲ Δημόστρατος Ξυπεταιών. Male ibi legitur, quod monuere viri docti, Ξυπεταιών.

Γόρ-

O. O.

Ὄα, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, τῆς Πανδιονίδος φυλῆς. Διονύσιος δὲ ὁ τοῦ Τρύφωνός φησι, τὸ πληθυντικὸν Ὀεῖς λέγεσθαι αὐτούς, ὡς καὶ ἄλλα πολλά. [1] ὁ μέντοι δημότης, Ὄαθεν λέγεται· Δάμων Δαμωνίδου Ὄαθεν, καὶ ἐκ τόπου, τὸ αὐτό. τὰ δ' ἄλλα, Ὄαζε, Ὄασε. λέγεται καὶ Ὄη. ἔστι δ' Ὄη τῆς Οἰνηΐδος φυλῆς. ὁ δημότης, Ὀῆθεν.

Oa, populus Atticæ Pandionidis tribus. Dionyſius Tryphonis filius perhibet, eos numero multitudinis dici Oënſes, quemadmodum multæ aliæ tribus. Popularis etiam dicitur ex Oa, uti Damon Damonidis filius ex Oa, quod idem etiam adverbium de loco eſt. Hinc & alia formantur adverbia, ad Oam denotantia. Dicitur quoque Oë. Eſt autem Oë Oeneidis tribus, cujus popularis ex Oë.

ὈΑΝΟΣ, πόλις Λυδίας· Διονύσιος ἐν τρίτῳ Βασσαρικῶν.

OANUS, urbs Lydiæ, de qua Dionyſius libro III Baſſaricorum.

ὈΑΞΟΣ, πόλις Κρήτης, [2] Ἐλευθέρας οὐ πόῤῥω, καθὰ Ξενίων, ἀπὸ Ὀάξου [3] τοῦ Ἀκακαλλίδος, τῆς θυγατρὸς τοῦ Μίνω. [4] τινὲς δὲ διὰ τὸ κατακρημνον εἶναι τὸν τόπον· καλοῦσι γὰρ τοὺς τοιούτους τόπους ἄξους, καθάπερ καὶ ἡμεῖς ἀγμούς. [5] ὁ πολίτης Ὀάξιος.

OAXUS, urbs Cretæ, non procul ab Eleuthera, uti Xenid auctor eſt, ab Oaxo filio Acacallidis, filiæ Minois, nomen habens. Alii vero nomen inde deducunt, quod locus ſit præceps, hujuſmodi enim locos ἄξους appellant, quemadmodum nos ἀγμούς. Civis, Oaxius.

ὈΒΟΔΑ, χωρίον Ναβαταίων· Οὐράνιος Ἀραβικῶν τετάρτῳ· ὅπου Ὀβόδης ὁ βασιλεὺς, ὃν θεοποιοῦσι, τέθαπται. τὸ ἐθνικὸν Ὀβοδηνός, ὡς Δαχαρηνός.

OBODA, oppidulum Nabatæorum, de quo Uranius libro III Arabicorum. Ubi Obodes rex, quem divino honore afficiunt, ſepultus eſt. Gentile, Obodenus, uti Dacharenus.

[1] Ὁ μέντοι δημότης Ὄαθεν] Quemadmodum noſter accuratiſſime diſtinguit inter Ὄα & Ὀῆ, & inter populare nomen Ὄαθεν & Ὀῆθεν, ſic idem diſcrimen obſervamus in elegantiſſimis inſcriptionibus nuperrime divulgatis, in quibus legimus ΕΥΠΑΙΔΕΙΟΣ ΟΑΘΕΝ. Et alio loco: ΛΥΣΙΚΛΗΣ ΒΙΟΤΤΟΥ ΟΗΘΕΝ ΕΧΟΡΗΓΕΙ ΟΙΝΗΙΣ ΦΥΛΗ ΠΑΙΔΩΝ ΕΝΙΚΑ.

[2] Ἐλευθέρας οὐ πόῤῥω.] Sic optime divulgavit Xylander, quem ſequimur. In quibuſdam MSS legitur, Ἐλευθέρνης οὐ πόῤῥω. Peſſime quoque in Aldina Juntinaque editione, Ἐλευθερέσι πόῤῥω.

[3] Τοῦ Ἀκακαλλίδος] Sic bene editum in Holſtmanniana: male vero in prioribus editionibus τῆς Ἀκακαλλίδος. Noluerunt librarii imperiti eandem ſyllabam repetere. Vide in Κυδωνία.

[4] Τινὲς δὲ διὰ τὸ κατακρημνον εἶναι τὸν τόπον· καλοῦσι &c.] Ita concipiebat hunc locum Salmaſius in Plin. Exercit. & ſui Stephani ora: qui in omnibus libris fœdiſſime depravatus circumferebatur: Τινὲς δὲ διὰ τὸ κατὰ [illegible] εἶναι τὸν τόπον, καὶ κρημνώδη ὑπάρχειν καλοῦσι γὰρ &c. Cenſet Salmaſius a gloſſatore adjectum, καὶ κρημνώδη ὑπάρχειν, & reliqua eſſe emendanda, quemadmodum edi curavimus.

[5] Ὁ πολίτης, Ὀάξιος.] Goltzius in Theſauro ſuo producit nummum cum inſcriptione ΟΑΞΙΩΝ. Hinc fœm. Ὀαξίς, uti ſcribit Salm. ad Sol. pag. 984. & ad marginem ſui Steph. pro quo poetæ dicunt Οἰαξίς, quod eſt apud Apollon. Rhod. lib. I.

— — [illegible]
Ἀγχιάλη [illegible], [illegible]
[illegible] γαίης Οἰαξίδος [illegible].

Obiter hinc emendandus Etymol. Mag. Auctor, priorem ultimi verſiculi partem citans, ubi perniciet Τὸ Ὀάξις

ΟΒΟΛΚΩΝ [6] Ὀβόλκωνος, πόλις. [7] τὸ ἐθνικὸν, Ὀβολκωνίτης. A

ΟΓΚΑΙΑΙ, πύλαι Θηβῶν· Εὐφορίων Θρακί. [8] Ὄγκα γὰρ ἡ Ἀθηνᾶ, κατὰ Φοίνικας.

ΟΓΚΕΙΟΝ, χωρίον Ἀρκαδίας, B ἀπὸ Ὄγκου δυναστεύσαντος, [9] ὡς Παυσανίας ὀγδόῳ. [10] ὁ οἰκήτωρ, Ὀγκεῖος. καὶ θηλυκῶς, Ὀγκεία.

ΟΓΧΗΣΤΟΣ, [11] ἄλσος. Ὅμηρος.

Ὀγχηστόν θ' ἱερὸν Ποσιδήϊον ἀγλαὸν C ἄλσος.

κεῖται δὲ [12] ἐν τῇ τῶν Ἁλιαρτίων χώρᾳ, [13] ἱδρυθὲν δ' ὑπὸ Ὀγχήστου τοῦ Βοιωτοῦ, ὡς φησιν Ἡσίοδος. [14] ἔστι καὶ πόλις Βοιωτίας, ὡς Παυσανίας ἐννάτῳ, [15] καὶ Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος. D τινὲς δὲ πόλιν μεγάλην φασὶ τὴν Ὀγχηστὸν, μεταξὺ Ἁλιαρτίων

OBOLCON, Obolconis, urbs, cujus gentile, Obolconita.

ONCÆÆ, portæ Thebarum, quarum meminit Euphorio in Thrace. Onca enim Minerva ſignificat juxta Phœnicas.

ONCÆUM, caſtellum Arcadiæ, ab Onco, qui ei imperavit, nomen habens. Incola, Onceus, & genere fœminino Oncea.

ONCHESTUS, ſaltus, de quo Homerus:

Oncheſtumque ſacrum, Neptuni ſplendidum nemus.

Situs eſt in Haliartiorum regione, plantatus ab Oncheſto Bœoti filio, teſte Heſiodo. Eſt quoque urbs Bœotiæ, de qua Pauſanias libro IX, & Apollonius Rhodius. Nonnulli perhibent, Oncheſtum magnam urbem eſſe, inter Haliartios & Acræphios. Eſt quoque

Οἴαξι factum per pleonaſmum lit. ι. pro Οἴαξι, ſic enim ille: Οἴαξι, χαλκοῖο κρατηροῖς ὑψηλοῖς . . . Οἴαξις . . . Legendum ibi, ut in Apollonio, cujus nomen reticetur, Δεχξάμενε, nam ſunt ipſiſſima Poetæ verba.

[6] Ὀβόλκων, Ὀβόλκωνος, πόλις.] Sic exhibent libri omnes, ſed quis non credat librariorum incuria, vel alio quodam caſu, vocem Ἰβηρίας excidiſſe. Obulco enim haud ignobile Hiſpaniæ oppidum eſt inter Giennam ad ortum, & Cordubam ad occaſum. Strabon. lib. III dicitur Ὀβούλκων, qui tradit Jul Cæſarem, adverſus Pompeii liberos properantem, XXVII die, quam Roma diſceſſit, eo perveniſſe. Hirtius de Bello Alexand Obuculam vocat.

[7] Τὸ ἐθνικὸν, Ὀβολκωνίτης.] Latino ore OBULCONENSIS dicitur in veteri inſcriptione apud Ludovicum Nonium in Hiſpaniæ deſc.

[8] Ὄγκα γὰρ ἡ Ἀθηνᾶ κατὰ Φοίνικας.] Hujus vocis etymologia petenda eſt ex Seldeno de Diis Syris lib. II cap. IV, & præterea ex Bocharto, lib. II cap. XII Georg. Sac.

[9] Ὡς Παυσανίας ὀγδόῳ] Apud Pauſan. in Arcadicis abſque diphthongo ſcribitur Ὄγκιον, ubi etiam de Onco heroë mentionem facit, ſed ejus verba admodum ſunt corrupta, & ideo emendanda: Ὄγκον δὲ εἶναι Ἀπόλλωνος . . . καὶ ἐν τῇ Θελπούσῃ . . . τὸ χωρίον . . . τὸ Ὄγκιον. Sine dubio noſter hæc Pauſaniæ verba reſpicit, ſed legendum: Ὄγκον δὲ Ὄγκον Ἀπόλλωνος εἶναι κατὰ τὴν φήμην *Oncum quidem Apollinis filium fuiſſe, fama proditum* &c. Hujus Onci etiam meminit eodem libro, verſibus nonnullis interjectis: Ἡρακλέα . . . Ἠλείοις . . . παρ' Ὄγκου τὸν ἵππον. Etymologici Magni Auctori hic Arcadiæ locus Ὄγκαι dicitur, ſic enim ille: Ὄγκαι, πόλις ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἀπὸ Ὄγκου τινὸς . . .

[10] Ὁ οἰκήτωρ, Ὀγκεῖος.] Hujuſmodi gentile apud Pauſaniam non reperitur. Cenſeo locum hunc etiam Ὄγκαι fuiſſe dictum, unde Ὀγκαῖος, quod agnoſcit Antimachus apud Pauſ. in Arcad.

Τὸν ῥά τ' Ἀπόλλωνος . . . ἄλσεος Ὀγκαίοιο
. . .

Hinc quoque apud eundem Pauſ. eodem loco aliud gentile deductum video, Ὀγκαιάτης ſcil. quod etiam ab Ὄγκαι commodiſſime formatur, meminit enim templum Apollinis *Oncaata*, ita enim ille: Ἐν ἀριστερᾷ μὲν τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ Ὀγκαιάτου τὸ ναόν.

[11] Ὀγχηστὸς, ἄλσος. Ὅμηρος.] Ab omnibus libris media vox abeſt, quam nobis exhibuit Voſſianus codex. Imo cenſeo olim a Stephano fuiſſe ſcriptum: Ὀγχηστὸς, ἄλσος Βοιωτίας. Ὅμηρος. Quia ſequitur, ἔστι καὶ πόλις Βοιωτίας. Verſiculus ſequens a Noſtro tranſcriptus eſt ex Homeri Bœotia, circa initium.

[12] Ἐν τῇ τῶν Ἁλιαρτίων χώρᾳ.] Sic legitur in omnibus editis, ſed perperam in plurimis MSS Ἁλιαρτῶν χώρα.

[13] Ἱδρυθὲν δ' ὑπὸ Ὀγχήστου.] In hactenus editis ſine ſenſu legebatur, ἱδρύνεται δ' ὑπὸ Ὀγχηστοῦ τοῦ Βοιωτοῦ. quod nos auctoritate Euſtathii emendatum ivimus, ita enim ille ex Stephani Ethnicis legebat in Comment ad Hom. pag 270. Ὀγχηστὸς δὲ ἄλσος ἐν τῇ Ἁλιαρτίων χώρᾳ, ἱδρυθὲν ὑπὸ Ὀγχήστου παιδὸς Βοιωτοῦ.

[14] Ἔστι καὶ πόλις Βοιωτίας, ὡς Παυσανίας ἐννάτῳ] Ex loco Pauſaniæ, quem Noſter allegat, ſatis liquet, oppidum & ſylvam in eadem regione extitiſſe, ſic enim ille: Ἀπὸ δὲ τοῦ ὄρους τούτου πέντε ἀπέχει καὶ δέκα σταδίους πόλεως ἐρείπια Ὀγχηστοῦ. φασὶ δὲ ἐν τούτῳ οἰκῆσαι Ποσειδῶνος παῖδα Ὀγχηστόν. ἐφ' ἡμῶν δὲ ναός τε καὶ ἄγαλμα Ποσειδῶνος ἐλείπετο Ὀγχηστίου, καὶ τὸ ἄλσος, ὃ δὴ καὶ Ὅμηρος ἐπῄνεσε.

[15] Καὶ Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος. τινὲς δὲ πόλιν μεγάλην φασὶ τὴν Ὀγχηστόν.] Longe alio modo hæc legebantur in vulgatis & MSS. Nam hujus loci verba, admodum ubique ſunt confuſa, male interſtincta & hiulca: Ὡς Παυσανίας ἐννάτῳ. Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Ῥόδιος πόλιν μεγάλην φησὶ τὴν Ὀγχηστόν. Pauſaniæ verba ſupra retulimus: ſed falſum eſt, Apollonium Rhodium aliquid de urbis magnitudine affirmaſſe, cum libro III duntaxat lucum Oncheſti Hyantii memorat.

. . . Ἠὲ κατ' ἄλσος Ὑαντίου Ὀγχηστοῖο.

Nos integrum locum alio modo ordinavimus, & quæ deſiderabantur addidimus, non auctoritate noſtra, ſed Archiepiſcopi Theſſalonicenſis, qui pag 270. ad Homeri Catalogum Stephani locum tranſcripſerat: Ὀγχηστὸς δὲ ἄλσος ἐν τῇ Ἁλιαρτίων χώρᾳ, ἱδρυθὲν ὑπὸ Ὀγχηστοῦ, παιδὸς Βοιωτοῦ, ὥς φησιν ἐν τῇ . . . Ποσειδῶνος ἱερόν . . . ἔστι δὲ πόλις μεγάλη καὶ . . . καὶ . . . ὡς ὁ τὰ ἐθνικὰ γράψας φησί. Hinc luce meridiana clarius

πίων καὶ Ἀκραιφίων. [16] ἔστι καὶ ποταμὸς ἐν Θεσσαλίᾳ. ὁ πολίτης, Ὀγχήστιος. Παυσανίας ἐνάτῳ.

ὈΓΧΟΗ, πόλις Φωκίδος. [17] τὸ ἐθνικὸν Ὀγχαῖος, ὡς τῆς Οἰνόης Οἰνοαῖος, ἢ Ὀγχοεύς.

ὈΔΗΣΣΟΣ. [18] πόλις ἐν τῷ Πόντῳ, πρὸς τῷ Σαλμυδησσῷ. Ἀπολλόδωρος δ' ὄρος μέγα τὴν Ὀδησσόν φησιν. [19] ὁ πολίτης Ὀδησσίτης, καὶ Ὀδησσεύς. ἐχρημάτιζον δὲ Ἡρακλείδης ἱστοριογράφος, καὶ Δημήτριος ὁ περὶ τῆς πατρίδος γράψας.

ὈΔΙΟΥΠΟΛΙΣ, χωρίον Ἡρακλείας, τῆς πρὸς τῷ Πόντῳ. Δομίτιος Καλλίστρατος ἕκτῳ τῶν περὶ Ἡρακλείας. ὁ πολίτης, Ὀδιουπολίτης.

ὈΔΟΣ, παρὰ τὸ ὖδος, ἡ πεπατημένη τρίβος. [20] τὸ παράγωγον ὅδιος, καὶ ἐνόδιος. καὶ ὅδιος Ἑρμῆς.

ὈΔΟΜΑΝΤΟΙ, [21] ἔθνος Θρᾴκης. Θουκυδίδης δευτέρᾳ. καὶ Ὀδομαντίς, [22] Ὀδομαντική, ἐκ τοῦ Ὀδομαντικός.

ὈΔΡΥΣΑΙ, ἔθνος Θρᾴκης. [23] Στράβων ἑβδόμῃ. [24] λέγεται Ὀδρύσιος

quoque fluvius in Theſſalia. Civis, Oncheſtius, apud Pauſaniam libro nono.

ONCHOË, urbs Phocidis, cujus gentile Onchoæus, uti ab Oenoë Oenoæus, vel etiam Onchoënſis.

ODESSUS, urbs in Ponto juxta Salmydeſſum. Apollodorus vero ait Odeſſum eſſe montem magnum. Civis, Odeſſita, & Odeſſenſis. Hoc nomine extitere Heraclides Hiſtoriographus, & Demetrius, qui de patria ſua ſcripſit.

HODIOPOLIS, caſtellum Heracleæ juxta Pontum, cujus meminit Domitius Calliſtratus libro VI de Heraclea. Civis, Hodiopolita.

HODOS, id eſt, Via: quæ vox deducitur ab ὖδος, id eſt, a pavimento, ſemita trita. Derivativum eſt *Hodios* & *Enodios*, ut *Mercurius Hodios*, id eſt, propter viam.

ODOMANTI, gens Thraciæ, de qua Thucydides libro ſecundo. Dicitur quoque Odomantis, & Odomantice, quod fit ab Odomanticus.

ODRYSÆ, gens Thraciæ, de qua Strabo libro ſeptimo. Dicitur etiam Odryſius

nius liquet, Euſtathium alio modo hujus ſectionis verba in ſuis codicibus inveniſſe, & nos Stephanum non incommode emendaſſe.

16 Ἔστι καὶ ποταμὸς ἐν Θεσσαλ.] Hujus fluvii mentio reperitur in Excerptis Polybii e lib XVII.

17 Τὸ ἐθνικὸν Ὀγχαῖος.] Sic legitur in MSS, neque aliter in hactenus vulgatis, non tamen dubito, quin noſter habuerit, τὸ ἐθνικὸν Ὀγχοαῖος, quod ipſa ratio & analogia poſtulat. Sed uti in primo gentili, ſic etiam in ultimo deſideratur ο μικρόν, fortaſſis itaque pro Ὀγχεύς, legendum Ὀγχοεύς.

18 Ὀδησσὸς, πόλις ἐν τῷ Πόντῳ.] Media vocalis apud quoſdam eſt η, apud quoſdam vero ι. Noſtrum ſequi veram & genuinam ſcribendi rationem, nummi veteres, teſtes in hoc negotio fidiſſimi, teſtantur. Urbs condita eſt a Mileſiis, auctoribus Diodoro, Strabone, & Anonymo in Periplo Ponti Euxini.

19 Ὁ πολίτης Ὀδησσίτης.] Spanhemius, Patinus & alii produxere Caracallæ nummum cum inſcriptione ΟΔΗCCΕΙΤΩΝ. Triſtanus adducit nummum cum hac epigraphe, ΟΔΗΣΙΩΤΩΝ, cujus etiam meminit Valeſius ad Ammianum, ſed ibi aliquem latere errorem, quiſque facile viderit.

20 Τὸ παράγωγον ὅδιος, καὶ ἐνόδιος καὶ ὅδιος Ἑρμῆς.] Derivativum ἐνόδιος occurrit apud Theocritum Idyl. XXV.

Ἐκ δὲ ξένον πρόφρων μεθέειπεν ὅττ' ἐρεείνοι,
Ἑρμέω ἀζόμενος δεινὴν ὄπιν εἰνοδίοιο.
Τὸν γάρ φασι μέγιστον ἐπουρανίων κεχολῶσθαι,
Εἴ κεν ὁδοῦ χατέοντα ἀνήνηταί τις ὁδίτην.

Mercurius ὅδιος vel ἐνόδιος viarum præſes eſt, qui deorum cœleſtium maxime iraſcitur, ſi quis viatori, quem itineris faciundi magna neceſſitas urget, viam quærenti, viam indicare nolit. Hinc Græci lapidum cumulos in honorem Mercurii congeſtos appellant Ἑρμαῖα, Ἑρμαίους λόφους, & Ἑρμακας. Plura de hoc ritu inveniuntur apud Heſychium, Etymologici Mag Auctorem, Suidam, Euſtathium & Pſeudo-Didymum ad Odyſſ. Π.

21 Ὀδόμαντοι, ἔθνος Θρᾴκης.] Bene noſter ex Thuc. hanc terminationem produxit, in Suida vero eſt Ὀδόμαντες, ἔθνος Θρακικόν. Ἀριστοφάνης. τίς τῶν Ὀδομάντων τὸ πέος ἀποτεθρίακεν. ἀντὶ τοῦ ἔκοψε. Sed ex Ariſtophanis ad teſtimonium allegatis verbis non liquit, in recto debere dici Ὀδόμαντες. De Odomantis videſis diſſertationem elegantiſſimam, quam Cl. Morinus conſcripſit ad Huetium Regii Delphini a ſtudiis proximum.

22 Ὀδομαντική.] Apud Livium lib. XLV occurrit ejus mentio: *Paullus Æmilius Conſul quum caſtra, ut ſupra dictum eſt, ad Siras terra Odomantica haberet.* Ptolomæus lib. III cap. XII *Odomanticam* & *Edonidem* eandem ſtatuit. Sed ex Herodoto lib. VII argumenta ſatis valida peti poſſunt, ut adſtruamus *Odomantos* & *Edonos* non eſſe eoſdem, ſed finitimos.

23 Στράβων ἑβδόμῃ.] In omnibus libris peſſimo errore legitur Στρ. ἑνδεκάτῃ, quo libro Odryſarum memoria celebrari non poterat, ſed ſeptimo, ubi Thracia & Macedonia deſcribuntur. Sed cum liber ſeptimus hic in parte non ſit integer, Odryſarum deſcriptio ex Thucyd. petenda eſt, quem vide lib II.

24 Λέγεται Ὀδρύσιος, ἢ Ὀδρυσίς.] Martis Odryſii meminit Auſonius Epig. I:

Sed carmen non molle modis, bella horrida Martis
Odryſii, Threſſæque viraginis arma retractat.

 Καὶ

σιος, καὶ Ὀδρυσία, καὶ Ὀδρυσίδαι· καὶ Ὀδρυσιάδες θηλυκῶς, [15] καὶ Ὀδρυσίς. ἔστι καὶ Ὄδρυσα πόλις αὐτῶν. καὶ Ὀδρυσία λέγεται. [16] καὶ Ὀδρύσης λέγεται, καὶ Ὀδρυσίτης.

A ſius & Odryſia & Odryſidæ, & Odryſiades genere fœminino & Odryſis. Et urbs eorum appellatur Odryſa & Odryſia. Dicitur præterea Odryſes & Odryſita.

ὈΔΥΣΣΕΙΣ, [17] πόλις Ἰβηρίας ἀρσενικῶς. καὶ τὸ ἐθνικὸν, ὅμοιον. ἀρσενικὸν δὲ, ὡς Ἀταρνεῖς καὶ Διπαιεῖς.

B ODYSSENSES, urbs Iberiæ genere maſculino. Gentile idem eſt. Genere maſculino gaudet, uti Atarnenſes & Dipæenſes.

ὈΖΟΛΑΙ, [18] Λοκρῶν μοῖραι τρεῖς εἰσιν· Ἐπικνημίδιοι, Ἐπιζεφύριοι, οἱ καὶ Ὀπούντιοι, ὧν ἦν Αἴας· οἱ δὲ, Ὀζόλαι. λέγεται καὶ Ὀζολὶς ἡ χώρα.

OZOLÆ, tres ſunt Locrorum partes. Epicnemidii, Epizephyrii, qui etiam Opuntii dicuntur, qui Ajacem tulere. Hi vero Ozolæ. Regio etiam Ozolis dicitur.

C

ὌΘΡΩΝΟΣ, [19] πόλις. οἱ δὲ νῆσος, πρὸς νότον Σικελίας. Λυκόφρων.

Ἄλλοι Μελίτην νῆσον Ὀθρώνου πέλας.

ὁ οἰκῶν, Ὀθρώνιος.

OTHRONUS, urbs: ſed alii inſulam eſſe perhibent ad meridiem Siciliæ. Lycophron:

Alii Meliten inſulam juxta Othronum.

Incola, Othronius.

D

ΟἸΑΝΘΗ, [20] πόλις Λοκρῶν Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. [21] Ἑλλάνικος δὲ Οἰάνθειαν αὐτὴν φησιν. [22] τὸ ἐθνικὸν Οἰανθεύς. ἔστι δὲ καὶ

OEANTHE, urbs Locrorum, de qua Hecatæus in Aſia. Hanc Hellanicus Oeantheam appellat. Gentile, Oeanthenſis. Eſt quoque Oean-

[15] Καὶ Ὀδρυσίς.] De regione uſurpatur hæc vox apud Cononem narrat. XLV: Ὡς Ὀρφεὺς ὁ Οἰάγρου καὶ Καλλιόπης μιᾶς τῶν μουσῶν, ἐβασίλευε Μακεδόνων καὶ τῆς Ὀδρυσίδος.

[16] Καὶ Ὀδρύσης λέγεται.] Sic non uno in loco appellatur Orpheus a Theodoreto lib. Græc. Affect. Serm. I: Καὶ τοῦ Ἐλευσινίου τὰς τελετὰς Ὀρφεὺς, ἀνὴρ Ὀδρύσης εἰς τὰς Ἀθήνας ἐκόμισεν. Et eodem Sermone circa finem: Ταύτας ἐκ τῆς Αἰγύπτου τὰ ὄργια μαθὼν ὁ Ὀδρύσης Ὀρφεὺς, εἰς τὴν Ἑλλάδα μετήνεγκε.

[17] Ὀδυσσεῖς, πόλις Ἰβηρίας.] Straboni lib. III dicitur Ὀδύσσεια, Solino *Ulyſippo*, Plinio & Varroni *Olyſippo*, Ptolem. lib. II. Ὀλιόσιπων, pro quo in melioribus libris Ὀλισίπων invenitur. Hujus deſcriptionem pete ex Ludovici Nonii Hiſpania cap. XXXV.

[18] Ὀζόλαι Λοκρῶν μοῖραι τρεῖς εἰσιν.] In Peruſino codice legebatur, μοῖραι ΙΓ, quod haud dubie in ſuis invenere libris Aldinæ Juntinæque editioni præfecti, in utraque enim peſſimo errore excuſum eſt, Ὀζόλαι. Λοκρῶν μοῖραι τρεισκαιδέκα εἰσιν. Hæc lectio nullam veritatis ſpeciem habet, ideoque merito repudiata Xylandro. Verum quia in ſequentibus nihil abſurdius dici potuit, quam Locros Epizephyrios etiam Opuntios fuiſſe dictos, Salmaſius, ut bene conſulat Stephano, ſequentia verba levi trajectione ita conſtituenda cenſebat, Ἐπιζεφύριοι, Ἐπικνημίδιοι οἱ καὶ Ὀπούντιοι. Trajectionem hanc ſi admittimus, uti haud improbanda videtur, tres Locrorum partes habebimus, nempe Epizephyrios in Italia, Epicnemidios, alio nomine Opuntios dictos, & Ozolas in Græcia. Imo hanc Locrorum in Græcia diviſionem antiquis temporibus obtinuiſſe, nempe in Epicnemidios & Ozolas, luculenter teſtatur Polybius in Exc. ex lib. XII de Virtutibus & Vitiis: Ἐπεὶ δὲ δύο ἔθνη Λοκρῶν ἐστὶ, τοὺς πατέρας ὑπῆρξε, καὶ τοὺς νῦν ὄντας πόλεις τῶν ἑτέρων. Opuntios olim Epicnemidiis accenſitos fuiſſe, liquet ſatis ex Strab. lib. IX, ubi Opunta facit Epicnemidiorum metropolim: Ὑπέρκειται δ' Ὀρχομενὸς ὁ Πανοπεὺς Φωκικὴ πόλις, καὶ Ὑάμπολις· τούτοις δ' ὁμορεῖ Ὀποῦς, ἡ τῶν Λοκρῶν μητρόπολις τῶν Ἐπικνημιδίων. Et præterea ex Stephano, qui in ſequentibus etiam Opunta Locris Epicnemidiis attribuit. Sic quoque, uti noſter Stephanus, trifariam dividebat Locros Pindari Scholiaſtes ad Od. XI Olym. Γένη γὰρ Λοκρῶν ἐστι τρία, Ἐπιζεφύριοι, Ὀζόλαι, Ἐπικνημίδιοι· τούτων οἱ μὲν Ἐπιζεφύριοι εἰσὶ Λοκροὶ ἐν τῇ Ἰταλίᾳ· οἱ δὲ Ὀζόλαι πρὸς τῇ Αἰτωλίᾳ, οἱ δὲ Ἐπικνημίδιοι πρὸς τῇ Εὐβοίᾳ. Deinde tamen Opuntii ab Epicnemidiis Locris ſeparabantur, unde quatuor Locrorum partes in cenſum venere, quod manifeſtis verbis indicat Euſtathius in Comment. ad Dionyſ. in Græcia Opuntios, Epicnemidios & Ozolas, & in Italia Epizephyrios collocans, ita enim ille: Ὡς τε συναγαγεῖν τετράχα Λοκρῶν εἶναι γένος, τρία μὲν ταῦτα, τοὺς Ὀπουντίους, καὶ τοὺς Ἐπικνημιδίους, καὶ τοὺς Ὀζόλας· τέταρτον δὲ, τοὺς Ἰταλικοὺς, ἤτοι τοὺς Ἐπιζεφυρίους.

[19] Ὄθρωνος, πόλις.] Integra hæc ſectio in omnibus libris MSS & editis mutila admodum & corrupta circumferebatur. Xylandriana: Ὄθρωνος πόλις. οἱ δὲ νῆσος, πρὸς νότον Σικελίας. ἄλλοι δὲ Μελιτηνῆς. ὁ οἰκῶν, Ὀθρώνιος. In Aldina Juntinaque eodem ferme modo legitur, niſi quod pro οἱ δὲ νῆσος legatur οἱ δὲ νῆσον. Nos Lycophronis nomen auctoritate noſtra addidimus, ex quo verſiculum iſtum noſter deſumſit, cujus nomen vel Epitomator neglexit, vel alio quodam fato periit. Vide locum ipſum apud Lycoph. ac commentatorem ad illum locum, & videbis, nos hanc ſectionem bene reparaſſe.

[20] Οἰάνθη, πόλις Λοκρῶν.] Primitivum hujus urbis nomen eſt Οἰάνθεια, quo utitur Hellanicus; ſed qua ratione inde formetur Οἰάνθη, videndum in voce [illegible], & aliis in locis. Uti Stephanus, ſic etiam Mar. Capella oppidum appellavit. *In Ætolia Ozolæ, apud quos oppidum Oeanthe, in quo portus Apollinis.* Vide præterea Plin. lib. IV cap. III. Male apud Polybium lib. IV Οἰανθεία appellatur, quod an aliquis correxerit, alii inquirant.

[21] Ἑλλάνικος δὲ Οἰάνθειαν αὐτὴν φησι.] An ſic appellaverit urbem Hellanicus vehementer dubitor, nam ejus verba a Stephano in voce Χαλαῖον allegata hoc non docent, ibi enim ſic legitur: Χαλαῖον, πόλις Λοκρῶν. Ἑλλάνικος Εὐρώπῃ· μετὰ δὲ Λοκροὶ, ἐν δὲ Χαλαῖον πόλις, ἐν δὲ οἱ Ἀμφισσεῖς. Voſſius ad Melam. ultima verba corrigens, legit: ἐν δὲ Οἰάνθη πόλις. Sed legendum eſſet Οἰάνθεια πόλις, ſic hac lectione ex Hellanico veram ſcripturam Stephanus produxerit, de qua certiſſimi eſſemus, ſi Hellanici Europa ſupereſſet.

[22] Τὸ ἐθνικὸν, Οἰανθεύς· ἔστι δὲ καὶ Οἰανθεῖος.] Ita hunc locum reſtituendum exiſtimabam, qui in vulgatis mutilus & tranſpoſitus circumferebatur: Οἰανθεὺς δ' ἔστι, καὶ Οἰάνθειος. Gentile Οἰανθεὺς apud Thucy-

lid-

ἢ καὶ Οἰάνθεν, καὶ Οἰανθίς· ἐξ αὐτοῦ, Οἰάνθιος.

ΟἸΔΑ'ΝΤΙΟΝ, [33] πόλις Ἰλλυρίων· Θεόπομπος Φιλιππικῶν τριακοστῷ ὀγδόῳ. τὸ ἐθνικὸν Οἰδάντης, ὡς φησιν Ἑκαταῖος. καὶ Οἰδαντικὴ γῆ.

ΟἾΚΟΣ, Ἡρωδιανὸς μὲν παρὰ τὸ εἴκω, ἐν ᾧ εἴκομεν· δύναται δὲ εἶναι τὸ ἴδιον ἐνδιαίτημα, [34] παρὰ τὸ οἶος, τὸ μόνος, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ κ· ὡς ὅρος ὅρκος. ὁ οἰκήτης, οἰκεῖος, ὡς ἀστὸς ἀστεῖος. [35] καὶ οἰκεὺς παρὰ τὸ οἶκος, οἰκία, καὶ οἰκιάτης [36] κατὰ πλεονασμὸν τοῦ α ἀπὸ τοῦ οἰκίτης.

ΟἾΚΟΥΣ, Καρίας πόλις. τὸ ἐθνικὸν Οἰκούσιος, καὶ Οἰκουσία, καὶ [37] Οἰκούσιον ἄστυ.

ΟἾΝΑ, πόλις Τυρρηνίας ἐχυρὰ λίαν· μέσον δὲ αὐτῆς λόφος ἐστὶν ὑψηλὸς τριάκοντα σταδίων, ἔχων ἄνω ὕδατα καὶ ὕλην παντοδαπήν, [38] ὡς Ἀριστοτέλης περὶ Θαυμασίων ἀκουσμάτων. τὸ ἐθνικὸν, Οἰνάτης· οὐκ ἀλλότριος γὰρ ὁ τύπος.

ΟἸΝΕΙΑ'ΔΑΙ, [39] πόλις Ἀκαρνανίας πρὸς τῷ Ἀχελώῳ, ἣ καὶ Ἐρυσίχη καλουμένη. τὸ ἐθνικὸν, Ἐρυσιχαῖος. [40] λέγεται

A Oeanthium & Oeanthis. Hinc Oeanthius.

OEDANTIUM, urbs Illyriorum, de qua Theopompus libro octavo & trigeſimo Philippicorum. Gentile, Oedantes, teſte Hecatæo. Dicitur quoque terra Oedan- B tica.

OECUS, id eſt *Domus*, quæ vox teſte Herodiano deducitur ab εἴκω *ſecedo*, in quam ſecedimus. Poteſt quoque eſſe particularis quædam habitatio, quaſi fieret a voce οἶος, id eſt, *ſolus*, unde addito K fit οἶκος: quem- C admodum a voce ὅρος *terminus* fit ὅρκος juſ- jurandum. Hinc fit οἰκήτης *incola*, οἰκεῖος *domeſticus*, uti ab ἀστὸς *civis*, ἀστεῖος *urbanus*, & οἰκεὺς *famulus*. Ab οἶκος etiam fit οἰκία *domus*; unde per pleonaſmum literæ K οἰκιάτης *ſervus domeſticus*, quod deducitur ab οἰκίτης.

OECUS, oppidum Cariæ, cujus gen- D tile Oecuſius, & Oecuſia, & Oecuſium oppidum.

OENA, urbs Tyrrheniæ admodum munita. In ejus medio collis eſt altitudine triginta ſtadiorum, habens in vertice aquas & ſylvam omnigenam, uti perhibet Ariſto- E teles libro de Admirandis Auſcultationibus. Gentile, Oenata, quæ forma regioni non eſt peregrina.

OENEADÆ, urbs Acarnaniæ ad Acheloum, quæ etiam Eryſiche appellata eſt. Gentile, Eryſichæus. Regio hæc etiam Oenias

lib. III exſtat, ſed inde noſter produxit in Χάλαιον Οἰκιάδα.

33 Οἰδάντιον, πόλις Ἰλλυρίων.] Scylax hujus meminit, emendante Salmaſio, capite de Illyriis: Κατ' Οἰδάντιον δ' ἐστι τὸ Ἰλλυρικὸν ἔθνος, ἐν ᾧ ἡ Ἐπίδαμνος ἐστι. Sed Palmerius in Gr. antiquæ Deſcriptione lib. I cap XXII hanc emendationem refutavit.

34 Παρὰ τὸ οἶος, τὸ μόνος, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ κ.] Hic locus admodum corruptus in MSS & vulgatis libris circumfertur. Salmaſius teſtatur ad oram ſui Stephani in MSS inveniſſe. παρὰ τὸ οἶος, τὸ μόνος, ἐν μονωθέντος, ſed duo ultima vocabula expungenda cenſet, quod etiam nobis placuit. Verum ab οἶος per pleonaſmum literæ K formaretur οἶκος, quod nos in ὅρκος, & μόνος in μόνος mutatum ivimus, ut omnia eſſent plana & perſpicua.

35 Καὶ οἰκεὺς παρὰ τὸ οἶκος.] Homerus Iliade E hac voce utitur:

Μὴ δὴ Ἀργαλέοισι ἀδελφεοῦ Ἀδρηστοιο
Ἐξ ὕπνου γρεῦσαι φίλους οἰκῆας ἐγείρω.

Quid proprie ſit οἰκεὺς explicat hiſce verbis Euſtath. ad locum allegatum: Σημείωσαι δὲ οἰκῆας, ὡς δηλοῖ τοῖς παλαιοῖς, οὐ τοὺς δούλους ὁ ποιητὴς λέγει, ἀλλὰ ἁπλῶς τοὺς ἐν τῷ οἴκῳ, ὡς τοὺς οἰκείους. διὸ καὶ φίλους οἰκῆας φησι. Multa alia apud Euſtath. loca occurrunt, in quibus genuina vocis ſignificatio ob oculos ponitur.

36 Κατὰ πλεονασμὸν τοῦ α ἀπὸ τοῦ οἰκίτης.] In omnibus hactenus vulgatis peſſimo errore legebatur, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ κ. Sed veram, & quam nunc divulgamus lectionem, ſuppeditarunt libri calamo exarati.

37 Οἰκούσιον ἄστυ.] Eſt hemiſtichium, quod noſter deſumſit ex Nicæneto Abderita vel Samio, cujus opera periere. Ex iſtius poetæ operibus nonnulli verſus citantur a Parthenio in Eroticis cap. XI, ubi illa verba occurrunt. Sed illi verſus cum ſint corruptiſſimi, eos emendatiores apponam:

Αὐτὰρ ὅγε προτέρωσε κιὼν, Οἰκούσιον ἄστυ
Κτίσσατο. Τραγασίης δὲ μάλ' αἰνὸν ἔσχετο, παῖδα
Ἦ ἐκ Καύνοιο ἔπαπτε ἀεὶ φιλόευσα θέμιστας.

38 Ὡς Ἀριστοτέλης περὶ Θαυμασίων ἀκουσμάτων.] Leguntur hæc hodie in libello allegato, ſed urbis nomen ibi non eſt Οἶνα, ſed Οἰναρέα, de quo nihil apud Cluverium legiſſe memini. Ariſtot. hæc ſunt verba: Ἔστι δέ τις ἐν Τυρρηνίᾳ πόλις Οἰναρέα καλουμένη, ἣν καθ' ὑπερβολὴν φασὶν ὀχυρὰν εἶναι· ἐν γὰρ μέσῃ αὐτῇ λόφος ἐστὶν ὑψηλὸς, τριάκοντα σταδίους ἀνέχων ἄνω, καὶ ὕλην παντοδαπὴν καὶ ὕδατα. Fruſtra vir doctus pro ἐχυρὰ ex Ariſt. ſubſtituere in Steph. conatur ὀχυρά. ſunt enim voces ſynonymæ.

39 Οἰνειάδαι, πόλις Ἀκαρνανίας.] Mallem reſcribere Οἰνιάδαι, ut ipſe Stephanus ſcripſit in voce Ἐρυσίχη, & maxime ſcriptorum pars, qui hujus urbis memoriam celebrant. Imo antiquarii adducunt nummum cum inſcriptione ΟΙΝΙΑΔΑΝ, quod Dorice poſitum eſt pro ΟΙΝΙΑΔΩΝ. Oppidum eſt e regione Strati, in ipſo ore Acheloi amnis poſitum, ubi ſe in mare præcipitat, cujus ſitum graphice ob oculos poſuit Thucydides in fine libri ſecundi.

40 Λέγεται ἡ Οἰνιὰς ἡ χώρα.] Thucydidis Scholiaſtes pro urbis nomine accepit, quæ nunc *Dragameſte* appellatur: Ἐς γὰρ Οἰνιάδας] Οἰνιὰς, πόλις ἐστὶν ἐν τῷ στομίῳ τοῦ Ἀχελώου, ἡ καὶ νῦν Δραγαμέστη λεγομένη.

41 Στ-

γεται καὶ Οἰνειὰς ἡ χώρα. ἔστι καὶ [41] ἑτέρα A τῆς Οἰταίας πόλις, Οἰνειάδαι.

Oenias vocatur. Eſt præterea aliud Oetææ oppidum, cui nomen Oeniadæ.

ΟἸΝΕΩ͂Ν, [42] Λοκρίδος λιμήν. Θουκυδίδης τρίτῃ. [43] τὸ ἐθνικὸν, Οἰνεωνεύς.

OENEON portus Locricus, de quo Thucydides libro tertio. Gentile Oeneonenſis.

ΟἼΝΗ, πόλις Ἄργους· Ἑκαταῖος B ἱστοριῶν πρώτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Οἰναῖος, Οἰναία, Οἰναῖον. Ὦρος δὲ Οἰνώην αὐτήν φησιν, ἧς τὸ ἐθνικὸν Οἰνωάτης· [44] καὶ θηλυκὸν, Οἰνωάτις Ἄρτεμις, ἡ [45] ἐν Οἰνώῃ τῆς Ἀργείας ἱδρυμένη ὑπὸ Προίτου.

OENE, urbs Argorum, auctore Hecatæo libro primo Hiſtoriarum. Gentile Oenæus, Oenæa, Oenæum. Orus hanc Oenoën appellat, cujus gentile Oenoates, & genere fœminino, Oenoatis Diana, cujus ſimulacrum Oenoæ Argiæ a Prœto poſitum eſt.

ΟἸΝΟΆΝΔΑ, πόλις Λυκίας· C Ἀλέξανδρος πρώτῳ Λυκιακῶν. τὸ ἐθνικὸν, Οἰνοανδεύς.

OENOANDA, urbs Lyciæ, de qua Alexander libro primo Lyciacorum. Gentile, Oenoandenſis.

ΟἸΝΟΉ, [46] μία τῶν ἐν Ἰκαρίᾳ δύο πόλεων. τὸ ἐθνικὸν, Οἰνοαῖος.

OENOË, una ex duabus urbibus Icariæ. Gentile Oenoæus.

ΟἸΝΟΥ͂Σ, [47] πολίχνιον Λακωνικῆς, D οὗ Ἀνδροτίων καὶ Δίδυμος. καὶ τὸ ἐθνικὸν, Οἰνούντιος, καὶ [48] Οἰνουντιάς.

OENUS, oppidulum Laconicum, cujus meminere Androtio & Didymus. Gentile Oenuntius, & Oenuntias.

ΟἸΝΟΥ͂ΣΣΑΙ, [49] νῆσοι τῇ Χίῳ προσεχεῖς· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. τὸ ἐθνικὸν, Οἰνουσσαῖος, καὶ Οἰνούσσιος.

OENUSSÆ, inſula Chio adjacens, de qua Hecatæus in Europa. Gentile, Oenuſſæus, & Oenuſſius.

ΟἸΝΩ΄ΝΗ, [50] νῆσος μία τῶν Αἰα- E κιδῶν.

OENONE, inſula una Æacidarum, cujus

[41] Ἑτέρα τῆς Οἰταίας.] Hujus memoriam Strabo celebrat lib. IX: Τῆς δ' Οἰταίας, καὶ ὁ Ἀκύφας ἐστὶ, καὶ Παρασωπιὰς καὶ Οἰνειάδαι, καὶ Ἀντικύρα ὁμώνυμος τῇ ἐν Λοκροῖς τοῖς Ἑσπερίοις.

[42] Οἰνεὼν, Λοκρίδος λιμήν.] In Veneta Florentinaque editione legebatur, Οἰνεών, Λοκρίδος λιμήν. Θουκ. γ'. τὸ ἐθν. Οἰνεωνεύς. Xylandriana exhibet, Οἰνεών, & gentile Οἰνεωνεύς. Sed cum hodie in omnibus Thuc. codicibus legatur Οἰνεὼν, non potui, quin hanc ſcripturam Stephano redderem, ita enim Thuc. loco jam allegato: Μόλις τι ἐπὶ τὴν θάλασσαν καὶ τὸν Οἰνεῶνα τῆς Λοκρίδος ἐν περισφαλέσι κατέφυγον. Et paullo poſt: Καὶ ποιησάμενος, Οἰνεῶνα αἱρεῖ αὐτῶν. Hinc etiam liquet, gentile nomen eſſe Οἰνεωνεύς, uti correximus, non vero Οἰνεωνεύς, quod omnes editi repræſentant.

[43] Τὸ ἐθνικὸν Οἰναῖος. Οἰναία, Οἰναῖον.] Sic correxit Xylander, quem ſequimur: peſſime in duabus vetuſtioribus exhibetur: Τὸ ἐθνικὸν, Οἰναῖος. Οἰνάνια Οἰναῖον.

[44] Καὶ θηλυκὸν, Οἰνωάτις Ἄρτεμις.] Hiulcum hunc locum cenſet Portus ad Euripidem, suppletque, καὶ θηλυκὸν Οἰνωάτις· ὅθεν Οἰνωάτις Ἄρτεμις. Sed mihi videtur, vulgatam lectionem ſtare poſſe, & nulla emendatione indigere. Diana Oenæ culta eodem modo ab Heſychio appellatur: Οἰνωάτιν Ἄρτεμιν, τὴν ἐν Οἰνόῃ τῆς Ἀργείας.

[45] Ἐν Οἰνόῃ τῆς Ἀργείας.] Male excuſum erat in Veneta Florentinaque editione, ἐν νήσῳ τῆς Ἀργείας, quod Holtmannus correxit, & nos ſequuti ſumus. Libri MSS pro Ἀργείας habent Ἀργίας. Et pro Οἰνόῃ nonnulli ſcribunt Οἰνόη, inter quos eſt Apollod lib. I, ubi tradit, Diomedem Oenei cadaver in Argos tranſportaſſe, a quo urbi nomen impoſitum eſt, ſic enim ille: Διομήδης δὲ τὸν νεκρὸν εἰς Ἄργος κομίσας, ἔθαψεν, ἔνθα νῦν πόλις ἀπ' ἐκείνου Οἰνόη καλεῖται.

[46] Οἰνόη, μία τῶν ἐν Ἰκαρίᾳ δύο πόλεων.] Alterum Icariæ oppidum appellatur Δράκανον, quod in præcedentibus deſcripſit Stephanus, & cujus memoria ſervatur in Euphorionis epigrammate inedito, quod penes me eſt.

Οὐχ ὁ τραχὺς σε λιθαῖος ἐπ' ὀστέα κεῖνα καλύπτει
Οὐδ' ὁ [illegible] γράμμα λαβὼν πέτρα.
Ἀλλὰ τὰ μὲν δολιχῆς τε καὶ αἰπεινῆς Δρακάνοιο
Ἰκάριοι ῥηγμῖνες [illegible] κρημνοὶ [illegible].
Ἀντὶ δ' ἐγὼ ξεῖνος πολυμαλὸς ἡ ἀστοῖσι χθὼν
Ὠγυγίην Δρυόπων [illegible] ἐν βοτάναις.

Cæterum Oenoë deſcriptio petenda eſt ex Strabone lib. XIV. Hinc noſter formavit gentile nomen Οἰναῖος, ſed apud Athenæum lib. I Οἰναῖος invenitur. Πεσσευομένου δὲ, φησὶ Κλεαρχίδης, ὁ ἀμπελὼν, ὁ τὸν Ἰκάριον [illegible] φέρων, [illegible] Διονυσιάς. Οἰνόη δὲ πόλις ἐν τῇ νήσῳ ἐστί.

[47] Οἰνοῦς, πολίχνιον Λακωνικῆς.] Oenus OEnuntis Laconicæ oppidulum eſt, non procul a Sellaſia, quod ſine dubio à flumine cognomine appellationem invenit. Liv. lib. XXXIV hujus fluvii meminit: *Quinctius ſatis jam omnibus paratis profectus ab ſtativis, die altero ad Sellaſiam ſuper Oenunta fluvium pervenit.* Et Polyb. lib. II. Athenæus lib. I Deipnoſop. prope Pitanen ponit, & ibidem naſci τὸν οἶνον Οἰνουντιάδα perhibet, quod nomen ab Oenunte oppido eſſe deductum, quivis facile viderit.

[48] Καὶ Οἰνουντιάς.] Igitur duplex gentile ab hoc oppido deducitur, in ιος & in ας deſinens, ultimum agnoſcitur Athenæo lib. allegato. Sed dubito vehementer, an in Stephano non ſit legendum, καὶ τὸ θηλυκὸν Οἰνουντιάς, quod de regione & fœmina poſſet uſurpari. Verum vulgata lectio ſatis idonea eſt, & nihil muto.

[49] Οἰνοῦσσαι, νῆσος τῇ Χίῳ προσεχής.] Licet edit & MSS ſimplici s vocem efferant, nobis tamen alterum adjungere placuit, aliorum ſcriptorum auctoritate permotis. Pintianus in Caſtig. ad Melam cenſet, Stephanum cauſam non habuiſſe, quod non ſecutus ſit Herodoti & Thucydidis auctoritatem, qui non unicam hoc nomine inſulam, ſed plures commemorant, quare in Stephano corrigit: Οἰνοῦσσαι, νῆσοι τῇ Χίῳ προσεχεῖς. Videns Herodot. lib. I, & Thuc. lib VIII.

[50] Οἰνώνη, νῆσος μία τῶν Αἰακιδῶν.] Libri MSS, Οἰνώνη

κιδῶν. οἱ οἰκήτορες Οἰνωναῖοι, ὡς Παρθένιος Ἡρακλεῖ. A

ΟἸΝΩΤΡΙΑ, χώρα τῆς Ἰταλίας. τινὲς δὲ καὶ αὐτὴν τὴν Ἰταλίαν οὕτω φασὶ κεκλῆσθαι, [11] ἀπὸ Οἰνώτρου Ἀρκάδος, ὡς Παυσανίας ὀγδόῳ. Πείσανδρος τρισκαιδεκάτῳ, B [12] ἀπὸ τῆς οἴνου χρήσεως κεκλῆσθαι αὐτήν φησι. τὸ ἐθνικὸν Οἰνωτρὸς, ὡς Θετταλὸς, καὶ Ἴων, καὶ Κίλιξ. λέγεται καὶ Οἰνώτριος, [13] ἀφ' οὗ τὸ Οἰνωτριὰς γῆ. ὀξύνεται δὲ τὸ Οἰνωτρός.

ΟἸΟΝ, δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς. C ἐξ Οἴου, Ἄλεξις Ἀλεξίδος. [14] ἐξ Οἴου Λεοντίς. ἐν Οἴῳ, Οἶόνδε, εἰς Οἶον.

ΟἸΟΣ, πολίχνιον Τεγέας. Αἰσχύλος Μυσοῖς. οἱ πολῖται, Οἰᾶται. τὸ ἐθνικὸν ὁμοίως. D

ΟἸΣΥΜΗ, [15] πόλις Μακεδονίας. Θουκυδίδης τετάρτῃ. ἡ νῦν Ἠμαθία. τὸ ἐθνικὸν, Οἰσυμαῖος. ταύτην Αἰσύμην Ὅμηρος ἔφη.

ΟἸΤΗ, [16] ὄρος περὶ Τραχῖνα. ἔστι καὶ πόλις Μηλιέων. οἱ οἰκοῦντες, Οἰταῖοι. E Σοφοκλῆς.

[17] Ἐγὼ μὲν ὦ γένεθλον Οἰταίου πατρός.

καὶ θηλυκὸν Οἰταία, καὶ Οἰτηΐς, ἴσως ἀπὸ τοῦ Οἰτικὸς, Οἰταιήτης, Οἰτηΐς. ἔστι δὲ ὡς

περὶ

cujus incolæ Oenonæi, ut tradit Parthenius in Hercule.

OENOTRIA, regio Italiæ. Nonnulli vero ipſam Italiam ſic vocatam eſſe perhibent ab Oenotro Arcade, teſte Pauſania libro VIII. Piſander libro tertio decimo hanc ſic nuncupatam tradit a vini uſu. Gentile, Oenotrus, uti Thettalus, & Jōn, & Cilix. Dicitur quoque Oenotrius, unde terra Oenotrias. Vox Oenotrus accentum gerit in ultima.

OEUM, populus Leontidis tribus. Ab Oeo erat Alexis Alexidis. Ex Oeo Leontis. Hinc adverbia quæ in Oeo & ad Oeum denotant.

OEUS, oppidulum Tegeæ, cujus meminit Æſchylus in Myſis. Oppidani Oeatæ. Gentile eodem modo formatur.

OESYME, urbs Macedoniæ, de qua Thucydides libro IV, quæ nunc Emathia appellatur. Gentile Oeſymæus. Hanc Homerus Æſymen appellavit.

OETA, mons circa Trachinem. Eſt quoque urbs Melienſium. Incolæ Oetæi, apud Sophoclem:

Ego quidem ô progenies Oetæi patris.

Genere fœminino Oetæa, & Oeteis. Fortaſſis ab Oeticus fit Oetæetæ, Oeteis. Eodem modo

---

Οἰνώνη, νῆσος τῶν Αἰακιδῶν, ſine vocabulo μία. Fortaſſis legendum ſupplendumque, Οἰνώνη, νῆσος, ἀπὸ μιᾶς τῶν Αἰακιδῶν. Nam Æacidarum inſulæ Geographis ſunt incognitæ, & ſi hoc nomine quædam extiterint, habuerunt ſine dubio hoc nomen ab Æaco & ejus poſteris. Hinc apud Ovid. lib. VII Metam. legimus:

— Latere inde ſiniſtro
Oenopiam Minos petit Æacideia regna.

Vide noſtrum in voce Αἴγινα.

[11] Ἀπὸ Οἰνώτρου Ἀρκάδος, ὡς Παυσανίας ὀγδόῳ.] Illud Ἀρκάδος mihi videtur nomen gentile, & non ita eſt interpretandum, quaſi fuiſſet Oenotri pater. Fuit enim Oenotrus Lycaonis filius natu minimus, qui, pecunia & viris a fratre Nyctimo acceptis, claſſe in Italiam tranſmiſit, teſte Pauſania in Arcadicis, quem locum noſter innuit: Οἴνωτρος δὲ ὁ τῶν παίδων νεώτατος Λυκάονι τῶν ἀρσένων, Νύκτιμον τὸν ἀδελφὸν χρήματα καὶ ἄνδρας αἰτήσας ἐπεραιώθη ναυσὶν ἐς Ἰταλίαν, καὶ ἡ Οἰνωτρία χώρα τὸ ὄνομα ἔσχεν ἀπὸ Οἰνώτρου βασιλεύοντος. In magno ſobolis virilis numero unica Lycaoni fuit filia Calliſto nomine, cujus filius fuit Arcas, à quo Arcades, antea Pelaſgi dicti, nomen accepere.

[12] Ἀπὸ τῆς οἴνου χρήσεως] In hac etiam opinione verſabatur Servius ad Æneid. lib. I. Oenotria dicta eſt vel a vino optimo, id eſt, ἀπὸ τοῦ οἴνου, quod in Italia naſcitur: vel ut Varro dicit, ab Oenotro, rege Sabinorum. Alii patrem Itali Oenotrum, tradunt, ex Arcadia in Italiam veniſſe, & eam ſibi cognominem feciſſe.

[13] Ἀφ' οὗ τὸ Οἰνωτριὰς γῆ] Fortaſſis ſcribendum, ἀφ' οὗ τὸ Οἰνωτρία γῆ. Lycophron in Alexandra:

Τὸν δ' Αἰσάρου τε ῥεῖθρα καὶ βραχύπτολις
Οἰνωτρίας γῆς κεγχρεὼν βιβρωμένος.

Non tamen nego poſſe dici Οἰνωτριὰς in caſu recto.

[14] Ἐξ Οἴου, Ἄλεξις Ἀλεξίδος] Male exhibet Florentina, ἐξ Ἴου, Ἄλεξις Ἀλεξίδος. Salmaſio omnia hæc & quæ ſequuntur ſunt ſuſpecta, uti annotavit ad marginem ſui Stephani. Vide Palmerii Exercit. pag 191, & Harpocrat. & alios.

[15] Οἰσύμη, πόλις Μακεδονίας] In præcedentibus hæc urbs a Noſtro Αἰσύμη ex Homero appellatur, & Thraciæ attribuitur. Apud veteres auctores hujus civitatis nomen corruptiſſimum eſſe, nempe apud Herodotum, Scylacem, & Marcianum Heracleotam, jam olim docuit Mauſſacus ad Harpocrationem. In Polymnia Herodoti verba ſunt: Παραμείβετο δὲ Ἑλληνίδας τὰς δὲ πόλις, Τορώνην, Γαληψὸν, Σερμύλην. Pro ultima voce Mauſſacus ex conjectura Οἰσύμην legit. Sed toto cælo errat, vox ſatis ſana eſt & urbs notiſſima.

[16] Οἴτη, ὄρος περὶ Τραχῖνα. ἔστι καὶ πόλις Μηλιέων.] Corrigebat Salmaſius hoc modo, cum in omnibus vulgatis legeretur Οἴτης, ὄρος περὶ Τραχῖνα. Urbem juxta montem cognominem condidit Amphiſſus nymphæ Dryopæ filius, teſte Antonino liberali cap. XXXII: Ἐπεὶ δὲ ἐγένετο αὐτῇ ἐστερξε Ἀπόλλων ὁ Ὀξύλου, γίνεται παῖδα ἐξ Ἀπόλλωνος Ἀμφισσον. Οὗτος ἐπεὶ τάχιστα ἐνηβήθη, ἀνὴρ ἰσχύϊ ἀπεῖπε κράτιστος καὶ ἔκτισε πόλιν Οἴτην τῷ ὄρει ὁμώνυμον τῷ ἐκεῖ.

[17] Ἐγὼ μὲν ὦ γένεθλον] Interjectionem ὦ ex MSS revocavimus, quæ ab omnibus editis aberat. Et ita etiam nunc hic verſiculus in Sophoclis Philoctete legitur.

Οἴτο-

παρὰ τὸ Κρηταῖος Κρηταιεύς. καὶ οὐδέτερον, Οἰταῖον.

ΟΙ'ΤΥΛΟΣ, [58] τρισυλλάβως, ὡς δάκτυλος. πόλις Λακωνικῆς· Ὅμηρος,

— [59] οἵ δ' Οἴτυλον ἀμφενέμοντο.

[60] ἀπὸ τοῦ Οἰτύλου ἥρωος. [61] τινὲς δὲ τὸ οἱ ἄρθρον φασὶ, καὶ τὴν πόλιν Τύλον· τὸ ἐθνικὸν Οἰτύλιος.

ΟἸΧΑΛΙΑ. πόλις, ἣν Ὅμηρος ἐν τῷ Πελασγικῷ Ἄργει τίθησι, λέγων,

Οἵτ' ἔχον Οἰχαλίην πόλιν Εὐρύτου. —

[62] οἱ δὲ νεώτεροι, τεθείκασιν αὐτὴν ἐν Εὐβοίᾳ. [63] ἔστι καὶ Μεσσήνης Οἰχαλία, καὶ ἑτέρα ἐν Τραχῖνι, καὶ ἐν Θετταλίᾳ, καὶ ἐν Ἀρκαδίᾳ. ὁ πολίτης, Οἰχαλιεύς, ὡς τὸ Αἱμονία Αἱμονιεύς, καὶ Αἱμονίς, οὕτω καὶ Οἰχαλίς· καὶ Οἰχαλιώτης, ὡς Ἀμβρακιώτης, καὶ Σικελιώτης. [64] Λίνος γὰρ ὁ ἱστορικὸς Οἰχαλιώτης ἦν. λέγεται καὶ Οἰχάλιος. [65] καὶ Οἰχαλίηθεν ἐκ τόπου.

Ὀ'ΚΡΙ'ΚΟΛΑ. [66] πόλις Τυῤῥηνῶν· Διονύσιος ὀκτωκαιδεκάτῳ Ῥωμαικῆς ἀρχαιολογίας. [67] τὸ ἐθνικὸν Ὀκρικολανὸς, ὡς αὐτός φησιν.

Ο'ΚΩ-

A modo uti a Cretæus Cretæenſis. Et genere neutro Oetæum.

OETYLUS, trium ſyllabarum vox, uti dactylus, urbs Laconica, de qua Homerus:

——— *Quique Oetylum habitant.*

B Sic dicta eſt ab Oetylo Heroe. Quidam cenſent τὸ οἱ articulum eſſe, & urbem Tylum appellari. Gentile, Oetylius.

OECHALIA, urbs, quam Homerus in Pelaſgico Argo ponit, dicens:

Quique habitabant Oechaliam urbem Euryti.

C Recentiores vero hanc in Eubœa collocant. Eſt quoque Meſſeniæ Oechalia, & alia in Trachine, & in Theſſalia, & in Arcadia. Civis, Oechalienſis, uti ab Æmonia Æmonienſis, & Æmonis, ita quoque Oechalis, & Oechaliota, uti Ambraciota, & Sicheliota. Linus enim hiſtoricus Oechaliota erat.

D Dicitur quoque Oechalienſis, & Οἰχαλίηθεν adverbium de loco eſt.

OCRICOLA, urbs Tyrrhenorum, de qua Dionyſius libro octavo decimo Antiquitatum Roman. Gentile, Ocricolanus,

E quo idem utitur.

OCO-

[58] Ὄιτυλος, τρισυλλάβως, ὡς δάκτυλος, πόλις Λακωνικῆς.] Ita refinximus totam hanc lectionem, non auctoritate MSS codicum, ſed Euſtathii: in omnibus enim libris corrupte & mutile hunc in modum circumferebatur: Ὄιτυλος, πόλις Λακωνικῆς. οἱ δὲ Ὄιτυλον, ὡς δάκτυλον, ἀπὸ τοῦ Οἰτύλου ἥρωος. τινὲς δὲ τὸ οἱ ἄρθρον φασι. τινὲς τὸ ἐθνικὸν Οἰτύλιος. Dixi, me Euſtathii auctoritate eſſe permotum, ut hunc locum refingerem, cujus verba addam, ut cuivis appareat, me non temere emendationem ejus tentaſſe, ita enim ille ad Iliad. B. pag. 295. Οἴτυλος δὲ τρισυλλάβως, ὡς δάκτυλος. ἀπὸ Οἰτύλου ἥρωος, ὡς ὁ τὰ Ἐθνικὰ γράψας φησίν. ἕτεροι δὲ τό, Οἵ τ' Οἴτυλον ἀμφινέμοντο, ἐν δυσὶ μέρεσι λόγου ἀναγινώσκουσιν. ἄρθρον μὲν τιθέντες τὸ οἱ, πόλιν δὲ τὴν Τύλον, ἵνα λέγῃ ὅτι καὶ οἱ τὴν Τύλον ἀμφινέμοντο. οὐκ ἀρέσκει δὲ τοῦτο ἀκριβέσι.

[59] Οἱ δ' Ὄιτυλον ἀμφενέμοντο.] Hemiſtichium hoc deſumtum eſt ex Iliade ſecunda. cujus partem noſter etiam citavit in voce Λᾶ. Hodie tamen in Homeri vulgatis legitur, οἵ τ' Οἴτυλον ἀμφινέμοντο.

[60] Ἀπὸ τοῦ Οἰτύλου Ἥρωος.] Hujus Herois & oppidi ab eo denominati meminit Pauſanias in Laconicis.

[61] Τινὲς δὲ τὸ οἱ ἄρθρον φασι, καὶ τὴν πόλιν Τύλον.] Salmaſius in margine ſui Stephani monebat legendum, τινὲς τὸ οἱ ἄρθρον φασι, ut Τύλος eſſet nomen urbis. Sed ignoſcendum, quia hoc teſtinantur margini allevit, non conſulto Euſtathio, cujus verba ſupra tranſcripſimus, neque etiam Strabone, qui lib. VIII perſpicue docet, veteres diverſimode OEtylum & Tylum hoc oppidum appellaſſe, ita enim ille: Μετὰξὺ δ' ἀπὸ τῶν Θυρίδων ἀρξαμένοις, ὁ Τύλος ἐστί. καλεῖται δ' ὑπό τινων Οἴτυλος. Sic quoque docet Euſtathius, quoſdam e veteribus in Homeri verſiculo legiſſe Οἴτυλον ἀμφινέμοντο, alios vero, abjecto οἱ, Τύλον ἀμφινέμοντο. Hunc verum & genuinum judicio hujus loci eſſe ſenſum, in quem nemo facile penetraſſet, niſi integram ſectionem, nonnullis ex Euſtathio additis, reparaſſem.

[62] Οἱ νεώτεροι, τεθείκασιν αὐτὴν ἐν Εὐβοίᾳ.] Quemadmodum noſter aliis in locis aliquando Scholiis in Apoll Rhodii Argonaut. uſus eſt, ita etiam nunc evidentiſſimum eſt, hæc inde tranſcripta eſſe, ita enim Scholiaſt ad verſum 86 lib. I. Οἰχαλίας ἐπίκουροι οἱ τοῦ Ἀκτορος παῖδες. Οἰχαλίαν δὲ οἱ μὲν νεώτεροι ἐν Εὐβοίᾳ φασὶν εἶναι. Ὅμηρος δὲ ἐν τῷ Πελασγικῷ Ἄργει παραδίδωσι.

[63] Ἔστι καὶ Μεσσήνης, Οἰχαλία.] Euſtathius ex noſtro tranſcripſit, ἐν τῇ Μεσσήνῃ, quod eodem redit. Sed totum locum ex Comment. ad Iliad B tranſcribam: Κατὰ δὲ τὸν ἀναγράψαντα τὰ Ἐθνικὰ, καὶ ἄλλαι πολλαὶ εἰσὶν Οἰχαλίαι. λέγει γὰρ ὅτι Οἰχαλία, ἣν ὁ Ὅμηρος ἐν τῷ Πελασγικῷ Ἄργει τίθησι. οἱ δὲ νεώτεροι, τεθείκασιν αὐτὴν ἐν Εὐβοίᾳ. ἔτι δὲ φησὶ καὶ Μεσσήνης, καὶ ἑτέρα ἐν Τραχῖνι, καὶ Θεσσαλίᾳ, καὶ Ἀρκαδίᾳ. πολῖται δὲ Οἰχαλίας, Οἰχαλιεὺς, καὶ Οἰχαλιώτης, καὶ Οἰχάλιος. Hæc Meſſeniæ urbs alio nomine Ἀνδανία dicebatur, uti teſtatur Etymologici Mag. Auctor in illa voce.

[64] Λίνος γὰρ ὁ ἱστορικὸς Οἰχαλιώτης ἦν.] Idem ex noſtro de Lino perhibet Euſtathius paullo poſt verba jam allegata: Ἀδηλον δὲ εἰ καὶ ταύτης καὶ ποίας ἦν ὁ Λίνος φησὶ γὰρ ὁ ἱστορῶν, ὅτι ὁ ἱστορικὸς Λίνος, Οἰχαλιώτης ἦν.

[65] Καὶ Οἰχαλίηθεν ἐκ τόπου.] Utitur iſto adverbio Homerus Iliad. B.

Οἰχαλίηθεν ἰόντα παρ' Εὐρύτου Οἰχαλιῆος.

[66] Ὀκρίκολα, πόλις Τυῤῥηνῶν] In omnibus libris Τυῤῥηνῶν legebatur: quod ſubſtituimus multo uſitatius eſt, & ſic etiam legebat Cluverius, qui neſcit, an ipſi Dionyſio oppidi vocabulum formatum fuerit Ὀκρίκολα, item an Tyrrhenorum id ille fecerit oppidum. Imo veretur, ne Stephanus de ſuo id gentis nomen adjecerit, cujus ætate Umbria etiam ſub Etruriæ, ſive ut tum appellabant, Tuſciæ titulo comprehendebatur.

[67] Τὸ ἐθνικὸν, Ὀκρικολανός.] Cicero in Orat pro Milone utitur hoc gentili: *Arma in villam Ocriculanam devecta Tiberi: domus in clivo Capitolino ſcutis referta.*

[68] Βαλα-

A Ο῎ΚΩΛΟΝ, χωρίον Ἐρετριέων· Θεόπομπος Φιλιππικῶν εἰκοστῷ τετάρτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Ὀκώλιος.

Ο῎ΛΒΗΛΟΣ, πόλις Μακεδονίας, [68] Βάλαγρος Μακεδονικῷ. τὸ ἐθνικὸν, Ὀλβήλιος.

B ὌΛΒΙΑ, πόλις Λιγυστική [69] ὁ πολίτης, Ὀλβιοπολίτης. [70] καὶ Ὀλβιανοὶ, ὡς Ἀσιανοί. ἔστι δὲ καὶ πλησίον αὐτῆς ὄρος Ὀλβιανόν. [71] δευτέρα, πόλις ἐν Πόντῳ. τρίτη, Βιθυνίας, ἀπὸ Ὀλβίας νύμφης. [72] τετάρτη, Παμφυλίας, ὡς Φίλων. οὐκ C ἔστι δὲ Παμφυλίας, ἀλλὰ τῆς τῶν Σολύμων γῆς, καὶ οὐδὲ Ὀλβία, [73] ἀλλὰ Ὄλβα καλεῖται. καὶ οἱ πολῖται Ὀλβαῖοι, [74] καὶ Ὄλβιος, καὶ Ὀλβία. [75] πέμπτη, Ἰβηρίας. [76] ἕκτη, Σαρδοῦς. ἑβδόμη, Ἰλλυρίδος. ὀγδόη, Ἑλλησπόντου. [77] ἐνάτη, Κι- D λικίας. [78] λέγεται καὶ Ὀλβηνός, καὶ Ὀλβιακὸς, καὶ τὸ θηλυκὸν, Ὀλβιακή.

ὌΛΒΙ-

A OCOLUM, caſtellum Eretrienſium, de quo Theopompus libro quarto & vigeſimo Philippicorum. Gentile, Ocolius.

OLBELUS, urbs Macedoniæ, cujus meminit Balagrus in Macedonicis. Gentile, Olbelius.

B OLBIA, oppidum Liguriæ, cujus oppidanus Olbiopolita, & Olbiani, uti Aſiani. Eſt vero prope eam mons Olbianus. Secunda, urbs in Ponto. Tertia, Bithyniæ ab Olbia Nympha ſic dicta. Quarta, Pam- C phyliæ, uti Philo perhibet. Sed non eſt Pamphyliæ oppidum, ſed terræ Solymorum, neque etiam Olbia, ſed Olba appellatur, & cives Olbæi, & Olbius & Olbia. Quinta, Iberiæ. Sexta, Sardiniæ. Septima, Illy- D ridis. Octava, Helleſponti. Nona, Ciliciæ. Dicitur quoque Olbenus, & Olbiacus, & genere fœminino Olbiaca.

OLBI-

68 Βάλαγρος Μακεδονικῷ] Peſſimo errore in Veneta Florentinaque editione exhibetur Βαίαγρος Μακεδ. Vide in voce Δείσαγρος, ubi etiam Βάλαγρος ἐν Μακεδονικοῖς allegatur, quod magis placet quam Μακεδονικῷ

69 Ο῾ πολίτης Ὀλβιοπολίτης.] A vocabulo Ὀλβία, quod eſt nomen urbis Ligyſticæ, cujus meminit Strabo lib iv aliique, non poteſt deduci Ὀλβιοπολίτης, niſi ipſum oppidi nomen ſit Ὀλβιόπολις. Inveniuntur tam Olbiopolitæ, ad iſtam urbem non pertinentes, apud Herodot. lib. iv: Ἀπὸ δὲ ταύτης, ἀρότηρες οἰκέουσι Σκύθαι γεωργοί. τοὺς Ἕλληνες οἱ οἰκέοντες ἐπὶ τῷ Ὑπάνι ποταμῷ καλέουσι Βορυσθενεΐτας· σφέας δὲ αὐτοὺς, Ὀλβιοπολίτας. Apud Plinium lib iv. cap. xii Olbiopolis & Olbia occurrit: Et a Tyra centum viginti millibus paſſ. flumen Boryſthenes, lacuſque & gens eodem nomine, & oppidum a mari recedens quindecim millibus paſſuum Olbiopolis & Miletopolis, antiquis nominibus. Et paucis verbis interpoſitis ſequitur: Quidam Panticapen confluere infra Olbiam cum Boryſthene tradunt, diligentiores Hypanim. Adeo ut veriſimile ſit, Stephanum de voce compoſita in genuino opere aliquid retuliſſe.

70 Καὶ Ὀλβιανοί] Latini etiam uſurparunt iſtam vocem. Mela lib i cap xix: Duo ſunt inde maxime ſinus. alter ſine nomine Cion amplectitur, Phrygiæ haud longe jacentis opportuniſſimum emporium: alter Olbianus. Non poſſum reticere, inveniri etiam gentile ΟΛΒΙΑΤΗΣ, quod Syneſius a vico quodam, cujus ſitum non indicat, deduxit, ita enim ille Epiſt. lxxvi. Ὀλβιάτης (ἔστι δὲ ὅπως τίς κωμήτης) ἰδιώτης ... In fine ejuſdem epiſt. Τοῦτο μὲν Ὀλβιάτας ... In Concilio Chalched. mentio fit de Olbia, Ægypti Epiſcopatu, unde fortaſſis hi Olbiatæ formantur.

71 Δευτέρα, πόλις ἐν Πόντῳ. τρίτη Βιθυνίας.] Hanc ſecundam & tertiam, etiamſi noſter diſtinguat, eaſdem cenſeo: nam Ponti & Bithyniæ confinia ſæpenumero a geographis confunduntur.

72 Τετάρτη, Παμφυλίας, ὡς Φίλων.] In omnibus editis legebatur, ὡς Φιλόξενος, ſed ex Voſſiano & Palatinis revocatum eſt, ὡς Φίλων, quod etiam ſecutus eſt Salmaſius ad Sol pag 619, addens Stephanum nugari, & male Philonem reprehendere: nam Ὀλβία Παμφυλίας Olbia Pamphyliæ, & Ὄλβα ſive Ὄλβη Ciliciæ, diverſa ſunt oppida, ut plurimis docet Salmaſius dicto loco. Sed ante Salmaſium Caſaubonus in ſuis ad Strab. comment etiam obſervavit, hanc Stephani reprehenſionem iniquam eſſe, cum à Philone ſtent. Strabo. Ptol. & Plinius. Eum videtis ad lib xiiii.

73 Ἀλλὰ Ὄλβα καλεῖται] Utraque terminatione Olbia & Olbe oppidum dicitur, quod Ciliciæ adſcribitur Strabo lib xiv. Ὑπέρκειται δὲ καὶ τῶν Σολῶν, ὀρεινὴ ἐστιν, ἐν ᾗ Ὄλβη πόλις, Διὸς ἱερὸν ἔχουσα, Αἴαντος ἵδρυμα τοῦ Τεύκρου. Nomen illud non jam deſierat Valentin. & Marcian. Impp. Nam Conc Calchedon inter alios ſubſcripſit Διαφέριος ἐπίσκοπος πόλεως Ὄλβης, ὁρίσας ὑπέγραψα. Vide Concil. General. Tom. viii pag. 240.

74 Καὶ Ὄλβιος] Occurrit idem gentile apud noſtrum in Κάδρεμα, quam Lyciæ urbem & Olbiorum coloniam eſſe perhibet. Πόλις Λυκίας, ἄποικος Ὀλβιανῶν.

75 Πέμπτη Ἰβηρίας.] Olbiæ Ibericæ meminit Ptol. lib. i cap vi, ſed male in vulgaris Ὀλβιανὰ legitur, ita enim ille: Ὑπὸ δὲ τοὺς Αὐτριγόνας Βαρδυῆται, ἐν οἷς πόλεις.

Τρίτιον μέταλλον.
Ὄλβια. Sed legend. Ὀλβία.
Οὐαρεία.

76 Ἕκτη, Σαρδοῦς] Theſpienſes, duce Jolao, in Sardiniam contendentes, Olbiam munierunt, teſte Pauſan lib x: Τεταγμένη δὲ μοίρᾳ Ἰολάου Θεσπιεῦσι τε καὶ ἐκ τῆς Ἀττικῆς στρατιὰ κατάγει ἐς Σαρδὼ, καὶ Ὀλβίαν μὲν πόλιν οἰκίζουσι. Vide præterea Cluv. in Sardiniæ deſcript.

77 Ἐνάτη, Κιλικίας.] Noſter in voce Σελεύκεια· ἐκαλεῖτο δὲ Ὀλβία πρότερον, καὶ Ὑρία. οἱ πολῖται ἀπὸ τῆς Ὑρίας, Ὑριεῖς, καὶ τῆς Ὀλβίας Ὀλβιανοί

78 Λέγεται καὶ Ὀλβηνός] Quanquam in Ἄγκυρα inveniatur Ὀλβιανός, non tamen illico τὸ Ὀλβηνὸς ad illam formam mutandum eſt: potuit enim fieri ab Ὄλβη, vel ab Ὄλβα, habita ratione idiomatis. Adduximus præterea Ὀλβιάτης ex Syneſio, & apud Ciceronem Lat. ore OLBIENSIS reperitur, ita enim ille in Epiſt ad Quint lib. ii Epiſt. iii: At poſt illam Olbienſem epiſtolam nullas literas accepi. Et in Concil Calch. Act. vi pag 340 Publius Olbienſis inter convocatos Epiſcopos recenſetur.

ὈΛΒΙΣΙΟΙ, [79] ἔθνος ἐπὶ Ἡρα- A κλείων στηλῶν. καὶ Ὀλβισίνιοι ἄλλο.

ὈΛΙΖΩ͂Ν, [80] πόλις Θετταλίας. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. [81] κλίνεται δὲ διὰ τοῦ ω, καὶ ὀξύνεται.

> [82] Καὶ Μελίβοιαν ἔχον, καὶ Ὀλιζῶνα B τρηχεῖαν.

ὀξύνεται δὲ [83] πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ὀλίζων

> —— [84] Λαοὶ δ' ὑπ' ὀλίζονες ἦσαν.

ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ τοῦ μικρὰ εἶναι. Θεσσαλοὶ γὰρ, ὡς ἱστορεῖ [85] Δημοσθένης ἐν κτί- C σεσι, τὸ μικρὸν ὄλιζον καλοῦσι. [86] τὸ ἐθνικὸν, Ὀλιζώνιος.

ὈΛΚΑ͂ΔΕΣ, ὡς Ἀρκάδες, ἔθνος Ἰβήρων, τῶν ἐντὸς Ἴβηρος τοῦ ποταμοῦ. Πολύβιος ἐν τρίτῳ.

ὈΛΚΙΟΝ, πόλις Τυῤῥηνίας· Πο- D λύβιος ἕκτῳ. τὸ ἐθνικὸν Ὀλκιῆται, καὶ Ὀλκιεῖς.

ὈΛΜΙΟΝ, [87] πόλις Βοιωτίας, ὡς Ἐπαφρόδιτος ἐν τοῖς Ὁμηρικοῖς. τὸ ἐθνικὸν, Ὀλμιεύς.

ὈΛΜΟΙ, πόλις τραχείας Κιλικίας, E [88] ὅπου

OLBISII, gens juxta Herculeas columnas. Et alia gens cui nomen Olbiſinii.

OLIZÔN, urbs Theſſaliæ, de qua Hecatæus in Europa. In caſu obliquo retinet ω, & accentu in ultima notatur.

> *Et Melibœam habitabant & Olizonem aſperam.*

In ultima gerit accentum, ut differat a voce ὀλίζων, quod eſt in illo:

> —*Viri autem pauci, ὀλίζονες, ſupererant.*

Urbs ſic dicta eſt, quod parva ſit. Theſſali enim, uti perhibet Demoſthenes in libro de Originibus urbium, parvum ὄλιζον appellant. Gentile, Olizonius.

OLCADES, uti Arcades, gens Iberica, intra Iberum fluvium, de qua Polybius libro ſexto.

OLCIUM, urbs Tyrrheniæ, de qua Polybius libro ſexto. Gentile, Olcietæ, & Olcienſes.

OLMIUM, urbs Bœotiæ, cujus meminit Epaphroditus in Homericis. Gentile, Olmienſis.

OLMI, urbs aſperæ Ciliciæ, ubi antea habita-

[79] Ὀλβίσιοι, ἔθνος ἐπὶ Ἡρακλείων στηλῶν.] In omnibus MSS exhibetur, Ὀλβόσιοι ἀπὸ Ἡρακλείων στηλῶν, & etiam in Veneta Florentinaque editione. Illud Ὀλβόσιοι magis probo, quam ſi in medio collocetur jota, ſed ἀπὸ omnino improbandum cum Xylandro, pro quo ἐπὶ repoſuit, quod ſequimur. Puto eſſe Hecatæi Ἐλβέσιοι, & Herodori Ἐλβυσίνιοι, de quibus quid ſtatuendum ſit, videtis in comment. ad vocem Ἰβηρίαι pag. 450.

[80] Ὀλιζὼν, πόλις Θετταλίας.] Urbs hæc Magneſiæ attribuitur Straboni lib. IX, Plinio lib. IV cap. IX, & etiam Scylaci. At ob viciniam Theſſaliæ aſſignat Stephanus. Sed toto cœlo erravit Suidas, tradens Olizonas gentem eſſe Thracicam: Ὀλιζῶνες, ἔθνος Θρᾳκικόν. Sine dubio legendum Θετταλικόν. Præterea idem Suidas errorem reprehenſione digniſſimum commiſit, quod urbem hanc Olizona Melibœam vocaverit, ita enim ille: Μελίβοιαν, τὴν Ὀλιζῶνα πόλιν. Ubi tamen, ſi veritati convenientia pronuntiaſſet Suidas, Μελίβοιαν, τὴν Ὀλιζῶνα πόλιν legendum foret.

[81] Κλίνεται δὲ διὰ τοῦ ω, καὶ ὀξύνεται.] Idem teſtatur de hac voce Euſtathius ex Apione & Herodoro in comment. ad Iliad. B pag. 329. Ἡ δὲ Ὀλιζὼν, καὶ ὀξύνεται καὶ φυλάσσει τὸ ω ἐν ὅλῃ τῇ κλίσει, φασὶν οἱ Ἀπίων καὶ Ἡρόδωρος, Ὀλιζῶνα ὡς Μιδῶνα.

[82] Καὶ Μελίβοιαν ἔχον] In omnibus Homeri editionibus hoc modo ille verſiculus concipitur, & qua de cauſa Stephani codices exhibeant, καὶ Πετίνεαν ἔχον, rationem nullam video, & ideo ſummo jure iſtam vocem correximus.

[83] Πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ὀλίζων] Niſi addas ultimam vocem, quæ ſcribarum incuria exciderat, ſenſus non erit ſatis commodus. Imo Euſtathii auctoritate probari poteſt, hanc vocem eſſe neceſſariam, & quondam in Stephani codicibus extitiſſe, ſic enim ille ad Iliad B. poſt verba ſupra allegata: Ὀξύνεται δέ φασιν ἡ Ὀλιζὼν, πρὸς διαστολὴν τοῦ ὀλίζων, ἤτοι ὀλίγος· ὡς τὸ, λαοὶ δ' ὑπ' ὀλίζονες ἦσαν. Θετταλοὶ γάρ φασι τὸ μικρὸν, ὀλίζον καλοῦσιν· ὅθεν καὶ ἡ πόλις ὠνομάσθη, διὰ τὸ μικρὰ εἶναι. ὁ πολίτης ταύτης, Ὀλιζώνιος.

[84] Λαοὶ δ' ὑπ' ὀλίζονες ἦσαν.] Eſt hemiſtichium deſumtum ex Homeri Iliade Σ, ubi in omnibus exemplaribus voce compoſita legitur, ὑπολίζονες. Sed ex verbis jam nota proxima allegatis, & ex Euſtathii ad illum locum commentariis, manifeſte liquet, legendum eſſe, quemadmodum noſtra jam exhibet editio.

[85] Δημοσθένης ἐν κτίσεσι.] Non opus eſt emendari in κτίσεσι: nam Attica declinandi ratio in medio hujuſmodi caſuum ε admittit. Heraclides apud Euſtath. ad Hom. pag. 1643 perhibet, Jones recentiores iſta voce uti: Ἔτι ἴσασι καὶ ἐπὶ τὸ ὀλίγον, ὀλίζον κατὰ Ἡρακλείδην Ἴωνες φασὶν οἱ νεώτεροι. τὸ ζῆτα ἀντὶ τοῦ γ χρώμενοι. καὶ τὸ μὲν φυγὴν φύζαν λέγοντες. Alii cenſent τὸ ὀλίζον factum eſſe ab Æolica voce ὀλίσσων. Etymologici Mag. Auctor hoc docet in voce Δισσεύματα. οἱ γὰρ Αἰολεῖς τὰ δύο σσ εἰς ζ τρέπουσιν. ὥσπερ γὰρ ἐκ τοῦ μείσσων, ἀπὸ τοῦ μέγας, μέζων φασὶ καὶ μείζων. καὶ τὸ ὀλίσσων, ἀπὸ τοῦ ὀλίγος, ὀλίζων.

[86] Τὸ ἐθνικὸν, Ὀλιζώνιος] Sic bene exhibetur in Xylandriana, peſſime vero & præter mentem Stephani in Veneta Florentinaque, τὸ ἐθνικὸν, Ὀλιζωνεύς. Euſtathius in ſupra allegatis verbis idem gentile per ω ſcriptum agnoſcit.

[87] Ὄλμιον, πόλις Βοιωτίας.] Extitere olim in Bœotia Permeſſus & Olmejus, duo flumina ex Helicone confluentia in Copaidem paludem teſte Strabone lib. IX, cui etiam ultimus ſine diphthongo Ὄλμιος dicitur. Hujus etiam meminit Heſiodus in principio Theogon.

> Ἠδ' Ἱππουκρήνης, ἢ Ὀλμειοῦ ζαθέοιο

Ad quem locum ſic ſcribit Scholiaſt. Καὶ Ὀλμειὸς ποταμὸς ἐν Ἑλικῶνι τῆς Βοιωτίας, ἀπὸ Ὀλμειοῦ τοῦ Σισύφου παιδός. Hinc facile mihi perſuadea, urbem ejuſdem nominis ad hoc fluvium fuiſſe ſitam. Dubito tamen, utrum Ὄλμιον & Ὄλμωνες, de quo vico Bœotiæ mox aget, diverſa ſint loca, & an non Stephanus antiquorum codicum fide ſit deceptus, in quibus unum idemque oppidum variis modis exaratum invenerit.

[88] ὅπȣ πρότερον ᾤκȣν οἱ νῦν Σελευκεῖς. τὸ ἐθνικὸν Ὀλμεῦς, [89] ὡς Ταρσεῦς.

A habitabant qui nunc Seleucenſes appellantur. Gentile, Olmenſes, uti Tarſenſes.

ὈΛΜΩΝΕΣ, [90] κώμη Βοιωτίας, ἀπὸ Ὀλμȣ͂ τȣ͂ Σισύφȣ· Παυσανίας ἐννάτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Ὀλμωνεύς.

OLMONES, vicus Bœotiæ, ab Olmo Siſyphi filio ſic dictus, cujus meminit Pauſanias libro nono. Gentile, Olmonenſes.

ὈΛΌΒΑΓΡΑ, πόλις Μακεδονίας· Θεαγένης ἐν Μακεδονικοῖς. [91] τὸ ἐθνικὸν, Ὀλόβαγρος.

B OLOBAGRA, urbs Macedoniæ, de qua Theagenes in Macedonicis. Gentile, Olobagrus.

ὈΛΟΟΣΣΏΝ, [92] πόλις Μαγνησίας. Ὅμηρος.

-- Πόλιν τ' Ὀλοοσσόνα λευκήν.

οἱ πολῖται Ὀλοοσσόνιοι, καὶ Ὀλοοσσονίηθεν ἐπίῤῥημα.

OLOOSSON, urbs Magneſiæ de qua Homerus:

—— *Urbemque Olooſſona albam.*

C Cives, Olooſſonii. Hinc quoque adverbium de loco Ὀλοοσ. formatur.

ὈΛΟΥΡΟΣ, πολίχνιον τῆς Ἀχαΐας, ȣ͗ πόῤῥω Πελλήνης, [93] ὡς Ξενοφῶν ἑβδόμῳ. τὸ ἐθνικὸν, Ὀλȣ́ριος.

OLURUS, oppidulum Achaiæ, non procul a Pellene, teſte Xenophonte libro ſeptimo. Gentile, Olurius.

ὈΛΟΥ͂Σ, πόλις Κρήτης· Ξενίων ἐν τοῖς Κρητικοῖς. ὁ πολίτης Ὀλȣντιος, ὡς Σελινȣντιος.

OLUS, oppidum Cretæ, de quo Xe- D nio in Creticis. Oppidanus, Oluntius, uti Selinuntius.

ὈΛΟΦΥΞΟΣ [94], πόλις ἐν Θρᾴκῃ περὶ τὸν Ἄθω. ὁ πολίτης, Ὀλοφύξιος. Ἡρόδοτος, περὶ νυμφῶν καὶ θεῶν γράψας.

OLOPHYXUS, urbs Thraciæ circa Atho, cujus civis Olophyxius, teſte Herodoto, qui de Nymphis & Diis ſcripſit.

ὈΛΠΑΙ, φρȣ́ριον κοινὸν Ἀκαρνάνων [95] καὶ Ἀμφιλοχίων δικαστήριον· Θȣκυδίδης τρίτῃ, [96] ὁ οἰκήτωρ, Ὀλπαῖος, καὶ θηλυκῶς, καὶ ȣ͗δετέρως.

OLPÆ, caſtellum, quod eſt Acarnanum & Amphilochiorum commune prætorium, de quo Thucydides libro tertio. Incola, Olpæus, cujus fœmin. & neutrum in uſu eſt.

ὈΛΥΚΑ

OLYCA

[88] Ὅπȣ πρότερον ᾤκȣν οἱ νῦν Σελευκεῖς.] Hæc noſter tranſcripſit ex Strabone lib XIV: Εἶθ' Ὅλμος ὅπȣ πρότερον ᾤκȣν οἱ νῦν Σελευκεῖς. κτισθείσης δὲ ἐπὶ τῷ Καλυκάδνῳ τῆς Σελευκείας ἐκεῖ μετῳκίσθησαν. Hoc eſt quod ait Plinius lib V cap. XXVII, *a mari relatam eſſe Seleuciam, ubi vocabatur Holmia.* Vide Salmaſium ad Solinum pag 619.

[89] Ὡς Ταρσεῖς.] In vetuſtioribus editionibus cum aſpiratione, ὡς Θαρσεῖς legitur.

[90] Ὀλμῶνες, κώμη Βοιωτίας, ἀπὸ Ὀλμȣ͂ τȣ͂ Σισύφȣ.] Antequam varias hujus loci appellationes enumerem, adducam verba Pauſaniæ ex Bœoticis, quæ a noſtro innuuntur, ſic enim ille: Κώμαι δὲ ἐν ἀριστερᾷ σταδίους προελθόντι ὡς δώδεκα, εἰσὶν Ὀλμῶνες. Ὀλμώνων δὲ ἑπτὰ πȣ σταδία Ὑηττὸς ἀφέστηκε, κῶμαι καὶ τότε οὖσαι καὶ αὖθις ἐξ ἀρχῆς. In hiſce verbis exhibetur vici nomen & gentile, ac deinde ibidem Ὄλμος τȣ͂ Σισύφȣ celebratur, qui perperam in MSS Stephani Ὄλος τȣ͂ Σισύφȣ dicitur. Idem mihi videtur oppidum, quod Epaphroditus in commentariis Homericis *Olmium*, noſter in antecedentibus *Almona*, & Hellanicus male ex ſententia Stephani *Salmum* appellavit, de quibus nominibus ſuo loco videndum.

[91] Τὸ ἐθνικὸν, Ὀλόβαγρος.] Illud gentile videtur vitiatum, legendum fortaſſis, τὸ ἐθνικὸν, Ὀλοβάγριος, vel Ὀλοβαγρεύς. In Veneta & Flor. editione urbis nomen Ὀλόβογρα dicitur.

[92] Ὀλοοσσὼν, πόλις Μαγνησίας.] In Aldina Juntinaque, ut & MSS Palat. nomen urbis eſt Ὀλοοσσὸς, ſed male, ut ex allato Homeri teſtimonio liquet. Conſtat etiam ex Euſtathio, iſtam terminationem olim in Steph. codicibus extitiſſe, ita enim ille ex Noſtro ad Iliad B. pag 333: Ἡ δὲ Ὀλοοσσὼν, ἣ καὶ λευκὴ προσπεφώνηται, ὡς πρὸ ὀλίγȣ εἴρηται, διὰ τὸ λευκάργιλλος εἶναι τὸν γεωγράφον εἰπεῖν. ὁ δὲ τοῖς ἐθνικοῖς ἐπιγρά-ψας, Μαγνησίας πόλιν λέγει αὐτὴν, δοκεῖ δὲ φυλάσσειν καὶ νῦν τὴν κλῆσιν παρεφθαρμένην βαρβαρικῶς. ἴσως γὰρ αὕτη ἐστὶν ἡ ἄρτι λεγομένη Ἐλασσών. Scholiaſtes ad Lycoph. etiam teſtatur, urbi nunc eſſe nomen Ἐλασσὼν, ſed antiquum nomen ibi eſt Ὀλοοσσὼν, altera media vocali rejecta.

[93] Ὡς Ξενοφῶν ἑβδόμῳ.] In omnibus libris conſtanti ſcriptura legitur, ἑνδεκάτῳ, & ideo dubitat Xylander, cum modo ſeptem hodie Xenophontis Hellenicorum libri proſtent, hanc ſectionem illi auctori adſcribere. Sed vel Stephani error eſt, vel ſcribarum, nam libro VII, quemadmodum emendavimus, Xenophon perhibet, Arcades Olurum Achaiæ oppidum, non longe remotum a Pellene, cepiſſe, ita enim ille: Ἐπεὶ δὲ ἐγένοντο περὶ Ὀλȣ̂ρον. προσελθόντες αὖ καὶ ὅτε, ὅσοι ἐδύναντο, ἐς τὴν αὐτῶν πόλιν Πελλήνην εἰσῆλθον· καὶ ἐκ τούτου δὴ ἐπολέμουν τοῖς ἐν Ὀλȣ́ρῳ Ἀρκάσι τε καὶ τοῖς αὐτῶν ποτὲ δήμοις, καὶ μάλα ὀλίγοι ὄντες.

[94] Ὀλόφυξος, πόλις ἐν Θρᾴκῃ.] Suidas, qui hunc locum tranſcripſit, habet Ὀλόφυξις, & ſic quoque apud Phavorinum inveni. Suidæ verba ſunt: Ὀλόφυξις· Θρᾳκίας πόλις περὶ Ἄθω· ἧς πολίτης Ἡρόδοτος Ὀλοφύξιος, περὶ νυμφῶν, ὥς φησι γράψας καὶ ἱερῶν. Sed apud Thucyd. lib. IV etiam legitur Ὀλόφυξος, uti heic apud Steph.

[95] Ὄλπαι, φρȣ́ριον· κοινὸν Ἀκαρνάνων καὶ Ἀμφιλοχίων δικαστήριον.] In omnibus vulgatis mutile legebatur: Ὄλπαι, φρȣ́ριον Ἀκαρ. καὶ Ἀμφιλόχων δικαστήριον. Vocem κοινὸν ex MSS revocavimus, & pro Ἀμφιλόχων reſcripſimus Ἀμφιλοχίων, ratione ſic ſuadente & Thucydide ipſo, apud quem libro III hæc leguntur: Καὶ ἐσβαλόντες (ſcil Ambraciotæ) ἐς τὴν Ἀργείαν, καταλαμβάνουσιν Ὄλπας, τεῖχος ἐπὶ λόφου ἰσχυρὸν πρὸς τῇ θαλάσσῃ. ὅ ποτε Ἀκαρνᾶνες τειχισάμενοι, κοινῷ δικαστηρίῳ ἐχρῶντο.

[96] Ὁ οἰκήτωρ, Ὀλπαῖος.] Eodem libro apud Thu-

 cyd.

A Ὄλυκα, πόλις Μακεδονίας· Θεόπομπος πέμπτῳ Φιλιππικῶν. τὸ ἐθνικὸν, Ὀλυκαῖος.

Ὄλυκραι[97], πόλις περὶ Ναύπακτον· Ἑκαταῖος περιηγήσει Εὐρώπης. τὸ ἐθνικὸν, Ὀλυκραῖος.

B Ὀλύμπη, πόλις Ἰλλυρίας, ὡς Δομίτιος Καλλίστρατος ἑβδόμῳ περὶ Ἡρακλείας· τὸ ἐθνικὸν Ὀλυμπαῖος, ἢ Ὀλυμπεύς.

Ὀλυμπία[98], ἡ πρότερον Πίσα λεγομένη, ἔνθα Ὀλύμπιος Ζεὺς· ἀφ' C οὗ τὰ Ὀλύμπια, ὁ ἀγών. μετὰ συλλαβῆς τὰ τοπικά, Ὀλυμπίαθεν, Ὀλυμπίαζε.[99] λέγεται καὶ Ἀρπίνα, ὡς Νικάνωρ, ἀπὸ τῆς Οἰνομάου μητρός.

Ὀλυμπιεῖον, τόπος ἐν Δήλῳ, ὃν κτίσαντες Ἀθηναῖοι χρήμασιν Ἀδριανοῦ, D [1] νέας Ἀθήνας Ἀδριανὰς ἐκάλεσαν, ὡς Φλέγων ἐν Ὀλυμπιάδων πεντεκαιδεκάτῳ. τὸ ἐθνικὸν Ὀλυμπιεύς, ἢ Ὀλύμπιος, ὡς Βυζάντιος.

Ὄλυμπος[2], ὄρος Μυσίας· Ἀρριανὸς Βιθυνιακῶν πρώτῳ. οἱ οἰκοῦντες Ὀλυμ- E πηνοί. ἔστι καὶ πόλις Παμφυλίας· Στράβων τεσσαρεσκαιδεκάτῃ. τὸ ἐθνικὸν, ὅμοιον.

Ὀλυν-

OLYCA, urbs Macedoniæ, de qua Theopompus libro quinto Philippicorum. Gentile, Olycæus.

OLYCRÆ, urbs circa Naupactum, de qua Hecatæus in Europæ Periegeſi. Gentile, Olycræus.

OLYMPA, urbs Illyriæ, de qua Domitius Calliſtratus libro VII de Heraclea. Gentile, Olympæus, vel Olympenſis.

OLYMPIA, quæ ante dicta fuit Piſa, ubi Jupiter Olympius colitur, unde Olympia, certamen. Localia formantur addita ſyllaba, quæ ex & ad Olympiam denotant. Appellatur quoque Arpina, uti perhibet Nicanor, quod nomen ei urbi ab Oenomai matre eſt impoſitum.

OLYMPIEUM, locus in Delo, quem Athenienſes ſumtibus Adriani conditum Novas Athenas Adrianas appellavere, uti Phlegon Olympiade quinta decima perhibet. Gentile, Olympienſis, vel Olympius, uti Byzantius.

OLYMPUS, mons Myſiæ, de quo Arrianus libro primo Bithyniacorum. Incolæ, Olympeni. Eſt quoque urbs Pamphyliæ, de qua Strabo libro quarto decimo. Gentile idem eſt.

OLYN-

cyd. incolæ nomen occurrit: Ὀλπαῖοι δὲ ὅμοροι [illegible] ἰδόντες.

97 Ὄλυκραι, πόλις περὶ Ναύπακτον.] Mirum eſt profecto, noſtrum auctorem in conficiendo ſuo Onomaſtico geographico, oculis & ingenio adeo hebetem fuiſſe, ut non perceperit in Hecatæi codicem vitium irrepſiſſe, & ab urbis nomine τ' M. in principio abeſſe. Eſt itaque idem oppidum, quod Straboni Μολυκρία, & Thucyd. Μολύκρειον dicitur, de quo in præcedentibus egit. Verum ut hoc ex ſitu clarius pateat, addam locum Thucyd. lib. III: Γενόμενοι δὲ ἐν τῇ Ναυπακτίᾳ, καὶ οἱ Αἰτωλοὶ ἅμα ἤδη προσβεβοηθηκότες [illegible] τὴν γῆν, καὶ τὸ προάστειον ἀτείχιστον ὂν εἷλον, ἐπί τε Μολύκρειον ἐλθόντες, τὴν Κορινθίων μὲν ἀποικίαν Ἀθηναίων δὲ ὑπήκοον αἱροῦσι.

98 Ὀλυμπία ἡ πρότερον Πίσα λεγομένη.] Non exprimitur an fuerit urbs, neque etiam in qua regione fuerit ſita, ſed in ſequentibus noſter tradit. Piſam fuiſſe urbem & fontem Olympiæ. Quemadmodum inter veteres exiſtunt, Olympiam a Piſa diſtinguentes, ſic etiam nonnulli inveniuntur Olympiam & Piſam eadem loca eſſe aſſeverantes. Hinc in recentioribus Scholiis εἰς τὸ α τῶν ὀλυμπίων εἶδος Pindari legimus pag. 130, Ὀλυμπία, Πίσα, καὶ Ἦλις τὸ αὐτό. Sic quoque in vetuſtioribus Scholiis traditur, quoſdam non recte Piſam & Elida confundere, ita enim Scholiaſt. pag. 4. Ἔνιοι δὲ [illegible] τὴν Πίσαν καὶ τὴν Ἦλιν [illegible] χωρία, [illegible]. Sed apud Grammaticos & Scholiaſtas geographica veritas rarius invenitur. Eorum ſententia magis amplexanda videtur, qui ſtatuunt, Olympiam & Piſam, vicina quidem, ſed nihilominus diverſa fuiſſe loca, quod Geographorum teſtimoniis evinci poſſet. Juxta quorum hic locus nomen habet ab Olympia Arcadis, quam Piſus uxorem duxit, ſed hanc opinionem refellit Etymologici Mag. Auctor: Ὀλυμπία, ἡ ἐν Ἤλιδι πόλις· φασὶ γὰρ τὸν Δία νικήσαντα τὸν πατέρα, ἑαυτοῦ ἐκκλη-

σιν [illegible]. ὁμωνύμως ἐν τῷ ὄρει τοῦ οὐρανοῦ τὸν τόπον ὀνόμασεν· διὰ τοῦτο καὶ αὐτὸς Ὀλύμπιος προσηγορεύθη. ἢ [illegible] τοὺς λέγοντας ὀνομάσθαι τὸν τόπον ἀπὸ Ὀλυμπίας τῆς Ἀρκάδος, ἣν ἔγημε Πίσος. Ὧρος.

99 Λέγεται καὶ Ἀρπίνα.] Hæc noſter ſine dubio deſumſit ex Pauſaniæ Eliacis poſterioribus, quanquam ibi Piſa & Arpina non ſint eadem oppida, ita enim ille: Ἔστι δὲ καὶ ἄλλος Ἀρπινάτης καλούμενος ποταμός, καὶ οὐ πόρρω ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ πόλεως Ἀρπίνης ἄλλα τε ἐρείπια, καὶ μάλιστα οἱ βωμοί· οἰκίσαι δὲ Οἰνόμαον τὴν πόλιν, καὶ θέσθαι τὸ ὄνομα ἀπὸ τῆς μητρὸς λέγουσιν Ἀρπίνης. Sic quoque Strabo lib. VIII Olympiam ab Arpina diſtinguit, ſic enim ille: Παρὰ δὲ τὴν Ὀλυμπίαν ἐστὶ [illegible] (Leg Ἀρπίνα) καὶ αὕτη τῶν ὀκτώ, δι' ἧς ῥεῖ ὁ ποταμὸς Παρθενίας, ὡς εἰς Φεραίαν ἰόντων. Sic emendabat Salmaſius in margine ſui Stephani, unde egregie quoque fulcitur conjectura Caſauboni, qua ſuſpicabatur olim Ἀρπίνα in Strabonis codicibus fuiſſe exaratum.

1 Νέας Ἀθήνας Ἀδριανάς.] In Delo Athenienſes fuiſſe, non duntaxat probatur hoc Stephani loco, ſed quibuſdam inſcriptionibus apud Gruterum pag. 4. 5. ubi legitur ΑΘΗΝΑΙΩΝ ΤΩΝ ΕΝ ΔΗΛΩΙ, & ΑΘΗΝΑΙΟΙΣ ΤΟΙΣ ΕΝ ΔΗΛΩΙ, quibus addi poteſt inſcriptio nuperrime ex Delo in Chium inſulam delata, & inde Conſtantinopolim, ubi nunc eſt apud Galliæ Legatum, in qua legitur ΔΗΜΟΣ ΑΘΗΝΑΙΩΝ, quod opportune de Athenienſibus in Delo interpretatus eſt vir doctus in Miſcel. Eruditæ Antiq. pag. 345.

2 Ὄλυμπος, ὄρος Μυσίας.] Scholiaſtes ad lib. I Apollon. Rhodii ſex hoc nomine montes enumerat in variis regionibus poſitos. Ὄλυμποι δὲ εἰσὶν ἕξ· Μακεδονίας, Θεσσαλίας, ἐν ᾧ καὶ Ὀλυμπία [illegible], Μυσίας, Κιλικίας, Ἤλιδος, Ἀρκαδίας. Macedoniæ mons inter excelſiores Europæ cenſetur, teſte Agathemero lib. II. Geogr. [illegible] καὶ τὰ Πυρηναῖα, καὶ τὰ Γέργεδα τῆς Γαλλίας, καὶ τὸ Μακεδονικὸν ὄρος Ὄλυμπος, καὶ τὰ Ἄλπια, καὶ τὸ Ἡπειρω-

ſε

Ὄλυνθος, πόλις Θρᾴκης, πρὸς A τῇ Σιθωνίᾳ τῆς Μακεδονίας, [3] ἀπὸ Ὀλύνθου τοῦ Ἡρακλέους. [4] ὁ πολίτης, Ὀλύνθιος, καὶ Ὀλυνθία.

OLYNTHOS, urbs Thraciæ juxta Sithoniam Macedoniæ, quæ ab Olyntho Herculis filio nomen habet. Civis Olynthius & Olynthia.

Ὄμανα [5], πόλις τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας Γλαῦκος δευτέρῳ Ἀραβικῶν B ἀρχαιολογίας· τὸ ἐθνικὸν Ὀμανεύς, ὡς Τυανεύς, Κομανεύς.

OMANA, urbs Arabiæ felicis, de qua Glaucus libro ſecundo Antiquitatum Arabicarum. Gentile, Omanenſis, uti Tyanenſis, Comanenſis.

Ὀμάριον, πόλις Θετταλίας. Θεόπομπος Φιλιππικῶν εἰκοστῷ δευτέρῳ. ἐν ταύτῃ τιμᾶται Ζεύς, καὶ Ἀθηνᾶ. τὸ ἐθνικὸν Ὀμάριοι, Ὀμαρεύς. C

OMARIUM, urbs Theſſaliæ, de qua Theopompus libro ſecundo & vigeſimo Philippicorum. In hac colitur Jupiter & Minerva. Gentile Omarii, & Omarenſis.

Ὄμβοι [6], πόλις Αἰγύπτου πρὸς τῇ Λιβύῃ· Ἀλέξανδρος ἐν πρώτῳ Αἰγυπτιακῶν· τὸ ἐθνικὸν, Ὀμβίτης.

OMBI, urbs Ægypti juxta Libyam, de qua Alexander libro primo Ægyptiacorum. Gentile, Ombitæ.

Ὀμβρικοί, ἔθνος Ἰταλικὸν [7] περὶ τὸν Ἀδριανὸν κόλπον, μέσον τοῦ Πάδου καὶ Πικεντίνου. [8] λέγονται καὶ Ὄμβροι. ἔστι καὶ D ποταμὸς Ἰταλίας Ὄμβρος. λέγονται Οὔμβροι παρὰ τοῖς Ἰταλικοῖς συγγραφεῦσι. περὶ τούτοις ἱστορεῖ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ περὶ θαυμασίων ἀκουσμάτων, ὅτι τρὶς τοῦ ἐνιαυτοῦ τίκτουσι τὰ βοσκήματα, καὶ τοὺς καρποὺς πολλαπλασίους τὴν γῆν ἀνιέναι E [9] τὴν

OMBRICI, gens Italica circa ſinum Adriaticum, media inter Padum & Picenum. Appellantur quoque *Ombri*. Eſt præterea Italiæ fluvius *Omber*. Nuncupantur etiam *Umbri* ab Italicis ſcriptoribus. Ariſtoteles in libro de Admirandis Auſcultationibus perhibet, apud eos pecora ſingulis annis ternos fœtus edere, atque terram, cui ſemina ſunt mandata, copioſiſſimos fructus ferre: quin

---

ρυ τὰ Ἀκροκεραύνια. Ubi male legebatur, ἐπὶ τὰ Ἰδύβαλδα. Hic enim mons Strab. & Ptolemæo dicitur ἡ Ἰδουβέδα.

3 Ἀπὸ Ὀλύνθου τοῦ Ἡρακλέους.] Juxta alios Olynthus fuit Strymonis Thracum regis filius. Conon Narrat. IV: Ἡ τέτάρτη τεσσαρακοστὴ διήγησις, τὰ περὶ Ὀλύνθου τῆς πόλεως. ἐκ Στρυμὼν ὁ τῶν Θρᾳκῶν βασιλεύσας, οἱ συγγενεῖς. Deinde additur, Olynthum cum leone in venatione congreſſum periiſſe, quem frater Brangas deplorans, eodem quo ceciderat loco ſepeliendum curavit. In Sithoniam vero delatus, urbem condidit, quam Olynthum de pueri nomine appellavit. Plura de hac urbe vide apud Lud. Nonnium in Comment. ad Goltzii Græc.

4 Ὁ πολίτης, Ὀλύνθιος.] Paſſim apud ſcriptores hoc civis nomen occurrit, conſpiciturque etiam in nummatibus hæc epigraphe, ΟΛΥΝΘΙΩΝ ΚΑΙ ΤΟΡΩΝΑΙΩΝ ΟΜΟΝΟΙΑ.

5 Ὄμανα, πόλις τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας.] Ab hoc oppido, quod fuit in mediterraneis Arabiæ felicis prope Mariabam & Nagaram, noſter deduxit Ὀμανεύς, & numero multitudinis Ὀμανεῖς, qui Ptolemæo dicuntur OMANITAI, juxta terminationem regioni ſolitam, ita enim ille lib. VI: Καὶ Ὀμανῖται· ὧν ἀνατολικώτεροι Καταβανοί, μέχρι τῶν Ἀσαβῶν ὀρῶν. Horum emporium appellat Ptol. Ὀμανὸν neutro genere & numero ſing. Eſt præterea in Carmania oppidum Ὄμανα ſive Ὀμανόν, juxta montem Semiramidem, qui eſt ultra fretum Perſici ſinus, quod inter montes Alaba & Semiramidem decurrit, cujus circumjacens regio Arriano in Periplo maris Erythræi Ὀμανιτικὴ dicitur. Μετὰ δὲ τὴν Ὀμανιτικὴν χώραν ὁμοίως, ἡ παρ' ἄλλο κειμένη βασιλείας ἑτέρας καὶ κόλπος τῶν Τερηδόνων λεγόμενος. Carmaniæ Omana etiam memorat Marcianus Heracleota in Carmaniæ Periplo, in quo capite multa ſunt emendanda, quæ jam in aliud tempus & occaſionem differam.

6 Ὄμβοι, πόλις Αἰγύπτου.] Integra hæc ſectio in hactenus vulgatis collocatur poſt vocem Ὄλυνθος contra elementorum ordinem, legebaturque hunc in modum: Ὄλβοι, πόλις Αἰγύπτου πρὸς τῇ Λιβύῃ. Ἀλέξανδρος ἐν πρώτῳ Αἰγυπτιακῶν· τὸ ἐθνικὸν, Ὀλβῖται. Eandem hanc pericopen ego in Voſſiano codice calamo exarato inveni poſt vocem Ὀμάριον, quod etiam de vetuſtiori Palatino teſtatur Salmaſius ad oram ſui Steph. Sed tunc etiam iſti Ὄλβοι, literarum ſeriem turbantes, ad hunc locum non pertinent. Ego unicam mutavi literulam in oppidi nomine & gentili, ſcilicet λ in μ, & audeo dicere ſic legendo omnia eſſe plana, & priſtinæ ſanitati reſtituta: nam Ὄμβοι literarum ordini non adverſantur, & urbs iſta appellatione, ut & gentile priſcis ſcriptoribus ſatis cognita ſunt. Ptol. lib. IV *Ombos* juxta Syenen collocat, qui male in vulgatis *Ombri* appellantur, ita enim ille: Θηβαΐς νομὸς καὶ μητρόπολις. Διὸς πόλις μεγάλη· εἶτα Τυφίον· εἶτα Χεννίς· εἶτα Ἐιλείθυιας πόλις· εἶτα Τόνιον μικρὸν· εἶτα Ὄμβοι· εἶτα Συήνη. *Ombites nomos* eſt apud Plin. lib. V. cap. IX, & *Ombitæ* apud Ælian de Animal. lib. X cap. XXI crocodilos vehementer colere perhibentur: Τοὺς κροκοδείλους Αἰγυπτίων οἱ μὲν σέβουσι, ὡς Ὀμβῖται imo in foſſis Ombitarum manu factis nutriuntur uti eodem capite perſequitur Ælian. Τοῖς δὲ Ὀμβίταις ἐν σύνοδίᾳ εἰσί, καὶ ὥσπερ τι καὶ ὑπακούουσι τρέφονται αὐτοῖς οἱ τρεφόμενοι ἐν ταῖς λίμναις ταῖς ὑπ' αὐτῶν πεποιημέναις. Hunc egregie illuſtrari poſſunt verba Stephani in Διὸς πόλις, quibus perhibet, crocodilos ibi cicurari & in puteis coli. Vide locum ipſum, ſi rem tanti feceris.

7 Περὶ τὸν Ἀδριανὸν κόλπον.] Sic legebatur in vetuſtiori Palat. quod revocavimus. In hactenus vulgaris conſpicitur Ἀδριατικὸν, minus bene. Salmaſius hunc Stephani locum in Plin. Exercit. pag. 68 allegans, etiam legebat, quemadmodum edi curavimus.

8 Λέγονται Οὔμβροι.] Codices MSS exhibent, λέγονται καὶ Σύμβροι. Multo pejus editio Veneta Florentinaque, λέγεται Σύμβροι παρὰ τοῖς Ἰταλ. συγγραφεῦσι.

9 Τὴν

• τὴν καταβαλλομένην, καὶ τὰς γυναῖκας αὐτῶν πολυγόνους. σπανίως γὰρ ἓν τίκτουσι. τὰς δὲ πλείστας, δύο, ἢ τρία.

A quin imo mulieres ibidem eſſe fœcundiſſimas, utpote quæ rarius unos, ſed pleræque geminos vel tergeminos fœtus enitantur.

ὈΜΗΡΙΤΑΙ [10], ἔθνος Αἰθιόπων· [11] Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ α΄.

HOMERITÆ, gens Æthiopica, de qua Marcianus libro primo Peripli.

ὉΜΟΛΗ, ὄρος Θετταλίας. [12] Παυσανίας ἐννάτῳ. λέγεται καὶ Ὅμολος. οἱ οἰκοῦντες, Ὁμολοεῖς. [13] καὶ Θηβῶν αἱ πρὸς τῷ ὄρει Ὁμολοΐδες πύλαι· [14] καὶ Ζεὺς Ὁμολώϊος τιμᾶται ἐν Βοιωτίᾳ.

B HOMOLE, mons Theſſaliæ, de quo Pauſanias libro nono. Appellatur quoque Homolus. Incolæ, Homoleenſes. Et Thebarum juxta montem Homoloides portæ. Colitur quoque Jupiter Homoloius in Bœotia.

ὉΜΟΛΙΟΝ, πόλις [15] Μακεδονίας καὶ Μαγνησίας· Στράβων ἑβδόμῃ. τὸ ἐθνικὸν, Ὁμολιεύς. [16] τὸ δὲ Ὁμολώϊος, τὸ κτητικόν ἐστι, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ω.

C HOMOLOIUM, urbs Macedoniæ & Magneſiæ, de qua Strabo libro VII. Gentile Homolienſis. Homoloius vero poſſeſſivum eſt, per pleonaſmum literæ ω.

ὈΜΦΑΚΗ, πόλις Σικελίας· Φίλιστος Σικελικῶν τετάρτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Ὀμφακαῖος· [17] ἔδει δὲ Ὀμφακῖνος, τῷ τύπῳ τῆς χώρας.

D OMPHACE, urbs Siciliæ, de qua Philiſtus rerum Sicularum libro quarto. Gentile, Omphacæus, ſed oportebat eſſe Omphacinus juxta regionis formam.

ὈΜ-

OM-

• Τὴν καταβαλλομένην.] In omnibus vulgatis legebatur, τὴν καταβαλλομένων ſine ſenſu, & quanquam in Ariſtotele eodem modo excuſum ſit, codicum MSS lectio mihi potior videbatur, quam nunc Stephano reddidi, & etiam Ariſtoteli reddi oportebat. Καταβάλλειν & καταβάλλεσθαι σπέρματα Græcis eſt uſitatiſſimum.

[10] Ὁμηρῖται, ἔθνος Αἰθιόπων.] Vel non ſatis attenta mente Marcianum conſideravit Stephanus, vel alio quodam fato Αἰθιόπων pro Ἀράβων irrepſit; nam nunquam iſtius ſcriptoris teſtimonio confirmabitur, Homeritas eſſe gentem Æthiopicam, qui eos ſatis manifeſte in Arabia Fel. ad oceanum collocat ab Arabico ſinu uſque ad Perſicum, atque ut hoc conſtet addam Marciani verba: Πλέοντι τοίνυν τὸν Ἀράβιον κόλπον, καὶ δεξιὰν ἔχοντι τὴν ἤπειρον, συνάπτει μὲν ἐστὶν ἡ Εὐδαίμων Ἀραβία (male invulgatis Ἀραβία) περὶ ὅλον τὸν Ἀράβιον διήκουσα κόλπον, μέχρι τοῦ προσαγορευομένου Ἀραβίου κόλπου ἐκβάλλει) ἡ ἐρυθρὰ θάλασσα &c. Ἐν τούτῳ δὲ τῷ μέρει τῆς θαλάσσης, καὶ τὸ τῶν Ὁμηριτῶν ἔθνος τυγχάνει τὸ τῶν Ἀράβων ἐπέχον γῆς μέχρι τῆς ἀρχῆς τοῦ Ἰνδικοῦ ἀρχομένου πελάγους. Ergo hinc liquet erraſſe Stephanum, quod etiam ex Plinio lib. VI cap. XXVIII. ex Arriani Periplo maris Erythræi, & ex Ptol lib. VI cap. VII manifeſte ſatis evinci poſſet. Homeritæ olim Sabæi appellabantur, teſte Philoſtorgio, ad quos ille perhibet Conſtantium legatos miſiſſe, ita enim ille lib. III cap. IV: Ὅτι Κωνστάντιος φησὶ διαπρεσβεύεσθαι πρὸς τοὺς πάλαι μὲν Σαβαίους, νῦν δὲ Ὁμηρίτας καλουμένους· ἔστι δὲ τὸ ἔθνος τοῦτο ἐκ Χεττούρας τῷ Ἀβραὰμ γεγονότων. κατοικεῖ δὲ χώραν μεγάλην τε Ἀράβων καλεῖσθαι καὶ Εὐδαίμονα πρὸς τῶν Ἑλλήνων· καθήκει δὲ ἐπὶ τὸν ἐξώτατον ὠκεανόν, ἧς μητρόπολις ἡ Σαβά. Æthiopes, ut hoc addam, habitabant e regione Homeritarum, & Sabæorum, interpoſito rubro mari, quod clare evincitur verbis Procopii Cæſarienſis lib. I de Bello Perſico: Ὁμηριτῶν δὲ ἀντικρὺ μάλιστα ἐν τῇ ἀντιπέρας ἠπείρῳ Αἰθίοπες οἰκοῦσιν, οἱ Αὐξωμῖται καλοῦνται. Cum quo etiam conſentit Procopius Gazenſis in I Reg. Ὀνομάζονται δὲ αὐτοὺς Ὁμηρίτας. ἀντικρὺ δὲ εἰσὶ τῶν Αὐξωμιτῶν, μέση δὲ τούτων κεχυμένη ἡ θάλασσα.

[11] Μαρκιανὸς ἐν Περίπλῳ α.] Sic quoque citatur Marcianus aliis in locis. Ejus opus geographicum, cujus modo breviſſimum compendium ſupereſt, quod Hœſchelio debemus, conſtabat libris duobus, quorum alter orientalis & meridionalis, alter vero occidentalis & ſeptentrionalis oceani deſcriptionem continebat, ita enim ille: Ἔστι μὲν καὶ ἑτέρων πολλῶν ἀρχαίων ἀνδρῶν τὸν περίπλουν ἀναγράψαντος ἐλαμβάνω ἐν βιβλίοις δυσί· τὸν μὲν ἑῷον καὶ μεσημβρινὸν ὠκεανὸν ἐν τῷ προτέρῳ βιβλίῳ, τὸν δὲ ἑσπέριον καὶ τὸν ἀρκτῷον ἐν τῷ δευτέρῳ.

[12] Παυσανίας ἐννάτῳ.] Sine dubio reſpicit hæc Pauſaniæ verba: Τετραμμένοι δὲ ἐς Θεσσαλούς, καταλαμβάνουσιν Ὁμόλην, ὄρος τῶν Θεσσαλικῶν, καὶ εὔγεων μάλιστα καὶ ὕδασιν ἐπίῤῥυτον. Erat hic mons omnium Theſſalicorum maxime fertilis & aquis irriguus.

[13] Καὶ Θηβῶν αἱ πρὸς τῷ ὄρει Ὁμολοΐδες πύλαι.] Ultima vox ſcribarum incuria exciderat, quam nos reduximus, auctoritate Pauſaniæ, qui loco jam allegato etiam de hiſce portis mentionem facit: Τὰς πύλας δὲ ἃς τὴν κάθοδον ἐποιοῦντο ἀπὸ τῆς Ὁμόλης, ὀνομάζουσιν Ὁμολωΐδας. Plures ſcribunt Ὁμολωΐδες per ω in medio. Apollod. lib III. ſeptem Thebarum portas deſcribens: Καὶ πυλῶν ἑπτὰ οὐσῶν, Ἄδραστος μὲν ἐπὶ τὰς Ὁμολωΐδας πύλας ἵστη. Sic quoque Lycophronis Schol. Ὁμολωΐς δὲ προσάγεται παρὰ Θηβαίοις, ἀπὸ Ὁμολωΐδος τῆς Νιόβης θυγατρός. Ὁμολωΐδες γὰρ πύλαι Θηβῶν. Nihil tamen in Stephano mutare ſuſtineo, cum certum ſit, Heſychium eodem modo ſcripſiſſe: Ὁμολωΐδες, πύλαι ἐν Θήβαις. Ὁμολώϊος Ζεύς, Θήβησιν οὕτω προσαγορευόμενος ὁ Ζεύς, ſic legendus ille locus, non Ὁμόλοος Ζεύς.

[14] Καὶ Ζεὺς Ὁμολώϊος.] Suidas in medio habet ω, & duas iſtius appellationis etymologias adfert: Ὁμολώϊος Ζεὺς ἐν Θήβαις, καὶ ἐν ἄλλαις πόλεσι Βοιωτικαῖς· καὶ ἐν Θεσσαλίᾳ· ἀπὸ Ὁμολωΐας προφήτιδος τῆς Ἐνυέως· ἣν προφῆτιν εἰς Δελφοὺς πεμφθῆναί φησιν Ἀριστόδημος ἐν δευτέρῳ Θηβαϊκῶν. Ἴστρος δὲ ἐν τῇ ιβ΄ τῆς συναγωγῆς, διὰ τὸ παρ᾽ Αἰολεῦσι τὸ ὁμονοητικὸν καὶ εἰρηνικόν, ὁμόλον λέγεσθαι· ἔστι δὲ καὶ Δημήτηρ Ὁμολωΐα ἐν Θήβαις. Inſtitutum fuit quoque feſtum in honorem Jovis Homoloii & Cereris Homoloiæ, quod Ὁμολώϊα dicebatur, teſte Schol ad Theocritum Idyll. VII. Καὶ Ἀριστόδημος ὁ Θηβαῖος, ἐν οἷς περὶ τῆς ἑορτῆς τῶν Ὁμολωΐων. Sic ibi legendum, cum mole hodie in vulgatis excuſum ſit, περὶ τῆς ἑορτῆς τῶν Ὁμόλων.

[15] Μακεδονίας ἢ Μαγνησίας.] In omnibus libris media vox erat conjunctio copulativa, quam nos in adverſativam mutavimus, quia ipſe Strabo dubitat, an oppidum illud Macedoniæ, an vero Magneſiæ ſit adſcribendum. Urbis nomen utroque modo effertur, & Ὁμόλιον & Ὅμολις, uti docet ibidem Geographus libro citato circa finem.

[16] Τὸ δὲ Ὁμολώϊος κτητικόν ἐστι.] In omnibus libris perperam exhibetur, τὸ δὲ Ὁμολοεὺς τρισύλλαβον ἐστι. Quod nos correximus ratione & ſenſu ſic requirente.

[17] Ἔδει δὲ Ὀμφακῖνος, τῷ τύπῳ τῆς χώρας.] In omnibus libris ſcriptis & editis peſſimo errore legebatur,

ἔδει

ὈΜΦΑ'ΛΙΟΝ[18], τόπος Κρήτης, πλησίον Θεινῶν καὶ Κνωσσοῦ. [20] ἔστι καὶ Θετταλίας. [21] τὸ ἐθνικὸν, Ὀμφαλιτης.

OMPHALIUM, locus Cretæ prope Thenas & Cnoſſum. Eſt quoque Theſſaliæ oppidum. Gentile, Omphalita.

ὈΝΕΙΑΒΑ'ΤΗΣ, πόλις Αἰγύπτου. Ἑκαταῖος περιηγήσει Λιβύης. [22] ὁ πολίτης, Ὀνειαβάτης τῷ τῆς χώρας ἔθει.

ONIABATES, urbs Ægypti, de qua Hecatæus in Libyæ Periegeſi. Civis Oniabates juxta regionis conſuetudinem.

ὈΝΘΥ'ΡΙΟΝ, πόλις Θεσσαλικὴ περὶ τὴν Ἄρνην. τὸ ἐθνικὸν, Ὀνθυριεὺς. Ῥιανὸς ὀγδόῳ.

ONTHYRIUM, urbs Theſſalica circa Arnem. Gentile, Onthyrienſis apud Rhianum libro VIII.

ὈΝΝΑ, ἐμπόριον τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας. Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ. τὸ ἐθνικὸν Ὀνναῖος, ὡς Ἐνναῖος.

ONNA, emporium Arabiæ felicis, cujus meminit Marcianus in Periplo. Gentile, Onnæus, uti Ennæus.

ὈΝΟΥΦΙΣ, πόλις Αἰγύπτου, οὐκ ἄγνωστος. ὁ πολίτης, Ὀνουφίτης.

ONYPHIS, oppidum Ægypti, non ignobile, cujus oppidanus Onyphita.

ὈΝΥ'ΧΙΟΝ, τόπος Κρήτης, [23] ἀπὸ ὄνυχος ἀγκύρας, ἐναχθείσης ἐν αὐτῷ, τῶν Ἀμυκλαίων ἀποικησάντων.

ONYCHIUM, locus Cretæ, ſic dictus ab ungue anchoræ, qui ibi inhæſit, cum eo coloniam Amyclæi deducerent.

ὈΞΥ'ΒΙΟΙ, μοῖρα Λιγύων. Κουάδρατος τεσσαρεσκαιδεκάτῳ Ῥωμαικῆς Χιλιαρχίας.

OXYBII, pars Ligurum, cujus meminit Quadratus libro quarto decimo Chiliarchiæ Romanæ.

ὈΞΥΔΡΑ'ΚΑΙ, ἔθνος Ἰνδικὸν, ὑφ' ὧν σώσας Ἀλέξανδρον Πτολεμαῖος, σωτὴρ ἐκλήθη. [24] οἱ δὲ, ψεῦδος τὸ περὶ τῶν Ὀξυδρακῶν.

OXYDRACÆ, gens Indica, a quibus cum Alexandrum ſervaſſet Ptolemæus, *Soter*, id eſt, Servator appellatus eſt. Alii vero hoc de Oxydracis falſum eſſe perhibent.

ὈΞΥΡΥΓΧΟΣ[25], πόλις Αἰγύπτου, τιμῶ-

OXYRYNCHUS, urbs Ægypti, quæ

σιν δὲ Ὀξύρυγχον, τὸν τόπον τῆς χώρας. Quot modis Siculi gentilia ſua formare ſoleant, diximus ad vocem Ἀκραγαντῖνος. Illa quæ adduci poſſent, ex Xylandriana & aliis editionibus ad formationem in ινος Siculis adſcribenda, omnia ſunt corruptiſſima, & quibus iſta in ινος ſit uſitata & ſolita, ad vocem Παλικη, & aliis in locis inculcamus.

[18] Ὀμφάλιον, τόπος Κρήτης.] Propriam hujus loci nomen videtur fuiſſe Ὀμφαλὸς, unde facile deducitur Ὀμφάλιος, & neutro genere Ὀμφάλιον, quod eſt apud noſtrum, ubi tamen πεδίον ſubintelligi velim, ut me docuit Diod Siculus, qui plane eo modo loquutus eſt, ita enim ille lib V: Φερομένου μὲν γὰρ ὑπὸ τῶν Κουρήτων αὐτοῦ νηπίου (ſcilicet τοῦ Διὸς) φασὶν ἀποπεσεῖν τὸν ὀμφαλὸν περὶ τὸν ποταμὸν, τὸν καλούμενον Τρίτωνα. καὶ τὸν χῶρον ἐκ τούτου τὸ καθιερωθῆναι, ἀπὸ τοῦ τότε συμβάντος, Ὀμφαλὸν προσαγορευθῆναι, καὶ τὸ περικείμενον πεδίον ὁμοίως Ὀμφάλιον. Ergo locus ipſe Ὀμφαλὸς dicebatur, & ager circumjacens Ὀμφάλιον. Liquet hoc etiam ex Callimacho Hym in Jovem, unde noſter ſine dubio, licet nomen poetæ reticeatur, hanc lectionem conſecit.

> Εὖτε Θενὰς ἀπέλειπεν, ἐπὶ Κνωσσοῖο φέρουσα,
> Ζεῦ πάτερ, ἡ νύμφη σε, Θεναὶ δ' ἔσαν ἐγγύθι Κνωσσοῦ,
> Τουτάκι τοι πέσε δαῖμον ἀπ' ὀμφαλός· ἔνθεν ἐκεῖνο
> Ὀμφάλιον μετέπειτα πέδον καλέουσι Κύδωνες.

[20] Πλησίον Θεινῶν.] In Xylandriana duplici N legitur, Θεννῶν, & ſic quoque in præcedentibus ſuo loco exhibetur, quod tunc non advertimus. Sequimur nunc fidem MSS codicum, atque etiam Venetam Florentinamque editionem, in quibus manifeſte πλησίον Θεινῶν excuſum eſt.

[21] Ἔστι καὶ Θετταλίας.] Rhianus libro IV Theſſalicorum apud noſtrum in voce Παγασαὶ hujus urbis meminit, cum ejus incolas appellet ἀμφίπερας Ὀμφαλιῆας.

[21] Τὸ ἐθνικὸν, Ὀμφαλίτης.] Apud Goltzium in Theſ pag. 224. invenitur nummus cum inſcriptione ΟΜΦΑΛΙΤΩΝ.

[22] Ὁ πολίτης, Ὀνειαβάτης.] In libris ſcriptis & editis oppidani nomen erat vitiatum, in quibus legebatur Ὀνεβιάτης. Variis in locis noſter docet urbis nomen & gentile idem eſſe, ſic in præcedentibus loquitur, Διοχίτης, νομὸς Αἰγύπτου, ἐν ᾗ πόλις Ὀνειαβάτης. ... Διοχίτης. Sic quoque in alia regione: Ἐγχελεῖς, ἔθνος Ἰλλυρικόν, οἱ οἰκοῦντες Ἐγχελεῖς.

[23] Ἀπὸ ὄνυχος ἀγκύρας] Hiſtoria hæc de anchoræ ungue, attractione ex ſaxoſis locis abrupto, legitur apud Plutarchum de Virtutibus Mulierum, ſed circumſtantiis maxime diverſis, nam Amyclæorum nulla ibidem fit mentio.

[24] Οἱ δὲ ψεῦδος τὸ περὶ τῶν Ὀξυδρακῶν.] Arrianus lib VI de Exp. Alex. Magni refert, vulgatam eſſe opinionem, infortunium hoc Alexandro in Oxydracis contigiſſe: ille tamen in alia verſabatur opinione, nempe Alexandrum a Mallis, Oxydracis vicinis, ictum fuiſſe, ita enim ille: Αὐτὰρ ἐν Ὀξυδράκαις τὸ πάθημα τοῦτο γενέσθαι Ἀλεξάνδρῳ, ὁ πᾶς λόγος κατέχει, τὸ δὲ ἐν Μαλλοῖς ἔθνει αὐτονόμῳ Ἰνδικῷ ξυνέβη, καὶ ἥ τε πόλις Μαλλῶν ἦν, καὶ οἱ βαλόντες Ἀλέξανδρον, Μαλλοί. Addit deinde rationem, quare hoc fieri non potuerit, nempe, quia Malli ſtatuerant Oxydracis ſeſe conjungere, atque ita prælium inire; ſed Alexander, itinere per arida & ſiticuloſa loca facto, eos præverterat, priuſquam aut Malli Oxydracis, aut Oxydracæ Mallis adjumento eſſe poſſent.

[25] Ὀξύρυγχος, πόλις Αἰγύπτου.] Male in Aldina Juntinaque legitur Ὀξύρυγχος, & gentile nomen eodem modo Ὀξυρυγχίτης. Perperam quoque in Comment. Euſtathii ad Dionyſ pag. 37. hæc urbs Ὀξύρυγχος dicitur. Ex Strabone hæc videntur hauſta, apud quem libro XVII legimus: Ἐν τῇ περαίᾳ Ὀξύ-

ρυγχος

τιμῶσι τὸν ὁμώνυμον ἰχθύν. [16] ὁ πολίτης, Ὀξυρυγχίτης.

Ὀπικοί, ἔθνος Ἰταλίας· Εὔδοξος ἕκτῳ γῆς περιόδου, [17] γλώσσας συνέμιξαν. οἱ δὲ, ὅτι Ὀφικοί, ἀπὸ τῶν ὄφεων.

Ὀπόεις, πόλις Λοκρῶν τῶν Ἐπικνημιδίων, [18] ἀπὸ Ὀπόεντος. τὸ ἐθνικὸν, Ὀποέντιος, Ὀποεντία. λέγεται καὶ Ὀποῦς Ὀποῦντος, κατὰ κρᾶσιν. ἔστι καὶ Ὀποῦς πόλις Ἀχαΐας, [20] καὶ τῆς Ἠλείας ἄλλη. [21] οἱ πολῖται, Ὀπούντιοι.

Ὀρβῖται [22], ἔθνος Ἰνδικὸν, [23] ὡς Ἀπολλόδωρος δευτέρῳ, περὶ Ἀλεξανδρείας.

Ὄραθα [24], πόλις τῆς ἐν Τίγρητι Μεσήνης· Ἀρριανὸς Παρθικῶν ἑκκαιδεκάτῳ. τὸ ἐθνικὸν, Ὀραθηνός.

Ὀργάλημα [25], πόλις ἐπὶ τῷ Ἴστρῳ· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. εἰσὶ καὶ Ὀργομεναὶ πόλις Ἰλλυρίας. [26] τὸ ἐθνικὸν, Ὀργομεναῖος. καὶ τῆς δευτέρας, Ὀργομένιος.

Ὀργών

quæ ejuſdem nominis piſcem colit. Civis, Oxyrynchita.

OPICI, gens Italiæ, de qua Eudoxus libro ſexto de terræ circuitu. Linguas commiſcuerunt: alii vero Ophicos dictos volunt ἀπὸ τῶν ὄφεων, a ſerpentibus.

OPOEIS, urbs Locrorum Epicnemidiorum, ſic ab Opoente dicta. Gentile, Opoetius, Opoetia. Dicitur quoque Opûs Opuntis per craſin. Eſt quoque Opûs urbs Achaiæ, & Elidis alia. Cives, Opuntii.

ORBITÆ, gens Indica circa Alexandriam, cujus meminit Apollodorus libro ſecundo.

ORATHA, urbs Meſenæ, quæ eſt juxta Tigrum, cujus meminit Arrianus libro ſexto decimo Parthicorum. Gentile, Orathenus.

ORGALEMA, urbs ad Iſtrum, de qua Hecatæus in Europa. Sunt quoque Orgamenæ urbs Illyriæ. Gentile, Orgomenæus. Et alterius urbis Orgomenius.

ORGON

ρυγχος πόλις, ἣ ὁμώνυμος [illegible] τιμῶσι δὲ τὸν ὀξύρυγχον, ᾗ ἐστιν αὐτοῖς ἱερὸν Ὀξυρύγχου. Vide præterea Plutarchum de Iſide & Oſir. & Ælian. de Animal lib. x cap. XLVI.

[16] Ὁ πολίτης, Ὀξυρυγχίτης.] Gotzius adduxit nummum Domitiani cum hac inſcriptione: ΟΞΥΡΥΓΧΙΤΩΝ ΜΗΤΡΟΠ. Concil. Conſtantinopol. inter alios Epiſcopos ſuſcripſit *Dorotheus Oxyrynchitas.* Vide tom. III Concil. General. pag. 364. Et in Conc. Calched. tom. VIII. Concil. pag. 340 occurrit *Petrus Oxyrynchitanus*, quod gentile Latino ore formatum eſt.

[17] Γλώσσας συνέμιξαν.] Cluverius libro III cap. IX Ital. Antiq. manifeſtam heic notavit lacunam, in qua reddenda erat ratio, cur dicti fuerint Opici, nihil tamen adferens, quo hæc lacuna in noſtro repleatur. Sunt qui lacunam hunc in modum replere conantur: Οἱ μὲν, ὅτι γλώσσας συνέμιξαν· οἱ δὲ ὅτι Ὀφικοί, ἀπὸ τῶν ὄφεων. Verum ſi ita hanc lacunam ſuppleas, non tamen conſtabit, unde Ὀπικοὶ nominis originem deducunt. Cenſeo itaque totum locum ita debere emendari atque impleri: Οἱ μὲν, ὅτι γλώσσας συνέμιξαν, ἀπὸ τῆς ὀπός. οἱ δὲ, ὅτι Ὀφικοὶ ἀπὸ τῶν ὄφεων. Hi Opici, qui ſeſe lingua cum Auſonibus & Auruncis permiſcebant, ἀπὸ τῆς ὀπός, id eſt, *a voce* ſive *lingua* nomen invenere: alii tamen eos *Ophicos* appellant, quia eorum regio ſerpentibus abundat. Servius ad lib. VII Æneid. *Oſcorumque manus. Capuenſes dicit, qui ante Ophici appellati ſunt, quod illic plurimi abundavere ſerpentes: nam Græce ὄφις, dicitur ſerpens.*

[18] Ἀπὸ Ὀπόεντος.] Herois nomen idem eſt ac urbis nomen, Ὀπόεις Ὀπόεντος & per craſin Ὀποῦς Ὀποῦντος. Hunc Eleum fuiſſe perhibet Schol. Apoll. Rhodii ad lib. I. Argon. Ὀποῦς πόλις τῆς Λοκρίδος, ἀπὸ Ὀπόεντος τοῦ Ἠλείου. Sed Scholiaſtes Pindari Locri & Protogeniæ filium fuiſſe tradit pag. 87. ad IX od. Olymp. Quia autem hujus urbis inſignem deſcriptionem reliquit Palmerius, plura addere ſupervacaneum exiſtimo.

[19] Τὸ ἐθνικὸν, Ὀποέντιος.] Eodem modo formavit illud gentile Euſtathius in comment. ad Iliad. B. pag. 277. Ἐθνικὸν τοῦ Ὀπόεις, Ὀποέντιος, ὡς Σιρόεις Σιροέντιος· ὥσπερ δὲ Πλακόεις ἐν συναιρέσει Πλακοῦς, οὕτω καὶ Σιροῦς, οὕτω καὶ Ὀπόεις Ὀποῦς, καὶ ἐκλινεται Ὀποῦντος· [illegible] Ὀπούντιος.

[20] Καὶ τῆς Ἠλείας ἄλλη.] Male in Aldina Juntinaque exhibetur, καὶ τῆς Ἠλείας ἄλλη. Hujus oppidi meminit Strabo lib. IX: Λέγεται δὲ Ὀπουντίους τινὰς καὶ ἐν τῇ Ἠλείᾳ φασὶν, ὧν οὐκ ἄξιον μεμνῆσθαι, πλὴν ὅτι συγγένειαν αὐτῶν ἐξανανεοῦνται τοῖς Ὀπουντίοις [illegible].

[21] Οἱ πολῖται, Ὀπούντιοι.] Paſſim apud ſcriptores antiquos hoc civis nomen eſt in uſu: verum apud Goltzium aliosque antiquarios proſtant nummi cum inſcriptione ΟΠΟΝΤΙΩΝ.

[22] Ὀρβῖται, ἔθνος Ἰνδικόν.] Eadem eſt gens, quæ ſupra noſtro appellatur Ἀρβῖται & Ἀρβιεῖς habitantes ad fluvium Indicum, cui nomen Ἄρβις & Ἀραβις.

[23] Ὡς Ἀπολλόδωρος δευτέρῳ περὶ Ἀλεξανδρείας.] Hæc in omnibus libris ſine ulla diſtinctionis nota circumferuntur, quaſi intelligeretur opus, quod Apollodorus de Alexandria compoſuerat. Sed noſter vult Orbitas circa Alexandriam fuiſſe ſitos, & quidem circa Alexandriam, quod in illa voce quarto loco recenſet.

[24] Ὄραθα, πόλις τῆς ἐν Τίγρητι Μεσήνης.] Facile adducor, ut credam eſſe antiquorum *Ur* Chaldæorum, cui Græci ſcriptores ſolitam terminationem affinxere. Plinio, mutatis mutandis, dicitur Ura lib. V cap. XXIV: *Ita fertur* (nempe Euphrates) *uſque Uram locum in quo converſus ad orientem relinquit Syriæ Palmyrenas ſolitudines.* Quæ autem ſit Μεσήνη ἡ ἐν Τίγρητι, ſatis perſpicue docet Stephanus in Ἀπάμεια, ubi hæc leguntur: Ἔστι καὶ ἄλλη ἐν τῇ Μεσήνῃ τῇ ὑπὸ τοῦ Τίγρητος περιεχομένη.

[25] Ὀργάλημα, πόλις ἐπὶ τῷ Ἴστρῳ.] Summa librariorum incuria, vel alio quodam caſu duæ lectiones in unam ſunt conflatæ, quod ſatis liquet ex gentilibus, quæ minime cum primitivo conveniunt. Luculentum ejus rei exemplum, quod aliquando duæ lectiones commiſceantur, fuit quondam in Ἐδέσσα, unde omnes editi exhibebant gentile Ἐδεσσοπολίτης, quod tamen ope MSS correximus.

[26] Τὸ ἐθνικὸν Ὀργομεναῖος.] In MSS legitur Ὀργαμεναῖος,

ΟʼΡΓΩʼΝ[17], νῆσος πλησίον Τυῤῥηνίας. τὸ ἐθνικὸν, Ὀργώνιος, ὡς Ἀντρώνιος.

ΟʼΡΔΑΙʼΑ, πόλις Μακεδονίας. τὸ ἐθνικὸν, Ὄρδοι. [18] λέγονται καὶ Ὀρδαῖοι, ὡς Νίκανδρος.

ΟʼΡΕΣΘΑʼΣΙΟΝ[19], πόλις Ἀρκαδικὴ, ἀπὸ Ὀρεσθέως τοῦ Λυκάονος· Παυσανίας ὀγδόῳ. ὁ πολίτης, Ὀρεσθάσιος.

ΟʼΡΕΣΤΑΙ[40], Μολοσσικὸν ἔθνος· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. [41] Θεαγένης ἐν Μακεδονικῶν φησιν, ὅτι ἐπεὶ ἀφείθη τῆς μανίας Ὀρέστης, φεύγων διὰ τὴν αἰδῶ μετὰ τῆς Ἑρμιόνης, εἰς ταύτην ἦλθε τὴν γῆν, καὶ παῖδα ἔσχεν Ὀρέστην· οὗ ἄρξαντος, ἐκλήθησαν Ὀρέσται. αὐτὸς δὲ ὑπὸ ἐχίδνης δηχθεὶς, θνήσκει εἰς χωρίον τῆς Ἀρκαδίας, [42] τὸ λεγόμενον Ὀρέστειον. [43] λέγεται καὶ θηλυκὸν Ὀρεστὶς καὶ Ὀρεστιάς· ὡσαύτως Θεαγένης, καὶ [44] Διονύσιος δευτέρῳ Γιγαντιάδος.

ΟʼΡΕʼΣΤΗ[45], πόλις Εὐβοίας· Ἑκαταῖος Εὐρώπης περιηγήσει. τὸ ἐθνικὸν, Ὀρέσται ὁμοίως.

ΟʼΡΕΣΤΙʼΑ, πόλις ἐν Ὀρεσταῖς, ἐν ὄρει ὑπερκειμένῳ τῆς Μακεδονικῆς γῆς. [46] ἐξ ἧς Πτολεμαῖος ὁ Λάγου πρῶτος βασιλεύσας Αἰγύπτου. ὁ πολίτης, Ὀρεστιαῖος. ἔστι καὶ ἄλλη ἐν Ἀρκαδίᾳ Ὀρεστία, ἣν Εὐδαίμων καὶ Ὧρος διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφουσι, [47] τὴν Ὀρέστειαν.

ORGO, inſula prope Tyrrheniam. Gentile, Orgonius, uti Antronius.

ORDÆA, urbs Macedoniæ. Gentile, Ordi. Appellantur etiam Ordæi, uti Nicander perhibet.

ORESTHASIUM, urbs Arcadica, quæ ab Oreſtheo Lycaonis filio nomen invenit, auctore Pauſania lib. VIII. Civis, Oreſthaſius.

ORESTÆ, gens Moloſſica, de qua Hecatæus in Europa. Theagenes libro v rerum Macedonicarum inquit, Oreſtem, poſtquam a furore fuit liberatus, præ pudore cum Hermione fugientem, in iſtam regionem veniſſe, atque filium Oreſtem habuiſſe, quo imperante Oreſtæ nomen accepere. Ipſe vero a vipera morſus, moritur in Arcadiæ munimento, cui nomen Oreſtium. Dicitur quoque genere fœminino Oreſtis & Oreſtias, quemadmodum ipſe Theagenes perhibet, & Dionyſius libro ſecundo Gigantiadis.

ORESTE, urbs Eubœæ, auctore Hecatæo in Periegeſi. Gentile, Oreſtæ, eodem modo.

ORESTIA, urbs apud Oreſtas in monte qui Macedoniæ adjacet, cujus erat Ptolomæus Lagi filius, primus Ægypti rex. Civis, Oreſtiæus. Eſt quoque alia Arcadiæ Oreſtia, quam Eudæmon & Orus per ει diphthongum ſcribunt & Oreſteiam appellant.

—maῖος, unde non incommode emendari poſſet Ὀργαλημαῖος.

[17] Ὀργὼν, νῆσος Τυῤῥηνίας.] Aldina Juntinaque exhibent: Ὄργω & gentile Ὀργῶνος. Sed potior mihi videbatur Xylandriana lectio, quam expreſſimus. Cenſet Cluverius Ital. Ant. lib. II, eſſe inſulam cui nomen Urgo, inter Capraiam & Macræ fluminis oſtium, memoratam Melæ, Plinio ac Martiano Capellæ. Vulgo nunc *Gorgona* dicitur, quod vocabulum jam multis abhinc ſeculis obtinuit, unde apud Rutilium in Itinerario:

Adſurgit Ponti medio circumflua Gorgon
Inter Piſanum Cyrnaicumque latus

[18] Λέγονται καὶ Ὀρδαῖοι] Sine dubio iidem ſunt populi, qui ſupra Ἐορδαῖοι & Ἐορδοι, præfixa ſecunda vocali, ab Herodiano appellantur.

[19] Ὀρεσθάσιον πόλις Ἀρκαδική.] Utroque genere, fœminino & neutro oppidi nomen a Pauſania libro citato effertur: Ὀρεσθασίους δὲ Ὀρεσθάσιον, Φιγαλέων δὲ οἰκιστὴς Φίγαλος. Et paucis interjectis verſibus: Φιγαλία δὲ καὶ Ὀρεσθασία ἐν χρόνῳ μετέβαλλον τὰ ὀνόματα.

[40] Ὀρέσται, Μολοσσικὸν ἔθνος.] Oretæ ſine ſigma, & Oreſtæ populi ſunt diverſi, uti docet Euſtathius in comment. ad Dionyſ. Ὁμοίως μετὰ Σαυροματῶν εἰσὶ καὶ οἱ ἐν Ὀδυσσείᾳ πλανητικοὶ ἱστορηθέντες Κιμμέριοι, καὶ οἱ Ὀρεῖται, δίχα τοῦ σ. οἱ γὰρ μετὰ τοῦ σ Ὀρέσται ἔθνος εἰσὶν Εὐρωπαῖον, Μολοσσικόν· ἀπὸ τοῦ Ἀγαμεμνονίδου Ὀρέστου κεκλημένοι.

[41] Θεαγένης ὁ Μακεδονικῶν φ.] Sic emendavit Salmaſius in margine ſui Stephani, quod nobis magis arridebat, quam quod in vulgatis exhibetur, Θεαγένης ἐν Μακ. φησι.

[42] Τὸ λεγόμενον Ὀρέστειον] Euripides in Oreſte hunc locum appellat Ὀρέστειον, ex quo ſequentes verſiculos adducit Salmaſius:

— — Σὺ δ' αὖ χθόνα
Ὀρέστα, γαίας τῆσδ' ὑπερβαλὼν ὅρους,
Παῤῥάσιον οἴκει δάπεδον, ἐνιαυτοῦ κύκλον.
Κεκλήσεται δὲ σῆς φυγῆς ἐπώνυμον,
Ἀζᾶσιν, Ἀρκάσιν τ' Ὀρέστειον καλεῖν.

[43] Λέγεται καὶ θηλυκὸν Ὀρεστὶς καὶ Ὀρεστιάς] Addam verba Solini, ex quibus patebit, hanc regionem Oreſtidem fuiſſe appellatam: *Populi ſunt, qui ut Oreſtæ dicerentur, inde cœptum. A Mycenis profugus matricida, cum abſceſſus longius deſtinaſſet, natum ſibi in Æmathia parvulum de Hermione, quam in omnes caſus ſociam adſciverat, hic mandaverat occulendum. Adoleviт puer in ſpiritu regii ſanguinis, nomen patris ſui referens occupatoque quicquid eſt quod procedit in Macedonicum ſinum & Adriaticum ſalum, terram cui imperaverat, Oreſtidem dixit.* Arrianus in Indicis ſic quoque vocavit hanc regionem: Ἐκ δὲ Ὀρεστίδος, Κρατερός τε ὁ Ἀλεξάνδρου. Illud Ὀρεστιὰς quod ſequitur, occurrit apud Strab. lib. VII: Καὶ δὴ καὶ τὰ περὶ Λυγκηστὶν, καὶ Πελαγονίαν, καὶ Ὀρεστιάδα, καὶ Ἐλίμειαν τὴν ἄνω Μακεδονίαν ἐκάλουν.

[44] Καὶ Διονύσιος δευτ. Γιγ.] Conjunctionem καὶ inſerendam putavi, vult enim Theagenem & Dionyſium iſta fœminina uſurpaſſe.

[45] Ὀρέστη, πόλις Εὐβοίας.] Ultima vox abeſt ab omnibus libris MSS & editis: eam auctoritate Heſychii revocavi, apud quem legitur, Ὀρέστη, χωρίον Εὐβοίας. Deinde vidi, ſic quoque emendaſſe Salmaſium ad oram ſui Stephani.

[46] Ἐξ ἧς Πτολεμαῖος ὁ Λάγου] Omnes editi exhibebant, ἐν ᾗ Πτολεμαῖος. Libri MSS Palatini, ἐξ ἧς καὶ ἐν ᾗ Πτολεμαῖος. Sed Voſſianus calamo exaratus, ἐξ ἧς Πτολ. ὁ Λάγου, quod in hac editione excudi curavimus.

[47] Τὴν Ὀρέστειαν] In omnibus editis male impreſſum erat τὴν Ὀρέστιον, quod correctione indigebat.

Π.

ΠΑΛΙΚΗ', πόλις Σικελίας. Θεόφιλος δ' ἐν ἑνδεκάτῳ περιηγήσεως Σικελίας, Παλικίνην κρήνην φησὶν εἶναι. [1] πλησίον δὲ αὐτῆς ἱερὸν Παλικῶν, οἵ εἰσι δαίμονές τινες, ὡς [2] Αἰσχύλος ἐν Αἴτναις γενεαλογεῖ. [3] Διὸς καὶ Θαλείας τῆς Ἡφαίστου. Σιληνὸς δὲ ἐν δευτέρῳ, Αἴτνης, τῆς Ὠκεανοῦ καὶ Ἡφαίστου, κληθῆναι δὲ αὐτοὺς Παλικοὺς, διὰ τὸ ἀποθανόντας πάλιν εἰς ἀνθρώπους ἱκέσθαι. ἔστι δὲ καὶ κρήνη τις ἐν Παλικοῖς τῆς Σικελίας, [4] ὡς δεκάκλινος. αὕτη δ' ἀναρρίπτει ὕδωρ εἰς ὕψος ἓξ πήχεις

P.

PALICE, urbs Siciliæ. Theophilus libro undecimo deſcriptionis Siciliæ, Palicinum fontem commemorat, prope quem Palicorum templum eſt, qui dæmones quidam ſunt, quorum genealogiam Æſchylus in Ætna deducit a Jove & Thalia, quæ Vulcani filia fuit. Verum Silenus libro ſecundo perhibet, eſſe filios Ætnæ, Oceani filiæ, & Vulcani. Appellatos autem Palicos ajunt, ἀπὸ τοῦ πάλιν ἱκέσθαι, quod quum mortem obiiſſent, ad homines redirent. Eſt quoque fons quidam in Palicis Siciliæ, cujus ſpatium decem accubantium capax eſt. Ipſe aquam ejicit ad altitudinem ſex cubitorum, ut ad-

---

[1] Πλησίον δὲ αὐτοῦ ἱερὸν Παλικῶν.] Peſſimo errore in Veneta Florentinaque excuſum eſt, ἱερῶν Παλικῶν, quod, cum correxit Xylander, tuto ſequimur. Fanum hoc antiquitate & veneratione præ cæteris eminebat, imo porticibus & aliis diverſoriis erat inſtructiſſimum. Hinc apud Diod. Sic. lib. XI legimus: Μυθολογεῖται γὰρ, τὸ τέμενος τοῦτο διαφέρειν τῶν ἄλλων ἀρχαιότητι καὶ σεβασμῷ, πολλῶν ἐν αὐτῷ παραδόξων παραδιδομένων. Et paucis interjectis verſibus: Ἔστι δὲ καὶ ὁ περίβολος ἐν τόπῳ θεοπρεπεῖ κείμενος, καὶ στοαῖς καὶ ταῖς ἄλλαις καταλύσεσιν ἱκανῶς κατεσκευασμένος.

[2] Αἰσχύλος ἐν Αἴτναις.] Placuit nobis lectionem MSS codicum, & ab Aldo & Junta divulgatam amplecti: imo rationem nullam video, quare Xylander ἐν Αἰτναίοις ediderit. Hoc dramatis nomen utroque numero invenitur, & apud Macrob. lib. V Satur. cap. XIX ſingulari occurrit, ſic enim ille: *Sed hæc quæ diximus auctoritatibus approbanda ſunt. Æſchyli tragœdia eſt, quæ inſcribitur Ætna, in hac cum de Palicis loqueretur ſic ajt:*

> Τί δῆτ' αὐτοῖς ὄνομα τίθενται βροτοί;
> Σεμνοὺς Παλικοὺς Ζεὺς ἐφίεται καλεῖν.
> Ἦ καὶ Παλικῶν εὐλόγως μένει φάτις,
> Πάλιν γὰρ ἥκουσ' ἐκ σκότους, τόδ' ἐς φάος.

Hos verſus non tranſcripſiſſem, niſi Stephanum eoſdem in genuino opere habuiſſe mihi perſuaſeram. Apud Heſychium aliquoties Æſchyli Ætna allegatur, ſed de ea re conſulendus Priceus in Ind. ad illum auctorem.

[3] Διὸς καὶ Θαλείας.] Eadem hæc habet Macrobius ex Æſchylo lib. V. Sat. capite allegato: *In Sicilia Symethus fluvius eſt: juxta hunc nympha Thalia compreſſu Jovis gravida, metu Junonis optavit, ut ſibi terra dehiſceret. Factum eſt. Sed ubi venit tempus maturitatis infantum, quos alvo illa geſtaverat, reclusa terra eſt, & duo infantes de alvo Thaliæ progreſſi emerſerunt; appellatique ſunt Palici ἀπὸ τοῦ πάλιν ἱκέσθαι, quoniam prius in terram merſi, denuo inde reverſi ſunt.*

[4] Ὡς δεκάκλινος.] In Aldina Juntinaque ultima vox legitur cum majuſcula, adeo ut eæteri hanc vocem pro aliquo ſcriptoris nomine accepiſſe videantur. Apud Ariſtot. de Adm. Auſcult. eadem hæc de Palicorum fonte perhibentur, & uti heic apud Steph. ſic etiam apud Ariſtot. vox δεκάκλινος occurrit, & totus locus ſic vertitur: *Eſt Fons in Palicis Siciliæ, amplitudine decalini.* Cluverius tranſtulit: *Fons amplitudine decaclinius.* Verum iſta interpretatione Græcarum literarum expertes, non facile acquieſcent, quanquam etiam aliquando Latinos hujuſmodi vocabula uſurpaſſe, ut Martial. lib. IX Epig. LX.

> *Et teſtudineum menſus quater hexaclinon,*
> *Ingemuit citro non ſatis eſſe ſuo.*

Apud Athenæum lib. V. in elegantiſſima thelamegi navis deſcriptione huic non diſſimiles voces leguntur, κοιτῶν πεντάκλινος, ἑπτάκλινος, & συμπόσιον ἐννεάκλινον, id eſt, *cubiculum cum lectis quinque, cum lectis ſeptem, & cœnaculum cum lectis novem.* Imo apud eundem Athenæum lib. XII celebratur οἶκος ἑκατοντάκλινος, *ædes centum lectis inſtructa.* Apud Ariſtot. lib. allegato circa principium de Bolinthi tergore legitur, ὅταν ἐκταθῇ, τὸ δέρμα κατέχειν τόπον ὀκτάκλινον, *ubi fuerit diſtentum, locum octo accubantium occupare.* Et eodem libro de loco prope Apolloniam Taulanticam accolæ perhibent, ignem jugiter ardere loco

χεῖ. [5] ὥστε ὑπὸ τῶν θεωρούντων νομίζεσθαι καταχλυσθήσεσθαι τὸ πεδίον, καὶ πάλιν εἰς ἑαυτὸ καθίσταται. ἔστι δὲ καὶ ὅρκος ἅγιος αὐτόθι· ὅσα γὰρ ὀμνύει τις εἰς πινάκιον γράψας, [6] βάλλει αὐτὸ εἰς τὸ ὕδωρ. ἐὰν μὲν οὖν εὐορκῇ, ἐπιπλάζει, ἐὰν δὲ μὴ εὐορκῇ, [7] τὸ μὲν πινάκιον ἀφανίζεται, [8] αὐτὸς δὲ πίμπραται. [9] ὁ πολίτης, Παλικῖνος, ὡς τῆς Ἔρυκης Ἐρυκῖνος, καὶ τὸ θηλυκὸν, Παλικίνη.

adſpicientes exiſtiment, campum omnem inundatum iri: ſed iterum ad ſe revertitur. Ibidem etiam eſt ſanctum juſjurandum: quicunque enim aliquid jurat, id tabellæ inſcriptum in aquam conjicit: quod ſi bona fide juret, tabella innatat; ſi vero pejeraverit, eripitur ex oculis, ipſe vero perjurus comburitur. Civis, Palicinus, uti ab Eryce Erycinus, & genere fœminino Palicina.

ΠΑΛΙΜΒΟΘΡΑ, πόλις Ἰνδική. ὁ πολίτης, Παλιμβοθρηνός.

PALIMBOTHRA, oppidum Indicum, cujus oppidanus Palimbothrenus.

ΠΑΛΛΑΝΤΙΑ [10], πόλις Ἰβηρίας. ὁ πολίτης, Παλλαντῖνος.

PALLANTIA, Iberiæ civitas, cujus civis Pallantinus.

ΠΑΛΛΑΝΤΙΟΝ [11], πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ Πάλλαντος, ἑνὸς τῶν Λυκάονος παίδων, ὡς Ἡσίοδος. [12] τὸ ἐθνικὸν, Παλλάντιος. τινὲς δὲ Παλλαντιάδα καλοῦσιν, ὡς ἐν τῷ περὶ Ἑστιαίας εἴρηται.

PALLANTIUM, urbs Arcadiæ, ſic dicta a Pallante, qui unus fuit ex Lycaonis filiis, uti Heſiodus perhibet. Gentile, Pallantius. Quidam vero Pallantiadem vocant, uti in voce Heſtiæa dictum eſt.

ΠΑ- PA-

loco minime amplo, ut qui *pentaclini ſpatium* complectatur, quod ita ſic Græce concipitur. ὁ δὲ κατὰ τὸ μέγεθος τόπος, ἐστὶ πολὺς, ὡς ἔοικεν, ἀλλ' ὅσον μάλιστα πεντακλίνου τὸ μέγεθος. Ex ultimis iſtis locis manifeſtiſſime liquet, hujuſmodi vocabula a Græcis, non accurato mo modulo & pede aliquid metientibus, fuiſſe adhibita, atque variorum locorum & rerum ſpatiis attributa. Stephanus igitur aliique veteres, hunc Palicorum fontem δεκάκλινον deſcribentes, non volunt ibi cubicula tot lectis inſtructa fuiſſe, ſed duntaxat ejus ſpatium & amplitudinem a decem accubantibus poſſe occupari. Idem eſt ac ſi dixiſſent, ἔστι δὲ ὁ κρατὴρ τὸ μέγεθος ὡς κλινῶν δέκα, & ſic plenarie loquebantur veteres, uti liquet ex Polyæno lib. IV, ubi Alexandri Mag. tabernaculum deſcribitur, ἡ σκηνὴ τὸ μέγεθος ἦν κλινῶν ἑκατόν. *Tabernaculum amplitudine tantum erat, ut centum menſas poſſet capere.* Salmaſius non contentus vulgata ſcriptura, ad oram ſui Stephani δεκάκρουνος emendare conatur, licet in MSS δεκάκλινος invenerit: ſed cum veteres nuſquam tradiderint, Palicorum fontem decem ſcaturigines habuiſſe, e quibus aqua profluebat (quemadmodum Callirrhoe apud Athenienſes, quæ ideo dicebatur Ἐννεάκρουνος, quia e novem fiſtulis aquam fundebat) iſtam emendationem, ut ab aliis exactius examinetur, heic duntaxat propoſuimus.

[5] Ὥς τε ὑπὸ τῶν θεωρούντων νομίζεσθαι καταχλυσθήσεσθαι τὸ πεδίον.] In omnibus libris MSS & vulgatis ſenſu parum integro legebatur, νομίζει καταχλυσθήσεσθαι, ſed Ariſtotelis auctoritate νομίζεσθαι repoſuimus. Efficaciori ſenſu hæc leguntur apud Sotionem ex Iſigoni lib. II de Incredibilibus: Κρήνη ἐν Παλικοῖς, ἥτις εἰς ὕψος ἀναβλύζει τὸ ὕδωρ πήχεων ἕξ, ἐμφαίνουσα μὲν ὡς περικλύζει τοὺς ὑποκειμένους τόπους, οὐδέποτε δὲ ὑπερεκχεῖται ὕδωρ.

[6] Βάλλει αὐτό.] Vitium eſt in omnibus libris: vel legendum, βάλλει αὐτὰ, ut reſpiciat ad ὅσα, vel βάλλει αὐτάς. Et ſic ſenſus erit integer.

[7] Τὸ μὲν πινάκιον ἀφανίζεται.] Tabella evaneſcit, depreſſa pondere ſuo, & in aquis demerſa, & hoc vult Ariſtot. jam toties allegatus, cum inquit: Τὸ μὲν πινάκιον, βαρὺ γενόμενον ἀφανίζεται.

[8] Αὐτὸς δὲ πίμπραται.] Variæ a ſcriptoribus finguntur pœnæ, quibus perjuri afficiuntur. Noſter ex Ariſtotele tradit, pejerantes comburi. Macrobius ſcribit, falſum juratorem in lacu vitam amittere, & Polemo apud eundem, ἐμπεδὼν τελευτᾶν *ſtatim expirare.* At Diodorus Siculus perhibet, perjuros oculis ſolum orbari. Hoc etiam ſequuti ſunt alii, inter quos Solinus: *Quiſquis ſacramento raptum negat, lumina aquis attrectat: ubi perjurium non eſt, cernit clarius: ſi perfidia abnuit, detegitur facinus cæcitate, & captus oculis admiſſum tenebris fatetur.* In qua ſententia verſantur Priſcianus in Periegeſi, & Iſidorus lib. XIV Orig. cap. VI. Sed imperite admodum has aquas ex Sicilia in Sardiniam tranſtulere, quemadmodum alii jam obſervarunt.

[9] Ὁ πολίτης Παλικῖνος, ὡς τῆς Ἔρυκης Ἐρυκῖνος, καὶ τὸ θηλυκὸν Παλικίνη.] Corruptiſſime hæc verba in omnibus libris calamo exaratis & editis concipiuntur. In Aldina Juntinaque, ὁ πολίτης Παλικηνὸς, ὡς τῆς Ἔρυκος Ἐρυκηνός· καὶ τὸ θηλυκὸν Παλικηνή. In Xylandriana: Ὁ πολίτης Παλικηνὸς, ὡς τῆς Ἔρυκος Ἐρυκηνός. καὶ τὸ θηλυκὸν Παλικηνή. Quicquid etiam alii objecerint, ego veriſſimam & genuinam lectionem eſſe contendo, quam jam divulgavi. Superius ex Theophilo noſter habet Παλικίνην κρήνην, quod ſolum ſufficeret, ad ſententiam noſtram confirmandam. Scio in voce Ἔρυξ nunc tantum extare gentile Ἐρυκαῖος, ſed in v. Ἀβακαῖνον, etiam Ἐρυκῖνος invenitur. Imo hoc dicam, illos omnes toto cœlo errare, qui ſtatuunt in Sicilia formas gentilium in -ηνος deſinentes obtineri, qui character duntaxat orientis incolis peculiaris eſt. In Polemone apud Macrob. lib. V Sat. Παλικηνοὶ invenitur, quod etiam corruptum eſt, legendumque, Παρὰ δὲ τὸν τόπον τοῦτον ᾤκησαν Παλικῖνοι, πόλιν ἐπώνυμον τούτων τῶν δαιμόνων Παλικίνην.

[10] Παλλαντία, πόλις Ἰβηρίας.] Elementorum ordo, & auctoritas aliorum ſcriptorum, de hac urbe mentionem facientium, duplex λ poſtulabat, quod a præcedentibus editionibus aberat. Mela lib. II cap. VI: *Urbium in mediterraneis in Tarraconenſi clariſſimæ fuerunt Pallantia & Numantia.* Vide præterea Strab. Appian. & alios.

[11] Παλλάντιον, πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ Πάλλαντος.] Et hoc loco contra fidem MSS alterum λ inſerendum eſſe, multis docuit & probavit Salmaſius ad Solinum pag. 13 & pag. 140.

[12] Τὸ ἐθνικὸν, Παλλάντιος.] Præter hoc gentile etiam invenitur Παλλαντιάς, & poſſeſſivum Παλλαντικὸς, quod ultimum uno in loco, primum vero aliquoties apud Pauſaniam in Arcadicis occurrit, ita enim ille: Τὸ δὲ ὀνομαζόμενον Χῶμα, ὅρος Μεγαλοπολίταις τῆς χώρας πρὸς Τεγεάτας καὶ Παλλαντιεῖς ἐστι· καὶ τὸ Παλλαντικὸν πεδίον ἐστὶν ἐκτραπεῖσιν ἐς ἀριστερὰ ἀπὸ τοῦ Χώματος.

ΠΑΛΛΗΝΗ[13], πόλις Θρᾴκης. [14]Ἀπὸ Παλλήνης τῆς Σίθωνος μὲν θυγατρὸς, [15]Κλείτου δὲ γυναικὸς, ὡς Ἡγήσιππος ἐν τοῖς Παλληνιακοῖς. [16]καὶ Παλλήνη δ' ἐστὶ χερρόνησος τρίγωνος, τὴν βάσιν ἔχουσα πρὸς μεσημβρίαν ἐστραμμένην. ἐκαλεῖτο δὲ Φλέγρα τὸ παλαιὸν, καὶ ᾠκεῖτο ὑπὸ τῶν γιγάντων. καὶ ἡ τῶν θεῶν καὶ τῶν Γιγάντων μάχη ἐνταῦθα μυθεύεται γενέσθαι. [17]Θεαγένης ἐν Μακεδονικοῖς οὐκ ἐνταῦθα δὲ τὸν περὶ Παλλήνης ἔστησε λόγον. Φησὶ γὰρ, τὴν μὲν γῆν ταύτην κεκλῆσθαι Φλέγραν, τοὺς δ' ἐνοικοῦντας γίγαντας· εἰς οὓς Ἡρακλέα καταχθέντα, τήν τε ὕβριν αὐτῶν, καὶ τὴν μισανθρωπίαν ἐκπλαγῆναι. ἐπεὶ δὲ καὶ μάχης ἤρξαντο, τὰ συνήθη ὅπλα εἰς χεῖρας λαβὼν, ἐπεδίωκε παντὶ σθένει, κτείνοντα τοὺς πόλεμον αὐτῷ ξένια τοῦ κατάπλου παρασχόντας. γενέσθαι δ' ἐν τῇ μάχῃ βροντάς τινας, καὶ πρηστῆρας, ἀφ' ὧν ἡ τῶν θεῶν μάχη πρὸς

PALLENE, urbs Thraciæ, ſic dicta a Pallene Sithonis filia, ſed Cliti uxore, uti Hegeſippus in Palleniacis auctor eſt. Pallene quoque eſt peninſula triangularis, quæ viam (qua in continentem itur) ad meridiem verſum habet. Vocabatur autem antiquitus Phlegra, & a gigantibus habitabatur: imo bellum Deorum cum gigantibus heic geſtum fabulantur. Theagenes in Macedonicis non ibi de Pallene ſermonem inſtituit: inquit enim iſtam regionem Phlegram, & incolas gigantes fuiſſe appellatos. Contra quos cum Hercules bellum ſuſcepiſſet, eorum contumeliam & inhumanitatem obſtupuit. Sed poſt quam conſuetis armis arreptis, prælium ſunt auſpicati, omnibus viribus eos eſt proſequutus atque neci dedit, qui ei bellum, tanquam donum, quod ad eos navigaſſet, obtulerant. Inter pugnandum vero tonitrua fulminaque mittebantur, unde Deorum pugna adverſus eos ... con-

[13] Παλλήνη, πόλις Θρᾴκης.] A Macedonibus, qui π & φ in β mutare ſolent, hæc urbs Βαλλήνη appellatur, teſte Euſtathio ad Homeri Odyſſ. ι. pag. 1618. Νῦν δὲ, φησὶ, ... λέξει τὸ Φίλιππος Βίλιππος, καὶ ὁ Παλληνικὸς βάλλειν, ... Βαλληνικὸς ἀπὸ Παλλήνης τῆς ... Θρᾳκικῆς ... Βαλλήνης. Et mox ſequitur: Λέγεται δὲ ... γλώσσης ἐστὶ ὁ Βίλιππος ἀντὶ τοῦ Φιλίππου, ... Βαλλήνη, ἀντὶ τοῦ Παλλήνη, ... ἀγῶνα ... Παλληνεῖς.

[14] Ἀπὸ Παλλήνης τῆς Σίθωνος μὲν θυγατρὸς.] Multa ſunt quæ me movent, ut nihil mutandum cenſeam, quanquam ſummo jure in dubium vocari poſſit, an in obliquis caſibus per ο parvum, vel per ω magnum τὸ Σίθων inflecti debeat. Noſter regionis Σιθωνίας meminit, ut & Herodotus lib. VII cap. CXXII. His addam loca quædam corrupta, unde tamen conſtabit, Stephani lectionem vitii immunem eſſe. Euſtath in Com. ad Dionyſ. de Situ Orbis, de Pallene ſic ſcribit: Παλλήνη πόλις Θρᾴκης, ἀπὸ Παλλήνης θυγατρὸς Τίθωνος. Ubi ex mente Stephani corrigendum Σίθωνος. Sed idem illud nomen multo magis vitiatum occurrit apud Cononem Narratione X hiſce verbis: Ὡς Ὄθων ὁ Ποσειδῶνος καὶ Ὄσσας τῆς Θρᾳκίας Χερρονήσου βασιλεὺς ἔχοι θυγατέρα Παλλήνην ἐκ Μενδηΐδος νύμφης· ... μνηστευομένων, ἄλλοι ... μάχῃ ... Ὄθωνος, καὶ τὴν κόρην ἔχειν καὶ τὴν βασιλείαν. Ubi mutatione unius literulæ emendandum Σίθων, & in ſecundo caſu Σίθωνος. Verum quemadmodum multa ſunt me moventia, ut nihil mutem, ſic etiam non nulla ſunt, quæ in obliquis caſibus ο parvum exigunt, uti auctoritas Virgilii, ſyllabam iſtam Eclog. X corripientis:

Nec ſi frigoribus mediis Hebrumque bibamus,
Sithoniaſque nives hyemis ſubeamus aquoſæ.

Deinde tres editiones Erotic. Parthenii conſulens, qui perinde ac Stephanus ex Hegeſippi Palleniacis hanc de Sithone hiſtoriam pertexuit, in media voce ο parvum exaratum cap. VI inveni hoc modo: Λέγεται καὶ Σίθωνα τὸν Ὀδομάντων βασιλέα γεννῆσαι θυγατέρα Παλλήνην, καλήν τε καὶ ἐπίχαριν. Adeo ut Virgilii & Parthenii auctoritas Stephani ſcripturam evertant, & ego dubius ſim, quidve probem, quidve vituperem.

[15] Κλείτου δὲ γυναικός.] Veneta Florentinaque cum aſpiratione, Κλείθου exhibent. Apud Parthenium loco allegato etiam Κλεῖτος legitur, & apud Cononem Narrat. X Κλῖτος ſine diphthongo. Παλλήνη καὶ Κλῖτος τὴν βασιλείαν ἐκδέχονται.

[16] Καὶ Παλλήνη δ' ἐστὶ Χερρόνησος τρίγωνος, τὴν βάσιν ἔχουσα &c.] Abeſt ab omnibus libris copulativa καὶ, quam ex Euſtathio revocavimus, ſic enim ille ad Iliad. B. pag. 291. Ἡ μέν τοι Παλλήνη διὰ τοῦ α, πόλις ἐστὶ Θρᾴκης· καὶ Χερρόνησος δὲ τρίγωνος, ἡ καὶ Φλέγρα λεγομένη. Et ſic quoque loquitur in comment. ad Dionyſ. pag 47. Præterea in omnibus MSS & prioribus editionibus legebatur, Χερρόνησος τρίγωνος τὴν βάσιν ἔχουσαν, quod Xylander emendavit & nos ſequimur. Per βάσιν hoc loco intelligo iſtam terræ particulam, ſive viam, qua ex Cherroneſo in continentem pergitur, quæque proprio nomine iſthmus appellatur. Marc. Heracleota, ſive potius Scymnus Chius:

... μετὰ δὲ τὴν Ὄλυνθον
Ἄφυτις, Παλλήνη τ' ἐπ' ἰσθμοῦ κειμένη.

Porro βάσις iſto gaudere ſignificatu, & ſumi poſſe pro via, ex magiſtris Græcis ſatis apparet. Heſychius: Βάσις, ὁ ῥυθμός· δηλοῖ δὲ καὶ τὴν πορείαν, καὶ δρόμον, καὶ ὁδόν.

[17] Θεαγένης ἐν Μακεδονικοῖς, οὐκ ἐνταῦθα δὲ τὸν περὶ Παλλήνης ἔστησε λόγον· φησὶ γὰρ, τὴν &c.] Hæc in omnibus libris tam peſſime erant depravata, ut nemo alios illa tam ſicco pede potuiſſe tranſilire & aliquem ſenſum affingere, legebatur enim hoc modo: Θεαγένης ἐν Μακεδονικοῖς οὐκ ἐν ταῦθα δ' ὁ περὶ Παλλήνης ἔστησε λόγος· φασὶ γὰρ, τὴν μὲν γῆν &c. Nos corrigenda correximus, & ordinem conceptuum orationi reddidimus. Quantum igitur, Theagenis Macedonicis hodie non prodantibus, conjectura aſſequor, noſter hoc vult, Theagenem non eandem de bello giganteo aliter prodidiſſe, eique locum non ad Pallenem, ſed ad Phlegram (quaſi hæc duo diverſa fuiſſent loca) aſſignaſſe. Et hoc ex veterum ſcriptorum monumentis ſatis clarum eſt, bellum illud giganteum diverſis locis fuiſſe adſcriptum. Sunt enim, qui Deos in Galliis Maſſiliam inter & Rhodani oſtia, cum gigantibus manus conſeruiſſe velint: alii vero in Italia prope Veſuvium Campaniæ montem: nonnulli in Phlegræis campis dimicatum ſtatuunt, quos alii Pallenæ peninſulæ, ali-
qui

πρὸς αὐτοὺς μεμυθολόγηται. [18] τὸ ἐθνικὸν, Παλλήνιος. ἔστι δὲ καὶ δῆμος Ἀττικὸς τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς, οὕτω λεγόμενος Παλλήνη. ὁ δημότης, Παλληνεύς.

A confictaeſt. Gentile, Pallenius. Eſt quoque populus Atticus Anthiochidis tribus Pallene dictus, cujus popularis Pallenenſis.

ΠΑΛΜΥΡΑ [19], φρούριον Συρίας, οὗ μέμνηται Οὐράνιος ἐν Ἀραβικῶν δευτέρῳ. [20] τὸ ἐθνικὸν, Παλμυρηνός. οἱ δ' αὐτοὶ, Ἀδριανοπολῖται μετωνομάσθησαν, ἐπικτισθείσης τῆς πόλεως ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος.

PALMYRA, caſtellum Syriæ, cujus meminit Uranius libro ſecundo Arabicorum. B Gentile, Palmyrenus. Iidem etiam Adrianopolitæ appellati ſunt, civitate ab Imperatore inſtaurata.

ΠΑΛΤΟΣ, πόλις Συρίας· [21] Ἀρτεμίδωρος ἐν ἐπιτομῇ. [22] ὁ πολίτης Παλτηνὸς, ὡς Δαμασκηνός.

PALTUS, urbs Syriæ, de qua Artemi- C dorus in Epitome. Civis, Paltenus, uti Damaſcenus.

ΠΑΜΒΩΤΑΔΗΣ [23], δῆμος Ἀττικὸς, Ἐρεχθηΐδος φυλῆς ὁ δημότης, Παμβωτάδης. τὰ τοπικὰ, εἰς Παμβωτάδων, ἐν Παμβωτάδων. Ἀριστοφάνης.

PAMBOTADES, populus Atticus Erechtheidis tribus. Popularis, Pambotades. Localia ſunt, ex Pambotadis, ad Pambotadas, in Pambotadis. Ariſtophanes.

ΠΑΜΦΥΛΙΑ, χώρα προσεχὴς τῇ Ἰσαυρίᾳ, [24] ἀπὸ Παμφύλης τῆς Ῥακίου καὶ Μαντοῦς. [25] οἱ κατοικοῦντες, Παμφύλιοι. τὸ κτητικὸν Παμφυλιακὸς, ὡς τὸ Κύπριος Κυπριακὸς, Βοιώτιος Βοιωτιακός. ἐχρῆν δὲ τὸ Πάμφυλις προπαροξύνεσθαι, [26] ὁμοίως τῷ Ἄγρυλις, διὰ τὸ ῡ μακρόν. τὰ γὰρ συνεσταλμένον ἔχοντα τὸ υ, ὀξύνεται· πηγυλίς.

D PAMPHYLIA, regio Iſauriæ vicina, a Pamphyle Rhacii & Mantûs filia nomen habens. Incolæ, Pamphylii. Poſſeſſivum, Pamphyliacus, ut a Cyprius fit Cypriacus, & a Bœotius Bœotiacus. Vox Pamphylis in antepenultima accentu erat ſignanda, quem- E admodum vox Agrylis, propter υ longum. Quæ enim υ habent breve accentu in ultima notantur, uti in voce πηγυλίς:

— νὺξ γὰρ ἐπῆλθε κακὴ Βορέαο πίσοντος

Πηγυλίς. —

— Nox enim ingruit mala Borea cadente

Πηγυλις, id eſt, gelida.

Θηγυ-

Et

qui Macedoniæ, & alii Thraciæ attribuunt. Videſis Diod Sicul. lib. IV & V: Strab. lib. V, & Pomp. Mel. lib. II cap. V

[18] Τὸ ἐθνικὸν, Παλλήνιος.] Iſto gentili utitur Diod. Sic. lib. XII: [illegible] Παλληνίων. Invenitur præterea Παλληνεὺς apud Scymnum Chium pag. 26. Fœmininum Παλληνὶς in uſu eſt apud Herodot lib. I, qui templi Παλληνίδος Ἀθηναίης meminit, quanquam fatendum hoc a demo derivari.

[19] Πάλμυρα, φρούριον Συρίας] Aliis urbs dicitur, non vero caſtellum, & olim cum Salomon eam ædificaſſet Thadamora appellabatur, teſte Joſepho lib. VIII Antiq. [illegible] Θαδάμοραν ἐκάλεσε, ὃ [illegible] Σύρων. Οἱ δὲ Ἕλληνες [illegible], Παλμύραν. Sed alii auctores in medio penultimam vocalem agnoſcunt, ſive Græci ſint, ſive Latini.

[20] Τὸ ἐθνικὸν Παλμυρηνός.] Apud Goltzium in Theſauro Elagabali nummus conſpicitur cum inſcriptione ΠΑΛΜΙΡΗΝΩΝ. Apud Treb. Pollionem etiam illud gentile invenitur in Gallienis: Galieno & Saturnino Coſſ. Odenatus rex Palmyrenorum obtinuit totius orientis imperium. Et apud Vopiſ. in Aureliano: Nam PALMYRENI quiſjam victi atque contuſi fuerant &c. non mediocriter rebellant.

[21] Ἀρτεμίδωρος ἐν ἐπιτομῇ] Verba Artemidori, in quibus Palti memoriam celebrat, inveniuntur in voce Κάρνη, quæ ibi citantur ex libro X: Ἀρτεμίδωρος ἐν [illegible]. Εἶτα Κάρνος, ἐφ' οὗ [illegible] Παλτος, εἶτα Γάβαλα πόλις. Strabo lib XVI etiam hujus urbis meminit, & eaſdem ei cum Artemidoro vicinas urbes adjungit: Τῇ γὰρ Λαοδικείᾳ πλησιάζει πολίχνια, τό τε Ποσείδιον, καὶ τὸ Ἡράκλειον, καὶ τὰ Γάβαλα· εἶτ' ἤδη ἡ τῶν Ἀραδίων παραλία Πάλτος, καὶ Βαλαναία, καὶ Κάρανος τὸ ἐπίνειον τῆς Ἀράδου, λιμένιον ἔχον. Sed obiter monendum pro Κάρανος in Strabone corrigendum Κάρνος, quod eſt apud Artemidorum & Steph. noſtrum.

[22] Ὁ πολίτης Παλτηνός.] In Conc. Calchedon. Act. VII Concil. General. celebratur memoria Σαβίνου τοῦ εὐλαβεστάτου ἐπισκόπου τῆς Παλτηνῶν πόλεως. Latino ore hinc formarunt PALTENSIS. Quod gentile corruptiſſimum eſt in ſubſcript Concilii Conſtantini. I. Tom. III Conc. Gen pag 364, ubi inter Epiſcopos provinciæ Syriæ Cœles ſubſcribentes, recenſetur Severus Patrenſis. Ubi Paltenſis legendum: nam Patrenſis ab Achaiæ oppido deducitur.

[23] Παμβωτάδης, δῆμος Ἀττικός.] In MSS δῆμος Ἀττικῆς. Meurſius cenſet in Stephano legendum Παμβωτάδαι. Sed ego nihil muto: nam aliis in locis nomen τοῦ δήμου καὶ τοῦ δημότου idem eſt.

[24] Ἀπὸ Παμφύλης τῆς Ῥακίου καὶ Μαντοῦς.] Euſtathius in Comment. ad Dionyſium Pamphyliæ nomen deducit, vel a muliere Pamphyle, vel a quodam Pamphylo. Ὅτι ἡ Παμφυλία χώρα ἢ ἀπὸ γυναικὸς Παμφύλης, ἢ ἀπὸ Παμφύλου υἱοῦ, οὗ καὶ ὁ Λυκόφρων μέμνηται.

[25] Οἱ κατοικοῦντες Παμφύλιοι] Apud Goltzium proſtat nummus Caii Cæſaris cum hac inſcriptione ΠΑΜΦΥΛΙΩΝ. ΚΟΙΝΟΝ. Sed dicitur etiam ΠΑΜΦΥΛΟϹ, demto jota, uti circa finem hujus ſectionis liquet, & præterea ex Euſtathio ad Dionyſ pag. III: Ὅτι ὥσπερ Πάμφυλος καὶ Παμφύλιος τὸ ἐθνικὸν, καὶ Σύρος Σύριος, οὕτω καὶ Λυδὸς Λύδιος.

[26] Ὁμοίως τῷ Ἄγρυλις] Quid ſit τὸ Ἄγρυλις, divinandum. Cenſeo eſſe fœmininum, quod ab Ἀγρύλη,

Θηγουλὶς, ἐπίθετον Ἀθηνᾶς· [27] γογγυλὶς ... τὸ δὲ Παμφυλὶς ἐθνικὸν, ὀξύνεται, ὡς Αἰολὶς, Αἰτωλὶς καὶ τὰ ὅμοια, [28] ὁ φυλέτης, Πάμφυλος, ἀλλὰ καὶ Παμφύλιος. ἔστι δὲ καὶ Παμφυλία πόλις Μακεδονίας.

A Et ut Thegulis, Minervæ epitheton, & gongylis rapa. Vox vero Pamphylis gentile, accentu in ultima notatur, uti Æolis, Ætolis & ſimilia. Tribule nomen eſt Pamphylus & etiam Pamphylius. Eſt quoque Pamphylia, urbs Macedoniæ.

ΠΑΝΑΙΟΙ[29], ἔθνος Ἠδωνικὸν, οὐ πόῤῥω Ἀμφιπόλεως.

B PANÆI, gens Edonica, non procul ab Amphipoli.

ΠΑΝΑΙΟΥΡΑ, πόλις Ἰνδικὴ, περὶ τὸν Ἰνδὸν ποταμόν. τὸ ἐθνικὸν, Παναιουρεὺς, καθ' ὁμοιότητα τοῦ Κίνουρα Κινουρεὺς, Κυνόσουρα Κυνοσουρεύς· [30] καὶ ὡς Βοῦρα Βουραῖος, Παναιοῦρα Παναιουραῖος· [31] καὶ Ἄργουρα Ἀργούριος, Παναιούριος.

PANÆURA, urbs Indica, circa Indum amnem. Gentile, Panæurenſis, ad ſimilitudinem vocis Cinura Cinurenſis, Cynoſura Cynoſurenſis. C Et uti Bura Buræus, Panæura Panæuræus, & Argura Argurius, Panæurius.

ΠΑΝΑΚΡΑ, ὄρη Κρήτης· [32] Καλλίμαχος,

Ἰδαίοις ἐν ὄρεσσιν, ἅ τε κλείουσι Πάνακρα.

τὸ ἐθνικὸν, Πανακραῖος. τὸ θηλυκὸν, Πανακρίς. [33] ἔστι δὲ καὶ Πάνακρον πόλις Κύπρου. τὸ ἐθνικὸν Πανακραῖος, ἢ Πανάκριος.

PANACRA, montes Cretæ, de quibus Callimachus:

Idæis in montibus, quos vocant Panacra.

D Gentile, Panacræus. Fœmininum, Panacris. Eſt quoque Panacrum urbs Cypri, cujus gentile Panacræus vel Panacrius.

ΠΑΝΑΚΤΟΝ[34], φρούριον Ἀττικὸν, ὡς Ἀνδροτίων ἐν τρίτῳ Ἀτθίδος.

E PANACTUM, caſtellum Atticum, cujus meminit Androtio libro III Atthidis.

ΠΑΝΔΑΙ[35], ἔθνος Ἰνδικὸν, κατὰ Διονύσου μετὰ Δηριάδου στρατευσάμενον, καθὰ Διονύσιος.

PANDÆ, gens Indica, quæ contra Bacchum cum Deriade bellum geſſit, teſte Dionyſio.

ΠΑΝΔΟΣΙΑ[36], φρούριον Βρεττίων, [37] ἐρυμνὸν καὶ τρικόρυφον, [38] περὶ ὃ ἐφθάρη Ἀλέξαν-

PANDOSIA, caſtellum Brettiorum F munitum & tres vertices habens, circa quod Alexan-

λη, quæ apud Athenienſes eſt demus Erechtheidis tribus, alias etiam Ἀχαιόλη dictus, deducitur, quamquam apud noſtrum in illa voce jam non occurrat.

[27] Γογγυλίς] Ut aliis in locis, ita heic quoque appellativa propriis immiſcet noſter. Quid ſit τὸ γογγυλίς, nemo melius neque doctius explicuit, quam Henr. Stephanus in Ling. Græc. Theſauro, quo lectorem remittimus.

[28] Ὁ φυλέτης Παμφύλιος.] Hæc oſcitanter admodum Epitomator in compendium redegit, nam cum heic de tribulium nomine agatur, neceſſum erat quædam præceſſiſſe de ipſa tribu Dorienſium, de qua in præcedentibus capitulo Δυμᾶν egerat, ita enim ibi: Δυμᾶνες, φυλὴ Δωριέων· ἦσαν δὲ τρεῖς, Ὑλλεῖς, καὶ Πάμφυλοι, καὶ Δυμᾶνες, ἐξ Ἡρακλέους. Cæterum certum eſt, veteres olim dixiſſe Πάμφυλος & Παμφύλιος, teſte Euſtathio ad Dionyſ. pag. 112. Περὶ δὲ Λυκίαν καὶ τὰ τοῦ βαθυκρήμνου Ταύρου ὄρεα φαίνεται μέχρι Παμφύλων, ἤτοι Παμφυλίων, διχῶς γὰρ ἡ τῶν ἐθνῶν φέρεται γραφὴ, ὡς προείρηται.

[29] Παναῖοι, ἔθνος Ἠδωνικόν.] Hi ab Heſychio & Phavorino Πάναιοι appellantur atque Thraciæ adſcribuntur. Sed puto τὸ οὐ voci male adhærere.

[30] Καὶ ὡς Βοῦρα Βουραῖος.] Male in hactenus vulgatis, καὶ ὡς Βαῦρα Βαυραῖος excuſum eſt, legendum enim quemadmodum emendavimus

[31] Καὶ Ἄργουρα Ἀργούριος] Peſſime & hunc locum tractarunt librarii: in omnibus enim vulgatis conſpicitur Ἄγυρα Ἀγύριος. Vide in illa voce.

[32] Καλλίμαχος]Verſiculus allegatus reperitur Hymno in Jovem, ut & fœmininum Πανακρίς.

Γείτονες ἐξεπονοῦντο Πανακρίδος ἔργα μάλιστα
Ἰδαίοις ἐν ὄρεσσι, τά τε κλείουσι Πάνακρα.

[33] Ἔστι δὲ καὶ Πάνακρον πόλις Κύπρου.] Hujus meminit Nonnus in Dionyſ. lib. XIII.

Οἵ τ' ἔχον ὀλυρόεν τε πόλιν, καὶ ἐΰθαλέα Σεστὸν,
Καὶ Ταμασσὸν, καὶ Τίμβαρον, Κροδθεαίλην τε πολίχνην,
Καὶ πέδον βαθύδενδρον ἐρισταφύλοιο Πανάκρου

Sed male ibi appellatur Πάναγρος, cum verum nomen ſit Πάνακρον, adeoque ibi legendum Πανάκρου.

[34] Πάνακτον, φρούριον Ἀττικόν.] Locus hic ab origini copia hanc appellationem accepiſſe videtur, nam teſte Heſychio Πάνακτος, ὁ ἀργὸς, καὶ τόπος ἐν τῇ Ἀττικῇ. Vide præterea Suidam & Harpocrationem, quibus idem locus Πάνακτος dicitur.

[35] Πάνδαι, ἔθνος Ἰνδικόν] Arrianus in Indicis ex Megaſthene perhibet, Pandæam regionem ſic appellatam eſſe a Pandæa Herculis Indici filia. Vide Salm. ad Solinum pag. 995. qui plura de *Pandis* ſive Pandæis congeſſit, hic non repetenda. Sed obiter admonendum, hanc lectionem in vetuſtioribus editionibus variis modis mutilam circumferri. Πάνδαι ἔθνος Διονύσου μετὰ Δηριάδου στρατευσάμενον, καθὰ Διονύσιος. Sed optime eam refecit Xylander, quem nos ſequuti ſumus.

[36] Φρούριον Βρεττίων.] In Aldina Juntinaque editione Φρούριον Βρυτίων legitur, quod emendavit Xylander, & ſic olim ſcripſiſſe noſtrum, ſupra in illa voce liquet.

[37] Ἐρυμνὸν καὶ τρικόρυφον] Voculam copulativam inſerui, quam ab omnibus libris abeſſe video.

[38] Περὶ ὃ ἐφθάρη Ἀλέξανδρος ὁ Ἠπειρώτης.] Integram lectionem Noſter confecit ex Strab. lib. VI, ubi de hoc Bruttiorum caſtello ſic loquitur. Μικρὸν δ' ὑπὲρ ταύτης Πανδοσία, φρούριον ἐρυμνὸν, περὶ ἣν Ἀλέξανδρος ὁ Μο-

Ἀλέξανδρος ὁ Αἰτωλὸς, ἀπατηθεὶς ὑπὸ χρησμοῦ τοιούτου.

[39] Πανδοσίη τρικόλωνε, πολύν ποτε
λαὸν ὀλέσσεις.

ἔδοξε γὰρ πολεμίων, οὐκ οἰκείων φθορὰν δηλοῦσθαι. [40] τὸ ἐθνικὸν, Πανδοσῖνος, ἀλλὰ καὶ Πανδοσιανός. [41] ἔστι καὶ πόλις Θεσπρωτίας. [42] τὸ ἐθνικὸν, Πανδοσιεύς.

ΠΑΝΕΑΣ [43], πολίχνιον Φοινίκης. ὁ πολίτης, Πανεάτης.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΕΣ [44], ὡς Παναχαιοί, [45] ἀπὸ μέρους τοῦ παν * τῷ ποιητῇ, ὡς

—— [46] Λέλεγας καὶ Τρῶας ἐναίρεν.

Ἕλληνες γὰρ παρ' αὐτῷ, οἱ τὴν Φθιῶτιν Ἑλλάδα κατοικοῦντες.

[47] Μυρμιδόνες δὲ καλεῦντο, καὶ Ἕλ-
ληνες, καὶ Ἀχαιοί.

ΠΑΝΕΛΟΣ ἀρσενικῶς, πόλις περὶ τὸν Πόντον. ἐκλήθη δὲ ἀπό τινος τῶν Ἡρακλεω-

Alexander Ætolus periit, ab hujuſcemodi oraculo deceptus:

Pandoſia tres colles habens, multum
aliquando populum perdes.

Exiſtimavit enim hiſce verbis hoſtium, non vero ſuorum cladem indicari. Gentile, Pandoſinus & Pandoſianus. Eſt quoque urbs Theſprotiæ, cujus gentile Pandoſienſis.

PANEAS, oppidulum Phœniciæ, cujus oppidanus Paneates.

PANHELLENES, ſicuti Panachæi, a parte * apud Poëtam, ut

—— *Leleges & Troës occidere.*

Hellenes enim apud ipſum ſunt Phthiotin Hellada incolentes.

Myrmidones vero vocantur, & Hellenes
& Achæi.

PANELUS, genere maſculino, urbs circa Pontum. Sic dicta eſt a quodam ex Heracleo-

ὁ Μολοττὸς διαβαίνων &c. Sed mirum eſt Stephanum ſcripſiſſe ὁ Αἰτωλὸς, cum Strabo non tantum, ſed etiam alii hunc Alexandrum Moloſſum appellavere. Aul. Gellius lib. XVII cap. XXI: *Alter autem Alexander, cui cognomentum Moloſſo fuit, in Italiam venit bellum populo Romano facturus.* Et deinde ſequitur: *Eum Moloſſum, cum in Italiam tranſiret, dixiſſe accepimus*, ſe quidem ad Romanos ire quaſi in ἀνδρωνῖτιν; Macedonem illu ad Perſas, quaſi in γυναικωνῖτιν. Fortaſſis Ætolia tam late ſe extendebat, ut etiam Moloſſiam comprehenderit.

[39] Πανδοσίη τρικόλωνε] Male in Veneta Florentinaque: Πανδοσία τρικόλωνε. Sic quoque illud oraculum citatur a Strabone, quod tamen alii hunc in modum protulerunt.

Αἰακίδη προφύλαξο μολεῖν Ἀχερούσιον ὕδωρ,
Πανδοσίην θ' ὅθι τοι θάνατος πεπρωμένος ἐστί.

Hiſtoriam vide apud Strab. dicto loco, apud Liv. lib. VIII. & apud Juſtin. lib. XII.

[40] Τὸ ἐθνικὸν, Πανδοσῖνος.] Corruptum erat hoc gentile in omnibus libris: legebatur enim Πανδοσιεύς, quod in Πανδοσῖνος mutavimus, quæ forma Italis eſt vernacula & Siciliæ incolis. Imo noſtram emendationem eſſe certiſſimam, abunde liquet in voce Ταλαρία, cujus gentile eſt Ταλαρῖνος, ὡς ἡ Πανδοσία Πανδοσῖνος, καὶ Πλακεντῖνος.

[41] Ἔστι καὶ πόλις Θεσπρωτίας.] Hujus meminit Heſychius, Suidas, Harpocration Plinius & alii. Urbem fuiſſe Caſſopiæ liquet ex Demoſth. Orat. de Haloneſo: Τὰς δὲ ἐν Κασσωπίᾳ τρεῖς πόλεις, Πανδοσίαν, καὶ Βουχέτα καὶ Ἐλάτειαν Ἠλείων ἀποικίας, κατακαύσας τὴν χώραν, καὶ εἰς τὰς πόλεις βιασάμενος, παρέδωκεν Ἀλεξάνδρῳ τῷ κηδεστῇ τῷ ἑαυτοῦ, δουλεύειν. Sed Demoſthenis opinionem refutavit Theopompus, aſſeverans in Caſſopia quatuor extitiſſe urbes. qua de re conſule Palmerium Gr. Antiq. pag. 288.

[42] Τὸ ἐθνικὸν Πανδοσιεύς.] Apud Goltzium in Magna Græcia inveniuntur nummi cum inſcriptione ΠΑΝΔΟΣΙΕΩΝ. Errat Harduinus, cum ſtatuit τὸ Πανδοσιεύς oppido Italiæ debere adſcribi, quia in Stephano juxta formam Italicam Πανδοσῖνος legi debeat, uti ſupra diximus. Verum tamen eſt, male Goltzium Pandoſienſium nummos Italiæ attribuiſſe.

[43] Πανεάς, πολίχνιον Φοινίκης.] Alio nomine *Cæſarea Philippi* dicebatur hæc urbs (quæ ad pedes Panei montis ſita erat) ſed a Phœnicibus *Paneas*, cujus rei teſtem habeo Euſebium lib. VII Hiſt. Eccl. cap. XVII: Ἐπὶ τῆς Φιλίππου Καισαρείας, ἣν Πανεάδα Φοίνικες προσαγορεύουσι, φασὶ παρὰ ταῖς αὐτόθι δεικνυμέναις ἐν ταῖς ὑπωρείαις τοῦ καλουμένου Πανείου ὄρους πηγαῖς, ἐξ ὧν καὶ τὸν Ἰορδάνην προχεῖσθαι. Hinc apud Spanhemium in præclaro M. Aurelii nummo Mediceo legitur: ΚΑΙϹ. ϹΕΒ. ΙΕΡ ΚΑΙ ΑϹΥ. ΥΠ. ΠΑΝΕΙΩ. *Cæſarea Auguſta Sacra & inviolabilis ſub Paneo.* Adeo ut cum illuſtri viro ſtatuendum ſit, urbem hanc id nomen fuiſſe ſortitam, non ob cultum *Panis* ſimulacrum, neque a vicino fonte *Paneade*, ſed a monte ipſo ſub quo jacebat dicto *Panio*, juxta Joſephum de Bello Jud. lib. I cap. XVI, Euſebium, & ſecundum ſuperioris nummi ſcripturam.

[44] Πανέλληνες, ὡς Παναχαιοί] Quanquam vox compoſita ſit ex πᾶν & Ἕλληνες, non tamen vertendum *Univerſi Græci*, ſed ſimpliciter *Græci*. Πανέλληνες enim, ut bene obſervat CL. Grævius in lection. Heſiod. tempore Heſiodi, Homeri, Archilochi appellabantur Græci ad differentiam Ἑλλήνων proprie ſic dictorum. Hellenes autem tum temporis dicebantur Phthiotidis incolæ, quod nomen acceperunt ab Hellene Deucalionis filio, qui illius partis Theſſaliæ rex fuit. Hi itaque cum proprie dicerentur Ἕλληνες, reliqui Græciæ populi dicti ſunt Πανέλληνες. Vide Thucyd. proœmium, Strab. lib. VIII, Apollod. lib. I Biblioth.

[45] Ἀπὸ μέρους τοῦ παν * τῷ ποιητῇ.] In omnibus libris MSS & editis hic locus mutilus circumfertur. poſſet ex conjectura ſuppleri hunc in modum ἀπὸ μέρους τοῦ παντὸς λεγόμενοι τῷ ποιητῇ, ſed cum non ſequitur vox Πανέλληνες in addito Homeri hemiſtichio, cenſeo totam hanc ſectionem gravius laborare, quam quod humana conjectura curari aut ſuppleri poſſit.

[46] Λέλεγας καὶ Τρῶας ἐναίρεν] Hemiſtichium hoc deſumtum eſt ex Homeri Iliad. Υ, ubi hodie ἐναιρε legitur, quod reddidi Stephano, pro ἐναίρων, quod in omnibus libris conſpiciebatur. Sed vox Πανέλληνες, quæ hanc ſectionem conficit, apud Poëtam invenitur Iliad. B.

Ἐγχείῃ δ' ἐκέκαστο Πανέλληνας καὶ Ἀχαιούς.

Ad quem locum vide Euſtathium.

[47] Μυρμιδόνες δὲ καλεῦντο] Libri omnes καλοῦνται. Sed quod repoſuimus in Homeri editis reperitur, & apud Apollonii Scholiaſt. ad lib. I. Argonaut ad v. 284.

48 Ἐπὶ

κλεωτῶν, ὃς ἀφίκετο ἐκ Βοιωτίας, ἀπό- A
γονος ὢν Πηνέλεω τῶ στρατηγήσαντος ἐπὶ Τροίαν.

ΠΑΝΙΑ, ἐπίνειον Κιλικίας περὶ τὸ Ἀλήιον πεδίον. τὸ ἐθνικὸν, Πανιεύς. καὶ τὸ θηλυκὸν, Πανιάς. [48] ἔστι δὲ Πάνιον σπή- B
λαιον Παλαιστίνης, [49] ἀφ' οὗ ἐκρεῖ ὁ ποταμὸς Ἰορδάνης. ὁ τοπίτης, Πανιεύς.

ΠΑΝΙΩΝΙΟΝ, τέμενος καὶ πόλις ἐν τῇ παραλίᾳ τῶν Ἐφεσίων καὶ Σαμίων. ὁ πολίτης Πανιώνιος, οὗ τὸ οὐδέτερον τὰ Πανιώνια. ἔστιν οὖν [50] ὡς Βυζάντιον Βυζάν- C
τιος, Ἀνακτόριον Ἀνακτόριος. τὸ κτητικὸν Πανιωνικός.

ΠΑΝΛΑΤΕΡΙΑ [51], νῆσος, [52] ἐν ᾗ ἐξώρισεν Ἀγριππῖναν τὴν γυναῖκα Τιβέριος Νέρων. [53] τὸ ἐθνικὸν Πανλατερῖνος, καὶ Πανλατεριανός.

D

ΠΑΝΟΠΗ [54], πόλις Φωκίδος. κέκληται δὲ ἀπὸ Πανοπέως τοῦ Φώκου παιδός. τὸ ἐθνικὸν οὖν Πανοπεύς, ὁμοίως τῷ πρωτοτύπῳ.

τιμῶ-

racleotis, qui ex Bœotia advenit, nepos Penelei, qui in Trojam dux fuit.

PANIA, navale Ciliciæ, circa Aleſum campum. Gentile Panienſis, & fœmino gen. Panias. Eſt quoque Panium ſpelunca Palæſtinæ, unde Jordanes effluit. Loci incola Panienſis dicitur.

PANIONIUM, lucus & urbs in littore Epheſiorum & Samiorum. Civis, Panionius, unde neutrum plurale Panionia. Formatur eodem modo, ut a Byzantium Byzantius, & ab Anactorium Anactorius. Poſſeſſivum, Panionicus.

PANLATERIA, inſula, in quam Tiberius Nero uxorem Agrippinam relegavit. Gentile, Panlaterinus & Panlaterianus.

PANOPE, urbs Phocidis, quæ Panopeo Phoci filio ſic dicta eſt. Gentile igitur eſt Πανοπεὺς, Panopenſis, quod primitivo ſimile eſt.

quæ

[48] Ἔστι δὲ τὸ Πάνιον σπήλαιον Παλ.] Locum hoc nomine invenies apud Joſeph. lib. I de Bel Jud. Ὁ δὲ, καὶ τοῦτον ναὸν αὐτοῦ λευκῆς μαρμάρου καθιδρύσας περὶ τὰς Ἰορδάνου πηγὰς καλεῖται. δὲ Πάνιον ὁ τόπος.

[49] Ἀφ' οὗ ἐκρεῖ ὁ ποταμὸς Ἰορδάνης.] Juxta Stephanum igitur Jordanes fluvius unicum haberet fontem, ſcilicet Panium, unde ejus aquæ erumpunt, quod fortaſſis noſter hauſit ex Joſepho lib. I de Bel Jud, cujus verba commentario præcedenti allegavimus. Sed Joſephus lib. III de Bel Jud ſcaturiginem hujus fluvii accuratius examinans, perhibet, Panium quidem Jordanis fontem videri, ſed revera non eſſe, ejuſque aquas in loco, cui *Phiala* nomen, a Cæſarea 120 ſtadiis remoto, erumpere. Hujus rei minime dubium experimentum fecerat Philippus Trachonitidis Tetrarcha, qui injectis paleis in Phialam, eaſdem apud Panium redditas invenit. Sed veteres omnes, qui de ea ite hujus fluvii poſteris aliquid tradidere, ei duos fontes attribuunt ex radicibus montis Libani (ſeu potius Antilibani, ſi Ptolemæi mappis eſt fidendum) erumpentes, quorum alter per Panium fluens veteri nomine *Dan*, alter vero *Jor* inſignitur, a *Dan* 160 ſtadiis diſtans. Hi ubi in plana ſeſe præcipitavere, deinde confluunt, & *Jordanem* maximum fluvium conficiunt. Qua de re inſignis eſt locus Johannis Antiocheni apud Salmaſium in Plin. Exercit. qui deinde in ſupplementis Philoſtorgianis excuſus eſt. Sed ut aliorum quoque teſtimonio evincatur, *Jordanem* non ex uno fonte erumpere, addam verba Chryſoſtomi ex Oratione in Jordanem tom. VII pag 354 Ὁ Ἰορδάνης ποταμὸς οὗτος τὰς πομπὰς δύο ῥίζας ἔχει πηγῶν· ἔχει δὲ τὴν μίαν τὴν πηγὴν εἰς τὴν Πανεάδα· τὴν δὲ ἄλλην πλησίον τῆς Πανεάδος· καὶ ἡ μία πηγὴ καλεῖται Ἰὸρ, ἡ δὲ ἄλλη Δάν. Hiſce haud diſſimilia leguntur apud Eugeſippum de Diſtantiis locorum Terræ Sanctæ: *Ad radicem Libani civitas Paneas ſita eſt, id eſt * Helymas, quæ & Cæſarea Philippi. Ad radicem Libani, Dan & Jor oriuntur, fontes illi duo, de quibus ſub montibus Gelboë, Jordanis conficitur.*

[50] Ὡς Βυζάντιος.] Male in omnibus libris editis, ὡς Βυζάντιον Βυζαντηνός. Reſtuimus Βυζάντιος quod in MSS repræſentatur.

[51] Πανλατερία, νῆσος.] Sic legitur in libris MSS & vetuſtioribus editionibus, quod aſſumſimus. Imo veriſſima hæc eſt lectio, quamvis male hanc inſulam ſic appellaverit Stephanus, confuſione literarum Λ & Δ deceptus. Ferrarius in Lexico Geograph. ex vetuſta quadam Stephani editione citavit *Palateria*, cum citare debuiſſet *Panlateria*. Ad quem locum ab alio additum eſt, *quid ſit Palateria ignoratur, non enim reperitur apud Stephanum*. Conſuluit hic ſine dubio Xylandrianam editionem in quo Πανδαταρία legitur, quod quidem eſt genuinum inſulæ nomen, ſed nequaquam hujus loci cenſendum, quia elementorum ſeriem non ſervat. Inſulæ ſitus non indicatur, quem Epitomator flocci feciſſe videtur Inſula eſt maris Tyrrheni in ſinu Puteolano. Pontiæ finitima.

[52] Ἐν ᾗ ἐξώρισεν Ἀγριππῖναν τὴν γυναῖκα Τιβέριος Νέρων.] In Aldina Florentinaque male exhibetur Τιβέριος Νέρωνος, quod correxit Xylander. Noſter in hiſtoria Romana ſe imperitiſſimum hoc in loco prodidit. Nam Tiberius non uxorem, ſed nurum, ut bene obſervat Salmaſius in margine ſui Stephani, in hanc inſulam relegavit. Suetonius in Tiberio: *Nurum Agrippinam, poſt mortem mariti, liberius quiddam queſtam, manu apprehendit.* Deinde additur: *Novissime calumniatus, modo ad ſtatuam Auguſti, modo ad exercitus confugere velle, Pandatariam relegavit.*

[53] Τὸ ἐθνικὸν, Πανλατερῖνος.] Aldina Florentinaque, τὸ ἐθνικὸν Πανλατεριανός. Sed gentilia in ινος non admittunt Itali. Vide quæ ſupra ad vocem Πανδοσία diximus.

[54] Πανόπη, πόλις Φωκίδος.] Rariſſime hæc urbs a Græcis iſta terminatione effertur. Heſychius: Πανόπη, πόλις Φωκίδος. Sic quoque Ovidio dicitur lib. III Metam. ubi de bove canit, quæ Cadmo juxta Apollinis oraculum viæ dux erat:

Jam vada Cephiſi, Panopeſque evaſerat arva:
Bos ſtetit. -- --

Panopea, ſive Panope alioquin eſt Nympha marina, Nerei & Doridis filia, de qua Homerus Iliad. Σ, & Virgil. lib. I Georg.

Vota-

ΠΑ'ΝΟΡΜΟΣ πόλις Σικελίας, καὶ λι- A μλώ, ὡς Πολύβιος. [55] Οἱ κατοικοῦντες, Πανορμῖνοι. Ο' δὲ τῆς ἐν Σικελίᾳ πολίτης, [56] Πανορμίτης. [57] Τὸ θηλυκὸν, Πανορμῖτις. Λέγεται δὲ καὶ Πανορμεύς.

ΠΑΝΟ'Σ [58] κώμη, κώμη περὶ τὴν ἐρυ- B θρὰν θάλασσαν, ἣ τις καὶ Πανὸν λέγεται. Τὸ ἐθνικὸν, Πανοκωμίτης.

ΠΑΝΟ'Σ [59] πόλις, πόλις Αἰγύπτου. Ε'στι δὲ καὶ τοῦ θεοῦ ἄγαλμα μέγα, ὀρθιακὸν ἔχον τὸ αἰδοῖον εἰς ἑπτὰ δακτύλους· ἐπαίρει τε μάστιγας C τῇ δεξιᾷ [60] σελήνῃ, ἧς εἴδωλόν φασιν εἶναι τὸν Πᾶνα. Ο' πολίτης, Πανοπολίτης.

ΠΑΝΤΙΚΑ'ΠΑΙΟΝ [61], πόλις μεγίστη, τῶν κατὰ Βόσπορον μητρόπολις. Οἰκίσθη δὲ [62] παρὰ Αἰήτου παιδὸς, λαβόντος τὸν τόπον D παρὰ Α'γαέτου τοῦ Σκυθῶν βασιλέως, καὶ καλέσαντος τὴν πόλιν ἀπὸ τοῦ παραρρέοντος [63] ποταμοῦ Παντικάπου. Ο' πολίτης Παντικαπαιεύς. Λέγεται καὶ Παντικαπαίτης. Ε'στι δὲ Παντικαπαιεύς, [64] ὡς Σινώπη Σινωπεύς. E [65] Τὸ δὲ Παντικαπαίτης, κεῖται παρὰ Εὐτοχίῳ.

PANORMUS, urbs Siciliæ, & portus, ut Polybius. Incolæ, Panormeni. Civis vero ejus, qui in Sicilia, Panormita. Fœm. Panormitis. Dicitur vero etiam Panormeus.

PANOS vicus, vicus circa mare rubrum; qui etiam *Panon* dicitur. Gentile, Panocomites.

PANOS urbs, urbs Ægypti. Eſt vero etiam Dei magnum ſignum, quod habebat pudendum arrectum circiter ſeptem digitorum: dexteraque flagellum intentat lunæ, cujus idolum ajunt eſſe Pana. Civis, Panopolites.

PANTICAPÆUM, urbs maxima earum, quæ juxta Boſporum, metropolis. Condita verò fuit ab Æetæ filio, qui ab Agaëte Scytharum rege locum acceperat, atque à præterlabente fluvio Panticapa civitatem appellavit. Civis, Panticapæeus. Dicitur etiam Panticapiates. Eſt verò Panticapæeus, ut Sinope, Sinopeus, Panticapiates verò invenitur apud Euſtochium.

ΠΑΝ- PAN-

Votaque ſervati ſolvent in littore nautæ
Glauco, & Panopeæ, & Inoo Melicertæ.

Sed antiquis temporibus hoc oppidum appellabatur Πανοπεὺς, quæ appellatio etiam ætate Homeri & Scylacis in uſu fuit; ſed ætate Strabonis parum immutatum eſt hoc nomen, & appellabatur Φανοτεὺς, uti teſtatur lib. IX hiſce verbis: Πανοπεὺς δὲ ὁ νῦν Φανοτεὺς, ὅμορος τοῖς περὶ Λεβάδειαν τόποις, ἡ τοῦ Ε'πειοῦ πατρίς, καὶ τὰ περὶ Τιτυὸν ἐνταῦθα μυθεύουσι. Imo ipſe Stephanus urbis Φανοτέως ex Thucydidis lib. IV meminit, quæ tamen, etiamſi eam diſtinguat & à Panope ſive Panopeo diverſam ſtatuat, eadem eſt cenſenda, quemadmodum ad illum locum docebimus.

[54] Πανόπη] Scio quidem Πανοπέα non Πανόπην hanc urbem a Strabone dici. Sed non tamen propterea ſic legendum eſt Πανοπεὺς contra librorum veterum conſenſum. Id ſibi perſuadent viri docti ex iſtis τὸ ἐθνικὸν Πανοπεὺς ὁμοίως τῷ πρωτοτύπῳ. Salm.

[55] Οἱ κατοικοῦντες, Πανορμῖνοι· ὁ δὲ τῆς ἐν Σικελίᾳ πολίτης, Πανορμίτης.] Mirum eſt editores in hiſce verbis lacunas duas non ſuboluiſſe, ante οἱ κατοικοῦντες quædam excidere, & poſt ὁ δὲ τῆς. Nam Panormi Siciliæ incolæ, ut alias ſæpe inculcavimus, non poſſunt dici *Panormeni*. Itaque facile crediderim heic nonnulla excidiſſe, vel Epitomatorem in concinnanda hac epitome admodum negligentem fuiſſe. Portus hoc nomine celebratur in Scholiis ad Apol. Rhod. Argon lib. I. Λιμένα Πανόρμου] Πάνορμος, λιμὴν τῆς Κυζίκου, ἢ ὁμώνυμος πόλις ἐν Σικελίᾳ. Hinc poſſe deduci τὸ Πανορμῖνος, manifeſte liquet ex noſtro, quia vicinæ urbes illhac τῆς ἐθνικοῦ gaudeant forma; ita enim ille in Α'βυδος. Τὸ δὲ Α'βυδος, Α'βυδηνὸς, ἴσως διὰ τὸ πλησιόχωρον, Κυζικηνὸς, καὶ τὰ ὅμοια. Quod ad alteram lacunam attinet, ibi vel Πανόρμου, vel πολίχνης excidit, & locus ſenſu caret, niſi alterutram vocem addideris. Tota igitur hæc ſectio, hunc in modum videtur refingenda atque ſupplenda. Πάνορμος, πόλις Σικελίας καὶ λιμὴν, ὡς Πολύβιος· ἔστι καὶ λιμὴν Κυζίκου. οἱ κατοικοῦντες, Πανορμῖνοι· ὁ δὲ τῆς Πανόρμου ἐν Σικελίᾳ πολίτης, Πανορμίτης. Cluverius in Sicilia Ant. de Panormo agens, Stephani verba adducit, & quanquam de iis nihil ſtatuat, liquet tamen ex verſione verborum Stephani, ipſum pro *Panormenus* voluiſſe *Panorminus*, alioſque in iſta verborum interpretatione admiſiſſe errores, de quibus jam non agam.

[56] Πανορμίτης.] Apud idoneos ſcriptores hoc gentile in uſu eſt. Diod. Sicul. lib. XXII in eclogis legat. Ο' δὲ Πύῤῥος ἧκεν ἐπὶ τὴν Πανορμιτῶν πόλιν. Latino ore dixerunt PANORMITANUS, quod eſt apud Ciceronem & alios.

[57] Τὸ θηλυκὸν, Πανορμῖτις.] Sic exhibent Aldina Juntinaque, quod ſequuti ſumus: male enim Xylandriana, τὸ θηλυκὸν Πανορμίτης. Apud Polybium lib. I ſecundus & quartus hujus vocis caſus occurrit: Α'ποβιβάσας τὰς στρατοπέδου πρὸς τοὺς ὅρους τῆς χώρας τῆς Πανορμίτιδος. Et alio in loco: Α'μιλλώμενοι περὶ [illegible] πρὸς τὴν Πανορμῖτιν.

[58] Πανὸς κώμη, κώμη περὶ τὴν &c.] Vocem κώμη, quæ ab omnibus libris abeſt, inſerendam eſſe ſatis liquet ex gentili Πανοκωμίτης. Eodem prorſus modo in antecedentibus legitur, Κυνῶν πόλις, Αἰγύπτου πόλις, & Κροκοδείλων πόλις, πόλις ἐν τῇ Μοιρίδι.

[59] Πανὸς πόλις, πόλις Αἰγύπτου.] Et hoc loco vocem πόλις revocavimus, quæ in aliis editis non conſpicitur. In MSS. legebatur, πόλις Αἰγύπτου, quod eodem redit.

[60] Πανός.] Vide in voce Μένδης. Vide ejus imaginem apud Kirch. pag. 222. Quare flagellis lunæ minitatur? fortaſſis ne illicitos concubitus, qui lucente luna & nocte inſtituuntur, aperiret. Vel tale quid comminiſcendum. Pan enim omnis ſalacitatis auctor ab Hieroglyph. dicitur. Kircherus ejus imaginem aliter deſcribit in Hieroglyph.

[60] Πανὸς πόλις.] Dictam etiam Χέμμιν teſtatur Diodorus lib. I. Τοῦτον γὰρ Πανὶ τοὺς ἐγχωρίους οὐ μόνον ἀγάλματα [illegible] κατὰ πᾶν ἱερὸν, ἀλλὰ καὶ πόλιν ἐπώνυμον κατὰ τὴν Θηβαΐδα [illegible] ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων Χέμμιν, ἣ Χεμμὼ, μεθερμηνευομένην δὲ Πανὸς πόλιν. Salm.

[60] Σελήνη] Σελήνῃ habent MSS. Salm.

[61] Παντικάπαιον] Euſtath. in Dion. pag. 45.

[61] Παντικάπαιον.] In uno MS Palatino Παντικαπαῖον legitur, & Παντικάπης, quod eo libentius notavi, quod ſummus vir Iſ. Caſaubonus quoque Strabonis in plerique MSS inveniri teſtatur. *Salm.*

[62] Παρὰ Αἰήτου παιδὸς.] Locus hic mihi ſuſpectus, & legendum puto τοῦ Παρισάδου nullum enim Æetæ filium fuiſſe præter Abſyrtum notiſſimum. *Salm.*

[63] Ποταμοῦ Παντικάπου.] In uno MS. Palat. legitur Παντικαπαίου, quod notandum eſſe duximus. *Salm.*

[64] Ω'ς Σινώπη Σινωπεύς.] Claudicat ſimilitudo.

[65] Τὸ δὲ Παντικαπαίτης &c.] Τὸ δὲ Παντικαπαίτης κεῖται

ΠΑΝΤΟΜΑ'ΤΡΙΟΝ, πόλις Κρήτης. Ὁ πολίτης Παντομάτριος, ὡς Βυζάντιος. Ἢ Παντοματριεὺς, ὡς [60] Βουπράσιος Βουπρασιεὺς, καὶ Δολίχιον Δολιχιεύς.

ΠΑΠΙ'ΤΙΟΝ, πόλις Παφλαγονίας. Τὸ ἐθνικὸν, ὅμοιον τῷ πρωτοτύπῳ.

ΠΑΠΡΙΜΙ'Σ, πόλις Αἰγύπτου. Ὁ πολίτης, Παπριμίτης.

ΠΑΡΑ'ΔΕΙΣΟΣ, πόλις Συρίας. [67] Ἔστι καὶ κώμη Σικελίας τοιῶσδε λεγομένη.

ΠΑΡΑΙΓΙΑΛΙ'ΤΑΙ, ἰχθύες περὶ τὸν αἰγιαλὸν εὑρισκόμενοι, ὥσπερ [68] Ἀχελωῖται, καὶ Παρωκεανῖται.

ΠΑ'ΡΑΙΣΟΣ περὶ ἧς Ἡρωδιανὸς ἐν ὀγδόῳ. Τὸ μέν τοι [69] Πάραισος [70] ὀξύνεται. Ἐγένετο δὲ ὁ Πάραισος Μίνῳ συγγενὴς, ἀφ' οὗ ἡ πόλις ἡ Πάραισος, ὁμοτόνως τῷ οἰκιστῇ.

ΠΑΡΑΙ'ΤΑΚΑ [71], πόλις Μηδική. Τὸ ἐθνικὸν Παραιτακηνὸς, ὡς Γέρασα Γερασηνὸς, Ζόαρα Ζοαρηνός. Καὶ ἀπὸ τῆς Παραιτάκη Παραιτακηνὸς, ὡς τῆς Ἀρτάκη Ἀρτακηνός.

ΠΑΡΑΙΤΟ'ΝΙΟΝ [72], πόλις πλησίον Ἀλεξανδρείας, ἣν [73] Ἀμμωνίαν καλοῦσι.

ΠΑ'ΡΑΛΟΣ [74], ἐν Θετταλίᾳ πόλις τῶν Μηλιέων, ἧς οἱ πολῖται Πάραλοι. [75] Ἔστι δὲ καὶ Παραλία τῆς Ἀττικῆς. Οἱ οἰκήτορες λέγονται καὶ Παράλιοι.

ΠΑΡΑΠΟΤΑΜΙ'Α [76], πόλις Φωκίδος. Ὁ πολίτης, Παραποτάμιος.

ΠΑΡΑΥΑ'ΙΟΙ, ἔθνος Θεσπρωτικόν. Ῥιανὸς ἐν τετάρτῳ Θεσσαλικῶν.

> Σὺν δὲ Παραυαίοις καὶ ἀμύμονας Ὀμφαλιῆας.

Καλοῦνται δὲ ἀπὸ τοῦ παρὰ τὸν Αὖον ποταμὸν οἰκῆσαι.

ΠΑΡΑΧΕΛΩΙ'ΤΑΙ [77], ὡς Παρωκεανῖται, καὶ Παρασώπιοι, διττὸν ἔθνος. Διττὸς γὰρ καὶ Ἀχελῷος· ὁ μὲν Φθιώτης, ὁ δὲ Αἰτωλός· Καὶ οἱ παροικοῦντες, ὁμοίως Παραχελωῖται.

ΠΑ'ΡΕΔΡΟΣ [78], τῷ βασιλεῖ συγκαθήμενος, παρὰ τὴν ἕδραν, ἤ τις παρὰ τὸ ἕδος τοπικῶς

A PANTOMATRIUM, urbs Cretæ. Civis Pantomatrius, ut Byzantius. Vel Pantomatrieus, ut Buprasius, Buprasieus, & Dolichium, Dolichieus.

PAPITIUM, urbs Paphlagoniæ. Gen-
B tile, simile primitivo.

PAPRIMIS, urbs Ægypti. Civis, Paprimites.

PARADISUS, urbs Syriæ. Est etiam vicus Siciliæ sic dictus.

C PARÆGIALITÆ, pisces, qui in littore inveniuntur, ut Acheloitæ, & Parocea nitæ.

PARÆSUS, de qua Herodianus lib. 8. *Paræsus quidem acuitur. Erat vero Paræsus Mi-*
D *nois cognatus, à quo urbs Paræsus eodem accentu, ac conditor.*

PARÆTACA, urbs Medica. Gentile, Parætacenus, ut Gerasa, Gerasenus. Zoara, Zoarenus. Et ab Parætace, Parætacenus, ut ab
E Artace, Artacenus.

PARÆTONIUM, urbs prope Alexandriam, quam Ammoniam vocant.

PARALUS, urbs in Thessalia Meliensium, cujus cives Paralii. Est etiam Paralia At-
F ticæ. Incolæ dicuntur quoque Paralii.

PARAPOTAMIA, urbs Phocidis. Civis, Parapotamius.

PARAUÆI, gens Thesprotica. Rhia-
G nus lib. 4 Thessalicorum.

> *Cum Parauæis verò & irreprehensibiles Omphalienses.*

Sic verò vocati fuere, quod juxta fluvium Auon incolerent.

H PARACHELOITÆ, ut Paroceanitæ, & Parasopii, duplex gens. Duplex enim etiam Achelous, alter quidem Phthiotes, alter verò Ætolus. Et qui juxta habitant, similiter Paracheloitæ.

I PAREDRUS, qui unà cum rege assidet a voce ἕδρα i. e. *sella*, quæ ab ἕδος, i. e. *pari-*

παρὰ Εὐστρχίῳ. Ita MSS. P.P. quam lectionem magnopere probamus. In MSS. compluribus legitur, ἐπὶ δὲ ὡς ἀπὸ τῆς Παντικαπαίας Παντικαπαιεὺς, ὡς τῆς Σινώπη Σινωπεὺς, quæ omnino vera est lectio. *Salm.*

[66] Βουπράσιος.] Leg Βουπρασίου. ut convenit.

[67] Ἔστι δὲ κώμη Σικελίας] Diod. Sic. pag 100.

[68] Ἀχελωῖται] Παραχελωῖται. Ita legendum hoc loco

[69] Πάραισος.] Vide Schol. Sophocl. pag 289.

[70] Ὀξύνεται] Accentus male est collocatus, vel scribendum est ὀξύνεται παροξυνεῖ) Vide in voce Στύλαι.

[71] Παραιτάκα.] Salm ad Solin. 1194. Vide Herodotum. ibi ni fallor Παρητάκα scribitur.

[72] Παραιτόνιον πόλις.] Ægypti. Vide Spanh. pag. 779.

[73] Ἀμμωνίαν.] Titi Nummos è Th. Goltz. 224. inferioris Libyæ urbs, hodie Raxa.

[74] Πάραλος.] Vide in voce Ε[illegible].

[75] Ἔστι δὲ καὶ Παραλία.] Vide in voce Ἀκτή.

[76] Παραποταμία.] Sic Παραχελῶιαι & Παραποτάμιοι. Apud Livium Parorium eam Macedoniæ partem, quæ montibus erat propinqua Sic idem *Parastrymonium*, ubi male hodie legitur *Parastrymonion* *Salm.*

[77] Παραχελωῖται.] Vide Strabonem lib. IX pag. 434. ul. Edit p 199 prin Ed.

[78] Πάρεδρος.] Reges & Archontes habuere suos Παρέδρους, ut & Polemarchi apud Athenienses Pollux lib. VIII cap. VIII. Πάρεδροι δ' ὀνομάζονται οὓς αἱροῦνται ἄρχον-

τοπικῶς εἴρηται. Ἦσαν δὲ καὶ παρ' Ἀθηναίοις συνάρχοντες οἱ Πάρεδροι. Ἐκ τούτου καὶ τὸ παρεδρεύειν, ὡς ἐκ τοῦ Ἔφεδρος τὸ ἐφεδρεύειν.

ΠΑ'ΡΕΜΦΙΣ [78], πόλις Αἰγύπτου. Ὁ πολίτης, Παρεμφίτης.

ΠΑΡΕ'ΝΤΙΟΝ, πόλις καὶ λιμὴν πλησίον Ἰστρίας. Τὸ ἐθνικὸν, Παρεντῖνος. Τὸ θηλυκὸν, Παρεντίνα.

ΠΑΡΘΕ'ΝΙΟΝ, πόλις Εὐβοίας. Ἔστι δὲ καὶ Θράκης. Τὸ ἐθνικὸν, Παρθένιος, καὶ [80] Παρθενεύς.

ΠΑΡΘΕ'ΝΙΟΣ [81], ποταμὸς ἐν μέσῳ τῆς Ἀμαστριανῶν πόλεως ῥέων. Ἐκλήθη δὲ ἐκ τοῦ συνεχῶς περὶ αὐτὸν τὴν παρθένον Ἄρτεμιν κυνηγετεῖν. Ἢ διὰ [82] τὸ ἠρεμαῖον καὶ παρθενῶδες τοῦ ῥεύματος,

Ὡς [83] ἀκαλὰ προρέων, ὡς ἁβρὴ παρθένος εἶσι.

[84] Ὅτι ἐν αὐτῷ ἔπεσεν ἡ παρθένος, [85] Παλαιστίνου βασιλέως θυγάτηρ· Καὶ τὴν μὲν τελευτῆσαι ἐκεῖ, [86] τῷ δὲ ποταμῷ Παρθένιον ὄνομα τοὺς περιχώρους θεῖναι, ἐπὶ τῷ πάθει τῆς Παρθένου. Ἔστι καὶ ἀκρωτήριον πλησίον Ἡρακλείας, οὗ μέμνηται Ἀρτεμίδωρος ἐν ἕκτῳ γεωγραφουμένων. Ἔστι καὶ Παρθενία κώμη, Πόντου πλησίον.

ΠΑΡΘΕΝΟ'ΠΗ [87], πόλις ἐν Ὀπικοῖς τῆς Ἰταλίας, κτίσμα Ῥοδίων. Ὁ πολίτης Παρθενοπαῖος, ὁμωνύμως τῷ κυρίῳ.

ΠΑΡΘΕΝΟ'ΠΟΛΙΣ [88], Μακεδονίας πόλις, ἀπὸ τῶν θυγατέρων [89] Γεραιστοῦ τοῦ Μύγδονος παιδὸς, ὡς Θεαγένης ἐν Μακεδονικοῖς. Ἀπὸ δὲ τῶν θυγατέρων, διὰ τὸ ἄγροικον αὐτῶν τῆς διαίτης, καὶ τὸ ἄμικτον, ἔκτισε πόλιν, ἥτις ἔτι καὶ νῦν δι' ἐκείνας Παρθενόπολις κέκληται. Ὁ πολίτης, Παρθενοπολίτης.

ΠΑΡΘΕ'ΝΟΥ ἱερὸν, τόπος καὶ ἄκρα πρὸ τῆς Χερρονήσου πόλεως Κοσπόρου, ὡς Στράβων. Ἔστι δὲ δαίμονός τινος ἐπώνυμον, καὶ ἄκρα, καὶ νεὼς, καὶ τὸ [90] ξόανον, ἔχον σταδίους ἑκατόν. Ὁ δὲ σχηματισμὸς, ἀπὸ δύο ἐν παρα-

A *pavimentum*, localiter dicta eſt. Erant autem & apud Athenienſes collegæ in magiſtratu Paredri. Hinc & verbum *παρεδρεύειν*, ut ab Ephedrus, verbum *ἐφεδρεύειν*.

PAREMPHIS, urbs Ægypti. Civis,
B Paremphites.

PARENTIUM, urbs, & portus prope Iſtriam. Gentile, Parentinus. Fœmin. Parentina.

PARTHENIUM, urbs Eubœæ. Eſt
C vero etiam Thraciæ. Gentile, Parthenius, & Partheneus.

PARTHENIUS, fluvius, qui per mediam Amaſtrianorum urbem fluit. Sic verò vocatus fuit, quod aſſidue circa ipſum Diana *Virgo*
D venaretur. Vel quod ejus fluentum eſſet quietum & *virginale*.

Sic quiete profluens, ficut mollis virgo incedit.

Quod in eum ceciderit Parthenos, alicujus
E quondam regis filia. Et hæc quidem illic obierit, fluvio verò accolæ nomen Parthenium impoſuere de virginis eventu. Eſt etiam promontorium prope Heracleam, cujus meminit Artemidorus lib. ſexto Geographico-
F rum. Eſt etiam Parthenia vicus prope Pontum.

PARTHENOPE, urbs in Opicis Italiæ, à Rhodiis condita. Civis Parthenopæus, ejuſdem proprio nominis.

G PARTHENOPOLIS, Macedoniæ urbs, à filiabus Geræſti, Mygdonis filii, ut Theagenes in Macedonicis. Ab filiabus autem cum agreſtes vita eſſent, ac ab hominum conſortio abhorrerent, urbem condidit, quæ etiamnum propter eas *Parthenopolis* vocata fuit. Ci-
H vis Parthenopolites.

PARTHENU hieron, locus, & promontorium ante Cherroneſum urbem Boſpori, ut Strabo. Eſt autem Dæmonis cujuſdam
I cognomen, & promontorium, & templum, & ſimulachrum, habens centum ſtadia. Nominis

χων ἢ βασιλεὺς ἢ πολέμαρχος, δύο ἐπαρχος, ὡς βούλεται Vide Meurſium in lectionibus Atticis lib. II cap. XIV pag. 82.

78 Πάρεμφις.] Goltz. 224.

79 Πάρεμφις] Παρέμμουφις MS. P. *Salm.*

80 Παρθενεύς] Leg. Παρθενιεύς. Circa Elidem in voce Φεραμμὸς

81 Παρθένιος ποταμὸς ἐν μέσῳ] Scribe παρθένιος ποταμὸς Παφλαγονίας Apol Schol vid. p 340. Fontes Parthenii ſunt in monte Παφλαγ. Vide in illa voce.

82 Τὸ ἠρεμαῖον.] Apollonius lib. 2. Καὶ δὴ Παρθενίοιο ῥοὰς ἁλιμυρήεντος Πρηΰτατου ποταμοῦ παρεμέτρεον. Salm.

83 Ἀκαλὰ ῥέων.] Ἀκαλαρρείτης fluviis epitheton apud Heſychium in Gloſſis. *Salm.*

84 Ὅτι ἐν αὐτῷ ἔπεσεν.] MS. ποίς ὅτι ἐν αὐτῷ ἔπεσεν.

85 Παλαιστίνου βασιλέως.] Lege: ὅτι ἐν αὐτῷ ἔπεσεν ἡ παρθένος τελευτήσασα, τοῦ βασιλέως θυγάτηρ, & omnino ita legendum eſt. *Salm.*

86 Τῷ δὲ ποταμῷ] Accuratiſſimum hujus amnis ſitum habemus apud Scholiaſt. Apollon p. 235. & nominis originem.

87 Παρθενόπη.] Παρθενοπαῖος eſt in voce Παλαιόπη.

88 Παρθενόπολις] Nervæ nummus è Theſ. Goltz. hæc Plinii eſt lib. V cap. XI. Conſt. Por. I, V. pag. 26. non altera Macedoniæ Parthenopolis. Harduinus.

89 Γεραιστοῦ τοῦ Μύγδ.] Γεραιστοῦ τοῦ Μύγδονος παιδὸς, ita MSS. *Salm.*

90 Ξόανον ἔχον σταδίους.] MS. ἐπὶ δὲ ...

παράγωγον. Ὡς γὰρ ἀπὸ τοῦ Μόψου καὶ ἑστία παρήχθη τὸ Μοψεάτης, ἀπὸ μόνου τοῦ Μόψου οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ παρθένου καὶ ἱερὸν, ἢ ἄκρας, ἢ ξοάνου, ὁ οἰκήτωρ παρήχθη μόνον τὸ Παρθένιος, ἀπὸ τοῦ παρθένου μόνου ὀνόματος.

ΠΑ΄ΡΘΟΣ[91], πόλις Ἰλλυρική. Ἀπολλόδωρος ἐν Χρονικοῖς. Λέγεται δὲ καὶ ἀρσενικῶς, ὡς Πολύβιος. Τὸ ἐθνικὸν, [92] Παρθηνός.

ΠΑΡΘΥΑΙ͂ΟΙ[93], ἔθνος πάλαι μὲν Σκυθικὸν, ὕστερον δὲ φυγὸν, [94] ἢ μετοικίσαν [95] ἐπὶ Μήδου. Κληθὲν δ᾽ οὕτω παρὰ Μήδοις, διὰ τὴν φύσιν τῆς αὐτοὺς δεξαμένης γῆς, ἑλώδους καὶ [96] ἀγκώδους οὔσης. Ἢ διὰ τὴν φυγὴν, καθότι οἱ Σκύθαι τοὺς φυγάδας Πάρθους καλοῦσι. Λέγονται δὲ καὶ Πάρθοι, καὶ Πάρθιοι, καὶ Παρθυαῖοι. Καὶ Παρθυαία ἡ χώρα. καὶ Παρθυηνή. καὶ [97] Παρθυηνός. Καὶ [98] Παρθὶς, ἡ χώρα Μακεδονίας.

ΠΑΡΙΚΑ΄ΝΗ[99], πόλις Περσική. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Ἐν δ᾽ αὐτοῖσι πόλις Παρικάνη οὔνομα. Τὸ ἐθνικὸν Παρικάνιοι λέγονται, καὶ Παρίκανοι.

ΠΑ΄ΡΙΟΝ[100], πόλις ἐν Ἑλλησπόντῳ κληθεῖσα ἀπὸ Παρίου τοῦ Ἰασίωνος. Τὸ ἐθνικὸν, Πάριος. Ὁ πολίτης, [1] Παριανός. Καὶ τὸ θηλυκὸν, Παριανή. Λέγονται καὶ Παριανεῖς, ἀπὸ τῆς Παριανὸς εὐθείας.

ΠΑ΄ΡΜΗ, πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Παρμαῖος, ἢ Παρμανὸς, ὡς [2] Ἀλξανός.

ΠΑΡΝΑΣΣΟ΄Σ, ὄρος Δελφῶν. Ὁ ὄρειος, Παρνάσσιος. Τὸ θηλυκὸν Παρνασσία, καὶ Παρνασσιάς. ἀπὸ τοῦ Παρνάσσιος ὡς Ἑλικωνιάς. Καὶ τὸ οὐδέτερον, Παρνάσσιον. Λέγεται καὶ Παρνασσὶς, παρὰ τὸ Παρνασσὸς, ὡς τοῦ Τευμισσὸς Τευμισσίς. Καὶ Παρνασσεύς. Τὸ κτητικὸν [3] Παρνασσιακοί. [4] Ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Λάρνασσος, [5] διὰ τὸ τὴν Δευκαλίωνος λάρνακα αὐτόθι προσενεχθῆναι. Ἔνιοι δέ φασιν, ἀπὸ Παρνασσοῦ Παρνασσὸν τοὔνομα λαβεῖν, ὃν καὶ μαντεύσασθαι Πυθοῖ

nis verò forma ex duobus unum derivatum. Ut enim à Mopſo, & *beſtia*, deductum eſt Mopſeates, à ſolo Mopſo: ſic à Parthenu & hieron. vel promontorii, vel ſimulachri nomine deducitur tantum Parthenius, habitator, à ſolo Parthenu nomine.

PARTHUS, urbs Illyrica. Apollodorus in Chronicis. Dicitur vero etiam in gen. maſcul. ut Polybius. Gentile, Parthenus.

PARTHYÆI, gens olim Scythica, quæ deinde fugit, vel emigravit Medo duce vel tempore Medi. Sic verò à Medis vocata fuit ex natura terræ, quæ eos excepit paluſtris, & cava: vel à fuga, quoniam Scythæ *Parthos* vocant exules. Dicuntur vero etiam Parthi, & Parthii, & Parthyæi. Et regio, Parthyæa, & Parthyene, & Parthyenus, Et Parthis, regio Macedoniæ.

PARICANE, urbs Perſica. Hecatæus Aſia. *Eſt verò apud eos urbs Paricane nomine.* Gentile, Paricanii dicuntur, & Paricani.

PARIUM, urbs in Helleſponto, ſic vocata à Pario Jaſionis filio. Gentile, Parius. Civis, Parianus. Fœm. Pariana. Dicuntur etiam Parianenſes, à Parianenſis nominativo.

PARMA, urbs Italiæ. Gentile, Parmæus, vel Parmanus, ut Alxanus.

PARNASSUS, mons Delphorum. Montanus, dicitur Parnaſſius. Fœm. Parnaſſia, & Parnaſſias, à Parnaſſius, ut Heliconias. Et neut. Parnaſſium. Dicitur etiam Parnaſſis, à Parnaſſus, ut à Teumiſſus. Teumiſſis. Et Parnaſſeus. Poſſeſſiv. Parnaſſiaci. Vocabatur verò antea *Larnaſſus*, quod Deucalionis arca illuc appuliſſet. Nonnulli verò dicunt Parnaſſum à Parnaſſo nomen accepiſſe, qui primus in Pytho vaticinatus eſt, ut Alexander inquit in pri-

μον ἢ ἄκρα ἢ ὁ ναὸς ἢ τὸ ξόανον παρθένου ἔχει μόνως ἐντεῦθεν. Salm.

91 Πάρθος.] Vide Palm. G. A. pag. 129.

92 Παρθηνός.] Παρθηνοὶ dicuntur Straboni, ubi legendum Παρθῖνοι. Βυλλίονες δὲ καὶ Ταυλάντιοι Παρθῖνοι. Salm.

92 Παρθῖνος.] Παρθῖνοι Polyb & Dio. Vid. Caſaub. ad Strab. 123 vide Urſin. ad Pol. leg 251. Παρθηνὴ eſt in voce [illegible]. Ergo plures habuit Parthene urbes ſub ſua ditione.

93 Παρθυαῖοι.] Vide Salm. ad Solin. pag. 241 & 1196.

94 Ἢ μετοικίσαν ἐπὶ Μήδου.] Lege ἢ μετοικίσαν ἐπὶ Μήδοις. Salm.

95 Ἐπὶ Μήδου.] Euſtath. ad Dionyſ. pag 130.

96 Ἀγκώδους.] Vide Juſtinum. Vide etiam Salm. ad Tertull. de Pallio. ibi inſignis Tert. locus.

97 Παρθυηνός.] Et Παρθυληνός, unde Quadratus Παρθυληνικὰ ſcripſerat. *Salm.*

98 Παρθίς.] A qua Παρθῖνοι dicuntur Straboni & aliis. *Salm.*

99 Παρικάνη.] Vide Boch. de Animal. pag. 641.

100 Πάριον.] Vide Euſtat. ad Dionyſ. pag. 74. ΠΑΡΙΑΝΩΝ Num. ô Theſ. Goltz. 224.

1 Παριανός.] Eſt gentile à gentili formatum. Vide in Ἄγκυρα, & Spanhem. in numiſ. pag. 844.

2 Ἀλξανός.] Videndum, unde Vocabulum illud formatur.

3 Παρνασσιακοί.] Παρνασσιακὸς in MS.

4 Ἐκαλεῖτο.] Vide Apoll. Schol. pag. 214.

5 Διὰ τὸ τὴν Δευκαλίωνος.] De appulſu Deucalionis ad Parnaſſum, vide Ovid. Metam. & Juven. Falcon. Diſſert. de Nummo Apamenſi pag. 141.

Ἐ

Πυθοῖ πρῶτον, ὡς Ἀλέξανδρός φησιν [6] ἐν A
πρώτῳ [7] περὶ τὸ ἐν Δελφοῖς χρηστήριον.

ΠΑΡΝΗΣ, Πάρνηθος, τὸ ὄρος τῆς Ἀττικῆς. Τοῦτο καὶ ἀρσενικῶς λέγεται. [8] Ἔμφανης ἐν Πυραυνῷ, [9] ἐς κόρακας [10] ἥξω, φέρων δεῦρο τὴν Πάρνηθα ὅλον. Καὶ θηλυκῶς, ὡς B
παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν [11] Νεφέλαις.

Βλέπε νῦν δευρὶ πρὸς τὴν Πάρνηθα.

Τὸ τοπικὸν, [12] Παρνήθιος λέγεται. Καὶ ἀπὸ τῆς Πάρνηθος γενικῆς, τὸ θηλυκὸν Παρνήθιος.

ΠΑΡΟΙΤΑΙΑ, χώρα τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης πλησίον, ἧς οἱ οἰκήτορες Παροιταῖοι. C

ΠΑΡΟΠΑΜΙΣΣΟΣ [13], πόλεως [14] ὄρος Ἰνδικῆς, ἀφ' οὗ [15] Παροπαμισσάδαι οἱ παροικοῦντες. Ἀπολλόδωρος δὲ ἐν δευτέρῳ περὶ γῆς, ἀπ' αὐτῶν φησι τὸ ὄρος κεκλῆσθαι. D
Οἱ δὲ τοῦτο κατοικοῦντες, Παροπαμισσάδαι.

ΠΑΡΟΣ, νῆσος. ἣν καὶ πόλιν Ἀρχίλοχος, αὐτὴν καλεῖ ἐν τοῖς Ἐπῳδοῖς. Οἰκεῖτο δὲ τὸ μὲν πρῶτον ὑπὸ Κρητῶν, καὶ τινων Ἀρκάδων ὀλίγων. Τοὔνομα μὲν λέγεται ὑπὸ Πάρου, τοῦ Παρασίου, ἀνδρὸς Ἀρκάδος, ἔχειν, E
ὡς Καλλίμαχος. Νικάνωρ δὲ ἐν τῇ Μετονομασίαις, κεκλῆσθαί φησιν αὐτὴν [16] Πακτίαν, Δημητριάδα, Ζάκυνθον, Ὑρίαν, Ὑλήεσσαν καὶ [17] Μινώαν, καὶ Κάβαρνιν, [18] ἀπὸ F
[19] Καβάρνου τοῦ μηνύσαντος τὴν ἁρπαγὴν τῇ Δήμητρι τῆς θυγατρός. Ὁ πολίτης, Πάριος. [20] Εἰκῆ τοίνυν τὸ ἐθνικὸν τῆς Πάρου ὁ Τεχνικὸς, [21] Ἀπολλώνιος Παριανὸς εἴρηκεν, ἐν τῷ περὶ παρωνύμων οὕτω γράφων [22] Τοῦ δὲ δευτέρου G
παρὰ τὸ Ζυγὸν Ζυγιανὸς, καὶ παρὰ τὴν Πάρον Παριανὸς, Λεοντιανὸς, Ταυριανός. [23] Ἀπὸ ταύτης λέγεται παροιμία τὸ Ἀναπαριάζειν, ὡς

primo lib. de Delphico Oraculo.

PARNES, Parnethis, mons Atticæ. Hic & in gen. maſcul. dicitur. Emphanes in Pyrauno, *ad corvos accedam ferens huc totum Parnethem.* Et in genere fœminino ſicut apud Ariſtoph. in Nebulis.

Aſpice nunc huc ad Parnethem.

Locale, Parnethius dicitur. Et à genitivo Πάρνηθος, fœmininum Parnethis.

PAROETÆA, regio prope mare rubrum, cujus incolæ, Parœtæi.

PAROPAMISSUS, mons urbis Indicæ, à quo, qui juxta-habitant *Paropamiſſadæ* dicti. Apollodorus autem ſecundo de terra, ab ipſis ait montem eſſe appellatum. Qui verò hunc incolunt, *Paropamiſſadæ* dicuntur.

PAROS, inſula, quam urbem etiam Archilochus in Epodis vocat. Habitabatur verò primùm à Cretenſibus, ac nonnullis paucis Arcadibus. Nomen verò dicitur habuiſſe à Paro, Parrhaſii filio, Arcade viro, ut Callimachus. Nicanor verò in Metonomaſiis, *Pactiam* vocatam fuiſſe affirmat, nec non *Demetriadem*, *Zacynthum*, *Hyriam*, *Hyleeſſam*, & *Minoam*, & *Cabarnim*, à Cabarno, qui Cereri raptum filiæ prodidit. Civis Parius. Temere igitur gentile Pari, Apollonius Technicus, *Parianus* dixit, in lib. de derivativis ſic ſcribens: *Secundi verò à Zygo Zygianus, & à Paro Parianus, Leontianus, Taurianus.* Ab hac dicitur parœmia τὸ ἀναπαριάζειν, *i. e. more Pariorum pacta frangere*

[6] Ἐν πρώτῳ περὶ τὸ ἐν Δελφοῖς χρηστήριον.] Lege ἐν πρώτῳ περὶ τοῦ ἐν Δελφοῖς χρηστηρίου. Ita enim MSS. habent. *Salm.*

[7] Περὶ τὸ ἐν Δελφοῖς χρηστήριον.] Περὶ τοῦ ἐν Δελφοῖς χρηστηρίου. Ita legitur in MS Voſſiano.

[8] Ἔμφανης ἐν Πυραυνῷ.] Alexis apud Athenæum lib. 13 citatur ἐν Πυραυνῷ. Scholaſtes Ariſtophanis citat hunc locum. Quis hic ſit ἔμφανης, omnino mihi obſcurus & ἀφανής; tam male mihi notus atque ille neſcio quis ἀφανής, cujus meminit Athenæus lib. 7, quem librum edidiſſe narrat de Ariſtone doctore ſuo. Sed legendum Εὐφανής. Athenæus lib. 8 citat Euphanem in Muſis. Εὐφάνης, inquit, ἐν Μούσαις. Poteſt etiam legi Εὔφημος, quem Pollux citat ἐν στρατοπέδῳ. lib. 10 cap. 11. Corruptum cenſuit titulum eruditiſſimus Xylander. Falſo. Πυραυνὸς eſt furnus, idem quod κρίβανος. Pollux. ζωμήρυσιν, ἐτνήρυσιν, λεβητας, χαλκεῖα, κρατῆρας, βαύνους, ἴπνους, πυραυνὸν. ἵνα δὲ ἀγγεῖα, οἷς τοὺς ἄνθρακας ἐκκομίζουσιν. Εὔφανης legendum. *Salm.*

[9] Ἐς κόρακας ἥξω, φέρων δεῦρο τὴν Πάρνηθα ὅλον.] Lege ex MS. Ἐς κόρακας ἥξω φέρουσα δεῦρο τὴν Πάρνηθ' ὅλην. *Salm.*

[10] Ἥξω, φέρων.] Non eſt ponenda diſtinctio poſt vocem ἥξω, ſed poſt φέρων. Nota Phraſin ἥξω φέρων. Vide Con.

[11] Νεφέλαις.] Vide Ariſtoph. & ejus Scholiaſt. p. 144. in Nεφελαις.

[12] Παρνήθιος.] Lege Παρνηθίς. *Salm.*

[12] Παρνήθιος.] Legerem Παρνηθίς.

[13] Παροπαμισσος.] Salm. ad Sol. pag. 787 & 788.

[14] Ὄρος.] Vide Agath. pag. 54.

[15] Παροπαμισσάδαι.] Lege Παροπαμισσάδαι οἱ. *Salm.*

[15] Παροπαμισσάδαι.] Vide Agath. pag. 51.

[16] Πακτίαν.] Forte legendum Ἐπακτίαν, quaſi littoralem. *Salm.*

[17] Μινώαν.] Unde hoc nomen habet. Vide in Apol. Bib. pag. 335. Ed. Gale.

[18] Ἀπὸ Καβάρνου.] Vide Epiſtolam Cuperi adſcriptam, & Bochartum 447 Geog. S.

[19] Καβάρνου.] De Cabarno nihil me legiſſe memini an legendum Καβάρνου. Suadent hoc Heſychii gloſſæ, quæ annotant Καβάρνους Cereris eſſe ſacerdotes Κάβαρνοι ἱερεῖς Δήμητρος. nihil tamen auſim affirmare. Sed & Κάβαρνοι dicebantur eodem Heſychio auctore. Κάβαρνοι οἱ τῆς Δήμητρος ἱερεῖς, ὡς πάριοι. *Salm.*

[20] Εἰκῆ τοίνυν.] Refutandus eſt error Nuperrimi Obſervatoris Cuperi pag. 83. ubi diſtinguit inter Apolloni. Dyſcol. Alexand. & Apol. Parianum, qui in rerum natura non fuit. Pudet me & nollem factum.

[21] Ἀπολλώνιος Παριανὸς.] Παριανὸς MSS. ſed corrupte. *Salm.*

[22] Τοῦ δὲ δευτέρου.] Vide in voce Ἄγυρα.

[23] Ἀπὸ [illegible].] Lege Euſtat. ad Dionyſ pag. 76.

[24] Καὶ

ὡς Ἔφορος ἐν δεκάτῳ. Ὁ δὲ Μιλτιάδης, τῶν μὲν ἄλλων νήσων τινὰς ἀποβάσεις ποιησάμενος, ἐπόρθησε· Πάρον δὲ εὐδαιμονεστάτην καὶ μεγίστην οὖσαν τότε τῶν Κυκλάδων, καθεζόμενος ἐπολιόρκει πολὺν χρόνον, τῆς θαλάττης εἴργων, [24] καὶ κατὰ γῆν μηχανήματα ἄγων. Ἤδη τῶν τειχῶν πιπτόντων, [25] καὶ ἐπὶ τὸ παραδιδόναι τὴν πόλιν διωμολογημένων, ὕλης τινὸς ἐξ αὐτομάτου περὶ τὴν Μύκονον ἐξαφθείσης, οἱ μὲν Πάριοι τὸν Δᾶτιν αὐτοῖς πυρσεύειν ὑπολαβόντες, ἐψεύσαντο τὰς ὁμολογίας, καὶ τὴν πόλιν οὐκέτι τῷ Μιλτιάδῃ παρέδοσαν. Ὅθεν φασὶν, ἡμᾶς ἔτι καὶ νῦν χρῆσθαι τῇ παροιμίᾳ, τοὺς ψευδομένους τὰς ὁμολογίας ἀναπαριάζειν φάσκοντας. Ἔστι καὶ ἄλλη Πάρος νῆσος Λιβυρνῶν, ὡς φησι [26] Σκύμνος ὁ Χῖος, ἐν πρώτῳ περιηγήσεως.

ΠΑΡΠΑ'ΡΩΝ, [27] χώρα ἐν Ἀσίᾳ Αἰολικῇ, ἔνθα ἱστοροῦσι Θουκυδίδην ἀποθανεῖν, ὡς Ἀπολλόδωρος ἐν Χρονικῶν δευτέρῳ. Τινὲς δὲ [28] Περίνην τοῦτο καλοῦσιν. Ὁ πολίτης Παρπαρώνιος, ἀπὸ τῆς [29] Παρπάρωνος γενικῆς. Τὸ θηλυκὸν, Παρπαρωνία. Ἀνδροτίων δ' ἐν τρίτῳ Ἀτθίδος, Παρπαρωνιώτας φησίν. Ἔστι δὲ ὡς ἀπὸ τοῦ Παρπαρία, ὡς Θεσσαλία Θεσσαλιώτης, Ἑσπερία Ἑσπεριώτης.

ΠΑΡ'Ρ'ΑΣΙ'Α, πόλις Ἀρκαδίας. Ὅμηρος,

[30] Στύμφηλον καὶ Παρρασίην ἐνέμοντο.

Κέκληται ἀπὸ Παρρασοῦ, ἑνὸς τῶν Λυκάονος παίδων. Χάραξ δὲ κτίσμα Πελασγοῦ, ἐν πρώτῳ χρονικῶν οὕτω· [31] Πελασγὸς Ἀρέστορος παῖς, τοῦ Ἐκβάσου, τοῦ Ἄργου, μετοικήσας ἐξ Ἄργους, εἰς τὴν ἀπ' ἐκείνου μὲν τότε [32] Πελασγίαν, ὕστερον δὲ Ἀρκαδίαν κληθεῖσαν, ἐβασίλευσεν ἔτη εἰκοσιπέντε, καὶ πόλιν Παρρασίαν ἔκτισε. Νικάνωρ δὲ Παρμασίαν φησὶν αὐτὴν κεκλῆσθαι, διὰ τὴν Λυκάονος εἰς τὸν Δία παρανομίαν. Ὁ πολίτης Παρράσιος, καὶ Παρρασιεὺς, καὶ Παρρασίς.

[33] Δέξονται φιλορρόης οὔρεα Παρρασίδος.

Καὶ Παρρασική.

ΠΑΡΩ'ΡΕΙΑ, πόλις Ἀρκαδίας. Λέγεται

gere, ut Ephorus lib. decimo. *Miltiades verò alias quidem insulas cum exſcenſiones ad eas feciſſet, vaſtavit, Parum verò feliciſſimam, ac maximam eo tempore Cycladum diu obſidione cinctam oppugnabat; commeatus, qui ei mari poterant inferri, arcebat, ac terra tormentis premebat. Jam verò cadentibus muris, ac paciſcentibus urbem tradere, ſylva quadam fortuitò circa Myconum incenſa, Parii exiſtimantes Datim ipſis igne ſignum dare, ne urbem traderent, pacta mentiti ſunt, ac urbem Miltiadi non tradidere, unde ajunt nos adhuc proverbiô uti dicentes de iis, qui pacta mentiuntur, eos* ἀναπαριάζειν, i. e. *Parios imitari.* Eſt etiam alia Paros, inſula Liburnorum, ut inquit Scymnus Chius lib. 1 Periegeſeos.

PARPARON, regio in Aſia Æolica, ubi referunt Thucydidem obiiſſe, ut Apollodorus Chronicorum lib. 2. Aliqui verò *Perinam* hanc vocant Civis, Parparonius à genitivo Parparonis. Fœmininum Parparonia. Androtion autem tertio Atthidis *Parparoniotas* eos vocat. Eſt id autem quaſi à Parparia, ut à Theſſalia Theſſaliotes, Heſperia Heſperiotes.

PARRHASIA, urbs Arcadiæ. Homerus,

Stymphelum & Parrhaſiam incolebant.

Vocata fuit à Parrhaſo uno Lycaonis filiorum. Charax verò conditam fuiſſe dicit à Pelaſgo primo Chronicorum ſic. *Pelaſgus filius Areſtoris, filii Ecbaſi, filii Argi, cum Argis migraſſet in regionem illam, quæ tunc quidem ab eo* Pelaſgia, *poſtea verò* Arcadia *vocata fuit, inibi regnavit annos XXV, ac urbem Parrhaſiam condidit.* Nicanor autem *Parmaſiam* vocatam fuiſſe affirmat, propter impietatem Lycaonis in Jovem. Civis, Parrhaſius, & Parrhaſieus & Parrhaſis:

Recipient placide-fluentis montes Parrhaſidis.

Et Parraſica.

PAROREA, urbs Arcadiæ. Dicitur ve-

[24] Καὶ κατὰ γῆν μηχανήματα ἄγων.] MSS. habent καὶ κατὰ γῆν μηχανήματα καὶ ἄγων. Unde legendum ſuſpicor καὶ κατὰ θάλασσαν ἄγων. Τῶν Παρίων διωμολογημένων. Salm.

[25] Καὶ ἐπὶ τὸ παραδιδόναι τὴν πόλιν διωμολογημένων.] Καὶ ἐπὶ τοῦ παραδιδόναι τὴν πόλιν τῶν Παρίων διωμολογημένων. Ita habet codex Voſſianus

[26] Σκύμνος ὁ Χῖος.] Lege ex MSS. Σκύμνος ὁ Χῖος. Salm.

[26] Σκύμνος ὁ Χῖος.] In MSS. eſt Χῖος.

[27] Χώρα] Forte Χωρίον.

[27] Χώρα ἐν Ἀσίᾳ Αἰολικῇ.] Χώρα ἐν Ἀσίᾳ Αἰολικῶν. Ita legunt. Salm.

[28] Περίνην.] An Περίνθον?

[29] Παρπαρωνιώτας.] Fort. leg. Παρπαρωνίτας, licet aliter ex ſequentibus liquet.

[30] Στύμφηλον καὶ Παρρασίην ἐνέμοντο.] Ειχ deeſt.

[31] Πελασγὸς Ἀρέστορος παῖς, τοῦ Ἐκβάσου] Lege Γάσου. Vide Palm Gr Antiq. 43.

[32] Πελασγίαν, ὕστερον δὲ Ἀρκαδίαν κληθεῖσαν.] Πελασγία a Nicolao. Vide in Ἀρκαδία

[33] Δέξονται φιλορρόης.] Legendum φυλάκες Vide infra: Ovidius.

Teſtis erat Pheneos, teſtes Stymphalides undæ,
Quaque citus ladon in mare currit aquis. Salm.

[34] Ne-

γεται δὲ καὶ Παρωραία. Οἱ πολῖται Παρωρεῖς. [34] A
Νικόλαος δὲ Παρωραιάτας φησίν. Ἔστι [35] καὶ
Μακεδόνων πόλις. Τὸ ἐθνικὸν, Παρωραῖοι.
Ἀλλὰ καὶ Παρωρείτας, ὡς Δικαιαρχίτας, καὶ
Σαμαρείτας.

ΠΑ͂ΣΣΑ, πόλις Θρᾴκης. Τὸ ἐθνικὸν, B
Πασσαῖος, ὡς Ἰσσαῖος, τῆς Ἴσσης. Ἔστι δὲ
καὶ Πασσάνδα χωρίον [illegible] Ἀδραμύττιον
πόλιν, καὶ [36] Κισθήνην. Τὸ ἐθνικὸν, Πασσαν-
δεὺς, τῷ τῆς χώρας τύπῳ. Ἔφορος, ὀλίγοι
δέ τινες εἰς τὸ τῶν Πασσανδέων χωρίον ἔφυγον. C

ΠΆΣΣΑΛΑ, Μυλασσέων ἐπίνειον. Τὸ
ἐθνικὸν, Πασσαλεύς.

ΠΑΣΣΑΡΓΆΔΑΙ [37], πόλις θηλυ-
κῶς. Διότιμος ἐν ἑξηκοστῷ πέμπτῳ παντοδα-
πῶν ἀναγνωσμάτων, παρατιθέμενος [38] D
Ἀναξιμένην ἐν μεταλλαγαῖς βασιλέων οὕτω
γράφοντα. Τὰς δὲ Πασσαργάδας ἔκτισεν ὁ
Κῦρος, ἐφ' οὗ τόπου παραταξάμενος Ἀστυά-
γην ἐνίκησεν. Ὀνομάζεται δὲ ἡ πόλις διερ-
μηνευθεῖσα, Περσῶν στρατόπεδον. Ἀπολλό- E
δωρος δὲ ἀρσενικῶς φησιν. Ἔοικε δὲ ἀρσενι-
κῶς καὶ θηλυκῶς εἰρῆσθαι. [39] Τάχα δὲ, ὅπερ
ἄμεινον, ἐπὶ μὲν τῆς πόλεως θηλυκῶς, ἐπὶ
δὲ τῶν οἰκητόρων ἀνδρωνύμως.

ΠΑΣΤΕΡῚΣ, Αἰγυπτία πόλις. Ὁ πο- F
λίτης Παστερίτης, καθὼς τοῦ Ἀστερὶς Ἀστερί-
της.

ΠΆΤΑΛΑ [40], πόλις Ἰνδική. Λέγεται
καὶ Πατάλη. [41] Τὸ κτητικὸν, Παταληνικός.
Λέγεται καὶ [42] Παταλαῖος. G

ΠΆΤΑΛΟΣ, νῆσος παρακειμένη τῇ
Καρίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν, Ποτάλιος· καὶ ὡς ἀπὸ
τοῦ Παταλεὺς, τὸ θηλυκὸν Παταλῆις, ὡς
Βασιλῆις.

ΠΆΤΑΡΑ [43], πόλις Λυκίας. Ἑκα- H
ταῖος Ἀσίᾳ. Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Πατάρου τοῦ Ἀ-
πόλλωνος, καὶ Λυκίας τῆς Ξάνθου. Ἀλέξαν-
δρος Σαλακίαν κόρην ἐξ Ὀφιονίδος φησὶ
φέρειν ἱερὰ τῷ Ἀπόλλωνι [44] ἐν Πατάροις.
[45] Ἔστι δὲ ταῦτα πέμματα, [46] λύραι τε, καὶ τόξα, I
καὶ βέλη, οἷς παίζειν νηπίους ὄντας. Θεῖσαν δὲ
τὸ

vero etiam Paroræa. Cives, Paorenſes; Ni- A
colaus verò *Paroræatas* vocat. Eſt etiam Ma-
cedonum urbs. Gentile, Paroræi. Sed
& Paroritas, ut Dicæarchitas, Samari-
tas.

PASSA, urbs Thraciæ. Gentile, Paſ- B
ſæus, ut Iſſæus ab Iſſa. Eſt etiam Paſſan-
da caſtellum juxta Adramytium urbem &
Ciſthenen. Gentile, Paſſandeus, regionis
typo. Ephorus, *Pauci verò aliqui ad Paſſan-
deorum caſtellum fugerunt.* C

PASSALA, Mylaſſeorum navale. Gen-
tile, Paſſaleus.

PASSARGADÆ, urbs fœminini ge-
neris. Diotimus lib. LXV omnigenarum le-
ctionum qui citat Anaximenen in mutationi- D
bus regum ſic ſcribentem. *Paſſargadas verò
condidit Cyrus, in illo loco, ubi prœlio Aſtya-
gem vicit.* Vocatur verò urbs, ex interpre-
tatione ejus vocabuli, Perſarum caſtra. Apol-
lodorus autem in genere maſculino uſurpat.
Videtur verò & in genere maſculino & fœ- E
minino dicta eſſe. Fortaſſis verò, quod
melius, cum de urbe dicitur, fœmininum;
cum de incolis, virile nomen eſt.

PASTERIS, Ægyptia urbs. Civis, F
Paſterites, quemadmodum Aſteris Aſteri-
tes.

PATALA, urbs Indica. Dicitur etiam
Patale. Poſſeſſivum Patalenicus. Dicitur etiam
Patalæus. G

PATALUS, inſula, Cariæ adjacens.
Gentile, Patalius. Et velut ab Pataleus,
fœmininum Pataleis, ut Baſileis.

PATARA, urbs Lyciæ. Hecatæus H
in Aſia. Vocata verò fuit à Pataro, filio
Apollinis & Lyciæ Xanthi filiæ. Alexan-
der inquit Salaciam puellam ex Ophionide
ferre ſacra Apollini in Pataris. Ea autem ſunt
bellaria, lyræ, arcus, & ſagittæ, quibus I
ludere pueros; ſed quum depoſuiſſet vas, re-
quie-

34 Νικόλαος.] Herodot. in Melpom.

35 Καὶ Μακεδόνων πόλις] Hujus meminit Livius. Πα-
ρώραια & Παρωρεία dicitur, unde Παρωραιάται & Παρω-
ρεάται. Sic & in multis αια pro εια. Sic Λυκαῖος ſcribitur
& Λυκεῖος. Sic φωκαία φωκαεῖς & φωκεεῖς, φώκαια &
φώκεια. Callimachus φωκαίων pro φωκείων. Salm.

36 Κισθήνην.] Vide Valeſium ad Harpocr. pag. 45.

37 Πασσαργάδαι.] Salm. ad Sol. 1200 & 1201.

37 Πασσαργάδαι] Πάσαργ in codice uno legitur, quam
urbem collocat ἐν χώρᾳ Περσίδος. Salm.

38 Ἀναξιμένην.] Athenæus ejus meminit & Diodorus
ejus hiſtoriæ argumentum explicat.

39 Τάχα δὲ.] Euſtat. ad Dionyſ. pag. 132.

40 Πάταλα] Euſtat. ad Dionyſ. pag. 134. Curtius Ra-
deri 611.

41 Τὸ κτητικὸν Παταληνικός.] Aliquid deeſt. Lege τὸ
ἐθνικὸν Παταληνός. καὶ εἴρηται ὁ Παταλαῖος. τὸ κτητικὸν
Παταληνικός. Omnino ita legendum *Salm.*

42 Παταλαῖος] Vide Marc. Heracl. pag. 55, cujus
locum emenda.

43 Πάταρα.] Vide Euſtat. ad Dionyſ. pag. 22 col. 1.
Vocata fuit Ἀρσινόη. Vide Strab pag 458.

44 Ἐν Πατάροις.] MS. ἐν Παταρα. unde legendum εἰς
Πάταρα. Salm.

45 Ἔστι δὲ ταῦτα πέμματα.] Salm ad Sol. 1123 emend.

46 Λύραι τε.] MS. λύρας τε καὶ τόξα. Pro πέμματα legen-
dum

τὸ ἄγγος, ἀναπαύεσθαι κατὰ τὴν ὁδόν. Ἄνεμον δὲ ἐπιπνεύσαντα, εἰς τὴν θάλασσαν βαλεῖν τὴν Πατάραν. Κλαίουσαν δὲ τὴν παῖδα, εἰς τὸν οἶκον ἐλθεῖν. [47] Τὴν δὲ Πατάραν τῇ Λυκίων χερρονήσῳ κατενεχθῆναι. Περιτυχόντα δέ τινα τῶν ἐκ τῆς Σαλακίας φυγόντων, τῇ Πατάρᾳ τὰ ἐν αὐτῇ πέμματα πάντα κατακαῦσαι, καὶ τὴν χερρόνησον ἱερὰν Ἀπόλλωνι εἶναι. Ὠνομάσθαι δὲ τὴν χώραν ἀπὸ τοῦ ἄγγους τοῦ Πατάρας. Πατάρα· Μεθερμηνεύεσθαι δὲ τὴν πατάραν ἑλληνιστὶ [48] κίστιν. Ὁ πολίτης, Παταρεύς. Τὸ θηλυκὸν Παταρηίς. ὡς Βασιληίς. Τὸ κτητικὸν, [49] Παταρήιον ὕδωρ.

A quieviſſe in itinere. Adflantem igitur ventum in mare dejeciſſe Pataram. Ac puellam flentem domum reduxiſſe. Pataram verò ad Lyciorum Cherſoneſum delatam fuiſſe. Quemdam verò illorum, qui ex Salacia fugerant, Pataram inventam, atque omnia bellaria, B quæ in ea erant cremaviſſe, itaque Cherſoneſum Apollini ſacram eſſe. Regionem verò à vaſe; Patara *Patara* nominatam fuiſſe. Interpretantur verò pataram Græce *ciſtam*. Civis Patareus. Fœmininum Patareis, ut C Baſileis. Poſſeſſivum Patareia aqua.

ΠΑΤΟΥΜΟΣ, πόλις Ἀραβίας· Τὸ ἐθνικὸν, Πατούμιος· μᾶλλον δὲ Πατουμηνὸς, τῷ τῆς χώρας ἔθει.

PATUMUS, urbs Arabiæ. Gentile, Patumius. Potius verò Patumenus regionis D conſuetudine.

ΠΑΤΡΑ [50], ἓν τῶν τριῶν τῶν παρ' Ἕλλησι κοινωνίας εἰδῶν, ὡς Δικαίαρχος, ἃ δὴ καλοῦμεν πάτραν, [51] φρατρίαν, φυλήν. Ἐκλήθη δὲ πάτρα μὲν εἰς τὴν δευτέραν μετάβασιν ἐλθόντων, ἡ κατὰ μόνας ἑκάστῳ πρότερον οὖσα E συγγένεια, ἀπὸ τοῦ πρεσβυτάτου τε καὶ μάλιστα ἰσχύσαντος ἐν τῷ γένει τὴν ἐπωνυμίαν ἔχουσα, ὃν ἂν τρόπον Αἰακίδας ἢ Πελοπίδας εἴποι τις ἄν. Πατριὰν δὲ συνέβη λέγεσθαι, καὶ φρατρίαν, ἐπειδή τινες εἰς ἑτέραν φρατρίαν ἐδίδοσαν θυ- F γατέρας ἑαυτῶν. Οὐ γὰρ ἔτι τῶν πατριωτικῶν ἱερῶν εἶχε κοινωνίαν ἡ δοθεῖσα, ἀλλ' εἰς τὴν τοῦ λαβόντος αὐτὴν συνετέλει πάτραν· Ὥστε πρότερον πόθῳ τῆς συνόδου γιγνομένης ἀδελφαῖς σὺν ἀδελφῷ, ἑτέρα τις ἱερῶν ἐτέθη κοι- G νωνικὴ σύνοδος, ἣν δὴ φρατρίαν ὠνόμαζον. Καὶ πάλιν, ὥστε πάτρα μὲν, ὅνπερ εἴπομεν ἐκ τῆς συγγενείας τρόπον ἐγένετο μάλιστα τοῖς γονέων σὺν τέκνοις, καὶ τέκνα σὺν γονεῦσι. Φρατρία δὲ, ἐκ τῆς τῶν ἀδελφῶν· φυλὴ δὲ, καὶ φυλέται H πρότερον ὠνομάσθησαν, ἐκ τῆς εἰς τὰς πόλεις καὶ τὰ καλούμενα ἔθνη συνόδου γενομένης. Ἕκαστον γὰρ τῶν συνελθόντων φῦλον ἐλέγετο εἶναι. Οἱ οἰκήτορες, Πάτριοι.

PATRA, una ex tribus apud Græcos conſortii ſpeciebus, ut Dicæarchus, quas *vocamus* patram, phratriam, tribum. Vocata verò fuit patra quidem eorum, qui ad ſecundum gradum veniebant, quæ ſingulis ſeorſum prius erat cognatio, ab antiquiſſimo ac maximè valido in genere cognomen accipiens, quomodo aliquis dixerit Æacidas, vel Pelopidas. *Patria* verò & *phratria* dictæ ſunt, quum aliqui in aliam phratram ſuas dedere filias. Non enim amplius patrioticorum ſacrorum erat particeps ſic elocata, at in patram accipientis conferebatur. Adeo ut prius deſiderio ſynodi factæ ſororibus cum fratre, alia quædam ſacrorum conſors conſtituta ſynodus ſit, quam *patriam* nominabant. Ac rurſus, ut patra quidem, quemadmodum diximus, fiebat maximè ex cognatione parentum cum filiis, ac filiorum cum parentibus; Phratria verò ex fratrum cognatione. Tribus verò, & tribules prius vocati fuere ex Synodo quæ fit in urbes & in eas, quæ *gentes* vocantur. Unumquodque enim ex eis, quæ conveniebant, *tribus* dicebatur eſſe. Incolæ, Patrii.

ΠΑΤΡΑΙ [52], πόλις Ἀχαΐας, ἀπό τινος Πατρέως. Ὁ πολίτης, [53] Πατρεύς. I

PATRÆ, urbs Achaiæ, à quodam Patreo. Civis, Patreus.

ΠΑΤΡΑΣΙΣ, [54], πόλις Ποντική, ὡς Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν Πατρασίτης, καὶ Πατράσιος, καὶ Πατρασιεύς.

PATRASIS, urbs Pontica, ut Hecatæus in Aſia. Gentile Patraſites, & Patraſius, & Patraſieus.

dum πεμμάτων aut ſane πέμμα eſt à πέσσω. Explicat Euſtathius πέμματα τινα ἐν χύτραις λίθοις ἢ ξύλοις ἢ τήξει. Vide Suidam in voce Ἀβράκεσιν. Λίγα vocata eſt πέμμα. Salm.

[47] Τὴν δὲ Πατάραν.] Salm. ad Sol. 783. Vide Voſſ. ad Melam contra Salm pag. 78.

[48] Κίστιν.] Κίστην MS. *Salm.*

[49] Παταρήιον ὕδωρ.] Vide Triſt. t. 2 pag. 512. & Patin. pag. 375.

[50] Πάτρα.] Vide Plut. tom. 1 pag. 287.

[51] Φρατρίαν.] Vide in Φράτρια.

[52] Πάτραι.] Ὁ ἐν Πάτραις Lucian. in Per pag. 48. Vide Etym. Mag. in Ἄρος & Steph in illa voce. ΠΑΤΡΕΩΝ ſic legunt alii, non vero ΠΑΤΡΩΝ, ut apud Spanh. 564.

[53] Πατρεύς.] Vide Seguin pag. 103. Colonia Auguſta Patrenſis in notis Lud. Nonnii ad Goltzium an. Græc. pag. 44.

[54] Πάτρασις.] Πατρασεῖς legunt. & Πατρασεῖται & Πατρασιεύς

ΠΑΤΡΙΑΓΑ´ΔΑΙ, Περσικὸς τόπος. Οἱ οἰκήτορες, ὁμοίως Πατριαγάδαι. A

PATRIAGADÆ, locus Perſicus. Incolæ, eodem modo Patriagadæ.

ΠΑΤΡΙ´Σ, ἡ πάτροθεν πόλις. Τὸ ἐθνικὸν ὤφειλε Πατρίτης· Α´μεινον δὲ τὸ Πατριώτης.

PATRIS, a patre urbs. Gentile, debebat eſſe Patrites. Sed melius eſt Patriotes.

ΠΑΤΡΟ´ΚΛΟΥ νῆσος. Ὡ´ς Προκοννήσιος, οὕτω Πατροκλονήσιος παρὰ τὴν Α´ττικήν. B

PATROCLONESUS, Patrocli inſula. Ut Proconeſius, ſic Patroclonеſius, juxta Atticam.

ΠΑΤΥΚΟ´Σ, πόλις Οἰνώτρων ἐν μεσογείᾳ. Τὸ ἐθνικὸν, Πατυκίτης.

PATYCUS, urbs Oenotrorum in mediterranea. Gentile, Patycites.

ΠΑΙΣΑ´ΡΚΑΙ[55], ἔθνος ὑπὸ τὸν Καύκασον. C

PÆSARCÆ, gens ſub Caucaſo.

ΠΑΙΤΑΛΙ´Α[56], μοῖρα Θρᾴκης. Τὸ ἐθνικὸν, Παιταλιώτης.

PÆTALIA, pars Thraciæ. Gentile, Pætaliotes.

ΠΑΦΛΑΓΟΝΙ´Α, [57] ἀπὸ Παφλάγονος τοῦ Φινέως παιδός. D

PAPHLAGONIA, a Paphlago Phinei filio.

ΠΑ´ΦΟΣ[58], πόλις Κύπρου. Οἱ πολῖται, Πάφιοι.

PAPHUS, urbs Cypri. Cives, Paphii.

ΠΑ´ΧΥΝΟΣ[59], ἀκρωτήριον Σικελίας· Τὸ ἐθνικὸν, Παχύνιος.

PACHYNUS, promontorium Siciliæ: Gentile, Pachynius.

ΠΕ´ΔΑ, πόλις Αὐσονική. Τὸ ἐθνικὸν, Πεδανός. E

PEDA, urbs Auſonica. Gentile, Pedanus.

ΠΕΔΙΕΙ˜Σ, πόλις Καρίας. Τὸ ἐθνικὸν ὁμωνύμως, ὡς Ο´δυσσεῖς· Η´ Πεδιείτης, ὡς Α´ταρνείτης.

PEDIEIS, urbs Cariæ. Gentile, pari nomine, ut Odyſſeis. Vel Pedietes, ut Atarnetes.

ΠΕΔΙ´ΟΝ, τόπος πλατὺς καὶ ὁμαλός. Τὸ τοπικὸν, πεδιεύς. Ε´στι δὲ καὶ Πεδιὰς φυλὴ τῆς Α´ττικῆς. F

PEDION, locus latus & planus. Locale, Pedieus, Eſt vero etiam Pedias tribus Atticæ.

ΠΕΔΝΗΛΙΣΣΟ´Σ, πόλις Πισιδίας. Τὸ ἐθνικὸν Πεδνηλισσεὺς· Ὡ´ς Τελμισσεὺς, ἀπὸ τοῦ Τελμισσός. G

PEDNILISSUS, urbs Piſidiæ. Gentile, Pedniliſſeus. Ut Telmiſſeus, a Telmiſſus.

ΠΕΙΓΕ´ΛΑΣΟΣ, πόλις Καρίας. Τὸ ἐθνικὸν, Πειγελασεύς.

PIGELASUS, urbs Cariæ. Gentile, Pigelaſeus.

ΠΕΙΡΑΙΟ´Σ[60], οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ λιμὴν τῆς Α´ττικῆς. Πειραιὸς δὲ καὶ τὸ ἐθνικόν. Υ´στερον δὲ [61] Πειραιεὺς, δῆμος Ἱπποθοωντίδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Πειραιεύς. Τὰ τοπικὰ, ἐκ Πειραιῶς, [62] εἰς Πειραιᾶ, ἐν Πειραιεῖ, καὶ Πειραιοῖ. Λέγεται καὶ κτητικῶς Πειραϊκὸς, μετὰ συστολῆς τοῦ α. Ε´στι καὶ τοῦ [63] Κορινθίας λιμήν. Λέγεται καὶ H I

—— Πειρηΐδος ἱερὸς ὄρνις,

Ὡ´ς ἀπὸ τοῦ πειρήτης ἀρσενικοῦ. Ε´στι δὲ δῆλον, ὡς ἀπὸ τοῦ Πειραιᾶ Πειραιάτης, καὶ Πειραιώτης,

PIRÆUS, ſic vocabatur portus Atticæ. Piræus etiam eſt gentile. Poſtea vero Piræeus, populus Hippothoontidis tribus. Popularis, Piræeus. Localia, ex Piræeo, ad Piræeum, in Piræeo, & Piræi. Dicitur & poſſeſſive Piraicus, per ſyſtolen literæ a. Eſt etiam Corinthiæ portus. Dicitur etiam

—— *Piretidis ſacra avis.*

Tamquam a Piretes maſculino. Eſt vero manifeſtum, quod a Piræa dicitur Piræates, & Pi-

τρίτου & Πατρασυεὺς, & ita omnino legendum. *Salm.*

[55] Παισάρκαι.] Ordo literarum docet hoc loco legend. Παυσάρκαι.

[56] Παιταλία.] Ordo literarum exigit legend. hoc loco Παυταλία. Apparet hoc etiam ex Spanhem. 184. Triſtan. T. 1. pag. 670. Vide Holſten. ad S. Paul. pag. 124.

[57] Α´πὸ Παφλάγονος.] Aliis Παφλαγὼν dicitur, non Παφλάγος. Et neſcio an ſic reponendum ſit ἀπὸ Παφλαγόνος τοῦ Φινέως παιδός. Nihil tamen mutavi. Vide Scholiaſten in Apollonii Argonautica. *Salm.*

[58] Πάφος.] Conditorem habemus apud Apollod. lib III. pag. 193. Vide in Ε´ρυθραί.

[59] Πάχυνος.] Vide Euſt. ad Dionyſ. pag. 67.

[60] Πειραιός.] Vide Grent. obſerv. ad illum locum pag. 35.

[61] Πειραιεὺς δῆμος.] Manifeſte deeſt aliquid. & legendum ὕστερον δὲ Πειραιεύς· ἔστι δὲ δῆμος Α´ττικῆς. Salm.

[62] Εἰς Πειραιᾶ.] Εἰς τὸν Πειραιᾶ, dubito, an articul. non ſit tollend. Poly exc. leg. 3 pag. 1092.

[63] Κορινθίας λιμήν.] Xenop. lib. 4 Ε´λλ., p. 305. *Salm.*

[64] Πει-

της, καθ' ὑφαίρεσιν τῆς ι διφθόγγου Πειραΐτης.

A Piraeites, & adempta diphthongo ει Pirates.

ΠΕΙΡΑΣΙ'Α[64], πόλις Μαγνησίας. Τὸ ἐθνικὸν, Πειρασιεὺς, ὡς Ὑδρεὺς, καὶ Ὑσιεύς. Τὸ θηλυκὸν, Πειρασίς. Λέγεται καὶ Πειρέσιος.

PIRASIA, urbs Magnesiæ. Gentile, Piraſieus, ut Hydrieus, & Hyſieus. Fœmininum Piraſis. Dicitur etiam Pireſius.

ΠΕΛΑΓΟΝΙ'Α, [65] χώρα Σικελίας. Τὸ ἐθνικὸν, Πελαγοναῖος.

PELAGONIA, regio Siciliæ. Gen- B tile, Pelagonæus.

ΠΕΛΑΣΓΙ'Α[66], ἡ χώρα τοῦ Ἄργους, καὶ ἡ γυνή. Σημειωτέον δὲ, ὅτι Πελάσγιος οὐ λέγεται. Τὸ ἐθνικὸν ἄῤῥεν, ἀλλ' ὁμώνυμον τῷ κτίσῃ Πελασγός. Πελασγιῶτις δὲ θηλυκὸν, καὶ Πελασγία. καὶ

PELASGIA regio Argi, & mulier. Notandum vero eſt, Pelaſgius non dici. Gentile maſculum, ſed ejuſdem conditori nominis Pelaſgus. Pelaſgiotis vero fœmininum & C Pelaſgia &

---- Πελασγικὸν Ἄργος ἔναιον.

—— *Pelaſgicum Argos incolebant.*

Καὶ Πελασγιακόν· Καὶ Πελασγιώτης, ἀπὸ τοῦ Πελασγία.

Et Pelaſgiacum, & Pelaſgiotes, a Pelaſgia.

ΠΕΛΕΘΡΟ'ΝΙΟΝ[67], ὄρος Θετταλίας. Ὁ οἰκήτωρ, Πελεθρόνιος.

PELETHRONIUM, mons Theſ- D ſaliæ. Incola, Pelethronius.

ΠΕ'ΛΗ[68], πόλις Θετταλικὴ διττή. Μία μὲν ὑπὸ Εὐρυπύλῳ, ἑτέρα δὲ ὑπὸ Ἀχιλλεῖ. Ἔστιν οὖν ἀπὸ τοῦ Πέλη Πέλεια, ὡς Ζέλη Ζέλεια. Τὸ ἐθνικὸν, Πελεύς.

PELE, urbs Theſſalica duplex. Una ſub Eurypylo, altera vero ſub Achille. Eſt igitur a Pele, Pelea, ut Zele, Zelea. Gentile Peleus.

ΠΕ'ΛΙΝΝΑ[69], πόλις Θετταλίας ἐν τῇ Φθιώτιδι. Κέκληται ἀπὸ Πελινοῦ τοῦ Οἰχαλιέως. Ἔστι δὲ καὶ [70] Πελληναῖον, ὄρος Χίου. Καὶ τὸ κτητικὸν, Πελληναῖος.

E PELINNA, urbs Theſſaliæ in Phthiotide. Sic vocata fuit a Pelino Oechaliei filio. Eſt etiam Pellenæus mons Chii. Et poſſeſſivum Pellenæus.

ΠΕ'ΛΛΑ[71], πόλις Μακεδονίας, [72] Θετταλίας, Ἀχαΐας, [73] κοίλης Συρίας. ἡ Βοῦνις λεγομένη. [74] Ὁ δὲ Μακεδονίας, [75] Βούνομος τὸ πρότερον ἐκαλεῖτο, καὶ Βουνόμεια. Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Πέλλα τοῦ κτίσαντος. [76] Ὁ πολίτης Πελλαῖος. Τὸ ἐθνικὸν Πελληνὸς, ὡς ἔφαμεν τοῦ Κάρα, καὶ Ἔδεσσα, ποτὲ μὲν Ἐδεσσαῖος, ποτὲ δὲ Ἐδεσσηνός. Ἔστι καὶ [77] Πέλλα ὄρος Αἰθιοπίας.

PELLA, urbs Macedoniæ, Theſſaliæ, F Achaiæ, Cœleſyriæ, quæ *Bunis* dicebatur. Macedoniæ vero urbs, *Bunomus* prius vocabatur, & *Bunomia*. Vocata vero fuit a Pella conditore. Civis, Pellæus. Gentile, Pelleni, ut diximus, a Cara, & ab Edeſſa aliquando qui- G dem Edeſſæos, aliquando autem Edeſſenos. Eſt quoque Pella mons Æthiopiæ.

ΠΕΛΛΗ'ΝΗ, πόλις Ἀχαΐας. Λέγεται καὶ [78] Πελλίνα, ὡς [79] Μιτυλίνα. Ὁ πολίτης, Πελληνεύς. Τὸ θηλυκὸν, Πελληνίς. Σημειωτέον δὲ, ὅτι Παλλήνη καὶ Πελλήνη, [80] ἑνὶ

PELLENE, urbs Achaiæ. Dicitur & Pellina, ut Mitylina. Civis, Pelleneus. Fœmininum Pellenis. Notandum vero eſt, H Pallene & Pellene una ſola littera differre.

[64] Πειρασία.] Vid. Apol. Schol. pag. 59 & poſt ipſum Holſt. notas pag. 363.

[65] Χώρα Σικελίας.] Non Siciliæ. Vide Caſaub. notas ad Strab. pag. 123.

[66] Πελασγία.] Vide Apoll. Schol. pag. 58. Exigua mutatione ab Athenienſibus Πελαργοὶ, id eſt, Ciconiæ dicebantur. Vide Euſtath. ad Dionyſ. pag. 49. . . . . Pelaſgi ſunt diſperſi. Vide Morini epiſt. 5 novem. 1676.

[67] Πελεθρόνιον.] Hic prius artem domandi vel frenis moderandi equos invenerunt incolæ. Varius.

Frena Pelethronii Lapithæ gyroſque dedere
Impoſiti dorſo atque equitem docuere ſub armis
Inſultare ſolo & greſſus glomerare ſuperbos.

Vide Torrent. ad Horat. pag. 34.

[68] Πέλη.] Μία μὲν ὑπὸ Εὐρυπύλου. Ita MS P. *Salm.*

[69] Πέλιννα.] Salm. ad Sol. 865. Pind. Πελινναῖον. Pag. 958 urbem appellat.

[70] Πελληναῖον] Lege Πελινναῖον. Salm.

[70] Πελληναῖον.] Scribe Πελινναῖον. Vide Spanh. pag 902. ΠΕΛΙΝΝΑΙΩΝ prodiit ex Cimel. reg. Gal. cum noctuæ effigie urnæ inſidentis, & capite Palladis galeato ex parte averſa.

[71] Πέλλα.] Urbs iſta non multum erat celebrata & nobilis, ut colligere poſſumus ex iſtis Ariſtidis, qui ſic ait in Panathenaica oratione. Πέλλης μὲν γὰρ οὐδεὶς ἂν φιλοτιμοῖτο πατρίδα οὖσ' Αἰγαῖς &c. De qua vero Pella debeamus accipere, omnino incertum, & dubitamus num legendum ſit Πέλη, & de illa urbe Theſſaliæ intelligamus, quam hic noſter meminit paulo ſupra *Salm.*

[71] Πέλλα πόλις Μακεδονίας.] Unde nomen habet, vide apud Etymol. Mag. in Πέλλα.

[72] Θετταλίας.] Vide Arrian. pag. 19. Lucianum in Pſeudomante. ubi ſcriberem Πέλιννα Θετταλίας. Arrianus.

[73] Κοίλης Συρίας.] Vide Euſt. ad Dionyſium, unde hoc oppid. nomen habeat pag. 118. & Voſ. ad M. 142.

[74] Ὁ δὲ Μακεδονίας.] Ἡ δὲ Μακεδονίας legend. Vide Livium lib. 45.

[75] Βούνομος.] Vide in voce Αἰγαί.

[76] Ὁ πολίτης Πελλαῖος.] Lucia. in Pſeudomante pag. 536. Pellæus draco.

[77] Πέλλα ὄρος Αἰθιοπίας.] Cave Syriæ meminit Plinius lib. v: xvii & Pella etiam Apamea appellatur Stephano. Vide Plutarch. in Pyrrho pag. 401. Ibi Galli monumenta regum aperiunt.

[78] Πελλίνα.] Pro Πελλήνη, ut Μιτυλίνα, pro Μιτυλήνη. Salm.

[79] Μιτυλίνα.] Vide quæ diximus ad vocem Βεργίνη.

[80] Ἑνὶ

[80] ἐνὶ μόνῳ γράμματι διαφέρουσι. Καὶ ἡ μὲν A
Πελλήνη, δύο μόνα ἐθνικὰ ἔχει, τὸ εἰς ευς,
καὶ τὸ διὰ τοῦ ιος. Ἡ δὲ Παλλήνη διὰ τοῦ α, τέσσαρα· Παλληνεύς, Παλλήνιος, Παλληναῖος, Παλληνίτης.

ΠΕΛΟΠΗ, κώμη Λυδίας πρὸς τῇ Φρυ- B
γίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν, Πελοπεύς.

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ, [81] τρεῖς ἐπωνυμίας· [82] Ἐπὶ μὲν γὰρ Ἄπιος τοῦ Φορωνέως ἐκαλεῖτο Ἀπία· Ἐπὶ δὲ Πελασγοῦ, Πελασγία· Ἐπὶ δὲ Ἄργου, ὁμωνύμως Ἄργος C
ἐκαλεῖτο. Ἐπὶ δὲ τῶν Πελοπιδῶν, Πελοπόννησος. Ὁ οἰκήτωρ, Πελοποννήσιος. [83] Πελοποννησιακὸν δὲ πόλεμον φυλάττονται λέγειν. Λέγεται καὶ Πελόπειος, διὰ διφθόγγου, [84] ἀπὸ Πέλοπος. Τὸ θηλυκὸν, Πελο- D
πία καὶ Πελοπηΐς.

ΠΕΛΤΑΙ, πόλις Φρυγίας. Τὸ ἐθνικὸν, Πελτηνός.

ΠΕΜΠΤΗ, πόλις Αἰγύπτου. Ὁ πολίτης [85] Πεμπτίτης, καὶ νόμος Πεμπτίτης. E

ΠΕΝΕΣΤΑΙ [86], ἔθνος Θετταλικόν. Ὁ τόνος βαρὺς, ὡς [87] Ὀρέστης, Θυέστης.

ΠΕΝΘΙΛΗ, πόλις Λέσβου. Οἱ πολῖται, Πενθιλεῖς, ἀπὸ Πενθίλου.

ΠΕΝΤΕΛΗ [88], δῆμος Ἀντιοχίδος F
φυλῆς. Ὁ δημότης, [89] Πεντεληθεύς. Ἔστι δὲ θηλυκὸν τὸ ὄνομα τοῦ δήμου. Τὸ κτητικὸν, [90] Πεντελικός. Τὸ θηλυκὸν, Πεντελική.

ΠΕΠΑΡΗΘΟΣ, νῆσος μία τῶν Κυκλάδων, ὁμώνυμον ἔχουσα πόλιν. Ὁ πολί- G
της, Πεπαρήθιος. Τούτου τὸ θηλυκὸν [91] Πεπαρηθίς.

ΠΕΡΑΙΑ, πολίχνιον [92] Συρίας. Ἔστι καὶ χώρα Κορίνθου. Τὸ ἐθνικὸν, Περαιεύς.

ΠΕΡΑΝΤΙΑ, πόλις Αἰτωλίας. H

ΠΕΡΓΑΜΟΣ, πόλις Ἀσίας. Ὁ πολίτης, Περγαμηνός.

ΠΕΡ-

re. Et Pellene quidem duo ſola gentilia habet, ſcilicet in eus, & in ius. Pallene vero per *a*, quatuor; Pallencus, Pallenius, Pallenæus, Pallenites.

PELOPE, vicus Lydiæ juxta Phrygiam. Gentile, Pelopeus.

PELOPONNESUS, tria [*habuit*] nomina. Imperante enim Apie Phoronei filio, vocabatur *Apia*. Sub Pelaſgo vero, *Pelaſgia*. Sub Argo autem ſimili nomine *Argos* vocabatur. Sub Pelopidis vero, *Peloponneſus*. Incola, Peloponneſius. Peloponneſiacum vero bellum obſervant dicere. Dicitur etiam Pelopeus per diphthongum, a Pelope. Fœmininum Pelopia, & Pelopeis.

PELTÆ, urbs Phrygiæ. Gentile, Peltenus.

PEMPTE, urbs Ægypti. Civis Pemptites, & Nomos Pemptites.

PENESTÆ, gens Theſſalica. Tonus gravis, ut Oreſtes, Thyeſtes.

PENTHILE, urbs Lesbi. Cives, Penthilei, a Penthilo.

PENTELE, populus Antiochidis tribus. Popularis, Penteletheus. Eſt vero fœmineum nomen populi. Poſſeſſivum Pentelicus. Fœmininum Pentelica.

PEPARETHUS, inſula una Cycladum, habens urbem ejuſdem nominis. Civis, Peparethius. Hujus fœmininum Peparethis.

PERÆA, oppidulum Syriæ. Eſt etiam regio Corinthi. Gentile, Peræeus.

PERANTIA, urbs Ætoliæ.

PERGAMUS, urbs Aſiæ. Civis, Pergamenus.

PER-

[80] Ἑνὶ μόνῳ.] Vide Apoll. Schol pag. 19.
[81] Τρεῖς ἐπωνυμίας.] Lege τρεῖς ἔσχεν ἐπωνυμίας. Totus hic locus poteſt reſtitui ex Conſtantino de Thematibus lib. ſecundo them. ſexto. quidem quatuor. nam ab Ægiali Ægialea etiam dicta fuit.
[82] Ἐπὶ μὲν τοῦ Ἄπιος.] Legendum Ἄπιδος non Ἄπιος. Nam Apis filius erat Phoronei ſed forte nihil mutandum. Nam Ἄπις Ἄπιος dicebatur & Ἄπις Ἄπιδος, ut αἰδοῖς αἰδῖνος & ἄδωνις ἀδώνιδος. Quare nihil mutemus. Notat ſane κλίσιν Euſtathius οὕτω δὲ ὁ τὸ Ἄπις τὸ κρεῖσσον ἐν τοῖς περὶ Ἀργολίδα λόγοις οἱ μὲν διὰ τοῦ ιδ ἔκλιναν Ἄπιδος ὡς Πάριδος. οἱ δὲ [...] αὐτὸ μετασχηματίσαντες ἔκλιναν Ἄπιος. ita ille docte. Euſtathium tamen falli puto qui Ἄπιος genitivum ἀπὸ τοῦ ἄπιος Ἄπις dicit gigni. nam ὄφις aliud eſt. non enim κλίνεται ὄφις ὄφιδος. Verum omnino eſt Ἄπιδος Ἄπιος & Ἄπις Ἄπιδος. Sic Ἄδωνις Ἀδώνιδος, & Ἀδώνιδος Ἀδώνιος. Salm.
[83] Πελοποννησιακόν.] Quod Thucydides conſcripſit.

[84] Ἀπὸ Πέλοπος.] Vide Euſt. ad Dion. 57. Dicitur Peloponeſus eſſe ſimilis platani folio. Vide Agath. 15.
[85] Πεμπτίτης.] Vide Syritam ad Anton. Itin. pag. 318.
[86] Πενέσται.] Ut Εἵλωτες Lacedæmoniis. *Salm.*
[87] Ὀρέστης, Θυέστης.] In Πενέσται, Διέσται, Ὀρέσται.
[88] Πεντέλη.] Vide annotationes poſt Plutarch. t. p. pagina undecima.
[89] Πεντεληθεύς.] Lege ὁ δημότης Πεντέληθεν. Eſt & Pentelia mons Arcadiæ, unde Ladon defluit. *Salm.*
[89] Πεντεληθεύς.] Legend. vel Πεντέληθεν vel Πεντελεύς.
[90] Πεντελικός.] Hoc nomine marmor inſigniebatur. Vide in voce Ἀκτή.
[91] Πεπαρηθίς.] Gent. apud Philoſt 641 ΠΕΠΑΡΗΘΙΩΝ nummus Auguſti apud Goltz. Tab. x. 11 inſularum Græciæ. Plin. lib. IV, XII. Quondam Euœnos dicta, hoc eſt vino fertilis. Heracl. lib. de Pol. vide. Hodie Piperi in Ægæo mari.
[92] Συρίας.] Meminit Peræa in voce Callipolis. Niſibis.

ΠΕΡΓΑ'ΝΤΙΟΝ, πόλις Λιγύων. Τὸ A
ἐθνικὸν Περγάντιος, ὡς [93] Α'λάντιος, Βυζάντιος.

ΠΕΡΓΑΣΗ', ὀξυτόνως, δῆμος τῆς Ε'ρεχθηίδος φυλῆς. Ο' δημότης, Περγασεύς. Ε'στιν οὖν καὶ Περγασῆθεν, καὶ Περγασήνδε. B
Ε'ν τόπῳ δὲ, Περγασῆσι.

ΠΕ'ΡΓΗ [94], πόλις Παμφυλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Περγαῖος. Τὸ θηλυκὸν, Περγαία· Καὶ [95] Περγασία Α'ρτεμις.

ΠΕΡΔΙ'ΚΙΑ, οὐδετέρως, χώρα καὶ λι- C
μὴν Λυκίας. Τὸ ἐθνικὸν, Περδικιεύς.

ΠΕΡΙΘΟΙ'ΔΑΙ, δῆμος Οἰνηίδος φυλῆς. Ο' δημότης, Περιθοίδης· καὶ ὡς ἐκ τόπου, ἐκ Περιθοιδῶν· Ε'ν τόπῳ, ἐν Περιθοιδῶν. D

ΠΕ'ΡΙΝΘΟΣ [96], ἀπὸ Περίνθου Ε'πιδαυρίου, τοῦ μετὰ Ο'ρέστου στρατευσαμένου. Ε'στι δὲ πόλις Θρᾴκης. Ο' πολίτης, Περίνθιος. [97] Τὸ θηλυκὸν, Περινθία.

ΠΕΡΙΣΤΕΡΗ', πόλις Φοινίκων. Τὸ E
ἐθνικὸν, Περιστερίτης.

ΠΕΡΚΩ'ΤΗ [98], καὶ πάλαι Περκώπη, πόλις Τρῳάδος. Ο' πολίτης, [99] Περκώσιος.

ΠΕ'ΡΝΗ, πόλις Θρᾴκης ἀντικρὺ Θάσου. Τὸ ἐθνικὸν Περναῖος, καὶ Περναία. F

ΠΕΡΟΥΣΙ'Α, πόλις Τυῤῥηνῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Περουσιάτης. Δύναται δὲ καὶ Περουσιεὺς, ὡς τῆς Θεοδοσίας Θεοδοσιεύς. Ε'στι δὲ καὶ Περυσινός. Γράφεται διχῶς, καὶ διὰ τοῦ ο, καὶ δίχα αὐτοῦ. G

ΠΕ'ῤῬΑΙΒΟΣ [100], πόλις Θετταλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Περραιβαῖοι. Τὸ θηλυκὸν κατὰ κοινότητα, ἡ Πέῤῥαιβος, καὶ Περραίβη καὶ Περραιβίς. Λέγεται καὶ [1] Περραιβίτης.

ΠΕῤῬΑΙ'ΣΙΟΝ, πόλις μία τῶν δυο- H
καίδεκα τῶν παρὰ τοῖς Τυῤῥηνοῖς ἀρχηγετίδων καλουμένων. Τὸ ἐθνικὸν Περραισηνὸς, ὡς τοῦ Α'σσώρου τὸ Α'σσωρηνός.

ΠΕῤῬΙ'ΔΑΙ [2], δῆμος τῆς Α'ντιοχίδος φυλῆς. Ο' δημότης, ἐκ Περριδῶν, εἰς Περ- I
ριδῶν, ἐν Περριδῶν.

ΠΕ'ΡΣΑ [3], πόλις θηλυκῶς, παρὰ τῷ Εὐφρά-

PERGANTIUM, urbs Ligurum. Gentile, Pergantius, ut Alantius, Byzantius.

PERGASE, accentu acuto, populus Erechtheidis tribus. Popularis, Pergaſeus. Dicitur tamen etiam ex Pergaſe & ad Pergaſen. In loco vero in Pergaſis.

PERGE, urbs Pamphyliæ. Gentile, Pergæus. Fœmininum Pergæa. Et Pergaſia Diana.

PERDICIA, neutro genere, regio & portus Lyciæ. Gentile, Perdicieus.

PERITHOEDÆ, populus Oeneidis tribus. Popularis, Perithœdes. Ac tamquam ex loco, ex Perithœdarum. In loco, in Perithœdarum.

PERINTHUS, a Perintho Epidaurio, qui cum Oreſte militavit. Eſt vero urbs Thraciæ. Civis, Perinthius, fœmininum Perinthia.

PERISTERE, urbs Phœnicum. Gentile, Periſterites.

PERCOTE, & olim *Percope*, urbs Troadis. Civis, Percoſius.

PERNE, urbs Thraciæ e regione Thaſi. Gentile, Pernæus, & Pernæa.

PERUSIA, urbs Tyrrhenorum. Gentile, Peruſiates. Poteſt vero & Peruſieus, ut a Theodoſia, Theodoſieus. Eſt etiam Peryſinus. Scribitur duobus modis, & per *o*, & ſine eo.

PERRHÆBUS, urbs Theſſaliæ. Gentile, Perrhæbæi. Fœmininum communiter Perrhæbus, & Perrhæbe, & Perrhæbis. Dicitur etiam Perrhæbites.

PERRHÆSIUM, urbs una ex duodecim, quæ apud Tyrrhenos *Archegetides* vocabantur. Gentile, Perrhæſenus, ut ab Aſſorium, Aſſorenus.

PERRHIDÆ, populus Antiochidis tribus. Popularis, ex Perrhidarum, ad Perrhidarum, in Perrhidarum.

PERSA, urbs fœminino genere, juxta Eu-

[93] Α'λάντιος.] Βαλάντιος, Παλάντιος, Α'βάντιος.
Πέργη πόλις Παμφυλ.] Μητρόπολιν Παμφυλίας nominat Scholiaſtes Callimachi. *Salm.*
[94] Πέργη.] Vide Melam pag. 17 cap. XIV. lib. prim.
[95] Περγασία Α'ρτεμις.] Falſa lectio. nam Περγασία pertinet ad ſuperiora. *Salm.*
[95] Περγασία Α'ρτ.] Vide Spanhem. pag. 782, 855. Triſt. Tom. 1 pag. 365.
[96] Πέρινθος] Vide Spanhem. pag. 897 & 826 Vide Syritam ad Ant. Itiner. pag 299 & pag 480. Hodie Pantiro dicitur apud Goltz. num. tab. XXVI. Η'ρακλεία Περινθος apud Balſamonem. Hercules clavæ innititur.

[97] Τὸ θηλυκὸν κατὰ κοινότητα.] Τὸ ἐθνικὸν κατὰ κοινότητα ὁ Περραιβος [illegible]. Ita in uno exemplari MS. invenimus. *Salm.*
[98] Περκώτη.] Apol. Schol. pag 96 Herod. pag. 378.
[99] Περκώσιος.] Vide in [illegible] ubi Demoſth. in Bithyn. eodem utitur. Eo gentili utitur Apol. Schol. pag. 101.
[100] Πέῤῥαιβος.] Plura hic invenit Euſtath. ad Homer. pag. 335.
[1] Περραιβίτης.] Falc. ad Non. pag. 873.
[2] Περρίδαι δῆμος τῆς Α'ντιοχίδος.] Heſychius. Περρίδαι δῆμος τῆς Α'ντιοχίδος οἱ Α'φίδναι. Aphydnæ autem erant τῆς Λεον-

φράτη καὶ Σαμοσάτοις. Τὸ ἐθνικὸν, Περσαῖος. Δυνατὸν δὲ καὶ Περσήνην εἰπεῖν, εἴγε παρὰ τὴν Μέσην Μεσηνὸς καὶ Μεσηνὴ λεγόμενα εὕρομεν.

ΠΕΡΣΑΙ, τὸ ἔθνος, [4] ἀπὸ Πέρσου τοῦ Μηδείας. Λέγεται καὶ Πέρσης ὄνομα. Καὶ τοῦ μὲν κυρίου ἡ κλητικὴ, κατ᾽ ὕφεσιν τοῦ σ· ὡς τὸ,

[5] Ὦ Πέρση. —

[6] Τοῦ δὲ ἐθνικοῦ, καὶ μετατροπῇ τοῦ η εἰς α, ὦ Πέρσα, ὦ Σκύθα. Λέγεται δὲ καὶ Περσὶς ἡ χώρα, καὶ ἡ γυνή. [7] Καὶ Περσίδιον [8] ὑποκοριστικὸν. ἀντὶ τοῦ Περσικῶν. Καὶ κτητικὸν, Περσικόν. [9] Καὶ Περσικαὶ, εἶδος εὐτελοῦς ὑποδήματος· Ἔοικε δὲ γυναικεῖον εἶναι. Λέγεται καὶ Περσίζειν, ὡς τοῦ Σκύθης σκυθίζειν· Ἀφ᾽ οὗ τὸ [10] Περσιστὶ ἐπίρρημα, ὡς τοῦ δωρίζω δωριστὶ, καὶ Σκυθιστί.

ΠΕΡΣΕΠΟΛΙΣ, πόλις Περσίδος. Τὸ ἐθνικὸν, Περσεπολίτης. Ἔστι δὲ καὶ ὄνομα κύριον υἱοῦ [11] Τηλεμάχου.

ΠΕΡΣΕΥΣ, πόλις Ἀττικὴ, καὶ λιμὴν ὁμώνυμος, ὃν ἔκτισαν Ἀθηναῖοι. Οἱ πολῖται, Περσεῖς.

ΠΕΣΣΙΝΟΥΣ [12], πόλις Γαλατίας, [13] ἀπό τινος Γάλλου Πεσσινοῦντος. Τινὲς δὲ ἀπὸ τῆς [14] ῥεύσεως τοῦ λόφου, τοῦ ἐν ᾧ ἐτάφη Μαρσύας. Τὸ ἐθνικὸν, [15] Πεσσινούντιος.

ΠΕΤΕΩΝ, πόλις Βοιωτίας. Τὸ ἐθνικὸν, Πετεώνιος. Καὶ τὸ οὐδέτερον, Πετεώνιον.

ΠΕΤΗΛΙΑ, πόλις Ἰταλική. Τὸ ἐθνικὸν, [16] Πετηλινός.

ΠΕΤΟΡΣΟΙ, Λιβύης ἔθνος μέγα καὶ πολυάνθρωπον.

ΠΕΤΡΑ [17], πόλις νῦν τῆς τρίτης Παλαιστίνης. Ὁ πολίτης, [18] Πετραῖος.

ΠΕΤΡΟΣΑΚΑ, χωρίον Ἀραβίας. Ὁ οἰκήτωρ, Πετροσακαῖος.

ΠΕΤΡΟΣΣΑ, νῆσος Κιλικίας. Τὸ ἐθνικὸν, Πετροσσαῖος.

ΠΕΤ-

Euphratem & Samoſata. Gentile, Perſæus. Poteſt vero & *Perſene* dici, ſiquidem a Meſe, Meſenus & Meſene dici invenimus.

PERSÆ, natio, a Perſe Medeæ filio. Dicitur & Perſes nomen. Et proprii vocativus per ademptionem literæ *s*. ut illud,

Ὦ Πέρση —

Gentilicii vero etiam mutatione η in α, ô Perſa, ô Scytha. Dicitur etiam Perſis regio, & fœmina. Et Περσίδιον, diminutivum pro Perſicon. Et poſſeſſiv. Perſicum. Et Perſicæ, ſpecies vilis calceamenti. Videtur vero muliebre eſſe. Dicitur etiam Περσίζειν, ut ab Scytha, *Scythizare*. Unde adverbium Περσιστὶ, ut a verbo Δωρίζω, Δωριστὶ & Σκυθιστί.

PERSEPOLIS, urbs Perſidis. Gentile, Perſepolites. Eſt etiam nomen proprium filii Telemachi.

PERSEUS, urbs Attica, & portus ejuſdem nominis, quem Athenienſes condidere. Cives, Perſei.

PESSINUS, urbs Galatiæ, a Gallo quodam Peſſinunte. Aliqui vero ab profluente collis ejus, in quo Marſyas ſepultus eſt. Gentile, Peſſinuntius.

PETEON, urbs Bœotiæ. Gentile, Peteonius, & neutrum Peteonium.

PETELIA, urbs Italica. Gentile, Petelinus.

PETORSI, Libyæ gens, magna ac hominibus frequens.

PETRA, urbs nunc tertiæ Palæſtinæ. Civis, Petræus.

PETROSACA, oppidulum Arabiæ. Incola, Petroſacæus.

PETROSSA, inſula Ciliciæ. Gentile, Petroſſæus.

PEU-

Λεοντίδος φυλῆς. Sed hæc alibi. *Salm.*

[3] Πέρσαι.] Euſtath. ad Dionyſ. pag. 131.

[4] Ἀπὸ Πέρσου τοῦ Μηδείας.] Πέρσαι ἀπὸ Πέρσου τοῦ Μήδου. Ita habet Euſtathius. Lege. Ἀπὸ Πέρσου τοῦ Ἀνδρομέδας, non Μηδείας. Medius quidem filius Medeæ, a quo dicta Media. Sed Πέρσης filius Andromedæ ex Perſeo, unde Perſæ dicti ſunt. *Salm.*

[5] Ὦ Πέρση.] Apud Heſiodum μέγα νήπιε Πέρση. Salm.

[5] Ὦ Πέρση.] Puto eſſe initium verſus Heſiodi ex op. & D. pag.

[6] Τοῦ δὲ ἐθνικοῦ.] Vide hanc diſtinctionem apud Etym. m. auct. in voce Πελλαῖς.

[7] Καὶ Περσίδιον ὑποκοριστικὸν ἀντὶ τοῦ Περσικῶν.] Lege, ἀντὶ τοῦ Περσὶς κόρη. Inepta enim lectio ἀντὶ τοῦ Περσικῶν. MS. P. καὶ Περσικὸν ὑποκοριστικὸν ἀντὶ τοῦ Περσικῶν. Lege. καὶ Περσίδιον ἀντὶ τοῦ Περσικοῦ Θρυαλλίδιον. Hoc ſane non eſt ὑποκοριστικόν. Omnino legendum puto Περσίδιον ἀντὶ τοῦ Περσικοῦ. ἀπὸ τοῦ Περσίδος Περσίδιον, ut ἀπὸ τοῦ ψηφίδος ψηφίδιον & ſimilia. *Salm.*

[8] Ὑποκοριστικόν.] Polyæn. pag. 537.

[9] Καὶ Περσικαί.] Vide Schol. Ariſtophanis pag. 32 & in ſacra Cerer. celebrant.

[10] Περσιστί.] Eſt apud Strab pag. 498.

[11] Τηλεμάχου.] Περσεὺς alibi vocatur. *Salm.*

[12] Πεσσινοῦς.] Salm. ad Solin. 826.

[13] Ἀπό τινος Γάλλου.] Vide Herodianum qui nominis originem aliter deſcribit: pag. 34.

[14] Ῥεύσεως τοῦ λόφου.] Ῥεῦσιν τοῦ λόφου vocat, quod vulgo vocamus pendens montis. *Salm.*

[15] Πεσσινούντιος.] Vide Bochart. geog. p. 17. Πεσσινούντιον M. Aurelii apud Occon. pag. 296.

[16] Πετηλῖνος.] Vide Herduinum in num. p. 402.

[17] Πέτρα.] Num. multit. in Γέα. Salm. ad Sol. pag. 470 & 488. Τῶν λεγομένων Πετρῶν τοῦ Καισάρος meminit Olympiodorus pag. 45. ubi Ptol. XL. annor. ſpatio aſtronomiæ operam dediſſe affirmat.

[18] Πετραῖος.] Vide Joſep. verſ. pag. 95 & 88. Vide Suidam in ἐπιφώνημα.

[19] Πέλ-

ΠΕΥΚΕΤΙΆΝΤΕΣ [19], ἔθνος τοῖς Οἰνώτροις προσεχὲς, ὡς Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ.

ΠΕΥΚΈΤΙΟΙ, ἔθνος περὶ τὸ Ἰόνιον πέλαγος. Τὸ ἐθνικὸν Πευκετιεὺς, ὡς τοῦ Δουλίχιον, τὸ Δουλιχιεύς. [20] Ἡρόδωρος δὲ καὶ Πευκετέας αὐτοὺς καλεῖ. Καὶ ἐπιθετικῶς, Πευκέτιος.

ΠΕΥ΄ΚΗ [21], νῆσος ἐν τῷ Ἴστρῳ. Οἱ οἰκήτορες, [22] Πευκῖνοι.

ΠΕ΄ΦΝΟΝ, πόλις Λακωνικὴ, οὐδετέρως. Ἀπολλόδωρος δὲ νῆσον αὐτήν φησι. Λέγεται δὲ καὶ θηλυκῶς, καὶ οὐδετέρως. Τὸ ἐθνικὸν Πεφνίτης, ὡς τοῦ Λίκνον Λικνίτης· Τοῦ δὲ θηλυκοῦ Πέφνιος, ὡς Σίφνιος· Ἀλλὰ καὶ Πεφναῖος, ὡς τοῦ νῆσος Νησαῖος· Καὶ Πεφναία τὸ θηλυκόν.

ΠΗΓΑΙ΄, παροικία Μεγαρέων. Οἱ οἰκήτορες, Πηγαῖοι. [23] Ἔστι δὲ καὶ πόλις ἐν [24] Κυρηνίᾳ τῆς Κύπρου.

ΠΗ΄ΔΑΣΑ [25], πόλις Καρίας. Καὶ Πηδασεὺς, τὸ ἐθνικόν. Δεῖ δὲ οὐ διὰ τοῦ δ γράφειν Πήδασα, ἀλλὰ διὰ τοῦ γ Πήγασα. Οἱ πολῖται, [26] Πηγασεῖς. Ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα Πήδασος ὑπὲρ τὴν Ἴδην, ἣν Ἀχιλλεὺς ἐπόρθησεν. Ὁ πολίτης, Πηδασεύς· Καὶ πατρωνυμικῶς, [27] Πηδασίδης.

ΠΗΛΑΓΟΝΙ΄Α, μοῖρα Μακεδονίας. Οἱ οἰκήτορες, Πηλαγόνες. Ἔστι δὲ καὶ [29] ὄνομα κύριον. Ἔοικε δὲ γράφεσθαι τὸ μὲν τῆς χώρας ὄνομα μετὰ τοῦ ἐθνικοῦ, κατὰ τὴν δευτέραν συλλαβὴν διὰ τοῦ α. [30] Τὸ δὲ τοῦ ἥρωος, μόνον διὰ τοῦ ε.

ΠΗ΄ΛΗ, μικρὰ νῆσος. Βαρύνεται δέ. Τὰ γὰρ διὰ τοῦ ηλη δισύλλαβα, βαρύνεσθαι θέλει, [31] εἰ μὴ δασέως ἄρχεται συμφώνου· Οἷον Μήλη, Στήλη. Τὸ ἐθνικὸν, Πηλαῖος.

ΠΗ΄ΛΗΚΕΣ, δῆμος Λεοντίδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Πήληξ. Τὰ τοπικὰ, ἐν Πήληκι, εἰς Πήληκα, ἐκ Πηλήκων. Καὶ θαυ-

PEUCETIANTES, gens Oenotris vicina, ut Hecatæus in Europa.

PEUCETII, gens circa Ionium pelagus. Gentile, Peucetieus, ut Dulichium, Dulichieus. Herodorus vero & *Peuceteus* eos vocat. Et adjective Peucetius.

PEUCE, inſula in Iſtro. Incolæ, Peuceni.

PEPHNON, urbs Laconica, neutro genere. Apollodorus vero inſulam eam dicit. Dicitur & fœminino & neutro genere. Gentile Pephnites, ut Licnon, Licnites. Ab fœminino autem Pephnius, ut Siphnius. Immo etiam Pephnæus, ut Neſos, Neſæus. Et Pephnæa fœmineum.

PEGÆ, habitatio Megarenſium. *Incolæ*, Pegæi. *Eſt etiam urbs in Cyrenia Cypri.*

PEDASA, urbs Cariæ. Et Pedaſeus, gentile. Scribendum vero eſt non per *d* Pedaſa, ſed per g Pegaſa. Cives, Pegaſei. Eſt & alia Pedaſus ſupra Idam, quam Achilles diruit. Civis, Pedaſeus. Et patronymice, Pedaſides.

PELAGONIA, pars Macedoniæ. Incolæ, Pelagones. Eſt etiam nomen proprium. Videtur vero ſcribendum eſſe regionis nomen, & gentile in ſecunda ſyllaba per *a*; Herois vero tantum per *e*.

PELE, parva inſula; notatur vero accentu gravi. Diſyllaba enim per ηλη accentu gravi gaudent, niſi incipiant conſonante denſa; quale Mele, Stele. Gentile, Peſæus.

PELECES, populus Leontidis tribus. Popularis, Pelex. Localia, in Pelece, ad Pelecem, ex Pelecibus. Et hoc mirandum, po-

19 Πευκετιαντες.] Πευκαῖοι in voce Χωνία.
20 Ἡρόδωρος.] In MSS. legitur Ἡρόδοτος.
21 Πεύκη]. Vide Euſt. in Dionyſ 42.
22 Πευκῖνοι.] Vide Salm. ad Trebell. Pollionem pag. 329. Strab. pag. 212. Πευκῖνοι & Caſaub. ad illum locum.
23 Ἔστι δὲ πόλις ἐν Κυρηνίᾳ.] MS. ἔστι δὲ πόλις ἐν παραλίᾳ τῆς Κύπρου. Salm.
24 Κυρηνίᾳ.] Fort. [illegible].
25 Πήγασα.] Lege ex MS Πήδασα πόλις Καρίας. ἀκρωτήριον· καὶ Πηδασεὺς τὸ ἐθ. Pomponio Melæ Pedaſium promontorium, & Straboni Πηδάσιον πολίχνιον. Sed apud utrumque id parum emendate ſcriptum legunt. Nam in Pomponio legitur Πεδάλιον in Strabone Πήγασον. Neque autem id mirum videatur Pedaſa urbem vocare Stephanum & Melam promontorium. Sic Nera promontorium etiam vocat Mela, quæ Stephano urbs eſt. *Salm.*

25 Πήδασα.] Πόλις Καρίας ἀκρωτήριον vide Herod. lib. VI pag. 387.
26 Πηγασεῖς.] Vide in voce Ἄγκασος hoc gentile, & Ἀμύδωνα.
27 Πηδασίδης] Vide Euſt ad Hom. pag. 77.
28 Πηλαγονία μοῖρα Μακεδονίας.] Alias Pelagonia Πελαγονία, alia Πηλαγονία. Hæc pars Macedoniæ, illa Siciliæ, & male vir. præſtantiſſim. mendoſum Stephanum putabat in illis Πηλαγονία Χώρα Σικελίας. Salm.
29 Ὄνομα κύριον.] Nam Πηλέγων Πηλέγων Heſychius: Πηλέγονες γίγαντες παλαιγενεῖς, & ita ſcribendum quoque in Callimacho Πηλαγόνων ἐλατῆρες. & perperam hodie ſcribitur πελαγωνῶν ut puto. *Idem.*
30 Τὸ δὲ τοῦ ἥρωος μόνον διὰ τοῦ ε.] Falſa eſt hæc diſtinctio. nam & herois nomen per α ſcribitur in ſecunda ſyllaba. Πηλάγων. non Πηλέγων. Idem.
31 Εἰ μὴ δασέως.] Εἰ μὴ ἀπὸ δασέος. Ita MSS. habent.
32 Κα-

θαυμαςὶν τῦτο, ὅτι ὁ δῆμος πληθυντικῶς λέγεται, ἑνικῶς δὲ τὰ τοπικά.

ΠΗ'ΛΗΚΟΣ, πόλις ἐν Λιβύῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Πηληκίτης.

ΠΗ'ΛΙΟΝ, πόλις Θετταλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Πηλιεὺς, καὶ Πηλιώτης. Καὶ θηλυκῶς, Πηλιῶτις. Λέγεται δὲ καὶ Πηλία· καὶ τὸ ἐθνικὸν, Πηλεύς Καλεῖται δὲ καὶ Πηλεῖς πληθυντικῶς, ἀπὸ τοῦ Πηλεὸς ἑνικοῦ. [32] Καλεῖται δὲ ἀπὸ τῆς Θέτιδος ἡ πόλις· Καὶ τούτου [33] τὸ ἐθνικὸν, Πηλίτης. Τὸ δὲ ὄρος, Πήλιον. Τὸ ἐθνικὸν τὸ θηλυκὸν τοῦ ὄρους, Πηλιάς, καθὰ τοῦ Ἴλιον Ἰλιεὺς καὶ Ἰλιάς. Λέγεται καὶ κτητικὸν [34] Πηλιωτικὸν, ἀπὸ τοῦ Πηλιώτης. Ἔστι δὲ καὶ Πήλιον Ἰλλυρίας [35] πόλεως, ἧς μέμνηται Κοδρᾶτος. Τὸ ἐθνικὸν, Πηληνός.

ΠΗΛΟΥ'Σ, [36] νῆσος περὶ Χίον. Τὸ ἐθνικὸν Πηλούσιος, ὡς Ῥαμνούσιος.

ΠΗΛΟΥ'ΣΙΟΝ [37], πόλις Αἰγύπτου, εἰς ἣν ἐκρεῖ τὸ πρῶτον [38] στόμα. Τὸ ἐθνικὸν Πηλουσιώτης, ὡς Ζεφυριώτης· Ἀλλὰ καὶ Πηλούσιος, καὶ [39] Πηλουσιακός. Ἔστι καὶ Πηλούσιον λιμὴν Θετταλίας.

ΠΗ'ΡΑ, πόλις Πισιδίας. Τὸ ἐθνικὸν, Πηραῖος.

ΠΗΡΕΙ'Α, Θεσσαλίας χωρίον. Τὸ ἐθνικὸν, Πηρεύς.

ΠΙ'ΑΚΟΣ, πόλις Σικελίας. Οἱ πολῖται, Πιακηνοί.

ΠΙΑΛΙ'Α, πόλις Θεσσαλικὴ [40] ὑπὸ τὸ Κερκέτιον ὄρος. Τὸ ἐθνικὸν, Πιαλεύς.

ΠΙΑ'ΣΤΑΙ [41], ἔθνος πρὸς τῷ Πόντῳ. Βαρύνεται δὲ ὁμοίως τῷ Ὀρέσται. Ὁμοίως δὲ καὶ οἱ Διέσται. Μακεδονικὰ δέ εἰσιν ἔθνη καὶ οἱ Πιασταί. Χρὴ δὲ εἰδέναι, ὅτι οὔ φησι καὶ τοὺς Πιάστας Μακεδονικὸν ἔθνος εἶναι, ἀλλὰ συμβαρυνομένους τοῖς Διέσταις, καὶ Ὀρέσταις.

ΠΙ'ΓΙΝΔΑ, ὡς [42] Ἄλινδα, [43] Δάρανδα, δῆμος Καρίας. Οἱ δημόται Πιγινδεῖς.

ΠΙΕΡΙ'Α, πόλις ἐν ὁμωνύμῳ χωρίῳ. Ὁ πολίτης, [44] Πιεριώτης, καὶ Πιερίτης, καὶ Πιεριεύς.

ΠΙΘΗΚΟΥ'ΣΣΑΙ [45], νῆσοι περὶ Τυῤῥηνίαν. Οἱ οἰκήτορες, Πιθηκουσσαῖοι.

ΠΙΘΗ'ΚΩΝ κόλπος, λιμὴν ἐν τῇ Λι-

populum pluraliter dici; ſingulariter vero localia.

PELECUS, urbs in Libya. Gentile, Pelecites.

PELION, urbs Theſſaliæ. Gentile, Pelieus, & Peliotes. Et fœminine Peliotis. Dicitur vero etiam Pelia. Et gentile, Peleus. Vocatur autem quoque Peleis plurali numero a Peleus ſingulari. Vocatur autem a Thetide urbs. Et hujus gentile, Pelites. Mons vero, Pelion. Gentile montis fœmineum, Pelias, ut Ilion, Ilieus, & Ilias. Dicitur etiam poſſeſſivum Pelioticum a Peliotes. Eſt vero etiam Pelion, Illyriæ urbis, cujus meminit Quadratus. Gentile, Pelenus.

PELUS, inſula circa Chium. Gentile, Peluſius, ut Rhamnuſius.

PELUSIUM, urbs Ægypti, in quam effluit primum oſtium. Gentile, Peluſiotes, ut Zephyriotes. Sed & Peluſius, & Peluſiacus. Eſt etiam Peluſium portus Theſſaliæ.

PERA, urbs Piſidiæ. Gentile, Peræus.

PEREA, Theſſaliæ regiuncula. Gentile, Pereus.

PIACUS, urbs Siciliæ. Cives, Piaceni.

PIALIA, urbs Theſſalica ſub monte Cercetio. Gentile, Pialeus.

PIASTÆ, gens juxta Pontum. Accentu gravi notatur, ut Oreſtæ. Similiter autem & Dieſtæ. Sunt vero gentes Macedonicæ, & Piaſtæ, [*accentu in ultima*] Oportet vero ſcire, eum non dicere & Piaſtas [*accentu in ſecunda*] eſſe Macedonicam gentem, ſed eodem gravi accentu notatos Dieſtis & Oreſtis.

PIGINDA, ut Alinda, Daranda, populus Cariæ. Populares Pigindeis.

PIERIA, urbs in regiuncula ejuſdem nominis. Civis, Pieriotes, & Pierites, & Pierieus.

PITHECUSSÆ, inſulæ circa Etruriam. Incolæ, Pithecuſſæi.

PITHECON colpos, portus in Libya

[32] Καλεῖται δὲ ἀπὸ τῆς Θέτιδος.] Nempe Θετίδιον. Salm.
[33] Τὸ ἐθνικὸν πηλίτης] Forte legendum eſt: Τὸ ἐθνικὸν πηλιεύς, καὶ τὸ θηλυκὸν τοῦ ὄρους.
[34] Πηλιωτικόν.] Et Πηλιακός, unde Πηλιακὸν δόρυ in Epigrammat. Salm.
[35] Πόλεως.] Lege πόλις.
[36] Νῆσος περὶ Χίον] Περὶ Χίον. Ita MS. Salm.
[37] Πηλούσιον.] Vide Salm. ad Sol. pag. 477 & 478.
[38] Στόμα.] Στόμα τοῦ Νείλου. Ita habent MSS. Codices.

[39] Πηλουσιακός] Euſtath ad Dionyſ. pag 38.
[40] Ὑπὸ τὸ Κερκέτιον ὄρος.] MS. ὑπὲρ τοῦ Κερκεσίου ὄρους; Aliud MS. ὑπὲρ τοῦ Κερκίτου ὄρους. Salm.
[41] Πιάσται.] In voce πτέσται legimus Ὀρέσται, Θυέσται, ſed corrupte ut puto.
[42] Ἄλινδα] Male, ἄλινα ſuo loco.
[43] Δάρανδα.] Λάρανδα legendum eſt ſine dubio.
[44] Πιεριώτης.] Suid. in Κρῆτες.
[45] Πιθηκοῦσσαι.] Vide Holſt. ad Cluv. pag. 246.

46 Ἀπό

Λιβύῃ περὶ Καρχηδόνα. Τὸ ἐθνικὸν, Πιθηκοκολπίτης.

ΠΙ´ΘΟΣ, ὁμωνύμως τῷ ἀγγείῳ, δῆμος τῆς Κεκροπίδος φυλῆς. Κέκληται δὲ [46] ἀπό τινος Πίθως, τῶν πίθων αὐτόθι γινομένων. Ὁ δημότης, Πιθεύς. Τὰ τοπικὰ, ἐκ Πιθέων, εἰς Πιθέων, ἐν Πιθέων.

ΠΙΚΕΝΤΙ´Α, πόλις Τυῤῥηνίας. Φλέγων δὲ Πίκεντον αὐτὴν καλεῖ. Οἱ ἐνοικήτορες, [47] Πικεντῖνοι· Καὶ τὸ θηλυκὸν, Πικεντίνη.

ΠΙΚΙ´ΑΝΤΕΣ [48], ἔθνος Ἰταλίας.

ΠΙ´ΛΩΡΟΣ, πόλις περὶ τὸν Ἄθων. Τὸ ἐθνικὸν Πιλωρίτης, ὡς Ἀλωρίτης.

ΠΙΜΩ´ΛΙΣΑ, οὐδέτερον, φρούριον τῆς ἐντὸς Ἅλυος Ποντικῆς, ἀφ᾽ οὗ ἡ χώρα Πιμωλισηνή. Ὁ κατοικῶν τὴν πόλιν Πιμωλισηνὸς, ὡς Ἔμιζα Ἐμισηνός.

ΠΙ´ΝΑΜΥΣ, πόλις Αἰγύπτου. Τὸ ἐθνικὸν Πιναμύτης, ὡς Αἰγυπτος Αἰγύτης. Ὁ δὲ τύπος Αἰγύπτιος.

ΠΙ´ΝΑΡΑ [49], πόλις μεγίστη, ὑποκειμένη τῷ Κράγῳ ὄρει τῆς Κιλικίας. Τὸ ἐθνικὸν Πιναρεῖς, [50] ὡς Μεγαρεῖς.

ΠΙ´ΣΑ [51], πόλις καὶ κρήνη τῆς Ὀλυμπίας. Ἔστι καὶ χωρίον, ἐν ᾧ ὁ τοῦ Διὸς ναὸς ἵδρυται, καὶ ὁ Ὀλυμπιακὸς ἀγὼν [52] τελεῖται. Τὸ ἐθνικὸν, Πισᾶται. Τὸ θηλυκὸν [53] Πισᾶτις· Λέγεται καὶ Πισαιεύς. Τὸ πρῶτον καὶ τὸ δεύτερον τῆς Πίσης μακρά ἐστι.

ΠΙΣΙΔΙ´Α [54]. Οἱ Πισίδαι, πρότερον Σόλυμοι, ἀπὸ Σολύμου τοῦ Διὸς καὶ Χαλδήνης. Ἔστι δὲ ἔθνος βάρβαρον, κατοικοῦν παρὰ τὴν Ἄσπενδον καὶ τὴν Κιλικίαν. Εἴρηται δὲ ἀπὸ Πισίδου. Αἱ δεύτεραι καὶ πρῶται συστέλλονται. Λέγεται καὶ [55] Πισιδικὴ, καὶ Πισιδικὸν, καὶ Πισιδεῖς μετ᾽ ἐκτάσεως τοῦ ι.

ΠΙ´ΣΙΣ, πόλις καὶ ὄρος Ἀρμενίας, ἢ Σουσιανῆς. Ὁ πολίτης Πισιδεὺς, ὡς Χαλκιδεύς.

ΠΙΣΑ´ΟΝ [56], Πελαγονίας. Τὸ ἐθνικὸν, [57] Πισαῖος.

ΠΙ´ΣΤΙΡΟΝ [58], ἐμπόριον Θρᾴκης. Τὸ ἐθνι-

A byæ circa Carthaginem. Gentile, Pithecocolpites.

PITHOS, ejuſdem dolio nominis, populus Cecropidis tribus. Sic vero vocatus fuit a quodam Pithe, cum dolia illic fierent. Popularis, Pitheus. Localia, ex Pitheis, ad
B Pitheos, in Pitheos.

PICENTIA, urbs Etruriæ. Phlegon vero *Picentum* eam vocat. Inhabitantes,* Picenteni. & fœmininum Picentene.

C PICIANTES, gens Italiæ.

PILORUS, urbs circa Athon. Gentile, Pilorites ut Alorites.

PIMOLISA, neutrum, caſtellum Ponticæ intra Halyn, a quo regio Pimoliſene. Qui
D incolit urbem, Pimoliſenus, ut Emiſa, Emiſenus.

PINAMYS, urbs Ægypti. Gentile, Pinamytes, ut Ægyos Ægytes. Hæc vero forma Ægyptia.

E PINARA, urbs maxima, ſita ſupra Cragum montem Ciliciæ. Gentile, Pinareis, ut Megareis.

PISA, urbs & fons Olympiæ. Eſt etiam regiuncula, in qua Jovis templum ſitum &
F Olympiacum certamen celebratur. Gentile, Piſatæ. Fœmininum Piſatis. Dicitur etiam Piſæeus. Prima & ſecunda ſyllaba *hujus nominis* Piſæ eſt longa.

PISIDIA. Piſidæ prius Solymi, a Solymo
G Jovis & Chaldenæ filio. *Eſt vero* gens barbara, habitans juxta Aſpendum & Ciliciam. Sic vero dicta eſt a Piſida. Secunda & prima ſyllabæ corripiuntur. Dicitur etiam *Piſidice*, & *Piſidicum*, & *Piſideis* producta *i*.
H

PISIS, urbs & mons Armeniæ vel Suſianæ. Civis, Piſideus, ut Chalcideus.

PISAUM, Pelagoniæ. Gentile, Piſæus.

I PISTIRUM, emporium Thraciæ. Gen-

[46] Ἀπό τινος Πίθως.] Lege, κέκληται δὲ ἀπό τινος Πίθου. Salm.
[47] Πικεντῖνοι.] A Picentia Πικεντῖνος, ut a Πλακεντία Πλακεντῖνος. Idem.
[48] Πικίαντες ἔθνος Ἰταλίας.] In MSS. tantum legitur ἔθνος Ἰταλίας loco vacuo relicto. In uno tantum ſpatium illud repletum eſt, ſed aliena manu Πικίαντες, & valde dubito an hæc vera ſit lectio, & ſane non puto eſſe. Πικίαντας quis veterum illos ita vocat. Πικῆνοι Straboni vocantur & Πικέντινοι, apud eundem Πίκεντες. Et notandum eſt illud ἐθνικὸν quod facit Stephanus Πικεντῖνοι eſſe a Πίκεντον, quomodo illam urbem vocat Phlegon. At Πίκεντες omnino προπερισπωμένως & inde Πικεντία & Πικεντῖνοι a Πικῆνοι. & ſi illud etiam legit, certe Πικῆνοι hic libenter ſubſtituerim pro Πικίαντες. Idem.
[49] Πίναρα.] Salm. ad Sol. pag. 801.
[50] ὡς Μεγαρεῖς.] Scribe [illegible] vide in [illegible].
[51] Πίσα.] Vid. Etym. Magn. & Paſch. de Coron. pag. 347. De Piſa multa apud Schol. Pind. pag. 4.
[52] Τελεῖται.] Ἐπιτελεῖται in MSS.
[53] Πισᾶτις.] Lege Πισᾶτις. Πισάτης Phleg. Tral. 139. Πισαῖος apud Polyb. Vide in Ἀλῖος. & Pauſan. El. pri.
[54] Πισιδία.] Liv. pag. 740.
[55] Πισιδική.] Vide Urſini notas ad Pol. leg. pag. 272.
[56] Πισάον.] Litterarum ordo ſcribendum docet Πισαῖον. Vel potius πόλις ἐν ὄρει Πελαγονίας. Vide Holſtenii notas in Apol. Rhod. pag. 364.
[57] Πισαῖος.] Quomodo Πισαῖος a Πίσων eſſe poſſit, non video. Omnino legendum Πισιδεὺς, ut Πισιδεὺς a Πίσις quod infra legitur. *Salm.*
[58] Πίστιρον.] In voce Biſtirus, habet Πίστιρος.

[59] Ὀρρι-

ἐθνικὸν, Πιςιρίται. Ἔςι δὲ ὡς Σκίρος, Σκιρίτης.

ΠΙΣΥ´Η, πόλις Καρίας. Λέγεται καὶ Πιτύη. Τὸ ἐθνικὸν, [59] ὁμοίως Πισυήτης.

ΠΙΤΑ´ΝΗ, πόλις Αἰολίδος. Ὁ πολίτης, [60] Πιταναῖος, καὶ Πιτανίτις χώρα, καὶ Πιτανίτις Νύμφη, καὶ Πιταναία.

ΠΙΤΑ´ΟΝ, πόλις Καρίας, ἀπὸ Πιτάου. Πίταος δὲ Φρὺξ, Μίδου φίλος. Τὸ ἐθνικὸν, Πιταεῖς. Ἔςι δὲ οὕτω δυοῖν ἐθνικὸν, ὡς τὸ Μόψου ἑςία, Μοψεάται.

ΠΙ´ΤΝΙΣΣΑ[61], πόλις Λυκαονίας. Τὸ ἐθνικὸν Πιτνισσαῖος, ὡς Σκοτουσσαῖος, Πιτυουσσαῖος.

ΠΙΤΥ´ΕΙΑ[62], πόλις μεταξὺ Παρίου καὶ Πριάπου. Τὸ ἐθνικὸν, Πιτυεὺς καὶ [63] Πιτύεια.

ΠΙΤΥ´Η, πόλις Καρίας. Οἱ πολῖται, Πιτυᾶται. Καπίτων δὲ [64] αὐτὴν διὰ δύο σ λέγει, Πιτύουσσαν.

ΠΙΤΥ´ΟΥΣΣΑΙ[65], νῆσοι διάφοροι, ἃς Πιτυώδεις καλεῖ Ἀλκμάν. Τὸ ἐθνικὸν, [66] Πιτυούσσιος.

ΠΛΑΔΑΡΑΓΟΙ[67], ἔθνος ἐπὶ ἄρκτου κείμενον. Τὸ ἐθνικὸν καθ᾽ ἡμᾶς [68] Πλαδαραῖος καὶ Πλαδαρίτης.

ΠΛΑΚΕΝΤΙ´Α, πόλις Λιγύρων. Τὸ ἐθνικὸν, Πλακεντῖνος.

ΠΛΑ´ΚΗ[69], πόλις Ἑλλησποντίας. Ὁ πολίτης, Πλάκιος. Τὸ ἐθνικὸν Πλακιανός.

ΠΛΑ´ΜΟΣ, πόλις Καρίας. Τὸ ἐθνικὸν Πλαμεὺς, τῷ χαρακτῆρι τῆς χώρας.

ΠΛΑΡΑ῀ΙΟΙ, ἔθνος Ἠπείρου. Λέγονται δὲ καὶ Πλάριοι.

ΠΛΑ´ΡΑΣΣΑ, πόλις Καρίας. Τὸ ἐθνικὸν, [70] Πλαρασσεύς.

ΠΛΑΤΑΙΑΙ´[71], πόλις Βοιωτίας. Ὅμηρος ἑνικῶς,

Οἵ τε Πλάταιαν ἔχον. —

Εὔδοξος δὲ γῆς περιόδου, πληθυντικῶς. Πλαταιαὶ δὲ διὰ τὸ τάφους καὶ τρόπαια ἀνδρῶν ἀγαθῶν ἔχειν, τῶν τὴν ἑλληνίδα γῆν ἐλευ-
[illegible] θερω-

A Gentile, Piſtiritæ. Eſt vero, ut Scirus, Scirites.

PISYE, urbs Cariæ. Dicitur etiam Pitye. Gentile, ſimiliter Piſyetes.

PITANE, urbs Æolidis. Civis, Pi-
B tanæus, & Pitanitis regio, & Pitanitis Nympha, & Pitanæa.

PITAUM, urbs Cariæ, a Pitao. Pitaus vero Phryx, Midæ amicus. Gentile, Pitaeis. Eſt vero ſic duorum gentile, ut a Mopſi Her-
C ſtia, Mopſeatæ.

PITNISSA, urbs Lycaoniæ. Gentile, Pitniſſæus, ut Scotuſſæus, Pityuſſæus.

PITYEA, urbs inter Parium & Pria-
D pum. Gentile, Pityeus & Pityea.

PITYE, urbs Cariæ. Cives, Pityatæ. Capito vero eam ſcribit per duplicem *s*, Pityuſſam.

E PITYUSSÆ, diverſæ inſulæ, quas Pityodes vocat Alcman. Gentile, Pityuſſius.

PLADARÆI, populus ad ſeptentrionem ſitus. Gentile ſecundum nos Pladaræus
F & Pladarites.

PLACENTIA, urbs Ligurum. Gentile, Placentinus.

PLACE, urbs Helleſpontiæ. Civis, Placius. Gentile, Placianus.

G PLAMUS, urbs Cariæ. Gentile, Plameus, regionis charactere.

PLARÆI, populus Epiri. Dicuntur vero etiam Plarii.

PLARASSA, urbs Cariæ. Gentile,
H Plaraſſeus.

PLATÆÆ, urbs Bœotiæ. Homerus ſingulari numero,

Quique Plataam habebant: —

Eudoxus in terræ Periodo plurali. *Plataæ ve-*
I *ro, eo quod ſepulchra & tropaa virorum bonorum haberent, qui Graciam terram in liberta-*
[illegible] *tem*

[59] Ὁμοίως.] Quid ſibi vult ὁμοίως?

[60] Πιταναῖος.] Vide in Βοῖον aliud gentile.

[61] Πίτνισσα.] Πιγνισσὸν nominat Strabo. Ptolemæus Πιτνισσόν. Sed tamen legendum cenſeo in Strabone Πιτνισσόν. Salm.

[62] Πίτνισσα.] Vide Apollon. Schol. pag. 96.

[63] Πιτύεια.] Vide Apoll. Schol. pag. 96.

[65] Πιτυεῖα.] Πιτυεία πόλ. Θρᾳκ. Heſych.

[64] Αὐτὴν διὰ δύο σ λέγει Πιτύουσσαν.] Perperam. Lege διὰ τοῦ σ λέγει Πιτύουσαν vel Πιτυοῦσαν neque aliter ſcripti codices. *Salm.*

[65] Πιτύουσσαι.] Agath. duas in mari Hiſpanico majorem & minorem collocat. vide pag. 13 emend. loc. ad Βύζαντ.

[66] Πιτυούσσιος.] Πιτυώδης in voce χαλκίτις. Aliud gentile invenitur in voce Ἀργινοῦσσαι. Vide in Πίτνισσα. Sic etiam Chios appellata fuit Strab. pag. 405. vide Salm. ad Sol. 280.

[67] Πλαδαραῖοι.] Ficus, laudat Plin. vide Boch. 505.

[68] Πλαδαραῖος & Πλαδαρίτης.] In MS. legitur Πλακεντῖνος καὶ Πλακεντίνης. Salm.

[69] Πλάκη] Vid. Scyl. pag. 33. contractum eſt pro πλακία. Sic γλαύκη γλαυκία, de quo in præced. vide ad illum locum gentilia.

[70] Πλαρασσεύς.] Hoc gentili utitur Epaphroditus in χρονικοῖς.

[71] Πλαταιαί.] Vide in voce Βοιωτία apud Etymolog.

θηρωσάντων, καὶ τὸ βασίλειον στράτευμα δουλωσάντων. Τὸ πληθυντικὸν, ὀξύτονον. Ἡρωδιανὸς δὲ διὰ τὴν τοῦ ἀριθμοῦ ἐπικρίνει. Εἰ μέν τοι μεταβάλλει τὸν ἀριθμὸν, καὶ τὸν τόνον μεταβάλλει. Κέκληται δὲ [72] ἀπὸ τῆς πλάτης τῆς κώπης, ὡς Ἀπολλόδωρος πρώτῳ τοῦ καταλόγου, [73] ἐκλιμνωθείσης τῆς Βοιωτίας, τοὺς παροικοῦντας τὰς λίμνας Βοιωτοὺς πλωτῷ πορεύεσθαι ἀπ' ἀλλήλων. Ὅθεν παρὰ τὴν πλάτην καὶ τὴν κώπην τὰς πόλεις κληθῆναι. Οἱ πολῖται, [74] Πλαταιεῖς κατὰ συναίρεσιν. Ἀττικῶς τοὺς Πλαταιέας· Καὶ Πλαταιεῖτις τὸ θηλυκὸν, [75] καὶ Πλαταιΐς. Ἔστι καὶ νῆσος πρὸ τῆς Λιβύης· Ταύτης οἱ πολῖται, [76] Πλαταιεῖς. Καὶ ἡ χώρα, [76] Πλαταιική. ... δὲ τὸ πρωτότυπον ἐθνικὸν προπαροξύνειν. Πλάταιαν, ὡς Λίμναιαν, Ἱστίαιαν, Δ... αιαν. Τὸ ἐκ τόπου ἐπίρρημα, Πλαταιόθεν· Καὶ εἰς τόπον, Πλαταιάζε.

ΠΛΑΤΑΝΟΣ, πόλις Φοινίκης. Τὸ ἐθνικὸν, Πλατανεύς.

ΠΛΑΤΕΙΑ [77], νῆσος Λιβύης. Τὸ ἐθνικὸν Πλατειάτης, καὶ Πλατειήτης, ὡς Ζελείτης.

ΠΛΑΤΗΙΣ, νῆσος παρὰ τῇ Λυκίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν Πλαταιεύς, [78] διὰ τὸ χαίρειν τοὺς Κᾶρας τῷ τῆς εἰς ευς τύπῳ.

ΠΛΕΙΣΤΑΡΧΙΑ, πόλις Καρίας, ἥτις καὶ πρότερον καὶ ὕστερον Ἡράκλεια ὠνομάσθη. Τὸ ἐθνικὸν, Πλειστάρχιτης.

ΠΛΕΥΡΩΝ, πόλις Αἰτωλίας. Ὁ πολίτης, Πλευρώνιος, καὶ Πλευρωνία, καὶ Πλευρωνεύς· Καὶ εἰς τόπον, Πλευρῶνάδε.

ΠΛΗΜΥΡΙΟΝ, φρούριον Συρακουσῶν. Ὁ οἰκήτωρ Πλημυριάτης, καὶ Πλημυράτης.

ΠΛΙΝΘΙΝΗ [79], πόλις τῆς Αἰγυπτίας, ἀπὸ τῆς Σαμαρείας. Ὁ πολίτης, [80] Πλινθινίτης.

ΠΛΟΥΤΙΟΝ, ὡς Ῥήγιον, πόλις Τυῤῥηνῶν, ἧς τὸ ἐθνικὸν [81] Πλουτῖνος.

ΠΛΥΝΕΑΙ [82], νῆσος ἐν τῷ Νείλῳ. Τὸ ἐθνικὸν Πλυνεαῖος, καὶ Πλυνεάτης.

ΠΛΩΘΕΙΑ, δῆμος Αἰγηίδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Πλωθειεύς, καὶ Πλωθεύς. Τὰ τοπικὰ, Πλωθειάθεν, Πλωθειάζε, Πλωθειῆσι.

ΠΝΕ-

tem aſſeruere, ac regium exercitum ſubegerunt. Plurale, accentu acuto notatur. [72] Herodianus vero propter id quod accidit numero approbat. Si quidem tamen mutat numerum, etiam accentum mutat. Vocata vero fuit *a palmula remi*, ut Apollodorus primo catalogi; Quum ab paludibus inundata eſſet Bœotia, qui juxta paludes habitant, Bœotios navigatione vectos ad invicem. Unde a palma & a remo vocatas fuiſſe urbes. Cives Platæeis per ſynæreſin; Attice, Πλαταιέας. Et fœmininum Platæatis, & Platæis. Eſt etiam inſula ante Libyam. Hujus cives, Platæeis. Regio, Plataica. Prototypum vero gentile in antepenultima acui debet Platæa, ut Limnæa, Hiſtiæa, Dicæa. Adverbium ex loco, ex Platæa, & ad locum, ad Platæam.

PLATANUS, urbs Phœnicæ. Gentile, Plataneus.

PLATEA, inſula Libyæ. Gentile, Plateates, & Platites, ut Zelites.

PLATEIS, inſula juxta Lyciam. Gentile Platæeus, eo quod Cares forma in *eus* gaudent.

PLISTARCHIA, urbs Cariæ, quæ ante & poſtea Heraclea nominata fuit. Gentile, Pliſtarchites.

PLEURON, urbs Ætoliæ. Civis, Pleuronius, & Pleuronia, & Pleuroneus. Adverbium ad locum, ad Pleuronem.

PLEMYRIUM, caſtellum Syracuſarum. Incola, Plemyriates, & Plemyrates.

PLINTHINE, urbs Ægyptia, a Samaria. Civis, Plinthinites.

PLUTIUM, ut Rhegium, urbs Tyrrhenorum, cujus gentile, Plutinus.

PLYNEÆ, inſula in Nilo. Gentile, Plyneæus, & Plyneates.

PLOTHIA, populus Ægeidis tribus. Popularis, Plothieus, & Plotheus. Localia, ex Plothia, ad Plothiam, in Plothia.

PNE-

[72] Ἀπὸ τῆς πλάτης &c.] Vide hac de re Euſtath. in Homer. pag. 267.

[73] Ἐκλιμνωθείσης τῆς Βοιωτίας.] MS. habet ἐκχερσωθείσης, quod mirum eſt. *Salm.*

[74] Πλαταιεῖς.] Vide ad vocem Κώπη.

[75] Καὶ Πλαταιΐς.] Herodot. pag. 521.

[76] Πλαταική.] Herodot. 521

[77] Πλατεῖα.] Herodot. lib. IV pag. 312.

[78] Διὰ τὸ χαίρειν τοὺς Κᾶρας.] Idem canon in Ἄβαι.

[79] Πλινθίνη.] Emend. Voſſ. ad Scyl. pag. 20. & Caſaub. ad Athenæum pag. 74.

[80] Πλινθινίτης.] Vide Joſeph. pag. 446.

[81] Πλουτῖνος.] Vide ad vocem πολίχνιον.

[82] Πλυνεαί.] Vide Herod. lib. IV pag. 317.

ΠΝΕΒΕΒΙΣ, πόλις Αἰγύπτου. Ὁ πολίτης, Πνεβεβίτης, ὡς πάντα τὰ εἰς ις Αἰγύπτια ὀνόματα *

ΠΝΥΞ, τὸ παρὰ Ἀθηναίοις δικαστήριον, περὶ οὗ φησιν Ἡρωδιανὸς ἐν τοῖς περὶ παθῶν οὕτως· [83] Ἔστιν οὖν Πύκνη * κυρ * οὐ δύναται δὲ καταλῆξαι, καὶ ὑπερετέθη τὸ ν. καὶ ἐτράπη τὸ κ εἰς ξ, Πνύξ. Ὑπέρθεσιν ἄρα ἔχει διὰ τὴν κατάληξιν. Ἐν δὲ τῇ γενικῇ ἀπέλαβε τὴν τάξιν μετὰ τοῦ κ, Πνὺξ Πνυκός. Τῆς Πνυκὸς [84] τὰς ἡνίας Ἀριστοφάνης. Τοῦ λίθου ταύτῃ Πυκνί, καὶ Πυκνά. Κέκληται δὲ παρὰ τὸ πυκνὸν τῶν πάλαι συνῳκισμένων οἰκιῶν. Ὁ ἐν τούτῳ οἰκῶν, Πυκνίτης λέγεται, καὶ Πυκναία. Δίδυμος δέ φησιν, ὅτι τὴν Πυκνα ἂν εἴη λέγων. Τὸ δὲ Πυκναια, ἀπὸ τοῦ Πυκνὴ παρῆκται, ὅπερ οὐκ εἴρηται. Οὐδεὶς γὰρ εἶπε προσηγορικῶς, ἢ κυρίως τὸ Πυκνή. Τὰ γὰρ τοιαῦτα ὡς ἐπίπαν ἀπὸ μακροκαταλήκτων παράγεται, εὐνὴ εὐναία, γωρὴ γωραια, ἀνάγκη ἀναγκαία. Τὸ ὡς ἐπίπαν εἴρηται, διὰ τὸ [85] ἅμαξα Ἁμαξαία, καὶ κέρα κεραία.

ΠΟΔΑΛΕΙΑ, πόλις [86] Λυδίας, πλησίον Λιμύρων. Ὁ πολίτης, Ποδαλεώτης. Εἰσὶ δὲ καὶ Ποδαργοὶ ἔθνος Θρᾴκης.

ΠΟΙΗΕΣΣΑ, πόλις τῆς [87] Κέω. Ὁ πολίτης, [88] Ποιηέσσιος.

ΠΟΙΜΑΝΙΝΟΝ, πόλις, ἤτοι φρούριον. Ἔστι δὲ καὶ χωρίον Κυζίκου. Τὸ ἐθνικὸν, ὁμοίως.

ΠΟΙΜΗΝ [89], ὄρος τῆς Ποντικῆς, ἀφ' οὗ καταρρεῖ ὁ Παρθένιος, σχίζων τὴν Ἄμαστριν. Οἱ οἰκοῦντες [90] Ποιμαινιοι. Ἔστι καὶ ὄρος Ποιμαίνιον ἐν Μακεδονίᾳ. Οἱ κατοικοῦντες, ὁμοίως Ποιμαίνιοι.

ΠΟΙΜΝΗ, ὡς αὐλή· Ποιμνίτας ὑμεναίους, καὶ Ποιμνιώτας.

ΠΟΛΑ, πόλις Ἰλλυρίας. Τὸ ἐθνικὸν, Πολάτης. Καὶ ἀκρωτήριον Πολατικὸν, καὶ τὸ Πολεατικόν.

ΠΟΛΕΜΩΝΙΟΝ, ἐν Πόντῳ λιμὴν, καὶ πόλις. Τὸ ἐθνικὸν Πολεμώνιος, καὶ Πολεμωνιακός.

ΠΟΛΛΗΣΙΟΙ [91], πόλις [92] καὶ οἱ πολῖται,

PNEBEBIS, urbs Ægypti. Civis, Pnebebites, ut omnia in *is* nomina Ægyptia........

PNYX, tribunal apud Athenienſes, de quo inquit Herodianus de affectibus dictionum ſic. *Eſt igitur πύκνη, * κυρ * Non poteſt vero deſinere, & ſuperpoſita eſt littera n. Et verſa eſt* k *in* x *Pnyx. Superpoſitionem autem habet terminationis cauſſa.* In genitivo autem recepit ordinem cum litera k Pnyx, Pnycis; ut *Pnycis habenas* Ariſtophanes. *Lapidis huic Pycni.* Et *Pycna.* Sic vero vocatum fuit a denſitate domorum illic olim ædificatarum. Qui in eo loco habitat, dicitur Pycnites, & Pycnæa. Didymus vero inquit, Pycna debere dici. Pycnæa autem a Pycne deductum eſt, quod non dicitur. Nullus enim dixit, vel appellative vel proprie Pycne. Hujuſmodi enim nomina, ut plurimum deducuntur a deſinentibus in longa, ut εὐνὴ εὐναία, γωρὴ γωραία, ἀνάγκη ἀναγκαία. Illud ut plurimum, dicitur propter voces ἅμαξα ἁμαξαία & κέρα κεραία.

PODALEA, urbs Lydiæ, prope Limyra. Civis, Podaleotes. Sunt vero etiam Podargi, populus Thraciæ.

POEEESSA, urbs Cei. Civis, Pœeesſius.

POEMANINON, urbs, vel caſtellum. Eſt etiam regiuncula Cyzici. Gentile, ſimili modo.

POEMEN, mons Ponticæ, unde defluit Parthenius dividens Amaſtrin. Incolæ, Pœmænii. Eſt etiam mons Pœmænium in Macedonia. Incolæ ſimiliter Pœmænii.

POEMNE, ut Aule. Pœmnitas Hymenæos, & Pœmniotas.

POLA, urbs Illyriæ. Gentile, Polates. Et promontorium Polaticum, & Polcaticum.

POLEMONIUM, portus in Ponto, & urbs. Gentile, Polemonius, & Polemonicus.

POLLESII, urbs & cives, ut Lo-

[83] Ἐστὶν οὖν πύκνη.] Hæc eſt lectio MS. *Salm.*

[84] Τὰς ἡνίας.] Juvenalis. *&* plenis *moderantem frena theatri.* Idem

[85] Ἅμαξα ἁμαξαία.] Lege ἅμαξα, ἁμαξαία, non ἁμαξα. Hoc leve eſt μακροκαταληκτον at illa derivata in macrocatalectis fieri oſtendit ἡ γωρὴ γωραία, tamen hic diſſentiunt veteres libri *Idem.*

[86] Λυδίας.] Lege Λυκίας.

[87] Κέω.] Voſſ. ad Scyl. pag. 8. Cea Latinis dicitur. Plin.

[88] Ποιηέσσιος.] Vide Suidam in Βακχυλίδης.

[89] Ποιμήν.] Vide in Παρθένιος.

[90] Ποιμαίνιοι.] Ποιμήνιοι aut Ποιμάνιοι. Ἐστὶ καὶ Ποιμάνιον ὄρος. Salm.

[91] Πολλήσιοι.] Vide Holſt. ad Cluv. pag. 141. Πολλῖνοι.

[92] Καὶ οἱ πολῖται, ὡς Λοκροὶ &c.] Quomodo diſtinguit hoc loco τοὺς οἰκήτορας ἀπὸ τῶν πολιτῶν? Sane aliud. Τὸ ἐθνικὸν aliud non idem cum πολίτας facit. at οἰκήτωρ quid eſt aliud quam πολίτης? Sane οἰκήτωρ πόλεως, ut πολίτης ſit. Omnino legendum eſſe puto. Πολλήσιοι πόλις

λῖται, ὡς Λοκροὶ, Δελφοί. Οἱ οἰκήτορες, ὁμοίως.

A Locri, Delphi. Incolæ, eodem modo.

ΠΟΛΙΈΙΟΝ[93], πόλις Ἰταλίας, ἡ πρότερον Σῖρις καλουμένη. Τὸ ἐθνικὸν Πολιεεύς, ὡς τοῦ Σίγειον τὸ Σιγειεύς.

POLIEUM, urbs Italiæ, quæ prius *Siris* vocata. Gentile, Policeus, ut Sigeum, Sigeus.

ΠΌΛΙΟΝ[94], ἐν Λέσβῳ τόπος, ὅπου τὸ ἡρῷον Ταντάλου. Λέγεται δὲ ὁ πολίτης,[95] Πολιεύς.

B POLIUM, locus in Lesbo, ubi erat Tantali fanum. Civis dicitur, Policus.

ΠΌΛΙΣ, ὄνομα πόλεως Αἰγυπτίας. Ὁ οἰκήτωρ πολίτης, καὶ πολιεύς. [96] Οὕτω γὰρ τιμᾶται [97] ὁ Ζεὺς, ἀπὸ τοῦ πόλιος γενικῆς, κατὰ τροπὴν τοῦ ος εἰς ευς. Τὸ δὲ [98] θηλυκὸν τοῦ πολιεὺς, Πολιεία. Λέγεται καὶ ἄλλο θηλυκῶς Πολιάς, ὡς [99] Σουνιάς.

POLIS, nomen urbis Ægyptiæ. Incola, Polites, & Polieus. Sic enim Jupiter C colitur, a genitivo πόλιος, verso os in eus. Cujus nominis fœmininum Polica. Dicitur etiam aliud fœminine Polias, ut Sunias.

ΠΟΛΙΤΕΊΑ, πόλις Ἀχαΐας.

POLITEA, urbs Achaiæ.

ΠΟΛΙΤΩΡΙΟΝ[100], πόλις Λατίνων, [1] ἣν ἑλὼν Μάρκιος ὁ βασιλεὺς, μετήγαγεν εἰς Ῥώμην. Τὸ ἐθνικὸν, Πολιτωρηνός.

D POLITORIUM, urbs Latinorum, quam captam Marcius rex Romam transtulit. Gentile, Politorenus.

ΠΟΛΊΧΝΑ, πόλις τῆς Τρωάδος. Οἱ πολῖται, Πολιχναῖοι. Ἔστι καὶ Κρήτης πολίχνη πόλις, ἧς ὁ πολίτης πολιχνίτης.

POLICHNA, *urbs Troadis. Cives*, Polichnæi. Est etiam Cretæ urbs Polichne, E cujus civis Polichnites.

ΠΌΛΛΕΝΤΟΣ, ὡς [2] Σώρεντος, ἢ Πολλέντιον, ὡς Ῥήγιον. Τὰ γὰρ τούτων ἐθνικὰ, τύπον ἕνα διὰ τοῦ ινος ἔχουσιν, ὡς Ῥηγῖνος, Σωρεντῖνος.

POLLENTUS, ut Sorentus, vel Pollentium, ut Regium. Horum enim gentilia, unam formam per inus habent, ut Reginus, Sorentinus.

ΠΟΛΎΑΡΑ, πόλις Καρίας. Ὁ πολίτης, Πολυαρεύς.

F POLYARA, urbs Cariæ. Civis, Polyareus.

ΠΟΛΥΔΏΡΑ, [3] νῆσος πρὸς τῇ Κυζίκῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Πολυδωρεύς.

POLYDORA, insula juxta Cyzicum. Gentile, Polydoreus.

ΠΟΛΥΠΌΔΟΥΣΑ, νῆσος τῆς Κνιδίας. Τὸ ἐθνικὸν, Πολυποδουσαῖος.

POLYPODUSA, insula Cnidiæ. G Gentile, Polypodusæus.

ΠΟΛΥΡΡΗΝ[4], πόλις Κρήτης, ἀπὸ τοῦ πολλὰ ῥῆνα, τουτέστι πρόβατα ἔχειν. Ὁ πολίτης, Πολυρρήνιος.

POLYREN, urbs Cretæ, ab eo quod habeat multas oves. Civis, Polyrrenius.

ΠΟΜΠΗΙΟΥΠΟΛΙΣ[5], πόλις Παφλαγονίας. Τινὲς δὲ δίχα τοῦ υ, Πομπηιόπολιν λέγουσι, καὶ Πομπηιοπολίτης.

POMPEIUPOLIS, urbs Paphlagoniæ. H Aliqui sine *y* psilon dicunt Pompeiopolin, & Pompeiopolites.

ΠΟΝΗΡΟΠΟΛΙΣ, πόλις ἐν Θρᾴκῃ. Ὁ πολίτης, [6] Πονηροπολίτης.

PONEROPOLIS, urbs in Thracia. Civis, Poneropolites.

ΠΌΝΤΟΣ[7], ἰδικῶς ὁ Εὔξεινος. Τὸ ἐθνικὸν Πόντιος, καὶ Ποντία, καὶ [8] Ποντιάς. Καὶ τὸ [illegible]

PONTUS, proprie Euxinus. Gentile, I Pontius, & Pontia, & Pontias. Et possessi- [illegible] vum

ἐ οἱ πολῖται, ὡς Λοκροὶ. Δελφοὶ, καὶ οἰκήτορες ὁμοίως. Nihil verius aut certius hac lectione. vel etiam Πολίχνιον Πολιχνῖς a Πολιχνία. Salm.

[93] Πολίεον.] Vide Salm. ad Sol. pag. 57. & Lycoph. Schol. pag. 155.

[94] Πόλιον.] MSS. ita habent Πόλιον ἐν Λέσβῳ τόπος, ὅπου τὸ ἡρῷον Ταντάλου. λέγεται δὲ Ζεὺς πολιεύς. In alio recentiori. λέγεται δὲ πολιεύς. Salm.

[95] Πολιεύς] Ζεὺς Πολιεύς. In voce Ἀλαλκομένιον.

[96] Οὕτω γὰρ τιμᾶται] Vid. Paſ. de Coron. 489.

[97] Ὁ Ζεὺς] Vide Holſt. not. ad Steph. pag. 216. in Mytil.

[98] Θηλυκόν.] Vide Triſt. T. I. pag 292.

[99] Σουνιάς] Vide Πολεμώνιον gent. in Ἰουλίς.

[100] Πολιτώριον.] Vide Livium lib. 1. *Salm.*

[1] Ἣν ἑλών.] Corruptiſſime in MSS. Pal. *ἣν ἑλὼν Μαρκιανὸς ὁ βασιλεὺς μετήγαγεν εἰς Ῥώμην.* Idem.

[2] Σώρεντος] Leg Λώρεντος ſive Λώμεντος.

[3] Νῆσος πρὸς τῇ Κυζίκῳ.] MS. νῆσος *παρὰ τῇ κυζίκῳ.* Salm.

[4] Πολύρρην.] Vide Spanh. pag. 902.

[5] Πομπηιόπολις.] Vide in voce Σόλοι. Vide Spanh. pag. 528. Deeſt ἐθνικὸν ſive πολίτης. Vide Spon. pag. 452.

[6] Πονηροπολίτης] Vide Palm. pag. 86.

[7] Πόντος ἰδικῶς ὁ Εὔξεινος] Forte. Πόντος Ποντικὸς ὁ Εὔξεινος. Nihil tamen mutandum cenſeo. Corrupte in MS. Πόντος ἰνδικὸς ὁ εὔξεινος. Salm.

[7] Πόντος.] Vide in Σκυλλὶς apud Etymol. M. Auct.

[8] Ποντιάς.] In epig. inedito Damagetu pag. 17.

⁹ Πο-

τὸ κτητικὸν, Ποντικός. Ἔστι καὶ Πόντος Πολεμωνιακὸς ἐπαρχία.

A vum Ponticus. Eſt etiam Pontus Polemoniacus præfectura.

ΠΟΠΑΛΩΝΙΟΝ [9], πόλις Τυῤῥηνῶν. Τὸ ἐθνικὸν Ποπλώνιος, τῷ τῆς χώρας ἔθει.

POPULONIUM, urbs Tyrrhenorum. Gentile, Populonius, regionis conſuetudine.

ΠΟΡΔΟΣΕΛΗΝΗ [10], νῆσος περὶ τὴν Λέσβον, πόλιν ὁμώνυμον ἔχουσα. Ὁ πολίτης, Πορδοσεληνίτης. Τινὲς δὲ ἐκκλίνοντες τὸ δύσφημον τοῦ ὀνόματος, [11] Ποροσελήνην ἐκάλεσαν.

B Lesbum, ejuſdem nominis urbem habens. Civis Pordoſelenites. Aliqui fœditatem nominis evitantes *Poroſelenen* vocavere.

ΠΟΡΘΜΙΑ, καὶ Πορθμίον, κώμη ἐπὶ τοῦ στόματι τῆς Μαιώτιδος λίμνης. Τὸ ἐθνικὸν Πορθμιεὺς, ὡς Σουνιεὺς, καὶ Πορθμίτης.

PORTHMIA, & Porthmium, vicus C in oſtio Mæotidis paludis. Gentile, Porthmieus, ut Sunieus, & Porthmites.

ΠΟΡΦΥΡΕΩΝ [12], πόλις Φοινίκης. [13] Τὸ ἐθνικὸν Πορφορεώνιος, καὶ Πορφυρεωνίτης.

PORPHYREON, urbs Phœnicæ. Gentile, Porphyreonius, & Porphyreonites.

ΠΟΡΦΥΡΙΤΗ, πόλις Ἀραβίας κατ' Αἴγυπτον.

D PORPHYRITE, urbs Arabiæ verſus Ægyptum.

ΠΟΣΙΔΕΙΟΝ, πόλις μεταξὺ Κιλικίας καὶ Συρίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ποσιδειεύς.

POSIDEUM, urbs inter Ciliciam & Syriam. Gentile, Poſideeus.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΙΑ, πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν [14] Ποσειδωνιάτης, καὶ Ποσειδώνιος.

POSIDONIA, urbs Italiæ. Gentile, E Poſidoniatæ, & Poſidonius.

ΠΟΤΑΜΟΣΑΚΩΝ, Σάκων ὄνομα κύριον. Ἔστι δὲ ποταμὸς καὶ νῆσος τῆς Αἰολίδος.

POTAMOSACON. Sacon nomen proprium. Eſt vero fluvius & inſula Æolidis.

ΠΟΤΙΔΑΙΑ [15], πόλις Θράκης. Ἡ δ' αὐτὴ ἐκλήθη καὶ [16] Κασάνδρεια. Ὁ πολίτης Ποτιδαιάτης, καὶ Ποτιδαιεύς.

POTIDÆA, urbs Thraciæ. Quæ ipſa vocata fuit quoque *Caſandria*. Civis, Poti- F dæates, & Potidæi.

ΠΟΤΙΔΑΝΙΑ, πόλις Αἰτωλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ποτιδανιάτης.

POTIDANIA, urbs Ætoliæ. Gentile, Potidaniates.

ΠΟΤΙΟΛΟΙ [17], πόλις Τυῤῥηνίας, κτίσμα Σαμίων, ἥτις καὶ Δικαιάρχεια. Τὸ ἐθνικὸν Ποτιολανὸς, καὶ [18] Ποτιολήσιοι.

POTIOLI, urbs Tyrrheniæ condita a Samiis, quæ etiam *Dicaarchia*. Gentile, Po- G tiolei, & Potioleſii.

ΠΟΤΝΙΑΙ, πόλις Βοιωτίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ποτνιεύς. Καὶ τὸ θηλυκὸν, [19] Ποτνιάς. Λέγεται καὶ Πότνιος· Καὶ τὸ κτητικὸν Ποτνιακὸς, καὶ Ποτνιακή.

POTNIÆ, urbs Bœotiæ. Gentile, Potnieus. Et fœmineum, Potnias. Dicitur etiam Potnius. Et poſſeſſivum Potniacus, & Potniaca.

ΠΡΑΑΣΠΑ, πόλις τῆς Ἀτροπατηνῆς. Τὸ ἐθνικὸν, Πραασπηνός.

H PRAASPA, urbs Atropatenæ. Gentile, Praaſpenus.

ΠΡΑΙΝΕΣΤΟΣ [20], πόλις Ἰταλίας, [21] ἀπὸ Πραινέστου τοῦ Λατίνου, τοῦ Ὀδυσσέως καὶ Κίρκης υἱοῦ. Ὁ πολίτης, Πραινεστῖνος.

PRÆNESTUS, urbs Italiæ a Præneſto filio Latini, filii Ulyſſis & Circes. Civis, Præneſtinus.

ΠΡΑΙΣΟΣ, πόλις Κρήτης, θηλυκῶς. Τὸ ἐθνικὸν Πραίσιος, [22] καὶ Πραῖσος.

I PRÆSUS, urbs Cretæ, fœminine. Gentile, Præſius, & Præſus.

ΠΡΑΙΤΕΤΙΑ, χωρίον ἀπὸ τοῦ Ἀδρία· Ἧς ὁ οἰκήτωρ Πραιτετιανὸς, καὶ Πραιτετιανή.

PRÆTETIA, regiuncula, ab Adria. Cujus incola, Prætetianus, & Prætetiana.

ΠΡΑ- PRA-

[8] Ποπλώνιον.] Ariſtoteles περὶ θαυμ. ἀκ. Χρόνῳ δὲ διαλειπόντος πολλοῦ φαίνεσθαι ἐκ τοῦ αὐτοῦ μετάλλου σίδηρον, ᾧ νῦν ἔτι χρῶνται Τυῤῥηνοὶ οἱ τὸ καλούμενον Ποπλώνιον οἰκοῦντες. Uti interpres legit. *Salm.*

[9] Ποπλώνιον.] Salm. ad Sol. pag. 816.

[10] Πορδοσελήνη.] Πορδὴ crepitus ventris.

[11] Ποροσελήνην.] Ptolomæus pag. 136.

[12] Πορφυρεών.] Le Moyne pag. 828.

[13] Τὸ ἐθνικὸν Πορφυρεώνιος.] Scripti codices. Τὸ ἐθνικὸν πορφόρας ἢ Πορφυρεωνίτης. Bene tamen in vulgatis. *Salm.*

[14] Ποσειδωνιάτης.] Indocte & imperite. *Idem.*

[15] Ποτίδαια.] Vide Paul. 333 & not. 760.

[16] Κασάνδρεια.] Marc. Heracl pag. 26.

[17] Ποτίολοι.] Vide Paulan quare aqua fœteat pag. 285.

[18] Ποτιολήσιοι.] Ποτιολήσιοι Latino ore Puteolani.

[19] Ποτνιάς.] Vide Etym. Mag.

[20] Πραινεστος.] Vide Sal. ad Sol. pag 63.

[21] Ἀπὸ Πραινέστου τοῦ Λατίνου &c.] Non bene formatur hæc genealogia. Vide Cal.

[22] Καὶ Πραῖσος.] Καὶ Πραῖσος MSS. *Salm.*

 [22] Καὶ

ΠΡΑΚΙΑΙ, καὶ Πράκες, ἔθνος, [23] ἀπὸ A Πράκος τοῦ ἐξ Ἠπείρου μὲν ὁρμωμένου, οἰκήσαντος δὲ ἐν τῇ Λακωνικῇ. Τὸ ἐθνικὸν Πράκες, καὶ Πρακιανοί.

PRACIÆ, & Praces, populi a Prace, qui ex Epiro quidem profectus, Laconicam vero incoluit. Gentile, Praces, & Praceni.

ΠΡΑΚΝΟΣ, πόλις Ἰλλυρίας. Τὸ ἐθνικὸν, Πράκνιοι.

PRACNUS, urbs Illyriæ. Gentile, B Pracnii.

ΠΡΑΞΙΛΟΣ, πόλις Μακεδονίας. Τὸ ἐθνικὸν, [24] Πραξίλιος.

PRAXILUS, urbs Macedoniæ. Gentile, Praxilius.

ΠΡΑΣΙΟΙ[25], ἔθνος Ἰνδικὸν, Διονύσῳ πολεμῆσαν.

PRASII, gens Indica, quæ contra Bacchum militavit.

ΠΡΑΣ, ὄνομα πόλεως Περραιβικῆς· C περισπᾶται, καὶ περιττοσυλλάβως κλίνεται. Τὸ ἐθνικὸν, Πράντες.

PRAS, nomen urbis Perrhæbicæ. Circumflectitur, & impariſyllabice declinatur. Gentile, Prantes.

ΠΡΑΣΙΑΙ, δῆμος Ἀθήνησι Πανδιονίδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Πρασιεύς· Καὶ Πρασιᾶθεν τὸ τοπικὸν, Πρασιάσε, καὶ Πρασιῆσιν. D [26] Ἔστι καὶ Λακωνικὸν πολίχνιον, οὗ ὁ πολίτης ὁμοίως Πρασιεύς.

PRASIÆ, populus Athenis Pandionidis tribus. Popularis, Praſieus. & locale, ex Praſiis, ad Praſias, & in Praſiis. Eſt etiam Laconicum oppidulum, cujus civis ſimiliter Praſieus.

ΠΡΑΣΟΝ, ἀκρωτήριον περὶ τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν. Οἱ οἰκήτορες, Πράσιοι.

PRASUM, promontorium circa mare rubrum. Incolæ, Praſii.

ΠΡΑΣΣΑΙΒΟΙ, ἔθνος Θεσπρωτικόν. E

PRASSÆBI, populus Theſproticus.

ΠΡΕΤΑΝΙΚΗ, νῆσος, [27] ἤπειρον μιμουμένη [28] ἀπὸ τῆς Κελτικῆς. Οἱ ταύτην οἰκοῦντες, Πρετανοὶ καλοῦνται.

PRETANICE, inſula continentem imitans, a Celtica. Qui hanc incolunt, Pretani vocantur.

ΠΡΙΑΙΣΟΣ, πόλις Κρήτης. Οἱ πολῖται, Πριαίσιοι, καὶ [29] Πριαισιεύς.

PRIÆSUS, urbs Cretæ. Cives, Priæ- F ſii, & Priæſieus.

ΠΡΙΑΠΟΣ, πόλις Ἑλλησποντίας, θηλυκῶς. Ὁ πολίτης, Πριαπηνὸς, καὶ Πριαπηνή. Ἔστι καὶ ἄλλο ἐθνικὸν Πρίηπος, καὶ Πριαπεῖς πληθυντικῶς· Καὶ ἡ χώρα, Πριαπίς.

PRIAPUS, urbs Helleſpontiæ, fœminine. Civis Priapenus, & Priapena. Eſt etiam aliud gentile, Priepus, & Priapeis pluraliter, & regio, Priapis.

ΠΡΙΗΝΗ[30], πόλις [31] Ἰωνίας. Τὸ ἐθνικὸν Πριηνεύς, καὶ Πριήνιος, καὶ Πριηνιάς. G

PRIENE, urbs Ioniæ. Gentile, Prieneus, & Prienius, & Prienias.

ΠΡΙΝΑΣΣΟΣ, πόλις Καρίας. Τὸ ἐθνικὸν, [32] Πριναςςεύς.

PRINASSUS, urbs Cariæ. Gentile, Prinaſſeis.

ΠΡΙΟΛΑ[33], πόλις πλησίον Ἡρακλείας. Τὸ ἐθνικὸν, [34] Πριολαεύς.

PRIOLA, urbs prope Heracliam. Gen- H tile, Priolaeus.

ΠΡΙΟΥΕΡΝΟΣ, Ἰταλίας πόλις. Τὸ ἐθνικὸν, Πριουερνάται.

PRIVERNUS, Italiæ urbs. Gentile, Privernatæ.

ΠΡΟΑΡΝΑ[35], πόλις Μηλιέων, οὐδετέρως. Οἱ οἰκήτορες, Προάρνιοι.

PROARNA, urbs Melienſium, neutraliter. Incolæ, Proarnii.

ΠΡΟ- I PRO-

[22] Καὶ Πρασος.] Incidit in mendoſum codicem, quod ſæpius obſervatum nobis; nam infra etiam habet Πρασος.

[23] Ἀπὸ Πράκος] Πράκος non placet. & fortaſſe legendum Πρώ . . . contra codices. τοῦ ἐξ ἠπείρου μὲν ὁρμωμένου, οἰκήσαντος δὲ ἐν τῇ Λακωνικῇ. Ita legendum. *Salmaſius.*

[24] Πραξίλιος.] Vide Steph in Γερόντιος.

[25] Πράσιοι.] Praſia gens Solino, qui Palibotran urbem incolunt. *Salm.*

[26] Ἔστι καὶ Λακωνικὸν &c.] Idem videtur oppidum quod in præcedent. appellavit Βρασίας auctoritate Pauſaniæ.

[27] Ἤπειρον μιμουμένη ἀπὸ τῆς Κελτικῆς.] Sequitur hic antiquam ſcripturam Steph. nam Euſtath. in Dionyſ. ita inquit, τὰ Ἀμαξοβίων ἔθνη οἱ ἀρχαῖοι ἔπεμψαν διὰ τῶν χωρῶν καὶ διὰ τῶν ἐν τῇ χώρᾳ Ἀμαξοβίων, ὡς καὶ τοὺς νῦν Βρεταννικοῖς, πρετανικοῖς pag. 70.

[28] Ἀπὸ τῆς Κελτικῆς] MSS. ἀπὸ τῇ Κελτικῇ. Salm.

[29] Πριαισιεύς] Vide in Πραισος. Vide Marm. Arund. pag. 122.

[30] Πριήνη Ἰωνίας.] Niſi fallor eſt Joniæ oppidum. Primum gentile habet antiqua inſcriptio lapidis in Marino agro inventi, & apotheoſin Homeri exprimentis ΑΡΧΕΛΑΟΣ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΕΠΟΙΗΣΕ ΠΡΙΗΝΕΥΣ Kirch. in Latio pag. 80. Unde originem habeant, vide apud Strab. pag 265.

[31] Ἰωνίας.] Salm. ad Solin. 836 Καρίας apud ipſum.

[32] Πριναςςεύς] Vide Palm. ad Polyb. pag 390.

[33] Πρίολα.] Salm. ad Sol. 884. Eadem habes apud Apollon. Schol. pag. 221.

[34] Πριολαεύς.] Scol. in Nicand. Alexiph. pag. 52.

[35] Πρόαρνα.] Liv. & Str. Πρόερνα.

36 Πρα

ΠΡΟΒΑ'ΛΙΝΘΟΣ[16], δῆμος Πανδιονίδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Προβαλίνθιος. Τὰ τοπικὰ, Προβαλινθόθεν, Προβαλινθόνδε, Προβαλινθοῖ.[17] Θηλυκῶς δὲ λέγεται ὁ δημότης.

ΠΡΟΓΑ'ΣΕΙΑ, πόλις Λυδίας, ἀπὸ Προγάσου τοῦ υἱοῦ Μελάμπου. Τὸ ἐθνικὸν, Προγασεύς.

ΠΡΟ'ΚΛΗ, πόλις Λυδίας. Τὸ ἐθνικὸν, Προκλαῖος.

ΠΡΟΚΟ'ΝΗΣΟΣ[18], μία τῶν Σποράδων ἐν τῇ Προποντίδι. Ὁ πολίτης,[19] Προκοννήσιος.

ΠΡΟΝΑ'ΣΤΑΙ, ἔθνος Βοιωτίας. [40] Βοιωτῶν δέ τινες παλαιὸν ἔθνος Προνάσται καλοῦνται.

ΠΡΟ'ΝΕΚΤΟΣ, πόλις Βιθυνίας, πλησίον τῆς Δρεπάνης, ἣν ἔκτισαν Φοίνικες.

ΠΡΟΠΑΛΑΙ, πόλις Σικελίας. Τὸ ἐθνικὸν, Προπαλαῖος. Ἔστι δὲ ὡς Ἐπιπολαῖος.

ΠΡΟΞΕΝΟΥ'ΠΟΛΙΣ, περὶ [41] Ναυκρατίαν. Ὁ πολίτης Προξενοπολίτης, ὡς Ἑρμοπολίτης.

ΠΡΟΠΟΝΤΙ'Σ, ἡ πρὸ τοῦ Πόντου τοῦ Εὐξείνου θάλασσα, καὶ γῆ Βυζαντίων. Ὁ οἰκήτωρ, Προποντίτης, καὶ Προπόντιος. Καὶ Προποντὶς ἡ θάλασσα.

ΠΡΟΣΕ'ΛΗΝΟΙ[42], οἱ Ἀρκάδες. Καὶ [43] Προσεληνία, τὸ θηλυκόν.

ΠΡΟ'ΣΠΑΛΤΑ[44], δῆμος Ἀκαμαντίδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Προσπάλτιος. Τὰ τοπικὰ Προσπαλτόθεν, Προσπαλτάδε, [45] Προσπαλτοῖ.

ΠΡΟΣΤΡΟ'ΠΑΙΑ, πόλις Σικελίας, οὐδετέρως. Τὸ ἐθνικὸν, Προστροπαῖος.

ΠΡΟ'ΣΥΜΝΑ[46], μοῖρα τοῦ Ἄργους. Ὁ οἰκήτωρ, Προσυμναῖος.

ΠΡΟ'ΣΧΙΟΝ, χώρα Αἰτωλίας. Τὸ ἐθνικὸν Προσχιεύς, ὡς Σούνιον Σουνιεύς.

ΠΡΟΣΩΠΙ'Σ, πόλις Αἰγύπτου. Τὸ ἐθνικὸν Προσωπίτης, ὡς Ναυκρατίτης, καὶ ὅσα τοιαῦτα λέγεται. Καὶ Προσωπῖτις.

ΠΡΟ'ΣΩΠΟΝ, νῆσος οὐ πόῤῥω Καρχηδόνος. Τὸ ἐθνικὸν Προσωπίτης, ἢ Προσώπιος.

ΠΡΟΥ'ΣΑ[47], τῆς Προυσιάδος διαφέρει.

PROBALINTHUS, populus Pandionidis tribus. Popularis, Probalinthius. Localia, ex Probalintho, ad Probalinthum, in Probalintho. Dicitur vero fœminine popularis. A

PROGASIA, urbs Lydiæ, a Progaſo Melampi filio. Gentile, Progaſeus. B

PROCLE, urbs Lydiæ. Gentile, Proclæus.

PROCONESUS, una Sporadum in Propontide. Civis Proconeſius.

PRONASTÆ, gens Bœotiæ. Bœotorum vero aliqui antiqua gens Pronaſtæ vocantur. C

PRONECTUS, urbs Bithyniæ, juxta Drepanen, quam condidere Phœnices.

PROPALÆ, urbs Siciliæ. Gentile, Propalæus. Eſt vero ut Epipolæus. D

PROXENUPOLIS, circa Naucratiam. Civis, Proxenopolites, ut Hermopolites.

PROPONTIS, mare ante Euxinum Pontum, & Byzantiorum terra. Incola, Propontites, & Propontius, & Propontis mare. E

PROSELENI, Arcades. Et Proſelenia fœmineum.

PROSPALTA, vicus Acamantidis tribus. Popularis, Proſpaltius. Localia, ex Proſpalta, ad Proſpaltam, in Proſpalta. F

PROSTROPÆA, urbs Siciliæ, neutraliter. Gentile, Proſtropæus. G

PROSYMNA, pars Argi. Incola, Proſymnæus.

PROSCHIUM, regio Ætoliæ. Gentile, Proſchieus, ut Sunium Sunieus.

PROSOPIS, urbs Ægypti. Gentile, Proſopites, ut Naucratites, & quæcumque talia dicuntur. Et Proſopitis. H

PROSOPUM, inſula non procul a Carthagine. Gentile, Proſopites, vel Proſopius. I

PRUSA, a Pruſiade differt. Pruſias enim eſt

[16] Προβάλινθος.] Vide in Τετράπολις.

[17] Θηλυκῶς δὲ λέγεται ὁ δημότης.] Ὁ δημότης Προβαλίσιος MS. P. Legendum Προβαλίσιος, ὡς Τελμήσσιος. Omnino ita legend. & ut ἀναλογώτερον ut aliter dixit Stephanus. *Salm.*

[18] Προκόννησος.] Vide Etym. Mag. 689.

[19] Προκοννήσιος.] Proconnenſis gemma apud Solin. pag. 66.

[40] Βοιωτῶν] Alicujus Hiſtorici nomen excidit.

[41] Ναυκρατίαν.] Τόπος vel πόλις eſt omiſſum. Vide Calep.

[42] Προσέληνοι] Lege Προσέληνοι. Salm.

[43] Προσεληνία.] Προσεληνία in MS. Vide Apol. Sch. pag. 410.

[43] Προσεληνία.] Suidas in Βεκκεσέληνε. Vide Lycoph. Schol pag. 84.

[44] Πρόσπαλτα.] Πρόσπαλτα in MS.

[45] Προσπαλτοῖ.] Vide Etym. Mag. in Δρυμαλεῖ. pro Θυμαιτάδαι.

[46] Πρόσυμνα.] Vide Caſaub. ad Strab. 135 ad lib. VIII

[47] Προῦσα τῆς Προυσιάδος διαφέρει.] Ptolemæus duas agnoſcit Προύσας, alteram πρὸς τῷ Ὀλύμπῳ, alteram πρὸς τῷ Ὑππίῳ, quod etiam obſervant bene doctiſſimi Sed iidem non animadverterunt mendum certe graviſſimum in Ptolemæo & legendum πρὸς τῷ Ὑπίῳ ποταμῷ. Scripti codices Ptolemæi habent ὑπίῳ cum ſimplice π, quod prorſus ad veram lectionem accedit ὑπίῳ. Sine ulla dubitatione ita legendum eſt. Hypius fluvius πρὸς Ποντικῇ Ἡρα-

Ἡ μὲν γὰρ Προυσιὰς, Βιθυνίας, ἀπὸ Προυσίου A [48] τοῦ Ζιήλατου Βιθυνῶν βασιλέως, [49] ἡ [50] Κιέος πρότερον ὀνομασθεῖσα· Ἧς ὁ πολίτης, Προυσιεύς. [51] Ἡ δὲ Προῦσα, καὶ αὐτὴ μὲν πόλις μικρὰ Βιθυνίας, κτίσμα [52] Προυσίου τοῦ Κῦρον πολεμήσαντος· Ταύτης τὸ ἐθνικὸν [53] Προυσαεὺς, B ὡς τῆς [54] Νύσσας [55] Νυσσαεύς.

est urbs Bithyniæ, à Pruſia Zielæ filio, Bithynorum rege, quæ prius *Cius* vocata. Cujus Civis, Pruſieus. Pruſa vero & ipſa quidem urbs Bithyniæ parva a Pruſia, qui cum Cyro bellum geſſit, condita. Hujus gentile, Pruſaeus, ut a Nyſſa, Nyſſaeus.

ΠΡΟΧΥΤΗ [56], νῆσος πρὸ τῆς Σικελίας. Τὸ ἐθνικὸν, Προχυταῖος.

PROCHYTE, inſula ante Siciliam. Gentile, Prochytæus.

ΠΡΥΜΝΗΣΙΑ, πόλις Καρίας, ἣν ἔκτισε Μίμαιθος. Τὸ ἐθνικὸν Πρυμνησιεὺς, C ὡς Θεοδοσιεύς.

PRYMNESIA, urbs Cariæ, quam condidit Mimæthus. Gentile, Prymneſieus, ut Theodoſieus.

ΠΡΩΑΝΑ, πόλις Θεσσαλικὴ, οὐδετέρως λεγομένη. Τὸ ἐθνικὸν Πρωανεὺς, ὡς Τυανεὺς, Ἀδανεύς.

PROANA, urbs Theſſalica, neutraliter dicta. Gentile, Proaneus, ut Tyaneus, Adaneus.

ΠΡΩΤΗ, ὀξυτόνως, νῆσος [57] ἀπὸ τῆς D Σφακτηρίας καὶ Πύλου. Τὸ ἐθνικὸν, Πρωταῖος.

PROTE, accentu acuto, inſula ab Sphacteria, & Pylo. Gentile, Protæus.

ΠΤΕΛΕΑ, δῆμος Οἰνηίδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Πτελεάσιος. Τὰ τοπικὰ, Πτελεάθεν, Πτελεανδε. [58] Πτελεάσιν Ἔστι καὶ πόλις· οὕτω γὰρ ἡ Ἔφεσος ἐκαλεῖτο. Τὸ ἐθνικὸν, [59] Πτελαῖος. E

PTELEA, populus Oeneidis tribus. Popularis, Pteleaſius. Localia, ex Ptelea, ad Pteleam in Ptelea. Eſt etiam urbs. Sic enim, Epheſus vocabatur. Gentile, Ptelæus.

ΠΤΕΛΕΟΝ, πόλις Ἰωνίας, καὶ Τρῳάδος, καὶ τῶν παραθαλαττίων Ἀχαιῶν, οὐδετέρως. Καλεῖται δὲ, ὅτι πολλὰς ἔχει Πτελέας. Ὁ πολίτης, Πτελεάτης, καὶ Πτελεούσιος· Καὶ Πτελεεὺς, ὡς Φενεεύς. F

PTELEUM, urbs Joniæ, & Troadis, & maritimorum Achæorum, neutraliter. Sic vero vocatur, quod multas habeat *ulmos*. Civis, Pteleates, & Pteleuſius, & Pteleeis, ut Pheneeis.

ΠΤΕΡΙΟΝ [60], πόλις Μήδων. Τινὲς δὲ [61] Πτερὰ οὐδετέρως, τὴν [62] ἀκρόπολιν Βαβυλῶνος. Λέγεται καὶ θηλυκῶς ἡ [63] Πτερία. Ἔστι καὶ Πτερία, πόλις Σινώπης. Τὸ ἐθνικὸν τῆς Μηδικῆς, Πτεριηνὸς· τῆς δὲ ἐν τῇ Σινώπῃ, Πτέριος. G

PTERIUM, urbs Medorum. Aliqui vero Ptera, neutraliter arcem Babylonis vocant. Dicitur etiam Pteria fœminine. Eſt etiam Pteria, urbs Sinopæ. Gentile Medicæ, Ptericnus. Ejus vero quæ in Sinope, Pterius.

ΠΤΟΛΕΜΑΙΣ [64], ἡ πόλις Φοινίκης. Ἐκα-

PTOLEMAIS, urbs Phœnicæ. Prius vero

Ἡρακλείας. Memnon. ἡ Προυσιὰς πρὶν μὲν ἀπὸ τοῦ παραρρέοντος αὐτὴν ποταμοῦ Κίος ἐκαλεῖτο. Ἐπεὶ δὲ ὁ Βιθυνίας βασιλεὺς τὴν Ἡρακλεωτῶν ταύτην ἀφελόμενος ἐξ ἑαυτοῦ μετωνόμασεν. Etymol. M Προῦσαν vel Προυσιάδα vocat & eandem putat. ἡ δὲ Κίος, inquit, ἐστὶ πόλις ἡ νῦν Προυσιὰς ἢ Προῦσα. Præterani vulgo ἡ νῦν Προυσίας ἡ Προῦσα. Duas Pruſas ἀναγράφει Ptolemæus, non Προυσιάδα. quod non videntur animadvertiſſe doctiſſimi viri, & nuper de illis Pruſis Scaliger (Strabo duas Pruſas enumerat, Pruſiadis non meminit) Προῦσαν πρὸς τῷ Ὑπίῳ ποταμῷ & Προῦσαν πρὸς τῷ Ὀλύμπῳ ὄρει. Sed & Pruſiadis meminit, ἐν Ἀσκανίᾳ λίμνῃ Προυσιάς Δασκύλειον. Salm.

[47] Προῦσα.] Salm. ad Sol. pag. 877 & 878.

[48] Τοῦ Ζιήλατου.] Lege, τοῦ Ζιήλα τοῦ Βιθυνῶν βασιλέως. Hujus ſupra meminit in voce Ζηλα, & Ζιήλαν nominat, non Ζιήλατον. Salm.

[49] Ἡ Κίος πρότερον ὀν.] Non aliter habetur in duobus cod. Palatinæ bibliothecæ. alii κίερον vocant. Strabo Κίον. Supra Stephanus Κιερίου urbis meminit in Theſſalia quæ prius Κίερον vocabatur δευτέρα πόλις Θεσσαλίας ἄποικος τῆς Βοιωτίας ἣ κίερον καλεῖται. Κίος legit Euſtathius. καί φασι τὴν Προυσιάδα πρότερον Κίον καλεῖσθαι, quam lectionem alteri præterimus. Κίον urbem hic vocat, cujus & alibi meminit, ut in Βρύλλιον. Βρύλλιον, inquit, πόλις ἐν τῇ Προποντίδι, Ἔφορος δὲ ἐν τετάρτῳ Κίον αὐτὴν φησὶν εἶναι. Sane hujus urbis quæ vocatur Κίος, alibi mentionem non reperi quam apud hunc auctorem. *Idem.*

[50] Κίος πρότερον ὀνομασθεῖσα.] Vide Triſtan. tom. 2 pag 303 & 305. Vid & Spanh pag 77. Apud Memnonem in Excerpt pag. 35 in verſione.

[51] Ἡ δὲ Προῦσα] Vide Memnonem pag 91.

[52] Προυσίου τοῦ Κῦρον πολεμ.] Τοῦ πρὸς Κῦρον πολεμήσαντος. In Strabone legitur Κροῖσον Salm.

[53] Προυσίου.] Palmerius pag 337 emendat. Vide Strabonem lib. XII pag 288.

[54] Προυσαεύς.] Προυσαεῖς apud Mem. pag. 103. Vide Seguin. pag. 168 Προυσιέων. vult & a, ud Spanh Προυσίεων pag 892. Προυσαέων eſt exculum in Nummo apud Patin. in Thelauro pag 183.

[54] Νύσσας νοσσαεύς] In M. Νύσσας Νυσσαεύς.

[55] Νυσσαεύς.] Νυσσαεὺς ita MSS. & ita legendum. *Salm.*

[56] Προχύτη] Vide Plinium pag. 46 Str lib. v. olim Ænaria dicebatur. Vide Voſſ. ad Melam, qui hanc inſulam deſcribit pag. 220.

[57] Ἀπὸ τῆς Σφακτηρίας καὶ Πύλου.] Vide in voce Χαλκίτης.

[58] Πτελεάσιν.] Vide Plinium lib. v cap. XXIX.

[59] Πτελαῖος.] Leg. Πτελεαῖος.

[60] Πτέριον.] Bochart. pag. 262.

[61] Πτερά.] Heſychius. Πτερὰ Πτέρυγες ἡ οἰκοδομήματα ἱερῶν ἐκ λίθων. Salm

[62] Ἀκρόπολιν Βαβυλῶνος.] MSS. τὴν ἀκρόπολιν Βαβυλῶνα, mendoſe ut quidem puto. *Idem.*

[63] Πτερία.] Vide Herod. pag 31 lib. 1.

[64] Πτολεμαΐς.] Phocas Α΄ κα pag. 10. Vide Hiſtoriam in Ἀκή.

[65] Ἡρα-

Ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Ἄκη, ἀπὸ τῆς ἰάσεως τοῦ A γινομένου δήγματος [61] Ἡρακλεῖ ὑπὸ ὄφεως. Ὁ πολίτης Πτολεμαΐτης, καὶ [60] Πτολεμαιεύς.

ΠΤΥΧΙ'Α, νῆσος παρὰ τῇ Κερκύρᾳ. Τὸ ἐθνικὸν Πτυχιεὺς, ὡς Ὑρία Ὑριεύς.

ΠΥ'ΓΕΛΑ [67], πόλις Ἰωνίας. Ὁ πολί- B της, [68] Πυγελεύς.

ΠΥΓΜΑΙ'ΟΙ, ἔθνος, ἀπὸ Πυγμαίου τοῦ Δώρου, [69] τοῦ Ἐπάφου.

ΠΥ'ΔΗΣ, πόλις καὶ ποταμὸς Πισιδίας. Τὸ ἐθνικὸν Πυδήσιος, ὡς Φαγρήσιος, καὶ C Μαγνήσιος· [70] Οὗ τὸ Μαγνησία.

ΠΥ'ΔΝΑ [71], πόλις Μακεδονίας. Ὁ πολίτης, Πυδναῖος.

ΠΥΗ'ΝΙΣ [72], πόλις Κόλχων. Τὸ ἐθνικὸν, Πυηνίτης, τῷ λόγῳ τῶν εἰς ις ληγόντων. D

ΠΥ'ΘΙΟΝ [73], τὸ πάλαι μεσαίτατον τῆς ἐν Κρήτῃ Γορτύνης. Οἱ κατοικοῦντες Πυθιεῖς, καὶ οἱ τὸ Πύθιον οἰκοῦντες, ἐν ᾧ Ἀπόλλωνος ἱερόν ἐστι. Καὶ Μακεδονίας Πύθιον, ἐν ᾧ καὶ τὰ Πύθια ἐπιτελεῖται. Πύθιος οὖν τὸ ἐθνικόν· E [74] Καὶ Πύθιον πλησίον τοῦ Ἀστακηνοῦ κόλπου· [75] Οἱ κατοικοῦντες, Πυθιανοὶ καλοῦνται, καὶ Πυθιανὰ ποτήρια.

ΠΥΘΟ'ΠΟΛΙΣ [76], Καρίας πόλις, ἡ μετὰ ταῦτα κληθεῖσα [77] Νύσσα. Πυθόπολις, F ἀπὸ Πυθοῦ περισπωμένως, ὡς ἀπὸ τοῦ Ἑρμοῦ γενικῆς Ἑρμόπολις. Ὁ δὲ Πυθῆς τοσοῦτον [78] πλουσιώτατος ἦν, ὅτι τὸν Ξέρξην ὑποδεξάμενος, ἑκάστῳ τῶν στρατιωτῶν ἀνὰ ἓξ Δαρεικοὺς χρυσοῦς παρέσχεν. Ὁ πολίτης, Πυθοπο- G λίτης. [79] Ἔστι καὶ ἄλλη Πυθόπολις Μυσίας.

ΠΥΘΩ' [80], ἡ τοῦ Ἀπόλλωνος πόλις.

—— [81] Πυθοῖ ἐν [82] ἠγαθέῃ.

Τὸ ἐθνικὸν [83] Πυθῷος, ὡς Λητὼ Λητῷος· Καὶ Πύθιος, καὶ Πυθία, καὶ Πυθιὰς, ὡς Ἑλι- H κωνιάς· Καὶ Πύθιον, [84] καὶ πυθιάζειν· Ἀπὸ τοῦ Πυθαΐος διαλύσεως γινομένης, καὶ [85] Πυθαϊστής.

vero Ace vocabatur, a curatione morſus inflicti Herculi a ſerpente. Civis, Ptolemaites, & Ptolemæus.

PTYCHIA, inſula juxta Corcyram. Gentile Ptychieus, ut Hyria Hyrieus.

PYGELA, urbs Joniæ. Civis, Pygeleus.

PYGMÆI, gens ſic dicta a Pygmæo filio Dori, nepote Epaphi.

PYDES, urbs & fluvius Piſidiæ. Gentile, Pydeſius, ut Phagreſius, & Magneſius. Cujus Magneſia.

PYDNA, urbs Macedoniæ. Civis, Pydnæus.

PYENIS, urbs Colchorum. Gentile, Pyenites, ratione eorum, quæ in *is* deſinunt.

PYTHIUM, maxime medius olim Gortynæ in Creta locus. Incolæ, Pythieis, & Pythium incolentes, in quo Apollinis templum eſt. Etiam Macedoniæ Pythium, in quo Pythia celebrantur. Pythius igitur gentile. Etiam Pythium prope Aſtacenum ſinum. Incolæ, Pythiani vocantur, & Pythiana pocula.

PYTHOPOLIS, Cariæ urbs, poſtea Nyſſa vocata. *Pythopolis* ἀπὸ Πυθοῦ, accentu circumflexo, ut ab Ἑρμοῦ genitivo, Hermopolis. Pythes vero adeo ditiſſimus erat, ut cum Xerxem hoſpitio excepiſſet, unicuique militum ſex Daricos aureos præbuerit. Civis, Pythopolites. Eſt etiam alia Pythopolis Myſiæ.

PYTHO, Apollinis urbs.

—— *Pytho in divina.*

Gentile, Pythous, ut Leto, Letous. Et Pythius, & Pythia, & Pythias, ut Heliconias. Et Pythium, & Pythiazare. Ab Pythæus facta diphthongi ſolutione, & Pythaïſtes. Et locale

[61] Ἡρακλεῖ.] Leg. ἡρακλεῖ.

[60] Πτολεμαιεύς.] Vide Spanhem. pag. 912.

[67] Πύγελα.] Vide Camerar. in Commentar. utriuſque ling. pag. 386. 10.

[68] Πυγελεύς.] Vide Etym. Mag.

[69] Τοῦ Ἐπάφου.] Κέρκαφος vide in Δωρ. Obiter etiam emendandus Ant. Liberalis Fab. XVI de Pygmæis. Inſcriptio habet Οἰνόη male, pro quo ſcribendum Γέρανα. Vide Euſtath. ad Iliad. γ pag. 1322: 49. Vide Ælian. de Animal. ibi etiam Γεράνα pag. 906.

[70] Οὗ τὸ Μαγνησία.] Lege οὐ θηλυκὸν Μαγνησία.

[71] Πύδνα.] Marc. Herac. pag. 26.

[72] Πυηνίς.] MSS. Πυηνὶς ſive Πυηνίτης. Salm.

[72] Πυηνίς.] Voſſ. ad Scyl. pag. 14. forte eadem eſt quæ a Stephano Πῆνις dicitur.

[73] Πύθιον.] Πύθιον Ptolemæus vocat, non Πύθιον. MSS. τῆς ἐν Κρήτῃ Γορτύνης, non Γορτύνης, uterque autem & ἐν ᾧ τὰ Πύθια ἐπιτελ. Salm.

[73] Πύθιον.] Vide Triſt. t. 1 p. 279.

[74] Καὶ Πύθιον πλησίον.] Scrip. ἐστὶ καὶ Πύθιον πλησ. τοῦ Ἀσ. κ. Salm.

[74] Καὶ Πύθιον.] In MSS. ἔστι καὶ Πύθιον.

[75] Οἱ κατοικοῦντες.] Vide in Θερμῷ.

[76] Πυθόπολις.] Vide Steph. in voce Ἀντιόχεια.

[77] Νύσσα.] Vide quæ diximus ad voc. Νύσαι.

[78] Πλουσιώτατος ἦν.] MS. Πλουσιώτ. mendoſe. *Salm.*

[79] Ἔστι καὶ ἄλλη Πυθόπολις Μυσίας.] Vide Ariſt. de Adm. aud. pag. 111.

[80] Πυθὼ ἡ τοῦ Ἀπόλλωνος πόλις.] Πύθιον etiam dicta fuit, ut ſupra, & apud Hieronymum ſemper Pythium, ac Ptolemæo Πυθία, cujus hæc ſunt verba. Φωκίδος Πυθία Δελφοί. Omnino non aliam intelligit, neque aliam intelligere poteſt. *Salm.*

[80] Πυθοῖ.] Vide Apol. Schol. pag. 23.

[81] Πυθοῖ.] Falcob. ad Nonn. 889.

[82] Ἠγαθέῃ] Scripti codices ἀγαθέῃ. *Salm.*

[83] Πυθῷος.] MSS. ὡς Λητὼ Λητῷος. Forte legendum. τὸ ἐθνικὸν Πυθῷος καὶ Πυθαῖος, ὡς Λητὼ Λητῷος. Idem.

[84] Καὶ Πυθιάζειν.] Lege καὶ Πυθαΐζειν. Idem.

[85] Πυθαϊστής.] Πυθαϊστὴς melius legeretur. *Idem.*

[86] Πυ-

θρισής. Καὶ τὸ τοπικὸν, [86] Πυθῶθεν, διὰ τοῦ ω, A ὡς Κρνῶθεν· Καὶ μετὰ συστολῆς, Πυθόθεν, ὡς Λεσβόθεν. Καὶ Πυθοῖ, τὸ ἐν τόπῳ. Καὶ παρὰ τὴν Πυθὼ Πυθεύς, ὡς Ἐνυὼ Ἐνυεύς· [87] Καὶ ἀπὸ τοῦ Πυθῆος γενικῆς Ἰωνικῆς, Πύθιος, ἐξ ἧς τὸ Πυθήιος [88] κτητικόν· Καὶ Πυθαιεὺς, B καὶ Πυθαεὺς, ὡς Κρηταεύς.

ΠΥΛΑΙ [89], τόπος Ἀρκαδίας, καὶ Πυλαία. Τὸ ἐθνικὸν, Πυλαιίτης. Λέγεται καὶ Πύλαια τὸ οὐδέτερον, ἐπὶ τῆς [90] θυσίας. Καὶ τὸ ἐπίρρημα, Πυλαιόθεν. Τὸ ἐθνικὸν, Πυλάτης. C Τὸ θηλυκὸν, Πυλάτις.

ΠΥΛΗΝΗ [91], πόλις Αἰτωλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Πυλήνιος. Τὸ θηλυκὸν, Πυληνίς.

ΠΥΛΟΣ, πόλις ἐν Μεσσήνῃ. [92] Ἐκαλεῖτο δὲ Κορυφάσιον. Τὸ ἐθνικὸν, Πύλιος, καὶ D [93] Πυλαῖος. Λέγεται καὶ θηλυκῶς, καὶ ἀρσενικῶς. Τρία τοίνυν ἐθνικά, Πύλιος, Πυλαῖος, [94] Πυλίων.

ΠΥΞΙΣ, πόλις ἐν μεσογείᾳ τῶν Οἰνώτρων. Τὸ ἐθνικὸν, Πύξιος. E

ΠΥΞΟΥΣ, πόλις Σικελίας, [95] κτίσμα Μιάνθου. Ὁ οἰκήτωρ Πυξούντιος.

ΠΥΡΑΙΑ [96], μοῖρα Θεσσαλίας ὠνομασμένη ἀπὸ Πύρας. Ὁ οἰκήτωρ, Πυραῖος.

ΠΥΡΑΜΙΔΕΣ [97], ἐν Αἰγύπτῳ κτίσμα, F εἰς ὃ λέγεται ἀνηλωκέναι κρομμύων καὶ σκορόδων καὶ τυροῦ τάλαντα μύρια πεντακόσια. Ὠνομάσθησαν δὲ πυραμίδες, ἀπὸ τῶν πυρῶν, οὓς ἐκεῖ συναγαγὼν ὁ βασιλεὺς, ἔνδειαν ἐποίησε σίτου κατὰ τὴν [98] Αἴγυπτον. G

ΠΥΡΑΜΟΣ, ποταμὸς ἐν [99] Μάλλῳ τῆς Κιλικίας. Ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Λευκόσυρος.

ΠΥΡΑΝΘΟΣ, πόλις μικρὰ, ἢ κώμη Κρήτης περὶ Γόρτυναν. Οἱ κατοικοῦντες, Πυράνθιοι. H

ΠΥΡΑΣΟΣ, πόλις [100] Φθίας. Κέκληται

cale Πυθῶθεν, *ex Pythia*, per *o* mega; ut Κρνῶθεν, *ex Crioa.* Et per ſyſtolen Πυθόθεν, *ex Pythia*, ut Λεσβόθεν, *ex Lesbo.* Et in loco Πυθοῖ *in Pythia.* A Pytho etiam dicitur Pytheus, ut Enyo, Enyeus. Et a genitivo Jonico Πυθῆος dicitur Pytheus, ex quo Pytheius poſſeſſivum. Et Pythæus, & Pythaeus, ut Cretaeus.

PYLÆ, locus Arcadiæ, etiam *Pylaa* Gentile, Pylæites. Dicitur etiam Pylæa neutrum de ſacrificio. Et adverbium ex Pylis. Gentile, Pylates. Fœmininum Pylatis.

PYLENE, urbs Ætoliæ. Gentile, Pylenius. Fœmininum Pylenis.

PYLUS, urbs in Meſſenia. Vocabatur vero Coryphaſium. Gentile, Pylius, & Pylæus. Dicitur & fœminine & maſculine. Tria igitur gentilia, Pylius, Pylæus, Pylion.

PYXIS, urbs in mediterranea Oenotrorum. Gentile, Pyxius.

PYXUS, urbs Siciliæ, a Miantho condita. Incola, Pyxuntius.

PYRÆA, pars Theſſaliæ vocata a *Pyra.* Incola, Pyræus.

PYRAMIDES, opus in *Ægypto*, in quod dicuntur conſumpta fuiſſe ceparum & alliorum & caſei decem millia & quingenta talenta. Vocatæ vero Pyramides fuere ἀπὸ τῶν πυρῶν, *a tritico* illic a rege congregato, quare penuria frumenti in Ægypto accidit.

PYRAMUS, fluvius in Mallo Ciliciæ. Vocabatur vero prius Leucoſyrus.

PYRANTHUS, urbs parva, vel vicus Cretæ circa Gortyna. Incolæ, Pyranthii.

PYRASUS, urbs Phthiæ. Sic vocata, quod

[86] Πυθῶθεν] Eſt etiam adverbium ad locum, Πυθῶδε ἐλθεῖν Diog. Laert. not. Menag. pag. 51.

[87] Καὶ ἀπὸ τοῦ Πυθῆος &c.] MSS. Καὶ ἀπὸ τῆς Πυθοῦς γενικῆς Ἰωνικῆς Πυθῆος, ἐξ ἧς τὸ Πυθήιος, quæ ſine dubio vera eſt lectio. *Salm.*

[88] Κτητικόν.] Vide Meurſ lect. Att pag. 170.

[89] Πυλαι.] Πυλάτιδες ἀγοραί in voce […].

[90] Θυσίας.] Meurſ Gr. feriat. pag. 248 & lect. Att. pag. 170.

[91] Πυλήνη.] Πυρήνη apud Schol Heſiod pag. 24.

[92] Ἐκαλεῖτο δὲ Κορυφάσιον.] Vide Ovidium ubi ex perſona Neſtoris loquitur. Vide in Τομεὺς & Κορυφάσιον. An hoc verum ſit, vide apud Pauſ. pag. 285.

[93] Πυλαῖος a Πύλη Pæ . . . Πύλη eſt etiam dicta Strab. ἀφ᾽ ἧς ἐπὶ τὸ Κορυφάσιον ἐστὶ τὴν νῦν καλουμένην Πύλον. Salmaſius.

[94] Πυλίων.] Πυλίων in Nummis apud Golt. unde Πύλιοι.

[95] Κτίσμα Μιάνθου.] MS. κτίσμα Μικύθου, non Μιάνθου. Salm.

[96] Πυραία.] Πυῤῥαία μοῖρα Θεσσαλίας ὠνομασμένη ἀπὸ Πύῤῥας. Sed ut ingenue fatear, ordo literarum legendum eſſe poſtulat, ut habetur in vulgatis. Sed omnino tamen legendum Πυῤῥαίαν in Strabone. Rhianus apud Scholiaſten Apollonii

Πυῤῥαίαν δή ποτε τήν γε παλαιότεροι καλέεσκον
Πύῤῥης Δευκαλιωνείης ἀπ᾽ ἀρχαίης ἀλόχοιο·
Αἱμονίαν δ᾽ ἐξαῦτις ἀπ᾽ Αἵμονος, ὅν ῥα Πελασγὸς
Γείνατο φέρτατον υἱόν· ὁ δ᾽ αὖ τέκε Θεσσαλὸν Αἵμων
Τοῦ δ᾽ ἀπὸ Θεσσαλίην αὐτὴν μετωνόμαζον.

Qui verſus hic adſcribi merentur tum ipſius auctoris gratia, tum Strabonis. *Idem.*

[96] Πυραία.] Imo tota Theſſalia ita appellatur. Vide Scaliger poſt Euſeb pag. 19 ex verſu Rhiani. Sed debet emendari. Vide etiam in voce Αἱμονία & Schol. Apoll. pag 357.

[97] Πυραμίδες.] Meurſ ad Antigonum pag. 184.

[98] Αἴγυπτον.] Vide Arnoldum ad Diras 276.

[99] Μάλλῳ.] In MSS. eſt μάλῳ.

[100] Φθίας.] Legerem Φθιώτιδος, nam non recte dicitur πόλις Φθίας, id eſt, oppidum urbis Phthiæ, poſtea Clariſ. Gronov. mihi ex aliis, puta Polybio & Livio demon.

ται ἢ διὰ τὸ τὴν χώραν εἶναι πυροφόρον. Τὸ ἐθνικὸν Πυρασαῖος.

ΠΥ´ΡΓΗΣΣΑ, πολίχνιον Ἰταλίας. Ὁ πολίτης, Πυργησσαῖος.

ΠΥ´ΡΓΟΙ, πόλις Μεσσήνης. Τὸ ἐθνικὸν, [1] Πυργῖται.

ΠΥΡΗ´ΝΗ [2], ὄρος Εὐρώπης. Καὶ Πυρηναία, πόλις Λοκρίδος.

ΠΥ´ΡΙΝΘΟΣ, πόλις [3] Καρίας. Τὰ εἰς ος καὶ εἰς α, εἰς ευς ἔχει τὸ ἐθνικόν.

ΠΥ´ΡΝΟΣ, [4] ὡς Οὖρνος, πόλις Καρίας. Οἱ πολῖται, Πύρνιοι.

ΠΥ´ΡΡΑ [5], πόλις ἐν Λέσβῳ. Ὁ πολίτης, Πυῤῥαῖος. Ἔστι καὶ κώμη Λιγυστική. [6] Ἔστι καὶ νῆσος.

ΠΥΡΩΝΑΙ´Α, πόλις Λοκρίδος, ἀπὸ Πύρωνος.

[7] Λοκρῶν ἀγυιαὶ, καὶ Πυρωναῖαι νάπαι.

ΠΩ͂ΛΙΣ, καὶ Σῆνος, πόλις ἐν νήσοις. Ὁ μὲν πολίτης, ὁ δὲ [8] Σηνικός.

quod regio ſit tritici ferax. Gentile, Pyraſæus.

PYRGESSA, parva civitas Italiæ. Civis, Pyrgeſſæus.

PYRGI, urbs Meſenæ. Gentile, Pyrgitæ.

PYRENE, mons Europæ. Et Pyrenæa, urbs Locridis.

PYRINTHUS, urbs Cariæ. Quæ in *os* & in *a* deſinunt, in *eus* habent gentile.

PYRNUS, ut Urnus, urbs Cariæ. Cives, Pyrnii.

PYRRHA, urbs in Leſbo. Civis, Pyrrhæus. Eſt etiam vicus Liguriæ. Eſt etiam inſula.

PYRONÆA, urbs Locridis, a Pyrone.

Locrorum via, & Pyronaa ſilva.

POLIS, & Senus, urbs in inſulis. Alter quidem Polites, alter Senicus.

monſtravit, hanc phraſin valere, Nam eſt etiam Φθία μοῖρα Θεσσαλίας, uti Steph. in voce Φθία inquit.

[1] Πυργῖται.] Apud Strab. ſunt Πυργῖται pag. 240.

[2] Πυρήνη] Lege Πυρήνη vide Euſt. ad Dion. pag. 41. a Purene nomen habet teſte Suio. Emendandus Agathemerus pag. 54. pro τ Ἰνδυσμαλεῖα legendum eſt τὴν Ἰνδυσαλεῖαν.

[3] Καρίας.] Emend. ad vocem Ὤλυμπος.

[4] Ὡς Οὖρνος.] Ὡς Κύρνος.

[5] Πύῤῥα] Vide Lycoph. Schol. pag. 170. Vide Palm: obſerv. pag. 118.

[6] Ἔστι καὶ νῆσος.] Inſula hæc eſt Aſtypalæa, de qua vide Steph. in illa voce.

[7] Λοκρῶν ἀγυιαὶ καὶ Πυρωναῖαι.] Λοκρ. ἀγυιαὶ καὶ Πυρωναῖαι. ita MsS. *Salm.*

[7] Λοκρῶν.] Lycophron, ni fallor.

[8] Σηνικός.] Vide Agath. pag. 68.

P.

ῬΑ´ΒΑ, πόλις πρὸς τῷ Ἰονίῳ κόλπῳ. Τὸ ἐθνικὸν Ῥαβαῖος, ὡς Βάββα Βαββαῖος.

ῬΑΒΑ´ΘΜΩΜΑ [1], πόλις τρίτης Παλαιστίνης, ἡ νῦν Ἀρεόπολις. Ὁ πολίτης, [2] Ῥαβαθμωμηνός.

ῬΑΒΒΑΤΑ´ΜΜΑΝΑ [3], πόλις τῆς ὀρεινῆς Ἀραβίας. Λέγεται δὲ οὐδετέρως. Τὸ ἐθνικὸν [4] Ῥαββαταμμηνός.

ῬΑ´ΒΕΝΝΑ [5], πόλις Ἰταλίας. Ἕρμιππος ὁ Βηρύτιος Ῥούενναν αὐτὴν καλεῖ. Διονύσιος δὲ ἐν ἑκκαιδεκάτῳ Ῥωμαικῆς Ἀρχαιολογίας, καὶ πληθυντικῶς, καὶ διὰ τοῦ η, καὶ

R.

RABA, urbs ad Jonium ſinum. Gentile, Rabæus, ut Babba, Babbæus.

RABATHMOMA, urbs tertiæ Palæſtinæ, quæ nunc Areopolis. Civis, Rabathmomenus.

RABBATAMMANA, urbs Arabiæ montanæ. Dicitur autem neutraliter. Gentile, Rabbatammenus.

RABENNA, urbs Italiæ. Hermippus Berytius Ruennam eam vocat. Dionyſius vero libro XVI Romanæ antiquitatis, & pluraliter & per *eta*, & per unum *n* ſcribit. *Uterque*

[1] Ῥαβάθμωμα.] Scr. Ραβάθμωμα. Vide Boch. præf. ad Geog. ſac. pag. 12.

[2] Ῥαβαθμωμηνός] Samſ. pag. 56. P. P.

[3] Ῥαββατάμμανα] Vide Polyb. pag. 414 & 415.

[4] Ῥαββαταμμηνός.] Vide Boch. præf. ad Geog. ſac. pag. 12.

[5] Ῥάβεννα.] De nominis origine lege ſi vacat Photium, vel notas Labbei T. P. hiſtor. Byzant. ſcript. pag. 58.

[6] Φλα-

καὶ οἱ Ἐνετοί. Ἀμφότεροι ἀπηντήσαντο [6] Φλαμινίῳ περὶ τὴν καλουμένην Ῥάβενναν. Τὸ ἐθνικὸν, Ῥαβεννάτης παρ' Ἰταλοῖς, Ῥαβεννήσιος.

ῬΑΓΑ [7], πόλις ἐν Μηδίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν, ἀπὸ μὲν Ῥαγῶν Ῥάγιος, ἀπὸ δὲ [8] Ῥάγας Ῥαγηνὸς, ὡς Καρρηνός. Ἐκτισμένη ὑπὸ Σελεύκου τοῦ [9] Νικάτορος. Ἐκαλεῖτο δὲ Εὐρωπός. Μετωνομάσθη δὲ καὶ Ἀρσάκη, ἀπὸ Ἀρσάκου βασιλέως Περσῶν. Ἔστι νῆσος Λυκίας Ῥὰξ, ἀλλὰ ταύτης μὲν τὸ ἐθνικὸν Ῥάγιος· τῆς δὲ πόλεως, Ῥαγηνός.

ῬΑΔΑΝΟΥΣΙΑ [10], πόλις Μασσαλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ῥαδανουσιεύς.

ῬΑΙΑ, πόλις μεταξὺ Σκυθίας καὶ Ὑρκανίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ῥαιαῖος.

ῬΑΙΤΟΙ [11], Τυῤῥηνικὸν ἔθνος.

ῬΑΚΗΛΟΣ [12], πόλις Μακεδονίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ῥακήλιος.

ῬΑΚΩΤΗΣ [13], οὕτως ἡ Ἀλεξάνδρεια πρότερον ἐκαλεῖτο. Ὁ οἰκήτωρ, Ῥακωτίτης.

ῬΑΜΝΟΥΣ [14], δῆμος τῆς Αἰαντίδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Ῥαμνούσιος, καὶ Ῥαμνουσία, καὶ Ῥαμνουσίς. Τὰ τοπικὰ, [15] Ῥαμνουντόθεν, Ῥαμνουντάδε, καὶ Ῥαμνοῦντι.

ῬΑΠΤΑΙ [16], μητρόπολις τῶν ἐν τοῖς Αἰθιόπων. Οἱ οἰκήτορες, [17] Ῥάψιοι. Καὶ Ῥάπτα ὅρμος, καὶ Ῥάπτος ποταμός. Ἔστι δὲ καὶ Μητρόπολις τῆς Βαρβαρίας, τὰ Ῥάπτα καὶ αὐτὴ καλουμένη.

ῬΑΡΕΝΤΟΣ, πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ῥαρέντιος.

ῬΑΡΙΟΝ [18], πεδίον ἐν Ἐλευσῖνι· καὶ Ῥαρία γῆ. Καὶ Ῥαριὰς ἡ Δημήτηρ.

ῬΑΥΚΟΣ, πόλις ἐν μεσογείῳ τῆς Κρήτης. Τὸ ἐθνικὸν, Ῥαύκιος, καὶ Ῥαυκία.

ῬΑ-

que obviam iere Flamio circa Rabenum. Gentile, Rabennates, apud Italos Rabennenſius.

RAGA, urbs in Media. Gentile, quidem ab Ragis, Ragius: a Raga, Ragenus, ut Carrenus. Condita a Seleuco Nicatore. Vocabatur vero Europus. Tranſnominata vero eſt etiam Arſace, ab Arſace rege Perſarum. Eſt inſula Lyciæ Rax, ſed hujus quidem gentile, Ragius; urbis vero Ragenus.

RADANUSIA, urbs Maſſiliæ. Gentile, Radanuſieus.

RÆA, urbs inter Scythiam & Hyrcaniam. Gentile, Ræxus.

RÆTI, populus Tyrrhenicus.

RACELUS, urbs Macedoniæ. Gentile, Racelius.

RACOTES, ſic Alexandria prius vocabatur. Incole, Racotites.

RAMNUS, populus Æantidis tribus. Popularis, Ramnuſius, & Ramnuſia, & Ramnuſis. Localia, ex Ramnunte, ad Ramnuntem, & Ramnunte.

RAPTÆ, metropolis urbium Æthiopum. Incolæ, Rapſii. Et Raptra, ſtatio, & Raptus fluvius. Eſt etiam Metropolis Barbariæ, Raptra *neutro plurali* & ipſa vocata.

RARENTUS, urbs Italiæ. Gentile, Rarentinus.

RARIUM, campus in Eleuſine. Et Raria terra. Et Rarias Ceres.

RAUCUS, urbs in mediterranea parte Cretæ. Gentile, Raucius, & Raucia.

RA-

6 Φλαμινίῳ.] MSS habent Φλαμινίῳ. Salm.

7 Ῥάγα.] Straboni Ῥαγαῖς. Vide lib. 1 p. 41. *Idem.*

7 Ῥάγα.] Bochart. pag. 107. Vide Steph. in voce Ὠρωπός. Simſon. pag. 13. p. 5.

8 Ῥαγηνός.] Ῥαγηνὸς MS. P. *Salm.*

9 Νικάτορος.] Salm. ad Sol. 1197.

10 Ῥαδανουσία πόλις Μασσαλίας.] Hæc eadem videtur urbs, quæ a Steph. Ῥοδανουσία appellatur.

11 Ῥαιτοί.] Ῥαιτοὶ a Romanis vocabantur. *Salm.*

12 Ῥάκηλος.] Lycoph. Ῥάκηλος. Vide pag. 184 & 183.

13 Ῥακώτης.] Ῥακωτὶς in Cedreno legitur. *Salm.*

13 Ῥακώτης.] Vide Boch. pag. 756 de animal. juxta lacum Mareotin. Vide Pintian. ad Plin. 48. Scribe Ῥακῶτις ex Stephano ipſo in Alexand. & Strabonis XVII. plurima Ægypti oppida in -is exeunt uti Memphis, Naucratis &c. Scribendum eſt, ut ad vocem Ἀλεξ. diximus, Ῥακῶτις, qua terminatione hæc civitas etiam Plinio eſt cognita. Hanc Cedrenus Ῥακωτίν appellavit. Ὁ μὲν πρὸ Ἀλεξάνδρου χρόνος ... κατῳκισμένῳ, καὶ ... τῶν Αἰγυπτίων, ... Ἀλεξάνδρειαν ... πάλαι Ῥακωτὶν λεγομένην. Clem. Alexand. in Protrept. ... Ῥακώτις καλοῦσιν, ... τὸ ἱερὸν ... Σαράπιδος. Hinc videtur fuiſſe promontorium &c. Locus eſt apud Boch. de anim. ſic pag. 339 p. 1.

14 Ῥαμνοῦς.] Quemadmodum plures Demi a copia fructuum in Attica nomen acceperunt, ſic etiam hic a *rhamno*, cujus herbæ delectationem legimus apud veterem poetam, qui agit de plantis factis, cujus partem Cl. Voſſius publicavit.

Ῥάμνον ἐγὼ ... ἐν ... ἐφετμαῖς ...
Φυσάφων ... ἐμμεναι ...
Ὠκα ... ἐπὶ ... Φαρμακίδεσσι ...
Βασκαίνειν ... ὅταν ...
Δειγρ' ... θυραῖς ... Ὀλυμπου
Κρηναὶ δ' ... ἐπιθύμοιο ...
Φαρμακίδων τε ... τὰ δὲ βασκανίην ...

15 Ῥαμνουντόθεν.] Vide inſcriptionem apud Oct. Falconerium pag. 132. ubi hoc primum adverbium extat.

16 Ῥάπται.] Salm. ad Sol. 797. Agathem. pag. 64.

17 Ῥάψιοι.] Lege Ῥαπτῖοι, non Ῥάψιοι, quod eſt vitium ſcripturæ pro Ῥαπτῖοι. nam τ & σ & τι ſimili modo pronunciantur ſequente ι. Itaque non multum intereſt, utro modo legas Ῥαπτῖοι an Ῥάψιοι. illud eſt τὸ ἀνάλογον, hoc ex vitio ſcripturæ natum eſt. Sed placet legi Ῥαπτῖοι. Salm.

18 Ῥάριον.] Pauſan. in Atticis & Heſychius.

19 Ῥα-

ῬΑΦΑΝΕ´ΑΙ, πολίχνιον Συρίας. Ὁ πολίτης, [19] Ῥαφανεώτης. Τῶν εἰς ωτης ἐθνικῶν τὰ πολλὰ τὸ ι πρὸ τοῦ ω ἔχει· Πηλιώτης, Φθιώτης. Σπάνια δὲ τὸ ε, καὶ σχεδὸν ἀπὸ τῆς ει συστελλόμενον, Ἡρακλεώτης, οὕτω καὶ Ῥαφανεώτης. A

Ῥ´ΑΦΕΙΑ [20], πόλις Συρίας. Ὁ πολίτης, Ῥαφιώτης· Ἐκλήθη ἀπὸ τῆς ἱστορίας, τῆς περὶ τὸν [21] Διόνυσον. B

ῬΕΑ´ΤΙΟΝ, πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν Ῥεατῖνος, ὡς τὸ Ῥήγιον Ῥηγῖνος. C

ῬΕΜΟΥ´ΡΙΑ, πόλις πλησίον Ῥώμης. Τὸ ἐθνικὸν Ῥεμουριάτης, καὶ Ῥεμουριανός.

ῬΕΣΑ´ΛΑ, πόλις Ὀυμβρικῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Ῥεσαληνός, τῷ τῆς χώρας ἔθει.

ῬΕ´ΣΙΝΑ [22], πόλις περὶ τὸν Ἄβορον ποταμόν. Καὶ ἡ μὲν ὡς Αἴγινα τονηθείη, τὸ ἐθνικὸν Ῥεσινάτης· Εἰ δὲ ὡς Τέρινα, Ῥεσιναῖος· [23] Ῥεσινάτης δὲ ἄμεινον. D

ῬΗ´ΒΑΣ [24], ποταμὸς περὶ τὸν Πόντον. Ἔστι καὶ χώρα. Τὸ ἐθνικὸν [25] Ῥηβαῖοι. E

ῬΗ´ΓΙΟΝ [26], πόλις Ἰταλίας. Ὁ πολίτης, Ῥηγῖνος. Τὸ θηλυκὸν, Ῥηγίνη· Καὶ Ῥήγινον, τὸ οὐδέτερον.

ῬΗ´ΓΜΑ [27], πόλις, ὡς Ἅρμα. Καὶ κόλπος Ῥῆγμα, περὶ τὸν Περσικὸν κόλπον. Τὸ ἐθνικὸν Ῥηγματίτης. F

ῬΗ´ΝΗ [28], νῆσος μικρὰ, πλησίον Δήλου. Λέγεται καὶ Ῥῆνις, καὶ Ῥηναία, καὶ Ῥηναιεύς, καὶ [29] Ῥήνιος.

ῬΗ´ΝΟΙ [30], ἔθνος παροικοῦν τῷ Ῥήνῳ τῷ ποταμῷ, καὶ ἀπ᾽ αὐτοῦ καλούμενοι. G

ῬΗΓΙ´ΛΛΟΣ [31], Σαβίνων πόλις.

ῬΙΖΗΝΙ´Α, πόλις Κρήτης. Ὁ πολίτης, Ῥιζηνιάτης.

ῬΙ´ΖΙΣ, ἄκρα μεγάλη, ἣν οἰκοῦσι Τρωγλοδύται. Οἱ κατοικοῦντες, Ῥίζιται· Καὶ Ῥίζις, Ῥίζιος, [32] Ῥιζιανός, ὡς Φασιανός. H

ῬΙΖΟΥ´Σ, πόλις Θετταλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ῥιζούντιος.

ῬΙ´ΖΩΝ [33], πόλις τῆς Ἰλλυρίας, καὶ ποταμὸς I

RAPHANEÆ, oppidulum Syriæ. Civis, Raphaneotes. Pleraque gentilium, in *otes* deſinentium, *i* ante *o* mega habent. Ut Peliotes, Phthiotes. Rara *e*, ac fere a diphthongo *ει* correpta. Ut Heracleotes, ſic etiam Raphaneotes.

RAPHEA, urbs Syriæ. Civis, Raphiotes. Sic vero vocata fuit ab hiſtoria Bacchi.

REATIUM, urbs Italiæ. Gentile, Reatinus, ut Regium Reginus.

REMURIA, urbs prope Romam. Gentile, Remuriates, & Remurianus.

RESALA, urbs Umbricorum. Gentile, Reſalenus, regionis conſuetudine.

RESINA, urbs circa Aborum fluvium. Et hæc quidem ut Ægina accentum habuerit; gentile, Reſinates. Quod ſi, ut Terina, Reſinæus. Reſinates vero melius.

REBAS, fluvius juxta Pontum. Eſt etiam regio, cujus gentile, Rebæi.

REGIUM, urbs Græca. Civis, Reginus, fœmineum, Regine. & Reginum neutrum.

REGMA, urbs, ut Harma. Et ſinus Regma, circa Perſicum ſinum. Gentile, Regmatites.

RENE, inſula parva prope Delum. Etiam Renis, & Renæa dicitur, & Renæeus, & Renius.

RENI, gens, fluvium Renum accolens, & ab ipſo nomen ſortita.

REGILLUS, Sabinorum urbs.

RIZENIA, urbs Cretæ. Civis, Rizeniates.

RIZIS, promontorium magnum, quod habitant Troglodytæ. Incolæ, Rizitæ. Eſt & Rizis, Rizius, Rizianus, ut Phaſianus.

RIZUS, urbs Theſſaliæ. Gentile, Rizuntius.

RIZON, urbs Illyriæ, & fluvius ejuſ-

19 Ῥαφανεώτης τῶν εἰς ωτης &c.] Similem exhibet canonem in voce Ἄστρα.

20 Ῥαφεία.] Vide in Ἀζειῶται.

21 Διόνυσον] Vide Triſt. tom. pr. pag. 733. Vide Palmer. ad Pol. pag. 388 & Etymol. Mag. auct. in [illegible].

22 Ῥέσινα] Vide an non ſit eadem, de qua Spanh. pag. 713 & 899.

23 Ῥεσιναῖος &c.] Vide Triſt. tom. 2 pag. 591. Vide etiam Goth notis ad Altrag. pag. 243. Antiochus Reſinatenſis Conc. Nicænum pag. 212. tom. 11.

24 Ῥήβας] Euſt. ad Dionyſ. pag. 105.

25 Ῥηβαῖοι] Ῥηβαῖος vide in Ἄγραι.

26 Ῥήγιον.] Euſt. ad Dionyſ. pag. 48.

27 Ῥῆγμα] Vide Heideggerum pag. 691.

28 Ῥήνη νῆσος.] Urbem vocat Heſychius. Ῥήνη πόλις [illegible] ita apud eum legend. *Salm.*

29 Ῥήνιος] Vide Triſt. tom. 2 pag. 456. & Schol. Theocriti pag. 137.

30 Ῥῆνοι] Vide quoque Caſ. ad Athen. pag. 307. 33.

30 Ῥῆνοι] Ῥῆνοι ut [illegible], qui Iſtrum accolunt. *Salmaſius.*

31 Ῥήγιλλος] Vide Julian. Apoſt. pag. 181.

32 Ῥιζιανός] [illegible] Philoſt. vide Paul pag. 834.

32 Ῥιζιανός] Vide Æliani aciem contra Alanos pag. 101. Rixana apud Marc. Heracl. pag. 61. Vide Ptolemæum lib. IV cap. XXI cujus locus emendatione indiget. Marc Bojamba pro Cojamba, quod habet Marc. Herac. pag. 55. niſi emendaverim in [illegible].

33 Ῥίζων.] Vide Hol. ad Paul pag. 122.

ταμὸς ὁμώνυμος. Ὁ πολίτης, Ῥιζωνίτης.

A ejuſdem nominis. Civis, Rizonites.

ΡΙΘΥΜΝΙΑ, πόλις Κρήτης. Τὸ ἐθνικὸν [34] Ῥιθυμνιάτης, καὶ Ῥιθύμνιος.

RITHYMNIA, urbs Cretæ. Gentile, Rithymniates, & Rithymnius.

ΡΙΝΟΚΟΥΡΟΥΡΑ [35], πόλις Αἰγύπτου, ἀπὸ τῶν οἰκισθέντων ἐκεῖ τὸ παλαιὸν ἀνθρώπων, [36] τὰς ῥῖνας ἠκρωτηριασμένων, οὕτω καλουμένη. Τὸ ἐθνικὸν Ῥινοκουρουραῖος, καὶ [37] Ῥινοκουρουρίτης.

RINOCURURA, urbs Ægypti, ſic vocata ab hominibus, qui illuc olim in coloniam miſſi fuere, nares mutilati. Gentile, Rinocururæus, & Rinocururites.

ΡΙΟΝ [38], πόλις Μεσσήνης, ἢ Ἀχαΐας. [39] Καὶ ἄλλη Αἰτωλίας, ἡ καὶ Μολυκρία ἐκαλεῖτο.

RIUM, urbs Meſſenæ, vel Achaiæ. Et alia Ætoliæ, quæ etiam Molycria vocabatur.

ΡΙΠΑΙΑ [40], ὄρος Ὑπερβορέων. Τὸ ἐθνικὸν Ῥιπαῖος, οὗ παράγωγον τὸ [41] Ῥιπαεύς.

RIPÆA, mons Hyperboreorum. Gentile, Ripæus, cujus derivativum Ripæeus.

ΡΙΠΗ, Ἀρκαδικὴ πόλις, βαρυτόνως. Τὸ ἐθνικὸν, Ῥιπαῖος ὁμοίως.

RIPE, Arcadica urbs, accentu gravi. D Gentile, Ripæus, ſimiliter.

ΡΟΒΕΙΑ [42], παρ᾽ ἧς τὸ ἐθνικὸν Ῥοβειάτης, καὶ Ῥοβεέτης. Καὶ κατὰ διάλυσιν, [43] Ῥοβηΐτης.

ROBEA, a qua gentile, Robeates, & Robeetes. *Et per dialyſin, Robeites.*

ΡΟΔΑΝΟΥΣΙΑ [44], πόλις ἐν Μασσαλίᾳ. Ὁ πολίτης, Ῥοδανούσιος. Καὶ τὸ θηλυκὸν, Ῥοδανουσία.

RODANUSIA, urbs in Maſſilia. Civis, Rodanuſius. & fœmineum, Rodanuſia.

ΡΟΔΑΙ, πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ῥοδαιάτης.

E RODÆ, urbs Italiæ. Gentile, Rodæates.

ΡΟΔΗ [45], πόλις Ἰβηρίας. Τὸ ἐθνικὸν Ῥοδαῖος, ὡς Μενδαῖος, Ἰουδαῖος.

RODE, urbs Iberiæ. Gentile, Rodæus, ut Mendæus, Judæus.

ΡΟΔΙΑ [46], πόλις Λυκίας. Τὸ ἐθνικὸν Ῥοδιάς, Ῥοδιεύς· καὶ τῆς Ῥόδης, Ῥοδεύς. Ἄμεινον δὲ τὸ Ῥοδιαῖος.

F RODIA, urbs Lyciæ. Gentile, Rodias, Rodieus. Et Rodæ, Rodeus. Sed melius, Rodiæus.

ΡΟΔΟΗ [47], πόλις Ἰνδική. Τὸ ἐθνικὸν Ῥοδοήτης, ὡς Ἀρσινοήτης.

RODOE, urbs Indica. Gentile; Rodoëtes, ut Arſinoëtes.

ΡΟΔΟΠΗ [48], πόλις Ἰωνίας. Τὸ ἐθνικὸν Ῥοδοπεύς, ὡς Σινωπεύς.

G RODOPE, urbs Joniæ. Gentile, Rodopeus, ut Sinopeus.

ΡΟΔΟΣ [49], νῆσος ἐπιφανεστάτη. Ἐκαλεῖ-

RODUS, inſula clariſſima. Vocabatur *Ophiuſ-*

[34] Ῥιθυμνιάτης.] In voce Νικαία eſt Ῥιθυμνιάτες.

[35] Ῥινοκουρουρα.] Schottus ad Photii Bib. emendat & ſupplet locum Cedreno etiam urbs Ægypti pag. 11.

[36] Τὰς ῥῖνας] Vide Strabonem & Syritam ad Anton. Itin. pag. 313.

[37] Ῥινοκουρουρίτης.] Vide Herculem Ῥινοκολουστὴν apud Pauſ. pag. 578.

[38] Ῥίον.] In Peloponneſo Ῥίον & Ἀντίρριον. emend. Agathemerus pag. 16.

[39] Καὶ ἄλλη Αἰτωλίας, ἡ καὶ Μολυκρία] MSS P P. ἡ καὶ Μολυκρικὸν ἐκαλεῖτο Lego Μολύκρειον, non Μολυκρικόν, ut etiam Strabo appellat. Sed hic omnino ſciendum, an duo fuerint Ῥίον, Ῥίον Achajæ & Ætoliæ. Rium Ætoliæ ut diſtingueretur ab Achaico, vocabatur Ἀντίρριον & Ῥίον Μολυκρικόν ab urbe vicina Molycria. Apud Strabonem lib. 8. illud Ætoliæ Ἀντίρριον, Ῥίον Μολύκρειον eſſe vocatum ſcribit Μολυκρείας & Μολυκρικόν, ſed conjunctim Μολύκρειον Ῥίον & Μολυκρικὸν Ῥίον idem, & hinc apparet, quam falſa ſit vulgata lectio. Forte etiam apud Strabonem legendum Μολυκρικόν. Hæc non ſatis ſana ſunt & ſincera. Annotat Ῥίον eſſe Urbi Ætoliæ non Ῥίον ſed Ἀντίρριον vocabatur, ἐν μεθορίῳ τῆς Αἰτωλίας teſte Strabon. lib. 8. Sed non dubium eſt, quin vetus lectio vera ſit, καὶ Μολυκρία. falſa autem vulgata Μολυκρικόν. nec enim videtur eadem Rhium & Μολυκρία, imo Μολυκρίαν prope Ῥίον collocat Strabo, ut omnino non poſſit eſſe eadem. *Salm.*

[40] Ῥιπαία] Vide Salm. ad Sol pag. 106.

[41] Ῥιπαεύς.] Ῥιπαῖος in ſing. Soph. Schol. 140.

[42] Ῥόβεια.] Nihil Epitomator, an urbs, an regio, an caſtellum vel aliud aliquid ſit: nos tamen conjicimus eſſe oppidum, ab Aſſyre conditum. Geor. Cedrenus in Epit. Hiſt. Ἐκ τούτου γεννᾶται Ἀσσοὺρ, ὃς οἰκοδομεῖ τὴν Νινευὶ, καὶ τὴν Ῥοωβὼθ, καὶ τὴν Χαλαχὰν πόλιν.

[43] Ῥοβηΐτης] Lege ἐβηΐτης κατὰ διάλυσιν Ῥοβηΐτης. Salm.

[44] Ῥοδανουσία] Πόλις Μασσαλίας ut ſcribit in Ῥοδανουσίᾳ. Vide Meurſ. Crit. part. 2. pag. 7.

[45] Ῥόδη] Scaliger alicubi notat Stephano dici Ῥόδην, quam Ῥοδίαν Latini Rodiam vocant. Strabo autem Ῥοδίων πόλιν. An ita hic legerit, an potius ſit ejus μεταφράσεως ἁμάρτημα, neſcio. In numero multitudinis fere hujus urbis nomen exprimitur *Rudiæ*. Inde Ennius Rudinus & Rudius dictus. *Salm.*

[46] Ῥοδία.] Vide Spanh. pag. 784 & 279. Diodor. apud Meurſ. in Rhodo pag. 11. ἐπωνυμίαν δὲ τῆς Ῥοδίας πόλεως.

[47] Ῥοδόη] Hujus meminit Dionyſ. Baſ. lib. III. Vide in voce γάγγη. & Nonnus lib. XXVI pag. 446.

[48] Ῥοδόπη πόλις Ἰωνίας.] Thraciæ apud Philoſt. pag. 652.

[49] Ῥόδος.] Vide hujus loci inſignem deſcriptionem apud Euſtath. in Dionyſ. pag. 72.

10 Ὀφιοῦσ-

καλεῖται [50] Ὀφίουσα, καὶ Αἰθραία. Οἱ κατοικοῦντες, Αἰθραῖοι, καὶ Ῥόδιοι, καὶ Ῥοδία.

ῬΟΔΟΥΝΤΊΑ, χώρα πλησίον [51] Οἴτης. Τὸ ἐθνικὸν, Ῥοδούντιος· Τὸ οὐδέτερον, Ῥοδούντιον ἔπος.

ῬΟΔΟΥΣΣΑ [52], πόλις τῆς Ἀργείας. Τὸ ἐθνικὸν Ῥοδουσσιος, ὡς Πιτυούσσιος, καὶ Ῥοδουσσαῖος.

ῬΟΙ͂ΞΟΣ, ἐπίνειον Κιλικίας ἐπὶ ταῖς ἐκβολαῖς [53] τοῦ Σάρου ποταμοῦ. Τὸ ἐθνικὸν Ῥοίξιος, ἢ Ῥοιξίτης.

ῬΟΙ͂ΤΕΙΟΝ [54], Ὦρος ἄκραν εἶναί φησι. Καὶ πόλις δέ ἐστι Τρωάδος. Ὁ πολίτης Ῥοιτειεὺς, καὶ Ῥοιτειάς, καὶ Ῥοίτης διὰ τοῦ ι.

ῬΟΙΤΊΑ, πόλις Βάκτρων. Τὸ ἐθνικὸν Ῥοιτιηνὸς, ὡς Ἀριηνός· Καὶ Ῥοιτιανός, ὡς Βακτριανός.

ῬΟΝΔΑΙ͂ΟΙ [55], ἔθνος Θράκιον.

ῬΟΞΟΝΟΚΑΊΑ, πόλις. Τὸ ἐθνικὸν Ῥοξονοκαῖος, καὶ Ῥοξονοκαιάτης, καὶ Ῥοξονοκαιανός.

ῬΟΠΕΙ͂Σ [56], ἔθνος, οὗ μέμνηται Φαβωρῖνος ἐν ἐπιτομῇ τετάρτῃ τῆς Παμφυλίας.

ῬΎΒΔΟΣ, φρούριον Σικελίας. Τὸ ἐθνικὸν Ῥύβδιος.

ῬΎΓΧΑΙ, χωρίον Εὐβοίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ῥυγχαῖος.

ῬΎΜΗ, ὁ στενωπός. Τὸ τοπικὸν, Ῥυμαῖος. ἢ Ῥυμίτης.

ῬΎΝΔΑΚΟΣ [57], πόλις μεταξὺ Φρυγίας καὶ Ἑλλησπόντου. Οἱ κατοικοῦντες Ῥυνδακηνοὶ, ὡς Κυζικηνοί. Λέγεται καὶ ἀπὸ τοῦ Ῥύνδακος. θηλυκὸν Ῥυνδακὶς, καὶ Ῥυνδακίτης.

ῬΎΠΑΙ [58], πόλις Ἀχαική. Λέγεται καὶ Ῥυπαίη, ἐξ οὗ τὸ Ῥυπαῖος. Ὁ πολίτης, Ῥύψ. Τὸ κτητικὸν [59] ἀπὸ τοῦ Ῥύπης Ῥυπικόν.

ῬΎΤΙΟΝ [60], πόλις Κρήτης. Ὁ πολίτης, Ῥυτιεύς. Τοῦ δὲ Ῥυτίασσος, Ῥυτιασσεὺς, ὡς Ἁλικαρνασσεύς.

ῬΩΓΆΝΗ [61], πόλις ἐν τῇ Ἰνδικῇ.

ῬΏΓΗ, νῆσος ἐπὶ τῇ Λυκίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν, Ῥωγαῖος.

ῬΩΓΜΟΙ͂, Κιλικίας ἐπίνειον. Τὸ ἐθνικὸν, Ῥωγμίτης.

ῬΩ-

A Ophiuſſa, & Æthræa. Incolæ, Æthræi, & Rodii, & Rodia.

RODUNTIA, regio prope Oeten. Gentile, Roduntius. Neutrum Roduntium carmen.

B RODUSSA, urbs Argiæ. Gentile, Roduſſius, ut Pityuſſius, & Roduſſæus.

ROEXUS, navale Ciliciæ ad oſtia Sari fluvii. Gentile, Rœxius, vel Rœxi-

C tes.

ROETEUM, Orus promontorium ait eſſe. Et eſt vero urbs Troadis. Civis, Rœteeus, & Rœteas, & Rœtis per *i*.

ROETIA, urbs Bactrorum. Gentile,

D Rœtienus, ut Arienus. Et Rœtianus, ut Bactrianus.

RONDÆI, gens Thracia.

ROXONOCÆA, urbs. Gentile, Roxonocæus, & Roxonocæates & Roxono-

E cæanus.

ROPEIS, gens, cujus meminit Phavorinus in Epitome quarta Pamphyliæ.

RYBDUS, caſtellum Siciliæ. Gentile, Rybdius.

F RYNCHÆ, regiuncula Eubœæ. Gentile, Rynchæus.

RYME, angiportus. Locale, Rymæus, vel Rymites.

RYNDACUS, urbs inter Phrygiam,

G & Helleſpontum. Incolæ, Ryndaceni, ut Cyziceni. Dicitur etiam a Ryndacus, fœmininum Ryndacis, & Ryndacites.

RYPÆ, urbs Achaïca. Dicitur etiam Rypæ, unde Rypæus. Civis Ryps. Poſſeſſivum

H a Rypes, Rypicum.

RYTIUM, urbs Cretæ. Civis, Rytieus. A Rytiaſſus autem Rytiaſſeus, ut Halicarnaſſeus.

ROGANE, urbs in India.

I ROGE, inſula ad Lyciam. Gentile, Rogæus.

ROGMI, Ciliciæ navale. Gentile, Rogmites.

RO-

50 Ὀφίουσα.] Vide Euſeb. pag. 100 & Scal. ad ipſum pag. 22

51 Οἴτης] Οἴτης eſt caſus rectus.

52 Ῥόδουσσα.] Citatur hæc urbs in voce Σχίνουσσα.

53 Τοῦ Σάρου &c.] De fluvio illo etiam eſt mentio in Ἄδανα, niſi fallor.

54 Ῥοίτειον.] Vide Schol. Apol. pag. 95.

55 Ῥονδαῖοι.] Iidem videntur Ῥόδιοι appellari a Steph. Vide illam vocem.

56 Ῥοπεῖς.] Ῥοπεὺς eſt in Εὐβοίᾳ. Videtur hinc illorum urbem Ῥόπην dictam.

57 Ῥύνδακος.] Apol. Sch. pag. 120.

58 Ῥύπαι] Vide Etymol. Magnum in voce Ἄρυπες. & Salm. poſt Steph. ſuum pag. 335.

59 Ἀπὸ τοῦ Ῥύπης Ῥυπικόν.] Lege ἀπὸ τοῦ Ῥύπος Ῥυπικόν. Sal[illegible]

60 Ῥύτιον.] Vide Falcob. ad Nonnum pag. 879, 237. 19.

61 Ῥωγάνη.] Ῥιξάνη apud Marc. Herac. pag. 62.

ΡΩ-

ῬΏΜΗ[60], διασημοτάτη πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν Ῥωμαῖος, ὡς Θηβαῖος. Καὶ Ῥωμαία, καὶ Ῥωμαΐς. A

ROMA, celeberrima urbs Italiæ. Gentile, Romanus, ut Thebanus. Et Romana & Romaïs.

ῬΩΜΥΛΙΆ, τῶν ἐν Ἰταλίᾳ Σαυνιτῶν πόλις. Τὸ ἐθνικὸν, Ῥωμυλιάτης.

ROMYLIA, Samnitum in Italia urbs. Gentile, Romyliates.

ῬῺΝ[61], πόλις τῆς Γανδαρικῆς Σκυθίας. Τὸ ἐθνικὸν Ῥώνιος, ἢ Ῥωνίτης, ὡς Θεωνίτης. B

RON, urbs Scythiæ Gandaricæ. Gentile, Ronius, vel Ronites, ut Theonites.

ῬΩ͂ΣΟΣ, τὸ ἐθνικὸν, Ῥώσιος. Ἀλλὰ καὶ [64] Ῥωσεὺς, ὡς ἀπὸ τοῦ Ταρσοῦ Ταρσεύς. Καὶ τὸ κτητικὸν, Ῥωσικός. [65] Ῥωσικὸς Σκόπελος.

ROSUS. Gentile, Roſius. Sed & Roſeus, ut a Tarſus, Tarſeus. Et poſſeſſivum Roſicus. Roſicus Scopulus.

[60] Ῥώμη.] Salm. ad Solin. vocis originem refert pag. 6. Vide Triſtan. pag 273.

[61] Ῥῶν.] Ῥῶς Ῥῶς Ruſſia Ruſſe Conſt. de adminiſt. Imperii pag. 8, 9.

[64] Ῥωσεύς.] Vid. Holſt. ad Paul. pag. 187.

[65] Ῥωσικός.] Ῥῶσος portus apud Polyæn. pag. 286. Apud Strab. Ῥωσός. Vide pag. 517. lin. 26. Vide Athenæum.

Σ.

S.

ΣΑΒΑῚ[1], πόλις μεγάλη, πλησίον τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης, καὶ φρούριον. Τὸ ἐθνικὸν, τῆς πόλεως καὶ τοῦ φρουρίου Σαβαῖοι. Καὶ θηλυκῶς Σαβαία. [2] Καὶ τὸ κτητικὸν Σαβαϊτικὸν, ὡς ἀπὸ τῆς Σπάρτης Σπαρτιατικόν. A B C

SABÆ, urbs magna prope mare rubrum, & caſtellum. Gentile urbis & caſtelli, Sabæi. Et fœminine Sabæa. Et poſſeſſivum Sabaïticum, ut ab Sparta, Spartiacum.

ΣΑΒΒΑΤΊΑ, κώμη Κελτική. Τὸ ἐθνικὸν Σαββατιανός, καὶ Σαββάτιος.

SABBATIA, vicus Celticus. Gentile, Sabbatianus, & Sabbatius.

ΣΑΒΙ͂ΝΟΙ[3], Ἰταλικὸν ἔθνος. Τὸ θηλυκὸν Σαβίνη, καὶ ἐπὶ τῆς γυναικὸς, καὶ ἐπὶ τῆς χώρας. D

SABINI, Italica gens. Fœmininum Sabina, & de muliere, & de regione.

ΣΆΒΟΙ[4], ἔθνος Φρυγίας. Λέγονται καὶ ἀντὶ τοῦ Βάκχοι παρὰ Φρυξί.

SABI, gens Phrygiæ. Dicuntur etiam pro Bacchis apud Phrygas.

ΣΆΒΩ[5], πόλις μεγάλη πέραν τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης. Οἱ πολῖται, [6] Σαβαῖοι. E

SABO, urbs magna ultra mare rubrum. Cives, Sabæi.

ΣΑΓΆΛΑΣΣΟΣ[7], πόλις Πισιδίας. [illegible] [8] Λέγε-

SAGALASSUS, urbs Piſidiæ. Dici- [illegible] tur

[1] Σαβαί.] Videtur diſtinguere τὴν πόλιν καὶ τὸ φρούριον. tamen ex iis Agatharchidæ colligas non eſſe diverſa nam urbs in colle non magno ſita erat, τὸ δὲ τῶν Σαβαίων ἄστυ τῆς παιδὸς ἴδιος ἐπ' ὄρους οὐ μεγάλου πολὺ κάλλιστον τῆς κατὰ τὴν Ἀραβίαν, ὃ καλεῖται Σάβας. Salm.

[1] Σαβαὶ &c] Cedrenus Σαβαί. Vide in Μαρσύα. Vide Salm. ad Sol. pag 491. Hæc de Arabico ſive Æthiop. oppido ſunt accipienda Salm. pag 492.

[2] Καὶ τὸ κτητικόν.] Salm. ad Sol pag. 492.

[3] Σαβῖνοι] De Sabinorum nomine, genere ac finibus lege Cluverium It. ant. lib. 11.

[4] Σάβοι . . Βάκχοι παρὰ Φρυξί.] Heſychius. Φρὺξ δὲ ὁ Σαβάζιος. Euſtathius ex hoc loco. Ἤτοι δὲ ἔθνος Θρᾳκικὸν Σάβοι, ὅπερ τοὺς Βάκχους δηλοῖ Φρυγίᾳ διαλέκτῳ, ἐξ οὗ καὶ ὁ Διόνυσος ἐκεῖ Σαβάζιος λέγεται. Sed hæreo, quare nominat ἔθνος Θρᾳκικὸν, ſi ſunt Phrygiæ. Sane cum negligentiæ hoc loco nemo excuſaverit. Scholiaſtes Ariſtophanis Thracum lingua Sabos appellari tradit, non Phrygum. Σαβάζιον, inquit, τὸν Διόνυσον οἱ Θρᾷκες καλοῦσι, καὶ Σάβους τοὺς ἱεροὺς αὐτοῦ. Salm.

[4] Σάβοι] Vide Caſaub. ad Strab lib. x pag. 161. pro edit.

[5] Σάβω] Salm. ad Sol pag. 491.

[6] Σαβαῖοι.] De gentilibus vide in Βοῦτος & Κόδος & Χαραδραί.

[7] Σαγάλασσος.] Vide Triſt. t. p. 560.

[8] Λέγε-

[8] Λέγεται καὶ Σέλγησσος. Τὸ ἐθνικὸν, [9] Σαγαλασσεὺς, καὶ [10] Σαγαλασσηνός. A

ΣΑΓΑΡΤΙ´Α, χερρόνησος [11] παρὰ τῇ Κασπίᾳ θαλάσσῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Σαγάρτιοι.

ΣΑΓΓΑ´ΡΙΟΣ [12], [13] ποταμὸς τῆς κάτω Φρυγίας. Τὸ ἐθνικὸν, Σαγγάριος. προὔφθη γὰρ ὁ τύπος τοῦ πρωτοτύπου καταληφθείς. B

ΣΑ´ΓΟΥΝΤΟΣ [14], πόλις ἐν Ἱσπανίαις. Οἱ πολῖται, Σαγουντηνοί.

ΣΑ´ΔΑΛΙΣ, Αἰγυπτία πόλις. Τὸ ἐθνικὸν Σαδαλίτης. C

ΣΑ´ΞΟΙ [15], ἔθνος παρὰ τῷ Πόντῳ.

ΣΑΙΔΗΝΗ`, ὄρος Κύμης. Τὸ ἐθνικὸν Σαιδηνὸς, καὶ Σαιδηνὴ ἡ χώρα.

ΣΑ´ΙΞΑΙ [16], ἔθνος παρὰ τῷ Ἴστρῳ.

ΣΑ´ΙΣ [17], πόλις Αἰγύπτου· Κλίνεται δὲ Σάεως, ὡς Μέμφεως. Καὶ κτητικὸν Σάιος, καὶ Σαΐα, καὶ Σαΐτης νομὸς, καὶ ὁ πολίτης. Καὶ κτητικὸν, Σαϊτικόν· Τὸ θηλυκὸν, Σαΐτις, καὶ Σαϊτηνός. D

ΣΑ´ΚΑΙ, ἔθνος· Τοὺς Σκύθας οὕτω φασί. Τὸ θηλυκὸν, [18] Σάκις. E

ΣΑ´ΚΟΣ κώμη τῆς ἐν Λακεδαίμονι Πιερίας, ἀπὸ τοῦ σάκους, ὅτι αὐτοὶ τοῦτο εὕρηντο. Τὸ ἐθνικὸν, Σάκιος.

ΣΑ´ΚΧΗΝΟΙ [19], ἔθνος Ἀράβιον. F

ΣΑΛΑ´ΜΙΟΙ, ἔθνος Ἀράβων. Σάλαμα δὲ, ἡ εἰρήνη. Ὠνομάσθησαν δὲ ἀπὸ τοῦ [20] ἔνσπονδοι γεγονέναι [21] τοῖς Ναβαταίοις.

ΣΑΛΑΜΙ´Σ [22], ἡ πρὸς τῇ Ἀττικῇ νῆσος, καὶ πόλις. Ὁ πολίτης Σαλαμίνιος, καὶ Σαλαμινία. G

ΣΑ´ΛΑΓΓΟΣ, ὡς πέλαγος, ἔθνος Ἰταλίας. [23] Ἔστι δὲ καὶ ἕτερον ἔθνος Ἰνδικόν.

ΣΑ´ΛΑΡΣ, ὡς Μάκαρς, νῆσος Λιβύης. Τὸ ἐθνικὸν [24] Σαλάρσιος, ὡς Τιρύνθιος. H

ΣΑΛΓΑΝΕΥ´Σ [25], μετὰ τὴν Χαλκίδα ἐστὶ

tur etiam Selgeſſus. Gentile, Sagalaſſeus, & Sagalaſſenus.

SAGARTIA, Cherſoneſus juxta mare Caſpium. Gentile, Sagartii.

SANGARIUS, fluvius inferioris Phrygiæ. Gentile, Sangarius. Nam forma primitivi jam ante continebat.

SAGUNTUS, urbs in Hiſpaniis. Cives, Saguntent.

SADALIS, urbs Ægyptia. Gentile, Sadalites.

SAXI, gens prope Pontum.

SÆDENE, mons Cumæ. Gentile, Sædenus, & Sædena regio.

SÆXÆ, gens ad Iſtrum.

SAIS, urbs Ægypti. Declinatur autem Saëos, ut Mempheos. Et poſſeſſivum Saïus, & Saïa, & Saites Nomus, & civis. Et poſſeſſivum Saiticum. Fœmininum Saitis, & Saitenus.

SACÆ, gens. Scythas ſic vocant. Fœmininum Sacis.

SACUS, vicus Pieriæ in Lacedæmone, ab genere armorum, quod ipſi iſtud invenerunt. Gentile, Sacius.

SACCHENI, gens Arabica.

SALAMII, gens Arabum. Salama vero, pax. Vocati vero ſunt, quod fœderati Nabatæis fuerint.

SALAMIS, inſula juxta Atticam & urbs. Civis, Salaminius, & Salaminia.

SALANGUS, ut Pelagus, gens Italiæ. Eſt & alia gens Indica.

SALARS, ut Macars, inſula Libyæ. Gentile, Salarſius, ut Tirynthius.

SALGANEUS. *Poſt Chalcidem eſt Sal-*

[8] Λέγεται καὶ Σέλγησσος.] Forte legendum λέγεται καὶ Σαγαλασσός. Salm.

[9] Σαγαλασσεὺς] Lucian. pag. 688.

[10] Σαγαλασσηνὸς] Vide Urſin. notas ad Pol. leg. pag. 285

[11] Παρὰ τῇ Κασπίᾳ] Ἀπὸ MS. *Salm.*

[12] Σαγγάριος] Sami Σαγγάριος quidam nominatur, ut ex Etym. Magno diſcere licet. *Idem.*

[12] Σαγγάριος.] Agathem. male, ut puto, Σάγγαρις pag. 55.

[13] Ποταμὸς &c.] Fluvii deſcriptionem accuratam vide apud Livium lib XXXVIII. Strab. lib 12. ejus etiam meminit Themiſtius orat. VII. Euſt. ad Dionyſ. pag. 105. 107.

[14] Σάγουντος] Pro Ζάκυνθος Boch. de Animal. 384.

[15] Σάξοι.] Σάζοι habet MS. *Salm.*

[16] Σαίξαι.] Σαίξαι MSS. & ita legendum. *Idem.*

[17] Σάις.] Tzet Hiſt. Chil pag 92.

[18] Σάκις] Lege Σακίς *Salm.*

[18] Σακίς] Clypeum in vico illo Laconico invenerunt, cui ſolebant inſcribere Λ primam ſuæ regionis literam. Euſtath. ad Iliad. Β ἱστορεῖται δὲ ὅτι Λακεδ. Vide Meurſ. Lac 96.

[19] Σάκχηνοι] Sacceni dicuntur in vetuſtis barbarolat. pro *Sacchenis*. nam ita ille barbarus ſolet mutare e in i, ut Crita pro Creta *Salm.*

[19] Σακχηνοι] Vide in voce Ἀκχηνοί.

[20] Ἔνσπονδοι γεγονέναι.] Sc. ἔνσπονδοι γενέσθαι, non γεγονέναι. *Salm.*

[21] Τοῖς Ναβαταίοις] Vide le Moyne pag. 824.

[22] Σαλαμὶς] Vide Apol Schol. pag. 10. Hygin. pag. 21.

[23] Ἔστι δὲ καὶ ἕτερον ἔθνος Ἰνδικόν.] Scripti codices Ἔστι δὲ καὶ ἕτερον ἔθνος καὶ Ἰνδικόν. Quid illud καὶ velit, neſcio, niſi etiam videatur tertiam gentem appellare. καὶ ἕτερον ἔθνος καὶ Ἰνδικόν. Salm.

[23] Ἔστι δὲ καὶ ἕτερον ἔθνος Ἰνδικόν.] Nonnus mem. pag.

[24] Σαλάρσιος] Σαλαρσιος habent MS. Sed probamus Σαλάρτιος, non Σαλάρσιος, & ita omnino legendum. *Salm.*

[25] Σαλγανεὺς &c.] Auctoris & regionis nomen excidiſſe videtur.

ἔστι ὁ Σαλγανεὺς, συνάπτων τῷ Εὐρίπῳ. Ἔστι A καὶ πόλις Βοιωτίας. Ὁ οἰκήτωρ, Σαλγάνιος. Δύναται καὶ [16] Σαλγανεύτης, καὶ Σαλγανεὺς Ἀπόλλων.

ΣΑΛΓΑΣ ποταμὸς, καὶ πόλις Σάλγα, τῆς Μαυριτανίας. Τὸ ἐθνικὸν, Σαλγαῖος, ἢ B [17] Σαλγανός.

ΣΑΛΗΣΙΟΙ, μοῖρα Παιόνων. Σαλησίοις δ᾽ ἐπεὶ καὶ αὐτοὶ μοῖρα Παιόνων τυγχάνουσι.

ΣΑΛΛΕΝΤΙΑ, πόλις Μεσσαπίων. C Τὸ ἐθνικὸν, Σαλλεντῖνος.

ΣΑΛΥΕΣ [18], ἔθνος δυτικὸν, πολεμῆσαν Ῥωμαίοις, ὡς Χάραξ ἐν δεκάτῳ χρονικῶν.

ΣΑΛΜΑΚΙΣ, πόλις Καρίας. Τὸ ἐθνικὸν, Σαλμακίτης, καὶ Σαλμακεὺς, διὰ τὸ D [19] ἐπιχώριον.

ΣΑΛΜΗΝΟΙ [20], ἔθνος μοναδικὸν, ὡς φησὶ Γλαῦκος ἐν Ἀραβικῶν ἀρχαιολογίᾳ.

ΣΑΛΜΟΣ [21], πόλις Βοιωτίας, ἧς οἱ πολῖται Σαλμώνιοι, ὡς Ἑλλάνικος ἐν δευτέρῳ E Δευκαλιωνίας.

ΣΑΛΜΥΔΗΣΣΟΣ [22], κόλπος τοῦ Πόντου. Τὸ ἐθνικὸν, Σαλμυδήσσιος, καὶ Σαλμυδησσία, καὶ Σαλμυδησσηνοί. Ἡ ἀπὸ τόπου σχέσις, Σαλμυδησσόθεν. F

ΣΑΛΜΥΚΑ [23], πόλις περὶ τὰς Ἡρακλέους στήλας. Τὸ ἐθνικὸν ἀπὸ τοῦ Σάλμυκος, Σαλμυκηνὸς, ὡς Ἐρυκηνός.

ΣΑΛΜΩΝΗ [24], πόλις τῆς Πισάτιδος, καὶ κρήνη ὁμωνύμως, ἀπὸ τοῦ [25] Σαλμωνέως G τοῦ βασιλέως. Ὁ πολίτης Σαλμωνεὺς, ἢ [26] Σαλμωνεύτης, ὡς Ἀταρνεύτης. Τὸ θηλυκὸν, Σαλμωνεῦτις.

ΣΑΛΩΝΑ [27], πόλις Ἰλλυρίας. Τὸ ἐθνικὸν Σαλωνίτης. Εἰσὶ καὶ Σαλῶναι πόλις H Δαλματίας, ὧν Σαλωνεὺς τὸ ἐθνικὸν, [28] ὡς Πρίσκος ἐν ἕκτῳ.

Salganeus, *adhærens Euripo.* Eſt vero urbs Bœotiæ. Incola, Salganius. Poteſt etiam Salganeites, & Salganeus Apollo.

SALGAS, fluvius, & urbs Salga, Mauritaniæ. Gentile, Salgæus, vel Salganus.

SALESII, pars Pæonum. *Saleſiis vero, ſiquidem & ipſi pars Paonum ſunt.*

SALLENTIA, urbs Meſſapiorum. Gentile, Sallentenus.

SALYES, gens occidentalis, quæ cum Romanis bellum geſſit, ut Charax in decimo Chronicorum.

SALMACIS, urbs Cariæ. Gentile, Salmacites, & Salmaceus propter regionis conſuetudinem.

SALMENI, gens ſolitaria, ut inquit Glaucus in Arabicorum antiquitate.

SALMUS, urbs Bœotiæ, cujus cives, Salmonii, ut Hellanicus in ſecundo Deucalioniæ.

SALMYDESSUS, ſinus Ponti. Gentile, Salmydeſſius, & Salmydeſſia, & Salmydeſſeni. Forma ex loco, ex Salmydeſſo.

SALMYCA, urbs circa Herculis columnas. Gentile, a Salmycos, Salmycenus, ut Erycenus.

SALMONE, urbs Piſatidis, & fons ejuſdem nominis, a Salmoneo rege. Civis, Salmoneus, vel Salmonites, ut Atarnites. Fœmininum, Salmonitis.

SALONA, urbs Illyriæ. Gentile, Salonites. Sunt etiam Salonæ urbs Dalmatiæ, quarum gentile, Saloneus, ut Priſcus in ſexto.

[16] Σαλγανεύτης & Σαλγανεὺς.] Sic etiam Ἀταρνεὺς Ἀταρνεύτης.

[17] Σαλγανός.] Σάλγανοι ſunt apud Non pag. 446. ſed hunc l. non pertinent.

[18] Σάλυες.] Vide Plut. in Numa. Salm. ad Flor. pag. 138.

[19] Ἐπιχώριον.] Apud Arrian. lib 1 pag. 66 ἄκρα vocatur. Οἱ δὲ ἐς τὴν Σαλμακίδα ἄκραν ὑπὸ καλουμένην. Fons miræ virtutis in illa urbe. Vide Epigr. Gr. pag 89.

[20] Ἔθνος μοναδικόν.] Lege νομαδικὸν non μοναδικόν, ſed leve mendum. Puto eſſe eoſdem cum iis, qui infra σκηνῖται dicuntur, qui ſunt & ipſi etiam νομαδικοὶ & σκηνικοί. Salm.

[21] Σάλμος] Vide in voce Ἄλμος.

[22] Σαλμυδησσός.] Σαλμυδησσὸς Lycoph. Schol. pag. 190.

[23] Σάλμυκα] Σαλμυκίδα στάσιν vide Exeg. M. notas Gothof pag 45.

[24] Σαλμώνιον.] Etiam Cretæ promontorium Melæ Salmoneum, ſed non in vulgatis, in quibus Samoium peſſime legitur. Ita igitur corrigi debet Mela: *Ingens & centum quondam urbibus habitata Crete ad orientem promontorium Salmonium.* Σαμώνιον vocat Diodorus Siculus lib 4. Sed & perperam apud Strabonem magna edition. legitur Σαμώνιον pro Σαλμώνιον. Lib. 10. Σαμώνιον ἐκδοὺς ἀκρωτήριον τῆς νήσου ἐπὶ πλεῖον ἐν τῇ μακροῖς τῇ Ἀλεξάνδρου Salm

[24] Σαλμώνη] Vide Strab lib VIII pag. 245.

[25] Σαλμωνέως.] De Salmoneo lege Tzet. Chil VII hiſt. 107.

[26] Σαλμωνεῦτις.] Forte urbis nomen eſt Σαλμωνεὺς, uti Ἀταρνεὺς, a quo fit Ἀταρνεύτης

[27] Σάλωνα.] Videtur ſenſiſſe hic Stephanus, quod etiam ante nos admonuit diverſas eſſe voces Σαλῶναι & Σαλῶνα. Sed fallitur. Σαλῶνας vocat Ptolemæus, quam Strabo Σαλῶνα. Salm.

[27] Σάλωνα.] Vide Triſt. tom. prim. pag 546.

[28] Ὡς Πρίσκος ἐν ἕκτῳ.] Vide Voſſ. de Hiſt. Græc. pag.

ΣΑΛΩΝΕΙΑ [39], πόλις Βιθυνίας, καὶ τόπος Σάλων Σάλωνος. Ὁ κάτοικος, Σαλωνείτης. Οὐκ ἔστι δὲ τοῦ Σάλωνος ὁ Σαλωνείτης, ἀλλὰ τῆς Σαλωνείας. Λέγεται καὶ Σαλωναῖος. A

ΣΑΜΑΡΕΙΑ [40], πόλις Ἰουδαίας, ἡ μετονομασθεῖσα Νεάπολις. Καὶ Ἐπαφρόδιτος μὲν τὸ ἐθνικὸν αὐτῆς Σαμαρεὺς εἶπε, καὶ τὴν πρώτην συλλαβὴν ἐμήκυνεν. Ὁ δὲ Ἀντίοχος, [41] Σαμαρείτης. B

ΣΑΜΒΟΣ, πόλις Ἀράβων. Καὶ ἑνικῶς μὲν ἡ πόλις, πληθυντικῶς δὲ οἱ πολῖται Σάμβοι, καὶ Σαμβίτης. C

ΣΑΜΗΝΟΙ, νομάδων Ἀραβίων ἔθνος.

ΣΑΜΙΚΟΝ, οὐδετέρως, Τριφυλιακὴ πόλις. Τὸ ἐθνικὸν, Σαμικεὺς, ὡς ἀπὸ τοῦ οὐδετέρου· Ἢ Σαμικὸν, ὡς Ἀττικὸν, τῆς Ἀττικῆς. D

ΣΑΜΝΙΟΝ [42], πόλις Βρεττανίας. Τὸ ἐθνικὸν, Σάμνιος, καὶ Σαμνίτης· καὶ Σαμνιτικὸς κτητικόν.

ΣΑΜΟΘΡΑΚΗ [43], νῆσος πρὸς τῇ Θράκῃ, πόλιν ὁμώνυμον ἔχουσα. Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ τῶν Σαμίων καὶ τῶν Θρακῶν. Ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον [44] Δαρδανία. Τὸ ἐθνικὸν, [45] Σαμοθρᾷξ, καὶ Σαμοθρᾴκιος. E

ΣΑΜΟΡΝΑ [46], καὶ Σάμορνος, ἡ Ἔφεσος ἐκαλεῖτο. Τὸ ἐθνικὸν τῆς Σαμόρνης, Σαμορναῖος· Τῆς δὲ Σάμορνος, Σαμόρνιος. F

ΣΑΜΟΣ [47], ἐπιφανὴς πρὸς τῇ Καρίᾳ νῆσος. Ἐκλήθη δὲ πρότερον [48] Παρθενία, καὶ [49] Δρύουσα, [50] καὶ [51] Ἀθέμουσα, καὶ [52] Μελάμφυλλος. Τὸ ἐθνικὸν, [53] Σαμαῖος, καὶ Σάμιος, καὶ Σαμία, καὶ [54] Σαμιακός. G

ΣΑ-

SALONIA, urbs Bithyniæ, & locus Salon, Salonis. Incola, Salonites. Non eſt vero a vocabulo Salonis Salonites, ſed Saloniæ. Dicitur etiam Salonæus.

SAMARIA, urbs Judææ, quæ Neapolis vocata fuit. Et Epaphroditus quidem ejus gentile Samareus dixit, & primam ſyllabam produxit. Antiochus vero Samarites.

SAMBUS, urbs Arabum. Et urbs quidem ſingulariter, pluraliter autem cives, Sambi, & Sambites.

SAMENI, gens Nomadum Arabiorum.

SAMICUM, neutraliter, Triphyliaca urbs. Gentile, Samiceus, tanquam a neutro. Vel Samicum, ut Atticum, Atticæ.

SAMNIUM, urbs Bretaniæ. Gentile, Samnius, & Samnites. Et poſſeſſivum Samniticus.

SAMOTHRACE, inſula juxta Thraciam, urbem ejuſdem nominis habens. Vocata vero fuit a Samiis & Thracibus. Antea vero Dardania vocabatur. Gentile, Samothrax, & Samothracius.

SAMORNA, & Samornus, *Epheſus* vocabatur. Gentile Samornæ, Samornæus. Samorni autem, Samornius.

SAMUS, illuſtris juxta Cariam inſula. Antea vero vocata fuit *Parthenia*, & *Dryuſa*, & *Athemuſa*, & *Melamphylus*. Gentile, Samæus, & Samius, & Samia, & Samiacus.

SA-

pag. 548. Vide Ant. Itin. Syrit. pag. 432. Excerpta ex hiſtoria Priſci extant etiamnum hodie: inter hiſtoriæ Byzantinæ ſcriptores numeratur. Vide corpus Hiſt. Byzant. tom. 1. Vixit ſub Theodoſio juniore ante annum 550. Ejus etiam meminit Euagrius lib. 2 Hiſt. Eccleſiaſticarum. Vide Valeſii notas ad Priſci excerpta.

39 Σαλώνεια.] Triſtani Numiſ. tom. prim. pag. 546. Vide etiam in Σάλων. ibi gentile Σαλώνιος.

40 Σαμάρεια.] Vide Spanh. pag. 770.

41 Σαμαρείτης.] In Græco ſynt. Σαμαρείτης κώμη. Apud Joſeph Gr. ed. pag. 727 & 735. item Σαμαρεῖτις apud Joſeph pag. 671.

42 Σάμνιον πόλις Βρεττανίας.] Ita quoque habent MSS. Σάμνιον πόλις Πρεττανίας. Sane Βρεττανίας hic accipias pro Bruttium, ut & Brettium. Βρεττανίαν enim pro Βρεττίαν ponebant illi infimæ vetuſtatis ſcriptores. Olympiodorus in excerptis apud Photium. ὅτι τὸ Ῥήγιον μητρόπολίς ἐστι Βρεττίας, ἐξ οὗ φησιν ὁ ἱστορικὸς Ἀλλάριχον ἐπὶ Σικελίαν βουλόμενον περαιωθῆναι ἐπισχεθῆναι. Salm.

43 Σάμνιον.] Vide Salm ad Solin. pag. 321.

43 Σαμοθράκη.] Vide Apol. Schol. pag. 94.

44 Δαρδανία.] Ariſtoteles ἐν τῇ Σαμοθρᾴκων πολιτείᾳ Λευκωσίαν olim vocatam eſſe tradidit. *Salm.*

44 Δαρδανία.] Quare Dardania ſit appellata, legimus in Δάρδανος.

45 Σαμοθρᾷξ ἢ Σαμοθρᾴκιος.] In ſcriptis cod. Σαμοθρᾷξ ἢ Σαμοθρᾳκικός. Salm.

46 Σάμορνα.] In Heſychio legendum Σαμόρνα ἢ Σαμορνία ἡ Ἔφεσος. Idem.

47 Σάμος.] Vide Apollon. Scholiaſt. pag. 229. cujus locus emendandus. Vide in Ἀνθεμοῦς.

48 Παρθενία.] Vide Hygini fab. XIV. Vide notas Valeſii ad Harpocrat. pag. 107.

49 Δρύουσα.] Δρυμοῦσα Joniæ inſula.

50 Καὶ Ἀθέμουσα.] Καὶ Ἀνθέμουσα. Euſtathius ἢ Ἀνθεμίς. Utram prætoream lectionem neſcio. Utraque enim ſcribi poteſt. *Salm.*

51 Ἀθεμοῦσα.] Apol. Schol. Ἀνθεμοῦσα. Vide & Euſtath. in Dionyſ. pag. 77 & 78. ubi inter gentilia diſtinguit, oſtenditque unde nomen habeat. Unde Samus nomen habet vide Conſt. de Them. Them. 16. Triſtan. tom. 1 pag. 737. Σαμίων in nummis. De gentili vide Sylburg ad Etymol. Mag. pag. 30. verſ. 1.

52 Μελάμφυλλος.] Legendum Μελάμφυλλος. Vide Jamblichum de vita Pythagoræ. Pro Μελάμφυλλος habet Μελάνθεμος Sophocles. Παρθενία δὲ ἡ Σάμος ἐκαλεῖτο τοῖς παλαιοῖς ὀνόμασι καὶ Μελάνθεμος ἢ Παρθενία καὶ Ἀνθεμοῦσα ἐκαλεῖτο. Salm.

53 Σαμαῖος.] Gentile Σαμαῖος videtur eſſe potius ab Σάμη, quam a Σάμος. Hoc loco poſitum miror. Itaque ſine dubio hic aliquid deeſt poſt illa ἢ Μελάμφυλλος, de Samo vel Same Itaces agro ait Stephanus. ab illa Σαμαῖοι dicuntur, quod annotat Strabo. πόλιν μὲν δὲ Σάμης εἶναι Σάμην, ἣ νῦν μὲν ἔρημός ἐστι. Ἴχνη δ᾽ αὐτῆς δείκνυται κατὰ μέσον τὸν πρὸς Ἰθάκῃ πορθμόν. οἱ δ᾽ ἀπ᾽ αὐτῆς Σαμαῖοι καλοῦνται. Idem.

54 Σαμιακός.] Vide Spanh. pag. 911.

ΣΑΜΟΣΑΤΑ[55], πόλις Κομμαγηνῆς ἐπὶ τῷ Εὐφράτῃ. Ὁ πολίτης, Σαμοσατεύς. A

SAMOSATA, urbs Commagenæ juxta Euphratem. Civis, Samoſateus.

ΣΑΜΥΔΑΚΗ[56], πόλις Καρμανίας. Τὸ ἐθνικὸν Σαμυδακηνὸς, ὡς τῆς Ἀρτάκης Ἀρτακηνός.

SAMYDACE, urbs Carmaniæ. Gentile, Samydacenus, ut Artacæ Artacenus.

ΣΑΜΥΛΙΑ, πόλις Καρίας,[57] Μολύλου κτίσμα, τοῦ τὴν Ἑλένην καὶ Πάριν ὑποδεξαμένου. Τὸ ἐθνικὸν, Σαμυλιανός. B

SAMYLIA, urbs Cariæ, Moryli opus, qui Helenam & Parin hoſpitio excepit. Gentile, Samylianus.

ΣΑΜΦΗ[58], πόλις Φοινίκης. Τὸ ἐθνικὸν, Σαμφαῖος.

SAMPHE, urbs Phœnicæ. Gentile, Samphæus.

ΣΑΜΨΑ[59], κώμη τῆς Ἀραβίας. Τὸ ἐθνικὸν, Σαμψηνός. Σάμψα δὲ, παρὰ τοῖς Ἀραβίοις[60] ἥλιος. C

SAMPSA, vicus Arabiæ. Gentile, Sampſenus. *Sampſa* vero apud Arabes *Sol*.

ΣΑΜΨΕΙΡΑ, πόλις Αἰγύπτου. Τὸ ἐθνικὸν Σαμψειρεώτης, ὡς Μαρεώτης, καὶ Σαμψειρίτης.

SAMPSIRA, urbs Ægypti. Gentile, Sampſireotes, ut Mareotes, & Sampſi- D rites.

ΣΑΝΔΑΛΙΟΝ[61], Πισιδίας χωρίον. Ὁ τοῦτο οἰκῶν, Σανδαλιεύς.

SANDALIUM, Piſidiæ regiuncula. Qui hanc habitat, Sandalieus.

ΣΑΝΔΩΝ, πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν Σανδώνιος, ὡς Αὐλώνιος. [62] Σαλώνιος.

SANDON, urbs Italiæ. Gentile, Sandonius, ut Aulonius, Salonius. E

ΣΑΝΕΙΑ, πόλις Ἰνδική, ὡς Ἀδριανὸς Ἀλεξανδριάδος ἑβδόμῳ. Τὸ ἐθνικὸν [63] Σανεύς.

SANIA, urbs Indica, ut Adrianus Alexandriadis ſeptimo. Gentile, Saneus.

ΣΑΝΗ[64], πόλις Θρᾴκης μεταξὺ Ἄθω καὶ Παλλήνης. Οἱ πολῖται Σάνιοι, καὶ Σηναῖοι, καὶ [65] Σαναῖοι.

SANE, urbs Thraciæ inter Athon F & Pallenen. Cives, Sanii & Senæi, & Sanæi.

ΣΑΝΙΝΑ, πόλις ἐπὶ τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης. Τὸ ἐθνικὸν Σανιναῖος, ὡς Κωνσταντιναῖος. Ἀλλ' ἐπειδὴ τῷ ης χαίρουσι τύπῳ, γίγνεται Σανινίτης.

SANINA, urbs ad mare rubrum. Gentile, Saninæus, ut Conſtantinæus. Sed quoniam forma deſinentium in ης gaudent, fit Sa- G ninites.

ΣΑΝΝΙΓΑΙ[66], ἔθνος Σκυθίας, τοῖς Ἀβασγοῖς παρακείμενον.

SANNIGÆ, gens Scythiæ, Abaſgis appoſita.

ΣΑΝΤΙΣ, πόλις Κελτική. Τὸ ἐθνικὸν Σαντίτης ὡς Λέπτις Λεπτίτης.

SANTIS, urbs Celtica. Gentile, Santites, ut Leptis, Leptites.

ΣΑΝΤΩΝΕΣ[67], ἔθνος [68] τῆς Ἀκυτανίας. H

SANTONES, gens Aquitaniæ.

ΣΑΞΟΝΕΣ[69], ἔθνος οἰκοῦν ἐν τῇ Κιμβρικῇ [70] χερρονήσῳ.

SAXONES, gens habitans in Cimbrica Cherſoneſo.

ΣΑΟΣ[71], ἡ τῶν Σαΐων νῆσος. Τὸ ἐθνικὸν [72] Σάϊος. ΣΑ- I

SAUS, inſula Saiorum. Gentile, Saius. SA-

[55] Σαμόσατα.] Vide Triſt. pag 607. tom. 1. Vide in voce Πέρσαι. Gen. fem. Joſeph. verſ. pag. 838.
[56] Σαμυδάκη.] Vide Marc. Her. pag. 53.
[57] Μολύλου κτίσμα.] In Δεξ... reperio Μισύλε.
[58] Σάμφη.] Vide Spanh. pag 898.
[59] Σάμψα.] Samaſa legiſſe videtur Gyraldus, quam lectionem unde ſuſceperit, ignoro: neque ullæ antiquæ editiones hanc lectionem prætulerunt. Sed forte in Gyraldo *Samp'a* legendum. *Salm.*
[60] Σαμψά.] Vide in voce Βαλσαμψά.
[60] Ἥλιος.] Vide Salm ad Sol pag. 612 ex Epiphan.
[61] Σανδάλιον.] Sic Lacedæmone locus erat hoc nomine. Vide Prol Hephæſt pag 319.
[62] Σαλώνιος.] Fort. Ἀλμώνιος legendum.
[63] Σανεύς.] An non Σανιεύς?
[64] Σάνη.] Thucyd. in monte urbem hanc collocat pag. 352.
[65] Σαναῖοι.] Σάνη πόλις Κελτική, ὁ πολίτης Σανίτης.
[66] Σαννίγαι.] Sannegæ Memnoni dicuntur Σαννίγας ἐ Λαζῆς ... Lege Σαννίγας. Sannigias vocat illud Excerpta Barbaro-Latina, & eoſdem cum Sannis facit. Sanni dicuntur qua qui Σάννοι & Sannigii dicuntur. Si accepit a Græco, omnino Σάννοι οἱ ἐ Σαννίγαι ἐκαλοῦντο, quæ aut Africani ſunt aut Euſebii. *Salm.*
[67] Σάντωνες.] Marc. Herac. pag. 79. cujus verba emendavimus in Μεδιολάνιον.
[68] Τῆς Ἀκυτανίας.] Τῆς Ἀκυιτανίας habent MS. *Salm.*
[69] Σάξονες.] Vide eundem pag 85.
[70] Χερρονήσῳ.] Vide Cluv. Germ. Antiq. pag. 88. lib. 3.
[71] Σάος.] Euſt. in Dionyſ. pag. 78.
[72] Σάϊος.] Vide de Saiis Strabonem lib.

72 Σάϊ-

ΣΑ´ΠΑΙ[71], ἔθνος Θρᾴκης. Λέγονται A δὲ [72] Σάπαιοι, καὶ [73] Σάποι. Καὶ τὸ κτητικὸν, [76] Σαπαικὸν, καὶ Σαπαική.

SAPÆ, gens Thraciæ. Dicuntur autem Sapæi, & Sapii. Et poſſeſſivum Sapaicum, & Sapaica.

ΣΑ´ΠΕΙΡΕΣ[77], ἔθνος ἐν τῇ μεσογείᾳ τῆς Ποντικῆς, οἱ νῦν διὰ τοῦ β λεγόμενοι [78] Σάβειρες. B

SAPIRES, gens in mediterranea Ponticæ, qui nunc per *b* dicti Sabires.

ΣΑΠΦΕΙΡΙΝΗ[79], νῆσος ἐν τῷ Ἀραβίῳ κόλπῳ. Ἐκ ταύτης ὁ Σάπφειρος λίθος.

SAPPHIRINE, inſula in ſinu Arabico. Ex hac Sapphirus lapis.

ΣΑ´ΡΑΚΑ[80], χώρα Ἀραβίας, μετὰ τοὺς Ναβαταίους. Οἱ οἰκοῦντες, Σαρακηνοί.

SARACA, regio Arabiæ poſt Nabatæos. Incolæ, Saraceni.

ΣΑ´ΡΑΠΙΣ, νῆσος ἐν τῷ Ἰνδικῷ κόλ- C πῳ. Τὸ ἐθνικὸν Σαραπίτης.

SARAPIS, inſula in ſinu Indico. Gentile, Sarapites.

ΣΑ´ΡΑΠΤΑ[81], πόλις Φοινίκης. Ὁ πολίτης Σαραπτηνὸς, καὶ [82] Σαραπτία, καὶ Σαραπτηνός.

SARAPTA, urbs Phœnicæ. Civis, Sareptius, & Saraptia, & Saraptenus.

ΣΑ´ΡΓΑΝΘΑ, πόλις Ἰβηρίας. Τὸ D ἐθνικὸν Σαργανθηνός.

SARGANTHA, urbs Iberiæ. Gentile, Sarganthenus.

ΣΑ´ΡΓΑΝΤΙΣ, πόλις καὶ φυλακὴ Αἰγυπτία. Ὁ πολίτης Σαργαντίτης, ὡς Ναυκρατίτης.

SARGANTIS, urbs & cuſtodia Ægyptia. Civis, Sargantites, ut Naucratites.

ΣΑ´ΡΔΑΙΟΝ, ὄρος περὶ Ἀσωπόν. Τὸ E ἐθνικὸν Σαρδαῖος, καὶ [83] Σαρδαιεύς.

SARDÆUM, mons circa Aſopum. Gentile, Sardæus, & Sardæeus.

ΣΑ´ΡΔΗΣΣΟΣ[84], πόλις Λυκίας, πλησίον Λυρνησσοῦ. Ὁ οἰκήτωρ, Σαρδήσσιος· καὶ Σαρδήσσιος Ζεὺς τιμᾶται.

SARDESSUS, urbs Lyciæ, juxta Lyrneſſum. Incola, Sardeſſius. Et Sardeſſius Jupiter colitur.

ΣΑ´ΡΔΙΣ[85], πόλις Λυδίας. Ὁ πολί- F της, Σαρδιανὸς, καὶ Σαρδιανή. Τὸ κτητικὸν, Σαρδιανικὸς, [86] Σαρδιανική.

SARDIS, urbs Lydiæ. Civis, Sardianus, & Sardiana. Poſſeſſivum Sardianicus, Sardianica.

ΣΑ´ΡΔΟΣ, ὡς Πάρθος, πόλις Ἰλλυρίας. Οἱ πολῖται, Σαρδηνοί.

SARDUS, ut Parthus, urbs Illyriæ. Cives, Sardeni.

ΣΑΡΔΩ´[87], ἡ νῆσος. Ὁ Σάρδος οὖν, G τῇ Σαρδοῖ ἀναλόγως. Λέγεται καὶ [88] Σαρδὼν, ὡς τῇ Πυθοῖ παράκειται τὸ Πυθών. Ἐκαλεῖτο δὲ [89] Ἰχνοῦσα, διότι ἐοικυῖα ἦν ἀνθρώπου ἴχνει. Ὁ κάτοικος, [90] Σαρδώνιος, καὶ Σαρδωνία, καὶ

SARDINIA, inſula. Sardus igitur analoge vocabulo Σαρδοῖ. Dicitur etiam *Sardon*, quemadmodum Πυθοῖ adjacet Python. Vocabatur autem Ichnuſa, quod ſimilis eſſet hominis veſtigio. Incola, Sardonius, &

71 Σάπαι.] Ab Archilocho Σάϊοι vocabantur, qui poſtea Σάπαι dicti ſunt. Vide Euſtathium Scholiis in Dionyſ. de ſitu orbis. *Salm.*

74 Σάπαιοι & Σίντοι.] Lege & Σαπαῖοι & Σαποὶ pro Σαψίοι. Idem.

75 Σίντοι.] Leg. Σάποι.

76 Σαϊπικόν.] Lege Σαπαικόν.

77 Σαπειρες.] Orpheus hujus gentis meminit. Vide & notas poſt tom. 1 hiſt. Byzant.

78 Σάβειρες.] Σάβειρες vocat Βυζ. Theophanes. Et male quidam corrigunt Σαπειρες Salm.

78 Σάβειρες.] Vide Βοχάρ. Apoll. Rhod. Argon. pag. 185.

79 Σαπφειρίνη.] Notanda eſt veteris libri ſcriptura, quæ habet Σαμφειρίνη, & ἐκ ταύτης ὁ Σάμφειρος λίθος. Salm.

79 Σαπφειρίνη.] Salm. ad Solin. 1084.

80 Σάρακα.] De origine hujus vocis lege Hottingerum pag. 9 & 10. hiſt. Orientalis. Vide quoque Sal. ad Sol. pag 485. Bochart. pag. 241 Geog. ſac. Vide Scal. ad Euſeb. pag. 16.

81 Σάραπτα.] Hujus urbis meminit Lucas cap. 4. & illic Σάρεπτα nominat, ad quam miſſus eſt Elias ad viduam mulierem. *Salm.*

82 Σαραπτηνός.] Willebrand. ad Oldenb. Itiner. pag. 125.

82 Σαραπτία.] Urbs Phœniciæ apud Lycoph. Schol. Vide Meurſ. Cret. pag. 125. Vide Sal. ad hiſt. Aug. pag. 411.

83 Σαρδαιεύς] Σαρδαιεύς. Salm.

84 Σαρδησσὸς πόλις Λυκίας.] Lege πόλις Κιλικίας Pomponio Melæ Sardemiſus dicitur, & neſcio an apud eum legendum Sardeſſus in hoc loco. Præterea montem vocat, non urbem. *Idem.*

85 Σάρδις.] Habent antiquitus MSS. καὶ Σαρδιανὸς poſt Σαρδιανική. Idem.

85 Σάρδις.] Biſetus hunc locum ad Ariſtophanis comment. aliter paulo legit pag. 376. Ita in Nummis. Vide Seguin. pag. 22. Vide etiam Spanhem. pag. 283.

86 Σαρδιανική.] Ariſtoph. emendand. in Ἀχαρ. pag. 108 verſ.

87 Σαρδώ.] Dicitur & Σαρδόνη, a quo Σαρδωναῖος gentile eſſet. *Salm.*

87 Σαρδώ.] Vide Salm. ad Sol. pag. 99.

88 Σαρδών.] Vide Euſtat. ad Dion. pag. 17 col. 2 & 66 col. 2.

89 Ἰχνοῦσα.] Vide Euſtath. ad Dionyſ. pag. 26 col. pr. & 66. Hyginus fab. CCLXXV. Emend. Agathem. pag. 13.

90 Σαρδώνιος.] Σαρδώνιος γέλως unde originem habeat,

A καὶ Σαρδῷος, καὶ Σαρδωνικὸς, καὶ Σαρδωνική.

ΣΑ'ΡΙΧΑ, πόλις Καππαδοκίας. Τὸ ἐθνικὸν, Σαριχηνὸς, ἢ Σαριχεὺς, ὡς Τυανεύς.

B ΣΑΡΜΑ'ΤΑΙ, ἔθνος Σκυθικόν· Ἡ χώρα αὐτῶν Σαρματία, καὶ Σαρματικὸν ὄρος.

ΣΑ'ΡΝΟΥΣ, ὡς Μυοῦς, πόλις Ἰλλυρική. Τὸ ἐθνικὸν [91] Σαρνούσιος, ὡς Μυούσιος.

ΣΑΡΠΗΔΩ'Ν [92], πόλις Θράκης. Τὸ ἐθνικὸν, [93] Σαρπηδόνιος, καὶ Σαρπηδονία. C

ΣΑ'ΡΤΗ, πόλις περὶ τὸν Ἄθων. Τὸ ἐθνικὸν, Σαρταῖος.

ΣΑ'ΡΩΝ [94], τόπος Τροιζῆνος. Σαρώνιος οὖν, καὶ Σαρωνία, καὶ Σαρωνικὸς, καὶ Σαρωνική. D

ΣΑ'ΤΡΑ, πόλις Κρήτης, ἡ μετονομασθεῖσα Ἐλεύθερνα. Ὁ πολίτης, Σατραῖος.

ΣΑΤΟΡΝΙ'Α, ἡ Ἰταλία πρῶτον ἐκαλεῖτο. Τὸ ἐθνικὸν, Σατορνῖνος· Καὶ τὸ κύριον ὁμοίως. E

ΣΑ'ΤΑΛΑ [95], πόλις Ἀρμενίας, ὡς Ἀλέξανδρος ἐν Ἀσίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν Σαταλεύς.

ΣΑΤΙ'ΚΟΛΑ, πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν Σατικολανὸς, ὡς [96] Μεδιολανός. F

ΣΑ'ΤΡΑΙ, ἔθνος Θράκης, ὡς Ἑκαταῖος ἐν Εὐρώπῃ φησί.

ΣΑΤΡΙ'Α, πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν Σατριανὸς, ὡς Διονύσιος.

ΣΑΤΡΟΚΕ'ΝΤΑΙ, ἔθνος Θράκιον, ὡς Ἑκαταῖος ἐν Εὐρώπῃ. G

ΣΑΤΥ'ΡΙΟΝ [97], χώρα πλησίον Τάραντος. Τὸ ἐθνικὸν Σατυρῖνος, καὶ Σατύριος.

ΣΑΥ'Α [98], οὐδετέρως, κώμη τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας. Οἱ κωμῆται, Σαυηνοί. H Ἔστι δὲ καὶ [99] Σαῦνις πόλις Ἀραβίας, ἧς ἡ [100] αἰτιατικὴ Σαῦνιν.

ΣΑΥΝΙ'ΤΑΙ, τῶν Ἰαπύγων ὅμοροι. Τὸ θηλυκὸν, [1] Σαυνῖτις. Τὸ κτητικὸν, Σαυνιτικός.

ΣΑΥ'ΡΑ, πόλις Σαυνιτῶν. Τὸ ἐθνικὸν, I Σαυρανῶν δὲ οἱ κορυφαιότατοι.

ΣΑΥ-

& Sardonia, & Sardous, & Sardonicus, & Sardonica.

SARICHA, urbs Cappadociæ. Gentile, Sarichenus, vel Saricheus, ut Tyaneus.

SARMATÆ, gens Scythica. Eorum regio Sarmatia, & Sarmaticus mons.

SARNUS, ut Myus, urbs Illyrica. Gentile, Sarnuſius, ut Myuſius.

SARPEDON, urbs Thraciæ. Gentile, Sarpedonius, & Sarpedonia.

SARTE, urbs circa Athon. Gentile, Sartæus.

SARON, locus Trœzenis. Saronius, igitur, & Saronia, & Saronicus, & Saronica.

SATRA, urbs Cretæ, quæ poſtea vocata fuit Eleutherna. Civis, Satræus.

SATORNIA, Italia prius vocabatur. Gentile, Satorninus. Et nomen proprium ſimiliter.

SATALA, urbs Armeniæ, ut Alexander in Aſia. Gentile, Sataleus.

SATICOLA, urbs Italiæ. Gentile, Saticolanus, ut Mediolanus.

SATRÆ, gens Thraciæ, ut Hecatæus in Europa inquit.

SATRIA, urbs Italiæ. Gentile, Satrianus, ut Dionyſius.

SATROCENTÆ, gens Thracia, ut Hecatæus in Europa.

SATYRIUM, regio prope Tarentum. Gentile, Satyrinus, & Satyrius.

SAUA, neutraliter, vicus felicis Arabiæ. Incolæ, Saueni. Eſt vero etiam Saunis urbs Arabiæ, cujus accuſativus Saunin.

SAUNITÆ, Japygibus conterminі. Fœmininum Saunitis. Poſſeſſivum Sauniticus.

SAURA, urbs Saunitarum. Gentile, *Sauranorum vero eminentiſſimi.*

SAU-

beat, apud Lycoph. Scholiaſt. pag. 126. Lege ibi etiam de herba mirabili & apud Procop.

[91] Σαρνούσιος.] Σαρνούσιος & Σαρνουσῖνος. nam utroque Polyxenus utitur. *Salm.*

[92] Σαρπηδὼν] Vide Apol. Schol. pag. 24.

[93] Σαρπηδόνιος.] Holſt. poſt Apol. pag. 364.

[94] Σάρων.] Vide in Τροιζήν.

[95] Σάταλα.] Vide Spanhem. pag. 899. Vide Ant. Itin. 347.

[96] Μεδιολανός.] Vide in illa voce.

[97] Σατύριον.] Oraculum Phalanto redditum, quod apud Strabonem legitur, ita corrige.

Σατύριόν τοι δῶκα Τάραντά τε πίονα δῆμον.
Οἰκῆσαι καὶ πῆμα Ἰαπύγεσσι γενέσθαι.
Perperam vulgo legitur πῆμα Ἰαπύγεσσι. *Salm.*

[98] Σαῦα.] Salm. ad Sol. pag. 491.

[99] Σαῦνις πόλις Ἀραβίας] Ex qua Σαυνῖται fortaſſe dicti ſunt & Σαῦνοι apud Procopium. at nos reponebamus Σαύνιν) & Σαῦνοι, cujus ſententiæ me nondum pœnitet. *Salm.*

[99] Σαῦνις.] Vide Phlegontem Trallian. pag. 86. emendand. forte.

[100] Αἰτιατικὴ Σαῦνις] Vide Boch. de Animal. pag. 835.

[1] Σαυνῖτις.] In MSS. Σαυνῖτις.

Σαυ-

ΣΑΥΡΟΜΑ´ΤΑΙ, Σκυθικὸν ἔθνος. A Καὶ Σαυρομάτις, ἡ γυνὴ καὶ ἡ χώρα.

ΣΑΧΑΛΙ´ΤΑΙ[a], ἔθνος Ἰνδικόν· Καὶ Σαχαλίτης κόλπος. Κατὰ τοῦτον τὸν [3] Σαχαλιτῶν κόλπον κεῖνται πελάγιοι νῆσοι ἑπτά.

ΣΕΒΑΣΤΗ´[4], πόλις Ἀρμενίας, ἡ νῦν B Σεβαστία καλουμένη, ὡς Ἀλέξανδρος ὁ Ἐφέσιος. Ἔστι καὶ [5] ἐν τῇ Σαμαρείτιδι πολίχνιον. Τὸ ἐθνικόν, Σεβαστηνός. Λέγεται καὶ ἡ [6] πρὸς τῇ Κόρυκι [7] χερρόνησος οὕτω.

ΣΕ´ΒΕΔΑ, λιμὴν Λυκίας, ὡς Ἀλέξαν- C δρος ἐν περίπλῳ. Τὸ ἐθνικόν, Σεβεδεύς.

ΣΕΒΕ´ΝΝΥΤΟΣ[8], πόλις Αἰγύπτου, καὶ λίμνη, καὶ ποταμός. Καὶ Σεβεννύτης νομὸς καὶ πολίτης· Καὶ Σεβεννυτικὸν στόμα.

ΣΕΓΙ´ΔΗ[9], πόλις Κελτιβήρων. Τὸ D ἐθνικὸν Σεγιδαῖος.

ΣΕ´ΘΡΟΝ[10], πόλις Αἰγύπτου. Ὁ πολίτης, Σεθροΐτης, ὡς Ἀρσινοΐτης. Ἀλέξανδρος τρίτῳ Αἰγυπτιακῶν.

ΣΕΙΡΗΝΟΥ´ΣΣΑΙ[11], νῆσοι ἐν τῇ E Ἰταλίᾳ περὶ τὸν πορθμὸν ἐπ' αὐτῆς τῆς ἄκρας κείμεναι τοῦ ἀποπεπτωκότος τόπου, καὶ [12] διαλαμβάνοντος τοὺς κόλπους τὸν περιέχοντα Κύμην, τὸν διειληφότα τὴν καλουμένην Ποσειδωνίαν, ἐν ᾧ καὶ νεὼς αὐτῶν ἵδρυται, καὶ τιμῶνται F καθ' ὑπερβολήν. [13] Ὧν καὶ τὰ ὀνόματα ταῦτα, Παρθενόπη, [14] καὶ Λευκωσία, καὶ [15] Λίγεια. Τὸ ἐθνικὸν Σειρηνούσιος, καὶ Σειρηνουσαῖος.

ΣΕ´ΚΕΛΑ, πόλις Παλαιστίνης, ὡς Ἰώσηπος. Τὸ ἐθνικόν, Σεκελοί. G

ΣΕΛΛΑ´ΣΕΙΑ[16], πόλις τῆς Λακωνικῆς. Τὸ ἐθνικὸν Σελλασιεύς, ὡς τῆς Πειρασίας Πειρασιεύς.

ΣΕ´ΛΓΗ[17], πόλις Πισιδίας, ἄποικος Λακεδαιμονίων. Οἱ πολῖται, [18] Σελγεῖς· Καὶ H Σελγικὴ κτητικόν.

ΣΕΛΕΥ´ΚΕΙΑ, πόλις [19] ἐπὶ Κιλικίᾳ, τρα-

SAUROMATÆ, gens Scythica. Et Sauromatis, mulier & regio.

SACHALITÆ, gens Indica. Et Sachalites ſinus. Juxta hunc Sachaliten ſinum jacent ſeptem maritimæ inſulæ.

SEBASTE, urbs Armeniæ, quæ nunc Sebaſtia vocatur, ut Alexander Epheſius. Eſt etiam in Samaritide oppidulum. Gentile, Sebaſtenus. Sic etiam dicitur juxta Corycem Cherſoneſus.

SEBEDA, portus Lyciæ, ut Alexander in Periplo. Gentile, Sebedeus.

SEBENNYTUS, urbs Ægypti, & lacus, & fluvius, & Sebennytes Nomus & civis. Et Sebenniticum oſtium.

SEGIDE, urbs Celtiberorum. Gentile, Segidæus.

SETHRUM, urbs Ægypti. Civis, Sethroites, ut Arſenoites. Alexander Ægyptiacorum tertio.

SIRENUSSÆ, inſulæ in Italia circa fretum ſitæ ad ipſum promontorium loci delapſi, & ſuis ſinibus dirimentis illum qui circumdat Cumam, qui diremit dictam Poſidoniam, in quo etiam earum templum collocatum eſt, ac eximie coluntur. Quarum nomina hæc, Parthenope, & Leucoſia, & Ligia. Gentile, Sirenuſſius, & Sirenuſſæus.

SECELA, urbs Palæſtinæ, ut Joſephus. Gentile, Seceli.

SELLASIA, urbs Laconicæ. Gentile, Sellaſieus, ut Piraſiæ, Piraſieus.

SELGE, urbs Piſidiæ, Lacedæmoniorum colonia. Cives, Selgeis. Et poſſeſſivum Selgice.

SELEUCIA, urbs ad Ciliciam, Trachea,

[a] Σαχαλῖται.] Vide Valeſ. ad Ammian. Marc. pag. 265.

[3] Σαχαλιτῶν] Marcian. Heracl. pag. 44. Promiſcue gens appellatur & ſinus Ἀχαλῖται & Ἀχαλίτης. Σαχαλίτης & Σαχαλῖται. Vide in voce Ἀσῖται.

[4] Σεβαστή.] Salm. ad Solin pag 576 & 577. delenda quæ ad hunc locum ſcripſimus.

[5] Ἐν τῇ Σαμαρείτιδι.] Vide Spanh. pag. 770. Vide in voce Σαμάρεια 771.

[6] Πρὸς τῇ Κόρυκι] Πρὸς τῇ Κορύκῳ. MSS. καὶ ἡ πρὸς ſpatio vacuo relicto. Poſtea alter πρὸς τῇ Κωρυκ. Salm.

[7] Χερρόνησος.] Gent. apud Joſeph. pag gr. 604.

[8] Σεβέννυτος.] In voce Βερυτὶς ſcribitur cum ſimplice N.

[9] Σεγίδη] Appianus Alexand. Σεγήδα urbem appellat in Hiberico.

[10] Σέθρον.] Lege Σεθρόν. & ita legendum. Gentile enim Σεθροΐτης a Σεθρόν, ut Ἀρσινοΐτης ab Ἀρσινόη. alioqui a Σέθρον venit Σεθρίτης. Salm.

[11] Σειρηνοῦσσαι.] Apud Ariſtotelem omnia hæc verba Stephanus tranſtulit paucis immutatis Φασὶ τὰς Σειρηνούσας νήσους κεῖσθαι μὲν ἐν τῇ Ἰταλίᾳ περὶ πορθμὸν ἐπ' αὐτῆς ἄκρας, ὅς κεῖται πρὸ τοῦ προπεπτωκότος τόπου καὶ διαλαμβάνοντος τοὺς κόλπους τόν τε περιέχοντα τὴν Κύμην καὶ τὸν διειληφότα τὴν καλουμένην Ποσειδωνίαν. Quod utrum emendare melius ſit, nos alibi videbimus. Idem.

[12] Διαλαμβάνοντος &c.] Hunc locum Sal. ad Sol. emendavit pag 61.

[13] Ὧν καὶ τὰ ὀνόματα ταῦτα.] Ὧν καὶ τὰ ὀνόματα αὐτῶν, in MS. Voſſiano.

[14] Καὶ Λευκωσία.] Salm. ad Sol pag 69.

[15] Λίγεια] Una ex Amazonibus in Γέργα.

[16] Σελλασία] Hæc eadem eſt, de qua mox fiet mentio. Olim hoc loco per ſimplex L. videtur ſcriptum.

[17] Σέλγη] Euſtat. ad Dionyſ. pag. 113.

[18] Σελγεῖς] Vide in Ἔλγος. Vide etiam Urſini notas ad Polyb. leg pag. 328. Vide Etym. in Ἀσπενδίω. Vide Spon pag 440 & 441 t. 1.

[19] Ἐπὶ Κιλικίᾳ τραχείᾳ.] Cilicia Trachea Victor. Salm. ad Solin. 619.

[20] Σι-

τραχεία, λεγομένη. Ὠνόμασε δὲ Σελεύκειαν A αὐτὴν [20] Σέλευκος ὁ Νικάτωρ, ὡς Ἀλέξανδρός φησι. Πρότερον δὲ Ὀλβία ἐκαλεῖτο, καὶ Ὑρία. Οἱ πολῖται ἀπὸ τῆς Ὑρίας Ὑριεῖς, καὶ τῆς Ὀλβίας Ὀλβιανοὶ, καὶ τῆς Σελευκείας [21] Σελευκεῖς, καὶ Σελευκεὺς, καὶ [22] Σελευκηνὸς, καὶ B [23] Σελευκὶς ἡ χώρα. Ἔστι καὶ ποτηρίων εἶδος, Σελευκὶς, ἀπὸ Σελεύκου.

ΣΕΛΕΥΚΟΣ [24], πόλις περὶ τῇ ἐν Συρίᾳ Ἀπαμείᾳ, ἀρσενικῶς λεγομένη. Ὁ πολίτης, [25] Σελευκηίτης. C

ΣΕΛΕΥΚΟΒΗΛΟΣ [26], πόλις, Συρίας πλησίον. Ὁ πολίτης, Σελευκοβηλίτης, καὶ Σελευκοβηλαῖος. Λέγεται καὶ Σελευκεὺς πρὸς τῷ Βήλῳ· Οὕτω γὰρ Παυσανίας ἐν τῷ περὶ Ἀντιοχείας φησί. D

ΣΕΛΗΝΗ [27], πόλις Τυρρηνίας. Τὸ ἐθνικὸν, Σεληνοπολίτης. Καὶ ἑτέρα μεγάλη, μία τῶν ἑκατὸν νήσων. [28] Ἔστι καὶ Σελήνη πόπανόν τι ἄστρῳ παραπλήσιον. Ὁ οἰκήτωρ [29] Σεληνίτης, καὶ [30] Σεληναῖος. E

ΣΕΛΙΝΟΥΣ [31], πόλις Σικελίας, ἀρσενικῶς καὶ θηλυκῶς λεγομένη. Ὁ πολίτης [32] Σελινούντιος, καὶ Σελινούσιος, καὶ [33] Σελινουντία.

ΣΕΛΛΑΣΙΑ [34], πόλις Λακωνική· F Θεόπομπος ἐν τετάρτῳ Ἑλληνικῶν. Ὁ πολίτης Σελλασιεὺς, ὡς Ἀπιεύς.

ΣΕΛΛΟΙ, οἱ Δωδωναῖοι.

— [35] Ἀμφὶ δὲ Σελλοὶ

Σοὶ ναίουσ' ὑποφῆται. — G

Λέγεται καὶ δίχα τοῦ σ [illegible]

ΣΕΝΝΟΝΕΣ [36], ἔθνος Γαλατικὸν, ὡς Οὐράνιος ἐν Ἀραβικῶν πρώτῳ.

ΣΕ-

chea dicta. Quam Seleucus Nicator Seleuciam vocavit, ut Alexander inquit. Ante Olbia, & Hyria vocabatur. Cives, ab Hyria, Hyrieis, & ab Olbia, Olbiani, & a Seleucia, Seleuceis, & Seleuceus, & Seleucenus & Seleucis regio. Eſt etiam Seleucis ſpecies poculorum, a Seleuco.

SELEUCUS, urbs juxta Apameam in Syria, maſculine dicta. Civis, Seleuceïtes.

SELEUCOBELUS, urbs prope Syriam. Civis, Seleucobelites, & Seleucobelæus. Dicitur etiam Seleuceus ad Belum. Sic enim Pauſanias in libro de Antiochia inquit.

SELENE, urbs Tyrrheniæ. Gentile, Selenopolites. Et alia magna, una ex centum inſulis. Eſt etiam Selene placenta quædam aſtro ſimilis. Incola, Selenites, & Selenæus.

SELINUS, urbs Siciliæ, maſculine & fœminine dicta. Civis, Selinuntius, & Selinuſius, & Selinuntia.

SELLASIA, urbs Laconica. Theopompus in quarto Hellenicorum. Civis, Sellaſieus, ut Apieus.

SELLI, Dodonæi.

— *Circum vero Selli*

Te habitant vates —

Dicitur etiam ſine *s*, Elli.

SENNONES, gens Galatica, ut Uranius in Arabicorum primo.

SE-

[20] Σέλευκος ὁ Νικάτωρ.] Alii Νικάνωρ ſcribunt. Seleuciæ, quam Nicanor condidit, inſignem lege deſcriptionem apud Theophylactum lib. v c. vi t. i hiſt. Byzant.

[21] Σελευκεῖς.] ΣΕΛΕΥΚΕΩΝ ΠΡΟΣ ΚΑΛΥΚΑΔΝΩ. Vide Spon. recherches d'Antiq. 184.

[22] Σελευκηνὸς.] Forte Σελευκειανός.

[23] Σελευκὶς] Apud Plutarch. Σελευκιάς pag. 564.

[24] Σέλευκος.] Hanc in voce φάλαγξ Seleuciam Meſopotamiæ videtur appellatur Hol.

[25] Σελευκηίτης.] Vide Triſt. tom. p. pag. 425.

[26] Σελευκόβηλος.] Salm ad Sol. pag 618, 619.

[27] Σελήνη] Vide, num hæc ſunt intelligenda de Selene, cujus meminit Chron. Alexand pag. 97.

[28] Ἔστι καὶ Σελήνη πόπανον] Vide Grammaticos Euripides Erechtheo. καὶ μὴν πελανῷ μὲν πέλανον ἱκετηρίας θῦμα φέρουσι Σελήνας τὰς δὲ πυρὰμοῦς χλόας. Lege τῷ ἄστρῳ παραπλήσιον. Σεληνῖται etiam gens Arcadiæ quædam apud veterem Apollonii Scholiaſten. καὶ ἔθνος δὲ Ἀρκαδίας Σεληνῖται, quod ideo notavi, quia pauci eorum meminerunt. *Salm.*

[28] Ἔστι καὶ Σελήνη πόπανόν τι ἄστρῳ παραπλήσιον.] Vide inſignem & præſtantiſſimum locum apud Athenæum lib. xi pag 489 Vide Heſych. in Σελῆναι. Alciphron epiſtol. ultima πέμματα Σελήνας. Vide Suidam in Βοῦς ἕβδομος & voce Σελήνη & Πόπανον. Spanh. de Numiſ. antiq in Nicolai. & Euſtat ad Iliad. Σ pag 1165 lin 6. Vide Heſych. in voce Βοῦς pag. 197 & in Βοῦς ἕβδομος. Vide Etym Mag. auct. voce Βοῦς p g. 204 Quære etiam τὸ θῦμα in Conſtant. Lexico. Πόπανα πολυόμφαλα vide Reineſ Var. lect. 101. Vide quoque Voſſ. ad Mel pag. 78, ubi πέμματα τινα ἐν σχήματι λύρας & τόξου & βέλους, placentulæ in formam arcus, lyræ. Μυλλοὶ erant placentæ formam pudendi muliebris referentes. Vide Meurſ. Græc. Feriatam pag. 154

[29] Σεληνίτης.] In voce Ἀδράνη gentilitium eſt Σεληνίτης.

[30] Σεληναῖος.] Gent. eſt apud Call. pag. 117. Vide Senelæ mons apud Marc. Her. pag. 74

[31] Σελινοῦς] Vide Xiphilinum apud Ortelium.

[32] Σελινούντιος.] Vide in Ψαμμαθοῦς.

[33] Σελινουντία] Nomen habet ab adjacente fluvio. vide Ἀκράγαντες.

[34] Σελλασία] Aut hæc extirpanda eſt aut altera, de qua in præcedentibus.

[35] Ἀμφὶ δὲ Σελλοὶ.] Vide notas Caſaub. ad Strab. pag. 25.

[36] Σέννονες.] Varie apud auctores, gentis nomen ſcribitur. Vide Cluv. Ital. ant. pag. 309. hæc mihi ſunt ſuſpecta.

[37] Ἐ's

A ΣΕΝΟΕΣΣΑΝΟΙ᾽, ἔθνος Ἰταλικὸν, ὡς Πολύβιος [37] ἐν τρίτῳ.

ΣΕ´ΜΦΗ [38], ὡς Τύμφη. πόλις τῆς κατὰ Εὐφράτην Ἀραβίας. Τὸ ἐθνικὸν Σεμφαῖος, καὶ Σεμφηνός.

B ΣΕ´ΡΙΦΟΣ [39], μία τῶν Σποράδων, ἐξ οὗ καὶ τὸ βάτραχος Σερίφιος. Καὶ τὸ θηλυκὸν, Σερίφια, καὶ Σεριφαία.

ΣΕΡΜΥΛΙ´Α [40], πόλις περὶ τὸν Ἄθων, ὡς Ἑκαταῖος. Ἔοικε δὲ ὡς παρὰ τὸ Σερμύλιον, τὸ ἐθνικὸν, Σερμυλιαῖος, καὶ Σερμυ- C λία, καὶ Σερμυλιεύς.

ΣΕ´ΡΡΕΙΟΝ, ἀκρωτήριον τῆς Θρᾴκης. Ἔστι καὶ πόλις Σαμοθρᾴκης. Τὸ ἐθνικὸν, Σερρειεύς, καὶ Σερρειώτης, ὡς τὸ Λαύρειον Λαυρειώτης. Καὶ Σερρεάτης, ὡς Λέπρειον Λεπρεάτης. D Καὶ Σέρρειον τεῖχος. Οὗ τὸ ἐθνικὸν, Σερρειοτειχίτης. Καὶ ἀπὸ τοῦ Σέρρεια ὄρη. [41] Σέρρειος ἐθνικόν. Λέγεται καὶ Σέρρα, ἧς ἡ γενικὴ κατ' Ἴωνας Σέρρης· καὶ Σερρατειχίτης.

E ΣΕΣΑΡΗΘΟΣ [42], πόλις Ταυλαντίων, ὡς φησιν [43] Ἑκαταῖος. Καὶ τὸ ἐθνικὸν, Σεσαρήθιος.

ΣΕΣΙ´ΝΔΙΟΝ, πόλις Ἰνδική. Τὸ ἐθνικὸν Σεσίνδιος, ὡς τὸ Ἴσινδα Ἰσίνδιος.

F ΣΕ´ΣΤΙΟΝ, πόλις ἐν μεσογείᾳ Οἰνώτρων. Τὸ ἐθνικὸν [44] Σεστιεύς, ὡς τὰ εἰς ον οὐδέτερα.

ΣΗΚΟ´ΑΝΟΣ [45], ποταμὸς Μασσαλιωτῶν, ἀφ' οὗ τὸ ἐθνικὸν, Σηκόανοι, ὡς Ἀρτεμίδωρος ἐν πρώτῃ.

G ΣΗΛΥΜΒΡΙ´Α [46], πόλις Θρᾴκης. Κέκληται δὲ ἀπὸ Σήλυος. Βρία γὰρ κατὰ Θρᾷκας ἡ πόλις, ὡς Πολτυμβρία, ἡ Πόλτυος πόλις. Ὁ πολίτης, [47] Σηλυμβριανός.

H ΣΗΜΑΧΙ´ΔΑΙ δῆμος Ἀττικὸς, ἀπὸ [48] Σημάχου, [49] οὗ καὶ ταῖς θυγατράσιν ἐπεξενώθη Διόνυσος. Ἀφ' ὧν αἱ ἱέρειαι αὐτοῦ. Ἔστι δὲ τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς. Φιλόχορος δὲ τῆς [50] Ἐπακρίας φησὶ τὸν δῆμον. Ὁ δημότης, Σημαχίδης.

SENOESSANI, gens Italica, ut Polybius in tertio.

SEMPHE, ut Tymphe, urbs Arabiæ juxta Euphraten. Gentile, Semphæus, & Semphenus.

SERIPHUS, una Sporadum, unde & Seriphia rana. Et fœmininum Seriphia, & Seriphæa.

SERMYLIA, urbs circa Athon, ut Hecatæus. Videtur vero tamquam a Sermylium, gentile, Sermyliæus, & Sermylia, & Sermylieus.

SERRHEUM, promontorium Thraciæ. Eſt etiam urbs Samothraciæ. Gentile, Serrheeus, & Serrheotes, ut Laureum, Laureotes; & Serrheates, ut Lepreum, Lepreates. Et Serrheum Tichos. Cujus gentile, Serrheotichites, & hinc Serrhei montes. Gentile Serrheus. Dicitur etiam Serrha, cujus genitivus ſecundum Jonas, Serrhes, & Serrhatichites.

SESARETHUS, urbs Taulantiorum, ut inquit Hecatæus. Et gentile, Seſarethius.

SESINDIUM, urbs Indica. Gentile, Seſindius, ut Iſindi, Iſindius.

SESTIUM, urbs in mediterranea Oenotrorum. Gentile, Seſtieus, ut neutra in on.

SECOANUS, fluvius Maſſilienſium, a quo gentile, Secoani, ut Artemidorus in prima.

SELYMBRIA, urbs Thraciæ. Vocata vero fuit a Selye. Bria enim ſecundum Thraces urbs, ut Poltymbria, Poltyis urbs. Civis, Selymbrianus.

SEMACHIDÆ, populus Atticus, a Semacho, cujus etiam filiæ Dionyſum hoſpitio excepere. Unde ipſius Sacerdotes. Eſt vero Antiochidis tribus. Philochorus autem Epacriæ ſit populum. Popularis, Semachides. Localia,

37 Ἐν τρίτῳ.] Vide Holſten. Geog. notas ad Cluv. pag. 224.

38 Σέμφη] Si literarum ordinem reſpicis, non debet hic eſſe Σέμφη. Sine dubio Σέμφη poſitum eſt pro Σάπφη. Sic ſupra Σαπφειρίνη quod eſt in vulgatis, manu exarati habebant Σαμφειρίνη. Veteres Græci raro π & φ conjungebant. In quibuſdam veteribus Σαμφὼ pro Σαπφὼ & Σάμφος pro Σαπφὸς, quod eſt notatu dignum. Salm.

39 Σέριφος.] Hug. tab. LXXXIII.

40 Σερμυλία.] Forte Σερμυλιαῖος.

41 Σέρρειος.] Vide Holſten. ad Car. a S. Paul. pag. 113 & 155.

42 Σεσάρηθος.] Hecatæi locum vide in voce Χελιδόνιον.

43 Ἑκαταῖος.] Caſ. ad Strab. 123. Vide quoque Palmerii Græciam pag. 191 edita.

44 Σεστιεύς] Lege Σηστιεύς

45 Σηκόανος ποταμός] MSS. Σηκόανος πόλις Μασσαλιωτῶν. τὸ ἐθνικὸν Σηκοανοί. Salm.

46 Σηλυμβρία] Καὶ τὰ τείχεα τὰ ἐπὶ Θρηΐκης καὶ Σηλυβρίην καὶ Βυζάντιον. Herod. in Erato idem.

47 Σηλυμβριανός.] In voce Ἄτυρας invenitur Σηλυμβρία, ſed qua ratione.

48 Σημάχου.] Vide Scal. ad Euſeb. 33. Simſ. 46. p. 1.

49 Οὗ καὶ ταῖς θυγατράσιν.] MSS ᾧ καὶ ταῖς θυγατράσιν ἐπεξενώθη, & ita omnino legendum cenſeo. Euſebius quoque ſcribit Herculem Semacho hoſpitio receptum fuiſſe κατὰ Ἀμφικτύονα τὸν Δευκαλίωνος υἱὸν ὅτε τινές φασιν Διόνυσον εἰς τὴν Ἀττικὴν ἐλθόντα ἐπιξενωθῆναι Σημάχῳ. Salm.

50 Ἐπακρίας.] Vide in illa voce.

51 Ση-

δης. Τὰ τοπικὰ, ἐκ Σημαχιδῶν, ἐν Σημαχιδῶν, εἰς Σημαχιδῶν. A

ΣΗ'ΝΗ [51], πόλις Κελτική. Ὁ πολίτης Σηναῖος, καὶ [52] Σήνων.

ΣΗ̃ΝΟΣ, πόλις Αἰγύπτου· Ἑκαταῖος ἐν αὐτῆς περιηγήσει. Ὁ πολίτης, Σηνικός. B

ΣΗ̃ΡΕΣ [53], ἔθνος Ἰνδικὸν, [54] ἀπρόσμικτος ἀνθρώποις, ὡς Οὐράνιος ἐν τρίτῳ Ἀραβικῶν.

ΣΗ'ΣΑΜΟΝ [55], πόλις Παφλαγονίας, ἐν ᾗ ᾤκησεν ὁ πρῶτος Φινεύς. Διδυμος δὲ νῆσον αὐτὴν φησι. Τὸ ἐθνικὸν [56] Σησαμινοὶ, καὶ Σησαμίτης. C

ΣΗΣΤΟ'Σ [57], πόλις πρὸς τῇ Προποντίδι. Λέγεται δὲ ἀρσενικῶς παρ' Ἐφόρῳ. Οἱ δ' Ἀθηναῖοι, [58] ἐν τῇ Σηστῷ φασιν. Ὁ πολίτης, Σήστιος· Ἔστι δὲ, ὡς Φαιστὸς Φαίστιος. D

ΣΗΤΑΙ'ΟΝ, χώρα περὶ Σύβαριν, ἔνθα [59] Σηταίαν, μίαν τῶν αἰχμαλώτων, πείσασαν τὰς ἄλλας τῶν Ἑλλήνων ἐμπρῆσαι τὰς ναῦς, [60] αὐτὴν ἐσταύρωσαν. Τὸ ἐθνικὸν, Σηταῖος. E

ΣΗΤΙ'Α, πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν, [61] Σητῖνοι. Ἔστι δὲ καὶ Σητὴ πόλις. Τὸ ἐθνικὸν τῶν Σητῶν τῶν ἐν Βιθυνίᾳ, Σηταῖος. Λέγονται καὶ Σητοὶ, ὡς Δελφοὶ, καὶ Λοκροί.

ΣΙΑΓΑΘΟΥΡΓΟΙ' [62], ἔθνος, περὶ οὗ φησι Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ Σαρματίας. F

ΣΙ'ΒΑΙ [63], Ἰνδικὸν ἔθνος, ἅμα Δηριάδῃ μαχεσάμενον Διονύσῳ, καθά φησι Διονύσιος.

ΣΙ'ΒΔΑ, πόλις Καρίας. Οἱ πολῖται, Σιβδᾶται. Τὸ ἐθνικὸν, Σιβδανὸς, καὶ Σιβδίτης. G

ΣΙΒΕΡΗΝΗ', πόλις Οἰνωτρῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Σιβερηνός. Προκατελήφθη γὰρ ὁ τύπος τῷ πρωτοτύπῳ.

ΣΙ'ΒΥΡΤΟΣ, πόλις Κρήτης. Τὸ ἐθνικὸν Σιβύρτιος, ὡς Πολύβιος ἐν τρισκαιδεκάτῳ. H

ΣΙ-

calia, ex Semachidis, in Semachidis, ad Semachidas.

SENE, urbs Celtica. Civis, Senæus, & Senon.

SENUS, urbs Ægypti. Hecatæus in ejus Periegeſi. Civis, Senicus.

SERES, gens Indica, ab hominum conſortio aliena, ut Uranius in Arabicorum tertio.

SESAMUM, urbs Paphlagoniæ, in qua habitavit primus Phineus. Didymus vero inſulam eſſe ait. Gentile Seſamini, & Seſamites.

SESTUS, urbs ad Propontidem. Uſurpatur autem maſculine apud Ephorum. Athenienſes vero *in illa Seſto* dicunt. Civis, Seſtius. Eſt vero, ut Phæſtus Phæſtius.

SETÆUM, regio circa Sybarin, ubi Setæam, unam captivarum, quæ aliis perſuaſerat Græcorum naves comburere, cruci affixere. Gentile, Setæus.

SETIA, urbs Italiæ. Gentile, Seteni. Eſt vero etiam Sete urbs. Gentile Setarum, quæ in Bithynia, Setæus. Dicuntur etiam Seti, ut Delphi, & Locri.

SIAGATHURGI, gens, de qua loquitur Marcianus in Periplo Sarmatiæ.

SIBÆ, Indica gens, quæ pugnavit una cum Deriade contra Dionyſum, ut inquit Dionyſius.

SIBDA, urbs Cariæ. Cives, Sibdatæ. Gentile, Sibdanus, & Sibdites.

SIBERENE, urbs Oenotrorum. Gentile, Siberenus. Jam enim ante comprehenſus typus in primitivo.

SIBYRTUS, urbs Cretæ. Gentile, Sibyrtius, ut Polybius in tertio decimo.

SI-

[51] Σιὼν] Σινὴ eſt in Thracia apud Plut t 2 pag. 298.

[52] Σήνων] Gentile Σηναῖος habes in Σάϊς

[53] Σῆρες.] De iiſdem Dionyſius de ſitu orbis, & ejus Scholiaſtes Euſtathius. *Salm.*

[53] Σῆρες &c] Anonymus in deſcriptione totius orbis hanc gentem Σῆραι & non Σῆρες nominat. Vide pag 3. Euſt. in Dionyſ de ſitu orbis pag. 99.

[53] Σῆρες ἔθνος Ἰνδικὸν] Seres ab occidentali latere Scythis extra Imaum montem annectuntur; ſeptentrionali & orientali terræ incognitæ ac nivoſæ ſolitudini cohærent. Agathemerus lib 11 cap. vi. *Μέσην συμπεραίνει Σκυθίαν ἐστὶν ἡ Σηρικὴ, τὸ ἀνατολικώτατον ἀποπερατοῦσα τῆς ἀναγεγραμμένης.* Sed qua meridiem ſpectant, ad Indiam & Gangem porrecti ſunt. Hinc itaque manifeſte conſtat Sericam mediam inter Scythiam & Indiam eſſe ſitam, & hæc cauſa eſt, quare Seres ab antiquis nunc Indiæ, nunc Scythiæ populis annumerentur. Clemens Alexandrinus Σῆρας Ἰνδικοὺς vocat: Sed Euſtathius ad Dionyſ. ἔθνος βάρβαρον Σκυθικὸν eſſe refert.

[54] Ἀπρόσμικτος ἀνθρώποις.] Pom. tradit Seras rebus in ſolitudine relictis abſentes peragere commercia. Vide ad illud ἀπροσμικτος &c. Urſinum in Trac. de Seribus pag. 381.

[55] Σήσαμον.] Apol. Schol. pag 235.

[56] Σησαμινοὶ] Vide Euſt. ad Hom. pag. 362.

[57] Σηστός.] Vide Euſt. ad Dionyſ 73. Attice fem. generis eſt.

[58] Ἐν τῇ Σηστῷ] Ad hunc locum reſpexit Euſtathius. Περὶ Εὐρώπην δὲ ἐστιν ἀντικειμένη πόλις λεγομένη Ἀττικῶς μὲν ἡ Σηστὸς, ὡς ἔοικε δὲ Ἐφόρῳ ὁ Σηστός. Salm.

[59] Σηταίαν.] Vide Theocriti & Lycophronis commentatores.

[60] *Αὐτὴν ἐσταύρωσαν.*] Lege ex MS. *αὐτοὶ ἐσταύρωσαν*, & ita legendum eſt Helleniſmo poſtulante. *Salm.*

[61] Σητῖνοι] Σητῖνοι ſcribit Cluv pag 1021.

[62] Σιαγαθουργοί] Vide Voſſ. ad frag Perip pag 31.

[63] Σίβαι.] Clavam geſtant Sabæ & bubus clavæ notam inurunt. Arrianus, *καὶ τὸ σκυτάλην φορέειν τι οἱ Σίβαι, καὶ τοῖς βουσὶ κύτταν ῥόπαλον ἐπικαίειν*, rerum Indicarum lib. 1 pag 171. Sibas etiam vocat Strabo, & eos appellat ἀπογόνους τῶν τῷ Ἡρακλεῖ συστρατευσάντων. quod non Herculi ſed Dionyſo videtur attribuere noſter. Hic Dionyſius

quem

ΣΙ'ΓΑΘΑ, πόλις Λιβύης, ὡς Στράβων ἑπτακαιδεκάτῃ. Ὁ πολίτης, Σιγαθεύς.

ΣΙ'ΓΓΑ, ὡς Πολύβιος δυοκαιδεκάτῳ. Τὸ ἐθνικὸν Σιγγαῖος.

ΣΙ'ΓΓΑΡΑ [64], πόλις Ἀραβίας πρὸς τῇ Ἐδέσσῃ, ὡς Οὐράνιος ἐν πρώτῳ Ἀραβικῶν. Ὁ πολίτης, Σιγγαρηνός.

ΣΙ'ΓΓΟΣ, πόλις περὶ τὸν Ἄθων. Τὸ ἐθνικὸν, Σίγγιος. Καὶ Σιγγικὸς τὸ κτητικὸν, καὶ [65] Συγγαῖος.

ΣΙ'ΓΓΥΑ, πόλις Παμφυλίας. Τὸ ἐθνικὸν Σιγγυάτης, ὡς Αἰγύας Αἰγυάτης.

ΣΙ'ΓΕΙΟΝ, πόλις Τρῳάδος, ὡς Στράβων τρίτῃ. Ὁ πολίτης, Σιγειεύς. Τὸ θηλυκὸν Σιγειάς, καὶ Σιγειακός. Ἔστι καὶ ἄλλο ἐθνικὸν Σίγειος.

ΣΙ'ΓΗ, πόλις Τρῳάδος, ὡς Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν, [66] Σιγήτης.

ΣΙ'ΓΝΙΝΑ [67], πόλις Ἰταλίας, ὡς Στράβων τρίτῃ. Τὸ ἐθνικὸν, [69] Σίγνινος.

ΣΙ'ΓΡΙΟΝ [70], Λέσβου λιμήν. Τὸ ἐθνικὸν δύναται καὶ Σιγριεύς, καὶ Σίγριος.

ΣΙ'ΓΥΝΟΣ, πόλις Αἰγυπτίων, ὡς Κτησίας ἐν πρώτῳ περίπλων. Οἱ πολῖται, Σίγυνοι.

ΣΙΔΑ'ΚΗ, πόλις Λυκίας, ἀπὸ Σιδάκης τοῦ Ἀμισωδάρου. Τὸ ἐθνικὸν, Σιδακηνός, καὶ Σιδακηνή, καὶ Σιδακηνόν, καὶ Σιδακεὺς τῷ τῆς χώρας ἔθει. Χαίρουσι γὰρ τῷ τύπῳ.

ΣΙΔΑΡΟΥ'Σ [71], πόλις καὶ λιμήν. Τὸ ἐθνικὸν, Σιδαρούντιος, ὡς Τραπεζούντιος.

ΣΙ'ΔΗ [72], πόλις Παμφυλίας, ὡς Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Κέκληται δὲ [73] ἀπὸ Σίδης, τῆς θυγατρὸς Μενταύρου, [74] γυναικὸς δὲ Μώλου, ἀφ' οὗ ἡ νῆσος. Ὁ πολίτης, [75] Σιδήτης. Τὴν δευτέραν συλλαβὴν ἔχει διὰ τοῦ η, διὰ τὸν βαρὺν τοῦ πρωτοτύπου τόνον. Τὰ γὰρ εἰς η λήγοντα δισύλλαβα, πρωτότυπα, ὀξυνόμενα μὲν, διὰ τοῦ ε τὸ παράγωγον ἐκφέρει. Φυλὴ Φυλέτης. [76] Διὰ δὲ τοῦ η βαρυνόμενα, Κώμη Κωμήτης, Πύλη Πυλήτης καὶ Πυλάτης.

SIGATHA, urbs Libyæ, ut Strabo ſeptima decima. Civis, Sigatheus.

SINGA, ut Polybius duodecimo. Gentile, Singæus.

SINGARA, urbs Arabiæ ad Edeſſam, ut Uranius in Arabicorum primo. Civis Singarenus.

SINGOS, urbs circa Athon. Gentile, Singius. Et poſſeſſivum Singicus, & Singæus.

SINGYA, urbs Pamphyliæ. Gentile, Singyates, ut Ægyæ, Ægyates.

SIGEUM, urbs Troadis, ut Strabo tertia. Civis, Sigeeus. Fœmininum Sigeas, & Sigeacus. Eſt etiam aliud gentile, Sigeus.

SIGE, urbs Troadis, ut Hecatæus Aſia. Gentile, Sigites.

SIGNINA, urbs Italiæ, ut Strabo tertia. Gentile, Signinus.

SIGRIUM, Lesbi portus. Gentile poteſt & Sigrieus, & Sigrius.

SIGYNUS, urbs Ægypti, ut Cteſias in primo circumnavigationum. Cives, Sigyni.

SIDACE, urbs Lyciæ, a Sidaca Amiſodori. Gentile, Sidacenus, & Sidacena, & Sidacenum, & Sidaceus regionis conſuetudine. Gaudent enim hoc typo.

SIDARUS, urbs, & portus. Gentile, Sidaruntius, ut Trapezuntius.

SIDE, urbs Pamphyliæ, ut Hecatæus Aſia. Eſt autem vocata a Side filia Mentauri, uxore vero Moli, a quo inſula. Civis, Sidetes. Secundam ſyllabam habet per eta, propter accentum prototypi gravem. Diſyllaba enim primitiva, in eta deſinentia, habentia quidem accentum acutum, per e pſilon derivativum efferunt. Ut Phyle Phyletes. Quæ vero accentum gravem habent per *eta*, ut Come Cometes, Pyle Pyletes, & Pylates.

quem citat Strabo. Porro hos Σίγες vocat, cum apud eum ſit ſcribendum Σίγεις. Salm.

[63] Σίδαι] Salm ad Sol. pag. 995.

[64] Σίγγαρα] Vide Seguini Numiſmata pag. 173 ubi nomen urbis.

[65] Συγγαῖος] Lege [illegible].

[66] Σιγήτης] Vide Parrhaſ ad Claud. 247.

[67] Σίγνινα.] Straboni lib v Σιγνία, & ita vult hic legendum eſſe Rhod in Scrib larg. pag. 175.

[68] Στράβων τρίτῃ] Ita libri quoque veteres P. ſed legendum eſſe conſtat πέμπτῃ. Σίγνιος in Strabone legitur & Σίγνιον [illegible], non Σιγνῖνος. Salm.

[69] Σίγνινος] Accentus male eſt collocatus.

[70] Σίγριον.] Vide Agath. pag undecima. Vide in Νίσυρος.

[71] Σιδαροῦς πόλις.] Lege Σιδαροῦς πόλις Λυκίας καὶ λιμήν. Voſſium vide ad Scyl pag. 18.

[72] Σίδη] Vide omnino Arrianum lib. 1 de expeditione Alexandri pag 16 ed. Henr Stephani. *Salm.*

[73] Σίδη.] Vide Caſ. ad Ath. pag. 927. Vide Spanh. pag. 897. Patin. theſ pag. 181.

[74] Ἀπὸ Σίδης.] Vide Apollo. Arg. 1, & ejus Schol. *Salm.*

[74] Γυναικὸς δὲ Μώλου] Lege γυναικὸς δὲ Κιμώλου. ἀφ' οὗ ἡ νῆσος. Ita legendum ex MS. & ſane a Cimolo Cimolos inſula. Nulla eſt autem inſula Molus. *Idem.*

[75] Σιδήτης] Σιδήτης apud Arrian pag. 68

[76] Διὰ δὲ τοῦ η βαρυνόμενα, [illegible] ἐκφέρει.

ΣΙΔΗΛΗ, πόλις Ἰωνίας· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Ὁ πολίτης, Σιδηληνός. A

SIDELE, urbs Joniæ. Hecatæus Aſia. Civis, Sidelenus.

ΣΙΔΗΝΗ, πόλις Λυκίας, ὡς Ξάνθος ἐν Λυκιακῶν τετάρτῳ. Τὸ ἐθνικὸν Σιδηνός, ὡς Σοφηνός.

SIDENE, urbs Lyciæ, ut Xanthus in Lyciacorum quarto. Gentile, Sidenus, ut Sophenus.

ΣΙΔΟΥΣ[77], κώμη Κορίνθου, ἢ Μεγαρίδος ἐπίνειον. Τὸ ἐθνικὸν, Σιδούντιος. Ἔστι καὶ περὶ Κλαζομενὰς κώμη, καὶ ἄλλη τῆς Ἐρυθρᾶς, καὶ τόπος τῆς Παμφυλίας. Τὸ ἐθνικὸν. Σιδούσιος. B

SIDUS, vicus Corinthi, vel Megaridis navale. Gentile, Siduntius. Eſt etiam circa Clazomenas vicus; & alius maris rubri, & locus Pamphyliæ. Gentile, Sidutius.

ΣΙΔΟΥΣΣΑ, πόλις Ἰωνίας. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Ἐν ᾗ Σιδουσσα πόλις. C

SIDUSSA, urbs Joniæ. Hecatæus Aſia. *Ineſt vero Siduſſa urbs.*

ΣΙΔΥΜΑ[78], πόλις Λυκίας, ὡς Ἀλέξανδρος μέμνηται ἐν πρώτῳ Λυκιακῶν. Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Σιδύμου. Ὁ πολίτης, Σιδυμεύς.

SIDYMA, urbs Lyciæ, ut Alexander Lyciacorum primo meminit. Vocata vero fuit a Sidymo. Civis, Sidymeus.

ΣΙΔΩΝ[79], πόλις Φοινίκης. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Ὁ πολίτης Σιδώνιος, διὰ τοῦ ω μεγάλου, καὶ διὰ τοῦ ο μικροῦ. Καὶ Σιδωνὶς τὸ θηλυκόν. Ἀλλὰ καὶ [80] Σιδὼν ἐθνικόν. D

SIDON, urbs Phœnicæ. Hecatæus Aſia. Civis, Sidonius per *o* magnum, & per *o* breve. Et fœmininum Sidonis. *Sed etiam gentile, Sidon.*

ΣΙΔΩΝΙΑ, πόλις Τρωάδος. Τὸ ἐθνικὸν, Σιδώνιος· Προκατελήφθη γὰρ τὸ [81] πρωτότυπον. E

SIDONIA, urbs Troadis. Gentile, Sidonius. Occupavit enim primitivum.

ΣΙΘΗΝΟΙ, ἔθνος παρακείμενον τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ, ὡς Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ.

SITHENI, gens adjacens mari rubro, ut Marcianus in Periplo.

ΣΙΘΩΝΙΑ, μέρος Θράκης. Τὸ ἐθνικὸν Σιθώνιος, καὶ [82] Σιθωνίη. F

SITHONIA, pars Thraciæ. Gentile, Sithonius, & Sithonia.

ΣΙΚΑΝΗ, πόλις Ἰβηρίας, ὡς Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Σικάνιος.

SICANE, urbs Iberiæ, ut Hecatæus Europa. Gentile, Sicanius.

ΣΙΚΑΝΙΑ[83], ἡ περίχωρος Ἀκραγαντίνων. Καὶ ποταμὸς Σικανός, ὥς φησιν Ἀπολλόδωρος. G

SICANIA, regio circumpoſita Agrigentinis. Et fluvius Sicanus, ut inquit Apollodorus.

ΣΙΚΕΛΙΑ[84], ἡ χώρα, καὶ ἡ νῆσος. Τὸ ἐθνικὸν, Σικελοί, καὶ Σικελιῶται. Καὶ οἱ μὲν ἀπὸ τοῦ οἰκιστοῦ καὶ ἀρχηγέτου τῆς χώρας, ἀφ' οὗ καὶ ἡ χώρα, ὡς [85] Κίλικες ἀπὸ τοῦ Κίλικος, οὗ καὶ ἡ Κιλικία· Ὡς Θετταλοὶ ἀπὸ Θετταλοῦ, οὗ ἡ Θετταλία. Καὶ Φρυγὸς, Φρύγες, οὗ ἡ Φρυγία. Οἱ δ' ἐπιγενόμενοι, καὶ τὴν χώραν εὑρόντες προκεκλημένην ἐπωνομάσθησαν· ὡς ἀπὸ τῆς Φθίας Φθιῶται, οὕτω Ἰταλίας καὶ Σικελίας, Ἰταλιῶται καὶ [86] Σικελιῶται· Καὶ Σικελός, καὶ [87] Σι- H I

SICILIA, regio, & *inſula*. *Gentile*, Siculi, & Siceliotæ. Illi quidem a conditore & primo duce regionis, a quo etiam regio, ut Cilices a Cilice, a quo & Cilicia. Ut Theſſali, a Theſſalo, a quo Theſſalia. Et a Phryge, Phryges, a quo Phrygia. Qui autem poſt advenerunt & regionem invenientes prius appellatam, cognominati fuere; ut ab Phthia Phthiotæ, ſic ab Italia & a Sicilia Italiotæ & Siceliotæ. Et Siculus, & Sicula. Eſt & alia Sici-

[77] Σιδοῦς.] Vide Spanhem. pag. 285.
[78] Σίδυμα.] Vide Holſt. ad P. pag. 148.
[79] Σιδών.] De urbis conditore legimus apud Cedrenum υἱὸς δὲ ἦν ὁ Μελχισεδὲκ Σίδου βασιλέως, ὃς Αἰγύπτιος ὢν ἔκτισε Σιδῶνα πόλιν. Quod gentile ſcribatur per O mag. & parv. hinc fit quod [illegible] in genit. habet Σιδῶνος & Σιδόνος. patet hoc ex verſu periegetæ Dion. ubi verſiculo.
[80] Σιδὼν ἐθνικόν.] Vide Triſt Num. ibi cum Ω ſcribitur. 126 & 227. Cuperi Apoth. Hom. 251.
[81] Πρωτότυπον.] Primitivum ponitur pro derivativo. Vide Caſaub. ad Perſ. pag. 448.
[82] Σιθωνίη.] Vide in Pallene. Cononem pag. 272. a Sythono Odomantorum Rege.
[83] Σικανία.] Lycoph. Schol. pag. 154. Caſaub. ad Athen. pag. 87. Sicania & communis eſt univerſæ Siciliæ appellatio, & peculiare nomen cujuſdam particulæ. ſicut Aſia & partem [illegible] modo latius modo anguſtius ſignificat, & præter [illegible] minimam Aſiæ partem, unde Ἀσίῳ λειμῶνι apud Poëtam &c. Vide locum.
[84] Σικελία ἡ χώρα.] Forte intelligit Siciliam in Mauritania. Triſt. t. 2. pag. 292. Non intelligit Stephanus hoc vocabulo Siciliam, ſed partem quandam Italiæ, quæ antiqui temporis Sicilia dicta fuit.
[85] Κίλικες.] Vide Conſt. Porphyrog. de Them. Them. Sicilia.
[86] Σικελιῶται.] Ariſtid. pag. 42 tom. 2.

87 Σι-

[87] Σικελή. Ἔστι καὶ ἄλλη [88] Σικελία, κατὰ τὴν Πελοπόννησον.

Sicilia juxta Peloponneſum.

ΣΙ'ΚΗΜΟΣ [89], πόλις Ἀραβίας, καὶ Σίκημα. Τὸ ἐθνικὸν Σικήμιος, καὶ Σικημίτης. Τοῦ δὲ Σίκημα τὸ ἐθνικὸν, [90] Σίκημοι.

SICEMUS, urbs Arabiæ, & Sicema. Gentile, Sicemius, & Sicemites. A Sicema vero gentile, Sicemi.

ΣΙ'ΚΗΝΟΣ [91], νῆσος περὶ τὴν Κρήτην, ὡς Στράβων δεκάτη. Αὕτη Οἰνόη πρότερον ἐκαλεῖτο. Ὁ οἰκήτωρ [92] Σικηνίτης, ὡς νῆσος νησίτης.

SICENUS, inſula circa Cretam, ut Strabo decima. Ipſa prius Oenoë vocabatur. Incola, Sicenites, ut Neſus Neſites.

ΣΙΚΥΩ'Ν [93], πόλις Πελοποννήσου λέγεται καὶ θηλυκῶς καὶ ἀρσενικῶς. Ἡ δὲ αὐτὴ ἐκλήθη καὶ [94] Μήκων, καὶ Τελχινία. Ὁ πολίτης Σικυώνιος, καὶ ὑποδήματα [95] Σικυώνια.

SICYON, urbs Peloponneſi. Dicitur fœminine & maſculine. Ea eam & *Mecon*, & *Telchinia* vocata fuit. Civis Sicyonius, & calcei Sicyonii.

ΣΙΛΙ'ΝΔΙΟΝ, πολίχνιον περὶ τὴν Ἴδην, ὡς Δημήτριος ὁ Σκήψιος ἐν ἑκκαιδεκάτῳ τοῦ Τρωικοῦ διακόσμου. Οἱ πολῖται Σιλινδῖται, καὶ Σιλινδιῶται.

SILINDIUM, urbecula circa Idam, ut Demetrius Scepſius in ſexto decimo Trojanæ ordinationis. Civis, Silinditæ, & Silindiotæ.

ΣΙ'ΛΛΥΟΣ [96], πόλις Ἰωνίας, πρὸς τῇ Σμύρνῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Σιλλυεύς.

SILLYUS, urbs Joniæ juxta Smyrnam. Gentile, Sillyeis.

ΣΙ'ΜΑΝΑ, πόλις Βιθυνίας, μεταξὺ δύο ποταμῶν. Τὸ ἐθνικὸν Σιμαναῖος, καὶ [97] Σιμανεύς.

SIMANA, urbs Bithyniæ inter duos fluvios. Gentile, Simanæus, & Simaneus.

ΣΙ'ΜΗΝΑ, πόλις Λυκίας, οὐδετέρως. Οἱ κατοικοῦντες Σιμηνεῖς, ὡς Σιδυμεῖς.

SIMENA, urbs Lyciæ, neutraliter. Incolæ, Simeneis, ut Sidymeis.

ΣΙΜΟ'ΕΙΣ [98], καὶ Σιμοῦς, ὡς Ὀπόεις Ὀποῦς. Παράγωγον, Σιμούντιος. Καὶ θηλυκὸν, [99] Σιμουντίς.

SIMOIS, & Simus, ut Opois Opus. Derivativum Simuntius. Et fœmininum Simuntis.

ΣΙ'ΜΥΡΟΣ [100], πόλις Συρίων. Ἔφορος δὲ, [1] Σίμυρα οὐδετέρως αὐτὴν φησι. Τὸ ἐθνικὸν Σιμύριος, τοῦ δὲ οὐδετέρου Σιμυρεύς.

SIMYRUS, urbs Syriorum. Ephorus vero Simyra neutraliter eam vocat. Gentile, Simyrius; a neutrali autem, Simyreus.

ΣΙ'ΝΑΙ, μητρόπολις τῶν Σινῶν, περὶ ὧν φησι Μαρκιανὸς ἐν περίπλοις.

SINÆ, metropolis Sinarum, de quibus inquit Marcianus in circumnavigationibus.

ΣΙΝΔΗΣΣΟ'Σ, ὡς Τελμισσὸς, πόλις Καρίας. Τὸ ἐθνικὸν Σινδησσεύς, καὶ Σινδήσσιος.

SINDESSUS, ut Telmiſſus, urbs Cariæ. Gentile, Sindeſſeus, & Sindeſſius.

ΣΙΝΔΙ'Α [2], πόλις Λυκίας· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν, Σίνδιοι.

SINDIA, urbs Lyciæ, Hecatæus Aſia. Gentile, Sindii.

ΣΙ'ΝΔΑ [3], πόλις πρὸς τῷ μεγάλῳ κόλπῳ τῆς Ἰνδικῆς, ἔνθεν οἱ καλούμενοι Σίνδαι.

SINDA, urbs prope magnum Indiæ ſinum, unde appellati Sindæ.

ΣΙΝ- SIN-

[87] Σικελή.] Σικελὴ eſt apud Theocritum Eid. 1 verſu 125 ad quem locum vide Scholiaſt.

[88] Σικελία.] Procul dubio intelligit Naxum, de qua apud Agathemerem his verbis. Τῶν δὲ Κυκλάδων μεγίστη ἐστὶν ἡ Νάξος, διὸ μικρὰ Σικελία λέγεται. Boch. 447.

[89] Σίκημος.] Forte Sichem pag. 111 in Allat. ſymmictis.

[90] Σίκημοι.] Vide Joſeph. lib. Cap. cap. 11. Spanh. pag 770.

[91] Σίκηνος.] Aliis Σίκινος dicitur. Σίκινος δὲ νῆσος ἐν ... τῆς Εὐβοίας, ἡ πρότερον οἰνόη καλουμένη. Vocata eſt autem a Sicino Thoantis & Medeæ filio. Vide Apoll. Scholiaſten. *Salm.*

[92] Σικηνίτης.] Etymol. Mag. in Σίκινος.

[93] Σικυών.] In Solonis Poemate quod eſt apud Plut. in Sol. & Diog. Laert. Σικινήτης. ubi ſic legendum eſt, ut verſus conſtet. Vide & Voſſ. ad Juſtin. pag. 8.

[93] Σικυών.] Vide in Τελχινία Samſ. pag. 26 p. 1.

[94] Μήκων.] Vide Spanh. pag 912.

[95] Σικυώνια.] Vide in Τελχινία.

[96] Σίλλυος.] Salm. ad Sol. pag. 781.

[97] Σιμανεύς.] In MSS. eſt Σιμανεῖς.

[98] Σιμόεις.] Magna Epitomatoris oſcitantia (quam Steph. imputare nefas ſit) quod ſitum hujus loci non expreſſit.

[99] Σιμουντίς.] Vide illud fœm. apud Eurip. in Electra pag. 595. in Hecub. pag. 39.

[100] Σίμυρος.] Forte eadem quæ Σίμυρα. Vide Ant. Itin. pag. 371 vide Γίμυρα.

[1] Σίμυρα οὐδετέρως.] Simyram vocat Pomponius Mela apud quem male quidam corrigunt. Γίμυρα eſt alio loco hujus auctoris. Γίμυρα πόλις Φοινίκης. Salm.

[2] Σινδία.] Idem quod Iſindos & Iſindia.

[3] Σίνδα.] Salm. ad Sol. pag. 782.

ΣΙΝΔΟΙ[4], ἀπὸ μεσημβρίας τῆς Μαιώτιδος λίμνης. Ἔνιοι δὲ καὶ τὸ Σινδικὸν γένος φασὶν εἶναι Μαιωτῶν ἀπόσπασμα. Λέγεται A καὶ τὸ [5] γυναικεῖον αἰδοῖον.

ΣΙΝΔΟΝΑΙΟΙ, Θρᾴκιον ἔθνος, ὡς Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. B

ΣΙΝΗΡΑ[6], πόλις Φοινίκης, [7] τῶν ἀπὸ Φοινίκης καὶ Συρίας. Τὸ ἐθνικὸν, Σινηρεύς.

ΣΙΝΘΟΣ, πόλις παρὰ τῷ [8] Θερμαίῳ κόλπῳ. Ἡρόδοτος ἑβδόμῃ. Τὸ ἐθνικὸν Σίνθιος. C

ΣΙΝΟΕΣΣΑ[9], πόλις Σικελίας. Τὸ ἐθνικὸν Σινοεσσαῖος, καὶ Σινοεσσηνός.

ΣΙΝΤΙΑ[10], πόλις Μακεδονίας πρὸς τῇ Θρᾴκῃ, ὡς Εὔδοξος ἐν τετάρτῳ γῆς περιόδου. Οἱ οἰκοῦντες, Σιντοὶ ὀξυτόνως. Γίνεται D δέ τι θαυμαστὸν παρ' αὐτοῖς, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης. Ποταμόν τινα εἶναι [11] Πόντον προσαγορευόμενον, ἐν ᾧ καταφέρεσθαί τινας λίθους, οἳ καιόμενοι τοὐναντίον πάσχουσι τοῖς ἐκ τῶν ξύλων ἄνθραξι. Ῥιπιζόμενοι μὲν γὰρ, E ἀποσβέννυνται ταχέως. Ὕδατι δὲ ῥαινόμενοι, ἀνάπτονται. Ὅταν δὲ δὴ καίωνται, πονηρὸν ὄζουσι καὶ παραπλήσιον ἀσφάλτῳ· καὶ τὴν ὀσμὴν οὕτω δριμεῖαν ἔχουσιν, ὡς μηδὲν τῶν ἑρπετῶν ὑπομένειν καιομένων αὐτῶν. Λέγονται καὶ F [12] Σίντιοι, καὶ Σίντιον τὸ [13] οὐδέτερον.

ΣΙΝΤΟΙΟΝ, φρούριον Ἀρμενίας, κτίσμα Γαλατῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Σιντοιεύς.

ΣΙΝΩΠΗ[14], πόλις διαφανεστάτη τοῦ Πόντου, [15] κτίσμα Μακριτίου Κῴου, ὥς φησι G Φλέγων. Ὁ πολίτης Σινωπεύς, καὶ Σινωπίτης, καὶ Σινωπῖτις, καὶ Σινωπὶς, ἀπὸ τοῦ Σινωπεύς. Καὶ [16] Σινωπικόν.

ΣΙΞΟΣ, πόλις Μαστιηνῶν. Ἑκαταῖος. Μετὰ δὲ Σίξος πόλις. H

ΣΙ-

SINDI, a meridie Mæotidis paludis. Nonnulli vero etiam Sindicam gentem ajunt eſſe Mæotarum reliquias. Dicitur quoque pudendum fœmineum.

SINDONÆI, Thracius populus, ut Hecatæus Europa.

SINERA, urbs Phœnicæ, eorum, qui a Phœnice & Syria. Gentile, Sinereus.

SINTHUS, urbs juxta Thermæum ſinum. Herodotus ſeptima. Gentile, Sinthius.

SINOESSA, urbs Siciliæ. Gentile, Sinoeſſæus, & Sinoëſſenus.

SINTIA, urbs Macedoniæ, prope Thraciam, ut Eudoxus in quarto terræ periodi. Incolæ, Sinti cum accentu acuto. Fit vero quid mirandum apud eos, ut inquit Ariſtoteles. *Fluvium quendam eſſe nomine Pontum, in quo deferri quoſdam lapides, quibus accenſis contrarium accidit quam prunis ex lignis. Etenim vento perflati cito extinguuntur. Aqua vero aſperſi accenduntur. Cum comburuntur autem, grave olent, & aſphalto ſimile. Et odorem adeo acrem habent, ut nullum reptile ſuſtineat ipſis ardentibus.* Dicuntur etiam Sintii, & Sintium neutrum.

SINTOEUM, caſtellum Armeniæ, Galatarum opus. Gentile, Sintœeus.

SINOPE, urbs Ponti celeberrima, a Macritio Coo condita, ut inquit Phlego. Civis, Sinopeus, & Sinopites, & Sinopitis, & Sinopis, a Sinopeus. Et Sinopicum.

SIXUS, urbs Maſtienorum. Hecatæus. *Poſt vero Sixus urbs.*

SI-

4 Σινδοὶ] Et Scholiaſtes idem ait, male qui ſolet acuere. Acuunt tamen MSS omnes. quidam inter quos Herodianus ἐν τῷ ἑνὶ τῶν καθόλου ait gravi accentu notari oportere. Hellanicus in lib. de gentibus Βοσπορος δὲ πολίσματα. ἄνω δὲ τούτων μικρὸν τοῦ Σινδοί. Salm.

5 Σινδοὶ] Alio nomine Ζιγχοὶ dicuntur ab Euſt. in Dionyſ. pag. 42.

5 Γυναικεῖον αἰδοῖον.] Heſychius Σινδικὸν διάσφαγμα τῆς γυναικός. Idem Σινδικὸν καρίον interpretatur. ex Hipponacte hæc habet Heſychius, cujus hæc verba ſunt πρὸς τὸ Σινδικὸν διάσφαγμα. Salm.

6 Σινηρα] Vide Caſaub. ad Strabonem pag. 213 E.

7 Τῶν ἀπὸ Φοινίκης] Τῶν hoc loco pro μεταξὺ, ut Xylander in indice monet.

8 Θερμαίῳ κόλπῳ] Thermæus ſinus in Thracia eſt.

9 Σινοεσσα, Anton. de ſcip. ad ſcip. ex edit Xyland. pag. 165.

10 Σιντία] Vide Salm. ad Solin 253 emend. Vide num Heraclea dicta ſit. Vide Ant. It. Syntax 475. Antigonus Caryſtius

11 Πόντον προσαγορευόμενον] Hujus fluvii meminit Nicander in Theriacis. Salm.

12 Σίντιοι] Σίντιοι vel Σιντοὶ. ita illi appellantur. Σίντιας vocat Heſychius. Σίντιες, inquit, Θρᾳκῶν ἔθνος. οἱ δὲ τοὺς τὴν Λῆμνον οἰκοῦντας. Idem.

12 Σίντιοι.] Vide Apol. Schol. pag. 61.

13 Οὐδέτερον] Vide in voce Κρηστών.

14 Σινώπη &c.] Alium urbis conditorem apud Plutar. pag. 506. & apud Schol. Apollon. Rhod. pag. 236. Vide etiam Polybium lib. IV. Vide etiam Euſt. in Dionyſ. pag. 102.

15 Κτίσμα Μακριτίου Κῴου] Lege ex MSS κτίσμα Κριτίου Κῴου, non Μακριτίου mendoſum. & nos ita olim emendavimus ex Euſtathio ſcholiis in Dionyſium. Σινώπη ἡ Σινωπίτις χερρόνησος κτίσμα φασί τινες Κριτίου ἀνδρὸς Κῴου. Cum vero Diodorus, Xenophon, Strabo & alii Sinopen a Mileſiis conditam notent, omnino mihi fit veriſimile hunc Critium Coum coloniæ iſtius Mileſiorum ductorem fuiſſe. Omnino adhæſit ex fine prioris dictionis ſyllaba μα, ut deſinant, Macritius ille qui ſit, quærere docti. Salm.

16 Σινωπικόν.] Vide etiam Voſſium ad Juſtin pag. 6.

17 Σι-

ΣΙΠΟΥ͂Σ [17], πόλις Δαυνίων. Τὸ ἐθνικὸν, [18] Σιπύντιος. A

SIPUS, urbs Dauniorum. Gentile, Sipontius.

ΣΙ´ΠΥΛΟΣ [19], πόλις Φρυγίας. Ἑλλάνικος [20] Ἱερειῶν πρώτῳ. Τὸ ἐθνικὸν [21] Σιπυλῆνος, καὶ [22] Σιπυληνοί.

SIPYLUS, urbs Phrygiæ. Hellanicus ſacerdotum primo. Gentile, Sipylenus, & Sipyleni.

ΣΙ´ΡΕΣ, ἔθνος Θρᾴκης. [23] ὑπὲρ τοὺς Βυζαντίους, ὡς δέδεικται [24] ἐν τῷ περὶ [25] Νίψων. B

SIRES, gens Thraciæ ſupra Byzantios, ut oſtenſum eſt in loco de Nipſis.

ΣΙ´ΡΒΩΝ, καὶ Σιρβωνὶς, λίμνη [26] πλησίον τοῦ Κασίου. Τὸ κτητικὸν Σιρβώνιος, ἀπὸ τῆς Σίρβωνος γενικῆς, ὡς Κιθαιρώνιος, καὶ Ἀργανθώνιος.

SIRBO, & Sirbonis, palus juxta Caſium. Poſſeſſivum Sirbonius, a genitivo Sirbonis, ut Cithæronius, & Arganthonius.

C

ΣΙ´ΡΙΣ, πόλις Ἰταλίας, πλησίον τοῦ [27] Μεταποντίου, καὶ ποταμός. Μετωνομάσθη δὲ καὶ [28] Πολίειον, ἀπὸ τῆς ἐν Ἰλίῳ [29] Πολιάδος Ἀθηνᾶς. Ὁ πολίτης, Σιρίτης, ὡς Σύβαρις Συβαρίτης. Τὸ θηλυκὸν, Σιρῖτις, καὶ Σιρῖνος. Ἔστι καὶ Σῖρις ἐν Παιονίᾳ, ἧς τὸ ἐθνικὸν ἀπὸ τῆς γενικῆς Σιριοπαίονες. D

SIRIS, urbs Italiæ prope Metapontium, & fluvius. Poſt vero etiam Polieum appellata fuit, a Minerva Poliade in Ilio. Civis, Sirites, ut Sybaris, Sybarites. Fœmineum Siritis. Et Sirenus. Eſt etiam Siris in Pæonia, cujus gentile, a genitivo Siriopæones.

ΣΙ´ΡΜΙΟΝ [30], πόλις [31] Παιόνων. Τὸ ἐθνικὸν Σιρμιεύς, ὡς τὸ Σούνιον Σουνιεύς.

SIRMIUM, urbs Pæonum. Gentile, Sirmieus, ut Sunion Sunieus.

ΣΙΡ´Ρ´Α [32], πόλις Θρᾴκης. Θεόπομπος ἐν Φιλιππικῶν εἰκοστῷ. Τὸ ἐθνικὸν, Σιῤῥαῖος. E

SIRRHA, urbs Thraciæ. Theopompus in Philippicorum vigeſimo. Gentile, Sirrhæus.

ΣΙΣΙΓΥΤΑΙΣ, πόλις μεγάλη πλησίον Κελτικῆς. Τὸ ἐθνικὸν, Σισιγυλίτης.

SISIGYLIS, urbs magna prope Celticam. Gentile, Siſigylites.

ΣΙ´ΣΥΡΒΑ, μέρος Ἐφέσου, ἀπὸ Σισύρβης Ἀμαζόνος. Τὸ ἐθνικὸν, [33] Σισυρβίτης. F

SISYRBA, pars Epheſi, a Siſyrbe Amazone. Gentile, Siſyrbites.

ΣΙ´ΦΑΙ [34], ἐπίνειον τῆς Θεσπιακῆς. Καὶ ἑνικῶς, Σίφη. Ἔστι δὲ ὡς ἀπὸ τοῦ Κρηταῖος Κρηταιεύς, οὕτω Σιφαῖος [35] Σιφαιεύς.

SIPHÆ, navale Theſpiacæ. Et ſingulariter Siphe. Eſt vero, ut a Cretæus Cretæeus, ſic Siphæus Siphæeus.

ΣΙΤΙΚΟ´Ν [36], πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Σιτικηνοί. G

SITICUM, urbs Italiæ. Gentile, Siticeni.

ΣΙΤΑ´ΚΗ [37], πόλις Περσική. ὡς Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Ὁ πολίτης, Σιτακηνός. Καὶ ἡ χώρα Σιτακηνή.

SITACE, urbs Perſica, ut Hecatæus Aſia. Civis, Sitacenus. Et regio, Sitacene.

ΣΙ´ΦΝΟΣ [38], περὶ τὴν Κρήτην νῆσος, ἀπὸ H

SIPHNUS, inſula circa Cretam, a Sipheno

[17] Σιποῦς.] Cluverius 1212.

[18] Σιπύντιος.] Ant. Itin. pag. 471.

[19] Σίπυλος.] Salm. ad Sol pag. 863. Triſtan pag. 418. t. 2.

[20] Ἱερειῶν πρώτῳ.] Vide ad Νίκαια.

[21] Σιπυληνός.] Marm. Arundel. pag. 12, 13.

[22] Σιπυληνοί.] Μητέρα τὴν Σιπυληνὴν Triſt. eod. loco pag. 419. Σιπυλῆνις eſt apud Holſt. in Steph. pag. 195.

[23] Ὑπὲρ τοὺς Βυζαντίους.] Siras Odomanticæ reg. apud Livium lib. 45.

[24] Ἐν τῷ περὶ Νίψων.] Ἐν τῷ περὶ Νιψῶν aut Νιψαίων. Nipſæ eſt urbs Thraciæ, quomodo eam ſupra ἀναγράφει. Salm.

[25] Νίψων.] Nulla ibi de hac re fit mentio.

[26] Πλησίον τοῦ Μεταποντίου καὶ ποταμός.] Πλησίον τοῦ Μεταποντίου καὶ ποταμοῦ. ita MSS. Salm.

[27] Μεταποντίου.] Vide Stephani notas ad Plutar. pag. 67. Vide Lycoph. Schol. 155.

[28] Πολίειον.] Corruptum hoc nomen. eſt enim a πολιάς πολιάδος, πολιάδειον vel πολιάδειον, ut Θησεύς Θησεῖον. Legendum igitur hic & ubique Polideum. Polydeon quoque vocat Solinus, ſed apud eum mendoſe ſcriptum Polyden. Salm.

[29] Πολιάδος.] Legendum apud Strabonem. τὸ δὲ τῆς Τρώων κατοικίας τεκμήριον ποιοῦνται τὸ τῆς Ἀθηνᾶς Πολιάδος ξόανον ἱδρυμένον αὐτόθι. Idem.

[30] Σίρμιον.] Vopiſcus Sarmium. Sarmienſis dicitur Probus. Vide Caſ. ad Strab. 118. ad lib. 7. Frequens hujus oppidi mentio exſtat in excerptis ex Menandri hiſtoria, & Juſtinus in legatione ad Perſas Sirmii meminit Suidas in ὀχυρόν. Ptol. pag 83. ult. ed. Σιέρμιον. ſed vide an eadem ſit urbs.

[31] Παιόνων.] Lege Παννονίων. Salm.

[31] Παιόνων.] Παννονίων leg. vide Lamb. Bib. tom. ult. 207. docet eſſe antiquum errorem.

[32] Σιῤῥά.] Dubito an non Sires & Sirrha eodem loco colloc.

[33] Σισυρβίτης.] Vide Strab. lib. XIV.

[34] Σίφαι.] Vide Voſſ. ad Scyl pag. 6.

[35] Σιφαιεύς.] Vide Apol Rhod. lib. 1 verſu 105. Σίφαι apud Heſychium in ὀκριβαντείᾳ.

[36] Σιτικόν.] Extra ordinem. legimus de Siſcia alibi.

[37] Σιτάκη.] Vide Caſaub. ad Strabon. pag. 210 & 211.

[38] Σίφνος.] In hac inſula fuit urbs Apollonia dicta. Vide in illa voce.

39 Μι.

ἀπὸ Σίφνου τοῦ Σουνίου, ὡς Νικόλαος πέμπ- A
τῳ. Ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον [39] Μερόπη. Τὸ ἐθνικὸν, Σίφνιος· Καὶ Σίφνιον ποτήριον, καὶ Σιφνιάζειν.

phno Sunii filio, ut Nicolaus quinto. Vocabatur vero prius Merope. Gentile, Siphnius. Et Siphnium poculum, & Siphniazare.

ΣΙΩΝΙΑ [40], πόλις Ποντική. Τὸ ἐθνικὸν, Σιωνίτης· Καὶ Σιωνῖτις, τὸ θηλυκόν. B

SIONIA, urbs Pontica. Gentile, Sionites. Et Sionitis fœmininum.

ΣΚΑΒΑΛΑ, χώρα Ἐρετριέων. Θεόπομπος εἰκοστῷ τετάρτῳ Φιλιππικῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Σκαβαλαῖος.

SCABALA, regio Eretrienſium. Theopompus Philippicorum quarto & viceſimo. Gentile, Scabalæus.

ΣΚΑΙΟΙ [41], ἔθνος μεταξὺ τῆς Τρῳάδος, καὶ τῆς Θρᾴκης, ὡς Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. C

SCÆI, gens inter Troadem & Thraciam, ut Hecatæus Europa.

ΣΚΑΜΑΝΔΡΟΣ, ποταμὸς Τροίας, ἀπὸ Σκαμάνδρου. Τὸ ἐθνικὸν, Σκαμάνδριος, καὶ Σκαμανδρία· Καὶ Σκαμανδριανὸς, ὡς τοῦ Καρδία Καρδιανός· Καὶ Σκαμανδρηνός.

SCAMANDER, fluvius Trojæ, ab Scamandro. Gentile, Scamandrius, & Scamandria, & Scamandrianus, ut Cardia, Cardianus. Et Scamandrienus.

ΣΚΑΜΒΩΝΙΔΑΙ, δῆμος Ἀττικὸς D Λεοντίδος φυλῆς. Τὰ τοπικὰ, ἐκ Σκαμβωνιδῶν, καὶ ἐν Σκαμβωνιδῶν, καὶ εἰς Σκαμβωνιδῶν.

SCAMBONIDÆ, populus Atticus Leontidis tribus. Localia, ex Scambonidis, in Scambonidis, & ad Scambonidas.

ΣΚΑΝΔΕΙΑ [42], ἐπίνειον Κυθήρων, ὡς [43] Παυσανίας τρίτῳ.

SCANDIA, navale Cytherorum, ut Pauſanias tertio.

ΣΚΑΠΤΗΣΥΛΗ, πόλις Θρᾴκης μικρά, ἀντικρὺ [44] Θάσου. Τὸ ἐθνικὸν, [45] Σκαπτησυλῖται. E

SCAPTESYLE, urbs Thraciæ parva, e regione Thaſi. Gentile, Scapteſylitæ.

ΣΚΑΡΟΙ, πόλις Λυκίας, ἧς τὸ ἐθνικὸν ὁμοίως. Ἔστι δὲ καὶ κρήνη ἱερὰ, ὥστε κατ' εὐχὴν ἐμβάλλειν τινάς.

SCARI, urbs Lyciæ, cujus gentile ſimiliter. Eſt vero etiam fons ſacer, quo ex voto aliquos injicere. F

ΣΚΑΡΦΕΙΑ [46], πόλις Λοκρίδος, τῶν Θερμοπυλῶν ἐγγύς. Κέκληται ἀπὸ Σκάρφης. Τὸ ἐθνικὸν [47] Σκαρφεύς, καὶ Σκαρφιεύς, καὶ Σκαρφαῖος, καὶ [48] Σκάρφιος.

SCARPHIA, urbs Locridis prope Thermopylas. Sic vocata eſt ab Scarphia. Gentile, Scarpheus, & Scarphieus, & Scarphæus, & Scarphius.

ΣΚΕΜΨΑ, πόλις Θρᾴκης. Τὸ ἐθνικὸν, G Σκεμψαῖος· [49] Καὶ Σκεψίοι [50] Δαυνοτειχῖται.

SCEMPSA, urbs Thraciæ. Gentile, Scempſæus. Et Scepſii Daunotichitæ.

ΣΚΗΝΑΙ, πόλις ἀξιόλογος Περσική, ὡς Στράβων ις. Οἱ πολῖται, [51] Σκηνῖται.

SCENÆ, urbs celebris Perſica, ut Strabo XVI. Cives, Scenitæ.

ΣΚΗΨΙΣ, πόλις Τρωική· Ξενοφῶν H Ἑλληνικῶν τρίτῳ. Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ τοῦ σκήψασθαι τὴν Ῥέαν ἀντὶ τοῦ παιδὸς λίθον τεκεῖν. Τὸ ἐθνικὸν, [52] Σκήψιος.

SCEPSIS, urbs Troica, Xenophon Hellenicorum tertio. Sic autem vocata eſt, ab fingente Rhea ſe lapidem pro filio peperiſſe. Gentile, Scepſius.

ΣΚΙΑΘΟΣ [53], νῆσος Εὐβοίας. Τὸ ἐθνικὸν, [54] Σκιάθιος. I

SCIATHUS, inſula Eubœæ. Gentile, Sciathius.

ΣΚΙΑ- SCIA-

[39] Μερόπη.] Leg. fort. Μερὶς. vide in illa voce. Vide etiam in voce Κῶς.

[40] Σιωνία] Fort. Σινώπη Strab. Plut. ὥρα.

[41] Σκαιοί] Σαιοὺς vocant Heſychii gloſſæ, non Σκαιούς Σαιοὶ τολμηροὶ ... quin inde etiam Scandinavia mali de iiſdem, qui hic Σκαιοὶ vocantur, non eſſe dubitandum putamus. *Salm.*

[42] Σκανδεία.] Lycoph. Schol. ait eſſe urbem pag. 23.

[43] Παυσανίας τρίτῳ.] Alia apud Agathem. pag. 45. & Marc. H. pag. 85.

[44] Θάσου.] Vide Καρδαμύλη.

[45] Σκαπτησυλῖται.] Theoph. de Lapid. pag. 10.

[46] Σκαρφεία.] Sigon. ad Liv. pag. 250.

[47] Σκαρφεύς.] Σκάρφη apud noſtrum in Ἔπαινος. ſed non eſt eadem. Scarphe eſt apud Senecam in Troad. Vide Pal. Græc. pag. ſcrip. 403.

[48] Σκάρφιος.] Σκαρφαιεὺς epig. 87 + pag. 252.

[49] Καὶ Σκεψίοι δαυνοτειχῖται.] Καὶ Σκεμψίοι δαυνοτειχῖται. ita legendum ex MS. *Salm.*

[50] Δαυνοτειχῖται.] Lege δαυνιοτειχῖται.

[51] Σκηνῖται] Harpoc. pag. 319.

[52] Σκήψιος.] Inde Metrodorus Scepſius & Demetrius Scepſius dicti ſunt: neque enim Σκήψιος eſt τὸ κύριον, & miror Ovidium Scepſium dicere, cum de Metrodoro loquitur. *Moriens texerit amores Scepſius Arſinoes atque vorata res eſt.* ac ſi diceret Athenienſem pro Solone & Cecrope. *Salm.*

[53] Σκίαθος.] Vide Apoll. Schol. pag. 59.

[54] Σκιάθιος.] Vide Palm. pag. 507 Inſulæ meminit epigram. ineditum pag. 34. Sciathium vinum apud Athen. pag. 30.

[55] Σκιά-

A ΣΚΙΆΠΟΔΕΣ [55], ἔθνος Αἰθιοπικόν, ὡς Ἑκαταῖος ἐν περιηγήσει Αἰγύπτου.

ΣΚΙΆΣ, χώρα Ἀρκαδίας. Καὶ Σκιάτης τὸ ἐθνικὸν, ὡς Λευκὰς Λευκάτης. Ἔστι καὶ [56] Σκιὰ πολίχνιον Εὐβοίας, οὗ τὸ ἐθνικὸν Σκιεύς.

B ΣΚΊΘΑΙ, πόλις Θράκης, πλησίον Ποτιδαίας. Ὁ πολίτης, Σκιθαῖος, ὡς φησι Θεόπομπος.

ΣΚΊΔΡΟΣ, πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν Σκιδρανὸς, ὡς Λύκος ἐν τῷ περὶ Ἀλε- C ξάνδρου.

ΣΚΙΛΛΟΥ͂Σ [57], πόλις Τριφυλιακή. Τὸ ἐθνικὸν Σκιλλούσιος, καὶ Σκιλλούντιος, καὶ Σκιλλουντίς.

ΣΚΙΡΙ͂ΤΙΣ, ἡ δωδεκάπολις τῆς Καρίας. D Οἱ οἰκοῦντες, Σκιρῖται.

ΣΚΊΡΟΣ [58], Ἀρκαδίας κατοικία, [59] πλησίον [60] Μαιναλέων καὶ Παρρασίων. Οἱ κατοικοῦντες, [61] Σκιρῖται. Τὸ θηλυκὸν, Σκιρῖτις. Ἔστι καὶ ἕτερον Σκίρον τόπου Ἀττικοῦ. Καὶ E [62] Σκιρωνίδες πέτραι, ἀπὸ Σκίρωνος. [63] Ἢ οὗτος μὲν ἀπὸ τόπου, ὁ τόπος δὲ ἀπὸ Σκίρου ἥρωος. [64] Ἐν δὲ τῷ τόπῳ τούτῳ αἱ πόρναι ἐκαθίζοντο. Ἴσως καὶ τὸ [65] Σκιράφιον, ὅπερ δηλοῖ τὸν τόπον, [66] εἰς ὃν οἱ [67] κυβισταὶ συνίασι. Καὶ ὁ F Σκιροφόρος, ὃ σημαίνει τὸν ἀκόλαστον, καὶ κυβευτὴν, ἀπὸ τῶν ἐν Σκίρῳ διατριβόντων. [68] Σκίρα δὲ κέκληται, τινὲς μὲν ὅτι ἐπὶ Σκίρῳ Ἀθήνησι θύεται. Ἄλλοι δὲ, ἀπὸ τῶν γιγνομένων ἱερῶν Δημήτρι [69] καὶ Κόρῃ. [70] Καὶ ἡ ἑορτὴ G ταύτη Ἐπισκίρα κέκληται. Λέγεται καὶ ὁ Σκίρος, [71] καὶ τὸ Σκίρον. Βαρύνεται δέ· Τὰ γὰρ εἰς ρον λήγοντα καθαρὸν [72] δισύλλαβα, ἔχοντα πρὸ τέλους φύσει μακρὰν, βαρύνεσθαι θέλει, εἰ μὴ κατὰ πλεονασμὸν ἀποβολὴν ποιήσηται H γένους· [73] Δῶρον, Σπεῖρον, Σκῖρον. Εἰσὶ καὶ Σκῖροι

SCIAPODES, gens Æthiopica, ut Hecatæus in Periegeſi Ægypti.

SCIAS, regio Arcadiæ. Et Sciates gentile, ut Leucas Leucates. Eſt etiam Scia oppidulum Eubœæ, cujus gentile, Scieus.

SCITHÆ, urbs Thraciæ, prope Potidæam. Civis, Scithæus, ut inquit Theopompus.

SCIDRUS, urbs Italiæ. Gentile, Scidranus, ut Lycus in opere de Alexandro.

SCILLUS, urbs Triphyliaca. Gentile, Scilluſius, & Scilluntius, & Scilluntis.

SCIRITIS, Dodecapolis Cariæ. Incolæ, Sciritæ.

SCIRUS, habitatio Arcadiæ prope Mænaleos & Parrhaſios. Incolæ, Sciritæ. Fœmininum, Sciritis. Eſt & aliud Scirum loci Attici. Et Scironides petræ, ab Scirone. Vel hic quidem a loco, locus vero ab Sciro herpë. In hoc autem loco meretrices ſedebant. Portaſſe & Sciraphium, quod locum ſignificat, in quem aleatores conveniunt. Et Scirophorus, quod libidinoſum & aleatorem ſignificat, ab eis, qui in Sciro commorantur. *Scira* verò vocata fuere, ut aliqui putant, quod Athenis in Sciro immolentur: alii vero a ſacris, quæ Cereri & Proſerpinæ fiebant. Et ipſum feſtum *Epiſcira* vocatum fuit. Dicitur & Scirus & Scirium. Accentu vero gravi notatur. Diſyllaba enim, quæ in *ρον* purum deſinunt, ac longam natura ante finem habent, gravi accentu gaudent, niſi per pleonaſmum rejiciant genus. Doron, Spiron, Sciron. Sunt quoque Sciri po-

[55] Σκιάποδες.] Heſychium vide.

[56] Σκιὰ πολίχνιον.] An non eadem quæ Σκίαθος?

[57] Σκιλλοῦς] Vide ejus rudera apud Pauſaniam.

[58] Σκίρος.] Euſtath ad Dionyſ pag 73.

[59] Πλησίον Μαιναλέων] MS. πλησίον Μαινάλου καὶ Παῤῥασίων, quæ mendoſa eſt lectio. *Salm.*

[60] Μαιναλέων.] Vide Palmerium pag. 777.

[61] Σκιρῖται] Thuc pag. 392.

[62] Σκιρωνίδες.] Vide Strab. pag. 271.

[63] Ἢ οὗτος] Ἢ οὕτως in MSS

[64] Ἐν δὲ τῷ τόπῳ &c.] Ubique fere terrarum loci quidam admittebantur olim, & nunc, ubi impune licebat meretricibus vitam agere. Apud Lydos fuit locus Ἀγνεῶνες, quo illorum virgines & uxores ſtuprandi gratia deducebantur. Athenæus lib. undecimo pag. 515. purpurilla locus extra urbem, ubi ſcorta proſtant: dictus eſt autem iſto vocabulo, quod matronæ ſtola, libertinæ toga, proſtitutæ purpurea veſte uterentur. Hol. Subura locus eſt in urbe Roma inter Eſquilias & Viminalem, meretricibus nobilis, quæ ibi proſtabant. Vide Horat. epod. lib. epod. v. *Suburanæ canes.* Meretrices Corinthi habitabant in templo. Vide Strabon. lib. VIII & Ariſt. Schol. pag. 16. Χαμαιτυπεῖον, lupanar apud Suidam. Vide & Heſychium.

[65] Σκιράφιον.] Pollux. Σκιράφια ἐκ τῆς Σκιραφείων Ἀμφιδίκαι ἐν τοῖς κυβευταῖς. Salm.

[66] Εἰς ὃν οἱ κυβισταὶ] Εἰς ὃν οἱ κυβισταὶ ita MS. lege κυβευταί. nam κυβισταὶ aliud eſt. Et infra τὸν ἀκόλαστον καὶ κυβευτὴν, ita MS. MS. item ἐπὶ Σκίρῳ, non ἐπὶ Σκύρῳ, quam lectionem etiam habet MS. recentior P. *Idem.*

[67] Κυβισταί.] Quid ſit κυβισταὶ, nondum ſcio. Forte ſcribendum eſt κυβευταὶ, uti inferius ſcriptum reperitur.

[68] Σκίρα δὲ κέκληται.] Emendat hunc locum Meurſ. Græc. feriat. pag. 254 & 112.

[69] Καὶ Κόρῃ] Intellige Proſerpinam.

[70] Καὶ ἡ ἑορτὴ &c] Vide Voſſium ad Melam pag. 89. Strab. lib. IX pag. 271.

[71] Καὶ τὸ Σκίρον.] Legendum ἐστὶ τὸ Σκῖρον, non Σκίρον, quod ex ſequentibus ſatis patet. *Salm.*

[72] Διϲύλλαβα.] Διϲύλλαβα. Vide Palm.

[73] Δῶρον σπεῖρον, Σκῖρον] Legitur in MSS. Δῶρον σπεῖ-

 ρον

ρει Γαλατικὸν ἔθνος. Τὸ ἐθνικὸν, Σκιριεὺς A καὶ Σκιρεύς.

populus Galaticus. Gentile, Scirieus, & Scireus.

ΣΚΙΡΤΩ´ΝΙΟΝ, πόλις Ἀρκαδίας, ὡς Παυσανίας ὀγδόῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Σκιρτώνιος.

SCIRTONIUM, urbs Arcadiæ, ut Pauſanias octavo. Gentile, Scirtonius.

ΣΚΙ´ΡΦΑΙ, πόλις Φωκική. Τὸ ἐθνικὸν Σκίρφιος, καὶ Σκιρφαῖος, ὡς [74] Διευ- B χίδας φησί.

SCIRPHÆ, urbs Phocica. Gentile, Scirphius, & Scirphæus, ut Dieuchidas inquit.

ΣΚΙΩ´ΝΗ[75], πόλις Θράκης, ἔνθα λέγεται τὰς Τρωάδας αἰχμαλώτους, διὰ τὸ μὴ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων εἰς δουλείαν ἀπενεχθῆναι τῶν [76] αὐτῶν γυναικῶν, ἐμπρῆσαι τὰς ναῦς. Οἱ δὲ C πλοίων ἀπορούντες, ἐξ ἀνάγκης κατέμειναν αὐτοῦ πόλιν Σκιώνην οἰκίσαντες. Ὁ πολίτης Σκιωναῖος, καὶ Σκιωνεύς. Ἔστι δὲ, ὡς τοῦ Σινώπη Σινωπεύς.

SCIONE, urbs Thraciæ, ubi fertur Troianas captivas, ne a Græcis deportarentur, ut ipſorum uxoribus ancillarentur, naves incendiſſe. Illi vero navibus deſtituti neceſſario manſerunt ibi urbem Scionen condentes. Civis, Scionæus, & Scioneus. Eſt vero, ut a Sinope, Sinopeus.

ΣΚΟ´ΛΙΣ[77], Ἀχαΐας πόλις. Ὁ πολί- D της Σκολιεύς, ὡς Ῥιανὸς ἐν τετάρτῳ Ἀχαικῶν.

SCOLIS, Achaiæ urbs. Civis, Scolieus, ut Rhianus in quarto Achaicorum.

ΣΚΟΡΔΙ´ΣΚΟΙ, καὶ [78] Σκίτιοι, ἔθνος [79] Παιονίας, ὡς Φλέγων ἐν πεντεκαιδεκάτῃ ὀλυμπιάδι.

SCORDISCI, & Scitii, populus Pæoniæ, ut Phlegon in Olympiade quintadecima.

ΣΚΟΡΠΙΑΝΟ´Σ[80], ἔθνος. Ἡρόδοτος E ἑβδόμῃ· Ζυγιανὸς, Ταυριανὸς, Σκορπιανός.

SCORPIANUS, gens. Herodotus ſeptima. Zygianus, Taurianus, Scorpianus.

ΣΚΟΤΙΝΑ´[81], τόπος ἐν Λακεδαίμονι, ἐν ᾧ τιμᾶται Ζεὺς Σκοτινᾶς, ὡς Παυσανίας δεκάτῳ. Ἰοῦσι δὲ ἀπὸ τῶν Ἑρμῶν ἐστι τόπος οὗτος δρυῶν πλήρης. Ὄνομα δὲ τῷ χωρίῳ, Σκοτι- F νά, οὐ τὸ συνεχὲς τῶν δένδρων ἐποίησεν, ἀλλὰ Ζεὺς ἐπίκλησιν Σκοτινᾶς.

SCOTINA, locus Lacedæmone, in quo Jupiter Scotinas colitur, ut Pauſanias decimo. *Euntibus vero ab Hermis eſt hic locus quercubus plenus; nomen vero regiuncula Scotina, quod non arborum denſitas fecit, ſed Jupiter cognomento Scotinas.*

ΣΚΟ´ΤΟΥΣΣΑ[82], πόλις καὶ χωρίον τῆς ἐν Θετταλίᾳ Πελασγίας. Καὶ πληθυντικῶς Σκοτοῦς. Καὶ τὸ ἐθνικὸν Σκοτουσσαῖος, G καὶ Σκοτουσσαία.

SCOTUSSA, urbs & regiuncula Pelaſgiæ in Theſſalia. Et pluraliter Scotus. Et gentile, Scotuſſæus, & Scotuſſæa.

ΣΚΟΠΟΙ[83], πόλις Θράκης· Λέπιδος ἐν ἱστορικῆς ἐπιτομῆς ὀγδόῳ. Τὸ ἐθνικὸν, [84] Σκοπηνοί.

SCOPI, urbs Thraciæ. Lepidus in octavo hiſtoricæ epitomes. Gentile, Scopeni.

ΣΚΥ´ΒΡΟΣ, χωρίον Μακεδονικὸν, ὡς H Θεόπομπος. Τὸ ἐθνικὸν, Σκύβριος.

SCYBRUS, regiuncula Macedonica, ut Theopompus. Gentile, Scybrius.

ΣΚΥ´ΔΡΑ[85], Μακεδονικὴ πόλις, ὡς Θεαγένης ἐν Μακεδονικῇ. Τὸ ἐθνικὸν, [86] Σκυδραῖος.

SCYDRA, Macedonica urbs, ut Theagenes in Macedonica. Gentile, Scydræus.

ΣΚΥ´ΘΑΙ, ἔθνος Θράκιον· Ἐκαλοῦντο I δὲ

SCYTHÆ, gens Thracica. Vocabantur

ρος Σκίρος, acuto accentu. Sed hæc in notis declarabimus. *Salm*

74 Διευχίδα.] Lege ὡς Διευχίδας. Idem.

74 Διευχίδα] In MSS Διευχίδας.

75 Σκιώνη] Vide Gale ad Cononem pag. 104.

76 Αὐτῶν γυναικῶν] Omnino mendoſa ſunt hæc verba τῶν αὐτῶν γυναικῶν. Legendum forte τῶν ἑαυτῶν συνοίκων. Omnino aliud nihil elicere poſſumus, donec meliores codices nacti ſumus. *Salm.*

77 Σκόλις.] Forte nomen habet ab adjacente fluvio, Scollis dicto. Vide Strabon lib. VIII.

78 Σκίτιοι] In MSS eſt Σκίρτιοι

79 Παιονίας] Lege ἔθνος Παιονίας. Annotat hoc loco Stephanus Scitios & Scordiſcos dictos. tantum annotat Strabo Σκορδίσκους & Σκορδίσκας dici, & miror eum, cum hoc auferret, de hac appellatione nihil monuiſſe. Videor obſervaſſe Παίονας quoſdam veterum vocaſſe, qui vere Pannonii dicebantur. Quare nihil mutandum, ut in aliis locis Παιονίαν pro Pannonia accipit. *Salm.*

80 Σκορπιανός.] Vide Boch pag 642 Hieroz.

81 Σκοτινά] Vide Meurſ in Lacon. pag. 112 &c. Vide & Pakh. de coron. pag. 443

82 Σκότουσσα.] Nicias Scotuſſæus apud Pauſ. 352.

83 Σκόποι.] Non ſervat hic locus juſtum ordinem Alphabeti.

84 Σκοπηνοί.] Vide du Freſne ad An. Comnen. pag. 297.

85 Σκύδρα] Salm. ad Flor pag 209.

86 Σκυδραῖος] In confiniis ad Drilonem amnem. Vide Holſt. ad ſanct. Paul. 32.

87 No-

ἢ πρότερον [87] Νομαῖοι. [88] Σκύθαι δὲ, ἀπὸ A Σκύθου παιδὸς Ἡρακλέους. [89] Τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ σκύζεσθαι· Ὀργιλώτατοι γάρ. [90] Σκυθία τίνων, καὶ Σκύθαι, καὶ Σκυθικοὶ, καὶ Σκυθικὰ λέγεται, καὶ Σκυθική. Ἔστι καὶ ὑποδήματος εἶδος, ὡς Περσικαί. Καὶ Σκυθίη, καὶ Σκύθης ὅμι- B λος. [91] Καὶ Σκύθην ἐς οἶμον. Καὶ Σκύθης, ὁ σίδηρος. Ὅθεν [92] ἀποσκυθίσαι, τὸ τῷ σιδήρῳ τὰς τρίχας τεμεῖν. Ἡ κλητικὴ, ὦ Σκύθα ἐχρῆν, ὡς Πέρσα. Ἔστι δὲ Σκύθη, καὶ [93] Σκυθὶς τὸ θηλυκόν. Καὶ Σκύθαιναν, ὡς Κυζί- C κηναν· καὶ Σκυθίζειν.

tur vero prius Nomæi. Scythæ autem ab Scythe Herculis filio. Aliqui ἀπὸ τοῦ σκύζεσθαι iraſci; ſunt enim iracundiſſimi. Scythia igitur & Scythæ, & Scythici, & Scythica dicitur, & Scythice. Eſt etiam calceamenti genus, ut Perſicæ. Etiam Scythie, & Scytha cœtus, & Scytham in viam. Et Scytha ferrum. Unde ἀποσκυθίσαι, ferro capillos ſecare. Vocativus debebat O Scytha, ut, Perſa. Eſt vero Scythe, & Scythis fœmineum. Et Scythænam, ut Cyricænam, & Scythizare.

ΣΚΥΘΗΝΟΙ, ἔθνος οὐ πόῤῥω τῶν Μακρώνων, ὡς Ξενοφῶν ἀναβάσεως τετάρτῳ.

SCYTHENI, populus haud longe a Macronibus, ut Xenophon Anabaſeos quarto.

ΣΚΥΘΟΠΟΛΙΣ [94], Παλαιστίνης πόλις, ἢ [95] Νύσσης κοίλης Συρίας, Σκυθῶν D πόλις, [96] πρότερον [97] λεγομένων Βαίσων ὑπὸ

SCYTHOPOLIS, Palæſtinæ urbs, vel Nyſſæ Cœleſyriæ, Scytharum urbs, qui prius *Baſi* dicti ſunt a Bar-

[87] Νομαῖοι.] Vide Euſt. in Dion. pag. 28, 29.

[88] Σκύθαι.] Vide Herod. lib. IV.

[89] Τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ σκύζεσθαι] Vide Euſt. in Dionyſ. pag. 97.

[90] Σκυθία.] Vide Fab. epiſt. Crit. pag. 168.

Καὶ Σκύθην ἐς οἶμον.] Salm. ad Sol. 826 & 7.

[91] Ἀποσκυθίσαι.] Ἀποσκυθίσαι ἀπεσπάσθαι Græcæ Gloſſæ. *Salm.*

[92] Ἀποσκυθίσαι.] Vide Reineſii Var. lect. pag. 458.

[93] Σκυθίς.] Vide Arrian. de exped. Alexand. pag. 273. Vide Ath. lib. x. Etiam Scythiſſa eſt in uſu apud Nepotem: pag. in Datam cap. 14. Σκύθης apud Æſch. contra Kteſip. 32. Meurſ. lect. Att. pag. 361. Σκύθης apud Laërtium pag. 108. com. Σκυθάδης a recto Σκυθὰς apud Polyæn. pag. 535.

[94] Σκυθόπολις.] Scythopolis nomen habet a Scythis (ſi fabulis fides ſit habenda) qui Iphigeniam perſequebantur a Thoante Scythiæ regulo miſſis, ſic refert Cedrenus. Θόας δὲ τινὰς στρατιώτας ἐν Σκυθίας, εἰς καταδίωξιν Ἰφιγενείας διὰ τὸ ἄγαλμα Σκυθίας πόλεως ἀπέστειλε· ἐπεὶ δὲ εἰς Τελχινῶν ἐλθόντες, ἐμελλον ἀπελθεῖν τας διακρίσεως, οἰκοῦ ἔμειναν, καὶ πόλιν τὴν λεγομένην Σκυθόπολιν οἰκοδομήσαντες, ἐκεῖ ὑπέστρεψαν. Ad hanc rem etiam egregie pertinere videntur verba Euſebii lib. 1 Chron. Σκύθαι τὴν Παλαιστίνην κατέδραμον & τὴν Βαισὰν κατέσχον τὴν ἐξ αὐτῶν κληθεῖσαν Σκυθόπολιν. Ita legendus hic locus, ubi antea male Βασὰν habebatur.

[95] Σκυθόπολις, Παλαιστίνης πόλις, ἢ Νύσσης κοίλης Συρίας] Hæc ſunt corruptiſſima, uti vidit Salmaſius ad Solinum pag. 618. qui locum variis modis emendavit, primo Σκυθόπολις, Παλαιστίνης πόλις, ἢ Νύσσης κοιλ. Συρ. Sed quia Stephanus videtur aliquid velle de Nyſſa dicere, correxit Σκυθ. Παλαιστ. πολ. ἡ Νύση κοίλης Συρίας. Hæc rejiciens rurſum reſcripſit, Παλαιστ. πολ. ἢ ὑπὸ τῆς κοίλης Συρίας. Sed quia Palæſtinæ eam urbem aſſerunt Strabo & Hieronymus; Plinius Decapolitanæ regioni Syriæ, quæ jungitur Judææ; & Ptolemæus in Cœle Syria ponit, hinc eſt, quod Salmaſius exiſtimet, Stephanum, adſcripta utraque opinione, hæc verba ita expreſſiſſe: Σκυθόπολις, Παλαιστίνης πόλις, ἢ τῆς κοίλης Συρίας. Vide an nihil habet Bochartus.

[96] Νύσσης.] Nyſa dicta fuit vel Niſa teſte Plinio. Hoc commentariis addendum. Etiam Nyſſa dicta fuit a virgine hoc nomine ibi immolata. Cedrenus. καὶ ἐκεῖ ἀνεχώρησαν, Νύσσαν ὀνομάσαντες, ἣν ἐκεῖ ἐσφάγιασαν Ἰφιγένεια. Vide etiam Plinium lib.

[96] Πρότερον λεγομένη Βαίσων.] Et hic locus eſt depravatiſſimus. Unicum mendum delevimus ex MSS. λεγομένη pro λεγομένων reſtituendo, quod omnes editiones exhibebant. Sed quid ſibi vult vox Βαίσων? Xylander in ſuis ad Cedrenum commentariis putat hic reſcribendum Βάσων vel Βάσσω: ſed falſam eſſe hanc conjecturam oſtendit Salmaſius, & ex Hieronymo & Joſepho probat Βαισὰν reſtitui debere. Hieronym. de interpretatione locorum Hebraicorum. *Bethſan. ex hoc oppido tribus Manaſſe accolas priſtinos non potuit expellere, & nunc appellatur Scythopolis, urbs nobilis Palæſtinæ, quam interdum Scriptura nominat Domum San, quod in noſtra lingua interpretatur inimicus.* (an *inimicus*?) Joſephus lib. v Antiq. Βαισὰν vocat: Πλάτος δὲ ἐπὶ Βαισάνων, ἣ νῦν Σκυθόπολις καλεῖται. Hiſce duobus locis tertium addam ex Eugeſippo de diſtantiis locorum terræ Sanctæ, qui ita ſcribit: *Secundo milliario a Gelboë, contra Orientem Scythopolis civitas, Galilea metropolis, quæ & Bethſan, id eſt, domus ſolis, vel civitas, cujus ſupra muros ſuſpenderunt caput Saul.* In ipſo nomine conveniunt Hieron. & Eugeſippus, ſed variant circa ſignificationem vocabuli *San*. (*His adjecta eſt chartula, ſed per alium conſcripta, hoc exemplo:*) Bethſan, accuratius Bethſchan, quia in Heb. eſt ש ſchin, בית שן quod vertunt Domus dentis vel eboris, a שן ſchen, dens, ebur; quod a rad. שנן ſchanan, acuit. Exponentes per Domum hoſtis, legerunt per ש ſin (quomodo & legi poteſt, cum ſcribitur ſine punctis) a them שנא ſane, odio habuit. Reperitur quoque בית שאן Bethſchean, ac explicatur Domus vaſtationis vel tumultus, a שאה ſchaah, vaſtatus, tumultuatus fuit. Quid reſpexerint reddentes Domum ſolis, conjecturam facere nequeo; hoc enim Hebræi dicerent בית שמש Bethſchemeſch, vel בית חרס Bethcheres, vel בית חמה Bethchamma. Joannes Cotovicus in Itiner. Hieroſ. & Syriac. hanc annumerat urbibus clari nominis, quæ olim fuere in Galilæa p. 329.

[97] Λεγομένων Βαίσων.] Forte legendum Βαίσων ἢ ὑπὸ τῆς κοίλης Συρίας, quam emendationem veram puto. Euſtathius ſcribit ex neſcio quo auctore Juſtinum Imperatorem (Armeniam) in quatuor partes diviſiſſe; primam quidem potuit Heptapolin, cujus metropolis Bazanis, quæ prius Leontopolis dicebatur. An hæc Bazanis ad hanc Bizan aliquid pertinet? Haud facile dixerim. Locus corruptiſſimus & profligatiſſimus, ut alii in hoc auctore infiniti, neque quidquam præſidii habemus in ſcriptis codicibus, a quibus tamen multum ſperabamus. Qui ſint iſti Βαίσωι, neſcio. Codex MS. Pal habet Σκυθῶν πόλις πρότερον λεγομένη Βαίσων, ut urbs intelligatur. Nam de Scythis qui unquam Βαίσωι dicti ſunt? Nunc quæramus, quid ſit Βαίσων? In Cedreno legitur, ἣτι ἡ Σκυθόπολις Βασὰν ἐλέγετο πρότερον. Alterutrum ex altero corrigendum eſſe apparet. *Salm.*

[97] Λεγομένων.] Λεγομένη in MSS.

[98] Σκυ-

ἀπὸ τῶν βαρβάρων. Ὁ πολίτης, [98] Σκυθοπολίτης.

ΣΚΥΛΑΚΗ, πόλις περὶ Κύζικον. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Ὁ πολίτης Σκυλακηνὸς, καὶ Σκυλάκιος.

ΣΚΥΛΛΑΙΟΝ [99], ἄκρα, περὶ ἧς Ἑκαταῖος ἐν Εὐρώπῃ φησί. Τὸ ἐθνικὸν, Σκυλλαῖος.

ΣΚΥΛΛΗΤΙΟΝ [100], πόλις Σικελίας, ὡς Εὔδοξος ἕκτῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Σκυλλητινοί. Τὸ κτητικὸν, Σκυλλητικός.

ΣΚΥΛΛΗΤΙΟΝ [1], ὄρος Κρήτης. Οἱ περιοικοῦντες, Σκυλλαῖοι· Σκύλλιος γὰρ ὁ Ζεὺς αὐτοῦ τιμᾶται· ἔνθα φασὶν ἀποθέσθαι τοὺς Κουρῆτας, μετὰ [2] τῶν Σπαρτιατῶν, [3] τὸν Δία.

ΣΚΥΜΝΙΑΔΑΙ [4], ἔθνος σὺν Γέταις. Εὔδοξος τετάρτῃ γῆς περιόδου, Σκυμνιάδαι καὶ Γέται.

ΣΚΥΡΜΟΣ [5], πόλις ἐν τῇ Δολιονίδι, Κυζίκου πλησίον. Οἱ πολῖται, Σκύρμιοι.

ΣΚΥΡΟΣ [6], νῆσος, περὶ ἧς Νικόλαος ἐν πέμπτῳ· Σκῦρον δὲ τὸ μὲν παλαιὸν ᾤκουν Πελασγοί τε καὶ Κᾶρες. Οἱ νησιῶται Σκύριοι, καὶ Σκυρία.

ΣΚΥΤΟΠΟΛΙΣ, πόλις Λιβύης, περὶ ἧς ὁ Πολυΐστωρ ἐν Λιβυκῶν τρίτῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Σκυτοπολίτης.

ΣΚΥΦΙΑ, πολίχνιον Κλαζομενίων, ὡς Ἔφορος ἐν τρίτῳ· Ἐν Σκυφίᾳ κατῴκει. Τινὲς δὲ διὰ τοῦ π.

ΣΚΩΛΟΣ [7], πόλις Βοιωτίας. Ἀρσενικῶς δὲ, κώμη τίς. Ὁ πολίτης Σκώλιος, καὶ Σκωλιεύς.

ΣΜΙΛΑ, πόλις Θρᾴκης. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ· Μετὰ δὲ Σμίλα πόλις. Τὸ ἐθνικὸν, Σμιλαῖος.

ΣΜΙΝΘΗ [8], πόλις Τροίας. Τὸ ἐθνικὸν Σμιν-

Barbaris. Civis, Scythopolites.

SCYLACE, urbs circa Cyzicum. Hecatæus Aſia. Civis, Scylacenus, & Scylacius.

SCYLLÆUM, promontorium, de quo Hecatæus in Europa loquitur. Gentile, Scyllæus.

SCYLLETIUM, urbs Siciliæ, ut Eudoxus ſexta. Gentile, Scylleteni. Poſſeſſivum, Scylleticus.

SCYLLETIUM, mons Cretæ. Accolæ, Scyllæi. Scyllius enim Jupiter illic colitur, ubi Curetas cum Spartiatis Jovem depoſuiſſe ferunt.

SCYMNIADÆ, gens cum Getis. Eudoxus quarta terræ periodo, *Scymniadæ & Getæ.*

SCYRMUS, urbs in Dolionide, prope Cyzicum. Cives Scyrmii.

SCYRUS, inſula, de qua Nicolaus in quinto, *Scyrum vero olim quidem habitabant Pelaſgi & Cares.* Inſulares, Scyrii, & Scyria.

SCYTOPOLIS, urbs Libyæ, de qua Polyhiſtor in Libycorum tertio. Gentile, Scytopolites.

SCYPHIA, oppidulum Clazomeniorum, ut Ephorus in tertio. *Scyphia habitabat.* Aliqui vero per p.

SCOLUS, urbs Bœotiæ. Maſculine autem vicus quidam. Civis, Scolius & Scolieus.

SMILA, urbs Thraciæ. Hecatæus Europa, *Poſt vero Smila urbs.* Gentile, Smilæus.

SMINTHE, urbs Troiæ. Gentile, Smin-

98 Σκυθοπολίτης.] Non opus eſt Xyland. ad Ced. videre.

99 Σκύλλαιον.] Vide in voce Δία.

100 Σκυλλήτιον πόλις Σικελίας.] Ita etiam MSS. ſed forte male. Nam Scylletium non collocat in Sicilia Strabo, ſed in Italia. Quam facile autem ſcripſerint Σικελίας pro Ἰταλίας, omnes intelligunt. σ adhæſit ex fine præcedentis vocis & τ pro κ poſitum, quod crebro fit. nihil tamen omnino certum adfirmare poſſumus. & lectionem vulgatam in ſuis ſedibus ſecuram manere juſſimus. Scylletium autem, ut Scylaceum. *Salm.*

100 Σκυλλήτιον.] In MSS. eſt Σκυλλήτιον. Salm. ad Sol. pag. 169 hunc locum emendat.

1 Σκυλλήτιον.] Lege Σκύλλη, ut Δίκτη, Σκυλλαῖος Σικελιῶτος. Σκυλλήτιον certe mendoſa vox, ut ex gentilibus, quæ apponit, apparet. omnino aliter legendum aut Σκυλλαι, quod verum eſſe puto aut Σκυλλα, non Σκυλλήτιον. Manifeſte ſcriptum eſt in ſuperiori Σκυλλήτιον, quæ urbs eſt Siciliæ. *Salm.*

2 Τῶν Σπαρτιατῶν.] Σπαρτιατῶν hoc loco corruptum eſt; quod tamen ejus loco ſubſtituam non habeo. MSS. codices nihil a vulgatis diſſentiunt ne uno quidem apice. Legendum forte Κορυβάντων. ἔνθα φασὶν ἀποθέσθαι τοὺς Κουρῆτας μετὰ τῶν Κορυβάντων. Et ſane veram hanc lectionem eſſe puto. Antiquitus forte legebatur Κορυβάντων. Frequenter Curetes cum Corybantibus junguntur. Ovidius.

Hic Curetes habent, hic Corybantes opus.

Forte Βακχιαστῶν Idem.

3 Τὸν Δία.] Lege τῷ. Vide Meurſ in Lacon 17.

4 Σκυμνιάδαι ἔθνος σὺν Γέταις.] Ἔθνος σὺν Γέταις omnino illud genus loquendi notandum eſt. σὺν Γέταις pro finitimum Getis aut aliquid tale. Si ſupra in MS. legere memini πόλις σὺν Κυζίκῳ, in quo vulgati habent πόλις πρὸς Κυζίκῳ. Ita erit σὺν Γέταις, συνεχὴς Γέταις Salm.

5 Σκυρμός.] Vide in Doliones.

6 Σκῦρος.] Quare hic locus ita vocetur, legere licet apud Euſt in Dionyſ pag 75. Grotii Excerpt. ex So. hoc l. pag. 118. Dionyſ capras in illa inſula mirabiles eſſe. Rationem vide apud Ælian de animal. pag. 171.

7 Σκῶλος.] Euſtath. ad Homer 265.

8 Σμίνθη.] Apud Didym. Σμινθεὺς τόπος τῆς Τρῳάδος. pag. 4.

ΘΣμιν-

Σμινθαῖος, καὶ Σμινθεύς. Γράφεται δὲ καὶ διὰ τοῦ ε, καὶ διὰ τῆς αι διφθόγγου. A

ΣΜΙΝΘΙΟΝ[9], ἄλσος Στράβων τρισκαιδεκάτῃ. Ὁ οἰκήτωρ, Σμίνθιος. Καὶ διὰ διφθόγγου, ὡς Ἀχίλλειος. Καὶ Σμινθήιον. Καὶ θηλυκῶς, Σμινθία ἡ χώρα. B

ΣΜΥΡΝΑ, πόλις Ἰωνίας, ἣν πρώτην ἔκτισε καὶ ᾤκησε Τάνταλος. Καὶ τότε μὲν Ναύλοχον, ὕστερον δὲ Σμύρνα προσηγορεύθη, ἀπὸ Σμύρνης Ἀμαζόνος, κατασχούσης τὴν Ἔφεσον. Τὸ ἐθνικὸν, Σμυρναῖος. Καὶ τὸ κτητικὸν, [10] Σμυρναϊκὸς κόλπος. C

ΣΟΑΝΕΣ[11], ἔθνος ἀνδρεῖον, ὡς Στράβων [12] πεντεκαιδεκάτῃ. Πλησίον δὲ καὶ οἱ Σόανες.

ΣΟΓΔΙΑΝΗ, χωρίον περὶ τὴν Βακτριανήν. Ἧς οἱ οἰκήτορες Σόγδιοι, [13] καὶ Σόγδοι. D

ΣΟΔΟΜΑ[14], μητρόπολις ἦν τῶν δέκα πόλεων, τῶν ἐν τῇ Ἀσφαλτίτιδι λίμνῃ καταστραφεισῶν. Ὁ πολίτης, Σοδομίτης.

ΣΟΛΚΟΙ[15], πόλις ἐν Σαρδοῖ, ὡς Ἀρτεμίδωρος ἐν ἐπιτομῇ. [16] Ἀπὸ δὲ [17] Καρβάλεως ἐπὶ Σολκούς. E

ΣΟΛΛΙΟΝ, Κορίνθου πολίχνιον. Θουκυδίδης δευτέρᾳ. Τὸ ἐθνικὸν Σολλιεύς, ὥσπερ Κάλλιον Καλλιεύς, Σούνιον Σουνιεύς, Ἴλιον Ἰλιεύς. F

ΣΟΛΟΙ[18], Κιλικίας πόλις, [19] ἡ νῦν Πομπηίου πόλις· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. [20] Κέκληται δὲ ἀπὸ Σόλωνος, ὡς [21] Εὐφορίων [22] ἐν Ἀλε * Ἀνεκτίσθη ὑπὸ Πομπηίου, καὶ μετωνομάσθη Πομπηιούπολις. Ὁ πολίτης, Σολεύς, καὶ Σόλιος. Τὸ θηλυκὸν, Σολοῦντις, ὡς ἀπὸ τοῦ Σολοῦς Σολοῦντος. Διονύσιος δὲ ἐν τρίτῳ Βασσα- G

Sminthæus, & Smintheus. Scribitur & per e, & per æ diphthongum.

SMINTHIUM, nemus. Strabo tertiadecima. Incola, Sminthius. Et per diphthongum, ut Achillæus. Etiam Sminthcium. Et fœminine Sminthia regio.

SMYRNA, urbs Ioniæ, quam primam condidit & habitavit Tantalus. Ac tunc quidem Naulochum, poſtea vero Smyrna appellata fuit, ab Smyrne Amazone, quæ Epheſum obtinuit. Gentile, Smyrnæus. & poſſeſſivum, Smyrnaïcus ſinus.

SOANES, gens ſtrenua, ut Strabo quintadecima. *Prope vero etiam Soanes.*

SOGDIANE, regiuncula circa Bactrianam. Cujus incolæ, Sogdii, & Sogdi.

SODOMA, metropolis erat decem urbium, quæ in Aſphaltitide lacu ſubverſæ ſunt. Civis, Sodomites.

SOLCI, urbs in Sardinia, ut Artemidorus in Epitome. *A Carbali vero in Solcos.*

SOLLIUM, Corinthi oppidulum. Thucydides ſecunda. Gentile, Sollieus, ut Callium Callieus, Sunium Sunieus, Ilium Ilieus.

SOLI, Ciliciæ urbs, quæ nunc Pompeiopolis; Hecatæus Aſia. Vocata vero fuit a Solone, ut Euphorion in Ale... Inſtaurata fuit a Pompeio, ac Pompeiopolis tranſnominata. Civis, Soleus, & Solius. Fœmininum Soluntis, ut ab Solûs, Soluntis. Dionyſius vero in Baſſaricorum tertio Soleam vocat, per o ma-

[9] Σμίνθιον.] Vide Lycoph. Schol. pag. 192.

[10] Σμυρναϊκὸς κόλπος.] In nummis Σμυρναίων Triſt. pag. 141.

[11] Σοάνες] Σοάνες Euſtathio dicuntur & etiam Straboni & Χοάνες. Salm.

[12] Στράβων πεντεκαιδεκάτῃ.] Non eſt xv Strab. ſed undecimo obſervante Hartungo.

[13] Καὶ Σόγδοι.] Hanc vocem habes in χρηστομαθείᾳ ex Herodot.

[14] Σόδομα.] Vide Allat. ad Euſtat. Hexam. 264.

[15] Σολκοί.] Dicitur etiam Σολχοί.

[16] Ἀπὸ Καρβάλεως.] Καρβάλεως non meminit Ptolemæus, ſed apud eum legitur Κάραλις, & puto ſic legendum, ut alter ex alterutro corrigendus ſit. Salmaſius.

[17] Καρβάλεως.] Forte Καλαρίως legendum. optima emendatio. Vide Anton. Itin. & notas Syretæ pag. 245.

[18] Σόλοι.] Σόλοι ἔθνος, ἀφ' ὧν τὸ Σολοικίζειν καὶ Σολοικισμός. Moſcopulus. Salm.

[18] Σόλοι] Apud Suidam etiam hæc leguntur: Σόλοι, Σικελίας πόλις καὶ Κύπρου. Nempe quia Ciliciæ pariter & Cypri urbs fuit eodem nomine Σόλοι, Siciliæ vero Σολόεις ſive Σολοῦς: poſterioris ſæculi grammatici, ſive horum exſcriptores, vocabula ea miſere confuderunt abſurdaſque ac miras inde fabricarunt Chimæras. A Suida ſcriptum fuiſſe haud dubito, Σόλοι, Κιλικίας πόλις καὶ Κύπρου. Vide Salm. ad Sol. 777. etiam Menag. ad Laertium pag. 17.

[19] Ἡ νῦν Πομπηίου πόλις.] Dion. in Pomp. 5.

[20] Κέκληται δὲ ἀπὸ Σόλωνος.] Qua occaſione hæc civitas, quæ antea Æpea dicebatur, a Solone denominata fuerit, habes apud Plut. in Solone. Cum a populo Athenienſi impetraverat Solon, ut ſibi decennium abeſſe liceret, primo quidem in Ægyptum, inde in Cyprum navigavit, ubi ſumma in gratia fuit apud regem Philocyprum, cui erat auctor, ut urbem ad amœniorem locum transferret: διὸ καὶ τὸν Σόλωνα τιμῶν ἀποδιδοὺς, Αἰπείαν καλουμένην τὴν πόλιν πρότερον, ἀπ' ἐκείνου Σόλους προσηγόρευσεν. Hoc eſt: Quare Soloni honorem habuit; & urbem antea Æpeam nominatam, ab ipſo Solos appellavit.

[21] Εὐφορίων ἐν Ἀλε *] Lege ὡς Εὐφορίων ἐν Ἀλεξάνδρῳ. ita MSS. PP. Salm.

[22] Ἐν Ἀλε.] Ἐν Ἀλεξάνδρῳ eſt in MSS. ſed Menagius ad Diogenem Laert pag 18 pro ἐν Ἀλεξ(...) Hunc Auctoris librum citat Clem Alexand. Strom lib. 1. Poſſet etiam legi ἐν Ἀ..., uti in Ἀ..., quæ Tanaquilli Fabri conjectura eſt.

[23] Σόλος.] Vide in Ωλενός.

Βασταρνικῶν. [24] Σώλεισαν λέγει. διὰ τοῦ ω τὴν A πρώτην, καὶ τὴν δευτέραν διὰ τῆς ει [25] διφθόγγου.

ΣΟΛΟΥΣ [26], πόλις Κιλικίας, [27] ὡς Ἑκαταῖος ἐν Εὐρώπῃ. Ἐκλήθησαν δὲ ἀπὸ Σολοῦντος κακοξένου, ὃν ἀνεῖλεν Ἡρακλῆς. Ὁ πολίτης Σολούντιος, [28] καὶ Σολουντῖνος μετὰ τοῦ ν, καὶ B Σολουντινίς, καὶ Σολουντίας, καὶ Σολουντίς.

ΣΟΛΥΓΕΙΑ, κώμη Κορίνθου, ὡς Θουκυδίδης τετάρτῃ. Τὸ ἐθνικὸν ὤφειλεν εἶναι Σολυγεύς. Ἔστι δὲ κτητικὸν [29] Σολύγειος λόφος.

ΣΟΛΥΜΑ, πόλις Ἀσσυρίων, μετὰ C τὴν ἅλωσιν τοῦ ναοῦ τοῦ ἐν Ἱεροσολύμοις κτισθεῖσα, ὡς Κουάδρατος ἐνάτῳ Παρθικῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Σολυμηνός.

ΣΟΛΥΜΟΙ [30], οἱ νῦν Πισίδαι· Σολύμους καλουμένους [31] παρελθὼν Μαυσώλου. D

ΣΟΥΑΓΕΛΑ [32], πόλις Καρίας, ἔνθα ὁ τάφος ἦν τοῦ Καρὸς, ὡς δηλοῖ καὶ τοὔνομα. Καλοῦσι γὰρ οἱ Κᾶρες σοῦαν τὸν τάφον, γέλαν δὲ τὸν βασιλέα. Ὁ πολίτης, Σουαγελεύς.

ΣΟΥΚΧΑΙΟΙ, ἔθνος Μαυρούσιον, ὡς E Δέξιππος χρονικῶν δεκάτῳ.

ΣΟΥΜΑΤΙΑ, πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ Σουματίως τοῦ Λυκάονος ἑνὸς παίδων. Γράφεται καὶ διὰ διφθόγγου Σουμήτεια. Τὸ ἐθνικὸν, τῷ πρωτοτύπῳ ὁμώνυμον. F

ΣΟΥΝΙΟΝ, δῆμος Λεοντίδος φυλῆς. Ὅμηρος δὲ ἄκρον καλεῖ,

[33] Ἀλλ' ὅτε Σούνιον ἄκρον. ——

Ὁ δημότης, Σουνιεύς, ὡς Ἰλιεύς. Τὰ τοπικὰ, Σουνιόθεν, Σουνιόνδε, Σουνιοῖ. Τὸ θηλυκὸν, Σου- G νιάς.

ΣΟΥΡΑ, μαντεῖον Λυκίας, περὶ οὗ Πολύχαρμός φησιν ἐν Λυκιακοῖς, [34] ὅπου νῦν φρέαρ θαλάσσης τόπος Σούριος καλούμενος. Τὸ ἐθνικὸν [35] Σουρηνὸς, ὡς Καρηνός. Ἔστι H καὶ Φοινίκης πόλις Σώρα. Τὸ ἐθνικὸν Σωρανὸς, ὡς Νωλανός.

ΣΟΥΣΑ [36], πόλις ἐπίσημος Περσική, [37] Μέμ-

o magnum primam ſyllabam, & ſecundam per ει diphthongum.

SOLUS, urbs Ciliciæ, ut Hecatæus in Europa. Sed appellata fuit a Solunte pravo hoſpite, quem Hercules interfecit. Civis, Soluntius & Soluntinus cum n, & Soluntinis, & Soluntias, & Soluntis.

SOLYGIA, vicus Corinthi, ut Thucydides quarta. Gentile debebat eſſe Solygeus. Eſt vero poſſeſſivum Solygius collis.

SOLYMA, urbs Aſſyriorum, poſt templi in Hieroſolymis excidium condita, ut Quadratus nono Parthicorum. Gentile, Solymenus.

SOLYMI, nunc Piſidæ. *Solymos vocatos prætereins Mauſoli.*

SUAGELA, urbs Cariæ, ubi erat ſepulchrum Caris, ut oſtendit etiam nomen. Cares enim *ſuan* vocant ſepulchrum, *Gelan* vero regem. Civis, Suageleus.

SUCCHÆI, populus Mauruſius, ut Dexippus Chronicorum decimo.

SUMATIA, urbs Arcadiæ, a Sumateo uno Lycaonis filiorum. Scribitur etiam per diphthongum Sumetea. Gentile ejuſdem primitivo nominis.

SUNIUM, populus Leontidis tribus. Homerus vero promontorium vocat.

Sed cum Sunium promontorium. ——

Popularis, Sunieus, ut Ilieus. Localia, ex Sunio, ad Sunium, in Sunio. Fœmininum Sunias.

SURA, oraculum Lyciæ, de quo Polycharmus in Lyciacis inquit, ubi nunc puteus maris locus Surius vocatus. Gentile, Surenus, ut Carenus. Eſt etiam Phœnicæ urbs Sora. Gentile, Soranus, ut Nolanus.

SUSA, urbs inſignis Perſica, Memnonis opus.

24 Σώλεισαν.] Vide Euſtat. ad Dionyſ. pag. 116.

25 Διφθόγγου] Vide etiam Urſini notas ad Polyb. leg. 274. Σόλοι τῆς Κιλικίας.

26 Σολοῦς, πόλις Κιλικίας.] Abſurda admodum hoc loco loquutio reperitur, nam nomen ſingularis numeri cum pluralis numeri verbo jungitur, ut Σολοῦς πόλις ἐκλήθησαν; id eſt, *Solus urbs vocati ſunt.* Ubi diſertim me patet, Ciliciæ illam urbem τοὺς Σόλους, vel ipſius epitomatoris, qui longe etiam abſurdiora alias vel ſexcenties habet, vel ſaltem exſcriptoris ejus menti inhæſiſſe: eoque magis, quia ad dictæ in Cilicia urbis vocabulum hoc Siciliæ oppidum Σολοῦς Σολοῦντος memoratur. Vide Euſt. ad Dionyſ. 116.

27 Ὡς Ἑκαταῖος ἐν Εὐρώπῃ.] At quomodo Ciliciæ oppidum Hecatæus memoravit in Europa? Mendis ſcilicet atque erroribus ſcatere eum locum, vel hinc ſatis appareret. Corrigendus igitur in hæc verba. Σολοῦς, πόλις Σικελίας ὡς Ἑκαταῖος ἐν Εὐρώπῃ, ἐκλήθη [ſive ἐκλήθησαν] δὲ ἀπὸ Σολοῦντος κακοξένου, ὃν ἀνεῖλεν Ἡρακλῆς.

28 Καὶ Σολουντῖνος.] Lege ἢ Σολουντῖνος μετὰ τοῦ ν, ἢ Σολουντίνις. Salm.

29 Σολύγειος λόφος.] Vide Polyæn pag. 670.

30 Σόλυμοι] Σόλυμοι ἔθνος Σκυθῶν. Heſychius. *Salm.*

30 Σόλυμοι.] Vide Pind. Schol. 98 verſa.

31 Παρελθὼν Μαυσώλου.] Legendum παρελθόντος Μαυσώλου Salm.

32 Σουάγελα] Vide Strab. & Caſaub. ad illum locum pag. 187.

* 33 Ἀλλ' ὅτε Σούνιον ἄκρον] Od. γ. ſed fieri poſſet, ut Stephanus ad poſterius reſpexerit. Hartungus.

34 Ὅπου νῦν φρέαρ θαλ.] Mss. ita diſtinguunt, ὅπου νῦν φρέαρ θαλάσσης τόπος, Σούριος καλούμενος. Salmaſius.

35 Σουρηνός] Vid. Samſ. Chron. 2. pag. 37.

36 Σοῦσα.] Euſtat. ad Dionyſium pag. 132. Bochart. in Hieroz. pag. 96.

37 Μέμ-

[37] Μέμνον⊙ κλίζμα. Κέκληται ἢ ἀπὸ τ̃ κρί- νων, ἃ πολλὰ ἐν τῇ χώρᾳ πεφύκε ἐκείνῃ, [38] σῦσάν τι αὐτὸ καλῦσιν οἱ βάρβαροι. Οἱ πολῖται, Σύσιοι. Οὓς κ̀ Κισίους φησὶ κεκλῆσθαι, ἀπὸ Κισίας τ̃ μητρὸς Μέμνον⊙. Καὶ Συσιανὴ, ἡ χώρα, καὶ κώμη Συσιανή.

ΣΟΥΤΡΙΟΝ, πόλις, ἡ πρότερον Τυῤῥηνῶν, ὕστερον ἢ Ῥωμαίων. Τὸ ἐθνικὸν, Συτρηνός.

ΣΠΑ'ΔΑ [39], ἀδετέρως, κώμη Περσικὴ, ἐν ᾗ πρώτη εὐνουχισμὸς γέγονεν. [40] Ὅθεν σπάδοι λέγονται. Τὸ ἐθνικὸν, [41] Σπαδονεύς.

ΣΠΑ'ΡΤΑΚΟΣ, πόλις Θρᾴκης. Ἐρατοσθένης ἐν Γαλατικῶν δευτέρῳ. Τὸ ἐθνικὸν Σπαρτάκι⊙, ἢ Σπάρτακ⊙.

ΣΠΑΛΕ'ΘΡΗ, πόλις Θεσσαλίας. Ἑλλάνικος ἢ [42] Σπάλαθραν αὐτὴν φησί. Τὸ ἐθνικὸν, Σπαλαθραῖ⊙.

ΣΠΑ'ΡΤΗ, Λακωνικὸν χωρίον, ἀπὸ τ̃ μ῀ Κάδμυ σπαρτῶν. Περὶ ὧν Τιμαγόρας φησίν, [43] Ἐκπεσόντας ἢ αὐτὰς εἰς τὴν Λακωνικὴν, Σπάρτην ἀφ' ἑαυτῶν ὀνομάσαι. Τὸ ἐθνικὸν, Σπαρτιάτης. Τὸ θηλυκὸν, [44] Σπαρτιάτις, κ̀ Σπαρτιάς. Τὸ κτητικὸν, Σπαρτιατικός. Τὰ τοπικὰ, ἐκ τόπυ Σπάρτηθεν, εἰς τόπον Σπάρτηνδε. Ἔστι καὶ Σπάρτον ὄρ⊙, κ̀ Σπάρτη κώμη, πλησίον τ̃ Εὐξείνυ Πόντυ.

ΣΠΑΡΤΩΛΟ'Σ [45], πόλις Μακεδονίας, ὡς Θυκυδίδης δευτέρᾳ. Τὸ ἐθνικὸν, [46] Σπαρτώλι⊙.

ΣΠΑΣΙ'ΝΟΥ [47] χάραξ, πόλις [48] ἐν τῇ μέσῃ τ̃ Τίγρητος Μεσήνῃ. Ἡ ἢ τ̃ Σπασίνυ εὐθεῖα, Σπασίνης ἐστί. Τὸ ἐθνικὸν, Σπασίνυ χάρακ⊙ ῥητέον. Εἰ γὰρ τ̃ συνήθη [49] τύπον ἐκλάβωμεν, ἀνάγκη Σπασινοχαρακηνὸς εἰπεῖν.

ΣΠΗ'ΛΑΙΟΝ, τὸ ἄντρον. Οἱ οἰκῦντες, [50] Σπηλαιῖται. Εἰσὶν ὖν ἀγάλματα Ἡρακλέυς,

opus. Vocata vero fuit a liliis, quæ multa in regione illa naſcuntur, & *Suſan* barbari vocant lilium. Cives, Suſii. Quos etiam *Ciſios* vocatos fuiſſe ait, a Ciſia Memnonis patre. Et regio Suſiana, & vicus Suſianus.

SUTRIUM, urbs, quæ prius Tyrrhenorum, ſed poſtea Romanorum. Gentile, Sutrenus.

SPADA, neutraliter, vicus Perſicus, ubi primum Eunuchiſmus contigit. Unde Spadi dicuntur. Gentile, Spadoneus.

SPARTACUS, urbs Thraciæ. Eratoſthenes in Galaticorum ſecundo. Gentile, Spartacius, vel Spartacus.

SPALETHRE, urbs Theſſaliæ, Hellanicus vero *Spalathram* eam vocat. Gentile, Spalathræus.

SPARTE, Laconica regiuncula ab Spartis Cadmi ſociis, de quibus Timagoras inquit: *Irruentes vero eos in Laconicam, Sparten ab ſeipſis nominaſſe.* Gentile, Spartiatæ. Fœmininum Spartiatis, & Spartias. Poſſeſſivum Spartiaticus. Localia, ex loco, ex Sparta, in locum, Spartam. Eſt etiam Spartum mons, & Sparte vicus, prope Euxinum Pontum.

SPARTOLUS, urbs Macedoniæ, ut Thucydides ſecunda. Gentile, Spartolius.

SPASINU Charax, urbs in media Tigridis Meſena. Spaſinæ vero nominativus, Spaſines eſt. Gentile, Spaſinu Characos, dicendum. Quod ſi conſuetum typum excipiamus, neceſſe dicere, Spaſinocharacenus.

SPELÆUM, antrum. Incolæ, Spelæitæ. Sunt igitur ſimulachra Herculis, Mercurii,

37 Μέμνον⊙ κλίσμα] Μέχρι Συσίων. τότε ϖδ Μεμνόνειον ἄστυ καλεῖται. Salm.

38 Σῦσάν τι αὐτὸ] Lege. Σῦσον δὲ αὐτὸ καλῦσιν οἱ βάρβαροι. Neque aliter Euſtathius, qui ut omnia ex hoc loco ſumpſit. *Idem.*

38 Σῦσάν τι αὐτὸ καλῦσιν.] Theophraſtus lib. de odoribus meminit unguenti, quod Σύσινον dicitur. Ἀπ' ἀνθῶν οἷον τὸ ῥόδινον, καὶ τὸ λευκόϊνον, καὶ τὸ Σύσινον, κ̀ ϖδ τῶν ἐκ τ̃ κρίνων. Hoc eſt, *E floribus; ut rhodinum, violaceum Suſinum: hoc enim ex liliis fit.* Procul dubio Græci a Perſica voce Σῦσαν Σύσινον formarunt, quo vocabulo etiam lilium indigitare videntur.

39 Σπάδα.] Vide de Eunuchis Val. ad Am. Marc. pag. 25. ſi hoc verum ſit, quod hic refert Stephanus, de Viris eſt accipiendum. Nam ſexum muliebrem primus caſtravit Rex Lydorum. Vide Athenæum pag 515.

40 Ὅθεν σπάδοι] Vel ἀπὸ τ̃ σπᾶν. convellitur enim nervus, qui genitalia erigit. Non memini legiſſe σπάδων pro σπάδωνας, neque tamen hic auſim ſubſtituere σπάδωνες. Salm.

41 Σπαδονεύς.] A Σπάδα non recte formatur Σπαδονεὺς vel Σπαδωνὸς perſico τύπῳ.

42 Σπάλαθραν.] Etiam Plinius lib. 9 cap. 9.

43 Ἐκπεσόντας δὲ αὐτὰς.] Lege εἰσπεσόντας αὐτὰς non ἐκπεσόντας. imo quin hæc videretur ſcriptio non addicentibus præſertim calamo exaratis libris. *Salm.*

43 Ἐκπεσόντας] Forte legend. εἰσπεσόντας. Vide Tol. Comt. in Pal pag 173.

44 Σπαρτιάτις.] Gen. fœm. deberet occurrere apud Philoſt. lib. 1. icon. pag. 775. καὶ Σπαρτιάτιν ἱππόδρομον. legendum Σπαρτιάτιν ἱππόδρομον. Euripid. in Androm. Σοφῶν γυναικῶν Σπαρτιατίδων κόρη.

45 Σπαρτωλός.] Emend Harp. pag 271.

46 Σπαρτώλι⊙.] Gentile eſt in Αιτωλιος.

47 Σπασίνυ.] Salm. ad Sol pag. 699. Vide Joſeph. lib. 1 cap. 7 pag. 12.

48 Ἐν τῇ μέσῃ τ̃ Τιγ. Μεσ] Ἐν τῇ μέσῃ τ̃ Τίγρητ⊙ Μεσήνης. ita legit MSS. codex P. P. *Salm.*

49 Τύπον.] Τύπον legend.

50 Σπηλαιῖται.] Σπηλαιῖται. Salm.

[51] Σπη-

κλέυς, Ἑρμῦ καὶ Ἀπόλλωνος, Σπηλαῖται καλέμενα.

ΣΠΙ῀ΝΑ [51], πόλις Ἰταλίας, ὡς Εὔδοξος καὶ Ἀρτεμίδωρος. [52] Τὸ ἐθνικὸν Σπινάτης, ὡς τὸ Βέμβινα Βεμβινάτης. Ἔστι δὲ καὶ ποταμὸς Σπῖνος καλέμενος.

ΣΠΟΊΡΓΙΛΟΣ, δῆμος Ἀττικός. Ὁ δημότης, Σποργίλιος.

ΣΤΑΓΕΙΡΑ [53], πόλις [54] ὀυδετέρως, πληθυντικῶς. Ὁ πολίτης, Σταγειρίτης· Ἀριστοτέλης Σταγειρίτης.

ΣΤΑΜΕΝΗ, πόλις Χαλύβων· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν Σταμεναῖος, καὶ Σταμένιος.

ΣΤΑΣΙΣ [55], πόλις Περσικὴ ἐπὶ πέτρης μεγάλης, ἣν εἶχεν Ἀντίοχος ὁ Σελεύκου. Τὸ ἐθνικὸν, Στασίτης· Τῆς δὲ χώρας, Στασηνός.

ΣΤΕΙΡΙΑ, δῆμος Ἀττικὸς Πανδιονίδος φυλῆς, θηλυκῶς καὶ ὀυδετέρως. Ὁ δημότης [56] Στειριεὺς, Στειριέως· Καὶ κατὰ συναίρεσιν, [57] Στειριῶς. Τὸ κτητικὸν, Στειριακός. Τὸ τοπικὸν, Στειριάθεν, Στειριάδε, Στειριοῖ.

ΣΤΕΝΥΚΛΗΡΟΣ [58], πόλις Μεσσήνης. Τὸ ἐθνικὸν, Στενυκλάριος. Τὸ θηλυκὸν, Στενυκλαρία.

ΣΤΕΦΑΝΗ, πόλις Φωκίδος. Τὸ ἐθνικὸν, Στεφαναῖος.

ΣΤΕΦΑΝΙΣ, πόλις [59] Μαριανδυνῶν· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν, Στεφανίτης.

ΣΤΗΛΑΙ, πόλις Κρήτης, πλησίον Παραισοῦ καὶ Ῥυθίμνης. Τὸ ἐθνικὸν Στηλαῖος, ὡς Λάμπη Λαμπαῖος· Ἀλλὰ καὶ Στηλίτης, ὡς παρὰ τὸ ἀγαλματίας τὸν λίθον ἀφ' οὗ καὶ [60] στηλιτεύω.

ΣΤΙΛΠΑΙ, πόλις Σικελίας. Τὸ ἐθνικὸν, Στιλπαῖος.

ΣΤΟΙΑΙ, πόλις Λιβύης, ὡς Ἑκαταῖος περιηγήσει αὐτῆς. Τὸ ἐθνικὸν, Στοιήτης.

ΣΤΟΙΧΑΔΕΣ, [61] νῆσοι τρεῖς πρὸς τῇ Μασσα-

curii, & Apollinis, *Spelaita* vocata.

SPINA, urbs Italiæ, ut Eudoxus & Artemidorus. Gentile, Spinates, ut Bembina, Bembinates. Eſt etiam fluvius Spinus vocatus.

SPORGILUS, populus Atticus. Popularis, Sporgilius.

STAGIRA, urbs neutraliter & pluraliter. Civis, Stagirites, Ariſtoteles Stagirites.

STAMENE, urbs Chalybum. Hecatæus Aſia. Gentile, Stamenæus, & Stamenius.

STASIS, urbs Perſica, in magna petra; quam Antiochus Seleuci filius habuit. Gentile, Stasites. Regionis vero, Staſenus.

STIRIA, populus Atticus Pandionidis tribus, & fœminine & neutraliter. Popularis, Stiricus, Stiricus, & per ſynæreſin, Stiriõs. Poſſeſſivum Stiriacus. Locale, ex Stiria, ad Stiriam, in Stiria.

STENYCLERUS, urbs Meſſenæ. Gentile, Stenyclarius. Fœmininum Stenyclaria.

STEPHANE, urbs Phocidis. Gentile, Stephanæus.

STEPHANIS, urbs Mariandynorum. Hecatæus Aſia. Gentile, Stephanites.

STELÆ, urbs Cretæ, juxta Paræſum & Rythimnen. Gentile, *Stelæus*, ut Lampe Lampæus. Sed etiam Stelites, ut ab agalmaïs, gemma. A quo etiam Στηλιτεύω.

STILPÆ, urbs Siciliæ. Gentile, Stilpæus.

STOEÆ, urbs Libyæ, ut Hecatæus ejus Periegeſi. Gentile, Stœetes.

STOECHADES, tres inſulæ prope Maſſi-

[51] Σπῖνα.] Vide de hac urbe Strabonem lib. v. Sed ſitum ejus multo exactius indicavit Scylax in Periplo. A quibus, quo tempore, & qua occaſione condita ſit, prolixa docet oratione Dionyſius Halicarnaſſeus Romanar. antiq. lib 1. Et quomodo interierit oſtendit eodem loco; Polybius vero lib 11; & Livius lib. xii. Verum de ejus potentia teſtatur Plinius lib. iii. cap xvi.

[52] Τὸ ἐθνικὸν, Σπινάτης.] Apud Strabonem lib. v, oppidani vocantur Σπινῆται, ut apud Stephanum in voce Βέμβινα Βεμβινάται.

[53] Στάγειρα.] Non accurate ſitum indicat. An urbs ſit Macedoniæ, an vero Thraciæ, magna eſt inter ſcriptores diſſenſio: qua de re vide omnino Jo. Nunneſium in notis ad Vitam Ariſtotelis ex vetere tranſlatione.

[54] Οὐδετέρως] Menagius ad Laertium pag. 180. Apud Laërtium fœm. genere ἐν Σταγείρῳ in Ariſtot. Vita lib v.

[55] Στάσις.] Vide Spanhem. pag 286

[56] Στειριεὺς] Alciph in Epiſt 6. Σωσθένης ὁ Στειριεύς. Philoſt Μνησαρέτης ὁ Στειριεὺς pag 642.

[57] Στειριῶς] Vide in voce Ἑστιαία.

[58] Στενύκληρος] Apollodorus lib 2. τὴν Στενυκλήρου δίρυμαστίαν δεξιὰν πρὸς τὸν ἰσθμὸν ἔχουσα θάλασσαν. Legendum Στενυκλήρου. Salm.

[58] Στενύκληρος] Hæc ſunt reſtituenda.

[59] Μαριανδυνῶν.] Accentus non eſt bene collocatus. Vide pag. 192.

[60] Τὸ Στηλιτεύω] ὄψεν MS Salm.

[61] Νῆσοι τρεῖς] Plinius earum nomina recenſet lib. 3. c. 5.

[62] Ar-

Μασσαλία. Καλοῦνται δὲ καὶ [62] Λιγυστίδες. A

ΣΤΟΥΙ͂ΝΟΣ, πόλις Λιγύρων. Οἱ πολῖται, Στουῖνοι.

ΣΤΡΑΤΙ´Α, βαρυτόνως, Ἀρκαδικὴ πόλις. Ὅμηρος.

Ῥίπην τε, Στρατίην τε, καὶ ἠνεμόεσσαν B
Ἐνίσπην.

Ὠνόμασται δὲ ἀπὸ τῆς θυγατρὸς Φανέως. Βαρυτονητέον δὲ τὰ ὀνόματα εἰς ἰδιότητα. Τρία δὲ σημαίνει ἡ στρατία, τὴν πόλιν, καὶ τὸ σύστημα τοῦ στρατοῦ [63] μετὰ τῆς αὐτῆς γραφῆς, ἀλλὰ τόνου διαφόρου. Ὀξύνεται γὰρ τὸ δηλωτικὸν τοῦ συστήματος, τοῦ τῆς πόλεως βαρυνομένου. Τὸ ἀξίωμα ἡ στρατεία, καὶ διὰ διφθόγγου, καὶ βαρύνεται. Τὸ ἐθνικὸν Στρατιεύς, καὶ Στρατιάτης. C

ΣΤΡΑ´ΜΒΑΙ, πόλις Θρᾴκης. Τὸ ἐθνικὸν, [64] Σταγειρεῖται Στραμβαῖοι. D

ΣΤΡΑ´ΤΙΟΝ, πόλις Ἀκαρνανίας. Ὁ πολίτης, Στρατιώτης, καὶ Στράτιος.

ΣΤΡΑΤΟΝΙ´ΚΕΙΑ [65], πόλις [66] Μακεδονίας, πλησίον Καρίας. Κέκληται δὲ ἀπὸ [67] Στρατονίκης, τῆς Ἀντιόχου γυναικός. Ὁ πολίτης, Στρατονικεύς. Ἐκλήθη δὲ ὑπὸ [68] Ἀδριανοῦ, καὶ Ἀδριανούπολις ὠνομάσθη. Ἔστι καὶ ἕτερον πολίχνιον πρὸς τῷ Ταύρῳ. E

ΣΤΡΑΤΟ`Σ, πόλις Ἀκαρνανίας, θηλυκῶς καὶ ἀρσενικῶς. Ὁ πολίτης, Στράτιος. F

ΣΤΡΕ´ΨΑ, πόλις Μακεδονίας. Τὸ ἐθνικὸν Στρεψαῖος, καὶ Στρεψιανός.

ΣΤΡΗ͂ΝΟΣ, Ἡρόδοτος ἑβδόμῃ, πόλις Κρητική. Τὸ ἐθνικὸν Στρήνιος, ὡς Φαιστὸς Φαίστιος. G

ΣΤΡΟ´ΒΟΣ [69], πόλις Μακεδονίας, Ῥωμαίων ἄποικος. Τὸ ἐθνικὸν, [70] Στροβαῖος.

ΣΤΡΟΓΓΥ´ΛΗ, [71] μία τῶν Αἰόλου νήσων, ἀπὸ τοῦ σχήματος καλουμένη· Καὶ [72] φλογὸς μὲν λειπομένη, [73] φέγγους δὲ μετέχουσα. Τὸ ἐθνικὸν Στρογγυλαῖος, ὡς τῆς Λιπάρας Λιπαραῖος. Ἔστι καὶ ἄλλη πρὸς τῇ Λυκίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν, τῷ τῆς χώρας ἔθει, Στρογγυλεύς. H

ΣΤΡΟΥ´ΘΕΙΑ, πόλις Φρυγίας ἐν τοῖς I ὅροις Λυκαονίας. Τὸ ἐθνικὸν, [74] Στρουθεύς.

ΣΤΡΟ-

Massiliam. Vocantur vero etiam Ligystides.

STUINUS, urbs Ligurum. Cives, Stuini.

STRATIA, accentu gravi, urbs Arcadica, Homerus,

Rhipenque Stratienque, & ventosam Eniſpen.

Vocata vero fuit a Phanei filia. Gravi autem accentu notanda ſunt nomina ad proprietatem. Tria vero ſignificat Stratia, urbem, & corpus exercitus cum eadem ſcriptura, ſed tono differenti. Acuitur enim ſignificans tale corpus, at urbem ſignificans gravatur. Dignitas στρατεία & per diphthongum & gravatur. Gentile, Straticus, & Stratiates.

STRAMBÆ, urbs Thraciæ. Gentile, Stagiritæ Strambæi.

STRATIUM, urbs Acarnaniæ. Civis, Stratiotes, & Stratius.

STRATONICEA, urbs Macedoniæ, prope Cariam. Vocata vero eſt a Stratonice Antiochi uxore. Civis, Stratonicceus. Ab Hadriano fuit inſtaurata, & Hadrianopolis vocata. Eſt etiam aliud oppidulum ad Taurum.

STRATUS, urbs Acarnaniæ, fœminine & maſculine. Civis, Stratius.

STREPSA, urbs Macedoniæ. Gentile, Strepſæus, & Strepſianus.

STRENUS, Herodotus ſeptima, civitas Cretica. Gentile, Strenius, ut Phæſtus, Phæſtius.

STROBUS, urbs Macedoniæ, Romanorum colonia. Gentile, Strobæus.

STRONGYLE, una ex Æoli inſulis a figura vocata. Et flamma quidem carens, luminis vero particeps. Gentile, Strongylæus, ut Liparæ, Liparæus. Eſt & alia juxta Lyciam. Gentile, regionis conſuetudine, Strongyleus.

STRUTHIA, urbs Phrygiæ in finibus Lycaoniæ. Gentile, Strutheus.

STRO-

62 Λιγυστίδες.] Vide Spanhem pag. 279. Agathem pag. 13 quinque [illegible] numerat.

63 Μετὰ τῆς αὐτῆς γραφῆς.] Στρατιὰ quidem ὀξύνεται, ſed non eſt ἡ αὐτὴ γραφὴ, & Στρατεία βαρύνεται. Salmaſius.

64 Σταγειρεῖται Στραμβαῖοι.] Lege Σταγειρεῖται ἢ Στραμβαῖοι. Idem.

65 Στρατονίκεια.] Salm. 13 fol. [illegible]

66 Μακεδονίας.] Legendum Μαιονίας. Nam totus ille Cariæ tractus, qui erat a Mæonia & Stratonicea, vel Mæoniæ vel Joniæ adſcribebatur. Mira impudentia Salmaſii pag. 837. qui Ptolem. exagitat. Vide Paul. pag. 329 qui quoque Stratoniceam in Magneſia ponit ad Lethæum flumen, quæ & regio Chryſaoris appellatur.

67 Στρατονίκης.] Στρατονικείας MS. ſed male. Salm.

68 Ἀδριανοῦ.] Vide Trill tom. 2, 272.

69 Στρόβος.] Vide Spanh. pag. 901.

70 Στροβαῖος.] Vide etiam Holſten pag. 112 ad S. Paul. Στόβοι, ὧν. Vide Con Calched. pag. 187 Nicolaus Stobenus.

71 Μία τῶν Αἰόλου.] Μία τῶν ἑπτὰ Αἰόλου ita habent MSS. Codices.

72 Φλογὸς μὲν λειπομένη, φέγγους δὲ μετέχουσα.] Eadem fere verba Euſtathius. Salm.

73 Φέγγους.] Locus male ex Strabonis vi tranſcriptus eſt.

74 Στρουθεύς.] Vide num bene ſit formatum gentilitium.

ΣΤΡΟ-

ΣΤΡΟΓΩΛΑ[75], πόλις Λυδίας. Ξάνθος ἐν Λυδιακῶν δευτέρῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Στρογωλεύς. A

ΣΤΡΟΦΑΔΕΣ[76], νῆσοι πρὸς τῇ Ζακύνθῳ δύο. Τὸ ἐθνικὸν, Στροφαδεύς.

ΣΤΡΥΒΙΑ, νῆσος τῶν Σποράδων. Τὸ ἐθνικὸν, Στρυβιαῖος. B

ΣΤΡΥΜΗ, πόλις Θράκης, ὡς Ἀνδροτίων ἑβδόμῳ. Τὸ ἐθνικὸν Στρυμηνὸς, καὶ Στρυμέσιος, καὶ Στρυμιαῖος. Καὶ τὸ κτητικὸν, Στρυμαικός. C

ΣΤΡΥΜΩΝ, ποταμὸς Ἀμφιπόλεως, ἀφ' οὗ ὁ Βορέας.

[77] Στρυμονίου Βορέαο. ——

Οἱ οἰκοῦντες, [78] Στρυμόνιοι. Οὗτοι διαβάντες εἰς τὴν Ἀσίαν, Βιθυνοὶ ἐκλήθησαν. Καὶ ἀπὸ τῆς Στρυμόνος γενικῆς, τὸ θηλυκὸν Στρυμονὶς, καὶ Στρυμονία ἡ γῆ. D

ΣΤΡΩΗ, πόλις Λιβύης, ὡς Ἑκαταῖος Ἀσίας περιηγήσει. Τὸ ἐθνικὸν Στρωαῖος, ἢ Στρωίτης. E

ΣΤΥΕΛΛΑ[79], φρούριον τῆς ἐν Σικελίᾳ Μεγαρίδος. Τὸ ἐθνικὸν Στυελληνὸς, ὡς Ἐντελληνός.

ΣΤΥΛΛΑΓΙΟΝ, πόλις Τριφυλίας. Τὸ ἐθνικὸν Στυλλάγιος, καὶ Στυλλαγιεύς. F

ΣΤΥΜΦΑΛΟΣ[80], πόλις Ἀρκαδίας, καὶ πεδίον ὁμώνυμον, καὶ πηγή. Ἡ πόλις ἀρσενικῶς καὶ θηλυκῶς. Τὸ ἐθνικὸν Στυμφάλιος, καὶ Στυμφαλία Ἄρτεμις, καὶ λίμνη καὶ γυνή.

ΣΤΥΡΑ[81], πλησίον Καρύστου, τῆς Εὐβοίας πόλις. Ὁ πολίτης, Στυρεύς. G

ΣΤΥΡΑΚΙΟΝ, ὄρος Κρήτης. Οἱ ἐνοικοῦντες, Στυρακῖται· Στυρακίτης γὰρ Ἀπόλλων.

ΣΤΩΛΟΣ, πόλις μία τῶν ἐν Θράκῃ βαρβαρικῶν, ἃς μετῴκισαν ἐκ τῶν Ἠδωνῶν οἱ Χαλκιδεῖς εἰς τὰς αὐτῶν πόλεις. Τὸ ἐθνικὸν, Στώλιος. H

ΣΥΑΓΡΑ[82], χωρίον Κιλικίας,[83] πλησίον Ἄδου καὶ Λαέρτου. Τὸ ἐθνικὸν, Συαγρεύς. I

ΣΥΑΛΙΣ, πόλις Μαστυηνῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Συαλίτης, τῷ κοινῷ λόγῳ. Δύναται καὶ Συαλεύς.

ΣΥΑΣ-

STROGOLA, urbs Lydiæ, Xanthus in Lydiacorum ſecundo. Gentile Strogoleus.

STROPHADES, inſulæ duæ juxta Zacynthum. Gentile Strophadeus.

STRYBIA, inſula Sporadum. Gentile, Strybiæus.

STRYME, urbs Thraciæ, ut Androtion ſeptimo. Gentile, Strymenus, & Strymeſius, & Strymiæus. Et poſſeſſivum Strymaicus.

STRYMON, fluvius Amphipolis, a quo Boreas.

Strymonii Borea ——

Accolæ, Strymonii. Hi tranſeuntes in Aſiam, Bithyni vocati fuere. Et a genitivo Στρυμόνος, fœmininum Strymonis, & Strymonia terra.

STROE, urbs Libyæ, ut Hecatæus Aſiæ Periegeſi. Gentile, Stroæus, vel Stroites.

STYELLA, caſtellum Megaridis in Sicilia. Gentile, Styellenus, ut Entellenus.

STYLLAGIUM, urbs Triphyliæ. Gentile, Styllagius, & Styllagieus.

STYMPHALUS, urbs Arcadiæ, & campus cognominis, & fons. Urbs maſculine & fœminine. Gentile, Stymphalius, & Stymphalia Diana, & palus, & mulier.

STYRA, prope Caryſtum, urbs Eubœæ. Civis, Styreus.

STYRACIUM, mons Cretæ. Incolæ, Styracitæ; Styracites enim Apollo.

STOLUS, urbs una in Thracia barbaricarum, quas Chalcidenſes ex Edonis in ſuas civitates tranſtulere. Gentile, Stolius.

SYAGRA, regiuncula Ciliciæ, juxta Aden & Laërten. Gentile, Syagreus.

SYALIS, urbs Maſtyenorum. Gentile, Syalites communi ratione. Poteſt quoque Syaleus.

SYAS-

75 Στρόγωλα] Dubito vehementer an nomen non ſit fortitum vel fictum a Στρογγύλη. Vide in v. Ἀρτύμαος & Πύλαγος.

76 Στροφάδες] Vide Apoll lib 2 Argonaut Salm.

77 Στρυμονίου Βορέαο] Eſt Callimachi verſus. Callimach Hymn. ex Hym in Delum.

78 Στρυμόνιοι] Vide Herod. lib. VII pag. 466 ubi eadem Herodoti verba reperies.

79 Στυέλλα] Forte hic locus intelligendus eſt de Caſtello agri Megarenſis, cujus Thucyd. meminit lib. VI. Vide etiam quæ dicta ſunt ad vocem Ὕβλα.

80 Στύμφαλος.] Vide Apol Schol. pag. 246. In voce χαλκῆς Vide an conveniat non puto

81 Στύρα] Στύρα mons, non Στύρα, & ita legendum hoc loco puto Hesy. Στύρα πόλις Εὐβοίας ... Gentile eſſet Στυρακίτης Salm.

82 Συάγρα.] Vide Caſ ad Strab. p 355 ult ed.

83 Συάγρα.] Ex ſuum venatione nomen habet, ut ex nominis compoſitione apparet.

83 Πλησίον Ἄδου.] Lege mutato accentu Ἅδου. Salm.

84 Σύας.

ΣΥ'ΑΣΣΟΣ[84], κώμη Φρυγίας. Ἐν A ταύτῃ τῇ κώμῃ φασὶ Κιμμερίους εὑρεῖν ἐν σιροῖς τεθησαυρισμένας μυριάδας πυρῶν, ἀφ' ὧν αὐτοὺς ἐπὶ πολὺν χρόνον διατραφῆναι. Τὸ ἐθνικὸν Συασσεὺς, διὰ τὸν εἰθισμένον τῇ χώρᾳ χαρακτῆρα.

SYASSUS, vicus Phrygiæ. In hôc vico ajunt Cimmerios in ſiris reconditas inveniſſe myriadas tritici, unde eos longo tempore ſuſtentatos. Gentile, Syaſſeus, propter conſuetum regioni characterem.

B

ΣΥ'ΒΑΡΙΣ[85], πόλις Ἰταλίας, καὶ ποταμός. Ἡ δὲ πόλις ὕστερον ὠνομάσθη Θούριον. Ἥλω δὲ ὑπὸ Κροτωνιατῶν, χρησμοῦ δοθέντος αὐτοῖς.

SYBARIS, urbs Italiæ, & fluvius. Urbs vero poſtea Thurium vocata fuit. Sed a Crotoniatis capta eſt, reddito ipſis oraculo.

Εὔδαιμον Συβαρῖτα πανευδαίμων, C
σὺ μὲν αἰεὶ
Ἐν θαλίῃσι θεῶν τιμῶν γένος αἰὲν
ἐόντων,
Εὖτ' ἂν δὴ πρότερον θνητὸν θεοῦ ἄνδρα σεβίζῃ, D
Τηνίκα σοι πόλεμός τε καὶ ἐμφύλιος στάσις ἥξει.

Felix Sybarita, penitus felix, tu quidem ſemper
In epulis Deorum colens genus immortalium.
At ſi virum mortalem prius Dea venereris,
Tunc tibi bellum & domeſtica ſeditio veniet.

[86] Ἐγένετο δ' αὐτῶν ὄλεθρος κατὰ τὸ μαντεῖον οὕτω· Τῶν Συβαριτῶν τις οἰκέτην ἐμαστίγου ἐν ἀγρῷ. Τοῦ δὲ καταφυγόντος ἐπὶ τὸ ἱερὸν, ὁ E δεσπότης ἐπέμενε παίων. Ὁ δὲ παῖς, ἐπεὶ οὐδὲν ὠφέλει, εὐθέως ἐπὶ τὴν στήλην τοῦ πατρὸς καταντήσας,[87] ἔτυχεν αἰδοῦς. Καὶ εὐθὺς ἀπεστράφη τὸ ἄγαλμα τῆς Ἥρας. Ὁ πολίτης, Συβαρίτης· Καὶ θηλυκὸν, Συβαρῖτις· Καὶ Συβα- F ριτικὸς, καὶ Συβαριτικὴ συμφορά.

Accidit vero eorum ruina ex oraculo ſic. Sybaritarum quidam famulum in agro flagellabat. Quo ad Deam confugiente, dominus perſeveravit verberare. Famulus vero cum nihil prodeſſet, recta ad patris columnam evadens, reverentiam nactus eſt. Et illico Junonis ſtatua averſa eſt. Civis, Sybarites. Et fœmineum Sybaritis. Et Sybariticus, & Sybaritica calamitas.

ΣΥ'ΒΕΡΟΣ, πόλις Ἰλλυρίδος. Τὸ ἐθνικὸν Συβέριος, καὶ Συβερεὺς, καὶ Συβερίτης.

SYBERUS, urbs Illyridis. Gentile, Syberius, & Sybereus, & Syberites.

ΣΥ'ΒΟΤΑ[88], νῆσος καὶ λιμήν. Ὁ νησιώτης, Συβότιος.

SYBOTA, inſula, & portus. Inſula- G ris, Sybotius.

ΣΥ'ΒΡΙΔΑΙ, δῆμος τῆς Ἐρεχθηίδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Συβρίδης. Τὰ τοπικὰ, ἐκ Συβριδῶν, ἐν Συβριδῶν.

SYBRIDÆ, populus Erechtheidis tribus. Popularis, Sybrides. Localia ex Sybridis, in Sybridis.

ΣΥ'ΕΔΡΑ[89], πόλις Ἰσαυρίας, ὡς Καπίτων ἐν Ἰσαυρικῶν τρίτῳ. Ὁ πολίτης, Συεδρεύς.

SYEDRA, urbs Iſauriæ, ut Capito in H Iſauricorum tertio. Civis, Syedreus.

ΣΥ'ΕΣΣΑ.[90] καλύβη τις ἐν Λυκίᾳ, ἀπὸ Συέσσης γραός τινος, ὑποδεξαμένης τὴν Λητώ. Τὸ ἐθνικὸν Συεσσαῖος, καὶ Συεσσεύς. Καὶ Σύεσσα πόλις Τυρρηνῶν. Τὸ ἐθνικὸν, I Συεσσηνός.

SYESSA, tugurium quoddam in Lycia, a Syeſſa vetula quadam, quæ Latonam hoſpitio excepit. Gentile, Syeſſæus, & Syeſſeus. Etiam Syeſſa urbs Tyrrhenorum. Gentile, Syeſſenus.

ΣΥΗ'ΝΗ[91], [92] πόλις Αἰγύπτου, καὶ Αἰθιοπίας.

SYENE, urbs Ægypti, & Æthiopiæ pro-

[84] Σύασσος.] Vide Boch. de animal. pag. 594.

[85] Σύβαρις.] De tempore quando ſit condita, habes in ſynag. hiſtor. poſt Euſeb. Chron pag. 321. Vide Euſt. ad Dionyſ. pag. 52. Anton Liberal pag. 20. Sybaris Jonica apud Plutarch pag. 631. ſed ſumitur ibi appellat. Vide Heſych.

[86] Ἐγένετο δ' αὐτῶν ὄλεθρος κατὰ &c.] Melius hæc referunt ab Euſt. ad Dionyſ. pag. 53.

[87] Ἔτυχεν αἰδοῦς] Forte legendum ἔτυχεν ἐλέους. Salm.

[88] Σύβοτα, νῆσος καὶ λιμήν] Νησῖδας vocat Strabo. MS. habent amplius Σύβοτα νῆσος πρὸς τῷ Ἀμβρακικῷ κόλπῳ καὶ λιμήν. νησῖδας vocat Strabo lib. 7. Εἰσὶ δὲ νησῖδές τινες Σύβοτα [illegible] Κερκυραίων τὴν Λευκιμμαίαν κειμένη. Idem.

[89] Συβότα νῆσος] Νῆσος πρὸς τῷ Ἀμβρακικῷ κόλπῳ, καὶ λιμήν. Ita habent MSS. Vide Caſaub. ad Strab pag. 122 D.

[89] Σύεδρα] Salm. ad Sol. pag 771 & ad Flor. pag 283.

[90] Καλύβη] Quid hic faciat hæc vox, non video. Καλύβη πόλις Θρᾴκης.

[91] Συήνη.] Vide Salm. ad Sol. pag. 437. Vlitius ad Grat. Cyn. pag. 302.

[92] Πόλις Αἰγύπτου] Πόλις μέση Αἰγύπτου &c, ita legitur in MSS. Ὅμηρος, [illegible]

σίας, ἐπὶ τῷ Νείλῳ. [93] Μεθ' ἣν ὠνόμασται [94] Σίεγις ὁ ποταμός. Μέμνηται τῆς πόλεως Παυσανίας. Κέκληται δὲ ἀπὸ Συήνου, Δαέτου παιδός. Ὁ πολίτης, [95] Συηνήτης. Τὸ κτητικὸν, [96] Συηνητικόν. A

prope Nilum. Poſt quam fluvius vocatur *Sieris*. Meminit urbis Pauſanias. Vocata autem fuit a Syeno Daëtæ filio. Civis, Syenites. Poſſeſſivum Syeneticum.

ΣΥΙ'Α, πόλις μικρὰ Κρήτης, ἐπίνειον οὖσα τῆς [97] Ἐλύρου. Ὁ πολίτης, Συιάτης, καὶ Συιεύς. B

SYIA, urbs parva Cretæ, Elyri navale. Civis, Syiates, & Syieus.

ΣΥΙ'Σ, πόλις Αἰγύπτου, ὡς Ἑκαταῖος ἐν τῇ αὐτῆς περιηγήσει. Καὶ νομὸς Συΐτης.

SYIS, urbs Ægypti, ut Hecatæus in ejus Periegeſi. Et Nomos Syites.

ΣΥΚΑΙ', πόλις [98] ἀντικρὺ τῆς νέας Ῥώμης, [99] ἡ καθ' ἡμᾶς Ἰουστινιαναὶ προσαγορευθεῖσαι. [100] Στράβων ἑνικῶς αὐτὴν λέγει Συκήν. Οἰκειότερον δὲ, ὡς λέγονται, Συκαὶ καλοῖντ' ἄν. [1] Οἱ τόποι γὰρ ἀπὸ τῶν ἐν αὐτοῖς ὄντων ὀνομάζονται, Κυπάρισσος, Ἐλαία· Καὶ τύπου περιεκτικῶν, Σικυὼν, Μαραθών· Καὶ εἰς ους. Δαφνοῦς. [2] Κερατοῦς, Φηγοῦς, Μυῤῥινοῦς, Ἀχερδοῦς, Ἀγνοῦς, Σελινοῦς. Ἡ πόλις αὐτὴ παρὰ τὸ γενικῶς ἀνθεῖν, [3] Ἄνθουσα. Οὐδὲν τῶν τοιούτων [4] εἰς η λήγει, Συκή, ἀλλ' ἐχρῆν ἢ Συκάς, ἢ [5] Συκηνὴ, ἢ Συκοῦντα, ἢ Συκῶνα καλεῖσθαι. Καὶ ἄλλη Συκὴ πλησίον Συρακουσῶν, καὶ Κιλικίας. Ἔστι καὶ ἑτέρα Ἀλεξανδρείας. [6] Φασὶν ἕνα τῶν Τιτάνων Συκέα διωκόμενον τὴν μητέρα Γῆν ὑποδέξασθαι, καὶ ἀνεῖναι τὸ φυτὸν τοῦτο. Ὁ πολίτης, ὤφειλε Συκαῖος. Ἔστι δὲ νῦν Συκαΐτης, ὅπερ ἐστὶν ἀπὸ τοῦ Συκαῖος, ὡς Θηβαῖος Θηβαΐτης. C D E F

SYCÆ, urbs e regione novæ Romæ, noſtro ævo *Juſtiniana* appellata. Strabo ſingulariter eam vocat *Sycen*. Sed magis proprie, ut dicuntur, Sycæ nominentur. Loca enim ab eis, quæ in ipſis ſunt, nominantur, Cypariſſus, Elæa; & forma eorum, quæ aliquid continent, Sicyon, Marathon: nec non in ûs, Daphnûs, Ceratûs, Phegûs, Myrrhinûs, *Acherdûs*, *Agnûs*, *Selinûs*. Ipſa hæc urbs ab generaliter florendo, Anthuſa. Nulla hujuſmodi in *e* deſinunt, Syce, ſed oportebat, vel Sycas, vel Sycenen, vel Sycunta, vel Sycona vocari. Etiam alia Syce prope Syracuſas, & Ciliciæ. Eſt & alia Alexandriæ. Ajunt unum Titanum Syceum fugientem ſuſcepiſſe matrem Terram, atque plantam hanc protuliſſe. Civis debebat Sycæus. Eſt vero nunc Sycaites, quod eſt a Sycæus, ut Thebæus Thebaites.

ΣΥΚΑ'ΜΙΝΟΝ [7], πόλις Φοινίκων. Τὸ ἐθνικὸν, [8] Συκαμινίτης. G

SYCAMINUM, urbs Phœnicum. Gentile, Sycaminites.

ΣΥ'ΛΚΟΙ [9], πόλις ἐν Σαρδοῖ, Καρχηδονίων [10] κτίσμα.

SYLCI, urbs in Sardinia, Carthaginienſium opus.

ΣΥ'ΛΕΙΟΝ [11], πόλις Φρυγίας, διὰ τῆς διφθόγγου· Τινὲς δὲ Παμφυλίας. Τὸ ἐθνικὸν, [12] Συλειεύς. H

SYLEUM, urbs Phrygiæ per *ei* diphthongum. Aliqui Pamphyliæ. Gentile, Syleeus.

ΣΥ- SY-

93 Μεθ' ἣν ὠνόμασται Σίερις.] Euſtat. ad Dionyſ. pag. 21, ubi male Σίλις legitur. Vide etiam pag. 33.

94 Σίερις] Vide Salm. ad Solin. pag. 420.

95 Συηνήτης] Συηνίτης in MSS.

96 Συηνητικόν.] Συηνιτῶν meminit Ælian. de animal. pag. 593. Vide in voce Ἀδράνη. Ibi gentilitium eſt Συηνίτης.

97 Ἐλύρου] Ἔλυρος πόλις Κρήτης.

98 Ἀντικρὺ τῆς νέας Ῥώμης.] Quæ ſit nova Roma, jam diximus ad vocem Βυζάντιον.

99 Ἡ καθ' ἡμᾶς Ἰουστινιαναὶ προσαγορευθεῖσαι] Sic Sycas etiam fuiſſe appellatas teſtatur Novella LIX. Δοκεῖ δέ τινα τῶν τειχῶν, καὶ τὸ πέραμα Ἰουστινιανῶν, ἤτοι Συκῶν, ἐπειδὴ μὲν ἐτέρα κρατῆσαι.

100 Στράβων ἑνικῶς αὐτὴν λέγει Συκήν.] Strabonis verba quæ innuit Epitomator extant lib. VII. & hunc in modum ſonant: ἐπὶ τῇ ἐπὶ τῇ Συκῇ καλουμένῃ λιμένι.

1 Οἱ τόποι γὰρ ἀπὸ τῶν ἐν αὐτοῖς ὄντων ὀνομάζονται.] Φυομένων forte. Heſychius Mileſius de Sycis ita ſcribit. Ἐφεξῆς δὲ τὸ Ἀχιλλέως χρηματίζει λουτρὸν, Ἀμφιάρεω δὲ τῷ ἥρωι ἐν ταῖς Λιγυστιάσι Συκαῖς ἐκπεπτωκός, αἳ τὴν ἐπωνυμίαν ἐκ τῶν συνηρεφῶν δένδρων ἐδέξαντο. Vide præterea hujus editionis paginam 24 comment. 45: ubi fuſius de hac materia agitur.

2 Κερατοῦς.] Κεραμοῦς in MSS. Vide Euſth. ad Dionyſ. pag.

3 Ἄνθουσα] Sic Conſtantinop. appellatam fuiſſe ajunt. Vide Ortelium.

4 Εἰς η λήγει Συκή] MS. εἰς ις λήγει Συκίς. Vide Herodotum lib. 5 *Salm*.

5 Συκηνὴ] Fortaſſis Συκώνην legend.

6 Φασὶν.] Vide Caſ. ad Athenæum pag. 156.

7 Συκάμινον.] Vide Pint. ad Pau. 48.

8 Συκαμινίτης] Vide Syrit. ad Ant. pag. 311.

9 Σύλκοι] Supra dicuntur Σολκοί, quod notandum. Ptolemæo dicuntur Συλκιτανοί, ut Mauri Mauritani, quos tamen proprie putant eſſe viri docti qui Straboni dicuntur Σουλχιτανοί. ſed hæc aliis pluribus. Forte in Strabone legendum κολωνίτας, ut ſint, quos Ptolemæus vocat κολωνίτας, quod tamen non affirmamus. *Salm*.

9 Σύλκοι.] Dicitur item Σολκοί.

10 Κτίσμα] Vide Syritam ad Ant. Itin. 245.

11 Συλειον] Livius. Vide Sig. pag. 154 Conſt. Porph. lib. 1 Polyb. Σύλλιον. Vide Urſin. pag. 283.

12 Συλειεύς] Συλλαεὺς Phryg. ut videtur, meminit Nicephori hiſt. Conſtantinop. pag. 22 t. 1 H. Byzant.

13 Συ-

ΣΥΛΙΟΝΕΣ[13], ἔθνος Χαονίας, ὡς Ῥιανὸς ἐν τετάρτῳ Θεσσαλικῶν. [14] Συλίονες θ' ἕποντ' ὁμοῦ.

ΣΥΜΑΙΘΑ[15], πόλις Θετταλίας. Ὁ πολίτης, Συμαιθεύς, ὡς Θεόπομπος Φιλιππικῶν εἰκοστῷ δευτέρῳ.

ΣΥΒΡΑ, οὐδετέρως, Φρυγίας φρούριον, ὡς Καπίτων ἐν Ἰσαυρικῶν δευτέρῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Συβριανός.

ΣΥΜΗ[16], νῆσος Καρική, ὡς Στράβων τεσσαρεσκαιδεκάτῃ. Καὶ πόλις ὁμώνυμος. Ὠνόμασται δὲ ἀπὸ [17] Σύμης τῆς Ἰαλύσου. Καὶ πρότερον μὲν ἐκαλεῖτο Μεταποντὶς, εἶτα Αἴγλη. Τὸ ἐθνικὸν Συμαῖος, ὡς Κυμαῖος, Δυμαῖος. Λέγεται καὶ [18] Συμεύς.

ΣΥΝΑΓΓΟΣ, Ἡρωδιανὸς ἕκτῳ φησὶ, Σύναγγος πόλις Φοινίκων. Τὸ ἐθνικὸν Συνάγγιος, ὡς Σίγγιος.

ΣΥΝΔΙΚΟΣ, πόλις προσεχὴς τῇ Σκυθίᾳ, ἔχουσα λιμένα. Ἔνιοι δὲ Γοργίππην καλοῦσι.

ΣΥΝΝΑΔΑ[19], πόλις Φρυγίας. [20] Καὶ Δοκίμεια, κώμη ἐπέκεινα αὐτῆς. Οἱ δὲ ἐπιχώριοι Δοκιμίτην, καὶ [21] Δοκιμαίαν. Λέγουσι δὲ, [22] Ἀκάμαντα μετὰ τὰ Τρωϊκὰ ἀποπλανηθέντα, ἐλθεῖν εἰς Φρυγίαν, καὶ καταλαβεῖν πολιορκούμενον τὸν τῶν τόπων δυνάστην, καὶ βοηθήσαντα αὐτῷ λαβεῖν χώραν, καὶ κτίσαι πόλιν. [23] Συναθροίσαντα δὲ πολλοὺς οἰκήτορας τῶν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος Μακεδόνων κατὰ τὴν Ἀσίαν, τὸ μὲν πρῶτον αὐτὴν ἀπὸ τῆς συναγωγῆς καὶ συνοικήσεως Σύναια προσαγορευθῆναι. Μετὰ δὲ ταῦτα παραφθαρμένως ἀπὸ τῶν πλησιοχώρων Σύνναδα κληθῆναι. Ὁ πολίτης, Συνναδεύς. Οὕτω γὰρ καὶ ἐπὶ τοῦ παρόντος λέγεται.

ΣΥΠΑΛΗΤΤΟΣ[24], δῆμος τῆς Κεκροπίδος φυλῆς. Ὁ δημότης, [25] Συπαλήττιος. [26] Ἐκ τόπου, Συπαληττόθεν, Συπαληττόνδε. Ἐν τόπῳ, Συπαληττοῖ.

ΣΥΡΑΚΟΥΣΑΙ[27], [28] πόλις Σικελίας

SYLIONES, populus Chaoniæ, ut Rhianus in quarto Theſſalicorum. *Sylioneſque ſequebantur ſimul.*

SYMÆTHA, urbs Theſſaliæ. Civis, Symætheus, ut Theopompus Philippicorum ſecundo & viceſimo.

SYBRA, neutraliter caſtellum Phrygiæ, ut Capito in Iſauricorum ſecundo. Gentile, Sybrianus.

SYME, inſula Carica, ut Strabo quarta decima. Et urbs ejuſdem nominis. Appellata vero fuit a Syme Jalyſi. Et ante quidem vocabatur Metapontis, poſtea Ægle. Gentile, Symæus, ut Cumæus, Dymæus. Dicitur quoque Symeus.

SYNANGUS, Herodianus ſexto inquit, *Synangus urbs Phœnicum.* Gentile, Synangius, ut Singius.

SYNDICUS, urbs Scythiæ finitima, portum habens. Sed aliqui Gorgipen vocant.

SYNNADA, urbs Phrygiæ. Et Docimea vicus trans eam. Indigenæ Docimiten, & Docimæam. Dicunt autem, Acamantem, cum poſt Trojana erraret, in Phrygiam veniſſe, & cum regionis principem obſeſſum inveniſſet, ei ſuppetias tuliſſe, & regionem accepiſſe, ac urbem condidiſſe. Multis vero incolis ex Græcia Macedonibus, qui Aſiam incolebant, congregatis, primum urbem a congregatione & cohabitatione Synæa appellatam fuiſſe. Poſtea vero a vicinis corrupte Synnada vocatam fuiſſe. Civis, Synnadeus; ſic enim & in præſenti dicitur.

SYPALETTUS, populus Cecropidis tribus. Popularis, Sypalettius. Ex loco, ex Sypaletto, ad Sypalettum. In loco, Sypaletto.

SYRACUSÆ, urbs Siciliæ maxima, ut

13 Συλίονες.] Vide Euſtathium in Dionyſium de ſitu orbis, ubi hunc Stephani locum producit pag. 108.

14 Συλίονες θ' ἕποντ' ὁμοῦ.] Lege Συλίονες δ' ἕποντο ὁμοῦ. ita MS. & ita ſane legendum. *Salm.*

15 Σύμαιθα.] Apud Theoc. nomen veneficæ occurrit Id. 11 Σίμαιθα forte ibi ſcrib. Σύμαιθα. Mulieres Theſſ. veneficiis erant infames.

16 Σύμη.] Totidem verbis hæc Euſtathius ex noſtro hauſit. Vide ad Catal. pag. 518.

17 Σύμης τῆς Ἰαλύσου.] Syme Jalyſi filia. Athenæus lib. 7. *Salm.*

18 Συμεύς.] Habet etiam gentile Σύμιος. Vide in Frag. Steph.

19 Σύνναδα.] Σύνναδα πόλις Φρυγίας, Magnæ Phrygiæ. Vide Euſtathium Scholiis in Dionyſium. *Salm.*

[19] Σύνναδα.] Vide Heinſ. ad Heſiod. pag. 99. Vide Spanh pag. 883.

20 Καὶ Δοκίμεια, κώμη &c.] Sunt verba Strabonis e libro.

21 Δοκιμαίαν.] Vide Salm. ad Sol. 559.

22 Ἀκάμαντα.] An non Athamas? nam ille errorem erravit.

23 Συναθροίσαντα &c.] Vide Triſtan tom. 2 pag. 203.

24 Συπαλήττος.] Demoſt. contra Xenænotum.

25 Συπαλήττιος.] Ἀρίσταρχος ὁ ... Συπαλήττιος. aliquando cum duplice lambda ſcribitur.

26 Ἐκ τόπου Συπαληττόθεν, Συπαληττόνδε.] Εἰς τόπου omiſſum videtur.

27 Συρακοῦσαι.] Unde hæc urbs nominis originem accepit, oſtendit Stephanus in voce Ἀκράγαντες, ubi teſtatur, quod Duris inquiat, plurimas Siculorum urbes a fluminibus denominatas fuiſſe, inter quas etiam Συρακούσας recenſet. Attamen hic dicitur quod a Stagno quodam, ὅπερ καλεῖται Συράκω, nomen habet. Verum vulgare hoc eſt Græcis ſcriptoribus fere omnibus, qualvis paludes, quæ proprie Græce dicuntur τὰ ἕλη, etiam λίμνας voca-

λίας μεγίστη, [29] ὡς Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Κτίσμα Ἀρχίου Κορινθίου, [30] ἄποικος τῆς ἐν Σικελίᾳ, καὶ Νάξῳ ὁμόχρονος. Φασὶ δὲ [31] Μίσκελλον τὸν Κρότωνος οἰκιστὴν, καὶ τὸν ταύτης Ἀρχίαν Πυθοῖ χρηστηριαζομένους, ἐρωτηθῆναι ἐκ τῆς Πυθίας, πότερον βούλονται πλοῦτον ἔχειν, ἢ ὑγείαν· καὶ Μίσκελλον μὲν ὑγιαίνειν, Ἀρχίαν δὲ πλουτεῖν εἰπεῖν. Καὶ τῷ μὲν, δοῦναι κτίσαι [32] Συράκουσαν, τῷ δὲ, Κρότωνα. Καὶ συμβῆναι τοὺς Κροτωνιάτας ὑγιεινὴν οἰκῆσαι τὴν πόλιν, καὶ [33] ἀθλητὰς εἶναι· Συρακουσίους δὲ πλουτεῖν ἐπὶ τοσοῦτον, ὡς καὶ παροιμίαν ἐκπεσεῖν [34] ἐπὶ τῶν πολυτελῶν, τὴν, [35] οὐκ ἂν ἐκγένοιτο αὐτοῖς Συρακουσίων [36] δεκάτη. Τὸ ἐθνικὸν Συρακούσιος, καὶ Συρακουσία τὸ θηλυκόν. Καὶ λίμνη, ἥ τις καλεῖται Συρακώ· [37] Καὶ Συρακόσιος.

A ut Hecatæus Europa. Opus Archiæ Corinthii, colonia ejus, quæ in Sicilia, & Naxo tempore æqualis. Ajunt vero Miſcellum Crotonis conditorem & Archiam hujus, cum oraculum Pytho conſulerent, a Pythia interrogatos fuiſſe, utrum vellent divitias habere, B an ſanitatem; & Miſcellum quidem valere, Archiam vero opibus affluere dixiſſe. Atque huic quidem conceſſiſſe Syracuſas condere; illi vero Crotonem. Et accidiſſe, Crotoniatas ſanam coluiſſe civitatem, atque athletas C eſſe. Syracuſios vero adeo divites fuiſſe, ut proverbium exierit de ſumptuoſis hoc, *ne decima quidem Syracuſanorum illis obvenit.* Gentile, Syracuſius, & fœmininum Syracuſia. Et lacus, qui Syraco vocatur. Et Syracoſeus. D

ΣΥΡΒΑΝΗ, νῆσος ἐν τῷ Εὐφράτῃ, ὡς Κουάδρατος ἐνάτῳ Παρθικῶν. Τὸ ἐθνικὸν, [38] Συρβανός.

SYRBANE, inſula in Euphrate, ut Quadratus nono Parthicorum. Gentile, Syrbanus.

ΣΥΡΙΝΘΟΣ, πόλις Κρήτης. Τὸ ἐθνικὸν Συρίνθιος, ὡς Ὀλύνθιος. Τὸ θηλυκὸν, Συρινθία.

SYRINTHUS, urbs Cretæ: Genti- E le, Syrinthius, ut Olynthius. Fœmininum Syrinthia.

ΣΥΡΜΑΙΟΝ, πεδίον μεταξὺ Νομάδων τε καὶ Ναβαταίων. Τὸ ἐθνικὸν, Συρμαῖος.

SYRMÆUM, campus inter Nomadas & Nabatæos. Gentile, Syrmæus.

ΣΥΡΜΑΤΑΙ, οἱ Σαυρομάται, ὡς Εὔδοξος πρώτῳ. Ποταμὸν τοῦ Τανάιδος Συρμάτας κατοικεῖν.

SYRMATÆ, Sauromatæ, ut Eu- F doxus primo. *Flumen Tanaidis Syrmatas incolere.*

ΣΥΡΝΑ, πόλις Καρίας. Ἔκτισται δὲ ὑπὸ Ποδαλειρίου. Ἐκπεσόντα γὰρ αὐτὸν εἰς Καρίαν, σωθῆναι ὑπό τινος αἰγοβοσκοῦ, καὶ ἀχθῆναι πρὸς Δαμαιθὸν Καρίας βασιλέα, οὗ τὴν θυγατέρα Σύρναν πεσοῦσαν ἀπὸ τοῦ τέγους, ὑπὸ

SYRNA, urbs Cariæ. Condita eſt autem a Podalirio. Expulſum enim in Cariam, a caprario quodam ſervatum, atque ad Da- G mæthum Cariæ regem adductum, cujus filiam Syrnam ex tecto delapſam, ab eo ſanatam

re; quæ vox proprie valet lacus majores ſimul & minores, quæ alias Latinis dicuntur ſtagna. Hinc Marcianus Heracleenſis in Περιηγήσει inquit

— — Ἀρχίας δὲ ταύτας παραλαβὼν
Ὁ Κορίνθιος, μετὰ Δωριέων κατῴκισεν
Ἀπὸ τῆς ὁμόρου λίμνης λαβούσας τοὔνομα,
Τὰς νῦν Συρακούσας παρ' αὐτοῖς καλουμένας.

Hoc eſt:

— — Has Archias adſumens
Corinthius, cum Dorienſibus condidit eas,
Quæ a contermino ſtagno accepere nomen,
Nuncque Syracuſæ ipſis dicuntur.

Quinque univerſæ urbis fuere partes, nempe Epipolæ, Acradina, Tycha, Neapolis, & Naſſos, uti patet ex Livio partim lib. xxiv, partim lib. xxv. Qua de cauſa etiam exiſtimo ſemper plurali numero urbis nomen fuiſſe pronunciatum. Aliquando tamen etiam in ſingulari Συρακούση, five Συρακούσα dicta fuit apud Diodorum lib. xiv & Conſtantinum imperatorem Themat. imperii orient. lib. ii themate Siciliæ. Hodieque ſingulari numero incolis vulgo *Saraguſa* dicitur. De ortu hujus urbis ſcribit Thucyd. lib. vi. Strabo lib. vi. Et apud Ciceronem in Verrem lib. iv elegantiſſimam Syracuſarum deſcriptionem legere licet. Conditæ ſunt Syracuſæ anno ſecundo Olympiadis xi, id eſt ante natum Ieſum anno DCCXXXV, uti computavit Cluverius.

[28] Πόλις Σικελίας μεγίστη] Pindarus urbem μεγαλοπόλιας Συρακόσας, id eſt, grandiurbes Syracuſas appellavit. Pythior. od. ii. Vide etiam Theocritum Syracuſanum Idyllio xvi & Silium lib. xiv. Qui plura vult, Cluverium adeat.

[29] Ὡς Ἑκαταῖος &c.] Iiſdem pene verbis hanc hiſtoriam refert Strabo lib. vi. Vide etiam Euſtat. ad Dionyſ. pag. 52.

[30] Ἄποικος τῆς ἐν Σικ.] MSS. legunt ἄποικος τῆς ἐν Σικελίᾳ & ita legendum eſſe alibi oſtendimus. Oraculum quod Myſcelo datum fuit, ita corrigo apud Strabonem lib. 6.

Μύσκελλε βραχύνωτε παρὲκ σέθεν ἄλλο ματεύων
Συ δ' ἄλλα γυρεύεις, δῶρον δ' ὅτι δῷ τις ἐπαινεῖ.

Omnino ita legendum. In priore verſu παρὲκ σέθεν repoſuimus indubitata conjectura. σέθεν παρὲκ ſubaudio τὸ ἐσθεν. In ſecundo δῶρον δ' ὅτι δῷ τις ἐπαινεῖ, etiam procul dubio ita legendum. & ſimul alludit illud oraculum ad ipſam Myſcelum qui erat βραχύνωτος, neque ἰθὺς & ob illud meus. *Salm.*

[31] Μίσκελλον] Vide Boch. de animal. pag. 623.

[32] Συράκουσαν] Συρακούσας.

[33] Ἀθλητὰς] Hierony. Merc. de arte gymnaſtica.

[34] Ἐπὶ τῶν πολυτελῶν.] MSS. habent ἐπὶ τῶν ἀπλήστων, non ἐπὶ πολυτελῶν. *Salm.*

[35] Οὐκ ἄν.] Ὡς ὅτι ἄν in MS.

[36] Δεκάτη] Δεκάτη abſque jota ſubſcripto.

[37] Καὶ Συρακόσιος.] In Voſſiano codice legitur ἐπὶ τῶν ἀπλήστων, τὴν οὐκ ἂν ἐκγένοιτο αὐτοῖς Συρακουσίων δεκάτην.

[38] Συρβανός.] Fortaſſis Συρβανηνός.

39 Φα-

ὑπ' αὐτοῦ θεραπευθῆναι. [39] Φασὶ δὲ οὕτως, ἀθυμοῦντος τοῦ Δαμαίθου, τὸν Ποδαλείριον ἀφ' ἑκατέρου τῶν βραχιόνων αἷμα ἀφελόντα, σῶσαι τὴν παῖδα· τὸν δὲ θαυμάσαντα, συνοικῆσαι αὐτῷ τὴν παῖδα, καὶ δοῦναι τὴν χερρόνησον· Ἐν ᾗ δύο πόλεις κτίσαντα, τὴν μὲν ἀπὸ γυναικὸς [40] Σύρνον, τὴν δὲ ἑτέραν ἀπὸ τοῦ σώσαντος νομέως. Τὸ ἐθνικὸν, [41] Σύρνιον. Τὸ θηλυκὸν, Συρνιάς. A B

ΣΥ'ΡΟΙ[42], κοινὸν ὄνομα πολλῶν ἐθνῶν. Λέγονται καὶ Λευκόσυροι· Στράβων ἑκκαιδεκάτῃ. Δοκεῖ δὲ ἀπὸ Βαβυλωνίας [43] τῶν Σύρων τὸ ὄνομα διατείνειν μέχρι τοῦ Ἰσσικοῦ κόλπου. Ἀπὸ δὲ τούτου, μέχρι τοῦ Εὐξείνου κόλπου· Οἱ γοῦν Καππάδοκες ἀμφότεροι, οἵ τε πρὸς τῷ Ταύρῳ, οἵ τε πρὸς τῷ πόντῳ, μέχρι νῦν Λευκόσυροι καλοῦνται. Τὸ κτητικὸν, Συριακός. C D

ΣΥ'ΡΟΣ[44], νῆσος Ἰωνικὴ, ὡς Στράβων δυοκαιδεκάτῃ. Τὸ [45] υ μακρόν. [46] Τὸ ἐθνικὸν, Σύριος. νῆσος Ἀκαρνανίας.

ΣΥΡΕ'ΝΤΙΟΝ[47], πόλις Τυῤῥηνίας, [48] καὶ Συρκεντόν. [49] Τὸ ἐθνικὸν, Συρέντιος. E

ΣΥΩ'ΠΙΟΙ[50], ἔθνος προσεχὲς τοῖς Λιβυρνοῖς, ὡς Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ.

ΣΦΑΚΤΗΡΙ'Α, οὐδετέρως. Ἔστι δὲ μεθόριον Ἠλείων, τῆς πρὸς Μεσσηνίων χώρας. Κέκληται δ' οὕτως, ὥς φησιν Ἐχεφυλίδης, διὰ τὸ ἐν αὐτῇ [51] σφαγιαζομένους τοὺς Ἡρακλείδας, πρὸς Ὄξυλον ποιήσασθαι συνθήκας περὶ φιλίας καὶ ὁμονοίας. Ἔστι καὶ νῆσος Σφακτηρία, ἧς μνημονεύει [52] Παυσανίας ἐν τρίτῳ περιηγήσεως Ἑλλάδος. Ἐκαλεῖτο καὶ Σφαγία, ὡς Φαβωρῖνος. Ἔστι καὶ Σφαγίτης ἄκρα Σκυθίας. Τὸ ἐθνικὸν, ἀπὸ τῆς ἀναλογίας Σφακτήριος, καὶ Σφακτηριώτης. Καὶ τοῦ Σφαγία Σφαγιεὺς, ὡς τοῦ Τρία Τριεύς. F G H

ΣΦΕΝΔΑ'ΛΗ, δῆμος Ἱπποθοωντίδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Σφενδαλεύς. Τὰ τοπικὰ, Σφενδαλῆθεν, Σφενδαλήνδε, Σφενδαλῆσι.

ΣΦΗ-

tam eſſe. Sic vero ajunt animum deſpondente Damætho, Podalirium ab utroque brachio ſanguine extracto puellam ſanitati reſtituiſſe. Damæthum vero admiratum, ei filiam collocaſſe, ac dediſſe Cherſoneſum. In qua duas condentem civitates unam ab uxore *Syrnum*, alteram a paſtore, qui eum ſervaverat. Gentile, Syrnium. Fœmininum Syrnias.

SYRI, commune nomen multarum gentium. Dicuntur quoque Leucoſyri. Strabo ſexta decima. *Videtur vero a Babylonia uſque ad Iſſicum ſinum Syrorum nomen pertinere. Ab hoc vero uſque ad ſinum Euxinum. Utrique igitur Cappadoces, & qui prope Taurum & qui prope Pontum, ii quo nunc Leucoſyri vocantur.* Poſſeſſivum Syricus.

SYROS, inſula Jonica, ut Strabo duodecima. Τὸ υ longum. Gentile, Syrius. Inſula Acarnaniæ.

SYRENTIUM, urbs Tyrrheniæ, & Syrcentum. Gentile, Syrentius.

SYOPII, populus Liburnis vicinus, ut Hecatæus Europa.

SPHACTERIA, neutraliter. Eſt vero confinium Eleorum ad Meſſenæ regionem. Sic autem vocata eſt, ut inquit Echephylides, quod in eo Heraclidæ mactatis hoſtiis amicitiæ & concordiæ pacta cum Oxylo fecerint. Eſt etiam inſula Sphacteria, cujus meminit Pauſanias in tertio Græciæ Periegeſeos. Vocabatur etiam Sphagia, ut Phavorinus. Eſt etiam Sphagites promontorium Scythiæ. Gentile, ab analogia Sphacterius, & Sphacteriotes. Et ab Sphagia, Sphagieus, ut ab Hyria, Hyrieus.

SPHENDALE, populus Hippothoontidis tribus. Popularis, Sphendaleus. Localia, ex Sphendale, ad Sphendalen, Sphendalis.

SPHE-

[39] Φασὶ δ' οὕτως.] MS. φασὶ δ' οὕτως. Salm.
[40] Σύρνον.] Σύρναν.
[41] Σύρνιον.] Quare non potius Σύρνιος?
[42] Σύροι κοινὸν ὄνομα πολλῶν ἐθνῶν.] Hæc Strabonis verba etiam exſtant apud Euſt. in Dionyſ. pag. 102.
[43] Τῶν Σύρων.] Vide Scal. poſt Euſebium pag. 24.
[44] Σύρος &c.] Uti obſervat Hartungus, non eſt in Strabonis XII ſed in decimo pag. 487.
[45] Υ μακρόν.] Vide Menagii notas ad Laertium pag 43.
[46] Τὸ ἐθνικὸν Σύριος.] Male igitur in cod. Ciceronianis Pherecydes Syrus appellatur.
[47] Συρέντιον] Oppidum eſt Tyrrheniæ maritimum in Campaniæ, quod incolis etiam hodie *Sorrento* dicitur. Ptolemæus vocem ſcribit cum diphthongo, & unico ρ, Σούρεντον: apud Diodorum lib. v. & Dionem fine libri LII geminato ρ, Συῤῥεντὸν legitur; & ita quoque Strabonem ſcripſiſſe, ex libro primo apparet: Hinc Latini ſuum *Surrentum* formaverunt. Unde igitur Stephanus Συρκεντὸν illud hauſerit, nondum mihi compertum eſt, cum ejuſmodi vocis forma apud Græcos non reperiatur.
[48] Καὶ Συρκεντόν.] Lege confidenter Συῤῥεντὸν, vel Συῤῥενδόν.
[49] Τὸ ἐθνικὸν Συρέντιος] Apud antiquos Græcos & Latinos gentilitium illud iſthac formatione non reperitur. Strabo lib. v ubi nobiliſſima Campaniæ vina enumerat, inquit: Ἤδη δὲ καὶ ὁ Συῤῥεντῖνος ἐνάμιλλος γεγένηται τούτοις, καινὴ πεῖρα γὰρ ὅτι παλαίωσιν δέχεται. Id eſt: *Jam vero & Surrentinum his non cedit; quod ætatem ferre poſſe, nuper eſt exploratum.* Ita quoque Plinius lib. XIV cap. VI, & Martialis lib XIII. epig. CX Vinum Surrentinum commemorant. Scribendum igitur. Τὸ ἐθνικὸν, Συῤῥεντῖνος.
[50] Συώπιοι.] Vide in Ἰάπυγες.
[51] Σφαγιαζομένους.] MS. Σφαγιασαμένους & Ὄξυλον ſpiritu aſpero. Salm.
[52] Παυσανίας &c.] Non eſt in tertio, ſed in fine libri quarti.

53 Σφη-

ΣΦΗΚΕΙΑ, πόλις Εὐβοίας. Λυκόφρων,

Οἱ πέντε πὰρ Σφήκειαν εἰς Κεραστίδα.

Οὕτω δὲ καὶ ἡ Κύπρος ἐκαλεῖτο. Τὸ ἐθνικὸν, Σφῆκες, [53] Σφήκειαν δὲ, Κεράστειαν, τὴν Κύπρον.

ΣΦΗΤΤΟΣ, δῆμος Ἀκαμαντίδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Σφήττιος. Τὰ τοπικὰ, Σφηττόθεν, Σφηττόνδε, Σφηττοῖ. Ὁ δῆμος καλεῖται ἀπὸ Σφήττου, τοῦ Τροιζῆνος παιδός.

ΣΧΕΡΙΑ [54], ἡ Φαιακία. Κέκληται, ὡς [55] Ἀριστοτέλης φησὶν, ἀπὸ τοῦ τὴν Δήμητραν φοβουμένην, μὴ οἱ ἐκ τῆς Ἠπείρου ἐπιχεόμενοι ποταμοὶ ἤπειρον αὐτὴν ποιήσωσι, δεηθῆναι τοῦ Ποσειδῶνος, ἀποστρέψαι τὰ τῶν ποταμῶν ῥεύματα. Ἐπισχεθέντων οὖν τούτων, [56] ἀντὶ Δρεπάνης Σχερίαν αὐτὴν κληθῆναι. Τὸ ἐθνικὸν, Σχεριεύς. Οἱ ἐνοικοῦντες, Σχέριοι, ἤτοι Φαίακες.

ΣΧΙΝΟΥΣΣΑ, ὡς Ῥόδουσα, Φωκικὴ νῆσος. Τὸ ἐθνικὸν, Σχινούσιος, καὶ Σχινουσαῖος.

ΣΧΟΙΝΟΥΣ [57], Ἀρκαδίας χωρίον. ἀπὸ [58] Σχοινέως τοῦ Ἀταλάντης πατρός. Ἑλώδης δὲ ὢν ὁ τόπος, ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῷ σχοίνων τὴν προσηγορίαν εἴληφεν. Ὥσπερ καὶ τῶν δήμων, ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῇ φυομένων, Ῥαμνοῦς, Φηγοῦς, Μυρρινοῦς, Μαραθοῦς. Ὁ τὸ χωρίον οἰκῶν, Σχοινούντιος, ὡς Σελινούντιος. Καὶ [59] Σχοινεὺς ποταμὸς, ἀπὸ Σχοινέως τοῦ Ἀθάμαντος. Τρύφων ἐν τῷ περὶ παρωνύμων ὧδέ φησι· Τὰ εἰς εὺς λήγοντα παρώνυμα, οὐδέποτε [60] τῇ γενικῇ τοῦ πρωτοτύπου μιᾷ πλεονάζει. Ὁ οὖν Φωκαιεὺς, οὐ παρὰ τὸ Φωκαίων γέγονε, παρὰ μέντοι τὴν Φώκαιαν. Καὶ ὁ παρὰ Καλλιμάχῳ Ἐλλοπιεὺς, παρὰ τὴν Ἐλλοπίαν, οὐ παρὰ τὸν Ἔλλοπα. [61] Ὁ δὲ παραῤῥέων τὸν Σχοῖνον ποταμὸς, [62] Σχοινιεὺς καλεῖται, ἤτοι παρὰ τοὺς σχοίνους, ἢ παρὰ τὸν Σχοινέα τὸν τῆς Ἀταλάντης πατέρα. [63] Ὁ πολίτης μέντοι Σχοινιεύς. Ὁ γὰρ ποταμὸς, καὶ ὁ οἰκιστὴς, Σχοινιεὺς, ὡς Ταρσοῦ Ταρσεύς. Ἐκ τόπου, Σχοινόθεν.

ΣΩΒΑΛΑ, πόλις Καρίας, οὐδετέρως. Τὸ ἐθνικὸν, Σωβαλεύς.

SPHECEA, urbs Eubœæ. Lycophron,

Qui quinque circiter Sphéceam in Ceraſtida.

Sic vero etiam Cyprus vocabatur. Gentile, Sphecos. Sphéceam vero Ceraſticam, Cyprum.

SPHETTUS, populus Acamantidis tribus. Popularis, Sphettius. Localia, ex Sphetto, ad Sphettum, Sphetto. Populus vocatur ab Sphetto Trœzenis filio.

SCHERIA, Phæacia. Vocata eſt, ut Ariſtoteles inquit, ab eo, quod Ceres metuens, ne fluvii ex continente influentes eam continentem facerent, Neptunum rogaſſet, ut fluviorum averteret curſus. Illis igitur repreſſis, pro Drepana Scheriam vocatam fuiſſe. Gentile, Schericus. Incolæ, Scherii, vel Phæaces.

SCHINUSSA, ut Rhoduſſa, Phocica inſula. Gentile, Schinuſſius, & Schinuſſæus.

SCHOENUS, Arcadiæ regiuncula, ab Schœneo Atalantæ patre. Paluſtris autem cum eſſet locus, a iuncis, qui inibi naſcebantur, denominationem ſumpſit. Quemadmodum & populi ab eis, quæ inibi naſcuntur, Rhamnûs, Phegûs, Myrrhinûs, Marathûs. Qui regiunculam incolit, Schœnuntius, ut Selinuntius. Et Schœneus fluvius, ab Schœneo Athamantis. Trypho in ſcripto de derivativis ſic inquit: *Derivativa, quæ in eus deſinunt, numquam genitivum primitivi una ſyllaba excedunt. Phocaeus igitur, non a Phoco fit, ſed a Phocea. Et iſte apud Callimachum Ellopieus, ab Ellopea, non ab Ellope.* Fluvius vero, qui *Schœnum* præterfluit, *Schœnicus* vocatur, vel a iuncis, vel ab Schœneo Atalantes patre. Civis quidem Schœnicus. Fluvius enim, & conditor, Schœnieus, ut Tarſi Tarſeus. Ex loco, ex Schœnunte.

SOBALA, urbs Cariæ, neutraliter. Gentile, Sobaleus.

[53] Σφήκειαν δὲ.] Lege Σφηκείαν δὲ καὶ κεράστιαν τὴν Κύπρον. Salm.

[54] Σχερία.] Κερκύραν Σχερίαν vocabat Callimachus. Idem.

[54] Σχερία] Vide in Κερκύρα.

[55] Ἀριστοτέλης:] Ariſtoteles ἐν τῇ Κερκυραίων πολιτείᾳ [illegible] Salm.

[55] Ἀριστοτέλης &c.] Vide Euſtath. ad Odyſſ. E. in princ.

[56] Ἀντὶ Δρεπάνης.] Vide in voce Δρεπάνη & in Φαίαξ.

[57] Σχοινοῦς] Euſt. ad Hom. 265.

[58] Σχοινέως τοῦ Ἀταλάντης πατρός] Etiam Apollodorus Atalantam illam Arcadiæ Schœnei [illegible] filiam dicit: Ἀταλάντη, inquit, Σχοινέως ἐξ Ἀρκαδίας. Alii [illegible] volunt, atcontra [illegible] Arcadiam [illegible] fuiſſe filiam. Salm.

[59] Σχοινεὺς] Vide Salm. [illegible] poſt ſuum Stephanum.

[59] Σχοινοῦς ποταμός.] Bœotiæ fluvius eſt Strab. lib. IX.

[60] Τῇ γενικῇ] [illegible]. Vide in [illegible]

[61] Ὁ δὲ παραῤῥέων τὸν Σχοῖνον] Lege ὁ δὲ παραῤῥέων τὸν Σχοινοῦντα ποταμὸς. Salm.

[62] Σχοινιεὺς] Quare non Σχοινεύς?

[63] Ὁ πολίτης &c.] Vide Simſ. Chron. p. 2. pag. 40.

[64] Σώ-

ΣΩ'ΖΟΥΣΑΙ [64], πόλεις τρεῖς, Φοινίκης, Πισιδίας, Αἰθιοπίας.

ΣΩ'ΛΙΜΝΑ, πόλις Ἰνδίας, ὡς Ἡρωδιανὸς ἐν ἑνδεκάτῳ. Τὸ ἐθνικὸν Σωλιμναῖος.

ΣΩΣΑ'ΝΔΡΑ, νῆσος περὶ Κρήτην. Ἐκλήθη δὲ, ἐπειδή ποτε τῶν Λυκτίων νύκτωρ ἐπελθόντων τῇ πόλει διασῶσαι λέγεται [65] τοὺς εἰς ἑαυτήν. Ὁ νησιώτης, Σωσάνδριος.

ΣΩΦΗΝΗ [66], χώρα τῶν περὶ Ἀρμενίαν, ὡς Στράβων ἑνδεκάτῃ. Παρὰ δ᾽ Ἀρριανῷ, Σωφανηνὴ τετρασυλλάβως. Οἱ κατοικοῦντες, Σωφηνοί. Φησὶ γὰρ Στράβων ἐν τῇ εἰρημένῃ, [67] Σωφηνὸς Ἀρσάκης ἔχων τὰ νότια μέρη. Ἀντίκειται δὲ ταύτῃ ἡ Κομμαγηνὴ, ὅμορος οὖσα [68] τῇ Μελιτηνῇ.

ΣΩΤΕΙΡΑ, πόλις Ἀρηνῶν, Ἀντιόχου κτίσμα τοῦ Σελεύκου. Τὸ ἐθνικὸν, διὰ τὴν χώραν, [69] Σωτειρηνός.

SOZUSÆ, urbes tres, Phœnicæ, Piſidiæ, Æthiopiæ.

SOLIMNA, urbs Indiæ, ut Herodianus in undecimo. Gentile, Solimnæus.

SOSANDRA, inſula circa Cretam. Sic vero dicta fuit, quod cum Lyctii aliquando noctu civitatem invaderent, ſervaſſe dicatur eos ad ipſam. Inſularis, Soſandrius.

SOPHENE, regio earum quæ prope Armeniam, ut Strabo undecima. Apud Arrianum vero Sophanene quadriſyllabice. Incolæ, Sopheni. Strabo enim in dicto inquit: *Sophenus Arſaces habens auſtrales partes.* Huic vero exadverſum ſita eſt Commagena, contermina Melitenæ.

SOTIRA, urbs Arienorum, opus Antiochi Seleuci filii. Gentile, propter regionem, Sotirenus.

[64] Σώζουσαι πόλεις τρεῖς, Φοιν. &c.] In MS. πόλις Φοινίκης Πισιδίας ἢ Αἰθιοπίας.
[65] Τοὺς εἰς ἑαυτήν.] Τοὺς εἰς ἑαυτὸν. ita MSS. legunt. Salm.
[66] Σωφηνὴ] Voſſius ad Melam pag. 62.
[67] Σωφηνὸς &c.] Vitiendus eſt Strabo.
[68] Τῇ Μελιτηνῇ.] Armeniæ finibus, non Syriæ, includenda eſt, quod confirmatur l. 5 de offic. Mag. Mil. ubi Σοφανὴ D l 5. Σοφανηνὴν Ἀρμενίας vocat Procop. lib. 3. de Ædif. Juſtin.
[69] Σωτειρηνός.] MS. ἀρχὴ τοῦ ρ βιβλίου. Salm.

T.

ΤΑ'ΒΑΙ [1], πόλις Λυδίας, περὶ ὧν ὁ χρησμός φησι πρὸς Πισίδας

Ἄστυ Τάβων ἐρικυδὲς ἐλεύθερον οἰκίσασθαι.

Καὶ Ἀπολλώνιος ἐννάτῳ, Ἐδεήθησαν ὅπως αὐτοὺς εἰς Τάβας καταγάγωσι. Βαρύνεται δὲ ὡς Σάβαι, κύριον, καὶ ἰαμβικόν. Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Τάβου. Ὁ δὲ Τάβος ἥρως. Οἱ δέ φασι τὸν [3] Κιβύραν καὶ [2] Μαρσύαν ἀδελφοὺς, τὸν μὲν κτίσαι [3] Κιβύραν πόλιν, τὸν δὲ Τάβας. Καὶ καλεῖσθαι ἀπὸ τοῦ ἐπὶ πέτρας οἰκεῖσθαι. Ταβαν γὰρ τὴν πέτραν Ἕλληνες ἑρμηνεύουσιν. Ἔνιοι ἀπὸ Ταβηνοῦ Ἀργείου. Ὁ πολίτης, Ταβηνός. Ἡσίοδος,

— Παρ᾽ ἱπποδάμοισι [4] Γερηνοῖς.

Ἔστι καὶ ἄλλη πόλις Καρίας [5] Τάβαι. Καὶ τρίτη

TABÆ, urbs Lydiæ, de quibus oraculum ad Piſidas inquit.

Urbem Tabarum glorioſam, liberam condi.

Et Apollonius nono. *Rogaverunt, ut eos Tabas deducerent.* Gravi autem accentu notatur, ut Sabæ, nomen proprium, & jambicum. Vocata vero fuit a Tabo. Tabus vero heros. Alii vero dicunt Cibyran & Marſyan fratres, illum quidem Cibyram urbem, hunc vero Tabas condidiſſe, & appellaſſe inde quod ſuper petras poneretur. *Tabam* enim *petram* Græci interpretantur. Ali a Tabeno Argivo. Civis, Tabenus. Heſiodus,

— *Apud Gerenos equorum domitores.*

Eſt & alia Cariæ urbs Tabæ. Et tertia, Peræ,

[1] Τάβαι] Tabæ oppidum eſt in Parætacene ultima, Curtius lib. 5 pag. 189. Salm.
[2] Τάβαι &c.] Vide notas ad vocem Amblada, ubi promiſi emendaturum me Stephan. & ad vocem Γάνδα.
[2] Μαρσύαν.] Stephanus in Πισσαῖα.
[3] Κιβύραν.] Vide Conſt. Porp. pag. 44 them. Car.
[4] Γερηνοῖς] Lege Ταβηνοῖς. Nam vox Γερηνοῖς hic locum habere non poteſt. Salm.
[4] Γερηνοῖς] F. Ταβηνοῖς. Vide in Γερηνία.
[5] Τάβαι.] Vide Valeſii notas ad Polyb. exc. pag. 369.

6 Ἀγα-

τῆς Περσίας, ἣν Ἀλέξανδρος ἐν τῷ περὶ A Συρίας ἑρμηνεύει[6] ἀγαθήν.

ΤΑΒΗΝΟΙ, ἔθνος, κατὰ τὴν ἔρημον Καρμανίας οἰκοῦντες.

ΤΑΒΙΟΙ[7], πόλις Ἰταλίας,[8] ἐν ᾗ οἱ περὶ Ῥέμον ἐπαιδεύθησαν. Τὸ ἐθνικὸν, ὁμοίως Τάβιοι, B διὰ τὴν πρόληψιν τοῦ ἐν τῷ πρωτοτύπῳ ἐθνικοῦ χαρακτῆρος.

ΤΑΒΙΣ, πόλις Ἀραβίας. Ἑκαταῖος Περιηγήσει Αἰγύπτου. Ὁ πολίτης, Ταβηνός.

ΤΑΒΑΘΡΑ[9], πόλις Λιβύης. Πολ * C δυοκαιδεκάτῳ. Τὸ ἐθνικὸν Ταβαθρηνὸς,[10] διὰ τὴν χώραν.

ΤΑΙΝΝΟΙ[11], ἔθνος ἀπὸ τῶν Σαρακηνῶν πρὸς μεσημβρίαν, ὡς [12] Οὐλπιανὸς ἐν Ἀραβικοῖς, καὶ Οὐράνιος ἐν Ἀραβικῶν δευ- D τέρῳ.

ΤΑΙΝΑΡΟΣ[13], πόλις ἀπὸ Ταινάρου τοῦ Γεραίστου μὲν ἀδελφοῦ, Διὸς δὲ παιδός. Ὃς πλέων σὺν Καλάβρῳ τῷ ἀδελφῷ, καὶ τόπον τῆς Πελοποννήσου καταλαβών τινα, Ποσειδῶνος E ἱερὸν ἱδρύσατο ὃ καλεῖται Ταίναρον. [14] Ἔστι καὶ Ταίναρος ὁ Ἰκαρίου υἱὸς, ἀφ᾽ οὗ καλεῖται [15] ἡ ἄκρα, καὶ ἡ πόλις, καὶ ὁ λιμήν. Λέγεται δὲ ἀρσενικῶς, καὶ θηλυκῶς. Λέγεται καὶ Ταινάριος, καὶ Ταιναρία, καὶ Ταινάριον. Εἰσὶ δὲ καὶ Ταινά- F ριοι Θῆβαι, ὡς Χάραξ Ἑλληνικῶν δευτέρῳ. Λέγεται καὶ [16] Ταιναρίζειν, ὡς Ἕρμιππος Θεοῖς;

Καί σοι τί χρὴ παραταιναρίζειν;

Ὦρος δέ φησιν ἐν τῇ ὀρθογραφίᾳ, [17] Ταί- G ναρον πεδίον τῆς Λακωνικῆς, καὶ Ταιναρῖται οἱ ἐν αὐτῷ.

ΤΑΚΟΜΨΟΣ[18], κώμη ἐν τοῖς ὁρίοις Αἰγυπτίων καὶ [19] Αἰθιόπων, [20] πρὸς τῇ Φιλίᾳ νήσῳ, ὡς Ἀρισταγόρας ἐν Αἰγυπτιακῶν πρώ- H τῳ.

A rææ, quam Alexander in ſcripto de Syria interpretatur bonam.

TABENI, populus juxta Carmaniæ deſertum habitans.

TABII, urbs Italiæ, in qua Remus B edoctus fuit. Gentile, ſimiliter Tabii, propter anticipationem gentilitii characteris in primitivo.

TABIS, urbs Arabiæ. Hecatæus Ægypti Periegeſi. Civis, Tabenus.

C TABATHRA, urbs Libyæ. Polybius duodecimo. Gentile, Tabadrenus, propter regionem.

TAINNI, populus ab Saracenis ad meridiem, ut Ulpianus in Arabicis, & Uranius D in Arabicorum ſecundo.

TÆNARUS, urbs, a Tænaro Geræſti quidem fratre, Jovis autem filio. Qui navigans cum Calabro fratre, atque locum Peloponneſi quemdam tenens Neptuni templum E ædificavit, quod Tænarum vocatur. Eſt etiam Tænarus Icarii filius, a quo nominatur promontorium, & urbs, & portus. Dicitur autem maſculine & fœminine. Dicitur etiam Tænarius, & Tænaria, & Tænarium. Sunt F etiam Tænariæ Thebæ, ut Charax Hellenicorum ſecundo. Dicitur etiam Ταιναρίζειν, ut Hermippus in Diis.

Et quid refert te perperam Tænarizare?

G Orus vero in Orthographia inquit, Tænarum campus Laconicæ, & Tænaritæ, ejus incolæ.

TACOMPSUS, vicus in confiniis Ægyptiorum & Æthiopum, juxta Philam in- H ſulam, ut Ariſtagoras in Ægyptiacorum primo.

6 Ἀγαθήν.] optime, toba enim bonum Hebraice.

7 Τάβιοι] Vide Γάβιοι. Per ſummam imperitiam vocabulum illud ipſe Stephanus, aut ejus Abbreviator, inter vocabula a T incipientia retulit. Scribendum igitur Γάβιοι. Vide illam vocem, ubi etiam de gentilitio agitur.

8 Ἐν ᾗ οἱ περὶ Ῥέμον ἐπαιδεύθησαν.] Procul dubio hæc hauſit Stephanus ex Dionyſii lib. 1, ubi ita ſcribit Ἠδοί. οἳ δ᾽ ἐν τῇ γάλακτι τροφῆς ἀπηλλάγη τὰ παιδία, δοθῆναί φασιν αὐτοὺς τοῖς τροφεῦσιν εἰς Γαβίους, πόλιν οὐ μακρὰν ἀπὸ τοῦ Παλλαντίου κειμένην, ὡς Ἑλληνικὰ παιδείαν ἐκμάθοιεν. Hoc eſt: *Amotos a nutricis uberibus pueros, ajunt Gabios, oppidum haud procul a Palantio diſſitum, a nutriciis deportatos fuiſſe, ut Græcis ibi diſciplinis imbuerentur.* Complores hoc tradiderunt auctores; Plutarchus in Romulo, Feſtus & alii.

9 Τάβαθρα &c.] In Ms Voſſiano πόλις Λιβύης, Πολύβιος ιβ΄ τὸ ἐθνικὸν Ταβαθρηνός.

10 Διὰ τὴν χώραν] Διὰ τὸ ἐπιχώριον legend.

11 Τάιννοι] Tainnaii dicuntur in excerptis illis barbarolatinis, quæ edita ſunt a magno Scaligero. Ταιννοι ille manifeſte in codice repererat. *Salm.*

12 Ταίννοι] Salm. ad Sol pag. 485.

13 Οὐλπιανὸς ἐν Ἀραβικοῖς.] Non eſt hoc Stephani manus.

13 Ταίναρος] Vide Apoll Schol. pag. 10.

14 Ἔστι καὶ Ταίναρος] Hæc Stephanus deſumpſit ex Apoll. Scholiaſt. Vide pag 11 & 370.

15 Ἡ ἄκρα] Vide Strab lib VIII, cujus locum citat. Toll ad Palæp. pag 243. ubi forte pro ἀκτὴ ἄκρα eſt reſcribend.

16 Ταιναρίζειν] Eſt feſtum celebrare, quod Ταινάρια vocabant Lacedæmonii, unde & Ταινάριοι dicebantur, qui illud feſtum celebrabant *Salm*

15 Ταιναρίζειν] Eſt feſtum celebrare, quod Ταινάρια vocabant: Lacedæmonii inde Ταινάριοι dicebantur, quod illud feſtum celebrabant.

17 Ταίναρον πεδίον] Vide in Ψαμμαθοῦς

18 Τάκομψος.] Accentus in ultima collocandus. Vide Steph. a Γαληψός.

20 Πρὸς τῇ Φιλίᾳ νήσῳ] Πρὸς τῇ Φίλαις νήσῳ. ita legendum. Vide in Φίλαι. Salm.

19 Αἰθιόπων πρὸς τῇ Φιλίᾳ &c.] Lege πρὸς τῇ Φίλαις νήσῳ, uti liquet in voce Φίλαι.

21 Ται-

τῳ. Τὸ ἐθνικὸν Τακομψίτης, ὡς Κάνωβος Κανωβίτης, Πεντάσχοινος Πεντασχοινίτης.

ΤΑΛΑΡΙ'Α [21], πόλις Συρακουσίων· Θεόπομπος ἐν Φιλιππικῶν τεσσαρακοστῷ. Τὸ ἐθνικὸν Ταλαρῖνος, ὡς τῆς Πανδοσίας Πανδοσῖνος, καὶ Πλακεντῖνος· Σικελικῶς γὰρ [22] ἀμφότερα.

ΤΑΜΑ'ΣΣΕΟΣ [23], πόλις Κύπρου, διάφορον ἔχουσα χαλκὸν ἐν μεσογείᾳ. Τὸ ἐθνικὸν Ταμασίτης, καὶ Ταμάσιος, ὡς Ἐφέσιος, Θάσιος. Ἐντεῦθέν τινες γράφουσιν.

[24] Ἐς Ταμέσην μετὰ χαλκόν, —

Ἀπιθάνως. Ἔστι γὰρ καὶ Ταμέση, πόλις Ἰταλίας, καὶ ποταμός. Πολύβιος δὲ ἐν τῷ πρώτῳ [25] Τεμεσίαν τὴν πόλιν καλεῖ. Τὸ ταύτης ἐθνικὸν, Τεμεσαῖος.

ΤΑ'ΜΒΡΑΞ, πόλις Παρθυαίων. Τὸ ἐθνικὸν, Ταμβράκιος· Διὰ δὲ τὴν χώραν, [26] Ταμβρακηνός.

ΤΑΜΙΕΙ'ΟΝ, οἶκος, ἐν ᾧ τὰ ἀναγκαῖα [27] ἀπετίθεσαν, ὡς Ἀριστοφάνης, καὶ Ἴπνος, καὶ ἄλλοι. Φρύνιχος δὲ ἐν Σοφιστικῇ παρασκευῇ, καὶ ἐπὶ τῶν κακῶν φησι τὸ ταμιεῖον. Εἴρηται δὲ παρὰ τὸν ταμίαν. Ὁ δὲ [28] τοῦ Ταμίου οἰκήτωρ, Ταμιεύς.

ΤΑ'ΜΝΑ, πόλις Ἀραβική, ὡς Ἀλέξανδρος ὁ πολυΐστωρ. Ὁ πολίτης, [29] Ταμνίτης.

ΤΑ'ΜΥΝΑ, πόλις Ἐρετρίας· Στράβων δεκάτῃ. Καὶ πληθυντικῶς, εἰς τὰς Ταμύνας. Τὸ ἐθνικὸν, Ταμυνεύς. Καὶ θηλυκῶς, Ταμυνηΐς. Ἐξ αὐτοῦ λέγεται καὶ Ταμυναῖος· Οὕτω γὰρ ὁ Ζεὺς ἐν αὐτῇ τιμᾶται· [30] Παυσανίας ἐν δεκάτῳ περιηγήσεως.

ΤΑΜΥΡΑ'ΚΗ, πόλις Σαρματίας τῆς ἐν Εὐρώπῃ. Τὸ ἐθνικὸν, [31] Ταμυρακηνός.

ΤΑΜΙ'ΑΘΙΣ [32], πόλις Αἰγύπτου. Λέγεται καὶ θηλυκῶς. Ἡ γενική, [33] Ταμιάθεως. Οὕτω [34] Γεώργιος ὁ Χοιροβοσκὸς, ἐν τῷ ὀνοματικῷ.

ΤΑ-

A mo. Gentile, Tacompſites, ut Canobus Canobites, Pentaſchœnus Pentaſchœnites.

TALARIA, urbs Syracuſanorum, Theopompus in Philippicorum quadrageſimo. Gentile, Talarinus, ut a Pandoſia Pandoſi-

B nus, & Placentinus. Utraque enim more Siculo.

TAMASEUS, urbs Cypri, eximium habens æs, in mediterranea. Gentile, Tamaſites, & Tamaſius, ut Epheſius, Thaſius.

C Hinc quidam ſcribunt

In Tameſen propter æs ——

Non probabiliter. Eſt enim etiam Tameſe urbs Italiæ & fluvius. Polybius autem in primo Temeſiam urbem vocat. Hujus gentile, Teme-

D ſæus.

TAMBRAX, urbs Parthyæorum. Gentile, Tambracius. Sed propter regionem, Tambracenus.

TAMIEUM, domus, in qua neceſſa-

E ria reponebant, ut Ariſtophanes & Ipnus, & alii. Phrynichus vero in Sophiſtica præparatione & de malis dicit tamieum. Dicitur vero παρὰ τὸν ταμίαν vel a quæſtore. Tamii vero habitator Tamieus.

F TAMNA, urbs Arabica, ut Alexander Polyhiſtor. Civis, Tamnites.

TAMYNA, urbs Eretriæ. Strabo decima. Et pluraliter ad Tamynas. Gentile,

G Tamyneus. Et fœmininum Tamineïs. Ex eo dicitur etiam Tamynæus. Sic enim Jupiter in ea colitur. Pauſanias in decimo Periegeſeos.

TAMYRACE, urbs Sarmatiæ Euro-

H pææ. Gentile, Tamyracenus.

TAMIATHIS, urbs Ægypti. Dicitur etiam fœminine. Genitivus Tamiatheos. Sic Georgius Chœroboſcus in onomaſtico.

TA-

[21] Ταλαρία] Quo ſitu Talaria fuit, incertum eſt; quando nulla alia ejus exſtat memoria.

[22] Ἀμφότερα.] Plinio Talarenſes. Vide Caſ. ad Strab. 153.

[23] Ταμάσσεος.] Lege Τάμασσα. Unde Ταμάσσιος Κέραος Lycophron. Ταμάσσιον κεραῶν καὶ βοῶν. Lege ἐς Ταμάσσην μετὰ χαλκόν. Temeſæa tamen æra vocant poetæ. Ovidius,

Temeſæaque concutit æra. Salm.

[24] Ταμασσός.] Ταμασσός eſt legend. Conſt. Ταμασία. Strabo Ταμασσός. Goltz. in Numm. Ταμασσιτῶν.

[24] Ἐς Ταμέσην &c.] Iliad A.

[25] Τεμεσίαν.] Cluv. ex hoc loco ſcripſit Τεμέσαν. Forte aliam editionem habuit.

[26] Ταμβρακηνός.] Parthorum typus, ut Lydorum, Arabum, Armeniorum, Syrorum, Lybium. *Salm.*

[27] Ἀπετίθεσαν] Jonice.

[28] Τοῦ ταμίου.] Lege ταμιείου, non ταμίου. Salm.

[28] Τοῦ ταμιείου] Scriberem Ταμιείου. Ita legend. procul dubio.

[29] Ταμνίτης.] Cur non Ταμνηνός? is enim eſt Arabiæ character. *Salm.*

[30] Παυσανίας ἐν δεκάτῳ.] Libri ſcripti habent ὡς apertiſſime & etiam veteres editiones ἐν δεκάτῳ. nos tamen hodie librum illum non habemus, quem tamen vertiſſe etiam Romulum Amaſæum, & ante eum Calpurum quendam ex quorundam fide refert vir doctiſſ. Lilius Gyraldus *Idem.*

[31] Ταμυρακηνός.] Etiam Sarmatiæ typus ἦνος. Idem.

[32] Ταμίαθις] Τὸ ἐθνικὸν non ponit, quod tamen manifeſtum eſt Ταμιαθίτης. Salm.

[32] Ταμίαθις] Hodie Ormus Damiathen Belgice diciмus. Damiata dicitur Nilo Doxop. le Moyne pag. 224. Lat. ore Tamiathidenſis Conc. Chal. tom. VIII pag. 340.

[33] Ταμιάθεως.] Vide Holſt. ad P. pag. 176.

[34] Γεώργιος.] Gentile hujus urbis eſt apud Etymol. Ma-

ΤΑ'ΝΑΓΡΑ[35], πόλις Βοιωτίας, ἣν Ὅμηρος Γραῖαν καλεῖ, διὰ τὸ πλησίον εἶναι. Ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον[36] Ποιμανδρία.[37] Λυκόφρων,

Ἣν ἐς βαθεῖαν λαιμίσας Ποιμανδρίαν.

Τὴν δὲ Γραῖαν ἔνιοι λέγουσι, τὸ νῦν τῆς Θηβαϊκῆς καλούμενον ἔδαφος. Τινὲς δὲ τὴν Ταναγραίαν· ὧν εἷς ἐστι καὶ Καλλίμαχος.[38] Ἀριστοτέλης δὲ Γραῖαν, τὴν νῦν Ὠρωπόν. Ἔστι δὲ τόπος τῆς Ὠρωπίων πόλεως, πρὸς τῇ θαλάττῃ. Ὁ πολίτης, Ταναγραῖος, καὶ Ταναγρὶς, ἀπὸ τοῦ Τάναγρα· Καὶ τὸ Ταναγραῖον, καὶ Ταναγρική. Ἡρόδοτος πέμπτῃ, Ταναγρικὴ μοῖρα. Καὶ Μένανδρος, Ταναγρικὴ γυνή.

TANAGRA, urbs Bœotiæ, quam Homerus Græam vocat, quod prope eſſet. Vocabatur vero ante Pœmandria. Lycophron.

Quam in profundam decollans Pœmandriam.

Græam vero aliqui dicunt, quod nunc Thebaicæ vocatum ſolum. Nonnulli vero Tanagræam; quorum unus eſt & Callimachus. Ariſtoteles vero Græam vocat, quæ nunc Oropus. Eſt vero locus Oropiorum urbis ad mare. Civis, Tanagræus, & Tanagris, a Tanagra. Et Tanagræum, & Tanagrica. Herodotus quinta. *Tanagrica pars.* Et Menander, *Tanagrica mulier.*

ΤΑ'ΝΑΙΣ[39], πόλις ὁμώνυμος τῷ ποταμῷ· Στράβων ἑβδόμη, ὡς Ἀλέξανδρος ὁ Πολυΐστωρ· Κατὰ δὲ τὰς εἰς τὴν λίμνην τὴν Μαιῶτιν ἐκβολὰς τοῦ Ταναΐδος, πόλις Ἑλληνικὴ ἐκτίσθη Τάναϊς, ἥτις καὶ ἐμπόριον ὀνομάζεται. Ὁ πολίτης, Ταναΐτης· Καὶ θηλυκῶς, Ταναΐτις.[40] Τινὲς δὲ καὶ τὸν ποταμὸν Ἀκεσίνην εἶναι, καὶ Ἰαξάρτην· Ἑλληνίζεται δὲ τὰ πολλὰ τῶν βαρβαρικῶν ὀνομάτων,[41] ὡς Νικάνωρ φησί.

TANAIS, urbs ejuſdem fluvio nominis. Strabo ſeptima, ut Alexander Polyhiſtor: *Juxta vero Tanaidis oſtia, quibus intrat Mæotim paludem, urbs Græca conditæ fuit Tanais, quæ etiam emporium nominatur.* Civis, Tanaites. Et fœminine Tanaitis. Nonnulli vero dicunt etiam fluvium Aceſinen eſſe, & Jaxarten. Plurima vero barbaricorum nominum in Græcum redacta eſſe, ut inquit Nicanor.

ΤΑ'ΝΙΣ, πόλις μεγάλη Αἰγύπτου. Ὁ πολίτης,[42] Τανίτης. Τὸ ἐθνικὸν, τὸ αὐτό.

TANIS, urbs magna Ægypti. Civis, Tanites. Gentile, idem.

ΤΑ'ΝΟΣ, πόλις Κρήτης, ὡς Ἀρτεμίδωρος ἐν τετάρτῳ γεωγραφουμένων. Τὸ ἐθνικὸν, Τάνιος.

TANUS, urbs Cretæ, ut Artemidorus in quarto Geographumenon. Gentile, Tanius.

ΤΑ'ΝΤΑΛΟΣ[43], ὄρος Λέσβου, ἀπὸ Ταντάλου. Τὸ ἐθνικὸν Ταντάλιος, ὡς Φαρσάλιος.

TANTALUS, mons Lesbi, a Tantalo. Gentile, Tantalius, ut Pharſalius.

ΤΑΞΙ'ΑΝΑ[44], νῆσος περὶ τὸν Πηλώδη κόλπον[45] τῆς[46] Συσίας νήσου. Τὸ ἐθνικὸν Ταξιανὸς, ὡς Ἀδανός. Τῷ τύπῳ τῆς χώρας, ἡ[47] Ταξιανὴ νῆσος.

TAXIANA, inſula circa Pelodem Suſianæ ſinum. Gentile, Taxianeus, ut Adaneus. Regionis formâ, Taxiane inſula.

ΤΑ'ΞΙΛΑ, πόλις Ἰνδική· Στράβων πεντεκαιδεκάτῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Ταξιλίτης τῷ τῆς χώρας τύπῳ, καὶ[48] Ταξιληνός· τῷ δὲ παρ' ἡμῖν, Ταξιλεύς.

TAXILA, urbs Indica. Strabo quintadecima. Gentile, Taxilites, regionis formâ, & Taxilenus; noſtra vero, Taxileus.

ΤΑ'ΟΧΟΙ, ἔθνος ἐνδοτέρω τοῦ Πόντου· Καὶ

TAOCHI, populus interius in Pontum

Magni auctor. in voce Ἰσπαλξέτης. Vide Epiphan. Hagiopolitam pag 54.

[35] Τάναγρα] Salm. ad Sol pag. 148.

[36] Ποιμανδρία] Eſt vas quoddam ſacrum ad ſanguinem excipiendum quid aliter σφαγεῖον vocatur. Vide Canteri notas ad Lycop. pag. 133.

[37] Λυκόφρων] Verſu 327. Vide etiam Schol.

[38] Ἀριστοτέλης δὲ Γραῖαν &c.] In Voſſ. Cod. legitur Ἀριστοτέλης δὲ Γραῖαν τὴν νῦν Ὠρωπόν.

[39] Τάναϊς] Salm. ad Sol. 790. Tanais urbs cognominis fluvio. Eſt autem Græca civitas juxta oſtium fluminis quo ſe in mæotidem paludem exonerat ædificata, & emporium vocatur.

[40] Τινὲς δὲ καὶ τὸν ποταμὸν Ἀκεσ.] Vide Euſt. ad Dionyſ. 99 & Arrian pag 236.

[41] Ὡς Νικάνωρ φησί.] Tanaitæ apud Am. Marcel. 439.

[42] Τανίτης.] Vide Ant Itin cum Syr 315.

[43] Τάνταλος] Salm ad Sol pag 863.

[44] Ταξίανα] Emendat Salm ad Sol pag. 1182 & 1193.

[45] [illegible]

[46] Τῆς Συσίας νήσου] Τῆς Σουσιανῆς forſaſſis legend. Vide Marc. Herac. 45.

[47] Ταξιανὴ νῆσος.] Ταξιανός.

[48] Ταξιληνός.] Indorum etiam [illegible]. Taxili Dionyſio poetæ dicuntur [illegible]. Salm.

49 Ta-

Καὶ ἡ χώρα οὕτω. Τούτους τινὲς Τάους καλοῦσιν, ὡς Σοφαίνετος ἐν τῇ ἀναβάσει φησί. A

ΤΑΠΟ'ΣΕΙΡΙΣ[49], πόλις Αἰγύπτου, [50] πλησίον Ἀλεξανδρείας. Ὁ πολίτης, Ταποσειρίτης.

ΤΑΠΡΟΒΑ'ΝΗ[51], νῆσος μεγίστη ἐν τῇ Ἰνδικῇ θαλάσσῃ. Ἀλέξανδρος, ὁ καὶ Λύχνος, B

[52] Νῆσος τετράπλευρος, ἁλιστέφανος Ταπροβάνη,

[53] Θηρονόμων πέπληθεν εὐρρίνων ἐλεφάντων. C

[54] Ἡ πάλαι μὲν ἐκαλεῖτο Σιμοῦνδου, [55] νῦν δὲ Σαλική, [56] πλοῦ μῆκος οὖσα ἑπτάκις τρισχιλίων σταδίων, πλάτος δὲ πεντακοσίων. Τὰ αὐτὰ δὲ καὶ Ἀρτεμίδωρος ἐνάτῳ [57] γεωγραφουμένων. D

ΤΑ'ΠΥΡΡΟΙ, οὐ πόρρω Ὑρκανίας ἔθνος. Κουάδρατος Τάπυρρα φησί. Τὸ ἐθνικὸν, Ταπυρραῖοι.

ΤΑ'ΡΑΝΔΡΟΣ[58], [59] χώρα Φρυγίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ταράνδριος. E

ΤΑ'ΡΑΣ[60], πόλις Ἰταλίας, καὶ ποταμὸς ὁμώνυμος παρὰ θάλασσαν. Ἀρσενικῶς δὲ κατ' ἀναλογίαν. Οὐδὲν γὰρ [61] εἰς ρας θηλυκὸν εὕρηται. [62] Τοῦτο δ' εὕρηται καὶ θηλυκῶς. Ὁ πολίτης, Ταραντῖνος. Καὶ ἀνεγράφησαν οὕτω πολλοὶ χρηματίζοντες, μάλιστα Πυθαγόρειοι, [63] καὶ Ἀριστόξενος μουσικὸς, Ἀριστοτέλους γνώριμος, καὶ Ῥίνθων Ταραντῖνος [64] φλύαξ, τὰ τραγικὰ μεταρρυθμίζων ἐς τὸ γελοῖον· φέρονται δ' αὐτοῦ δράματα τριακοντοκτώ. [65] Καὶ Ἴκκος ὁ Ταραντῖνος ἰατρὸς, ἐπὶ τῆς ἑβδομηκοστῆς ἑβδόμης ὀλυμπιάδος· μέμνηται τούτου ὁ Πλάτων ἐν Πρωταγόρᾳ. [66] Τὸ ἐθνι- F G

tum. Et regio eodem modo. Hos aliqui Taos vocant, ut Sophænetus in Anabaſi inquit.

TAPOSIRIS, urbs Ægypti, prope Alexandriam. Civis, Tapoſirites.

TAPROBANE, inſula maxima in mari Indico. Alexander qui & Lychnus.

Inſula quadrilatera, mari coronata Taprobane.

Feras paſcens plena fuit elephantis pulchros naſos habentibus.

Quæ olim vocabatur Simundu, nunc vero Salice, navigationis longitudinem habens circiter ſepties millium ſtadiorum, latitudinem vero quingentorum. Eadem vero Artemidorus nono Geographumenon.

TAPYRRHI, populus haud longe ab Hyrcania. Quadratus Tapurrha vocat. Gentile, Tapurrhæi.

TARANDRUS, regio Phrygiæ. Gentile, Tarandrius.

TARAS, urbs Italiæ & fluvius ejuſdem nominis juxta mare. Maſculine vero ſecundum analogiam. Nullum enim fœmininum in ras invenitur. Hoc autem inventum eſt etiam fœminine. Civis, Tarentinus. Et ſic recenſentur multi appellati, maxime Pythagorici, & Ariſtoxenus muſicus, Ariſtotelis familiaris, & Rhinthon Tarentinus Phlyax, qui tragica in ridiculum mutabat. Ejus autem triginta octo fabulæ feruntur. Et Iccus Tarentinus medicus LXXVII Olympiade. Hujus meminit Plato in Protagora. Gentile, Tarentina, & Tarentinum neutraliter. Et Ταραντινίζειν, armatam & nomen.

[49] Ταπόσειρις.] Vide Strab. lib. VII. bis occurrit. alio loco dicitur Ταφόσιρις.

[50] Πλησίον Ἀλεξανδρείας.] Taphoſiris unius diei itinere ab Alexandria diſtat, teſte Procop. lib. VI de Æd. Ἔστι δέ τις πόλις ἡμέρας ὁδὸν Ἀλεξανδρείας διέχουσα. Ταφόσιρις ὄνομα. ὅπη δὴ τεθάφθαι τὸν τῶν Αἰγυπτίων θεὸν Ὄσιριν λέγουσι.

[51] Ταπροβάνη.] Euſtathius ex hoc loco. ἐν δὲ Ταπροβάνῃ νῆσος ἐστι τὴν παλαιὰν ἐπωνυμίαν ... Sed illa ſunt notanda, Euſtathium dicere ὁ πάλαι Σαλικὴ ἐπωνομάζετο, Stephanum autem νῦν δὲ Σαλική. unde manifeſte colligimus non amplius fuiſſe dictam Salicam Euſtathii ætate. *Salm.*

[52] Ταπροβάνη.] Salm ad Sol. 1113 emendat locum.

[53] Νῆσος τετράπλευρος.] Hos verſus emendabis ex Euſt. in Dionyſ pag. 84.

[54] Θηρονόμων.] Θηρονόμος. Vide Salm. ad Sol. pag.

[55] Ἡ πάλαι μὲν &c.] Vide Agathem. pag. 52 emend. eſt, & Marcianus Heracleot. pag. 56, 32. Vide ad vocem Gargaria Salm ad Sol. 1110.

[56] Νῦν δὲ Σαλική.] Vide Euſt ad Dionyſ. pag. 84.

[57] Πλοῦ μῆκος.] Salm. ad Sol. 1113. Vide Plin. lib. VI cap. XXII.

[57] Γεωγραφουμένων.] Vide Marc. Herac. pag. 39. Vide Thevenoti itineraria, ibi in Græc. Itinc. Murini Topob.

[58] Τάρανδρος χώρα φρ.] In MSS. Salm. invenit χῶρος Φρυγίας.

[59] Χώρα Φρυγίας.] Lege, ut eſt in MS. χῶρος Φρυγίας, non χώρα. Salm.

[60] Τάρας.] Corrupte apud Diodor. lib. XII Ταραντῖνος legitur. De urbe Tarento lege Euſtathium ad Dionyſium de ſitu orbis pag. 53. Qui omnia ferme ex Stephano deſcripſit.

[61] Εἰς ρας.] Legendum εἰς ας. Salm.

[62] Τοῦτο δ' εὕρηται & θηλυκῶς.] Recte. ita enim apud Dionyſium periegetem

-- -- Τάρας δ' ἄλλας ἐγγύθι κεῖται

Ἥν ποτ' Ἀμυκλαίων ἐπολίσσατο καρτερὸς ἄρης.

Salm.

[62] Τοῦτο δ' εὕρηται & θηλυκῶς.] Recte. nam ita utitur Dionyſ. perieg.

-- -- Τάρας δ' ἄλλας ἐγγύθι κεῖται

Ἥν ποτ' Ἀμυκλαίων ἐπολίσσατο καρτερὸς ἄρης.

[63] Καὶ Ἀριστόξενος &c.] Suidam lege.

[64] Φλύαξ.] Quid ſibi vult φλύαξ; neſcio hodie. Niſi ſcribendum ſit φλυακογράφος ex Suida, qui ait ipſum auctorem τῆς φλυακογραφίας. Vide in voce Ῥίνθων. Vide Cuperi obſervationes, qui hunc locum egregie illuſt. pag. 77.

[65] Καὶ Ἴκκος.] Vide Euſt. ad Dion. 53.

[66] Τὸ ἐθνικόν.] Τὸ θηλυκόν.

ἐθνικὸν, Ταραντίνη, καὶ Ταραντῖνον οὐδετέρως· A Καὶ Ταραντινίζειν, τὸ τὴν ἐνόπλιον καὶ εἰς τὰς μάχας [67] χρήσιμον ἱππασίαν ποιεῖσθαι. Ἔστι δὲ καὶ Τάραντος ἀρσενικῶς λεγομένη πόλις Βιθυνίας, ἔνθα τιμᾶται Ταραντῖνος Ζεὺς, ὡς Δημοσθένης δευτέρῳ Βιθυνιακῶν. Εὕρηται καὶ B διὰ τοῦ δ, Δάρανδος.

ΤΑΡΙΧΕΑΙ [68], πόλεις πολλαί· Αἱ μὲν Μενδήσιαι, [69] αἱ δὲ Σαϊτικαί, αἱ δὲ Κανωβικαί. Οἱ πολῖται, Ταριχεῦται, παρὰ τὸ ταριχεύω. Καὶ ὤφειλε διὰ διφθόγγου. Ἔστι καὶ C Ταριχέα, καὶ ἑνικῶς καὶ πληθυντικῶς λεγομένη, πόλις τῆς Ἰουδαίας, ὡς Ἰώσηπος. Τὸ ἐθνικὸν, Ταριχεάτης, καὶ Ταριχεία τὸ πρᾶγμα, παρὰ τὸ ταριχεύω.

ΤΑΡΚΥΝΙΑ [70], πόλις Τυῤῥηνίδος, D ἀπὸ Τάρκωνος. Τὸ ἐθνικὸν Ταρκύνιος, [71] ἢ [72] Ταρκυνιάδης, ὡς Δουλιχιάδης, καὶ Βουπρασιάδης. Ποτὲ δὲ καὶ Ταρκυνῖται εἰσὶ, καὶ Ταρκυνιᾶται, ἔθνος Ὑπερβορέων, [73] παρ᾽ οἷς οἱ γρύπες τὸ χρυσὸν φυλάσσουσιν, ὡς Ἱεροκλῆς E ἐν τοῖς Φιλίστορσι.

ΤΑΡΝΗ, [74] πόλις Ἀχαΐας. Ὁ οἰκήτωρ, [75] Τάρνιος, καὶ [76] Τάρνια ἔργα.

ΤΑΡΠΗ [77], πόλις Ἰταλίας· Καὶ Ταρπαῖον ὄρος. Καὶ ἐθνικὸν Ταρπαῖος, ὡς Ῥω- F μαῖος, τριγενές.

ΤΑΡΡΑ [78], πόλις Λυδίας, ἀφ᾽ ἧς [79] Λεύκιος ὁ Γραμματικός. Ἑτέρα Κρήτης, ἐν ᾗ Ταῤῥαῖος Ἀπόλλων τιμᾶται. Ἔστι καὶ ἄλλη πόλις Τάῤῥα παρὰ τὸν Καύκασον, Κρητῶν ἄποι- G κος. Λούκιος δ᾽ ἦν ἀπὸ Τάῤῥης τῆς Κρητικῆς πόλεως. Φέρεται δὲ τούτου τὰ περὶ παροιμιῶν τρία βιβλία ἄριστα, καὶ περὶ [80] γραμμάτων, καὶ τεχνικὰ γλαφυρώτατα. [81] Τὸ θηλυκὸν καὶ ἐπὶ τῆς χώρας, Ταῤῥαία. H

& ad pugnas utilem equitationem facere. Eſt vero etiam Tarantus maſculine dicta, urbs Bithyniæ, ubi Tarantæus Jupiter colitur, ut Demoſthenes ſecundo Bithyniacorum. Invenitur etiam per d Darandus.

TARICHEÆ, hujus nominis multæ urbes, Mendeſiæ, Scenicæ, Canobicæ. Cives, Taricheutæ a verbo ταριχεύω. Et per diphthongum oportebat. Eſt etiam Tarichea, & ſingulariter & pluraliter dicta, urbs Judææ, ut Joſephus. Gentile, Taricheates, & Ταριχεία, opus, a verbo ταριχεύω.

TARCYNIA, urbs Tyrrhenidis, a Tarcone. Gentile, Tarcynius, vel Tarcyneus, ut Dulichieus, & Bupraſieus. Aliquando autem etiam Ταρκυνῖται ſunt & Tarcynæi populus Hyperboreorum, apud quos gryphes aurum cuſtodiunt, ut Hierocles in Φιλίστορσι.

TARNE, urbs Achaiæ. Habitator, Tarnius, & Tarnia opera.

TARPE, urbs Italiæ. Et Tarpæus mons. Et gentile, Tarpæus, ut Romæus, tria habens genera.

TARRHA, urbs Lydiæ, unde Lucius grammaticus. Alia Cretæ, in qua Tarrhæus Apollo colitur. Eſt etiam alia urbs Tarrha ad Caucaſum, Cretenſium colonia. Lucius vero erat ex Tarrha Cretica urbe. Extant vero hujus de parœmiis tres libri optimi, & de litteris, & technica venuſtiſſima. Fœmineum etiam de regione, Tarrhæa.

TAR-

[67] Χρήσιμον ἱππασίαν ποιεῖσθαι] Lege χρήσιμον ἱππασίαν ποιεῖσθαι. Ita in Voſſ. cod & in Ald. & Florent. editione.

[68] Ταριχέαι.] Salm. ad Sol pag. 578.

[69] Αἱ δὲ Σαϊτικαί] Forte legend. αἱ δὲ Τάνιται ab oſtiis Nili, & Κανωβικαί. Vide Strab. lib. XVII. Vide etiam Steph. dict.

[70] Ταρκυνία.] Ταρκωνίαν vocat Euſtathius. Salm.

[70] Ταρκυνία.] Quia a Tarcone habet, ideo Euſtath. urbem Ταρκωνίαν appellavit. ed.

[71] Ἢ Ταρκυνιάδης.] Lege ἢ Ταρκυνιάδης. Salm.

[72] Ταρκυνιάδης] Lege Ταρκυνιάδης.

[73] Παρ᾽ οἷς οἱ γρύπες &c.] Vide Ælian. de animal. pag. 213. ſimile quid apud Arrian. de expeditione Alex. pag. 538.

[74] Τάρνη πόλις Ἀχαΐας] Locus ſuſpectus. Heſychius Τάρνη πόλις Λυδίας. οἱ δὲ ἐν Μυσίᾳ, ὅπου ὁ Ἑρμῆς Αγροτήλης γεγένηται. Et Suidas Ἑρμῆν Ἀγρότην vocat, quem Heſychius Ταρνίαν. Strabo quoque libro nono ἐν Λυδίᾳ illam collocat, quod ſequutum ſe hoc loco Stephanum neſcire neſcio. MSS. tamen nihil diſſentiunt. Gentile etiam oſtendit corruptum eſſe urbis nomen non enim Τάρνιος a Τάρνη ſed Ταρναῖος vel Ταρνίτης, at nullum inde Τάρνιος ſine ope meliorum codicum id quicquid eſt vitii, emendare non poſſumus. Τάρνη eſt Ἀτάρνη, ut ſupra ἀτάρνην vocat Λυδίας & Μυσίας. Apud Suidam verſum Hipponactis de hoc Hermete ita ſcribe.

Εὔχομαι ... Ἑρμῆ ... Salm.

[74] Τάρνη πόλις Ἀχαΐας.] Mendum latet, vel plures hoc nomine urbes repetuntur. Vide Caſ. ad Strab. 147.

[75] Τάρνιος] Sic ... Salm.

[76] Τάρνια ἔργα] Strabo 284.

[77] Τάρπη] Vide Cluv. It. ant. pag. 849 Dion. lib. III, Ryquius de Capitolio.

[78] Τάῤῥα] Salluſt. ut aves ſacras vocavere Tarrhos n. p. Τάῤῥος. Salm.

[79] Λεύκιος] Λούκιος alibi vocatur. A Scholiaſte Apoll. Ταῤῥαῖος tantum vocatur. Ταῤῥαῖος δὲ inquit ... Scholiaſtes Apollo vocat Ταῤῥαῖον ſemper. lib. I. ... Ταῤῥαῖος. Idem.

[80] Γραμμάτων.] Citat hunc Grammaticum Schol. Apollon.

[81] Τὸ θηλυκὸν καὶ ἐπὶ τῆς χώρας.] In Voſſ. τὸ θηλυκὸν ἐπὶ τῆς χώρας.

ΤΑΡΡΑΚΗΝΑ[81], πόλις Ἰταλίας. Α Διονύσιος πεντεκαιδεκάτῳ Ῥωμαικῆς ἀρχαιολογίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ταρρακηνός.

ΤΑΡΡΑΚΩΝ, πόλις δυσμικωτέρα τῆς Ταρρακωνησίας χώρας. Ὁ πολίτης, Ταρρακωνήσιος. Τὸ ἐθνικὸν Ταρρακωνίτης, ὡς Β Ἄσκαλων Ἀσκαλωνίτης, καὶ [84] Μάρων Μαρωνίτης, καὶ Καύκων Καυκωνίτης.

ΤΑΡΡΑΧΙΝΗ[85], πόλις Ἰταλίας. [86] Φλέγων ὀλυμπιάδι ἑκατοστῇ ὀγδοηκοστῇ πρώτῃ. [87] ὅτι παιδίον ἐκ δούλης γενόμενον, τῇ C ἐνάτῃ καὶ τεσσαρακοστῇ τῆς γενέσεως τὸ πρόσφθεγμα ἀντιπροσαγορεῦσαι. Ἐφ' οἷς τοὺς μάντεις προσαγορεῦσαι ὄλεθρον. Τὸ ἐθνικὸν, Ταρράχινος.

ΤΑΡΣΗΪΟΝ, πόλις πρὸς ταῖς Ἡρακλείαις στήλαις. Πολύβιος τρίτῳ. Τὸ ἐθνικὸν ἔδει Ταρσηΐτης, ἢ Ταρσηιώτης. [88] Νῦν δὲ κατὰ D τὸ ἐπιχώριον [89] Ταρσηνοὶ λέγονται.

ΤΑΡΣΟΣ[90], ἐπισημοτάτη πόλις Κιλικίας, ἣν διὰ τὸ ἔλεγον Τερσὸν παρὰ τὸ περσανθῆναι, ὅ ἐστιν ἀναξηρανθῆναι. Τῶν γὰρ Ε ὑδάτων κατὰ τὴν πρώτην σύστασιν προχωρούντων εἰς τὸ νῦν πέλαγός φασιν ἀναφανθῆναι πρῶτα τὰ [91] Ταυρικὰ ὄρη. [92] Διονύσιος δὲ ὁ Θρᾷξ ἐν τῷ περὶ Ῥόδου ἀπὸ τοῦ τοῦ Βελλεροφόντου F πτώσεως. [93] Μέρος γάρ τι τοῦ ποδὸς ταρσὸν καλεῖσθαι, τοῦ ἐκείνου χωλείας ὑπόμνημα ποιούντων τῶν ἀρχαίων. Ἀλέξανδρος δὲ ὁ πολυΐστωρ, διὰ τὸ τὸν [94] Πήγασον ἵππον ἐκεῖ τὸν ταρσὸν κλά-

TARRHACENA, urbs Italiæ. Dionyſius quintodecimo Romanæ antiquitatis. Gentile, Tarrhacenus.

TARRHACO, urbs occidentalior Tarrhaconenſis regionis. Civis, Tarrhaconeſius. Gentile, Tarrhaconites, ut Aſcalo Aſcalonites, & Maro Maronites, & Cauco Cauconites.

TARRACHINE, urbs Italiæ. Phlegon Olympiade prima & octogeſima notat, infantem ex ſerva natum die nona & quadrageſima nativitatis alloquentem rurſus alloquutum fuiſſe: ob quæ vates perniciem prædixiſſe. Gentile, Tarrachinus.

TARSEIUM, urbs ad Herculeas columnas. Polybius tertio. Gentile debebat Tarſeites, vel Tarſeiotes. Nunc vero pro regionis conſuetudine Tarſeni dicuntur.

TARSUS, celeberrima urbs Ciliciæ, quam per e dicebant Terſum ab verbo περσανθῆναι quod eſt exſiccari. Cum enim aquæ ſecundum primam conſtitutionem progrederentur in id quod nunc eſt pelagus, dicunt primos apparuiſſe Tauricos montes. Dionyſius vero Thrax in ſcripto de Rhodo, a Bellerophontis lapſu. Partem enim quamdam pedis Tarſum plantam vocari; ejus claudicationis memoriam facientibus veteribus. At Alexander Polyhiſtor, quod illic equo Pegaſo plantam

[81] Ταρρακηνά. πόλις Ἰταλίας.] Fuit Volſcorum oppidum maritimum, cujus ſitum, & nominis originem Strabo lib. v hiſce verbis accurate demonſtrat. Ἑξῆς δὲ ὁ ἀριθμὸς σταδίων τοῦ Κιρκαίου ἡ Ταρρακινα ἐν Τραχίνη καλουμένη πρότερον ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος. Poſt C ſtadia ſequitur a Circeo Tarracina; antea Trachine dicta a re ipſa. Stephani ætate υ ut ι ſonabat, & ita hanc literam hodierni quoque Græci pronunciant.

[83] Διονύσιος πεντεκαιδεκάτῳ] Dionyſium ſcripſiſſe Ταρρακηνὸν, valde dubitarem, niſi apud Polybium quoque lib. III bis forent oppidani Ταρρακινιτῶν Tarracenitæ. Cluverius.

[84] Μάρων] Hoc non eſt oppidi nomen, ſed Herois, & dubium ſolvitur in vocabulo Καυκώνεια.

[85] Ταρράχινα] Vide Salm. ad Sol. pag. 83. Unum idemque oppidum eſt, quod Stephanus paulo ante ſub nomine Ταρρακηνὰ deſcripſit, cujus ſitum ibi ex Strabonis lib. v indicavimus.

[86] Φλέγων ὀλυμπιάδι &c.] Hoc equidem oppidi vocabulum facile crediderim ita ipſum ſcripſiſſe Phlegontem: quia proxima hæc erat inclinatio ex primitivo illo Τραχίνη. Plutarcho in C. Mario, & Julio Cæſare eſt aliquoties Ταρρακινα; quæ apud Diodorum lib. XIV eſt Ταρρακίνη, & Dionis lib. XLV, ac Zonaræ lib. II Ταρρακίνα. Latinis auctoribus Tarracina dicitur. Sed Livius, Ptolemæus atque Appianus hoc oppidi nomine plurali numero utuntur. Appian. Civ. bellor. lib. IV: Ὄντι αὐτῷ περὶ Ταρρακίνας: Quum eſſet circa Tarracinas. Ptolemæus id vocabulum habet lib. III in deſcriptione Italiæ; & lib. VIII cum articulo αἱ Ταρρακῖναι, & Livius lib. IV: Fabius quod maxime petebatur, Anxur oppugnandum, ſine ulla populatione acceſſit. Anxur fuit, quæ nunc Tarracinæ ſunt. At ipſe Livius numero ſingulari Tarracinam dixit lib. XXIV. Antea autem illud oppidum Anxur dicebatur, uti ex prædicto Livii loco apparet, & etiam ex Diodori lib. XIV, ubi inquit: Κατὰ δὲ τὴν Ἰταλίαν ἐξεπολιόρκησαν οἱ Ῥωμαῖοι τὴν Οὐολούσκων πόλιν, ἣ τότε μὲν Ἄνξυρ, νῦν δὲ ὀνομάζεται Ταρρακίνη. In Italia Romani Volſcorum urbem, quæ tunc Anxur, nunc verò Taracina vocatur, expugnarunt. Hinc eſt quod Plinius dicat lib. III cap. v: Dein flumen Ufens: ſupra quod Tarracina oppidum; lingua Volſcorum Anxur dictum: Illo vocabulo maxime uſi ſunt poetæ Horatius Satyr. v lib. I . . . Subimus impoſitum ſaxis late candentibus Anxur. Vide & Martial. lib. v epig. I. & VI epig. XLII. Virgil. Æneid. lib. VII.

[87] Ὅτι παιδίον] Eadem hæc narrantur ab Anonymo in Olymp. Anagraphe. pag. 337.

[88] Νῦν δὲ κατὰ τὸ ἐπιχώριον Ταρσηνοὶ λέγονται.] Salm. legend. judicat, νῦν δὲ κατὰ τὸ ἐπιχώριον Ταρσήιοι λέγονται.

[89] Ταρσηνοί] Lege Ταρσήιοι ita omnino legendum. & Ταρσηνοὶ, gentile eſt a Τάρσος & Τάρσον, non a Ταρσήϊον. Salm.

[90] Ταρσός] Vide Euſtathium in Dionyſium, qui ſingula hujus loci tranſcripſit.

[91] Ταυρικὰ ὄρη.] Taurum montem. Salm.

[92] Διονύσιος] Ferrarius in Lexico Geographico. Tarſus ab audacia nomen habet, uti Dionyſius Afer teſtatur. Sed ſi ita eſt, Tharſus ſcribi debet, nam audacia Θάρσος græce dicitur.

Flexilis & Cydnus, dirimit qui flumine Tarſon
Cui nomen poſuit audaci Bellerophontis

[93] Μέρος γάρ τι τοῦ ποδὸς] Ex iis poteſt expleri Euſtathius Scholiis in Dionyſium. Salm.

[94] Πήγασον.] Vide Spanhem. pag. 236.

[95] Ἀλέ-

κλάσαντα, καὶ Βελλεροφόντην ἐν τῷ [95] Ἀλήιῳ πεδίῳ πλανηθῆναι. Ἄλλοι δέ φασι, διὰ τὸ μετὰ τὸν κατακλυσμὸν τοὺς τόπους τούτους τῆς Κιλικίας πρώτους ἀναφανῆναι, καὶ ἀναξηρανθῆναι· διὸ καὶ τὴν πόλιν Τερσίαν [96] ὀνομασθῆναι. [97] Ἐρατοσθένης δὲ Τερσόν, [98] διὰ τὸ πρότερον τῶν καρπῶν φθειρομένων [99] ἐν τῷ παρακμάζειν, τούτους πρώτους συναγαγόντας τερσῆναι, καὶ εἰς τὸν χειμῶνα ἀποθέσθαι τὴν τροφήν. Ἐκ ταύτης ἐγένετο Ἑρμογένης, ὁ τὴν ῥητορικὴν γράψας. Θαρσὸς δὲ ἐκαλεῖτο, καὶ Θαρσεῖς οἱ Κίλικες, ὡς Ἰώσηπος ἐν ἀρχαιολογίᾳ. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ [100] Κρανία, ἀπὸ κρανίου. Ἐκλήθη δὲ καὶ Ἱερά. Ἐκλήθη δὲ καὶ Ἀντιόχεια, ἀπὸ Ἀντιόχου τοῦ Ἐπιφανοῦς. Ἔστι δὲ ἄποικος Ἀργείων, κτίσμα Σαρδαναπάλου. Ταύτην διαρρεῖ ποταμὸς Κύδνος μέσος, ψυχρός τε καὶ καθαρός. Ὁ πολίτης [1] Ταρσεύς, ὡς Ἁλικαρνασσεύς. Ἐρατοσθένης δὲ καὶ Ταρσηνόν φησιν. Ἔστι δὲ καὶ Ταρσὸς ἄλλη τῆς Βιθυνίας· τὸ ἐθνικὸν ταύτης Ταρσιος, καὶ Ταρσία. Δημοσθένης ἐν δευτέρῳ Βιθυνιακῶν, Ταρσεῖαν διὰ τῆς ει διφθόγγου τὴν πόλιν οἶδε· τὸ ἐθνικόν, Ταρσεῖος. Ἔστι καὶ χωρίον Βιθυνίας Ταρσὸς λεγόμενον. Καὶ Ταρσαι κώμη ἐπὶ τῷ Εὐφράτῃ, ὡς Κουάδρατος ἐν τρίτῳ Παρθικῶν. Ἀπὸ δὲ Σαμοσάτων κατὰ ῥοῦν ἰόντι ὅσον σταδίους ἑκατὸν πεντήκοντα, Ταρσαι κώμη πολυάνθρωπος ᾠκεῖτο, ἄνω τοῦ ποταμοῦ σταδίους πεντεκαίδεκα. Τὸ ἐθνικόν, Ταρσηνός.

tam frangente Bellerophonte in Aleio campo erraverit. Alii vero ajunt, poſt diluvium hæc Ciliciæ loca prima apparuiſſe, atque exſiccata fuiſſe. Quare urbem quoque Terſiam vocatam fuiſſe. Eratoſthenes vero Terſum, eo quod, cum antea fructus corrumperentur elangueſcendo in arboribus, hi primi collectos ſiccaverint, & ad hyemem alimentum repoſuerint. Ex hac urbe fuit *Hermogenes* qui rhetoricam ſcripſit. Tharſus vero vocabatur, & Cilices Tharſeis, ut Joſephus in antiquitate. Vocabatur vero etiam Crania, a cranio. Vocata autem fuit etiam Hiera. Et Antiochia quoque, ab Antiocho Epiphane. Eſt vero Argivorum colonia, Sardanapali opus. Eam fluvius Cydnus medius perfluit, frigidus & purus. Civis, Tarſeus, ut Halicarnaſſeus. Sed Eratoſthenes etiam Tarſenum inquit. Eſt vero etiam alia Tarſus Bithyniæ. Hujus gentile, Tarſius, & Tarſia. Demoſthenes in ſecundo Bithyniacorum, Tarſeiam per ei diphthongum urbem novit. Gentile, Tarſeius. Eſt etiam regiuncula Bithyniæ Tarſus dicta. Et Tarſe vicus ad Euphratem, ut Quadratus in tertio Parthicorum. *Sed a Samoſatis juxta alveum eunti circiter ſtadia centum quinquaginta Tarſa vicus hominibus frequens incolebatur, ſupra fluvium ſtadia quindecim.* Gentile, Tarſenus.

ΤΑΡΤΑΡΟΣ [2]. Κράτης τὸν ὑπὸ τοῖς πόλοις ἀέρα παχύν τε καὶ ψυχρόν τινα καὶ ἀφώτιστον. Ὅμηρος δὲ τόπον εἶναι συνέχοντα τοὺς περὶ Κρόνον, καὶ ὑπὸ γῆν ὄντας. Λέγεται δὲ ἀρσενικῶς, καὶ θηλυκῶς, καὶ οὐδετέρως. Ὁ οἰκήτωρ, Ταρτάριος. Καὶ διὰ τῆς ει διφθόγγου παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Εὐρυσθεῖ Σατυρικῷ. Καὶ τὸ κωμικόν,

TARTARUS. Crates ſub polis aërem quendam craſſum, frigidum & obſcurum; ſed Homerus locum eſſe, qui continet Saturnum & qui ſub terram ſunt. Dicitur vero maſculine, fœminine & neutraliter. Incola, Tartarius. Etiam per ei diphthongum apud Euripidem in Euryſtheo Satyrico. Et comicum,

[95] Ἀλήιῳ] Dupliciter ſcribitur hic ab ἄλη formatur. in Ἄλαι ab iſthac voce.

[96] Ὀνομασθῆναι.] Georg Cedrenus refert nomen accepiſſe oppidum a Perſeo, qui accepto oraculo, ut quo loco de equo deſcendens in planta pedis dolorem ſentiret, ibi victoriam obtineret, atque urbem ædificaret: Tarſum a planta pedis dictam urbem condidit. Vide pag. 22 hiſt Byz. tom. 1.

[97] Ἐρατοσθένης δὲ Τερσόν.] Omnino hic aliquid eſſe ſuſpectabar, quam conjecturam poſtea confirmavit Euſtathius, qui ex hoc auctore habet, quæ refert. Ita legit Ἐρατοσθένης φησὶ τὴν κλῆσιν τῇ πόλει εἶναι ἀπὸ Διὸς Τερσοῦ τοῦ ἐκεῖ τιμωμένου. οἱ δέ φασι Τέρσον &c. MSS. tamen nihil in hoc loco a vulgatis diſſentiunt. *Salm.*

[98] Διὰ τὸ πρότερον.] Omnino neceſſaria vox eſt quæ in MSS. legitur. διὰ τὸ πρότερον τῶν καρπῶν χλωρῶν φθειρομένων. Salm.

[99] Διὰ τὸ πρότερον &c.] In Voſſ. cod. διὰ τὸ πρότερον τῶν καρπῶν χλωρῶν φθειρομένων ἐν τῷ παρακμάζειν. Et ita etiam Salmaſ in ſcriptis codd. invenit. Sed legendum putat διὰ τὸ πρότερον τῶν καρπῶν φθειρομένων ἐν τῷ παρακμάζειν τούτους πρώτους χλωροὺς συναγαγόντας τερσῆναι. Optime Salm etiam ſuſpicatus eſt, hic aliquid deeſſe; nam apud Euſtath hic locus ex Stephano deſumptus ita legitur. Ἐρατοσθένης φησὶ τὴν κλῆσιν τῇ πόλει εἶναι ἀπὸ Διὸς Τερσοῦ τοῦ ἐκεῖ τιμωμένου. οἱ δέ φασι Τερσόν &c.

[99] Ἐν τῷ παρακμάζειν] Lege ἐν τῷ παρακμάζειν. Sed non dubito, quin illa confuſa ſint. Ita igitur legimus. διὰ τὸ πρότερον τῶν καρπῶν φθειρομένων ἐν τῷ παρακμάζειν τούτους πρώτους χλωροὺς συναγαγόντας τερσῆναι. Quam lectionem nobis ex ipſo auctore hic referre ſuggeſſit Euſtathius, quam veram eſſe non dubitamus. quam lectionem ſi non aliud potuiſſet, rerum ipſa natura ſuadere poterat. Habet Euſtathius & εἰς χειμῶνα ἀποθέσθαι τροφήν. Salm.

[100] Κρανία] Vide in voce Κράνιον ſed huc nihil facit.

[1] Ταρσεύς] Ταρσηνὸς gentile eſt apud Conſtantinum in Baſilio Macedone: οἷα δὲ τοῖς οἰκείοις χερσὶν ἀπαυθαδιζόμενος, καὶ παντάπασιν ἀποσεισάμενος τὸ Τεφρικῆς, ὁ τῶν Ταρσηνῶν ἰσχυς ἀνασχέσθαι, καὶ αὐξάνεσθαι ἤρξατο.

[2] Τάρταρος &c.] Male in Voſſ. Κράτης τὸν ὑπὸ τοῖς πόλοις &c.

κόν, Ταρταρίτης. Λέγεται καὶ παρὰ τὸ ταράσσειν, ταρταρίζειν, τὸ ταράσσεσθαι.

ΤΑΡΤΗΣΣΟΣ[3] πόλις Ἰβηρίας, ἀπὸ ποταμοῦ τοῦ ἀπὸ τοῦ Ἀργυροῦ ὄρους ῥέοντος, ὃς τις ποταμὸς καὶ [4]κασσίτερον ἐν Ταρτησσῷ καταφέρει. Τὸ ἐθνικὸν Ταρτήσσιος, καὶ Ταρτησσία, καὶ Ταρτησσίς. Καὶ οὐδετέρως,

— Ταρτήσσιον ὄλβιον ἄστυ.

ΤΑΡΦΑΡΑ[5], οὐδετέρως, πόλις τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας. Ὁ πολίτης Ταρφαρηνός. ὡς Ζόαρα Ζοαρηνός, Αὔαρα Αὐαρηνός, ὡς Οὐράνιος ἐν Ἀραβικῶν τρίτῳ.

ΤΑΡΦΗ, πόλις Λοκρῶν. [6]Ὅμηρος,

Τάρφην τε, Θρόνιόν τε, Βοαγρίου ἀμφὶ ῥέεθρα.

Λέγουσι δ' αὐτὴν ἀπὸ τῆς [7]περὶ Φάρυγας κρήνης. Οἱ δὲ καὶ αὐτὴν καὶ τὸν τόπον διὰ τὴν τῆς ὕλης πυκνότητα. Τὰ πυκνὰ γάρ, τάρφεα Ὅμηρος λέγει.

— Βαθείης τάρφεσιν ὕλης.

Καὶ τὸ ἐθνικὸν Ταρφαῖος, [8]ὡς [9]Στύμφη Στυμφαῖος.

ΤΑΡΧΙΑ, πόλις Σικελική. Φίλιστος ἑβδόμῳ Σικελικῶν. Τὸ ἐθνικὸν Ταρχιάτης, καὶ Ταρχιανός, τῷ τύπῳ τῆς χώρας.

ΤΑΡΧΩΝΙΟΝ, πόλις Τυρρηνίας, ἀπὸ Τηλέφου παιδὸς Τάρχωνος. Ὁ πολίτης Ταρχωνῖνος, ὡς Ἀσσώριον Ἀσσωρῖνος. Ἢ Ταρχωνιεύς, ὡς Ἱππωνιεύς.

ΤΑΥΑ[10], πόλις Αἰγύπτου. Ὁ πολίτης Ταυίτης, ὡς Ὦρος ἐν δευτέρῳ περὶ ἐθνικῶν.

ΤΑΥΑΚΑ πόλις Σικελίας. Φίλιστος ὀγδόῳ. Τὸ ἐθνικὸν Ταυακῖνος, ὡς Ἐρυκῖνος.

ΤΑΥΓΕΤΟΝ, ὄρος τῆς Λακωνικῆς. Ὅμηρος,

Ἢ κατὰ Τηΰγετον περιμήκετον, ἢ Ἐρύμανθον.

Λέγεται καὶ ἀρσενικῶς, καὶ θηλυκῶς, καὶ οὐδετέρως, ἀπὸ Ταϋγέτης τῆς μητρὸς Εὐρώτα. Τὸ ἐθνικὸν, Ταϋγέτιος.

ΤΑΥΛΑΝΤΙΟΙ[11], Ἰλλυρικὸν ἔθνος. Εὐφορίων δὲ μετὰ τοῦ ν Ταυλαντίνους αὐτούς φησι. Παρὰ τούτοις ἐκ μέλιτος οἶνον γίνεσθαί φησιν Ἀριστοτέλης, ἐν θαυμασίοις. Λέγεται καὶ οὐδετέρως Ταυλάντιον, καὶ Ταυλαντὶς θηλυκῶς.

ΤΑΥΡΑΝΙΑ[12], πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνι-

cum, Tartarites. Dicitur etiam a verbo ταράσσειν, ταρταρίζειν, quod eſt turbari.

TARTESSUS, urbs Iberiæ. a fluvio qui ab Argenteo monte defluit, qui fluvius ſtannum quoque in Tarteſſo defert. Gentile, Tarteſſius, & Tarteſſia, & Tarteſſis. Et neutraliter,

— *Tarteſſium beatum oppidum.*

TARPHARA, neutraliter, urbs felicis Arabiæ. Civis, Tarpharenus, ut Zoara Zoarenus, Auara Auarenus, ut Uranius Arabicorum tertio.

TARPHE, urbs Locrorum. Homerus,

Tarphenque, Throniumque, Boagrii circa fluenta.

Vocant vero eam a fonte circa Pharygas. Alii vero & ipſam, & locum propter ſylvæ denſitatem. Denſa enim τάρφεα Homerus vocat.

— *Profunda denſis ſylva.*

Et gentile, Tarphæus, ut Stymphe Stymphæus.

TARCHIA, urbs Sicula. Philiſtus ſeptimo Siculorum. Gentile, Tarchiates, & Tarchianus, regionis forma.

TARCHONIUM, urbs Tyrrheniæ, a Telephi filio Tarchone. Civis, Tarchoninus, ut Aſſorium Aſſorinus: vel Tarchonieus, ut Hipponieus.

TAUA, urbs Ægypti. Civis, Tauites, ut Orus in ſecundo de gentilibus.

TAUACA, urbs Siciliæ. Philiſtus octavo. Gentile, Tauacinus, ut Erycinus.

TAYGETUM, mons Laconicæ. Homerus:

Vel juxta Teygetum prælongum, vel Erymanthum.

Dicitur & maſculine & fœminine & neutraliter, a Teygeta Eurotæ matre. Gentile, Taygetius.

TAULANTII, Illyricus populus. Euphorion vero cum n Taulantinos eos vocat. Apud hos ex melle vinum fieri inquit Ariſtoteles in Mirabilibus. Dicitur etiam neutraliter Taulantium, & fœmininum Taulantis.

TAURANIA, urbs Italiæ. Gentile,

3 Ταρτησσός.] Salm. ad Sol. pag. 186. Lycoph. Schol. pag. 106.

4 Κασσίτερον] Vide Euſt. ad Dionyſ. pag. 47. Marc. Heracl. pag. 7. κασσίτερον ſcribend.

5 Τάρφαρα] [illegible] pag. 18 dicitur Τάρφαρος.

6 Ὅμηρος &c.] Iliad. β.

7 Περὶ Φάρυγας] Vide in voce Φάρυγαι.

8 Ὡς Στύμφη Στυμφαῖος.] Legendum ὡς Τύμφη Τυμφαῖος. Salm.

9 Στύμφη &c.] Lege Τύμφη Τυμφαῖος.

10 Ταυά] Vide Ant. Itiner. cum Syritæ not. 315.

11 Ταυλάντιοι] Procopius Ταλαντίνους eos nominat.

12 Ταυρανία] Quum nulla uſquam apud alios auctores reperiatur Italiæ urbs *Laurania*, omnino perſuaſum ha-

ἐθνικὸν Ταυρανῖνος, ὡς Πλακεντῖνος, καὶ A Ταυρανιανός.

ΤΑΥΡΙΚΗ [13], νῆσος μεγάλη, καὶ λίαν [14] ἐπίσημος, καὶ πολλὰ ἔχουσα ἔθνη, καὶ περικλείουσα τῇ θέσει τὴν Μαιῶτιν λίμνην. [15] Ἧς οὐ πολὺ διεστῶσα ἡ Ἀλωπεκεία ἐστὶ μικρά. Τῇ B δὲ Ταυρικῇ δύο παράκεινται νῆσοι, Φαναγόρα καὶ Ἑρμώνασσα. Λέγεται δὲ, [16] Ὄσιριν ἐκεῖ ζεύξαντα βοῦς, ἀρόσαι τὴν γῆν. Διὰ οὖν τὸ ζεῦγος τοῦ ταύρου, τὸ ἔθνος κληθῆναι. Ὁ οἰκήτωρ Ταυρικὸς, ὡς Ἀττικός. Τινὲς [17] Ταύναιν, οἱ δὲ C Ἀλωπέκειαν, οἱ δὲ Μαιῶτιν αὐτήν φασι.

TAURICE, inſula magna, ac valde inſignis, multaſque habens gentes, & ſitu circumcludens Mæotin paludem. A qua non multum diſtat Alopecea parva. Tauricæ vero adjacent duæ inſulæ, Phanagora, & Hermonaſſa. Dicitur vero, Oſirim illic junxiſſe boves, ac terram araſſe. A jugo igitur tauri, gentem appellatam eſſe. Incola, Tauricus, ut Atticus, aliqui *Taunaim*, alii vero *Alopeceam*, ſed alii *Maotim* eam vocant.

ΤΑΥΡΙΣΚΟΙ [18], ἔθνος περὶ τὰ Ἄλπεια ὄρη. Λέγονται καὶ [19] Ταυρῖνοι, ὡς Πολύβιος τρίτῳ. Ἐρατοσθένης [20] Τερίσκους αὐτούς φησι, διὰ τοῦ ε, [21] οἱ καὶ Τρῶοι λέγονται. D

TAURISCI, populus circa montes Alpes. Etiam Taurini dicuntur, ut Polybius tertio. Eratoſthenes Teriſcos eos vocat per e, qui etiam Troï vocantur.

ΤΑΥΡΟΕΙΣ [22], πόλις Κελτική. Μασσαλιητῶν ἄποικος. Οἱ πολῖται, Ταυροέντιοι. Ἀπολλόδωρος ἐν πρώτῳ γεωγραφουμένων φησὶν, ὅτι Ταυροφόρος ἦν ἡ ναῦς, ἡ διακομίσασα τοὺς τὴν πόλιν κτίσαντας, οἱ ἀπορριφέντες ἀπὸ τοῦ στόλου τῶν Φωκαίων, καὶ προσενεχθέντες αὐτόθι, ἀπὸ τοῦ ἐπισήμου τῆς νεὼς τὴν πόλιν ὠνόμασαν. [23] Τὸ ἐθνικὸν Ταυρῖνοι. E

TAUROIS, urbs Celtica, Maſſilienſium colonia. Cives, Tauroëntii. Apollodorus *in primo Geographumenωn inquit*, navem, quæ vexit, qui urbem condidere, pro inſigni geſſiſſe taurum, qui a claſſe Phocæenſium rejecti & illuc appulſi, urbem a navis inſigni nominârint. Gentile, Taurini.

ΤΑΥΡΟΜΕΝΙΟΝ [24], πόλις Σικελίας. Ὁ πολίτης, Ταυρομενίτης, καὶ Ταυρομένιος. F

TAUROMENIUM, urbs Siciliæ. Civis, Tauromenites, & Tauromenius.

ΤΑΥΡΟΠΟΛΙΟΝ, ἐν Σάμῳ Ἀρτέμιδος ἱερόν. Στράβων τεσσαρεσκαιδεκάτῃ.

TAUROPOLIUM, templum Dianæ in Samo. Strabo quarta decima.

ΤΑΥΡΟΠΟΛΙΣ, πόλις Καρίας. Τὸ ἐθνικὸν, [25] Ταυροπολίτης. G

TAUROPOLIS, urbs Cariæ. Gentile, Tauropolites.

ΤΑΥ͂ΡΟΣ [26], ὄρος διὰ μέσης Ἀσίας διῆκον· Διότι [27] Ταύρους οἱ παλαιοὶ, πάντα ὅσα μεγάλα καὶ βίαια ἐπωνόμαζον. Ἢ προτομῇ Ταύρου τὰ πρὸς τῇ θαλάσσῃ αὐτοῦ ἀπείκασι. Τὸ ἐθνικὸν [28] Ταυριανὸς, πλεοναςμῷ τοῦ α, ὡς H Ζυγιανός.

TAURUS, mons per *mediam Aſiam* pertinens. Quod antiqui, omnia magna & violenta, tauros cognominabant. Vel effigiei tauri partes ejus, ad mare ſimiles erant. Gentile, Taurianus, pleonaſmo literæ a, ut Zygianus.

ΤΑΥ- TAU-

habeo, ſcripſiſſe Stephanum Ταυρασία, Ταυρασῖνος, καὶ Ταυρασιανός. Ita eam Appianus in Hannibalicis nominat. Καὶ μικρὸν ἀναπαύσας, προσέβαλε Ταυρασίᾳ, πόλει Κελτικῇ. Cum aliquantulum quieviſſet; Taurafiam, Gallicam urbem bello petiit. Utrum autem Stephanus hanc intellexerit Taurinorum urbem, an vero illud in Samnitibus oppidum, incompertum habeo. Poſtea vero, cum in Romanorum ditionem pervenit, deducta eo colonia *AUGUSTA TAURINORUM* vocari cœpit. Ptolemæus, Αὐγοῦστα Ταυρίνων. Ita etiam Plinius lib. III, cap. XVII. Et Tacitus lib. II Hiſtoriarum.

[13] Ταυρική.] Diana Taurica.

[14] Ἐπίσημος &c.] Inſig. Eurip. loc. apud Cluv. 927 It. Ant.

[15] Ἧς οὐ πολὺ διεστῶσα.] Sine negat. MSS. ἧς πολὺ διεστῶσα. Salm.

[16] Ὄσιριν.] Idem omnino ait Euſtathius comm. in Dionyſ. de ſitu orbis. *Idem.*

[17] Ταύναιν.] Τάναιν ſine dubio legend. ex Ptolem. Vide in illa voce.

[18] Ταυρίσκοι] Strabo lib. 7. περὶ τοὺς Ταυρίσκους δὲ Αὐγουρίσκους καὶ Ταυρίσκους φασι. Sed ille locus Strabonis parum emendate legi mihi videtur, & ex hoc loco corrigi poſſet, & niſi me fallit augurium, ita videtur legendus ille Strabonis locus, καὶ τοὺς Ταυρίσκους Τερίσκους δὲ καὶ Ταυρίνους φασι. Salm.

[18] Ταυρίσκοι.] Euſtath. apud Dionyſ. cum de Tauricis Scythiæ populis loquitur. οἱ μὲν τι περὶ τὴν χερρόνησον Ταυρικοί. Ταυρίσκοι ἕτεροι εἰσὶν ἔθνος περὶ &c.

[19] Ταυρῖνοι] Circa Alpes. Horum populorum regio appellatur a Steph. Ταυρίνα in Ταυρασία.

[20] Τερίσκους] Cluverius hunc locum pag. 88 Ital. antiq. ita deſcripſit Ταυρίσκους αὐτοὺς φησι.

[21] Οἱ καὶ Τρῶοι λεγόμενοι.] Lege οἱ καὶ Ταῦροι λέγονται. nam omnino ita legendum. *Salm.*

[21] Οἱ καὶ Τρῶοι &c.] Οἱ καὶ Ταῦροι λέγονται.

[22] Ταυροεις.] De origine Anglorum pag 72. Vide Marc Heracl 9. Vide Caſaub. ad Strab. pag 69.

[23] Τὸ ἐθνικὸν Ταυρῖνοι.] Hoc omnino falſum & παρὰ λόγον. nam a Ταυρόεις quomodo Ταυρῖνοι ἐθνικόν? Salm.

[24] Ταυρομένιον] Cluv in Sic. pag. 90.

[25] Ταυροπολίτης.] Vide in Χερσόνησος.

[26] Ταῦρος.] Euſt. ad Dionyſ pag 112.

[27] Ταύρους.] Toll. ad Palæphatum pag. 154.

[28] Ταυριανὸς] Ταυρῖνος etiam ἐθνικὸν ex Ταυρίνα ἦν. Salm.

29 Ταυ-

ΤΑΥΧΕΙΡΑ[29], πόλις Λιβύης, θηλυκῶς καὶ οὐδετέρως, ὡς Τάγειρα,[30] ἀπὸ Ταγείρας τῆς Αὐτάνδρου θυγατρός. Λέγεται δὲ νῦν [31] Ἀρσινόη. Ὁ πολίτης Ταυχείριος, καὶ Ταυχέριος, καὶ Ταύχερος, καὶ Ταυχειρίτης,[32] καὶ Ἀρσινοείτης, ἀπὸ τῆς Αἰγυπτίας. A B

ΤΑΦΟΣ[33], πόλις Κεφαλληνίας. Νῦν δὲ Ταφιοῦσσα. [34] Ἔστι καὶ νῆσος, ἀπὸ τριάκοντα σταδίων Ταφιὰς καλουμένη. [35] Καὶ ἑτέρα. Οἱ πολῖται Τάφιοι. Τῆς δὲ Ταφιούσσης Ταφιουσσαῖος, ὡς Σκοτουσσαῖος, Πιθηκουσσαῖος. C

ΤΑΦΟΣΙΡΙΣ[36], πόλις Αἰγύπτου, ἐν ᾗ λέγεται Ὄσιρις ταφῆναι.

ΤΑΦΡΑΙ[37], καὶ Τάφρη ἑνικῶς, χώρα περιορυχθεῖσα, περὶ τὴν Μαιῶτιν λίμνην, ὑπὸ δούλων τῶν δεσποίναις συμμιγέντων κατὰ τὸν πολυχρόνιον πόλεμον τῶν Σκυθῶν, τῶν δεσποτῶν πολεμούντων τοῖς Θρᾳξίν, ἢ τοῖς ἐντὸς Ἴστρου, ὡς Καλλίστρατος ἐν τρίτῳ. Ταύτην [38] τὴν χώραν κατοικῆσαι Σατορχαίους. Οἱ οἰκοῦντες, [39] Σατορχαῖοι. D E

ΤΑΧΕΜΨΩ, νῆσος Αἰθιοπίας πρὸς τῇ Λιβύῃ. Τὸ ἐθνικόν, Ταχεμψίτης, τοῦ τύπου τῆς χώρας.

ΤΕΑΝΟΝ[40], πόλις Ἰταλίας, ὡς Ἀρτεμίδωρος τετάρτῳ γεωγραφουμένων. Τὸ ἐθνικόν, Τεανός. F

ΤΕΒΕΡΙΣ[41], ποταμὸς Ἰταλίας ἔνθα ἡ Ῥώμη, καὶ ἡ τῶν Λατίνων ἐστὶ χώρα, ὡς Ἀπολλόδωρος.

ΤΕΓΕΑ, πόλις Ἀρκαδίας. G

Καὶ

TAUCHIRA, urbs Libyæ, fœminine & neutraliter, velut Tagira, à Tagira Autandri filia. Nunc vero Arſinoë dicitur. Civis, Tauchirius, & Taucherius, & Taucherus, & Taucherites, & Arſinoïtes ab Ægyptia.

TAPHUS, urbs Cephalleniæ. Nunc vero Taphiuſſa. Eſt etiam inſula triginta ſtadiis diſtans, Taphias vocata. Et alia. Cives, Taphii. A Taphiuſſa vero, Taphiuſſæus, ut Scotuſſæus, Pithecuſſæus.

TAPHOSIRIS, urbs Ægypti, in qua dicitur Oſiris ſepultus.

TAPHRÆ, & Taphre ſingulariter, regio foſſa munita circa Mæotin paludem, a ſervis, qui cum dominorum uxoribus congreſſi fuere, tempore diuturni Scytharum belli, quum domini bellarent cum Thracibus, vel cum eis, qui intra Iſtrum ſunt, ut Calliſtratus in tertio. Hanc regionem incoluiſſe Satorchæos. Incolæ, Satorchæi.

TACHEMPSO, inſula Æthiopiæ juxta Libyam. Gentile, Tachempſites, regionis forma.

TEANUM, urbs Italiæ, ut Artemidorus quarto geographumenon. Gentile, Teanus.

TEBERIS, fluvius Italiæ; ubi Roma, & Latinorum eſt regio, ut Apollodorus.

TEGEA, urbs Arcadiæ.

Et

[29] Ταύχειρα.] Vide Caſ. ad Strab. pag. 272 b.
[30] Ἀπὸ Ταγείρας] Lege ἀπὸ Ταυχείρας. Salm.
[31] Ἀρσινόη] Ἀρσινόε MS. & alius recentior Ἀρσινόεια. Idem.
[32] Καὶ Ἀρσινοείτης.] Καὶ Ἀρσινοΐτης in MSS. legendum fortaſſe Ἀρσινοείτης. Idem.
[33] Τάφος] Salm. ad Sol. pag. 714 hunc locum explicat.
[34] Ἔστι καὶ νῆσος] Vide in Αστυπάλαια.
[35] Καὶ ἑτέρα] Καὶ ἑτέρα Τάφιοι. Taphios quoſdam in Ponto memorat Strabo lib. 7. μετὰ δὲ ὁ Καρκινίτης κόλπος, εὐμεγέθης, ἀνήκων πρὸς τὰς ἄρκτους, ὅσον ἐπὶ χιλίους σταδίους. οἱ δὲ τριπλασίους φασὶ μέχρι τοῦ μυχοῦ. καλοῦνται δὲ Τάφριοι. Salm.
[35] Καὶ ἑτέρα.] Vide Apol. Schol. pag. 75. prope Cercynitim promontorium.
[36] Ταφόσιρις.] Bis occurrit: alio loco Ταπόσιρις dicitur.
[37] Τάφραι] Salm. ad Sol. pag. 191.
[38] Τὴν χώραν κατοικῆσαι Σατορχαίους] Salm. ad Sol. 986
[39] Σατορχαῖοι.] Satarcas nominat Solinus, Pomponius Mela. Salm.
[40] Τεανὸν] Fere eſt Theniæ in Campania apud Vitruvium. Præter hanc etiam atque illam Creteníem etiam urbs in Africa Tegea. Idem
[40] Τεανόν.] Duo hoc nomine oppida in Italia inveniuntur, quæ plerumque a ſcriptoribus & Geographis cognomine diſtinguuntur. Alterum vocatur *Teanum Sidicinum*, eſtque in Campania ſitum; alterum vero *Teanum Apulum*, & Frentoni fluvio adjacet. Quia autem Stephanus hanc diſtinctionem non adhibuit, non poteſt affirmari, utrum intellexerit.
[41] Τέβερις] Τέβερις pro Τίβερις, ut Λεβυρίοι pro Λιβυρίοι. Apud Suidam Λεβυρῶν πλοῖα πολεμικά, & apud Feſtum Leparenſes pro Liparenſes. Feſtus, Leparenſes Liparitani cives, hoc eſt, Liparentes, & cemente alia. Hæc tantum ſufficiat annotaſſe. Salm.
[41] Τέβερις] Apud Feſtum legitur: *Tiberis fluvius dictus a Tiberino, rege Albanorum; quod in eo cecidiſſet. Vel Tiberis a Tiberi, rege Tuſcorum.* Ad hæc verba Cluverius in Italia Ant. pag. 697 ita inquit: Neſcio, an non poſteriora hæc legenda, *Teberis a Teberi, rege Tuſcorum*, quia apud Stephanum eſt Τέβερις, ποταμὸς Ἰταλίας, quam lectionem ibi approbare videtur. Verum a doctiſſimo viro hic diſſentire cogor: licet enim vox Τέβερις recte inter Τεανὸν & Τεγέα, cum & [illegible] alia vocabula a Te in ſpiencia ſequuntur, ſit poſita, tamen ſi mei arbitrii res foret, ſcriberem Τίβερις, & ita quoque Stephanum ſcripſiſſe exiſtimo, quia tota antiquorum turba Tuſcorum regem Tiberim nominavit: Deinde quia Stephanus in voce Ἄλβα amnem Tiberis nomine inſignivit, quod de *Tiberino* rege, & non de *Tiberi* deducit. Et quia de *Tiberis nomine anceps eſt hiſtoria*, ut affirmat Varro de Ling. Latina lib. [illegible], veriſimile eſt, quod Stephanus illi opinioni adhæſit, quam in voce Alba refert, & aliam ſi amplexus fuiſſet ſententiam, procul dubio hic aut alibi eam inſeruiſſet. Verum quidem eſt quod hic poſſet objici, fluvii nomen ab epitomatore juſto ordine non eſſe colloca-

tum,

Καὶ Τεγέην εἶχον, [42] καὶ Μαντινέην ἐρατεινήν. A

[43] Ὅμηρος. Καὶ Παυσανίας η'. [44] Μαντινεὺς, καὶ Τεγεάτης, καὶ [45] Μαίναλος, Τεγέαν κτίζουσι, καὶ Μαντίνειαν. Λέπιδος δὲ [46] ἐν ἱστορίας ἐπιτομῆς πρώτῳ, περὶ Λακεδαιμονίων οὕτω φησί· Χρᾷ δ᾽ αὐτοῖς ἡ Πυθία ἐπ᾽ Ἀρκαδίᾳ ὧδε, B

Ἀρκαδίην μ᾽ αἰτεῖς, μέγα μ᾽ αἰτεῖς, οὔτοι δώσω.
Πολλοὶ ἐν Ἀρκαδίῃ βαλανηφάγοι ἄνδρες ἔασιν, C
[47] Ἥς τ᾽ ἀποκωλύσουσιν. Ἐγὼ δέ τοι οὔτι μεγαίρω.
Δώσω τοι Τεγέην ποσσίκροτον ὀρχήσασθαι.

Ἐχρῶντο δὲ καὶ πάλιν, καὶ ἀφικνεῖται αὐτοῖς τάδε· D

Ἔστι τις Ἀρκαδίης Τεγέη λευρῷ ἐνὶ χώρῳ,
Ἔνθ᾽ ἄνεμοι πνείουσι δύο κρατερῆς ὑπ᾽ ἀνάγκης, E
Καὶ τύπος ἀντίτυπος, καὶ πῆμ᾽ ἐπὶ πήματι κεῖται.
Ἔνθ᾽ Ἀγαμεμνονίδην κατέχει [48] φυσίζοος αἶα.
Τὸν [49] σὺ [50] κομισσάμενος Τεγέης F ἐπιτάῤῥοθος ἔσσῃ.

Ἔστι καὶ Τεγέα ἐν Κρήτῃ, [51] ὑπὸ Ταλθυβίου κτισθεῖσα. Ὁ πολίτης Τεγεάτης, ὡς Ἐλεάτης. Καὶ θηλυκὸν, Τεγεᾶτις. Ἦν δὲ μελοποιὸς [52] Αὐγὴ Τεγεᾶτις. Λέγεται καὶ Τεγεὰς, ὡς Ἰλιάς. G Ὀξύνεται, ὡς Σοφοκλῆς.

ΤΕΓΕΣΤΡΑ [53], οὐδετέρως πόλις Ἰλλυρίας, πρὸς τῇ Ἀκυληίᾳ. Ἀρτεμίδωρος δ᾽ ἐν ἐπιτομῇ τῶν ἕνδεκα, [54] Τέργεστρον αὐτὴν καὶ κώμην οἶδεν. Ἀπὸ Τεργέστρου κώμης, καὶ τοῦ μυχοῦ H ἐπὶ τὸν Ἀδρίαν στάδιοι πεντακισχίλιοι εἰκοσιεννέα. Ὁ πολίτης, Τεγεστραῖος.

ΤΕΓΗΣΣΟΣ, πόλις Κύπρου· Διονύσιος

Et Tegeam habebant, & Mantineam amabilem.

Homerus. Et Pauſanias octavo. *Mantineus, & Tegeates, & Magalus, Tegeam condunt & Mantineam.* Lepidus vero in primo compendii hiſtoriæ de Lacedæmoniis ſic inquit. *Oraculum reddit iſtis Pythia de Arcadia hujuſmodi:*

Arcadiam me petis? magnum me petis; non tibi dabo.
Multi in Arcadia ſunt viri glandibus veſcentes
Et ab ea arcebunt; ego vero tibi non invideo.
Dabo tibi Tegeam pedum plauſu ſaltare.

Iterum vero oraculum conſuluere, & hujuſmodi accidit eis reſponſum:

Eſt quædam Arcadiæ Tegea in loco non aſpero,
Ubi venti ſpirant duo forti ſub neceſſitate,
Et typus antitypus, & damnum poſt damnum jacet.
Ubi Agamemnonidem detinet alma tellus,
Quem tu recipiens Tegea auxiliator eris.

Eſt etiam Tegea in Creta, a Talthybio condita. Civis, Tegeates, ut Eleates. Et fœmininum Tegeatis. Fuit vero poetria Auge Tegeatis. Dicitur etiam Tegeas, ut Ilias. Acuitur, ut Sophocles.

TEGESTRA neutraliter urbs Illyriæ ad Aquileiam. Artemidorus vero in Epitome undecim *Tergeſtrum* eam & vicum agnoſcit: *A Tergeſtro vico, & receſſu in Adriam quinque millia novem viginti ſtadia.* Civis, Tegeſtræus.

TEGESSUS, urbs Cypri. Dionyſius in

tum, ſi ſcribatur Τίσερις; aſt multa talia loca occurrunt, ubi ordinem alphabeticum non obſervat, uti videre licet in Ἀλιμαλα, Ἄμυλος, Ἀλιμηνία, Ἀριδηλα, Βασιλειος, & innumeris aliis locis: Quid mirum igitur, quod hic rectum ordinem non tenuerit? Porro qui hujus amnis accuratam deſcriptionem deſiderat, adeat Dionyſium Hal. lib. I, Strabonem lib. V, & Plinium lib. III, cap. V.

[41] Τίσερις] Non puto eſſe nomen antiquum fluvii. Nam hodiernæ appellationi conſonat. Nunc enim *Tevere* vulgo dicitur.

[42] Καὶ Μαντινέην] In vulg. καὶ Μαντινίδα.

[43] Ὅμηρος] Homer. lib. 2 verſu 607.

[44] Μαντινεὺς] Totus Pauſan. locus lib. VIII pag. 458 ita legitur: Μαντινεὺς δὲ καὶ Τεγεάτης, καὶ Μαίναλος, ὃ καὶ ... ἐν Ἀρκαδίᾳ, πόλιν ὀνομασθεῖσαν τὸ ἀρχαῖον Μαίναλον, Τεγεάτης τε καὶ Μαντινεὺς Τεγέαν κτίζουσι καὶ Μαντίνειαν.

[45] Μαίναλος] Μαίναλος Salm.

[46] Ἐν ἱστορίας ἐπιτομῆς πρώτῳ] Lege ἐν ἱστορίας ἐπιτομῇ ut habet MS vetuſtius. *Idem.*

[46] Ἐν ἱστορίας &c.] Lege ἐν ἱστορίας ἐπιτομῇ uti Salm. in vetuſtiſſimo cod. invenit.

[47] Ἥς τ᾽ ἀποκωλύσουσιν &c.] In Voſſ. οἵ σ᾽ ἀποκωλύσουσιν ἐγὼ δέ τοι οὔτι μεγαίρω.

[48] Φυσίζοος αἶα] In Voſſ. φυσίζοος αἶα optime.

[49] Σὺ κομισσάμενος Τεγέη.] In Voſſ. σὺ κομισσάμενος Τεγέης

[50] Κομισσάμενος Τεγέης] MS Τεγέαν Salm.

[51] Ὑπὸ Ταλθυβίου] Falſum hoc eſt, ſi Vellejum Paterc. ſequimur. vide pag. 5

[52] Αὐγή] Lege Ἀνύτη, ut vult Leopardus pag. 53 in emendationibus.

[53] Τέγεστρα] Vide Euſt. ad Dion. 54

[54] Τέργεστρον αὐτὴν] Hunc locum intelligit Euſtathius commentarius in Dionyſium. Τὸ δὲ Τέργεστρον ... Τεργέστρου ..., ὡς ἐν τῇ παραγραφῇ δηλοῦται τ' ... Salmaſius.

γύσιος ἐν Βασσαρικῶν τρίτῳ. Τὸ ἐθνικὸν A Τεγεάτης, καὶ Τεγεατεύς.

ΤΕΓΥΡΑ, πόλις Βοιωτίας, ἐν ᾗ Ἀπόλλωνά φασι γεννηθῆναι. [55] Σῆμος δ' ὁ Δήλιος. τὴν Ἀπόλλωνος γένεσιν, οἱ μὲν ἐν Λυκίᾳ, οἱ δ' ἐν Δήλῳ, οἱ δ' ἐν Ζωστῆρι τῆς Ἀττι- B κῆς, οἱ δ' ἐν Τεγύρᾳ τῆς Βοιωτίας φασίν. Ὅθεν καὶ Τεγυρεύς ὁ Ἀπόλλων. Καλλισθένης ἐν τρίτῳ τῶν Ἑλληνικῶν, εἶναι μαντεῖά φησι, τὸ μὲν Ἰσμήνιον ἐν Θήβαις, [56] τὸ δὲ Τροφώνιον ἐν Λεβαδείᾳ, τὸ δ' ἐν [57] Ἄβαις λεγόμενον ἐν C Φωκεῦσι· Τὸ δὲ κυριώτερον ἐν Δελφοῖς, ὃ καὶ μάλιστά φασι μεμαρτυρηκέναι τὴν ἐν Τεγύρᾳ. [58] Τὸ κτητικὸν Τεγυρεύς, [59] καὶ [60] Τεγύρειος· Καὶ Ἰωνικῶς, Τεγυρήϊος.

in Baſſaricorum tertio. Gentile, Tegeſſius, & Tegeſſeus.

TEGYRA, urbs Bœotiæ, in qua Apollinem natum eſſe dicunt. Semus vero Delius: *Apollinis nativitatem alii in Lycia, alii in Delo, alii in Zoſtere Attica, alii in Tegyra Bœotia ajunt. Unde etiam Tegyreius Apollo.* Calliſthenes in tertio Hellenicorum, *Oracula*, inquit, *eſſe Iſmenium Thebis, Trophonium in Lebadia, aliud quod in Abis dicitur, in Phocenſibus, ſed præcipuum Delphis, quod etiam maxime ajunt teſtimonio confirmaſſe ejus ſacerdotem in Tegyra.* Poſſeſſivum Tegyreus, & Tegyrius, & Jonice, Tegyreius.

ΤΕΙΡΙΑ, πόλις Λευκοσύρων· Ἑκαταῖος D Ἀσίᾳ. [61] Τὸ ἐθνικὸν Τειριεύς, ὡς Στειριεύς.

TIRIA, urbs Leucoſyrorum. Hecatæus Aſia. Gentile, Tirieus, ut Stirieus.

ΤΕΙΧΙΟΕΙΣ [62], φρούριον πλησίον τῆς Τραχῖνος. Τὸ ἐθνικὸν Τειχιοεύς. Καὶ θηλυκὸν Τειχιόεσσα.

TICHIOIS, caſtellum prope Trachinem. Gentile, Tichioëus. Et fœmininum Tichioëſſa.

ΤΕΙΧΟΣ, φρούριον Ἀχαΐας. Ὁ οἰ- E κήτωρ Τειχίτης, ὡς τοῦ Γορδίου τείχους Γορδιοτειχίτης.

TICHOS, caſtellum Achaiæ. Incola, Tichites, ut a Gordii Tichos, Gordiotichites.

ΤΕΚΜΩΝ, πόλις Θεσπρωτῶν. Ὁ πολίτης Τεκμώνιος.

TECMON, urbs Theſprotorum. Civis, Tecmonius.

ΤΕΚΤΟΣΑΞ [63], [64] ὡς Ἄτραξ, Ἄ- F σφαξ. [65] Τεκτόσαγες, ἔθνος Γαλατικόν. Εὕρηται Τεκτόσαγης εὐθεῖα, καὶ Τεκτόσαγαι· Ὡς γὰρ [66] Καππάδοξ Καππαδόκης, οὕτω [67] Τεκτόσαξ Τεκτοσάγης.

TECTOSAX, ut Atrax, Aſphax. Tectoſages, populus Galaticus. Invenitur nominativus Tectoſages, & Tectoſagæ. Ut enim Cappadox Cappadoces, ſic Tectoſax Tectoſages.

ΤΕΛΑΜΩΝ, πόλις Τυρρηνίας. Τὸ G ἐθνικὸν Τελαμώνιος, ὡς Καλυδώνιος.

TELAMON, urbs Tyrrheniæ. Gentile, Telamonius, ut Calydonius.

ΤΕΛΑΝΗ, πόλις ἀρχαιοτάτη Συρίας, ἣν ᾤκει Νίνος, πρὸ τῆς Νίνου κτίσεως. Τὸ ἐθνικὸν Τελαναῖος· Καὶ ἐπιχωρίως, Τελανηνός. H

TELANE, urbs antiquiſſima Syriæ, quam Ninus habitabat ante conditam Ninum. Gentile Telanæus. Et regionis forma, Telanenus.

ΤΕΛΕΘΡΙΟΝ [68], ὄρος τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Οἰχαλίας· Στράβων δεκάτῃ. Οἱ οἰκήτορες Τελεθριεῖς, ὡς Σουνιεῖς. ΤΕΛ-

TELETHRIUM, mons Oechaliæ in Eubœa. Strabo decima. Incolæ, Telethricis, ut Sunicis. TEL-

[55] Σῆμος δ' ὁ Δήλιος.] Suidam corrige, qui ſic habet. Σῆμος Ἠλεῖος γραμματικὸς, ὃς ἔγραψε Δηλιακὰ βιβλία η. Lege Σῆμος Δήλιος. Nec olim ſolius Deliaca ſcripſit, ſed etiam Ælias fuit, ex illo corrupto Suidæ loco alii corruptius viri docti apud Strabonem lib. 15. ὡς εἴρηκε Σιμωνίδης ἐν Μεμνονι διθυράμβῳ τῶν Δηλιακῶν. Corrigunt Σῆμος Ἠλεῖος. Hoc ſi ita eſt, hic tamen manifeſte legendum potius Σῆμος Δήλιος. Sed ille locus non eget illa emendatione apud Strabonem. *Idem.*

[55] Σῆμος δ' ὁ Δήλιος.] Mendoſe apud Suidam legitur Σῆμος Ἠλεῖος.

[56] Τὸ δὲ Τροφώνιον &c.] Vide Ariſtophanis Scholiaſt. pag. 155 in Νεφέλαις.

[57] Ἄβαις] Quare hic ſcriptum eſt Ἄβαις, cum dicatur ab ipſo Steph. Ἄβαι? promiſcue hujus vocis accentus ſcribitur. Vide.

[58] Τὸ κτητικόν.] Lege τὸ ἐθνικὸν Τεγυρεὺς in Voſſ. cod.

[59] Καὶ Τεγύρειος.] Lege ὁ Τεγύρειος.

[60] Τεγύρειος] Lege Τεγυραῖος, non Τεγύρειος. Salm.

[61] Τὸ ἐθνικὸν Τειριεύς.] Τὸ ἐθνικὸν Τειριεύς. Idem.

[61] Τὸ ἐθνικὸν Τειριεὺς ὡς Στειριεύς.] Lege τὸ ἐθνικὸν Τειριεὺς ὡς Στειριεύς.

[62] Τειχιόεις] In Voſſiano cod. hic locus ita legitur. Τειχιόεις φρούριον πλησίον τῆς Τραχῖνος· τὸ ἐθνικὸν Τειχιοεύς, ὡς ταυρόεις ταυροέντιος. Τειχιόεσσα, πόλις Μιλησίας. Τὸ ἐθνικὸν Τειχιοεσσεύς. καὶ θηλυκὸν Τειχιόεσσα. Vide Athen. pag. 351.

[63] Τεκτόσαξ] Vide Cæſarem lib. vi de bello Gallico.

[64] Ὡς Ἄτραξ.] In Voſſ codice legitur ὡς Ἄτραξ, Ἄσφαξ βαρυτόνως.

[65] Τεκτόσαγες.] De his vide Cæſarem lib. 8 de bello Gallico. *Salm.*

[66] Καππάδοξ &c.] Καππαδόκης Καππάδοξ, ut Τεκτόσαξ Τεκτοσάγης. Idem.

[67] Τεκτόσαξ Τεκτοσάγης.] Vide Sigon. ad Livium pag. 255.

[68] Τελέθριον.] Telethrii montis meminit Strabo lib. 10. Sed non meminit Oechaliæ. *Salm.*

ΤΕ΄ΛΜΕΡΑ[69], πόλις Καρίας. Τὸ ἐθνικὸν Τελμερεύς. A [70] Τερμίλην δ' ἑξῆς παραθήσομαι, ἑτέραν ἔχουσαν γραφὴν, τὴν αὐτὴν οὖσαν, ὡς οἶμαι.

ΤΕΛΜΙΣΣΟ΄Σ[71], πόλις Καρίας· ὡς δ' ὁ Φίλων καὶ Στράβων, Λυκίας. [72] Ἔστι γὰρ B ἀμφοτέρων ὅριον μετὰ [73] Δαίδαλα. Ὁ πολίτης, Τελμισσεύς. Καὶ [74] δρᾶμα Ἀριστοφάνους, [75] Τελμισσεῖς. Λέγεται καὶ τετρασυλλάβως [76] Τελεμισσεῖς, ὡς αὐτὸς ἐν αὐτῷ,

Ὡς ἄν τις ἂν οὖν [77] ὅτι ποιήσας, ὡς C
[78] Τελεμισσεῖς.

Καὶ πάλιν,

Φέρε δὴ πίνων ταῦτ' ὅταν ἔλθῃ τι
ποιεῖν χρῆμ' ὦ Τελεμισσεῖς.

Ἔστι δὲ τὸ μέτρον ἀναπαιστικὸν τετράμετρον καταληκτικὸν, οὗ πρὸ τῆς τελευταίας συλλαβῆς ἀνάπαιστος τίθεται, σπανιώτατα δὲ σπονδεῖος. D Τὸ θηλυκὸν Τελμισσὶς, ὡς Βασιλίς. Καὶ [79] Τελμίσσιος, ὡς Λυρνήσσιος. Καὶ θηλυκὸν Τελμισσιάς, ὡς ἀπὸ τοῦ Ἑλικώνιος τὸ Ἑλικωνιάς. E [80] Ἔστι καὶ ἄκρα Λυκίας οὕτω λεγομένη Τελμισσιάς, ὡς Ἀρτεμίδωρος ἐν δεκάτῳ γεωγραφουμένων.

ΤΕ΄ΛΦΟΥΣΣΑ[81], πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ Νύμφης λεγομένης Τελφούσης, θυγατρὸς Λάδωνος. F Ὁ οἰκήτωρ, [82] Τελφούσιος. Τὸ θηλυκὸν Τελφουσία. Λυκόφρων,

Δίκης ἐάσει πάρεδρος Τελφουσία.

Ἔστι καὶ Βοιωτίας Τελφούσιον· Στράβων ἐννάτῃ. Ἔφορος δὲ Τιλφωσέων ὄρος ἐν Ἀλαλκομενίᾳ. G Πίνδαρος δὲ [illegible]. Ἔστι καὶ Βοιωτίας Τιλφῶσσα κρήνη, καὶ ὄρος, ἀπὸ Τιλφούσης. Ἡρωδιανὸς δὲ Τιλφῶσσαν φησί.

ΤΕΛΧΙ΄Σ, πόλις Αἰθιοπίας πρὸς τῇ Λιβύῃ. Τὸ ἐθνικὸν, τῷ μὲν ἔθει τῆς χώρας Τελχίτης, H τῷ δὲ κοινῷ χαρακτῆρι Τελχίνιος, ἀπὸ τῆς γενικῆς. [83] Ἐπειδὴ καὶ ἡ Κρήτη Τελχινία ἐλέγετο, καὶ οἱ Κρῆτες Τελχῖνες. [84] Λέγονται καὶ Τελχῖνες θηλυκῶς, αἱ ἀπὸ πληγῆς εἰς θάνατον καταφοραί. Τελχινία δὲ καὶ ἡ Σικυὼν ἐκαλεῖτο. I Καὶ τὸ ἐθνικὸν, Τελχίνιος.

ΤΕ΄Μ-

TELMERA, urbs Cariæ. Gentile, Telmereus. Termilen vero deinceps apponam, quæ alio modo ſcribitur, cum ſit eadem, ut puto.

TELMISSUS, urbs Cariæ; ut vero Philo & Strabo, Lyciæ. Utriuſque enim eſt limes poſt Dædala. Civis, Telmiſſeus. Etiam Ariſtophanis comœdia *Telmiſſeis*. Dicitur etiam quadriſyllabice, *Telemiſſeis*, ut idem in eadem;

Quaſi quis igitur cum fecerit ſicut Telemiſſeis.

Et rurſus:

Agedum igitur hac quando venerit aliquam facere rem, ô Telemiſſeis.

Eſt vero metrum anapæſticum tetrametrum catalecticum, cujus ante ultimam ſyllabam anapæſtus ponitur, rariſſime vero ſpondeus. Fœmininum Telmiſſis, ut Baſilis. Et Telmiſſius, ut Lyrneſſius. Et fœmininum, Telmiſſias, ut ab Heliconius Heliconias. Eſt etiam promontorium Lyciæ ſic dictum Telmiſſias, ut Artemidorus in decimo geographumenon.

TELPHUSSA, urbs Arcadiæ, a Nympha dicta Telphuſſa, Ladonis filia. Incola, Telphuſſius. Fœmininum, Telphuſſia. Lycophron.

Juſtitiæ ſinet auxiliatrix Telphuſſia.

Eſt etiam Bœotiæ Telphuſſium. Strabo nono. Ephorus vero Tilphoſenſium montem in Alalcomenia. Pindarus autem Ceph ſida hanc vocat. Eſt etiam Tilphoſſa fons Bœotiæ, & mons, a Tilphuſſa. Herodianus vero Tilphoſſa inquit.

TELCHIS, urbs Æthiopiæ juxta Libyam. Gentile, regionis quidem conſuetudine, Telchites, communi autem charactere, Telchinius, a genitivo. Siquidem Creta etiam Telchinia dicebatur, & Cretenſes Telchines. Dicuntur etiam Telchines fœminine, delationes ex vulnere ad mortem. Telchinia vero etiam Sicyon vocabatur. Et gentile, Telchinius.

TEM-

[69] Τέλμερα.] Vide in voce Τέρμερα.
[70] Τερμίλην.] Non exſtat Τερμίλη.
[71] Τελμισσός] Etiam ap. citatur Τερμισσός. Salm. ad Sol. pag. 783
[72] Ἔστι γὰρ ἀμφοτέρων.] Male in Voſſ. ἔστι γὰρ ἀμφότερα.
[73] Δαίδαλα] Euſt. ad Dionyſ. pag. 114.
[74] Δρᾶμα Ἀριστοφάνους Τελμισσεῖς.] Citatur tamen aliquando Ariſtophanes ἐν Τελμισσεῦσι, ut videatur Τελμισσεῦσι quoque & Τελμισσεῖς fuiſſe ejuſdem δράματος. Salm.
[75] Τελμισσεῖς] Vide Spanhem. pag. 478
[76] Τελεμισσεῖς] Vide Hoſt. ad S. Paul. 147 Τελμησσέων.
[77] Ὅτι ποιήσας] In Voſſ. ὅτι ποιήσας.
[78] Τελεμισσεῖς.] Habet Steph. etiam Τερμισσὸς urbs Piſidiæ.
[79] Τελμίσσιος.] Vide in voce Γαλιψός.
[80] Ἔστι καὶ ἄκρα] Salm. ad Sol. pag. 783.
[81] Τέλφουσσα.] Strabo vocat Τέλφουσαν, & Τελφοῦσαν κρήνην. Salm.
[82] Τελφούσιος.] Vide Syl. notas poſt Pauſaniam pag. 781. vide Spon. pag. 452
[82] Τελφούσιος] Vide Lycoph. & ejus Schol. pag. 162. ubi cum ſim. [illegible]
[83] Ἐπειδὴ καὶ ἡ Κρήτη] Vide notas poſt Call. pag. 216
[84] Λέγονται καὶ Τελχῖνες] Hanc hiſtoriam quam tangit Stephanus, fuſius explicat Euſtathius ad Ill. ad Homeri pag.

85 Τερ-

ΤΕ΄ΜΒΡΙΟΝ, πόλις Φρυγίας. Χάραξ A δὲ Τύμβριον αὐτὴν φησι. Μένανδρος δὲ Τεμβρίειόν φησιν, ὡς [85] Γορδίειον. Τὸ ἐθνικὸν, Τεμβριεύς.

ΤΕ΄ΜΒΡΟΣ, πόλις Κύπρου, ἐν ᾗ τιμᾶται [86] Ἡλάτης Ἀπόλλων. Τὸ ἐθνικὸν, Τέμ- B βριος.

ΤΕΜΕ΄ΝΕΙΑ [87], πόλις Φρυγίας πρὸς τῇ Λυκαονίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν, Τεμενεύς.

ΤΕ΄ΜΕΝΟΣ [88], τόπος Σικελίας ὑπὸ τὰς Ἐπιπολὰς, πρὸς ταῖς Συρακούσαις. Ὁ οἰ- C κήτωρ, Τεμενίτης· Καὶ θηλυκῶς διὰ τοῦ ι. Ἔστι καὶ Τεμενίτης λόφος ἐν τῇ Θρᾴκῃ, πρὸς τῷ Τριβαλλῷ.

ΤΕΜΕ΄ΣΗ [89], πόλις Ἰταλίας. [90] Ὅμηρος·

Ἐς Τεμέσην μετὰ χαλκὸν, ἄγω δ' αἴ- D
θωνα σίδηρον.

Ὁ πολίτης, Τεμεσαῖος.

ΤΕ΄ΜΜΙΞ, ἔθνος πρῶτον οἰκῆσαν ἐν Βοιωτίᾳ. Λυκόφρων,

Ἄρνης παλαιᾶς γέννα Τεμμίκων πρό- E
μοι.

Τὸ θηλυκὸν, [91] Τεμμικία, παρὰ τῷ αὐτῷ,

Ὃν Βομβύλεια κλιτὺς ἡ Τεμμικία.

Καὶ θηλυκῶς, Τεμμικίς· Καὶ Τεμμίκειος, τὸ κτητικόν. Μενέλαος δὲ διὰ τοῦ ι, Τεμμίκιον F ἄστυ, ἐν πρώτῳ Θηβαΐδος.

ΤΕ΄ΝΔΗΒΑ, πόλις Καρίας ἀρχαία. Τὸ ἐθνικὸν Τενδηβεύς.

ΤΕΝΕ΄Α, κώμη Κορίνθου, [92] ἀπὸ Τέννου τοῦ Κύκνου. Κεῖται μεταξὺ Κορίνθου καὶ Μυ- G κήνης. Τὸ ἐθνικὸν, Τενεάτης. Λέγεται καὶ Τενέα, ἡ χώρα.

ΤΕΝΕ΄ΒΡΙΟΝ, ἀκρωτήριον· Καὶ κώμη Τενεβρία Ἰβηρίας. Ὁ κωμήτης Τενεβριανὸς, ὡς Πολτυμβριανὸς, Μεσημβριανός. H

ΤΕ΄ΝΕΔΟΣ, νῆσος τῶν Σποράδων, ὡς Ἑκαταῖος ἐν Ἑλλησπόντῳ. [93] Ἀπὸ Τέννου καὶ Ἀμφιθέας, ἢ Ἡμιθέας, τῶν Κύκνου παίδων, [94] οἱονεὶ Τεννέεδος. [95] Ἐκαλεῖτο δὲ Λεύκοφρυς. Ὁ πολίτης Τενέδιος, ὡς Ἀρκάδιος, I Ῥόδιος. [96] Ἔστι καὶ πόλις Τένεδος πρὸς τῇ Λυ-

TEMBRIUM, urbs Phrygiæ. Sed Charax Tymbrium eam vocat. Menander vero Tembrieum ait, ut Gordieum. Gentile, Tembrieus.

TEMBRUS, urbs Cypri, in qua Helates Apollo cultus fuit. Gentile, Tembrius.

TEMENIA, urbs Phygiæ prope Lycaoniam. Gentile, Temeneus.

TEMENUS, locus Siciliæ ſub Epipolis prope Syracuſas. Incola, Temenites. Et fœminine per i. Eſt etiam Temenites collis in Thracia juxta Triballum.

TEMESE, urbs Italiæ. Homerus;

In Temeſen propter æs, duco vero ſplendidum
ferrum.

Civis, Temeſæus.

TEMMIX, gens, quæ primum in Bœotia habitavit. Lycophron.

Arnæ veteris propago, Temmicum anteſignani.

Fœmineum, Temmicia apud eumdem:

Quem Bombylia declivitas Temmicia.

Et fœminine Temmicis. Et Temmicius poſſeſſivum. Menelaus autem per i Temmiciam urbem in primo Thebaïdis.

TENDEBA, urbs Cariæ antiqua. Gentile, Tendebeis.

TENEA, vicus Corinthi, a Tenno Cyeni filio. Jacet inter Corinthum & Mycenen. Gentile, Teneates. Dicitur etiam Tenea, regio.

TENEBRIUM, promontorium. Et vicus Tenebria Iberiæ. Vicanus, Tenebrianus, ut Poltymbrianus, Meſembrianus.

TENEDUS, inſula Sporadum, ut Hecatæus in Helleſponto. A Tenne, & Amphithea, vel Hemithea, Cycni liberis, ac ſi *Tennuedos*, *Tennæ ſedes*. Vocabatur vero Leucophrys. Civis, Tenedius, ut Arcadius, Rhodius. Eſt etiam urbs Tenedos juxta Lyciam.

85 Γόρδιειον.] Lege Γορδίειον. nam aliter claudicat ſimilitudo.

86 Ἡλάτης Ἀπόλλων.] Ἡλάτης Ἀπόλλων, quaſi dicas ἐλάτης, agitator Apollo, auriga; (*ſed hæc ſunt deinde inducta, & additum*) lege ὑλάτας, & vide infra in voce Ὕλαι. Salm.

86 Ἡλάτης Ἀπόλλων.] Lege ὑλάτης Ἀπόλλων. Vide infra in voce Ὕλαι, & ita habet cod. Voſſ.

87 Τεμένεια.] Vide an idem ſit oppidum, de quo Holſt. ad Paul. pag 140

88 Τέμενος.] Vide Sueton. Tiber pag 192 & 193.

89 Τεμέση.] Vide Salm. ad Sol pag 66. Lycoph Schol pag. 166. Vide & Cinnamum pag. 172, qui dicit a Veteribus ita appellatam fuiſſe.

90 Ὅμηρος.] Odyſſ. A verſu 184 Triſtani num. 218.

91 Τεμμικία.] Lege τὸ θηλυκὸν Τεμμικία ex Voſſ cod.

92 Ἀπὸ Τέννου.] Item citatur in voce Τένεδος.

93 Ἀπὸ Τέννου & Ἀμφιθέας.] Lege Schol. Lycoph. pag. 47. Male Suidas Τένης cum ſimpl. ν.

94 Οἱονεὶ Τεννέεδος.] Lege οἱονεὶ Τέννου ἕδος, ut & alia parœmia Τενέδιος ἀνήρ. Vide Euſtathium. *Salm.*

95 Ἐκαλεῖτο.] Ita dicitur a Lycoph. verſu 346. Vide ibidem Schol. etiam pag 47. Vide etiam Cafaub. ad Strab. ibi enim inſignem Diodori locum producit pag 187.

96 Ἔστι & πόλις.] In Λυρνησσός ab Heſychio Ciliciæ adſcribitur.

97 Τὸν

Λυκία. Ἀπολλόδωρος δὲ Παμφυλίας αὐτὴν εἶναί φησι. Καὶ παροιμία, Τενέδιος αὐλητὴς, ἐπὶ τῶν ψευδῆ μαρτυρούντων. [97] Τὸν γὰρ αὐλητὴν ἡ [98] Φιλονόμη πρὸς Κύκνον ἤγαγε, μαρτυροῦντα ὅτι Τέννης αὐτὴν ἤθελε βιάσασθαι. Ἔστι καὶ ἑτέρα παροιμία, Τενέδιος πέλεκυς, ἐπὶ τῶν ἤτοι [99] πικρῶς, ἢ καὶ μᾶλλον συντόμως, ἀποκοπτόντων τὰ ζητήματα, καὶ τὰ ἄλλα πράγματα. Καί [100] φησιν Ἀριστείδης, [1] καὶ ἄλλοι [2] τῶν ἐν Τενέδῳ, Ἀπόλλωνα πέλεκυν κρατεῖν διὰ τὰ συμβάντα τοῖς περὶ Τέννην. Ἢ μᾶλλον, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Τενεδίων πολιτείᾳ, ὅτι βασιλεύς τις ἐν Τενέδῳ νόμον ἔθηκε, τὸν καταλαμβάνοντα μοιχοὺς, ἀναιρεῖν πελέκει ἀμφοτέρους. Ἐπειδὴ δὲ συνέβη τὸν υἱὸν αὐτοῦ καταληφθῆναι μοιχὸν, ἐκύρωσε καὶ περὶ τοῦ ἰδίου παιδὸς τηρηθῆναι τὸν νόμον. Καὶ ἀναιρεθέντος, εἰς παροιμίαν ἐλθεῖν τὸ πρᾶγμα, ἐπὶ τῶν ὠμῶς πραττομένων. Διὰ τοῦτό φησι, καὶ ἐπὶ τοῦ νομίσματος τῶν Τενεδίων κεχαράχθαι, ἐν μὲν τῷ ἑτέρῳ μέρει πέλεκυν, ἐπὶ δὲ τοῦ ἑτέρου δύο κεφαλὰς, εἰς ὑπόμνησιν τοῦ περὶ τὸν παῖδα παθήματος. Ἔστι καὶ ἄλλη παροιμία, [3] Τενέδιος ξυνήγορος, ὁ ἀπότομος καὶ σκληρός. Ἀπολλόδωρος δὲ ἐν νεῶν καταλόγῳ φησὶν, ὅτι τοὺς μὲν τῆς Παμφυλίας Τενεδεῖς, τοὺς δὲ τῆς νήσου Τενεδίους. Καὶ θηλυκῶς, Τενεδία.

ΤΕΝΤΥΡΙΣ [4], πόλις Αἰγύπτου, καθαρτικὴ τῶν κροκοδείλων. Ὁ πολίτης, Τεντυρίτης. Λέγεται καὶ [5] Τέντυρα ἡ πόλις, ὡς Ἀλέξανδρος ἐν τρίτῳ Αἰγυπτιακῶν.

ΤΕΡΑΨΗ, νῆσος πρὸς Καρχηδόνα, οὐ μεγάλη. Τὸ ἐθνικὸν, Τεραψαῖος.

ΤΕΡΒΗΤΙΑ [6], πόλις Σικελίας. Οἱ πολῖται Τερβητῖνοι, ὡς Πλακεντῖνοι, ἀπὸ Πλακεντίας· Φλέγων ἐν Ὀλυμπιάδων πεντεκαιδεκάτῳ.

ΤΕΡΓΙΣ, πόλις ἐν Λιβύῃ πρὸς τῇ Αἰθιοπίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν Τεργίτης, ὡς τοῦ Λέπτις [7] Λεπτίτης.

ciam. Apollodorus vero Pamphyliæ eam eſſe inquit. Et parœmia, *Tenedius tibicen*, de eis, qui falſa teſtantur. Tibicinem enim Philonome ad Cycnum duxit, qui teſtabatur Tennem voluiſſe ipſi vim inferre. Eſt etiam alia parœmia, *Tenedia ſecuris*, de eis, qui vel amare, vel etiam potius conciſe abſcidunt quæſtiones, & alias res. Ac inquit Ariſtides & alii Tenedii Apollinem ſecurim tenere, propter ea, quæ acciderunt Tennæ. Vel potius, ut inquit Ariſtoteles in Tenediorum republica, quod rex quidam legem in Tenedo tulerit, ut qui deprehenderet adulteros ſecuri utroſque occideret. Quoniam vero accidit, ut ipſius filius deprehenderetur adulter, juſſit etiam in ſuo filio legem ſervari. Et occiſo in parœmiam rem veniſſe de eis, quæ crudeliter fiunt. Quamobrem inquit, & in nomiſmate Tenediorum ſculptam fuiſſe, ex una quidem parte ſecurim, ex altera duo capita in memoriam *ejus, quod filio acciderat*. Eſt etiam alia parœmia, *Tenedius patronus*, ſeverus & durus. Apollodorus vero in navium catalogo inquit, cives quidem Pamphyliæ vocari Tenedeis, inſulæ vero Tenedios. Et fœminine, Tenedia.

TENTYRIS, urbs Ægypti, fugatrix crocodilorum. Civis, Tentyrites. Dicitur etiam Tentyra urbs, ut Alexander in tertio Ægyptiacorum.

TERAPSE, Inſula ad Carthaginem, non magna. Gentile, Terapſæus.

TERBETIA, urbs Siciliæ. Cives, Terbetini, ut Placentini, a Placentia. Phlegon in Olympiadum quinto decimo.

TERGIS, urbs in Libya juxta Æthiopiam. Gentile, Tergites, ut a Leptis, Leptites.

TE-

TE-

97 Τὸν γὰρ αὐλητὴν &c.] Hanc hiſtoriam omnibus ſuis circumſtantiis refert Pauſan. lib. x pag 634. Vide etiam Euſtathium in Dionyſ. pag 78.

98 Φιλονόμη] Phylonome aut Polyboea. ita enim etiam illam vocant Φυλονόμη ita quoque legit Euſtathius. Sal

98 Φιλονόμη] Hæc erat Tennæ noverca. Vide Heraclid. Pontic pag. 515. ſed Salm. in S. cod. Φυλονόμη invenit, & ita quoque Euſtath. legit. de hoc nomine leg. Xylander ad Cedrenum pag. 9.

99 Πικρῶς ἢ καὶ μᾶλλον συντ.] Puto hic deeſſe aliquid κολαζόντων vel τιμωρούντων.

100 Φησὶν Ἀριστείδης.] Hiſtoriam quam hic poſitam ſuſpicor, ita explicat Euſtathius. Λέγεται γὰρ πέλεκυς ἐπὶ μεγάλου ἱεροῦ ἀνακεῖσθαι ἐγχαζομένοις πελεκυφόροις ἐφεστῶσιν ἄνδρα, ὃς ἴσει τῷ ἰδίῳ παιδὶ τοῦ ἐγκλήματος πελεκυφόρῳ ... Salm.

1 Καὶ ἄλλοι τῶν.] Ita etiam habent MSS. ſed mendoſi. Procul dubio legendum. καὶ ἄλλοι τὸν ἐν Τενέδῳ Ἀπόλλωνα πέλεκυν κρατεῖν.

2 Τῶν ἐν Τενέδῳ.] Suſpectus hic locus MSS. PP. habent τῶν ἐν Τενέδῳ, ut etiam vulgati, mendoſe. Legendum enim καὶ φησὶν Ἀριστείδης καὶ ἄλλοι τὸν ἐν Τενέδῳ Ἀπόλλωνα. Sminthea illum Apollinem vocatum fuiſſe quoque ac Tenedo idem Euſtathius innuit ... καὶ Σμινθέως ἱερὸν Ἀπόλλωνος. Salm.

3 Τενέδιος ξυνήγορος &c.] Suida Τενέδιος ξυνήγορος ἀντὶ τοῦ ἀπότομος καὶ σκληρός

4 Τέντυρις] Sal ad Sol pag 447.

5 Τέντυρα] Vide Anton Itin cum Syritæ comm. pag. 322.

6 Τερβητία] Inter oppida incertæ poſitionis a Cluvero refertur.

7 Λεπτίτης] Habent tamen MSS. ... ὁ Φιλόστρατος ... Λεπτίτης. Salm.

8 Τερ-

ΤΕΡΗΔΩΝ, πόλις ἐν τῇ Ἐρυθραίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν Τερηδόνιος, ὡς Ἀνθηδόνιος, Καρχηδόνιος. A

ΤΕΡΙΝΑ [8], πόλις Ἰταλίας, καὶ ποταμὸς ὁμώνυμος, κτίσμα Κροτωνιατῶν, ὡς Φλέγων. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ μεγάλη Ἑλλὰς, ὡς Ἀπολλωνίδης ὁ Νικαεὺς ἐν τῷ περὶ παροιμιῶν. Τινὲς δὲ νῆσον αὐτὴν, εἰς ἣν ἐξεβράσθη Λίγεια ἡ Σειρήν. Ὡς [10] Λυκόφρων, B

Λίγεια δ᾽ εἰς Τέριναν ἐκναυσθλώσεται.

Ὁ πολίτης, Τεριναῖος. C

ΤΕΡΜΕΡΑ [11], πόλις Λυκίας, ἀπὸ Τερμέρου. Ὁ πολίτης, Τερμερεύς. Ἡρόδοτος δὲ Τερμίλας αὐτοὺς καλεῖ, ἐν τῷ πρώτῳ. Ὁ δὲ χρησμὸς ὁ περὶ αὐτῶν, Τερμελέας αὐτοὺς φησί.

ΤΕΡΜΙΣΣΟΣ [12], πόλις Πισιδίας. Ἔστι καὶ ἄλλη ταύτης ἄποικος, καὶ αὐτὴ Πισιδίας, λεγομένη μικρά, ὡς ἡ προτέρα μείζων. Τὸ ἐθνικὸν, Τερμισσεύς. D

ΤΕΤΡΑΠΟΛΙΣ [13], ἡ Ἀττικῆς, ἔχουσα δήμους καὶ πόλεις τέσσαρας, [14] Οἰνόην, Προβάλινθον, Τρικόρυθον, Μαραθῶνα. Ἀνδροτίων δὲ Τετραπόλιδος φησι διὰ τοῦ δ. Αὕτη πρότερον ἐκαλεῖτο Ὑττηνία. Οἱ οἰκήτορες Τετραπολεῖς, καὶ Τετραπολῖται, ὡς Φαβωρῖνος ἐν πρώτῳ παντοδαπῆς ὕλης ἱστορικῆς. E F

ΤΕΤΡΑΧΩΡΙΤΑΙ, οἱ [15] Βεσσοὶ, ὡς Στράβων ἑβδόμῃ. Οὗτοι λέγονται καὶ Τετράκωμοι.

ΤΕΥΘΙΣ [16], πόλις Ἀρκαδίας. Τὸ ἐθνικὸν πατρωνυμικῶς, [17] Τευθίδης. G

ΤΕΥΘΡΑΝΙΑ [18], Μυσίας πόλις, ἀπὸ Τεύθραντος. [19] Ὁ Τεύθρας δὲ τὴν Αὔγην ἔγημε, καὶ τὸν Τήλεφον ἐπαιδοποιήσατο. Τὸ ἐθνικὸν Τευθράνιος, ὡς τοῦ Παρασίας Παράσιος. Λέγεται καὶ Τευθράντιος. [20] Εὐριπίδης Λικυμνίῳ, H

Τευθράντιον δὲ σχῆμα Μυσίας χθονός.

Τὸ θηλυκὸν Τευθραντίς, ἀπὸ τοῦ Τεύθραντος γενικῆς.

ΤΕΥΚΡΟΙ [21], ὀξυτόνως οἱ Τρῶες, ἀπὸ Τεύκρου τοῦ Σκαμάνδρου, καὶ Ἰδαίας νύμφης. I

Λέγο-

TEREDON, urbs ad Erythræam. Gentile, Teredonius, ut Anthedonius, Carchedonius.

TERINA, urbs Italiæ, & fluvius ejuſdem nominis, Crotoniatarum opus, ut Phlegon. Vocabatur autem & magna Græcia, ut Apollonides Nicæus in ſcripto de parœmiis. Aliqui vero inſulam ipſam, in quam Ligea Siren æſtu maris ejecta fuit. Ut Lycophron.

Ligea vero in Terinam fluctibus ejicietur.

Civis, Terinæus.

TERMERA, urbs Lyciæ a Termero. Civis, Termereus. Herodotus vero Termilas eos vocat in primo. Oraculum autem de eis, Termeleas eos dicit.

TERMISSUS, urbs Piſidiæ. Eſt etiam alia hujus colonia, & ipſa Piſidiæ, minor vocata, ut prior, major. Gentile, Termiſſeus.

TETRAPOLIS Atticæ, habens populos & urbes quatuor, Oenoën, Probalinthum, Tricorythum, Marathonem. Sed Androtio Tetrapolidis per d inquit. Eadem prius vocabatur Hyttenia. Incolæ, Tetrapoleis, & Tetrapolitæ, ut Phavorinus in primo omnigenæ ſylvæ hiſtoricæ.

TETRACHORITÆ, Beſſi, ut Strabo ſeptima. Hi dicuntur etiam Tetracomi.

TEUTHIS, urbs Arcadiæ, Gentile, patronymice, Teuthides.

TEUTHRANIA, urbs Myſiæ, a Teuthrante. Teuthras autem Augen duxit uxorem, atque Telephum pro filio adoptavit. Gentile, Teuthranius, ut a Paraſia, Paraſius; dicitur etiam Teuthrantius, Euripides Lycymnio.

Teuthrantia vero figura Myſiæ terræ.

Fœmininum Teuthrantis a genitivo Teuthrantis.

TEUCRI, cum tono acuto, Troës, a Teucro Scamandri & Idææ nymphæ filio.

Dici-

[8] Τέρινα.] Vide Cluv.

[9] Τινὲς δὲ νῆσον.] Vide Salm. ad Solinum pag. 62 & 63.

[10] Λυκόφρων] Verſu 726.

[11] Τέρμερα] Euſtath. ad Hom. pag. 269.

[12] Τερμισσός] Vide Euſt. ad Dionyſ. 114. vide Spanh. pag. 470.

[13] Τετράπολις] Vide notas poſt Plutarchum pag. 4.

[14] Οἰνόην] Dubito de οἰνόην. an non ſit reſcrib. οἰνόαν.

[15] Βεσσοὶ] Beſſi ſunt Æmi montis incolæ. Vide Suet. in Auguſt. circa initium

[16] Τεῦθις] Salm. ad Sol. pag. 60.

[17] Τευθίδης.] Strabo Τευθέα. Caſ. ad Strab. 128.

[18] Τευθρανία.] Primus Teuth. ibi regnavit. Schol. Pind. in Olymp. mons Teuthras in Myſia eſt, a quo urbs nomen habet. Vide poſt Herodotum 708.

[19] Ὁ Τεύθρας.] Vide Strabonem lib. XIII pag. 615.

[20] Εὐριπίδης Λικυμνίῳ.] Perperam. Legendum Λικυμνίῳ. Etiam in Macrobio id reponendum pro *in* Λικυμνίῳ. Tragœdiam illam Λικύμνιον vocatam eſſe, non Λικυμνίαν, fidem fecerint hæ gloſſæ Heſychii Λικυμνίαις βολαῖς, τῶν ἐν τῷ Εὐριπίδου Λικυμνίῳ μεμηχανημένων κεραυνωθῆναι ... Salm.

[20] Εὐριπίδης Λυκυμνίῳ] Lege Εὐριπίδης Λικυμνίῳ. Vide Menag. ad Laërtium pag 96. Heſych. Macrob. qui videtur emend.

[21] Τεῦκροι.] Vide in vocabulis Ἀβδηρα & Ἀργιλα.

21 Τεύ-

λέγεται καὶ [22] Τευκρὶς θηλυκῶς ἡ Τροία, καὶ A Τεύκρειον.

ΤΕΥΜΗΣΣΟΣ [23], ὄρος Βοιωτίας· Ὅμηρος ἐν τῷ εἰς Ἀπόλλωνα ὕμνῳ. Ἄστυ, ὡς Δημοσθένης ἐν τρίτῳ Βιθυνιακῶν,

> [24] Εἰς Μυκάλησσον ἰών, καὶ Τευμησσὸν B
> λεχεποίην.

Ἐκλήθη δὲ οὕτως, ὡς [25] Ἀντίμαχος πρώτῳ Θηβαΐδος,

> Οὕνεκά οἱ Κρονίδης, ὅς [26] μέγα πάντων
> ἀνάσσει, C
> Ἄντρον ἐνὶ σκιῇ τευμήσατο, ὄφρ' ἐχέκεν
> εἴη
> Φοίνικος κούρα κεκαλυμμένα· [27] ὅς ῥα
> μή τις,
> Μηδὲ θεῶν ἄλλος γε πάρεξ φράσσαι τόD
> κεν αὐτοῦ.

Οἱ κατοικοῦντες, Τευμήσσιοι. Καὶ Τευμησσία ἡ ἀλώπηξ ἀπὸ τοῦ ὄρους. Καὶ τὸ οὐδέτερον, Τευμήσσειον. Καὶ τὸ ἐκ τόπου, Τευμησσόθεν· Καὶ τὸ εἰς τόπον, Τευμησσόνδε· Ἀντίμαχος ἐν B πρώτῳ Θηβαΐδος.

ΤΕΥΤΛΟΥΣΣΑ [28], νῆσος Ἰωνίας. Θουκυδίδης. Τὸ ἐθνικὸν Τευτλουσσαῖος, ἢ Τευτλούσσιος.

ΤΕΥΩΧΙΣ, πόλις Αἰγυπτία. Ἔστι καὶ F λίμνη ὁμώνυμος. Ὁ πολίτης, Τευωχίτης.

ΤΕΩΣ, πόλις Ἰωνίας. Ἔστι δὲ μέση Ἰωνίας, ὡς Ἡρόδοτος ἐν πρώτῃ· Ἣν πρώτην ἔκτισεν Ἀθάμας, ὅθεν Ἀθαμαντίδα καλεῖ αὐτὴν Ἀνακρέων. Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ τοῦ Ἀθάμαντος G θυγατρὸς Ἀργῆς. ἐπισκοπουμένου γὰρ τοῦ Ἀθάμαντος [29] ἔνθα ἱδρύσει [30] τὸν ναόν, [31] ἀθύρουσα, οἷα δὴ παῖς, ἐκ λίθων οἰκίαν δειμαμένη, ἔλεγεν Ἕως σὺ χῶρον ἐσκόπεις, πῶς ἐγὼ πόλιν σοι ἐδειμάμην. Καὶ διὰ τοῦτο ἡ πόλις οὕ- H τως ὠνομάσθη. Τὸ ἐθνικόν, Τήϊος. Ἔστι γὰρ πρῶτον Τεΐος, καὶ Τεῖος, καὶ Ἰωνικῶς, Τήϊος. [32] Ἀφ' οὗ Πρωταγόρας Τήϊος καὶ [33] Σκυθῖνος ἰάμβων ποιητὴς Τήϊος. Καὶ θηλυκῶς, Τηΐα. Ἔστι καὶ ἑτέρα πόλις [34] ἐν [35] Διρβαῖς τῆς Σκυ- I θίας,

Dicitur etiam Teucris fœminine Troja, & Teucrium.

TEUMESSUS, mons Bœotiæ. Homerus in hymno in Apollinem. Urbs, ut Demoſthenes tertio Bithyniacorum:

> *In Mycaleſſum pergens, & Teumeſſum lectos jacentem.*

Sic autem vocata fuit, ut Antimachus primo Thebaidis:

> *Quoniam ſibi Saturni filius, qui maxime omnium regnat*
> *Antrum in umbra ſtruxit, ut tandiu eſſet*
> *Phœnicis filia abſcondita, ne quis*
> *Neque Deorum alius cogitet quid præter ipſum.*

Incolæ, Teumeſii. Et Teumeſia vulpes, è monte. Et neutrum, Teumeſium. Et adverbium ex loco, ex Teumeſſo. Et in locum, in Teumeſſum. Antimachus in primo Thebaidis.

TEUTLUSSA, inſula Joniæ. Thucydides. Gentile, Teutluſſæus, vel Teutluſſius.

TEUOCHIS, urbs Ægyptia. Eſt etiam palus ejuſdem nominis. Civis, Teuochites.

TEOS, urbs Joniæ. Eſt autem media Joniæ, ut Herodotus in prima. Quam primam condidit Athamas, unde Athamantidem eam vocat Anacreon. Vocata vero fuit ab Arꝫ Athamantis filia. Conſiderante enim Athamante, ubi collocaturus erat templum, ludens ut pote puella, ex lapidibus domum conſtruens, dicebat, *dum tu locum conſideras, interim ego urbem tibi conſtruxi.* Quamobrem urbs ſic vocata fuit. Gentile, Teius. Eſt enim primum Teΐος, & Teῖος, & Jonice Τήϊος. A quo Protagoras Teius, & Scythinus jamborum Poëta Teius Et fœminine Teia. Eſt etiam alia urbs in Dirbis Scythiæ,

[22] Τευκρὶς &c.] Apud Herodot pag 132:24.
[23] Τευμησσός] Vide Strab lib IX pag 409.
[24] Εἰς Μυκάλησσον &c.] Vide Tollium ad Palæph. pag. 178
[25] Ἀντίμαχος ἐν πρώτῳ Θηβαΐδος.] Inepta inſulſaque repetitio.
[26] Ὅς μέγα πάντων ἀνάσσει] Ὅς ἐ πάντεσσιν ἀνάσσει. MSS ὅς μέγα πάντων ἀνάσσει salm
[26] Ὅς μέγα &c.] MSS ὅς μέγα πάντων ἀνάσσει. Ita Salm invenit. hic Antimachi locus in Voſſ codice non extat, neque in eo ulla de gentilibus fit mentio.
[27] Ὅς ῥα μή τις.] Lege Ὄφρα μή τις Salm.
[28] Τευτλοῦσσα] Joniæ inſula circa Rhodum Seutluſa Plinio du Freſne ad An Comnenan 377
[29] Ἔνθα ἱδρύσει.] Legend. forte, ἔνθα ἱδρύσοι τὸν ναόν. male etiam Salm. in MSS. invenit ἔνθα ἱδρυσαι τὸν λαόν.

[30] Τὸν ναόν] MS. τὸν λαόν. Salm.
[31] Ἀθύρουσα] Ἀθύρουσα non eſt nomen proprium, ſed participium ab ἀθύρω. Eſt igitur ludens. *Idem*
[31] Ἀθύρουσα] Eſt participium ab ἀθύρω ludo, non nomen proprium, licet hic majuſcula ſcriptum ſit.
[32] Ἀφ' οὗ Πρωταγόρας] Vide in voce Ἄβδηρα
[33] Σκυθῖνος.] Citat hunc auctorem Diog Laërt in vita Heracliti exſtat ejus περὶ φύσεως fragmentum apud Stobæum in Eclogis Phyſicis cap X. Prætermiſit ipſum magnus ille Voſſius in catalogo de poëtis Græcis.
[34] Ἐν Διρβαῖς] Quomodo Διρβαῖς τῆς Σκυθίας? Suſpectus eſt hic locus de mendo. Supra Δυρβαῖοι ἔθνος παρήκον εἰς Βάκτρους & Ἰνδικήν. Et Ctesias in excerptis apud Photium iiſdem pene verbis ὅτι λίμνη ἐστὶν ἐν αὐτοῖς σταδίων ἐκ ἀνάγκην ἡ ἐπέκεινα τέσσερα, ἐν ἡ ἐπιπλεῖν μὲν ποιεῖ τὸ ἐπιπολῆς τὸν ἀγωγὸς ἔλαιον ἐφίστασθαι, καὶ ἐν πλειόνων παλαιότης διά αὐτοῖς

θίας, ἐν ᾗ λέγουσι λίμνην ἰχθύων ἔχουσαν A πλῆθος· ἀφ' ὧν εὐδίας γινομένης, ἔλαιον ἐπιπλάζει πίζητον, ὅσον ἀρύεσθαι αὐτὸ ταῖς χερσὶν εἰς σκάφος, καὶ χρῆσθαι αὐτῷ.

thiæ, in qua ajunt paludem eſſe piſcium copia abundantem: ex quibus ſereno tempore tantum olei innatat, ut hauriri manibus poſſit in navem, atque uſui eſſe.

ΤΗ'ΛΑΝΔΡΟΣ, πόλις Καρίας, καὶ Τηλανδρία ἄκρα. Ἀλέξανδρος δὲ ὁ πο- B λυΐστωρ οὐδετέρως τὴν πόλιν Τήλανδρον καλεῖ, ἐν πρώτῳ Λυκιακῶν. Καὶ Τηλανδρίαν τὴν αὐτήν. Τὸ ἐθνικὸν Τηλανδρεύς. Τοῦ δὲ Τηλάνδρου, Τηλάνδριος τὸ ἐθνικόν.

TELANDRUS, urbs Cariæ, & Telandria promontorium. Alexander vero polyhiſtor Telandrum neutraliter urbem vocat in primo Lyciacorum. Et Telandriam eamdem. Gentile, Telandreus. A Telandro vero gentile Telandrius.

ΤΗΛΕΒΟΙ'Σ, μοῖρα τῆς [36] Ἀκαρνανίας, C ἀπὸ Τηλεβόου, ἣ πρότερον [37] Ταφίων ἐκαλεῖτο. [38] Οἱ οἰκήτορες, [39] Τηλεβόαι. Ἔστι καὶ Τηλεβόας ποταμός, πρὸς ταῖς πηγαῖς τοῦ Τίγρητος.

TELEBOIS, pars Acarnaniæ, a Teleboa, quæ prius Taphion vocabatur. Incolæ, Teleboæ. Eſt etiam Teleboas fluvius, ad Tigridis fontes.

ΤΗΛΕ'ΦΙΟΣ, δῆμος· Καὶ Τηλέφου κρήνη, Λυκίας. [40] Μενέμαχμος γάρ φησιν, D ὅτι ἀπὸ ἑπτὰ σταδίων Πατάρων Τηλέφου κρήνη δείκνυται, διὰ τὸ Τήλεφον ἀπονίψασθαι ἐκεῖ τὸ τραῦμα. Θολερὰν δὲ εἶναι. Ἔστι δὲ δῆμος Τηλέφιος. Τὸ ἐθνικὸν Τηλέφιος, ἢ Τηλεφιεύς.

TELEPHIUS, populus. Et Telephi fons, Lyciæ. Menemæchmus enim inquit, fontem Telephi oſtendi ſeptem ſtadiis a Pataris diſtantem, quod illic Telephus vulnus abluerit. Eſſe vero turbidum. Eſt vero populus Telephius. Gentile, Telephius, vel Telephieus.

ΤΗ͂ΛΟΣ [41], νῆσος τῶν Κυκλάδων. ἀπὸ E Τήλου οἰκιστοῦ. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ [42] Ἀγαθοῦσσα, ὡς Ἰάσων. Τὸ ἐθνικόν, [43] Τήλιος· Ἀνδροτίων ἕκτῳ [44] Ἀτθίδος.

TELUS, inſula Cycladum, a Telo conditore. Vocabatur vero etiam Agathuſſa, ut Jaſon. Gentile, Telius. Androtion ſexto Atthidis.

ΤΗΜΕ'ΝΙΟΝ, χωρίον Μεσσήνης, ἐν ᾧ τέθαπται Τήμενος. Οἱ οἰκήτορες Τη- F μενιεῖς, ὡς Ἰλιεῖς.

TEMENIUM, regiuncula Meſſenæ, in quo Temenus ſepultus fuit. Incolæ, Temenieis, ut Ilieis.

ΤΗ͂ΜΝΟΣ [45], πόλις τῆς Αἰολίδος. Ὅμαλλος γὰρ ἔλαβε χρησμόν, ὅπου ἂν ὁ τοῦ ἅρματος ἄξων διατμηθῇ, πόλιν κτίσαι. Καὶ διατμηθέντος τοῦ ἄξονος, κτίζει. Ὁ πο- G λίτης, [46] Τημνίτης.

TEMNUS, urbs Æolidis. Homallus enim accepit oraculum, ubi currus axis diſſectus fuiſſet, urbem condere. Et diſſecto axe condit. Civis, Temnites.

ΤΗ'ΝΕΙΟΝ, πόλις Ἀχαΐας. Τὸ ἐθνικὸν Τηνιεύς, ὡς Συνιεὺς καὶ Σιγιεύς.

TENIUM, urbs Achaiæ. Gentile, Tenieus, ut Sunieus, & Sigieus.

ΤΗ͂ΝΟΣ [47], νῆσος Κυκλάς, [48] ἀπὸ οἰκιστοῦ Τήνου. Ἐκλήθη δὲ Ὑδροῦσσα, διὰ τὸ κα- H τάρρυτον εἶναι, [49] καὶ Ὀφιοῦσσα. [50] Ἀριστοτέλης ἐν

TENUS, inſula Cyclas, a conditore Tene. Vocata vero fuit Hydruſſa, quod aquis irrigaretur, & Ophiuſſa. Ariſtoteles in de mira-

αὐτῆς ἐν μέσῳ αὐτῆς σταφίδας τοῦ ἐλαίου ἀναπιδύειν ἐξ αὐτοῦ. Salm.

[35] Διρφύαις τῆς Σκυθίας.] Quomodo Διρφύαις τῆς Σκυθίας? Suſpectus eſt hic locus de mendo. ſupra Δυρβαῖοι ἔθνος καθήκοντες εἰς Βάκτρους &c. & Cteſias in excerptis apud Photium iiſdem pene verbis ejuſmodi ſtagni meminit. Λίμνη ἐστὶν ἐν αὐτοῖς σταδίων ὀκτακοσίων ἢ ... ἐν ᾗ ... ἐπάνω ... ἐλαῖον ἐφίσταται &c. Vide poſt Herodotum verſionem ultimæ partis hujus ſectionis.

[36] Ἀκαρνανίας] Vide Apoll. Schol pag 75.

[37] Ταφίων] Non videtur eſſe proprium viri, ſed populi. Vide in voce Ἀστακηνοί.

[38] Οἱ οἰκήτορες Τηλεβόα] Lege Τηλεβόαι. Salm.

[39] Τηλεβόα] Scribe Τηλεβόαι ex Voſſ.

[40] Μενέμαιχμος] Legendum Μέναιχμος. Legendum Μέναιχμος. Μενέμαχος etiam habent MSS quod rectum natum puto, non Μενεμαίχμος. Eſt enim Μενέμαχμος Μενέμαχμος, nam ab αἰχμὴ tantum fieri poteſt Μέναιχμος. Et ita ſane hoc loco legendum eſſe puto. Salm.

[40] Μενεμαίχμος.] Sal legend. cenſet Μεναίχμος vel Μαναίχμος. MSS. etiam habet Μενεμαίχμος tandem, cum aliquoties dubitaverit, retinendum putat Μενεμαίχμος.

[41] Τῆλος.] Ἐκ νήσου Τήλου τῆς ἐπὶ Τριοπίῳ κειμένης. Herod. lib. 7, qui Polymnia inſcribitur pag 225. Salm.

[41] Τῆλος νῆσος τῶν Κυκλάδων] In Voſſ. Νῆσος τῶν Κυκλάδων μία. Herodotus lib. VII ejus meminit.

[42] Ἀγαθοῦσσα] Vide Boch. h. G. S pag 401.

[43] Τήλιος.] Vide Euſth ad Hom pag. 326.

[44] Ἀτθίδος] Eſt Ἀγαθὴ νῆσος apud Stephanum.

[45] Τῆμνος.] Vide Triſt. num. tom 2 pag. 400.

[46] Τημνίτης] Vide Valeſ. ad excerp Polyb. pag 373. apud Spon Τημνεῖται pag 446.

[47] Τῆνος.] Vide Apol. Sch pag. 135 & Lycophronis Schol pag. 96. & Euſt. in Dionyſ. pag. 76, ex quo hic locus emendari poteſt.

[48] Ἀπὸ οἰκιστοῦ Τήνου] MS ἀπ' οἰκιστοῦ Τήνου. Salm.

[49] Καὶ ὀφιοῦσσα] Vide Spanhem. 194

[50] Ἀριστοτέλης] Non eſt apud Ariſtotelem obſerv. Har-

tus.

ἐν τῷ περὶ θαυμασίων ἀκουσμάτων φησὶν, A
[51] ὅτι ἐν τῇ νήσῳ φασὶ φιάλων σύγκραμα
εἶναι, ἐξ οὗ πῦρ ἀνάπτουσι πάνυ ῥᾳδίως. Καὶ
Ἀθήναιος ἐν δευτέρῳ δειπνοσοφιστῶν περὶ
αὐτῆς. ὅτι ἐν τῇ νήσῳ κρήνη ἐστὶν, ἧς τὸ ὕδωρ
οἴνῳ οὐ μίγνυται. Ἔστι δὲ πόλις Λακωνικὴ, μία B
τῶν ἑκατὸν, Τήνος λεγομένη. Ὁ πολίτης Τήνιος.
Καὶ τὸ θηλυκὸν, Τηνία. Ἀφ' ἧς καὶ [52] Ἕρμιννα
Τηνία ποιήτρια. Λέγεται καὶ Τηνεύς.

ΤΙΒΑΡΗΝΙΑ [53], χώρα πρὸς τῷ Πόντῳ,
πρόσοικος Χάλυψι καὶ Μοσυνοίκοις. [54] Τὸ C
ἐθνικὸν Τιβαρηνοὶ καὶ [55] Τιβαρηνοί. Καὶ θηλυκὸν,
Τιβαρηνίς. Ἔφορος ἐν πέμπτῳ φησὶν, ὅτι
Τιβαρηνοὶ, [56] καὶ τὸ παίζειν καὶ τὸ γελᾶν εἰσιν
ἐζηλωκότες. καὶ μεγίστην εὐδαιμονίαν τοῦτο νομίζουσιν.
Ὅμοροι δὲ τούτοις Χάλυβες, καὶ τὸ τῶν D
Λευκοσύρων ἔθνος.

ΤΙΒΕΙΟΝ [58], ὄρος Φρυγίας. Ἀπὸ Τιβείου
τινός. [59] Ἐκ τούτου καὶ [60] Τιβείους τοὺς
δούλους καλοῦσι.

ΤΙΒΕΡΙΑΣ [61], πόλις τῆς Ἰουδαίας, πρὸς E
τῇ Γεννησαρὲτ λίμνῃ. Ἐκλήθη δὲ ὑπὸ Ἡρώδου.
[62] Ἐκ ταύτης ἦν Ἰοῦστος, ὁ τὸν Ἰουδαϊκὸν πόλεμον
τὸν κατὰ Οὐεσπασιανὸν ἱστορήσας. Ὁ πολίτης,
Τιβεριεύς. Ἰουλιανὸς δὲ ὁ βασιλεὺς
[63] Τιβεριοπολίταις ἐπιγράφει καὶ δῆλον, ὡς F
τῆς πόλεως καλουμένης Τιβεριουπόλεως. Τὸ
θηλυκὸν Τιβεριάς.

ΤΙΒΥΡΙΣ [64], πόλις Ἰταλίας· Ἀρτεμίδωρος
τετάρτῳ γεωγραφουμένων. Ἔστι δὲ
ἐν μεσογείῳ καὶ Τίβυρα [65] πόλις Ἑλληνὶς τὴν G

mirabilibus auſcultationibus inquit, in hac inſula dici eſſe phialarum mixtum, ex quo ignem accendunt facile. Et Athenæus in Dipnoſophiſtarum ſecundo de eadem, in hac inſula fontem eſſe, cujus aqua vino non miſcetur. Eſt etiam urbs Laconica, una ex centum Tenos dicta. Civis, Tenius. Et fœmininum Tenia. A qua etiam Hermina Poëtria Tenia. Dicitur etiam Teneus.

TIBARENIA, regio juxta pontum, vicina Chalybibus & Moſſynœcis. Gentile, Tibareni, & Tibareni. Et fœmininum Tibarenis. Ephorus in quinto inquit, *Tibarenos ſtudio ludendi & ridendi teneri, & maximam felicitatem hoc judicare. His vero finitimi Chalybes & Leucoſyrorum natio.*

TIBIUM, mons Phrygiæ, a Tibio quodam. *Ex hoc etiam Tibios ſervos vocant.*

TIBERIAS, urbs Judææ, ad Geneſaritidem paludem. Condita vero fuit ab Herode. Ex hac erat Juſtus, qui bellum Judaicum tempore Veſpaſiani geſtum conſcripſit. Civis, Tiberieus. Julianus autem Imperator Tiberiopolitis inſcripſit; ac patet, tanquam urbe vocata Tiberiopoli. Fœmininum Tiberias.

TIBYRIS, urbs Italiæ. Artemidorus quarto geographumenon. *Eſt vero in mediterraneo etiam Tibyra urbs origine Græca, diſtans a Ro-*

tungo Ariſtoph Schol pag 75.

[51] Ὅτι ἐν τῇ νήσῳ φασὶ] Corruptiſſime MS [illegible] In alio [illegible] & hæc eſt vera lectio [illegible]

[52] Ὅτι ἐν τῇ νήσῳ κρήνη] In Voſſ ὅτι ἐν Τήνῳ κρήνη ἐστί.

[52] Ἕρμιννα Τηνία ποιήτρια &c] Τήνιοι apud Triſt. tom. 2 pag 411 [illegible] dicta eſt In nummis olim Tenii ſerpentem cuderunt. Nummus Triſt addi poteſt.

[53] Τιβαρηνία] [illegible] Salm.

[54] Τὸ ἐθνικὸν [illegible]] Dicuntur etiam Τιβαρηνοὶ apud Euſeb præp. lib. prim. [illegible] *Tibari autem riſu præcipitabant eos, quibus imminebat ſenectus.* Vide etiam in voce [illegible]

[55] Τιβαρηνοί] Memnoni dicuntur Τυβαρηνοί, mendoſe pro Τιβαρηνοὶ vel Τιβαρινοί. Hacenim etiam vocati, ſicut Euſtathius annotat ſua ætate dictos [illegible]. Salm.

[56] Καὶ τὸ παίζειν &c] Pompon Mela eadem de iis refert. *Tibareni Chalybas attingunt, quibus in riſu luſuque ſummum bonum eſt* lib prim cap. xix.

[57] Λευκοσύρων ἔθνος] Horum populorum naturam & ingenium etiam expreſſit Schol. Apollon pag 242.

[58] Τιβεῖον &c] Palmeri pag 575 Vide Salm. ad Sol. pag. 47.

[59] Ἐκ τούτου &c] Vide Lucian. Timon. pag. 115 Barl edit Ariſt Schol.

[60] Τιβείους] Τίβειος nomen eſſe ſervile, ut Pyrrhias, ut Davus, Lucianus in Timone docet. [illegible]

Πυῤῥίαν ἢ Δρόμωνα ἢ Τίβιον [illegible] Ariſtophanis interpres [illegible] Salm.

[61] Τιβεριάς] De Tiberiade quam ab Herode conditam ait etiam Cedrenus [illegible] Paulo poſt tamen a Tiberio conditam eſſe ait. Idem.

[62] Τιβεριεύς] Salm ad Sol. pag 578. Eugeſippus *Secundo milliario a Magdalo, Cenereth, quæ & Tiberias a Tiberio Cæſare cognominata, quam in juventute ſua frequentare ſolebat*

[62] Ἐκ ταύτης &c] Vide Suidam errat Xylander qui Joſephum intelligit.

[63] Τιβεριοπολίταις] Lege Τιβεριοπολίταις.

[64] Τίβυρις] Plerique Græcorum hoc oppidi nomen plurali numero appellarunt præter Artemidorum & Nicanorem, quorum teſtimoniis utitur Stephanus, etiamnum hodie Dionyſium Halicar Strabonem & alios habemus qui neutro genere ac plurali numero nomen illud efferunt Strabo lib v: [illegible] *Valeria via incipit a Tiburis* Et mox: [illegible] *In conſpectu Romæ ſunt Tibura & Præneſte.* Sic & Dionyſius lib v: [illegible] Id eſt: *Amnis omnis ex Tiburis per altam rupem copioſus effunditur.* Alii apud Plutarch. in Quæſtionibus Roman leguntur. [illegible]

[65] Πόλις Ἑλληνὶς τὴν ἀρχὴν γενομένη] Idem teſtatur Stra-

Ἡρακλέους γεγονυῖα, ἀπέχουσα ἀπὸ Ῥώμης σταδίους A ἑκατὸν τεσσαρακονταεπτά. Τὸ ἐθνικὸν, Τιβυρτῖνος. Νικάνωρ δὲ ὁ Ἑρμείου, Τίβουρα ταύτην καλεῖ. Καὶ τὸ ἐθνικὸν Τιβουρῖνος, ὁ καὶ ἀναλογώτερον. [66] Ἐν ᾗ Τιβουρίνιον τέμενος. [67] Αὕτη [68] πολυστέφανος ὠνομάζετο πρότερον. B

a Roma ſtadiis centum ſeptem & quadraginta. Gentile, Tibyrtinus. Nicanor autem Hermiæ, Tibura hanc vocat. Et gentile, Tiburinus, quod analogiæ convenientius. In qua Tibyrinius lucus. Eadem Polyſtephanus prius nominabatur.

ΤΊΓΓΙΣ [69], πόλις Μαυρουσίας. Ὁ πολίτης ἐστὶ Τιγγίτης, ὡς Μεμφίτης, Ζελείτης. Μαρκιανὸς δὲ [70] Μαυριτανίαν αὐτὴν λέγει. Τιγγιτανὸς οὖν, τὸ ἐθνικόν· Καὶ θηλυκὸν, Τιγγιτανή. Εἰσὶ δὲ ἀπὸ Τίγγεως [71] στάδια ὀγδοήκοντα * C

TINGIS, urbs Mauruſiæ. Civis debebat Tingites, ut Memphites, Zelites. Marcianus autem Mauritaniam eam vocat. Tingitanus igitur, gentile. Et fœmininum Tingitana. Sunt vero a Tinge ſtadia octoginta. *

ΤΙΓΡΑΝΟΚΈΡΤΑ [72], πόλις οὐδετέρως πρὸς Ἀρμενίαν, ἀπὸ Τιγράνου βασιλέως Ἀρμενίας· Κοδρᾶτος ἐνάτῳ, καὶ ᾤκησε τὰ Τιγρανόκερτα· Τὸ δὲ ἐστι τῇ Παρθυαίων φωνῇ, Τιγρανόπολις. Τὸ ἐθνικὸν, Τιγρανοκερτηνός. D

TIGRANOCERTA, urbs neutro genere, ad Armeniam; a Tigrane rege Armeniæ. Quadratus nono. *Et condidit Tigranocerta.* Id autem eſt Parthorum lingua Tigranis civitas. Gentile, Tigranocertæ.

ΤΙΘΟΡΑΊΑ, πόλις Βοιωτίας, ἀπὸ νύμφης Τιθοραίας, ὡς Παυσανίας ἐνάτῳ· Ἐνταῦθα Ζῆθος καὶ Ἀμφίων ἐτάφησαν. Ὁ πολίτης, Τιθορεαῖος. Ἔστι δὲ ἐν τῇ ἄκρᾳ E Παρνασσοῦ.

TITHORÆA, urbs Bœotiæ, a nympha Tithoræa, ut Pauſanias nono. Hîc Zethus & Amphion ſepulti fuere. Civis, Tithoræcus. Eſt autem in vertice Parnaſſi.

ΤΙΘΡΑΣ, δῆμος τῆς Αἰγηίδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Τιθράσιος. Ἐκ τόπου, Τιθρανσόθεν· εἰς τόπον, Τιθρασάδε· Ἐν τόπῳ, Τιθρασοῖ. F

TITHRAS, populus Ægeidis tribus. Popularis, Tithraſius. Ex loco, ex Tithrante. Ad locum, ad Tithrantem. In loco, in Tithrante.

ΤΙΘΡΏΝΙΟΝ, Φωκικὴ πόλις. [73] Τὸ ἐθνικὸν, Τιθρωνεύς.

TITHRONIUM, Phocica urbs. Gentile, Tithroneus.

ΤΊΚΙΝΟΣ [74], πόλις Ἰταλίας περὶ Ῥάβενναν, καὶ ποταμὸς ὁμώνυμος. [75] Τὸ ἐθνικὸν, [76] Τικινός. G

TICINUS, urbs Italiæ, circa Ravennam, & fluvius ejuſdem nominis. Gentile, Ticinus.

ΤΙ- TI-

Strabo lib. v. Horatius Carm. lib. II, oda VI. hiſce verbis: *Tibur Argeo poſitum colono*; & Virgil. lib. VII cum inquit:

Tum gemini fratres Tiburtia mœnia linquunt,
Fratris Tiburti dictam cognomine gentem
Catillusque acerque Coras, Argiva Juventus.

Ad hæc ita Servius: De Græcia tres fratres venerunt ad Italiam, Catillus, Coras, Tibur vel Tiburnus: Hi ſimul omnes unam fecere civitatem; & eam de fratris majoris nomine Tibur appellaverunt. Lege etiam Plinium lib. XVI, cap. XLIV. Martianum Capellam lib. VI atque alios.

[66] Ἐν ᾗ Τιβουρίνιον τέμενος.] Nobilitata maxime urbs fuit *Templo Herculis*, compluribus auctoribus memorato. Apud Stephanum corrupto vocabulo legitur Τιβουρίνιον τέμενος, pro Τιβούρτιον, *fanum Tiburtinum*: namque ait, Nicanorem gentilitium feciſſe Τιβουρῖνος. Vide quoque Strabonem lib. V: Juvenalem Sat. XIIII. Suetonium in Auguſto, & aliis in locis: Aulum Gellium lib. XVIII, cap. V & Appianum Civil. Bellor. lib. V. Cluverus.

[67] Αὕτη Πολυστέφανος ὠνομάζετο πρότερον.] Ut innumeros paſſim alios, ita circa hanc urbem etiam fœdum nobis tradidit errorem Stephanus: nam nemo Geographorum aut Hiſtoricorum unquam cogitavit, hoc oppidum Polyſtephanum appellare. Sed mendum illud Stephanus ex corrupto Strabonis codice, vel quod nimis oſcitanter ipſum evolverit, hauſiſſe videtur. Ita enim ſcribit lib. V. Τίβουρα μὲν, ἐν ᾗ τὸ Ἡράκλειον· Πραινεστὸς δ', ἐν ᾗ ἐστι τὸ τῆς Τύχης ἱερὸν ἐπίσημον χρηστηριάζον. Ἀμφότεραι δ' αἱ πόλεις αὗται τῷ αὐτῷ συνάπτουσιν ὄρει, διέχουσι δ' ἀλλήλων ὅσον σταδίους ἑκατόν· τῆς δὲ Ῥώμης Πραινεστὸς μὲν ἐστι διπλάσιον, Τίβουρα δ' ἔλαττον· φασὶ δ' Ἑλληνίδας ἀμφοτέρας· Πραινεστὸν γοῦν Πολυστέφανον καλεῖσθαι πρότερον. Hoc eſt: *Apud Tibura Herculis fanum eſt. Præneſtius autem eſt, apud quam templum eſt Fortunæ & ſortes ejus celebres. Utraque urbs ad unum idemque montis jugum condita eſt; diſtantque inter ſe ſtadia C. a Roma vero Præneſtius alterum tantum: Tibura aliquantum propiora ſunt: Græcanicam utramque tradunt eſſe urbem. Cæterum Præneſtum olim appellatam fuiſſe Polyſtephanum.* Strabo de duabus ſimul hoc loco urbibus diſſerit, qua occaſione fieri potuit, quod Stephanus non diligenter diſtinguens, aut depravatum codicem habens, in mendum hoc fœdiſſimum inciderit.

[67] Αὕτη Πολυστέφανος.] Refutandus omnino error Carol. Paſch. pag. 114 de Coronis.

[68] Πολυστέφανος.] Strabo Præneſte urbem olim Πολυστέφανον dictam eſſe annotat. *Salm.*

[69] Τίγγις.] Procopius Vandal. lib. II. Vide etiam de origine gentis Anglorum pag. 62.

[70] Μαυριτανίαν.] Locus eſt corruptus, legend. *Mauritaniae.*

[71] Στάδια ὀγδοήκοντα *] Nihil præterea in MS. habetur, neque hiatus ullus ſuſpicio. *Salm.*

[72] Τιγρανόκερτα.] Vide Memnonis Fragm. pag. 116.

[73] Τὸ ἐθνικὸν Τιθρωνεύς.] Lege τὸ ἐθνικὸν Τιθρωνιεύς.

[74] Τίκινος.] Errat Stephan. nam a Ravenna diſtat 50 mil. paſſ. Ferraz. pag. 402.

[75] Τὸ ἐθνικὸν Τικινός.] Legendum Τικῖνος, neque dubitandum eſt, quin hæc ſit vera lectio. *Salm.*

[76] Τικινός.] Lege Τικινήσιος. *Salm.*

77 Καὶ

ΤΙΛΑΤΑΙ͂ΟΙ, ἔθνος Θρᾴκης· Θουκυδίδης δευτέρᾳ. A

ΤΙΛΦΩΣΣΑΙ͂ΟΝ, χωρίον Θετταλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Τιλφωσσαῖος ὁμοίως.

ΤΙ΄ΜΥΡΑ, πόλις περὶ Ἰσαυρίαν,[77] καὶ ποταμὸς Ἰνδός. Τὸ ἐθνικὸν, [78] Τιμυραῖος. B

ΤΙΜΩ΄ΝΙΟΝ, φρούριον Παφλαγονίας. Τὸ ἐθνικὸν Τιμωνίτης, καὶ τὸ θηλυκὸν Τιμωνῖτις.

ΤΙ΄ΝΔΙΟΝ[79], πόλις Λιβύης· Ὁ πολίτης, Τινδανός. Ἐχρῆν δὲ Τινδιεὺς, ὡς Σουνιεύς· Ἀλλὰ μᾶλλον ἀπὸ τοῦ Τίνδα, Τινδανός. C [80] Τοῦ δὲ Τίνδα, τὸ Τίνδιον. Ἔστι καὶ Τίνδη [81] Θρᾴκης Χαλκιδικὴ πόλις. Τὸ ἐθνικὸν, [82] Τινδαῖος.

ΤΙ΄ΟΣ[83], πόλις Παφλαγονίας τοῦ Πόντου, D ἀπὸ Τίου ἱερέως, τὸ γένος Μιλησίου, ὡς Φίλων. Δημοσθένης δ' ἐν Βιθυνιακοῖς φησι, κτίστην τῆς πόλεως γενέσθαι Πάταρον, ἑλόντα Παφλαγονίαν· Καὶ ἐκ τοῦ τιμᾶν τὸν Δία, Τίον προσαγορεῦσαι. Μέμνηται καὶ Μένιππος ἐν Παφλαγονίας περίπλῳ·[84] Ἀπὸ Ψύλλης χωρίου ἐς Τίον E πόλιν, καὶ ποταμὸν Βίλαιον, στάδιοι τριακόσιοι. οἱ πάντες ἀπὸ Ἡρακλείας ἐς Τίον πόλιν, καὶ ποταμὸν Βίλαιον, στάδιοι τριακόσιοι ἑβδομήκοντα. Καὶ πάλιν. Οἱ πάντες ἀπὸ Τίου εἰς Ἄμαστριν, στάδιοι εἴκοσι. [85] Στράβων ἐν δυοκαιδεκάτῃ οὐδετέρως, καὶ τρισυλλάβως, τὸ Τίειον F φησί. Καὶ τὸ ἐθνικὸν, ἀπὸ τοῦ Τίου [86] Τιανὸς, ὡς ἀπὸ τοῦ Κίου Κιανός. Λέγεται καὶ Τιανεύς.

ΤΙΠΑ΄ΝΙΣΣΑΙ, ἔθνος περὶ τὸν Καύκασον· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. G

ΤΙ΄ΡΙΖΑ[87], πόλις Παφλαγονίας. Τὸ ἐθνικὸν, Τίριζοι. [88] Κτησίας Τιριζιφανοὺς αὐτούς φησιν, ἐν τῷ δευτέρῳ· Ἐκ δὲ τῶν Ὀδρυσσῶν εἰς [89] Τιριζιβανοὺς [90] οἰκοῦντας ἐν πα * H

ΤΙ΄ΡΣΑΙ, πόλις Μυγδονίας, τῆς ἐν Μακεδονίᾳ· Ἀπὸ Τίρσης, μιᾶς τῶν γυναικῶν τοῦ παιδὸς Μύγδονος, ὡς Θεαγένης φησί. Τὸ ἐθνικὸν, Τιρσαῖος.

ΤΙ΄ΡΥΝΣ[91], πόλις τῆς Πελοποννήσου. I

[92] Οἱ

TILATÆI, gens Thraciæ. Thucydides ſecunda.

TILPHOSSÆUM, regiuncula Theſſaliæ. Gentile, Tilphoſſæus ſimiliter.

TIMYRA, urbs circa Iſauriam, & fluvius Indus. Gentile, Timyræus.

TIMONIUM, caſtellum Paphlagoniæ. Gentile, Timonites, & fœmininum Timonitis.

TINDIUM, urbs Libyæ. Civis, Tindanus. Oportebat vero Tindieus, ut Sunieus. Sed potius a Tinda, Tindanus. A Tinda autem, Tindium. Eſt quoque Tinde Thraciæ Chalcidica urbs. Gentile, Tindæus.

TIOS, urbs Paphlagoniæ Ponti, a Tio ſacerdote, genere Mileſio, ut Philo. Demoſthenes autem in Bithyniacis inquit, conditorem urbis fuiſſe Patarum, capta Paphlagonia, & a colendo Jove, Tion appellaviſſe. Meminit etiam Menippus in Paphlagoniæ periplo. *A Pſylla regiuncula ad Tium urbem & fluvium Bilaum ſtadia CCC. Omnia ab Heraclia ad Tium urbem, & fluvium Bilaum, ſtadia CCCLXX.* Et rurſus: *Omnia a Tio ad Amaſtrin ſtadia viginti.* Strabo in duodecima neutraliter & triſyllabe, Tieum inquit. Et gentile, a Tio, Tianus, ut a Cio, Cianus. Dicitur etiam Tianeus.

TIPANISSÆ, gens juxta Caucaſum. Hecatæus Europa.

TIRIZA, urbs Paphlagoniæ. Gentile, Tirizi. Cteſias *Tiriziphanos* eos vocat in ſecundo. *Ex Odryſſis vero in Tiriz banos habitantes in pa* *

TIRSÆ, urbs Mygdoniæ in Macedonia. A Tirſe, una ex uxoribus filii Mygdonis, ut Theagenes inquit. Gentile, Tirſæus.

TIRYNS, urbs Peloponneſi.

Qui

[77] Καὶ ποταμὸς Ἰνδός.] Lege ὁ ποταμὸς Ἰνδικός.

[78] Τιμυραῖος.] Loc. ſuſpectus.

[79] Τίνδιον.] Hujus urbis meminit Hellanicus in Ægyptiacis apud Athenæum lib. 15. Πόλις ἐπιποταμίη Τίνδιον ὄνομα, quod fruſtra quidam mutare conantur. *Salm.*

[79] Τίνδιον] Vide Athenæum lib. 15. Salm. ad Sol. pag. 534.

[80] Τοῦ δὲ Τίνδα &c.] Forte τοῦ δὲ Τίνδα, τὸ Τίνδιον.

[81] Θρᾴκης Χαλκιδική] Καὶ forte inſer.

[82] Τινδαῖος] Voſſius ad Melam pag. 133.

[83] Τίος.] Vide Stukium ad Arrian pag. 130.

[84] Ἀπὸ Ψύλλης] Corruptiſſime MSS ἀπὸ ψύλλης χωρίου ἐς τίον πόλιν καὶ ποταμὸν βίλαιον στάδιοι ς οἱ πάντες ἀπὸ Ἡρακλείας εἰς τίον πόλιν καὶ ποταμὸν βίλαιον. Salm.

[84] Ἀπὸ ψύλλης &c.] Corruptiſſime in MSS. legitur ἀπὸ ψύλλης χωρίου ἐς Τίον πόλιν καὶ ποταμὸν Βίλαιον στάδιοι ἰξ. οἱ πάντες &c.

[85] Στράβων &c.] Voſſius ad Scyl. pag. 16.

[86] Τιανός.] Τιανοὶ in Nummis. Vide Urſ. notas ad Polyb. pag. 306.

[87] Τίριζα] Vide Salm. ad Sol. pag. 160.

[88] Κτησίας Τιριζιφανούς] In Voſſ. Κτησίας Τιριζιφανοὺς αὐτούς φησι & ita etiam deinde. ſed Salm. vult hic ſcribi Τιριζιφανούς.

[89] Τιριζιβανούς.] Lege Τιριζοφάνους, quæ vera eſt lectio. Ἐν Παφλαγονίᾳ. Salm.

[90] Οἰκοῦντας ἐν πα *] Φλαγονίᾳ.

[91] Τίρυνς.] Pindari Schol. ad ζ ὠδὴν Olymp.

[92] Οἱ

[92] Οἵ δ' Ἄργος τ' εἶχον, Τίρυνθά τε A
τειχιόεσσαν.

Illi autem Argoſque habebant Tirynthaque munitam.

Ἀπὸ Τίρυνθος τῆς Ἄλω θυγατρὸς, ἥ τις Ἀμφιτρύωνος ἦν ἀδελφή. Ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Ἁλιεῖς, διὰ τὸ πολλοὺς Ἑρμιονέας ἁλιευομένους οἰκεῖν αὐτοῦ. Τὸ ἐθνικὸν, Τιρύνθιος καὶ B Τιρυνθιὰς τὸ θηλυκὸν, καὶ Τιρυνθίς. Τὸ ἐκ τόπου, Τιρυνθόθεν· Εἰς τόπον, Τιρυνθόνδε. Ὤφειλε δὲ Τιρυνθάδε, ὡς πρὸς αἰτιατικήν.

A Tirynthe Alôs filia, quæ Amphitryonis erat ſoror. Vocabatur autem prius Halieis, quod multi Hermionei piſcantes illic habitarent. Gentile, Tirynthius, & Tirynthias fœmininum & Tirynthis. Ex loco, ex Tirynthe. In locum, in Tirynthum. Debebat vero in Tiryntha, tamquam ad accuſativum.

ΤΙΣΙΆ, ὡς Ἀσία, πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν Τισιάτης, ὡς Ἀσιάτης· Καὶ Τισιάτις θηλυκόν. C

TISIA, ut Aſia, urbs Italiæ. Gentile, Tiſiates, ut Aſiates. Et Tiſiatis, fœmininum.

ΤΊΣΙΣ, πόλις Αἰγύπτου, ἣν ἔκτισε Τίσις. Ὁ πολίτης, Τισίτης.

TISIS, urbs Ægypti, quam condidit Tiſis. Civis, Tiſites.

ΤΊΣΣΑΙ[93], χωρίον Σικελίας· Φίλιστος ἐννάτῳ. [94] Τὸ ἐθνικὸν, Τισσαῖος. D

TISSÆ, regiuncula Siciliæ. Philiſtus nono. Gentile, Tiſſæus.

ΤΙΤΑΚΊΔΑΙ[95], δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς, ἀπὸ Τιτάκου τοῦ προδόντος Ἀφίδνας τοῖς Διοσκούροις. Ὁ δημότης, Τιτακίδης ὁμοφώνως. Καὶ τὰ τοπικὰ ἐπιρρήματα ὡσαύτως.

TITACIDÆ, populus Antiochidis tribus, a Titaco, qui prodidit Aphidnas Dioſcuris. Popularis, Titacides ejuſdem vocis. Et localia adverbia ſimiliter.

ΤΊΤΑΝΑ[96], χωρίον τῆς Σικυωνίας. Λέγεται καὶ ἑνικῶς, E

— [97] Τιτάνοιό τε λευκὰ κάρηνα.

Τὸ ἐθνικὸν Τιτάνιος, καὶ Τιτανία. Νῦν δὲ Τευτάνιον καλεῖται.

TITANA, regiuncula Sicyoniæ. Dicitur etiam ſingulariter.

Titaniq; candida capita.

Gentile, Titanius, & Titania. Nunc vero Teutanion vocatur.

ΤΙΤΑΡΩ͂Ν, πόλις Θεσσαλίας, ἣν Τίταρον Λυκόφρων φησί. Τὸ ἐθνικὸν, Τιταρώνιος. Ἔστι καὶ [98] Τιταρήσιος ποταμὸς Θεσσαλίας. Τὸ ἐθνικὸν ὁμοφώνως Τιταρήσιος. F

TITARON, urbs Theſſaliæ, quam Titarum Lycophron vocat. Gentile, Titaronius. Eſt quoque Titareſius fluvius Theſſaliæ. Gentile ſimiliter, Titareſius.

ΤΙΤΩΝΕΥ͂Σ, ὄρος. Διονύσιος Γιγαντιάδος πρώτῳ. Ὁ οἰκήτωρ, Τιτωνεύς. G

TITONEUS, mons. Dionyſius Gigantiadis primo. Incola, Titoneus.

ΤΛΗ͂ΤΕΣ[99], ἔθνος Ἰβηρικὸν, προσοικοῦν τοὺς Ταρτησσίους· Θεόπομπος τεσσαρακοστῷ πέμπτῳ.

TLETES, gens Iberica, habitans circum Tarteſſios. Theopompus quinto & quadrageſimo.

ΤΛΩ͂Σ, πόλις Λυκίας, [100] ἀπὸ Τλῶ τοῦ Τρεμύλου καὶ Πραξιδίκης νύμφης. Τὸ ἐθνικὸν διχῶς, καὶ Τλωεύς, καὶ Τλωίτης. Ἔστι καὶ Τλῶς Τλωὸς τὸ ἐθνικὸν, ἀλλὰ καὶ Τλώιος. Ἔστι καὶ ἄλλη Τλὼς [1] πόλις Πισιδίας, τὸ κτητικὸν, Τλωικὸς, καὶ Τλωική. H

TLOS, urbs Lyciæ, a Tloo Tremyli & Praxidicæ nymphæ. Gentile, dupliciter, & Tloeus, & Tloites. Eſt etiam Tlos, Tlous gentile, necnon Tloius. Eſt etiam alia Tlos, urbs Piſidiæ, poſſeſſivum Tloicus, & Tloica.

ΤΥΝΎΣ- TNYS-

[92] Οἵ δ' Ἄργος &c] Hom. Il. β verſu 559.

[93] Τίσσαι, χωρίον Σικελίας.] Oppidulum hoc eodem ſitu fuiſſe, quo nunc ad radices Ætnæ montis, apud Aſinem ſive Cantaram amnem conſpicitur oppidum vulgari vocabulo *Randazzo*, placet Dominico Mario Nigro in deſcriptione Siciliæ, cujus ego opinioni lubens accedo; quando ei loco convenit ſitus, quem Ptolemæus Tiſſæ ad Ætnam tribuit.

[94] Τὸ ἐθνικὸν, Τισσαῖος.] Ciceroni Latina formatione ſunt *Tiſſenſes* in Verrina III. Plinio vero lib. III, cap. VIII *Tiſſinenſes*.

[95] Τιτακίδαι.] Sylb. in notis ad Etym. Mag. pag. 45.

[96] Τίτανα χωρίον τῆς Σικυωνίας.] Euſtathius. [illegible] Σικυωνίας τὸ Τίτανα. Vide p. 332. *Salm.*

[96] Τίτανα.] Vide Sal ad Sol pag. 60. de hoc loco Euſtath. Stephanum citat pag 332.

[97] Τιτάνοιό &c.] Ex Iliad. β.

[98] Τιταρήσιος.] Apud Apol. Rhod. lib. I verſu 65.

[99] Τλῆτες] Hoc loco notatur in MS. præſertim Palatino ἀρχὴ βιβλίου β' [illegible] Salm.

[99] Τλῆτες.] Hæ literæ T & Γ ſæpe permutantur a ſcriptoribus Γλῆτες. Vide Steph. & Voſſium ad Melam pag. 227.

[100] Ἀπὸ Τλῶ τοῦ &c] MSS. ἀπὸ Τλῶ τοῦ Τάλαντος. Legendum ἀπὸ Τλῶ τοῦ Τρεμίλοντος. Τρεμίλης Τρεμίλοντος. Hujus Tremiletis ſuperius etiam meminit. *Salm.*

[100] Ἀπὸ Τλῶ] Forte ἀπὸ Τλώου? Voſſ. cod ἀπὸ Τλῶ τοῦ Μίλητος & Πραξιδίκης νύμφης. ſed optime in vulgatis ἀπὸ Τλῶ τοῦ Τρεμίλου (niſi quod habeant Τρεμύλου) nam uti ex Stephano apparet in voce Τρεμίλη, Tremilu Praxidicem uxorem duxit, ex eaque procreavit filios Tlous, Xanthus &c.

[1] Πόλις Πισιδίας.] Πόλις [illegible]. ita habent MSS. *Salm.*

[2] Τολι-

ΤΝΥ'ΣΣΟΣ, πόλις Καρίας· Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν Τνυσσεὺς, τῷ τύπῳ τῆς χώρας. A

TNYSSOS, urbs Cariæ. Hecatæus Aſia. Gentile, Tnyſſeus, regionis typo.

ΤΟΛΕ'ΡΙΟΝ [2], πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Τολερῖνος.

TOLERIUM, urbs Italiæ. Gentile, Tolerinus.

ΤΟΛΙΣΤΟΒΙΟΙ [3], ἔθνος Γαλατῶν B Ἑσπερίων, μετοικησάντων ἐκ τῆς Κελτογαλατίας εἰς Βιθυνίαν. Ἐρατοσθένης δὲ ἐν πρώτῳ Γαλατικῶν, Τολιστοβωγίους αὐτοὺς φησι.

TOLISTOBII, gens Galatarum occidentalium, qui ex Celtogalatia in Bithyniam migravere. Eratoſthenes autem in primo Galaticorum Toliſtobogios eos vocat.

ΤΟΛΟΦΩ'Ν, πόλις Λοκρῶν τῶν Ὀζο- C λῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Τολοφώνιος· Θουκυδίδης τρίτῃ.

TOLOPHON, urbs Locrorum Ozolarum. Gentile, Tolophonius. Thucydides tertia.

ΤΟ'ΜΑΡΟΣ [4], ὄρος Δωδώνης, ὅ τινες Τόμουρον· Καὶ τοὺς κατοικοῦντας, Τομούρους. [5] Οἱ δὲ, [6] Τμάρας· Οὗ τὸ ἐθνικὸν, Τμά- D ριος.

TOMARUS, mons Dodonæ, quem aliqui Tomurum; Et incolas, Tomuros. Alii vero, Tmaras. Cujus gentile, Tmarius.

ΤΟΜΕΥ'Σ, πόλις πρὸς τῇ Ὀδησσῷ. Στράβων ἑβδόμῃ. Ὠνομάσθη δὲ οὕτως, διὰ τὸ [7] Ἄψυρτον [8] τὸν Αἰήτου υἱὸν ὑπὸ Μηδείας καὶ Ἰάσονος ἐν τῇ φυγῇ ἐκεῖ κατατμηθῆναι. Ἔστι καὶ E [9] Τομαῖον ὄρος ἐγγὺς τὸ Κορυφάσιον τῆς Πύλου, ἐοικὸς σμίλῃ. Ὁ πολίτης, Τομίτης· Καὶ Τομίτις τὸ θηλυκόν. Ὤφειλε δὲ, ὡς [10] Ἀταρνείτης, διὰ διφθόγγου γράφεσθαι.

TOMEUS, urbs prope Odeſſum. *Strabo ſeptima.* Sic vero vocata fuit, eo quod Apſyrtus Æetæ filius a Medea & Jaſone in fuga illic conciſus fuerit. Eſt etiam Tomæus mons juxta Coryphaſion Pyli, ſcalpro ſimilis. Civis, Tomites. Et Tomitis, fœmineum. Debebat vero ſcribi per diphthongum, ut Atarnetes.

ΤΟ'ΜΙΣΣΑ, χωρίον διορίζον Καππα- F δοκίαν ἀπὸ Ταύρου. Τὸ ἐθνικὸν Τομισηνὸς, τῷ τύπῳ τῆς χώρας, καὶ Τομισσεύς.

TOMISSA, regiuncula dividens Cappadociam a Tauro. Gentile, Tomiſenus, regionis typo, & Tomiſeus.

ΤΟ'ΞΙΟΙ [11], καὶ Τοξιανοὶ, ἔθνος Ταυρικόν· Ἡρωδιανὸς ἑβδόμῃ.

TOXII, & Toxiani, populus Tauricus. Herodianus ſeptima.

ΤΟΠΑ'ΖΙΟΣ [12], νῆσος Ἰνδική. Τὸ G ἐθνικὸν, Τοπάζιος. Ἀλέξανδρος ὁ πολυΐστωρ φησὶν, ὡς εὑρίσκεται καὶ [13] ἐν τῇ τῶν Τοπαζίων νήσῳ [14] λίθον ὁμώνυμον τῇ νήσῳ, ὅμοιον τῇ χροιᾷ τῷ τοῦ νέου ἐλαίου. [15] Διὰ τοῦ ξ δὲ ἐγράφετο πρότερον. H

TOPAZIUS, inſula Indica. Gentile, Topazius. *Alexander Polyhiſtor inquit,* quaſi inveniri etiam in Topaziorum inſula lapidem ejuſdem inſulæ nominis, ſimilem recentis olei colori. Prius vero per x ſcribebatur.

ΤΟ-

ΤΟ-

[2] Τολέριον.] Fuit oppidum Priſci Latii inter Lavicos & proximos Æquanorum fines. Vide Dionyſium Halicar. lib. VIII.

[3] Τολιστόβιοι &c.] Salm. ad Sol. 877. A Plinio Toliſtobogi. & a Strabon. & Eratoſt. Toliſtobogii. Pauſ. Toſtobocii pag. 687.

[4] Τόμαρος] Apud Solinum, quod adhuc animadverſum non eſſe miror, cum ita habeant veteres codices *Dodone ut Maro celſa eſt.* legend. *Dodone Tumaro celſa eſt. Tumaro* antique ſcriptum pro Tomaro. Omnino ita legendum eſt in Solino. *Salm.*

[4] Τόμουρος] Vide Palm. Antiq. Græc. pag. 231.

[5] Οἱ δὲ Τμάρας] Οἱ δὲ Τμάρας. ita MSS. omnes. Legebam tamen, οἱ δὲ Τμάρον. Conſtat enim Τόμαρον & Τμάρον per ſyncopen montem illum appellatum fuiſſe. Nihil tamen mutandum cenſeo. Nam Τμάρες ſunt οἱ κατοικοῦντες montis Tmari ſive Tomari. ut patet ex his, καὶ τοὺς κατοικοῦντας Τομούρους, οἱ δὲ Τμάρας. Neque impediat quod ſequitur, οὗ τὸ ἐθνικὸν Τμάριος, quaſi eſſet a Τμάρου. Sed docuimus τοὺς κατοικοῦντας diverſe plerumque eſſe ἀπὸ τῶν ἐθνικῶν. Salm.

[6] Τμάρας] Legend. Τμάρους.

[7] Διὰ τὸ Ἄψυρτον.] Eadem fabula eſt in Ἀψυρτίδες.

[8] Τὸν Αἰήτου υἱὸν.] In Voſſ. τοῦ Αἰήτου υἱέα.

[9] Τομαῖον] Vide Thuc. lib. IV & in Κορυφάσιον.

[10] Ἀταρνείτης &c.] Vide Ovidium de Triſt. lib. III eleg. IX.

[11] Τόξιοι.] An illi ſunt, quos Strabo Τόσκους aut Toſcos. *Salm.*

[12] Τοπάζιος.] Epiphan. Τοπάζιν. Vide Salm. ad Sol. 240. Vide Salm. ad Sol. pag. 139 & 1083. Dubitavi an non fuerit ſcribend. Τοπάζιος &c.

[13] Ἐν τῇ τῶν Τοπαζίων νήσῳ] MSS habent ἐν τῇ τῶν Παζίων νήσῳ. Sed apparet decurtatum eſſe & eſſe vitium ſcripturæ. Quam lectionem videtur confirmare Hesychius, Πάζιον ἡ τοπάζιος λίθος πολύτιμος. Si Πάζιος dicitur, rectus manifeſte hic locus. Mox habent MSS ὅμοιον εἶναι τῇ χροιᾷ τῷ τοῦ νέου ἐλαίου. Sed τὸ εἶναι παρέλκει. Quare manifeſte expungendum, niſi legas ἢ ὅμοιον εἶναι, quod malo. *Salm.*

[14] Λίθον.] De hoc lapide & quomodo effodiatur, lege Euſt. ad Dionyſ. pag. 134.

[15] Διὰ τοῦ ξ &c.] ξ & ζ confunduntur. Vide in Ξιλία.

[16] Το-

ΤΟΡΕΤΑΙ[16], ἔθνος Ποντικόν· Ἀπολλόδωρος [17] δευτέρῳ περιηγήσεως.

ΤΟΡΡΗΒΟΣ, πόλις Λυδίας, ἀπὸ Τορρήβου τοῦ Ἄτυος. Τὸ ἐθνικὸν, Τορρήβιοι· Καὶ θηλυκὸν, Τορρηβίς. Ἐν δὲ τῇ Τορρηβίδι ἐστὶ ὄρος Κάριος καλούμενον, καὶ ἱερὸν τοῦ Καρίου ἐκεῖ. Κάριος δὲ Διὸς παῖς καὶ Τορρηβίας, ὡς Νικόλαος τετάρτῳ· Ὃς πλαζόμενος περί τινα λίμνην, ἥτις ἀπ' αὐτοῦ Τορρηβία ἐκλήθη, φθογγῆς [18] Νυμφῶν ἀκούσας, ἃς καὶ Μούσας Λυδοὶ καλοῦσι, καὶ μουσικὴν ἐδιδάχθη, [19] καὶ αὐτοὺς Λυδοὺς ἐδίδαξε τὰ μέλη. Διὰ τοῦτο Τορρήβια ἐκαλεῖτο.

ΤΟΡΤΟΜΙΟΝ, πόλις μεταξὺ Συρίας καὶ Ἀρμενίας. Τὸ ἐθνικὸν Τορτόμιος ὡς Βυζάντιος.

ΤΟΡΩΝΗ[20], πόλις Θράκης, [21] ἀπὸ Τορώνης τῆς Πρωτέως ἢ Ποσειδῶνος, καὶ Φοινίκης. Ἔστι καὶ ἄλλη Τορώνη [22] μετὰ Τροίαν κτισθεῖσα. Ὁ πολίτης, [23] Τορρωναῖος. Ἔστι καὶ ἄλλη πόλις Σικελίας [24] Τόρρωνα, διὰ δύο ν, καὶ τὰ δύο ο μικρά. [25] Λέγεται καὶ Τορωναῖος κόλπος. Οὕτω δὲ καλεῖται ἀπὸ τοῦ Καναστραίου, ἕως τῆς Δέρρεως.

ΤΟΥΡΔΙΤΑΝΙΑ[26], χώρα τῆς Ἰβηρίας, ἣ καὶ Βαιτικὴ καλεῖται, περὶ τὸν Βαῖτιν ποταμόν. Οἱ οἰκοῦντες, Τουρδιτανοί, [28] καὶ Τουρδοῦλοι. Ἀρτεμίδωρος δὲ Τουρτυτανίαν αὐτὴν καλεῖ, καὶ Τούρτους τοὺς οἰκήτορας, [29] καὶ Τουρτυτανούς.

ΤΡΑΓΑΣΑΙ[30], χώρα ἐν Ἠπείρῳ, ἀπὸ Τραγάσου. οὗ εἵνεκεν ὁ Ποσειδῶν [31] ἁλῶν πῆξιν ἐποίησεν· Ὅθεν [32] Τραγασαῖοι ἅλες, ὡς Ἑλλάνικος ἐν πρώτῳ Λεσβιακῶν. Ἀφ' οὗ καὶ τὸ πεδίον [33] Ἅλσιον καλεῖται. Ὁ οἰκήτωρ, Τραγασαῖος, Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσι.

TORETÆ, gens Pontica, Apollodorus ſecundo periegeſeos.

TORRHEBOS, urbs Lydiæ, a Torrhebo Atyis filio. Gentile, Torrhebii. & fœmininum Torrhebis. In regione autem Torrhebide eſt mons, qui Carius vocatur, & illic templum Carii. Carius vero fuit Jovis & Torrhebiæ filius, ut Nicolaus quarto. Qui cum circa paludem quamdam vagaretur, quæ ab eo Torrhebia vocata fuit, audita Nympharum voce, quas etiam Muſas Lydi vocant, & muſicam doctus fuit, & ipſos Lydos docuit carmina. Propterea Torrhebia vocabantur.

TORTOMIUM, urbs inter Syriam & Armeniam. Gentile, Tortomius, ut Byzantius.

TORONE, urbs Thraciæ, a Torone Protei, vel Neptuni, & Phœnicæ filia. Eſt & alia Torone poſt Troiam condita. Civis, Torrhonæus. Eſt & alia urbs Siciliæ Torrhonna per duplex n, & per duplex o parvum. Dicitur etiam Toronæus ſinus. Sic vero vocatur a Canaſtræo uſque ad Derrhim.

TURDITANIA, regio Iberiæ; quæ etiam Bætica vocatur, circa Bætim fluvium. Incolæ, Turditani, & Turduli. Artemidorus vero Turtytaniam eam vocat, & Turtos, incolas, & Turtutanos.

TRAGASÆ, regio in Epiro a Tragaſo, in cujus gratiam Neptunus ſalis denſationem fecit. Unde *Tragaſi ſales*, ut Hellanicus in Lesbiacorum primo. A quo & campus Halſius vocatur. Incola, Tragaſæus. Ariſtophanes Acharnenſibus.

TRA-

[16] Τορέται.] Toretæ Plinio, Straboni Τορεάται ut Pomponio Melæ. Hic legi poſſet Τορεάται. Τορέται etiam dicuntur Dionyſio. Sed in eo perperam legitur Ὀρέται Κερκέται Τορέται τε ἠδ' ἀλκήεντες Ἀχαιοί. Cujus lectionis vitium non vidit diligentiſſimus grammaticus. & ſane fruſtra quæras, qui ſint illi Oretæ: apud nullum auctorem extant. *Salm.*

[16] Τόρεται.] Iidem ſunt qui ὀρέται dicuntur Dionyſ. pag. 93.

[17] Δευτέρῳ περιηγήσεως] Lege cum MS. δευτέρῳ περὶ γῆς. Salm.

[17] Δευτέρῳ περιηγήσεως.] In Voſſ. δευτέρῳ περὶ γῆς. In meo ἐν δευτέρῳ περὶ γῆς.

[18] Νυμφῶν ἃς καὶ Μούσας] Virgilius,
Nymphæ noſter amor Libethrides. Salm.

[19] Καὶ αὐτοὺς Λυδοὺς.] MSS. καὶ αὐτὸς Λυδοὺς ἐδίδαξε καὶ μέλη. Idem.

[19] Καὶ αὐτοὺς Λυδούς] In MS. καὶ αὐτὸς Λυδούς.

[20] Τορώνη] Plin. & Ptolem. Macedoniæ attribuunt.

[21] Ἀπὸ Τορώνης] MSS. uno conſenſu ἀπὸ Τορώνης τῆς Πρωτέως καὶ Ποσειδῶνος καὶ Φοίνικος, qua de lectione alias viderimus *Salm.*

[22] Μετὰ Τροίαν.] Poſt Trojam vel poſt Trojana tempora. *Idem.*

[23] Τορρωναῖος.] Τορωναίων meminit in voce Ἄμπελος.

[24] Τόρρωνα.] Nihil de hac urbe ſcripſit Cluverius.

[25] Λέγεται καὶ Τορωναῖος] Λέγεται καὶ Τορωνικὸς κόλπος. ita MSS & poſt, οὗτος δὲ καλεῖται, non οὕτω. Salm.

[25] Λέγεται καὶ Τορωναῖος κόλπος.] In MSS. Salm. λέγεται καὶ Τορωνικὸς κόλπος & ex ejuſdem Viri opinione porro legendum eſſet οὗτος δὲ καλεῖται &c.

[26] Τουρδιτανία.] Etiam Bætica dicitur.

[27] Βαῖτιν.] Lege Βαῖτιν.

[28] Καὶ Τουρδοῦλοι.] In MS. καὶ Τουρδουλοι vide Marc. Heracl. pag 70.

[29] Καὶ Τουρτυτανούς.] MSS. καὶ Τουρτυτανούς. Lege Τούρδουλοι. Alii Turdos, alii Turtos eos vocaverunt. Lege καὶ Τούρτους τοὺς οἰκήτορας, καὶ Τουρδούλους. Salm.

[30] Τραγασαί.] Vide Heſychium.

[31] Ἁλῶν πῆξιν.] Ἁλὸς πῆξιν MSS. *Salm.*

[31] Ἁλῶν πῆξιν.] Lege ἁλὸς πῆξιν.

[32] Τραγασαῖοι οἱ ἅλες] An potius legendum Τραγασαῖοι quod verum eſſe puto. *Salm.*

[32] Τραγασαῖοι οἱ ἅλες.] Lege Τραγασαῖοι ἅλες.

[33] Ἅλσιον.] Vide in Ἄλσος & leg. fortaſſis Ἀλήσιον pro Ἅλσιον.

[34] Τέω-

A ΤΡΑΓΑΙΑ, νῆσος πρὸς τῇ Κυκλάσιν, ὅθεν ἦν Θεογείτων ὁ περιπατητικὸς, Ἀριστοτέλους γνώριμος. Ἔστι καὶ πόλις ἐν Νάξῳ, ἐν ᾗ Τράγιος Ἀπόλλων τιμᾶται. Εὔπολις διὰ τοῦ ε γράφει, καὶ [35] πληθυντικῶς [36] Τραγίαι. Τὸ ἐθνικὸν Τραγιάτης, ὡς Τεγεάτης.

B ΤΡΑΓΙΛΟΣ, πόλις μία τῶν ἐπὶ Θρᾴκης, πρὸς τῇ Χερρονήσῳ καὶ Μακεδονίᾳ. Ἐκ ταύτης ἦν Ἀσκληπιάδης, ὁ τὰ τραγῳδούμενα γράψας ἐν ἓξ βιβλίοις. Ὁ πολίτης, Τραγιλαῖος.

C ΤΡΑΛΛΑΙΑ, μοῖρα τῆς Ἰλλυρίας. Λέγονται καὶ Τράλλοι, καὶ Τράλλεις παρὰ Θεοπόμπῳ. [36] Λέγεται καὶ [37] Τρωαλικίδα, καὶ Τράλλα. Ἔστι καὶ Τράλλιον Βιθυνίας, ἡ καθήκει πρὸς τὸν Ἀστακηνὸν κόλπον. Τὸ ἐθνικὸν τούτου, Τράλλιοι.

D ΤΡΑΛΛΕΙΣ [38], πόλις Λυδίας, πρὸς τῷ Μαιάνδρῳ ποταμῷ, ἡ πρότερον λεγομένη [39] Ἄνθεια, διὰ τὸ πολλὰ ἄνθη ἐκεῖ πεφυκέναι. Ἐκαλεῖτο καὶ [40] Εὔρυμνα. Τὸ ἐθνικὸν, Τραλλιανός.

E ΤΡΑΜΠΗ, Ἰωνίας πόλις. Τὸ ἐθνικὸν, Τραμπαῖος, ὡς Λάμπη Λαμπαῖος.

ΤΡΑΜΠΥΑ, πόλις τῆς Ἠπείρου, πλησίον [41] Βυνίμων. Ὁ πολίτης Τραμπυεὺς, καὶ Τραμπυάτης.

F ΤΡΑΝΣΑΛΠΙΝΟΙ [42], ἔθνη Κελτῶν, πέραν τῶν Ἄλπεων. [43] Τὸ γὰρ τρὰνς, σημαίνει πέραν.

G ΤΡΑΠΕΖΑ, πόλις [44] Ἀρκαδίας, πρὸς Τρικολώνοις. Οἱ πολῖται, Τραπεζεῖς.

ΤΡΑΠΕΖΟΥΣ, πόλις πρὸς τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ, Σινωπέων ἄποικος. Ἐκαλεῖτο καὶ Οἰζηνίς. Ἐν ταύτῃ μέλι ἀπὸ τῆς πύξου φησὶν Ἀριστοτέλης γίγνεσθαι, ἐν τῷ περὶ θαυμασίων ἀκουσμάτων, βαρύοσμον. Ἀφ᾽ οὗ τοὺς φαγόντας ὑγιαίνοντας μὲν ἐξίστασθαι, τοὺς δ᾽ ἐπιλήπτους εὐθέως ἀπαλλάττεσθαι. Ἔστι καὶ Ἀρκαδίας πόλις Τραπεζοῦς, ἀπὸ Τραπεζοῦντος παιδὸς Λυκάονος, ὡς Παυσανίας ὀγδόῳ. Ἔστι καὶ ἄλλη πλησίον τοῦ Ἀραβικοῦ κόλπου. Ὁ πολίτης Τραπεζούντιος, ὡς Σελινούντιος. Καὶ ἡ χώ-

A TRAGÆA, insula juxta Cycladas, unde erat Theogiton peripateticus, Aristotelis familiaris. Est etiam urbs in Naxo, in qua Tragius Apollo colitur. Eupolis per e scribit, & pluraliter Tragetæ. Gentile, Tragcates, ut Tegeates.

B TRAGILUS, urbs una ex illis Thraciæ juxta Chersonesum & Macedoniam. Ex hac erat Asclepiades, qui res tragicas in sex libris scripsit. Civis, Tragileus.

C TRALLIA, pars Illyriæ. Dicuntur etiam Tralli, & Tralles apud Theopompum. Dicitur etiam Troalicida, & Tralla. Est quoque Trallion Bithyniæ, quæ pertinet usque ad Astacenum sinum. Gentile hujus, Trallii.

D TRALLIS, urbs Lydiæ, ad Mæandrum fluvium, quæ prius dicebatur Anthia, quod multi flores illic nascerentur. Vocabatur etiam Eurymna. Gentile, Trallianus.

E TRAMPE, urbs Joniæ. Gentile, Trampæus, ut Lampe Lampæus.

TRAMPYA, urbs Epiri, prope Bunimos. Civis, Trampyeus, & Trampyetes.

F TRANSALPINI, populi Celtarum trans Alpes. Trans enim significat πέραν.

G TRAPEZA, urbs Arcadiæ, prope Tricolonum. Cives, Trapezeis.

TRAPEZUS, urbs juxta Euxinum Pontum, Sinopensium colonia. Vocabatur etiam Oezenis. In hac mel fieri ex buxo inquit Aristoteles in de admirabilibus Auscultationibus, graviter olens. Ex quo comedentes H sani quidem, mente alienantur, epileptici autem statim liberantur. Est etiam Arcadiæ urbs Trapezûs, a Trapezunte Lycaonis filio, ut Pausanias octavo. Est etiam alia juxta Arabicum sinum. Civis, Trapezuntius, ut Seli- I nuntius. Et regio Trapezuntia. Dicitur etiam

Tra-

[34] Πληθυντικῶς Τραγιάται.] Lege ἐ πληθυντικῶς Τραγίαι. nam Τραγιᾶται mendosum est. MSS Εὔπολις διὰ τοῦ ε γράφει ἐ πληθυντικῶς Τραγίαι. Ita enim legendum, non Τραγιᾶται, genuinam omnem quoque lectionem esse nobis repræsentarunt MSS. *Salm.*

[35] Τραγιᾶται.] L. Τραγίαι.

[36] Λέγεται ἐ Τρωαλικίδα.] Hæc quoque sunt corruptissima. Lege. Λέγεται ἐ Τράλλα ἐ Τραλλικὴ a Tralles, quod apud Theopompum legi affirmat. Ita omnino legendum, etsi MSS. in illa falsa lectione retinenda consentiant. *Salm.*

[37] Τρωαλικίδα.] Vide Palm. pag. 204.

[38] Τράλλεις.] Χάραξ dicitur etiam. Vide in illa voce.

[39] Ἄνθεια.] Vide Plin. lib. v cap. 29 fol. 84 appellat Euanthiam.

[40] Εὔρυμνα.] Suspect. forte Εὔρυμνα. Vide Polyb. pag. 1172.

[41] Βυνίμων.] Legendum forte Βυλίμων vel Βυλίνων. *Salm.*

[41] Βυνίμων.] Leg. fort Βυλίμων vel Βυλιων vel Βουθρωτῶν. Vide Palm. Gr pag 239.

[42] Τρανσαλπῖνοι.] Ex vocibus Latinis etiam posteriores scriptores Græca fecere: *Transducta* apud Marc. Herac. pag. 70.

[43] Τὸ γὰρ τρὰνς.] Τὸ γὰρ τρὰν. ita MSS. *Salm.*

[44] Ἀρκαδίας.] Hyginus errat, qui putat Arcadem hoc

ἡ χώρα Τραπεζουσία. λέγεται καὶ Τραπεζούσιος, ὡς Ἀμαθούσιος.

A Trapezuſius, ut Amathuſius.

ΤΡΑ´ΒΑΛΑ, πόλις Λυκίας. Τὸ ἐθνικὸν Τραβαλεύς.

TRABALA, urbs Lyciæ. Gentile, Trabaleus.

ΤΡΑΥΧΕ´ΝΙΟΙ, ἔθνος περὶ τὸν Πόντον τὸν Εὔξεινον, ὅμορον Σινδοῖς.

TRAUCHENII, populus, circa Pontum Euxinum, Sindis vicinus. B

ΤΡΑΥΣΟΙ´, πόλις Κελτῶν. Ἔθνος, οὓς οἱ Ἕλληνες Ἀγαθύρσους ὀνομάζουσι.

TRAUSI, urbs Celtarum. Gens, quos Græci Agathyrſos nominant.

ΤΡΑ´ΦΗ, πόλις πρὸς τῷ Πόντῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Τραφαῖος.

TRAPHE, urbs juxta Pontum. Gentile, Traphæus.

ΤΡΑ´ΦΕΙΑ, πόλις Βοιωτίας, πολλὰ θρέμματα ἔχουσα. [45] Τὸ ἐθνικὸν, [46] Τράφιος, ἢ Τραφιεύς.

C TRAPHIA, urbs Bœotiæ, multa pecora habens. Gentile, Traphius, vel Traphieus.

ΤΡΑΧΕΙ´Α, οὕτως ἡ Ἰσαυρία πᾶσα· Στράβων τεσσαρεσκαιδεκάτῃ. Κιλικίας δὲ τῆς ἔξω Ταύρου ἡ μὲν λέγεται τραχεῖα, ἡ δὲ πεδιάς. Τὸ τοπικὸν, Τραχειώτης. Ἀρχὴ δὲ αὐτῆς ἀπὸ [47] Κορακησίου, ἡ πεδιὰς δὲ, ἀπὸ Σόλων καὶ Ταρσοῦ, μέχρις Ἰσσοῦ. Καί ἐστι τὸ τοιοῦτο τοπικὸν ἔτι καὶ νῦν Πεδιανοί. Ὤφειλον Πεδιεῖς, ὡς [48] Συνιεῖς.

TRACHIA, Aſpera, ſic Iſauria tota. Strabo quartadecima. *Cilicia quidem extra* D *Taurum pars una dicitur aſpera, altera campeſtris.* Locale, Tracheotes. Ejus vero principium a Coraceſio; campeſtris autem, a Solis & Tarſo uſque Iſſum. Et eſt hujus locale adhuc & nunc Pediani. Debebant Pedieîs, ut Sunieîs.

E

ΤΡΑ´ΧΙΣ, πόλις Θεσσαλίας, [49] ὑπὸ τὴν Οἴτην, ὑπὸ Ἡρακλέους κτισθεῖσα, [50] καὶ ὀνομασθεῖσα διὰ τὴν τραχύτητα. Ὁ πολίτης, Τραχίνιος, [51] καὶ Τρηχίνιος, [52] καὶ Τραχιναῖος.

TRACHIS, urbs Theſſaliæ, ſub Oeta, ab Hercule condita, & ſic nominata propter aſperitatem. Civis, Trachinius, & Trechinius, & Trachinæus.

ΤΡΕΜΙΘΟΥ´Σ [53], κώμη Κύπρου. [54] Καλοῦνται Τρεμιθούσιοι, καὶ Τρεμιθοπολῖται. Φασὶ δὲ ὅτι ἐπιβάσης Ἀφροδίτης εἰς τὸν τόπον, διὰ τὴν παρουσίαν τῆς δαίμονος ὑπὸ τρόμου διασαλευθῆναι, διὸ καὶ Τρεμιθοῦντα κληθῆναι. Ἐμοὶ δὲ δοκεῖ [55] ἀπὸ τῶν περὶ τὸν τόπον πεφυκυιῶν [56] τερμίνθων, ἃς Κύπριοι τρεμίθους καλοῦσιν, ὡς καὶ πλεῖσται ἄλλαι ἀπὸ τῶν ἐν αὐταῖς πλεοναζόντων φυτῶν. [57] Ἐν μὲν τῇ Ἀττικῇ Ῥαμνοῦς, ἐν δὲ τῇ Πελοποννήσῳ Κυπάρισσον καὶ Θρύον καὶ Ἐλαία.

F TREMITHUS, vicus Cypri. Vocantur Tremithuſii, & Tremithopolitæ. Ajunt vero, aſcendente Venere in hunc locum, propter Deæ præſentiam præ tremore concuſſum fuiſſe, quare & Tremithunta vocatum eſſe. Mihi autem videtur, a terminthis, quæ illic G naſcuntur, quas Cyprii Tremithos vocant, ut & aliæ plurimæ a plantis quæ in ipſis abundant. In Attica quidem Rhamnûs, in Peloponeſo autem Cypariſſos, & Thryon, & Elæa.

H

ΤΡΕΜΙ´ΛΗ, ἡ Λυκία ἐκαλεῖτο οὕτως. Οἱ κατοικοῦντες, Τρεμιλεῖς, ἀπὸ Τρεμίλου, ὡς [58] Πανύασις.

TREMILE, ſic Lycia vocabatur. Incolæ, Tremileis, a Tremilo, ut Panyaſis:

Ἔνθα Hic

oppidum condidiſſe. Fab. CCLXXV. Apollod. a menſa quam Jupiter evertebat, ad epulum invitatus, in quo carnes humanæ exhibebantur.

[45] Τὸ ἐθνικὸν Τράφιος.] Lege. Τὸ ἐθνικὸν Τραφιεύς ἢ Τραφιεύς. ut Τελτία Τελτιεύς. Male vulgo legitur Τράφιος ἢ Τραφιεύς. Salm.

[46] Τράφιος.] Lege τὸ ἐθνικὸν Τράφιος, ἢ Τραφιεύς.

[47] Κορακησίου] Forte legend. Κορακησίου. Vide Κορακήσιον. Mons imminens Antiochiæ apud Xiphilinum.

[48] Συνιεῖς] Vide in Ἀζηνιεῖς.

[49] Ὑπὸ τὴν Οἴτην] Conterminam eſſe Oeteis liquet ex Thucyd. lib. tert. pag. 235.

[50] Καὶ ὀνομασθεῖσα] Hoc Seneca in Hercule Oeteo clare demonſtrat.

Ad Trachina vocor ſaxa rigentia
Et dumeta jugis horrida torridis
Vix gratum pecori montivago nemus.

[51] Καὶ Τρηχίνιος.] MSS. vet. καὶ Τραχίνιος. Lege Τραχίνιος ἢ Τραχινεὺς ἢ Τραχιναῖος. Nam quid ſit Τρηχίνιος? Salm.

[52] Καὶ Τραχιναῖος.] In MSS. ἢ Τραχίνιος.

[53] Τρεμιθοῦς.] Ita MS. recentior. at vetuſtus Τρεμιθοῦς. Salm.

[54] Τρεμιθοῦς.] Ferunt egreſſum Veneris fuiſſe hoc loco. Quare præſentia numinis terræmotu concuſſum fuiſſe, unde & Tremithunta vocari. Theopompus Tremithuntis Epiſ. Con. Conſt. I tom. III Con. Gen. pag. 365 Cedren. pag. 287 Spiridion.

[54] Καλοῦνται &c.] Deeſſe videtur οἱ οἰκοῦντες, vel ſimile quid.

[55] Ἀπὸ τῶν περὶ τὸν τόπον] Lege ἀπὸ τῶν περὶ τὸν τόπον φυομένων Τερμίνθων. Hac voce etiam uſus Nicander. Καὶ Τερμίνθοιο νεὸν πολυωδέα καρπόν. Salm.

[56] Τερμίνθων] MSS. Τερμίνθων. totum locum ita legit Salm. ἀπὸ τῶν περὶ τὸν τόπον φυομένων Τερμίνθων.

[57] Ἐν μὲν τῇ Ἀττικῇ &c] Vide in voce Ἀγνοῦς.

[58] Πανύασις.] Ant. Lib. 178.

[59] Πα-

Ἔνθα δ' ἔναιε μέγας Τρέμιλος, καὶ A
ἔγημε θύγατρα,
Νύμφην Ὠγυγίην, ἣν Πραξιδίκην
καλέουσι,
Σίβρῳ ἐπ' ἀργυρέῳ [59] ποταμῷ παρὰ δι-
νήεντι, B
Τῆς δ' ὀλοοὶ παῖδες, Τλῶος, [60] Ξάν-
θος τε, Πίναρος,
Καὶ Κράγος, ὃς κρατέων πάσας ληΐ-
ζετ' ἀρούρας.

[61] Ἀλέξανδρος δὲ [62] πλουτήσας * τούτους δὲ C τοὺς Τρεμιλέους, Λυκίους Βελλεροφόντης ὠνόμασεν. [63] Ἑκαταῖος Τρεμίλας αὐτοὺς καλεῖ, ἐν τετάρτῳ γενεαλογιῶν.

ΤΡΗΡΟΣ [64], χωρίον Θρᾴκης, καὶ Τρῆρες Θρᾴκιον ἔθνος. Λέγεται καὶ τρισυλλάβως D παρὰ Καλλιμάχῳ ποιητῇ,

Τρήρεας ἄνδρας ἄγων.

Θεόπομπος Τράρας αὐτοὺς καλεῖ.

ΤΡΙΧΙΣ [65], πόλις Αἰγύπτου, ὡς Θῶνις, Σαΐς. Τὸ ἐθνικὸν, Τριχίτης. E

ΤΡΙΒΑΛΛΟΙ [66], ἔθνος Ἰλλυρικόν. [67] Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν,

Ὄνομα δὲ τούτοις τῶν θεῶν τῶν βαρβάρων
Τί ἐστι; [68] Μαραθωνοτριβαλλοί.

ΤΡΙΖΟΙ, ἔθνος πρὸς νότον τοῦ Ἴστρου. F Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ.

ΤΡΙΗΡΕΣ, ἔθνος, ἀπὸ Τριήρου, τοῦ Ὀμβριάρεω καὶ Θρᾴκης παιδὸς, ὡς Ἀρριανὸς ἐν Βιθυνιακοῖς.

ΤΡΙΗΡΗΣ, πόλις [69] Συρίας. Ὁ πολίτης, G Τριηρήτης.

ΤΡΙΚΑΛΟΝ [70], καὶ Τρίκαλα οὐδετέρως, πόλις Σικελίας· Φίλιστος. Τὸ ἐθνικὸν, Τρικαλῖνος, καὶ Τρικαλίνη θηλυκῶς.

ΤΡΙΚΑΡΑΝΑ, φρούριον τῆς Φλιασίας. H Θεόπομπος πεντηκοστῷ πέμπτῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Τρικαρανεύς.

ΤΡΙΚ-

Hic vero habitabat magnus Tremilus, uxoremque duxit filiam
Nympham Ogygiam, quam Praxidicam vocant,
Ad Sibrum argenteum, juxta vorticoſum fluvium,
Ex qua exitiales filii, Tlous, Xanthuſque, Pinarus,
Et Cragus, qui potens omnes prædabatur terras.

Alexander vero moriens. . . . hos autem Tremileos, Lycios Bellerophontes vocavit, Hecatæus Tremilas eos vocat in quarto Genealogiarum.

TREROS, regiuncula Thraciæ, & Treres, gens Thracica. Dicitur etiam triſyllabice apud Callimachum Poëtam:

Ttereas viros ducens.

Theopompus Traras eos vocat.

TRICHIS, urbs Ægypti, ut Thonis, Sais. Gentile, Trichites.

TRIBALLI, gens Illyrica: Ariſtophanes Avibus.

Nomen autem his barbarorum Deorum
Quodnam eſt? Marathonotriballi.

TRIZI, gens ad meridiem Iſtri. Hecatæus Europa.

TRIERES, populus, a Triero Ombriarei & Thraciæ filio, ut Arrianus in Bithyniacis.

TRIERES, urbs Syriæ. Civis, Trieretes.

TRICALON, & Tricala neutraliter, urbs Siciliæ. Philiſtus. Gentile, Tricalinus, & Tricalina fœminine.

TRICARANA, caſtellum Phliaſiæ, Theopompus quinto quinquageſimo. Gentile, Tricaraneus.

TRIK-

59 Ποταμῷ &c.] Hom. Iliad. ε 485 de Xantho fluvio Lyciæ, qui idcirco eſt cum Σίβρῳ teſte Strab. lib. XIV. Ferme eadem canit τηλοῦ τῆς Λυκίῃ Ξάνθῳ ἐπὶ δινήεντι. Emend. Boch. in Geog. ſac. pag. 390.

60 Ξάνθος τε Πίναρος.] Ξάνθος Πίναρος τε. ita lege. *Salm.*

61 Ἀλέξανδρος &c.] Legerem Ἀλεξάνδρης δὲ πλουτήσαντος τούτους

62 Πλουτήσας * τούτους] Nihil amplius habent MSS. & corruptiſſime in uno legitur Ἀλέξανδρος πλουτήσας περὶ τους λυκίους . . . ὠνόμασεν. Salm.

63 Ἑκαταῖος Τρεμίλας.] In Voſſ. Ἑκαταῖος Τρεμίλας αὐτούς.

64 Τρῆρος.] Hæc confuſa ita leguntur in MSS. Τρῆρος Χωρίον Θ. κ. τ. ι. λ κ. τ π. κρ (in alio legitur καλλίω) τ π. & poſt. τ π. Α. ω. Θ. ε. τ. ι. τ. ἀνδ. ἄγων. Θεοπ. τ. αὐτοὺς καλεῖ. Salm.

65 Τριχὶς] Lege Τρίχις. Idem.

66 Τριχὶς] Ordinem non ſervat,

66 Τριβαλλοί.] Arrianus paſſim hujus gentis meminit pag. 11.

67 Ἀριστοφάνης ὄρνισιν] Hartungus locum emendavit.

68 Μαραθωνοτριβαλλοί.] In Voſſ. Μαραθωνοτριβαλλοί. Ariſtophanis verba extant pag. 189, ſed in rectum ordinem ſunt redigenda, cum in nulla editionum vulgatarum ita legatur.

69 Συρίας] Forte ſcribend. Ἀσσυρίας vide Voſſ. ad Melam pag 78 & Pind. Schol.

70 Τρίκαλον.] Etiam apud Ciceronem Tricalum legitur; ſed apud Diodorum Τριόκαλα, & ita quoque apud Silium:

Et mox ſervili vaſtata Triocala bello.

Nomen id habet oppidum ἀπὸ τριῶν τῶν καλῶν; id eſt, *a tribus pulchris*, ut teſtantur excerpta Legationum e Diodori lib. XXXVI. Τριόκαλα δὲ τὸ φρούριον φασὶν ὀνομασθῆναι, διὰ τὸ τρία καλὰ ἔχειν· Πρῶτον μὲν ναμάτων ὑδάτων πλῆθος, διαφέρει τῇ γλυκύτητι· δεύτερον, παρακειμένην χώραν ἀμπελόφυτόν τε καὶ ἐλαιόφυτον, καὶ γεωργεῖσθαι δυναμένην θαυ-

ΤΡΙ'ΚΚΗ[71], πόλις Θεσσαλίας, ἀπὸ Τρίκκης τῆς Πηνειοῦ θυγατρός. Τὸ ἐθνικὸν, Τρικκαῖος.

ΤΡΙΚΟ'ΛΩΝΟΙ, πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ Τρικολώνου παιδὸς Λυκάονος. Τὸ ἐθνικὸν, Τρικολωνεύς.

ΤΡΙΚΟ'ΡΥΝΘΟΝ, οὐδετέρως Δίδυμος, καὶ Διόδωρος· Διονύσιος ἀρσενικῶς, Εὐφορίων θηλυκῶς. [72] Ἔστι δὲ δῆμος τῆς Αἰαντίδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Τρικορύσιος· Καὶ θηλυκὸν, [73] Τρικορυσία. Ἀριστοφάνης Λυσιστράτῃ·

Οὐχ ὁρᾷς, οὐκ ἐμπίς ἐστιν ἥδε Τρικορυσία.

Καὶ Τρικορυνθόθεν, καὶ Τρικορυνθόνδε, καὶ Τρικορυνθοῖ.

ΤΡΙΝΑΚΡΙ'Α[74], ἡ Σικελία, παρὰ τὸ τρεῖς ἔχειν ἄκρας. Τὸ ἐθνικὸν, Τρινακρεύς. Καλλίμαχος δ' Αἰτιῶν πρώτῃ, Τρινάκριον πόντον φησίν. Ἐκλήθη δ' οὕτως, ἢ ὅτι τρεῖς ἄκρας ἔχει, ἢ [75] ὅτι θρινακί ἐστιν ὁμοία. Πολλὰ δὲ ἀπὸ τῆς ὁμοιότητος χωρία προσηγόρευται· Λυρνησὸς, [76] Βρεντέσιον, Σαρδώ. Σίβυλλα δὲ Τρίνακρον τὸν Ποσειδῶνος [77] Σικελίας *

— ἄρξαι

Τρινακρίης νήσου, ἣν ἔκτισε [78] Τρίνακρος ἥρως,
Υἱὸς ποντομέδοιο [79] Ποσειδάωνος ἄνακτος.

[80] Ὕστερον ἐκλήθη ἀπὸ Σικανοῦ *

ΤΡΙΝΕΜΕΙ'Σ, δῆμος τῆς Κεκροπίδος φυλῆς. Διόδωρος καὶ Δίδυμος Τρινεμεῖς ἀναγράφουσι τὸν δῆμον· Καλλίμαχος [81] Ἑκάλῃ, Τρινέμειαν. Ὁ δημότης, Τρινεμεύς. Τὸ τοπικὸν, Τρινεμέαθεν. Εἰς τόπον, Τρινεμέανδε· Ἐν τόπῳ, Τρινεμεᾶσι.

ΤΡΙΝΗΣΣΑ, τόπος Φρυγίας· Θεόπομπος Ἑλληνικῶν τετάρτῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Τρινησσαῖος.

ΤΡΙ'ΟΔΟΣ[82], τόπος τρεῖς ὁδοὺς ἔχων, ἀπὸ

TRICCE, urbs Theſſaliæ a Tricce Penei filia. Gentile Triccæus.

TRICOLONI, urbs Arcadiæ, a Tricolono Lycaonis filio. Gentile, Tricoloneus.

TRICORYNTHUM, neutro genere Didymus & Diodorus, maſculino Dionyſius, fœmineo Euphorion. Eſt autem populus Æantidis tribus. Popularis, Tricoryſius, & fœmininum Tricoryſia. Ariſtophanes Lyſiſtrate.

Non vides? non tipula hæc eſt Tricoryſia?

Et ex Tricorynthο, & in Tricorynthum, & in Tricorynthο.

TRINACRIA, Sicilia, eo quod tria habeat promontoria. Gentile, Trinacreus. Callimachus vero Cauſſarum prima Trinacrium pontum dicit. Sic vero vocata fuit, vel quod tria promontoria habeat, vel quod tridenti ſit ſimilis. Multæ vero regiones a ſimilitudine cognominatæ fuere: Lyrneſus, Brenteſium, Sardinia. Sibylla autem inquit Trinacrum Neptuni filium Siciliæ *

— imperaſſe
Trinacria inſulæ; quam condidit Trinacrus heros
Filius ponto imperantis Neptuni regis.

Poſtea vocata fuit a Sicano *

TRINEMEIS, populus Cecropidis tribus. Diodorus & Didymus Trinemeis populum ſcribunt; Callimachus Hecale, Trinemeam. Popularis Trinemeus. Locale, ex Trinemea. In locum, in Trinemen. In loco in Trinemea.

TRINESSA, locus Phrygiæ. Theopompus Hellenicorum quarto. Gentile, Trineſſæus.

TRIODUS, locus tres vias habens, a Trio-

θαυμασιωτάτοις· τρίτον, ὑπερβάλλουσαν ὀχυρότητα, ὡς ἂν ὑπὸ πέτρας μεγάλης ἀνεχομένου ἀναλώτου. Hoc eſt: *Caſtellum autem inde nomen Triocala habere ajunt, quod in ſe τρία καλὰ, id eſt, Tria pulchra contineat. Primum enim, aquis fontanis eximiæ dulcedinis abundat. Deinde agros habet adjacentes vinetorum olivetorumque plantationi, ac frugum culturæ mirum in modum idoneos. Tertio locus tam firmus eſt, uti nihil ſupra: utpote magnâ rupe atque inexpugnabili munitione inſtructus.*

[71] Τρίκκη &c.] In Voſſ. Τρίκκη πόλις Θεσσαλίας, ἀπὸ Τρίκκης τῆς Πηνειοῦ θυγατρός. τὸ ἐθνικὸν Τρικκαῖος. Euſt. ad Hom. pag. 336. Triccæi Avieno. Vide Hyg. M. 154.

[72] Ἔστι δὲ δῆμος.] Vide in Τετράπολις ſed Τρικόρυθος ibi.

[73] Τρικορυσία.] Apud Ariſtoph. pag. 900.

[74] Τρινακρία.] Vide Lycoph. Schol. pag. Euſt. ad Dionyſ. pag. 67.

[75] Ὅτι θρινακί ἐστιν ὁμοία.] Ἢ ὅτι θρινακίδι ὁμοία. Ita habet Euſtathius. Poſt idem. Σίβυλλα δέ φησι ἀπὸ τοῦ βασιλέως Τρινάκρου κληθῆναι. Salm.

[75] Ὅτι θρινακί &c.] Vide Steph. notas ad Dionyſ. pag. 154.

[76] Βρεντέσιον.] Scribe Βρεντέσιον. Vide in voce illa.

[77] Σικελίας &c.] Vide Euſt. ad Dion. 67.

[78] Τρίνακρος ἥρως.] Τρίνακρος non Τρίνακρον illum vocabat Philoſtephanus, & Τρινακρίαν non Τρινακρίδα. In additamentis Servii. Sane Philoſtephanus περὶ τῶν νήσων ſine ρ littera Τρινακίαν appellari ait, ὅτι Τρίνακος αὐτῆς πρῶτος ἐβασίλευσεν. Salm.

[79] Ποσειδάωνος.] In Voſſ. Ποσειδῶνος.

[80] Ὕστερον ἐκλήθη ἀπὸ Σικανοῦ *] Σικανία. Hæc non habent MSS. ſed tantum ὕστερον, & poſt ſequitur ſequens pericope. Poſt contula in Τρινεμεῖς legitur ὕστερον ἐκλήθη ἀπὸ Σικανοῦ. Salm.

[81] Ἑκάλῃ.] MSS. Καλλίμαχος ἐκάλει Τρινέμειαν. Idem.

[82] Τρίοδος.] Uſum trivii habemus apud Euſtat. θαυ-

ἀπὸ Τριόδου [83] Λυκηΐδος. Ἀπ' αὐτοῦ [84] Τριοδίτης, ὡς τοπίτης, χωρίτης. Καὶ θηλυκὸν, Τριοδῖτις. Οὕτω γὰρ ἡ Ἑκάτη. Αὕτη καὶ ἐνοδία ἐκλήθη, ὅτι ἐν τῇ ὁδῷ εὑρέθη ὑπὸ Ἰνάχου. Τριοδίτης δὲ, ὅτι ἐν ταῖς τριόδοις τιμᾶται. A

ΤΡΙΟΠΙΟΝ [85], πόλις Καρίας, [86] ἀπὸ Τριόπου τοῦ πατρὸς [87] Ἐρυσίχθονος. Λέγεται καὶ Τριοπία. Ἑλλάνικος δὲ καὶ Τριόπα φησὶν αὐτὸν, ἀπὸ τοῦ Τριόπου. Τὸ ἐθνικὸν, Τριόπιος, [88] καὶ Τριοπῖτις τὸ θηλυκὸν, καὶ Τριοπεῖς, ὡς ἀπὸ τοῦ Τριοπέως. Καὶ τὸ κτητικὸν, Τριοπικός· Τριοπικὸν ἱερὸν, [89] Ἡρόδοτος πρώτῃ. B C

ΤΡΙΠΟΔΙΣΚΟΣ [90], καὶ Τριποδίσκοι, κώμη τῆς Μεγαρίδος. Λέγεται καὶ Τριποδίσκη· Ἡρωδιανὸς δυοκαιδεκάτῃ. [91] Ὁ πολίτης, [92] Τριποδίσκιος. Καλλίμαχος δὲ ἐν αἰτίων, [93] πόλιν αὐτὴν εἶναι φησί. D

ΤΡΙΠΟΛΙΣ [94], πόλις Φοινίκης, διὰ τὸ ἐκ τριῶν πόλεων ἔχειν ἀποικίας, Ἀράδου, Τύρου, [95] Σιδῶνος. Ὁ πολίτης, [96] Τριπολίτης. Ἔστι καὶ ὑπὲρ Μακεδονίας, καὶ ἄλλη Περραιβίας, καὶ ἄλλη Καρίας, ἡ νῦν Νεάπολις· Μεσσηνίας, καὶ Ἀρκαδίας, καὶ Ἠπείρου. Καὶ ἄλλη Ποντική. E

ΤΡΙΠΟΛΙΣΣΟΙ, ἔθνος Θεσπρωτικὸν, οὓς καὶ Τριπολισσίους καλεῖ Ῥιανὸς ἐν πεντεκαιδεκάτῳ. F

ΤΡΙΣΠΛΑΙ, ἔθνος Θράκιον· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ.

ΤΡΙΤΑΙΑ [97], πόλις Ἀχαΐας· Στράβων ὀγδόῃ. Ὁ πολίτης, Τριταιεύς. G

ΤΡΙΤΕΙΑ, πόλις Τρωϊκὴ, Ἀρισβαίων κτίσμα. Ὁ πολίτης, Τριτεεύς. [98] Ἔστι καὶ ἄλλη μεταξὺ Φωκίδος καὶ Λοκρῶν τῶν Ὀζολῶν. Ἔστι καὶ Ἀχαΐας ἄλλη, διὰ δύο ττ.

ΤΡΙΤΗ, πόλις περὶ τὰς Ἡρακλέους στήλας. Ἡ χρῆσις ἐν τῷ περὶ [99] Σαμύκλα κεῖται. H

ΤΡΙΤΩΝΟΣ, πολίχνιον Μακεδονίας. Τὸ ἐθνικὸν, Τριτώνιος.

ΤΡΙ-

Triodo Lyceidis. Ab eodem, Triodites, ut Topites, Chorites. Et fœmineum, Trioditis. Sic enim Hecate. Eadem & Enodia vocata eſt, quod in via ab Inacho reperta fuerit. Trioditis autem, quod in triviis coleretur.

TRIOPIUM, urbs Cariæ, a Triopo Eryſichthonis patre. Dicitur quoque Triopia. Hellanicus vero etiam Triopa eum vocat, a Triops. Gentile, Triopius & Triopitis fœmineum & Triopiis, tamquam a Triopeus. Et poſſeſſivum Triopicus. Triopicum templum, Herodotus prima.

TRIPODISCUS, & Tripodiſci, vicus Megaridis. Dicitur etiam Tripodiſce. Herodianus duodecima. Civis, Tripodiſcius. Callimachus vero in Cauſſis urbem eam eſſe inquit.

TRIPOLIS, urbs Phœnicæ, quod ex *tribus urbibus habeat colonias*, Arado, Tyro, Sidone. Civis, Tripolites. Eſt etiam alia Macedoniæ, & alia Perrhæbiæ, & alia Cariæ, quæ nunc Neapolis. Meſſeniæ, & Arcadiæ, & Epiri. Et alia Pontica.

TRIPOLISSI, gens Theſprotica, quos etiam Tripoliſſios vocat Rhianus in quintodecimo.

TRISPLÆ, gens Thracica. Hecatæus Europa.

TRITÆA, urbs Achaiæ. Strabo octava. Civis, Tritæeus.

TRITEA, urbs Troica, *Ariſbæorum* opus. Civis, Triteeus. Eſt etiam alia inter Phocidem & Locros Ozolas. Eſt etiam alia Achaiæ per duplex tt.

TRITE, urbs circa Herculeas *columnas*. Uſus in loco de Samycla jacet.

TRITONUS, oppidulum Macedoniæ. Gentile, Tritonius.

TRI-

θυμιαμάτων τὸ ἐκβολαὶ εἰς τὰς Τριόδους ἐγίνοντο. Et morem hunc multis explicat Harpocrat in voce Ὀξυθύμια. Vide Caſaub. ad Ath. lib 6 cap. 16 Barth. adverſus Erhard. in Petron. pag. 752. purgamentum calcaſti in trivio.

83 Λυκηΐδος] In Voſſ. λυκαΐδος.

84 Τριοδίτης] Forte Τριοδῖτις legend. ſi Hecaten reſpiciat.

85 Τριόπιον] Voſſ ad Scyl pag. 17.

86 Ἀπὸ Τριόπου] In Voſſ ἀπὸ Τριόπας τοῦ πατρός.

87 Ἐρυσίχθονος.] A Lycophronis Schol. appellatur Ἐρισίχθων pag 203.

88 Καὶ Τριοπῖτις θηλ. καὶ Τριοπεῖς] Lege καὶ Τριοπὶς τὸ θηλυκὸν καὶ Τριοπιεῖς Salm.

88 Καὶ Τριοπῖτις] Salm. conjicit debere legi καὶ Τριοπὶς τὸ θηλυκὸν καὶ Τριοπιεῖς.

89 Ἡρόδοτος πρώτῃ.] Vide Salm. ad inſcript. 26.

90 Τριποδίσκος] Vide Cononis narrat. pag. 259. Τριποδίσκιοι apud Plutarch.

91 Ὁ πολίτης.] In Voſſ ὁ κωμήτης.

92 Τριποδίσκιος.] Τριποδίσκιοι apud Plutarch.

93 Πόλιν αὐτὴν εἶναι φησί] Vide Hol. pag. 101 locum Plut.

94 Τρίπολις.] Caſaub ad Strabonem pag 113.

95 Σιδῶνος.] In MS. Voſſ. καὶ Σιδῶνος. Boch Geog. Sac. 347.

96 Τριπολίτης] In Nummis Τριπολειτῶν Triſt. pag 226 & 517 tom. 1.

97 Τριταία &c.] Vide Urſ notas ad leg pag. 341.

98 Ἔστι καὶ ἄλλη μεταξὺ &c] Hæc ſecundum Thucyd. lib 111 pag 240 vocaretur Τριταία Nam gentile inde deducitur Τριταιεύς & Polyb pag 452.

99 Σαμύκλα] Ejus uſus in voce Samycla exponitur, ſed ibi nec γρ. de ipſa voce, quam citat.

100 Τρι-

ΤΡΙΦΥΛΙΑ[oo], ἡ Ἦλις. Λέγονται καὶ Τρίφυλοι, παρὰ τὸ οἰκισθῆναι ἀπὸ τ' τριῶν φυλῶν, ἢ ἀπὸ τριῶν πυλῶν, ἢ ἀπὸ Τριφύλης Κλυτίου μητρός. Ὁ οἰκήτωρ, Τριφύλιος, καὶ θηλυκὸν Τριφυλίς, ὡς Παμφυλίς. A

ΤΡΙΧΩΝΙΟΝ, πόλις Αἰτωλίας. Ὁ πολίτης Τριχωνιεὺς[n], ὡς Δουλιχιεύς. Καὶ Τριχόνιος εὑρηται διὰ τ' ο μικρε. Λέγεται καὶ Τριχώνιος. Ἔστι καὶ Τριχωνίτης, καὶ θηλυκῶς Τριχωνῖτις. B

ΤΡΟΙΑ, χώρα Ἀσίας, ἡ πρότερον Ἰδαία, εἶτα Τευκρίς, εἶτα Τροία, ἀπὸ Τρωὸς τ' δευτέρου. ῞Η μᾶλλον ὡς Βοιωτικόν, ὡς Ἡρωδιανός. Τὸ ἐθνικὸν Τρώς, ὁμόφωνον τῷ κτίστῃ, ὡς Ἀχαιὸς, Δαναὸς, Σικελός. Τὸ θηλυκὸν, Τρωὶς, καὶ Τρωιάς. Ἢ παρὰ τὸ Τρωίας Τρωιάς, ὡς Λέσβιος Λεσβιάς. Ἔστι καὶ Τρῷα θηλυκῶς, καὶ Τρωὶς, καὶ Τρωιάς. Καὶ Τρωικὸν, τὸ κτητικὸν, καὶ Τρωικ. Εἰσὶ καὶ ἄλλαι Τροῖαι, ἐν Ἀττικῇ κώμη, ἥ τις νῦν Ξυπετὴ δῆμος καλεῖται. Ἔστι καὶ πόλις ἐν Κεστρίᾳ τ' Χαονίας. Ἔστι καὶ τ' Αἰγύπτου πόλις. Ὁ πολίτης, Τρωίτης. Ἔστι καὶ Τρωίτης ποταμὸς, καὶ Τρωικὸν ὄρος Αἰγύπτου. Ἔστι καὶ Τροία περὶ τῷ Ἀδρίᾳ τῷ Ἐνετικῷ, καὶ ἄλλη Λατίνων. C D

ΤΡΟΙΖΗΝ, πόλις Πελοποννήσου, ἀπὸ Τροιζῆνος τ' Πέλοπος. Ἐκαλεῖτο δὲ Ἀφροδισιὰς, καὶ Σαρωνία, καὶ Ποσειδωνιὰς, καὶ Ἀπολλωνιὰς, καὶ Ἀνθανίς. Καὶ τὸ ἐθνικὸν Τροιζήνιος, καὶ Τροιζηνία, καὶ Τροιζηνὶς καὶ οὐδέτερον, Τροιζήνιον. Ἔστι καὶ ἄλλη Τροιζὴν ἐν Μασσαλίᾳ τ' Ἰταλίας, ἣν Χάραξ Τροιζηνίδα χώραν φησί. E F G

ΤΡΟΚΜΟΙ, ἔθνος Γαλατικόν. Ἐκαλοῦντο δὲ καὶ Τροκμηνοί.

ΤΡΟΠΙΣ, νῆσος. Ἀρτεμίδωρος ἐν Η γεωγραφουμένων.

ΤΡΥΧΑΙ, πόλις Εὐβοίας. Λυκόφρων δὲ μεταφράσας, Τρύχαντα καλεῖ. Τὸ ἐθνικὸν

TRIPHYLIA, Elis. Dicuntur etiam Triphyli, eo quod a tribus tribubus conditi fuerint, vel a tribus portis, vel a Triphyle Clytii matre. Incola, Triphylius, & fœmininum Triphylis, ut Pamphylis.

TRICHONIUM, urbs Ætoliæ. Civis, Trichonieus, ut Dulichieus. Et Trichonius invenitur per o breve. Dicitur etiam Trichoncius. Eſt etiam Trichonites, & fœmininum Trichonitis.

TROIA, regio Aſiæ, prius Idæa, poſtea Teucris, poſtea Troia; a Troë ſecundum. Bœotos. Vel potius, ut Bœotiacum, ut Herodianus. Gentile, Tros, ejuſdem vocis ac conditor, ut Achæus, Danaus, Siculus. Fœmineum, Trois, & Troias. Vel a Troius Troias, ut Lesbius Lesbias. Eſt etiam Troa fœminine & Trois, & Troias. Et Troïcum poſſeſſivum, & Troie. Sunt etiam aliæ Troiæ in Attica vicus, qui nunc Xypete populus vocatur. Eſt etiam urbs in Ceſtria Chaoniæ. Eſt etiam Ægypti urbs. Civis, Troites. Eſt etiam Troites fluvius, & Troicus mons Ægypti. Eſt etiam Troia juxta Adriaticum Venetiæ. Et alia Latinorum.

TROEZEN, urbs Peloponneſi, a Trœzene Pelopis filio. Vocabatur vero Aphrodiſias, & Saronia, & Poſidonias, & Apollonias, & Anthanis. Et gentile, Trœzenius, & Trœzenia, & Trœzenis. Et neutrum, Trœzenium. Eſt quoque alia Trœzen in Maſſilia Italiæ, quam Charax Trœzenida regionem vocat.

TROCMI, gens Galatica. Vocabantur vero etiam Trocmeni.

TROPIS, inſula. Artemidorus in ſecundo geographumenon.

TRYCHÆ, urbs Eubœæ. Lycophron autem interpretans, Trychanta vocat. Gentile

[oo] Τριφυλία.] Vide Euſt. ad Dionyſ. pag. 58.

[n] Τριχωνιεύς.] Apud Polyb. vide not. Gron. pag. 481.

[p] ἀπὸ Τρωός.] In Voſſ. ἀπὸ Τρωὸς τοῦ Βοιωτ. ἢ μᾶλλον ὡς Ἡρωδιανός. τὸ ἐθνικὸν &c. Salmaſio locus eſt ſuſpectus.

[q] Ἢ μᾶλλον ὡς Βοιωτικόν.] Locus hic mihi ſuſpectus eſt. Salm.

[r] Ἔστι καὶ Τρῷα.] Lege ἐστὶ καὶ Τρωὰς θηλυκῶς καὶ Τρωὶς καὶ Τρωιάς. Lege καὶ Τρωικὸν καὶ Τρωικά, non Τρωία καὶ Τρώιον. Idem.

[s] Ἔστι Τρῷα θηλυκῶς &c.] Lege, Ἔστι καὶ Τρωὰς θηλυκῶς. καὶ Τρωὶς καὶ Τρωιάς. καὶ Τρωικὸν, τὸ κτητικὸν καὶ Τρωική.

[t] Καὶ Τρωιάς.] Καὶ Τρωίας. Videtur legendum. Nam Patronymica fœminina duas habent formas, uti oſtendimus in voce Ἀχαιίς.

[u] Ἔστι καὶ τ' Αἰγύπτου.] In Ægypto novam Trojam condidiſſe Menelai comites auctor eſt Diodorus. Vide etiam Strab. pag. 809.

[x] Περὶ τῷ Ἀδρίᾳ.] Eſt etiam Troja apud Adrianum agrum in Venetia & item alia Latinorum. Vide Liv. lib. [illegible]

[y] Ἀνθανίς.] Quidam legunt Ἀνθηίς. Salm.

[z] Ἀνθανίς.] Lud. Nonnius ad Goltz. univerſ. Græc. Anthania, ex alio forte codice citat pag. 53. ſed nomen habet ab Antheo aliquo, qui ibi videtur habitaſſe. Vide & Ἀλικαρνασσός. Hoc nomen accepit ab Anthe, qui ibi habitavit, vide in Halicarnaſſus.

[a] Καὶ τὸ ἐθνικὸν Τροιζήνιος.] MSS. τὸ ἐθνικὸν Τροιζήνιος, καὶ τὸ θηλυκὸν Τροιζηνία, καὶ Τροιζηνίς. Goltz. in nummis Τροιζηνίων habet. Vide Pauſ. pag. Portus Trœzenis appellatur Πώγων. Vide Suidam in [illegible]

[b] Τρόκμοι.] Vide Bochart. pag. 203.

κὸν Τρυχεύς· Τοῦ δὲ Τρύχαντος, Τρυχάντιος. A

ΤΡΩΓΙΛΟΣ, χώρα ἐν Σικελίᾳ. Ἔστι καὶ χώρα Μακεδονίας. Τὸ ἐθνικὸν Τρωγίλιος, καὶ Τρωγιλία. Ἔστι καὶ Τρωγιλία τῆς Μυκάλης, ἣ λέγεται καὶ Τρωγίλιον. B

ΤΡΩΪΑΣ [11], ἡ χώρα τοῦ Ἰλίου, ἡ ἐκαλεῖτο Τευκρὶς, καὶ Δαρδανία, καὶ Ξάνθη. Τὸ ἐθνικὸν, Τρωαδεύς. Ἐντεῦθεν ἦν καὶ Ἡγησιάναξ γραμματικὸς, γράψας περὶ τῆς Δημοκρίτου λέξεως βιβλίον ἕν, καὶ περὶ ποιητικῶν λέξεων· Ἦν δὲ Τρωαδεύς. C

ΤΥΑΝΑ, πόλις μέση Κιλικίας καὶ Καππαδοκίας, ὑποπεπτωκυῖα τῷ Ταύρῳ, τῷ κατὰ τὰς Κιλικίους πύλας. Οἱ πολῖται Τυανεῖς, ὡς Ἀδανεῖς. Λέγεται καὶ Τυανίτης, καὶ Τυανῖτις D θηλυκόν. Ἐκαλεῖτο δὲ Θόανα, καὶ κατὰ [12] παραγραμματισμὸν Τύανα, ὡς Ἀρριανός. Ἔστι καὶ Τύανα πόλις Αἰγύπτου, ἧ μᾶλλον ἀναλογεῖ τὸ Τυανίτης, [14] διὰ τὴν Αἰγύπτιον χώραν.

ΤΥΔΕΡΤΑ, πόλις Τυῤῥηνικὴ, οὐδετέρως. Τὸ ἐθνικὸν, Τυδερτῖνος. E

ΤΥΗΝΙΣ [15], πόλις Κόλχων, ἀπὸ Τυηνίδος ποταμοῦ. Τὸ ἐθνικὸν, Τυηνίτης.

ΤΥΛΗΣΣΟΣ, ὄρος Ἰταλίας. [16] Τὸ τοπικὸν, [17] Τυλήσιος. Λυκόφρων, F

Ἄλλοι δὲ πρῶνας δυσβάτους Τυλησίων.

ΤΥΛΙΣ [18], πόλις Θράκης, τοῦ Αἵμου πλησίον· Καὶ κλίνεται Τύλεως. Τὸ ἐθνικὸν Τυλίτης, ὡς Μεμφίτης.

ΤΥΜΕΝΑΙΟΝ, ὄρος περὶ Φρυγίαν. G Οἱ κατοικοῦντες, Τυμεναῖοι.

ΤΥΜΗΝΝΑ, κώμη Λυκίας. Ἐκλήθη δὲ ἀπό τινος τράγου οὕτως ὀνομαζομένου, ὃς ἀποκλαζόμενος ἀπὸ τοῦ αἰπολίου, ἤρχετο τὸν πώγωνα βεβρεγμένος· ᾧ κατακολουθήσαντες, εὗρον πηγὴν ἔν τινι λόχμῃ. Καὶ ταύτην, H καὶ τὸ χωρίον οὕτω ἐκάλεσαν. Τὸ ἐθνικὸν Τυμηννεὺς, [19] ὡς Πεταρεὺς, Παταρεύς· Χαίρουσι γὰρ οἱ Λύκιοι τῷ τύπῳ τούτῳ.

ΤΥΜΗΣ [20], Τύμητος, πόλις Λιβύης. I Τὸ ἐθνικὸν Τυμήσιος, ὡς [21] Σφραγήσιος, Μαγνήσιος.

tile, Trycheus. A Trychante vero, Trychantius.

TROGILUS, regio in Sicilia. Eſt etiam regio Macedoniæ. Gentile, Trogilius, & Trogilia. Eſt etiam Trogilia Mycalæ, quæ etiam Trogilion dicitur.

TROIAS, regio Ilii, quæ vocabatur Teucris, & Dardania, & Xanthe. Gentile, Troadeus. Hinc erat & Hegeſianax grammaticus, qui ſcripſit de Democriti dictione librum unum, & de Poëticis dictionibus. Erat vero Troadeus.

TYANA, urbs media Ciliciæ & Cappadociæ, ſubjacens Tauro juxta Cilicias portas. Cives, Tyaneis, ut Adaneis. Dicitur etiam Tyanites, & Tyanitis fœmininum. Vocabatur vero Thoana, & juxta paragrammatiſmum Tyana, ut Arrianus. Eſt etiam Tyana urbs Ægypti, *cujus ad analogiam magis* accedit Tyanites, propter Ægyptiam regionem.

TYDERTA, urbs Tyrrhenica, neutro genere. Gentile, Tydertinus.

TYENIS, urbs Colchorum, a Tyenide fluvio. Gentile, Tyenites.

TYLESSUS, mons Italiæ. Locale, Tyleſſius, Lycophron:

Alii vero cacumina aditu difficilia Tyleſſiorum.

TYLIS, urbs Thraciæ prope Hæmum. Et declinatur Tyleos. Gentile, Tylites, ut Memphites.

TYMENÆUM, mons circa Phrygiam. Incolæ, *Tymenæi*.

TYMENNA, vicus Lyciæ. Vocata vero fuit a quodam hirco hujus nominis, qui a grege caprarum diſcedens barba madente veniebat. Quem ſequuti invenere fontem in quodam fruteto. Et hunc, & regiunculam ſic vocavere. Gentile, Tymenneus, ut Pratcus, Patareus. Gaudent enim Lycii hac forma.

TYMES, etis, urbs Libyæ. Gentile, Tymeſius, ut Sphrageſius, Magneſius.

[11] Τρωϊάς] Lege Τρωὰς & Τρωϊάς. poëticum eſt aut ne quidem poeticum. nam nemo quod ſciam ita uſus eſt. *Salm.*

[12] Τρωϊάς] Lege Τρωὰς non Τρωϊάς, uti liquet ex gentili.

[13] Κατὰ τὰς Κιλικίους πύλας.] MSS. κατὰ τὰς Κιλικίας πύλας.

[12] Παραγραμματισμόν.] Hæc vox etiam occurrit in voce Βοσπορος & apud Arrianum pag. 4.

[14] Διὰ τὴν Αἰγύπτιον χώραν.] Forte leg διὰ τὸ Αἰγύπτιον τύπον ſive χαρακτῆρα.

[15] Τυήνις] Forte eadem eſt urbs, quæ a Stephano Πυλῆνις dicitur.

[16] Τὸ τοπικόν.] Τοπικὸν & ἐθνικὸν idem. ſæpe enim confundit. *Salm.*

[17] Τυλήσιος] Lycoph. pag. 156 cum dupl. λ, ſed ſimplici ſigma.

[18] Τυλις] Vide not. Valeſii pag 346 ad Polyb.

[19] Ὡς Πεταρεὺς &c.] Forte Πάταρα Παταρεύς.

[20] Τυμης] Vide notam in Θυμη. Vide in Τυνης, eſt idem oppidum

[21] Σφραγήσιος] Forte Φαγήσιος. Gentilia hic proba videntur.

ΤΥΜΝΙΣΣΟ'Σ [20], πόλις Καρίας, [21] ἀπὸ Τυμνισσοῦ ῥάβδου· Ξάνθιοι γὰρ τὴν ῥάβδον Τυμνίαν λέγουσιν. Ὁ πολίτης Τυμνισσεὺς, ὡς Ἀλέξανδρος ἐν πρώτῳ Λυκιακῶν. A

TYMNISSUS, urbs Cariæ, a Tymniſſo virga. Xanthii enim virgam Tymniam vocant. Civis, Tymniſſeus, ut Alexander in primo Lyciacorum.

ΤΥ'ΜΝΟΣ [22], πόλις Καρίας. Ὁ πολίτης, Τύμνιος· Ἀλέξανδρος ἐν τῷ περὶ Καρίας δευτέρῳ. B

TYMNUS, urbs Cariæ. Civis, Tymnius. Alexander in ſecundo de Caria.

ΤΥ'ΜΦΗ [23], ὄρος Θεσπρωτικόν· Καὶ Τυμφαία, πόλις. Τὸ ἐθνικὸν, Τυμφαῖος· Καὶ θηλυκῶς, Τυμφαία. Καὶ κτητικὸν, Τυμφαϊκόν· [26] Καὶ [27] Τυμφαιίς, ὡς Ἀχαιίς. C

TYMPHE, mons Theſproticus. Et Tymphæa urbs. Gentile, Tymphæus. Et fœminine Tymphæa. Et poſſeſſivum Tymphaicus. Et Tymphæis, ut Achæis.

ΤΥ'ΜΩΛΟΣ [28], οὕτως ὁ Τμῶλος, κατὰ ποιητικὸν [29] σχηματισμόν.

TYMOLUS, ſic Tmolus, juxta poëticam formationem.

ΤΥ'ΝΗΣ [30], Τύνητος, πόλις Σικελίας. Τὸ ἐθνικὸν Τυνησαῖος, ὡς [31] Φρυγησαῖος, Γυμνησαῖος, [32] Ἀδρυμησαῖος. D

TYNES, Tynetis, urbs Siciliæ. Gentile, Tyneſæus, ut Phrygeſæus, Gymneſæus, Adrymeſæus.

ΤΥ'ΠΑΙΟΝ [33], ὄρος Ἠλιδος· Παυσανίας [34] Ἠλιακῶν α΄.

TYPÆUM, mons Elidis. Pauſanias Eliacorum primo.

ΤΥΠΑΝΕ'ΑΙ, πόλις Τριφυλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Τυπανεάτης, [35] ὡς Φενεάτης.

TYPANEÆ, urbs Triphyliæ. Gentile, Typaneates, ut Pheneates.

ΤΥ'ΡΑΣ [36], πόλις καὶ ποταμὸς ἐν τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ. Καὶ ἔδει παρὰ τὸ Τύραν, Τυράτην εἶναι τὸ ἐθνικόν. [37] Ἔστι καὶ [38] Τυρίτης, ἀπὸ τῆς Τύρας. Ὁ δὲ Πολυΐστωρ τὸν ποταμὸν καὶ τὴν πόλιν Τύραν, [39] τοὺς δὲ πολίτας [40] Τυρανούς· Ἐκαλεῖτο δὲ [41] Ὀφιοῦσσα. E

TYRAS, urbs & fluvius in Euxino Ponto. Et oportebat a Tyras, Tyratem eſſe gentile. Eſt etiam Tyrites, a Tyris. Polyhiſtor vero fluvium, & urbem Tyram, cives autem Tyranos. Vocabatur vero Ophiuſſa. F

ΤΥΡΑΚΙ'ΝΑΙ, πόλις Σικελίας, μικρὰ μὲν, εὐδαίμων δὲ ὅμως. [42] Τὰ ἐθνικὰ Τυρακιναῖοι, καὶ Τυρακιναία θηλυκόν. [43] Τυράκηνον δὲ αὐτὴν Ἀλέξανδρος ἐν Εὐρώπῃ καλεῖ. G

TYRACINÆ, urbs Siciliæ, parva quidem, ſed tamen felix. Gentilia, Tyracinæi, & fœmineum Tyracinæa. Alexander vero in Europa Tyracenum eam vocat.

T Y- TY-

[20] Τυμνισσός] Mela. Thyſſameſſa. *Gelos & cum portu urbs quam complectitur Thyſſanuſſa cognomen eſt.* Lege *Tymnuſſa.* Salm.

[21] Ἀπὸ Τυμνισσοῦ.] Legendum, ἀπὸ Τυμνίας. Idem.

[22] Τύμνος.] Thymnias apud eundem Melam legitur, ut & Tymnias. *Idem.*

[23] Τύμφη.] Etiam hujus montis nomen corruptum apud Strabonem lib. 7. Παρακεῖται δ' αὐτῇ ὁ Ἄραχθος ποταμὸς ἀνάπλουν ἔχων ἐκ θαλάττης εἰς αὐτὴν ὀλίγων σταδίων, ῥέων ἐκ Στυμφῆς ὄρους. Lege Τύμφης. Heſychius. Αὐτόπυρος θεὸς παρὰ Στυμφαίοις. Lege παρὰ Τυμφαίοις. Mirum quam ſæpe hoc nomen inveniatur corruptum. Heſychius. Τυμφαῖον ἔθνος ἄγιον. λέγει δὲ καὶ τοὺς Ηπειρώτας. Sed verba Heſychii mendoſa eſſe videntur. & legendum Θεσπρωτικὸν ἔθνος. Nam illic ſurrepſit ἄγιον pro Θεσπρωτικὸν conſuetudine nota θικ. ſic αὐτὸς αὐτόπυρος. Salm.

[25] Τύμφη.] Vide Pal. Gr. ant pag 239.

[26] Τυμφαιίς] Apud Callimachum male legitur Στυμφαιίς. Legendum enim Τυμφαιίς & οἱ Τυμφαιίδες οἷον οἰ..., ubi interpres Στυμφαιίδας interpretatur. Στύμφαι γὰρ χωρίον τῆς Ἠπείρου. Legendum Τυμφαιίδες & Τύμφαι ex hoc Stephani loco. *Salm.*

[27] Καὶ Τυμφαιίς ὡς Ἀχαιίς.] Vide Plin. pag. 751 lib. 35 cap. 17.

[28] Τύμωλος.] Salm. in MSS. κατὰ τὸν ποιητικὸν μετασχηματισμόν.

[29] Σχηματισμόν.] *Μετασχηματισμόν.* Ita legunt MSS. *Salm.*

[30] Τύνης] Lege Τύνης, Τύνητος· τὸ ἐθνικὸν Τυνησαῖος, ὡς Φρυγησαῖος, γυμνησαῖος, ἀδρυμησαῖος. Sane vulgo hæc corruptiſſime leguntur. Ita legendum eſſe, ut poſuimus, ratio omnis evincit. Sic Τέμας, Τύμνησος, Τυμνήσιος paulo ſupra, & ſic ſexcenta ejuſmodi. *Salm*

[30] Τυνης] Hæc ſunt corruptiſſima etiam in MSS lege. Eſt Africæ non procul Carthagine oppidum.

[31] Φρυγησαῖος.] Forte φαχήσιος, a φάχας. etiam φαχησαῖος in illa voce.

[32] Ἀδρυμησαῖος.] Vide in Adrymes & Βύβας.

[33] Τύπαιον ὄρος Ἠλιδος.] Heſych. Τύπαιον ὄρος Βοιωτίας. Salm.

[34] Ἠλιακῶν] MSS Ιλιακῶν.

[35] Ὡς Φενεάτης.] Non quadrat primitivum, quod eſt Φενεός.

[36] Τύρας.] Vide Perip. Pont. Eux. pag. 8. & Voſſ. not. pag. 12.

[37] Ἔστι καὶ Τυρίτης.] Vide Herod. lib. IV. pag. 241. fluvius ab illo Τύρης & gentile Τυρῖται.

[38] Τυρίτης ἀπὸ τῆς Τύρας] Τύρας enim dicitur etiam ille fluvius. Heſy. Τύρας ποταμὸς ἐκδιδοὺς εἰς Βορυσθένην. Salmaſius.

[39] Τοὺς δὲ πολίτας Τυρανούς.] Lege τοὺς δὲ πολίτας Τυραίους.

[40] Τυρανούς] Lege Τυραίους. Salm.

[41] Ὀφιοῦσσα.] Vide Spanh. pag. 279.

[42] Τὰ ἐθνικά.] Ex Voſſ. legimus τὸ ἐθνικὸν Τυρακιναῖος & Τυρακιναία θηλυκόν.

[43] Τυράκηνον.] Lege Τυρακῖνον. Salm.

[43] Τυράκηνον.] Quare Salmaſius ad marginem ſui codicis

ΤΥΡΙΤΑΚΙΤΗ[44], πόλις Πόντου. Τὸ ἐθνικὸν[45] Τυριτακαῖος, καὶ Τυριτακηνὸς τῷ συνήθει τύπῳ.

TYRITAGITE, urbs Ponti. Gentile, Tyritacæus, & Tyritacenus, conſuetâ formâ.

ΤΥΡΜΕΝΙΟΙ, Σκυθικὸν ἔθνος ναυτικώτατον· Ἑρμηνεύονται δὲ φυγάδες.

TYRMENII, Scythicus populus navigandi peritiſſimus. Interpretantur vero fugitivi.

ΤΥΡΜΙΔΑΙ, δῆμος Οἰνηίδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Τυρμίδης. Τὸ τοπικὸν, ἐκ Τυρμιδῶν, εἰς Τυρμιδῶν, ἐν Τυρμιδῶν.

TYRMIDÆ, populus Oeneidis tribus. Popularis, Tyrmides. Locale, ex Tyrmidis, ad Tyrmidas, in Tyrmidis.

ΤΥΡΕΔΙΖΑ[46], πόλις Θρᾴκης, μετὰ Σέρριον. [47] Ἑλλάνικος δὲ Τυρόδιζαν αὐτήν φησιν, ἐν Περσικῶν δευτέρῳ· Τὸ ἐθνικὸν δεῖ [48] Τυροδιζαῖος, ὡς Γαζαῖος. Νῦν δὲ Τυροδιζηνοὶ λέγονται, ὡς Κρατερὸς ἐν τρίτῳ περὶ ψηφισμάτων.

TYREDIZA, urbs Thraciæ, poſt Serrium. Hellanicus vero Tyrodizam eam vocat in Perſicorum ſecundo. Gentile debet Tyrodizæus, ut Gazæus. Nunc vero Tyrodizeni dicuntur, ut Craterus in tertio de Pſephiſmatis.

ΤΥΡΟΣ[49], νῆσος ἐν Φοινίκῃ, ἀπὸ Τύρου τοῦ Φοίνικος. Ἔστι καὶ Τύρος τῆς [50] Λακωνικῆς, καὶ νῆσος [51] πρὸς τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ, ἣν Ἀρτεμίδωρος Τύλον, διὰ τοῦ λ καλεῖ. Ἔστι καὶ πόλις Ἰνδική. καὶ Λυδίας, καὶ Πισιδίας. Ἀρριανὸς δὲ τὴν [52] Ἄναθα Τύρον καλεῖ. Τὸ ἐθνικὸν Τύριος, καὶ Τυρία θηλυκόν· Καὶ τὸ οὐδέτερον, Τύριον. Καὶ κτητικὸν Τυριακὸς, ὡς Ῥοδιακός. [53] Ἐκλήθη δὲ καὶ Παλαίτυρος, καὶ τὸ ἐθνικὸν Παλαιτύριος.

TYRUS, inſula in Phœnice, a Tyro Phœnice. Eſt etiam Tyrus Laconicæ, & inſula juxta mare rubrum, quam Artemidorus Tylum per l vocat. Eſt etiam urbs Indica, & Lydiæ, & Piſidiæ. Arrianus vero Anatha Tyrum vocat. Gentile, Tyrius, & Tyria fœmineum. Et neutrum Tyrium. Et poſſeſſivum Tyriacus, ut Rhodiacus. Vocata vero etiam fuit Palætyrus, & gentile, Palætyrius.

ΤΥΡΡΗΝΙΑ[54], χώρα πρὸς τῷ Ἀδρίᾳ, ἀπὸ Τυρρηνοῦ. Ἔστι καὶ Τυρρηνία πόλις, ἣ λέγεται καὶ Τυρρηνή· Καὶ Τυρρηνοὶ, οἱ πολῖται. Καὶ Τυρσηνὴ θάλασσα, καὶ Τυρσηνίς. Καὶ κτητικὸν, Τυρσηνικὸς, καὶ Τυρσηνικὴ, καὶ Τυρσηνικόν. Λέγονται καὶ Τυρρηνοὶ οἱ Ἀδριάται, ἀπὸ Τυρρηνοῦ κατὰ Δωρίδα διάλεκτον· Ἀφ᾽ οὗ κατὰ ἀφαίρεσιν, καὶ γράμματος πρόσθεσιν, [55] τύραννος ἐκλήθη.

TYRRHENIA, regio juxta Adriam, a Tyrrheno. Eſt etiam Tyrrhenia urbs, quæ dicitur quoque Tyrrhene. Et Tyrrheni, cives. Et Tyrſenum mare, & Tyrſenis. Et poſſeſſivum Tyrſenicus, & Tyrſenica, & Tyrſenicum. Dicuntur etiam Tyrrheni, Adriatæ, a Tyrrheno juxta dialectum Doricam. A quo per ablationem & literæ additionem, Tyrannus vocatus fuit.

ΤΥΡΣΗΤΑ, πόλις [56] Σαυνιτῶν· Φίλιστος ἑνδεκάτῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Τυρσητῖνος.

TYRSETA, urbs Samnitum. Philiſtus undecimo. Gentile, Tyrſetinus.

ΤΥΣΚΛΟΣ, πόλις Ἰταλίας. Λέγεται καὶ Τύσκλανον. Τὸ ἐθνικὸν, Τυσκλανός.

TYSCLUS, urbs Italiæ. Dicitur quoque Tyſclanum. Gentile, Tyſclanus.

ΤΥΦΡΗΣΤΟΣ[57], πόλις τῆς Τραχῖνος, ὀνομασθεῖσα ἀπὸ τῆς [58] τέφρας Ἡρακλέους, ἢ [59] ἀπὸ Τυφρηστοῦ, υἱοῦ Σπερχειοῦ. Τὸ

TYPHRESTUS, urbs Trachinis, dicta ab Herculis cinere, vel a Typhreſto Sperchii filio. Gentile, Typhreſtius. Et neutrum,

dicis volebat hic legi Τυρακῖνον, non video rationem. Puto vocem eſſe corruptam. Nam illud pro gentili poſſet ſumi, & etiam vox Τυρακῖνος. Nam tali formatione gentilium gaudent Siculi. Vide in voce Ἀβακαῖνον. Niſi quis dicat gentile cum ſuo primitivo convenire, uti aliquando contingit.

44 Τυριτακίτη.] In Voſſiano codice [illegible] legitur. Ergo ſequentia ſe bene habent.

45 Τυριτακαῖος.] Lege [illegible] & [illegible]. Salm.

45 [illegible] &c.] Lege & [illegible], & [illegible].

46 Τυρέδιζα.] Vide Herodot. lib VII.

47 Ἑλλάνικος.] In Voſſiano Ἑλλάνικος δὲ [illegible] αὐτὴν φησιν.

48 Τυροδιζαῖος.] Legerem [illegible]. Nam a priori formabat.

49 Τύρος.] Phocas peninſulam nominat pag. 9.

50 Λακωνικῆς.] Vide Arr pag. 488.

51 Πρὸς τῇ ἐρυθρᾷ &c.] Salm ad Sol. 1023.

52 Ἄναθα.] Ἄναθα MSS. Salm.

53 Ἄναθα.] Ἄναθα urbs eſt Ægypti. Vide Triſt. t. 1 pag. 692.

53 Ἐκλήθη δὲ & c.] Voſſius ad Scyl. pag. 20.

54 Τυρρηνία.] Euſt. ad Dion. pag 48.

55 Τύραννος ἐκλήθη.] Olim pro rege, ſed nunc pro Monarcha, qui ſubditis ſuis & aliis vim infert. Vide diſtinctionem apud Lycoph. Schol. pag 92.

56 Σαυνιτῶν.] Ταυνιτῶν habent MSS. Salm.

57 Τυφρηστός.] Vide Etymol Mag.

58 Τέφρας.] Τύφρας forte.

59 Ἀπὸ Τυφρηστοῦ υἱοῦ Σπ.] Lege ἀπὸ Τύφρας Ἡρακλέους υἱοῦ Σπερχειοῦ. Sic ſupra Φοίνιξ υἱοῦ. Τύφρα Τυφρηστός, ut Ὄσα, Ὀσηρός, quæ ſunt nomina propria Salm.

60 Το-

τὸ ἐθνικὸν, Τυφρήστιος· Καὶ τὸ οὐδέτερον A Παρθένιος,[60] Τυφρήστιον[61] ἔπος· Καὶ ὄρος ἀρσενικῶς, Τυφρηστός.

trum, Parthenius, Typhreſtium carmen. Et mons maſculine Typhreſtus.

ΤΥΧΗ[62], πόλις Σικελίας, πλησίον Συρακουσῶν. Ἔφορος ἐν δυωδεκάτῳ, νῆσον Τυχίαν φησίν. Ἔστι δὲ καὶ Τυχαῖον, ὄρος B μεταξὺ Ἐρετρίας καὶ Βοιωτίας. Τὸ ἐθνικὸν τῆς Τύχης, Τυχαῖος.

TYCHE, urbs Siciliæ, prope Syracuſas. Ephorus in duodecimo inſulam Tychiam inquit. Eſt vero etiam Tychæum, mons inter Eretriam & Bœotiam. Gentile Tychæ, Tychæus.

[60] Τυφρήστιον ἔπος.] Lege Τυφρήστιον αἶπος aut αἶπος, quod [illegible] magis placet. *Salm.*

[61] Ἔπος.] *Fem.*

[62] Τύχη.] Vide Caſaub. ad Strab. pag. 125. Vide etiam Triſt. tom. 2 pag. 403. Vocabulum τῆς Τύχης, ſive τῆς Τύχης, quod attinet, quod Latine formaveris *Tyche*, & *Tyca*; corruptum id eſſe apud Thucyd. lib. VI. in Συκῆν, ipſum hiſtoriæ filum diſerte docet. Apud Diodorum lib. XI. quum ſcriptum eſſet in vulgatis exemplaribus Ἰτυκῆν, maluerunt id viri docti corrigere in Τύχην. Sed ibi Τύκην eſſe legendum fidem facit Thucydidis auctoritas. Scilicet Jonica id fiebat dialecto, quæ Τύκη dicit, quod aliæ Τύχη ſeu Τύχα; & id genus alia. Apud Ciceronem in variis exemplaribus varie legitur; alias Græca formatione *Tyche*, alias Latina *Tucha*. In Livii vulgatis exemplaribus legitur ubique *Thica*: quæ adeo inepta eſt ſcriptio, ut, quid ipſe ſcripſerit Livius, colligere inde vix queam. *Cluverius.*

Υ.

Y.

ὙΑΙ᾽Α, πόλις A [1] Λοκρῶν Ὀζολῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Ὑαῖος· Θουκυδίδης τρίτῃ.

ΥÆA, urbs Locrorum Ozolarum. Gentile, Hyæus, Thucydides tertia.

B ὙΑ'ΜΕΙΑ, πόλις Μεσσήνης, τῶν πέντε μία. Ὁ πολίτης, Ὑαμείτης, διὰ διφθόγγου.

HYAMIA, urbs Meſſenæ, una ex quinque. Civis, C Hyameites per diphthongum.

ὙΑ'ΜΙΟΝ, πόλις Τρωική. Τὸ ἐθνικὸν Ὑάμιος, ὡς Βυζάντιος· Καὶ Ὑαμιεὺς, ὡς Δουλιχιεύς.

HYAMION, urbs Troica. Gentile, Hyamius, ut Byzantius. Et Hyamieus, ut Dulichieus.

ὙΑ'ΜΠΟΛΙΣ[2], πόλις Φωκίδος. Ὁ οἰκήτωρ, Ὑαμπολίτης.

HYAMPOLIS, urbs Phocidis. Incola, D Hyampolites.

ὙΑ'ΝΤΕΣ[3], ἔθνος περὶ Ἀλαλκομενίαν. Λέγονται καὶ Ὑάντιοι· Καὶ Ὑάντιος, καὶ Ὑαντία, καὶ Ὑαντῖνοι, καὶ Ὑαντίνη θηλυκῶς· Ἔστι καὶ Ὑαντία πόλις Λοκρῶν.

HYANTES, gens circa Alalcomeniam. Dicuntur etiam Hyantii; & Hyantius, & Hyantia, & Hyantini, & Hyantina fœminine. Eſt etiam Hyantia, urbs Locrorum.

ὙΑ'ΠΕΙΑ, πόλις Φωκίδος, ἀπὸ Ὑάπου. E Ὁ πολίτης, Ὑαπεύς.

HYAPEA, urbs Phocidis, ab Hyapo. Civis, Hyapeus.

ὙΆΣΙΣ, πόλις Λιβύης. Λέγεται καὶ Ὄασις· καὶ ὁ πολίτης, Ὀασίτης, [4] ὁ ποιητὴς Σωτήριχος, καὶ ὁ τὰ πάτρια γεγραφώς. Ὁ πολίτης, [5] Ὑασίτης.

HYASIS, urbs Libyæ. Dicitur etiam Oaſis. Et civis, Oaſites, poëta Soterichus, & qui patria ſcripſit. Civis, Hyaſites.

F

ὙΒΑ, οὕτως ὁ δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς. [6] Τινὲς δὲ τὸν δῆμον Ὑβάδας λέγουσι. Τὰ τοπικὰ, ἐξ Ὑβάδων, εἰς Ὑβάδων, ἐν Ὑβάδων.

HYBA, ſic populus Leontidis tribus. Aliqui vero populum Hybadæ dicunt. Localia, ex Hybadis, ad Hybadas, in Hybadis.

ὙΒΕ'-

HY-

[1] Λοκρῶν.] In Voſſ. Λοκρῶν τῶν Ὀζολῶν.

[2] Ὑάμπολις.] Vide Palm. Græc.

[3] Ὑάντες.] Vide in voce Ἀ[illegible] & Apollonii Schol. pag. 371. Vide vocem Ἀλαλκομένιον. & dubito, an hic non ita ſit reſcribendum.

[4] Ὁ ποιητής.] Videtur hic aliquid deeſſe. forte ὡς.

[5] Ὑασίτης.] Vide in voce Ἄνασις.

[6] Τινὲς δὲ τὸν δῆμον &c.] Emendanda illa verba.

ΥΒΕΛΗ, πόλις περὶ Καρχηδόνα. [7] Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν, Ὑβελίτης.

ΥΒΛΑΙ, τρεῖς πόλεις Σικελίας. Ἡ μείζων, [8] ἧς οἱ πολῖται Ὑβλαῖοι. Ἡ μικρὰ, ἧς οἱ πολῖται [9] Γαλεῶται, [10] Μεγαρεῖς. Ἡ δὲ ἐλάττων, Ἥρα καλεῖται. Ἔστι καὶ πόλις Ἰταλίας. [11] Τὴν Ὕβλαν, * [12] ἀπὸ Ὕβλου τοῦ βασιλέως. Διὰ τοῦτο πολλὰς Ὕβλας καλεῖσθαι τῶν Σικελῶν πόλεων. Τοὺς ἐνοικοῦντας, Μεγαρέας ἐκάλουν. Μία δὲ τῶν Ὑβλῶν Τίελλα καλεῖται, ὡς Φίλιστος τετάρτῳ Σικελικῶν.

ΥΓΑΣΣΟΣ, πόλις Καρίας, ὡς [13] Βούβασσος, [14] Καρύασσος. Τὸ ἐθνικὸν Ὑγασσεύς, ὡς Βουβάσσιος. Λέγεται καὶ Ὑγάσσιον πεδίον διὰ διφθόγγου, ἀφ' οὗ καὶ Ὑγασσεύς.

ΥΔΑΡΚΑΙ, ἔθνος Ἰνδικὸν, ἀντιταξάμενον Διονύσῳ, ὡς Διονύσιος Βασσαρικῶν τρίτῳ.

ΥΔΗ [15], πόλις Λυδίας, ἐν ᾗ ᾤκει [16] Ὀμφάλη, δυναστεύουσα Λυδῶν, Ἰορδάνου θυγάτηρ, ὡς Ἀπολλώνιος Καρικῶν τετάρτῳ. Ὅμηρος διὰ τοῦ λ.

> Σκυτοτόμων ὄχ' ἄριστος Ὕλῃ ἔνι οἰκία ναίων.

Τὸ ἐθνικὸν, Ὑδαῖος. [17] Λέανδρος δὲ ὁ Νικάνωρ παραδίδωσιν ἐν μετονομασίαις τὴν αὐτὴν Ὕδην, καὶ Σάρδεις φησίν.

ΥΔΙΣΣΟΣ, πόλις Καρίας, ἀπὸ Ὑδίσσου παιδὸς Βελλεροφόντου καὶ Ἀστερίας, [18] θυγατρὸς Ὕδου, ὡς Ἀπολλώνιος Καρικῶν τετάρτῳ. Ἐξ ὧν ἐγεννήθη Ὕδις. Ἐξ οὗ καὶ ἡ πόλις Ὑδισσός. ~~Ὁ πολίτης Ὑδισσεύς, ὡς~~ αὐτὸς Ἀπολλώνιός φησιν.

ΥΔΡΑ [19], νῆσος Λιβύης, περὶ Καρχηδόνα, ὡς Ἔφορος πέμπτῳ. Τὸ ἐθνικὸν Ὑδραῖος, ἢ Ὑδράτης.

ΥΔΡΑΜΙΑ, πόλις Κρήτης, ὡς Ξενίων ὁ τὰ Κρητικὰ γράψας. Οἱ πολῖται, Ὑδραμιεῖς, ὡς Μεγαρεῖς.

ΥΔΡΕΑ [20], νῆσος πρὸς τῇ Τροιζῆνι. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Ὑδρεάτης. Οὕτω γὰρ ἐσχημάτιζεν Εὐάγης Ὑδρεάτης κωμῳ-

HYBELE, urbs circa Carthaginem. Hecatæus Aſia. Gentile, Hybelites.

HYBLÆ, tres urbes Siciliæ. Major, cujus cives Hyblæi. Parva, cujus cives Galeotæ, Megarenſes. Minor vero, Hera vocatur. Eſt etiam urbs Italiæ. Hyblam, ab Hyblo rege. Propter hoc multas Hyblas vocari Siculorum urbium. Habitantes, Megarenſes vocabant. Una autem ex Hyblis Tiella vocatur, ut Philiſtus Siculorum quarto.

HYGASSUS, urbs Cariæ, ut Bubaſſus, Caryaſſus. Gentile, Hygaſſius, ut Bubaſſius. Dicitur etiam Hygaſſeius campus per diphthongum, a quo etiam Hygaſſeus.

HYDARCÆ, gens Indica, quæ Libero Patri repugnavit, ut Dionyſius Baſſaricorum tertio.

HYDE, urbs Lydiæ, in qua habitabat Omphale Lydorum regina, Jordani filia, ut Apollonius Caricorum quarto. Homerus per l.

> *Coriariorum præſtantiſſimus Hyle ædes habitans.*

Gentile, Hydæus. Leander vero Nicanor exponit in Metonomaſiis eamdem Hydam, & Sardeis vocat.

HYDISSUS, urbs Cariæ, ab Hydiſſo filio Bellerophontis, & Aſteriæ, Hydei filiæ, ut Apollonius Caricorum quarto. Ex quibus natus eſt Hydis. Ex quo etiam urbs Hydiſſus. Civis ~~Hydiſſeus, ut~~ ipſe Apollonius inquit.

HYDRA, inſula Libyæ, circa Carthaginem, ut Ephorus quinto. Gentile, Hydræus, vel Hydrates.

HYDRAMIA, urbs Cretæ, ut Xenio, qui Cretica ſcripſit. Cives, Hydramieis, ut Megareis.

HYDREA, inſula juxta Trœzenem. Hecatæus Europa. Gentile, Hydreates. Sic enim nominabatur Euages Hydreates, comœdiæ

[7] Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ.] Dubito an non Λιβύῃ.
[8] Ἧς οἱ πολῖται Γαλεῶται Μεγαρεῖς.] In MSS. habetur ἧς οἱ πολῖται Ὑβλαῖοι Γαλεῶται, Μεγαρεῖς. Salm.
[9] Γαλεῶται] Vide Steph. in voce Γαλεῶται.
[10] Μεγαρεῖς.] Virgilius Hybla vel eſt oppidum Siciliæ, quod nunc Megara dicitur &c. *Salm.*
[11] Τὴν Ὕβλαν ἀπὸ Ὕβλου.] MS. unus τὴν ὕλαν ἀπὸ ὕλου βασιλέως. ſed mendoſe. Poſt idem legit διὰ τὸ πολλὰς ὕβλας καλεῖσθαι, quæ vera eſt lectio. Mox tum legendum τῶν Σικελῶν πόλεων τοὺς ἐνοικοῦντας Μεγαρέας ἐκάλουν. Idem.
[12] Ἀπὸ Ὕβλου &c.] Vide Megara.
[13] Βούβασσος.] Lege Βύβασσος.
[14] Καρύασσος.] Legend. eſt Κρύασσος ſine dubio. Vide in illa voce.
[15] Ὕδη.] Vide Triſt. t. 1. 353.
[16] Ὀμφάλη.] Vide in voce Λυδία. Vide in Greg. Naz. teſtam. ſubſ.
[17] Λέανδρος δὲ ὁ Νικάνωρ.] Ita etiam MSS. ſed eſt mendoſum. Lege. Λέανδρος δὲ ὁ Νικάνωρ παραδίδωσιν, ὡς ἐν μετονομασίαις τὴν αὐτὴν Ὕδην καὶ Σάρδεις φησί. Salm.
[17] Λέανδρος δὲ ὁ Νικάνωρ.] Vide Valeſium ad Harpocrat. pag. 85.
[18] Θυγατρὸς Ὕδου.] Lege θυγατρὸς ὕδατος. Ὕδις ὕδατος, ut ἄπις ἄπιδος. Ἐξ ὧν ἐγεννήθη ὕδις, nisi ſit legendum ὕδας, ut ἄδας. Vel ἐξ ὧν ἐγεννήθη ὑδισσεύς. Salm.
[19] Ὕδρα.] Vide Tollii notas ad Palæph. pag. 241. Ὕδραξ apud Syncel. pag. 220. Sed ad hunc locum non pertinet.
[20] Ὑδρέα] Ὕδρα νῆσος ἐπιπλοὺς Δαλάτων. Heſy. ita vocat, quam Stephanus Ὑδρέαν. Salm.

21 Ὑδρεῦ,

ῳδίας ποιητὴς, ὡς Διονύσιος εἰκοστῷ τρίτῳ τῆς A μουσικῆς ἱστορίας· Ἦν δ' ὁ Εὐάγης ποιμήν τις ἀγράμματος δηλαδὴ, καὶ τῆς ἄλλης παιδείας ἄπειρος, ποιητὴς δ' ἀγαθὸς κωμῳδιῶν.

ὙΔΡΗΛΑ, τῆς Καρίας· Ἐρατοσθένης τριακοστῷ τρίτῳ Γαλατικῶν. Τὸ ἐθνικὸν, B Ὑδρηλεύς.

ὙΔΡΟΥ͂Σ[21], φρούριον ἀρσενικῶς. Θεόπομπος τριακοστῷ ἐνάτῳ Φιλιππικῶν. Τὸ ἐθνικὸν Ὑδρούντιος, ὡς Σελινούντιος. [22] Ἔστι καὶ πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν [23] Ὑδρυσ- C σαῖος, καὶ Ὑδρύασιος.

ὙΗΤΤΟΣ, κώμη Βοιωτίας, ἀπὸ Ὑήττου ἀνδρὸς Ἀργείου. Λέγεται καὶ ἀρσενικῶς. Ὠνόμασται δ' οὕτω, διὰ τὸ καθύεσθαι σφοδροῖς ὄμβροις. Τὸ ἐθνικὸν Ὑήττιος, ὡς Ὑμήττιος. D Τινὲς δὲ τὴν Ἀσπληδόνα Ὑηττὸν ἐκάλεσαν.

ὙΘΜΙΤΑΙ[24], ἔθνος πρὸς Λιβυρνοῖς καὶ Συωπίοις, ὡς φησιν Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ.

ὙΚΚΑΡΟΝ[25], πόλις Σικελίας, ὡς Φίλιστος Σικελικῶν πρώτῳ. Ἀπολλόδωρος E δ' ἐν δευτέρῳ χρονικῶν, πόλιν λέγει αὐτὴν τὰ Ὕκκαρα. Μέμνηται τῆς λέξεως καὶ Θουκυδίδης. Ὕκκαρα δὲ, πολίχνιά ἐστι τῆς Σικελίας, ἔνθεν φασὶ γενέσθαι καὶ [26] Λαΐδα τὴν ἑταίραν. Τὸ ἐθνικὸν Ὑκκαρεύς, καὶ κτητικὸν Ὑκκαρικός. F

ὙΛΕΑ, χώρα Ποντική, [27] Ἀβικὴ λεγομένη, τουτέστιν [28] Ὑλαία. Ἀλέξανδρος ἐν τῷ περὶ [29] Πόντου.

ὙΛΑΜΟΙ, πόλις Λυκίας, ὡς Ἀλέξανδρος ὁ Πολυΐστωρ ἐν δευτέρῳ περὶ Λυκίας. G Εἶτα Διονύσιός φησι Τύβεριν καὶ Τέρμεριν δύο ἀδελφὰς γῆμαι, καὶ γεννῆσαι δέκα ἄρρενας ἑκάτερον. [30] Ὑλάμους [31] δὲ τοὺς ρ * πους φασί. Τὸ ἐθνικὸν, Ὑλαμίτης.

ὝΛΗ[32], πόλις Κύπρου, ἐν ᾗ Ἀπόλλων H τιμᾶται Ὑλάτης. Λυκόφρων,

> Καὶ [33] Σάτραχον [34] βλαίξαντες, Ὑλάτου πάγον.

Ἔστι

diæ poëta, ut Dionyſius tertio & viceſimo muſicæ hiſtoriæ; *Erat autem Euages paſtor quidam illiteratus ſcilicet, ac omnis eruditionis imperitus, comœdiarum autem poëta bonus.*

HYDRELA, Cariæ, Eratoſthenes tertio & triceſimo Galaticorum. Gentile, Hydreleus.

HYDRUS, caſtellum, maſculine. Theopompus nono & trigeſimo Philippicorum. Gentile, Hydruntius, ut Selinuntius. Eſt etiam urbs Italiæ. Gentile, Hydruſſæus, & Hydruſſius.

HYETTUS, vicus Bœotiæ ab Hyetto viro Argivo. Dicitur etiam maſculine. Sic vero nominatus fuit, quod vehementibus imbribus compluatur. Gentile, Hyettius, ut Hymettius. Aliqui vero Aſpledonem Hyettum vocavere.

HYTHMITÆ, gens prope Liburnos & Syopios, ut inquit Hecatæus Europa.

HYCCARON, urbs Siciliæ, ut Philiſtus Siculorum rerum primo. Apollodorus autem in ſecundo chronicorum, eam urbem vocat Hyccara. Meminit hujus nominis & Thucydides. Hyccara vero oppidum eſt Siciliæ, unde quoque meretricem Laïdem ortam narrant. Gentile, Hyccareus, & poſſeſſivum Hyccaricus.

HYLEA, regio Pontica, Abice dicta, hoc eſt, Silveſtris. Alexander in ſcripto de Ponto.

HYLAMI, urbs Lyciæ, ut Alexander Polyhiſtor in ſecundo de Lycia. *Deinde Dionyſius inquit, Tuberin & Termerin duas ſorores duxiſſe, atque utrumque decem mares genuiſſe*, Hylamos vero * ajunt. Gentile, Hylamites.

HYLE, urbs Cypri, in qua Hylates Apollo colitur. Lycophro:

> *Et Satrachum profecti, Hylataque terram.*

Eſt

[21] Ὑδροῦς, ἔστι καὶ πόλις Ἰταλίας.] Apud Melam *Hydrus mons, tum & Salentini campi*, ubi falſo corrigunt Hydruntum apud eundem Melam corrige. *Et in Calabria Brundiſium, Veretum*, non valeto. Strabo lib. 6. Περίπλους δ' ὁ Τάραντος ἐπὶ τὸ Βρεντέσιον μέχρι μὲν Βάρεως ... χ σταδίων. καλοῦσι δὲ Βάριν οἱ νῦν Οὐερετόν. Verba Pomponii ita legenda ſunt. *Hydrus mons. tum & Salentini campi.* Montem vocat, quem Strabo σκόπελον lib. 6. Τὰς δὲ Σαλεντίνους Κρητῶν ἀποίκους φασί. ἐνταῦθα δ' ἐστὶ καὶ τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερὸν πλούσιόν ποτε ὑπάρξαν, καὶ ὁ σκόπελος ὃν καλοῦσιν ἄκραν Ἰαπυγίαν πολὺς ἐκκείμενος εἰς τὸ πέλαγος καὶ πρὸς τὰς ἀνατολάς. Sine dubio σκόπελον ſive promontorium intelligit Pomponius. *Idem.*

[22] Ἔστι καὶ πόλις Ἰταλίας.] Italica non dicitur ab epitom. Ὑδροῦς, ſed Ὑδροῦσα. Vide in Ἄκρα. Conditores Italicæ civitatis inveniuntur id voce Βλῖνος.

[23] Ὑδρυσαῖος.] Τὸ ἐθνικὸν ὑδρουσαῖος non ἀπὸ τῆς εὐθείας Ὑδροῦς, ſed ἀπὸ τῆς εὐθείας Ὑδροῦσα. Ὑδρουσ... eſt ἀπὸ τῆς Ὑδροῦντος. Salm.

[24] Ὑθμῖται.] Vide in Συώπιοι.

[25] Ὕκκαρον.] Timæus apud Athenæum dicit Ὕκκαρον ab Ὕκκος piſce. *Salm*

[26] Λαΐδα.] Synceſius apud Ariſtophanis interpretem. ἡ γὰρ Λαῒς ἀνδράποδον ἦν Καρικὸν ἐκ Σικελίας ἐωνημένον. Legendum eſt manifeſte Ὑκκαρικόν. Idem interpres de eadem Laide. αὕτη ἦν θυγάτηρ Τιμάνδρας τινὸς ἐξ Ὑκκάρων τῆς Σικελίας οὖσα. Legendum ἐξ Ὑκκάρων. Idem.

[27] Ἀβικὴ λεγομένη.] Ἄβιοι ibi habitant; hinc Ἀβικὴ regio apud Stephanum voce Ὑλαία. Holſtenii obſerv. in Ortelii geographiam.

[28] Ὑλαία.] Vide Herodot. lib. IV pag. 227.

[29] Πόντου.] Adde Εὐξείνου, uti in voce Abii.

[30] Ὑλάμους δὲ τοὺς ρ * πους.] Lege. Ὑλαμεῖς δὲ τοὺς καρποὺς φασί. In MS. ita legitur. Ὑλάμους τοὺς ἐχθρούς. Ὑλάμους autem in MSS. legitur, non Ὕλαμοι. Salm.

[31] Δὲ τοὺς ρ * πους.] Τοὺς καρποὺς forte legend.

[32] Ὕλη.] Vide Meurſ. Cyp. pag. 79.

[33] Σάτραχον.] Σάτραχον MSS. Salm.

[34] Βλαίξαντες.] Κλώσαντες. Idem.

[34] Βλαίξαντες &c.] Κλώσαντες legend.

[35] Ὀ

Ἔστι δὲ πόλις Λοκρῶν τῶν Ὀζολῶν, ἧς τὸ ἐθνι- A
κὸν Ὑλαῖος. Δῆλον δ' ὅτι καὶ Βοιωτίας ἐστὶν
Ὕλη. Ὅμηρος,

[35] Οἵ τ' Ἐλεῶν' εἶχον, ἠδ' Ὕλην, καὶ
Πετεῶνα.

Εἴρηται δ' αὐτὴν ἀπὸ Ὕλης τοῦ Θεσπιέως, ἢ ὅτι B
ὑλώδης ἐστί. [36] Καὶ Ὕλη χωρίον, μεταξὺ τῆς
Σαβίνων καὶ Ῥωμαίων πόλεως.

ΥΛΛΑΡΙΜΑ [37], πολίχνιον Καρίας,
ὑπὲρ [38] Θεστρωτονικίας. Ὅθεν ἦν [39] Ἱεροκλῆς,
[40] ὁ ἀπὸ ἀθλήσεων ἐπὶ φιλοσοφίαν ἀχθείς. C
Ὁ πολίτης, Ὑλλαριμεύς.

ΥΛΛΕΙΣ [41], ἔθνος Ἰλλυρικὸν, ἀπὸ
Ὕλλου τοῦ Ἡρακλέους, καὶ Μελίτης τῆς Αἰγαίου τοῦ
ποταμοῦ, ὡς Ἀπολλώνιος τετάρτῳ Ἀργοναυτι-
κῶν. Ἔστι καὶ πόλις Ὕλλη, ὡς αὐτός φησι. Τὸ D
ἐθνικὸν, [42] Ὑλλέας· Καὶ θηλυκὸν, Ὑλληίς.
Καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ Ὑλλὶς Ὑλλίδος, ἀπὸ
Ἀργείας μιᾶς τῶν νυμφῶν. Ἢ ἀπὸ Ὕλλου, τοῦ
Ἡρακλέους καὶ Δηιανείρας. Ἔστι δ' ὡς Φωκὸς
Φωκεὺς, Αἴολος Αἰολεὺς, οὕτως Ὕλλος E
Ὑλλεύς. Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ περὶ γῆς δευτέ-
ρῳ· [43] Ὑπὲρ δὲ τοὺς Ὕλλους Λιβυρνοὶ, καί τινες
Ἴστροι λεγόμενοι Θρᾷκες. Καὶ [44] τὸ θηλυκὸν,
[45] Ὑλλίς. Πρόκειται χερρόνησος ἡλίκη μάλι-
στα Πελοπόννησος, ὥς φασι, πεντεκαίδεκα F
πόλεις ἔχουσα παμμεγέθεις οἰκουμένας. [46] Ἔστιν
Ὑλλὶς καὶ φυλὴ Ἄργους, καὶ Δωριέων, καὶ Τροι-
ζηνίων. Ὁ φυλέτης, [47] Ὑλλεύς. Χάραξ θ',
Καὶ Παμφύλοι καὶ Ὑλλεῖς.

ΥΛΛΟΥΑΛΑ, δῆμος Καρίας. Ἀ- G
πολλώνιος ἐν Καρικῶν ε'. [48] Κᾶρες δὲ τὸν τόπον
ἐκεῖνον, ἔνθα Ὕλλος ἀπώλετο, Ὑλλουαλα
ὠνόμασαν, καὶ ἱερὸν ἐνταῦθα ἐδείματο Ἀπόλ-
λωνι. Καὶ νῦν ἔτι παρὰ τὸν θεὸν δῆμός ἐστιν Ὑλ-
λουά-

Eſt etiam urbs Locrorum Ozolarum, cujus gentile, Hylæus. Conſtat vero etiam Bœotiæ eſſe Hylen. Homerus,

Quique Eleona habebant, vel Hylen, & Peteona.

Sed appellatam eam eſſe ab Hyle Theſpiei vel quod ſilveſtris ſit. Etiam Hyle regiuncula inter Sabinorum & Romanorum urbem.

HYLLARIMA, oppidulum Cariæ, ſupra Theſtrotoniciam. Unde erat Hierocles; ab exercitationibus athleticis ad Philoſophiam ductus. Civis, Hyllarimeus.

HYLLEI, populus Illyricus, ab Hyllo Herculis, & Melitæ filiæ Ægæi fluvii, ut Apollonius quarto Argonauticorum. Eſt etiam urbs Hylle, ut idem inquit. Gentile, Hylleus, & fœmineum, Hylleis. Apud Callimachum quoque Hyllis, Hyllidis, ab Argeia una Nympharum, vel ab Hyllo Herculis, & Deianiræ. Eſt autem, ut Phocus, Phoceus, Æolus, Æoleus, ſic Hyllus, Hylleus. Apollodorus in ſecundo de terra; *ſupra autem Hyllos Liburni, & quidam Iſtri dicti Thraces.* Et fœmineum, Hyllis. Præjacet Cherſoneſus magnitudine circiter Peloponneſi, ut ajunt, quindecim urbes habens peringentes habitatas. Eſt Hyllis etiam tribus Argi, & Doricnſium, & Trœzeniorum. Tribulis, Hylleus. Charax nono; *Et Pamphylii, & Hyllei.*

HYLLUALA, populus Cariæ. Apollonius quinto Caricorum. Cares autem locum illum, ubi Hyllus periit, Hylluala nominavit, & delubrum illic Apollini ædificavit, & nunc adhuc juxta Deum populus eſt Hylluala dictus.

Ala

35 Οἵ τ' Ἐλεῶν' &c.] Iliad β verſu 500.

36 Καὶ Ὕλη χωρίον &c.] Cluverius 1259. ſed ex ſitu conjici poteſt non alium intelligere locum, quam qui ab Herodot. & Strabone Ὑέλη appellatur. Eundem etiam in voce Ἐλέα: male ibi Βέλη nuncupat; Imo videtur eadem urbs, quam Stephanus alio loco Οὐέλια nominavit.

37 Ὑλλάριμα.] Emendat Voſſ. ad Mel. pag. 81.

38 Θεστρωτονικίας] Στρατονικείας legend.

39 Ἱεροκλῆς] Ita ſupra minus emendate. Ἱεροκλῆς is eſt fortaſſe, cujus habemus in Pythagoræ carmina commentarios. *Salm.*

40 Ὁ ἀπὸ ἀθλήσεων] Vide Perſonum in Prolegom. ad Hieroclem, hæc verba egregie explicat pag. 22, 23.

41 Ὑλλεῖς] Totam hanc de Hyllis aut Hyllenſibus enarrationem in ſua in Dionyſii parecbolas tranſtulit Euſtathius, nec aliunde quam ex hoc auctore ſumpſit, qui tamen non nominatur. *Salm.*

41 Ὑλλεῖς] Hunc locum tranſcripſit Euſtath. in comment. ad Dionyſium pag. 55.

42 Ὑλλέας] Thucyd εἰς τὸν Ὑλλαϊκὸν λιμένα lib. III. pag. 226.

43 Ὑπὲρ δὲ τοὺς Ὕλλους] Forte Ὑλλεῖς legendum. ſed occurrit apud Scymnum Chium. Vide Voſſ. ad Scyl. pag. 3.

44 Τὸ θηλυκὸν Ὑλλίς] Differt a priori Ὑλλίς. Imo procul dubio hic locus corruptus eſt. Euſtatius habet τούτοις δὲ πρόκειται χερρόνησος Ὑλλὶς in Dionyſium. Vide etiam Voſſium ad Scylacem pag. 3. Ὑλλικὴ legendum, non Ὑλλὶς aut Ὑλλίς.

45 Ὑλλίς. πρόκειται Χερρόνησος ἡλίκη μάλιστα Πελοπόννησος.] Hæc corrupta ſunt. Euſtathius habet, τούτοις πρόκειται Χερρόνησος Ὑλλίς. Salm.

46 Ἔστιν Ὑλλὶς &c.] Vide Piod. Schol. pag. 195.

47 Ὑλλεύς] Vide Marc. Heracl. pag. 17.

48 Κᾶρες δὲ τὸν τόπον.] Corruptiſſimus locus, quem tamen ex veſtigiis antiquæ ſcripturæ facile emendamus. Lege Κᾶρες δὲ τὸν τόπον ἐκεῖνον ἔνθα Ὕλλος ἀπώλετο Ὑλλουάλα ὠνόμασαν, καὶ ἱερὸν ἐνταῦθα ἐδείματο Ἀπόλλωνος. MS habent ἀνόμασαν & ἐδείματο, ex qua facile id nobis fuit ad veram lectionem conjectura evadere. ἀνόμασαν necnon MSS corruptiſſime legebant. Lege poſt. καὶ νῦν ἔτι παρὰ τὸν θεὸν δῆμός ἐστιν Ὑλλουάλα. Salm.

48 Κᾶρες] Sed de Care quodam etiam meminit Stephanus in Alabanda, quem locum vide. Totus hic locus eſt corruptiſſimus, & parum juvant MSS. quippe Salmaſius & nos in iiſdem tantum poſteriora hujus lectionis verba ita invenimus. Καὶ ἱερὸν ἐνταῦθα ἐδείματο Ἀπόλλωνος. Ex tenuibus hiſce veſtigiis veram lectionem conjectura elice-

λύαλα λεγόμενος· [49] Α᾽λα γὰρ οἱ Κᾶρες τὸν ἵππον ἔλεγον, ὡς καὶ πρότερον εἴρηται. A

Υ῾ΜΗΤΤΟ΄Σ, ὄρος τῆς Α᾽ττικῆς· Τὸ υ μακρὸν, καὶ βραχύ. Ο῾ οἰκήτωρ, Υ῾μήττιος.

Υ῞ΟΨ, πόλις ἐν Ι᾽βηρίᾳ χερρονήσου· B Ε῾καταῖος Εὐρώπῃ· Μετὰ δὲ Υ῞οψ πόλις, μετὰ δὲ Λεσυρὸς ποταμός. Τὸ ἐθνικὸν, Υ῞οπος ἀπὸ τῆς γενικῆς.

Υ῞ΠΑΙΠΑ [50], πόλις Λυδίας, κληθεῖσα ὑπὸ τὸ παρακείμενον ὄρος, ὑπὸ τὸ Αἶπος. C Τὸ ἐθνικὸν, Υ῾παιπηνός. [51] Καλλίστας ἔχειν γυναῖκας τὴν πόλιν, δῶρον Α᾽φροδίτης.

Υ῾ΠΑΙΛΟ΄ΧΙΟΙ, ἔθνος Μολοσσικόν· Ρ῾ιανὸς ἐν τετάρτῳ Θεσσαλικῶν.

Υ῞ΠΑΝΑ, πόλις τῆς Τριφυλίας, ὡς D Πολύβιος τετάρτῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Υ῾πανεύς.

Υ῞ΠΑΝΙΣ [52], ποταμὸς καὶ πόλις μεταξὺ τοῦ Πόντου καὶ τῆς Μαιώτιδος λίμνης. Α᾽λέξανδρος δ᾽ ὁ πολυΐστωρ φησὶν, ὅτι ὁ Υ῞πανις δίχα σχιζόμενος, τὸ μὲν ἓν μέρος εἰς τὴν E Μαιῶτιν λίμνην βάλλει, τὸ δ᾽ ἕτερον εἰς τὸν Πόντον. Μητρόδωρος δ᾽ ἐν τετάρτῳ, καὶ κρήνην τινὰ πικρὰν εἰς αὐτὸν ἐγχεῖσθαι, καὶ ἄποτον ποιεῖν τὸν ποταμόν. Τὸ ἐθνικὸν Υ῾πανίτης, [53] ὡς [54] Παναίτης. F

Υ῾ΠΑ΄ΤΗ, πόλις Αἰνιάνων. Λέγεται δὲ καὶ Υ῞πατα. Ε῎στι καὶ χώρα πλησίον Σαγγαρίου ποταμοῦ. Τὸ ἐθνικὸν Υ῾παταῖος, καὶ Υ῾παταία, καὶ [55] Υ῾πατεύς.

Υ῾ΠΕΡΑΣΙ΄Α [56]. πόλις, ἧς τὸ ἐθνι- G κὸν Υ῾περασιεύς· Φλέγων εἰκοστῷ τρίτῳ Ο᾽λυμπιάδος.

Υ῾ΠΕΡΒΟ΄ΡΕΟΙ [57], ἔθνος. Πρώταρχος δὲ τὰς Α῎λπεις ῥίπαια ὄρη οὕτω προσαγορεῦσαι· Καὶ τοὺς ὑπὸ τὰ Α῎λπεια ὄρη κατοι- H κοῦντας πάντας, Υ῾περβορέους ὀνομάζεσθαι. Α᾽ντίμαχος δὲ, τοὺς αὐτοὺς φησιν [58] εἶναι τοῖς Α᾽ριμασποῖς. [59] Δαμάστης δ᾽ ἐν τῷ περὶ ἐθνῶν· Α῎νω Σκυθῶν Ι᾽σσηδόνας οἰκεῖν, τούτων δ᾽ ἀνωτέρω [60] Α᾽ριμασπούς. Α῎νω δ᾽ I Α᾽ρι-

Ala enim Cares equum vocant, ut etiam prius dictum eſt.

HYMETTUS, mons Atticæ; y longum, & breve. Incola, Hymettius.

HYOPS, urbs in Iberia Cherſoneſi. Hecatæus Europa; *Poſt vero Hyops urbs. Poſt autem Leſyrus fluvius.* Gentile, Hyopus, a genitivo.

HYPÆPA, urbs Lydiæ, condita ſub adjacentem montem, nempe ſub Æpos. Gentile, Hypæpenus. Pulcherrimas habere mulieres urbem, donum Veneris.

HYPÆLOCHII, populus Molloſſicus. Rhianus in quarto rerum Theſſalicarum.

HYPANA, urbs Triphyliæ, ut Polybius quarto. Gentile, Hypaneus.

HYPANIS, fluvius, & urbs inter Pontum & Mæotim paludem. Sed Alexander Polyhiſtor inquit, Hypanim fluvium in duo diviſum effundere unam partem in Mæotim paludem, alteram in Pontum. Metrodorus autem in quarto, fontem quoque quemdam amarum in ipſum immitti, & fluvium reddere potui inutilem. Gentile, Hypanites, ut Panaïtes.

HYPATE, urbs Ænianum. Dicitur vero etiam Hypata. Eſt & regio prope Sangarium fluvium. Gentile, Hypatæus, & Hypatæa, & Hypateus.

HYPERASIA, urbs, cujus gentile, Hyperaſieus. Phlegon tertio vigeſimo Olympiadis.

HYPERBOREI, gens. Protarchus vero, Alpes Rhipeos montes ſic appellatos eſſe: & omnes, ſub Alpinis montibus habitantes, Hyperboreos nominari. Antimachus vero eoſdem eſſe Arimaſpis inquit. At Damaſtes in libro de gentibus, Supra Scythas habitare Iſſedones, ſuperius vero Arimaſpos. Supra Arimaſpos autem Rhipæos montes, ex qui-

elicere poſſumus. Quia hic habemus ἰδίῳ ὀνόματι, procul dubio Κᾶρες, uti infra, & ἀνόμασαν hic quondam ſcriptum fuit. Itaque hunc locum ita lege: Κᾶρες δὲ τὸν ἵππον ἐκεῖνον ἴδιοι Υ῞λαιον ἐκάλουν, Υ῞λαν ἄλλοι ὀνόμασαν, καὶ ἄλλοι ἐντεῦθεν ἰδίῳ ὀνόματι Αντίλλαιον.

[49] Α᾽λα.] Vide in voce Αλάβανδα.

[50] Υ῞παιπα.] Vide Spanh. pag. 896 Triſt. t. 2 pag. 573.

[51] Καλλίστας ἔχειν] Deeſt aliquid.

[52] Υ῞πανις] Euſtath. ad Dionyſ. 137.

[53] Ω῾ς Παναίτης] Lege ὡς Ταναΐτης, vel quod verius eſſe puto, ὡς Ταΐτης, & omnino ita legendum cenſeo. *Salm.*

[54] Παναίτης.] Lege Ταναΐτης. vel, quod idem eſſe puto, & magis huic loco conveniens, Ταΐτης.

[55] Υ῾πατεύς.] Vide Urſini notas ad Leg. pag 259.

[56] Υ῾περασία.] Hæc ubi gentium ſit, neſcio. niſi ſit eadem cum Υ῾περησία, quod verum eſſe putamus. Hyperesiæ regionis meminit Strab. lib 8. ἐντεῦθεν δὲ ἐς τὰς Τριφυλίαν, καὶ ὤκησαν περὶ τὴν Αἴγειραν ἐν τῇ χώρᾳ τῇ τῶν Υ῾πανέων Υ῾περησία καλουμένῃ. Ab urbe Hypereſia prius ſane tantum, formavit Strabo toti regioni nomen. *Salm.*

[57] Υ῾περβόρεοι.] Vide Cluv. Ital. antiq pag. 319.

[58] Εἶναι τοῖς Αριμασποῖς.] Forte legendum eſt εἶναι αὐτοῖς τοῖς Αριμασποῖς.

[59] Δαμάστης.] Agathemero citatur, ſed periplus pag. 2.

[60] Αριμασπούς.] Vide Cluv. in Germ. antiq. Locum emendat pag. 12.

Εξ

Ἀρμασπῶν, τὰ Ῥίπαια ὄρη, [60] ἐξ ὧν τὸν A
βορέαν πνεῖν. χιόνα δ' αὐτὰ μήποτε ἐλλείπειν.
Ὑπὲρ δὲ τὰ ὄρη ταῦτα Ὑπερβορέους καθήκειν,
εἰς τὴν ἑτέραν θάλασσαν. Καὶ ἄλλοι ἄλλως.
Ἑλλάνικος δὲ Ὑπερβόρειοι γράφει, διὰ
διφθόγγου. B

ΥΠΕΡΔΕΞΙΟΝ, χωρίον Λέσβου, ἐν
ᾧ Ζεὺς Ὑπερδέξιος. Καὶ Ὑπερδεξία Ἀθηνᾶ.
Ὡς οὖν ἀπὸ τοῦ Βυζαντίου Βυζάντιος, οὕτω παρὰ
τὸ Ὑπερδέξιον Ὑπερδέξιος τὸ ἐθνικόν. Νικό-
λαος δὲ πληθυντικῶς Ὑπερδεξίους φησίν. C

ΥΠΕΡΗΣΙΑ [61] πόλις τῆς Ἀχαΐας.

Οἵ θ' Ὑπερησίην τε, καὶ αἰπεινὴν Γο-
νόεσσαν.

[62] Ὅμηρος. Κακῶς δὲ Θέων Ὑπέρειαν αὐτὴν
καλεῖ. [63] Ὑπέρεια γὰρ πηγὴ [64] Μεσσηΐδος, [65] καὶ D
πόλις Σικελική. Ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ Ὑπερή-
τορος, τοῦ [66] Λυκάονος υἱοῦ. Τὸ ἐθνικὸν τῆς Ὑπερη-
σίας, Ὑπερησιεύς. Καὶ θηλυκὸν, Ὑπερησίς,
παρ' Ἡσιόδῳ. Θεόπομπος δὲ Ὑπερασιεῖς φη-
σι, διὰ τοῦ α. Ἀπὸ δὲ τῆς Ὑπερείας τῆς κρήνης, E
Ὑπερηϊὰς θηλυκῶς ἡ εὐθεῖα. [67] Ἀφ' ἧς τῆς
Ὑπερηϊάδος, ἡ [68] Ἀρεθούσης.

ΥΠΙΟΣ [69], ποταμὸς καὶ πόλις ὑπὸ τὴν
Ποντικὴν Ἡράκλειαν, ὡς Δομίτιος Καλλίστρα-
τος ἐν ἕκτῳ τῶν περὶ Ἡρακλείας. Λέγεται καὶ ἀρ- F
σενικῶς [70] καὶ θηλυκῶς. Ἔστι καὶ Ὕπια ὄρη αὐ-
τόθι, ὡς Νύμφις ἐν πρώτῳ Ἡρακλείας. Καὶ
τοὺς κατοικοῦντας ἐν τοῖς ὄρεσι τούτοις Μυσοὺς
φασι. Τὸ ἐθνικὸν [71] Ὑπιανὸς, ὡς Κῖος Κια-
νὸς, Τῖος Τιανός. G

ΥΠΟΘΗΚΑΙ [72], τινὲς οὕτω φασὶ τὰς
[73] Ποτνίας

quibus boream flare, nivem vero nunquam A
eos deſerere. Supra hos autem montes, Hy-
perboreos pertinere in alterum mare. Et alii
aliter. Sed Hellanicus Hyperboreos ſcribit per
diphthongum. B

HYPERDEXIUM, regiuncula Lesbi,
in qua Jupiter Hyperdexius. Et Hyperdexia
Minerva. Ut igitur a Byzantio Byzantius, ſic
ab Hyperdexio Hyperdexius gentile. Nicolaus
vero pluraliter Hyperdexios inquit. C

HYPERESIA, urbs Achaiæ.

*Quique Hypereſiamque, & altam Gonoëſ-
ſam.*

Homerus. Theon vero perperam Hyperiam
eam vocat. Hyperia enim fons Meſeidis, & D
urbs Sicula. Vocata vero fuit ab Hyperete Ly-
caonis filio. Gentile Hypereſiæ, Hypereſieus.
Et fœmininum Hypereſis, apud Heſiodum.
Theopompus vero Hyperaſieis vocat per a.
Ab Hyperia vero fonte, fœminine nominati- E
vus Hypereias. A quo genitivus Hypereiadis,
vel Arethuſæ.

HYPIUS, fluvius & urbs ſub Heraclea
Pontica, ut Domitius Calliſtratus in ſexto li-
brorum de Heraclea. Dicitur & maſculine & F
fœminine. Sunt etiam inibi Hypii montes,
ut Nymphis in primo Heracleæ. Et eos, qui
habitant in his montibus, Myſos vocant. Gen-
tile, Hypianus, ut Cius Cianus, Tius Tia-
nus. G

HYPOTHECÆ, nonnulli ſic ajunt
Potnias

[60] Ἐξ ὧν.] Legend. forte ἐξ ὧν &c.
[61] Ὑπερησία] Vide Apoll. Scholiaſt pag. 19.
[62] Ὅμηρος.] Iliad. β verſu 573.
[64] Ὑπέρεια, πηγὴ Μεσσηΐδος.] Heſychius: Ὑπέρεια, ἡ τῶν Φαιάκων πόλις ἢ κρήνη: tortaſſis hic interiit ultima vox Μεσσηΐδος. Suidas ſimpliciter: Ὑπέρεια, ὄνομα κρήνης. At ipſe haud dubie Suidas, una cum Stephano & Heſychio, intellexit fontem illum Meſeidis, Homero Iliad. lib. VI celebratum.
[65] Μεσσηΐδος.] Μεσσηΐδος legend. Vide Pauſ. Hyperiam app.
[66] Καὶ πόλις Σικελική] Quid de hac urbe ſtatuendum ſit, oſtendunt commentatores Homeri Didymus & Euſtathius. Didymus Ὑπέρεια· οἱ μὲν ἐν Σικελίᾳ Καμάριναν, οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ ὑπὲρ τὴν ἡμῶν γνωστὴν κεῖσθαι, ἄλλοι δὲ ὅτι ἦν νῆσος πλησίον τῆς τῶν Κυκλώπων χώρας. Id eſt: Hyperia, alii Siciliæ ajunt eſſe urbem Camarinam: alii confictum ſic nomen ab eo, quod ultra nobis cognitam terram ſitus ſit locus: alii inſulam fuiſſe putant prope Cyclopum terram. Euſtathius: Τὴν δὲ Ὑπέρειαν πόλιν Σικελίας τινές φασι, τὴν ὕστερον Καμάριναν· οἱ δὲ νῆσον πλησίον τῆς τῶν Κυκλώπων χώρας. Hoc eſt: Hyperiam quidam Siciliæ urbem ajunt eſſe, quæ poſtea Camarina dicta: alii vero inſulam volunt, prope Cyclopum terram.
[67] Λυκάονος] Πελασγοῦ. Pauſ.
[68] Ἀφ' ἧς τῆς &c.] Salm. in MSS invenit. Ἀφ' ἧς τὴν Ὑπερηϊάδα ἡ Ἀρεθοῦσαν. Dubito an non ſit legendus hic locus. Ὑπερηΐς θηλυκῶς ἡ εὐθεῖα, ἀφ' ἧς τὴν Ὑπερηϊάδα ἢ Ἀρεθοῦσαν.
[69] Ἀρεθούσης] Mendoſe hæc ita legunt. In notis & caſt. noſtris, ut legendum eſſe putamus, proponemus. MSS. ἀφ' ἧς τὴν Ὑπερηϊάδα ἢ Ἀρεθοῦσαν. Salm.
[70] Ὕπιος ποταμὸς καὶ πόλις] Alii Ὕπιαν urbem vocant, non Ὕπιον, & ipſum flumen ita appellatum eſſe volunt ἀπὸ τῶν Ὑπίων ὀρῶν. [illegible] Ὕπιος [illegible] ἀπὸ τῶν Ὑπίων ὀρῶν. In Ptolemæo legitur in deſcriptione Bithyniæ Ἰππίου ποταμοῦ ἐκβολαί. Veteres codices habent ἱππίου. omnino legendum Ὑπίου. alibi in eodem correximus πρὸς τῷ Ὑπίῳ ὄρει, cum vulgo ἱππίῳ legatur. Et apud eundem. Κατέχουσι δὲ τὴν ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ μέχρι Ἱππίου τοῦ πρὸς Χαλκηδόνι. Lege μέχρι Ὑπίου. In Ptolemæi vulgatis codicibus legitur πρὸς τῷ ἱππίῳ ὄρει & πρὸς τῷ Ὑπίῳ ποταμῷ. Ubique legendum Ὑπίῳ. In ſcripto Ptolemæi codice Palatinæ bibliothecæ omnino legitur Ὑπίου aut Ὕπιος & alibi Ὕπιος. at Scaliger faciebat ἱππίου. omnino legendum Ὑπίου. Salm.
[70] Ὕπιος.] Salm. ad Sol. 877.
[71] Καὶ θηλυκῶς.] Schol. Apol. fœminino genere Ὑπία dixit pag. 2·3 & ipſe Apollon. mal.
[72] Ὑπιανός] Lege τὸ ἐθνικὸν Ὑπιανὸς, ὡς Κῖος Κιανός. Salm.
[73] Ὑπιανός] Lege Ὑπιανός.
[73] Ὑποθῆκαι] Ὑποθῆβαι lego. Salm.

Ὑπο-

τὰ Ποτνίας τῆς Βοιωτίας κεκλῆσθαι. Οἱ δὲ, πολισμάτιόν τι, διὰ τὴν τοῦ τόπου θέσιν οὕτως ὀνομαζόμενον. Ὡς τὴν Ὑποχαλκίδα καλοῦσι, διὰ τὸ ὑπὸ τὸ ὄρος τὴν Χαλκίδα κεῖσθαι. Πολλοὶ δὲ καὶ μετὰ προθέσεως τόποι, Ἐπικνημίδιοι, Ὑπερβόρεοι, Περιποτάμιοι, Προποντὶς, Παρωκεανῖται.

Potnias Bœotiæ vocatas fuiſſe, alii vero oppidulum quoddam, a loci ſitu ſic nominatum, quemadmodum Hypochalcidem vocant, eo quod ſub monte Chalcide jaceat. Multa vero loca etiam cum præpoſitione, Epicnemidii, Hyperborei, Peripotamii, Propontis, Paroceanitæ.

ΥΠΟΧΑΛΚΙΣ[75], πόλις Αἰτωλίας κατ' Εὐρώπην. Τὸ ἐθνικὸν, ὁμοίως τῷ ἁπλῷ Ὑποχαλκιδεύς.

HYPOCHALCIS, urbs Ætoliæ juxta Europam. Gentile, ſimiliter ſimplici, Hypochalcideus.

ΥΡΙΑ[76], χώρα πλησίον Αὐλίδος· ἦν δὲ καὶ πρότερον πολίδιον. Ἡσίοδος δ' ἐν Ὑρίᾳ τὴν Ἀντιόπην φησὶ γενέσθαι· Εὐριπίδης δ' ἐν Ὑσίᾳ. Ἔστι δ' ἡ μὲν Ὑρία πρὸς τῷ Εὐρίπῳ· [77] Αἱ δ' Ὑσίαι τῆς [78] Παρασωπίας,[79] ὑπ' αὐτὸν τὸν Κιθαιρῶνα κείμεναι. Ὁ κτίσας, Ὑριεύς. Ὁ πολίτης, Ὑριάτης. [80] Ἔστιν Ὑρία καὶ κατὰ Ἰσαυρίαν Σελεύκειαν, ἣν παραρρεῖ ὁ Καλύκαδνος, ὃν Καλυδνόν τινες καλοῦσιν. [81] Ἔστιν Ὑρία πρὸς τῇ Ἰαπυγίᾳ, Κρητῶν κτίσμα. Ἡρόδοτος ἑβδόμῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Ὑριεύς.

HYRIA, regio prope Aulidem, erat vero etiam prius oppidulum. Heſiodus autem in Hyria Antiopen natam inquit, ſed Euripides in Hyſia. Eſt vero Hyria quidem juxta Euripum: Hyſiæ autem Paraſopiæ ſub ipſo Cithærone ſitæ. Conditor, Hyrieus. Civis, Hyriates. Eſt etiam Hyria juxta Iſauriam Seleuciam, quam Calycadnus alluit, quem Calydnum aliqui vocant. Eſt Hyria in Japygia, Cretenſium opus. Herodotus ſeptima. Gentile, Hyrieus.

ΥΡΚΑΝΙΑ, πόλις Θρᾴκης. Τὸ ἐθνικὸν Ὑρκάνιος, ὡς Παῤῥάσιος, [82] Ὑρβάνιος. Καὶ Ὑρκανιάτης, ὡς Κυδωνιάτης. Ἔστι καὶ Ὑρκανία κώμη τῆς Παλαιστίνης, πλησίον τῆς Ἰουδαίας, ἀπὸ Ὑρκανοῦ τοῦ ἐξάρχου τῶν Ἰουδαίων. [83] Ἔστι καὶ Ὑρκάνιον πεδίον τῆς Λυδίας, ὡς Ἐρατοσθένης ἐν πέμπτῳ Γαλατικῶν.

HYRCANIA, urbs Thraciæ. Gentile, Hyrcanius, ut Parrhaſius, Hyrbanius. Et Hyrcaniates, ut Cydoniates. Eſt etiam Hyrcania vicus Palæſtinæ, prope Judæam, ab Hyrcano Exarcho Judæorum. Eſt etiam Hyrcanius campus Lydiæ, ut Eratoſthenes in quinto Galaticorum.

ΥΡΚΑΝΟΙ[84], ἔθνος [85] προσεχὲς τῇ Κασπίᾳ θαλάσσῃ. Λέγεται καὶ Ὑρκάνιος, καὶ Ὑρκανία, καὶ Ὑρκανίς. ἐξ οὗ τὸ

— Ἐς [86] Ὑρκανίδα λίμνην·

Ὡς Ἀλέξανδρος ἐν Ἀσίᾳ.

HYRCANI, gens vicina mari Caſpio. Dicitur etiam Hyrcanius, & Hyrcania, & Hyrcanis, ex quo illud;

—— *In Hyrcanida paludem:*

Ut Alexander in Aſia.

ΥΡΜΗΝΗ, πόλις τῆς Ἤλιδος.

[87] Ὅσσον ἐφ' Ὑρμίνη καὶ Μύρσινος ἐσχατόωσα.

Μενέλαος δὲ τετάρτῳ Θηβαϊκῶν Ὑρμίναν, διὰ τοῦ α φησί. Τὴν δ' Ὑρμίνην Ἐχεφυλίδας φησὶ τὰς νῦν Ὁρμίνας· Ὁρμίνας δὲ καὶ τοὺς Ἐπειοὺς καλεῖσθαι. Ὅρμιναι δὲ δύο.

ΥΡ-

HYRMENE, urbs Elidis.

In quantum Hyrmine & Myrſinus extrema.

Menelaus vero quarto Thebaicorum Hyrminam per a inquit. Hyrminen vero Echephylida inquit nunc Horminas. Horminas autem & Epeos vocari. Horminæ vero duæ.

HYR-

73 Ὑποθῆκαι.] Scribe Ὑποθῆβαι.
74 Πότνιαι] Vide etiam in voce Ποτνίαι.
75 Ὑποχαλκίς.] Vide in voce Χαλκίς & Strab. lib. x pag. 310.
76 Ὑρία.] Euſtath. ad Homerum pag. 264 & 265, ubi Heſiodum citat, Ὑρία, Πόρος etiam dicitur.
77 Αἱ δ' Ὑσίαι] Hæc habet ex Strabone. ὅπου δὲ τὰς Ὑσίας Ὑρίας λέγουσί φασὶ τῆς παρασωπίας ὑπὸ τῷ Κιθαιρῶνι πλησίον Ἐρυθρῶν ἐν τῇ μεσογαίᾳ ἄποικον Ὑριέων κτίσμα τοῦ Νυκτέως Ἀντιόπης πατρός. Salm.
77 Αἱ δ' Ὑσίαι &c.] Vide Strabonem lib. 4 pag. 404. ex quo hunc locum deſumpſit.
78 Παρασωπίας] Παρασωπία regio circa Aſopum Bœotiæ fluvium. Holſtenius
79 Ὑπ' αὐτὸν τὸν Κιθαιρῶνα.] Strab. ὑπὸ τῷ Κιθαιρῶνι.
80 Ἔστιν Ὑρία ἡ κατὰ Ἰσαυρίαν Σελεύκειαν.] Quidam MSS. ἔστιν Ὑρία κατὰ Ἰσαυρίας Σελεύκειαν, quæ vera eſt lectio. alii κατὰ Ἰσαυρίαν Σελεύκ. Salm.
80 Ἔστιν Ὑρία &c.] Vide Spanh. pag. 786. Salm. ad Sol. pag 620 emend. κατὰ Ἰσαυρίας Σελεύκειαν. Pal. ad Pol. pag. ἴσαυρον Polyb.
81 Ἔστιν Ὑρία πρὸς τῇ Ἰαπυγίᾳ.] Cluv. 1212. & Euſtath. ad Dionyſ. pag 54 & Cluv. 1248.
82 Ὑρβάνιος.] Forte Ὀρβάνιος vel Ἀλβάνιος.
83 Ἔστι & Ὑρκάνιον] Videtur ibidem urbs fuiſſe. Liquet ex nummo apud Spon. 446.
84 Ὑρκανοί] Vide Triſt. tom. 2 pag. 562.
85 Προσεχὲς τῇ Κασπίᾳ.] Imo Hyrcania Caſpia a Stephano in illa voce appellatur.
86 Ὑρκανίδα λίμνην.] Caſpium mare intelligit. Vide Caſpia
87 Ὅσσον &c.] Ex Catal. Homeri,

88 Θε.

ὙΡΝΙΘΙΟΝ, χωρίον ἐν Ἐπιδαύρῳ, A ἀπὸ Ὑρνιθοῦς τῆς Τημένου θυγατρός· Παυσανίας δευτέρῳ περιηγήσεως. Τὸ ἐθνικὸν Ὑρνιθίας, ὡς Βιθυνίας, τοῦ Βιθυνίου.

ὙΡΤΑΚΟΣ, ἢ καὶ Ὑρτακῖνος, πόλις Κρήτης. Ὁ πολίτης, Ὑρτακῖνος. Πολύβιος B δὲ τὸ θηλυκὸν Ὑρτακίνη, ἀπὸ τοῦ Ὑρτακῖνος ἐθνικοῦ. Ἀπὸ Ὑρτακοῦ δὲ, Ὑρτάκιος.

ὙΣΑΕΙΣ, νῆσος μικρὰ καὶ μεγάλη Αἰθιόπων· Ἑκαταῖος περιηγήσει Αἰγύπτου. Οἱ νησιῶται Ὑσαῗται, ὡς Ὀασῖται. C

ὙΣΒΗ, πόλις Λυδίας. Τὸ ἐθνικὸν Ὑσβαῖος, καὶ Ὑσβίτης.

ὙΣΙΑ, πόλις Βοιωτίας, καὶ ἑνικῶς καὶ πληθυντικῶς. Περὶ ἧς ὁ [88] Θουκυδίδης τρίτῃ. [89] Ἄποικος Ὑρίων, κτίσμα Νυκτέως τοῦ Ἀν- D τιόπης πατρός. Ἔστι καὶ ἄλλη Παρθυαίων βασίλειον· Ἀρτεμίδωρος ἐνάτῳ γεωγραφουμένων. Τὸ ἐθνικὸν, Ὑσιεύς. [90] Ἔστι καὶ Ἀργεία κώμη Ὑσία, ὡς Θουκυδίδης. Χάραξ δὲ αὐτὴν πόλιν λέγει, ἐν ἐνάτῳ Ἑλληνικῶν. Οἱ ἐξ E αὐτῆς, Ὑσιάται λέγονται· Καὶ θηλυκῶς, Ὑσιάτις. Ἔστι καὶ Ἀρκαδίας πόλις, ὡς Φερεκύδης πρώτῳ. [91] Ἔστι καὶ Ὑσία, πόλις Βοιωτίας.

ὙΣΚΑΝΑ, πόλις Ἰλλυρίδος, οὐδετέρως· Πολύβιος ή. Τὸ ἐθνικὸν Ὑσκανεύς, F ὡς Δανεύς, Τυανεύς.

ὙΣΤΑΣΠΑΙ, ἔθνος Περσικόν· Νέστωρ δὲ ἐν πρώτῳ τῆς Ἀλεξανδριάδος. *

ὙΤΕΝΝΑ, πόλις Λυκίας. Ὁ οἰκήτωρ, Ὑτεννεύς. G

ὙΨΗΛΙΣ, κώμη Αἰγύπτου. Οἱ κωμῆται, Ὑψηλῖται. Εἰσὶν Ὑψηλῖται καὶ κατοικία Θρᾴκης.

ὙΨΟΥΣ, πόλις Ἀρκαδίας, ὡς Παυσανίας ὀγδόῳ. H

ὙΩΠΗ, πόλις [92] Ματιηνῶν, προσεχὴς τοῖς Γορδίοις. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ· Ἐν δὲ πόλις Ὕωπη. Οἱ δ' ἄνθρωποι ἐσθῆτα φορέουσιν, οἵηνπερ Παφλαγόνες. Τὸ ἐθνικὸν Ὑωπηνὸς, τῷ ἐπιχωρίῳ τύπῳ. Εἰ δὲ καθ' I ἡμᾶς, Ὑωπεύς, ὡς Σινωπεύς· Καὶ Ὑωπίτης, ὡς Σινωπίτης.

ΦΑ-

A HYRNITHIUM, regiuncula in Epidauro, ab Hyrnitho Temeni filia. Pauſanias ſecundo Periegeſeos. Gentile, Hyrnithias, ut Bithynias, ab Bithynio.

HYRTACUS, vel etiam Hyrtacinus, B urbs Cretæ. Civis, Hyrtacinus. Polybius vero fœmineum Hyrtacina, ab gentili Hyrtacinus. Ab Hyrtaco vero, Hyrtacius.

HYSAEIS, inſula parva & magna Æthiopum. Hecatæus periegeſi Ægypti. Inſulares, Hyſaitæ, ut Oaſitæ. C

HYSBE, urbs Lydiæ. Gentile, Hysbæus, & Hysbites.

HYSIA, urbs Bœotiæ, & ſingulariter & pluraliter. De qua Thucydides tertia. Colonia Hyreorum, opus Nyctei Antiopæ patris. D Eſt etiam alia Parthorum regia Artemidorus nono geographumenon. Gentile, Hyſieus. Eſt etiam Hyſia Argivus vicus, ut Thucydides. Charax vero eam urbem inquit in nono Hellenicorum. Qui ex ea, Hyſiatæ dicuntur. E Et fœminine, Hyſiatis. Eſt etiam Arcadiæ urbs, ut Pherecydes primo. Eſt etiam Hyſia, urbs Bœotiæ.

HYSCANA, urbs Illyridis, neutraliter. F Polybius octavo. Gentile, Hyſcaneus, ut Daneus, Tyaneus.

HYSTASPÆ, gens Perſica. Neſtor vero in primo Alexandriadis *

HYTENNA, urbs Lyciæ. Incolæ, G Hytenneus.

HYPSELIS, vicus Ægypti. Vicani, Hypſelitæ. Sunt Hypſelitæ etiam habitatio Thraciæ.

HYPSUS, urbs Arcadiæ, ut Pauſanias H octavo.

HYOPE, urbs Maſtienorum, Gordiis finitima. Hecatæus Aſia, *Ineſt vero urbs Hyope, homines autem veſtem gerunt, qualem Paphlagones.* Gentile, Hyopenus, regionis typo. I Quod ſi juxta nos, Hyopeus, ut Sinopeus. Et Hyopites, ut Sinopites.

FA-

[88] Θουκυδίδης τρίτῃ] Non eſt apud Thucyd. tertio, ſed apud Strabonem nono ad verbum pag 404, uti obſervavit Hartungus

[89] Ἄποικος Ὑρίων, κτίσμα Νυκτέως.] Hæc ſumpta ſunt ex Strabone lib. 4. Sed apud eum legitur Ὑρία non Ὑσία. Salm.

[90] Ἔστι καὶ Ἀργεία κώμη Ὑσία] Straboni Ὑσιαί. εἰσὶ καὶ ἐν τῇ Ἀργείᾳ Ὑσιαί· οἱ δ' ἐξ αὐτῆς Ὑσιάται λέγονται). Prorſus hæc habet ex Strabone. *Salm.*

[90] Ἔστι καὶ Ἀργεία.] Sunt etiam mutilata hæc verba ex Strabone deſumpta.

[91] Ἔστι καὶ Ὑσία πόλις Βοιωτίας] Quo hæc pertineant, non video. neque alius fortaſſe quam inducet. Cur enim hæc repetit, quæ in primo poſuit, Ὑσία πόλις Βοιωτίας. Sane confidenter hæc ejiciebam, priuſquam vetuſtos codices nactus eſſem, qui me longe aliter docuere. Legunt, ἔστι καὶ Φυσία πόλις Βοιωτίας. Omnino ita legendum. Salm.

[91] Ἔστι καὶ Ὑσία.] Salm. legend. cenſet ἔστι καὶ Φύσια πόλις Βοιωτίας.

[92] Ματιηνῶν.] Μαντιηνῶν habent MSS. *Salm.*

Φα-

Φ.

ΦΑΒΙ'Α, πόλις Κελτογαλατῶν, κτίσμα Φαβίου στρατηγοῦ Ῥωμαίων· Ἀπολλόδωρος ἐν δευτέρῳ χρονικῶν. Τὸ ἐθνικὸν [1] Φαβιάτης, [2] ὡς Φαβιανός. A B

ΦΑΒΕΝΤΙ'Α, πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν Φαβεντῖνος, ὡς Πλακεντῖνος. C

ΦΑ'ΓΡΗΣ [3], πόλις Θρᾴκης· Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ, καὶ Θουκυδίδης δευτέρᾳ. Τὸ ἐθνικὸν Φαγρήσιος λέγεται, καὶ Φαγρησαῖος.

ΦΑΓΡΩ'ΡΙΟΝ, πόλις, ὡς Ἀλέξανδρος ὁ Πολυΐστωρ ἐν Αἰγυπτιακοῖς. Ἐξ οὗ σύνθετον Φαγρωριόπολις, καὶ Φαγρωριοπολίτης. D

ΦΑΙ'ΑΞ [4], καὶ Φαιακία, ἀπὸ Φαίακος. Ἑλλάνικος Ἱερειῶν α΄. Φαίαξ ὁ Ποσειδῶνος, καὶ Κερκύρας τῆς Ἀσωποῦ, ἀφ' ἧς ἡ νῆσος Κέρκυρα ἐκλήθη, τὸ πρὶν Δρεπάνη τε καὶ Σχερία κληθεῖσα. Τὸ ἐθνικὸν Φαιακίς. Οἱ ἐνοικοῦντες, Φαίακες. E

ΦΑΙΣΤΟ'Σ [5], πόλις Κρήτης, [6] ὀξυτόνως. Τὸ γὰρ βαρύτονον, κύριον. Ἐκλήθη ἀπὸ Φαίστου τοῦ Ῥοπάλου, Ἡρακλέους παιδός. Ὁ πολίτης Φαίστιος, καὶ Φαιστία, καὶ Φαίστιον, καὶ Φαιστιάς. Ἔστι τῆς Φαιστιάδος καὶ ὁ καλούμενος [7] Λισσής. Ὅμηρος. F

Ἔστι δέ τις Λισσὴς αἰπεῖά τε εἰς ἅλα πέτρη. G

Ἔστι καὶ Ἀχαΐας, ὡς Ῥιανὸς ἐν Ἀχαϊκῶν τρίτῳ. Τὸ ἐθνικὸν, ὁμοίως Φαίστιος. Ἔστι καὶ ἀπὸ τοῦ Φαιστῖνος, Φαιστίνιος. Ἔστι καὶ ἄλλη Φαιστὸς Πελοποννήσου, ἡ πρότερον Φρίξα καλουμένη. H

ΦΑ'ΚΙΟΝ, πολίχνιον Θεσσαλίας· Θουκυδίδης δ΄. Τὸ ἐθνικὸν Φακιεύς, ὡς Κάλλιον Καλλιεύς.

ΦΑ'ΚΟΥΣΣΑ [8], κώμη μεταξὺ Αἰγύπτου, I

Φ.

FABIA, urbs Celtogalatarum, opus Fabii Romanorum ducis. Apollodorus in ſecundo chronicorum. Gentile Fabiates, ut Fabianus.

FAVENTIA, urbs Italiæ. Gentile, Faventinus, ut Placentinus.

PHAGRES, urbs Thraciæ. Hecatæus Europa, & Thucydides ſecunda. Gentile, Phagreſius dicitur, & Phagreſæus.

PHAGRORIUM, urbs, ut Alexander Polyhiſtor in Ægyptiacis. Ex quo compoſitum Phagroriopolis & Phagroriopolites.

PHÆAX, & Phæacia, a Phæace. Hellanicus ſacerdotum primo. *Phæax filius Neptuni & Cercyra Aſopidis, a qua inſula Cercyra vocata fuit, prius & Drepane & Scheria vocata.* Gentile, Phæacis: incolæ, Phæaces.

PHÆSTUS, urbs Cretæ, acuto accentu. Gravi enim tono proprium. Condita fuit a Phæſto filio Ropali, filii Herculis. Civis, Phæſtius, & Phæſtia, & Phæſtium, & Phæſtias. Eſt Phæſtiadis etiam qui dicitur Liſſes. Homerus.

Eſt autem quidam Liſſes, altaque in mari petra.

Eſt etiam Achaiæ, ut Rhianus in Achaicorum tertio. Gentile, ſimiliter Phæſtius. Eſt quoque a Phæſtinus, Phæſtinius. Eſt & alia Phæſtus Peloponneſi, prius Phrixa vocata.

PHACION, oppidulum Theſſaliæ, Thucydides quarto. Gentile, Phacieus, ut Callion, Callieus.

PHACUSSA, vicus inter Ægyptum & ma-

[1] Φαβιάτης ὡς Φαβιανός.] Lege τὸ ἐθνικὸν Φαβιάτης ἢ Φαβιανός. nam illud ὡς tunc ſolet ponere, cum ſimile ἐθνικὸν alicujus regionis ad exemplum adducit. Salm.

[2] Ὡς Φαβιανός.] Lege ἢ Φαβιανός.

[3] Φάγρης.] De gentilibus hujus loci vide in Βέρης, Τόρνης & Τυνης.

[4] Φαίαξ.] Vide Euſt. ad Dionyſ pag. 70.

[5] Φαιστός.] Diodorus & Strab. a Minoe conditam cenſent.

[6] Ὀξυτόνως.] Sic plerumque gentilia & propria accentu diſtinguuntur. Vide in Γερηνός & aliis locis.

[7] Λισσής.] Vide Salm. ad Sol pag. 169.

[8] Φάκουσσα.] A lente Φακός. Plin. lib. 4 cap. XXIII.

πὴν, καὶ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης· Στράβων ιζ. Ἑκαταῖος δὲ Φακοῦσσαι, καὶ Φακούσσαις φησί· καὶ Φακοῦσσαι νῆσοι, καὶ Φακαῖοι. Τὸ ἐθνικὸν, Φακούσσιος.

ΦΑΛΑΙΣΙΑ, πόλις Ἀρκαδίας· Παυσανίας ὀγδόῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Φαλαισιεύς.

ΦΑΛΑΚΡΑΙ[9], ἄκρα τῆς Ἴδης, ἥ τις οὐκ ἔχει ζωόφυτον, διὰ τὴν χιόνα καὶ τὸν κρύσταλλον, ἀλλ᾽ ἐψίλωται. Καὶ πάντα δὲ τὰ ἐψιλωμένα ὄρη, ἐλέγετο Φαλάκραι. Ὁ ἐκ τόπου, Φαλακραῖος. [10] Λυκόφρων,

Σίδηρον κύβηλιν ἢ Φαλακραῖον κλάδον.

Καὶ θηλυκῶς, [11] Φαλακραῖαι κόραι· Καὶ οὐδέτερον. Ἔστι καὶ κώμη Λιβύης Φαλακραί. Ἔστι καὶ [12] Φάλακρον, ἀκρωτήριον [13] Κερκυραίας, ὡς Ἀρτεμίδωρος ἐν πέμπτῳ γεωγραφουμένων φησί.

ΦΑΛΑΝΘΟΣ, ὄρος καὶ πόλις Ἀρκαδίας· Παυσανίας ὀγδόῳ. Ἀπὸ Φαλάνθου. Τὸ ἐθνικὸν Φαλάνθιος, ὡς Ἀκάνθιος, Ὀλύνθιος.

ΦΑΛΑΝΝΑ, πόλις Περραιβίας, ἀπὸ Φαλάννης τῆς Τύρου θυγατρός. Λυκόφρων,

[14] Γονον, Φαλανναν ἠδ᾽ Ὀλοσσόνων γύας.

Ἑκαταῖος ἱστοριῶν α΄, Ἱππίαν αὐτὴν καλεῖ. Καὶ Ἔφορος Φάλαννον αὐτὴν καλεῖ, ἐν τῷ θ΄. Ἔστι καὶ ἑτέρα Κρήτης, ἀφ᾽ ἧς ἦν Φανιάδης ὁ περιπατητικός. Ὁ πολίτης Φαλανναῖος, καὶ Φαλανναία τὸ θηλυκόν.

ΦΑΛΑΝΝΑΙΑ, πόλις Κρήτης. Ὁ πολίτης Φαλανναιεύς, ὡς τοῦ Ἡραία Ἡραιεύς.

ΦΑΛΑΡΑ, πόλις Θετταλίας, πλησίον Λαμίας. [illegible] ὡς Μεγαρεύς.

ΦΑΛΑΣΑΡΝΑ, πόλις Κρήτης, ἀπὸ Φαλασάρνης. Ὁ πολίτης Φαλασάρνιος, ὡς Ξενίων φησί.

ΦΑΛΓΑ[15], κώμη μέση Σελευκείας τῆς Πιερίας, καὶ τῆς ἐν Μεσοποταμίᾳ· Ἀρριανὸς ἐν ι΄ Παρθικῶν. Ἡ δὲ φάλγα, γλώσσῃ τῇ ἐπιχωρίῳ τὸ μέσον δηλοῖ. Τὸ ἐθνικὸν Φαλγηνὸς, καὶ Φαλγαῖος, ὡς Ἐδεσσηνὸς καὶ Ἐδεσσαῖος, καὶ Καρρηνὸς καὶ Καρραῖος· Τὸ μὲν [16] κατὰ λόγον, τὸ δὲ κατὰ τὸ ἐπιχώριον.

ΦΑ-

A mare rubrum. Strabo ſeptimo decimo. Hecatæus vero Phacuſſæ, & Phacuſſis inquit. Et Phacuſſæ inſulæ, & Phacæi. Gentile, Phacuſſius.

PHALÆSIA, urbs Arcadiæ, Pauſanias
B octavo. Gentile, Phalæſieus.

PHALACRÆ, vertex Idæ, qui nullas habet plantas propter niveın & glaciem, ſed glaber eſt. Et vero omnes montes glabri, dicebantur Phalacræ. Qui ex loco, Phalacræus. Lycophron:

C *Solidam ſecurim, vel Phalacræum ramum.*

Etiam fœminine, Phalacrææ puellæ. Et neutrum. Eſt etiam vicus Libyæ Phalacræ. Eſt quoque Phalacron, promontorium Corcyræ,
D ut Artemidorus ait in quinto geographumenon.

PHALANTHUS, mons, & urbs Arcadiæ. Pauſanias *octavo, a Phalantho.* Gentile, Phalanthius, ut Acanthius, Olyn-
E thius.

PHALANNA, urbs Perrhæbiæ a Phalanne Tyri filia, Lycophron:

Gonum, Phalannam, & Oloſſonum jugera.

Hecatæus historiarum primo Hippiam eam vo-
F cat. Et Ephorus Phalannum eam dicit in nono. Eſt etiam alia Cretæ, ex qua erat Phaniades peripateticus. Civis, Phalannæus, & Phalannæa fœmineum.

PHALANNÆA, urbs Cretæ. Civis,
G Phalannæeus, ut Heræa Heræeus.

PHALARA, urbs Theſſaliæ, prope [illegible]. Gentile, Phalareus, ut Megareus.

PHALASARNA, urbs Cretæ, à
H Phalaſarne. Civis, Phalaſarnius, ut Xenio inquit.

PHALGA, vicus medius Seleuciæ Pieriæ, & ejus quæ in Meſopotamia. Arrianus in decimo Parthicorum. Phalga vero inquilina lingua medium ſignificat. Gentile, Phal-
I genus & Phalgæus, ut Edeſſenus & Edeſſæus, & Carrhenus & Carrhæus. Unum juxta rationem, alterum juxta regionis uſum.

PHA-

Vide Herduinum in nummis 583.

9 Φαλάκραι] Invenio etiam Φαλάκρας promontorium Eubœæ Heſychius Φαλάκρας ἄκρας τῆς Εὐβοίας. Salm.

9 Φαλάκραι ἄκρα τῆς Ἴδης] [illegible] Steph.

10 Λυκόφρων &c.] Vide Lycoph pag 175.

11 Φαλακραῖαι κόραι] Hæc regula debet ſeparari: nam eſt pars verſus cujuſdam apud Lycoph pag. 8.

12 Φάλακρον ἀκρωτήριον Κερκυραίας] Strabo lib. 7 videtur Φάλακρον Epiri promontorium agnoſcere. *Salm.*

13 Κερκυραίας] Monet Euſtathius hanc inſulam διχῶς γράφειν admittere & per [illegible] & per [illegible] Nos in MSS. ſemper invenimus Κορκυραίας, quam putamus eſſe antiquiorem ſcripturam, ut ſemper [illegible] & [illegible] & [illegible]. Sed de his alias *Idem.*

14 Γονον &c.] In Vul. [illegible] forte Ephorum ſecutus eſt Lycophron pag. 146

15 Φαλγα] Vide Bochartum pag 106 Φάλιγα dicitur Iſiodoro, qui emendari poteſt: habet enim [illegible] pro [illegible].

16 Κατὰ λόγον.] Ex ratione artis.

17 Φά-

ΦΑΛΕΡΙΟΝ, ὡς Βυζάντιον, πόλις A Τυῤῥηνίας. Τὸ ἐθνικὸν, Φαλέριος.

ΦΑΛΗΡΟΝ[17], δῆμος καὶ ἐπίνειον τῆς Ἀττικῆς· Παυσανίας πρώτῳ περιηγήσεως Ἑλλάδος. Καὶ πληθυντικῶς τὰ Φάληρα Ξενοφῶν ἱππαρχικῷ. Ἀπὸ γὰρ Φαλήρου, Φαλη- B ρεῖς ὀνομάζονται οἱ Ἀθηναῖοι. Λέγεται δὲ καὶ ὁ δῆμος καὶ ὁ δημότης Φαληρεύς. Λέγεται καὶ Φαληραῖος, καὶ θηλυκῶς Φαληρίς. Τὰ τοπικὰ, [18] Φαληρόθεν, Φαληρόνδε, Φαληροῖ, καὶ [19] Φαληρικόν. Ἔστι καὶ πόλις ἐν Ὀπικοῖς, εἰς ἣν ἐξε- C βράσθη Παρθενόπη ἡ Σειρὴν, ἣ καλεῖται Νεάπολις. Ἔστι καὶ Θετταλίας ἄλλη πρὸς τῇ Οἴτῃ, ἣν Ῥιανὸς διὰ τοῦ α γράφει, [20] Φάλαρον λέγων, καὶ Φάληρον, διὰ τοῦ η.

PHALERIUM, ut Byzantium, urbs Tyrrheniæ. Gentile, Phalerius.

PHALERUM, populus, & navale Atticæ. Pauſanias primo periegeſeos Græciæ. Et pluraliter Phalera. Xenop. in Hipparchico. A Phalero enim, Phalereis vocantur Athenienſes. Dicitur vero etiam populus, & popularis, Phalereus. Dicitur etiam Phaleræus, & fœminine, Phaleris. Localia, ex Phalero, in Phalerum, in Phalero, & Phalericum. Eſt etiam urbs in Opicis, in quam impetu æſtus maris ejecta fuit Parthenope Siren, quæ vocatur Neapolis. Eſt etiam alia Theſſaliæ juxta Oeten, quam Rhianus per a ſcribit, Phalarum vocans, & Phalerum per eta.

ΦΑΛΙΣΚΟΣ[21], πόλις Ἰταλίας, ἄ- D ποικος Ἀργείων· Καὶ Φαλίσκοι οἱ οἰκήτορες.

PHALISCUS, urbs Italiæ, colonia Argivorum. Et Phaliſci, incolæ.

ΦΑΛΩΡΗ, πόλις Θετταλίας. Ταύτην Ῥιανὸς Φαλωρίαν καλεῖ. Τὸ ἐθνικὸν Φαλωρεὺς, καὶ Φαλωρίτης, ὡς Μαρωνίτης.

PHALORE, urbs Theſſaliæ. Hanc Rhianus Phaloriam vocat. Gentile, Phaloreus, & Phalorites, ut Maronites.

ΦΑΛΩΡΙΑΣ, πόλις Λοκρίδος. Ὁ E πολίτης Φαλωριεὺς, ὡς Ὀρθωσιεὺς, Ἀφροδισιεύς.

PHALORIAS, urbs Locridis. Civis, Phaloricus, ut Orthoſieus, Aphrodiſieus.

ΦΑΜΙΖΩΝ, κώμη τῆς Ἀμασείας, καὶ νοτιωτέρα Ἀμισοῦ, ἧς οἱ κωμῆται Φαμιζωνῖται. Ἡ χώρα, Φαμιζωνῖτις, [22] ἣ Νεάπολις λέγεται. F Οὕτω γὰρ Πομπήϊος ταύτην ὠνόμασε.

PHAMIZON, vicus Amaſiæ, & auſtralior Amiſo, cujus incolæ, Phamizonitæ. Regio, Phamizonitis, quæ Neapolis dicitur. Sic enim Pompejus hanc nominavit.

ΦΑΝΑΓΟΡΕΙΑ[23], πόλις, ἀπὸ Φαναγόρου, ὡς Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Ἡ νῆσος Φαναγόρη, καὶ Φαναγόρεια. Ἔστι καὶ ἐμπόριον τὰ Φαναγόρεια, οὐδετέρως. [24] Τὸ ἐθνικὸν ἐχρῆν G Φαναγορεὺς, ὡς Ἀλεξανδρεὺς, τῷ πλείονι λόγῳ· ἐκράτησε δ᾽ ὅμως Φαναγορείτης.

PHANAGORIA, urbs, a Phanagora, ut Hecatæus Aſia. Inſula Phanagore, & Phanagoria. Eſt etiam emporium Phanagoria neutraliter. Gentile debebat Phanagoreus, ut Alexandreus frequentiori ſermone. Sed tamen obtinuit Phanagorites.

ΦΑΝΑΙ, ἀκρωτήριον τῆς Χίου, ἀπὸ τοῦ ἐκεῖθεν ἀναφανῆναι τῇ Λητοῖ τὴν Δῆλον. Οἱ οἰκήτορες Φαναῖοι, καὶ Φαναία τὸ θηλυκόν. H Ἔστι καὶ Φάνα ἑνικῶς, πόλις Ἰταλίας.

PHANÆ, promontorium Chii, eo quod illinc Latonæ Delus apparuerit. Incolæ, Phanæi, & Phanæa fœmineum. Eſt etiam Phana ſingulariter urbs Italiæ.

ΦΑΝΟΤΕΥΣ, πόλις Φωκίδος· Θουκυδίδης δ΄. Λέγεται καὶ Φανότη, καὶ Φανότεια. Οἱ πολῖται Φανοτεῖς, [25] ὡς Δελφοὶ, καὶ Θούριοι, τῷ οἰκιστῇ παραπλησίως. [26] Τινὲς I [27] Πανότειαν φασί.

PHANOTEUS, urbs Phocidis. Thucydides quarto. Dicitur quoque Phanote, & Phanotia. Cives, Phanoteis, ut Delphi, & Thurii, ſimiliter conditori. Aliqui Panotiam dicunt.

ΦΑΡΑΘΟΣ, πόλις τῆς Γαλιλαίας· Ἰώσηπος πέμπτῳ Ἰουδαικῆς ἀρχαιολογίας. Τὸ

PHARATHUS, urbs Galilææ. Joſephus quinto Judaicæ antiquitatis. Gentile,

[17] Φάληρα.] Vide Holſt. ad Cluv. pag. 239.

[18] Φαληρόθεν.] Φαληρόθε eſt apud Alciph. epiſt. Θυραῖος Σκιρτίλῳ.

[19] Φαληρικόν.] Forte deeſt τὸ λιμένα. Vide Lucian. 103 Halcyone Clu 1058 Sal. ad Sol. pag 63.

[20] Φάλαρον λέγων.] Vide Strabonem lib 1 pag 41. *Salm.*

[21] Φαλίσκος.] Vide Spanh pag. 907 & 61.

[22] Ἡ Νεάπολις &c.] Videtur aliquid deeſſe.

[23] Φαναγόρεια.] Urbis conditorem habemus apud Euſt. in Dionyſ. pag. 80.

[24] Τὸ ἐθνικὸν &c.] Vide in voce Ταναγρά.

[25] Ὡς Δελφοὶ &c.] Nullam video convenientiam. Locus itaque ſuſpectus. Vide ad hunc locum Valei not ad Polyb. ex. 368.

[26] Τινὲς Πανότειαν φασι.] Lege, τινὲς δὲ Πανοπέα αὐτὴν φασι. Strabo enim lib 9 annotat Panopea Phanoten dictam. Πανοπεὺς δ᾽ ὁ νῦν Φανοτεὺς, ὅμορος τοῖς περὶ Λεβάδειαν τόποις. Salm.

[27] Πανότειαν φασι.] Vide in Πανόπη, & com. ad illum locum.

19 Φα.

Τὸ ἐθνικὸν [28] Φαραθωνίτης, καὶ θηλυκῶς.

ΦΑΡΑΙ͂, πόλις Μεσσήνης, [29] ὅθεν ἦσαν οἱ Ἀφαρητιάδαι. Ἔστι καὶ Ἀχαΐας. Εἰσὶ καὶ διὰ τοῦ η, Φηραί. Ὁ πολίτης Φηραῖος. Εἰσὶ καὶ Φαραὶ Βοιωτίας. Τὸ ἐθνικὸν, Φάρης Φάρητος. Ἔστι δὲ ἄλλη Κρήτης, ἄποικος τῆς ἐν Μεσσήνῃ, ὡς Φίλων. Τὸ ἐθνικὸν τῆς Μεσσηνίας, [30] Φαραΐτης, ὡς Θῆβαι Θηβαΐτης, καὶ Συκαὶ Συκαΐτης. Τῆς δὲ ἐν Ἀχαΐᾳ, Φαραιεῖς λέγονται. Καὶ δῆλον, ὡς παρὰ τὸ Φαραῖος Φαραιεὺς, Κρηταῖος Κρηταιεὺς, Κωπαῖος Κωπαιεύς· Καὶ κτητικὸν Φαραϊκὸς, ἀπὸ τοῦ Φαραῖος.

ΦΑΡΑ͂Ν [31], πόλις μεταξὺ Αἰγύπτου καὶ Ἀραβίας. Τὸ ἐθνικὸν, Φαρανίτης· Καὶ κτητικὸν, [32] Φαρανητικὸς ὄρος.

ΦΑΡΒΑΙΘΟΣ, πόλις Αἰγύπτου. Ὁ πολίτης, Φαρβαιθίτης.

ΦΑΡΒΗΛΟΣ [33], πόλις Ἐρετριέων.

ΦΑΡΙΣ, πόλις τῆς Λακωνικῆς. Οἱ πολῖται, Φαρῖται, ὡς Παυσανίας· Καὶ Φαριάτης, ὡς Σπαρτιάτης. Ὅμηρος,

Φάριν τε, Σπάρτην τε, πολυτρήρωνά τε Μέσσην.

ΦΑΡΚΙΔΩ͂Ν [34], πόλις Θεσσαλίας. Θεόπομπος δὲ θ' Φιλιππικῶν, Φαρκαδόνα διὰ τοῦ α φησίν. Ὁ πολίτης, Φαρκηδόνιος, ὡς Χαλκηδόνιος· Καὶ Φαρκηδονὶς, καὶ Φαρκηνίς.

ΦΑΡΜΑΚΟΥ͂ΣΣΑ [35], δύο νῆσοι πλησίον Σαλαμῖνος. Ἔστι καὶ ἄλλη ὑπὲρ Μίλητον, ἐν ᾗ Ἄτταλος ἀνῃρέθη. Τὸ ἐθνικὸν, Φαρμακουσσαῖος, ἢ Φαρμακούσιος.

ΦΑΡΝΑΚΙ͂Α [36], χώρα καὶ πόλις Ποντικὴ, προσεχὴς τῇ Τραπεζοῦντι. Τὸ ἐθνικὸν Φαρνακεὺς, ἀπὸ τοῦ Φάρνακος, ὡς Ἀντίοχος Ἀντιοχεὺς, Σέλευκος Σελευκεύς. Ἔστι καὶ Φρυγίας Φαρνάκιον, [37] ὡς Ἀλέξανδρος περὶ Φρυγίας τρίτῳ.

ΦΑΡΟΣ, νῆσος ἐν τῷ Ἀδρίᾳ, ποταμὸν ὁμώνυμον ἔχουσα. [38] Ἔστι δὲ [39] κτίσμα Φαρίων, ὡς Ἔφορος εἰκοστῷ ὀγδόῳ. [40] Ἔστι καὶ πόλις

A tile, Pharathonites, & fœminine.

PHARÆ, urbs Meſſenæ, unde erant Apharetiadæ. Eſt etiam Achaiæ. Sunt etiam per eta, Pheræ. Civis, Pheræus. Sunt etiam Pharæ Bœotiæ. Gentile, Phares, Pharetis. Eſt & alia Cretæ, colonia ejus, quæ in Meſ-B ſena, ut Philo. Gentile ejus, quæ in Meſſena, Pharaites, ut Thebæ Thebaites, & Sycæ Sycaites. Ejus vero, quæ in Achaia, Pharæeis dicuntur. Et manifeſtum, ut a Pharæus Pharæeus, Cretæus Cretæeus, C Copæus Copæeus. Et poſſeſſivum Pharaïcus, a Pharæus.

PHARAN, urbs inter Ægyptum & Arabiam. Gentile, Pharanites. Et poſſeſſivum D Pharaneticus terminus.

PHARBÆTHUS, urbs Ægypti. Civis, Pharbæthites.

PHARBELUS, urbs Eretrienſium.

PHARIS, urbs Laconicæ. Cives, Pha-E ritæ, ut Pauſanias. Et Phariates, ut Spartiates. Homerus,

Pharinque, Spartamque, abundantemque columbis Meſſen.

PHARCIDON, urbs Theſſaliæ. F Theopompus autem nono Philippicorum Pharcadonem per a inquit. Civis, Pharcedonius, ut Chalcedonius. Et Pharcedonis, & Pharcenis.

PHARMACUSSA, duæ inſulæ pro-G pe Salamina. Eſt etiam alia ſupra Miletum, in qua Attalus occiſus fuit. Gentile, Pharmacuſſæus, vel Pharmacuſius.

PHARNACIA, regio & urbs Pontica, vicina Trapezunti. Gentile, Pharna-H ceus, a Pharnace, ut Antiochus Antiocheus, Seleucus Seleuceus. Eſt etiam Pharnacion Phrygiæ, ut Alexander de Phrygia tertio.

PHAROS, inſula in mari Adriatico flu-I vium habens cognominem. Eſt vero Phariorum opus, ut Ephorus octavo & vigeſimo. Eſt

28 Φαραθωνίτης.] Φαραθωνίτης ita legend. fort.

29 Ὅθεν ἦσαν οἱ Ἀφαρητιάδαι.] In Voſſ. ὅθεν ἦσαν οἱ Φαρητιάδαι.

30 Φαραΐτης.] Vide Valeſ. not. ad Polyb. exc. pag. 358. 9.

31 Φαράν] Salm. ad Sol. pag 487.

32 Φαρανητικὸς ὄρος.] Forte legend Φαρανιτικὸς ὄρος.

33 Φάρβηλος πόλις Ἐρετριέων.] Τὸ ἐθνικὸν Φαρβήλιος. In Voſſ cod.

34 Φαρκαδών] Lege Φαρκηδών. Salm.

34 Φαρκιδὼν πόλις] In Voſſ Φαρκηδὼν πόλις.

35 Φαρμακοῦσσα] Caſaub. ad Sueton. pag. 7.

36 Φαρνακία.] Arrian. in Perip. Pont. Eux.

37 Ὡς Ἀλέξανδρος.] Puto fuiſſe Alexandrum Cornel. qui citatur a Plut. de fluviis pag. 36. ubi idem citatur liber.

38 Ἔστι δὲ κτίσμα Φαρίων.] Lege. ἔστι δὲ κτίσμα Παρίων ex Strabone lib. 7, quod etiam monet præſtantiſſimus Iſaacus Caſaubonus, & etiam MSS. habent. Eratoſthenes lib. 1 γεωγραφικῶν. [illegible] Legendum Παρίων ἄποικος. & ita quoque habent veteres libri. *Salmaſius.*

39 Κτίσμα Φαρίων.] In MSS. κτίσμα Παρίων. Vide Holſt ad Cluv. pag 171.

40 Ἔστι καὶ πόλις &c.] Vide Agath. 15 pag.

41 Τοῦ

πόλις Ἰλλυρίας, ὡς Πολύβιος γ΄. Τὸ ἐθνικὸν, Φάριοι. Ἔστι καὶ νῆσος ἡ πρὸς τῇ Ἀλεξανδρείᾳ, ἐφ᾽ ᾗ ὁ Σωστράτου [41] τοῦ Δεξιφάνους πύργος ὁμωνύμως λεγόμενος Φάρος. [42] Φάρος δὲ ὁ πρωρεὺς Μενελάου, ἐν τῇ νήσῳ δηχθεὶς ὑπὸ ὄφεως, ἐτάφη. Φάρος δὲ καὶ ἡ Ἀλεξάνδρεια ἐκαλεῖτο. Τὸ ἐθνικὸν Φάριος, καὶ Φαρία, καὶ Φάριον. Ἔστι καὶ πόλις Περραιβική. [43] Ἐθνικὸν τὸ αὐτό. A B

ΦΑΡΟΥΣΙΟΙ [44], ἔθνος Λιβυκόν· Μέμνηται αὐτῶν Διονύσιος, καὶ Ἀρτεμίδωρος. C

ΦΑΡΣΑΛΟΣ, πόλις Θετταλίας, ἀπὸ Φαρσάλου τοῦ Ἀκρισίου. Τὸ ἐθνικὸν Φαρσάλιος, καὶ Φαρσαλὶς, καὶ Φαρσαλία. Ἔστι καὶ Παμφυλίας πόλις. Λέγεται καὶ Φαρράλιος διὰ δύο ρρ, [45] ὡς Μυρρίνη, καὶ Κέρρη, καὶ ἐπὶ Κόρρης. D

ΦΑΡΥΓΑΙ, πόλις Λοκρίδος, ἣν Ὅμηρος Τάρφην καλεῖ. [46] Οἱ μὲν, [47] ἀπὸ τῆς ἐν Φαρυγαῖς Τάρφης τοὔνομα, οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ πυκνοῦ τῆς ὕλης τούτους κεκλῆσθαι. Οἱ πολῖται Φαρυγαῖοι, ὡς δῆλον ἐκ τῆς Φαρυγαίας Ἥρας. E

ΦΑΣΑΗΛΙΣ [48], πόλις τῆς Ἰουδαίας, ἀπὸ Ἡρώδου κτισθεῖσα, τοῦ πρώτου βασιλέως τῆς χώρας, τῷ ὀνόματι τοῦ ἀδελφοῦ, ὡς Ἰώσηπος ἐν ά τοῦ πρὸς Ῥωμαίους πολέμου. Τὸ ἐθνικὸν Φασαηλίτης, ὡς αὐτὸς ἐν τῇ αὐτῇ. F

ΦΑΣΗΛΙΣ [49], πόλις Παμφυλίας, ἡ πρότερον Πιτύουσα, [50] καὶ ὕστερον Φάρσαλος. Ὁ πολίτης, Φασηλίτης. Θεοδέκτης δὲ ἦν γένος Φασηλίτης, υἱὸς Ἀριστάνδρου, κάλλει G διαφέρων ὃς ἐποίησε τραγῳδίας ν΄, καὶ ῥητορικὰς τέχνας, καὶ [51] λόγους ῥητορικοὺς [52] ἐπῶν. Ἀπέθανε δὲ Ἀθήνησι, καὶ [53] ἐπιγέγραπται αὐτῷ ἐλεγεῖον τόδε,

> Ἥδε χθὼν κόλποισι Φασηλίτην Θεοδέκτην H
> Κρύπτει, ὃν [54] ηὔξησαν Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες.

Ἐν

Est etiam urbs Illyriæ, ut Polybius tertio. Gentile, Pharii. Eſt etiam inſula juxta Alexandriam, in qua turris Soſtrati filii Dexiphanis eodem nomine dicta Pharos. Pharos autem, Menelai proreta in hac inſula a ſerpente morſus ſepultus eſt. Sed etiam Alexandria Pharos vocabatur. Gentile, Pharius, & Pharia, & Pharium. Eſt etiam urbs Perrhæbica. Gentile, idem.

PHARUSII, populus Libycus Meminit eorum Dionyſius, & Artemidorus.

PHARSALUS, urbs Theſſaliæ, a Pharſalo Acriſii. Gentile, Pharſalius, & Pharſalis, & Pharſalia. Eſt etiam Pamphyliæ urbs. Dicitur etiam Pharralius per duplex rr, ut Myrrhine, & Corre, & in Corre.

PHARYGÆ, urbs Locridis, quam Homerus Tarphen vocat. Alii quidem a Tarphe in Pharygis nomen hoc; alii autem a denſitate ſilvæ has vocatas fuiſſe. Cives, Pharygæi, ut patet ex Junone Pharygæa.

PHASAELIS, urbs Judææ, ab Herode condita, primo regionis rege, nomine fratris, ut Joſephus in primo belli adverſus Romanos. Gentile, Phaſaelites, ut idem in eodem.

PHASELIS, urbs Pamphyliæ, prius Pityuſſa, & poſtea Pharſalus. Civis, Phaſelites. Theodectes vero erat genere Phaſelites, filius Ariſtandri, pulchritudine excellens, qui tragœdias quinquaginta, & rhetoricas artes, & orationes rhetoricas verſuum fecit: Athenis autem mortuus eſt, ac ipſi hæc nenia inſcripta fuit.

> *Hac terra ſinu Phaſelitem Theodectem*
> *Tegit, quem foverunt Muſæ Olympiades.*

Dum

[41] Τοῦ Δεξιφάνους] Vide Euſt in Dion. pag. 37 & 38.

[42] Φάρος δὲ ὁ πρωρεὺς] In Voſſ. Φάρος ὁ πρῶτος. Deſcripſit turrim Epiphanius Hagiopolita pag. 59. Καὶ εἰς τὸν λιμένα τῆς Ἀλεξανδρείας ἵσταται πύργος ὁ λεγόμενος Φάρος (ita etiam interp.) τὸ πρῶτον θαῦμα· ἔστι δὲ κατεσκευασμένος ἀπὸ ὑάλου καὶ μολύβδου, ἔχων τὸ ὕψος τριακοσίας ἓξ ὀργυιάς. *Atque ad portum Alexandriæ ſtructa turris eſt, quæ dicitur Pharus primum inter miracula. Eſt autem compaginata vitro & plumbo in altitudinem trecentarum ſex ulnarum.* Vide etiam eadem re Voſſ. ad Melam.

[43] Ἐθνικὸν τὸ αὐτό] Gentile τὸ αὐτό, id eſt, Φάριοι, quæ terminatio Ægyptiis non eſt ſolita. Nam Cæſar de B. C. p. g. 351 Pharitæ.

[44] Φαρούσιοι] Vide Caſaub. notas pag. 48. Eorum meminit Dionyſius ibid.

[45] Ὡς Μυρρίνη] Vide infra in Φάσηλις.

[46] Οἱ μὲν ἀπὸ τῆς ἐν Φαρυγαῖς] MSS οἱ μὲν ἀπὸ τῆς ἐν Φαρύγαις κρήνης Τάρφης, τοὔνομα. Ita manifeſte legendum. *Salm.*

[47] Ἀπὸ τῆς ἐν Φαρύγαις Τάρφης.] Salm. & nos in MSS. legimus ἀπὸ τῆς ἐν Φαρύγαις, κρήνης Τάρφης τοὔνομα.

[48] Φασαηλίς] Salm ad Sol 1321.

[49] Φασηλίς] Euſt. ad Dionyſ pag. 112.

[50] Πιτύουσα.] *Phityuſa* Melæ pro *Pityuſa*, nam Græce Πιτυοῦσα; ut Solino *Phanuſii* vel *Phanuſii* (ita enim apud eum legendum eſt) qui Græcis Πανωτίοι. *Eſſe illic & Phanuſiorum gentem, qui aures in tam effuſam magnitudinem dilatentur.* Salm.

[51] Καὶ ὕστερον Φάρσαλος.] Lege καὶ ὕστερον Φάσηλος, pro Φασηλίς. Salm.

[52] Λόγους ῥητορικοὺς ἐπῶν.] Ita etiam in MSS omnibus legitur. Omnino deeſt numerus. MSS. habet καὶ λόγους ῥητορικοὺς ... Salm.

[53] Ἐπῶν.] Τῶν ἐπῶν, quibus illi ῥητορικοὶ λόγοι conſtabant. Sic ſupra de Mileſio Timotheo citharœdo, ὃς ἐποίησε νόμους κιθαρῳδικῶν εἰς ἐπῶν ὀκτακισχιλίων τὴν πρώτην. Salmaſius.

[54] Ἐπιγέγραπται αὐτῷ.] Paſch. 320.

[55] Ηὔξησαν.] Hic eſt nutrivere, educavere. Sic Latini *mactare*, quod proprie eſt augere, pro nutrire dicunt & alc-

Ἐνὶ δὲ χθών. ἱεροῖς τρεῖς καὶ δέκα ἁμίλλαις.
Ὀκτὼ [55] ἀκηράτους ἀμφεθέμην στεφάνους.

Dum viverem; sacris tredecim certaminibus
Octo immortales circumposui coronas.

Ἡρωδιανὸς δὲ μόνος νῆσόν φησι, καὶ προπαροξύνεσθαι. Τὸ μέντοι [56] ἀγγεῖον οἱ ἀπ' Ἀλεξανδρείας ὀξύνουσι.

Herodianus vero ſolus inſulam inquit, & accentum in antepenultima habere. Attamen vas Alexandrini acuunt.

ΦΑΣΗΛΟΥΣΣΑΙ [57], δύο νῆσοι Λιβύης, πλησίον Σίρεως ποταμοῦ. Ἑκαταῖος περιηγήσει Λιβύης. Οἱ νησιῶται Φασηλουσσαῖοι, ὡς Σκοτουσσαῖοι.

PHASELLUSSÆ, duæ inſulæ Libyæ, prope Sirim fluvium. Hecatæus Libyæ periegeſi. Inſulares, Phaſeluſſæi, ut Scotuſſæi.

ΦΑΣΙΣ [58], πόλις τῆς Αἴας, πρὸς τῷ Φάσιδι ποταμῷ ἐν Κόλχοις. Ἐκτίσθη δὲ ὑπὸ Μιλησίων. Τὸ ἐθνικὸν ἔδει Φασίτης, ὡς Ὀασίτης, Μεμφίτης. Ἢ Φασιάτης, πλεονασμῷ τοῦ α, ὡς καὶ λέγεται. [59] Τὸ ἐθνικὸν Φασιάτης, καὶ Φασιατικὸς, καὶ Φασιανός. Ἀριστοφάνης ἐν Ὁλκάσι. Καὶ Φασιανὴ θηλυκὸν, καὶ Φασιανὸν νάπος οὐδετέρως. Ἔστι καὶ ἄλλος ποταμὸς Φάσις, ἐν τῇ Ταπροβάνῃ.

PHASIS, urbs Aeæ, juxta Phaſin fluvium in Colchis. Sed ab Mileſiis eſt condita. Gentile debebat Phaſites, ut Oaſites, Memphites; vel Phaſiates, pleonaſmo literæ a, ut etiam dicitur. Gentile Phaſiates, & Phaſiaticus & Phaſianus. Ariſtophanes in Olcaſi. Et Phaſiana fœmineum, & Phaſianum nemus, neutraliter. Eſt etiam alius fluvius Phaſis in Taprobana.

ΦΑΣΤΑΙΑ, πόλις ἐν Σάκαις. Τὸ ἐθνικὸν Φασταῖος, καὶ [60] Φασταιεὺς διὰ τὸν τύπον.

PHASTÆA, urbs in Sacis. Gentile, Phaſtæus, & Phaſtæeus propter typum.

ΦΑΝΤΙΑ, πόλις Τρωική, κτίσμα Κυμαίων. Καὶ Φαντεῖς, ὡς Νεανδρεῖς, τὸ ἐθνικόν.

PHANTIA, urbs Troica, Cumanorum opus. Et Phanteis, ut Neandreis, gentile.

ΦΑΤΡΙΑ [61], ἐξ ἧς οἱ [62] Φράτορες λέγονται, οἱ ἐκ τῆς [63] Φατρίας τῆς αὐτῆς ὄντες, ὅ ἐστι τρίτης φυλῆς, [64] ἣν τινες τριττὺν λέγουσιν. Ἐλέγετο δὲ Φράτηρ, καὶ Φράτωρ. Ἀλλὰ τὸ μὲν Φράτηρ, ἀρχαῖον [65] μετὰ τῆς αὐτῆς κλίσεως. Θάτερον δὲ, νεώτερον. Λέγεται καὶ Φάτριον τόπος, ἐν ᾧ οἱ τῆς αὐτῆς φατρίας συνήρχοντο. Λέγεται καὶ Φρατρίζειν, τὸ εἰς ταὐτὸν συνιέναι. Καὶ μετὰ τοῦ α, Φατριάζειν, ὅπερ σύνηθες τοῖς Ἀττικοῖς. Φατριάζειν ἔλεγον, τὸ ἐν τῷ φατρίῳ εὔχεσθαι, ὅ ἐστι τὸ τῆς φατρίας ἔθος. Καὶ κίνημα τοῖς Ῥωμαίοις, καὶ τοῖς τούτων ἱστορικοῖς. Ἀλλὰ καὶ Φατριεῖς ἐκαλοῦντο, οἱ ἐν αὐτῷ συνιόντες. [66] Ἐλέγοντο δὲ καὶ Φράτραι, καὶ Φάτραι. Ἀλλ' οὐ συνᾴδει τῷ Φατρικός. Ὡς γὰρ Ὑρία Ὑριεύς, Ὑσία Ὑσιεύς, οὕτω Φατρία Φατριεύς.

PHATRIA, ex qua Phratores dicuntur, qui ſunt ex eadem Phatria, hoc eſt, tertia tribus parte, quam aliqui τριττὺν dicunt. Dicebatur vero Phrater, & Phrator. Sed Phrater quidem antiquum cum ejuſdem declinatione. Alterum vero recentius. Dicitur etiam Phatrion locus, in quo homines ejuſdem Phatriæ congregabantur. *Dicitur etiam* Φρατρίζειν, id eſt, in idem convenire. Et cum α, Φατριάζειν, quod Atticis familiare. Φατριάζειν, dicebant, in phatrio precari, quæ eſt phatriæ conſuetudo. Et motus Romanis & horum hiſtoricis. Sed Phatrieis quoque vocabantur, in eodem congreſſi. Dicebantur vero etiam Phratræ, & Phatræ. Sed non conſonat nomini Phatricus. Ut enim Hyria Hyrieus, Hyſia Hyſieus, ſic Phratria Phratricus.

ΦΕΑ,

PHEA,

alere. Varro. [illegible], id eſt, hordeo [illegible] Ovidius,

Lacte quis infantes neſcit creviſſe ferino,

Id eſt, lacte ferino nutritos eſſe. *Salm.*

55 Ἀκηράτους] Legendum ἀκηρασίους. Idem.

56 Ἀγγεῖον] Πάγγαιον in voce Φυλλίς.

57 Φασηλουσσαι.] Vide Dionyſ. & Euſtath. in eund. pag. 10.

58 Φάσις.] Vide Euſtath. ad Dionyſ. pag. 93.

59 Τὸ ἐθνικὸν Φασιάτης] Locus de mendo ſuſpectus.

60 Φασταιεὺς διὰ τὸν τύπον] Quare dicit ita? Sane Φασταιεὺς ex arte magis eſt, quam Φασταῖος, ut [illegible] [illegible], & alia ſexcenta quoque in -ευς. Salm.

61 Φατρία.] Hæc non habent MSS. Palatini, ſed habent ſuo loco nimirum in Φρατρία. Idem.

62 Φράτορες.] Contribules.

63 Φατρίας.] Vide Faſoldi Hierologia pag. 64.

64 ἣν τινες τριττὺν λέγουσι] Legendum ἣν τινες τριττὺν λέγουσι, ut ſit idem quod Latinis tribus; vel potius τριττύαν. Τριττύς ut πρυτανεύς & ſimilia. *Salm.*

65 Μετὰ τῆς αὐτῆς κλίσεως] Μετὰ τοῦ αὐτοῦ κλίσεως MSS. vitioſe. *Idem.*

65 Μετὰ τῆς αὐτῆς.] Salm. in Palat. codicibus invenit μετὰ τοῦ αὐτοῦ κλίσεως vitioſe.

66 Ἐλέγοντο δὲ καὶ Φράτραι καὶ Φάτραι] Lege Ἐλέγοντο δὲ καὶ Φράτερες καὶ Φράτορες. Legendum ἐλέγοντο καὶ Φράτριοι καὶ Φατρίαι. Sed illud Φράτραι non bene convenit cum ἐθνικῷ Φατριεύς, quod potuit a Φατρίαι, ut ἱέρεια ἱερεύς & ἱρεύς. Salm.

67 Ὀμη-

ΦΕΆ, πόλις τῆς Ἠλείας. [67] Ὅμηρος A διὰ τοῦ ι.

Φειᾶς πὰρ τείχεσσι ——

Τὸ ἐθνικὸν, Φειαῖος.

ΦΕΛΕΣΣΑΙΟΙ, ἔθνος ὅμορον τοῖς Ὀμβρικοῖς πρὸς τῇ Ἰαπυγίᾳ, ὡς Εὔδοξος B ἕκτῳ.

ΦΕΛΛΕΥΣ [68], ὄρος τῆς Ἀττικῆς. Τάχα δὲ οὐ μόνης τῆς Ἀττικῆς, ἀλλὰ παντὸς τοῦ τόπου ἔχοντος ἐπιπολῆς μὲν πέτρας, ὑπὲρ ταύτης δὲ γῆν λιπαρὰν καὶ πρὸς ἐλαιοφυ- C τείαν. Τὸ τοπικὸν, Φελλείτης ἂν εἴη, ὡς τοῦ [69] Ἀταρνεὺς Ἀταρνείτης.

ΦΕΛΛΟΣ, πόλις Παμφυλίας. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Ἀλέξανδρος ὁ Πολυΐστωρ ἐν τῷ περὶ Λυκίας, [70] Φελλὸν καὶ Ἀντίφελ- D λον [71] Λυκίας εἶναι λέγει. Ὁ πολίτης, Φελλίτης, καὶ Ἀντιφελλίτης, ὡς Ἀλέξανδρος ἐν τῇ εἰρημένῃ, καὶ Πολύχαρμος.

ΦΕΝΕΒΗΘΙΣ, πόλις Αἰγύπτου. Τὸ ἐθνικὸν, τῷ συνήθει χαρακτῆρι. Καὶ Φενε- E βηθίτης· [72] οὕτω γὰρ * ὡραπολλῶν ὁ φιλόσοφος ἐχρημάτιζετο.

ΦΕΝΕΟΣ [73], πόλις Ἀρκαδίας·

[74] *Οἳ Φενεόν τ' ἐνέμοντο, καὶ Ὀρχομενόν.*

Λέγεται καὶ ἀρσενικῶς. Ἔστι δὲ ἡ πόλις [75] τῆς F Ἀζανίας. Ὁμορεῖ δὲ ἐκ τῶν πρὸς βορρᾶν μερῶν τῇ Κλειτορίᾳ, ἐν δὲ τῷ πρὸς ἄρκτους [76] Αἰγείροις καὶ Πελληνίταις, Ἀχαϊκαῖς πόλεσι. Κεῖται δὲ ὑπὲρ τὸ ὄρος τὴν Κυλλήνην. Ὁ πολίτης Φενεεύς, καὶ Φενεάτης, καὶ Φενεαῖος. Καὶ θη- G λυκῶς, Φενεαία, καὶ Φενεαῖον. Τὸ κτητικὸν Φενεατικὸς, καὶ Φενεατική, καὶ Φενικὸς, καὶ Φενική.

ΦΕΡΑΙ [77], πόλις Θεσσαλίας·

Οἳ δὲ Φερὰς ἐνέμοντο παραὶ Βοιβηΐδα λίμνην. H

Ἀπὸ Φέρητος [78] τοῦ Κρηθέως, ἢ [79] Φερᾶς τῆς Αἰόλου θυγατρός. Ὁ πολίτης, Φεραῖος, καὶ Φεραία. Εἰσὶ καὶ ἄλλαι Φεραὶ ἀρχαῖαι, τῶν νῦν Φερῶν ἀπέχουσαι στάδια ὀκτώ. Εἰσὶ καὶ ἄλλαι Ἰαπυγίας, καὶ [80] Αἰτωλίας, καὶ Παρθυαίων. I Ἔστι καὶ [81] διὰ τοῦ η. [82] Φη-

PHEA, urbs Elidis. Homerus per i.

Phea juxta muros. ——

Gentile, Pheæus.

PHELESSÆI, populus vicinus Umbricis juxta Japygiam, ut Eudoxus ſexto.

PHELLEUS, mons Atticæ. Forſan vero non ſolius Atticæ, ſed cujuſcunque loci habentis in ſuperficie petras, ſuper eam vero, terram pinguem & olivetis idoneam. Locale, eſſet Phelites, ut Atarneus Atarnites.

PHELLOS, urbs Pamphyliæ. Hecatæus Aſia. Alexander Polyhiſtor in de Lycia, Phellum & Antiphellum Lyciæ eſſe inquit. Civis, Phellites, & Antiphellites, ut Alexander in citata, & Polycharmus.

PHENEBETHIS, urbs Ægypti. Gentile, conſueto charactere. Et Phenebethites, ſic enim Horapollon philoſophus cognominabatur.

PHENEOS, urbs Arcadiæ.

Qui Pheneumque incolebant, & Orchomenum.

Dicitur etiam maſculine. Eſt vero urbs Azaniæ. Sed adjacet Clitoriam ex partibus verſus boream, in ſeptemtrionali vero, Ægiris & Pelenæ, Achaicis urbibus. Sita autem ſupra montem Cyllenen. Civis, Pheneeus, & Pheneates, & Pheneæus. Et fœminine Pheneæa, & Pheneæum. Poſſeſſivum Pheneaticus, & Pheneatica, & Phenicus, & Phenica.

PHERÆ, urbs Theſſaliæ.

Quique Pheras incolebant juxta Bœbeida paludem.

A Pherete Crethei, vel a Phera Æoli filia. Civis, Pheræus, & Pheræa. Sunt etiam aliæ Pheræ antiquæ ab hodiernis diſtantes ſtadia octo: Sunt etiam aliæ Japygiæ, & Ætoliæ, & Parthorum. Eſt etiam per eta.

Phe-

[67] Ὅμηρος διὰ τοῦ ι.] Vide Euſtath. p. 671. *Idem.*

[67] Ὅμηρος διὰ τοῦ ι &c.] Iliad η verſu 135 lege διὰ τοῦ ει. Vide Steph in voce Φεια, ubi eadem Homeri verba citat.

[68] Φελλεύς] Ariſt fol 127.

[69] Ἀταρνεὺς Ἀταρνείτης.] Vide in Ἀταρνεύς.

[70] Φελλὸν καὶ Ἀντίφελλον] Fort Ἀντίφελλον eodem modo.

[71] Λυκίας] Χώρια videtur excidiſſe. Vide in Ἀντίφελλος.

[72] Οὕτω γὰρ * ὡραπολλῶν] Forte legendum ὡραπόλλων. hanc veram eſſe puto lectionem MSS. οὕτω γὰρ ὡραπολλῶν, legendum ut indicavimus. *Salm.*

[73] Φενεός] Φενεὸν vocat Callimachus fluvium,

– – – Φελλὸς δέ οἱ ἔτι ἱερός

Παρθένιος. Ὁ Στύξ δ' ὁ γέρων μη τίπτοι Φενεός.

ubi Φενεὸς non accipi poteſt, niſi de fluvio, & tamen Scholiaſtes, πόλις Ἀρκαδίας ἀρχαία. Salm.

[74] Οἳ Φενεόν] Iliad β Homerus.

[75] Τῆς Ἀζανίας.] Vide in Ἀζανία.

[76] Αἰγείροις καὶ Πελληνίταις, Ἀχαϊκαῖς πόλεσι] Lege Αἰγείροις καὶ Πελλήνῃ ταῖς Ἀχαϊκαῖς πόλεσι. Salm.

[76] Αἰγείροις καὶ Πελληνίταις] Lege Αἰγείραις καὶ Πελλήνῃ ταῖς Ἀχαϊκαῖς πόλεσι. Salm.

[77] Φεραί] Hom. ιλ. β. Vide in Μελιταία.

[78] Τοῦ Κρηθέως.] In Voſſiano τοῦ Κρηθέως.

[79] Φερᾶς] Vide Apoll. Schol. pag 6.

[80] Αἰτωλίας] Si accurate diſtinguamus, nulla urbs Ætoliæ Φεραὶ dicitur, ſed Ακαρνανίας. Verum Ætolia & Acarnania ſæpe confunduntur. Vide Voſſium ad Scyl. pag 6.

[81] Διὰ τοῦ η] Lycophron ſchol. vide pag. 95.

[82] Φηράς τε ζαθέας, ἠδ᾽ Ἄνθειαν βαθύλειμον.

Pheraſque divinas, & Anthiam profundi prati.

Τὸ ἐθνικὸν, [83] Φεραῖος.

Gentile, Pheræus.

ΦΕΡΕΝΤΙ͂ΝΟΣ, πόλις Σαυνιτῶν ἐν Ἰταλίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν, Φερεντῖνος. Λέγεται καὶ Φερέντιος, ὡς Διονύσιος ιζ τῆς Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας.

FERENTINUS, urbs Saunitarum in Italia. Gentile, Ferentenus. Dicitur etiam Ferentius, ut Dionyſius ſeptimo decimo Romanæ antiquitatis.

ΦΗΓΑΙΆ, δῆμος τῆς Αἰγηίδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Φηγαιεύς. Ἔστι καὶ ἄλλος δῆμος τῆς Πανδιονίδος φυλῆς, οἱ Φηγαιεῖς. Ὁ δημότης, Φηγαιεύς. [84] Τὰ τοπικά, [85] ἐκ Φηγαιῶν, εἰς Φηγαιῶν, ἐν Φηγαιῶν.

PHEGÆA, populus Ægeidis tribus. Popularis, Phegæeus. Eſt etiam alius populus Pandionidis tribus, Phegæeis. Popularis, Phegæeus. Localia, ex Phegæarum, ad Phegæarum, in Phegæarum.

ΦΗΓΕΙΑ, πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ Φηγέως βασιλέως, ὡς Χάραξ Ἑλληνικῶν δ. Φηγεὺς δ᾽ ὁ ἀδελφὸς τοῦ Φορωνέως ἔκτισε πόλιν Φήγειαν, ἣ πρὶν Ἐρύμανθος ἐκαλεῖτο. Ὕστερον δὲ Ψωφὶς ὠνομάσθη, ὡς ἐροῦμεν, ἀπὸ τῆς μητρός. [86] Οἱ πολῖται, Φηγεῖς.

PHEGEA, urbs Arcadiæ, à rege Phegeo, ut Charax Hellenicorum quarto. *Phegeus vero frater Phoronei condidit urbem Phegeam, quæ prius Erymanthos vocabatur.* Poſtea autem Psophis vocata fuit, ut dicemus, a matre. Cives, Phegeis.

ΦΗΓΟΥ͂Σ [87], δῆμος Ἐρεχθηΐδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Φηγούσιος. Τὰ τοπικά, Φηγοῦντόθεν, Φηγοῦντάδε, Φηγοῦντι.

PHEGUS, populus Erechtheidis tribus. Popularis, Pheguſſius. Localia, ex Phegunte, ad Pheguntem, in Phegunte.

ΦΗΜΙΑΙ, πόλις τῆς Ἀρναίας, ἀπὸ Φημίου τοῦ Ἄμπυκος. Ἑλλάνικος πρώτῃ Δευκαλιωνείας. [88] Τὸ ἐθνικὸν, Φημαῖος, καὶ Φημιεύς, καὶ Φημιάτης, ὧν οἱ τύποι εὕρηνται.

PHEMIÆ, urbs Arnææ, a Phemio Ampycis. Hellanicus primo Deucalioniæ. Gentile, Phemæus, & Phemieus, & Phemiates quorum formæ inveniuntur.

ΦΘΕΡΟΦΑΓΟΙ, ἔθνος. Στράβων ἑνδεκάτῃ.

PHTHEROPHAGI, natio. Strabo undecima.

ΦΘΙΑ, πόλις καὶ μοῖρα Θετταλίας. Παρμενίσκος δὲ χώραν αὐτήν φησι, καὶ οὐ πόλιν. Οὐκ ὀρθῶς. Ἐκλήθη δὲ [89] ἀπὸ Φθίου γυναικός, ἢ Φθίου Ποσειδῶνος καὶ Λαρίσσης. [90] Στράβων δὲ εἰς τέσσαρα διαιρεῖ τὴν Θετταλίαν, Φθιῶτιν, Ἑστιαιῶτιν, Θετταλιῶτιν, Πελασγιῶτιν. Ὁ πολίτης, Φθιώτης, καὶ Φθιῶτις τὸ θηλυκὸν, καὶ Φθῖος, ἀφ᾽ οὗ Φθῖοι [91] καὶ Φθῖες. Εὕρηται καὶ [92] Φθιὰς θηλυκῶς, παρ᾽ Εὐριπίδῃ ἐν Ἀνδρομάχῃ. Φθιὰς ὅμως.

PHTHIA, urbs, & pars Theſſaliæ. Parmeniſcus vero regionem eam vocat & non urbem: non recte. Sic autem vocata fuit, a Phthii uxore, vel a Phthio Neptuni & Lariſſæ. Strabo autem in quatuor dividit Theſſaliam, Phthiotim, Eſtiæotim, Theſſaliotim, Pelaſgiotim. Civis, Phthiotes, & Phthiotis fœmineum, & Phthius, a quo Phthii, & Phthies. Invenitur etiam Phthias fœminine apud Euripidem in Andromacha: Phthias tamen.

ΦΘΙΡΑ [93], ὄρος Καρίας. Οἱ κάτοικοι,

PHTHIRA, mons Cariæ. Incolæ,

[82] Φηράς τε &c.] Hom. Iλ. ιχ.

[83] Φεραῖος.] Scribend. exiſtimo Φηραῖος. nam Φηραῖος ſupra a Φέραι deduxerat.

[84] Τὰ τοπικά.] Salm. ad oram libri ſcripſerat ἐκ Φηγαιῶν recte quidem, ſi dicendum Φηγαιός. Quare legendum eſt ἐκ Φηγαιῶν, εἰς Φηγαιῶν, ἐν Φηγαιῶν.

[85] Ἐκ Φηγαιῶν.] Recte quidem, ſi diceretur Φηγαιός. quare legendum eſt ἐκ Φηγαιέων, εἰς Φηγαιέων, ἐν Φηγαιέων, neque quiſquam poteſt de hac menda dubitare. *Salm.*

[86] Οἱ πολῖται Φηγεῖς.] Ὁμωνύμως igitur τῷ κτίσῃ. Sed legendum Φηγεᾶται. Φήγεια Φηγεᾶται, ut τρίτεια τριτεᾶται, τράφεια τραφεᾶται. Idem.

[86] Οἱ πολῖται, Φηγεῖς.] Salm. ad oram lib. ſcripſit. Οἱ πολῖται, Φηγεῖς. ὁμωνύμως igitur τῷ κτίσῃ. Sed legendum Φηγεᾶται. Φήγεια Φηγεᾶται, ὡς τρίτεια τριτεᾶται, τράφεια τραφεᾶται.

[87] Φηγοῦς] Vide Steph. in voce Ἀγνοῦς.

[88] Τὸ ἐθνικὸν Φημαῖος.] Lege Φημιαῖος καὶ Φημιεύς. Si Φήμιαι urbs illa vocaretur, ἐθνικὸν ſine dubio eſſet Φημιαῖος. Salm.

[89] Ἀπὸ Φθίου γυναικός] Legendum ἀπὸ Φθίας γυναικός ἢ Φθίου Ποσειδῶνος καὶ Λαρίσσης. Idem.

[90] Στράβων δὲ εἰς τέσσαρα] Vide Apol. Schol. pag. 357. Vide etiam Nonni comment. ad Goltzii Græciam univerſam pag. 105.

[91] Καὶ Φθῖες] Pro καὶ Φθῖες lege καὶ Φθιεῖς, quod ita indubitatum, ut nihil indubitatius. Eodem modo peccatum eſt infra in voce Φθίρα. Ubi enim legitur οἱ κατοικοῦντες Φθῖρες, ſine dubio legendum Φθιρεῖς, quod ſatis oſtendit τὸ θηλυκὸν Φθιρίας. Sic Φθία Φθιεῖς, ut Φθία, Φθιάς: quamvis ſanè Φθῖρες non improbem, Φθίρα Φθῖρες ut Φιλύρα Φιλῦρες. Salm.

[92] Φθιὰς θηλυκῶς] Etiam apud Apol. in Argon. verſu 55 lib. 1.

[93] Φθίρα] Hunc locum producit Euſtath. ad Hom. pag.

κῶντες, Φθῖρες· καὶ Φθειριὰς θηλυκῶς.

ΦΙ'Α [94], πόλις περὶ ἧς περὶ μάχην Μεσσηνίοις καὶ Λάκωσιν. Ὅμηρος,

[95] Φειᾶς τείχεσσιν Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα.

Τὸ ἐθνικὸν Φιεὺς καὶ Φιάτης, καὶ Φιαῖος.

ΦΙΓΑΛΕ'Α [96], πόλις Ἀρκαδίας. Ῥιανὸς ἐν ε' Μεσσηνιακῶν·

Τὴν μὲν ἀνήγετ' ἄκοιτιν ἐπὶ κραναὴν Φιγάλειαν.

Μετωνομάσθη δὲ Φιάλεια δίχα τοῦ γ', ἀπὸ Φιάλου τινός. Ἔστι καὶ [97] Φιάλεια Βιθυνίας. Τὸ ἐθνικὸν τῆς προτέρας Φιγαλεύς, καὶ Φιγαλείτης.

ΦΙΔΗ'ΝΗ, πόλις Ἀλβανῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Φιδηναῖος. Ἔοικε καὶ Φιδῆνα λέγεσθαι, ὡς Ῥάβεννα· καὶ Φιδηνάτης, ὡς Ῥαβεννάτης· Οὕτω γὰρ Χάραξ κέχρηται Φιδηνάτης.

ΦΙ'ΚΕΙΟΝ [98], ὄρος Βοιωτίας, καὶ διὰ διφθόγγου, καὶ διὰ βραχέως τοῦ ι. Τὸ ἐθνικὸν Φικειεύς, ὡς [99] Βυδειεύς, Ῥοιτειεύς, [100] Ἀργειεύς, Συνιεύς.

ΦΙ'ΛΑ, πόλις Μακεδονίας, κτίσμα Δημητρίου τοῦ Ἀντιγόνου παιδός, τοῦ Γονατᾶ καλουμένου, ὃς ἀπὸ τῆς μητρὸς [1] Φίλας ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ ἔκτισε [2] πόλιν Φίλαν. [3] Ἔστι καὶ [4] νῆσος Αἰγύπτου. Ἡρόδοτος τετάρτῃ, ἐπὶ τὸν ποταμὸν τὸν μέγαν, ᾧ ὄνομα Τρίτων ἐστὶν, [5] ἐκδιδόντος ἐς λίμνην μεγάλην Τριτωνίδα. Τὸ ἐθνικὸν, Φιλαῖος· τῆς νήσου δὲ, [6] Φιλάτης.

ΦΙΛΑΔΕ'ΛΦΕΙΑ, πόλις [7] Λυδίας, Ἀττάλου κτίσμα, τοῦ Φιλαδέλφου. Ἔστι καὶ τῆς Κατακεκαυμένης, ὑπὸ Μυσῶν καὶ Λυδῶν κατεχομένη. Στράβων δυοκαιδεκάτῃ. Ἔστι καὶ ἑτέρα τῆς Αἰγύπτου. [8] Καὶ τρίτη, τῆς Συρίας ἐπιφανὴς πόλις, ἡ πρότερον Ἄμμανα, εἶτ' [9] Ἀστάρτη,

A Phthires, & Phthirias fœminine.

PHIA, urbs, de qua pugnatum inter Meſſenios & Lacones. Homerus.

Phia muris Jardani circa fluenta.

B Gentile, Phieus, & Phiates, & Phiæus.

PHIGALEA, urbs Arcadiæ. Rhianus in quinto Meſſeniacorum.

Hanc quidem ducebat uxorem ad aſperam Phigaleam.

C Poſtea vero vocata fuit Phialea, ſine g, a Phialo quodam. Eſt etiam Phialea Bithyniæ. Gentile, prioris Phigaleus, & Phigalites.

FIDENE, urbs Albanorum. Gentile, Fidenæus. Videtur quoque Fidena dici, ut D Ravenna. Et Fidenates, ut Ravennates. Sic enim Charax uſus eſt Fidenates.

PHICION, mons Bœotiæ, & per diphthongum, & per i breve. Gentile, Phicieus, ut Budieus, Rhœtieus, Argieus, Sunieus.

E PHILA, urbs Macedoniæ, opus Demetrii Antigoni filii, qui Gonatas vocatus fuit, & de matris Philæ nomine ad Peneum condidit urbem Philam. Eſt etiam inſula Ægypti. Herodotus quarta. *ad fluvium magnum, F cui nomen Triton eſt, qui in paludem magnam Tritonidem effluit.* Gentile, Philæus. Inſulæ vero Philates.

PHILADELPHIA, urbs Lydiæ ab G Attalo Philadelphi condita. Eſt etiam Catacecaumenes, quam Myſi & Lydi tenebant. Strabo duodecima. Eſt etiam alia Ægypti. Et tertia Syriæ illuſtris urbs, prius Ammana, deinde Aſtarte, poſtea Philadelphia a Ptolemæo

pag. 368 Vide Boch. de animal pag. 569.

[94] Φιὰ πόλις περὶ ἧς περὶ μάχην] Euſtath. legit πόλις τῆς περιμάχητον & ita ſcrib. Vide Euſtat. lib. 1 pag. 671. At MSS. habent Φιὰ πόλις τῆς περιμάχητον Μεσσηνίοις καὶ Λάκωσι. Legendum ſuſpicor Φιὰ πόλις ἡ περιμάχητος Μεσσηνίοις καὶ Λάκωσι. Vel etiam legendum Φιὰ πόλις ἧς πέρι μάχη Μεσσηνίοις. Ita propius ad veteris ſcripturæ veſtigia. *Salmaſius*

[95] Φιά.] Φιὰ, πόλις, ἧς περὶ μάχη τοῖς Μεσσηνίοις καὶ Λάκωσι.

[95] Φειᾶς τείχεσσιν.] Lege Φειᾶς παρὰ τείχεσσιν. Eadem in voce Φειά citantur

[96] Φιγαλέα] Caſaub. ad Athenæum pag. 900.

[97] Φιάλεια] Locus in levi mendo cubare videtur. Legerem, ſi mei arbitrii res foret, ἔστι καὶ Φιάλεια Βιθυνίας. Ipſe Stephanus hunc locum ita videtur appellaſſe. Nam in voce Γυναικόπολις hæc leguntur ἔστι καὶ γυναικῶν λιμὴν περὶ [illegible] Φιλάλεια [illegible] Σωσθένην

[98] Φίκειον] Vide Tol. ad Pal. 173 & Meurſ. ad Lycoph. pag. 248.

[99] Βυδειεύς] A Βύδεια nullum deduxit Stephanus gentile, & cum Φικεῖον non convenit.

[100] Ἀργειεύς.] F. Φοινιεύς.

[1] Φίλας.] Diod. Sic. multit. numero.

[2] Πόλιν Φίλαν.] Αργυρόλιν forte deeſt.

[3] Ἔστι καὶ νῆσος.] Vide Bochar. Ph. 304 in Reineſ. Var. lect. 156.

[4] Νῆσος Αἰγύπτου.] Philas vocant, non Philam omnes ſcriptores *Salm.*

[4] Νῆσος.] Φίλαι numero plurativo inſula & oppidum eſt in Ægyptiorum finibus circa Elephantinem, ubi maximum erat Oſiridis templum teſte Scholiaſt. in Lycoph. ſed male ib. Φίλαις Vide Valleſium ad tom. 1. hiſt. Byzant. Unde habeat nomen, vide apud eundem Valleſium, ubi Procopium refutat.

[5] Ἐκδιδόντος.] Ἐκδιδόντα legendum aut ἐκδιδοῖ. Sed illud prius verius. *Salm.*

[5] Ἐκδιδόντος.] Scribendum videtur ἐκδιδοῖ. Salmaſius.

[6] Φιλάτης.] Quare non Φιλίτης? Nam hoc modo canonem modo exhibitum ſequeretur, & inconſtantiæ non poſſet redargui Epitomator.

[7] Λυδίας.] Spanhem. pag. 896.

[8] Καὶ τρίτη τῆς Συρίας.] Vide Spanh. pag. 896. Vide & Boch. præf. ad geog. ſac. pag. 12.

[9] Ἀστάρτη.] De Aſtart. vide Allat. ad Euſt. Hexam. pag. 314.

τη, εἶτα Φιλαδέλφεια, ἀπὸ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. Ὁ πολίτης, Φιλαδελφεύς. Τὸ δὲ Φιλαδελφηνὸς, ἐπιχώριον. [10] Οὕτω γὰρ Ἰώσηππος κ' τῆς Ἰουδαϊκῆς ἀρχαιολογίας.

ΦΙΛΑΙ´ΔΑΙ, δῆμος τῆς Αἰγηίδος φυλῆς, ἀπὸ Φιλαίου [11] τοῦ Αἴαντος υἱοῦ, καὶ Λυσίδης, τῆς Κορωνοῦ τοῦ Λαπίθου. Ὁ δημότης, Φιλαΐδης. Τὸ τοπικὸν, ἐκ Φιλαϊδῶν, εἰς Φιλαϊδῶν, ἐν Φιλαϊδῶν.

ΦΙΛΕ´ΑΣ [12] χωρίον Βυζαντίου. Τὸ ἐθνικὸν, Φιλεάτης. Τινὲς δὲ Φιλέαν, ἄλλοι δὲ Φινέαν γράφουσι.

ΦΙΛΗΝΟ´ΡΙΟΝ, πόλις ἐν Ἀρναίᾳ, χώρᾳ τῆς Βοιωτίας, ἀπὸ Φιλήνορος τοῦ Αἰτωλοῦ. Τὸ ἐθνικὸν, Φιληνόριος.

ΦΙ´ΛΙΠΠΟΙ [13], πόλις Μακεδονίας, οἱ πρότερον Κρηνίδες. Ἀρτεμίδωρος ἐν ἐπιτομῇ τῶν ἕνδεκα, καὶ πόλις Φίλιπποι τὸ παλαιὸν Κρηνίδες. Τοῖς δὲ Κρηνίταις πολεμουμένοις ὑπὸ Θρᾳκῶν, βοηθήσας ὁ Φίλιππος Φιλίππους ὠνόμασεν. Ἔνθεν ἦν Ἄδραστος ὁ περιπατητικὸς φιλόσοφος, Ἀριστοτέλους μαθητής. Ἐκλήθησαν Φίλιπποι καὶ αἱ Θῆβαι Θεσσαλίας, καὶ Γόμφοι Θεσπρωτίας. Ὁ πολίτης, [14] Φιλιππεύς· Φιλιππηνὸς δὲ, παρὰ Πολυβίῳ.

ΦΙΛΙΠΠΟ´ΠΟΛΙΣ [15], πόλις Μακεδονίας, Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου κτίσμα, [16] ἐν τῷ Εὔρῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Φιλιππουπολίτης.

ΦΙΛΟΜΗ´ΛΙΟΝ [17], πόλις τῆς μεγάλης Φρυγίας. [18] Στράβων δωδεκάτῃ. Τὸ ἐθνικὸν Φιλομηλεύς, [19] ὡς [20] Δορυαλεὺς, Κοτυαεύς.

ΦΙ´ΛΥΡΕΣ [21], ἔθνος πρὸς τῷ Πόντῳ, ἀπὸ Φιλύρας τῆς μητρὸς Κρόνου. Τὸ θηλυκὸν, Φιλυρὶς, καὶ Φιλυρηὶς, πλεονασμῷ τοῦ η. Δύναται καὶ ἀπὸ τοῦ Φιλύρη Φιλυρήτης εἶναι.

ΦΙΛΩΤΕ´ΡΑ [22], πόλις περὶ τὴν Τρωγλοδυτικὴν, Σατύρου κτίσμα. Ἀπολλόδωρος δὲ Φιλωτερίδα καλεῖ. Ἔστι καὶ κοίλης Συρίας Φιλωτέρα, ὡς Χάραξ ἐν ὀγδόῳ χρονικῶν. Τὸ ἐθνικὸν ταύτης Φιλωτέριος, διὰ τὸ τινὰς καὶ Φιλωτερίαν αὐτὴν εἰρηκέναι. Τῆς δ' Αἰ-

maeo Philadelpho. Civis, Philadelpheus. Philadelphenus vero juxta regionis conſuetudinem. Sic enim Joſephus vigeſimo Judaicæ antiquitatis.

PHILAIDÆ, populus Ægeidis tribus, a Philæo filio Aiantis & Lyſidæ filiæ Coroni filii Lapithæ. Popularis, Philaides. Locale, ex Philaidarum, ad Philaidarum, in Philaidarum.

PHILEAS, regiuncula Byzantii. Gentile, Phileates. Aliqui Phileam, ſed alii Phineam ſcribunt.

PHILENORIUM, urbs in Arnea, regione Bœotiæ, a Philenore Ætolo. Gentile, Philenorius.

PHILIPPI, urbs Macedoniæ, prius Crenides. Artemidorus in epitome undecim *& urbs Philippi olim Crenides: Crenitis vero a Thracibus bello infeſtatis auxiliatus Philippus, Philippos nominavit.* Hinc erat Adraſtus philoſophus peripateticus, Ariſtotelis diſcipulus. Thebæ quoque Theſſaliæ Philippi vocatæ fuere, & Gomphi Theſprotiæ. Civis, Philippeus. Philippenus vero apud Polybium.

PHILIPPOPOLIS, urbs Macedoniæ, opus Philippi Amyntæ filii, in Euro. Gentile, Philippopolites.

PHILOMELION, urbs magnæ Phrygiæ. Strabo duodecima. Gentile, Philomeleus, ut Doryaleus, Cotyaeus.

PHILYRES, gens juxta Pontum, a Philyra matre Saturni. Fœmineum, Philyris, & Philyreis, pleonaſmo literæ η. Poteſt etiam a Philyre Philyretes eſſe.

PHILOTERA, urbs circa Troglodyticam, Satyri opus. Apollodorus vero Philoterida vocat. Eſt etiam Cœleſyriæ Philotera, ut Charax in octavo chronicorum. Hujus gentile, Philoterius, eo quod aliqui etiam eam Philoteriam dixere. Ægyptiæ vero Philote-

[10] Οὕτω γὰρ Ἰώσηππος.] Locus eodem libro circa initium extat. Vide Spanhem pag 910 & 911.

[11] Τοῦ Αἴαντος.] Quomodo vertendum.

[12] Φιλέας χωρίον Βυζαντίου.] Etiam hodieque Fillea vocatur. Cedrenus meminit τῷ δ' αὐτῷ χρόνῳ οἱ Βούλγαροι διὰ τοῦ Φιλέα λάθρα τῇ στρατῷ ἐπιπεσόντες ἕως τῆς χρυσῆς πόρτης ἀφίκοντο & cæt. ubi interpres vir alioquin eruditiſſimus fœdo errore vertit illa διὰ Φιλέα *duce Philea*, cum vertendum fuerit *per Philean*. Salm.

[13] Φίλιπποι.] Vide Spanh. pag 57. Vocatur etiam Kotinia.

[14] Φιλιππεύς.] Gentile Philippeſius reperitur in Polycarpii epiſtolæ inſcriptione.

[15] Φιλιππούπολις.] Vide Anton. Itin. cum not. Syrit. pag. 298. Mentio eſt alicujus in hiſt. Byz. tom. 1 illinc ad Adrianopolis itur.

[16] Ἐν τῷ Εὔρῳ.] Forte legend. Ἑβρῷ. Εὔρῳ. Hoc eſt Ἕβρῳ τῷ Εὐρώπῃ, quam conjecturam omnino veram eſſe confido. *Salm*

[17] Φιλομήλιον.] Forte emend Procop. pag. 100.

[18] Στράβων.] Num. Μανδρυγαλ.

[19] Ὡς Δορυαλεύς.] Lege Δοκιμαλεύς, a Δοκιμείῳ. Salm.

[20] Δορυαλεύς] Lege Δορυλαεύς.

[21] Φίλυρες] Vide Apol. Sch pag. 261.

[22] Φιλωτέρα.] Vide Voſſ. ad Melam.

Φιλώ-

τῆς Αἰγυπτίας, Φιλαιτερίτης, διὰ τὸ σύνηθες τῆς ἐπιχωρίου τύπου. A

loterites, propter conſuetam ejus regionis formam.

ΦΙΝΕΙΟΝ, τόπος τοῦ Πόντου, κτίσμα Φινέως. Τὸ ἐθνικὸν Φινειεὺς, ὡς Σίγειον Σιγειεύς.

PHINEUM, locus Ponti, Phinei opus. Gentile, Phineeus, ut Sigeum Sigeeus.

ΦΙΝΟΠΟΛΙΣ, πόλις πρὸς τῷ Πόντῳ, ἀπὸ Φινέως. Τὸ ἐθνικὸν, Φινοπολίτης. B

PHINOPOLIS, urbs juxta Pontum, a Phineo. Gentile, Phinopolites.

ΦΛΑΝΩΝ [23], πόλις καὶ λιμὴν περὶ τὴν Ἄψυρτον νῆσον. Ἀρτεμίδωρος ἐν ἐπιτομῇ τῶν ιά. Μετὰ δὲ τὴν [24] Ἄλωον λιμήν ἐστι Φλάνων, καὶ πόλις Φλάνων· Καὶ πᾶς ὁ κόλπος οὗτος, C [25] Φλανωνικὸς καλεῖται. Ἀπὸ οὖν τῆς γενικῆς Φλάνων, Φλανωνίτης, ὡς [26] Νέβρων Νεβρωνίτης.

PHLANON, urbs & portus circa Apſyrtum inſulam. Artemidorus in epitome undecim. *Poſt Aloum vero, eſt portus Phlanon, & urbs Phlanon: & totus iſte ſinus, Phlanonicus vocatur.* A genitivo igitur Phlanon Phlanonites, ut Nebron Nebronites.

ΦΛΕΓΡΑ [27], πόλις Θράκης, ἣν Εὔδοξος μετὰ ταῦτα Παλλήνην φησὶ κληθῆναι. D Ὁ πολίτης Φλεγραῖος, καὶ Φλεγραία, καὶ Φλεγραῖον. Ἔστι καὶ Φλεγρός, καὶ Φλέγρα. Λυκόφρων.

PHLEGRA, urbs Thraciæ, quam Eudoxus poſtea Pallenen ait vocatam eſſe. Civis, Phlegræus, & Phlegræa, & Phlegræum. Eſt etiam Phlegrus, & Phlegra. Lycophron.

ΦΛΕΓΥΑ [28], πόλις Βοιωτίας, ἀπὸ Φλεγύου τοῦ Ἄρεος καὶ Χρυσῆς παιδός. [29] Ὁ E πολίτης Φλεγύας, καὶ Φλεγυεύς. Λέγεται δὲ [30] ἡ χώρα Φλεγυαντίς, ὡς ἀπὸ [31] περιττοσυλλάβου γενικῆς. [32] Ἔστι δὲ τοῦ Φλεγύας καὶ Φλεγύης εὐθεῖα, καὶ [33] Φλέγυς.

PHLEGYA, urbs Bœotiæ, a Phlegya Martis & Chryſæ filio. Civis Phlegyas, & Phlegyeus. Dicitur vero regio, Phlegyantis, tamquam a genitivo ſuperantem ſyllabam habente. Eſt autem τοῦ Phlegyas, etiam Phlegyes rectus caſus, & Phlegys.

ΦΛΙΟΥΣ [34], πόλις Πελοποννήσου ἡ πρότερον [35] Ἀραιθυρέα, καὶ Ἀραντία ἀπὸ Φλιοῦντος τοῦ Διονύσου καὶ Χθονοφύλης. Παυσανίας δὲ ἀπὸ Φλίαντος. Καὶ τὸ ἐθνικὸν Φλιούντιος, ἢ Φλιούσιος. [36] Φιλήτας δέ [37] φησι. Φλιοῦς πόλις ἐστὶ τοῦ Διονύσου φίλ * υἱὸς Φλιοῦς. ἣν αὐτὸς G ἐδείματο λευκόλοφος. Ὠνόμασται δὲ παρὰ τὸ φλεῖν, ὅ ἐστιν εὐκαρπεῖν. Λακεδαιμόνιοι δὲ τῶν μηνῶν ἕνα Φλιάσιον καλοῦσιν, ἐν ᾧ τοὺς τῆς γῆς καρποὺς ἀκμάζειν συμβέβηκεν. [38] Ὤφειλε δὲ ἀπὸ τῆς Φλιοῦντος γενικῆς, Φλιούσιος· Πλεο- H νασμῷ δὲ τοῦ α, Φλιάσιος. [39] Καὶ Τίμων [40] ὁ περὶ

PHLIUS, urbs Peloponneſi, prius Aræthyrea, & Arantia, a Phliunte Dionyſi & Chthonophylæ filio. Pauſanias vero a Phliante. Et gentile, Phliuntius, vel Phliuſius. Philetas autem inquit, *Phlius urbs eſt Dionyſi phil * filius Phlius, quam ipſe ædificavit albam criſtam gerens.* Vocata vero fuit παρὰ τὸ φλεῖν, *quod eſt fructibus abundare.* Lacedæmonii vero menſium unum Phliaſium vocant, in quo terræ fructus vigere ſolent. Debebat autem a genitivo Phliuntis, Phliuſius. Sed pleonaſmo τοῦ a, Phliaſius. Timon quoque, qui

[23] Φλάνων.] Θαλάνων Cedreno legitur. Male apud Ptolemæum legas Φλανῶνα, & hæc jam pridem annotaſſem. incidi in ſummi viri Scaligeri animadverſiones; qui idem notat, & amplius monet Φλανώνα apud Plin. corrupte legi *Salm.*

[24] Ἄλωον] Lege Ἄψυρτον, vel Ἄψυρρα.

[25] Φλανωνικός] Lege Φλανωνιτικός. Salm.

[26] Νέβρων Νεβρωνίτης] Leg. fort Νάρβων, Ναρβωνίτης.

[27] Φλέγρα] Apoll Schol ... pag 289.

[28] Φλεγύα] Vide Falconerium pag. 151.

[29] Ὁ πολίτης Φλεγύας] Vide Euſtath. 433. Lege Φλέγυος. Salm.

[30] Ἡ χώρα Φλεγυαντίς.] Eſt apud Pauſan. pag. 596 in Bœot.

[31] Περιττοσυλλάβου.] Περιττοσυλλάβου MSS. *Salm.*

[32] Ἔστι δὲ τοῦ Φλεγύας καὶ Φλεγύης εὐθεῖα καὶ Φλέγυς] Lege. Ἐστι δὲ τοῦ Φλεγύας καὶ Φλεγύης καὶ Φλεγύς Tres enim ſunt εὐθεῖαι, Φλεγύας, ου, Φλεγύης καὶ Φλέγυς Φλεγύος. Nam ex corrupta & vulgata lectione quid boni ſenſus eruere poſſis, non video Ita autem ſolere loqui, ἔστι δὲ τοῦ, non ignorant, qui aures Helleniſmo tritas habent. *Idem.*

[33] Φλεγύς.] Eadem habet gent. Euſtath. ad Iliad. N. pag 904 ed Baſ

[34] Φλιοῦς.] Φλιοῦντα vocat Scholiaſtes Apollonii. Mela quoque Phliuntam. Sic enim legendum eſt. *Circa Peloponneſum etiam nunc in Ægæo Phliuſa.* male *Phityuſa.* Salm.

[35] Ἀραιθυρέα] Vide Apoll Sch pag 12.

[36] Φιλήτας] Verſus Philetæ, qui valde confuſi ſunt & corrupti, ita lege & diſtingue.

Φλιοῦς ἡ πόλις ἐστὶ Διωνύσου φίλος υἱὸς
Φλιοῦς ἣν αὐτὸς δείματο λευκόλοφος.

Λευκόλοφοι autem appellat, ut hoc obiter admoneamus, a candida galeæ criſta, ut φοινικόλοφοι a rubra, ut frequentius rubras gerebant. Sed hæc alibi fuſius explorabimus *Salm.*

[37] Φησι, Φλιοῦς πόλις] Lege & diſtingue cum Salm.

Φλιοῦς· ἡ πόλις ἐστὶ τοῦ Διωνύσου φίλος υἱὸς
Φλιοῦς, ἣν αὐτὸς ἐδείματο λευκόλοφος.

[38] Ὤφειλε.] Vide in Ἀγκυρα

[39] Καὶ Τίμων.] Vide Diogenem Laërt. pag. 264.

[40] Ὁ περὶ σιλλων.] Lege περὶ Σιλλων in Voll. cod.

 [41] Φλιά-

περὶ σίλλων γεγραφώς, [41] Φλιάσιος ἐχρημάτισε. Τὸ θηλυκὸν, Φλιουντία, καὶ Φλιουντίς. A

ΦΛΥΓΟ'ΝΙΟΝ, πόλις Φωκίδος. Λέγεται καὶ θηλυκῶς Φλυγονία. Ὁ πολίτης Φλυγόνιος, καὶ Φλυγονιεύς.

ΦΛΥΕΙ'Σ, δῆμος τῆς Κεκροπίδος φυλῆς. Ὁ δημότης Φλυεύς, καὶ Φλυῆθεν. Τὰ τοπικὰ, Φλυάθεν, Φλύαζε, Φλυῆσι. B

ΦΟΙΒΙ'Α, [42] πόλισμα Σικυωνίων. Τὸ ἐθνικὸν [43] Φοιβίας, ἢ Φοιβιαῖος.

ΦΟΙΝΙ'ΚΑΙΟΝ, ὄρος Κορίνθου. Ἔφορος ἐννεακαιδεκάτῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Φοινικαῖος. C

ΦΟΙΝΙ'ΚΗ, ἡ χώρα, ἀπὸ τῆς Φοίνικος γενικῆς, ὡς Κρὴς Κρητὸς Κρήτη, Λίβυς Λίβυος Λιβύη. [44] Ὁ δὲ Φοῖνιξ ἦν Ἀγήνορος παῖς, ἢ Ποσειδῶνος, καὶ Λιβύης. Ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Ῥαββώθιν, καὶ Κολπίτης. Τὸ ἐθνικὸν τῷ ὀνόματι τοῦ οἰκιστοῦ Φοῖνιξ, καὶ Φοινίκιος. Τὸ κτητικὸν, Φοινικικός. [45] Ἔστι καὶ Φοῖνιξ οὐ πολὺ ἀπέχων Ῥόδου. Καὶ ποταμός ἐστι Φοῖνιξ. D E

ΦΟΙΝΙΚΟΥ'Σ [46], πόλις Κρήτης. [47] Ἔστι καὶ νῆσος πρὸς τῇ Λυκίᾳ. Ἔστι καὶ Φοινικοῦς λιμὴν· Θουκυδίδης ὀγδόῃ. Τὸ ἐθνικὸν, [48] Φοινικούντιος καὶ Φοινικούσσιος, ὡς Σελινούντιος καὶ Σελινούσσιος. F

ΦΟΙΝΙΚΟΥ'ΣΣΑΙ, δύο νῆσοι ἐν τῷ Λιβυκῷ κόλπῳ πρὸς τῇ Καρχηδόνι, ὡς Ἑκαταῖος περιηγήσει Λιβύης. Οἱ νησιῶται, [49] Φοινικουσσαῖοι. Ἔστι καὶ πόλις Φοινίκων τῆς ἐν Συρίᾳ Φοινικοῦσσαι, ὡς αὐτὸς ἐν Ἀσίᾳ. G

ΦΟΙΤΙ'ΑΙ, πόλις Ἀκαρνανίας, ἀπὸ Φοιτίου, τοῦ [50] Ἀλκμαίωνος, τοῦ Ἀμφιαράου· Πολύβιος τετάρτῳ. Λέγεται καὶ Φοίτιον. Καὶ τὸ ἐθνικὸν Φοιτιεύς, καὶ Φοίτιοι, ὡς Ἑλλάνικος ἐν τοῖς Τρωικοῖς. H

ΦΟΛΕ'ΓΑΝΔΡΟΣ, νῆσος τῶν Σποράδων, ἀπὸ [51] Φολεγάνδρου τοῦ [52] Μίνωος, ἣν Ἄρατος [53] Σιδηρείην ὀνομάζει, [54] διὰ τὴν τραχύ-

qui de ſillis ſcripſit, fuit Phliaſius. Fœminínum Phliuntia, & Phliuntis.

PHLYGONIUM, urbs Phocidis. Dicitur etiam fœminine Phlygonia. Civis, Phlygonius, & Phlygonieus.

PHLYEIS, populus Cecropidis tribus. Popularis, Phlyeus, & ex Phlyenſibus. Localia, ex Phlyenſibus, ad Phlyenſes, in Phlyenſibus.

PHOEBIA, oppidulum Sicyoniorum. Gentile, Phœbias, vel Phœbianus.

PHOENICÆUM, mons Corinthi. Ephorus nono decimo. Gentile, Phœnicæus.

PHOENICE, regio, a genitivo Phœnicis, ut Cres Cretis Crete, Libys Libyos Libye. Phœnix vero erat Agenoris filius, vel Neptuni, & Libyæ. Antea autem vocabatur Rhabbothin, & Colpites. Gentile nomine conditoris, Phœnix, & Phœnicius. Poſſeſſivum Phœnicicus. Eſt etiam Phœnix non longe a Rhodo diſtans. Eſt etiam fluvius Phœnix.

PHOENICUS, urbs Cretæ. Eſt etiam inſula juxta Lyciam. Eſt etiam Phœnicus palus. Thucydides octava. Gentile, Phœnicuntius & Phœnicuſſius, ut Selinuntius & Selinuſſius.

PHOENICUSSÆ, duæ inſulæ in Libyco ſinu juxta Carthaginem, ut Hecatæus periegeſi Libyæ. Inſulares, Phœnicuſſæi. Eſt etiam urbs Phœnicum in Syria Phœnicuſſæ, ut idem in Aſia.

PHOETIÆ, urbs Acarnaniæ, a Phœtio, filio Alcmæonis, nepote Amphiarai. Polybius quarto. Dicitur etiam Phœtium. Et gentile, Phœtieus, & Phœtii, ut Hellanicus in Troïcis.

PHOLEGANDRUS, inſula Sporadum, a Pholegandro Minois filió, quam Aratus Sideriam vocat, propter aſperitatem. Civis,

[41] Φλιάσιος] Epig. inedit pag. 38.

[42] Πόλισμα] MS. habet πόλισμα, more Poëtico. Salm.

[43] Φοιβίας.] Legendum Φοίβιος ἢ Φοιβιανός. MS. habet Φοιβίας ἢ Φοιβιανός. recentius MS. P. Φοιβίας. Lege Φοίβιος. Salm.

[44] Ὁ δὲ Φοῖνιξ.] MSS. ὁ δὲ Φοῖνιξ ἦν Ἀγήνορος παῖς ἢ Ποσειδῶνος ἢ Λιβύης. Mirum vero ſi duos ille patres habuerit. Nos obſervavimus in MSS. καὶ pro ἢ & viciſſim ἢ pro καὶ vitioſe poſita eſſe. Quare non dubitamus legere ἢ Ποσειδῶνος ἢ Λιβύης. Salm.

[45] Ἔστι ἢ Φοῖνιξ &c.] Hujus oppidi non obſcura exſtat mentio apud Nicephorum in breviario hiſtorico de rebus geſtis poſt imperium Mauricii Φιλιππικὸς δὲ ἐξορμήσας, ὡς ὁ τῶν Σαρακηνῶν στόλος ἀπὸ Ἀλεξάνδρου πόλεως ἐπὶ τὴν Ῥωμαίων ... ξύλοις ... ἐν αὐτοῖς ... τῆς χώρας τοῦ καλουμένου Ὀψικίου, καὶ πρὸς τῇ ... τῇ Ῥόδῳ ἀποκτανθέντες. Hinc manifeſte liquet Phenicem Rhodo proximum fuiſſe.

[46] Φοινικοῦς] Nomen habet ab amne præſabente. Vide in voce Ἀκραγάντες.

[47] Ἔστι ἢ νῆσος.] Forte hæc illa, quæ Φοινίκη dicta eſt. Vide in Comt ad Βοιωτικός & Palm obſerv. pag 208.

[48] Φοινικούντιος] Vide Spanh pag. 407

[49] Φοινικουσσαῖοι.] De gentili vide in voce Ερικοῦσσα: Periphraſtica ibidem gentilis appellatio eſt

[50] Ἀλκμαίωνος.] Vitioſe MSS τοῦ Ἀλκμαίωνος. Salm.

[51] Φολεγάνδρου] Heſychius Φελέγανδρος, νῆσος ἔρημος. Lege Φολέγανδρος. Salm.

[52] Μίνωος] In MSS Palatinis ſemper ſcribitur Μίνωος διφθόγγως. Sic enim Μίνωα dicebant Athen. & Ἀνδρόγεω & ſimilia ſunt. Vide Priſcianum. Idem.

[53] Σιδηρείην] Legendum fortaſſe Σιδηρεῖαν. ſed nihil mutandum, Σιδηρεῖαν. Sic Σίδηρος ... Idem.

[54] Διὰ τὴν τραχύτητα &c.] Eſt enim prorſus deſerta teſte

τραχύτητα. Ὁ πολίτης, Φολεγάνδριος καὶ Φολεγανδρῖνος· Καὶ οὐδέτερον, Φολεγανδρῖνον.

ΦΟΛΟΉ, πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ Φόλου τοῦ κενταύρου. Τὸ ἐθνικὸν [55] Φολοεύς, ὡς Λευκωνοεύς, Αὐτονοεύς, Μεροεύς.

ΦΟΡΒΑῚ, πόλις τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ Ἀχαιῶν. Τὸ ἐθνικὸν [56] Φορβάντιος, ἐπειδὴ Φορβάντειον ὄρος Τροιζηνίου.

ΦΟΡΕΝΤΑΝΟ͂Ν [57], πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν, Φορεντανός. Στράβων πέμπτῃ.

ΦΟΡΙ͂ΕΙΑ, κώμη Ἀρκαδίας. Τὸ ἐθνικὸν [58] Φοριαεύς, ὡς Ἔφορος ἐν ἕκτῳ τῶν ἱστοριῶν.

ΦΟΡΟΥΝΝΑ, πόλις Θρᾴκης· Πολύβιος ἐνάτῳ. Τὸ ἐθνικὸν Φορουνναῖος, [59] ὡς [60] Οὐνναῖος, [61] Πελινναῖος, Φαλανναῖος.

ΦΟΡΟΒΡΕΝΤΑ͂ΤΙΟΝ, πόλις Λιβύης. Τὸ ἐθνικὸν, Φοροβρεντατηνός.

ΦΟΥ͂ΝΔΑ, ὡς Νῶλα, πόλις Ἰταλίας. Οἱ πολῖται, Φουνδανοί· Διονύσιος πεντεκαιδεκάτῳ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας.

ΦΟΥΡΝΙ͂ΤΑ, πόλις Λιβύης. Οἱ οἰκήτορες, Φουρνιτανοί· [62] Φλέγων πεντεκαιδεκάτῳ ὀλυμπιάδων.

ΦΡΑ͂ΑΣΠΑ, Μηδίας πόλις· Κουάδρατος Παρθικῶν τετάρτῳ. Τὸ ἐθνικὸν Φραασπηνός, κατὰ τὸ ἔθος τῆς χώρας.

ΦΡΑΓΓΟΙ [63], ἔθνος Ἰταλίας, τῶν Ἀλπίων ὀρῶν ἐγγύς. Παρθένιος ὁ Φωκαεὺς πρώτῳ.

ΦΡΑ͂ΔΑ [64], πόλις ἐν Δράγγαις, ἣν Ἀλέξανδρος Προφθασίαν μετωνόμασεν, ὡς Χάραξ ἐν ἕκτῳ χρονικῶν.

ΦΡΕ͂ΑΡΡΟΙ [65], δῆμος Ἀθήνησι τῆς Λεοντίδος φυλῆς, [66] ἀπὸ Φρεάρρου Ἀθήνησιν ἐπισήμου ἥρωος. Ὁ δημότης, [67] Φρεάρριος. Τὰ τοπικὰ, Φρεαρρόθεν, Φρεαρρόνδε, Φρεαρροῖ.

ΦΡΕΓΕΛΛΑ, πόλις Ἰταλίας, ἣ τὸ μὲν ἀρχαῖον ἦν Ὀπικῶν, ἔπειτα Οὐολούσκων ἐγένετο. Τὸ ἐθνικὸν, Φρεγελλανός, ὡς Διονύσιος ἕκτῳ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας, καὶ ἄλλοι πλεῖστοι.

ΦΡΗ͂Σ, Φρητοὶ, Φρῆτες, ἔθνος Λιβυκὸν, ὡς Ἡρωδιανὸς τετάρτῳ.

ΦΡΙ-

vis, Pholegandrius, & Pholegandrinus. Et neutrum Pholegandrinum.

PHOLOE, urbs Arcadiæ, a Pholo centauro. Gentile, Pholoeus, ut Leuconoeus, Autonoeus, Meroeus.

PHORBÆ, urbs Achæorum in Theſſalia. Gentile, Phorbantius, quoniam Phorbantium mons Trœzenis.

FORENTANUM, urbs Italiæ. Gentile, Forentanus. Strabo quinto.

PHORIEA, vicus Arcadiæ. Gentile, Phoriæcus, ut Ephorus in ſexto hiſtoriarum.

PHORUNNA, urbs Thraciæ. Polybius nono. Gentile, Phorunnæus, ut Unnæus, Pelinnæus, Phalannæus.

PHOROBRENTATIUM, urbs Libyæ. Gentile, Phorobrentatenus.

FUNDA, ut Nola, urbs Italiæ. Cives, Fundani. Dionyſius quinto decimo Romanæ Antiquitatis.

PHURNITA, urbs Libyæ. Incolæ, Phurnitani. Phlegon quinto decimo Olympiadum.

PHRAASPA, Mediæ urbs. Quadratus Parthicorum quarto. Gentile, Phraaſpenus, pro regionis more.

PHRANGI, gens Italiæ, juxta montes Alpes. Parthenius Phocaeus primo.

PHRADA, urbs in Drangis, quam Alexander Prophthaſiam nominavit, ut Charax in ſexto chronicorum.

PHREARRHI, populus Athenis Leontidis tribus, a Phrearrho inſigni heroë Athenis. Popularis, Phrearrhius. Localia, ex Phrearrho, ad Phrearrhum, in Phrearrho.

FREGELLA, urbs Italiæ, quæ quidem erat olim Opicorum, poſtea Volſcorum fuit. Gentile, Fregellanus, ut Dionyſius ſexto Romanæ antiquitatis & alii plurimi.

PHRES, Phreti, Phretes, gens Libyca, ut Herodianus quarto.

PHRI-

teſte Heſychio: Φολέγανδρος. Lege, uti ante nos vidit Salm. Φολέγανδρος νῆσος ἔρημος. Epig. ined.

[55] Φολοεύς] Vide not. ad Polyæn.

[56] Φορβάντιος.] Τὸ ἐθνικὸν manifeſte oſtendit aliud eſſe nomen urbis, non Φορβαί, quod hic poſitum eſt. Legendum Φόρβας πόλις [illegible]. Salm.

[57] Φορεντανόν] Hæc pericope non eſt in MSS. *Idem.*

[58] Φοριαεύς] Lege Φοριαιεύς.

[59] Ὡς Οὐνναῖος] Lege ὡς Ὀνναῖος. Salm.

[60] Οὐνναῖος.] Fort. Ἐνναῖος vel Ὀνναῖος.

[61] Πελινναῖος] Lege Παλινναῖος. Salm.

[62] Φλέγων πεντεκαιδεκάτῳ.] Ita habent etiam MSS *Idem.*

Φράγγοι ἔθνος Ἰταλίας.] Puto huic loco idem contigiſſe, quod ſexcentis aliis locis, ut Romano more loquar. nempe ut pro Γαλλίας nomen Italiæ poneretur, & omnino lego ἔθνος Γαλλίας [illegible]. Idem.

[63] Φράγγοι.] Vide Spanh. Numiſ pag. 752.

[64] Φράδα] Vide Val. ad Am Marc.

[65] Φρέαρροι.] In Heſychio legitur Φρεάρριοι δῆμος τῆς Λεοντίδος φυλῆς. Uter ex altero ſit emendandus, neſcio. Puto legendum eſſe, ut in Heſychio Φρεάρριοι. Cum enim a Φρέαρ dicti ſint, manifeſto ſunt Φρεάρριοι. Salm.

[66] Ἀπὸ Φρεάρρου.] Lege ἀπὸ Φρεάρρου.

[67] Φρεάρριος.] Caſaub. ad Laert. 35 fol.

[68] Φέ-

ΦΡΙ´ΚΙΟΝ, ὄρος ὑπὲρ Θερμοπυλῶν A Λοκρικὸν, ἀφ᾽ οὗ Φρικάνες καὶ Φρικανεῖς οἱ αὐτόθι οἰκήσαντες Αἰολεῖς, ὡς Ἑλλάνικος ἐν ἱερειῶν Ἥρας β´. Καλεῖται καὶ [68] Φρικωνὶς ἡ Λάρισσα, καὶ Φρικωνίτης. Ἔδει οὖν Φρικιδεύς. Καὶ τὸ θηλυκὸν, Φρικιάς. [69] Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ B Φρικίου τοῦ κενταύρου, ὃν ἀπέκτεινεν Ἡρακλῆς. Οἱ οἰκοῦντες, Φρικωνέες, καὶ [70] Φρικωνεῖς. Καλεῖται καὶ Φρίκειον, ὃ καὶ Δεῖος ὀνομάζεται. [71] Λέγεται καὶ Φρικωνία, καὶ [72] Φρικωνίτης, καὶ Φρικωνιάτης. Κεῖται δὲ παρὰ C Παρμένοντι τῷ Βυζαντίῳ [73] ἐν πρώτῳ ἰάμβων.

PHRICIUM, mons ſupra Thermopylas Locrenſis, a quo Phricanes, & Phricaneſes, inibi habitantes Æoles, ut Hellanicus ſecundo ſacerdotum Junonis. Vocatur etiam Phriconis Lariſſa, & Phriconitis. Debebat igitur Phricicus. Et fœmininum Phricias. Vocatus vero fuit a Phricio centauro, quem interfecit Hercules. Incolæ, Phriconeenſes, & Phriconenſes. Vocatur etiam Phricium, quod Drios etiam vocabatur. Dicitur etiam, Phriconia, & Phriconites, & Phriconiates. Jacet vero apud Parmenontem Byzantium in primo Jamborum.

ΦΡΙ´ΞΑ [74], πόλις. Ἡ δὲ Φρίξα κεῖται μὲν τῆς Ὀλυμπίας ἀπέχουσα στάδια λ. [75] Φερεκύδης δὲ Ἀρκαδίας αὐτὴν γράφει. Τὸ ἐθνι- D κὸν, Φριξαῖος.

PHRIXA, urbs. *Phrixa vero jacet quidem ab Olympia diſtans ſtadia triginta.* Pherecydes vero Arcadiæ eam ſcribit. Gentile, Phrixæus.

ΦΡΙ´ΞΟΣ, πόλις Λυκίας. [76] Ἔστι καὶ Φρίξου λιμὴν παρὰ τῷ στόματι τοῦ Πόντου, ἐν τῇ Χαλκηδονίᾳ περαίᾳ, [77] περὶ οὗ [78] Νύμφις ἐν α´ περὶ Ἡρακλείας τάδε φησί. Τὸ ἐθνικὸν, E Φρίξιος. Εἰ μή τις τῷ ἔθει τῆς Λυκιακῆς τῆς ἐκεῖ, Φριξεὺς εἴποι τὸ ἐθνικόν.

PHRIXUS, urbs Lyciæ. Eſt etiam Phrixi portus juxta os Ponti, in ulteriore Chalcedonia, de quo Nymphis in primo de Heraclea hæc inquit. Gentile, Phrixius. Niſi quis conſuetudine Lyciacæ linguæ, qua illic utuntur, Phrixeus dixerit gentile.

ΦΡΟΥΡΕΝΤΑΝΟΙ, ἔθνος Ἰταλίας. Ἀρτεμίδωρος τετάρτῳ γεωγραφουμένων.

PHRURENTANI, populus Italiæ. Artemidorus quarto geographumenωn.

ΦΡΥΓΙ´Α [79], δύο χῶραι. Στράβων. F [80] Φρυγία τε γὰρ ἡ [81] μὲν καλὴ καὶ μεγάλη, ἧς ὁ Μίδας ἐβασίλευε· [82] Καὶ τῆς ἄλλης μέρος οἱ Γαλάται κατέσχον. Ἡ δὲ μικρὰ ἐφ᾽ Ἑλλησπόντῳ, περὶ τὸν Ὄλυμπον, ἡ καὶ Ἐπίκτητος λεγομένη. Οἱ ἐξ ἑκατέρας. [83] λέγονται Φρύγες καὶ Μυσοί. [84] Λέγονται καὶ Φρίγες. Τὸ ἐθνικὸν, Φρὺξ

PHRYGIA, duæ regiones. Strabo: *Phrygia enim alia quidem pulchra & magna, cujus Midas rex fuit. & alterius partem Galatæ tenuerunt. Alia vero parva ad Helleſpontum, circa Olympum, quæ etiam Epictetos dicta.* Utriuſque incolæ dicuntur *Phryges, & Myſi.* Dicuntur etiam Phriges. Gentile, Phrix, & Phrygius.

[68] Φρικωνὶς.] Φρικώνης male apud Herod. pag. 573.

[69] Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Φρικίου &c.] Locus videtur confuſus Ita legerem. ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Φρικίου τοῦ Κενταύρου, ὃν ἀπέκτεινεν Ἡρακλῆς, ὃ καὶ Δεῖος ὀνομάζετο. οἱ οἰκοῦντες Φρικ.

[70] Φρικωνεῖς.] Strab Φρικωνὶς pag 4-7.

[71] Λέγεται καὶ Φρικωνία καὶ Φρικωνίτης.] Fort. legend καὶ Φρικωνιάτης καὶ Φρικωνίτης.

[72] Φρικωνίτης.] Φρικωναῖος eſt apud Euſt. ad Hom. 357.

[73] Ἐν πρώτῳ ἰάμβων] MSS κεῖται δὲ παρὰ Παρμένοντι τῷ Βυζαντίῳ ἐν τῷ πρώτῳ ἰάμβων: quam lectionem non rejicio. Nam forte Parmenon primo verſu Phricaniatas poſuit; quod ut affirmare nolumus, ita injuſti ſumus. *Salm*

[74] Φρίξα πόλις.] Vide in voce Φαισὸς. forte hic Ἠλειακὴ excidit.

[75] Φερεκύδης.] Vide in Μάκιστος.

[76] Ἔστι καὶ Φρίξου λιμὴν παρὰ τῷ στόματι τοῦ Πόντου.] De portu Phrixi etiam mentionem facit Heſychius Mileſius in Conſt deſcript. [Greek passage illegible] *Nam quod ad Propontidis promontorium eſt templum ab Jaſone olim duodecim diis conſecratum, dejectum reſtauravit, & in Phrixi portu ædem Dianæ renovavit.*

[77] Περὶ οὗ Νύμφις.] Verba Nymphios non apparent, quæ manifeſte poſuerat Stephanus. *Salm*

[78] Νύμφις ἐν α´ Ἡρακλείας τάδε φησί.] Hujus ſcriptoris verba non adduntur. Argumentum profecto infallibile nos integrum Stephanum non habere, & tantum epitomen eſſe ejus auctoris, cujus nomen tamen in fronte gerit

[79] Φρυγία.] Vide Apol. Schol. pag. 115. Ariſtoph. Schol. pag 138.

[80] Φρυγία τε γάρ.] Procul dubio hic locus librariorum incuria eſt depravatus. Nam apud Strabonem lib. XII pag. 571 longe aliter exſtat. eum vide.

[81] Καλὴ καὶ μεγάλη.] Vide Euſtath. in Dionyſium de ſitu orbis pag 107 & 108, ubi inquit tres Phrygias ab antiquis commemorari

[82] Καὶ τῆς ἄλλης] MSc. καὶ τῆς πολλῆς μέρος οἱ Γαλάται κατέσχον Salm.

[83] Λέγονται Φρύγες] Λέγονται καὶ Φρύγες. habent MSS. In Strabone legitur [Greek illegible] καὶ Βρίγες καὶ Βρύγοι καὶ Φρύγες οἱ αὐτοί At apud Euſtathium, qui ex Strabone habet, legitur καὶ Βρίγες καὶ Βρύγοι καὶ Φρίγες. & ita omnino legendum in Stephano λέγονται καὶ Βρίγες. Et ita in Strabone quoque legendum καὶ Βρίγες καὶ Βρύγοι καὶ Φρύγες. Heſychius. Βρίγες, οἱ νῦν Φρύγες, οἱ δὲ Βαρβαροι. Sciendum vero Βρίγα a Phrygibus dici ἐλεύθερον, quod etiam hodie in Gallia retinemus. Dicimus enim brigas liberorum hominum ſuffragia, & Brigada liberorum hominum cœtum & ſocietatem. Heſychius. [Greek illegible] Λυδῶν Βρίγα λεγομένου τοῦ ἐλευθέρου. quæ verba ideo produximus, ut mendam ex iis tolleremus. *Salm.*

[84] Λέγονται καὶ Φρίγες.] Ex Strab. XII pag. 550 videtur legend. Βρίγες. & vide Spanh. 77.

φρὺξ καὶ Φρύγιος, [81] καὶ Φρυγία ἄνθρωπος· A Καὶ Φρύγιον· Καὶ Φρυγικὸς κτητικὸν, καὶ Φρυγικὴ, καὶ Φρυγικόν· Καὶ Φρυγίζειν, καὶ Φρυγιστί. [86] Ἔστι καὶ Φρυγία [87] τόπος τῆς Οἴτης, ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ πεφρύχθαι τὸν Ἡρακλέα. Ἔστι δὲ καὶ Φρύγια οὐδετέρως, τόπος μεταξὺ Βοιω- B τίας καὶ Ἀττικῆς. Τὸ τοπικὸν Φρυγιεὺς, ὡς Μέγαρα Μεγαρεύς.

ΦΥΚΟΥ̃Σ [88], πόλις Λιβύης. Κεῖται δὲ [89] Φυκοῦς κατὰ τὸ Ταίναρον τῆς Πελοποννήσου. Ὁ πολίτης Φυκούσιος, ἐπειδὴ καὶ Φυκουσία C λίμνη. Εἰσὶ καὶ [90] Φυκοῦσσαι νῆσοι Λιβύης. Ὀνομάζονται δὲ, διὰ τὸ φυκῶν εἶναι πλήρεις. Οἱ νησιῶται, Φυκουσσαῖοι, ἢ Φυκούσσιοι.

ΦΥΛΑ'ΚΗ [91], πόλις Θεσσαλίας.

> [92] Οἳ δ' εἶχον Φυλάκην, καὶ Πύρρασον D ἀνθεμόεντα.

Ἀπὸ Φυλάκου τοῦ Δηΐονος. Τὸ ἐθνικὸν δύναται μὲν διὰ περιφράσεως ἐκ Φυλάκης εἴρηται δ' ὅμως Φυλακήσιος, ὡς Ἰθακήσιος. Καὶ τὸ ἐκ τόπου ἐπίρρημα, Ἡλιόδωρος [93] ἐν Πρωτ- E εσιλάῳ,

> [94] Ἀργείων πλέες ὅσσοι Φυλακῆθεν ἕποντο.

ΦΥΛΗ' [95], δῆμος Οἰνηΐδος φυλῆς. [96] Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσι,

> Πόθεν ἀπὸ Φυλῆς ἔλαβον οἱ Βοιώτιοι.

[97] Καὶ ἐν Ἱππεῦσι,

> Μὴ μνησικακήσῃς εἰ σὺ Φυλὴν κατέλαβες.

Ὁ δημότης, [98] Φυλάσιος. Τὰ τοπικὰ, ἐκ Φυ- G λῆς· Καὶ πληθυντικῶς, οἱ ἀπὸ Φυλῆς, Φυλήνδε, Φυλῆσιν. Ἔστι καὶ Φυλὴ τὸ τρίτον εἶδος τῶν παρ' Ἕλλησι κοινωνικῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Φυλέτης. Καὶ κτητικὸν, Φυλετικὸς, Φυλετική.

ΦΥΛΛΙ'Σ [99], χώρα Θρᾴκης. Ἡρόδο- H τος ἑβδόμῃ. Ἡ δὲ γῆ αὕτη παρὰ τὸ Πάγγαιον ὄρος καλεῖται Φυλλίς. [100] Ἔστι καὶ ποταμὸς Βιθυνίας Φυλλὶς, οὗ [1] Φυλληῒς τὸ θηλυκόν. Οἱ οἰκή-

A gius, & Phrygia fœmina; & Phrygium; & poſſeſſivum Phrygicus, & Phrygica, & Phrygicum. Et Phrygizare, & Phrygicè. Eſt etiam Phrygia, locus Oetæ, quod illic Hercules crematus fuerit. Sunt etiam Phrygia neutraliter, locus inter Bœotiam & Atticam. Locale, Phry- B gieus, ut Megara Megareus.

PHYCUS, urbs Libyæ. Jacet vero Phycus adverſus Tænarum Peloponneſi. Civis, Phy- C cuſius, ſiquidem & palus Phycuſia. Sunt etiam Phycuſſæ inſulæ Libyæ. Nominantur vero, quod algarum ſunt plenæ. Inſulares, Phycuſſæi, vel Phycuſſii.

PHYLACE, urbs Theſſaliæ.

> D *Qui autem incolebant Phylacen, & Pyrrhaſum floridam.*

Quidem a Phylaco Deionis filio. Gentile poteſt quidem per periphraſin, ex Phylace. Veruntamen dicitur Phylaceſius, ut Ithaceſius. Et ad- E verbium ex loco. Heliodorus in Proteſilao:

> *Argivorum optimates quotquot ex Phylace ſequebantur.*

PHYLE, populus Oeneidis tribus. Ari- F ſtophanes Acharnenſibus:

> *Unde a Phylâ ceperunt Bœotii.*

Et in Equitibus:

> *Ne memineris injuriarum, ſi tuam Phylam contines.*

G Popularis, Phylaſius. Localia, ex Phyla; & pluraliter, qui a Phyla, ad Phylam, in Phylis. Eſt etiam Phyle tertia ſpecies apud Græcos ſocialium. Gentile, Phyletes. Poſſeſſivum Phyleticus, Phyletica.

H PHYLLIS, regio Thraciæ. Herodotus ſeptima. *Ipſa vero hac terra juxta Pangæum montem vocatur Phyllis.* Eſt etiam fluvius Bithyniæ, Phyllis, cujus fœmininum Phylleis. Incolæ, Phyl-

[81] Καὶ Φρυγία ἄνθρωπος.] Forte legendum καὶ Φρυγιανὸς ἄνθρωπος, quam veram eſſe lectionem putamus. *Salm.*

[81] Καὶ Φρυγία ἄνθρωπος &c.] Forte legend. καὶ Φρυγικὸς ἄνθρωπος.

[86] Ἔστι καὶ Φρυγία τόπος &c.] Vide Euſt. ad Dionyſ. pag. 107.

[87] Τόπος τῆς Οἴτης.] Scholiaſtes Callimachi, ὄρος Τραχῖνος, ἔνθα ἐκάη Ἡρακλῆς.] Salm.

[88] Φυκοῦς.] Salm. ad Sol pag 318.

[89] Φυκοῦς κατὰ &c.] Vide Agathem. pag. 16.

[90] Φυκοῦσσαι νῆσοι.] Heſych. in illa voce ἀμαρτήριον.

[91] Φυλάκη.] Philoſt. pag 651.

[92] Οἳ δ' εἶχον &c.] Iliad. β verſu 696. Quomodo olim vocata fuerit, lege apud Dicæarchum p. 178.

[93] Ἐν Πρωτεσιλάῳ] Quid Proteſilaus fuerit, lege apud Dicæarchum ibidem 178.

[94] Ἀργείων πλέες.] Ἀργείων τέλη optimates vocat Argivorum. *Salm.*

[95] Φυλή] Juſtin. pag. 56.

[96] Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσι.] Pag 420 Act. IV Scen. V.

[97] Καὶ ἐν Ἱππεῦσι.] Totus hic locus eſt corruptus, quique mihi ita legend. & emendandus videtur. Καὶ ἐν Πλούτῳ, Μὴ μνησικακήσῃς, εἰ σὺ Φυλὴν κατέλαβες. Ita hic locus apud Ariſtoph. in Pluto legitur, act. V ſc. prima, pag. 109 in folio. Deinde vero in Voſſiano codice ita invenimus. Καὶ ἐν Πλούτῳ, μὴ μνησικακίζεις, εἰ σὺ Φυλὴν κατέλαβες.

[98] Φυλάσιος.] Decreti Phylaſii meminit idem Ariſtop. pag. 420 in Acharn.

[99] Φυλλίς.] Lege Φύλλις. Ita enim habent MSS. & vetus interpres Nicandri, Apollonii *Salm.*

[99] Φυλλίς] MSS Φύλλις & ita etiam Apol. interpres.

[100] Ἔστι καὶ ποταμός.] Vide Apol. Rhod. lib. ſec. pag 209. Vide notas Hoel. qui locum Strab emendat.

[1] Φυλληΐς.] Apollonius. Τὰς δ' ἄρ' ἐπὶ προχοὰς Φυλληΐδος. Salm.

οἰκήτορες, Φύλλιοι, ἢ Φυλλιεῖς· Ἀφ' οὗ τὸ A θηλυκὸν[1] Φυλληΐς.

ΦΥΛΛΟΥΣ[2], πόλις ἐν Θετταλίᾳ· Στράβων ἐνάτῃ. Ῥιανὸς δὲ Φύλλον θηλυκῶς λέγει ἐν ἐνάτῳ Θεσσαλικῶν,

> Οἱ δ' ἄφαρ ὁπλισθέντες, ἵκοντο[4] κρα- B
> ναὴν τὴν Φύλλον.

Οἱ οἰκοῦντες, [3] Φυλλεῖς.

ΦΥΛΟΝ, τὸ ἔθνος, ἀπὸ τῆς φυλῆς δηλονότι, ἢ ἀφ' οὗ ἡ φυλή. Σύνθετον, Ἔμφυλος, καὶ Ἐμφύλιος, ὡς Βοιώτιος, καὶ [6] Κά- C προς Κάπριος, καὶ Πάμφυλος Παμφύλιος. Λέγεται καὶ Φύλιος, ἄνευ τῆς ἐν.

ΦΥΣΚΙΑ, πόλις Λυκίας, ἐφ' ὑψηλοῦ ὄρους κειμένη. Τὸ ἐθνικὸν, Φύσκιος.

ΦΥΣΚΟΣ, πόλις Λοκρίδος, ἀπὸ D Φύσκου τοῦ Αἰτωλοῦ, Ἀμφικτύονος, τοῦ Δευκαλίωνος. [7] Ἔστι καὶ ἑτέρα Φύσκος τῆς Καρίας. Ἔστι καὶ λιμὴν Ῥόδου. [8] Λέγεται καὶ ἀρσενικῶς ὁ Φύσκος. Φύσκος δὲ, ἀφ' οὗ οἱ Λέλεγες, οἱ νῦν Λοκροί· Ῥιανὸς δὲ Φυσκείας αὐτοὺς κα- E λεῖ. Λέγεται καὶ Φυσκεύς. Ἔστι καὶ ἄλλη Μακεδονίας, ἧς μέμνηται Θεαγένης ἐν Μακεδονικοῖς. Καὶ τὸ ἔθνος, Φύσκοι, καὶ Λοκροί. Ἔστι καὶ ποταμὸς Φύσκος, καθά φησι Σοφαίνετος ἐν Κύρου ἀναβάσει. F

ΦΥΤΑΙΟΝ[9], πόλις Αἰτωλίας· Πολύβιος ἑνδεκάτῳ. Τὸ ἐθνικὸν, Φυταῖος.

ΦΥΤΕΙΟΝ, πόλις [10] Ἤλιδος [11] τῆς κοίλης, ἀπὸ * Φυτίας λέγων αὐτὴν ὀνομάζεσθαι. Ἴστρος δὲ τετάρτῳ τῶν Ἰλιακῶν. Τὸ ἐθνικὸν Φυ- G τεάτης, ὡς Γυθεάτης· ὁ γὰρ τύπος Ἀρκάσι συνήθης.

ΦΩΚΑΙΑ[13], πόλις Ἰωνίας· Ἡρόδοτος πρώτῃ. Λέγεται καὶ Φωκαίη, διὰ τοῦ η. Ἐκλήθη δὲ, διὰ τὸ πολλὰς ἀκολουθῆσαι φώ- H κας τοῖς κτίσασιν. Ὁ πολίτης, Φωκαεὺς, καὶ Φωκαιεὺς, καὶ Φωκαΐτης· Καὶ θηλυκὸν, Φωκαΐς. Ἔστι καὶ ἄλλη πόλις τῆς Καρίας, [14] ἐν τῇ Μυκάλῃ. Ἐθνικὸν, τὸ αὐτό. ΦΩ-

Phyllii, vel Phyllienſes. A quo fœmininum Phylleis.

PHYLLUS, urbs in Theſſalia. Strabo nona. Sed Rhianus Phyllum fœminine ſcribit in nono Theſſalicorum.

> *Qui ſtatim armati venere ad aſperam Phyllum.*

Incolæ, Phylleis.

PHYLON, gens, a tribu ſcilicet, vel a quo tribus. Compoſitum, ἔμφυλος, & ἐμφύλιος, tribulis aut civilis, ut Bœotius, & Caprus Caprius, & Pamphylus Pamphylius. Dicitur etiam φύλιος, ſine præpoſitione ἐν.

PHYSCIA, urbs Lyciæ, ſita ſuper altum montem. Gentile, Phyſcius.

PHYSCUS, urbs Locridis, ſic dicta a Phyſco filio Ætoli, nepote Amphyctionis, pronepote Deucalionis. Eſt etiam alia Phyſcus Cariæ. Eſt etiam portus Rhodi. Dicitur etiam maſculine Phyſcus. Phyſcus vero, a quo Leleges, qui nunc Locri. Rhianus vero Phyſceas eos vocat. Dicitur etiam Phyſceus. Eſt etiam alia Macedoniæ, cujus meminit Theagenes in Macedonicis. Et gens, Phyſci, & Locri. Eſt etiam fluvius Phyſcus, ſicut inquit Sophænetus in Cyri adſcenſu.

PHYTÆON, urbs Ætoliæ. Polybius undecimo. Gentile, Phytæus.

PHYTEUM, urbs Elidis cavæ, a * Phyteo dicens eam nominari. Iſter verò quarto Eliacorum. Gentile, Phyteates, ut Gytheates. Hæc enim forma Arcadibus conſueta.

PHOCÆA, urbs Joniæ. Herodotus prima. Dicitur etiam Phocæe per eta. Vocata vero fuit, quod multæ phocæ ſequerentur conditores. Civis, Phocæus, & Phocæeus, & Phocaites. Et fœmininum Phocais. Eſt etiam alia urbs Cariæ in Mycale. Gentile, idem. PHO-

[1] Φυλληΐς τὸ θηλυκόν.] Fœminino illo utitur Apol. loco citato. ſed illa verba videntur redundare.
[2] Φυλλοῦς] Epig. ined. pag. 12.
[3] Φυλλεῖς.] Vide Caſ. ad Strab. pag. 153.
[4] Κραναὴν τὴν Φύλλον.] Hoc legendum, quod eſt πρὸς Dorice. Salm.
[5] Φυλλεῖς.] Latini & Phyllæum fecerunt: hinc mons Phyllæus, de quo vide Hygini fab. 18.
[6] Κάπρος Κάπριος.] Lege κάπρος κάπριος. Salm.
[7] Ἔστι δὲ ἑτέρα Φύσκος &c.] In Voſſ. ἔστι ἑτέρα Φύσκος πόλις τῆς Καρίας.
[8] Λέγεται δὲ ἀρσενικῶς ὁ Φύσκος.] MSS. λέγεται δὲ ἀρσενικῶς ὁ Φύσκος ὁ Φυσκεύς. Salm.
[9] Φυταῖον.] Vide Palm. notas ad Polyb. pag. 386.
[10] Ἤλιδος τῆς κοίλης.] Salm. ad oram libri ſcripſerat τῆς κοίλης. mendoſe: & nomen fortaſſe auctoris deſideratur. ſed de cava Elide lege Strabonem lib. VIII pag. 369.
[11] Τῆς κοίλης.] Mendoſum. & nomen fortaſſe auctoris deſideratur ad quem referenda ſunt, quæ ſequuntur, ἀπὸ Φυτίας λέγων αὐτὴν ὀνομάζεσθαι. Lege Φυτεῖον τῆς Ἤλιδος τῆς κοίλης ἀπὸ Φυτίας λέγει αὐτὴν ὀνομάζεσθαι Ἴστρος δ' τετάρτῳ Ἠλιακῶν. Illud δ' eſt numeri nota, & utrumque poſitum δ' pariter & τετάρτῳ. Deinde poſui Ἠλιακῶν pro Ἰλιακῶν: nam Ἰλιακὰ nihil ad hunc locum. *Salm.*
[12] Ἀπὸ Φυτίας λέγων &c.] Legerem ἀπὸ Φυτίας λέγει αὐτὴν ὀνομάζεσθαι Ἴστρος ἐν τετάρτῳ Ἠλιακῶν.
[13] Φώκαια.] Non ſola Φώκαια, ſed & Φώκεα. unde factum eſt, ut confunderentur Φωκεῖς & Φωκαεῖς; neque aliunde errorem illum natum eſſe puto, qui multos eoſque optimos auctores invadit. Nam Φωκείας pro Φωκαίας dixerunt. a Φώκεα fuit dictum Φωκεὺς ἐθνικὸν, & Φωκεὺς ut Μασσαλία Μασσαλιεύς. Salm.
[13] Φώκαια.] Salm. ad Solin. 863. Triſtan. tom. 2 pag. 447.
[14] Ἐν τῇ Μυκάλῃ.] Excidit fortaſſis ὄρει vel ſimile quid, niſi montem intelligas.

15 Ἀπὸ

ΦΩΚΙ'Σ, χώρα περὶ τ Παρνασσόν. Ε'καταῖ@ Εὐρώπῃ. [11] Α'πὸ Φώκυ τινός. Οἱ κατοικῦντες, Φωκεῖς. Καὶ Φωκικὸς πόλεμ@, ἢ Φωκική. Ε'ςι γὰρ καὶ παροιμία, Φωκικὴ ἀπόνοια, ἐπὶ τ τὰ ἀναλγῆ βυλευομένων. A

ΦΩΡΙΑΜΟΙ', τόπ@ Η'λιδ@, [10] μεταξὺ Παρθενίυ, ἐπιτήδει@ εἰς ἐνέδραν, ἐν ςενῷ κείμεν@. B

ΦΩΡΜΑΝΟΙ', πόλις Ι'ταλίας. Ε'θνικὸν τὸ αὐτὸ, διὰ τὴν πρόληψιν τ χαρακτῆρ@. C

ΦΩΤΙ'ΝΑΙΟΝ, προπαροξυτόνως, πόλις Θεσσαλίας, ὡς Ε'καταῖ@ περιηγήσει Εὐρώπης.

PHOCIS, regio circa Parnaſſum. Hecatæus Europa: a Phoco quodam. Incolæ, Phoceis. Etiam Phocicum bellum. Et Phocica. Eſt enim quoque parœmia, Phocica deſperatio, de eis, qui immitia conſulunt.

PHORIAMI, locus Elidis inter Parthenium, ad inſidias aptus, in anguſto ſitus.

FORMANI, urbs Italiæ: Gentile idem, per anticipationem characteris.

PHOTINÆUM, accentu in antepenultima, urbs Theſſaliæ, ut Hecatæus periegeſi Europæ.

[11] Α'πὸ Φώκυ.] Vide Apoll. Sch. pag. 23.

[10] Μεταξὺ Παρθενίυ.] Videtur aliquid deeſſe.

X.

CH.

XΑΒΑΡΗΝΟΙ' [1], ἔθν@. Εὔδοξος πρώτῳ γῆς περιόδυ. Ο'νομάζον) γὰρ καὶ Χαβαρηνοὶ, οἱ περὶ Χαλύβην οἰκῦντες. Οἱ τ ξενικῶν γυναικῶν, ὧν ἴσως γένων) κύριοι, τιτθὺς ὠμὺς ἐσθίυσι, τὰ ἢ παιδία [2] καταβρωχῦσι. A B C

ΧΑΔΙΣΙ'Α [3], πόλις Λευκοσύρων. Ε'καταῖ@ γενεαλογιῶν δευτέρῳ. Η' ἢ Θεμισκύρη πεδίον ἐςὶν, ἀπὸ Χαδισίης μέχρι Θερμώδοντ@. Μένιππ@ ἢ [4] Χαδίσιον κώμην, ἢ ποταμὸν ἐν περίπλῳ τ δύο Πόντων φησίν. Α'πὸ τ' [5] Λυκάςυ εἰς κώμην ἢ ποταμὸν Χαδίσιον, ςάδια ἑκατὸν πεντήκοντα. Α'πὸ Χαδισίυ ἐπὶ τ Ι'ριν ποταμὸν, ςάδια ἑκατόν. Οἱ πολῖται Χαδίσιοι, ἢ Χαδισία τὸ θηλυκόν. [6] Α'πολλώνι@ β' * [7] νόσφι δάκοντε. D E

ΧΑΔΡΑΜΩΤΙ'ΤΑΙ, ἔθν@ περὶ τ Ι'ν-

CHABARENI, gens. Eudoxus primo terræ periodi. *Nominantur enim etiam Chabareni, qui circa Calyben habitant. Qui peregrinarum fœminarum, qui-bus forte politi fuerint, mamlas crudas edunt, puerulos autem devorant.*

CHADISIA, urbs Leucoſyrorum. Hecatæus genealogiarum ſecundo. *Themiſcyre vero campus eſt a Chadiſia ad Thermodontem uſque.* Menippus vero Chadiſion vicum & fluvium in periplo duorum Pontorum vocat. *A Lycaſto ad vicum & fluvium Chadiſion, ſtadia centum quinquaginta. A Chadiſio ad Irim fluvium, ſtadia centum.* Cives, Chadiſii, & Chadiſia fœmininum. Apollonius ſecundo * *ſeorſum autem jaculi.*

CHADRAMOTITÆ, gens circa In-

X[1] Χαβαρηνοί.] Ab hoc uſque in uno MSS. quædam erant correpta nimis quæ tantum nomina urbium & ἐθνικῶν continebant. *Salm.*

[2] Καταβρωχῦσι.] Vide Strab. pag. 222. Philippus Amyntæ filius peſſimos ibi homines collocavit.

[3] Χαδισία.] Apollon. pag. 241. Vide in Χαλισία.

[4] Χαδίσιον κώμην.] Non dubium igitur, quin Χαδισίας Αμάζονες dictæ ſint a Χαδίσια regione, quod neſcio an ignorare potuerit doctiſſimus ejus Scholiaſtes, qui aliam ex Hecatæo etymologiam adfert, Χαδησίας δ' αὐτὰς εἶπεν Ε'καταῖ@ ἀπὸ τ Χαδήσαι. Χαδῆσαι autem eſt cedere. *Salm.*

[5] Λυκάςυ.] Λυκαςία. Vide notas ad Θεμισκύραν. Vide quoque Apoll. Rhod. pag. 241.

[6] Α'πολλώνι@ β'.] Vide Apollon. lib. II verſu 1002 pag. 241. ſed locus & Scholiaſtæ emendandi.

[7] Νόσφι δάκοντε.] Lege, νόσφι δ' Αμαζόνας ἀμφιέπυσαι. Lege νόσφι δ' ἀκροτέρω. Χαδησίαι. MSS. Απολλώνι@.

Ἰνδικὸν κόλπον, τῷ Πρίονι παροικοῦντες ποταμῷ, ὥς φησι Μαρκιανός.

ΧΑΖΗΝΗ, σατραπεία, πρὸς τῷ Εὐφράτῃ τῆς Μεσοποταμίας. Ἀρριανὸς ἐν ἑπτακαιδεκάτῳ Παρθικῶν· Ἐν ταύτῃ τῇ Ὀλβίᾳ· καὶ τὰ πεδία τῆς Χαζηνῆς [8] Σατραπείας, ἐπιμήκιστον ἀποτεταμένα.

ΧΑΙΡΕΟΥ [10], πόλις Αἰγυπτία, κατ' ἔλλειψιν τοῦ πόλις. Τὸ ἐθνικὸν [10] Χαιρεώτης, ὡς Νικεώτης.

ΧΑΙΡΩΝΕΙΑ [11], πόλις πρὸς τοῖς ὅροις Φωκίδος. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ· Ἐν δὲ Χαιρώνεια πόλις, τὸ πρῶτον κικλῆ, ἀπὸ Χαίρωνος. Ἀριστοφάνης [12] ἐν Βοιωτικῶν δευτέρῳ· Λέγεται δὲ οἰκιστὴν γενέσθαι τοῦ πολίσματος Χαίρωνα. Τοῦτον δὲ μυθολογοῦσιν Ἀπόλλωνος καὶ [13] Θηροῦς, ὡς Ἑλλάνικος ἐν δευτέρῳ ἱερειῶν Ἥρας· Ἀθηναῖοι καὶ μετ' αὐτοὺς ἐπὶ τοὺς [14] Ὀρχομενίζοντας τῶν Βοιωτῶν, ἐπὶ Ὀρχομενοῖς καὶ Χαιρώνειαν πόλιν Ὀρχομενίων εἷλον. [15] Ἐκαλεῖτο δὲ ἡ πόλις καὶ Ἄρνη τὸ ἀρχαῖον. Ὅθεν καὶ Ὅμηρος, ὡς ἐμοὶ γε δοκεῖ, ταῖς ἀρχαιοτέραις ἐχρήσατο ὀνομασίαις, καθότι Αἴγυπτον τὸν ποταμὸν εἶπεν, οὐ Νεῖλον· Καὶ πανταχοῦ τοῖς ἀρχαιοτέροις ὀνόμασι κέχρηται. Ὁ οἰκήτωρ, Χαιρωνεύς. Τὸ θηλυκόν, Χαιρωνίς. Καὶ κτητικόν, Χαιρωνικός, καὶ Χαιρωνική. Ἀπολλόδωρος ἐν χρονικῶν δευτέρῳ. [16] Κατὰ τὴν μάχην, ὥς φασι, τὴν Χαιρωνικήν. Μάτην δὲ τοῦτο διὰ τῆς διφθόγγου γράφει Ἀρκάδιος. Τὸ τοπικὸν Χαιρωνικὴ, ὡς Μαντινικὴ. Ἐκ γὰρ τοῦ Χαίρωνος ἐστὶ Χαιρωνικός.

ΧΑΛΑΙΟΝ [17], πόλις Λοκρῶν. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ· [18] Μετὰ δὲ Λοκροὶ, ἐν δὲ Χάλαιον πόλις, ἐν δὲ οἱ Ἀνθηπόλοι. Τὸ ἐθνικὸν, Χαλαῖος. [19] Θουκυδίδης γ΄. [20] Μεσσαπίους,

Indicum ſinum, Prionem fluvium accolentes, ut inquit Marcianus.

CHAZENE, Satrapia, juxta Euphratem Meſopotamiæ. Arrianus in tertio decimo Parthicorum. *In hac Olbia etiam campi Chazenæ Satrapiæ, longiſſime porrecti.*

CHAREI, urbs Ægyptia per ellipſin vocis *urbs*. Gentile, Chæreotes, ut Niceotes.

CHÆRONEA, urbs ad fines Phocidis. Hecatæus Europa: *Inde vero Chæronea urbs; primum vocata fuit, a Chærone.* Ariſtophanes in Bœoticorum ſecundo. Ferunt vero conditorem fuiſſe oppiduli Chæronem. Hunc autem fabulantur Apollinis, & Therûs filium, ut Hellanicus in ſecundo ſacerdotum Junonis. *Athenienſes, & poſt ipſos adverſus Orchomenizontes Bœotorum, poſt Orchomenos etiam Chæroneam urbem Orchomenorum cepere.* Vocabatur vero etiam antiquitus urbs Arne. Unde etiam Homerus, ut mihi videtur, antiquioribus uſus eſt appellationibus, quippe Ægyptum fluvium vocavit, non Nilum. Et ubique antiquioribus nominibus uſus eſt. Incola, Chæroneus. Fœmininum Chæronis. Et poſſeſſivum Chæronicus, & Chæronica. Apollodorus in chronicorum ſecundo. *In pugna; ut ajunt, Chæronica.* Fruſtra vero hoc per *ει* diphthongum ſcribit Arcadius. Locale, Chæronica, ut Mantinica. Ex Chæronis enim eſt Chæronicus.

CHALÆUM, urbs Locrorum. Hecatæus Europa: *Poſt vero Locri, inde autem Chalæum urbs, inde autem Anthepoli.* Gentile, Chalæus. Thucydides tertio: *Metapios, & Trilaeos,*

[7] ... δίεσφι ἀνάγει. Salm.

[8] Ὥς φησι Μαρκιανός] Habent amplius excerpta, ὥς φησι Μαρκιανὸς ἐν τῷ περίπλῳ αὐτοῦ. Idem.

[8] Σαπατεια] Lege σατραπείας. Idem.

[9] Σατραπειας] Lege σατραπείας, uti vult Salmaſius.

[10] Χαιρεου πολις Αιγυπτια] Erat civitas prope Alexandriam, teſte Procopio lib. VI de Ædif. Juſt. Νεῖλος ποταμὸς οὐκ ἄχρι ἐς Ἀλεξάνδρειαν φέρεται, ἀλλ' ἐς πόλισμα ἀπορρεῖ, ὃ δὴ Χαιρέου ἐπονομάζεται, ἐπ' ἀριστερᾷ τὸ λοιπὸν ἔστιν, οὐ μὴ πάνυ Ἀλεξανδρείας ἀπέχων.

[10] Χαιρεώτης ὡς Νικεώτης] Vide in voce Ἀρχανδρόπολις & in Νικίου κώμη.

[11] Χαιρώνεια.] Χαιρώνεια quædam eſt in voce Κάρυστος, ſed forte nihil ad rem facit. Vide poſt Plut. Rualdum pag 6.

[12] Ἐν Βοιωτικῶν δευτέρῳ] Sic in Πλάτων δευτέρῳ. Vide A. Gellium.

[13] Θηροῦς] Dubito de hac voce. In Lat. quodam dict. *Apollinis & Therius.*

[14] Ὀρχομενίζοντας.] Qui ſtabant a partibus Orchomeniorum.

[15] Ἐκαλεῖτο &c.] Videtur hoc eſſe falſum. Nam antiquius nomen occurrit apud Lycoph. Schol. pag. 106, nempe Σινόεσσα, quod refert ex Theſeo neque mirum Sinoeſſam fuiſſe appellatam: nam id nominis fuit Arnæ Neptuni Nutrici, ut liquet ex Etymolog. Mag. auctore. Ita enim ille. Ἄρνη, πόλις Βοιωτίας &c. Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Ἄρνης ἡ Νύμφη Σινόεσσα καλουμένη.

[16] Κατὰ τὴν μάχην] Clade Athenienſium fuit memorabilis. Plin. lib. IV cap. VII.

[17] Χάλαιον] Peſſime depravatum occurrit gentile apud Herod. lib. VI 1. ἐνεστρατεύοντο καὶ Δαυλιεῖς καὶ Αἰολιδεῖς. Legend. fortaſſis Χαλαιεῖς.

[18] Μετὰ δὲ Λοκροὶ &c.] Emendat hunc locum Voſſius ad Melam pag. 157.

[19] Θουκυδίδης] Præterquam quod hic Thucydidis locus in vulgatis aliter legitur, etiam ipſum ἐθνικὸν cum duplici λ ibidem reperitur. Ita ſe habet locus: Μεσσαπίους, καὶ Τριταιέας, καὶ Χαλαίους, καὶ Τολοφωνίους, καὶ Ἡσσίους. Et ad marg. Ἠσσίους καὶ Οἰανθέας pag. 240 Steph. & Thucyd. debent emendari.

[20] Μεσσαπίους.] In Μεσσαπία Step. notas poſt Dion. de ſit. orb. 153.

²¹ Καὶ

ωίους, [21] καὶ Τελαίους, καὶ Χαλαίους, καὶ [22] Κολοφωνίους, [23] καὶ Ἰστίους, [24] καὶ Οἰανθίους. A

ΧΑΛΑΣΤΡΑ [25], πόλις Θράκης, περὶ τὸν Θερμαῖον κόλπον. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ· Ἐν δὲ αὐτῷ Θέρμη πόλις [26] Ἑλλήνων Θρηΐκων, ἐν δὲ Χαλάστρη πόλις Θρηΐκων. Στράβων δὲ B ἐν ἑβδόμῃ, Μακεδονίας αὐτὴν καλεῖ. Ὠνόμασται δὲ ἀπὸ Χαλάστρης. [27] Ἔστι δὲ λιμὴν τῇ πόλει ὁμώνυμος. Ὁ πολίτης, Χαλαστραῖος. [28] Λυκόφρων,

Θεσπρωτὸς ἄμφω καὶ Χαλαστραῖος C
λέων.

ΧΑΛΔΙΑ, χώρα τῆς Ἀρμενίας, Μένιππος ἐν περίπλῳ τῶν δύο Πόντων· [29] Τὴν μέχρι τούτων τῶν βάρων ἐστὶν ἡ Ποντικὴ βασίλεια, καὶ κατὰ Τιβαρηνὴν, καὶ Χαλδίαν, καὶ D [30] Σανδικήν. Οἱ ἐν ταύτῃ κατοικοῦντες, Χάλδοι. [31] Οὕτω γὰρ ἐπικράτησε.

ΧΑΛΔΑΙΟΙ [32], οἱ πρότερον Κηφῆνες, ἀπὸ Κηφέως τοῦ πατρὸς Ἀνδρομέδας· Ἀφ' ἧς καὶ τοῦ Περσέως, τῆς Δανάης καὶ Διὸς, Περσεύς. Ἀφ' E οὗ οἱ [33] Κηφῆνες, καὶ Χαλδαῖοι πρότερον ἐκλήθησαν, ὡς εἴρηται ἐν τῷ περὶ Κηφηνίας. [34] Ἑλλάνικος δέ φησιν ἐν πρώτῳ Περσικῶν, ὅτι Κηφέως οὐκέτι ζῶντος, στρατευσάμενοι ἐκ Βαβυλῶνος, ἀνέστησαν ἐκ τῆς χώρας, [35] καὶ τὴν F * Χωχὴν ἔσχον, οὐκέτι ἡ χώρη [36] Κηφηνίη καλέεται, οὐδ' ἄνθρωποι οἱ ἐνοικοῦντες Κηφῆνες, ἀλλὰ Χαλδαῖοι. Καὶ ἡ χώρα αὕτη πᾶσα νῦν Χαλδαϊκὴ καλεῖται. Ἐκλήθησαν δὲ ἀπὸ Χαλδαίου τινὸς, ὡς [37] Δικαίαρχος ἐν πρώτῳ G τοῦ τῆς Ἑλλάδος βίου. Τούτῳ δὲ συνέσει καὶ δυνάμει διάφορον γενόμενον τὸν καλούμενον Νῖνον, τὴν ὁμώνυμον αὐτῷ συνοικίσαι πόλιν. Ἀπὸ δὲ τούτου τέταρτον ἐπὶ δέκα βασιλέα γενόμενον, ᾧ τοὔνομα Χαλδαῖον εἶναι λέγουσιν, ὅν φασι H καὶ

taos, & Chalaos, & Colophonios, & Iſtios, & Oeanthios.

CHALASTRA, urbs Thraciæ, circa Thermæum ſinum Hecatæus Europa: *In eo vero eſt Therme urbs Græcorum Thracum, ineſt autem Chalaſtra urbs Thracum.* Strabo vero in ſeptima Macedoniæ eam vocat. Vocata vero fuit a Chalaſtra. Eſt vero portus ejuſdem urbi nominis. Civis, Chalaſtræus, Lycophron,

Theſprotus ambo & Chalaſtræus leo.

CHALDIA, regio Armeniæ. Menippus in periplo duplicis Ponti: *Uſque ad hæc loca eſt Ponticum regnum, & juxta Tibariam, & Chaldiam, & Sandicam.* Habitantes in ea Chaldi. Sic enim obtinuit.

CHALDÆI, qui prius Cephenes, a Cepheo Andromedæ patre. A qua & a Perſeo, filio Danaæ & Jovis, Perſeus. A quo Cephenes, & Chaldæi prius vocati fuere, ut dictum eſt in loco de Cephenſa. Hellanicus vero in primo Perſicorum inquit, mortuo jam Cepheo, ex Babylone militantes, ex regione migraviſſe, ac * Chochen tenuiſſe; non amplius regio Cephenia vocatur, nec incolæ Cephenes, ſed Chaldæi. Et regio iſta omnis nunc Chaldaica vocatur. Vocati vero fuere a quodam Chaldæo, ut Dicæarchus in primo de vita Græciæ. Huic autem intelligentia & potentia præſtantem genitum eum, qui vocatur Ninus, civitatem condidiſſe ſibi cognominem. Ab hoc vero quartum decimum regem cui nomen Chaldæum eſſe dicunt, quem ajunt & Babylonem celeberrimam urbem circa

[21] Καὶ Τελαίους.] Secund. Steph. Τελχῖνας ex voce Τελχῖνα.
[22] Κολοφωνίους.] Scribe Φλοφωνίους ex Thucyd. vide quoque Stephan.
[23] Καὶ Ἰστίους.] Lege & Ἰστιαίους.
[24] Καὶ Οἰανθίους.] Vide Steph. in Οἰάνθη & patet apud Thucyd. & Luc.
[25] Χαλάστρα.] Χαλέστρη legitur apud Herodotum lib. 7. *Salm.*
[25] Χαλάστρα.] Vide Stephanum in Γαλάδρη apud Herodot. lib. VII Χαλέστρα.
[26] Ἑλλήνων Θρηΐκων.] Dele Θρηΐκων ex hoc loco. Otioſum enim & ineptum eſt, quod ex ſequenti manifeſte inſertum eſt & repetitum. *Salm.*
[27] Ἔστι δὲ λιμὴν.] Λιμὴν habent excerpta. *Idem.*
[27] Ἔστι δὲ λιμὴν &c.] Salm. in MSS. invenit ἔστι δὲ λίμνη τῇ πόλει ὁμώνυμος.
[28] Λυκόφρων.] Verſu 1441.
[29] Τὴν μέχρι τούτων τῶν βάρων.] Lege, καὶ μέχρι δὲ τῶν Τιβαρηνῶν ἐστὶν ἡ Ποντικὴ βασίλεια, vel ἡ μέχρι τῶν Τιβαρηνῶν. Nam Τίβαρηνοι & Τιβαρηνοὶ dicebantur. Pro Σανδικὴν lego Σινδικήν. Καὶ κατὰ Τιβαρηνὴν & Χαλδίαν & Σινδικήν. Nam ita omnino legendum. *Salm.*

[29] Τὴν μέχρι τούτων.] Locus eſt corruptiſſimus, leg. καὶ μέχρι τῶν Τιβαρηνῶν ἐστὶν ἡ Ποντικὴ βασίλεια. Vel μέχρι τῶν Τιβαρηνῶν. Nam Τίβαρηνοι & Τιβαρηνοὶ dicebantur. Salmaſ.
[30] Σανδικήν.] Recte Salmaſius judicat Σινδικήν hic reponendum eſſe. Sannos agnoſcit Strabo lib. XII pag. 540. hinc liquet eſſe legend apud Step Σαννικήν.
[31] Οὕτω γὰρ ἐπικράτησε.] Οὕτως γὰρ ἐπικράτησαν legunt MSS. *Salm.*
[31] Οὕτω γὰρ ἐπικράτησε.] Ἠ [illegible]. In MSS. οὕτω γὰρ ἐπικράτησαν.
[32] Χαλδαῖοι.] Salm ad Sol pag. 606.
[33] Κηφῆνες.] Vide notas ad vocem [illegible]. ibi promittimus. Salm ad Sol. 570. Euſtath. ad Dionyſ pag. 101.
[34] Ἑλλάνικος.] Salm ad Sol. hunc locum emend. pag. 1226 Vide quoque in Χωχή.
[35] Καὶ τὴν * Χωχὴν ἔσχον] Sane legendum τὴν Χαλδαίων ἔσχον. Legendum ἐξαγωγὴν aut μεταγωγὴν vel etiam & τὴν ἀγορὰν ἔσχον. Salm.
[36] Κηφηνίη καλέεται] MSS. Jonice habent καλέεται. Idem.
[37] Δικαίαρχος ἐν πρώτῳ τοῦ τῆς Ἑλλάδος βίου.] Ita MSS. ſed lege ἐν πρώτῳ τῷ περὶ τῆς Ἑλλάδος βίου. Idem
[37] Δικαίαρχος.] Diſtinguendum eſt inter librum περὶ βίου,

καὶ Βαβυλῶνα τὴν ὀνομαστοτάτην πόλιν περὶ A
τὸν Εὐφράτην ποταμὸν κατασκευάσαι, ἅπαντας εἰς ταυτὸ συναγαγόντα τοὺς καλουμένους Χαλδαίους. Λέγεται [38] καὶ Χαλδαία χώρα. Εἰσὶ δὲ καὶ Χαλδαῖοι ἔθνος πλησίον [39] τῆς Κολχίδος. Σοφοκλῆς Τυμπανισταῖς, B

> Κόλχος τε, Χαλδαῖός τε, καὶ Συρων ἔθνος.

[40] Οἱ μέν τοι χαριέστεροι περὶ Βαβυλῶνα λέγουσιν οἰκεῖν αὐτοὺς, ὡς δέδεικται. [41] Μαντεῖον δ' ἔχειν αὐτοὺς παρὰ βαρβάροις, ὡς Δελ- C
φοὶ παρ' Ἕλλησι.

ΧΑΛΙΑ, πόλις Βοιωτίας. Θεόπομπος μέ. Τὴν δὲ Χαλίαν, καὶ τὴν καλουμένην Ὑρίαν, ἥπερ ἐστὶν ἐφεξῆς ἐκείνης τῆς Βοιωτίας. Τὸ ἐθνικὸν, Χάλιος. Ὁ αὐτός· Ὕστερον δὲ D
οἱ Χαλκιδεῖς πολεμήσαντες Αἰολεῦσι, τοῖς τὴν Ἤπειρον ἔχουσι Χαλίοις, καὶ Βοιωτοῖς, καὶ Ὀρχομενίοις, καὶ Θηβαίοις.

ΧΑΛΙΣΙΑ, πόλις Λιβύης. Ἔφορος πρώτῳ. Ἀναχθεῖσι δ' ἀπὸ τούτων, πόλις E
ὀνομαζομένη Χαλισία. [42] Ἔστι καὶ ἄλλη πρὸς τῷ Πόντῳ, [43] μία τῶν Ἀμαζόνων, ἧς οἱ οἰκήτορες Χαλίσιοι.

ΧΑΛΚΕΙΑ, πόλις Λιβύης. Ὁ Πολυΐστωρ ἐν Λιβυκῶν τρίτῳ, ὡς Δημοσθένης, F
ᾧ μεμφόμενος Πολύβιος ἐν τῷ δωδεκάτῳ, ὧδε γράφει, Ἀγνοεῖ δὲ μεγάλως καὶ περὶ τῶν Χαλκείων. Οὔτε γὰρ πόλις ἐστὶν, ἀλλὰ χαλκουργεῖα. Ἔστι καὶ Καρίας Χαλκεία, ἧς τὸ ἐθνικὸν Χαλκεάτης, ὡς Κρατερῷ δοκεῖ. G

ΧΑΛΚΗ, πόλις Λιβύης. [44] Μετὰ δὲ ταύτην πόλις Φοινίκων Χάλκη. Ἔστι καὶ ἄλλη Χάλκη Λαρισαίας πόλις. Θουκυδίδης ἕκτῃ· Ἀπέπλευσαν εἰς Χάλκην, ἐντεῦθεν δ' εἰς Ἄμμον. Θεόφραστος δὲ Χάλκιον αὐτὴν λέγει. H
Λέγεται καὶ πληθυντικῶς Χάλκαι. Θεόπομπος πρώτῳ Φιλιππικῶν, καὶ τρίτῳ. Ἔτι συνεπολέμησεν ὁρμώμενος ἐκ Χαλκῶν τῆς Λαρισαίας. Βαρύνεται, ὡς Ἡρωδιανός φησι. Τὸ ἐθνικὸν, Χαλκαῖος, καὶ Χαλκίτης. I

ΧΑΛΚΗΔΩΝ [47], πόλις Βιθυνίας, [48] ἡ

ca Euphratem fluvium ædificaſſe, omnibus, qui Chaldæi vocantur, in unum congregatis. Dicitur etiam Chaldæa regio. Sunt vero etiam Chaldæi, gens prope Colchidem. Sophocles Tympaniſtis,

> *Colchuſque, Chaldæuſque, & Syrorum gens.*

Curioſiores autem circa Babylonem ajunt eos habitare, ut oſtenſum eſt. Oraculum vero habere eos apud Barbaros, ut Delphi apud Græcos.

CHALIA, urbs Bœotiæ. Theopompus quinto & quadrageſimo. *Chaliam vero & eam, quæ vocatur Hyria, quæ eſt a tergo illius Bœotiæ.* Gentile, Chalius. Idem. *Poſtea vero Chalcidenſes, bellum gerentes adverſus Æolenſes, & adverſus Epirum habentes Chalios, & Bœotos, & Orchomenios, & Thebanos.*

CHALISIA, urbs Libyæ. Ephorus primo. *Hinc autem ſolventi urbs nominata Chaliſia.* Eſt etiam alia ad Pontum, una Amazonum, cujus incolæ, Chaliſii.

CHALCIA, urbs Libyæ. Polyhiſtor in Libycorum tertio, ut Demoſthenes, quem increpans Polybius in duodecimo ſic ſcribit, *Ignorat autem maxime & de Chalcis. Neque enim urbs eſt, ſed æris officina.* Eſt etiam Cariæ Chalcæa, cujus gentile, Chalcæates, ut Cratero videtur.

CHALCE, urbs Libyæ. *Poſt eam vero* urbs Phœnicum Chalce. Eſt & alia Chalce Lariſſææ urbs. Thucydides ſexta. *Abnavigavit in Chalcen, hinc vero in Ammum.* Theophraſtus vero Chalcium eam vocat. Dicitur etiam pluraliter Chalcæ. Theopompus Philippicorum primo, & tertio. *Adhuc bellum una geſſit profectus ex Chalcis Lariſſææ.* Accentu gravi notatur, ut Herodianus inquit. Gentile, Chalcæus, & Chalcites.

CHALCEDON, urbs Bithyniæ, ad os

βίων, & Ἑλλάδος βίος. ex primo opere ſunt, quæ Plutarc. Sympoſ. VIII, 2, de Pythagora ex Dicæarcho citat Gel lib XIV cap XI. Vide Menag ad Laertium pag 83

[38] Καὶ Χαλδαία.] Vide in Αλυβη

[39] Τῆς Κολχίδος &c.] Salm. ad Sol pag 570.

[40] Οἱ μέν τοι χαριέστεροι.] Τοῖς χαριεστέροις τοὺς πολλοὺς opponit ſemper Ariſtoteles. Οἱ μέν τοι χαριέστεροι ita legunt MSS. *Salm*

[41] Μαντεῖον.] Vide Selden. de diis Syris pag. 199.

[42] Ἔστι καὶ ἄλλη πρὸς τῷ Πόντῳ.] Vide in Χαλιστα.

[43] Μία τῶν Ἀμαζόνων.] Lege, ἀπὸ μιᾶς τῶν Ἀμαζόνων, vel μία τῶν Ἀμαζονίδων. Sub τέλιων. Manuſcripti tamen cum vulgatis conſentiunt. *Salm.*

[44] Χαλκεῖα.] Vide ad hunc locum Salmaſ. ad Sol. pag. 320.

[45] Χάλκη πόλις Λιβύης. Μετὰ] Videtur hic auctoris nomen, ex quo Stephanus hæc exſcripſit, deeſſe. Vide Scyl qui urbem Χάλκη nominat pag 43

[46] Μετὰ δ' αὐτὴν πόλις Φοινίκων Χάλκη] Hæc verba ſunt alicujus auctoris. Hujus meminit Seneca Tragicus in Octæo Hercule

> *Et vaſta Chalce ſonuit, & voces Cyclas*
> *Excepit omnis & petra Caphariaes.*

In quibus ſcriptum legitur *Chaleu*, in aliis *Calpe*. Vera lectio eſt *Chalce*; nam *Calpe* omnino vitioſum eſt. Ita tamen habent plures ſcripti, ut teſtantur eruditiſſimi Viri. *Salmaſius.*

[47] Χαλκηδών.] Simocatta hiſtoria Mauriciana lib VIII cap XIV. *Χαλκηδὼν πόλις καθίδρυται ἐπὶ στόματος Πόντου ἐς* τὸ

[48] ἡ πρὸς τῷ στόματι τοῦ Πόντου, καταντικρὺ τοῦ A
Βυζαντίου. Ὁ πολίτης, Χαλκηδόνιος. Στρά-
βων· Χαλκηδόνιοι ἐπὶ τῆς περαίας ἱδρυμένοι,
πλησίον * [49] μετέχουσι τῆς εὐτελείας ταύτης.
Τὸ θηλυκὸν, Χαλκηδονία, καὶ Χαλκηδονίς.
Στράβων ἐν δωδεκάτῃ· Καλεῖται δὲ ἀρι- B
στερὰ τοῦ Πόντου, τὰ δὲ ἐν δεξιᾷ, Χαλκηδο-
νίς. Καὶ [50] Μένιππος ἐν περίπλῳ Βιθυνίας·
Ἀπὸ ἱεροῦ Διὸς Οὐρίου, καὶ τοῦ στόματος τοῦ Πόντου
[51] ἀριστερὰν ἔχοντι τὴν ἤπειρον, καὶ ἐπι-
πλέοντι εἰς Χαλκηδόνα τὴν πόλιν, [52] εἰσὶ στά- C
δια ἑκατὸν εἴκοσιν. Ἀπὸ δὲ ταύτης ἕως τοῦ [53] Ἀ-
κρίτου, στάδια ξ'. Μέμνηται ὁ αὐτὸς καὶ Χαλκί-
τιδος νήσου. [54] Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Χάλκιδος τοῦ
παρακειμένου ποταμοῦ, ὡς [55] οἱ ἱστορικοὶ ἅπαν-
τές φασι. D

Os Ponti, e regione Byzantii. Civis, Chalcedonius. Strabo. *Chalcedonii in oppoſita ſiti, prope * participes ſunt hujus fertilitatis.* Fœmineum Chalcedonia, & Chalcedonis. Strabo in duodecima. *Vocatur vero in ſiniſtra Ponti, qua ad dexteram vero, Chalcedonis.* Et Menippus in periplo Bithyniæ. *A templo Jovis Urii, & ab oſtio Ponti ſiniſtram habenti continentem, & adnaviganti ad Chalcedonem urbem, ſunt ſtadia* CXX. *Ab hac vero ad Acritam uſque, ſtadia* LX. Idem meminit & Chalcitidis inſulæ. Vocata vero fuit a Chalcide adjacente fluvio, ut hiſtorici omnes dicunt.

ΧΑΛΚΗΤΟ'ΡΙΟΝ, πόλις Κρήτης.
Ὁ πολίτης, Χαλκητορεύς. [56] Ἀπολλώνιος τε-
τάρτῳ χρονικῶν· Μεθ' οὗ παρεδήμει ὁ ἐπὶ φυ-
γαῖς Χαλκητορεύς. Κρατερὸς δὲ ἐν τῷ περὶ
ψηφισμάτων, Χαλκητορας αὐτούς φησι. E

CHALCETORIUM, urbs Cretæ. Civis, Chalcetoreus. Apollonius quarto chronicorum. *Quocum Charidemus erat exul Chalcetoreus.* Craterus vero in opere de decretis, Chalcetoras eos vocat.

ΧΑΛΚΙ'Σ [57], πόλις Εὐβοίας. Ἑκα-
ταῖος Εὐρώπῃ· Χαλκὶς πόλις ἐστίν. [58] ἡ πρό-
τερον Εὔβοια προσηγορεύθη. [59] Ἐκλήθη δὲ [60] ἀ-
πὸ Κομβῆς τῆς Χαλκίδος καλουμένης, θυγα-
τρὸς Ἀσωποῦ. Τινὲς δὲ Χαλκιδεῖς φασι κλη- F
θῆναι, διὰ τὸ [61] χαλκουργεῖα πρῶτον παρ'
αὐτοῖς ὀφθῆναι. Τὸ παλαιὸν δὲ Στύμφηλος
προσηγορεύετο, νῦν δὲ [62] Ἁλικάρνα. [63] Ἀλλὰ
καὶ Ὑποχαλκὶς, διὰ τὸ ὑποκεῖσθαι ὄρει λεγο-
μένῳ Χαλκίδι. Μέμνηται δὲ αὐτῆς ὁ ποιητὴς, G

Χαλκίδ' Εἰρέτριάν τε, πολυστάφυ-
λόν θ' Ἱστίαιαν.

CHALCIS, urbs Eubœæ. Hecatæus Europa, *Chalcis urbs eſt, quæ prius Eubœa appellata fuit.* Vocata vero fuit a Comba, quæ Chalcis dicebatur, filia Aſopi. Aliqui autem Chalcidenſes vocatos ajunt, quod primum æris fodinæ apud eos viſæ fuerint. Antiquitus vero Stymphelos vocabatur, nunc autem Halicarna. Sed & Hypochalcis, quod monti Chalcidi dicto ſubjaceat. Ejus vero meminit Poëta:

Chalcidem, Eretriamque, & uvis abundantem Hiſtiæam.

Ὁ πο- Cl-

τὸ ἄντα πέρας τοῦ τῶν Βυζαντίων πολίσματος. Chalcedon urbs eſt ad oſtium Ponti ita ex adverſo Byzantii. Strabo ſcripſit Καλχηδών. Videndus Seguinus in Numiſm. pag. 145 & 146.

[48] Ἡ πρὸς τῷ στόματι τοῦ Πόντου, καταντικρὺ τοῦ Βυζαντίου.] Simocatta hiſt. Maur. lib. VIII cap. XIV. Χαλκηδὼν πόλις καθίδρυται ἐπὶ στόματος Πόντου, ἐς τὸ ἀντιπέρας τοῦ τῶν Βυζαντίων πολίσματος. Byzantio tantum quatuor ſtadiis aberat, uti ſcribit Euſtathius ad Dionyſium. Sed Philoſtratus Iconum lib. I, ubi de Boſporo loquitur, intervallum ſeptem ſtadiorum facit. Vide etiam Strabonem, Plinium atque alios.

[49] Μετέχει.] Μετέχουσι lege. *Salm.*

[49] Μετέχει.] Lege μετέχουσι.

[50] Μένιππος.] Vide Marcian. Heracl. quem aliquando pro Menippo citat. Vide in Θυνοί. De Menippo loquitur Marc. Heracl. pag. 99 & 96.

[51] Ἀριστερὰν ἔχοντι.] Ἀριστερὰν ἔχοντι τὴν ἤπειρον τοῖς ἐπιπλέουσιν εἰς Χαλκηδόνα τὴν πόλιν. ita MSS. *Salm.*

[52] Εἰσὶ στάδια εἴκοσιν.] Vide de hiſce ſtadiis etiam in Χαλκίτις.

[53] Ἀκρίτου.] Vide Agat. pag. 11.

[54] Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Χάλκιδος τοῦ παρακειμένου ποταμοῦ.] Exiſtimo hunc locum eſſe corruptum, vel Stephanum inſigniter errare, affirmantem his e verbis Chalcedonem ab adjacente fluvio Chalcide nomen accepiſſe, contra omnium ſcriptorum fidem. Inſignis in hanc rem exſtat locus apud Heſychium Mileſium in Conſt. deſcriptione: Χαλκηδὼν δὲ ὠνόμασται τὸ χωρίον, ὡς μέν τινές φασιν, ἀπὸ τοῦ Χαλκηδόνος ποταμοῦ· ὡς δὲ ἕτεροι, ἀπὸ τοῦ παιδὸς Κάλχαντος τοῦ μάντεως, ὕστερον τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου γενομένου. ὡς δὲ ἄλλοι, ἀπὸ Χαλκίδος πόλεως τῆς Εὐβοίας ἀποίκων ἐκεῖσε περιφθέντων. Idem etiam Euſtathius ex Arriano docet: κατὰ δὲ τὴν Ἀρριανοῦ ἱστορίαν ἐπώνυμος ἐστὶν ἡ τῶν Χαλκηδονίων πόλις τοῦ χείρου τῷ Χαλκηδόνι, ἀφ' οὗ πρῶτος μὲν ὁ ἐκεῖ ποταμὸς ἐκλήθη Χαλκηδών. ἔπειτα ἡ πόλις Δωριεῦσι ἀποικισθεῖσα ὕστερον χρόνοις, ὁμώνυμος γίνεται τῷ ποταμῷ. ex duobus hiſce locis ſole meridiano clarius apparet, urbem ab amne Chalcedone, non vero a Chalcide nomen ſortitam fuiſſe.

[55] Οἱ ἱστορικοὶ ἅπαντές φασι.] Vide Orig. nom. apud Codin. pag. 11.

[56] Ἀπολλώνιος.] Vide Gale. ad Apollod. de diis in præfat. pag. 18.

[57] Χαλκίς.] Vide Thucyd. ſchol. 71.

[58] Ἡ πρότερον &c.] Euſtath. ad Dionem pag. 100.

[59] Ἐκλήθη &c.] Euſtath. ad Hom. lib. ſecund. pag. 279. ubi pro Κομβῆς habet Κόμβους. perperam.

[60] Ἀπὸ Κομβῆς.] Ἀπὸ Κομβοῦς. ita MSS. *Salmaſius.*

[61] Χαλκουργεῖα.] Καικουργία MSS. vitioſe. *Idem.*

[61] Χαλκουργεῖα.] Vide Bochart in geograp.

[62] Ἁλικάρνα.] Vide in Ἁλίκαρνα.

[63] Ἀλλὰ καὶ Ὑποχαλκίς.] Vide Strab. lib. X pag. 310.

[64] Χαλ-

A Ὁ πολίτης [64] Χαλκιδεύς, ὡς ἀπὸ τῆς Χαλκίδος γενικῆς, ὡς τοῦ Ἀρκάδος Ἀρκαδεύς, καὶ τοῦ Τρῳάδος Τρῳαδεύς. Καὶ τὸ θηλυκὸν, ὁμώνυμον τῇ πόλει, ὡς Φωκὶς, Λοκρὶς, ἡ χώρα, καὶ ἡ γυνή. [65] Ἑλλάνικος ἱερειῶν Ἥρας δευτέρῳ· Θεοκλῆς ἐκ Χαλκίδος μετὰ Χαλκιδέων B καὶ Ναξίων ἐν Σικελίᾳ πόλεις ἔκτισε. Τὸ κτητικὸν, Χαλκιδικόν. Ἀριστοφάνης Ἱππεῦσι,

Τουτὶ τί δρᾷ τὸ [66] Χαλκιδικὸν ποτήριον.

Καλοῦνται δὲ οἱ ἐν τῇ κώμῃ τῆς Σικελίας Χαλκιδεῖς. Οὗτοι δ' ἄποικοί εἰσιν ἐξ Εὐβοίας. C Ἔστι καὶ Χαλκιδικὸν ὄρος Σικελίας, ὡς Πολύβιος πρώτῳ· Ἐκ τῶν Συρακουσῶν ἐποιεῖτο τὴν πορείαν, καὶ καταστρατοπεδεύσας ἐκ θατέρου μέρους περὶ τὸ Χαλκιδικὸν ὄρος καλούμενον. Ἔστι καὶ Χαλκὶς πόλις Κορίνθου. Τρίτη, D Αἰτωλίας, ἀφ' ἧς Ἀχελῷος ῥεῖ. [67] Διονύσιος ὁ Περιηγητής,

[68] Νήσων τ' ἀλλοίων, ὅσας τ' ἀπὸ Χαλκίδος ἕρπων.

Τετάρτη, πόλις ἐν Συρίᾳ, κτισθεῖσα ὑπὸ E Μονικοῦ τοῦ Ἄραβος. Τὸ ταύτης ἐθνικὸν, Χαλκιδηνός. Ἔστι καὶ πόλις Χαλκὶς ἐν Σκυθίᾳ, ἧς οἱ πολῖται Χαλκῖται. Ἔστι καὶ ἡ χώρα, Χαλκῖτις, ὡς Ἑρμείας ἐν περιηγήσει. Ἔστι καὶ πόλις Χαλκῖτις ἐν Μεσσαπίᾳ τῆς Ἰταλίας. Ἑβδόμη, F νῆσος ἔχουσα πόλιν ὁμώνυμον πρὸς τῇ Λέσβῳ, ἧς οἱ πολῖται Χαλκιδεῖς. [69] Ἔστι καὶ ἐν Ἄθῳ ἄλλη Χαλκὶς, ὡς Εὔδοξος τετάρτῳ· Μετὰ δὲ τὸν Ἄθω μέχρι Παλλήνης, ἣ ἐπὶ θάτερα πεποίηκε κόλπον βαθὺν καὶ πλατὺν, Χαλκίδα ἐπονομαζόμενον. G

ΧΑΛΚΙΤΙΣ, νῆσος ἀντικρὺ Χαλκηδόνος, ἔχουσα χαλκοῦ μέταλλον. Ἀρτεμίδωρος ἐν ἑνδεκάτῳ γεωγραφουμένων. Ἀπὸ δὲ τοῦ Ἀκρίτου [70] παραπλέοντι, * εὖρον H στάδια ἑκατὸν δέκα, ἄκρα κεῖται Ὕρις καλουμένη, καὶ νῆσος ταύτῃ παράκειται Πιτυώδης, καὶ ἄλλη νῆσος καλουμένη Χαλκῖτις, καὶ ἄλλη Πρῶτα λεγομένη. Ἀπὸ δὲ ταύτης εἰς τὴν Χαλκῖτιν λεγομένην πόλιν, στάδια τεσσαράκοντα. I Τὸ ἐθνικὸν Χαλκίτης, ὡς Προσωπίτιδος Προσωπίτης.

ΧΑΛΥΒΕΣ, περὶ τὸν Πόντον ἔθνος, ἐπὶ τῷ ποταμῷ Θερμώδοντι, περὶ ὧν Εὔδοξος ἐν πρώτῳ· [71] Ἐκ δὲ τῆς χαλκοῦ χώρας ὁ σίδηρος. K

Civis Chalcideus, tanquam a genitivo Chalcidis, ut Arcadis Arcadeus, & Troadis Troadeus. Et fœmineum ejuſdem urbi nominis, ut Phocis, Locris, regio * & fœmina. Hellanicus ſacerdotum Junonis ſecundo. *Theocles ex Chalcide una cum Chalcidenſibus & Naxiis in Siciliâ urbes condidit.* Poſſeſſivum Chalcidicus. Ariſtophanes Equitibus:

Quid hoc agit Chalcidicum poculum?

Vocantur vero etiam, qui incolunt vicum Siciliæ Chalcidenſes. Hi vero ſunt coloni ex Eubœa. Eſt etiam Chalcidicus mons Siciliæ, ut Polybius primo. *Ex Syracuſis faciebat iter, ac caſtrametatus ex altera parte circa montem nomine Chalcidicum.* Eſt etiam Chalcis urbs Corinthi. Tertia, Ætoliæ, a qua Achelous fluit. Dionyſius Periegetes:

Inſularumque diverſarum, & quotquot a Chalcide ſerpens.

Quarta, urbs Syriæ, condita a Monico Arabe. Hujus gentile, Chalcidenus. Eſt etiam Chalcis urbs in Scythia, cujus cives, Chalcitæ. Eſt etiam regio, Chalcitis, ut Hermias in periegeſi. Eſt etiam urbs Chalcitis in Meſapia Italiæ. Septima inſula habens urbem ejuſdem nominis juxta Lesbum, cujus cives, Chalcidenſes. Eſt etiam in Atho alia Chalcis, ut Eudoxus quarto. *Poſt autem Atho uſque ad Pallenen, quæ ad alteram partem fecit profundum & amplum ſinum, qui Chalcis cognominatur.*

CHALCITIS, inſula e regione Chalcedonis, æris metallum habens. Artemidorus in undecimo geographicorum. *Ab Acrita vero præternaviganti * eurum ſtadia centum decem promontorium jacet Hyris dicta, ac inſula huic adjacet Pityodes, & alia inſula dicta Chalcitis, & alia dicta Prota. Ab hac vero ad urbem, quæ Chalcitis dicitur, ſtadia quadraginta.* Gentile, Chalcites, ut Proſopitidis Proſopites.

CHALYBES, gens circa Pontum, ad Thermodontem fluvium, de quibus Eudoxus in primo. *Ex æris autem regione ferrum, quod ad*

[64] Χαλκιδεύς] Sed dicitur etiam Χαλκιδεύς, ut in voce Ἀσσηνὸς liquet & in ἀσσηνός.
[65] Ἑλλάνικος &c.] Cluv. Sic. ant.
[66] Χαλκιδικὸν ποτήριον.] Euſtath. in Dionyſ. pag. 100.
[67] Διονύσιος] Verſu 496.
[68] Νήσων τ' ἀλλοίων] Cum ex Dionyſio Periegete docere vellet Acheloum ex illa urbe Ætoliæ fluere, verſum omittit, in quo Ἀχελώου eſt mentio. *Salm.*

[68] Νήσων τ' ἀλλοίων.] Γρ. νήσων τ' ἀλλαίων.
[69] Ἔστι καὶ ἐν Ἄθῳ] Vide Voſſium ad Melam pag. 133.
[70] Παραπλέοντι * εὖρον] Εὖρον falſo notam aſteriſci appoſuit Xylander. Legendum enim εὖρον. ὅρον pro ὅρον antiqua ſcribendi conſuetudine, ut ἄρα ὄρος & ſimilia. *Salm.*
[71] Ἐκ δὲ τῆς Χαλκοῦ.] Lege ἐκ δὲ τῆς Χαλύβων χώρας ὁ σίδηρος ὁ ... Sic habent MSS. Χαλύβων. Idem.

71 Ex

ρος, [72] ὁ περὶ τὰ στομώματα ἐπαινούμενος A
ἐξάγεται. Τούτους Ὅμηρος [73] Ἀλιζῶνάς φησιν, ἐν τῷ μετὰ τοὺς Παφλαγόνας καταλόγῳ,

Αὐτὰρ ἀλιζώνων Ὀδίος καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον
[74] Τηλόθεν ἐξ Ἀλύβων, ὅθεν ἀργύρου B ἐστὶ γενέθλη.

Ἤτοι τῆς γραφῆς μετατεθείσης ἀπὸ τοῦ — τηλόθεν ἐκ Χαλύβης, τῶν ἀνθρώπων πρῶτον Ἀλύβων λεγομένων, ἀντὶ τοῦ Χαλύβων. Λέγεται καὶ μετὰ τοῦ δ, Χαλυβδικὸς τὸ κτητικόν. Λυκόφρων, C

Χαλυβδικῷ κνώδοντι. —

Καὶ ἡ χώρα Χαλυβδικὴ λέγεται. Καὶ Χάλυβοι παρ᾽ Ἑκαταίῳ· Χαλύβοισι πρὸς νότον Ἀρμένιοι ὁμοῦ ναίουσι.

ΧΑΝΔΑΝΗ, πόλις Ἰαπυγίας. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ· Ἐν δὲ Χανδάνη πόλις, μετὰ δὲ Πευκαῖοι. D

ΧΑΝΔΑΝΑΚΗ, πόλις Περσική. Ἑκαταῖος Ἀσίας περιηγήσει. Τὸ ἐθνικὸν, Χανδανακηνός. E

ΧΑΟΝΙΑ, μέση τῆς Ἠπείρου. Οἱ οἰκήτορες, Χάονες. Ἑλλάνικος ἱερειῶν Ἥρας τρίτῳ· Ἀμβρακιῶται, καὶ οἱ μετ᾽ αὐτῶν Χάονες, καὶ Ἠπειρῶται. Καὶ ὁ Πρόξενος δὲ καταλέγων αὐτούς φησι Χάονες, Θεσπρωτοὶ, Τυμφαῖοι, [76] Ταραύλιοι, Ἀμύμονες, Ἄβαντες, Κασωποί. Λέγεται καὶ Χαόνιος. Εὐφορίων χιλιάσι· F

Ζηνὸς Χαονίοιο προμάντιες ηὐδάξαντο.

Καὶ Χαονίη τὸ θηλυκόν. Ἀλέξανδρος ὁ Ἐφέσιος ἐν Ἀσίῃ, καὶ Λιβύῃ· Οἱ δὲ κάτω, Πελασγίδα Χαονίην. Καὶ Χαονίτης. Λυκόφρων. G

Τοῦ Χαονίτου νᾶμα [77] πολυάνθου δρέπων.

Καὶ ἀπὸ τοῦ Χάονος Χαονίτης, ὡς Αὔσονος Αὐσονίτης. [78] Ὁ αὐτὸς, H

[79] Τὸν Αὐσονίτην Πύραμον δομήσεται.

Καὶ ἐν κτητικοῦ τύπῳ ὁ αὐτός.

[80] Φθογγὴν ἐδώλων Χαονιτικῶν ἄπο.

Καὶ Χαονικῶν, ἀπὸ τοῦ Χάονος. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ· Ὁ δὲ κόλπος Κιρραῖος, καὶ τὸ πεδίον, ἐν τῇ Χαονικῇ. Καὶ Χαονὶς τὸ θηλυκὸν, ὡς Αὐσονίς. Λέγεται καὶ Χαονεύς. I

ΧΑΡΑΔΡΑ [81], πόλις Φωκίδος, οὐ πόρρω

A *ad acumina laudatur, educitur.* Hos Homerus Halizonas vocat in catalago post Paphlagones.

Sed Halizonibus Hodius, & Epistrophus imperabant
B *Longe ex Alybibus, unde argenti est proventus.*

Vel scriptura transposita ab illo *longe ex Chalybe*, cum hi homines primum Alybes dicerentur pro Chalybes. Possessivum Chalybdicus dicitur etiam cum d. Lycophron. C

Chalybdico mucrone. —

Dicitur etiam regio Chalybdica. Et Chalybi apud Hecatæum. *Armenii simul cum Chalybis ad Austrum habitant.*

D CHANDANE, urbs Japygiæ. Hecatæus Europa, *Inest vero Chandane urbs, post autem Peucei.*

CHANDANACE, urbs Persica. Hecatæus Asiæ periegesi. Gentile, Chandanacenus. E

CHAONIA, media Epiri. Incolæ, Chaones. Hellanicus Junonis Sacerdotum tertio. *Ambraciota, & qui cum eis Chaones, & Epirota.* Et Proxenus vero eos recensens inquit, *Chaones, Thesproti, Tymphei, Tarauli, Amymones, Abantes, Casopi.* Dicitur etiam Chaonius. Euphorion chiliadibus: F

Jovis Chaonii vates prædixerunt.

G Et Chaonia fœmineum. Alexander Ephesius in Asia, & Libya. *Inferiores vero Pelasgidem Chaoniam.* Etiam Chaonitæ, Lycophron.

Chaonita fluentum floriferi carpens.

Et a genitivo Chaonis, Chaonites, ut Ausonis Ausonites. Idem. H

Ausonitem Pyramum domabit.

Et in forma possessivi idem.

Vocem ab transtris Chaonitici.

Et Chaonicus, a Chaonis. Hecatæus Europa. I *Sinus autem Cirrhæus, & campus in Chaonica.* Et Chaonis fœmineum, ut Ausonis. Dicitur etiam Chaoneus.

CHARADRA, urbs Phocidis, non pro-

[71] Ἐκ δὲ τῆς Χαλκῶν.] Legend. Χαλύβης vel Χαλύβων.
[72] Ὁ περὶ τὰ στομώματα.] Salm. ad Sol. pag. 1085.
[73] Ἀλιζῶνας.] Boch. Phal. p. 208.
[74] Τηλόθεν ἐξ Ἀλύβων.] Vide in voce Ἀλύβη & commentarios ad illum locum.
[75] Ὁμοῦ ναίουσι.] MSS. habent ὁμοῦ ῥέουσι. Sine ulla dubitatione lege ὁμουρέουσι. Nam illud ὁμοῦ ναίουσι etsi in alio MSS. invenio, non probaverim. *Salm.*
[76] Ταραύλιοι.] Sic dicuntur qui Straboni mendose appellantur Οὐαρδαῖοι. Ταραύλιοι est apud eum legendum lib. 7. Οὐαρδαίους δ᾽ οἱ ὕστερον ἐκάλεσαν τοὺς Ἀρδιαίους. ἀπώκισαν δ᾽ αὐτοὺς εἰς τὴν μεσόγαιαν ἀπὸ τῆς θαλάττης Ῥωμαῖοι λυμαινομένους αὐτὴν διὰ τῶν λῃστηρίων, καὶ ἠνάγκασαν γεωργεῖν. Idem.
[76] Ταραύλιοι.] An Τιλαταῖοι?
[77] Πολυάνθου.] Πολυάνθους MSS. *Salm.*
[78] Ὁ αὐτὸς, τὸν Αὐσονίτην.] Versus Lyc. nihil ad rem facit. debebat versum producere, in quo erat Χαονίτης.
[79] Τὸν Αὐσονίτην.] Lege παρ᾽ Αὐσονίτην. bene citatur in voce Αὔσων.
[80] Φθογγὴν ἐδώλων.] Vocem e transtris Chaoni.
[81] Χαράδρα.] Herod. lib. VIII.

πέῤῥω Λιλαίας. Τὸ ἐθνικὸν, Χαραδραῖος. A [83] Ἐπάγει γὰρ ὁ Ἡρωδιανὸς, [83] Χαραδραίοις γάρ.

ΧΑ'ΡΑΔΡΟΣ, λιμὴν, καὶ ἐπίνειον Κιλικίας. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ. Μετὰ δὲ, [84] Χάραδρος ποταμός. B

ΧΑΡΑ'ΚΜΩΒΑ [85], πόλις τῆς νῦν τρίτης Παλαιστίνης, ἣν ἀναγράφει Πτολεμαῖος ἐν γεωγραφικοῖς, ἐν πέμπτῳ βιβλίῳ, [86] ἐν τοῖς [87] Ἀραβικοῖς. [88] Ἀξιόπιστος δ' ἀνὴρ περὶ τὰ τοιαῦτα. Σπουδὴν γὰρ ἔθετο ἱστορῆσαι C ἀκριβῶς τὰ τῆς Ἀραβίας. [89] Καὶ Μωβουχάραξ φησίν. Ὁ πολίτης τοῦ μὲν Χαράκμωβα, Χαρακμωβηνός. Ἐκ δὲ τοῦ Μωβουχάραξ, Μωβουχαρακηνός, ἐπεὶ καὶ τοῦ [90] Χάραξ Χαρακηνὸς, ὡς δείξομεν. Καὶ τοῦ Μώαβα τὸ ἐθνικὸν, Μωα- D βίτης. Γλαῦκος ἐν Ἀραβικῆς ἀρχαιολογίας τετάρτῳ. Ἡσύχαζον δ' ἐν τούτοις Χαρακμωβηνοί.

ΧΑ'ΡΑΞ, [91] Ἀλεξανδρείας τόπος, περὶ Κελαινὰς τῆς Φρυγίας, ἔνθα Ἀλέξανδρος E ὁ τοῦ Φιλίππου ἐστρατοπεδεύσατο. Τὸ ἐθνικὸν, Χαρακηνός. Ἔστι καὶ Καρίας ἄλλη πόλις Χάραξ, ἡ νῦν Τράλλις. Ἔστι καὶ ἄλλος Χάραξ, ἐμπόριον μέγιστον ἐν τῷ τῆς Νικομηδείας κόλπῳ, πλησίον αὐτῆς. Τὸ ἐθνικὸν αὐτοῦ, ὅμοιον. F Ἔστι καὶ ἄλλος τόπος τῆς Ποντικῆς.

ΧΑΡΙΜΑ'ΤΑΙ, ἔθνος πρὸς τῷ Πόντῳ. Παλαίφατος ἐν ἑβδόμῳ Τρωικῆς· Κερκεταίων ἔχονται Μόσχοι, καὶ Χαριμάται τοῦ Παρθενίου κρατοῦσιν εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον. [92] Καὶ G Ἑλλάνικος ἐν [93] κτίσεσιν ἐθνῶν καὶ πόλεων· Κερκεταίων δὲ ἄνω οἰκοῦσι Μόσχοι, καὶ Χαριμάται, κάτω δ' Ἡνίοχοι, ἄνω δὲ Κόραξοι.

ΧΑΡΙΣΙ'ΑΙ, πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ Χαρισίου παιδὸς Λυκάονος· Παυσανίας H ὀγδόῳ. [94] Ὠνομάσθησαν δὲ *

ΧΑΡΜΑ'ΝΔΗ, πόλις πέραν τοῦ Εὐφράτου. Σοφαίνετος ἐν Κύρου ἀναβάσει. Ἐπὶ δὲ τῆς Βαβυλωνίαις πύλαις, πέραν τοῦ Εὐφράτου, πόλις ᾤκιστο, ὄνομα Χαρμάνδη. Τὸ I ἐθνι-

procul a Lilæa. Gentile, Charadræus. Adducit enim Herodianus, *Charadræis enim.*

CHARADRUS, portus, & navale Ciliciæ. Hecatæus Aſia. *Poſt vero, Charadrus fluvius.*

CHARACMOBA, urbs tertiæ nunc Palæſtinæ, quam recenſet Ptolemæus in geographicis, in quinto libro in Arabicis. Vir autem fide dignus in talibus. Diligentiam enim adhibuit ad inquirendum exacte Arabica. Et *Mobucharax* appellat. Civis a Characmoba quidem, Characmobenus. Sed a Mobucharax, Mobucharacenus, ſiquidem & a Charax, Characenus, ut oſtendemus. Et a Moaba gentile, Moabites. Glaucus in Arabicæ antiquitatis quarto. *Quieſcebant interea Characmobeni.*

CHARAX, Alexandriæ locus, circa Celænas Phrygiæ, ubi Alexander Philippi filius caſtrametatus eſt. Gentile, Characenus. Eſt etiam Cariæ alia urbs, Charax, quæ nunc Trallis. Eſt etiam alius Charax, emporium maximum in Nicomediæ ſinu, juxta ipſam. Gentile ipſius, ſimile. Eſt & alius locus Ponticæ.

CHARIMATÆ, gens ad Pontum. Palæphatus in ſeptimo Trojanæ: *Moſchi Cercetæis vicini ſunt & Charimatæ Parthenio potiuntur uſque ad Euxinum Pontum.* Et Hellanicus de originibus gentium & urbium. *Supra Cercetaos autem habitant Moſchi, & Charimatæ, infra vero Heniochi, ſupra autem Coraxi.*

CHARISIÆ, urbs Arcadiæ, a Chariſio Lycaonis filio. Pauſanias octavo. *nominati vero fuere.* *

CHARMANDE, urbs ultra Euphratem. Sophænetus in Cyri adſcenſu. *Sed juxta Babylonias portas ultra Euphratem, urbs condita fuerat, nomine Charmande.* Gentile, attis grammati-

[82] Ἐπάγει τοῦ &c.] Eadem phraſi utitur in genuino opere.

[83] Χαραδραίοις γάρ.] Sunt verba auctoris Herodiano citati.

[84] Χάραδρος ποταμός.] Vide Holſt. ad Cur. a S. P. pag. 188.

[85] Χαράκμωβα.] Salm. ad Sol pag. 488.

[86] Ἐν τοῖς Ἀραβικοῖς] Lege ἐν ταῖς Ἀραβικαῖς. Ita omnino legendum. *Salm.*

[87] Ἀραβικοῖς] Boch. de animal. pag. 485 & præf. ad geog ſac. pag. 12.

[88] Ἀξιόπιστος.] Ptolemæum etiam Agathem. ob geographiæ peritiam laudibus cumulat pag 17.

[89] Καὶ Μωβουχάραξ φησίν.] MSS. καὶ Βουχάραξ φησι. Salm.

[90] Χάραξ.] Salm. ad Sol. 1202.

[91] Ἀλεξανδρείας τόπος.] MS. Ἀλεξάνδρου τόπος. Lege & ita diſtingue. Χάραξ Ἀλεξάνδρου τόπος περὶ Κελαινὰς τῆς Φρυγίας. Salm.

[92] Καὶ Ἑλλάνικος ἐν κτίσεσιν.] Refutandus error Cyperi. Leg eſt ἐν κλήσεσιν ἐθνῶν &c. Vide comment. 95 pag. 19 in nova noſtra editione ſimilis argumenti librum conſcripſit Hippias Delius, qui citatur a Scholiaſt. Apollon. Rhodii pag. 365.

[93] Ἐν κτίσεσιν ἐθνῶν] Litteræ mendum non vidit eruditiſſimus Xylander. Lege ἐν κλήσεσιν ἐθνῶν & πόλεων Multi auctores κτίσεις πόλεων ſcripſerunt. Sic omnino legendum ἐν ταῖς κλήσεσιν ἐθνῶν & πόλεων. Nam κτίσεις non bene cum ἐθνῶν convenit. *Salm.*

[94] Ὠνομάσθησαν δὲ] Verba tantum tranſpoſita. Lege. Xa-

ἐθνικὸν, τῷ μὲν τῆς τέχνης λόγῳ [91] Χαρμανδαῖος, καὶ Χαρμανδίτης, ὡς Σιδήτης· Τῷ δὲ τῆς χώρας ἔθει, Χαρμανδηνός.

ΧΑΡΜΙΣ, πόλις ἐν Σαρδοῖ, κτίσμα Καρχηδόνιον. Τὸ ἐθνικὸν, Χαρμίτης· [96] Παυσανίας δέ φησι περὶ αὐτοῦ. *

ΧΑΤΡΑΜΩΤΙΤΗΣ, χώρα πλησίον τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης. Οἱ πολῖται, Χατραμωτῖται. Στράβων πεντεκαιδεκάτῃ· Γερραῖοι δὲ εἰς τὴν Χατραμωτῖτιν. Καὶ πάλιν, Πρὸς ἕω μάλιστα Χατραμωτῖται. Οὐράνιος δὲ ἐν πρώτῳ Ἀραβικῶν, Χατραμώτας αὐτοὺς καλεῖ· Καμηλοκόμοι Χατραμῶται, [97] Σαββαῖοι, καὶ Ὁμηρῖται.

ΧΑΤΤΗΝΙΑ [98], χώρα τρίτη Γερραίων. Πολύβιος ιγ'· Ἔστι δὲ ἡ Χαττηνία τἄλλα μὲν λυπρὰ, κώμαις δὲ καὶ πύργοις διεσκεύασται, [99] διὰ τὸ εὔκαιρον τῶν Γερραίων· Οὗτοι γὰρ αὐτὴν νέμονται. Ἔστι δὲ τῆς ἐρυθρᾶς θαλάσσης. Οἱ πολῖται, Χαττηνοί· Ὡς αὐτοῖς μὲν γὰρ παρήγγελλε φείδεσθαι τῆς τῶν Χαττηνῶν χώρας.

ΧΑΥΝΟΙ, ἔθνος Θεσπρωτικόν. Ῥιανὸς τετάρτῳ Θεσσαλικῶν,

Κεστρῖνοι Χαῦνοί τε, καὶ αὐχήεντες Ἐλινοί.

ΧΑΥΩΝ [100], χώρα τῆς Μηδίας. Κτησίας ἐν πρώτῳ Περσικῶν· Ἡ δὲ Σεμίραμις ἐντεῦθεν ἐξελαύνει, αὐτή τε, καὶ ἡ στρατιὰ, καὶ ἀφικνεῖται εἰς Χαύονα τῆς Μηδίας. Τὸ ἐθνικὸν, Χαύονες.

ΧΕΙΜΕΡΑ [1], πόλις Σικελίας. Ξενοφῶν Ἑλληνικῶν πρώτῳ. Στρατεύοντες δὲ ἐπὶ Σικελίαν δέκα μυριάσι στρατιαῖς, αἱροῦσιν ἐν τρισὶ μησὶ δύο πόλεις Ἑλληνίδας, Σελινοῦντά τε καὶ Χείμεραν. Τὸ ἐθνικὸν, Χειμεραῖος, [2] ὡς Ἱμεραῖος.

ΧΕΙΜΕΡΙΟΝ, ἄκρα Θεσπρωτίας. Τὸ ἐθνικὸν, Χειμερικὸς, ὡς Ἐλευθερικὸς, Βιθυνικὸς, Βουπρασικός.

ΧΕΛΙΔΟΝΙΟΝ [3], ἔθνος Ἰλλυρικόν. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ· Σεσαρηθίων πρὸς βορέω οἰκέουσι Χελιδόνιοι. Εἰσὶ καὶ Χελιδόνιαι πέτραι, ὧν πολλάκις ἐμνήσθημεν. [4] Δύο δέ εἰσι κεκλημέναι, ἡ μὲν Κορύδελα, ἡ δὲ Μελανίπ-

maticæ ratione, Charmandæus, & Charmandites, ut Sidetes. Sed regionis conſuetudine, Charmandenus.

CHARMIS, urbs in Sardinia, Carthaginienſe opus. Gentile, Charmites. Pauſanias autem de eo inquit. *

CHATRAMOTITES, regio prope mare rubrum. Cives, Chatramotitæ. Strabo quinta decima. *Gerrhæi vero in Chatramotiten.* Et iterum: *Ad orientem maxime Chatramotitæ.* Uranius autem in Arabicorum primo Chatramotas eos vocat: *Camelorum altores Chatramotæ, Sabbæi, & Homeritæ.*

CHATTENIA, regio tertia Gerrhæorum. Polybius XIII. *Eſt autem Chattenia alioqui gracilis, vicis vero & turribus ornata propter Gerrhæorum ſitus commoditatem. Hi enim eam colunt.* Eſt autem maris rubri. Cives, Chatteni. *Ut enim idem quidem juſſit parcere Chattenorum regioni.*

CHAUNI, gens Theſprotica. Rhianus quarto Theſſalicorum

Ceſtreni, Chaunique, & jactabundi Elini.

CHAUON, regio Mediæ. Cteſias in Perſicorum primo: *Semiramis vero hinc educit & ipſa, & exercitus, ac in Chauonem Mediæ pervenit.* Gentile, Chauones.

CHIMERA, urbs Siciliæ. Xenophon Hellenicorum primo. *Exercitum autem ducentes in Siciliam decem myriadum, capiunt in tribus menſibus duas urbes Græcas, Selinuntem & Chimeram.* Gentile, Chimeræus, ut Himeræus.

CHIMERIUM, promontorium Theſprotiæ. Gentile, Chimericus, ut Eleuthericus, Bithynicus, Bupraſicus.

CHELIDONII, gens Illyrica. Hecatæus Europa. *Ad ſeptemtrionalem partem Seſarethiorum habitant Chelidonii.* Sunt etiam Chelidoniæ petræ, quarum ſæpe meminimus. Sunt autem duæ vocatæ, una quidem Corydela, alte-

Χαράδραι, πόλις Ἀρκαδίας ἀπὸ Χαραδίου παιδὸς Λυκάονος ὀνομασθεῖσα. Παυσανίας ὀγδόῳ. Salm.

[91] Χαρμανδαῖος &c.] Non conveniunt hæc gentilia.

[96] Παυσανίας δὲ φησὶ περὶ αὐτοῦ.] Ita etiam MSS. Legendum forſan. Pauſanias δὲ ἀφηγήσεως Ἑλλάδος. Salm.

[97] Σαββαῖοι καὶ Ὁμηρῖται.] Vide in voce Ἀβασηνοί. Vide etiam Boch. geog. ſac. pag. 112. qui οἱ καὶ Ὁμηρῖται.

[98] Χαττηνία.] Vide Polyb. fragm. 1523.

[99] Διὰ τὸ εὔκαιρον.] Διὰ τὴν εὐκαιρίαν. ita MSS. *Salmaſius.*

[100] Χαύων.] Salm. ad Solin. 693.

[1] Χείμερα.] Nihil quod ſciam apud Cluverium. Videtur eſſe Himera. locus eſt apud Xenop. lib. 1. Sed in hodiernis libris legitur Ἱμέραν. Itaque Stephanus in depravatum codicem incidit. pag. 8 Xen.

[2] Ὡς Ἱμεραῖος.] Vide num poſſis huc referre Etymol. M. verba in Βασιλικός, ubi de Chimæra loquitur.

[3] Χελιδόνιον.] Χελιδόνιοι.

[4] Δύο δέ εἰσι.] Tres alii enumerant, non tantum duas. Dion. τὰς δὲ μετ' ἀντολίηθι Χελιδονίας γοάασθαι τρεῖς εἶναι. Salm.

[4] Δύο δέ εἰσι.] Dionyſ. Alexand. tres

5 Χε-

νίππεια, ὡς Φαβωρῖνος ἐν τοῖς παντοδαποῖς.

ΧΕΛΩΝΙΤΑΙ[5], νῆσος ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ. Τὸ ἐθνικὸν, Χελωνίτης· Προειλήφθη γὰρ τὸ ἐθνικὸν ἐν τῷ πρωτοτύπῳ.

ΧΕΜΜΙΣ[6], πόλις Αἰγύπτου. Ἡρόδοτος· Ἔστι καὶ Χέμμις πόλις μεγάλη νομοῦ τοῦ Θηβαϊκοῦ, ἐγγὺς τῆς νέας πόλιος. [7] Φησὶ δὲ ὁ αὐτὸς, καὶ νῆσον εἶναι Χέμμιν ἐν αὐτῇ. [8] Ὁ πολίτης, Χεμμίτης. Κλίνεται δὲ διὰ τοῦ εως, Χέμμεως. Ἔστι καὶ Χέμβις νῆσος, διὰ τοῦ β, [9] ἐν Βούτοις. Ὡς Ἑκαταῖος ἐν περιηγήσει Αἰγύπτου· Ἐν Βούτοις περὶ τὸ ἱερὸν τῆς Λητοῦς, ἔστι νῆσος Χέμβις ὄνομα, ἱρὴ τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἔστι δὲ ἡ [10] νῆσος μεταρσίη, [11] καὶ περιπλεῖ ἐπὶ τοῦ ὕδατος, καὶ κινεῖται ἐπὶ τοῦ ὕδατος. Ὁ νησιώτης, Χεμμίτης, καὶ Χέμμιος.

ΧΕΡΡΟΝΗΣΟΣ[12], πόλις ἐν τῇ κατὰ Κνίδον Χερρονήσῳ. Καὶ Τρίπολις. Ὁ πολίτης, Χερρονήσιος. Αἰλιανὸς ἐν πρώτῳ ἱστορικῆς διαλέξεως· Χερρονήσιοι δὲ ἀπὸ Κνίδου. [13] Ἔστι δευτέρα πόλις ἐν τῇ Θρᾴκῃ Χερρόνησος, περὶ ἧς Ἑκαταῖος ἐν Εὐρώπῃ· Ἐν δὲ αὐτοῖσι πόλις Χερρόνησος, ἐν τῷ ἰσθμῷ τῆς Χερρονήσου. Καὶ τὸν πολίτην Χερρονήσιόν φησιν. Ἀψινθίοισι πρὸς μεσημβρίαν ὁμορεῦσι Χερρονησῖται ἀπὸ τῶν πύργων ἐσημήναντο πεσεῖν Ἀθηναίοισι τὸ γεγονός. Τούτους καὶ Χερρονησίους λέγει. Ὧν τὸ θηλυκὸν Εὐριπίδης,

Ὃς τὴν ἀρίστην Χερρονησίαν πλάκα
Σπείρει. —

Ἔστι καὶ τρίτη, πόλις τῆς Ταυρικῆς. Ἡρόδοτος τετάρτῃ· Νέμεται τὸ Ταυρικὸν ἔθνος μέχρι Χερρονήσου, τῆς τρηχέης καλεομένης. Τὸ ἐθνικὸν ταύτης, [14] Χερρονησίτης. Τετάρτη Χερρόνησος [15] κατὰ Κρήτην νῆσος, ἔχουσα πολισμάτιον ὁμώνυμον. [16] Ξενίων ἐν τῷ περὶ αὐτῆς [17] με * τὴν Κρήτην· Κατὰ δὲ τὴν αὐτὴν πλευρὰν καὶ Χερρόνησος κεῖται πρὸς τῇ θαλάσσῃ, μεταξὺ τῆς τε Κνωσοῦ, καὶ [18] τῆς ὁ * Οἱ πολῖται, ὁμοίως Χερρονησῖται, καὶ Χερρονήσιοι, ὡς αὐτός φησιν. Ἔστι πέμπτη πόλις Λιβύης Χέῤῥουρα καλουμένη, ὡς Ἀλέξανδρος ἐν Λιβυκῶν

altera vero Melanippia, ut Phavorinus in omnigenis.

CHELONITÆ, inſula in mari rubro. Gentile, Chelonites. Præoccupatum enim eſt gentile in prototypo.

CHEMMIS, urbs Ægypti. Herodotus. *Eſt etiam Chemmis urbs magna præfectura Thebaica, prope Neapolim.* Ait vero idem & inſulam eſſe Chemmin in ipſa. Civis, Chemmites. Declinatur autem per εως, Χέμμεως. Eſt etiam Chembis inſula per b in Butis. Ut Hecatæus in periegeſi Ægypti. *In Butis circa templum Latonæ, eſt inſula Chembis nomine, Apollini ſacra, eſt autem inſula mobilis, & circumnatat, & movetur ſupra aquam.* Inſularis, Chemmites, & Chemmius.

CHERRONESUS, urbs in peninſula juxta Cnidum. Et *Tripolis. Civis,* Cherroneſius. Ælianus in primo hiſtoricæ dialexeos. *Cherroneſi vero a Cnido.* Eſt ſecunda urbs in Thracia Cherroneſus, de qua Hecatæus in Europa. *In illis vero urbs Cherroneſus, in Iſthmo Cherſoneſi.* Et civem Cherroneſium vocat. *Apſinthiis ad meridiem contermini Cherroneſitæ ex turribus, quod fiebat, Athenienſibus ſignificavere.* Hos etiam Cherroneſios vocat, quorum fœmininum Euripides.

Qui optimam Cherroneſiam planiciem
Seminat. —

Eſt etiam tertia, urbs Tauricæ. *Herodotus* quarta. *Habitat Taurica gens ad Cherroneſum uſque, quæ aſpera vocatur.* Hujus gentile, Cherroneſites. Quarta Cherroneſus juxta Cretam inſula, habens oppidulum ejuſdem nominis. Xenio in opere de ipſa * Cretam. *Juxta idem vero latus jacet quoque Cherroneſus ad mare inter Cnoſum, & o* * Cives, ſimiliter Cherroneſitæ & Cherroneſi, ut idem inquit. Quinta eſt urbs Libyæ, Cherrura vocata: ut Alexander in Libycorum tertio. *Finitima eſt Cherro-*

5 Χελωνῖται.] Vide quales ſint Χελωνάται apud Agath. pag. 15.

6 Χέμμις.] Vocatur etiam Πανὸς πόλις Diod. lib. 1.

7 Φησὶ δὲ ὁ αὐτός.] Voſſius ad Melam locum emendat. pag. 55.

8 Ὁ πολίτης Χεμμίτης.] Apud Herod. p. 122.

9 Ἐν Βούτοις.] Voſſ. ad Melam pag. 54.

10 Νῆσος μετάρσιη &c.] Inſula mobilis.

11 Καὶ περιπλεῖ ἐπὶ τοῦ ὕδατος, καὶ κινεῖται ἐπὶ τοῦ ὕδατος.] MSS. καὶ περιπλεῖ ἐπὶ ὕδατος, καὶ κινεῖται, quæ vera eſt lectio. Recentior tamen habet illam repetitionem ὕδατος. Salm.

12 Χερρόνησος.] Χεῤῥόνησος in voce Χίος.

13 Ἔστι δευτέρα πόλις.] Hæc Agathem. proprie Cherroneſus dicitur pag. 44. Χερρόνησος πρὸς τῷ Κάρπῳ. Vide in Στέφανι. Χερρόνησος in Αλωπεκόννησος.

14 Χερρονησίτης.] Apud Philoſt. 635.

15 Κατὰ Κρήτην νῆσος.] Νῆσος fortaſſis.

16 Ξενίων ἐν τῷ περὶ αὐτῆς με.] Subſcripſit aliquis concilio Epheſino.

17 Με * τὴν Κρήτην.] MSc. μετὰ τὴν Κρήτην. Ita omnino legendum. *Salm.*

18 Τῆς ὁ * οἱ πολ.] Fortaſſe, καὶ τῆς Ὀάξου. Ὄαξος eſt urbs Cretæ. *Idem.*

βυκῶν τρίτῳ. Ἔχει δὲ Χερρόνησος ὄνομα Χέρρυρα. Ὁ πολίτης, Χερρύρεος, ὡς τῦ Ταύχειρα Ταυχείρεος. Ἢ Χερνησσὸς, ἡ πρὸς τῇ Κορίνθῳ. [19] Ἔστι καὶ ἄλλη ἄκρα Χερρόνησος ἐν Λυκίᾳ, καὶ ἄλλη πρὸς τὴν [20] Κορρωνίτην πόλιν. Τὸ ἐθνικὸν τούτου, Χερρονήσιος.

roneſus nomine Cherrura. Civis, Cherrurius, ut a Tauchira Tauchirius. Vel Chernesſus juxta Corinthum. Eſt etiam aliud promontorium Cherroneſus in Lycia. Eſt & alia ad Corroniten urbem. Hujus gentile, Cherroneſius.

ΧΗ͂Ν [21], πόλις τῆς Λακωνικῆς. Ὁ πολίτης, [22] Χηνιεύς· Οὕτω γὰρ Μύσων τῶν ἑπτὰ σοφῶν κριθέντων εἷς, Χηνιεὺς ἐχρημάτιζεν. Ἀλλὰ καὶ Χηνεὺς, ὡς Πλάτων ἐν Πρωταγόρᾳ· Τούτων τῶν ἀνδρῶν ἦν Θαλῆς, καὶ Πιττακὸς, καὶ Βίας, καὶ Κλεόβουλος, καὶ Σόλων ὁ ἡμέτερος, καὶ Μύσων ὁ Χηνιεὺς, καὶ ἕβδομος ἐξ αὐτῆς τῆς Λακεδαίμονος Χίλων.

CHEN, urbs Laconicæ. Civis, Chenieus. Sic enim Myſon unus ex iis ſeptem, qui Sapientes judicati fuere, Chenæus nominabatur. Sed etiam Cheneus, ut Plato in Protagora. *Ex his viris erat Thales, & Pittacus, & Bias, & Cleobulus, & noſter Solon, & Myſon Cheneus, & ſeptimus ex ipſa Lacedæmone Chilon.*

ΧΗΝΟΒΟΣΚΊΑ [23], πόλις Αἰγύπτου. Ἀλέξανδρος ἐν πρώτῳ Αἰγυπτιακῶν. Ἀντικρὺ δὲ τοῦ [24] Διοπολίτου Χηνοβόσκιον, μηδὲν εἰς τὴν προσηγορίαν ἐμφέρουσα. Νομὰς γὰρ χηνῶν οὐκ ἂν ἴδῃ τις οὔσας, ὑπερβάλλουσαν δὲ τὴν περὶ κροκοδείλου σπουδήν. Τὸ ἐθνικὸν, Χηνοβοσκιάτης.

CHENOBOSCIA, urbs Ægypti. Alexander in Ægyptiacorum primo. *E regione vero Diopolitæ Chenoboſcium, nihil ad appellationem afferens. Anſerum enim paſcua nemo illic viderit, ſed eximiam circa crocodilum curam.* Gentile, Chenoboſciates.

ΧΉΣΙΟΝ [25], Ἰωνίας πολίχνιον, ὡς Ἀπολλόδωρος ἐν χρονικῶν πρώτῳ. Ὁ πολίτης Χησιεὺς, ὡς Ἴλιον Ἰλιεὺς, Σούνιον Σουνιεύς. Ὦρος δὲ ἀρσενικῶς αὐτήν φησι. Καὶ [26] οὐδὲ πόλιν, ἀλλὰ τόπον.

CHESIUM, Joniæ oppidulum, ut Apollodorus in chronicorum primo. Civis, Cheſieus, ut Ilium Ilieus, Sunium Sunieus. Orus autem maſculine eam dixit: & neque urbem, ſed locum.

ΧΊΟΣ [27], ἡ ἐπιφανεστάτη νῆσος τῶν Ἰώνων, ἔχουσα καὶ πόλιν ὁμώνυμον. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ· Χῖοι κατὰ Ἐρυθράς. Ἔστι δὲ πόλις Χίος, ἀπὸ Χίου τοῦ Ὠκεανοῦ, ἢ ἀπὸ τῆς χιόνος τῆς ἐκεῖ γιγνομένης πολλῆς, ἢ ἀπὸ νύμφης τῆς Χιόνος. [28] Ἔστι καὶ ἑτέρα πόλις Καρίας Χίος, ὑπὸ τὸ ὄρος τὸ Πελληναῖον, ὑπὸ πέζαν. Ἔστι καὶ ἄλλη κατὰ τὸ [29] Τριόπιον κειμένη, ἐν τῇ Χερρονήσῳ. Καὶ τετάρτη ἐν Εὐβοίᾳ. [30] Τὸ πρωτότυπον ὄνομα, βραχὺ ἔχει τὸ ι, ὡς τὸ

[31] Μη-

CHIOS, celeberrima Jonum inſula, habens etiam urbem ejuſdem nominis. Hecatæus Europa. *Chii juxta Erythras. Ineſt vero urbs Chios a Chio Oceani filio, vel a nive, quæ illic frequens eſt, vel a Nympha Chione.* Eſt & alia urbs Cariæ Chios ſub monte Pellenæo, ſub pede. Eſt etiam alia juxta Triopion ſita, in Cherroneſo. Et quarta in Eubœa. Primitivum vocabulum habet breve jota, ut illius,

In-

[19] Ἔστι δὲ ἄλλη ἄκρα.] MSS. ἔστι δὲ ἀληθῶς ἄκρα Χερρόνησος ἐν Λυκίᾳ. Idem.

[19] Ἔστι δὲ ἄλλη ἄκρα &c.] Vide in voce Τελμισσός.

[20] Κορρωνίτην.] Dubito an non ſit ſcribendum Κορωνίδα. Vide Pind. Schol. 115.

[21] Χὴν.] Vide Meurſ. in Laconicis pag. 264.

[22] Χηνιεύς.] Diog. Laert. Χὴν δὲ κώμη ἐστὶν Οἰταϊκῆς ἢ Λακωνικῆς pag. 28. Vide quoque Menagii notas.

[23] Χηνοβοσκία.] Vide Anton. Itiner. & not. Syritæ pag. 328.

[24] Διοπολίτου.] Διοσπολίτου.

[25] Χήσιον.] Vide Pint. ad Plinium pag. 49.

[26] Οὐδὲ πόλιν, ἀλλὰ τόπον.] Scholiaſtes Callimachi, ἀκρωτήριον τῆς Σάμου. Salm.

[27] Χίος.] Χίος etiam Ὀφιοῦσσα dicta eſt, quod hic obſervare omittit Stephanus. Theon in Aratum. αὕτη ἡ Χίος εἶχε πλεῖστα ἑρπετά, ὡς διὰ τὸ πολύθηρον αὐτὴν εἶναι Ὀφιοῦσσαν κληθῆναι. Idem.

[27] Χίος.] Vide Plinium pag. 86. Vide ambitum inſulæ apud Strab. & Agathem.

[28] Ἔστι δὲ ἑτέρα πόλις &c.] Adde ex MSS. ἔστι δὲ ἑτέρα πόλις Καρίας Χίος ὑπὸ τὸ ὄρος τὸ Πελληναῖον, ὡς Διονύσιος ὁ περιηγητής, καὶ Χίος ἁλιδίνητος Πελληναίου ὑπὸ πέζαν. Male autem legitur in MSS. Πελληναίου, ut etiam in vulgatis Dionyſii codicibus legitur ἡ Χίος ἁλιδίνητος Πελληναίου ὑπὸ πέζαν. Legendum eſt. Καὶ Χίος ἁλιδίνητος Πελινναίου ὑπὸ πέζαν, neque aliter Euſtathius ſcholiis ad illum locum. *Salm.*

[28] Ἔστι δὲ ἑτέρα πόλις.] Multa hic deſunt, quæ ex MSS. addi poſſunt. Vide Salm. ad Sol. 865 & Euſtath. in Dionyſ. 78. Vide Allat. de Hom. pat. pag. 260.

[29] Τριόπιον.] Cariæ oppidum.

[30] Τὸ πρωτότυπον ὄνομα βραχὺ ἔχει τὸ ι.] Hoc quidem verum eſt. Lucanus.

Quas Saſinæ cautes & quas Chius aſperat ingens.

Τὸ ἐθνικὸν vero longam habet. Horatius

Cæcuba vina ferens, Alcon Chium maris expers.

At exempla, quæ huic loco apponuntur, minime huic rei probandæ, de qua loquitur, ſunt idonea. Quare hic lacunam - - - - - - ſum crediturus. *Salm.*

[31] Μη-

[31] Μήτι δ' ἡνίοχος. — A

Καὶ τοῦ Θέτι·

[32] Πάντα Θέτι καλλιπλοκάμῳ ζωάγρια τείνε.

[33] Καὶ τοῦ μάσι. Θουκυδίδης ὀγδόῃ· [34] Χῖοι δὲ καὶ Ἐρυθραῖοι ἀποστῆναι καὶ αὐτοὶ ἑτοιμοι ὄντες. B Καὶ Ἡρόδοτος πρώτῃ· Χῖοι μὲν καὶ Ἐρυθραῖοι κατ' αὐτὸ διαλέγονται. Τὸ κτητικὸν Χιακὸς, ὡς τοῦ Ῥόδιος Ῥοδιακὸς, Σάμιος Σαμιακός. Οὗτοι δὲ πρῶτοι ἐχρήσαντο [35] θεράπουσιν, ὡς Λακεδαιμόνιοι τοῖς Εἵλωσι, καὶ C Ἀργεῖοι τοῖς Γυμνησίοις, καὶ Σικυώνιοι τοῖς Κορυνηφόροις, καὶ Ἰταλιῶται τοῖς Πελασγοῖς, καὶ Κρῆτες [36] Δμωΐταις· Ὅτι παρ' αὐτοῖς ἐγένετο πρῶτον μέλας οἶνος.

ΧΙΤΩΝΗ [37], οὕτως ἡ Ἄρτεμις. Λέγεται D καὶ Χιτωνία, ὡς παρὰ Μενίππῳ. [38] Ὁ Βυζάντιος, καὶ Ἐπίχαρμος ἐν σφιγγὶ,

Καὶ τὸ τῆς Χιτωνίης αὐλήσατο τίς μοι μέλος.

ΧΝΑ [39], οὕτως ἡ Φοινίκη ἐκαλεῖτο· Ὥ- E σπερ Λᾶ, ἡ Λακωνικὴ πόλις. Τὸ ἐθνικὸν, ταύτης [40] Χναῖος, ὡς τῆς Λᾶ Λᾶος.

ΧΟΙ, ἔθνος Βεχείρων ἐγγύς. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ· Ἐς μὲν τοῦτο ἡ Βεχειρικὴ, ἔχονται δ' αὐτῶν Χοῖ. Καὶ πάλιν, Μέχρι μὲν τούτων, F Χοῖ. Καὶ πάλιν, [41] Χοῖσι δ' ὁμουρέουσι πρὸς ἥλιον ἀνίσχοντα [42] Δίζηρες.

ΧΟΙΡΑΔΕΣ [43], πόλις Μοσσυνοίκων. Ἑκαταῖος Εὐρώπῃ· [44] Τιβαρηνοῖσι δὲ πρὸς ἥλιον ἀνίσχοντα Μοσσύνοικοι ὁμουρέουσιν, ἐν δ' G αὐτοῖσι Χοιράδες πόλις. Τὸ ἐθνικὸν Χοιραδεὺς, ὡς τῆς Ἀρκαδίας Ἀρκαδεὺς, καὶ τῆς Χαλκίδος Χαλκιδεὺς, καὶ τῆς Τρωάδος Τρωαδεύς.

ΧΟΛΑΡΓΟΣ, οὕτω Δίδυμος καὶ Διόδωρος. Διονύσιος δὲ [45] Χολάργοι, καὶ πλη- H θυντικῶς * μαρτυρεῖ. Ἔστι δὲ δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς. Ὁ δημότης, Χολαργεύς.

ΧΟΛΛΕΙΔΑΙ, δῆμος τῆς Λεοντίδος φυ-

Intelligentia vero auriga. —

Et illius Θέτι,

Omnia pro vitâ ſervatâ munera Thetidi pulchricoma offert.

Et illius μάσι. Thucydides octava. *Sed Chii, & Erythræi quoque ipſi rebellare parati.* Et Herodotus prima. *Chii quidem & Erythræi eâdem ſermonis proprietate utuntur.* Poſſeſſivum Chiacus, ut Rhodius Rhodiacus, Samius Samiacus. Hi vero primi uſi ſunt famulis, ut Lacedæmonii Helotis, & Argivi Gymneſiis, & Sicyonii Corynephoris, & Italiotæ Pelaſgis, & Cretes Dmoitis. Quod apud eos factum fuerit primum nigrum vinum.

CHITONE, ſic Diana. Dicitur etiam Chitonia, ut apud Menippum. Byzantius, & Epicharmus in Sphinge.

Et Chitonia quis mihi tibia cecinerit melos.

CHNA, ſic Phœnice vocabatur. Ut La, Laconica urbs. Gentile hujus, Chnaus, ut La, Laus.

CHI, populus juxta Bechires. Hecatæus Aſia. *Huc quidem uſque Bechirica, eis vero adhærent Chi.* Et rurſus: *Ad hos uſque Chi.* Et iterum, *Chis vero vicini ſunt ad orientem ſolem Dizeres.*

CHOERADES, urbs Moſſynœcorum. Hecatæus Europa. *Tibaris vero ad orientem ſolem vicini ſunt Moſſynœci, apud eos autem Chœrades urbs.* Gentile. Chœradeus, ut Arcadiæ Arcadeus, & Chalcidis Chalcideus, & Troadis Troadeus.

CHOLARGUS, ſic Didymus & Diodorus. Dionyſius autem Cholargi & pluraliter * teſtatur. Eſt vero populus Acamantidis tribus. Popularis, Cholargeus.

CHOLLIDÆ, populus Leontidis tribus. Po-

[31] Μήτι δ' ἡνίοχος.] Ex Iliad. ψ.
[32] Πάντα Θέτι &c.] Ex Iliad. 18.
[33] Καὶ τοῦ μάσι.] Καὶ τοῦ μάσι. Ita MSS. *Idem.*
[34] Χῖοι &c.] Χίωτης reperitur apud Memnon pag. 98.
[35] Θεράπουσιν.] Vide Arr. in Indicis pag. 529. Vide etiam Euſtath. ad Dionyſ. de ſitu orbis 78. De ſervis apud Syracuſanos Δμῶες. Scrib. per τ ſimpl. apud Euſt. in Hom. pag. 295. Κιλλικύριοι apud Cretas. Maryandini Heracl. Pont. &c.
[36] Δμωΐταις.] Legendum μνοΐταις, ut alibi dicuntur. Lege ἀφαμιώταις. Diu eſt cum legendum docuimus μνωΐταις. Sed eadem menda occupat Strabonis codices. *Salm.*
[36] Δμωΐταις] Vide Salmaſ poſt MS. codicem ſcribitur apud auct. Δμωΐται & μνωΐται.
[37] Χιτώνη.] Vide Meurſ. Græc. fer. pag. 280.
[38] Ὁ Βυζάντιος] Ὡς Βυζάντιος. Legendum Παρμένων ὁ Βυζάντιος. Omnino legerem ὡς παρὰ Παρμένοντι Βυζαντίῳ καὶ Ἐπιχάρμῳ ἐν σφιγγί. Salm.
[39] Χνᾶ, οὕτως ἡ Φοινίκη] Quis veterum ita vocatam eſſe Phœnicen dixit? Nemo hercule nemo. Putem legendum, Χνᾶ, οὕτως ἡ Φοινίκης πόλις ἐκαλεῖτο, ὡς Λᾶ ἡ Λακωνικὴ πόλις; vel ut non ita longe abeat, οὕτως ἡ Φοινικικὴ ἐκαλεῖτο, ut Λακωνικὴ πόλις. Idem.
[39] Χνᾶ.] Vide Boch. de animal. pag. & geograph. ſacram. pag 340 & 341.
[40] Χναῖος ὡς τῆς Λᾶ Λᾶος.] Simſon. Chron. p. 1. pag. 13.
[41] Χοῖσι] Voſſ ad Scyl. pag. 14 emendat. 773.
[42] Δίζηρες] Diſcheri Pomponio Melæ. Lege Dizeri, & poſtea Buxedi Byzeri. *Salm.*
[42] Δίζηρες.] Βύζηρες forte legend.
[43] Χοιράδες.] Emend. hunc locum Iſa. Voſſ. in notis ad Scyl. pag 15. Vide Lycoph. Schol. pag. 104.
[44] Τιβαρηνοῖσι.] Τίβαρας etiam vocat alibi Hecatæus, ut nos annotavimus. *Salm.*
[45] Χολάργοι.] Χολαργοί MSS. καὶ πληθυντικῶς. Idem.

[46] Διο-

φυλῆς. Ὁ δημότης, Χολλίδης. [46] Διογένης A δὲ ὁ Λαέρτιος [47] ἐν δευτέρῳ φιλοσόφου ἱστορίας, Χολλιδεύς φησι. Τὰ τοπικὰ, ἐκ Χολλιδῶν, εἰς Χολλιδῶν, [48] ἐν Χολλιδῶν.

ΧΟΛΟΒΗΤΗΝΗ, μοῖρα Ἀρμενίας. Ἀῤῥιανὸς ἕκτῳ [49] Παρθικῶν· Τιγράνης δεχόμενος, B [50] ἄρχεται σατράπης. Ἡ δὲ χώρα, ἧς ὑπῆρχεν, Χολοβητηνὴ ὀνομάζεται. Τὸ ἐθνικὸν ὁμοίως, διὰ τὴν πρόληψιν τῆς ἐν τῷ πρωτοτύπῳ τούτου.

ΧΟΜΨΩ, νῆσος ἐν τῷ Νείλῳ, μέση C Αἰθιοπίας καὶ Αἰγύπτου, ὡς Ἡρόδοτος δευτέρᾳ. Τὸ ἐθνικὸν Χομψοίτης, ὡς Σαβοίτης.

ΧΟΡΑΣΜΙΗ, πόλις πρὸς ἕω Πάρθων. Ἑκαταῖος Ἀσίας περιηγήσει· Ἐν δὲ αὐτοῖς πόλις Χορασμίη· Αὐτοὶ δὲ Χοράσμιοι, D ὡς αὐτός φησι· Πάρθων πρὸς ἥλιον ἀνίσχοντα Χοράσμιοι οἰκοῦσι. Καὶ Ἡρόδοτος τρίτῃ· [51] Πάρθοι δὲ, καὶ Χοράσμιοι, καὶ Σόγδοι. Καὶ πάλιν· Τοῦτο πεδίον ἦν ποτε Χορασμίων.

ΧΟΡΣΙΑ [52], πόλις Βοιωτίας. Παυ- E σανίας ἐννάτῳ. Ἐκ δὲ Κυρτώνων ὑπερβαλλοντι τὸ ὄρος, πόλισμά ἐστι Χορσίας. Τὸ ἐθνικὸν, Χορσιεύς.

ΧΟΡΤΑΣΩ, πόλις [53] Αἰγύπτου. * ὁ σχηματισμός. Ὡς γὰρ τοῦ καλύψω ἡ Κα- F λυψώ, οὕτω καὶ τοῦ [54] χορτάσω Χορτασώ. Ἱστοροῦσι γὰρ, Κλεοπάτραν εἰς πόλεμον μὴ ἔχειν σιτία, τοῖς δὲ οἰκοῦσι τὸν τόπον τοσαύτην παρασχεῖν τούτου τὴν ἀφθονίαν, ὡς τὸ χορτάσαι τὴν στρατιὰν, καὶ ὄνομα τῇ πόλει παρ' αὐτῇ G ἐντεῦθεν τεθῆναι.

ΧΡΥΣΑΟΡΙΣ, πόλις Καρίας, ἡ ὕστερον [55] Ἀδριὰς ὀνομασθεῖσα. [56] Ἀπολλώνιος ἑβδόμῳ Καρικῶν, καὶ α', πόλιν τὴν ὑπὸ Λυκίων κτισθεῖσαν. Τὸ ἐθνικὸν, Χρυσαο- H ρεὺς, ὡς αὐτὸς ἐν αὐτοῖς· Ταυροπολῖται μὲν συνεμάχουν, καὶ Πλαρασεῖς, ἔτι καὶ Χρυσαορεῖς δέ. [57] Ἐπαφρόδιτος δὲ, τὴν Καρίαν πᾶσαν Χρυσαορίδα λέγεσθαι.

ΧΡΥΣΗ [58], βαρυτόνως, ἡ πόλις τοῦ Ἀπόλ- I λωνος ἐγγὺς Λήμνου. [59] Σοφοκλῆς Λημνίαις,

[60] Ὦ

Popularis, Chollides. Sed Diogenes Laërtius in ſecundo hiſtoriæ philoſophicæ Chollideus inquit. Localia, ex Chollidarum, ad Chollidarum, in Chollidarum.

CHOLOBETENE, pars Armeniæ. Arrianus ſexto Parthicorum. *Tigranes præfectus, imperat Satrapes; regio vero, cujus imperium obtinuit, Cholobetene nominatur.* Gentile ſimili modo propter anticipationem ejus in primitivo.

CHOMPSO, inſula in Nilo, media Æthiopiæ & Ægypti, ut Herodotus ſecunda. Gentile, Chompſœtes, ut Sabœtes.

CHORASMIE, urbs ad orientem Parthorum. Hecatæus Aſiæ periegeſi, *In illis vero urbs Choraſmie.* Ipſi vero, Choraſmii, ut idem inquit, *Parthorum ad orientem ſolem Choraſmii habitant.* Et Herodotus tertia. *Parthi vero, & Choraſmii, & Sogdi.* Et rurſus: *Hic campus erat aliquando Choraſmiorum.*

CHORSIA, urbs Bœotiæ. Pauſanias nono. *Ex Cyrtonibus vero ſuperanti montem, oppidum eſt Chorſia.* Gentile, Chorſieus.

CHORTASO, urbs Ægypti. * forma. Ut enim a καλύψω, Καλυψώ, ſic etiam a χορτάσω, Χορτασώ. Referunt enim, Cleopatram, cum ad bellum non haberet annonam, ab hujus loci incolis tantam accepiſſe, ut totus exercitus ſatiaretur, atque hinc nomen urbi ab ipſa impoſitum fuiſſe.

CHRYSAORIS, urbs Cariæ, poſtea Adrias nominata. Apollonius ſeptimo Caricorum & primo, urbem a Lyciis conditam. Gentile, Chryſaoreus, ut idem in eiſdem. *Tauropolitæ quidem auxiliabantur, & Plaraſſei, necnon Chryſaores.* Epaphroditus vero Cariam totam Chryſaoridem vocari.

CHRYSE, accentu gravi, urbs Apollinis, prope Lemnum. Sophocles Lemniis.

O

[46] Διογένης ὁ Λαέρτιος ἐν δευτέρῳ.] Videtur legend in pro ἐν, nam lib. 1 non occurrit hæc vox, niſi aliter diſtinxerit. Septimius Florens in Ariſtoph. Pacem exiſtimat hic φιλοσόφων legend.

[47] Ἐν δευτέρῳ.] Lege ἐν τρίτῳ, aut eſt μνημονικὸν ἁμάρτημα. Salm.

[48] Ἐν Χολλιδῶν.] Vide Jonſ. de h. phil. pag. 271.

[49] Παρθικῶν] Παρθικῶν. Salm.

[50] Ἄρχεται σατράπης.] Quid hæc ſibi velint, neſcio. Idem.

[51] Πάρθοι δὲ καὶ Χοράσμιοι.] Παρθῖνοι δὲ καὶ Χοράσμιοι MSS. Idem.

[52] Χορσία.] Vide Voſſium ad Scyl. pag. 6.

[53] Αἰγύπτου, * ὁ σχηματισμός.] MSS. habent Αἰγύπτου ἀπὸ μὲν σχηματισμός. Lege, ἀπὸ μὲν χορτάσω ὁ σχηματισμός. Vult enim dictum Καλυψώ, a futuro verbi καλύπτω, quod eſt καλύψω, & omnino ita legendum. Salm.

[54] Χορτάσω Χορτασώ] MS. οὕτως τοῦ Χόρτου Χορτασώ. Idem.

[55] Ἀδριάς.] Scribe Ἰδριάς. Vide Stephan. in illa voce.

[56] Ἀπολλώνιος ἑβδόμῳ] Vide in voce Εὔρωμος.

[57] Ἐπαφρόδιτος] Salm. ad Sol. pag. 837.

[58] Χρύση.] Vide L. Allatium de Patria Homeri pag. 128.

[59] Σοφοκλῆς Λημνίαις.] Λημνίων Sophoclis meminit etiam Scholiaſtes Apollonii. Σοφοκλῆς δὲ ἐν Λημνίαις εἰς μάχην ἐλθεῖν αὐτὰς συνάψαι φησίν. Salm.

[60] Ὦ Λη-

[60] Ὦ Λῆμνε, Χρύσης τ' ἀγχιτέρμονες πάγοι. A

Καὶ ἐν Αἰχμαλωτίσι,

Ταύτην ἐγὼ Κίλλαντε καὶ Χρύσην *

[61] Εἰσὶ καὶ ἄλλαι Χρῦσαι ὁμώνυμοι πόλεις, καὶ τόποι πολλοὶ περὶ Σκῦρον. [62] Καὶ τῆς Λεσβίας B τόπος. Καὶ [63] Πανηφαιστία τῆς Λήμνου ἀκρωτήριον, πρὸς Τένεδον βλέπον. Καὶ ἐν Βιθυνίᾳ, καὶ περὶ Χαλκηδόνα, καὶ τῆς Καρίας. Καὶ ἐν τῇ Ἁλικαρνασίδι Δώριον πεδίον. Καὶ ἐν Ἑλλησπόντῳ πόλις μέση Ὀφρυνίου καὶ Ἀ- C βύδου. Ὁ πολίτης, Χρυσεύς. [64] Ἔστι καὶ ἄλλη περισπωμένως λεγομένη νῆσος [65] Ὠκεανίτις, ἣν οὕτω καλεῖ Διονύσιος, διὰ τὸ χρυσοῦ ἔχειν μέταλλα. Ἔστι καὶ ἄλλη Χερρόνησος τῆς Ἰνδικῆς. Μαρκιανὸς ἐν περίπλῳ· [66] Ἐν D δὲ τῇ ἐκτὸς Γάγγου Ἰνδικῇ, Χρυσῆ καλουμένη χερρόνησος.

ΧΡΥΣΙΠΠΑ, οὐδετέρως πόλις Κιλικίας, ἀπὸ Χρυσίππου τοῦ κτίσαντος. Τὸ ἐθνικὸν Χρυσιππανός, ὡς τῆς Ἀργυρίππου Ἀρ- E γυριππανός. Ἄμεινον δὲ Χρυσιππεύς· Πολὺς γὰρ παρ' αὐτοῖς ὁ εἰς ευς τύπος.

ΧΡΥΣΟΠΟΛΙΣ [67], πλησίον Χαλκηδόνος ἐν Βιθυνίᾳ, τῷ ἀνάπλουν πλέοντι ἐν δεξιᾷ. Ἔφορος εἰκοστῷ τρίτῳ· Παραδοῦναι F τὴν Χαλκηδονίων Χρυσόπολιν τοῖς συμμάχοις. Καὶ Θεόπομπος ἐν πρώτῳ Ἑλληνικῶν· Ἀνήχθησαν εἰς Χαλκηδόνα καὶ Βυζάντιον μετὰ τοῦ λοιποῦ στρατεύματος, βουλόμενοι Χρυσόπολιν κατασχεῖν. [68] Διονύσιος δὲ ὁ Βυζάν- G τιος τὸν ἀνάπλουν τοῦ Βοσπόρου γράφων, περὶ τοῦ ὀνόματος [illegible] φησί· Κέκληται δὲ Χρυσόπολις, ὡς μέν ἔνιοί φασιν, ἐπὶ τῆς Περσῶν ἡγεμονίας, ἐνταῦθα τιθεμένων τοῦ προσιόντος ἀπὸ τῶν πόλεων χρυσοῦ τὸν ἀθροισμόν. [69] Οἱ H δὲ πλείους, ἀπὸ Χρύσου παιδὸς Χρυσηΐδος καὶ Ἀγαμέμνονος. Ἔστι καὶ ἄλλη [70] Κιλικίας Χρυσόπολις, ὡς Πολυΐστωρ. Τὸ ἐθνικὸν Χρυσοπολίτης, ὡς τοῦ Νικόπολις Νικοπολίτης.

O Lemne, Chryſeque contermini colles.

Et in Captivis:

Hanc ego Cillamque, Chryſamque. *

Sunt etiam aliæ Chryſæ ejuſdem nominis urbes, & loca multa circa Scyrum. Etiam Lesbiæ locus. Et Panephæſtia Lemni promontorium verſus Tenedum ſpectans. Et in Bithynia, & circa Chalcedonem, & Cariæ. Et in Hallicarnaſide Dorius campus. Et in Helleſponto urbs media Ophrynii & Abydi. Civis, Chryſeus. Eſt etiam alia accentu circumflexo dicta inſula Oceanitis, quam ſic vocat Dionyſius, quod aurifodinas habeat. Eſt etiam alia Cherroneſus Indiæ. Marcianus in periplo. *Sed in India extra Gangem, Chryſe vocata Cherroneſus ſita eſt.*

CHRYSIPPA, neutraliter urbs Ciliciæ, a Chryſippo conditore. Gentile, Chryſippanus, ut Argyrippæ, Argyrippanus. Sed melius Chryſippeus. Frequens enim apud eos forma in eus.

CHRYSOPOLIS, prope Chalcedonem in Bithynia renaviganti ad dexteram. Ephorus tertio & viceſimo. *Tradere Chalcedoniorum Chryſopolim ſociis.* Et Theopompus in rerum Hellenicarum primo. *Revecti ſunt in Chalcedonem & Byzantium cum reliquo exercitu, volentes Chryſopolim obtinere.* Dionyſius autem Byzantius Boſpori navigationem deſcribens, de ejus nomine hæc inquit: *Vocata vero fuit [illegible], tempore imperii Perſarum illic colligentium aurum proveniens ex civitatibus.* Plures autem a Chryſe Chryſeidis & Agamemnonis filio. Eſt etiam alia Ciliciæ Chryſopolis, ut Polyhiſtor. Gentile, Chryſopolites, ut Nicopolis, Nicopolites.

[60] Ὦ Λῆμνε &c.] Corruptiſſime in MSS. P. ὦ Λημνε χρύσης ἀγχιτερμονες πάγοι. Idem.

[61] Εἰσὶ καὶ ἄλλαι &c.] Vide Euſt. ad Hom. 77.

[62] Καὶ τῆς Λεσβίας.] Vide Meurſ. ſpec. ad Theoc. pag. 79.

[63] Πανηφαιστία.] Legendum περὶ Ἡφαιστίαν τῆς Λήμνου, & ita apud Euſt. legitur. *Salm.*

[64] Ἔστι καὶ ἄλλη &c.] Salm. ad Solinum 995 & Euſtath. ad Dionyſ. pag. 84 verſu 589.

[65] Ὠκεανίτις.] Lege νῆσος ὠκεανίτις. Salm.

[66] Ἐν δὲ τῇ ἐκτὸς Γάγγου.] Vide Tzet. Chil. VIII hiſt. 214.

[67] Χρυσόπολις.] Vide Etymol. M. 815. E regione Conſtantinopoleos ſita fuit Χρυσόπολις: navale quoddam fuit teſte Nicephoro Conſtantinopolitano pag. 39 tom. 5 hiſt. Byz. ſcript.

[68] Διονύσιος ὁ Βυζάντιος.] Meminit Suidas. Διονύσιος Βυζάντιος ἱστορικὸς ἀνάπλουν τοῦ Βοσπόρου [illegible]. Videtur innuere Suidas illam [illegible] τοῦ ἀνάπλου ſcripſiſſe ἐμμέτρως, contra tamen atque hic videmus *Salmaſius.*

[69] Οἱ δὲ πλείους, ἀπὸ Χρύσου παιδὸς Χρυσηΐδος.] Inter illos etiam numerare poſſumus Heſychium Mileſium, qui in Conſtant. deſcriptione ita refert. [illegible]

[70] Κιλικίας Χρυσόπολις.] Illa olim Ἀρίανα appellabatur. Vide illam vocem.

ΧΥΤΟΝ[71], χωρίον Ἠπείρου. Ἔφορος ἐννεακαιδεκάτῳ· Οἱ δ' ἐκ Κλαζομενῶν κατῴκησαν τῆς Ἠπείρου τὸ Χυτὸν καλούμενον. Τὸ ἐθνικὸν Χυτίτης, ὡς Ὅπλον Ὁπλίτης, Λίκνον Λικνίτης. A

ΧΥΤΡΟΙ, Κύπρου πόλις, ἣν ὠνομάσθαι μὲν Ξεναγόρας φησὶν ἀπὸ Χύτρου τοῦ Ἀλέδρου, τοῦ Ἀκάμαντος. Ὁ πολίτης, Χύτριος. Ἀλέξανδρος ἐν τῷ περὶ Κύπρου· Τὴν δὲ Γορδίαν ἀποδοῦναι Χυτρίοις. [72] Καὶ πάλιν· Εὐρυνόην τῶν Χυτρίων βασιλεὺς ἔγημεν. Ἀναλογεῖ δὲ τὸ ἐθνικὸν πρὸς τὸ Χύτρον ἑνικῶς, ὡς Κύπριος πρὸς τὸ Κύπρος. B C

ΧΥΤΡΟΠΟΛΙΣ, Θρᾴκης χωρίον. Θεόπομπος Φιλιππικῶν εἰκοστῷ δευτέρῳ· Παρῆλθεν εἰς Χυτρόπολιν [73] χω * απῳκισμένον ἐξ Ἀφύτιος. Τὸ ἐθνικὸν ἑξῆς ἐπάγει, Εἰσδεξαμένων δὲ τῶν Χυτροπολιτῶν αὐτόν. D

ΧΩΛΟΝ[74] τεῖχος, πόλις Καρίας, ὡς Ἀπολλώνιος ὀκτωκαιδεκάτῳ Καρικῶν. Τὸ ἐθνικὸν, Χωλοτειχίτης· Περὶ ὧν πολλάκις εἰρήκαμεν. E

ΧΩΝΗ[75], πόλις Οἰνώτρων, ἧς Στράβων μέμνηται [76] ἐν ἑβδόμῃ, καὶ τὴν γῆν ὀνόμασε Χωνίαν. Καὶ Χώνη πόλις ὑπὲρ αὐτῆς, ἀφ' ἧς οἱ οἰκήτορες [77] Χῶνες ἐκλήθησαν. Ἡ δὲ χώρα, Χώνη. Λυκόφρων· F

Ἄρδων βαθεῖαν Χωνίας παγκληρίαν.

Οὐκοῦν καὶ Χώνιος, ὡς Θρᾷξ Θρᾳκὸς Θρᾴκιος Θρᾳκία, Τρὼς Τρωὸς Τρώϊος Τρωΐα.

ΧΩΡΑ, ἡ μερικὴ γῆ, ἀφ' οὗ τὸ Χώρημα· Ἀφ' οὗ καὶ χώρα, καὶ χθὼν, καὶ χωρικὴ γῆ. Ἀφ' οὗ καὶ χῶρος, καὶ χώρα. Ὅθεν τὸ χωρίτης, ὡς τοῦ Μέσος Μεσίτης. Τόπος Τοπίτης. Ἢ ἀπὸ τοῦ χώρα χωρίτης, ὡς ἀπὸ τοῦ Ἕδρα Ἑδρίτης. Ἑταίρα Ἑταιρίτης. [78] Σοφοκλῆς [79] Αἰγεῖ ἐκλυομένῳ· G H

Οὐκ ἔγωγε χωρίτην γ' ὁρῶ.

Καὶ ἐν Ἡρακλεῖ,

Στρέφουσι κοιλώνης φύλλα, καὶ [80] χωρίτην ὄφιν. I

Καὶ [81] Αἰσχύλος ἐν Λέοντι,

Σατυρικὸν *

Ὁδοι-

CHYTON, regiuncula Epiri. Ephorus nono decimo. *Qui vero ex Clazomeniis regionem Epiri Chyton vocatam incoluere.* Gentile, Chytites, ut Oplon Oplites, Licnon Licnites.

CHYTRI, Cypri urbs, quam nominatam eſſe Xenagoras quidem inquit, a Chytro filio Aledri, nepote Acamantis. Civis, Chytrius, Alexander in ſcripto de Cypro. *Gordiam vero reddere Chytriis.* Et rurſus; *Eurynoën Chytriorum rex uxorem duxit.* Analogiam vero gentile ad Chytron ſingulariter habet, ut Cyprius ad Cyprus.

CHYTROPOLIS, Thraciæ caſtellum. Theopompus Philippicorum ſecundo & viceſimo. *Pervenit Chytropolis caſt* * *in quod colonia deducta fuit ex Aphyti.* Gentile deinde adducit. *Excipientibus vero Chytropolitis eum,*

CHOLONTICHOS, urbs Cariæ, ut Apollonius octavo decimo Caricorum. Gentile, Cholotichites. De quibus ſæpe diximus.

CHONE, urbs Oenotrorum, cujus Strabo meminit in ſeptima: *Et terram nominavit Chonen: Et Chone urbs ſuper eam, a qua hujus incolæ Chones vocati fuere.* Regio vero, Chone. Lycophron:

Irrigans profundam Choniæ totam poſſeſſionem.

Igitur quoque Chonius, ut Thrax. Thracis, Thracius, Thracia, Tros, Troos, Trois, Troïa.

CHORA, particularis terra, unde χώρημα. A quo etiam, χώρα, & terra, & χωρικὴ γῆ. Unde etiam χῶρος, & χώρα. Unde χωρίτης, ut μέσος, μεσίτης, τόπος, τοπίτης. Vel a χώρα, χωρίτης, ut ab ἕδρα, ἑδρίτης, ἑταίρα, ἑταιρίτης. Sophocles in Ægeo ſoluto.

Non ego ruſticum video.

Et in Hercule:

Flectunt fontis frondes, & ruſticum ſerpentem.

Et Æſchylus in Leone:

Satyricum *

Iter

[71] Χυτόν.] Vide Apol. Schol. pag. 102.

[72] Καὶ πάλιν] Lege, καὶ πάλιν Εὐρυνόην τῶν Χυτρίων βασιλεὺς ἔγημεν. Sæpe in MSS recentium Græcorum ε pro ι & viciſſim ι pro ε vitioſe legas. *Salm.*

[73] Χω * ἀπῳκισμένον.] Lege ex MSS. Χώραν ἀπῳκισμένην ἐξ Ἀφύτιος. Idem.

[74] Χωλὸν τεῖχος.] Vide Suid. in Νέον τεῖχος.

[75] Χώνη.] Vide etym. mag. auct. pag. 816. Heſych. in Χώνη.

[76] Ἐν ἑβδόμῃ] Lib. vi. Vide Cluver. pag. 1313.

[77] Χῶνες] Χῶναι Phrygiæ. Nil Doxopatrius 260.

[78] Σοφοκλῆς.] Vide Pollux. lib. x cap. xxxvi, & Caſaub. notas ad Athenæum pag. 482.

[79] Αἰγεῖ ἐκλυομένῳ] Ita legit Xylander, quaſi Sophoclis ſit tragœdia Αἰγεὺς ἐκλυόμενος, quod nuſquam invenimus. Legendum ex Ms. ἐκλυομένῳ οὐκ ἔγωγε χωρίτην γ' ὁρῶ. Salm.

[80] Χωρίτην ὄφιν] Χωρίτης ὄφις terreſtris ſerpens. In verbis Sophoclis οὐκ ἔγωγε χωρίτην γ' ὁρῶ, χωρίτην puto eſſe agricolam vel ruſticum. Χώραν enim Græcis agrum ſignificat. Χωρίτης δράκων quoque idem eſſe videtur. *Idem.*

[81] Αἰσχύλος ἐν Λέοντι Σατυρικῷ.] Lege, ἐν Λέοντι Σατυρικῷ. Idem.

[82] Κρ

Ὁδοιπόρων δήλημα Χωρίτης δράκων.

Καὶ Ἀπολλώνιος [81] ἐν τῷ Κανώβῳ,

Τρέψει δὲ νηὸν ὁ γλυκύς σε Χωρίτης

Πλόος κομίζων δῶρα Νείλου πλουσίου.

[82] Καὶ Χώριος οὐ σύνθετον, ἀλλὰ τὸ Ἐγχώριος, καὶ Ἐπιχώριος σύνηθες, ὁ ἐκ τοῦ ἐν χώρᾳ, καὶ ἀπὸ χώρας. Ὡς τοῦ ἐν τόπῳ, ἐντόπιος· καὶ τοῦ ἐκ τόπου, ἐκτόπιος. Τὸ ἐγχώριος, καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ κεῖται. Τὸ ἐπιχώριος, καὶ ἐπιχωριάζειν, ἐν τῷ περὶ ψυχῆς φησι Πλάτων.

ΧΩΡΑΜΝΑΙΟΙ, ἔθνος Περσικὸν ἀγρίων ἀνθρώπων. Κτησίας ἐν Περσικῶν δεκάτῳ. Οὕτω δὲ ταχύς ἐστιν ὁ ἄγριος ἄνθρωπος, καὶ διώκων τὰς ἐλάφους καταλαμβάνειν· Καὶ ἄλλα πλεῖστα περὶ αὐτῶν φησι.

ΧΩΧΗ [84], κώμη πρὸς τῷ Τίγριδι ποταμῷ. Ἀρριανὸς δεκάτῳ· Καὶ βασιλεὺς δὲ ἐξελαύνει ἐκ Σελευκείας οὐ πρόσω τοῦ ποταμοῦ τοῦ Τίγριδος ἐς κώμην, ᾗ τινι Χωχὴ ὄνομα. Τὸ ἐθνικὸν δύναται καὶ Χωχηνὸς, καὶ Χωχαῖος, [85] ὡς τὰ παρακείμενα χωρία Καρρηνὸς, Βατναῖος Βατνηνός.

Iter faciens rusticus draco perniciosa res.

Et Apollonius in Canobo:

Flectet autem domum dulcis te rusticus

Navigationis ferens dona Nili divitis.

Et χώριος non compositum, ſed τὸ ἐγχώριος, & ἐπιχώριος, in uſu eſt, quæ dici ſolent de eo, qui in regione, & de eo qui ex regione eſt. Quemadmodum de eo qui eſt in loco, dicitur, ἐντόπιος. Et de eo, qui ex loco eſt, ἐκτόπιος, τὸ ἐγχώριος, apud Sophoclem invenitur. τὸ ἐπιχώριος, ἐπιχωριάζειν, inveniuntur apud Platonem in de anima.

CHORAMNÆI, gens Perſica, hominum agreſtium. Cteſias in Perſicorum decimo. *Adeo vero velox eſt agreſtis homo, etiam cervas perſequendo capere.* Et alia plura de eis inquit.

CHOCHE, vicus, ad Tigrim fluvium. Arrianus decimo. *Et rex educit ex Seleucia haud longe a fluvio Tigri in pagum, cui nomen Choche.* Gentile poteſt & Chochenus & Chochæus, ut adjacentia loca, Carrhæus Carrhenus, Batnæus Batnenus.

[81] Ἐν τῷ Κανώβῳ.] Vide Meurſ. Apoll. pag. 70. & Steph. Κόρινθος.

[82] Καὶ χώριος οὐ σύνθετον.] Hæc leviter trajecta. Lege. καὶ χώριος οὐ ἀλλὰ σύνθετον τὸ ἐγχώριος καὶ ἐπιχώριος. Ait enim non dici χώριος. Quod verum eſt. Neque enim χώριος neque τόπιος, ſed ἐγχώριος & ἐντόπιος, ut nec a κώμη κώμιος, ſed compoſitum ἐγκώμιος. Nihil verius hac emendatione Salm.

[84] Χωχή] Salm. ad Sol. 1226 & ad Julium Capitol. pag 105 & hac ed. 426.

[85] Ὡς τὰ παρακείμενα χωρία.] Alias dicit [illegible]. Vide in Ἀνθεμοῦς. [illegible]

Ψ. PS.

ΨΑΜΜΑΘΟΥΣ, πόλις Λακωνική. Ἀρτεμίδωρος δευτέρῳ γεωγραφουμένων· Μετὰ γὰρ τὸ Ταίναρον, πόλις ἐκδέχεται Ψαμμαθοῦς. Τὸ ἐθνικὸν Ψαμμαθούντιος καὶ Ψαμμαθούσιος, ὡς Σελινούντιος Σελινούσιος.

ΨΕΒΩ [1], χώρα ἐνδοτέρα Αἰθιοπίας, περὶ ἧς Ἀρισταγόρας ἐν Αἰγυπτιακοῖς τάδε γράφει. Οὗτοι δή φασιν εἶναι χώραν ἀπέχουσαν Αἰθιοπίας [2] ὁδῶν πέντε καλουμένην Ψεβώ. Ἀρτεμίδωρος ὀγδόῳ γεωγραφουμένων,

PSAMMATHUS, urbs Laconica. Artemidorus ſecundo geographicorum. *Poſt Tænarum enim, urbs Pſammathûs ſuccedit.* Gentile, Pſammathuntius, & Pſammathuſius, ut Selinuntius Selinuſius.

PSEBO, regio interior Æthiopiæ, de qua Ariſtagoras in Ægyptiacis hæc ſcribit. *Hi nempe dicunt eſſe regionem diſtantem ab Æthiopia itinerum quinque, nomine Pſebo.* Artemidorus octavo geographicorum, lacum eſſe in-

[1] Ψεβώ] Vide Salm. ad Sol. 380. Caſaub. ad Strab. 221. dicitur Strab. Ψεβώα.

[2] Ὁδῶν πέντε.] Mendum eſt in voce ὁδῶν. Porro legendum ἡμερῶν πέντε. MSS. ὁδῶν ἡμερῶν πέντε. Legendum ſine dubio. ὁδὸν ἡμερῶν πέντε, & facile fuit hæc divinare. Salm.

3 Ψε-

νων. λίμνίω εἶναι φησι. Τὸ ἐθνικὸν Ψεβοίτης, ὡς Σαβοίτης. A

ΨΕΝΑΚΩ, κώμη τῆ Ἀτριβίτε νόμε, ὡς Ἀρτεμίδωρος ὀγδόῳ γεωγραφεμένων. Οἱ κατοικοῦντες, Ψενακοῖται ἂν κυρίως λέγοιντο.

ΨΕΝΗΡΟΣ, Αἰγυπτία κώμη. Τὸ ἐθνικὸν Ψενηρείτης, τῷ τύπῳ τῆ χώρας. B

ΨΕΝΤΡΙΣ[3], Αἰγυπτία κώμη· Κλίνεται Ψέντρεως. Τὸ ἐθνικὸν Ψεντρείτης, ὡς Λεπτίτης Λέπτεως, καὶ Μεμφίτης Μέμφεως.

ΨΕΥΔΑΡΤΑΚΗ, λόφος ἐν Σκυθίᾳ, μετὰ τὸ λεγόμενον ὄρος Ἅγιον. Τὸ τοπικὸν, Ψευδαρτακαῖος· Καὶ κατὰ τέχνην λέγεται Ψευδαρτακηνὸς, διὰ τὰ πλησιόχωρα. C

ΨΕΥΔΟΚΟΡΑΣΙΟΝ, αἰγιαλὸς μέγας μεταξὺ Κωρύκε καὶ τῆς Σελευκείας, τῆς [4] παρ' Ἰσαύροις. Ἀρτεμίδωρος ἐννάτῳ τῶν γεωγραφεμένων· Παραλλάξαντι δὲ ταύτην, αἰγιαλὸς ἄλλος ἐκδέχεται σταδίων τριῶν, [5] μηνοειδὴς, [6] ὕφορμος, καλέμενος Ψευδοκοράσιον. D

ΨΗΣΣΟΙ[7], ἔθνος τῆς [8] Ταυρινίας. Ἀπολλόδωρος [9] ἐν δευτέρῳ περιηγήσεως. Ἔπειτα δ' Ἑρμώνασσα, καὶ [10] Κῆπος. [11] Τυριτ δὲ τὸ Ψησσῶν ἔθνος. E

ΨΙΛΙΟΝ, ποταμὸς μεταξὺ Θυνίας καὶ Βιθυνίας. Δομίτιος Καλλίστρατος ἐν τρίτῳ περὶ Ἡρακλείας. [12] Ἐν κυριεύσαντος ἀπὸ τῆ Σαγγαρίε χωρίε, [13] ἕως τῆ Ψίλιε ποταμῆ. [14] Ἔστι καὶ ἄλλος Ψίλις ποταμὸς τῆς Βιθυνίας, ἐκρέων εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον. Τὸ τοπικὸν, Ψιλίτης. Ἐν δὲ τῇ συνηθείᾳ ἐπεκράτησεν, ἀμφοτέρων τῶν ποταμῶν τὰς οἰκήτορας Ψιλιανὰς καλεῖν. F G

ΨΙΜΑΔΑ, χωρίον Ἰσαυρίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ψιμαδεῦς. Καπίτων πεντεκαιδεκάτῳ· [15] Κόνωνα δὲ παρέντα Ψιμαδέα μεγάλως ἐφιλοφρονήσατο. H

ΨΙΝΑΦΟΣ, Αἰγύπτε πολίχνιον, ὡς Ἀλέ-

inquit. Gentile, Pſebœtes, ut Sabœtes.

PSENACO, pagus Atribitanæ præfecturæ, ut Artemidorus octavo geographicorum. Incolæ, Pſenacœtæ proprie dicerentur.

PSENERUS, Ægyptius pagus. Gentile, Pſenerites, regionis forma.

PSENTRIS, Ægyptius pagus. Declinatur; Pſentreos. Gentile, Pſentrites, ut Leptites, a Lepteos, & Memphites, a Memphe**os**.

PSEUDARTACE, collis in Scythia, poſt montem nomine Sanctum. Locale, Pſeudartacæus. Et juxta artem dicitur, Pſeudartacenus, propter adjacentia.

PSEUDOCORASIUM, littus magnum inter Corycum & Seleuciam quæ in Iſauris. Artemidorus nono geographicorum. *Prætereunti vero hanc, littus aliud ſuccedit trium ſtadiorum, lunatum, ſtationi aptum, nomine Pſeudocoraſium.*

PSESSI, gens Taurinixæ. Apollodorus in ſecundo periegeſeos. *Poſtea vero Hermonaſſa, & Cepos, Tyrit vero Pſeſſorum gens.*

PSILION, fluvius inter Thyniam & Bithyniam. Domitius Calliſtratus in tertio de Heraclea. *Et cum dominaretur a Sangario caſtello, uſque Pſilium fluvium.* Eſt etiam alius Pſilis fluvius Bithyniæ effluens in Euxinum Pontum. Locale, Pſilites. In conſuetudine vero obtinuit utriuſque fluvii accolas Pſilianos vocare.

PSIMADA, regiuncula Iſauriæ. Gentile, Pſimadeis. Capito quinto decimo. *Cononem vero qui aderat, Pſimadeum, magna comitate proſequutus eſt.*

PSINAPHOS, Ægypti oppidulum, ut Ale-

3 Ψέντρεως.] Vide in Κέρκυρα.

4 Παρ' Ἰσαύροις] Ἰσαύροις MSS. archaia β in υ verſione. *Salm.*

5 Μηνοειδής.] Hoc Manoides promontorium vocat Mela lib. 1 cap. 13. *Procul inde Manoides promontorium inter Pyramum Cydnumque fluvios jacet.* Qui Græce ſciunt, & legendo in Græcis Hiſtoricis & præcipue geographis verſati ſunt, non ignorant, ἀκτὴν, αἰγιαλὸν & ἄκραν ſæpe confundi, & pro eodem ſumi. de quo etiam alibi monuimus. Quin autem eandem intellexerit, nullus dubito; ut hodie inſigni mendo legatur in vulgatis Pomponii codicibus *ammoides*. Idem.

6 Ὕφορμος.] Legendum εὔορμος. Poſt, ὕφορμος. Idem.

7 Ψησσοί.] Vide in Ταυρίσκοι.

8 Ταυρινίας.] Ταυρικῆς.

9 Ἐν δευτέρῳ περιηγήσεως.] Ἐν β' περὶ γῆς. Ita MSc. & ita omnino legendum. *Salm.*

10 Κῆπος.] Alibi apud Scyl. niſi fallor. Cepos in Thracia collocat Cedrenus pag. 565 circa littus, ubi Mæander fluvius in mare illabitur. Non puto ad hunc locum pertinere.

11 Τυριτ] Τυραγγέτας vel Τυραγγίτας in hoc tractu collocant hiſtorici. *Salm.*

12 Τυριτ δὲ τὸ Ψησσῶν ἔθνος.] Cod. Voſſ. ἐρίτω δὲ τὸ Ψησσῶν ἔθνος.

13 Ἐν κυριεύσαντος.] Apparet pridem eſſe, cum hæc corrupta ſunt, neque hodie atque heri id factum eſſe ſcribi. Codices ἐνκυριευσαντος monent. ſed ſine accentu, quod in corruptis nominibus fere ſolet obſervari, ut ſine accentu legantur. Ita autem diſtinguunt eidem Manuſſ. ἀπὸ τῆ σαγγαρίε χωρίε. ἕως τῆ ψίλιε ποταμῆ. Salm.

12 Ἐν κυριεύσαντος.] In Voſſ. ἐν κυριεύσαντος.

13 Ἕως τῆ Ψίλιε ποτ.] Legendum εἰς τὸν Ψίλιον ποταμόν. Niſi fallor, alibi hunc fluvium Φύλλιν vocavit. ἔστι καὶ ποταμὸς Βιθυνίας Φύλλις, ἢ Φυλλαῖς τὸ ἐθνικόν. aut ſi alius eſt, diverſi erunt fluvii Pſilium, Pſilis & Phyllis. *Salm.*

14 Ἔστι καὶ ἄλλος Ψίλις.] Salm. ad Sol 579. Vide etiam Perip Pont. Eux. pag. 10 & Marc. Herac. pag. 104.

15 Κόνωνα] Cod. Voſſ. Κόνωνα.

Ἀλέξανδρος ἐν Αἰγυπτιακῶν δευτέρῳ. Τὸ A ἐθνικὸν, Ψιναφίτης.

ΨΙΝΕΚΤΑΒΙΣ, κώμη Αἰγυπτία. Κλίνεται Ψινεκτάβεως. Τὸ ἐθνικὸν Ψινεκταβίτης, τῷ λόγῳ τῶν εἰς ις, καὶ τῷ τύπῳ τῆς χώρας.

ΨΙΤΤΑΚΗ, πόλις παρὰ τῷ Τίγρι- B δι, ἐν ᾗ τὸ φυτὸν τῶν Ψιττακίων, ὡς Δαμόφιλος. Ὁ πολίτης, Ψιττάκιος, ὡς ἀπὸ τοῦ Ψιττακίας καρποῦ. Τὸ κυριώτερον δὲ ἐθνικὸν Ψιττακηνὸς, [16] διὰ τὸ [17] ἐπιρρικαί * Ψιττακηνὴ ἡ χώρα, ἧς καὶ Ἀριστοτέλης μέμνηται ἐν C τοῖς θαυμασίοις.

ΨΙΤΤΑΧΕΜΜΙΣ, κώμη τῆς Αἰγυπτίας. Τὸ ἐθνικὸν, Ψιτταχεμμίτης, καὶ τῷ τύπῳ [18] τῶν εἰς ης, καὶ ὅτι τοῦ ἁπλοῦ τοῦ Χέμμις. Τὸ ἐθνικὸν Χεμμίτης. Κώμη δ' ἐστὶ καὶ αὐτὴ D Αἰγυπτία.

ΨΥΚΤΗΡΙΟΣ, τόπος ἐν Θρᾴκῃ, ἀπὸ Ἡρακλέους ἀναψύξαντος τὸν ἱδρῶτα ἐν τῷ καταπαλαῖσαι τὸν Ἀδραμύλην, καθώς φησιν Ἀπολλώνιος [19] ἐν Κνίδης κτίσει. Τὸ ἐθνι- E κὸν, ὁμωνύμως διὰ τὸ προκαταληφθῆναι τὸ πρωτότυπον, ἔχον αὐτὸν τὸν τύπον.

ΨΥΛΛΑ [20], χωρίον μεταξὺ Ἡρακλείας, καὶ τοῦ Πόντου. Μένιππος ἐν περίπλῳ τοῦ Πόντου· [21] Ἀπὸ [22] Κρηνίδων εἰς Ψύλλαν F χωρίον στάδια εἴκοσιν· Ἀπὸ Ψύλλης χωρίου εἰς Τίον πόλιν, καὶ ποταμὸν Βίλλαιον, στάδια π. Τὸ ἐθνικὸν, [23] Ψυλλάτης.

ΨΥΛΛΟΙ [24], καὶ Ψυλλικὸς κόλπος, ἐν τῷ Λιβυκῷ κόλπῳ· Ἑκαταῖος περιηγήσει G Λιβύης· Ὁ Ψυλλικὸς κόλπος μέγας, καὶ βαθὺς, τριῶν ἡμερῶν πλοῦς. Περὶ δὲ Ψύλλων, Ἡρόδοτος τετάρτῃ, Νασαμῶσιν [25] ὅμοροί εἰσιν οἱ Ψύλλοι. Λέγεται δὲ ἀπὸ Ψύλλου. Οὗτοι λέγονται πᾶσι θηρίοις καὶ ἑρπετοῖς δακνόμενοι, H ἀβλαβεῖς διαμένειν.

ΨΥΡΑ, νῆσος μικρὰ, πλησίον Χίου, ἣν ὁ ποιητὴς Ψυρίαν καλεῖ,

[26] Νήσου ἔπι Ψυρίης. —

Τὸ ἐθνικὸν οὖν, Ψύριος. Καὶ τὸ θηλυκὸν, I Ψυρία· Τὸ οὐδέτερον, Ψύριον. Στράβων ἐν

ποτα-

Alexander in Ægyptiacorum ſecundo. Gentile, Pſinaphites.

PSINECTABIS, vicus Ægyptius. Declinatur, Pſinectabeos. Gentile, Pſinectabites, ratione exeuntium in is, & forma regionis.

PSITTACE*, urbs juxta Tigrim, in qua Pſittaciarum planta, teſte Damophilo. Gentile, Pſittacius, tamquam a Pſittaciæ fructu. Gentile magis proprium Pſittacenus propter ἐπιρρικαί * Pſittacene regio, cujus etiam Ariſtoteles meminit in Mirabilibus.

PSITTACHEMMIS, vicus Ægyptiæ. Gentile, Pſittachemmites, & formâ exeuntium in es, & quoniam ſimplicis Chemmis. Gentile, Chemmites. Vicus vero eſt & ille Ægyptius.

PSYCTERIUS, locus in Thracia, ab Hercule ſudorem abſtergente, *poſtquam luctâ* vicit Adramylen, ut inquit Apollonius in Cnidi conſtructione. Gentile, eodem nomine, eo quod præoccupaverit prototypum, habens eundem typum.

PSYLLA, caſtellum inter Heracleam, & Pontum. Menippus in periplo Ponti. *A Cremdis in Pſyllam caſtellum ſtadia viginti. A Pſylla caſtello in Tium urbem, & fluvium Bilaum ſtadia octoginta.* Gentile, Pſyllates.

PSYLLI, & Pſyllicus ſinus, in ſinu Libyco. Hecatæus Libyæ periegeſi. *Pſyllicus ſinus magnus, & profundus, trium dierum navigatio. Sed* de Pſyllis Herodotus quarta. *Naſamonibus finitimi ſunt Pſylli.* Dicitur vero a Pſyllo. Hi dicuntur ab omnibus feris & ſerpentibus morſi, innocui manere.

PSYRA, inſula parva juxta Chium, quam Poëta Pſyriam vocat:

Inſulam ad Pſyriam. —

Gentile igitur, Pſyrius. Et fœmineum, Pſyria. Neutrum, Pſyrium. Strabo in quarta de-

cima

16 Διὰ τὸ ἐπιρρικαί * ψιτ.] Διὰ τὸ ἐπιρρεῖσθαι ψιτ. Salm.

17 Ἐπιρρικαί *] Ἐπιχώριαι legend.

18 Τῶν εἰς ης] Εἰς ις legend.

19 Ἐν Κνίδης κτισ.] Lege κτίσ. Salm.

20 Ψύλλα] Salmaſ. ad Sol. 880 emendat locum.

21 Κρηνιδῶν] Cave Κρηνίδας has eſſe putas, quas Philippus Philippos μετωνόμαζεν. Quantum Hypanis Veneto diſſidet Heridano, tantum iſtæ diſſident. Sed omnino legendum in verbis Menippi, ἀπὸ Κρηνιδῶν εἰς Ψύλλαν χωρίον στάδια. Κρηνίδες autem ἐμπόριον τοῦ Πόντου, ut ſupra annotavit. *Salm.*

22 Ἀπὸ Κρηνιδῶν &c.] Vide Marcianum Herac. cujus hæc ſunt verba pag. 103. Hæc de verbo ad verbum, præterquam quod in ſtadiorum numeris varietas conſpicitur, in Epitome Artemidori inveniuntur. Ἀπὸ Κρηνιδῶν εἰς Ψύλλαν χωρίον στάδια κ'. ἀπὸ Ψύλλας χωρίου εἰς Τίον πόλιν ἢ ποταμὸν Βιλλαῖον στάδια ῥ'. Sed ſciendum eſt hæc fortaſſis Artemidorum ex Menippo tranſcripſiſſe, quem ſæpiſſime teſtem producit & imitatur. In eadem epitome legimus.

23 Ψυλλάτης.] Vide Steph. in Κρηνίδες.

24 Ψύλλοι.] Male legitur apud Antigonum in Parad. pag. 120. Ψυλλοί. Chariſius lib. 1 pag. 106 Pſylli ſunt in Africa ſerpentibus medentes, ſicut in Italia Marſi. Vide de Pſyllis Casaub. ad Strab. pag 184. Vide etiam in Indice Bochart. de animalibus.

25 Ὅμοροι] Herod. pag. 318 προσόμοροι.

26 Νήσου ἔπι Ψυρίης.] Odyſſ. γ verſu 169.

27 Τὸ

ποταμῶν καὶ δεκάτῃ Ψυρά φησιν οὐδετέρως. Τὰ Ψυρὰ νῆσος ἀπὸ πεντήκοντα σταδίων τῆς ἄκρας. [17] Τὸ ἐθνικὸν Ψυρεὺς, ὡς Μυρεύς. Λαμβάνεται δὲ τὸ ὄνομα ἐπὶ εὐτελείᾳ, διὰ τὸ εὐτελεστάτην εἶναι τὴν νῆσον. Κρατῖνος, [18] Ψυρᾶ τὸν Διόνυσον ἄγοντες. Καὶ ἐν Νεμέσει, Ψυρᾶ τε τὴν Σπάρτην ἄγεις.

ΨΥΤΤΑ'ΛΕΙΑ, νῆσος περὶ Σαλαμῖνα. Ἡρόδοτος· Εἰς τὴν νησῖδα [19] τὴν Ψυττάλειαν, τὴν μεταξὺ Σαλαμῖνος κειμένην, καὶ τῆς ἠπείρου. Ἡρωδιανὸς μὲν [20] Ψυττάλην αὐτὴν καλεῖ. Ἔοικε δὲ τὸ Ψυττάλεια πρωτότυπον εἶναι, ὡς Ἀπάμεια, Μαντίνεια, Ἐρύθεια, Ζέλεια· ἀφ' ὧν κατὰ συναλοιφὴν ἐγένετο Ἀπάμη, Μαντίνη, Ζέλη, Ἐρύθη, περὶ ὧν κατὰ τοὺς οἰκείους εἰρήκαμεν τόπους. Τὸ ἐθνικὸν Ψυτταλεὺς, ὡς Ἀτταλεὺς, Μαντινεὺς, Ἀντιοχεύς. Ἔστι γὰρ ἡ Ψυττάλεια, ὡς Ἀττάλεια. κέκληται δὲ ἀπὸ Ψυττάλου.

ΨΥ'ΧΙΟΝ, τόπος Κρήτης, ἐν ᾧ πόλις ἦν ὁμώνυμος. Τὸ ἐθνικὸν Ψυχιεὺς, ὡς τοῦ Νότιον Νοτιεὺς, Δουλίχιον Δουλιχιεύς.

ΨΩΦΙ'Σ [21], πόλις Ἀρκαδίας, κέκληται ἀπὸ Ψώφιδος τοῦ Λυκάονος, ὑφ' οὗ φασι τὸ παλαιὸν ἐκλήθη αὐτήν. Ἢ ἀπὸ Ψώφιδος τῆς Ἔρυκος θυγατρός. Ἔστι καὶ ἑτέρα πόλις Ψωφὶς Ἀκαρνανίας, ἡ παλαιὰ λεγομένη. Ἔστι καὶ [22] τρίτη τῆς Ἀχαΐας. Ὁ πολίτης ὤφειλεν εἶναι Ψωφίτης, τῷ τύπῳ τῶν εἰς ις ληγόντων· Ἀλλὰ γέγονεν ἀπὸ τῆς γενικῆς, ὡς τὸ Ἀρκάδος Ἀρκάδιος, καὶ τὸ Αὐλίδος Αὐλίδιος, οὕτω Ψωφῖδος Ψωφίδιος. Ἑκαταῖος γενεαλογιῶν δευτέρῳ· [23] Κάπρος * ἦν ἐν τῷ ὄρει, καὶ Ψωφιδίους κακὰ πολλ' ἔοργεν. Ἔστι καὶ ἑτέρα Ψωφὶς πόλις Λιβύης. Ὁ πολίτης, Ψωφίτης, τῷ τῆς χώρας τύπῳ. [24] Λέγεται καὶ ἡ Ζακυνθίων ἀκρόπολις Ψωφὶς, ὡς Παυσανίας φησὶν ὀγδόῳ περιηγήσεως.

ΨΩΧΕ'ΜΜΙΣ, πολίχνιον Αἰγύπτου. Ἀρτεμίδωρος ὀγδόῳ γεωγραφουμένων· Καὶ Περικερμις ἐκ δεξιῶν μερῶν, [25] καὶ Θαλαβαύση, καὶ Ψωχέμμις. Τὸ ἐθνικὸν, Ψωχεμμίτης, τῷ ῥηθέντι λόγῳ ἐν τῷ Ψιτταχεμμίτης.

ΩΒΑ-

cima Pſyra dixit neutraliter. *Pſyra, inſula a promontorio L ſtadia.* Gentile, Pſyreus, ut Myreus. Sumitur vero hoc nomen de vilitate, eo quod ſit inſula viliſſima. Cratinus, *Pſyra Bacchum ducentes.* Et in Nemeſi: *Pſyraque Spartam ducis.*

PSYTTALIA, inſula circa Salaminem. Herodotus, *In Pſytaliam parvam inſulam inter Salaminem & continentem ſitam.* Herodianus quidem Pſyttalen eam vocat. Videtur autem Pſyttalea eſſe prototypum, ut Apamea, Mantinea, Erythea, Zelea. A quibus per ſynalœpham factum eſt Apame, Mantine, Zele, Erythe, de quibus in ſuis locis diximus. Gentile, Pſyttaleus, ut Attaleus, Mantineus, Antiocheus. Eſt enim Pſyttalea, ut Attalea. Vocata vero fuit a Pſyttalo.

PSYCHIUM, locus Cretæ, in quo urbs erat ejuſdem nominis: Gentile, Pſychieus, ut a Notium Noticus, Dulichium Dulichieus.

PSOPHIS, urbs Arcadiæ, vocata fuit a Pſophide Lycaonis, ſub quo ajunt antiquitus conditam fuiſſe. Vel a Pſophide Erycis filia. Eſt & alia urbs Pſophis Acarnaniæ, antiqua dicta. Eſt & tertia Achaiæ. Civis debebat eſſe Pſophites, forma in is deſinentium. Sed fit a genitivo, ut Arcadis, Arcadius, & Aulidis, Aulidius, ſic Pſophidis, Pſophidius. Hecatæus genealogiarum ſecundo. *Capr * erat in monte, & Pſophidiis multa mala fecit.* Eſt etiam alia Pſophis, urbs Libyæ. Civis, Pſophites, regionis typo. Dicitur etiam Zacynthiorum arx *Pſophis*, ut inquit Pauſanias octavo periegeſeos.

PSOCHEMMIS, oppidulum Ægypti. Artemidorus octavo geographicorum. *Et Pericermis ex dextera parte, & Thalabauſe, & Pſochemmis.* Gentile, Pſochemmites, ratione, quæ dicta eſt in Pſittachemmitæ.

OBA-

[17] Τὸ ἐθνικὸν Ψυρεὺς &c.] Vide Boch. in ſuo Phaleg pag. 415.
[18] Ψυρᾶ] Vide Euſt. ad Hom. 1462.
[19] Τὴν Ψυττάλειαν τὴν.] Τὴν Ψυττάλειαν, τὴν.
[20] Ψυττάλην.] Vide in voce ἀγχίαλος.
[21] Ψωφὶς] Vide in Φηγία.
[22] Τρίτη τῆς Ἀχαΐας.] Ea eſt, quæ male apud Strabonem Ψαφίς. Μετὰ δὲ Μαραθῶνα Τετράπολις ... τὸ τῆς Νεμέσεως ἱερὸν, εἶτα Ψαφὶς ἡ τῶν Ὠρωπίων. Legendum Ψωφίς. Pſaphin nullibi notam eſſe puto. Quod vero vir præſtans nihil mutandum eſſe cenſet, & legit εἶτα Ψάφις ἡ τῶν Ὠρωπίων, ferri non poteſt. *Salm.*
[23] Κάπρος ἦν ἐν τῷ ὄρει] Lege Κάπρος ἦν ἐν τῷ ὄρει, καὶ Ψωφιδίους κακὰ πολλ' ἔοργε. Salm.
[23] Κάπρος * ἦν.] Κάπρος ἦν ἐν τῷ in Voſſ. cod. nihil auxilii.
[24] Λέγεται καὶ ἡ Ζακυνθίων.] Vide Pauſ. pag. 492.
[25] Καὶ Θαλαβαύση.] In Voſſ. cod. καὶ Θαλαβαύσῃ.

Ω.

Ω'ΒΑΡΗΝΟΙ[1], A μέρος Ἀρμενίας, παρακείμενον Κύρῳ ποταμῷ, ὅστις Εὐφράτην B παραλλήλως ἔχει. Μέμνηται δ' αὐτῶν καὶ Κουάδρατος [2] ἐν ἕκτῳ Παρθικῶν· [3] Παρὰ δὲ Κύρῳ ποταμῷ C Ὠβαρηνῖται καὶ [4] Ὠτηνοὶ νέμονται, μέγα μέρος Ἀρμενίας ὄντες.

Ω'ΓΕΝΟΣ[5], ἀρχαῖος θεὸς, ὅθεν ὠγενίδαι καὶ ὠγένιοι ἀρχαῖοι. [6] Παρθένιος ὁ Φωκαεύς. [7] Δηλωσσύνη τ' ἐγὼ Τηθύ τε καὶ D Ὠγενίης Στυγὸς ὕδατι.

Ω'ΓΥΓΙΑ[8], νῆσος ἀρχαία, ἔνθα Ὀδυσσεὺς ἐκ τῆς ναυαγίας ἐξερρίφη.[9] Λέγεται καὶ ἡ Βοιωτία, καὶ ἡ Θήβη, ἀπὸ Ὠγύγου υἱοῦ [10] Τερμέρας [11] τῆς * λέγονται καὶ οἱ Λύκιοι Ὠγύγιοι, E ἐξ αὐτοῦ Ὠγύγου. Ἐλέγετο καὶ ἡ Ἀττικὴ πᾶσα Ὠγυγία, ὡς Χάραξ φησὶν ἐν τοῖς χρονικοῖς.

Ω'ΓΥΛΟΣ, νῆσος μεταξὺ Πελοποννήσου καὶ Κρήτης. Τὸ ἐθνικὸν, Ὠγύλιος.

Ω'ΓΥΡΙΣ[12], νῆσος ἐν τῇ ἐρυθρᾷ θα- F λάσσῃ. Τὸ ἐθνικὸν Ὠγυρίτης, διὰ τὴν συνήθειαν τοῦ τύπου· Ὁμηρῖται γὰρ, καὶ Σαβαῖται, καὶ ἄλλα [13] παραπλήσια πλεῖστα.

Ω'ΔΟΝΕΣ[14], ἔθνος Θρᾴκης [15] τοῖς Μαι-

O.

OBARENI, pars Armeniæ, circumjacens Cyro fluvio, qui Euphratem ex parallelo habet. Eorum vero & Quadratus in ſexto Parthicorum meminit: *Prope Cyrum fluvium Obarenitæ & Oteni habitant, qui ſunt Armeniæ magna pars.*

OGENOS, antiquus Deus, unde *Ogenidæ* & *Ogenii* antiqui. Parthenius Phocaëus in Delo.

Pariter ego, Tethyſque, & Ogeniæ Stygis aquæ.

OGYGIA, inſula antiqua, quo ex naufragio Ulyſſes ejectus eſt. Dicitur etiam Bœotia, & Thebe, ab Ogyge Termeræ filio * Dicuntur etiam Lycii Ogygii ab eodem Ogyge. Dicebatur etiam omnis Attica Ogygia, ut Charax inquit in chronicis.

OGYLUS, inſula inter Peloponneſum & Cretam. Gentile, Ogylius.

OGYRIS, inſula in mari rubro. Gentile, Ogyrites, ex loci conſuetudine. Homeritæ enim, & Sabaitæ, & alia ſimilia plurima.

ODONES, populus Thraciæ Mædis fi-nitimi.

---

[1] Ὠβαρηνοί.] Salm. ad Sol pag. 1201.
[2] Ἐν ἕκτῳ.] Ἐν δευτέρῳ legitur in voce Ὠτηνή.
[3] Παρὰ δὲ Κύρῳ.] Hic locus eſt emendandus ex voce Ὠτηνή, ubi idem Quadrati locus citatur.
[4] Ὠτηνοί] Cod Voſſ. Ὠγηνοί.
[5] Ὤγενος.] Clemens Alexandrinus hujus numinis meminit lib. v.
[6] Παρθένιος ὁ Φωκαεὺς Δηλωσσύνη τ' ἐγώ.] Stephanus in Βελβίνιοι & Γερανεία citat Parthenii poema Δῆλος. quare non dubium eſt, quin ſit hic legendum, Παρθένιος Δήλῳ. Quod cum jam adſequuti ſumus, non ita nobis arduum erit cætera emendare. Nam Parthenii verſum ita lege. ὄμνυμι δ' ἐγὼ Τηθύν τε ὠγενίης Στυγὸς ὕδωρ Juro ego jam tibi Tethyn & antiquæ Stygis undas. & MSS. ita habent. Δηλωσσύνη τ' ἐγὼ Τηθύν τε ὠγενίης Στυγὸς ὕδωρ. Salm.
[8] Παρθένιος &c.] Hunc locum ita legendum exiſtimat Salmaſius. Παρθένιος ὁ Φωκαεὺς Δήλῳ. & ejus verſus ita lege.

Ὄμνυμι δ' ἐγὼ Τηθύν τε ὠγενίης Στυγὸς ὕδωρ.

Juro ego jam tibi Thetyn, & antiqua Stygis aquam.

Aliter tamen invenit Salm. in MSS. & nos etiam in Voſſiano
[7] Δηλωσσύνη] Salm. ad Sol. hæc alio modo legit. pag. 842.
[8] Ὠγυγία.] Vide Schol Lycoph pag 180
[9] Λέγεται καὶ ἡ Βοιωτία] Vide in voce Θήβη.
[10] Καὶ ἡ Θήβη] Vide Apol. Schol pag 364 & Dionyſ. de ſitu orbis ver 148.
[11] Τερμέρας τῆς *] Ὠγυγίας.
[12] Τὰς * λέγονται.] Non aliter habent MSS. At Corinna Ogygium Boeti filium faciebat. Κεῖνον δ' ἐκ τοῦ Ὠγύγου Βοιωτοῦ γὸν εἶναι. Apud Lucanum lib. 1. Odonis Ogygio decurrit plena Lyæo Ubi perperam vulgo legitur Edonis. nam ἠδωνοὶ dicuntur & ἠδωνίς. Sed non dubium, quin legendum ὠδωνίς. Salm.
[13] Ὤγυρις.] Voſſius ad Melam pag. 286. Euſt. ad Dionyſ. pag. 86.
[14] Παραπλήσια πλεῖστα] Fulleri Miſcel. pag. 612.
[15] Ὤδωνες.] Lucan. circa finem libri primi.

Edonis Ogygio decurrit plena Lyæo.

Vulgo hic perperam legitur *Edonis* Nam ἠδωνίς & Ἠδωνίς regio etiam Thraciæ eſt, cujus ſecunda ſyllaba producitur. Nullum itaque dubium, quin legendum,

Odonis Ogygio decurrit plena Lyæo.

[16] Τοῖς Μαίδοις] Male in MS legitur Μάδοις. Salm.
[16] Τοῖς Μαίδοις.] Male legitur in MSS. Μάδοις Ὀμηρου.

17 Mai-

Μαίδοις ὅμορον. Διονύσιος ἐν Βασσαρικῶν A τεσσαρεσκαιδεκάτῳ,

[17] Μαίδων τ' ἄγχια φῦλα, καὶ Ὤδονες ἐγχεσίπεπλοι.

ὨΚΑΛΕΑ, πόλις Βοιωτίας.

Ὠκαλέην, Μεδεῶνά τ' ἐϋκτίμενον πτο- B λίεθρον.

Ὅμηρος. Ἔστι δὲ πρὸς τῇ [18] Ἁλίᾳ. Ἐκαλεῖτο δὲ Ὠκάλεια, ὡς Ἀπολλόδωρος. Τὸ ἐθνικὸν, Ὠκαλεύς, [19] ὡς μέν τινες * Ἐκλήθη δὲ οὕτω, διὰ τὸ συντόμως πορεύεσθαι ἐκ Θεσπιῶν εἰς C Θήβας· Αἱ δὲ Θεσπιαὶ γειτνιῶσι καὶ ὁμοροῦσιν αὐτῇ.

ὨΚΕΑΝΟΣ [20], ὁ ποταμὸς ὁ περιέχων τὴν γῆν. Φαβωρῖνος ἐν τῇ παντοδαπαῖς ἱστορίαις· Προσαγορεύουσι δὲ [21] τὴν ἔξω θάλατ- D ταν [22] ἐκεῖνον μὲν οἱ πολλοὶ τῶν βαρβάρων [23] Ὠκεανόν· Οἱ δὲ τὴν Ἀσίαν οἰκοῦντες, μεγάλην θάλατταν· οἱ δ' Ἕλληνες, Ἀτλαντικὸν πέλαγος. [24] Ἐκλήθη δ' οὕτω [25] παρὰ τὸ ὠκέως νάειν, ὅ ἐστι ῥεῖν. Οἱ παροικοῦντες, E Ὠκεανῖται· Καὶ τὸ θηλυκὸν, Ὠκεανῖτις· Ἀλλὰ καὶ Ὠκεανὶς, ἐκ τοῦ Ὠκεανός. Καὶ ὥσπερ παρὰ τὸ ποταμὸν, καὶ Κηφισὸν, καὶ παρὰ, γίγνεται ἐκ δύο εἰς ἓν παραγωγὴ, Παραποτάμιοι, καὶ Παρακηφίσιοι, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ πρὸς F καὶ Ὠκεανῷ, Προσωκεάνιοι. Προσωκεανίους ἔφησεν ἐν ἐννεακαιδεκάτῳ τῆς Ῥωμαικῆς ἀρχαιολογίας Διονύσιος ὁ Ἁλικαρνασσεύς· Οὕτω Λιβύην χειρωσάμενος μέχρι καὶ τῶν Προσωκεανίων ἐθνῶν. [26] Περὶ δὲ τῆς τοιαύτης G παραγωγῆς πολλάκις εἰρήκαμεν.

ὨΛΕΝΟΣ, πόλις Ἀχαΐας, καὶ Αἰτωλίας, θηλυκῶς λεγομένη. Αἰσχύλος.

Γραύσιον τὴν αἰπεινὴν ζαθέαν, Ὤλενον.

Σοφοκλῆς [27] ἐν [28] Ἱππῶνι, H

Ἐξ Ὠλένου γῆς Φορβάδος κομίζομαι.

Ἀπολλόδωρος δὲ ἀρσενικῶς αὐτὴν φησιν ἐν ὀγδόῳ τοῦ νεῶν καταλόγου· Τὸν Ὤλενον καὶ τὴν Παλλήνην, νυνὶ μὲν οὐκέτι εἶναι συμβέβηκε. Κέκληται δ' ἀπ' Ὠλένου τοῦ Διὸς, ὡς I [illegible] Ἴστρος

nicimus. Dionyſius in Baſſaricorum quarto decimo.

Madorumque agreſtes nationes, & Odones longam veſtem trahentes.

OCALEA, urbs Bœotiæ.

Ocaleam, Medeonemque bene conſtructum urbem.

Homerus. Eſt autem juxta Haliam. Vocabatur vero Ocalia, teſte Apollodoro. Gentile; Ocaleus, ut quidem aliqui. * Sic autem vocata fuit, quod breviter iretur ex Theſpiis in Thebas. Theſpiæ autem vicinæ & conterminæ ſunt ipſi.

OCEANUS, fluvius ambiens terram. Phavorinus in omnigenis hiſtoriis. *Appellant autem externum mare illud multi quidem ex barbaris Oceanum. Qui vero Aſiam incolunt, Magnum mare. Græci autem Atlanticum pelagus.* Sic autem vocatum fuit quod celeriter fluat. Qui accolunt, Oceanitæ: Et fœmininum Oceanitis. Sed & Oceanis, ab Oceanus. Et quemadmodum ab voce ποταμὸν & Κηφισὸν, & παρὰ, fit ex duobus in unum deductio, παραποτάμιοι, & παρακηφίσιοι, ſic etiam ex vocula πρὸς & Ὠκεανῷ Prosoceanii. Prosoceanios dixit in nono decimo Romanæ hiſtoriæ Dionyſius Halicarnaſſeus. *Sic quum Libyam ſubegiſſet uſque ad nationes Prosoceanias.* De hujuſmodi autem deductione ſæpe diximus.

OLENUS, urbs Achaiæ, & Ætoliæ, fœminine uſurpatæ. Æſchylus:

Grauſion altam, divinam Olenum.

Sophocles in Hippone:

Ex Oleno terra fœcunda portor.

Apollodorus autem maſculine dicit in octavo navium catalogi. *Olenum, & Pallenem, nunc quidem non amplius eſſe contigit.* Vocata vero fuit, ab Oleno Jovis filio, ut Iſter in Ægy- [illegible] ptiorum

[17] Μαίδων &c.] Voſſ. cod. Μαίδων τ' ἄγχια φῦλα.
[18] Ἁλίᾳ] Non eſt nomen proprium.
[19] Ὡς μέν τινες *] Ὡς μέν τινες διὰ τοῦ ι, Ὠκαλιεύς. Salm.
[20] Ὠκεανός] Fluvius etiam Oceanus vocatur ab auctore τῶν Κυπρίων. Salmaſius in foliis codici præfixit. Ποταμὸς an de Oceano dici poſſit, inquirendum. Vide Herodotum lib. II pag. 98. XXIII.
[21] Τὴν ἔξω θάλατταν.] Vide Euſt. com. in Dion. pag. 1 col. prin. Vide etiam Agathem. pag. 64. Vide in Κασπία.
[22] Ἐκεῖνον μὲν οἱ πολλοὶ τῶν βαρβάρων.] Lege, ἐκείνην μὲν οἱ πολλοὶ τῶν βαρβάρων. Salm.
[23] Ὠκεανόν.] Vox Ὠκεανὸν gloſſa eſt & adeo tollenda, quæ ſententiæ non parum officit, & ſic legenda ſunt verba Phavorini. Προσαγορεύουσι δὲ τὴν ἔξω θάλατταν ἐκείνην οἱ πολλοὶ τῶν βαρβάρων, οἱ δὲ τὴν Ἀσίαν οἰκοῦντες &c, quum aliquis ad marginem poſuerit ἐκεῖνον Ὠκεανόν. Idem.
[24] Ἐκλήθη δ' οὕτω &c.] Emendandus Agathemer pag. 3. Ὠκεανὸς δὲ διὰ τὸ ὠκέως ναίειν κύκλῳ τὴν γῆν. Ita hic locus legendus, ubi nunc ἀνύειν excuſum eſt. Vox κύκλῳ ſic ſumitur. Vide Palmerii Græciam pag. 191. Boch. 707.
[25] Παρὰ τὸ ὠκέως νάειν.] Vide Phornut. pag. 12 de Oceano. Vide Schol. Arati pag 6 & Iſidorum. ΩΚΕΑΝΗΝ Sic Barbari vocant Ocean. Diod. Sicul. lib. 1 pag. 17.
[26] Περὶ δὲ τῆς τοιαύτης παραγωγῆς &c.] Ovid. Met. lib. 1.
Tum freta diffudit rapidiſque tumeſcere ventis
Juſſit & ambita circumdare littora terræ.
[27] Ἐν Ἱππῶνι.] MS. ἐν ἵππῳ. Salm.
[28] Ἱππῶνι.] Caſ. ad Ath. 488. Lege Σοφοκλῆς ἐν Ἱππώ-

Ἴϛρ⊙ ἐν Αἰγυπτίων ἀποικίαις· [29] Τῶν δὲ Δαναΐδων Ἀναξιθέας καὶ Διὸς, Ὤλενον γενέσθαι τὸν ἄρξαντα τῶν Ὠλενίων. Ἔϛιν οὖν καὶ ἄλλη Αἰτωλίας, ἧς Ὅμηρ⊙ μνημονεύει,

> Οἳ Πλευρῶν' ἐνέμοντο, καὶ Ὤλενον,
> [30] ἠδὲ Πυλήνην.

[31] Τὸ θηλυκὸν, Ὠλενία Ἡσίοδ⊙,

> Ὤικει δ' [32] Ὠλενίην πέτρην ποταμοῖο.

Τὸ τοπικὸν ἐπιρρηματικῶς, Ὠλενίηθεν. Τὸ οὐδέτερον, Ὠλένιον.

ΩʹΛΕΡΟΣ [33], Κρητικὴ πόλις, περὶ ἧς Ξενίων ἐν Κρητικοῖς φησι· Πορρωτέρω δὲ τῆς ἱερᾶς Πύτνης Ὤλερ⊙ ἦν πόλις, ἐφ' ὑψηλοῦ μὲν κειμένη τόπου. Ὁ πολίτης, Ὠλέριος, καὶ Ὠλερία Ἀθηνᾶ. Τὸ οὐδέτερον, Ὠλέριον. Φησὶ γὰρ οὕτω· Τῇ δὲ θεῷ ταύτῃ ἑορτὴν ἄγουσιν Ἱεραπύτνιοι, τὴν δ' ἑορτὴν Ὠλέριαν προσαγορεύουσιν.

ΩʹΛΙΑΡΟΣ, νῆσ⊙ τῶν Κυκλάδων μία, περὶ ἧς Ἡρακλείδης ὁ Ποντικὸς ἐν τῷ περὶ νήσων οὕτω φησίν· Ὠλίαρ⊙ Σιδωνίων ἀποικία, ἀπέχουσα Πάρου [34] ϛαδίους πεντηκονταοκτώ. Τὸ ἐθνικὸν Ὠλιάρι⊙, ὡς Ἄμοργ⊙ Ἀμύργι⊙.

ΩʹΛΛΙΝΑ [35], πόλις πρὸς τῇ Κασπίᾳ θαλάσσῃ. Τὸ ἐθνικὸν Ὠλλιναῖ⊙, ὡς [36] Πελλιναῖ⊙, τῆς Πελλήνης.

ΩʹΠΙΑΙ, ἔθν⊙ Ἰνδικόν. Ἑκαταῖ⊙ Ἀσίᾳ· Ἐν δ' αὐτοῖς οἰκέουσιν ἄνθρωποι παρὰ Ἰνδὸν ποταμὸν Ὠπίαι. [37] Ἐν δὲ τεῖχ⊙ βασι * μέχρι τούτου Ὠπίαι, ἀπὸ τούτου ἐρημίη μέχρις Ἰνδῶν.

ΩʹΡΕΟΣ, πόλις Εὐβοίας. Ἡ δὲ Εὔβοια νῆσός ἐϛι περιφανεϛάτη τῆς Ἑλλάδ⊙, ἡ λεγομένη Εὔριπ⊙. Τούτου τὸ ἐθνικὸν διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται [38] Ὠρελείτης, ὡς Ζηλείτης, Σαμαρείτης, Μαρωνείτης. Μέμνηται τοῦ ἐθνικοῦ καὶ Χάραξ ἐν χρονικῶν ἑκκαιδεκάτῳ· Ἀθηναῖοι ἅμα Χαλκιδεῦσι τοῖς ἐν Εὐβοίᾳ, καὶ Μεγαρεῦσι ϛρατεύσαντες εἰς Ὠρεὸν, [39] Φιλιϛίδην τὸν τύραννον ἀπέκτειναν, καὶ Ὠρείτας ἠλευθέρωσαν. [40] Ἀπολλόδωρ⊙ δὲ τετρα-

ptiorum coloniis. *Sed ex Danaidum Anaxithea & Jove, Olenum, qui Olenis imperavit, natum fuiſſe.* Eſt igitur & alia Ætoliæ, cujus Homerus meminit:

> *Qui Pleuronem incolebant, & Olenum, atque Pylenen.*

Fœmineum Olenia. Heſiodus:

> *Habitabat autem Oleniam petram fluvii.*

Locale adverbialiter, ex Olenia. Neutrum, Olenium.

OLERUS, urbs Cretæ, de qua Xenio in Creticis inquit: *Longius vero ab Hierapytna erat Olerus urbs in alto quidem ſita loco.* Civis Olerius, & Oleria Minerva. Neutrum, Olerium. Sic enim inquit: *Huic vero Deæ feſtum celebrant Hierapytnii, feſtum autem Oleriam appellant.*

OLIARUS, *inſula Cycladum una*, de qua Heraclides Ponticus in opere de Inſulis ſic inquit. *Oliarus Sidoniorum colonia, diſtans a Paro ſtadia octo & quinquaginta.* Gentile, Oliarius, ut Amyrus Amyrius.

OLLINA, urbs ad mare Caſpium. Gentile, Ollinæus, ut Pellinæus, a Pellene.

OPIÆ, populus Indicus. Hecatæus Aſia. *In eis autem habitant homines juxta Indum fluvium Opiæ; ineſt vero murus reg * ad hunc uſque Opiæ, ab hoc ſolitudo uſque ad Indos.*

OREUS, urbs Eubœæ. Eubœa autem eſt inſula Græciæ celeberrima, quæ dicitur Euripus. Hujus gentile per ει diphthongum ſcribitur Oreites, ut Zeleites, Samareites, Maroneites. Meminit gentilicii etiam Charax in chronicorum ſexto decimo. *Athenienſes cum Chalcidenſibus, qui in Eubœa, & Megarenſibus in Oreum expeditione facta, Philiſtiden tyrannum occidere, & Oreitas liberavere.* Apollodorus autem quadriſyllabico inquit, non

ρω, duobus in locis apud Heſych. citatur in voce Ἀπερθίσιτ⊙ & Ἀπαλλάξαι.

[29] Τῶν δὲ Δαναΐδων] Vide Euſtath. pag 882. *Salm.*

[29] Τῶν δὲ Δαναΐδων.] Vide Euſtath pag 883 Rom. edit.

[30] Ἠδὲ Πυλήνην.] Οἱ δὲ Πυλήνην. ſic habet cod. Voſſ.

[31] Τὸ θηλυκὸν ὠλενίη &c.] Sic & Aratus. Ὠλενίην δὲ ...

[32] Ὠλενίην πέτρην ποταμοῖο.], Παρ' ὄχθαις. Salm.

[33] Ὤλερ⊙ κρητικὴ πόλις.] Mirum in MSS hanc lectionem extare Ὤλερ⊙, κρητικὸς ποταμός. Salm.

[33] Ὤλερ⊙.] Vide Caſau. ad Athen. pag. 932.

[34] Σταδίους πεντηκονταοκτώ.] Mirum, unde hic tantus numerus irrepſerit. MSS. enim habent η, quod eſt tantum ὀκτωκαίδεκα. Num legerunt ν pro η, quod falſum eſt. *Salm.*

[35] Ὤλλινα] Apud Ptolemæum cum ſimpl. λ.

[36] Πελλιναῖ⊙ τῆς Πελλήνης.] Voſſ. cod. ὡς Πελληναῖ⊙ τῆς Πελλήνης.

[37] Ἐν δὲ τεῖχ⊙ βασι * μέχρι] MS. ἐν δὲ τεῖχ⊙ βασιλήιον, &c. quæ vera eſt lectio, ἀπὸ τούτου ἐρημίη μέχρις Ἰνδῶν. Salm.

[37] Ἐν δὲ τεῖχ⊙ βασι *] Τεῖχ⊙ βασιλήιον Salm. ex MS ἀπὸ τούτου ἐρημίη μέχρις Ἰνδῶν. Voſſ. cod. ἀπὸ δὲ τούτου ἐρημίη μέχρις Ἰνδῶν

[38] Ὠρελείτης] Ὠρείτης. Salm.

[38] Ὠρελείτης] Ὠρείτης. Vide in Βαρυαθῖται.

[39] Φιλιϛίδην] Φιλιϛίδην vocat Strabo. *Salm.*

[40] Ἀπολλόδωρ⊙.] Vide in Βαρυαθῖται.

[41] Ὠρεὸν

τιλεσσυλλάβως φησὶν, οὐ διὰ τῆς ει διφθόγγου, ἀλλὰ διὰ τοῦ ε καὶ ι, Ὠρεΐτας. Οὕτω τὴν τῶν Ὠρεϊτῶν νυκτὸς αἱροῦσι πόλιν. Καὶ δοκεῖ ἀναλογώτερον εἶναι. Τὰ γὰρ ἀπὸ τῶν εἰς ος, διὰ τοῦ ιτης σχηματιζόμενα, μιᾷ συλλαβῇ πλεονάζει τῆς τοῦ πρωτοτύπου γενικῆς, Στάγειρος Σταγείρου Σταγειρίτης, Ἄβδηρος Ἀβδήρου Ἀβδηρίτης, Πεντάσχοινος Πεντασχοίνου Πεντασχοινίτης, Δίολκος Διόλκου Διολκίτης. Οὕτως Ὠρεὸς Ὠρεοῦ Ὠρεΐτης, καὶ κατὰ σύνοδον τοῦ ε καὶ ι [43] Ὠρείτης. Οὐχ ὅμοιον δὲ τούτῳ τὸ Ζελείτης, καὶ Σαμαρείτης. Ταῦτα γὰρ ἀπὸ τῶν εἰς α καθαρὸν ληγόντων παρῆκται.

ὨΡΙΚΌΣ [42], πόλις ἐν τῷ Ἰονίῳ κόλπῳ. Ἑκαταῖος λιμένα καλεῖ Ἠπείρου τὸν Ὠρικὸν, ἐν τῇ Εὐρώπῃ· Μετὰ δὲ, Βουθρωτὸς πόλις· Μετὰ δὲ Ὠρικὸς λιμήν. Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ θαυμασιώτατος, πόλιν αὐτὴν οἶδε. Λέγεται ἀρσενικῶς, ὡς Πολύβιος ἑβδόμῳ· Οἱ δὲ τὸν Ὠρικὸν κατοικοῦντες, οἳ καὶ πρῶτοι κεῖνται [43] παρὰ τὴν εἰσβολὴν [44] πρὸς τὸν Ἀδρίαν, ἐκ δεξιῶν εἰσπλέοντι. Ὁ πολίτης, Ὠρίκιος. Τὸ θηλυκὸν [45] Ὠρικία, ἡ χώρα καὶ ἡ γυνή.

ὨΡΙΣΊΑ [46], πόλις Ἰβηρίας. [47] Τὸ ἐθνικὸν, [48] Ὠρισανός. Ἀρτεμίδωρος ἐν δευτέρῳ [49] γεωγραφουμένων· Ἀμφότεροι γὰρ, φησὶ, κατοικοῦσι τὴν παραλίαν, καί τινα τῆς μεσογείου πρῶτον μὲν Ὠρισανοί. Πόλεις δ᾽ ἐν αὐτοῖς εἰσὶ μεγάλαι, [50] Ὀρσία καὶ Καταλων.

ὨΡΊΤΑΙ [51], ἔθνος Ἰνδικὸν αὐτόνομον. Στράβων πεντεκαιδεκάτῃ· [52] Ὁρίζουσι αὐτοὺς ἀπὸ τῶν ἑξῆς Ὠριτῶν, Ἰνδῶν δέ ἐστι καὶ αὐτὴ μερὶς, ἔθνος αὐτόνομον. [53] Καὶ Ἀπολλόδωρος δευτέρῳ, [54] Ἔπειτα δ᾽ Ὠρίτας τε καὶ Γεδρωσίους, ὧν τοὺς μὲν Ἰνδοὺς, ὡς ἐνοικοῦντας τὴν πέτραν. *

ὨΡΎΧΙΟΝ, τόπος τῆς Ἀττικῆς. Τὸ τοπικὸν, Ὠρύχιος. Εὐφορίων Διονύσῳ·

[55] Ἴχνος

non per ει diphthongum, ſed per e & i, Oreïtas. *Sic nocte Oreitarum urbem capiunt.* Ac videtur majore cum analogia dici. Ab vocibus enim in os, per ites derivata, una ſyllaba excedunt primitivi genitivum, Stageros Stageri Stagerites, Abderos Abderi Abderites, Pentaſchœnos Pentaſchœni Pentaſchœnites; Diolcos Diolci Diolcites. Sic Oreos Orei Oreïtes, ac per conjunctionem e & i Oreites. Sed huic non eſt ſimile τὸ Zelites, & Samarites. Hæc enim a deſinentibus in a purum deducta ſunt.

ORICUS, urbs in ſinu Jonio. Hecatæus portum Epiri vocat Oricum, in Europa: *Poſt vero Buthrotus urbs, poſt autem Oricus portus.* Apollodorus autem ille maxime admirandus, urbem eam novit. Dicitur maſculine, ut Polybius ſeptimo. *Qui vero Oricum habitant, qui etiam primi jacent juxta ingreſſum ad Adriam ab dextera naviganti.* Civis, Oricius; fœmininum, Oricia, regio & mulier.

ORISIA, urbs Iberiæ. Gentile, Oritanus. Artemidorus in ſecundo geographicorum. *Utrique enim*, inquit, *habitant maritimam, & aliquam mediterranei partem, primum quidem Oritani. Urbes autem ſunt in eis magnæ, Orſia & Catalon.*

ORITÆ, populus Indicus liber. Strabo quinta decima. *Diſterminantes eos a reliquis Oritis, Indorum autem eſt & ipſa pars, genus liberum.* Et Apollodorus ſecundo. *Deinde autem Oritas, & Gedroſios, quorum quidem Indos, utpote inhabitantes petram.* *

ORYCHION, locus Atticæ. Locale, Orychius. Euphorio Baccho:

Veſti-

[42] Ὠρεῖται.] Ita etiam Polybius lib. XI pag. 627.
[42] Ὠρικός.] Male putat Euſtathius ὠρικὸν idem eſſe. Salm.
[43] Ὠρικός.] Vide Palm. græc. pag. 165.
[43] Παρὰ τὴν εἰσβ.] Περὶ MSS. Salm.
[44] Πρὸς τὸν Ἀδρίαν.] Salm. in MSS. περὶ τὴν Ἀδρίαν invenit.
[45] Ὠρικία.] Pro regione apud Dionyſ. perieg. pag. 20. & in voce Ἀβαντίς.
[46] Ὠρισία.] Non aliter legunt MSS. Salm.
[47] Τὸ ἐθνικὸν Ὠρισανός.] Legendum τὸ ἐθνικὸν Ὠρισανὸς non Ὠρισανος.
[48] Ὠρισανός.] Male ſcribitur ἐθνικὸν hujus urbis. Omnino legendum ὠρητανοί, non ὠρισανοί. neque dubium, quin ita ſit legendum. Salm.
[49] Γεωγραφουμένων.] Emendat totum hunc locum Caſaub. ad Strab. 68 a
[50] Ὀρσία καὶ Καταλων.] Καταλων etiam habent MSS. Apud Strabonem Κάτυλον legitur. Ego verum hujus urbis nomen eſſe puto Καστάλων. Libenter viris doctis aſſentior qui legunt Καστάλων & Ὠρεῖα. Salm.
[50] Ὀρσία καὶ Καταλων.] Forte legend. Ὠρεία καὶ Καστάλων ſuſpectum vocabulum. Καστάλων ſine dubio.
[51] Ὠρῖται.] Euſtath. ad Dionyſ. pag. 134.
[52] Ὁρίζουσι.] In Strabone lib. XV nunc aliter legitur. Ὁρίζουσι αὐτοὺς ἀπὸ τῶν ἑξῆς Ὠρειτῶν ὅσον χιλίων σταδίων ἔχοντες παραλίαν, ὥς φησι Νέαρχος. Ἰνδῶν δ᾽ ἐστὶ μερὶς καὶ αὐτὴ. Εἶτ᾽ Ὠρεῖται ἔθνος αὐτόνομον pag. 720.
[53] Καὶ Ἀπολλόδωρος δευτέρῳ.] Salmaſius ad Solinum hunc Apol. locum emendat pag. 1176. ſed longe aliter Scaliger ad Euſeb. pag. 127
[54] Ἔπειτα δ᾽ Ὠρίτας.] Apollodorus ἰαμβικῶς ſcripſerat, & hi ſunt verſus.

Ἔπειτα δ᾽ Ὠρίτας τε καὶ Γεδρωσίους
Ὧν τοὺς μὲν Ἰνδοὺς ὡς ἐνοικοῦντας πέτραν.

Ita habent MSS. Forte legendum Ἀπολλώνιος pro Ἀπολλόδωρος. Salm.

[55] Ἴχνος ἐν Ὠρυχίοισιν ἕρκεσιν ὀκλάσαντο. A

ΩΡΩΠΟΣ [56], πόλις Μακεδονίας, [57] ἐξ ἧς Σέλευκος ὁ Νικάτωρ. Καὶ ἄλλη Βοιωτίας, περὶ ἧς Εὐφορίων· [58] Κλιτρὶς, αὐλητὴς, Ὠρωπός τε, καὶ Ἀμφιάρεια λοετρά. Κέκληται B ἀπὸ Ὠρωποῦ τοῦ Μακεδόνος, τοῦ Λυκάονος. [59] Ἔστι καὶ ἄλλη Εὐβοίας. Ἀριστοτέλης γοῦν τὸν Ὠρωπὸν [60] Γραῖαν φησὶ λέγεσθαι. Ἡ δὲ Γραῖα, τόπος τῆς Ὠρωπίας, πρὸς τῇ θαλάσσῃ καὶ Ἐρεθρίας καὶ Εὐβοίας κειμένη. Ἔστι καὶ τρίτη ἐν C Συρίᾳ, κτισθεῖσα ὑπὸ Νικάτορος, περὶ ἧς ὁ Πολυΐστωρ ἐν τῇ περὶ Συρίας φησὶν οὕτω· Ξενοφῶν [61] ἐν τῇ ἀναμετρήσει τῶν ὅλων περὶ Ἀμφίπολιν [62] κεῖσθαι Ὠρωπὸν, ἣν πρότερον Τελμισσὸν καλεῖσθαι ὑπὸ τῶν κτισάντων. Ταύτην δὲ D ἔφασαν ὑπὸ Σελεύκου τοῦ Νικάτορος ἐπικτισθεῖσαν, Ὠρωπὸν καλεῖσθαι, [63] ἀπὸ τοῦ ἐν τῇ Ἑλλάδι Ὠρωποῦ. Ἔστιν οὖν καὶ τετάρτη ἐν Ἄργει, ὕστερον κτισθεῖσα. Καὶ πέμπτη ἐν Θεσπρωτίᾳ, ἤγουν ἐν Νικοπόλει. Λέγεται καὶ ἀρσενικῶς. [64] Θουκυδίδης ὀγδόῃ· Ἔχοντες οὖν τὸν Ὠρωπὸν, ἀφικνοῦνται εἰς τὴν Ῥόδον. Τὸ ἐθνικὸν, [65] Ὠρωπεύς. Οὕτω γὰρ, [66] ὁ αὐτὸς ἐν νεῶν καταλόγῳ πρώτῃ. [67] Ἔστι δὲ ἡ Γραῖα τόπος, τῶν Ὠρωπίων πόλις. Στράβων δὲ ἐν τῇ ἐννάτῃ φησίν· [68] Ἀπὸ [69] τῆς [70] Ὠρωπίας ἐπὶ τὴν δύσιν. F Ὡς ἀπὸ τοῦ Ὠρωπίου. Εἰ γὰρ ἦν ἀπὸ τοῦ Ὠρωπιέως Ὠρωπιὰς εἶπε. Παυσανίας δὲ ἐν τῷ ἑβδόμῳ, τὴν μὲν πόλιν θηλυκῶς εἶπε, [71] Διαρπάσουσιν Ὠρωπὸν ὑπήκοον σφισιν. Οὕτω τὸ G ἐθνικόν· Οὕτω καταφεύγουσιν ἐπὶ τὴν Ῥωμαίων βουλὴν οἱ Ὠρωποι. Καὶ Θουκυδίδης δευτέ-

Vestigium in Orychiis septis procubuerint.

OROPUS, urbs Macedoniæ, ex qua Seleucus Nicator. Et alia Bœotiæ; de qua Euphorio: *Clitris, Auletes, Oropusque & Amphiarea balnea.* Vocata fuit ab Oropo Macedonis filio, nepote Lycaonis. Eſt & alia Eubœæ. Ariſtoteles igitur Oropum *Gream* dici refert. Græa autem eſt locus Oropiæ, & Erethriæ, & Eubœæ, ad mare ſitus. Eſt & tertia in Syria condita a Nicatore, de qua Polyhiſtor in opere de Syria ſic inquit: *Xenophon in dimenſionibus univerſorum circa Amphipolim jacere Oropum, quam prius Telmiſſum vocari a conditoribus: hanc vero ajunt a Seleuco Nicatore inſtauratam, Oropum vocari, ab Oropo Græcia.* Eſt igitur & quarta in Argo, poſtea condita. Et quinta* in Theſprotia, ſive in Nicopoli. Dicitur etiam maſculine. Thucydides octava. *Habentes igitur Oropum, perveniunt in Rhodum.* Gentile, Oropeus. Sic enim idem in navium catalogo prima. *Eſt autem Græa locus, Oropiorum urbs.* Strabo vero in nona inquit. *Ab Oropia ad occaſum.* Tamquam ab Oropius. Etenim ſi eſſet ab Oropieus, Oropias dixiſſet. Sed Pauſanias in ſeptimo urbem quidem fœminine dixit. *Diripient Oropum ſibi ſubditam.* Sic gentile. *Sic Oropii ad Romanorum ſenatum confugiunt.* Et Thu-

[55] Ἴχνος ἐν Ὠρυχίοισιν] Lege. Ἴχνος ἂν Ὠρυχίοισιν ἐν ἕρκεσιν ὀκλάσαντο, neque aliam lectionem præferunt manus libri calamo exarati. *Salm.*

[56] Ὠρωπός.] Etymol Magn. in Εὐρώπη. Forte noſt. in dep. cod. incidit, ubi Ὠρωπὸς pro Εὔρωπος. Vide Salm. ad Solin. 148 emendat Euphorionem.

[57] Ἐξ ἧς Σέλευκος.] Illud notandum eſt, cum Reges aut Imperatores urbem condidiſſent, illam urbem illorum patriam dici Sic hoc loco, Ὠρωπὸς πόλις Μακεδονίας, ἐξ ἧς Σέλευκος ὁ Νικάτωρ, non natus, in - - - - - Seleucus. Sic alibi quandam urbem γένος καὶ πατρίδα vocat τοῦ Κωνσταντίνου. Salm.

[58] Κλιτρὶς αὐλητής.] MSS. habent κλιτρεὶς αὐλησὶς Εὐρωπός τε καὶ Ἀμφιάρεια λοετρά. Idem.

[58] Κλιτρὶς αὐλητής.] In Voſſ. κλιτορὶς αὐλητὶς, & ita etiam Salm. in Palatinis codd invenit.

[59] Ἔστι καὶ ἄλλη Εὐβοίας.] Hæc verba ad textum non pertinent. Vide comment. ad vocem Κοράκη.

[60] Γραῖαν.] Lege, uti infra, γραῖαν. Male in Voſſ. cod. Γραῖαν φησὶ λέγεσθαι

[61] Ἐν ταῖς ἀναμετρήσεσι τῶν ὅλων.] Pro ἀναμετρήσεσι τῶν ὅλων, quod ineptum eſt, non dubito legere τῶν ὀρῶν, quod melius convenire τῇ ἀναμετρήσει nemo negaverit. Sic Dicæarchus Siculus ſcripſerat καταμετρήσεις τῶν ἐν Πελοποννήσῳ ὀρῶν, & ſane idem eſt *Salm*

[61] Ἐν ταῖς ἀναμετρήσεσι, τῶν ὅλων.] Salmaſ. non dubitavit legere ἐν ταῖς ἀναμετ. τῶν ὀρῶν.

[62] Κεῖσθαι Ὠρωπόν.] In Voſſ. κεῖσθαι πόλιν Ὠρωπόν.

[63] Ἀπὸ τοῦ ἐν τῇ Ἑλλάδι] In Voſſ. ἀπὸ τῆς ἐν τῇ Ἑλλάδι.

[64] Θουκυδίδης] Exſtant hæc Thucyd verba loco citato, ſed paulo aliter in vulgatis codicibus leguntur Ἔχοντες οὖν ἤδη τὸν Ὠρωπὸν, ἀφικνοῦνται εἰς Ῥόδον. pag. 545.

[65] Ὠρωπεύς] Licet ita in vulgatis & MSS codicibus reperiatur, ego tamen legendum eſſe contenderem τὸ ἐθνικὸν, Ὠρωπιεύς, quia mox in MSS ſubſequatur: τῶν Ὠρωπίων πόλις. & deinde: εἰ γὰρ ἦν ἀπὸ τοῦ Ὠρωπιέως.

[66] Ὡς αὐτός] Ita MSS ſed legendum forte Ἀπολλόδωρος ἐν νεῶν καταλόγῳ, qui ſæpe in hoc opere citatur.

[67] Ἔστι δὲ ἡ Γραῖα &c.] In Voſſ Ἔστι δὲ ἡ Γραῖα τόπος τῶν Ὠρωπίων.

[68] Ἀπὸ τῆς Ὠρωπίας.] Hic Strabonis locus exſtat circa principium libri noni, ſed in vulgatis legitur: ἀπὸ τῆς Ὠρωπίας ἐπὶ τὴν δύσιν. ſed Stephanum ſuo tempore Ὠρωπίας legiſſe in confeſſo eſt. quanquam de vera lectione dubitaſſe videatur. Vide notas ad Κοράκη

[69] Τῆς Ὠρωπίας.] Forte hæc Strabonis verba ἀπὸ τῆς Ὠρωπίας ἐπὶ τὴν δύσιν, ita ſunt ſumenda, ut ſub iis γῆς ſubintelligatur, q d. ἀπὸ τῆς Ὠρωπίας γῆς &c ſæpe enim Græci hoc modo loquuntur. apud Pauſaniam lib. prim pag. 64 legimus τὴν δὲ γῆν τὴν Ὠρωπίαν μεταξὺ τῆς Ἀττικῆς καὶ Ταναγρικῆς Βοιωτίαν τὸ ἐξ ἀρχῆς οὖσαν, ἔχουσιν ἐφ' ἡμῶν Ἀθηναῖοι.

[70] Ὠρωπιάς] Ita enim plurimaque Regionum nomina in ας exeunt, ut ex obviis paſſim exemplis liquet. An non Ὠρωπίς?

[71] Διαρ-

δευτέρᾳ· [72] Παρελόντες Ὠρωπὸν [73] τὴν Γραϊκὴν καλουμένην, ἣν νέμονται Ὠρώπιοι Ἀθηναίων ὑπήκοοι, ἐδῄωσαν. Καὶ Θεόπομπος καὶ Ἑλλάνικος [74] ἀνακοινοῦνται τῶν Ὠρωπίων Τηλέφῳ, καὶ τοῖς μετ' ἐκείνου βουλομένοις, καὶ τὸν Ὠρωπὸν ὑπάρχειν αὐτοῖς.

Thucydides secundo. *Prætereuntes Oropum, nomine Graicen, quam Oropii Athenienſibus ſubditi incolunt, depopulati ſunt.* Et Theopompus & Hellanicus; *Communicant cum Oropiorum Telepho, & illis, qui cum ipſo volebant, & Oropum ſub eorum imperio eſſe.*

ΩΣΤΙΑ [75], πόλις Ἰταλίας. Ἰόβας ἐν πρώτῳ Ῥωμαϊκῆς ἱστορίας· Ἀπὸ μὲν τῶν βορείων μερῶν ὁ Τίβερις, Ὠστία πόλις πλησίον. Καὶ Πολύβιος ἕκτῳ· Ἔκτισε δὲ καὶ πόλιν Ὠστίαν ἐπὶ τοῦ Τιβέριδος. Ἐκτίσθη δ' ὑπὸ Μαρκίου βασιλέως, τοῦ ἀπὸ Νουμᾶ τρίτου, ὡς Διονύσιός φησιν ἐν Ῥωμαϊκῇ ἀρχαιολογίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν δύναται καὶ Ὠστιανὸς, καὶ Ὠστιάτης· [76] Συνήθης γὰρ ὁ τύπος τοῖς Ἰταλοῖς. Φλέγων δὲ Ὠστίους αὐτοὺς καλεῖ, λέγων· Παρέλαβε δὲ τὴν Ὠστίων πόλιν. [77] Στράβων δὲ ἐν τρίτῃ οὕτω φησὶν οὐδετέρως. Τὰ Ὠστια τῆς Ῥώμης ἐπίνειον.

OSTIA, urbs Italiæ. Jobas in primo Romanæ hiſtoriæ. *A ſeptentrionali parte Tiberis, Oſtia urbs prope.* Et Polybius ſexto. *Condidit & urbem Oſtiam ad Tiberim.* Condita autem fuit a Marcio rege, qui a Numa tertius, ut Dionyſius inquit in Romana hiſtoria. Gentile poteſt & Oſtianus, & Oſtiates. Forma enim Italis conſueta. Phlegon vero eos Oſtios vocat, dicens. *Accepit vero Oſtiorum urbem.* Sed Strabo in tertia neutraliter, ſic dicit. *Oſtia Romæ navale.*

ΩΣΤΙΩΝΕΣ, ἔθνος παρὰ τῷ δυτικῷ Ὠκεανῷ, [78] οὓς [79] Κοσσίνους Ἀρτεμίδωρός φησι. Πυθέας δ' Ὠστιαίους· Τούτων δ' ἐξ εὐωνύμων οἱ Κόσσινοι λεγόμενοι Ὠστίωνες, οὓς [80] Πυθέας Ὠστιαίους [81] προσαγορεύει.

OSTIONES, populus ad Oceanum occidentalem quos Coſſinos Artemidorus vocat. Pytheas vero Oſtiæos. *Hi vero a ſiniſtra Coſini, Oſtiones dicti,* Quos Pytheas Oſtiæos appellat.

ΩΤΗΝΗ, μοῖρα Ἀρμενίας. Κουάδρατος ἐν Παρθικῶν τρίτῳ· Ὁ δὲ τῆς Ἀρμενίας βασιλεὺς Πάκορος ἐν τούτῳ [82] περὶ Ἀρτάξατα, καὶ τὴν Ὠτηνὴν τῆς Ἀρμενίας διάγων. Τὸ ἐθνικὸν, ὁ αὐτὸς ἐν τῷ δευτέρῳ· Περὶ δὲ [83] Κῦρον ποταμὸν, Ὠβαρηνοί τε καὶ Ὠτηνοὶ νέμονται, μέγα μέρος Ἀρμενίας ὄντες.

OTENE, pars Armeniæ. Quadratus in Parthicorum tertio. *Pacorus autem Armeniæ rex interea prope Artaxata & Armeniæ Otenen agens.* Gentile, idem in ſecundo. *Circa vero Cyrum fluvium, Obarenique, & Oteni colunt, Armeniæ magna pars.*

ΩΤΙΕΙΣ, μοῖρα Κυπρίων. Ἔφορος ἐννεακαιδεκάτῳ· Ἀμαθούσιοι δὲ, καὶ Σόλιοι, καὶ Ὠτιεῖς ἀντέχοντες ἔτι τῷ πολέμῳ.

OTIEIS, pars Cypriorum. Ephorus nono decimo. *Amathuſii autem, & Solii, & Otieis reſiſtentes adhuc bello.*

ΩΦΘΙΣ, πόλις Λιβύης, Αἰγύπτῳ παρακειμένη. Ὁ πολίτης, Ὠφθίτης, διὰ τὴν εἰς ις κατάληξιν, τὴν εἰθισμένην Αἰγυπτίοις τε καὶ Λίβυσι. Τὸ μέντοι Ὠφθὶς, κατὰ χρῆσιν οὕτω τέως εὗρον.

OPHTHIS, urbs Libyæ, Ægypto vicina. Civis, Ophthites, propter terminationem in is, Ægyptiis & Libybus conſuetam. Ophthis quidem, juxta uſum ſic hactenus inveni.

[84] ΤΕΛΟΣ.

FINIS.

[71] Διαρπάζουσι Ὠρωποῦ ὑπήκοοι σφίσιν. οὕτω τὸ ἐθνικόν.] Loco cit hæc apud Pauſaniam leguntur, ſed tamen ex his non erit manifeſtum Pauſaniam urbis nomen fœminino genere protuliſſe, niſi plura ex Pauſania addas. Itaque ex ipſo ita eſt legend. Διαρπάζουσι Ὠρωπὸν ὑπήκοον σφίσιν ὄντα. Verum imperiti librarii ὄντα in οὕτω mutarunt, nam poſterius οὕτω inter Pauſaniæ verba non reperitur, quod proinde ad ἐθνικὸν erit referendum, & totus locus ita erit refingendus. Διαρπ. Ὠρωπ. ὑπηκ. σφ. ὄντα. καὶ τὸ ἐθνικὸν οὕτω Καταφλέγει. &c.

[72] Παρελόντες.] Apud Thucyd. pag. 115 libro ſecundo aliter legitur; hic mendoſe. Vide Strabonem Caſaub. pag. 144 Vide Palm. ad Thucyd. pag. 48 obſervat.

[73] Τὴν Γραικὴν] Τὴν Γραϊκὴν. Ita lege Apud Thucydidem. Παριόντες Ὠρωπὸν τὴν γῆν τὴν πειραϊκὴν καλουμένην. Ita habent vulgati codices Thucydidis. Repono, Ὠρωπὸν τὴν Γραϊκὴν καλουμένην. Salm.

[74] Ἀνακοινοῦνται.] In Voſſiano cod. καὶ Ἑλλανικὸς ἀνακοινοῦνται.

[75] Ὠστία.] Suidas Ὠστία. Ὠστία πόλις. Ὠστιανὸς ἐθνικόν. Ita apud eum lege. nam nuperæ vulgo Ὠστιανοί. Salmaſius.

[75] Ὠστία πόλις πλησίον.] Καὶ Ὠσ. habet Cluverius.

[76] Συνήθης] Συνήθως MSS.

[77] Στράβων δὲ ἐν τρίτῃ] Non in tertio ſed in quinto uti obſervat Hartungus.

[79] Κοσσίνους] Suſpicor legendum οὓς Ὠστίους, aut Ὠστίωνας Ἀρτεμίδωρός φησι. Strabo quoque vocat Ὠστιαίους pag. 43 lib 1. *Salm.*

[78] Οὓς Κοσσίνους.] Salmaſius cum quo & ego, ſuſpicatur legendum. οὓς Ὠστίους aut Ὠστίωνας Ἀρτεμίδωρός φησι.

[80] Πυθέας.] Ita eos quoque Strabo appellat lib 1 pag. 63 ſimulque Putheam mendacius inſimulat. Caſaub. in notis 35.

[81] Προσαγορεύει.] Vide Mauſ. ad Harpoc. pag. 191.

[82] Περὶ Ἀρτάξατα] Voſſ. cod. ἐν τούτῳ περὶ Ἀρτάξατα.

[83] Κῦρον] Dubito. Vide Boch. pag 107.

[84] ΤΕΛΟΣ.] Τέλος τῶν ἐθνικῶν Στεφάνου Voſſ. Cod.

FINIS.

ABR.

ABR. BERKELII
NOTULÆ
AD
SCRIPTORVM INDICEM
ab Xylandro confectum.

Alexander.] Vide de hoc Scriptore Jonſii judicium lib. 1 cap. 11 pag. 13.

Καρικῶν ϛ.] Apollon. Schol. hunc citat pag. 45.

Alexander Aſclepiadæ: Alexander Cornelius.] Non ſunt hi auctores diſtinguendi, uti manifeſtiſſime docet lib. 1 cap. 11 pag. 13.

Androtio] Οἰῶς

Sextus.] Sextus etiam Αἰγαί.

Γερηνός.] Tertius in Παρασῶν.

ἐ κοινῇ κωμῳδίᾳ] Vide Euſt. ad Homer pag. 263.

Καρικῶν ξ.] Falſum eſt ipſum Carica conſcripſiſſe. paſſim Carica attribuuntur Apollonio.

Γέρματος οἶκα, alibi] Ἀγαθυρίδας in Ἀλικαρνασσός. Vide in littera 11.

Ἀφίλαις.] Ἀθλῶν abſque libri nomine, tamen ex periplo Euxini Ponti deſumptus eſt.

ἐ αὐλῶν.] Vide Wouw. Polymathiam pag. 100.

Damagetus.] In Ἀλή. Lege Δαμαγητος

Damaſtes.] Vide Tennul. poſt Agathem.

Demagetus.] Vide Apol. Sch. pag. 134.

Demetrius Callatianus.] Sine operis nomine, ſed ſcripſit περὶ Ἀσίας ἢ Εὐρώπης. Vide Laertium.

Demetrius Sceplius.] Citatur Athenæo variis locis. & apud auctorem etymol. mag. in Χιμωλίς.

Dicæarchus.] Apud Athenæum pag 557 & 636.

Τῶ τῆς Ἑλλάδος βίω] De Græciæ ritibus, de vitiis & moribus.

Dinarchus κατὰ Πολύευ.] Πολύευ. Vide Demoſth. Dionyſ. Hal. de orat.

Dionyſ. &c. 111 νίσσαν.] Lib. 11. Oraſtæ.

Duris &c.] Ἐν δεκάτῳ Ἀθηνῶν. Voſſ. de H. Græc. pag. 96.

Eudæmon &c. τοπικὸν] Ὠρισα.

Euphorion &c. ἀθύρας] Ἀλωπεκόν.

Eupolis &c. χαύνοις.] Et δυσλύπολις.

Hecatæus.] Scripſit etiam Hecatæus de Hyperboreorum gente, uti affirmat Apollonii Scholiaſtes. Ἑκαταῖος δὲ μέχρι τοῦ αὐτοῦ χρόνου εἶναί φησι τὰ τῶν ὑπερβορέων ἴχνη. ἐν δὲ αὐτῷ βιβλίῳ ἐπιγραφομένῳ περὶ τῶν ὑπερβορέων. Vide quoque Plinium pag. 94.

Μιλία.] Et χαλινία.

Heliodorus.] Vide de Heliod. ſcriptis Meurſ. Cecrop. cap. 1 & 11.

Helladius &c. Βαρβίας.] In Αγβάτανα.

Hellanicus &c.] Sine operis nomine in Αγάμεια.

Γεραιαν ἱερῶν.] Legend. ἱερῶν, de ſacerdotibus Junonis.

Λυκβιακῶν α.] Nam Λυκαῖος dicitur Diony. Hal. lib. 1. Cluv. 1048.

ἐ Τροιϊκῶν][Hujus ſcripti meminit quoque Apol. Schol. pag 93.

Σκύθαις] Hæc refutavimus.

Herodianus &c. χρόνοις] Etiam Παρθυαῖοι.

Jaſon. νίκος.] Forte etiam in Ariſbe.

Juſtus ſuſpicari &c] Errat Xylander, qui Joſephum eſſe ſuſpicatur. Juſtus Tiberienſis ſcripſit hiſtoriam Judaicam, eodem tempore, quo Joſephus, a quo mendacii arguitur Vide Menagium ad Laertium pag. 58 & Voſſium de Hiſt. Græcis

Marſyas.] De rebus Macedoniæ.

Nicander. ἐ Εὐρωπείας] Salm. ad Solin pag 859.

Nymphis.] Memnon pag 87 ἱστορικὸς κορυφαῖος.

Orus] Vide Etymol. magnum in voce Ἄβαρις.

Parthenius] Ἐν Ἀφροδίτῃ, in Acamantium.

Ante Phaborinum poni debet Petrus Patricius & magiſter, in Αγύρας.

Phaborinus] Παντοδαπῆς ἱστορίας, in voce Ωκεανός.

Phileas] Ἐν περιπλοις.

Philochorus] Etiam in Συπίτα.

Pilander] Lib. XIII in Οἰνωνία.

Ante Protarchum poni debet Promathides in Γάλλος.

Rianus] Θαυίη.

Ἰλιακῶν] Male. Ἡλιακῶν emend. ut & in Teupalus.

Sophocles] Αἰθιοπικοῖς. Vide in Κηφεύς: male enim in ſecundo Sophocle poſuit Lariſſam, ἀγορᾶ.

ἄβροι] Γιγαντες.

Technicus] In Ἀβροι. Αβαρβαρόν.

Theagenes] Μακεδονικοῖς. Ὀρεσαν.

Theopompus] Αἰθιοπία lib. XXXIX citatur.

Xanthus] Μελάμπυγα.

Zenodotus] Dionyſius Halicarn lib. 11 refert de Zenodoto. Ζηνόδοτος δὲ Τροιζήνιος συγγραφεὺς Ὁμβρικῆς ἱστορίας.

In altero indice omiſſa.

Arabum gentilia in Αβαρβαρον.
Aſclepius colitur in Scythia, ἄχαιν.
Βεργιστοῦ Salmaſius ex Stephano 1030.
Cercetæi] κερκεραῖοι.
Ceres] ἀμαλλοφόρα,
Cnoſius in ὀμφάλιον.
κρυσταλλος ſumitur pro glacie voce - - - apud ſteph. Vide Salm. ad Solin. pag. 202. Sic etiam in Priapeis ep. 73. in Sibyll. oraculis pag. 152.

Δαίμων δαιμονίδης ὅπλον, in ἰα.
ἐπταἱεροψίδιον in Νεῖον.
ινος gentilium ἀκυλῆνος.
gentilia in ενος Cilices formant in voce ηγυπαλίος.
canon gentilium in κος apud Etym. mag auct. pag. 33.
Haliartiorum regio in ὄγχηστος.
ἰεροθεμφορον in Βοιωτα.
Ἠπειρος. in ἀγάμεια.

Hyperneium in νῆσος.
ος neutrorum] ὄγχηστος.
Oxydracæ.
Pagaſæus ſinus, ἀφίλαι.
Πανόπλη, αἰγαλό.
Πλαταλιάς in Παττάλος.
Παμαλίς in αἰγαλό.
Prax in Praciæ.
Σιπυλις in Αἰγαλό.
Vitis mirum] Vide etiam Strab. pag. 355.

F I N I S.

SCRIPTO.

SCRIPTORUM,

QUORUM TESTIMONIIS UTITUR

STEPHANUS,

ACCURATUS INDEX.

ABRO, Ἄβρων, περὶ παρωνύμων in αἰπεια, ἀγαθὸν, [illegible]. ἀθλίαι, alibi. Sed, ſit de ſacris & feſtivitatibus patria fuit Atheniensis [illegible].

Acesodorus, Ἀκεσόδωρος, de urbibus ſcripſit [illegible]

Adimantus, Ἀδείμαντος, Ἀλεξανδρείᾳ α, ἄρμα & ζ ejuſdem operis, [illegible]

Aeſtinus, [illegible], [illegible]. Χαίρων.

Aeſchylus, Αἰσχύλος, citatur in αἰνησος, & alibi [illegible]

[illegible], in [illegible]

Κ[illegible], [illegible], μυλακτα.

Μ[illegible]

Π[illegible] ανεμοεσσα

Π[illegible], [illegible], Βίστωνος, [illegible]

Π[illegible], [illegible]

Agathocles, Ἀγαθοκλῆς, ὁ περὶ Κυζίκου [illegible]

Agretas, Ἀγρέτας, in ἀμπελος.

Alcman, Ἀλκμὰν, ſæpe: ut αἰγιαλὸς, [illegible] ejus τοῦ [illegible] citatur in ἐρυσίχη.

Alexander, Ἀλέξανδρος. Fuerunt plures. citantur autem Alexandri abſque cognomento opera varia: ut,

Αἰγυπτιακῶν α, [illegible], in [illegible] (ſi non eſt mendum) [illegible].

Ἀσίας, in [illegible].

περὶ Βιθυνίας, καλχηδων.

περὶ τοῦ ἐν Δελφοῖς χρηστηρίου α. παρνασσός.

Εὐρώπης, Δυρράχιον, [illegible], ὀλία, carmine.

περὶ Ευξείνου πόντου, [illegible] & [illegible]

Κ[illegible], [illegible]

περὶ Κρήτης, Χερσαί, [illegible]

Λιβυκῶν [illegible]

Λυκ[illegible] [illegible]

Λυκιακῶν, [illegible]

περὶ Παφλαγονίας, [illegible]

περὶ Φρυγίας, φαρμακια.

περὶ Συρίας, Γάζα.

Alexander Anꝯ, tacer F. περὶ παντοδαπῆς ὕλης λόγους [illegible] ſcripſit. in [illegible].

Alexander Cornelius, ἐν τῷ περὶ [illegible] Ἀλκμᾶνος τοπικῶς εἰρημένων in [illegible], & [illegible].

Alexander Epheſius [illegible]. Citatur ex Ἀσίᾳ καὶ Λιβύῃ, in χαύνια. Verſus ejus, in [illegible].

Alexandri λύχνοι, Lychni, verſus referuntur [illegible].

Alexander Polyhiſtor, παλίουρος, in [illegible], [illegible], [illegible], alibi.

Ejus opus περὶ Λυκίας, in φελλὸς α Λυκιακῶν, in λαοδικεια liber de Cilicia, in [illegible] citatur Vide Polyhiſtor.

Anacreon, Ἀνακρέων, in [illegible].

Anaximenes. Ἀναξιμένης Ejus μεταλλαγαὶ βασιλέων, adducuntur in [illegible].

Androtio, Ἀνδροτίων: αἴξωνε, [illegible], βολισσὸς, [illegible]. Ejus liber octavus citatur, [illegible]. Ἀτθίδος, ſeu Atticæ hiſtoriæ quartus, in [illegible], ſextus, in [illegible]

Anthes, Ἄνθης, in ἁλικαρνασσός.

Antigonus, Ἀντίγονος. Ejus [illegible] Macedonicæ, in [illegible]

Antigonus Caryſtius, Καρύστιος, in [illegible] Apparet nunc eſſe, cujus [illegible] nos nuper in lucem emiſimus.

Antimachus, Ἀντίμαχος, ἀμφιγένεια, [illegible], [illegible], & alias Θηβαΐς ejus citatur in [illegible] ejus operis, in [illegible] & verſus aliquot heroici, [illegible] Ἀρτεμιδώρου β. in [illegible].

Antiochus, Ἀντίοχος, in [illegible], [illegible].

Antipater, Ἀντίπατρος, γ' περὶ Ῥόδου, in [illegible].

Antiphanes, Ἀντιφάνης Comicus, Βέρβη.

Aphrodiſius, Ἀφροδίσιος, [illegible] Εὐφημος, ſive Euphemius. ἐν τῷ περὶ [illegible], [illegible].

Apio, Ἀπίων, [illegible], καβασσός, [illegible].

Apollodorus, Ἀπολλόδωρος, paſſim citatur.

Ejus α περὶ Ἀλεξανδρείας, in [illegible].

περὶ γῆς β', [illegible].

νεῶν καταλόγῳ, [illegible] ὁ νεῶν καταλόγου. [illegible] ν' καταλόγου, [illegible].

ζ ejuſdem, [illegible].

περὶ θεῶν [illegible], [illegible] ις', [illegible].

Χρονικῶν ξ, [illegible] ις, [illegible].

[illegible] β, [illegible] & [illegible]

[illegible], [illegible]. γ, [illegible]. δ', [illegible], [illegible].

[illegible] operis nulla mentione, [illegible]

Vocatur [illegible]. in [illegible].

Apollonius Nicæus, Ἀπολλώνιος ὁ Νικαεὺς, περὶ [illegible], [illegible].

Apollonius, Ἀπολλώνιος, [illegible], & alibi ſæpe.

ἐν τῷ περὶ [illegible], [illegible]

[illegible], [illegible]

Καρικῶν δ' & ις, in [illegible]. ζ, [illegible] ιζ', in [illegible]. ιη, in [illegible].

Κτίσεις αὐτοῦ, [illegible].

περὶ Λυκίας β. [illegible].

περὶ [illegible], [illegible].

[illegible] δ, [illegible], carmen.

Apollonius ὁ Ῥόδιος, Rhodius, [illegible], [illegible], [illegible], ſæpius Videtur eſſe Argonauticorum ſcriptor.

Citatur etiam ἐν [illegible] β, in [illegible]; fortè vitio.

Apollonius ὁ τεχνικὸς. Technicus, in [illegible] ἐν τῷ περὶ [illegible], [illegible] vide Technicus

ἐν Ἀπολλωνίῳ, carmen hoc ſine autoris nomine citatur in [illegible]

Appianus, Ἀππιανὸς, [illegible], & alibi. [illegible], in [illegible]

Aratus, Ἄρατος, in φολέγανδρος, & [illegible] ejus. [illegible]. Apparet alium eſſe à [illegible] & [illegible] ſcriptore.

Arcadius, Ἀρκάδιος, in [illegible], [illegible], alibi [illegible], in [illegible].

Archilochus, Ἀρχίλοχος, [illegible]

[illegible], [illegible]

[illegible], [illegible].

Archippus, Ἄρχιππος [illegible]. citatur in [illegible]

Arianus, Ἀριανὸς, [illegible] fortè Arrianus

Ariſtænetus, Ἀρισταίνετος, ὁ τῶν περὶ [illegible] : [illegible].

Ariſtagoras, Ἀρισταγόρας, [illegible] ὁ Αἰγύπτιακῶν, ἑρμοτυμπαι; & [illegible].

ἐ ejus operis, [illegible]. ſine libri numero, [illegible].

Ariſtarchus, Ἀρίσταρχος, [illegible], [illegible], [illegible].

Ariſtides, Ἀριστείδης, [illegible]

Ariſtocrates, Ἀριστοκράτης, [illegible].

Ariſtophanes, Ἀριστοφάνης, poeta, [illegible], [illegible], [illegible]. Citantur fabulæ ejus.

Ἀχαρνεῖς, in [illegible], [illegible], φυλὰ. Βαβυλώνιοι, [illegible].

[illegible], [illegible]

Θεσμοφοριάζουσαι, [illegible].

ἱππεῖς, [illegible], [illegible], χαλκὶς.

κώκαλος, [illegible]

Λυσιστράτη, [illegible].

ὁλκάδες, φάσις.

ὄρνιθες, [illegible].

πλουτος, in [illegible].

Citatur etiam Ariſtophanes Θεσσαλονικῶν [illegible], in [illegible] & [illegible], in [illegible], nimirum alius

Ariſtoteles, Ἀριστοτέλης [illegible] πολιτείαις, citatur in [illegible].

[illegible] Ἀ[illegible], [illegible].

Ἠ[illegible], [illegible]

Τ[illegible], [illegible]

περὶ [illegible], [illegible], [illegible], alibi.

Arrianus, Ἀῤῥιανὸς, periſæpe citatur, ἀλεξάνδρεια, [illegible], [illegible], &c.

Libro XVI, operis nomine omiſſo, [illegible].

[illegible] Ἀλεξάνδρου δ'. [illegible].

Βιθυνιακῶν, [illegible], [illegible]. ejus operis, [illegible].

Γετικῶν [illegible].

Παρθικῶν δ, [illegible]. ις', [illegible].

περὶ [illegible] ἐξηγήσεως [illegible], [illegible]

Artemidorus, Ἀρτεμίδωρος, patria Epheſius, [illegible]. [illegible] citatur Geographi nomine aſſi[illegible], [illegible].

Γεωγραφουμένων α', [illegible] β, [illegible] γ', [illegible] ιά, [illegible].

ἐπιτομῇ, [illegible], [illegible], alibi. [illegible]

ἐπιτομῇ τῶν [illegible] ſæpe: ut [illegible], [illegible], [illegible], [illegible], [illegible], [illegible].

Libro decimo, ſine operis nomine, [illegible].

Alius grammaticus fuit, qui de Bithynia ſcripſit, [illegible]

Aſclepiades, Ἀσκληπιάδης, [illegible].

περὶ [illegible], [illegible].

[illegible] [illegible].

Aſinius Quadratus, Ἀσίνιος Κουαδρᾶ-

[illegible], χιλὸς, [illegible].
Aſtynomus, Ἀστύνομος, Κάστ[illegible].
Athenæus, Ἀθήναιος, Δειπνοσοφιστῶν [illegible] γαστ[illegible], [illegible] γ', [illegible].
Athenodorus, Ἀθηνόδωρος, de ſuæ patriâ, [illegible].
Axones, [illegible] ἄξοσι, [illegible].
Bæger, [illegible], Μακεδονικῶν, in [illegible]. β ejus operis, in [illegible].
Belus, Βῆλος, Democriteus, [illegible].
B'[illegible], [illegible], in [illegible].
Callimachus, Καλλίμαχος, paſſim citatur.
[illegible], in [illegible], [illegible].
γ' (fortè ejuſdem operis) in [illegible].
γ' (fortè ejuſdem operis) [illegible].
[illegible], in [illegible].
[illegible], [illegible].
[illegible] ibidem: & in [illegible], [illegible], [illegible].
[illegible], [illegible].
Ὕμνῳ in Dianam, [illegible]. Omnia hæc unius Callimachi. ejus cujus exſtant hymni, an fuerint neſcio: non quidem puto.
Calliſthenes, Καλλισθένης, γ' [illegible], [illegible].
Capito, Καπίτων, in [illegible]. Ejus [illegible] β. [illegible], & alibi. γ' [illegible] γ', [illegible].
Carterus, vide Craterus.
Caſtor, Κάστωρ, in [illegible].
Cato, Κάτων, in [illegible].
Cephalo, Κεφάλων, in [illegible], [illegible].
Charax, Χάραξ, paſſim citatur.
[illegible] β, [illegible] ζ, [illegible]. in [illegible] ι, in [illegible], & [illegible] ιε', [illegible].
Ἑλληνικῶν [illegible], [illegible], & [illegible].
[illegible], ſine operis nomine, [illegible].
Chœroboſcus, Georgius.
Cineas, Κινέας, in [illegible].
Claudius Julus, Κλαύδιος Ἴουλος (aut Julius, Ἰούλιος, ut in [illegible] legitur) citatur ἐ Φοινικῶν (puto Φοινικικῶν) in [illegible]. in [illegible], vocatur Ἰόλαος, Jolaus.
Cleo, Κλέων, Syracuſius, de portubus ſcripſit, [illegible].
Cleodamas, Κλεοδάμας, de re equeſtri, [illegible].
Corinna, Κόριννα, in [illegible].
Craterus, Κρατερὸς, ſcripſit περὶ ψηφισμάτων, in Χαλκητόριον Ejus operis liber tertius citatur in [illegible]. (Nota, in [illegible], ubi legitur Κρατερὸς γ' [illegible] ψηφισμάτων: hinc liquet emendandum, Κρατερὸς γ' περὶ ψηφισμάτων) nonus, [illegible], [illegible].
Crates, Κράτης, in [illegible], [illegible].
Cratinus, Κρατῖνος, in [illegible].
Ejus
Νέμεσις, in [illegible].
[illegible], in [illegible].
Crito, Κρίτων, Getica ſcripſit, [illegible].
Cteſias, Κτησίας, in [illegible], [illegible].
[illegible], [illegible].
[illegible], [illegible], [illegible].
Daimachus, Δαΐμαχος, [illegible], [illegible].
Damagetus, Demagetus.
Damales, [illegible], in [illegible].
Damophilus, [illegible] in [illegible].
Deichorus, Δηΐχορος, Cyzicenus, in [illegible].
Demagetus, Δημάγητος, [illegible].
Demetrius, Δημήτριος, paſſim citatur: ut, [illegible], [illegible], [illegible], [illegible], &c.
[illegible], in [illegible].
[illegible], in [illegible].
Demetrius Antigoni F. (ſi locus mendo vacat) [illegible].
Demetrius Callatianus, [illegible].
Demetrius Sceptius ιϛ' [illegible] διακόσμου, [illegible].
Demetrius Phalereus in Nicandrum, [illegible].
Demodamas, Δημοδάμας, Mileſius, [illegible].
Demoſthenes, [illegible], [illegible].
Demoſthenes, orator ille Athenienſis, in [illegible].
Demoſthenes Βιθυνιακῶν quarto, [illegible] ϑ, [illegible] ι, [illegible], ubi verſus citantur, ſicut & in [illegible]. etſi operis nomen expreſſum non habetur. itaque Bithynus appellatur.
Demoſthenes [illegible], [illegible].
Demus, Δῆμος, [illegible].
Dexippus, Δέξιππος, ια Χρονικῶν, [illegible], [illegible].
Dicæarchus, Δικαίαρχος, πάτρα τῆς Ἑλλάδος [illegible], [illegible].
Didymus, Δίδυμος, aliquoties citatur: ut [illegible], [illegible], [illegible], [illegible], [illegible]. Decimo [illegible], in [illegible].
Dieuchidas, Διευχίδας, [illegible].
Dinarchus, Δείναρχος, [illegible], [illegible].
Diodorus, Διόδωρος, grammaticus, [illegible], [illegible].
Diogenes, Διογένης, Cyzicenus, ſcripſit VII libros de ſua patria. [illegible]. horum I, in [illegible]: III, in [illegible] nominantur.
Diogenes Laertius ([illegible], in [illegible]) Φιλοσόφῳ ἱστορίᾳ, [illegible].
Dionyſius, Διονύσιος, [illegible], [illegible].
Halicarnaſſenſis Dionyſius, de antiquitate Romana ſæpe citatur: ut libro XVI, in [illegible]. XIX, [illegible], &c.
Dionyſius Byzantius [illegible] citatur in [illegible].
Dionyſii περιηγητὴς, ſæpe citatur ut [illegible], [illegible], [illegible], [illegible], &c. Vocatur a libro ſuo περιηγητής.
Dionyſius (Samium hunc facit Euſtathius in prolegomenis in Dionyſii περιήγησιν) Baſſarica metrice ſcripſit. γ' citatur cum alibi, tum [illegible], [illegible], [illegible], in [illegible]. ιε, in [illegible].
Dionyſius Thrax, de Rhodo, [illegible].
Dionyſius Triphonis (filius, an interpres) [illegible], [illegible].
Dionyſius Uticenſis, [illegible] α, [illegible].
Dionyſ. Giganticis liber I, [illegible]. III, [illegible], fortè Samius.
Dionyſius lib. XXIII. [illegible] ἱστορίας, [illegible].
Dionyſii Epitoma, [illegible].
Diophantus, Διόφαντος, [illegible], in Politicis, [illegible].
Diotimus, Διότιμος, LXV [illegible], [illegible].
Domitius Calliſtratus, Δομίτιος Καλλίστρατος, lib [illegible] de Heraclea, [illegible], [illegible] σ, [illegible] ζ, [illegible].
Doſitheus, Δοσίθεος, in [illegible].
Duris, Δοῦρις, in [illegible], [illegible], [illegible].
Duridis Elaitæ epigramma, Ἔφεσος.
Echephylides, Ἐχεφυλίδης, [illegible].
Erenæus, Ireneus.
Emphanes, [illegible] ([illegible] ſuſpicor) [illegible].
Epaphroditus, Ἐπαφρόδιτος, [illegible], [illegible], [illegible], [illegible], in Homericis, [illegible], [illegible], [illegible].
Ephorus, Ἔφορος, paſſim citatur, [illegible], [illegible], [illegible], [illegible], ubi multa ejus verba referuntur [illegible], [illegible], [illegible].
Epicharmus, Ἐπίχαρμος, [illegible], in [illegible].
Epicrates, Ἐπικράτης, [illegible].
Epigramma, [illegible], [illegible].
Epimerides Ἐπιμερίδες, de vocibus Atticis & comicis ... tragicis, [illegible].
Eratoſthenes, Ἐρατοσθένης, Cyrenæus, [illegible], [illegible].
[illegible], [illegible], [illegible], [illegible], [illegible].
Mercurio, [illegible]. Citatur & alibi, ſine operis nomine.
Erranius, Ἐρράνιος, in [illegible]: ſi recte legitur.
Erennius Philo, Ἑρέννιος (fortè Ἑρέννιος, Herennius) [illegible], [illegible], [illegible].
Eudæmon, Εὐδαίμων, [illegible], [illegible]. Ejus Orthographia citatur in [illegible].
Eudæmus, Εὔδαιμος (ſuſpicor notam librario impoſuiſſe, & eundem eſſe cum priore), in [illegible].
Eudoxius, Εὐδόξιος, [illegible], fortè Eudoxus.
Eudoxus, Εὔδοξος, [illegible] γῆς περιόδου, [illegible] β', [illegible] δ' [illegible], [illegible] ϛ' γῆς περιόδου, [illegible], [illegible], [illegible].
Eugenius, Εὐγένιος, Stephani aut Hermolai in regia ſchola anteceſſor, [illegible], [illegible].
Euphemius, Εὐφήμιος, [illegible], [illegible].
Euphorion, Εὐφορίων, [illegible], [illegible], [illegible].
[illegible], in [illegible].
[illegible] (locus ſuſpectus mendi) [illegible].
[illegible], [illegible], [illegible], [illegible].
[illegible], [illegible], [illegible].
[illegible], [illegible].
[illegible], [illegible].
[illegible], [illegible], [illegible].
Eupolis, Εὔπολις, [illegible], [illegible], [illegible]. [illegible], [illegible], in [illegible], [illegible] legitur. [illegible], [illegible].
Euripides, Εὐριπίδης, [illegible], alias. [illegible], in [illegible].
[illegible], [illegible].
[illegible], [illegible].
[illegible], [illegible].
[illegible], [illegible].
[illegible], [illegible].
[illegible].
[illegible], [illegible].
Euſebius, Εὐσέβιος, ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ ἱστορίᾳ, [illegible].
Euſtathius, Εὐστάθιος, [illegible].
Eutropius, Εὐτρόπιος, [illegible].
Favorinus, Phaborinus.
Georgius, Γεώργιος, [illegible], cognomento ſubulcus, [illegible], [illegible].
Glaucus, Γλαῦκος, [illegible], [illegible], [illegible].

[illegible] ejus operis. [illegible]

Hecataeus, [illegible]

Hecataeus, [illegible], Milesius, passim citatur [illegible] in [illegible]. Citatur & [illegible], & alibi alias

[illegible] ejusdem operis [illegible]

Citatur etiam Hecataeus Abderita, in [illegible], & [illegible].

Hegemon, [illegible] poeta, Leuctricum bellum scripsit, [illegible].

Hegesianax, [illegible], de Democriti & poeticis dictionibus: [illegible]

Hegesippus, [illegible], [illegible] scripsit [illegible]

Heliodorus, [illegible] carmine, [illegible]

Hellanicus, [illegible]

Hellanicus, [illegible], passim citatur [illegible]

Heraclides, [illegible] in [illegible] (puto) [illegible] pro eodem legitur. Libro secundo, [illegible] operis nomine.

Heracleon, [illegible], in [illegible] Glauco [illegible] Glauci F. in [illegible], & [illegible].

Heracleus, [illegible]. Videtur autem potius [illegible] gentile esse ex eo [illegible] loco citatum: quanquam autores quoque [illegible] sub [illegible] citatur in [illegible] (verbi gratia) [illegible]

Heraclides, [illegible]

Heraclides Ponticus lib. [illegible]

Hermeias, [illegible]

Hermippus, [illegible], in [illegible].

Berytius, citatur in [illegible].

Hermogenes, [illegible]. Rhetoricen scripsit, [illegible].

Herodianus, [illegible]. Varii hujus citantur libri sine operis indice. ut [illegible], in [illegible], in Apollonium [illegible]. Videtur autem integer titulus esse [illegible]. Vide [illegible].

Symposium Puteolis scripsit, [illegible] (legerim [illegible]) [illegible]. Citatur & alias solo nomine frequenter.

Herodorus [illegible], in [illegible]. Libro decimo, [illegible]. Decimo [illegible]

Herodotus, [illegible], ejus historiarum libri passim adducuntur. Vita Homeri, in [illegible].

Hesiodus, [illegible]. Versus ejus ex [illegible], in [illegible].

Hierocles, [illegible], in [illegible], & [illegible]. forte is, de quo in [illegible].

Hippys, [illegible], Reginus, [illegible].

Histiaeus, [illegible]

Homerus, [illegible], passim citatur. Hymno in Apollinem, [illegible].

Hypsicrates, [illegible], in [illegible].

Jason, [illegible], [illegible]. (quatuor libris [illegible]) qua

Josephus, [illegible], aliquoties: hujus [illegible] de Antiquitate Judaica citantur [illegible]. Sic citat libros de excidio Hierosolymae

Ipsus, [illegible] scripte legitur.

Irenaeus, [illegible], in [illegible].

Ister, [illegible], in [illegible] (ma[illegible]) [illegible]

Ister Calatianus, librum de tragoedia scripsit, [illegible].

Juba, [illegible], in [illegible] [illegible], in [illegible], & [illegible].

Justus, [illegible], belli Judaici scriptor, [illegible]. Suspicari quis posset, hunc pro Josepho suorepsisse

Leander Nicanor, [illegible], in [illegible].

Lepidus, [illegible], in [illegible]. [illegible]

Linus, [illegible], in [illegible]

Lucillus Tarraeus, lib. de Thessalonica, [illegible] ibi legitur, in [illegible]: & in [illegible]. Ego secutus sum eum qui scripsit argumentum in Argonautica Apollonii. Scripsit 3 libros de proverbiis, de literis, [illegible], in [illegible].

Lupercus, [illegible], in [illegible].

Lutius, [illegible] (forte [illegible], Lucius, idem cum priore) in [illegible].

Lycophron, [illegible] hujus versus ex Alexandra, seu Casandra, identidem adducuntur [illegible] citatur mendose, in [illegible]: sicut ibi docui.

Lycus, [illegible], de Alexandro, [illegible].

Lycus Reginus [illegible].

Lysis, [illegible], in [illegible].

Marcellus, [illegible], medicus. [illegible]

Marcianus, [illegible], familiariter citatur.

[illegible] simpliciter, [illegible] Britanniae, in [illegible]. Indici sinus, [illegible].

Marsyas, [illegible]

Menander, [illegible] comicus citatur in [illegible], & [illegible].

[illegible] ejus, in [illegible]. [illegible] (suspectum) in [illegible].

Menecrates, [illegible]

Menelaus, [illegible]. de quo in [illegible] ejusdem operis [illegible]

Menemachmus, [illegible] (forte Menaechmus.) [illegible]

Menippus, [illegible] ut in [illegible]. Duorum pontorum, [illegible]

Metrodorus, [illegible], in [illegible].

Metrophanes, [illegible].

Mu[illegible], [illegible]

Moderatus (Mo[illegible]) [illegible] libros scripsit quinque [illegible].

Mu[illegible] Misorum libri, [illegible] forsan non injuria de his dubites

Naucrates. [illegible], Homeri interpres, [illegible].

Neanthes, [illegible], de viris illustribus, [illegible].

Nestor, [illegible], primo Alexandriadis. [illegible]

Nicaenetus, [illegible]

Nicander, [illegible]

Nicander alius, [illegible]

Nicanor [illegible], in [illegible]. Ibidem & in [illegible] dicitur [illegible] ad Adrianum, [illegible]. [illegible] Vide Leander.

Nicocrates, [illegible]

Nicolaus, [illegible]

Nicostratus, [illegible]. Clitarchus, [illegible].

Nymphis, [illegible]

Nymphodorus, [illegible]

Olympianus, [illegible], in [illegible]

Orus, [illegible]

Palaephatus, [illegible]

Pausanias, [illegible]. Aliquot ejus versus heroicos in [illegible] invenies. Citatur [illegible], in [illegible]. [illegible] ejusdem operis in [illegible].

Parmeniscus, [illegible]

Parmeno, [illegible], Byzantius. Citatur ex [illegible], in [illegible]

Parthenius, [illegible], [illegible] patria. [illegible]

Pausanias, [illegible], qui [illegible] Graeciae scripsit, frequenter citatur. alias operis ac libri nomine expresso, alias

alias vel altero vel utroque omiſſo. Phocica, pro decimo libro adducuntur in [illegible].

Alius [illegible] fuit (quod [illegible]) cujus περὶ Ἀλεξάνδρου ſcriptum allegatur in [illegible], & liber [illegible]tus, ubi de urbe [illegible] agitur, [illegible]. Sæpe laudatur teſtis Syracuſorum gentilium: ut in [illegible], [illegible], [illegible], &c.

Ph[illegible], [illegible], citatur in [illegible], [illegible], alias
[illegible] τῆς Παμφυλίας, [illegible].
[illegible], in [illegible].
[illegible], in [illegible].
[illegible] (totum opus puto) [illegible],
[illegible], in [illegible].

Phanodemus, [illegible], [illegible].

Pharnuchus, Φαρνοῦχος, Perſicæ hiſtoriæ ſcriptor, [illegible].

Pherecrates, [illegible], [illegible].

Pherecydes, Φερεκύδης, in [illegible], [illegible], [illegible], [illegible], [illegible].

Phileas, Φιλέας, in [illegible], [illegible], [illegible], [illegible].

Philemon, Φιλήμων, in [illegible]. Ejus [illegible], citatur [illegible], [illegible], [illegible].

Philetas, [illegible], in [illegible], [illegible].

Philiades, [illegible]. Ejus epigramma refertur in [illegible].

Philippus, Φίλιππος, de ventis ſcripſit, [illegible] in [illegible], [illegible], &c. hoc nomen pro Philiſto legitur

Philiſtus, Φίλιστος, in [illegible], [illegible] &c. ſcripſit de reb. Siculis. Ejus operis ϛ' citatur in [illegible], [illegible] θ', [illegible] ιγ', [illegible].

Philo, Φίλων, paſſim citatur. [illegible], [illegible], [illegible], [illegible], ubi Syram vocem interpretatur.
[illegible], in [illegible], & [illegible].
[illegible], in Νίπους.

Philo [illegible] libro β' in [illegible] γ', in [illegible], in [illegible].

Philonides, [illegible], [illegible], [illegible].

Philoſtephanus, [illegible], in [illegible], [illegible], [illegible].

Philoxenus, Φιλόξενος, [illegible], [illegible], [illegible].

Phylllius, in Phyllius.

Phlegon, Φλέγων, Olympiadum ſcriptor. [illegible], in [illegible], [illegible], [illegible], in Ὀλυμπιάδων [illegible], [illegible], [illegible], [illegible]. Citatur & ἐν Ὀλυμπ. (ſed [illegible], ni fallor, pro Ὀλυμπιάδων) in [illegible].
[illegible], in Κρίων.

Phlyax, Φλύαξ, ſcriptor IIXL dramatum, [illegible].

Phrynichus, Φρύνιχος, in [illegible], [illegible], [illegible], &c.
[illegible], in [illegible].

Phyllius, [illegible], in [illegible]. Cæterùm in Annotationib. ex Athenæo & Suida oſtendi, legendum eſſe [illegible], Philyllius.

Pinaces, Πίνακες, id eſt Tabulæ, quibus [illegible] ob oculos ponuntur: quarum etiam Strabo meminit in [illegible].

Pinacographi, πινακογράφοι, qui tales tabulas condunt: [illegible].

Pindarus, Πίνδαρος, in [illegible], &c.

Piſander, Πείσανδρος, [illegible], lib. X.

in [illegible] XIV, in [illegible] Carmine ſcripſit

Plato, Πλάτων philoſophus, [illegible], in [illegible], & περὶ ψυχῆς, id eſt Phædone, in [illegible].

Plutarchus, Πλούταρχος, in [illegible].
Interpres Nicandri, in [illegible].

Polemon, Πολέμων, [illegible], [illegible], [illegible].

Polybius, Πολύβιος, ejus libri hiſtorici paſſim citantur. Reprehendit Demoſthenem lib. XII, [illegible]. Vide [illegible].

Polycharmus, Πολύχαρμος, [illegible].
[illegible], [illegible]

Polyhiſtor, Πολυΐστωρ, ſæpe citatur.
[illegible], in [illegible], [illegible].
[illegible], [illegible].
Lib. III tunc operis nomine, [illegible].
Vide ſupra Alexander.

Porphyrius, Πορφύριος, [illegible], [illegible].

Poſidippus, Ποσείδιππος, [illegible], [illegible].

Priſcus, Πρίσκος, [illegible].

Protarchus, Πρώταρχος, Ὑπερβόρεοι.

Proteas, [illegible] grammaticus, [illegible].

Proxenus, Πρόξενος, [illegible]. Citatur etiam in [illegible].

Ptolemæus, Πτολεμαῖος, [illegible], [illegible]
[illegible], [illegible].
[illegible], [illegible].
Rex, [illegible].
Citatur & liber quintus [illegible], in [illegible], cum laude.

Pytheas, Πυθέας, [illegible].

Quadratus, Κοδρᾶτος, [illegible].
[illegible], [illegible].
γ, [illegible], [illegible].
[illegible], [illegible].
θ', [illegible].
β' [illegible], [illegible].
ια' [illegible], [illegible].
[illegible] ιδ', [illegible]. Vide Aſinius.

Rianus, Ῥιανὸς, paſſim citatur patria ejus [illegible]
[illegible]
[illegible], [illegible]
[illegible], [illegible], [illegible], & [illegible], ubi verſus ejus ponitur: ſicut & in [illegible], & ex nono ejuſdem operis in [illegible].
[illegible], [illegible], & [illegible], ibique carmen [illegible].
[illegible] ϛ', [illegible].
Lib. XVI, operis nomine omiſſo, [illegible].

Saluſtius, Σαλούστιος, [illegible].

Sceplius, [illegible], [illegible]. Vide Demetrius.

Scymnus, Σκύμνος, [illegible], in [illegible]
[illegible], [illegible].
[illegible], in [illegible], ubi Chius vocatur [illegible].

Seleucus, Σέλευκος, [illegible], [illegible].

Semus, Σῆμος, Delius, [illegible].

Simias, Σιμίας forte pro duplo, [illegible], in [illegible].

Simonides, Σιμωνίδης, [illegible], [illegible].

Sophænetus, Σοφαίνετος, [illegible] in [illegible], [illegible], [illegible], [illegible].

Sophocles, Σοφοκλῆς, poeta [illegible], [illegible], &c.

Ejus [illegible], [illegible]
[illegible], [illegible]
[illegible] in [illegible].
[illegible], [illegible].
[illegible], [illegible].
[illegible], [illegible].
[illegible], [illegible].
[illegible], [illegible].
[illegible], [illegible].
[illegible], [illegible].
[illegible], [illegible]. [illegible].

Sophocles, Apollonii Argonauticorum interpres, in [illegible], [illegible], [illegible].
[illegible], [illegible].

Soſtratus, [illegible], Phanagorita, [illegible]

Soterichus, Σωτήριχος, [illegible]

Stephanus, Στέφανος, ſua [illegible] citat, [illegible]

Strabo, Στράβων, paſſim.

Suidas, Σουίδας, [illegible], [illegible].

Suidas, Σουίδας, [illegible], [illegible].
Citatur in [illegible].

Syneſius, [illegible], [illegible], [illegible].

Teucrus, Τεῦκρος, Cyzicenus, [illegible].

Telephanes, [illegible], [illegible] ſcripſit, [illegible].

Technicus, Τεχνικὸς, in [illegible], [illegible]. Liber XII. in [illegible] adducitur. Vide Apollonius.

Theagenes, Θεαγένης, [illegible].
[illegible], [illegible], [illegible], [illegible].
[illegible], [illegible]

Theo Θέων, [illegible], [illegible], [illegible] in Lycophronem, [illegible], [illegible] in Nicandrum, [illegible].

Theodectes, Θεοδέκτης, ſcripſit Tragœdias L. Rhetorica & Orationes. [illegible] vide.

Theodoridas, Θεοδωρίδας, [illegible].

Theophraſtus, Θεόφραστος, in [illegible], [illegible].

Theophilus, Θεόφιλος, [illegible], [illegible]

Theopompus, Θεόπομπος, perſæpe citatur
[illegible], [illegible], [illegible].
[illegible], [illegible], [illegible].
[illegible], [illegible], [illegible].
Multi etiam ejus libri, ſuppreſſo non ine paſſim citantur: ut [illegible], in [illegible], [illegible], in [illegible], [illegible] &c. in [illegible], &c.

Thucydides, Θουκυδίδης, paſſim ejus hiſtoriæ libri adducuntur

Timæus, Τίμαιος, [illegible], [illegible], [illegible].

Timagenes, [illegible], Τιμαγένης, [illegible]

Timagoras, Τιμαγόρας, [illegible].

Timo, Τίμων, [illegible], [illegible].

Timocrates, [illegible], Adramyttenus, [illegible]

Timotheus, Τιμόθεος, [illegible], [illegible], [illegible].
[illegible], [illegible].

Timotheus, Τιμόθεος, Mileſius. Muſicus [illegible], [illegible]

Tryphon, Τρύφων, [illegible], [illegible], [illegible], [illegible].
[illegible], in [illegible], [illegible], [illegible].

Ulpianus, Οὐλπιανὸς, [illegible], [illegible].

Uranius,

Uranius, Οὐράνιος, Ἀραβικῶν α', in αὐάσης β', αἰακιλεῖς, αἰνοῖτης γ', ἀβασῖνοι, ἀτραμῖται.

Xanthus, Ξάνθος, λυδιακῶν β', in ἀρτιμοίοι, φρυγία. δ, in ἀσκαλὼν (unde Lydum fuiſſe liquet) & ex λογιζ. , ἀσπεία, & ἀπλαῖον.

Xenagoras, Ξεναγόρας, in ἀνχιάλεω, πηςμωρία, χοτρεί.

Xenion, Ξενίων, Κρητικοῖς, ἀρκάδες, δραγμός.

Xenophantus, Ξενόφαντος, ἀλαὶ ἀραφήνιδες.

Xenophon, Ξενοφῶν, ἀναβάσεως ἑ, δρυλαί.

Ἑλληνικῶν ά, χείμερα.

τ', ἄτταλα.

ἱππαρχικῷ, φάλαρα.

Alius videtur, qui ἱπποδρόμια in Ὀλύμπῳ citatur & ἀναμετρήσει in ἀρυπνίς.

Zenodotus, Ζηνόδοτος, δωδώνη.

Zopyrus, Ζώπυρος, ἀφροδισιάς.

¶ *Si qui alii nominantur, quorum tamen teſtimoniis autor non utitur, neque opera nominat, eos in alterum Indicem rejectos, ſcire te volui.*

SCRIPTORUM, QUI IN STEPHANO citantur, Elenchi ab Xylandro compoſiti finis.

VERBORVM ET RERVM QVÆ IN STEPHANI DE URBIB.

Commentario continentur, locuples INDEX.

A ab initio abjicitur, ἀπατεῖς. α non compoſitum, ſed pars thematis, ἄσφαξ. α in fine breve, γῆ ab ά deducta, ἄβεσα. α deſinentium penultimæ quantitas, ἀγεία. α de medio ſublatum, ἰάμεια. α femininorum localium παρώνυμα, ἀγνή. in α pluralium gentilia, ἀδεγρία. α pro ε, μίνεος.
Abæ, τάγαρα.
Abantes, Εὔβοια, ἄμαντις.
Abas, δῆμος. Ejus filii, ἀθῆναι.
Abiſgi, σφίγγα.
Abice, ὕλη.
Aborus fluvius, βίζων.
Ἄβολος, βίρυλος.
Abydus Ægypti, θίς.
Acacallis, Κυδωνία, Ὄαξος.
Academia, ἑκαδήμεια.
ἀγαλός, Παρθένος.
Acamantis, κόραξ.
Acamas, σωάκιον, χοτρός.
Acaris urbs, ἀγεία.
Acarnanica gentilia, μίτερα.
accentus diverſitas in ſubſtantivis & adjectivis, Ἀγάθη.
Ἀκκώ, Πελοπία.
Acellus, in ἀκέλα.
Aceſines fl. ἐβνάς.
Achæi in Theſſalia, φερβαί.
Achelous, ἀχελωῖται, χαλκίς.
ἄχερδος qua natura, γυάρος.
Ἄχειη, & Ἄχνη, ἰχναι.
Aciamus Lydorum rex, ἀσκαλών.
Acmon, Δωρίλαιον.
Acriſius, Λάρισσα, φέγραλος.
Acritas, χαλκηδών.
Acritus, χαλκίτης.
Acrocorinthus, ἰκανή, κόρινθος.
Ἀκτή, Γάλλοι, τάλαιστή.
Actis, ἡλίου πόλις.
Adonis, Ἀλεξάνδρεια, ἀμαθοῦς, βηρυθόνος.
Ἄδος Ciliciæ, σύναχα.
Adramyles, ψυλλύτανος.
Adraſtus philoſophus, φίλιππος.
Adris, Γάναι.
Adrianopolis, ἀδριανή, χρισί, σπαρθίνεια.
Adrianopolitæ, νεοκαισάρεια.
Adrianus, μύργαι, πάλμυρα, Ὀλυμπίειον.
Adrianæ Athenæ, ibidem.
Adrias, χρυσόπολις.
Ἀδραῖοι, Ἄδραςος.
ἀδρύμης, τύπος.
adverbium pro gentili, βατί.
Æa, φάσις.
Æacidæ inſulæ, οἰνώνη.
Æacus fl. Ναρβών.
Æeta, τηλεκάριναι.
Ægæa, κάρυσος.
Ægæum mare, Ægon, ibidem.
Ægei filia, ἀμφίραξια. genus, μέγαρα.
Ægiale, ἀμοργός.
Ægimus, δυμάν.
Ægina, μυρμιδόνια.
Ægle, τόμοι.
Ægyptus, δῆμος.
Ægyptiorum gentilium forma, ἀνθύλλα, βόλβος, μαγδωλός, μάγνα, ἴόνειον.
Ægys, κάρυσος.
Æneas, μοργίος.
Ænejus, νῶς.
Æneſias philoſophus, μεγάλη πόλις.
Ænus, πολτυδία.
Æoles accentum mutant, ἄδειον.
Æolicus accentus, δωδώνη.
Æolica dialectus, γόννοι, ἀγεία.
Æolus, μάλαια.
Æoli inſulæ, ἱερικοῦσα.
Aeria, αἴγυπτος, θάσος, κρήτη, λιβύη.
Æs Cyprium, ταμάσσος.
Æſculapius Caulius, καῦλ.
Æthiopia, Αἰθίοψ.
Æthiopica gentilia, ἀσπίς.
Ætia, αἴδες, Αἴγυπτος.
Ætna, παλική.
Africorum gentilium forma, αἰγίμορος, γάθρασα, χέθυρσα, ἄφρικη.
Agactes, κασσικάπαιοι.
ἀγαλμούσις, σήλαι.
ἀγάλματα, κτύλασος.
Agamedes, δελφοί.
Agamemno, χρυσόπολις, λάμπη.
Agathuſa, Τῆλος.
Agathyrſus, Γελωνός.
Agenor, θάσος, φοινίκη.
Ἀγμοί, ὄαξος.
Agraulus, ἀγραυλή.
ἄγριοι, Χαρραμαχῖοι.
Ἄγριοι dii, κύγνος.
Agrippina, Παναγαρεία.
ἀχίαιρα, ἀπάλιεια.
αια derivativa unde, πίξ.
αια deſinentium localium accentus, Ἀχαΐα.
Aea, διοσκουριάς.
Aiax, Νάρυξ, φιλαΐδαι.
Aiacis F. Βουκιάδης.
Ægialeia, ἄργος.
Αἰγιροῦς, καρκίνος.
Αἴγυς, κόρινθος.
αἴλουρος, βούκοσος.
αιον deſinentium accentus, ἀρχαῖον.
Æthiopes, λίνυ.
Æthræa, ρόδος.
αἴλα, equus. αἰλουπασίδης, ὑπαίλα.

Album Syris ut dicatur, ἀδάρη.;
Alcæus, ἴκος.
Alce, ἀρθηδών.
Alcippe Martis F. ἄρειος πάγος.
Alcmæon, in ἀχελῷος. φοιτία.
Ἀλκμαίων, ἐγχελεῖς.
Aledrus, χυτροί.
ἀλήϊον πεδίον, ἱερός.
Alexander, ἐξυδραίνειν, χάραξ.
Alexander Ætolus, πλευρών.
Alexandri Aſclepiadæ patria, κοτυάειον.
Alexandrea, ἄστυ, ῥακώτης, φάρος.
ἀλεξωτηρία, Ἀλεξάνδρεια.
ἀλιεύς, Τίρυνς.
Ἀλικύρνα, χαλκίς.
ἁλιπορφυρεῖς, ἄβδηρα.
ἁλικαρνάζειν, ἰσθμός.
Alimeda nympha, ὀμφακίς.
Ἀλίνα, κρήνη.
αὖλις, αὐλίς
ἀλλοτρία, ἀπελλεία.
Almonia, μινύα.
Aloeus, μυαξ.
Alone, βισβίνος.
Alopecia, Ἰσπανικὴ, μίλητος.
Ἄλωρος, ἄζωρος.
Alous, Φλάσων.
Alpes, ὑπερβόρειοι.
Alphei fons, ἄσεα.
Althemenes, Κρητινία.
Alyattis filii, ἀδραμύτειον.
Alys, παμφυλία.
Amalecitæ, Γομολῖται.
Amamaſſus, ἰδάλιον.
Amanus mons, μελιτηνή.
Amarax, ἴφυρος.
Amaſtris, κρῶμνα, σήσαμον.
Amathuſia, κύπρος.
Amazones, Ἴφισος.
Amazonum nomina, γυναῖκες viri, γαργαρεῖς.
Amazonium, κύμη.
Ambracia, δεξαμεναί, ἰτεία.
Ἄμπελος mons, δεξάμενη.
Amiſodorus, σιδήνη.
Ammana, φιλαδελφία.
Ammonia, παραιτόνιον.
Ammonis, δωδώνη.
Ammonis oraculum, ἄφυτις.
ἄμμος, χάλκη.
Amphæ, κρίσος.
Amphiaraus, φοινίκη, ἅρμα.
Amphictyon, βοιωτία.
Amphidocus, ἀστληδύς.
Amphryſus fl. ἄσταγος.
Amphion, εὔτρησις, Τιθόρεια.
Amphithea, Τένεδος.
Amphitruo, Θῆβος.
Ampyx, Φαμία.
Amyclæi, ὀνύχιον.
Amyclas, λακεδαίμων.
Amymnæi, αἰγεσταῖοι.
Amymones, χαονία.
Amynus, ἰωλκός, μαλιεῖς.
Amyſchnæum, θρακικόν.
Anactor, Anactoria, μίλητος.
Anadræmus, ἀμφίπολις.
Ananias, ἄνδρος.
anaptithei lex, πλαμζεῖς.
ἀναπτερύζειν, πύργος.
Anaplus, γυναικῶν πόλις.
Anaitaiopolis, ὄμφαλ.
Anaxithea, ὤλενος.
Anatha, Τύρος.
Anacæi mater, ἀστυπάλαια.
Anchiſes, καφύαι. ubi ſepultus, αὐγεία.
Ancora, νίκαια.
Andanum, βάργυλα.
Andes, viri nomen, Ἄνδανα.
Androclus, βέννα.
Andromeda, μαλαισοί.
Ἀνθρίκων pugil, ἀνθηδών.
Ἀνικὸς, Ἴκαρος.
in ανὸς gentilium canon, ἄγκυρα, ἀμαστρις, ἄτεια.
Anthanis, Τροιζήν.
Antheia, θυρέαι, τράλλεις.
Anthemuſa, σάμος.
Ἀνθήπολοι, χάλκαιοι.
Anthes Neptuni F. Ἀνθεία.
Anthus, ἀνθηδών.
Antia, Italiæ urbs, ἄγκυρα.
Antibius philoſophus, ἀσκαλών.
Anticragus, κράγος.
Antigonea, νίκαια.
Antigonus γραφεύς, φίλαι.
Antiochea, Γάζηρα, ἰόνη.
Antiochus, ἱεροί, σπίθρα, σείεις, στρατονίκεια.
Antiochi Cycni philoſophi patria, ἀσκαλών.
Antiope, ὕρια, ὕσια.
Antiphellus, φελλός.
Antiphemus, Γέλα.
ἀντιφερώτας exemplum, in etymo ἀνθάνας.
Antiſſa, ἄμφισσα.
Antra deorum, κώρυκος.
Antron, ἀγκών.
Antrum nympharum, κώρυκος.
Anubis, κυνῶν πόλις.
Aonia, βοιωτία.
Ἄορις, θρασυμηδεία.
Apamia, μυρλέα.
Aphaſetiadæ, Φαραί.
Aphidnæ proditæ, Τιτακίδαι.
Aphrodiſias, μεγάλη πόλις, νινόη, Τροιζήν.
Apia, Πελοπόννησος.
Apidon, Apis, in ἀπία.
ἀπὸ pro μεταξὺ ſæpiſſimè, ἄγκυρα.
ἀποβαθρία, βυθρωτός.
Apollo ubi cultus, χαιῶν. Ubi natus, τέγυρα.
Apollo purgatus, δειπνιάς.
Apollinis nomina, ἱεροβόταται. Actræphius, ἀκραιφία. Actius & Epactius ... ibidem Actæus, ἀγυιεύς, ἀγυιά, αὔσονος, κυζικὸς, Βορείτων, χρυσῆ, δελφοί, δήλιος, δῆλος, διδύμοι. Cillæus, in ἱεροβόταται, ἔρμωνθις, εὔτρησις. Gryneius, γρύνοι. Ἰσμήνιος, ἰχναῖος, κορύνη, λαρισσαῖος, Lyceus, Λύκαια, λύκειον, Λυκωρεύς, ἀνταφορία. Μαλόεις, νάπη, πάταρα, πύθιος, Πυθώ Σαλγανεύς, σπήλαιον, συγχώριον, ὕρια. Telmiſſius, χαλκῶτις, Τενέδιος, θυμβραῖος. Tragius, Τραγαία, ὑλάτης, in ἀμαξαντόρος, ἱεράπολις, ἱερός, ὕλη, ὀλμίκλα, ζωστήρ.
Apollodorus, νίκαια.
Apollonia, χαλάστρα, κυδωνία.
Apollonias, κυπάρισσος, Τροιζήν.
Apollonii hiſtorici patria, ἀσκαλών.
Apollonius, κάλυδνα. ὀξυφίως, λητοῦς πόλις.
Apollonius grammaticus, μύνδος.
Apollophanes Stoicus, ἀντιόχεια.
ἀποσκυθίσαι, σκύθαι.
Apſinthus, κολπηδόν, χερρόνησος.
Apſynthus, αἶνος.
Apſyrtus, τομεύς.
Aquæ mirum, Τίος.
ἀρά, omen, in Τέως.
Arabiæ nomen, ἰλέως.
Arabum gentilia ut formentur, ἄδανα, γάβαλα, δάνα, ζόαρα.
Arabicum mare, βραχεῖα.
Aradus, αἰθέρια.
Aræthyrea, φλιοῦς.
Ἀραιθυρέα, ibidem.
Ἄραξ, αἶνος, θρασυμηδεία.
Araxes, εὐφράτης.
Arbazani, ἰψίκουροι.
Arcadiæ diviſio, ἀζανία.
Arcadum gentilia, ἀμφεία, δελφοί, δίπαια.
Arceſicerata, ἐπιφάνεια.
Arceſidæ, ἀρκάς.
Arceſina, ἀμοργός.
Archias Corinthius, συρακοῦσαι.
Arctonneſus, Κύζικος.
Ardea, Ulyſſis F. ἀντεία.
ἄρδυ, ἀρύβασα.
Aregonus, Νίκαια.
Areopolis, in Ἄρεως πόλις, ῥαββάθμωμα.
Areſtor, παῤῥασία.
Aretas, Αὔαρα.
Argades, αἰγικορεῖς.
Argeia, ὑσιεῖς.
Argenteus mons, ταρτησσός.
Argivi, ἱερεῖς, φαλίσκος.
Argonautæ, αἰηγίτης.
Argos, ἰναχία, παῤῥασία, πελοπόννησος.
Aria, Θήρα
Ariadne, Δονουσία.
Arimaſpi, ἀργιππαῖοι, ὑπερβόρειοι.
Ariobarzanes, ἄγκυρα.
Arion, μήθυμνα.
Ariſtander, φασηλίς.
Ariſto Peripateticus, Ἰουλίς. Rhetor, Γέρασα.
Ariſtocles, κύριον.
Ariſtomenis Meſſenii fabula, ἀνδανία.
Ariſtophanes, Μῆλος.
Ariſtoteles, στάγειρα.
Ariſtoxeni patria, τάρας.
Arnæa, φοινίκη, φελλωρία.
Arne, χαιρώνεια.
ἀρνειοῦς οἶνος, μαζώνις.
Arpina, Ὀλυμπία.
Ariace, ῥάγα.
Arſinoe, ἰφισός, μάριον, λούχερα.
Artabazi, ἀγλαία.
Artaxana, εὖοι.
Artaxerxes, κύρταια.
Artaxerxæ, ἀψαία.
Artemidi ſacra, ζέλα.
Artinia palus, ἄφνειος.
Arus fl. Lyciæ, δρῦς.
Aſia, ἤπειρος.
Aſianorum gentilia, ἀδραμύτα, μαγνησία, ἀσκαλωνῖται, χαλκίς.
Aſcanius, ἀρίσβη
Aſchalitæ, in ἀσκαλίτης.
Aſclepiades, ἀλύζεια, μύρλεια, νίκαια.
Aſclepiadæ, κῶς.
Aſcus gigas, Δαμασκός.
Aſdrubal, καρχηδών.
Aſibe, ἀντιόχεια.
Aſopus, χαλκίς.
Aſparagi grandes, γάμβαλοι.
Aſpledon, ὀνύτος.
Aſſedones, Ἰσσηδόνες.
Aſtæ, τρίβολα.
Aſtartæ, φιλαδελφία.
Aſteria, δῆλος, ὑδισσός.
Aſterope, in ἀκραγάντες, Oceani filia. ἀστὴρ βιβλίον, βαθεῖα.
Aſtrabe, κρίσος.
ἄστυ, Ἀλεξάνδρεια.
Aſtyages, πασαργάδαι.
Aſtyocha, ἔφυρα.
Atabyrii montes, κρητινία.
Atalanta, χοιρῖς.
ἀτταρνῖτις, ἀλαντῖτις, ἀτλαντῖτις.
Ateia, ἀρίσβη.
ἄτης gentilia, δελφοί

Athamantis, πίνα.
Athamenes, ἀκραιφία, ἄλ☉.
ἄθος, Ανασάτα.
ἄθο exeuntium tonus, δικέλλα.
Athenæ novæ, ἐλυμπιεῖον.
Atheniensium tribus & ſenatus, Βερενίκη.
Α'θωναῖς, ἀλαλκομένιον.
Athmoneus, ἄγναλα.
Α'φροδίσιος, αὐλῶνες, ἀφροδίτης.
Α'φροδίτης ἱερὸν, ψιακά.
Athrax, λιπαρά.
Atrax, ἄτραξ.
Atropatene, τροπάτια.
Attea palus, μάζουσα.
Attalea tribus Attica, ἄγυρις.
Attalis tribus Atticæ, Α'πολλωνιάς.
Attalus, βοὸς κεφαλαὶ, φαρμακοῦσσα, φιλαδέλφεια.
Attica, ὠγυγία.
Attica nomina, ἄγυρις.
Atticæ diviſio, τετράπολις. urbes, ἑπτάκρεια.
Attis, Γάλλος.
Aturia, Νίνος.
Auge, τεγέα, τεύθρανία.
Auguſta, αὐλαί.
αὐλῶν Syriæ, δίφυσα.
Aulonia, καυλωνία.
Avus fl. παραυαῖοι.
Aulon, λιπαξός.
Aulonia, ἰταλία.
Autander, ἴαυχος.
Autheadæ, αἴθεια.
Azaris, ἄζιλις, ἄζειρος.
Axius fl. κρήστων.
Axi, ἄξος.
Aza, ἄζωτος, γάζα.
Azania, ἀρκαδία.
B in v, Vienna, βίεννος.
B in μ, Α'βόλος, ἀμβρυσσός.
Babylon, χαλδαῖοι.
Babylonis arx, πῦργος.
Bacchus. vide Deriades. & in γέφυρα, στράτιος. (γυρ.
Bacchus, βεροιαῖος, βρίσα γεγενῆς, γερδονεία, λάμψακος, φλιοῦς, ῥάφια, σαμβαχίδαι, νόναγραι.
Bacchus vinctus, δαμασκός. ut natus, νάξος. nutritus, μαιώνειας, & μασταυρα.
Bacchi ſimulacrum, διονυσόπολις.
Bacchylides. Ιουλίς.
Bactra, Ζαριάσπα.
Bætica, ἰταλικὴ.
βαληνᾶ, βερτῖος.
βαίτη victoria, ἀλαβανδά.
Bardines fl. δαρανῖτις.
Baſianus rhetor, Βέροια.
Bateia, δάρδανος.
Bato, ἄρτεμα.
Battus, Γέρασα.
Βάξιον, ἀσπέρια.
Becheires, χοῖ.
Βῆχες, μάσπιλος.
Βῆχες, βέλωρος.
Belea, ἰλιά.
Bellerophontes, βάργυλλα, ζερειὶς, ὑδισσός.
Belus, Αἰγύπτιος, λάπαθος, Σαλαμίνιος, θηραῖος.
Beres, μίεζα.
Beronice, ἑσπερίς.
Berrhœa, μίεζα.
Beſſi, πέραχειτων.
Bezeires, χοι.
Biblis, καυνος.
Bilæus fluvius, ψύλλα, τῖος.
Bithalbe, ἰουλιόπολις.
Bithyni, φρυγία.
Bizye, Γῆλος.
βλαβεῖς ἱερὸν, ἰνδική.
Blæſus, σπουδογελοίων ποιητής, Καπρεαι.
βλίαρος, μομβόλιαρος.
βασιλικός, διδύμη.
Bœbeis lacus, ξενία.
Bœotia, ὠγυγία. inundata, πελαγονία.
βόσπα, ἡ. ηγιαθα.
Bottiæi, νίκαια.
βρία, βεκύβρεια, μεσημβρία, σηλυμβρία.
Britanni, πρεττανική.
Bucéphala, βοὸς κεφαλαί.
Budini, γελωνός.
Bunomeia, πέλλα.
Butis, πέλλα.
βυῦλος, μῆλος.
Byle, ἰλιά.
Byzantium oppugnatum, βόσπορος.
Byzas, γυναικόπολις.
Βύζηρες, ἑπτακωμῆται.
C abarnis, πάρος.
C Cabires, Γραῖος.
κραγκώδης, καρχηδών.
Cadmus, βουθόη, βυθόη, δάρδανος, μακρόνδα... fluvius, ...
Καινὰ πόλις, καρχηδών.
Cæſarea, μάζακα.
Calabre, Ἴσαυρος.
Calænum, Κάλενος.
Calceus, λακεδαίμων, πέργη, σικυών, σκυθαι.
καλὴ, δῆμος Atticæ, ἀγγελή.
καλὴ ἀκτὴ in Sicilia, ἀπολλωνία.
Calliroe, ἀλαβανδά. palus, ἀτλόχεια.
Calui, μάργος.
Calybe, χαλυβωνί.
Calycadnus fl. ὕρια.
Calydnus fl. ὕρια.
Calydonius aper, κραμωνί.
Calyſo, νυμφαία.
Cambyſene, ξυρβάνη.
Cambyſſeni, κυρούπολις.
Camimus, αἰμονία.
Camirus, ἱερὰ πέτρα.
Καρὴ, Καρική, in αἰγάτης.
Canebium, κίον.
Capys, καφύα.
Car, συνάγελα.
Carbalis, σόλυμοι.
Carbas ventus, καρπασία.
Carbaſia, καρπασία.
Carceſia, us, ἀμοργός.
Cardia, λυσιμαχία.
Cares, μασταυρα.
Caria, κῶς, σκιρῖτις, χρυσαορίς.
Carum gentilia, ἄδγιτα, ἀθυμβρα, βίλος, πλαταιαί.
Καρχηδὼν, ἰταλική.
Carius, τυρρηνός.
Carmanii, δηρουσιαῖοι.
Κάρος, αὐλαί.
Carneades, καρχηδών.
Carpetani Celtæ, ἀλλία.
Caryſtis, κρῶα.
Caryſtus, μάκεστος.
Caſandrea, ποτίδαια.
Caſmenæus, ἑλώρη.
Caſtnium, κύρταξ.
Caſtores, δικέλλα, θεραπναι.
Caſtorum templum, θεραπναί.
καθηρεύς, καφηρευς.
καλὸν ἱέρειον, αἰγιαλεία.
Catria, Αἴγυπτος.
Caucon fluvius, Cauconis urbs, Δύμη.
Caucones, Μάκιστος.
Caulon, αὐλών.
Cebriones, Κεβρήνια.
Cecropis filiæ, ἀγραυλή.
Cecropidæ, εὐπυρίδαι.
Cecropium, ἄστυ.
Κεῖος, αγλαοι.
Celænæ, ἀπάμεια, χάραξ.
Cellinnus Lydiæ campus, ἄστυ.
κελαδῶν, κέλαιθοι.
Cellarariath, ἰσάς.
Centauri, ἄμαυρος.
Centum inſulæ, Σιλβίη.
Cephallenia, κράνιοι.
Cephali filii, κεράνιοι.
Cephenes, ἰόπη, χαλδαῖοι.
Cephenia, λιβύη.
Cepheus, χαλδαῖοι, ἰόπη.
Cephiſis, πλαταιεῖς.
Ceraines, Δωτίειον.
Cerambyces fl. ἑλίξοια.
Ceramicus, ἐκαδήμεια.
κέραμος, γάζα.
Ceraſtis, κύπρος.
Cerphacus, κέρκαφος, λίνδος.
Cercetæi, χαρμαῖται.
Cercetius mons, πιαλία.
Cercidas legumlator, μεγάλη πόλις.
Cercyra, φαίαξ.
Ceres, κερχεῖος, μέλαινος, πέσος, ῥάριον, σκῖρος, χιέρα, θεσμοφόρος, δρυμία.
Ceretes, βερεχύλη.
Cerycus ſophiſta, Γέρασα.
Ceſtria, Τρωία.
Ceſtrinia, Ceſtrinius, καμπανία.
χαιὸν, ἐρυτρά.
Chæreas Ægypti urbs, ὄργια τῶς.
Chalcenor, ἰδάλιον.
Chalcidenſes, σίδηρος.
Chalcitis, χαλκηδών.
Chaldene, Πισίδια.
Chalybdicum ſίμοιρον, λακεδαίμων.
Chamædaphne herba, ἀλεξάνδρεια.
Chamæleon, γελωνός.
Characmobi, ἀδαρίπολις.
Chares Cleocharis F. ἀγγελή.
Charidemus, χαλκηδόνιον.
Charondas, Κατάνη.
Chattenia, λαβαι.
Cheiron, κάρυστος.
Chembis, χέμμεις.
Cherneſſus, χερρόνησος.
Cherroneſus, ἀπάμεια.
Cherrura, χερρόνησος.
χύτρων proprium, βισαλτία.
Chius, βερενίκαι, ἔφεσος.
Chlamydia, δῆλος.
Chœrillus, ἰασός.
χηλῶν τεῖχος, νέον τεῖχος.
chorus, αἰγαία.
Chryſaor, μυλασσα.
Chryſaoras fl. μάσταυρα.
Chryſaoris, ἰδριάς.
Chryſe, φλεγύα.
Chryſeis, χρυσόπολις.
Chryſippe, ἰασός.
Chryſopolis, δρέπανα.
Chthonia, κρήτη.
χθονόφυλις, φλιοῦς.
Cibyra, κιβύρα.
Cibyras, ἔνθα.
Cicones, κυζικος.
Ciconiæ immunes, θεσσαλία.
Cidænis, ἰλαία.
Cierium, ἄρνη.
Cilicia aſpera, Σελευκία, hypoplacia, θήβη.
Ciliciæ diviſio, τραχεῖα.
Cilicum gentilia, καστάλία.
Cillæus Apollo, ἀργεννησοι.
Cimmerii, ἀντικοδρος, σίνωπος.

Cindapſus, μαγανοδορίδα.
Cindra, Γίνδρα.
Cinædocolpitæ, ζαδράμα.
Cinurus, μάγαρον.
Cinyras, ἀμαθοῦς, κουόριον.
Cius urbs Myſiæ, ἀγαυρα.
Ciſſius, λάμψ@.
Circe, & Ulyſſis filii, Αὔσια.
Citti, Citii, σῶον.
Citharne, πιστα.
Claudia, ἀλεξάνδρεια.
Clavis, Λακεδαίμων.
Clazomenæ, λάμψ@.
Cleanthis philoſophi patria, ἄσσ@.
Cleitus, παλλήνη.
Cleochares, ἀγγελα.
Cleomachus, κύπρον, κύσ@.
Cleomenes Leonidæ frater, αἰθαία.
Clinus viri nomen, ἀπολλωνία.
Clitomachus, καρχηδών.
Clymenus, αἰζία, ἀπολλωνία.
Clytias, τριφυλία.
Cnidii, δώπιον.
Cnopi urbs, ἐρυθραί.
Cocalus Dædali F. κάμικ@.
Coea, θηβαΐς.
Cœleſyriæ quot urbes. γάμαλα.
Cœli & Terræ filii, ἄβδηρα, κυλλήνη.
Cœnia, θηβαΐς.
Cœrans fl. ἀδανα.
Cos, μάρψ.
κοινωνικά Græcorum, πάτρα, φυλή.
Colophryges, ἀντιγονεῖς.
Κῶλοι, κοραξοί.
Colaſion herba, Ἄλη.
Κολπίτης, Φοινίκη.
Colura, Λίβυες.
Colyttus, Διομεία.
κώμαι, ἄκανθ@.
communicationis apud Græcos tres ſpecies, πάτρα, φυλή.
conjugii lex, πάτρα.
Conon, ψαμαθοῦς.
Conſtantina, ἐπιφάνειον.
Conſtantinopolis, βυζάντιον.
Conſtantinus Imperator, Ναϊσσός.
Copaïs palus, ἀκραιφία.
Cophen, δράγγαι.
Copiæ, θούριοι.
Coraxi, χαλκηδόνα.
Corinthus, ἐφύρα, ἡλίου πόλις.
Coronus, φιλαΐδαι.
Corporum mirum. θηβαΐς.
Corronita urbs, χέῤῥονησ@.
Coruorum mirum, κράνων.
Corycus, ἀπαμεια.
Corydela, χελιδόνιοι.
κορυμβοφόροι, χί@.
Coryphaſium, πύλ@.
Coryphe, Λιβύη.
Cos, κρεία.
Cos Cretica, ἄξ@.
Coſſini, ἀσίανες.
Cottyphi, κοτυλαίον.
Cotus, ἰλλυρίς.
Crademna, ἀμφίπολις.
Cragus, μιλύαι, Τερμίλη.
Crania, Ταρσός.
Crates, ἀθῆναι.
Cremaſte, Λάμψακος.
Cremnia, ...
Κρήνιδες, ψ...
Crenides, φίλιπποι.
Creſphontes, ἀκαδημία.
Creta, πόλις.
Cretheus, ἀπολλωνία, φεραί.
Crocodili, ζωνάς. cicurati, Διὸς πόλις.
Crocotus campus, δημήτριον.
Crocyleium, δῆμ@.

Croeſſa, Βοζάλιον.
Κρομμύων, κρομμυών.
Κρῶν, κρωνίτης κώμ@, in κραγέιωνοι.
Croton, συρακοῦσαι.
Crotoniatæ, σύβαρις.
Crudelitas, χαλκηδόνιοι.
Cruni, διονυσόπολις.
Κράγος Lyciæ, ἀγαθη.
Cumæ Æolicæ, ἀμαζόνειον.
Cumæi, φασήλις.
Cumanorum opus, αἰτ@.
Curetes, ἀκαρνανία, αἰδηψ@, σκολλόπιον.
Curetis dicta Acarnania, αἰτωλία.
Cururii, ἰωνία.
Κυάνε@ fl αἶα.
Cyanus ubi naſcitur, δημόνησ@.
κύκνος ὁ σκιάθ@, σκίαθ@.
Cycnus, τιτα, τιτιθ@. vide Antiochus.
Cydippe, κάμιρ@, λινδ@.
Cydnus, ἀγχιάλη, Ταρσός.
Cyllus, ἄγυρος.
Cyndaraxes, ἀγχιάλη.
Cynetes, γλῆτες.
Cyniſcas, Κασσάνδρεια.
Cynthus, δῆλ@.
Cyon, κυνοκέφαλοι.
Cypara, ἀργῆσσα.
Cypariſſus, Ἀπολλωνία.
Cyprus, ἴφισσ@, σφηκεία.
Cyptus, ...
Cyrba, ἱεράπυτνα.
Cyrechata, κύρου πόλις.
Cyrene, Ἀπολλωνία, Λιβύη.
Cyrenæa ſchola, καρχηδών.
Cyrenæi qua re præſtent, βαβυλών.
Cyrenia Cypri, πηγαί.
κύρ@ Μακεδονική, Μακεδονία.
Cyrus, πασαργάδαι, κυροσαγίται.
Cytorum, ἄμαστρις.
Cyzicus, Βέσβικ@.

Dæ, Δακία.
Dadas, Θερμαστός.
Dædala, πλημαστος.
Dædalus, ἀλεκτρίδης, κάμικ@, μονόγλωσσα.
Dactes, συλώη.
Dageptus, Λίγυψ@.
~~Daſphantus, ...~~
Daliſanda, Λαλισσανδα.
Dalmatia, δάλμιον.
Damæthus, συρνα.
Danae, ἄκτ@, χαλδαῖοι. heroa, Ἀλεξάνδρεια.
Danaidæ, ἄλι@.
Darandus, ὠγυγ.
Dardania, τρωάς.
Dardanus, θρασύς, ζάκυνθ@.
Darræ, δαρραι.
Daïæ, Δάαι.
Dactylium, βρύλλιον.
Datis, πάρ@.
δαῦλον quid, Δαυλίς.
Daunotichitæ, σκαμψα.
Decem urbes lacus Aſphaltitis, Σοδόμα.
Deianira, ὠλενός.
Deion, φυλάκη.
δειράδες, δίῤῥα.
Delas fl. ἀπαμεία.
Delbeia, δερβη.
Delminium, δάλμιον.
Delus, φαναί.
δημιάδαι & δημιόπρατον, in δῆμ@.
Demetrias, παγ@.
Demetrius, φιλα.
Demetrius alius, Ὀλενός.
δῆμοι ἀττικοὶ accentus, ἄγγελέ.
Dercides, βρύσιες, γα@, γεργα, θάρδας, ἱπποι, ζαναι, μιλοι, πυτίαι, στιαι.

Derris, Τορώνη.
Deucalio, Μακεδονία. ejus ara, πάρνασσ@. diluvium, ἰκόνιον. filius, κραδοῖοι.
Dexiphanes. φάρ@.
Dia, Diades, Dias, ἀθῆναι.
Diagoras, μῆλ@.
Diana Æthiopia, in αἰθιόπιον. ἀσπρίδη, ἄστυρα, βορεστινα. Brauronia, βραυρών, κορυφαῖον, κρήνλαιον, ἄφισσ@. Gazoria, γαζωρ@. θεμισκύρα. Ιστώριον. Merocilla, μερμησον. μουνυχία, μουνυχία. Oenoatis, Οἰνόη. πάριον@, Pergæa, πέργη συμφαλ@, Ιεωρεσπολιον.
Dicæarcheia, Ποτίολοι.
Dieſtæ Macedoniæ, πιασω.
Dii Mylantii, μυλαντία.
Diluvium, μακαι, ἰκόνιον, παλαίπολι, ὤγυγις.
Diogenes phyſicus, ἀπολλωνία, ſophiſta, ἀλλη.
Diognetus, καρχηδών.
Diolkus, ὠριός.
Diolibites, μαγδωλός.
Diomus, Diomeia, Κυνόσαργες.
Dionyſius Heracleæ tyrannus, ἀμαστρις. medicus, κυθνος.
Dioſcorides medicus, ἀναζαρβα.
Dioſpolis, Βερενίκη.
Diotimus Adramyttenus, γάργαρα.
δίψιον, ἄργ@.
Dirbæ Scythiæ, τίως.
Divinationes, θρία.
Dras, ἀρηνίων.
Dizeires, χώ.
Dmoitæ, χίος.
Docimea, συνναδα.
Dodecapolis Cariæ, σκιρίτης.
Dodonæi, Σελλοί.
Dolicha, Δολίχη.
Doliche, ἴκαρ@.
Doliones, κύζικ@.
Doloncus, Βιθυνία, θρᾴκη.
Domitiana, ἀλεξάνδρεια.
Doricum ᾶ pro ου, καῖεν.
Doric α pro η, μῆλ@.
Dorienſes, ἀραι, κροταλός. eorum tribus, Δυμᾶνες.
Doridis tres urbes, κύτινα.
Dorius campus, χεύον.
Dormiteus, Δορίσκ@.
Dorotheus grammaticus, ἀσκαλών.
Dorus, πυγμαῖοι.
δ@ exeuntium tonus, Βάλλ@.
Duodecim urbes, vide Dodecapolis.
Δυσπέρης δαχαρηνοί.
Drangæ, φεραι.
Drepane, φαιαξ, κρεία. Bithynica, ἀστακ@.
δρῦ@, φοίνιον.
Dryopes, ἑρμιόνη.
Dryopis, κύθν@.
Dryuſa, σάμ@.
à Duobus unum deductum gentile, πατρέων ἱερόν, πελάγους πόλις.
Dymbrius, ὕμβρα.
δυνικὲς πόντ@, βύζαντις, χαρακηνές, ἀξία.
In η deſinentium, & ab iis deductorum tonus, αὐλαί, σιδη. gentilia ab in η exeuntibus, ἀναφλυστη.
η in ία, ἀχαιΐα.
Ebudæ, αἰβουδαι.
Ebura, αἰβουρα.
Ἐγχελάνεια, Βίσ@.
Ecbaſus, παῤῥασία.
Echecratidas philoſophus, μεθυμνα.
Echemus, ἐκαδήμεια.
ἐδ@ Thebaicum, ὠνάχα.
ἐδωνις, αἰγοσθ@.

ἐδωνίς,

Cindapſus, μαστιγοφόρον.
Cindra, Γίνδαρα.
Cinædocolpitæ, ζαδράμη.
Cinurus, μάγνοι.
Cinyras, αἱμαθοῦς, κούριον.
Ciusurbs Myſiæ, ἄγαυρα.
Ciplius, λαμψ@.
Circes & Ulyſſis filii, Ἄγρια.
Ciſſa, Ciſii, σῦσα.
Ciſthene, [illegible].
Claudia, ἀλεξάνδρεια.
Clavis, Λακεδαίμων.
Clazomenæ, λαμψ@.
Cleanthis philoſophi patria, ἄσσ@.
Cleitus, [illegible].
Cleochares, ἀγγελά.
Cleomachus, κρίσιον, κρόσ@.
Cleomenes Leonidæ frater, ἀνθήνη.
Clinus viri nomen, ἀπολλωνία.
Clitomachus, καρχηδών.
Clymenus, ἀξία, ἀπολλωνία.
Clytias, τριφυλία.
Cnidii, δῦμοι.
Cnopi urbs, ἐρυθραί.
Cocalus Dædali F. κάμικ@.
Cœa, [illegible].
Cœleſyriæ quot urbes, γέγονα.
Cœli & Terræ filii, ἄδανα, [illegible].
Cœnia, θηβαΐς.
Cœranus fl. ἄδανα.
Coi, μάγνη.
[illegible] Græcorum, πάτρα, φυλή.
Coli Phryges, [illegible].
Κῶλοι, κορυκοί.
Coloſaion herba, ἄκη.
Κολπίτης, φοινίκη.
Colura, Αἴθυρα.
Colyttus, Διομεία.
κώμη, [illegible].
communicationis apud Græcos tres ſpecies, πάτρα, φυλή.
conjugii lex, πάτρα.
Conon, φιμαιδη.
Conſtantina, [illegible].
Conſtantinopolis, Βυζάντιον.
Conſtantinus Imperator, Νικαίας.
Copais palus, ἀθῆναι.
Cophen, ἀραχωσία.
Copiæ, θουρίοι.
Coraxi, χαλκηδών.
Corinthus, ἔφυρα, ἑλένη πόλις.
Coronus, φιλαΐδη.
Corporum mirum, θηβαΐς.
Corronita urbs, χερρόνησ@.
Coruorum mirum, κρανών.
Corycus, ἀπολλωνία.
Corydela, χαλιδόνιον.
[illegible], ζ@.
Coryphaſium, πύλ@.
Coryphe, Αἰῶν.
Cos, κορίνθ.
Cos Cretica, νάξ@.
Coſſini, ὀσιανς.
Cottyphi, κυκλώψ.
Cotus, ἐλλόπια.
Crademna, ἀμφίπολις.
Cragus, μιλύαι, Τερμίλαι.
Crania, Ταφιοί.
Crates, ἀθῆναι.
Cremaſte, Λάμψακ.
Cremnia, γέρμη.
Κρῆμνοι, ψυχρά.
Crenides, φίλιπποι.
Creſphontes, ἀνδανία.
Creta, πλαξ.
Cretheus, [illegible], φεραί.
Crocodili, ζῷα cicurati, Διὸς πόλις.
Crocotus campus, δημήτριον.
Crocyleium, δῆμ@.
Croeſſa, Βυζάντιον.
[illegible], [illegible].
Κρῶς, κρωίτης νομ@, in ἀκραίφνιον.
Croton, συρακοῦσαι.
Crotoniatæ, σύβαρις.
Crudelitas, χαλκηδών.
Cruni, διονυσόπολις.
Κρύας Lyciæ, ἀγαθή.
Cumæ Æolicæ, ἀμαζόνες.
Cumæi, φωκαία.
Cumanorum opus, αἶν@.
Curetes, ἀκαρνανία, αἰτωλ@, σκυλλαῖον.
Curetis dicta Acarnania, ἀθῆναι.
Cururii, [illegible].
Κυάνε@ fl. αἶα.
Cyanus ubi naſcitur, δημόνησ@.
[illegible], σκύρ@.
Cycnus, [illegible]. vide Antiochus
Cydippe, κέραμ@, λίνδ@.
Cycnus, ἀγχιάλη, Ταρσός.
Cyllus, ἄργος.
Cynoaraxes, ἀγχιάλη.
Cynetes, γλῆτες.
Cyniſcas, Κασσάνδρεια.
Cynthus, δῆλ@.
Cyon, [illegible].
Cypara, [illegible].
Cypariſſus, Ἀπολλωνία.
Cyprus, ἴφιτ@, σφήνεια.
Cyprus, κόσ@.
Cyrba, [illegible].
Cyrechata, [illegible].
Cyrene, Ἀπολλωνία, Λιβύη.
Cyrenæa ſchola, καρχηδών.
Cyrenæi quare præſtent, [illegible].
Cyrenia Cypri, [illegible].
[illegible] Μακεδονική, Μακεδονία.
Cyrus, [illegible], [illegible].
Cytorum, ἀμαστρις.
Cyzicus, Βεσβικ@.

Dax, Δακία.
Dadas, [illegible].
Dædala, [illegible].
Dædalus, [illegible], κάμικ@, μοκόνησα.
Dactes, [illegible].
Dægeplus, [illegible].
Daiphantus, [illegible].
Daliſanda, [illegible].
Dalmatia, [illegible].
Damæthus, [illegible].
Danae, [illegible], χαλδαῖοι. herba Ἀλεξάνδρεια.
Danaidæ, [illegible].
Darandus, [illegible].
Dardania, [illegible].
Dardanus, [illegible], ζάκυνθ@.
Darræ, [illegible].
Datæ, Δαοί.
Daſcylium, [illegible].
Datis, [illegible].
δαῦλος quid, Δαυλίς.
Daunotichitæ, [illegible].
Decem urbes lacus Aſphaltitis, Σόδομα.
Deianira, [illegible].
Deion, φυλάκη.
[illegible], [illegible].
Delas fl. [illegible].
Delbeia, [illegible].
Delminium, [illegible].
Delus, [illegible].
[illegible] & [illegible], in [illegible].
Demetrias, [illegible].
Demetrius, φιλα.
Demetrius de patria, Ὀδησσός.
δῆμον ἀττικῶν accentus, ἀγγελή.
Deriades, [illegible], [illegible], [illegible], [illegible].
[illegible], ζακυνθ, [illegible], παῖδας, [illegible].
Derris, Τορώνη
Deucalio, [illegible] ejus arca, [illegible]. diluvium, [illegible]. filius, [illegible].
Dexiphanes, φάρ@.
Dia, Diades, Dias, ἀθῆναι.
Diagoras, μῆλ@.
Diana Æthiopia, in [illegible], [illegible] Brauronia, [illegible], [illegible], [illegible]. [illegible]. Gazoria, γάζωρ@, [illegible]. [illegible]. Menoetia, [illegible]. Oenoatis, [illegible], Pergaſia, πέργη. σύμφυλ@, [illegible].
Dicæarcheia, Ποτίολοι.
Dieſtæ Macedoniæ, [illegible].
Dii Mylantii, [illegible].
Diluvium, [illegible], [illegible], [illegible], [illegible].
Diogenes phyſicus, ἀπολλωνία, ſophiſta, [illegible].
Diognetus, καρχηδών.
Dioleus, [illegible]
Diolibites, [illegible].
Diomus, Diomeia, [illegible]
Dionyſius Heracleæ tyrannus, [illegible]. medicus, [illegible].
Dioſcorides medicus, ἀνάζαρβα.
Dioſpolis, [illegible].
Diotimus Adramyttenus, γάργαρα [illegible], [illegible].
Dirbæ Scythiæ, [illegible].
Divinationes, [illegible].
Dius, [illegible].
Dizeires, [illegible].
Dmoitæ, [illegible].
Docimea, [illegible].
Dodecapolis Cariæ, [illegible].
Dodonæi, Σελλοί.
Dolicha, Δολίχη.
Doliche, [illegible].
Doliones, κύζικ@.
Doloncus, [illegible], θράκη.
Domitiana, ἀλεξάνδρεια.
Doricum [illegible] pro [illegible], [illegible].
Doricè α pro η, μῆλ@.
Dorienſes, [illegible], [illegible]. eorum tribus, Δυμᾶν.
Doridis tres urbes, [illegible].
Dorius campus, [illegible].
Dormiſcus, Δορίσκ@.
Dorotheus grammaticus, [illegible].
Dorus, [illegible].
[illegible] exeuntium tonus, [illegible].
Duodecim urbes, vide Dodecapolis.
Drangæ, [illegible].
Drepane, [illegible], [illegible]. Bithynica, [illegible].
[illegible], [illegible].
Dryopes, [illegible].
Dryopis, [illegible].
Dryuſa, [illegible].
à Duobus unum deductum gentile, [illegible], [illegible].
Dymbrius, [illegible].
[illegible], [illegible], [illegible], [illegible].
In η deſinentium, & ab iis deductorum tonus, [illegible], [illegible]. gentilia ab in η exeuntibus, [illegible].
η in [illegible], [illegible].
Ebudæ, [illegible].
Ebura, [illegible].
[illegible], [illegible].
Ecbaſus, [illegible].
Echecratidas philoſophus, [illegible].
Echemus, [illegible].
[illegible] Thebaicum, [illegible].
[illegible], [illegible].

ἐλθοῖς, βυζάντιον.
ἐδω οι, σκύθος.
ἐδωνικοί, παιονία.
ἑδρα, παριστρος.
ἐδριος, ἑδρα.
εἰσὶν p t.: Andromaches, ἄδανα.
εἰκοσι, τρωία.
εἰκα, ισχνιστης.
ειληπη, αγμανία, ἀγαθη, ἐγυδρα.
In εια gentilia ut forment, αἴπεια.
ειον accentus, ἰστίον.
εἰοπς, κορνθος.
ειον, ἀμφίπολις
Eiρηνη, καλαυρια.
Elani, &c. ἀλλίανοι.
Elaphuſa, βεττολία.
Elatus, ἄντια.
ελη nominum accentus, ἀγγελή.
ελη diſyllaborum tonus, πύλη.
Elea, ἐλαια.
ἐλιαζις, βίζυς.
Electra, μεδεών.
Electrum, ἠλεκτρίδες.
Elcius, λιτόθ.
Eleuſin, κυχρειος.
Eleuthera, απολλωνία.
Eleuthera urbs, ἄπρος.
Eleutherna, σάτρα.
Elini, χαονες.
ἐλεύπολις, κόρινθος.
Elleborus, αἰνικυρα.
Elli, ἰταλία, σελλοί.
Elymus Tuſcorum rex, αἰνεαί.
Elyrus, συία.
In ἐπις excuntia, αἴγινα.
ἐμαθία, παίονια.
Emeſa, ἐμισα.
Emporium, ἀγαίς.
Encleus, ἰλλυρίς.
Endymion, αἰτωλια.
Endymioniadæ, ἰταλ.
E΄ννεα ὁδοὶ urbs, ἀμφίπολις.
E΄ντρεσι sinus, ἀγχιαλη.
ἐνοσία, τελεύς.
ἐνος gentilia, χαλδαῖοι, κυζικηνοί, μαγνησία, ευβοια, ὀμφάκη.
ειος finientium tonus, λάμψακος.
Eordi, ἄμυρος.
Epaphroditus, βιθυνίον.
Epaphus, πυγμαῖοι.
Epei δολιχιοι, ἐρμειη, ὑρμίνη.
Epeius, λαγαρία.
ἐφεσιας αἰγιαλος.
Epheſus, Σαμορνα.
Epheſi quinque Senatus, βέννα.
Ephialtes & Otus, βοιος.
Ephori patria, κύμη.
Ephyra, ἑλίκονις, κόρινθος.
Ephyræi, κραννων.
Epicharmi patria, κραστός.
ἐπίκτητος φρυγία, αἰζανοί, φρυγία.
Epicuri patria, γαργηττος.
Epidamnus, δυρράχιον.
Epimethei uxor, κορινθος.
Epiphaneia, αἰγαι ταιτα.
ἐπιθυμιδος herba, ἀλεξανδρεια.
Epipolæ, δέραιος.
Epirus, τέρκωνος.
Epiteira, σκιθος.
Epiſta, αμφισσα.
Epitherſes grammaticus, νίκαια.
ἐπωπὶς, κορινθος.
Equi Neſæi, Νισαιον.
ἐρασία, μεγαρεις.
Eranna, κυπαρισσια.
Eranos, κυπαρισσος.
Eratoſtratus, κῶς, ἰαλίς.
Erechtheus, μαραθων.
Ereſſus, μιστυλίνην.
Erigone, ἰκαρία.
ἐρώμενος, Herculis amatius, in αβδηρα.
Erinna poetria, τῆλος.
Eriphius deus, in μεταπόντιον.
E΄ρμιονεῖς, ἁλιεῖς.
E΄ρμοχυμος, αἴγυπτος.
Erodii, δωδώνη.
Erie, ἀγραυλη.
Erymanthius aper, ψωφίς.
Erymanthus, ψωφίς.
Erymna, τρίπολις.
Eryſicha, αἰτωλία.
Eryſichthon, τελμησσός.
Erythera, ἀφροδισιας.
Eryx, ψωφις.
ἐσχάρα, βωμός.
Eſchatia, λιβύη.
ἐσπερικὰ canis, βοσμίσκος.
ἔτης gentilia, αἰγιαλεύς.
ἐτεοκρητες, ὑπισσία.
ἐτεοκλεία, τεγεα.
ευς excuntium accentus, ἀμάλθεια.
Echephylis, ὑρμίνη.
Etruriæ urbes principes XII, μαντούα.
Euages comicus, ὑλίκη.
Euarchus fl. καππαδοκία.
Eubius philoſophus, ἀσκαλων.
Eubœa, χαλκις, ὠρεός.
Eubœi, ἰσθμιον.
Euclides, μεγαρα.
Euenus, λυκορμας.
Ε΄υίππος, ἀλεξάνδρεια.
Eunuchi cur Spadones dicti, σπάδα.
Εὐάνθης, βέννα.
Euphorbus, εζερος.
Euphrates Stoicus, ἐπιφάνεια.
Εὐφρατησία Syria, γερμανίκεια.
Euripides ubi à canibus laniatus, βορμίσκος.
Euripus, ὠρεός.
Europa, βόσπορος.
Europus, ῥάγα.
Eurotas, πιτύη.
Eurylochius, κυχρεῖος.
Eurymachus, αἰσος.
Euryſthei cadaver, γαργηττος.
In ευς derivativorum gentilium Canon, αἰγια, αἰγίλα, ἀκμωνία, ἀμφιτειον, ἀμφία, αἰπεια, ἀσέα, χαονες
Εὐωνύμεια, καπισέρια.
Euxippe, ἀκραιφια.
κατ' ἐξοχήν, ἀλεξάνδρεια.
Ferrum σκύθης, σκυθία.
Fertilitas mira, ὁμοῦροι.
Feſtum ἱππακεν, ταῦρος. Item πελληνη, αἴγινα.
Fœcunditas rara, ἀμβρακια.
Fons ſacer, σκοτουσσα. vino fluens, νάξος.
Fontis mirum, αἰζανια, παλικη.
Gabala urbs, κύπρος.
Galatæ, ἄγκυρα, αἴγαια.
Galeotæ, ὕβλαι.
Gallica gentilia, κελτικη.
Ganymedes raptus, αρπάγια.
Gangra, ἄγκυρα.
Gargettus, ἀλωπος.
In γευς exeuntia, βεῖγες.
Gaza, μινώα, ιωνιον.
Gebala, γάβαλα.
γιγας, γη.
Gela rex, γιγαντα.
γήινος & ἰδιος simul, αἰόλιον.
Γλαυκοπείας lacus, πέτρας.
Gentilium formandorum canon, βαλκ.
Gentile idem locali, in ἀκαρνανες.
Gentilia compoſita, καλά ἀπό conditoris, urbis, & gentilis, eadem, αἰγυπτια. duplicia, χώρας & τείχους, ſæpe: & in χαρραχα, χαραγιτης, δίκαια. varia, ἀθηναι.
γάπιδος, γη.
Geræſtus, παιδεραστος, πατριωτικος.
Gerrai, λαοὶ, χατλινα, γαλεραμασιτας.
Geſius ſophiſta, γέα.
Gigantes, κάταργοι, βιστικος, πάλλος, παλλήνη.
Gigantis, κερκις.
Gilla, μεγαλόπολις.
Glaucopis unde, ἀλαλκομένιον.
Glaucus, αἰθάλη, ἄσσος, μυλασσα.
Glaphyræ, βοιωτος.
γνῶπις, ἔγνω.
Gnoſidicus, κῶς.
Gonnus, περραιβος.
Gorgipe, σινδικος.
Gorgones, μεγαλη.
Græa, ὠρωπος, τάναγρα.
Granicus, γραικός.
Grynæus Apollo, ἱεροβοτανος.
Grypes aurum cuſtodiunt, ἀριμασπια.
Guneus, αἶθος.
Gylacia, γυλαξ, ἀπολλωνία.
γύμνης, τιμης.
γυμνοσοφαι, γνος.
Gyrtonii, κερκων.
Gyzantes, βυζαντες.
Hæmera, ἀπολλωνος.
Hæmus, ὄρος.
ἄγγεα ὄρος, ψωλαιμεία.
Halia, ἀχαλα, ἀπολλωνία.
Haliaetus, in Aliaetus.
Halicarnaſſus, ζεφύριον.
ἁλιρρόθιος Neptuni F. ἄρειος πάγος.
A΄λιζῶνες, χάλυβες.
Halſium, τρηχενη.
Harmonia, δαρδανος.
Hecata ἄρθελα & ἀρθιεια, in ἄρθελα, βίστος, τρικος.
Hecatompolis, διοσπολις.
Hecatus Apollo. ἱεροθεσιον.
Hegemon, ἡγεμων, ſcriptor Leuctrici belli, ἀλεξανδρεια.
Heilotes, ἕλος, ειλος.
Helena, ἐπισκεψις, σαμωνία. ejus proles, αἰγις.
Helenia, ἕλενοι
Helenus, βουθρωτός ejus F. κεστρινη.
Helle Athamantis F ἁλμωπια.
Helle ponti nomen antiquum. βοσπορος.
ἑλιμία, τέλος.
ἑλικωνις, μακεδονικός.
Heniochi, χαρμηματα.
Hephæſtia. αἰγιαλος, λήμνος.
ἐρα, ὕλαι.
Heraclea, βελβινα, τραχινια.
Heraclides, κῶς, μελφινια. hiſtoricus, Ο΄ξυνθος
Heraclidæ, σφακτηρια. naves compingunt, ναύπακτος.
herba Medica, Μηδια.
Hercules, in ακα θηλος, Διύμα. gigantes cædit, ἀκπονας, βισονεος. mortus. ἐλαιουσα, purgatus, ἀρδιτευς. vide λάμια, μεσσηνια, ἐλευθερος, πτωλείον, απελαιοι, πυθαγνις, φαιστι, φελλεος, φρυγια, σκυθια, σελλοι, τραχιν, ὑλλεις, ψωφιος.
Herculis boues, μήλινα. genealogia θυεστος. filii, ἀμαθυς, βαρραγκαι, γαζα,

χάζα, χάονις. thermæ, αἰθίοψ.
Hermo Lydorum rex, ἀδραμύττειον.
Hermochares, χαλκίς.
Hermonaſſa, ταναγρα.
Herodes, Θεσπιαῖς.
Heſiodi patria, ἄσκρη, κύμη.
Heſperia, λιβύη.
Heſperides, κρήτη, κύρταιον.
Heſperii Galatæ, τελεσσαῖοι.
Heſperis, βερενίκη.
Heſperus, [illegible]
Hiera, [illegible]
Hierocles ex athleta philoſophus, ὑλλάρεια.
H[illegible], αἰθαλία.
Himera, [illegible]
Hippia, φαλακρα.
Hippocentauri, ἀσσος.
ἱππημολγοι, μελαγχλαινοι.
Hippocratis medici genealogia, κῶς.
Hippodamia, ἀλπος.
ἵππος fluvius, αἶα.
Hippotheon, ζάνηξ.
Homeritæ, χατραμωτῖτης.
Homerus ubi egerit, βολιςσός, αὐγχείαι. antiquis vocibus uſus, χαιρώνεια.
Homines ex luto facti, ἰκόνιον.
Horminæ, ὕρμινη.
Hyacinthus, λευκία.
ὕακτος, αἰτωλία.
Hyble, μέγαρα.
Hydrus Italiæ, ὕδρεος.
Hydrela, τύρος.
Hyileis, δυμᾶο.
Hyllus, αἰθιοπες.
Hymenæus, ἀσκαλών.
Hyperborei, χαλκῖται.
Hypercia, [illegible]
Hypochalcis, ὑποθῆβαι, χαλκίς.
Hypleus, κυρα.
Hypſus, θεσπιεῖς.
Hyrbanius, ὑρκανία.
Hyrcania, κασπία.
Hyria, χαλκίς.
Hyris, χαλκίτης.
Ino, ἐρμιον.
In ια exeuntium gentilia, ἀμβρακία, βότρυς.
Jalyſus, [illegible]
[illegible], [illegible]
Japeti filia, [illegible]
[illegible]
[illegible], [illegible], [illegible], τ[illegible]
Jaſus, ἄργος.
[illegible] gentilia, [illegible]
[illegible], [illegible]
[illegible], [illegible]
Icarius, [illegible] ejus filius, ἀλύζια.
[illegible] medicus, [illegible]
Ἴχναι, ἀκραιφνίον.
Ichnuſa, σαρδώ.
Ἰχθυόεσσα, ἴκαρος.
Idæa, κρήτη, τρῳάς.
ἰδρυσις, ἴδης, ἀλεξανδρεία.
Ἴδρυμα πόλις, [illegible]
Idumæi, ἰδουμαῖοι.
Ἱερῶν λόφος urbs, δῆλος.
Ignis purgat veſtes, [illegible]
Ἰγνῆτες, ῥόδος.
Ilus, βυζάντιον.
Inachus, λακεδαίμων, ἴναχος.
Indica gentilia, [illegible], [illegible]
Ἴνυκον, αἰτνα.
Infans locutus, [illegible]
Ino, ἑλλην, ἄργος, [illegible]
ινος gentilia, ἀκραγαντῖνος, ἔφεσος.
ῖνος gentilia, ubi locum non habent, λαμπτρά.
Inſulæ centum, σελινοῦς.
Inycus, σικανία.
Io, βυζάντιον, γάζα, [illegible]
Iocritus, [illegible]
ιον neutrorum gentilia, ἀμβρακία.
ιον gentilia, αἰγιαλεια.
Ἰόνιον, γάζα, ἴκιον.
[illegible], forte [illegible]
Jordanis fons, πανεάς.
Jovis talæ, ζαγκλαι. filii, παλικοί.
ἱπποβόται, ἄργος.
Ipſicori, [illegible]
Iris fl. ἀμισος.
Irus, ὠλεός.
Ις λήγοντα Canon, πολυὸς, [illegible]
Ἴχναι gentile, αἶνος.
Iſis, [illegible], [illegible], [illegible]
Iſmarus, κικονία.
Iſmenias, θῆβαι.
Iſmenium oraculum, τήνερος.
Iſocratia, [illegible]
Iſocrates cuius, [illegible]
Iſſedones, [illegible]
Iſſidii, [illegible]
Iſter Calatianus de tragœdia, κάλατις.
Iſter fluvius, [illegible]
ἰσσα, λέσβος.
Italia, σικελία.
Italica gentilia, [illegible], [illegible], [illegible], [illegible]
ιτης exeuntium Canon, [illegible], ἀβδηρα.
ιτης deſinentia gentilia, αἰγίμιος, [illegible], ἀσκρα, [illegible]
Ithacæ diviſio, κεφαλληνία.
Ἰθώμη, γύρις.
Itonus, βοιωτία.
Julia, ἀλεξανδρεία, [illegible]
Julianus Imp [illegible]
Juno, [illegible], [illegible], [illegible], [illegible], [illegible], σάμος, φαρυγαί, virgo, ἑρμιον. ejuſtemplum, αἰθίοψ.
Jupiter, [illegible], [illegible], [illegible], [illegible], Aſius, [illegible]. [illegible], [illegible], [illegible], [illegible]. Carius, [illegible]. Caſius, [illegible]. [illegible], Cererem & Bacchum dono affecit, [illegible], [illegible], [illegible], [illegible], [illegible], [illegible], [illegible], [illegible], [illegible], [illegible], [illegible], [illegible], [illegible], [illegible], [illegible], [illegible], [illegible], [illegible], & [illegible], [illegible], [illegible], [illegible], [illegible]. Temilius & Biennius, [illegible], [illegible]. Vide & Jovis.
Jura, [illegible]
Juſjurandum fictum, [illegible]
Juſtinianæ, [illegible]
Λ & ε confunduntur, [illegible]. Vide ε.
Labates, [illegible]
Lacedæmonii, [illegible]
Laconica gentilia, [illegible]
Laconum menſis, φλιοῦς.
Lacereia, [illegible]
Lacius, [illegible]
Lado, [illegible]
[illegible], [illegible]
Laginetes, [illegible]
Lais, [illegible]. Ejus patria, [illegible], κρατος.
Laerta Ciliciæ, [illegible]
Lampe, [illegible]
Lamus, [illegible]
Laocoon, [illegible]
Laodicea, [illegible]
Laomedontis, [illegible]
Laperſæ, λᾶς.
Lapis carnivorus, ἄσσος. ſigilla ſculpens, [illegible] textilis, κάρυστος. urendo fit ferrum, &c ἀνδειρα.
Lapidis mirum, [illegible]
Lariſſa, [illegible], [illegible], [illegible]
Larnaſſus, [illegible]
Latinus, [illegible]
Lato, [illegible]
λάτων πόλις in Ægypto, αἰγυπτος.
Latona, [illegible], [illegible], [illegible], [illegible], [illegible], ejus partus, [illegible]. Templum & tabula, [illegible]
Laurentum, [illegible]
Lauri ritus, [illegible]
Lazi, [illegible]
Leandrus, [illegible]
λεαμώνη, [illegible]
Lelegeis, [illegible]
Lelex, λακεδαίμων
Leleges, [illegible], [illegible], [illegible]
Lelegum urbs, [illegible], [illegible]
Lempi cognomen, [illegible]
Leo ubi non naſcitur, [illegible]
Leonidas pictor, [illegible]
Leontini, [illegible]
λεοντόπολις, ἀλεξανδρεία.
Leoſthenium, [illegible]
Leporum mirum, [illegible]
Lepydnus, [illegible]
Leſbus, [illegible], [illegible], [illegible]
Leſyrus fl. [illegible]
λευκαὶ inſulæ, [illegible], [illegible]
λευκαὶ, [illegible]
λευκὴ ἀκτὴ, [illegible]
Leucippides, [illegible]
Leuconis palus, [illegible]
Leucophrys, [illegible]
Leucoſia, [illegible]
Leucoſyri, [illegible], [illegible], [illegible]
Lex de lenibus, [illegible]
Libyca forma, [illegible]
Libye, [illegible]
Libyſtine, [illegible]
Ligeia, [illegible], [illegible]
Liger, [illegible], fl vide [illegible]
λίγυρες, Ligurum, [illegible]
[illegible], [illegible]
[illegible], [illegible]
Liparæi, [illegible]
[illegible], [illegible]
Lixus, λίγξ.
Locri, [illegible]. triplices, [illegible]
Loca a rerum ſimilitudine dicta, in [illegible]
Locorum nomina cum præpoſitione, [illegible]
Longævi, [illegible]
Lotophagi, [illegible], [illegible]
Lucina, [illegible]
Ludi, [illegible]
Luporum mirum, [illegible]
λύκοι [illegible], [illegible]
Lycæus mons, [illegible]
Lycaon, [illegible], [illegible], [illegible], [illegible], [illegible], [illegible]
Lycaonia, [illegible]
Lycaonum lingua, [illegible]
Lycaſtus, [illegible]
Lycia, [illegible]
Lycii, [illegible]
Lyciorum gentilia, [illegible], [illegible], [illegible]

Λυκαπολῖται, λύκων πόλις.
Λύκων πόλις, μέσδης.
Lycurgus, [illegible].
Lycus, λυκία.
Lydi, τορρηβ@.
Lydia, μαιονία, eadem cum Jonia, [illegible].
Lydium [illegible], Λακεδαίμων.
Lydorum gentilia, [illegible], Λυκοῦσιν.
Lynceus, Θάσος.
Lyſida, φιλαίδης.
Lyſimachus, νίκαια.
Lyttus, λύκτος.
MA, μακαρία.
Macan, Α'ντοχε, αἰγλεῦη, ἴατα, μεθυμνα.
Macarene, Α'λεξάνδρεια.
Macaria, ἀγαμηδη.
Macedonia, ἠμαθία.
Macedonum idioma, βέρμιον, [illegible]. Gentilia, Δῖον.
Machmees, Μάζυες.
Maciſtia, ἀμφιγένεια.
Macris, ἔλαια, εὔβοια, ἴκαρος.
Macritius, [illegible].
Macrones, σκυθηνοί.
Macropolis, Εὐρύαλος.
Mædubithyni, μαιδοί.
Μαίμακτης, Γέρα πόλις, in ἀγάθυρσοι.
Μαινάκη, μαίνη.
Magæ filia, Βισαλτίδης.
Magna dea, Λαμος.
Magna Græcia, Τέρινα.
Magnentius Magnus, [illegible].
Maleventum, Βενεβεντός.
Μαλις, Omphalæ ancilla, Α'κίλη.
Mallus, Τάμιος.
Mandianitæ, Μαδιανοί.
Μανδύη, veſtis genus, Αδηραγοί.
Mantinea, Α'ντιγόνεια.
Manto, πυρρευλία.
Marathon, τετράπολις.
Μαραθωνίεσκαλοι, Τετράπολις.
Marcius, rex Romæ, Ω'ςία.
Marci, ἀμαρδοι.
Μάργιον, Α'ντιόχεια.
μακρον, ἄρπη [illegible].
Μαρεις, μαρωνεια.
Μαρεώτις, γαζα.
Mars, φλεγύα.
Marſyas, [illegible], [illegible].
Μαρτυ ligatæ, μαζουσα.
Μασσαγέται, μάσσωνα.
Maſcul. pro femin. [illegible].
Μάστη, in ἄλαι.
Maſtieni, ἰλλυρίοι.
Μάστιγες λακωνικαί, λακεδαίμων.
Μάσιον, Δωδώνη.
Mater deorum, ἄρτεμις, [illegible].
Mauſus, [illegible].
Maxates fluvius, Α'λεξάνδρεια.
Maxyes, μάξυες.
Μαζα, Καισαρεία.
Mazaca, [illegible].
Μαζαῖον, ἀμαζονεῖον.
Μα pro ῡ, Α'λάβανδα.
Μακων, σικυών.
Μηδαβα Arabiæ, in [illegible].
Μηδαῖα αἱ, [illegible].
Medea, [illegible], κυταία, τομεύς. Nympha, [illegible].
Mediæ diviſio, [illegible].
Meduſa, μυκάλη.
Megabazus, κυρήνεια.
Megalopolis, [illegible].
Megaris, [illegible].
Μεγαρεῖς, ὕλλος.
Megarus, Siciliæ urbs, [illegible].
Megilla, [illegible].
Mel, [illegible], à buxo, [illegible]. à viris conficitur, ζυγαντίς.
Meiliſſia, [illegible].
Melambolus, αἰγιαλός.
Melamphylus, σάμος.
Melampus, αἰξωνία, λεύκων.
Melaneis, [illegible].
Melamppeia, χαλδαῖοι.
Μελάνεια, [illegible].
Meligunis, λιπάρα.
Meliſſa, Meliſſonius, [illegible].
Meliſſus Adraſteæ pater, Α'δράστεια.
Melite, [illegible].
Μῆλος, βῆλος.
Mellus, Μισημβρία.
Membliarus, ἀνάφη.
Memno, Σοῦσα.
Menecine, [illegible].
Menelaus, Θάσος, φάρος.
Menippus [illegible], [illegible].
Menlis, φλιοῦς.
Menuthis, [illegible].
Mentaurus, [illegible].
Mercurius [illegible], in [illegible]. Argum necat, [illegible], [illegible], [illegible], [illegible], [illegible] Κυλλήνιος, [illegible], [illegible], [illegible].
Meriones, Κρῆται.
Merope, [illegible].
Merops, κῶς.
Meſalcia, Α'κυλήια.
Meſapia, [illegible].
Meſſene, ἀνδανία. Urbes ejus quinque [illegible].
Metaboli, [illegible].
Metabus, καυλωνία, μεταπόντιον.
Metapontis, σύβαρις.
Metapontium, αὐλωνία.
[illegible], [illegible].
Mianthus, [illegible].
Midas, φρυγία.
Mileſii, [illegible].
Miletus, [illegible].
[illegible], [illegible].
Miltiades, [illegible] tyrannus, [illegible].
Mimæthus, [illegible].
Minerva, Α'λαλκομεναι, [illegible], [illegible] [illegible], [illegible], [illegible], [illegible], [illegible], [illegible], [illegible], [illegible], [illegible], [illegible], [illegible], Ὀγγαία, Ὁμαρίοι. Polias, [illegible], [illegible], [illegible], in Παμφυλία, [illegible] [illegible], [illegible].
Minoa, [illegible], γάζα, [illegible].
Minos, [illegible].
Miſcellus, συρακοῦσαι.
Mithras, [illegible].
Mithridates, ἄγκυρα.
Mobucharax, [illegible].
molæ inventor, [illegible].
Molus, [illegible].
Molycria, ῥίον.
Monicus, χαλκίς.
[illegible], [illegible].
Mordiæum, Α'πολλωνία.
Morgus, [illegible].
Moſchi, [illegible].
Moſſynœci, μελάγχλαινοι.
Μόινη, urbs Siciliæ, in [illegible].
Motylus, [illegible].
mus, [illegible].
Mures ferrum edunt, γύαρος.
Muſeum locus, [illegible].
Muſæ nymphæ, [illegible]. Ardalides, [illegible].
Muſarum & Sirenum certamen, [illegible].
Mutica, [illegible].
Myara, Αἰγιαλός.
Mychthonia, [illegible].
Mygdon, [illegible].
Mygdonia, Α'ντιόχεια.
[illegible], [illegible].
Myrica, [illegible].
Myrina, Λῆμνος.
Myris palus, [illegible].
Myrlea, [illegible].
Μύρμηξ, [illegible], [illegible].
myrrha, [illegible].
Mirrhine, [illegible].
Myrſinus ſcriptor, [illegible].
Mylonis patria, [illegible].
Myſi, [illegible], φρυγία, [illegible].
myſteria parua, ἄγρα.
Μυάλις, & μύουσσα, [illegible].
N[illegible] quid ſignificet, [illegible].
Nabatæi, [illegible].
Nacolia, Α'ζανοί.
Nacria, [illegible].
Naiades, [illegible].
Nais, [illegible].
Naſibis, νίσιβις.
Nauætus, Italiæ, in [illegible].
Naucrates Erythræus, Homeri interpres, ἐρυθραί.
Naues à mulieribus incenſæ, [illegible].
Naulochus, [illegible].
ναξος, [illegible], [illegible].
Naxus, [illegible].
Neapolis, Σαμάρεια, φάληρον, [illegible], [illegible].
Neartæ ichthyophagi, Α'λεξάνδρεια.
Nebridæ, Nebrus, κῶς.
[illegible], [illegible].
Nemeſis fanum, ἀδράστεια.
Neoptolemus Pilida, Α'χιλλεύς.
Neptunus, [illegible], ἰσθμιός, [illegible], [illegible], [illegible], [illegible], [illegible], [illegible], [illegible], [illegible].
Νήιον mons, [illegible].
Νέπεδες, [illegible].
Neſtor, [illegible].
Neſtus, [illegible].
Neuris, [illegible].
Nicæa, βοὸς κεφαλαί.
Nicander grammaticus, [illegible].
Nicanor novus Homerus, [illegible].
Nicarchus, [illegible].
Nicaſipolis, [illegible].
Nicias Ægypti urbs, [illegible].
Nicochares comicus, [illegible].
Nicomedes, [illegible], [illegible]. Epiphanes, [illegible].
Nicopolis, [illegible].
Ninoe, μεγάλη πόλις.
Ninus, [illegible], [illegible], χαλδαῖοι.
Nipſi, [illegible].
Niſæa, [illegible].
Niſibe, [illegible].
Νομαῖοι, Σκύθαι.
Νόμαρχος, γυναικόπολις.
νομικὸς ῥήτωρ, cauſidicus, Γέρασα.
Nomina ſimul propria, appellativa, gentilia, [illegible].
Nominativus à genitivo, [illegible], [illegible], φοινίκη.
duo Nominativi ejuſdem vocis, [illegible], [illegible], Νόρακος.
Nycteus, [illegible].
Nymphæ Amniſides, [illegible].
Nyſa, [illegible], Θεόδιον.
Nyſſa, [illegible], [illegible].
Oaſis, αὔαζις, ὔαζις.
Ω[illegible], Ω'ρωπός.
Obobas, [illegible].
Obodeni, [illegible].
Oceania, [illegible].
Oceanus, [illegible], [illegible].

Oche mons, & quid ſignificet, ὄχη, κόρινθος.
octomeſtris partus mulierum, ναξος.
ὀδησσίτης in Thracia, ὀδησσός.
Odomas, βισάλτια.
ὀη, ὀα.
Oeniadæ, ἀκαρνανία.
Oenomaus, ἀρπίνα, ὀλυμπία.
Oenotria, ἰταλία.
Ogygia, αἰγύπτιος, βοιωτία.
οἰκοπεδον, γῆ.
Oene, πιέρα πόλις, σικελος.
Oenone, αἴγινα.
Oenotri, ἀρπυιαι.
Oenotropi, ἄνδρος.
Oenuſſa, πελοποννῆσος.
οἶον, οἶος, μυκήνη.
Oezenus, γραικοὶ.
Olba, ὄλβια.
Olbia, ἀρσινόη, βορυσθένης, νικοφόρια, ἀστακός, σελεύκεια, χαλκηδών.
Olbiami, ὀλβιανοι.
Oleades, ἀλβανία.
Oleum in palude, πῖνος.
Origanus, μίζα.
Olyera, κρήτη.
Olymbrus, ἄδανα.
Olympia, κορύφαιον, λαοδίκη.
Olympiacum certamen, ὄλον.
Olympus Bithyniæ, ὄλυμπος.
Ombriareus, τρόμβος.
Omphale, ἄδη.
Omphalienſes, ὀμφαλιεύς.
ων deſinentium accentus, ἀβαντες, ἀμυκλαι.
ως neutrorum gentilia, οἶνον.
Ophiei, ὀπικοί.
Ophionis, πιαλον.
Ophiuſa, βησσικός, χίος, λεβύη, ρόδος, τῆνος, τύρος.
Ophrynium, χερσον.
Opiana Indicæ finitima, ἀλεξάνδρεια.
Opica lingua, γέλα.
Opici, ὀπικοί, φαλαγγες.
ὁ πλίτης, αἰγικορεῖς.
Oracula in hominis pelle ſcripta, δωδώνη.
Oraculi ſedes, δωδώνη, χαλδαῖοι.
Oracula ubi, πύθων.
Oraculum, ἀβαι, αἰγαι, ἄκρα, ἀλεξάνδρεια, ἄμμων, ἀργος, βίττος, βουζάντιον, βάσκος, βάτεια, ἰσμήνιον, ἰχναι, ἰδος, λαοδίκεια, πυλαια, συναγος, τεγυρα, τιλφώσσα, τέγεα, τέμενος.
Orchimus, λύδος.
Orchomenus, αἰολεῖς. Ejus filii, ἀσπληδών.
Oreſtes, Oreſtia, μεγάλη πόλις.
Oreſtis hiſtoria, ἀργος, ἄρεον.
Oreſtiades nymphæ, ἀδραστεία.
Orichalcus, ἀνδειρα.
Orithyia, ἀμαντις.
Orobandas, βλέμυες.
Orontes, ibidem.
Oropus, ἰταλία, εὔβοια.
Ortygia, ἔφεσος, λακών.
in ος cum immutabili exeuntia, ἀγαθύρσοι.
ος deſinentia, γαργηττός.
ος diſyllaba inſularum, ἰτις.
ος in ης, ἀσκαλων.
ab ος in της deductorum Canon, ὀρεός. Deducta ab in ος purum exeuntibus, κοππιλαιδεος.
Oſiris, ἀμαθοῦς, αἰγίπτος, ταφόσιρις, τανάγρα.
Oſtaſus, ἄδανα.
ὀστηροι, ἀσπαριδαι.
ωτης deſinentium Canon, ἀμφασία.
ωτης gentilia, ἀμφιγενεια, κορινθια.
Otus, βοιωτος.
Oxeiæ, ἀδηλιχεια. inſulæ, in δηπεζης.
Oxyathrus Darii frater, ὀξυαθρης.
Oxylus, σφακτηρια.
ὀξωνη, μυσια.
Π in β, βαδιζω.
Pacorus, αἰθιόψ.
Pactia, πακτιος.
Pagus, ἁλικαρνασσος, κόρινθος.
παλαιά, ψωφις.
παλαιὸν τεῖχος, γάργαρα.
Palæſtina τρίτη, ἐλοῦσα, πέτρα, ραβαθμωβα.
Paletis, παρθένιος.
Palætyrus, τύρος.
Palici, παλικη.
Palla, θηβαϊς.
Palladium, ἀκράγας.
Pallas, Pandionis F. διακρια.
Pallene, πελλήνη, φλέγρα.
Paltus urbs Phœniciæ, παλτος.
Paludis mirum, λίμνη.
Pamphyli, δυμᾶνες.
Pan, μενδης, πανὸς πόλις.
πανὸς ἱερός, ἄδυλις.
πανοπτεύοντες, ἀρκαδία.
Panathenæa, ἐχενοιδαι.
Pancale, ἀμφρυσσος.
Pandarus, ζέλεια.
Pandion, λοκρια, μέγαρα.
Pandroſos, ἀγραυλή.
Paneas, καισάρεια.
παναφασία, χρυσῆ.
Pangæum, ἀδαμαντινος, φυλλίς.
Pania, ἀρκάς.
πανίον, πάνος.
Panotecia, φαίαξ.
παραχειμαζεσθαι, τόμαρα.
Paralia, ἰταλία.
Paris, ἀγκαιρον, σκηψις.
Parmaſia, παρρασία.
Parraſia, ἀρκάς.
Parſii, αἶνα.
Parthenius, α, ἀγκυλα, νίκαια, σαμοθρᾴκη, σάμος.
Parthenium, φαρμακοι, χαραδρα.
Parthenope, φαληρον.
Parus, μινώα.
Parii, θάσος.
Patarus, τίος.
Patræ, ἀρόη.
Patricius, ἀκέσαι.
Pegaſa, πήδασα.
Pegaſus, ἀργυρα, ἐπιρος.
πλαστηρὶ quid, ζίον.
Pelaſgia, ἀργος, ἀχαλος, θεσσαλία, ἴσσα, λέσβος, πλακίη.
Pelaſgus, ἀρκαδία, θεσσαλία.
πέλανος, ἀργολις.
Peleus, κορύταιον.
Pella, ἀπάμεια, βορεαι, δῖον.
Pellene mons Cariæ, χίος.
Pelopeia, θυατειρα.
Peloponneſiaca gentilia, ἀμφιγένεια.
Peloponneſus, ἰωνία.
Pelops, ἀλήσιος.
Peloria, Pelorus, ἀζανος.
Peneus, ἀργεσος.
Pentapolitæ, ἀραί.
Pentaſchœnus, μαγδωλός, ξενοφάνης.
Penteſilea, αἰλέα.
Penthiadæ, ἀμερεμαν.
Peraha, πελοποννησια.
Perce, βαῖτις, θράκη.
περγαμοὶ δῆμος ἀττικῆς, ἀγγελή.
περικεφάλαια urbe, ἀσπις.
Pericermis, ψώχερμαι.
περικλυμενου τόπος, συνοί, χώρας.
Perine, περπερον.
Periphas, λαπιθαι.
Periarum diviſio, ἀργισσαι.
Pericus, ἄρτακα, θάσος, καύκασος, μακεδονία, χαλδαῖοι.
Perſei urbs, μυδία.
Perſicorum gentilium forma, ἀγβατανα, ἄνθανα, ἀδραμυτελις, ἀρσιμαχος, αἰγὸς πόλις, κορεσσία.
Peſſinus, πεσσινοῦς.
Petrus Magiſter, ἀκόναι.
φ in β, βρύγες, βέρεια.
Phacæi, φαίστια.
Phæa, κρεμμύων.
Phæaces, κέρκυρα, σχερία.
Phœdimi poetæ patria, βισάνθη.
Phaethon, ἐρίδανος, ἠλεκτρίδες.
Phalantiadæ, αἰθαλία.
Phalaron, φάληρον.
Phanagora, ταυρική.
Phaneus, φαλα.
Phaniades philoſophus, φάλανθος.
Pharus, ἀλεξάνδρεια.
Pharralius, φάρσαλος.
Pharygæ, λόκροι.
Phaſis fl. ἀμαρανθοι.
Phatniticum, Nili oſtium, ζόης.
Phellus, ἀντίφελλος.
Pheræ, φεραί.
Pheron, βέρεια.
Phialia, φιγαλία.
Phidalia, γυναικόπολις.
φιγμός, κάδειρα.
Philia inſula, πιθηκοῦσσα.
Philippi uxor, γέλα.
Philippus de ventis, μάδυτος. Perſei pater, ἀσπίς.
Philiſtides, ἀργεός.
Philonis patria, μεγαλόπολις.
Philoctetæ ubi mortuus, νόαι.
Philomela, δαυλίς.
Philonides, μακεδονία.
Philonome, τένεδος.
Phinea, φιλέας.
Phineus, παφλαγονία, σαλμυδησσός.
Phlegra, παλλήνη.
Phlegyæ, αἰθιοπία, κρήνας.
Phlegyas, γύρτων.
Phliaſius menſis, φλιοῦς.
Phlius, ἀραιθυρέα.
Phlyax poeta, τάρας.
Phocæenſes, λάμψακος, ταρτησσός.
Phocus, τανάγρα.
Phocylides, μίλητος.
Phœbe, ἄφιδνα.
Phœnice, βοιωτικός, ἴος, τηρέα.
Phorbas, ἀλεξαμενός.
Phoroneus, φορωνεύς, ἀπία.
φοινικικὸν ἄστυ, ἄργος.
φωσφόριον, βόσπορος.
φρυγες, φρυγία.
φρύγια, πάτρα.
Phriconis, φρίκιον.
Phriconitis, κύμη.
Phrixa, φαιστός.
Phrixus, κολχός, κόταιος.
Phryges, ἄγκυρα.
Phrygia gentilia, ἄσανοι, γρύνειον, φρύγης, τιείος.
Phthiius, ἑλλάς.
φυλή, ἄρνη, πάτρα.
φυλακτήριον, ἀλεξάνδρεια.
Phyſia, βοιωτικός.
Pieria Lacedæmone, στίς, φάλαγξ.
Pinara, ἀθήνας.
Pinarus, τρεμίλη.
Pindarus μελοποιός, καινῆς κεφαλῆς.

 Pinu

pinus in ſacris, μίλθ@.
pinytus grammaticus, βιβλίων.
pircſia, ἀσιελον.
piſa, ἀλωπεκία.
Piſandri poetæ patria, κάμιρ@.
Piſces cicures, ἰλυρ@.
Piſidæ, σόλυμοι.
πισινῆς, ἄγκυρα.
Piſtirus, βίαρ@.
Pitye, πιτύη.
Pityeia, λάμψακ@.
Pityodes, χαλκίτης.
Pityuſa, λάμψακ@, μίλητ@, φάρσαλ@.
plataſſa, χερσόνησος.
plato rhetor, γέρων.
plemmyrium, ἄρτεμις.
pocula πολλακά, πόδιον.
poculi genus, κυλίκια, σκύφ@.
Podalirius, βύβαζ@, νεῶς, σύρνα.
Pœas, θαυμακία.
Pœmandria, τάναγρα.
Poleiades, πόμαρ@.
πολεμοκρατὴς ἐπεγρίας, ἀθῶ@.
Policium, ὄρος.
πόλις, ἀλεξάνδρεια. arx, ἀθῆναι.
Poltymbria, αἶν@, μεσημβρία.
Polybius quot libros ſcripſit, μεγάλη πόλις.
Polybotes, νίσυρ@.
Polypus, χελώνη.
Polyſtephanus, πίθηκος.
Polyſtratus, λαῖς πόλις.
Pompeiopolis, σόλοι.
Pompejus, φαρμζών.
Pontica ὄστις ἀλυ@, τριπόλιον.
Pontus fluvius, σκύθαι.
πόρων πολιοῦχ@, σκύρ@.
Poroſelene, πορδοσελήνη.
Porphyris, κύθηρ@.
Porphyruſa, κύζικ@.
Poſidippus comicus, κασσάνδρεια.
Poſidonias, τροιζήν.
Poſſeſſivorum Canon, οἶλλ@.
Potamitis, αἴγυπτ@.
Potidæa, κασσάνδρεια.
Potniæ, ἀνθηδών.
Præpoſitio in locorum nominibus ibidem.
Praſtillus, κράγαλ@.
Praxidica, τλῆς, τρέμιλος, κάρυα@.
Priapus, λάμψακ@.
Prion fl. μαρμαρίτης.
Probalinthus, τετράπολις.
Prochone, ἀλώνη.
Procne, δαυλίς.
Proconeſus, βιζύιν@.
Prœtides, ἄζανια, λουσοί.
Prœtus, θίασ@, εἴρη
Prometheus, ικώνιον. ejus uxor, ἀσία.
Proneſus, κεφαλλήνια.
Prophthalia, φρόδη.
Proſerpina, βισάλτ@.
προσωπίτης, ἀφροδίτης.
Prota, χαλκίτης
Protagoras, ἄβδηρα, τέως.
Proteus, παλλήνη.
Proverbia: Antronius aſinus, ἄντρων. Arabius tibicen, ἀραβία. ἡ εἰς ἀφάρνας, ἀφάρναι βερζαίζειν, βέργη. βουθεὺς, βουθοέα. ἔχισα. αἰθίοψ. ἰχθύων. κορινθία κορινθ@. κορυφαῖοι. κάρυκ@. μάκαρ@. πάρ@. σκύφ@. σίφν@. φωκίς.
Pruſias, βοὸς κεφαλαί. μύρλεια.
Pſenyris, καρκινεύς.
Pſophis, φηγεία.
ψ@ deſinentium accentus, χαλυψός.
Pſychia, ἀμόργη.
Pſylle, πόρ@.
Pſyra, ἀργοῦσα.
πτελεὸς, ἴφικλ@.
πτέρυξ, πτελεόν.
Ptimyris, θάλεια.
πτολεμαΐς, ἄρσις.
Ptolemais, βάρκη.
Ptolemæus grammaticus, ἀσκαλών.
Ptolemæus Lagi, ὠρεία.
Ptolemæus Philadelphus, βερενίκη, φιλαδέλφεια. Soter, ἀδριάνοι.
Ptous, ἀκραιφία.
Publius Stoicus, ἱεράπολις.
Puteoli, δικαιάρχεια.
Pydna, κύδνα.
Pygmalio, καρπασία.
Pylades, μεθώνη.
Pylea, ἀστυπάλαια.
πυλάπολις ἀγοραί, πύλος.
Pylitres, κορυφάσιον.
Pyrrha, ἀστυπάλαια, ἀχαμάθη.
Pytheas pictor, βοῦρα.
Pythes ditiſſimus, πυθόπολις.
Pythiæ thermæ, θέρμαι.
Pythius locus, βάλλα.
Pythopolis, ἀσκανία.
Pythna, ἱεράπυτνα.

P litera, literam α amat, ἀμαρῆς. ρ & λ alternatim poſita: Vide παμίσος, παφλαγονία.
ῥαβδίδα, φοινίκη.
Rabilus Arabum rex, ῥαβάι.
Racius, καμβυσαία.
ῥακάλη, κάτινζα.
ῥακῶτις, ἀλεξάνδρεια.
ῥάμνα, λαοδίκεια.
ρας finientium genus, θέρας.
ῥάξ, ῥάγα.
Rhea, ἀλύβη, δίδυμα, καλλία, κόρσανος, σάμος...
recti caſus à genitivo ducti, ἀβρώμος.
Remus ubi inſtitutus, πάθος.
ῥῆν@, πολυρρήν.
Rex eligitur ob formam, αἰθιοπία.
Ringhonis patriæ, ὄρος.
Riphæi montes, ὑπερβόρεοι.
Ribicum ...
Rhodii, παρθενία.
Roma nova, βυζάντιον.
Romus Uliſſis f. ἀρδέα.
ρ@ deſinentia, σκύρ@.
Ronda, γέφυρα.
ρρ, & ρρ. φάρσαλ@.
ῥυμνὲς, ἐρμώπολις.
Rhyo, μάκαρ@.

Σ & ξ literæ cognatæ, ἀβορίκαν.
σ pro aſpiratione, in σαλαμίνα, pro σαλαμὶς ὕλη.
Sabæ, λάβας.
σακάρες, σακῦται.
Sacrificium πόλεως, in πόλεις.
ſalis nomen, τράγασαι.
Salacia, σάλαμις.
Salica, ζακυνθός.
Salamis, κασσάνδρεια, κυχρεῦ@.
Salmoneus, αἰτωλία.
Salmus, ἄλμων.
Salon, σαλωνίς.
Saltatio, λακεδαίμων.
Samatho, μάχραι.
Samorna, ἔφεσ@.
Samus, κεφαλλία, ἔφεσ@, ἱμβράσ@.
Samii, παλαιοὶ.
Sandice, χαλδία.
Sanni, σάνικες.
Saorus inſula, σαμοθράκη.
Sapæi, λῆμν@.
σάπιρ. vide βιζύη.
Saptius, λάμψ@.
Sarapion Stoicus, ἱεράπολις.
Sardanapalus, ἀγχιάλη, ταρσός.
Sardes, ὑπαίπα, ὕδη.
Sarmoſſus, ἴδα.
Saronia, τροιζήν.
Sarpedon, λυκία.
Sarus, vir & amnis, ἄδανα. Ciliciæ fluvius, φοῖβ@.
Saturchæi, σάφαρ.
Saturnus lapidem pluit, θαυμάσιον.
Saturni mater, φιλυρίς.
Satyrus, φιλοίτιος.
Sauromatæ, μαιῶτις, σαρμάτης.
Sauromatides, ἀμαζόνες.
σαυροτάνδις, ibidem.
Scamandrius, σκάρφεια.
Scarphe, ἱππεύς.
σκαῖρον, σκύμνος.
σκεία, ἀγχιάλη, φάλαξ.
σκοδὸς, σκοῦς.
σκολοιὸς, ἀγροῦς.
Scilus, ἀλοσ@.
σκινδάψος quid, χαλκηδών.
σκύλαξ, σκορδίσκοι.
Scylæum, ἴδα.
Scylax vetuſtus, λογγοβάρδ@, καρύανδα.
Scythæ, σάκαι. cum Thracibus bellum gerunt, τάφραι.
Scytluas, θύλλ@.
Scythinus jamborum ſcriptor, τέως.
Sebaſte, ἀλεξάνδρεια, ἐλαιοῦσσα.
σεβαστόπολις, διοσκουριάς.
Seleucenſes, ἄλμοι.
Seleuci mater, ἀπαμεία.
Seleucia, βαβυλών. χάλκις. Iſaurica, ὕρια, ψωλόπορίον.
Seleucus Nicator, λαοδίκεια, ἀρεθοῦς, ῥόγα, θυάτειρα.
Seleucus, σαμοσάτα.
Selgeſſus, σαγαλασσ@.
Selli, ἐλλοπία.
Selymbria, μεσημβρία.
Semiramis, ἀραχωσία, θυάτειρα.
σιμοῦς, ἀγροῦς.
Sequana, σηκουανός.
Sergium, δάφνη.
σέρφος, τροιζήν.
Servi cum uxoribus dominorum rem habent, τάφραι.
Seſarethii, χαλδαῖοι.
σηπη, βιθυνία.
σήσ@, τρίπολις.
Sibylla, γέργις.
Sibylla Erythræa, μαρμησσός.
Sicanus fl. ἴβηρ.
Sicula forma gentilium, ἀμβρακία, ἀκράγαντα, ζυγέλοι, ὀμφάκη.
Sicyon, πλάτα.
Sicyoniorum colonia, χαλκίς.
σίγειον, ἀχίλειον.
Sigris portus, κεφαλή.
Silphium, μηδία.
Simonides ἰαμβοποιὸς, ἀμοργὸς, ἰουλίς.
Simundu, σαγάδονη.
σινδὸς, ἀμφίπολις.
σίνδος@, κλώσ@.
σινδοὶ, τραχίνιοι.
Singularia à plurali deducta, μίλητος.
Sinopicum σίνωπον, λακεδαίμων.
σινωπὸς, ἀχαία.
Sinties, λῆμνος, λῆμν@.

Sinueſſa-

Sinueſſani, σινεσσανοί.
σιΘ- deſinentium regula, θρίξα.
σιτίοι, σιτηη.
Sirenes, ἄπτερα, σειρῆνες.
Siris, μολαπόλιον, φασίλισση, πόλιον, συλών.
Siſyphus, ἵππον, χρυσοῦ, μελανθ-ιον, μέλανα, ἄλμυρα.
Sithon, πελλήνη.
Σιτών, ἵνον.
Sizana, λαοφόρον.
Smintheus, σμίνθιος.
Smyrna, ὄφιο.
Smyrnæus ſinus, μελητε κόλπο.
Socrates, μῆλο.
σόλοι, σόλοι.
Solœciſmus, ἀλαζονεία.
σολοιγενὴς, ἱερία.
Solymi, ἱεροσόλυμα, μιλύαι, πισίδαι.
σόφις, σόφις.
σωσοῦ ὄνο ὀνόματι, ἀλεξάνδρεια.
Soror & uxor eadem, θεσπιάς.
Soſtrati turris, φάρο.
Soſus, ἀσημαία.
Soter, ἀλεξάνδρεια.
Sparta, Spartus, λακεδαίμων.
Spartiatæ, σπαρτιάται.
Sparto, πελλήνη.
σπαρτωλὸς, σπαρτωλά.
Specus mirus, θηβη.
σφαγία, σφαγίτης, in σφακτηρία.
Sphecœia, κύπρο.
Sphinx, γίγης
Sperchius, πορπεύς.
Sporades in Propontide, πεπάρηθο.
σπουδογελοῖα, facetiæ, ἀρχιλόχου.
στυλος, τεμμών.
στυλοι, θοου.
Steſichorus, κατανη.
στρατηγία varia, λακεδαίμων.
σταδία, σταδια, σταδια.
Stratonicus, γαμβρο.
στατὸς, μυλάρτης.
Strœbus, γυναικόπολις.
Strymonium, μύρμα.
Stymphalus, γαλλικός.
θῆκα, ſepulcrum, σκάγαλα.
Succus Medicus, μηδία.
Sybaris, θούριοι.
συναλοιφὴ, ἰμβρία.
συνοίκια ἑορτὴ, ἀθῆναι.
συμπιοι, ἰθάμιτης.

Ταίναρος, ταίναρα.
Talpæ ubi nullæ, κορώνεια.
Talthybius, σπάρτη.
ταμασσὸς, ταμασσὸς.
Tantalus, ἀσκάλων, πόλιον, σιπύλου.
ταίας, ταίας.
Taphii, τάφοι.
ταράνδο animal, σκύθαι.
ταραντινίζειν, τάρας.
τάρανθο, ibidem.
ταραντῖνοι, χαονία.
Tarcon, τυρρηνία.
Tarentinorum epitheta, ἀθῆναι.
Tarphæus, ταρφαῖος.
τάρφαρα, in ἄδανα.
Tarphe, φαρυγαι.
Tarſa, ταρσός.
Tarſia, ταρσός.
ταρσὸς urbs, ἀγχιάλη, ἀλείχα.
Tauchira, ἀρσινόη.
ταυρία urbs, ἄγκυρα.
ταυρικὴ, ταυρική.
ταυρεια, ψελλη.
Tauropolitæ, χερρόνησος.

Teſtaphus, βάλαγγα.
Telchin, σικυών.
τελχίνια, σικυών.
Telemachus, περίπολις.
Telephae, δαφνοῦ.
Telephe, θάσο.
Telephus, τεύθρανια, ἀμφιος.
Teleſilces, θάσο.
Telmiſſus, ἀρμενός, γαλήνη.
Tembrus, ἱεροθύσιον.
τεμεσσοὶ, ἰωνία.
τεμεσσα, ἐφέσο.
Tempe, λυτηρία.
τεσσά, θηβαί.
Tennes, τεννά, τένεδο.
τενέαιοι, δελφοί.
Tergeſtrus, ἰόνιος.
τερέας fl. γαῖα.
τερηνοι, τερεκναι.
τερμέρα, τέρμερα.
τερμέρων, τέρμερα.
τερμινθίς, ἱεραπολις.
Termeris, ὕλαμο.
Terpander, ἄντισσα.
τερεύς, τερεία, θρᾴκη.
τετραπόλεις, γέρμα.
τεσσαράκοντα, τεσσαρακοντη.
Teucris, δάρδανο, τροία, τευκρεῖς
τεῦκρο & τεῦκρος differunt, in ἀβαῖος.
Teuranium, ἄτακτα.
Thalabauſe, ψυχρὰ.
Thaleia, σικελία.
Thales, μίλητο.
θάμβος, κάνδαρα.
Tarſus, ταρσός.
Theba, θηβαίς.
Thebæ, ταίναρο, ἀγυιά.
Thebanis ventus, θηβαῖος, in ἄδυτον.
Themis, ἰχναία.
Themiſcyra, χαδισία.
Themiſtocles, λάμψακο.
Theocles Chalcidenſis, ναξία, χαλκίς.
Theodectus, φασηλίς.
Theogeiton philoſophus, τεγέα.
Theognidis patria, μέγαρα.
θεῶν ἱερεῖς, αἰγιαλεια.
Theophanes phyſicus, ἱεραπολις.
Theophraſti patria, ἔρεσο.
θεσμοθέτης qui, χῖο.
Theriander, ἀλιάρτο, τεγέα.
Theſeus, ἀθῆναι, ἀφιδναι, θησεῖς, κρομμύων.
θεσμοφορία, μίλητο.
Theſpia, θεσπιά.
Theſpieus, ὕλη.
Theſprotus, θεσπρωτία.
Theſſaliæ diviſio, φθία.
Theſſalus, αἱμονία.
Theſtrotonicia, θεστρωνίκεια.
Thoana, τύανα.
Thoas fl. ἀχελῷος.
θορικὸς δῆμο, ἀκτή.
Thrace, θρᾴκη.
θεσπια, θεσπια.
θροῖ quid, θρία.
Thucydides ubi mortuus, σκαπτὴ ὕλη.
Thunia, θύνιοι.
Thurium, σύβαρις.
Thus, κυπαρίσσια.
Thya, μακεδονία.
Thiaba, ἀμύκλαι.
Tibari, pro τιβαρηνοί, χαλδαῖοι.
Servi τίβιοι, in τίβιοι.
Tiberis, Tiberinus, ἄλβα, ἴβηρες.

Tib. Nero, πανδατερία.
τιμα, ὕδραι.
Tigris, ἀπαμεία.
Tiphaſſa, τιλφωσσα.
Timæi, δίκαιαρχία.
τιθο, ψύλλα.
Tiphyos patria, σίφαι.
Tiſaia, σιτακηνη.
Titanes, σικυών.
τλαελῶ gentile, τλαελῶ, αἰγεῖαι.
τμάρος, τόμαρο.
τμῶλο, τμῶλο.
τμὸς exeuntia, αἰτωλία.
Tomurus, τόμαρο.
tonus cum numero mutatus, τευθρανία, πλάταια.
τραχεῖα, χερρόνησο.
Trajetæ, τραγαία.
Tralles, βοήχη, Illyrici, βάλανο.
Trallis, τράλλις.
Trampyla, τραμπύα.
Tranipſi, λαδίψοι.
Trapezuntii, ἀζανία.
Traya, θηβαίς.
Tremiles, λύκιο.
τραχίν, ἔφεσο.
τριμόλατο, τρικόμια.
τρίκρανα, ἀστυπάλαια.
τριχώριο, τριμίπολις.
τριόπιον ἱερό, αἰγεῖα.
Trœpas, μέροψ.
Triopium, κνίδο.
Tripolitis, ἄζω.
Tripolis, καρία, χερρόνησο.
Triptolemus, γεφύραια.
τρίτη ταλαντεία, βεσκύρεως, χηρεύα μαρσοι.
Triton fl φίλαι.
Tritones duo, ἀσβύστα.
Tritteia, τριττεία.
τριτὺς φυλῆς, φαλέα.
Troadis urbes XI. κορωνίς.
Troalicida, τρίπολις.
Troës, κλαζομεναί.
Trojanæ mulieres, naues cremant; σκιώνη.
Trophonius, δελφοί, λεβάδεια.
τρῶες, ταυρίσκοι.
τροίζηνο nominativus, γέρασα.
Trœzen, τροιζήν.
Tuberis, ὕλαμο.
Turduli, τουρδιτανία.
τύρμιδαι, ἀμφίπολις.
τυκτύλοι, κύτινα.
Tymbrium, τίμβριον.
τυμνός, τυμνησσός.
Typho fulmine ictus, ὕδη.
ὕρμινο unde, ὑρμίνη.
τυρίσσαι, βεστίσσα.
τυρσηνοι, τυρρηνία.
Tyrtamus, ἔρεσο.

V Latinorum, υ & ου Græcis, οὐάλερία, ὕλαι, &c.
οὐεννονες, ἀλπεις.
Udenoe, ἰσός.
Veneris templum, ἀγκυρα.
Venus, ἀφροδίτη, ἀρσινόη, ἀδρία, ἔρυξ, ζεφύριον, κωλιάς, λάμψακο, μίλητο, τρωαδες.
Veſtes igni purgatæ, καρπασος.
interdiu non videntes, γύμνησ.
Vinum, ἀμπέλο, λαμψακία, μαίωμ, μάρσος, μαδία. Albanum præſtans, ἄλβα. Ambladenſe, ἄμβλαδα. bonum, βιβλίνη. ex melle, ταυλάντιοι. nigrum, χῖος.
Virgilius, μάντουα.
Virgines immolatæ, λήμνο.
Vita ccc annorum, ἐπειοι.

vitis mirum, νόσαη.
Ulyſſes, ἰθάκη. ejus & Circes filii, ἀσ-τία, ἄρδια, στραίνος. Errorum finis, βυσέμνα.
ὔλλπαι urbs Italiæ, αἴσσα.
Umbri, ὀμβροι.
Vologeſias, βολογαις.
ευς deſinentia localis, ἀγοῦς.
uvæ inſolitæ magnitudinis, διαμετρία.
Vulcanus, ἐφαιστία, μάγαιρα, παλαιά.
Xanthe, τρωάς.
Xanthus, ἄργα, πόταμος, πρι-μνλα.
ξυνιστῆ, ἰσχία.
Υσία, ὑρία.
ὑπήνεια, πληθόπολις.
Canon in υλις exeuntium, πομ-φυλία
ὕλη, ὕδη.
ὑλήεσσα, πύργος.
ὑπέρεια Phæacum, ἄργος.
ὑπέρθεσις, trajectio litterarum, πύξ.
ὑρία, πύργος, Σιλλίκεια.
Zabius, χαλδαῖος.
Zacynthus, πύργος, ψωφίς.
Zarex, μύκηρος.
Zea, ζειά.
ζείναι, ζοῖτον.
Zelas, συγγενίδης.
Zelias, κρῆσσα.
Zeno grammaticus, μυνίδης.
ζέφυρεια, μῆλος.
Zephyrium, ἀγχιάλη.
Zethus, εὔτροφος, ἀμφίων.
ζηλάτης, στροῖον.
ζήλα, ζῆλα.
Zoara Arabiæ, ἄδωνα.
ζωστὴρ Atticæ, ἰσχυρός.
Zymbræus Apollo, θύμβρα.

FINIS.

ADDENDA

Superioribus Commentariis & locis ſuis inſerenda.

Ad Pag. 2. Comment. 11. ferri tamen poſſet [illegible] ; nam prorſus eodem modo loquitur Arrianus lib. III. de exped. Alexand. M. [illegible]

Ad Pag. 11. Comment. 5. Et tali forma reperitur apud Strabonem Lib. v. hiſce verbis. [illegible] Hoc eſt: *domitis porro Æquis, Volſcis, Hernicis, ac prius etiam Rutulis, Aboriginibus que.*

Ad Pag. 15. Comment. 53. Eadem inſcriptione Meniſpus librum edidit, de quo mentionem facit Conſtant. de Thematibus lib. I. Themate ſecundo hiſce verbis: [illegible] Circa veram vocabuli [illegible] halucinatus eſt Meurſius, qui locum Conſtantini de adminiſtrando imperio non [illegible] emendavit. Imperator Cap. XIII. prope finem filium ſuum docet, neceſſarium valde eſſe, poſthabitis aliis, hæc inſuper ipſum ſcire quorum ſcientia magno eſſe uſui & admirabiliorem ipſum reddere poſſit: nempe [illegible] ubi vir doctus qui primus hunc auctorem vulgavit [illegible] pro [illegible] reſtituit.

Ad pag. 20. in voce [illegible] circa finem producitur [illegible], de qua voce nihil diximus in Commentariis: puto eſſe formatam ex [illegible] ſacra Bacchi, quæ tertio quoque anno iterabantur, quæ que aliis exiſtimabantur abſolutoria. Hujuſmodi derivationes apud Stephanum noſtrum alioſque grammaticos paſſim occurrunt. Vide in voce [illegible], & Commentarios ei ſubjectos.

Ad Pag. 24. Comment. 38. poſt alium accepiſſe. Ut nemo amplius de hac veritate dubitaret locum dabo ex Arriano, qui in Ponti Euxini periplo hæc ſcripſit [illegible] *Anchora quoque Argus ibidem oſtenditur, quæ quum ſit ferrea non mihi viſa eſt antiqua: licet magnitudine pariter atque forma nonnihil ab anchoris noſtrorum temporum differant, tamen videtur eſſe recentior: & alterius cujuſdam lapideæ anchoræ fragmenta pervetuſta ibidem viſuntur, quæ quidem veriſimilius eſt antiquiſſimæ illius anchoræ Argonauticæ reliquias eſſe.*

Ad pag. 35. comment: 44. Verum ſi neque Herodoti neque Heracliti [illegible] huic loco ſatis convenire exiſtimes, etiam *Alexandri Ætoli Muſarum liber* intelligi poteſt. de quo ſic ſcribit Servius ad ... Virgil. *Ops terra eſt, uxor Saturni, quam Græci Rheam vocant. Sane hoc nomen ipſius Dianæ fuiſſe ab Epheſiis dedicato templo ei impoſitum Alexander Ætolus poeta in libro, qui inſcribitur Muſæ, refert.*

Ad pag. 51 in Voce [illegible] legitur [illegible] etiam de piſce ſumi, ſed hactenus hujus rei nullum exemplum compertum habui. Verum [illegible] piſcis nomen eſt apud Plutarchum de ſollertia animalium. [illegible] Pauſanias in Laconicis Pag. 203. lin. 44.

Ad Pag. 52. Comment. 40. Latini tamen *Æginenſes* gentile dixerunt. Apulejus lib. I Metam. *Æginenſis quidem ſum, Ætneo melle, vel caſeo, & hujuſmodi cauponarum mercibus per Theſſaliam, Ætoliam, Bœotiam ultra citro diſcurrens.*

Ad Pag. 57. Comment. 85. hiſce augendus. Non eſt mirum ſe Curetas ibi armaviſſe: nam Archemachus Euboenſis apud Strabonem lib. x. perhibet, eos Chalcidem incoluiſſe, & continenter de Lelanto Campo dimicaſſe.

Ad Pag. 61. Comment. 22. Plinius lib. XXXVI. Cap. VIII. agnoſcit aliquem Mitren, qui primus in Ægypto obeliſcorum inventor fuit. *Primus omnium id inſtituit Mitres, qui in Solis urbe regnabat, ſomnio juſſus: & hoc ipſum inſcriptum eſt in eo.* Cave putes eundem fuiſſe, nam unde conſtabat eum ex Æthiopia in Ægyptum commigraſſe. Præterea monet nos Kircherus in Obeliſco Pamphylio in Bibliotheca Vatic. eſſe exemplar ſcriptum quod pro, *Mitres* habet *Meſtres*, qui fuit Rex Ægyptius antiquiſſimus, Euſebio, Suidæ, & Salamæ Ben Kamdathi in libro Arabico, quem hortum mirabilium mundi vocat ſatis cognitus.

Ad pag. 645. in illa voce [illegible].] Non tantum antiquiſſimum, ſed etiam celeberrimum priſci Latium oppidum fuit ſicuti Strabo lib. v loquitur, in conſpectu Romæ ſitum. Latinis ſcriptoribus dicitur *Præneſte*, uti *Soracte Reate*, quæ Græcis [illegible] & [illegible] appellantur.

Ibidem [illegible] &c.] De nominis origine Grammatici alia commenti ſunt, quam hiſtorici: qui etiam inter ſe non conveniunt. Feſtus tradit. Præneſte dicta eſt, *quia is locus, quo condita eſt, montibus præſtet.* Servius ad locum Virgilii, *Altum Præneſte*, qui exſtat Æneid. VII: Cato dicit, quia is locus montibus præſtet, Præneſte oppido nomen dedit. Cum Stephano conveniunt Martianus Capella, & Solinus qui tamen præter Latini filium, etiam Cæculum quendam urbis conditorem faciunt, cujus quoque meminit Virgilius lib. VII. At Plutarchus in Paralellis alium, præter jam nominatos, urbis conditorem aſſignat. [illegible] Id eſt, *Telegonus, Ulyſſis & Circes filius, miſſus ad indagandum patrem, monitus eſt uti ibi urbem conderet, ubi ſerta gerentes agricolas ſaltare videret: Quumque in quemdam Italiæ locum deveniſſet: offendit colonos ramis ilignis redimitos choreis vacare. Itaque urbem ibi condidit, a rei argumento Priniſtum nominavit (quod vocabulum Romani detortum dicunt Præneſtus) ut Ariſtocles tradit in Ital. rer. lib. III.* Hinc eſt, quod plinius lib. III. cap. v. dicat: quod Præneſte quondam Stephano, & Strabo. lib. v. Polyſtephanum dicta fuerit.

Ad Pag. 700 in illa voce. [illegible].] Nullam nominis originem Epitomator urbi adfingit; quam tamen Stephanus ipſe ſuo operi inſeruit, uti evidentiſſime ex commentariis Euſtathii ad Dionyſii Periegeſin probari poteſt. Ita autem habet Dionyſius.

- - - [illegible]
[illegible]
- - - *ubi condita eſt*

Urbs Tegeſtræorum, intimis in finibus maris. Ad quæ verba ita commentatur Scholiaſtes. [illegible] Id eſt. *Tegeſtræorum Illyrica urbs, hoc eſt, Tegeſtrum, ad intimos maris Adriatici fines eſt. Hæc etiam Tergeſtrum dicitur, a quodam Tergeſtro, uti in conſcriptione gentilitiorum ſignificatur.* Procul dubio hic ipſius Ste-

phant opus innuitur, quod in compendium redactum eſſe hinc apparet, quia Abbreviator de conditore nullam mentionem fecit.

Ibidem. Ὀλίγιον.] Latinis ſcriptoribus, Paterculo, Melæ, & Plinio Tergeſte dicitur, quod etiam neutrius generis eſt. Aſt apud Strabonem lib. VII. in fœm. genere legitur Τεργέστε: & lib. V. φρούριον Τεργέστε, *Caſtellum Tergeſte*.

Ibidem. Ἀπὸ τοῦ μυχοῦ ἐπὶ τὸν Ἀδρίαν.] Apertiſſimum eſt mendum in his vocibus. Quippe intimus ſinus receſſus pars contingens erat Adriæ ſinus. Scribo igitur: Ἀπὸ Τεργέστε κώμης καὶ τοῦ μυχοῦ Ἀδρίου ἐπὶ . . . . Id eſt: *A Tergeſto vico & intimo ſinus Adriæ receſſu, ad* . . . . Interiit nomen alterius termini; a quo ad intimum ſinum quinquies mille & viginti novem erant ſtadia, ut etiam monuit Cluverius.

Ad Pag. 724. in voce ΥΒΛΑ. Τάκα [illegible].] Ut complures aliæ voces in dictis verbis, ſic etiam hoc vocabulum Τάκα corruptum eſſe ſuſpicor. Idem Epitomator, alio loco: [illegible] δ᾽ ἐν Σικελίᾳ Μεγαρίδος. Quum Dubium & ambiguum ſit vocabulum, Μεγαρίς, quod aliàs Megarorum urbis agrum ſignificat; Ciceroni verò, & Melæ, & Plinio, ipſam urbem pars aliqua Hyblæ Megarenſis, ſive arx ejus, appellata eſſe potuit Στίλλα: Sic ſcilicet Τύχην quoque, quæ pars erat Syracuſanæ urbis, idem Epitomator [illegible] Συρακουσῶν pronuntiavit.

Ad Pag. 766: & ſequent. Ἐν ἕκτῳ Παρθικῶν.] mirum eſt profecto, Epitomatorem vel librarios tantæ memoriæ imbecillitate laboraſſe, ut tam exiguo ſpatio interjecto non meminerint, ex quonam libro Parthicorum Quadrati ſequentia verba allegari deberent; nam in Ὠτηνοί idem locus ex lib. II producitur, ubi mihi videtur majori accuratione expreſſus: [illegible] Περὶ δὲ Κύρον ποταμὸν Ὠτηνοί τε καὶ Ὠτηνοὶ ἀνέχονται, μέγα μέρος Ἀρμενίας ὄντες. Ex his verbis manifeſte liquet τὸ Ὠβαρηνοί, quod hoc capitulo ex Parthicorum ſexto allegatur, a mala manu profectum, pro quo nos confidenter Ὠτηνοί repoſuimus, & pro [illegible] etiam περὶ quia in principio ſectionis noſter inquit, Obarenos [illegible] Κύρῳ ποταμῷ.

Ὠτηνοί.] Libri editi Xylandrianam præcedentes. Cod. Voſſ. & Alii: Ὠγηνοί, ſed vulgata lectio non eſt repudianda.

Ὤγηνος ἀρχαῖος θεός.] Accipiendum videtur illud Ὤγηνος pro ἀγένητος, quod ortu caret, cujuſque origo ignoratur: poſſetque deduci ab ἄγονος pro quo voluerē Ὤγηνος, uti Ὠδωνὶς pro Ἀδωνὶς, ὄρυσσος pro ὄρυσσος, ὀ[illegible] pro ἀρχέγονος & ejuſdem farinæ plura, quæ apud Æoles inveniuntur. Philoſophiæ veteres [illegible] thicæ theologiæ antiſtites hac voce Oceanum nominavere, quem deorum antiquiſſimum, qui ante res alias extitit, & omnium rerum cauſam fuiſſe, exiſtimant. Phornutus capite de Oceano: Κατ᾽ ἄλλον δὲ λόγον τὸν Ὠκεανὸν ἔφασαν ἀρχηγὸν εἶναι πάντων. ὁ γὰρ μέγα [illegible] λογία περὶ τούτου ἐξήγησις τοῦ τόπου. Ἔστι δὲ Ὠκεανὸς μὲν, ὁ [illegible] αἰῶνος. καὶ ἱμέρης μεταβάλλων. Τηθὺς δὲ [illegible] ἐκ γὰρ [illegible], [illegible] τὰ ὄντα. [illegible] θάλασσα [illegible]. Idem teſtatur Ariſtides Oratione Iſthmica in Neptunum, ubi omnium Deorum ortum Oceano tribuit: [illegible] θεοὶ [illegible] Ὠκεανὸς [illegible] τοῦ Ὠκεανοῦ. Virgil. lib. IV. Georg. . . . . Simul ipſa precatur

Oceanumque patrem rerum, Nymphaſque ſorores.

Fingitur Tethus Oceani uxor eique coæva, quæ hac de cauſa γραῖα a poetis dicitur. Lycophron:

> Καὶ δὴ Παλαιμων δέξεται βρεφοκτόνος
> Γίγαντ᾽ ἀιδούπτων [illegible],
> Γραίας εὐνάτην Ὠγύγου Τιτηνίδα.

Ad quem locum ſi Scholiaſt. audiamus, teſtatur is, Ogenum ſumi pro Oceano, ita enim ille: Καὶ δὴ ὁ Παλαίμων ὁ βρεφοκτόνος [illegible] τὴν γραῖαν σύγκοιτον τοῦ Ὠγύγου καὶ Ὠκεανοῦ, ἤγουν τὴν Τηθύν. Ab Ὤγηνος ſiunt Ὠγενίδαι καὶ Ὤγυγοι qui ſunt priſci & antiqui, & quaſi a mare progeniti. Heſychius. Ὠγενίδαι, [illegible], quas nympharum genitor Oceanus produxit. Et apud eundem Ὤγενος, παλαιός.

Παρθένιος ὁ Φωκαεὺς Δήλῳ.] Totum hunc locum librarii male interpungendo, & alio modo corrumpendo, priſtino nitore privarunt. peſſime enim hodie in vulgatis circumfertur, Παρθένιος ὁ Φωκαεὺς, Ἀνταίου τ᾽ ἐξ ὡγυγίης ποτὲ ἴδοντο [illegible]. Correctionem hujus loci Salmaſio debemus, quam ex marginibus ſui Stephani excerpſimus. In Plinianis tamen alio modo emendavit, ſic enim ibi legitur: Παρθένιος ὁ Φωκαεὺς Δήλῳ.

> Σκίρτων ἠδὲ Τηθύς τε καὶ ὠγυγίης Στυγὸς ὕδωρ.

Sed quod divulgavi longe prætero: nam notiſſimum eſt Stygem maximum Deorum fuiſſe juſjurandum Heſiodus:

> Τοῖον δ᾽ ἄρ᾽ ὅρκον ἔθηκαν θεοὶ Στυγὸς ἄφθιτον ὕδωρ,
> Ὠγύγιον.

Idem Parthenii opus a noſtro citatur in Βοιωτίοις, & in Γρῦνος.

Ἔνθα Ὀδυσσεὺς ἐν τῷ ναυαγίῳ ἐξεβλήθη.] Hoc teſtificatur de ſe Ulyſſes Odyſſ. VII, quod a Diis in Ogygiam inſulam tempeſtate actus fuerit:

> - - - ἔνθα δεκάτῃ δέ με νυκτὶ μελαίνῃ
> Νῆσον ἐς Ὠγυγίην πέλασαν θεοί, ἔνθα Καλυψὼ
> Ναίει ἐυπλόκαμος, δεινὴ θεός· ἥ με λαβοῦσα
> Ἐνδυκέως ἐφίλει τε καὶ ἔτρεφεν. - - - -

Ab hac Dea hæc inſula etiam Calypſûs dicebatur. Plinius lib. III. cap. X: *Promontorium Lacinium, cujus ante oram inſula X M Paſſ. a terra Dioſcorum, altera Calypſus, quam Ogygiam appellaſſe Homerus exiſtimatur.* Heſychius: Ὠγυγία, ὄνομα τῆς νήσου Καλυψοῦς.

Λέγεται καὶ ἡ Βοιωτία.] Vide noſtrum illo in loco. Strabo teſtatur lib. IX. Bœotiam ætate Cecropis Ogygiam fuiſſe appellatam, ita enim ille: Λέγεται δὲ τὴν Βοιωτίαν, [illegible], Ὠγυγίαν, [illegible] δὲ ταύτας [illegible].

Καὶ ἡ Θήβη ἀπὸ Ὠγύγου υἱοῦ Ποσειδῶνος καὶ Ἀλιστρας Ὠγυγία.] Hunc locum temporum injuria mutilum fecerat, ita enim in vulgatis hodie concipitur: καὶ ἡ Θήβη ἀπὸ Ὠγύγου ὑπὸ Τερμέρου [illegible] *. Hanc ei medicinam præſtitimus auctoritate Scholiaſtæ in Lycophronem, ubi Ogygi genealogia ſic deſcribitur: Ὤγυγος ἀρχαῖος βασιλεὺς Θηβῶν, ἀφ᾽ οὗ καὶ Ὠγύγιαι πύλαι ἐν Θήβαις. ὁ δὲ Ὤγυγος υἱὸς ἦν Ποσειδῶνος καὶ Ἀλίστρας. Scio aliam genealogiam hujus Ogygi ab aliis pertexi, nam Corinna ad Scholiaſt. Apollonii Bœoti filium ſtatuit: Ὠγυγίας δὲ τὰς Θήβας ἀπὸ Ὠγύγου τοῦ βασιλεύσαντος αὐτῶν. Κόριννα δὲ τὸν Ὤγυγον Βοιωτοῦ υἱὸν εἶπεν. Præter genitorum Ogygi nomen, etiam τὸ Ὠγυγία inſerere placuit, quod tam certum eſt heic excidiſſe, quam ſolem ipſo die lucere. Thebas olim ſic appellatas fuiſſe teſtis eſt Pauſan. lib. IX., quod tamen [illegible] poëtis magis familiare eſt: Τὰς δὲ νῦν Θήβας [illegible] πρῶτον λέγουσι. Ἐκτηνῶν, βασιλεῦσαι δὲ [illegible] Ἐκτηνῶν Ὤγυγον· καὶ ἀπὸ τούτου ταῖς πολλαῖς τῶν ποιητῶν [illegible] ἐπίκλησις ἐστι, Ὠγυγίαι. Hinc apud Apollonium lib. III.

> - - - - ἐν Ὠγυγίῃ ἐνὶ Θήβῃ
> Κάδμος, ὃν Εὐρώπην διζήμενος εἰσαφίκανε,
> Πέσσει. - - - -

Ὠγυγία, νῆσος ἐν τῷ ἐρυθρῷ θαλ.] Situm & deſcriptionem hujus inſulæ habemus apud Incomparabiles viros Salmaſium ad Solinum pag. 1180, & Voſſium in obſervationibus ad Melam pag 286. & Fullerum in Miſcell. Quare actum agere illos cenſeo, qui horum virorum laboribus aliquid addere, & poſt Homerum Iliada ſcribere conantur.

Ὠδόμαντες, ἔθνος Θρᾳκικόν.] Cave hanc gentem confundas cum alia Thracica, cui nomen Ἠδωνοί, & de quibus Stephanus in præcedentibus. Odonum regionis meminit Lucanus lib. I. circa finem:

> *Odonis Ogygio decurrit plena Lyæo.*

Ἠδωνοὶ & Ἠδωνὶς regio etiam Thraciæ eſt, ſed in illa voce media Syllaba producitur, cum in voce Ὠδωνὶς ſecunda corripiatur. Nullum itaque dubium quin ſint diverſæ gentes: & quanquam apud Lucanum *Edonis* contra metri legem inveniatur, certum eſt tamen, auctore Salmaſio, cui aſſentimur, in illo Lucani verſiculo *Odonis* reſcribendum. Peſſime editiones ante Xylandrum Ὠδωνὶς exhibent.

Τὰς Μαίδων ἀγέλας.] Peſſime in MSS. τὰς Μήδων ἀγέλας. Sic quoque Aldina & Iuntarum.

Μαίδων τ᾽ ἀγέλαι ἔθνος.] Voſſianus: Μήδοντες ἀγέλαι ἔθνος. Sed hanc lectionem verſiculi modulus non patitur, quanquam in duabus prioribus editionibus eadem repræſentetur.

Sh-

[illegible]] Editi omnes [illegible]. Sed quis non videt, nos germanam genuinamque lectionem revocaſſe?

Ἔστι δὲ περὶ τῷ Ἀλιάρτῳ] Peſſime hunc locum tractarunt librarii, nam libri omnes tam MSſ. quam excuſi conſtanter exhibent περὶ τῇ Ἅλῳ, quod ſi interpreteris *ad mare* denotat, quaſi urbs maritima fuiſſet Ocalea, cum certum ſit, oppidum fuiſſe medi-terraneum, & Haliartum vicinum habuiſſe: liquet hoc evidentiſſime ex Strabonis lib. IX. Ἡ δ' Ὠκαλέα μέση Ἁλιάρτου καὶ Ἀλαλκομενίου [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ποταμὸν ὁμώνυμον. Ergo ſummo jure Stephano περὶ τῷ Ἀλιάρτῳ reddidimus, quod librarii ſua vecordia corruperant.

Ὡς μὲν τινες διὰ τὸ Ἰλ[illegible].] Lacuna in omnibus editis conſpicitur, quam replevit Salmaſius ad oram ſui libri addendo ultima verba διὰ τῆς Ἰλ[illegible]

Διὰ τὸ συντόμως περι[illegible] &c.] De hac urbis etymologia etiam Euſtathius ad Iliad B. mentionem facit Ἡ δὲ Ὠκαλέα, [illegible] [illegible] Ὠκαλέα. [illegible] [illegible], διά τε [illegible] συντόμως [illegible] [illegible] [illegible]. Quia in verbis Stephani [illegible] non apparet, quod neceſſario requiritur ad oppidi originem illuſtrandam. Hinc eſt quod cenſeam, defectum eſſe in iiſdem, qui commodiſſime ex Euſtathio ſuppleri poſſet. Legendum videtur. [illegible] δὲ [illegible] διὰ τὸ [illegible] καὶ συντόμως [illegible] [illegible] [illegible] Θήβας.

Ὠκεανός· ὁ ποταμὸς ὁ περιέχων τὴν γῆν.] Abuſive τὸ ποταμὸς de Oceano uſurpatur. Nam, ut cum Herodoto loquar, quis fluvium novit, qui ſit oceanus? Certiſſimum eſt Homerum, vel aliquem priſcorum poetarum in Poeticam intuliſſe. Herodoti locus eſt in Euterpe: Οὐ γὰρ τινα ἔγωγε οἶδα ποταμὸν ἐόντα Ὠκεανόν. Ὅμηρον δὲ ἤ τινα τῶν πρότερον γενομένων ποιητέων, δοκέω τὸ οὔνομα εὑρόντα ἐς τὴν ποίησιν ἐσενείκασθαι. Verum quo ſignificatu & ſenſu Homerus iſta voce fuerit uſus, legendum apud Strabonem lib. I. circa initium. Staſinus τῶν Κυπρίων auctor ποταμὸν appellavit Ὠκεανόν:

Ἄλλοτε μὲν [illegible] κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης.
Ἰχθῦς [illegible] [illegible] [illegible],
Ἄλλοτ' ἀν' Ὠκεανοῖο ποταμοῦ καὶ τέρματα γαίης.

Sed quemadmodum ex Herodoto aſſeruimus poetas iſtam vocem in poeſim introduxiſſe, ſic quoque video Euſtathium ad Iliad E. iſtam ſententiam fuiſſe amplexatum, ita enim ille: Ἡ δὲ [illegible] Ὠκεανὸν [illegible] [illegible] ποταμὸς περιέρχεται κύκλῳ τὴν γῆν ὁ δὲ ἀληθὴς ἱστορία, τὴν ἔξω θάλασσαν Ὠκεανὸν λέγει.

Προσαγορεύουσι δὲ τὴν ἔξω θάλασσαν οἱ πολλοὶ τῶν Βαρβ.] Libri omnes MSſ & calamo exarati exhibent: προσαγορεύουσι δὲ τὴν ἔξω θάλασσαν [illegible] μὲν οἱ πολλοὶ τῶν βαρβάρων Ὠκεανόν. Nos τὸ [illegible] μὲν delevimus, ſenſum plane turbans, non tamen noſtra auctoritate, Sed ipſius Stephani, qui locum hunc Phavorini, non allegato auctoris nomine, in voce Καρπία, iiſdem verbis tranſcripſit: [illegible] δὲ τὴν ἔξω θάλασσαν οἱ πολλοὶ τῶν βαρβάρων, Ὠκεανόν. οἱ δὲ τὴν Ἀσίαν [illegible], μεγάλην θάλασσαν. οἱ δ' Ἕλληνες Ἀτλαντικὸν πέλαγος. Sine dubio peccatum hoc commiſerunt librarii [illegible] pro [illegible] exarantes. Hic omnia recenſere nomina, quibus gaudet Oceanus pro climatum & regionum diverſitate, quas alluit, nimis longum foret. Videſis Agathemerum lib. II. cap XIV. & Euſtath ad hæc Dionyſii verba:

Πάντη δ' ἀκαμάτοιο [illegible] ῥόος Ὠκεανοῖο,
Εἷς μὲν ἐών, πολλῇσιν δ' ἐπωνυμίῃσιν ἀρηρώς.

[illegible] δ' οὕτω παρὰ τὸ ὠκέως [illegible], ὅ ἐστι ῥέειν.] Geminum veteres Grammatici comminiſcuntur Oceani etymon: alterum deducunt παρὰ τὸ ὠκέως νάειν, a celeriter fluendo circum terrarum orbem, alterum vero παρὰ τὸ ὠκέως ἀνύειν, a celeriter movendo cœlum & aſtra. Utrumque habemus in verbis Nicæ grammatici ſive auctoris Etymologici Mag. hunc in modum conſtituendis: Ὠκεανός, παρὰ τὸ ὠκέως ἀνύειν τὸν [illegible] [illegible]. ἢ παρὰ τὸ ὠκέως νάειν. Cenſebant enim priſci quidam Philoſophi, Solem & aſtra ex Oceano, circulo ſuo terram ambiente, oriri & in eundem rurſum occidere Strab. lib. I. de Homero: Ἐκεῖθεν, (ſcilicet ex Oceano) γὰρ ἀνίσχοντα ποιεῖ τὸν ἥλιον, καὶ δυόμενον εἰς τοῦτον, ὡς δ' αὔτως καὶ τὰ ἄστρα. Præter Homeri aliorumque Græcorum poetarum teſtimonia, quæ id manifeſtiſſime evincunt, duntaxat è Latinis adducam Catullum, qui in Epithalamio Juliæ & Mallii ita canit:

Flere deſine, non tibi
Herculea periculum eſt,
Ne qua fœmina pulchrior
Clarum ab Oceano diem
Viderit venientem.

His adde verba Propertii lib. IV. ex Fabula Tarpeiæ:

Et jam quarta canit venturam buccina lucem,
Ipſaque in Oceanum ſydera lapſa cadunt.

Hinc eſt quod exiſtimarunt veteres, Oceanum cœli ſtellarumque motum efficere & perficere, ut annotavit Euſtathius ad Iliad. E. Ἐκ τοῦ [illegible] Ὠκεανοῦ, κύκλῳ περιειληφότος τὴν γῆν, οἱ ἀστέρες ἀνέρχονται, καὶ εἰς αὐτὸν [illegible] δύνονται [illegible] καὶ [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible] τῶν ἀστέρων [illegible] [illegible] [illegible], ὁ καὶ ὠκέως ἀνύοντα τὰς ἑαυτοῦ [illegible]. Sed commodior, quin imo verior mihi hæc etymologia videtur, ſi deducatur παρὰ τὸ ὠκέως νάειν, quam etiam ſequuntur alii geographi. Agathemerus (quem obiter emendabimus gravi mendo laborantem) lib. I. cap. I. Ὠκεανὸς δὲ διὰ τὸ ὠκέως ἀνύειν κύκλῳ τὴν γῆν. Et quæ hæc eſt verſio, quam interpres his verbis affinxit? *Oceanus dictus ab æſtuum terras undique pulſantium concitatione*. Legendum: Ὠκεανὸς δὲ διὰ τὸ ὠκέως νάειν κύκλῳ τῆς γῆς. vertendum ſimpliciter *Oceanus autem dictus eſt a celeriter circum terrarum orbem fluendo*. Nam ἀνύειν & ἀνύτειν, quæ ſunt ſynonyma, veteres uſurpabant de perficiendo [illegible] cœli & ſtellarum, quas efficere Oceanum exiſtimabant, adeo ut in Agathemero inſana & corrupta ſit illa phraſis ἀνύειν τὴν γῆν: pro qua νάειν κύκλῳ τῆς γῆς reponendum: nam apud noſtrum τὸ νάειν [illegible] ῥεῖν, ut & apud Heſychium: Νάει, ῥεῖ, [illegible]. Præterea emendavi κύκλῳ τῆς γῆς ſiquidem adverbium illud gignendi, non vero accuſandi caſum requirat. Xenoph. κύκλῳ τοῦ ſτρατοπέδου *circum caſtra*, ſic κύκλῳ τῆς Ἀττικῆς *circum Atticam* apud Ariſtot. Heſiodus [illegible] --- περὶ δὲ [illegible] [illegible] [illegible]. Ubi interpretes: [illegible] δ' αὐτῶν [illegible] ὁ [illegible] τοῦ [illegible]. Sic pro νάειν alii uſurpant [illegible] quos Phornutus capite de Oceano: Ἔστι δὲ Ὠκεανὸς μὲν, ὁ ὠκέως [illegible] κύκλῳ [illegible] [illegible] [illegible].

Ὤλενος, πόλις Ἀχαΐας] Non tantum maſculino & fœminino, ut noſter perhibet, ſed etiam genere neutro oppidi nomen prolatum inveni apud Lycophonis Scholiaſt. Περὶ δὲ [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] τὴν [illegible], [illegible] [illegible] πόλιν [illegible], καὶ τὸ Ὤλενον πόλις Ἀχαΐας &c. addit quo tempore & modo perierint hæ civitates: Καὶ [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], καὶ γέγονεν ὁ [illegible] [illegible] [illegible], καὶ [illegible] ἀπὸ [illegible] [illegible]. Strabo tamen lib. VIII. memoriæ prodidit, hujus urbis monſtrari veſtigia inter Patras & Dymen. Hujus urbis etiam meminit Apollod. lib. I.

Χορευταῖς ἐν Ἰ[illegible]] Salmaſius ex MS. emendat ἐν Ἰ[illegible], & ſic quoque video variis in locis hanc Sophocleam fabulam ab Heſychio citari. Pollux lib 4 cap. XVI: Χορευταῖς δ' αὐτὸ ἐν τῇ [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible], ὥσπερ ἐν Ἰ[illegible]. Eandem ego Ἰ[illegible] & Ἰ[illegible] fabulam fuiſſe exiſtimo. Videſis Caſaubonum ad Athenæum. Habes hic. Lector candide, obſervationes quaſdam Paternas, quas tunc temporis dolor ex morte illius tam accurate in veſtigare, neque ad manus Clariſſimi Gronovii pervenire ſivit, quæque ne æternæ oblivionis tumulo conderentur, nunc publicari curavi, ut omnes, quæ huc uſque reperire licuit, ederentur, & quanquam non prolixæ, tamen publico haut in utiles fore confido. Hæc ſunt, mi Lector, quæ, ut ſcires, volui. Tu interim hiſce fruere, & Vale

FINIS.

JANI (A. F.) BERKELII
PIETAS
IN
VINDICANDA FIDE
PATERNA.

Q. D. T. O. M. B. V.

VIRO AMPLISSIMO

MENTIS ALTITUDINE & RARA ERUDITIONE

CONSPICUO

ANTIQUITATUM SCRUTATORI INDEFESSO

ET

INGENII MONIMENTIS

INCLITO.

STUDIORUM MEORUM FUNDATORI

UNICO

JACOBO GRONOVIO

IN

ACADEMIA LUGD. BAT.

ELOQUENTIÆ, HISTORIARUM, ET GRÆCÆ

LINGUÆ

PROFESSORI ORDINARIO

H. T. UNIVERSITATIS EJUSDEM

SECRETARIO

OB

INGENTIA, QUIBUS ME MEOSQUE

PROSECUTUS EST, BENEFICIA

ET

DEBITAM, QUAM EXHIBERI OPORTET,

REVERENTIAM

SESE SUOSQUE ET HUNC

PARTUM PRIMO-GENITUM

SI NON QUA DECUIT

SALTEM QUA POTUIT

REVERENTIA

L. M. Q.

D. D. D.

JANUS BERKELIUS, ABRAH. FIL.

JANI (A. F.) BERKELII PIETAS IN VINDICANDA FIDE PATERNA.

Miraberis forſan, non cuivis exploratæ doctrinæ Vir, quod hujus curtæ ſupellectilis limen nomine tuo ſit exornatum, & quod tantos ſpiritus, tantamque in me admiſerim elationem animi, ut homo in primo ætatis flore, nulliſque ingenii dotibus clarus, & principum in Repub. virorum Tuique ope atque conſilio indigens, beneque mihi conſcius quam parum ſim in litteris dandis peritus, tamen Tibi, Viro Clariſſimo, ſtudiorumque meorum Promotori Meritiſſimo has exarare ſuſtinuerim, & fortiori, cui reſiſtere omnino non poſſum, provocatus & irritatus tamen, occurrere ſuſtinuerim. Verum intellecto mentis meæ ſcopo atque propoſito, & fine, ad quem tetendi, explicato, procul dubio admiratio ſuſpendetur.

Non poteris, Virorum ſumme, vivere immemor, familiaris aliquando inter nos colloquii, in quo auctor mihi perſæpè fuiſti, ut vel publice vel privatim negotium aliquod ſuſciperem, & ſpecimen indolis meæ ederem, ſignificans, optima ſæpenumero ingenia laborem ſubterfugiendo, & inertiam ſequendo corrupta eſſe, quia nihil eſt in rerum natura, quod tam noceat hominibus ratione præditis, quam ſi ingenium, quo neque melius neque præſtantius a Deo nos mortales ſumus conſecuti, pigritia atque ſocordia torpeſcere ſinant operis ſui dilatores inertiſſimi. Quocirca ego huic malo, quantum potuero, obſiſtere volens, ne me totum inertiæ viderer tradidiſſe, animum meum ad ſcribendum appuli; tum ut ingenium meum minime exercitatum promptius efficerem, quoniam non alia re certius docentur homines quam uſu atque exercitatione; tum ut Te animo meo Chariſſimum ſalutarem, Tecumque de negotio, quod nunc aggrediar, diſſererem.

Dum autem undiquaque obverto oculos & circumſpicio, quam mihi in ſcribendo proponerem materiam, non facile dixerim, utrum Divinitus, an alio aliquo modo mihi Humanitas Tua indicaverit, fuiſſe aliquem, qui Parentis mei nomen proſtituerit, & nonnullos Stephanianos, ab Parente profligatos labores Theonino dente arroſerit, præſertim quum ad illam peragendam non parvum momentum quoque adderet mors Gaasbekii, Parentis Stephani Typothetæ, ſed jam alio potiti hero, qui & ipſe novis quibuſdam ornari vellet Stephanum. Quocirca, ut decentis pietatis manibus litem, & pro viribus vindicem febricitantium nonnullorum deliramenta, Harpocrati amplius litare non valens, ſequentia mihi exequenda cenſui.

Luſtrum jam eſt & quod excurrit, Vir Clariſſime, quod ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ ΕΘΝΙΚΑ Parentis mei nomine, τοῦ τελσμάκαρος, luce publica frui ſiveris, poſtquam & omnia fide bona collecta, & quæ marginibus prout erant illita, tradidiſſes Typographo prelis ſubjicienda, quoniam & maximam partem, ut videre eſt, abſolverat: pro quo certe beneficio ne ingrati animi vitio laborare viderer, nec alius quiſpiam ejus σημεῖον aliquo colore objicere valeret, tantas, quantas animo & mente concipere,

ϗ δύναμαι διὰ μέλανος ϗ καλάμου σοι γράψαι, habeo agoque gratias, cujuſque me haud immemorem fore confide, dummodo ad ſolidum & maſculum eruditionis pervenerim faſtigium: neque ficta pro veris trado, firmiter enim apud animum decrevi meum vicem tibi reddere, ubi occaſio commoda ſeſe dederit, & ab hinc igitur in ære tuo manebo, donec volvenda dies *ἀντίδωρον* aliquod obtulerit.

Sæpe numero autem, Vir Doctiſſime, ex Gaasbekio hujus operis Typotheta, aliiſque audire contigit (non enim lubens admiſerim) quaſi Parens meus ſolus in cauſa fuiſſet, quod hic liber tantum temporis ſub prelo ſudaverit, & non prius juris publici factus fuerit. Verum, ut ſcias quam fucata ſint omnia, & quod non tam illius cauſa, quam quidem etiam Typographi vitio acciderit, paucis expediam. Atramento & charta vix exprimi poteſt, quantæ negotiorum moles per plurimos annos ipſi (ut Venuſini Poëtæ verbis utar) circum caput ſalierint & latus, ut vix pedem potuerit movere, multo minus promovere. Pater enim, cum præter omnem rationem & fas ſummam injuriam per aliquot annos paſſus fuiſſet, nec ejus amplius patiens, debitores iniquiſſimos in jus vocaſſet, ad quod peragendum vel Pater vel alius quiſpiam ex creditoribus præſens poſtulabatur, ideoque ipſe nonnunquam hieme anni frigidiſſima iter illud haud exiguo diſcrimini obnoxium confecit, & toties repetiit, ut interdum intra duorum annorum ſpatium vix ſex integros menſes in urbe fuerit, neque patriæ glebæ adhæſerit, ſed in aliis locis longe diſtantibus, & alio ſub cœlo poſitis, cauſæ promovendæ gratia degere, atque dulciſſimis Muſis valeredicere neceſſe habuerit. Inde reverſus, poſtquam & frequentibus itineribus fractus, inſtar Siſyphi, ad lapidem iſtum rotandum iterum ſeſe accingeret, non ſemel ſed ſæpius ipſum prædicantem audivi: ſe multis partibus malle caris capitibus Muſis atque Stephano vacare, quam hujuſmodi litigiis detentum hærere. Et ſicut ex Philoſophorum numero aliquis nihil magis in voto habuit, quam cognoſcere cœli materiem, eamque manibus ſuis contrectare, ſeque tum lubentiſſime mundo mundaniſque rebus velle renuntiare & mori: idem ferme ab ipſo pronuntiatum ſcio, ſi operis illius moleſtiſſimi optatum *τέλος* contingere ipſi licuiſſet: imo tum ſaltem liberiore aëre fruiturus, ipſam Deorum vitam aſſecutum exiſtimaſſet.

Hæc autem, Vir Cl., quidem maxima & præcipua hujus operis diuturnitatis cauſa eſt; verum & accedit inſuper, quod ex illo tempore, quo horridis bellis & diſcordiis civilibus dulciſſima patria in arctum redigebatur, ſub prelo non ſudaverit, ſed friguerit, quod potius temporum diritati & truculento Marti, non duntaxat doctorum hominum & bibliopolarum commercia, ſed & cuncta totius Europæ negotia tunc temporis diſturbanti, eſt imputandum, quam quod alteruter accuſetur: cui enim (horret animus, luctuque refugit) in ſe tanta maneret conſtantia, ut neque tubarum, neque tympanorum undique ſonantium clangore, neque imminenti hoſtium rapina, a propoſito ſuo dimoveretur? Ex hiſce igitur facillime, ni fallor, apud te ratio conſtabit, quid ipſi occaſionis ſuperfuerit ad inſerviendum amicis, quidque animi & mentis ad inſudandum ſtudiis & Stephano, quem omnes per orbem terrarum Docti ex MSStis emendatum flagrantiſſime deſiderabant. Fieri enim non poterat, ut [quod eſt in veteri verbo] ex una fidelia duos dealbaret parietes; quanquam & me non fugit viros doctos ſatis multos, inter quos nec Tu minimum occupas locum, auctores ipſi fuiſſe, ne tam operoſis librum oneraret commentariis, ſed potius ex MſT Cod. reſtitutum lectoribus redderet. Habes jam & alteram hujus tarditatis cauſam, quanquam & per ſe Tibi forſan ſunt notiſſimæ, verum ut & alii ſciant has ad Te exarandi formaveram conſilium.

Quod

Quod autem ad Typographum adtinet, cujus promiſſa non ſolum Parens, ſed & ego ſæpius vento quovis leviora comperi, hic nonnunquam papiri cauſabatur inopiam, nonnunquam ſatius ducebat nummos, quam chartas nondum conſummati operis cuſtodire; notæ enim ſunt illorum & plerorumque librorum, quos procudere magis illis volupe eſt, rationes, & meum de illis ferre judicium non ſuſtineo.

Reſtat autem nunc, ut paucis agamus de Stephano, qui (ut ita dicam) merum Parentis mei fuit delicium, adeo ut nullus fere auctor exſtiterit, quem majore φιλοτιμίᾳ ſuſceperit, quam hic Stephanus, tam in exornanda nova verſione, quam in illuſtrando commentariis. De his nihil dicam, alii judicent. Utinam vero ſupremo rerum humanarum arbitro placuiſſet Parentis mei vitam tam diu prolongaſſe, donec moleſtiſſimi illius operis optatum τέλος tandem videre potuiſſet, & ut ſic totus in integrum ferme reſtitutus Stephanus (abſit verbis jactantia) ex Variana quaſi clade & Cannenſi pugna prorſus evaſiſſe videretur! multæ enim lacunæ (& quem numerum illis dabo?) ab ipſo fuiſſent repletæ: & ſic novo quaſi veſtitu in litterarum Orbem prodiiſſet.

Tanto juſtius hoc optaverim, quod res publico inutilis futura non fuiſſet, ſi judicium ejus de Luſitano ejuſdem Stephani editore, quod aliquoties ex illo audivi, Chirographo ipſius firmari potuiſſet. Nam quum is tanto molimine rem aggrediatur, quaſi ſolus Herculem debellaturus, tamen loco almæ lucis, ut plurimum illi Cimmerias certe tenebras offudit, nunc male alia intelligens, peſſime alia interpretatus, modo etiam conjecturis minime certis ſine ope Mſſ. codicum (tanquam veritus ne Criticus videretur, & præoptans temeritate & frigidiſſimis hariolationibus arceſſere ſibi digniſſimas pœnas) abutens, ut vix unquam ex carbonibus & cineribus, quod tamen fieri aliquando ſolet, ignis effulgeat, præſtito tamen, quod ille potuit, quum non omnes Catones aut Ariſtarchi naſcamur. Horum quædam diſcutere apud animum decreram meum, ne Viri hujus præſtantiſſimum ingenium, excellentiſſima induſtria, & perſpicaciſſima ſagacitas, diutius in occulto laterent, niſi mihi Humanitas Tua ſignificaſſet, me ſimul oleum & operam in hac re perditurum, quum ſint erudito Orbi notiora, quam ut oſtendi debeant, nec oporteat in tam annota invehi, & ita ſeſe obfirmaverit, ut inde quid detrimenti noxæve capere non valeat.

Et quanquam hæc etiam per ſe forſan non fuiſſent tam ſpecioſa, ut perpolito & excellenti Tuo ingenio ſubjici mererentur, & noverim quam impar ſim Cenſoriæ virgæ, ſed tamen ætas aliquo judicio & deſultoria utique rerum antiquarum lectione firmata, ut hæc perpetrarem impuliſſet, & ſimul ut ſcirent homines, quot paraſangis alias excederet ultima hæc editio.

Verum nunc alia ſeſe offert rerum facies, adeo ut his ſuperſedere, & aliis immorari conſultius videatur. Poſtquam enim Parentis mei Stephanus jam fere per luſtrum lucem publicam viderat, inveniri aliquem, qui inſtar alterius non Ὁμήρου ſed μακαρομάστιγος laborem parentis reprehenderet, ut inde ſub prætextu quarumcunque minutiarum ſibi aliquam cauſam ſcribendi liguriat, & ex muſtaceo laureolam carpat, miratus ſum magis quam credidi. Præterea quum ex veteri verbo didiciſſem, cognatione moveri invidiam, & temerarium eſſe, ſiquis invehat inflatior in ſcripta, quæ jam per tot annos in omnium manibus fuerant; perquam neceſſarium duxi hominis noſtri cor calidum frigidis paululum temperare, & fabam illam, quam in Parentis capite cudi voluit, in ipſo potius curare cudi. Id paucis

cis quantum in nobis fuerit, abſolvemus. Verum quum mecum reputo, quam ardua res ſit, ut aliquis ſe talibus immiſceat, ex quibus haut facile emergendi, ſed è contrario potius ſuccumbendi datur via, qualis & hic mihi obverſatur ante oculos, & qualicunque homini, cui liberum judicium, & aetas jam grandiuſcula cogunt *ultro ſubmittere faſces*, ſeſe & ſcripta ſua ſiſtat, ut, publico expoſita, vellicentur, præſertim quum alicujus ſcripti refutationem contineant; idcirco diu dubius quam inirem viam, tandem tamen potior ratio exegit pondus. Quocirca, ſi forſan quædam liberius dixerim, illorum à Morino peto veniam, quoniam juvenili ætati aliquando quædam non ita conveniant, quam quidem ſeniori, & quia huic ætati etiam major exhibenda venit reverentia, ſemperque veneranda.

Quod autem, Vir Doctiſſime, ad duo priora loca adtinet, quæ ad partes vocat in Epiſtola nuper typis deſcripta, aperte dico. & fere dejerare audeo tunc temporis Morini noſtri Collectanea nondum ad Parentis manus perveniſſe, *potuit enim propria induſtria in eandem cum doctiſſimis illis Viris incurrere ſententiam*; ut ipſe confitetur, quapropter abſurdum, & ut ita dicam, abſonum videtur, aliquem tali modo per ora hominum traducere: utique quod in Ἀλίαρτος de mutatione ſpiritus notat, id palam raptum ex Ortelii animadverſione, & quod de dubitatione inter Argiam & Laconicam. *eam ſibi ſubortam* oſtendit quoque idem, & mitius reſolvit. Itaque quod hic Vir Doctus probare conatur facile corruit. Quod autem ad locum qui legitur in V. Ἀρρίτταια, dico illum non eſſe tanti momenti, ut talis ſuper illam Camarina moveatur, ut neque locus in V. Βατίνα, ubi videre licet alias & multo plures *rationes & auctoritates* adferri, quam in editis vel MStis Collectaneis conſpiciuntur, quodque fere omnibus in locis contigit, atque adeo indicio Patrem non potuiſſe ex illis haurire. Quid quæſo, Virorum ſumme, in V. Γίττα probare conatur? & an hic locus & hæc obſervatio etiam eſt tanti momenti? aut an hæc illi, qui & ipſe Theologiam noſtram & veram pro ſcopo ſtudiorum ſuorum habuerat ſupponentur fuiſſe ignota, ut hæc ab Samuele & Joſepho memorata debuerit ex illis Collectaneis potiſſimum petere? aut an de ullis aliis, qui ſe Chriſtiani nomine haut indignos putant, tam prave ſuſpicabimur, quaſi ad illam urbem facta ignorent? præſertim, quum nihil dicatur, quod non Ortelius vel in τῷ *Gad*, vel *Geth*, vel *Gitta* habeat. Itaque quid hic homo noſter reprehendat non video, atque adeo firmius mihi perſuadeo Parentem nequaquam *reſpexiſſe, imo penitus neglexiſſe*. Idem fere contigit in V. Δόλϐα, ubi quia Parens dicit vocem *doulba* apud Hebræos ſignificare *platanum*, hinc neceſſario concludit Parentem illud ex illis Collectaneis hauſiſſe: certe verecundius in illa re & urbe Phœnicia ultra Euphratem transferenda agit Pater. Et quod in v. Ἐγγάδδα itidem probare conatur ſicut & in v. Μαχανὴ non video. Nam qui tantum Hebræam linguam de limine ſalutarunt poſſunt dicere vocem Ἐγγαδδὶ prope accedere ad vocem Hebræam *Hen-gueddi*, & Arabicum *Maſchan* denotare *habitaculum locumve ad quietem aptum*; ut non alio pretio illa habenda ſint, quam quod ipſe ſtatuit, nempe *quæ ſponte è calamo meo fluere* poſſunt. At quum hic loquimur de Morini noſtri obſervationibus, non poſſum, quin adducam alium locum qui eſt in V. Νέμαυσος, ex quo itidem probare ſtudet Parentem Collectanea conſuluiſſe: verum dico Parentem æque ac Morinum hæc ex Cluverii Lib. II. potuiſſe deſcribere, & quæſo, V. C. an talem hæc potuerunt effugere, cujus manibus hic ſcriptor toties & aſſidue verſatus fuit, uti ſolus teſtis eſt hic Stephanus? Proh ſuperi! ſi modo vera eſſent, & hæc ex Cluverio hauſiſſet. Nam in editis Collectaneis nunc exaratum conſpicitur Morini nomen, quum in MSStis nullum ſit additum. Quocirca haut im-

immerito dubitabimus, quod tamen mox evidentioribus indiciis ſumus adſtructuri. Nunc autem nos conferamus ad tria loca idem fati munus paſſa, nempe in V. Ἐλοῦσα, in V Καῦνος, & in v. Κέςσον, in quibus pari cum audacia contendit Parentem, quæ ad illas voces commentatus eſt, hauſiſſe ex Collectaneis, quæ ad ipſum ex Gallia tranſmiſit, cauſaturque quod non addiderit Parens Bocharti vel Palmerii, vel etiam noſtri Morini nomen. Qua in parte falſiſſimus videtur. Nam in illis locis Bocharti & Palmerii nomen notatum invenies; ſed videre videor ipſum objecturum hæc, quæ citantur, eſſe opera typis jam dudum deſcripta, & non reſpicere collectanea. Verum, mi Gronovi, rogo, an non certius liceat fidere editis quam ſcriptis, quæ jure optimo pro ſuſpectis haberi poſſunt, & quæ ignoramus an vere ſint vel Palmerii, vel Bocharti, vel alterius cujuſcunque obſervata, quum in Collectaneis quæ tranſmiſit nonnunquam Palmerii nomen pro Bocharti nomine, nonnunquam vice verſa, nonnunquam Morinus ſuum addiderit loco Palmerii vel Bocharti, ut ex editis & MSStis Collectaneis patet, & mox ſumus demonſtraturi. Quod ad V. Λύγκος, in qua videbis, in illis quæ Palmerii nomine in obſervationibus jam nuper editis cirumferuntur, Patrem detegere etiam errorem Palmerii; nam in loco illo Palmerius monet legendum apud Livium *Lyncum*, quum legatur, *Lycum*, quod jam multos annos ante a Sigonio erat animadverſum: itaque Palmerius non potuit pro ſuo venditare, & neque ex illis haurire Parens. Nunc autem videamus quid commiſerit ad V. Μελαινεῖς, δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς, incuſatur enim etiam quod Collectanea compilaverit, verum ſcias V C. me in laterculis obſervationum, quas jam ante multos annos, & forſan etiam antequam hujus Morini Collectanea ad ejus manus pervenerint, ad Polyænum conceperat, prorſus fere eadem, & huic plane non diſſimilia inveniſſe, quoniam hunc auctorem, ut Tute, Vir Doctiſſime, noviſti, nitidiori habitu in litterarum Orbem proferre, diu ante quam incepit hoc opus profligari, in animo habebat. Quare ergo hunc locum ad partes vocaverit, non video. Perperam etiam nonnulla loca in editâ Epiſtolâ citata repperi, quæ magno cum ſtudio diu quæſita tandem aſſecutus ſum.

Nunc autem, Gronovi eximie, promiſſa ſolvam, & conferamus hominis noſtri edita Collectanea cum MSStis, ut inde unicuique luce meridiana clarius appareat, qua fide in illis verſatus fuerit, & quemadmodum Patrem traduxerit, ita etiam nunc per ora quorumcunque hominum magnifice incedat, & merito ἀξιοθριάμβευτος cenſeri poterit acervus hic iſtorum collectaneorum. Ad quod peragendum opus eſt ut prius adducamus candide verba ipſius ex Epiſtola quadam, quam comitem addiderat illis Collect. ante viginti annos, in qua ſequenti modo exaratum inveni: *noli abſterreri, Vir Doctiſſime, prolixitate nonnullarum harum obſervationum, poteris enim verba auctorum reſecare, & contrahere quæ luxuriare videbuntur, ſed expoſitionis & confirmationis gratia aliquando operæ pretium duxi pluribus agere, ut mea mens facilius innoteſcat, quod tamen non ſum aſſecutus. Nam Dom. Le Moine paſtor Rhotomagenſis mihi amiciſſimus has obſervationes legit, cum per ipſum ad te miſiſſem: & mihi ſcripſit ſe cancellos appoſuiſſe ad V.* Δάφνη, *quia putavit me unicam duntaxat agnoſcere & Peluſiacam Antiochiæ ſubſtituere, quamvis exiſtimavi diſerte utramque expreſſiſſe, illique tribuiſſe locum Num. 34. 11. ne te igitur faceſſat negotium Doctiſſimi illius Viri obſervatio. Conjecturis noſtris circa* ἔσσον *addidit etiam ſuam, & hanc obſcuram vocem ex Arabia deducit, ut ſit &c.* Ex quibus verbis primo apparet, dicere D. le Moine, ad V. Δαφνη *cancellos appoſuiſſe*, quod nos ita inveni-

 mus

mus in MSStis Collectaneis. Verum quod notabile eſt in editis Collect. ad illa ipſa verba, ad quæ in MSStis Collectaneis ſuum appoſuit nomen, nunc Bocharti nomen in editis notatum eſt; & quod deinde addit, *Dom. le Moine etiam circa* ἴσσον *ſuam conjecturam addidiſſe*, nequaquam in editis apparet, ut cuique conferenti patebit, & ne quidem mentio Doctiſſimi illius Viri, ejuſque conjecturæ ne quidem vola vel veſtigium ſupereſt, atque adeo indicio qualem ſe in omnibus præſtiterit, & quam laudem reportare oporteat. Notum enim quid de Cajo Cæſare referat Suetonius, quod ſcilicet, poſtquam magna minatus fuiſſet, & tamen nihil extricaret, *nemineque gnaro ac opinante quidnam cæpturus eſſet, repente ut conchas legerent, galeaſque & ſinus replerent, imperavit: ſpolia Oceani, vocans, Capitolio Palatioque debita*, quodque haut immerito de homine noſtro poſſet prædicari, quoniam ex muſca facit elephantum, & aliorum ſe præſtat medicum, quum ipſe ulceribus ſcateat, atque adeo Morſimi veteris Poëtæ verſus deſcripſiſſe videatur, quibus antiquitus nihil frigidius. In V. Αἰνία ubi in MSStis Collect. clare exhibuit Palmerianam manum, quum nunc in editis ſuum nomen ſubſtituerit. In V. Ἀκή ubi in MSStis Collect. ſuam exhibuit, quum nunc in editis Bocharti. In V. Ἀγαθή, ubi itidem apparet Morinum noſtrum quædam pro ſuo venditaſſe in MSStis Collect. quæ nunc in editis Bocharti nomine circumferuntur, & ſic *in V.* Αἰθίοψ ubi in editis apparet nunc Morini nomen, ~~quum in~~ MSStis Collectaneis ſit nullus exaratum; & ſic in V. ~~Ἀνάπαυμα~~, ubi ſicut vice verſa ipſum feciſſe invenies, ita nihil aliud ſcripſit, quam quod vel pueri ſcriberent, & unuſquiſque qui Ortelium viderit. In V. Ἀγράυλη, præterquam quod vitioſiſſime ſint omnia edita, tum mirabiliter diverſa ſunt ab illis, quæ in ſcriptis dedit Patri, ut non Palmerius, ſed ipſe iſta compoſuerit. Sed & in V. Ἀδώνιος τεῖχος quid velit geminatum P. ipſe dixerit; aut in V. Ἀγραι numerus 16, qui & præter aliam confuſionem in V. Αἰγάτης. In V. Αἰγίνα nunc in editis ἑλληνίζει, quum in ſcriptis ſit latinus, & litteras nomina denotantes plane non ſic commiſceat, ut ſit in editis.

Sic plura poſſem proferre in quibus parum recte ſe geſſit, ſed hæc ſufficiant. In V. Βατανία ubi in editis nullum additum eſt nomen, quum in MSStis Collectaneis ſit Bocharti. At vero in Ἀδράστειον, ubi in editis nunc B. & ipſius nomen exſtat, ~~in MSStis Collect. tantum~~ apponitur B. quod & ſit in V. Γάζα ſane quidem & ipſo illo, quod nunc eſt editum, plurimum mutato ab ſcripto non tantum in eis quibus apponitur M. ſed etiam B imo & literis his aliter notatis aliterque partes diſtinguentibus. In V. Γίττα, quem locum etiam ἐν τοῖς σκινδάψοις Parentis ad partes vocat, manifeſte in MSStis Collectaneis, exhibetur ipſius appellatio, quum nunc in editis conſpiciatur Bocharti. Sic & in V. Γόμφοι in editis nunc exſtat Palmerii nomen quum in MSStis Collectaneis ſuum. Ex his patet quo judicio ad Cl G. Grævium pronuntiaverit *etiam & lectoribus haut fuiſſet ingratum forſan V. C. pura puta noviſſe quæ erant Palm. vel quæ erant Boch.* quod nunc fieri impoſſibile eſt, & lectoribus ex his non facile innoteſcet, quid ſuum unicuique ſit, adeo ut plus obſcuritatis (quod dictum pace tanti Viri) quam lucis hiſce adferant illa, *quæ ſponte è calamo ipſius fluxere*; immo & ſic poſſem eodem jure, quo conſarcinavit illos σκινδαψούς, dicere, ipſum in V. Ἴμβρος illam reſtitutionem, *cum ratione & auctoritate, qua innititur*, hauſiſſe ex Parentis Stephano, quoniam in Collectaneis quæ tranſmiſit non apparet, & Parens prorſus eodem modo correxerit. Plura & quidem *centum* (ut ita dicam) alia loca poſſem proferre, in quibus bona fide non fuiſſe verſatum animadverti, ni Viri celeberrimi patientia abuti & nauſeam excitare vererer, & ne viderer Caſſianam in judicando imitari conſuetudinem, & provinciam quaſi humeris plane imparem ſuſcipere, illis

illis potius ſuperſedebo. Sit ergo ſatis ex his addiſci poſſe tum ab ipſo tum ab aliis, quemadmodum ipſe etiam ſuæ humanitatis veſtigia circumferat, quæ nunquam à rebus maxima cura atque ſagacitate elaboratis abeſſe ſoleant.

Verum, Gronovi *πλυμαθίαν*, hanc dentatam chartam juris publici (ut mihi videtur) nunquam feciſſet, ſi non tam ſui oblitus rediiſſet ad litteras jam ante viginti annos ad Parentem exaratas, in quibus ſcribit: (ponam enim ipſa noſtri Morini verba, ut clare pateat quid ipſe de illis judicaverit) *paucæ ſunt* (animadverſiones) *& paucis fulcris ſtatuminatæ, raro auctores citant, rariſſime libros.* Et paucis verſibus interjectis addit: *adtamen oro te atque obſecro, ut lectoribus innoteſcat has notas à Bocharto Palmerioque ad privatos uſus fuiſſe confectas, nec unquam eas divulgare fuiſſe propoſitum, ne quod incultum vel temerarium videbitur, quodque ſi ad examen revocaſſent, mutatum foret, illis officiat.* Ex hiſce clare patet, quam non procedat Viri Docti argumentatio, quod, nempe, *nihilominus centies obſervaverit emendationes & expoſitiones in his Collect. contentas cum rationibus & auctoritatibus, quibus innituntur, referri*: ſi enim *paucis fulcris ſint ſtatuminatæ*, quo pacto quæſo potuit Parens illa & plura (ut oſtendimus) ex illis collectaneis cum *auctoritatibus & rationibus* referre? & quorſum Pater provinciam illam in ſe ſuſcepiſſet, quum illis nunquam in animo fuerit divulgare? quæ quidem omnia tanta ac talia ſunt, ut vere neſciam quo nomine ſint indigitanda.

Imo ut evidentioribus adhuc argumentis convincamus, & hominem noſtrum pinus in morem detruncemus, adeo ut nunquam ſuppullulet, addam etiam ipſius verba ex alteris litteris: *nunquam revocavi in dubium, eas, quas è codicibus Boch. & Palm. collegi tibi majori ex parte notas fuiſſe, pleræque enim obviæ & faciles, vixque paulo adtentiorem lectorem effugerent, quanto minus diligentiſſimum & eruditiſſimum Commentatorem, utere itaque iis pro tuo lubitu.* Item & alteris litteris: *his igitur quæ tuo ſcopo magis conveniunt & ſequentibus quas mox habebis fruere, in eaſque tibi ſupremum jus eſto.* Ex hiſce igitur manifeſte apparet, ut plane voluerit Parentis eſſe arbitrii, an vellet eas juris publici facere vel non, vel an vellet alio quocunque modo cum illis agere, & ſi (ut ſcribit) *pleræque ſint paſſim obviæ & faciles, & nunquam in dubium revocaverit illas majori ex parte Parenti notas fuiſſe*, quorſum his πλεονάσμασι opus fuerit non video: verum me legiſſe memini apud Plaut. in Bacchidibus quod huic haut immerito applicari poteſt:

Adoleſcens moritur dum valet, ſentit, ſapit,
Hunc ſenem ſi ullus Deus amaret plus annis decem,
Plus jam viginti mortuum eſſe oportuit. &c.

De illis autem locis, *ob quæ Parentem ſolum triumphaſſe* ſcribit, ne verbum quidem addam, ne, ſcilicet, crambem recoctam propinem, contentus ſolummodo Lectorem admonere (amotis omnibus præjudiciis) ut videat, an ipſi eadem non potuerint obverſata atque lecta fuiſſe. Quod autem denique Vir hic præſtans addit, in eo vehementer fallitur, nempe, (*patetque ad manus Clariſſimi Gronovii, qui poſtremam operis partem adornavit non perveniſſe* (quod quidem forſan quam maxime Morinus optavit, ut tanto ſecurius ſuam in ſcribendo oſtenderet veritatem) *& conſequenter obſervationes, quæ pene totas novem litteras poſtremas ſpectant intactas remanſiſſe*) imo perveniſſe ad Tuas manus manifeſte evincit Epiſtola Tua ad Cl. Burchardum de Volder exarata, in qua omnibus cauſam ſignificas cur eas edere nolueris; & quod dicit *obſervationes quæ pene totas novem litteras poſtremas ſpectant intactas remanſiſſe*, illud mihi indicio videtur, quod priores ex illis non hauſerit Parens, nam forſan etiam quædam *in memoriæ ſubſidium ad marginem libri ſui adnotaſſet* ex illis, ſi ipſi in animo fuerat illas divulgare, quod quum non acciderit, merito omnia rejicimus.

Satis ſuperque nunc, ni fallor, oſtendimus quanti hæc Collectanea ſint æſtimanda, & quam præmium ampliſſimum (ſi Dis placet) retulerit horum Collectaneorum Collector, adeo ut ipſas litteras & Collectanea Vulcano immolaſſe, aut quod eſt illorum meritum multo pejus potius perdidiſſe oportuerit, & ipſum in animo penitus infixiſſe antiquum illud dictum: *γνῶθι σαυτὸν*, quam ſibi tantum imperium in aliorum ſcripta arrogare; *κρεῖσσον γὰρ τὰ οἰκεῖα ἐλέγχειν ἁμαρτήματα, ἢ τὰ ὀθνεῖα*: immo quam pulchra eſſet res, ventoſæ loquacitatis homini ſingulorum nævos detegere, & ſemet ipſum ab omni macularum & turpiſſimorum errorum ſorde immunem præſtare: ſed hanc prærogativam Cœlicolarum Supremus ſibi reſervavit, ad quam licet homines ſumma ope contendant ſupra tamen humanæ ſortis faſtigium aſſurgere non valent.

Sicut autem, Vir Conſultiſſime, perhibentibus rei ruſticæ peritis agri ſingulis meſſibus variis mutatiſque ſeminibus uberiores præſtantioreſque fructus proferre ſolent; ita quoque ingenia noſtra vario meditationum genere magis ac magis recoluntur, atque hæc etiam cauſa eſt, cur hæc (ut ita dicam) portenta pro viribus debellanda ſuſceperim. Hæc itaque pro ingenii mei modulo, quo ſe quemque metiri oportet, ſufficiant. Quod autem ſi intellexero hoc chartaceum congiarium Tibi non ingratum accidiſſe, erit aliquando, ut me inſtiget alia & quidem majora ſuſcipere, & pluris faciam, *quam Olympicis* ludis coronatum fuiſſe. Quocirca hæc qualiacunque ſint, patrocinio Tuo protegere ne dedigneris rogo: *& quod* ſupereſt Deum oro, ut Reipublicæ litterariæ bono diu incolumis vivas. Vale igitur, Virorum Eruditiſſime, & hominem ama, qui Tuam amicitiam,

Dum raſtros patietur humus, dum vinea falcem,

inter ſortis ſuæ decora habebit, & omni obſervantia ſanctiſſime teſtabitur, quocunque eam vocaverit oblata occaſio. Iterum Vale. Dabam in urbe patria pridie Nonarum Iuni Anno CIϽ IϽ CXCIII.

A01 1468541

Digitized by Google

LIGATORIA DI LIBRI
DI
VIN.^O LOFFREDO
Forno Vecchio 27